СЛОВОТО
СЕ ЯВЯВА В ПЛЪТ

ТОМ 5

ОТГОВОРНОСТИТЕ НА ВОДАЧИТЕ И РАБОТНИЦИТЕ

ЦЪРКВАТА НА ВСЕМОГЪЩИЯ БОГ

СЪДЪРЖАНИЕ

Отговорностите на водачите и работниците (1) 1
Защо е необходимо да се разпознават лъжеводачите 1
Преглед на петнайсетте отговорности на водачите и работниците 3
Първа точка: водете хората така, че да ядат и пият от Божиите слова, да ги разбират и да навлизат в реалността им 7
Лъжеводачите не притежават заложби и способности да възприемат Божиите слова 7
Лъжеводачите не могат да въведат хората в истината реалност 14
Втора точка: опознайте състоянието на всеки тип хора и преодолявайте различните трудности, свързани с навлизането в живота, които хората изпитват в реалния си живот (първа част) 17
Лъжеводачите не могат да прозрат състоянията на всеки тип човек 17
Лъжеводачите не са способни да преодоляват трудностите и проблемите, които хората срещат при навлизането си в живота 22
Отговорностите на водачите и работниците (2) 27
Втора точка: опознайте състоянието на всеки тип хора и преодолявайте различните трудности, свързани с навлизането в живота, които хората изпитват в реалния си живот (втора част) 29
Осем типа трудности при навлизането в живота 29
I. Трудности, свързани с изпълнението на дълга 29
II. Въпроси, свързани с това как човек се отнася към перспективите си и към съдбата си 30
III. Трудности, свързани с междуличностните отношения 32
IV. Проблеми, свързани с човешките чувства 32
V. Проблеми, свързани с ламтеж за удобствата на плътта 33
VI. Трудности, свързани с опознаването на себе си 35
VII. Различните проявления на хората в отношението им към Бог 37
VIII. Нагласите и различните проявления на хората в тяхното отношение към истината 37
Неблагоприятните въздействия и последствия от работата на лъжеводачите 41
Трета точка: разговаряйте за истините принципи, които трябва да се разберат, за да се изпълнява правилно всеки дълг (първа част) 50
Лъжеводачите могат да изричат само думи и доктрини, за да увещават хората 50

Лъжеводачите не вършат реална работа, нито се грижат за същинската си работа 56
Отговорностите на водачите и работниците (3) 65
Трета точка: разговаряйте за истините принципи, които трябва да се разберат, за да се изпълнява правилно всеки дълг (втора част) 65
Лъжеводачите не могат да разговарят за принципите на извършване на работата 66
Четвърта точка: следете обстоятелствата около надзорниците на различни дейности и на отговорния за различни важни задачи персонал, а при необходимост незабавно адаптирайте възложения им дълг или ги освобождавайте, за да предотвратите или намалите загубите, причинени от използването на неподходящи хора и да осигурите ефективността и безпроблемния ход на работата 72
Водачите и работниците трябва да схващат обстоятелствата около надзорниците на различните видове работа 72
Нива за избор на надзорници за различните видове работа 74
Проявленията на лъжеводачите по отношение на надзорниците на различните видове работа 75
I. Как лъжеводачите се отнасят към надзорниците, които не вършат реална работа 77
II. Как се отнасят лъжеводачите с надзорници, които имат лоши заложби и на които им липсва работоспособност 88
III. Как лъжеводачите се отнасят с надзорници, които измъчват другите и смущават църковното дело 95
IV. Как се отнасят лъжеводачите с надзорници, които се противопоставят на работните разпоредби и действат по свой начин 99
V. Как се отнасят лъжеводачите с надзорници, които са антихристи и установяват независими царства 102
Отговорностите на водачите и работниците (4) 106
Пета точка: осъзнавайте и разбирайте навреме състоянието и напредъка на всяка точка от работата и бъдете готови своевременно да решавате проблемите, да поправяте отклоненията и да поправяте недостатъците в работата, така че тя да върви гладко 106
Лъжеводачите се отдават на разтуха и не се ангажират задълбочено на местно ниво, за да вникнат в работата 106
Лъжеводачите не проследяват работата и не дават насоки за нея 122

Лъжеводачите не вършат истинска работа, което забавя напредъка на работата 124

Отговорностите на водачите и работниците (5) 142

Шеста точка: повишавайте и развивайте всички видове пригоден талант, така че всеки, който се стреми към истината, да има възможност да се обучава и да навлезе в истината реалност възможно най-бързо 142

Значение на повишаването и развиването на всякакви видове талантливи хора от страна на Божия дом 142

Задължителните критерии за различните видове талантливи хора, повишавани и развивани от Божия дом 144

I. Задължителните критерии за водачите, работниците и надзорниците за различните елементи на работата 144

II. Задължителните критерии за талантливите хора в различни професионални области, които притежават специални таланти или дарби 147

III. Задължителните критерии за персонала, извършващ работа по общите въпроси 151

Целите на Божия дом при повишаването и развиването на всички видове талантливи хора 154

Разбирането и отношението, които човек трябва да има относно повишаването и развиването на хора от Божия дом 164

Отношението и проявленията на лъжеводачите относно повишаването и развиването на всички видове талантливи хора 175

Отговорностите на водачите и работниците (6) 196

Седма точка: разпределяйте и използвайте различните типове хора разумно, въз основа на тяхната човешка природа и силни страни, така че всеки да бъде използван по най-добрия начин (първа част) 197

Използвайте различните типове хора разумно въз основа на тяхната човешка природа 197

Разумно използване на различните типове хора въз основа на техните силни страни 201

Как да се отнасяме с някои особени типове хора 214

I. Как да се отнасяме с хората, които не вършат подобаващата за тях работа 214

II. Как да се отнасяме с юдите 218

III. Как да се отнасяме с приятелите на църквата 222

IV. Как да се отнасяме с хора, които са били освободени 225
Отговорностите на водачите и работниците (7) 234
Седма точка: разпределяйте и използвайте различните типове хора разумно, въз основа на тяхната човешка природа и силни страни, така че всеки да бъде използван по най-добрия начин (втора част) 234
Осма точка: докладвайте своевременно и търсете начин да преодолеете объркванията и трудностите, които срещате в работата (първа част) 244
Водачите и работниците трябва своевременно да установяват и да разрешават трудности 244
Обърквания и трудности, които водачите и работниците често срещат в своята работа 253
I. Обърквания 253
II. Трудности 254
А. Какво представляват трудностите 254
Б. Правилните възгледи и нагласи, които човек трябва да притежава, когато се сблъсква с трудности 256
В. Принципите, които водачите и работниците трябва да практикуват, когато се сблъскват с трудности 263
Отговорностите на водачите и работниците (8) 270
Осма точка: докладвайте своевременно и търсете начин да преодолеете объркванията и трудностите, които срещате в работата (втора част) 270
Водачите и работниците трябва своевременно да докладват и да преодоляват объркванията и трудностите, които срещат в работата 270
I. Определение за „своевременно“ 270
II. Последствията от несвоевременното разрешаване на проблемите 272
Разнищване на няколко типа лъжеводачи въз основа на осмата отговорност 274
I. Лъжеводачи, които са псевдодуховни 274
II. Лъжеводачи, които са с малки заложби 291
III. Лъжеводачи, които са мързеливи и се отдават на удобства 301
Отговорностите на водачите и работниците (9) 322
Два критерия за преценка дали водачите и работниците са съгласно критериите 322

Девета точка: предавайте точно, издавайте и прилагайте различните работни разпоредби на Божия дом в съответствие с изискванията му, като осигурявате напътствия, надзор и подтик, и като проверявате и проследявате статуса на прилагането им (първа част) 326
Определение и конкретни точки в работните разпоредби 326
I. Управленска работа 328
II. Работа на персонала 330
III. Евангелска работа 330
IV. Различни видове професионална работа 336
V. Църковен живот 339
VI. Управление на активи 341
VII. Работа по изчистване 343
VIII. Външни дейности 346
IX. Църковно подпомагане 348
X. Планове за извънредни ситуации 349
Как правилно да се предават точно и да се прилагат работните разпоредби 352
I. Как да се предават точно работните разпоредби 352
II. Как се прилагат работните разпоредби 355
Отговорностите на водачите и работниците (10) 365
Девета точка: предавайте точно, издавайте и прилагайте различните работни разпоредби на Божия дом в съответствие с изискванията му, като осигурявате напътствия, надзор и подтик, и като проверявате и проследявате статуса на прилагането им (втора част) 365
Осигуряване на напътствия, надзор и подтик за прилагането на работните разпоредби, както и проверяване и проследяване на статуса на прилагането им 365
I. Осигуряване на напътствия 367
II. Осигуряване на надзор и подтик 372
III. Проверка и проследяване 376
Общение с пример за това как да се прилагат работните разпоредби 377
Отношение и проявления на лъжеводачите спрямо работните разпоредби 393

Критерият за изпитване дали водачите и работниците отговарят на изискванията ... 401

Отговорностите на водачите и работниците (11) ... 407

Десета точка: пазете надлежно и разпределяйте разумно различните материални вещи в Божия дом (книги, различно оборудване, зърно и т.н.) и извършвайте редовни проверки, поддръжка и поправки, за да сведете до минимум повредите и прахосничеството. Също така не позволявайте на злите хора да ги придобият ... 410

Надлежно опазване ... 411

Разумно разпределяне ... 414

I. Разумно разпределяне на книгите с Божии слова ... 415

II. Разумно разпределяне на различни видове оборудване ... 415

III. Разумно разпределяне на различни ежедневни консумативи и хранителни продукти ... 421

Доброто управление на материалните вещи на Божия дом е отговорност на всички Божии избраници ... 426

Отношението и проявленията на лъжеводачите по отношение на материалните вещи на Божия дом ... 430

Отговорностите на водачите и работниците (12) ... 444

Единадесета точка: избирайте надеждни хора, чиято човешка природа е съгласно критериите, особено за задачата системно да регистрират, преброяват и пазят приношенията. Редовно преглеждайте и проверявайте постъпленията и отчисленията, така че да могат своевременно да се установят случаи на разхищения и прахосничества, както и на неразумно харчене — преустановявайте такива неща и изисквайте разумна компенсация. Освен това предотвратявайте по всякакъв начин попадане на приношенията в ръцете на зли хора, които да ги придобият ... 445

Какво представляват приношенията ... 445

Отговорностите на водачите и работниците по отношение на опазването на приношенията ... 451

I. Надлежно опазване на приношенията ... 451

II. Проверяване на сметките ... 454

III. Проследяване, разглеждане и проверяване на всякакви видове разходи, извършване на строга проверка ... 459

IV. Своевременно установяване на местонахождението на приношенията, както и на различните обстоятелства, свързани с техните пазители 463
Отношението и проявленията на лъжеводачите във връзка с приношенията 467
I. Отнасяне към приношенията като към обща собственост 467
II. Незаинтересованост от изразходването на приношенията или липса на въпроси за тях 472
III. Ограничаване на разумните разходи 475
IV. Заграбване на приношенията и изпитване на наслада от тях 477
Отговорностите на водачите и работниците (13) 484
Дванадесета точка: своевременно и точно идентифицирайте различните хора, събития и неща, които прекъсват и смущават Божието дело и нормалния ред в църквата; спрете ги и ги ограничете, и преобърнете нещата; освен това разговаряйте за истината, така че Божиите избраници да развият проницателност чрез такива неща и да се учат от тях (първа част) 485
Различните хора, събития и неща, които прекъсват и смущават църковния живот 486
I. Често отклоняване от темата, когато се разговаря за истината 489
II. Изричане на думи и доктрини, за да се подведат хората и да се спечели тяхното голямо уважение 496
III. Бръщолевене за домашни въпроси, създаване на лични връзки и уреждане на лични дела 502
IV. Сформиране на клики 511
Отговорностите на водачите и работниците (14) 518
Дванадесета точка: своевременно и точно идентифицирайте различните хора, събития и неща, които прекъсват и смущават Божието дело и нормалния ред в църквата; спрете ги и ги ограничете, и преобърнете нещата; освен това разговаряйте за истината, така че Божиите избраници да развият проницателност чрез такива неща и да се учат от тях (втора част) 518
Различните хора, събития и неща, които прекъсват и смущават църковния живот 519

V. Съревноваване за статус 519
VI. Поддържане на непристойни взаимоотношения 539
А. Непристойни взаимоотношения между половете 542
Б. Хомосексуални взаимоотношения 546
В. Непристойни взаимоотношения, свързани с лични интереси 549
Г. Омраза между хората 552

Отговорностите на водачите и работниците (15) 561
Дванадесета точка: своевременно и точно идентифицирайте различните хора, събития и неща, които прекъсват и смущават Божието дело и нормалния ред в църквата; спрете ги и ги ограничете, и преобърнете нещата; освен това разговаряйте за истината, така че Божиите избраници да развият проницателност чрез такива неща и да се учат от тях (трета част) 561
Различните хора, събития и неща, които прекъсват и смущават църковния живот 561
VII. Впускане във взаимни нападки и словесни престрелки 561
А. Няколко вида проявления на впускане във взаимни нападки и словесни престрелки 564
1. Взаимно разобличаване на недостатъците 564
2. Взаимно разобличаване и взаимни нападки 567
3. Словесни престрелки 574
4. Произволно заклеймяване на хора 586
Б. Характеристики на човешката природа на хората, които често нападат другите 591

Отговорностите на водачите и работниците (16) 598
Дванадесета точка: своевременно и точно идентифицирайте различните хора, събития и неща, които прекъсват и смущават Божието дело и нормалния ред в църквата; спрете ги и ги ограничете, и преобърнете нещата; освен това разговаряйте за истината, така че Божиите избраници да развият проницателност чрез такива неща и да се учат от тях (четвърта част) 598
Различните хора, събития и неща, които прекъсват и смущават църковния живот 598
VIII. Разпространяване на представи 598
А. Проявления на разпространяването на представи 598
1. Разпространяване на представи за Бог 599

2. Разпространяване на представи за Божиите слова и Божието дело 606
Б. Как да се отнасяме към хората, които разпространяват представи 611
В. Принципите и пътищата за изкореняване на представите 619
Отговорностите на водачите и работниците (17) 634
Дванадесета точка: своевременно и точно идентифицирайте различните хора, събития и неща, които прекъсват и смущават Божието дело и нормалния ред в църквата; спрете ги и ги ограничете, и преобърнете нещата; освен това разговаряйте за истината, така че Божиите избраници да развият проницателност чрез такива неща и да се учат от тях (пета част) 634
Различните хора, събития и неща, които прекъсват и смущават църковния живот 634
IX. Даване воля на негативността 634
А. Какво означава да даваш воля на негативността 634
Б. Различните състояния и проявления на хората, които дават воля на негативността 638
1. Даване воля на негативността, когато се чувстват недоволни от това, че са освободени 638
2. Даване воля на негативността, когато хората отказват да приемат кастрене 644
3. Даване воля на негативността, когато репутацията, статусът и интересите на хората са накърнени 648
4. Даване воля на негативността, когато желанието на човека да придобие благословии е унищожено 653
В. Принципите и пътищата за преодоляване на негативността 677
Отговорностите на водачите и работниците (18) 683
Дванадесета точка: своевременно и точно идентифицирайте различните хора, събития и неща, които прекъсват и смущават Божието дело и нормалния ред в църквата; спрете ги и ги ограничете, и преобърнете нещата; освен това разговаряйте за истината, така че Божиите избраници да развият проницателност чрез такива неща и да се учат от тях (шеста част) 683
Различните хора, събития и неща, които прекъсват и смущават църковния живот 683

X. Разпространяване на безпочвени слухове 683
А. Проявленията на разпространяването на безпочвени слухове 683
Б. Същността на разпространяването на безпочвени слухове е да се действа като слуга на Сатана 685
В. Как да се отнасяме към безпочвените слухове на правителството на ККП и на религиозния свят, които клеветят и нападат Бог 693
Г. Разпознаване на няколко вида безпочвени слухове, които тълкуват погрешно Божиите слова и съдят Божието дело 708
Д. Вредите, които причиняват безпочвените слухове 716
Е. Разпознаване на хората, които разпространяват безпочвени слухове, и принципите за справяне с тях 721

Отговорностите на водачите и работниците (19) 725
Дванадесета точка: своевременно и точно идентифицирайте различните хора, събития и неща, които прекъсват и смущават Божието дело и нормалния ред в църквата; спрете ги и ги ограничете, и преобърнете нещата; освен това разговаряйте за истината, така че Божиите избраници да развият проницателност чрез такива неща и да се учат от тях (седма част) 725
Различните хора, събития и неща, които прекъсват и смущават църковния живот 725
Принципи за справяне с хора, които участват в непристойни взаимоотношения 725
XI. Манипулиране и прекъсване на изборите 729
А. Проявления на манипулиране и прекъсване на изборите 729
Б. Принципите за справяне със злите хора, които манипулират църковните избори 736
Обобщение на различните хора, събития и неща, които причиняват прекъсвания и смущения 748
XII. Обсъждане на политика 755

Отговорностите на водачите и работниците (20) 761
Дванадесета точка: своевременно и точно идентифицирайте различните хора, събития и неща, които прекъсват и смущават Божието дело и нормалния ред в църквата; спрете ги и ги ограничете, и преобърнете нещата; освен това разговаряйте за истината, така че Божиите избраници да развият

проницателност чрез такива неща и да се учат от тях (осма част) 761
Трите задачи, които водачите и работниците трябва да изпълнят в рамките на дванадесетата отговорност 764
I. Своевременно и точно идентифициране на различните хора, събития и неща, които причиняват прекъсвания и смущения 764
II. Своевременно спиране и ограничаване на злите хора 766
III. Разобличаване на злодеянията на злите хора, така че Божиите избраници да развиват своята проницателност и да извличат поуки 768
Разнищване на проявленията на лъжеводачите по отношение на дванадесетата отговорност 775
I. Лъжеводачите имат лоши заложби и не са способни да идентифицират проблемите с прекъсванията и смущенията 775
II. Лъжеводачите не се справят с хората, които прекъсват и смущават църковното дело, в съответствие с принципите 787
III. Лъжеводачите не разобличават и не спират злите хора 801
Отговорностите на водачите и работниците (21) 808
Как да различаваме антихристите от хората, които имат нрава на антихристи 808
Различаване въз основа на отношението им към истината 808
Различаване въз основа на човешката им природа 810
Различаване въз основа на това дали истински се покайват или не 811
Обобщение на разликите между антихристите и хората, които имат нрава на антихристи 814
Тринадесета точка: защитавайте Божиите избраници от смущаване, подвеждане, контролиране и сериозно увреждане от антихристи и им давайте възможност да разпознават антихристите и да се отричат от тях в сърцето си 820
Няколко задачи, които водачите и работниците трябва да изпълнят, когато установят, че антихристи смущават църквата 820
I. Разобличаване 823
II. Кастрене 825
III. Разнищване 826
IV. Ограничаване 828
V. Наблюдаване 829

VI. Отлъчване 832
Проявленията, които лъжеводачите показват, когато антихристи причиняват смущения 834
I. Не смеят да разобличават и да се справят с антихристи от страх да не ги оскърбят 835
II. Неспособни да разпознават антихристите 840
III. Действащи като защитен чадър за антихристите 845
IV. Незагрижени или незадаващи въпроси за хората, които са били подведени от антихристи 848
Допълнение: Отговаряне на въпроси 854
Отговорностите на водачите и работниците (22) 859
Четиринадесета точка: своевременно разпознавайте, а после премахвайте или отлъчвайте всякакви типове зли хора и антихристи (първа част) 860
Какво е църква 861
I. Няколко разбирания за църква 861
II. Стойността на съществуването на църквата и делото, което върши 863
III. Определението за църква 871
IV. Представите и възгледите, които хората таят спрямо църквата 879
Критериите и основите за разпознаване на различните типове зли хора 881
I. Въз основа на целта на вярата на човек в Бог 883
А. Да задоволи желанието си да бъде длъжностно лице 884
Б. Да търси контакти с противоположния пол 887
В. Да избегне бедствия 889
Отговорностите на водачите и работниците (23) 893
Четиринадесета точка: своевременно разпознавайте, а после премахвайте или отлъчвайте всякакви типове зли хора и антихристи (втора част) 893
Критериите и основите за разпознаване на различните типове зли хора 894
I. Въз основа на целта на вярата на човек в Бог 894
Г. Да се занимава с опортюнизъм 894
Д. Да живееш на гърба на църквата 906
Е. Търсене на убежище 912
Ж. Да си намериш гръб 915

3. Да се преследват политически цели 922

Отговорностите на водачите и работниците (24) 929

Четиринадесета точка: своевременно разпознавайте, а после премахвайте или отлъчвайте всякакви типове зли хора и антихристи (трета част) 929

Критериите и основите за разпознаване на различните типове зли хора 929

I. Въз основа на целта на вярата на човек в Бог 929

И. Да наблюдават църквата 933

II. Въз основа на човешката природа 947

А. Обича да представя фактите за лъжи и обратното 948

Б. Обича да се възползва 956

Отговорностите на водачите и работниците (25) 967

Четиринадесета точка: своевременно разпознавайте, а после премахвайте или отлъчвайте всякакви типове зли хора и антихристи (четвърта част) 967

Критериите и основите за разпознаване на различните типове зли хора 967

II. Въз основа на човешката природа 969

В. Да бъдеш разпуснат и невъздържан 969

Г. Склонни към отмъщение 981

Д. Неспособността човек да си държи езика 996

Отговорностите на водачите и работниците (26) 1011

Четиринадесета точка: своевременно разпознавайте, а после премахвайте или отлъчвайте всякакви типове зли хора и антихристи (пета част) 1011

Отношението, което водачите и работниците трябва да имат към делото по изчистването на църквата 1011

Проявленията и изходът на трите типа хора, които вярват в Бог 1015

I. Полагащи труд 1015

II. Божият народ 1022

III. Наемни работници 1028

IV. Различните изходи за тези три типа хора 1039

Критериите и основите за разпознаване на различните типове зли хора 1041

II. Въз основа на човешката природа 1041

Е. Да са неразумни и умишлено да създават проблеми, като никой не смее да ги предизвика 1042

Ж. Постоянно да се занимават с развратни дейности 1051
Отговорностите на водачите и работниците (27) 1057
Четиринадесета точка: своевременно разпознавайте, а после премахвайте или отлъчвайте всякакви типове зли хора и антихристи (шеста част) 1059
Критериите и основите за разпознаване на различните типове зли хора 1059
II. Въз основа на човешката природа 1059
З. Да са способни да извършат предателство по всяко време 1059
И. Да са способни да напуснат по всяко време 1072
Й. Колебливост 1085
Отговорностите на водачите и работниците (28) 1100
Четиринадесета точка: своевременно разпознавайте, а после премахвайте или отлъчвайте всякакви типове зли хора и антихристи (седма част) 1100
Критериите и основите за разпознаване на различните типове зли хора 1101
II. Въз основа на човешката природа 1101
Й. Колебливост 1101
К. Страхливост и подозрителност 1105
Л. Склонност към търсене на неприятности 1119
М. Да имаш сложна биография 1129
III. Въз основа на отношението, което хората имат, докато изпълняват дълга си 1140
Отговорностите на водачите и работниците (29) 1141
Петнадесета точка: защитете важния работен персонал от всякакъв вид, като го предпазите от намесата на външния свят и го държите в безопасност, за да гарантирате, че различните важни елементи на работата могат да се извършват организирано 1141
Обхватът на важния работен персонал 1142
Предпазване на важния работен персонал от намесата на външния свят 1146
I. Изисквания за безопасност за семействата на домакините 1146
II. Изисквания спрямо средата на местоживеене 1149
III. Как водачи и работници следва да вършат работата по настаняване и устройване на персонал 1152
Да държиш в безопасност важния работен персонал 1159

I. Как да се гарантира безопасността на Божиите избраници в страни, където вярата се преследва 1159
II. Как да се гарантира безопасността на Божиите избраници в различни страни в чужбина 1164
А. Уреждане на правния статут на Божиите избраници 1164
Б. Предоставяне на основни правни познания на всички братя и сестри 1171
В. Принципи, които трябва да се следват при изпращане на хора да проповядват евангелието 1174
III. Как да се справяме с водачи и работници, които не обръщат внимание на работата по безопасността 1180

ОТГОВОРНОСТИТЕ НА ВОДАЧИТЕ И РАБОТНИЦИТЕ (1)

Защо е необходимо да се разпознават лъжеводачите

След като вече приключихме общението за различните проявления на антихристите, днес ще разговаряме по нова тема — различните проявления на лъжеводачите. През годините на вяра в Бог вие сте се срещали с всякакви видове проявления и практики на лъжеводачите. В процеса на освобождаване от длъжност на лъжеводачите от Божия дом на всички нива, повечето хора придобиват повече или по-малко някаква способност да ги разпознават. Тоест повечето хора имат известно разбиране за някои конкретни проявления на лъжеводачите. Но независимо от вашето възприемане или колко разбирате, в крайна сметка то не е достатъчно систематично или конкретно. По време на църковните избори мнозина не успяват да разберат принципите за избиране на водачи, какъв тип човек да изберат за водач и какъв тип човек може да поведе като водач братята и сестрите към реалността на Божиите слова и е съгласно критериите за водач. Те не осъзнават много тези неща, нито са просветлени за тях. Има дори някои объркани и непроницателни хора, които изрично гласуват за лъжеводачи по време на изборите, като избират онзи, който прилича на лъжеводач, а остават слепи за всеки, който е наистина пригоден и е способен да е водач, със заложби на водач и с човешка природа. Онези, които по начало нямат заложбите и човешката природа да са водачи, се избират заради външния си ентусиазъм или някакво добро поведение и защото отговарят на човешките представи за „добър“, докато онези, които в действителност притежават всички квалификации да водят, никога не са избирани. Онези, които се опитват да се изтъкват и отдават всичко от себе си ентусиазирано, но нямат никаква работоспособност, винаги ще се появяват във всякакви ситуации, ще изглеждат особено активни и повечето хора ще смятат, че такива личности са пригодни и трябва да бъдат избрани. В резултат на това, след като такива хора бъдат избрани, те не могат да се нагърбят с никаква работа. Те дори са неспособни да изпълнят работните подредби на Горното, нито знаят как да го направят. Макар че винаги се занимават толкова ентусиазирано, след като водят известно време, няма никакво подобрение във всяка част от църковното дело, а напредъкът е малък, и често възникват ситуации, в които делото на църквата е в безпорядък или хората са разделени заради смущението или присвояването на власт от зли хора. Това са последствията от работата на лъжеводачите. След като един лъжеводач е избран, това не само ще повлияе на навлизането в живота на братята и сестрите и то ще пострада, но в същото време ще засегне отрицателно и различни аспекти от църковното дело, така че делото за разпространяване на евангелието не може

да протича гладко или ефективно. Това е проблем, създаден отчасти от самите лъжеводачи, но също така е донякъде свързан с онези, които ги избират. Ако не разбираш истините принципи, ако не можеш да разпознаваш и си сляп и не можеш да прозреш хората, като накрая избираш лъжеводач, тогава ти не само вредиш на себе си и другите, но от това страда и църковното дело. Това е въздействието и вредата, причинена от лъжеводачите върху навлизането в живота на Божиите избраници и делото на църквата. Следователно ние трябва да разпознаваме и да изброяваме различните проявления на лъжеводачите и на тази основа Аз ще ви дам възможност да разберете какво поведение трябва да изразява водач, който е съгласно критериите, каква работа трябва да върши и какъв точно е обхватът на отговорностите му. Темата за разпознаването на лъжеводачите е от голямо значение, тъй като засяга делото на църквата, навлизането в живота на всеки от Божиите избраници и по-конкретно как напредва всеки дълг. Някой може да каже: „Нямам намерение да се кандидатирам на избори, нито имам амбиция или желание да бъда водач или работник. Аз съм самоосъзнат и за мен е достатъчно да съм обикновен вярващ, затова този аспект от истините принципи няма нищо общо с мен. Ако искам да слушам, ще слушам нещо за собственото си навлизане в живота и спасение. Различните проявления на лъжеводачите и истините, които се съдържат в тях, не се отнасят до моето собствено навлизане в живота, затова не трябва да слушам или мога да ги слушам разсеяно или половинчато и просто да премина през процеса, без да го приемам присърце“. Това добро отношение ли е? (Не, не е.) Други казват: „Нямам амбицията и не искам да се кандидатирам за водач. От дете никога не съм възнамерявал да съм чиновник или да се откроявам сред другите, харесва ми просто да съм обикновен, нормален човек. Исках да съм последовател от момента, в който започнах да вярвам в Бог. Обичам да следвам нарежданията на другите и правя каквото поискат от мен. Колко е просто да съм такъв човек! Аз съм само непретенциозен човек, който не иска да се тревожи или да се обременява, затова нямам нужда да слушам тези неща, нито пък искам да ги слушам“. Правилен ли е този възглед? (Не е правилен.) Какво в него не е правилно? (Макар че не иска да е водач, ако не разбира този аспект от истината и не може да разпознае лъжеводачите, тогава по време на избори е много вероятно да гласува за лъжеводач, което ще засегне делото на църквата и навлизането в живота на Божиите избраници.) Това е един аспект. Нещо друго? (Проблемът с лъжеводачите съществува във всеки от нас и ние трябва да проверяваме себе си, да се самоанализираме и да разбираме себе си.) (Ако не можем да разпознаем лъжеводачите, тогава няма дори да знаем кога сме били подведени от тях и собственият ни живот ще страда.) (Този вид възглед е проявление на липса на стремеж към истината. Да си водач в Божия дом не е същото като да си амбициозен и да искаш да си чиновник в света. Да си водач означава да се стремиш по-добре към истината, да поемеш бреме за църковното дело и да проявяваш внимание към

Божиите намерения. Това означава да имаш стремление към истината.) (Като част от Божиите избраници ние имаме задължение и отговорност да докладваме лъжеводачите. Ако не можем да разпознаем лъжеводачите, тогава бихме позволили на някого от тях да вземе властта и да влияе на делото на църквата.) Колко аспекта станаха дотук? (Пет аспекта.) Всеки от тези пет аспекта е правилен и доста точен. Като разнищим същността на този проблем въз основа на възгледа за типа човек, който току-що споменах, са основно тези пет аспекта. Независимо дали искаш да си водач, като един от Божиите избраници трябва да поемеш ролята на надзорник спрямо водачите и работниците. Божият дом е също и твой дом, а водачът е нещо като иконом. Ако не управлява нещата добре, ти също ще бъдеш засегнат и замесен, така че носиш отговорност и задължение да надзираваш цялата им работа.

Преглед на петнайсетте отговорности на водачите и работниците

Не е трудно да се разпознаят лъжеводачите, защото този вид хора не са рядкост в църквата. Те съществуват, откакто са съществували църковни водачи и църковна работа. Техните заложби и способност за възприемане, характер и избран път имат множество определени проявления. Преди да разнищим тези определени проявления, първо трябва да разберем какви са отговорностите на водачите и работниците и каква конкретна работа принципно обхващат. Само онези, които са в състояние да свършат тази конкретна работа добре, отговарят на критерия да са водачи и работници. Онези, които не могат, са лъжеводачи. Вероятно повечето хора все още нямат начин да разпознават лъжеводачите, не могат да схванат основните принципи и не знаят кои аспекти са най-съществените в разпознаването им. Нека днес първо да разговаряме систематично за това какви точно са отговорностите на водачите и работниците, да ги изредим една по една, така че всички да са наясно с тях. След като разберете тези принципи, когато отново избирате водач или работник, вие ще имате правилен критерий, според който да измерите как точно да го изберете и кой точно е подходящият човек да се избере. И така, нека първо изброим отговорностите на водачите и работниците.

Отговорностите на водачите и работниците:

1. Водете хората така, че да ядат и пият от Божиите слова, да ги разбират и да навлизат в реалността им.
2. Опознайте състоянието на всеки тип хора и преодолявайте различните трудности, свързани с навлизането в живота, които хората изпитват в реалния си живот.
3. Разговаряйте за истините принципи, които трябва да се разберат, за да се изпълнява правилно всеки дълг.
4. Следете обстоятелствата около надзорниците на различни дейности и на отговорния за различни важни задачи персонал, а при необходимост незабавно адаптирайте възложения им дълг или ги освобождавайте, за да предотвратите

или намалите загубите, причинени от използването на неподходящи хора и да осигурите ефективността и безпроблемния ход на работата.

5. Осъзнавайте и разбирайте навреме състоянието и напредъка на всяка точка от работата и бъдете готови своевременно да решавате проблемите, да поправяте отклоненията и да поправяте недостатъците в работата, така че тя да върви гладко.
6. Повишавайте и развивайте всички видове пригоден талант, така че всеки, който се стреми към истината, да има възможност да се обучава и да навлезе в истината реалност възможно най-бързо.
7. Разпределяйте и използвайте различните типове хора разумно, въз основа на тяхната човешка природа и силни страни, така че всеки да бъде използван по най-добрия начин.
8. Докладвайте своевременно и търсете начин да преодолеете объркванията и трудностите, които срещате в работата.
9. Предавайте точно, издавайте и прилагайте различните работни разпоредби на Божия дом в съответствие с изискванията му, като осигурявате напътствия, надзор и подтик, и като проверявате и проследявате статуса на прилагането им.
10. Пазете надлежно и разпределяйте разумно различните материални вещи в Божия дом (книги, различно оборудване, зърно и т.н.) и извършвайте редовни проверки, поддръжка и поправки, за да сведете до минимум повредите и прахосничеството. Също така не позволявайте на злите хора да ги придобият.
11. Избирайте надеждни хора, чиято човешка природа е съгласно критериите, особено за задачата системно да регистрират, преброяват и пазят приношенията. Редовно преглеждайте и проверявайте постъпленията и отчисленията, така че да могат своевременно да се установят случаи на разхищения и прахосничества, както и на неразумно харчене — преустановявайте такива неща и изисквайте разумна компенсация. Освен това предотвратявайте по всякакъв начин попадане на приношенията в ръцете на зли хора, които да ги придобият.
12. Своевременно и точно идентифицирайте различните хора, събития и неща, които прекъсват и смущават Божието дело и нормалния ред в църквата; спрете ги и ги ограничете, и преобърнете нещата; освен това разговаряйте за истината, така че Божиите избраници да развият проницателност чрез такива неща и да се учат от тях.
13. Защитавайте Божиите избраници от смущаване, подвеждане, контролиране и сериозно увреждане от антихристи и им давайте възможност да разпознават антихристите и да се отричат от тях в сърцето си.
14. Своевременно разпознавайте, а после премахвайте или отлъчвайте всякакви типове зли хора и антихристи.

15. Защитете важния работен персонал от всякакъв вид, като го предпазите от намесата на външния свят и го държите в безопасност, за да гарантирате, че различните важни елементи на работата могат да се извършват организирано.

Отговорностите на водачите и работниците са събрани в общо петнайсет точки и ние ще разговаряме въз основа на тях. Нека първо да разгледаме всяка от задачите в тези петнайсет точки. Първите три се отнасят до въпроса за човешкото разбиране на истината и навлизането в живота. Това е най-основната работа, която водачите и работниците трябва да вършат, и е една от главните категории. Като водач или работник трябва да си способен най-малкото да изпълняваш тези задачи, да притежаваш този вид заложби, да носиш този вид бреме и да можеш да се нагърбиш с тази отговорност. Това са най-основните неща, които трябва да имаш. Водачите и работниците трябва да са способни да разговарят за Божиите слова, да намират в тях път за практикуване, да водят хората към това да разбират Божиите слова, да ги водят към това да преживяват Божиите слова и да навлизат в тях в реалния живот, и да могат да ги прилагат в реалния живот, като ги използват, за да разрешават различни проблеми и трудности, които срещат в него и в процеса на изпълнение на дълга си. Ако Божиите избраници имат проблеми, които изискват разрешаването им от водач или работник, но водачът или работникът не може да използва истината, за да разреши проблемите, тогава този водач или работник е безполезен и неспособен да свърши дори най-основната работа. Този тип водач или работник не отговаря на критериите. Четвъртата точка и петата точка се отнасят до различните въпроси на църковното дело и до надзорниците на тези въпроси. Ако водачите и работниците не наблюдават надлежно надзорниците, тогава делото на църквата може да се обърка или смути от зли хора, това би засегнало ефективността и напредъка на делото, а самото дело може дори да замре. Следователно четвъртата и петата задача са също от тези, които един водач, който отговаря на критериите, трябва да върши добре. Шестата точка и седмата точка се отнасят до повишаването, развиването и използването на всички типове хора. Принципът на използване на хората е всеки от тях да се използва най-пълноценно и всички типове хора могат да изпълняват дълга си, стига човешката им природа да е съгласно критериите и те да могат да покрият критериите, изисквани от Божия дом. Тоест позволете на всички типове хора да могат да изпълняват подходящ за тях дълг. Няма нужда да се опитвате да насилвате нещата — да принудиш рибата да живее на сушата и насила хубост не става, достатъчно е някой да е подходящ за дадена задача, да може да я изпълнява добре и да е компетентен. Нещо повече, някои задачи изискват технически, професионални аспекти и някои хора може да са добри в тях, но да не са работили в тази област, нито да разбират съответните принципи. По отношение на тези хора, ако покриват критериите за повишение и развиване в Божия дом, тогава трябва да им се даде възможност и те да бъдат повишавани и развивани,

така че да могат да се учат. По този начин може да има още повече подходящи хора за различните задачи в Божия дом и няма да има незаети длъжности, когато църквата има нужда от хора за различни задачи. Това са въпроси на двата аспекта на повишаването и развиването на хората, и използването на хората. Нека разгледаме осма и девета точка. Тези две точки засягат отношението, което водачите и работниците имат към работата, тоест дали могат да изпълняват отговорностите си, дали са предани и дали имат способността да се справят с работата в отношението си към Божиите изисквания и подредбите на Божия дом, и докато срещат трудности в работата. Десетата точка и единайсетата точка засягат принципите, с които хората се отнасят към приношенията и всички видове притежания в Божия дом. От една страна, тези две точки засягат заложбите на хората и работните им способности, а от друга — въпросите на човешката природа, дали някой е предан и дали може да изпълнява отговорностите си. След това нека разгледаме точки дванайсет, тринайсет и четиринайсет, отнасящи се до някои изключителни обстоятелства, които се случват в църквата — например, ако някой прекъсва и смущава, и притеснява нормалния живот на църквата. Разбира се, най-сериозна е появата на антихристи и други типове хора, които трябва да бъдат премахнати или отлъчени. Как и с какви принципи да се справят с този тип хора също е работа в обхвата на отговорностите на водачите и работниците. Да си способен да откриваш своевременно проблеми и когато установиш, че някой създава прекъсвания и смущения, да си способен своевременно да спреш това, да се справиш с него и да го разрешиш, и да гарантираш, че църковното дело и църковният живот не са смутени — това са проблемите, които тези три точки засягат. Последната точка засяга въпроса за личната безопасност на всички типове важен работен персонал, както и въпроса дали всички видове важна работа могат да бъдат гарантирани. Работата може да напредва, когато персоналът е в безопасност, но ако възникнат проблеми или скрити опасности за неговата сигурност, тогава продължаването на делото е под въпрос. Нека се обърнем назад и да видим колко са общо основните категории. Първата, втората и третата точка спадат към първата категория: човешкото навлизане в живота. Четвъртата и петата спадат към втората категория: различните области на църковното дело и надзорниците на тези области. Шестата и седмата точка спадат към третата категория: използването, развиването и повишаването на всички типове хора. Осмата и деветата спадат към четвъртата категория: работните подредби в Божия дом и трудностите в работата. Десетата точка и единайсетата точка спадат към петата категория: приношенията и притежанията в Божия дом. Дванайсетата, тринайсетата и четиринайсетата спадат към шестата категория: изключителни обстоятелства, които възникват в църквата. Петнайсетата точка спада към седмата категория: важното църковно дело и безопасността на персонала. Има общо седем категории, които обхващат петнайсет точки. Тези седем категории са

в обхвата на отговорностите на водачите и работниците и са част от тяхната работа. Като водач или работник, най-основните задачи в твоята работа са тези седем категории. Тези седем категории са обхватът на изискванията на Божия дом към даден водач или работник. Ако искаме да преценим дали един водач може да свърши добра работа, дали има работоспособност, дали притежава заложби да е водач и дали отговаря на критериите за водач, трябва да използваме тези седем категории. След като разбрахме това, въз основа на тези седем основни категории ще разговаряме и ще разнищим поотделно всяко проявление и конкретна практика на лъжеводачите, както и какво са направили по времето си като водачи, което доказва, че са лъжеводачи и не отговарят на критериите. Оценяването им според тези седем категории е обосновано доказателство и това е относително справедливо и разумно. Кажете Ми, трябва ли да разговаряме за тези седем категории една по една или за петнайсетте точки? Кое е по-добре? (Да разговаряме за петнайсетте точки една по една.) Това отговаря на предпочитанията ви — колкото по-подробно, толкова по-добре, нали? Сега официално ще започнем общението си върху различните проявления на лъжеводачите.

Първа точка: водете хората така, че да ядат и пият от Божиите слова, да ги разбират и да навлизат в реалността им

Лъжеводачите не притежават заложби и способности да възприемат Божиите слова

Какво е лъжеводач? Със сигурност това е човек, който не може да върши истинска работа, човек, който пренебрегва дълга си на водач. Той не върши никаква реална или значима работа, просто се грижи за някои общи дела и някои повърхностни задачи, неща, които нямат нищо общо с навлизането в живота или с истината. Независимо колко от тази работа върши той, в изпълнението ѝ няма значимост. Ето защо такива водачи се определят като лъжливи. Тогава как точно човек разпознава лъжеводача? Нека сега започнем нашия анализ. Най-напред трябва да се изясни, че първата отговорност на един водач или работник е да води другите така, че да ядат и пият Божиите слова и да разговаря за истината по такъв начин, че другите да могат да я разбират и да навлизат в истината реалност. Това е най-важният критерий, по който да проверим дали един водач е истински или лъжлив. Вижте дали може да води другите така, че да ядат и пият Божиите слова и да разбират истината, и дали може да използва истината, за да разрешава проблеми. Това е единственият критерий, по който да проверявате какви заложби и способности да възприема Божиите слова има един водач или работник и дали може да води Божиите избраници да навлязат в истината реалност. Ако един водач или работник е способен да възприема Божиите слова чисто и да разбира истината, той трябва да преодолява представите и фантазиите, които хората имат

за вярата в Бог, в съответствие с Божиите слова и да помага на хората да разбират практичността на Божието дело. Той трябва също да преодолява реалните затруднения, срещани от Божиите избраници в съответствие с Неговите слова, особено когато става въпрос за погрешните възгледи, които те имат във вярата си или за погрешните разбирания, които имат за изпълнението на дълга. Той трябва също да прилага Божиите слова, за да разрешава проблемите, които се проявяват, когато хората се сблъскат с различни изпитания и мъки, и да може да води Божиите избраници да разбират и да практикуват истината, и да навлизат в реалността на словото Му. В същото време трябва да разнищва различните видове покварен нрав на хората въз основа на покварените състояния, разкрити в Божиите слова, така че Божиите избраници да могат да видят кои от тези видове се отнасят до тях, да постигнат себепознание, да намразят Сатана и да му се опълчат, като така дава възможност на Божиите избраници да останат непоколебими в свидетелството си, да победят Сатана и да прославят Бог насред всякакви изпитания. Това е работата, която водачите и работниците трябва да вършат. Това е най-основната, критично важна и съществена работа на църквата. Ако хората, които служат като водачи, имат способността да възприемат Божиите слова и имат заложбите да разбират истината, те не само ще могат да разбират Божиите слова и да навлизат в реалността им, но също ще могат да напътстват, водят и помагат на онези, които водят по такъв начин, че да разбират Божиите слова и да навлязат в тяхната реалност. Заложбите да възприемат Божиите слова и да разбират истината обаче са точно това, което липсва на лъжеводачите. Те не разбират Божиите слова, не познават разобличения в Неговите слова покварен нрав, който хората разкриват при различни обстоятелства, нито състоянията, които пораждат съпротива, оплакване и предателство на Бог и т.н. Лъжеводачите не са способни да се самоанализират или да свържат Божиите слова със себе си, те само разбират малка част от доктрината и няколко правила от буквалното значение на Божиите слова. Когато разговарят с другите, те просто рецитират някои от словата Му, после обясняват буквалното им значение. С това си мислят, че разговарят за истината и вършат реална работа. Ако някой може да чете и рецитира Божиите слова като тях, те ще го сметнат за човек, който обича и разбира истината. Един лъжеводач разбира само буквалното значение на Божиите слова. Той не разбира из основи истината на Божиите слова и затова е неспособен да говори за своето основано на преживяване познание за тях. Лъжеводачите нямат способността да възприемат Божиите слова. Те могат само да разбират повърхностното им значение, но вярват, че това е възприемане на словата Му и разбиране на истината. В ежедневието те винаги тълкуват буквалното значение на Божиите слова, за да дават съвети и да помагат на другите, като вярват, че така вършат работа и че водят хората към това да ядат и пият Божиите слова и да навлизат в тяхната реалност. Фактът е, че макар лъжеводачите често да разговарят

по този начин за Божиите слова с другите, те не могат да решат и най-малкия реален проблем, а Божиите избраници са оставени неспособни да практикуват или да преживяват словата Му. Независимо колко посещават сбирките или колко ядат и пият Божиите слова, те все още не разбират истината, нито имат навлизане в живота и никой от тях не може да говори за познанието си за преживяване. Дори ако има зли хора и неверници, които създават смущения в църквата, никой не може да ги разпознае. Когато един лъжеводач вижда неверник или зъл човек да създава смущение, той не прилага проницателност, а му предлага любовта и увещаването си, като моли другите да бъдат толерантни и търпеливи с него и угажда на такъв човек, докато той продължава да причинява смущения в църквата. В резултат на това всяка задача в църковното дело е доста безуспешна. Това е последствието от провала на лъжеводачите да свършат реална работа. Лъжеводачите не могат да използват истината, за да решават проблеми, което е достатъчно да покаже, че те не притежават истината реалност. Когато говорят, те просто бълват думи и доктрини и всичко, което казват на другите да практикуват, са доктрини и правила. Например, когато някой започне да разбира погрешно Бог, лъжеводачите ще му кажат: „В Божиите слова всичко това вече е казано: каквото и да прави Бог, то е за човешкото спасение, то е любов. Виж колко ясни и категорични са словата Му. Как можеш все още да Го разбираш погрешно?“. Това са инструкциите, които лъжеводачите дават на хората. Те бълват думи и доктрини, за да увещават хората, да ги възпират и да ги карат да се придържат към правила. Това изобщо не е ефективно и не може да разреши никакви проблеми. Лъжеводачите могат само да говорят думи и доктрини, за да напътстват хората, което кара тези хора да мислят, че като са способни да говорят думи и доктрини, са навлезли в истините реалности. И все пак, когато ги сполети някаква трудност, те не знаят как да практикуват, нямат път и всички думи и доктрини, които са разбрали, не им помагат. Какво показва това? Показва, че разбирането на доктрините изобщо не е полезно или ценно. Единственото нещо, което разбират лъжеводачите, са доктрините. Те не могат да разговарят за истината, за да разрешават проблеми. В действията им няма принципи и в живота си те просто следват някои правила, които смятат за добри. Такива хора не притежават истините реалности. Ето защо, когато лъжеводачите водят хората така, че да ядат и да пият Божиите слова, това не дава истински резултат. Те са способни само да накарат хората да разбират буквалното значение на Божиите слова и не могат да им помогнат да придобият просветление от тези слова или да разберат какъв вид покварен нрав имат. Лъжеводачите не разбират какви са състоянията на хората или какъв нрав същност разкриват хората в дадена ситуация, кои от Божиите слова трябва да се използват, за да се преодолеят тези погрешни състояния и покварен нрав, какво е казано за тях в Божиите слова, какви са изискванията и принципите на Божиите слова или истините в тях. Лъжеводачите не разбират нищо

от тези истини реалности. Те просто съветват хората, като казват: „Яж и пий повече Божии слова. В тях има истина. Ще разбереш, когато си прочел повече от Неговите слова. Ако не разбираш някои от тях, трябва просто да се молиш повече, да търсиш повече и да размишляваш повече за тях“. Ето как съветват хората и като правят така, не са способни да разрешават проблемите. Независимо кой се сблъсква с проблем и идва да търси от тях, те казват едно и също. След това този човек все още не се е опознал и не разбира истината. Той няма да може да разреши собствения си реален проблем, нито да разбере как трябва да практикува Божиите слова и просто ще се придържа към буквалното значение на Божиите слова и към правилата. Що се отнася до истините принципи за практикуване на Божиите слова или в кои реалности трябва да навлезе, той все още няма да разбира. Ето това произтича от работата на лъжеводачите: нито един реален резултат.

Бог изисква от хората да се обличат скромно и порядъчно, с благоприличието на светец. „Скромно и порядъчно, с благоприличието на светец“ — това са общо седем думи, но разбирате ли какво означават? (Всички знаем какво казва доктрината, Бог изисква от хората да се обличат скромно и порядъчно, с благоприличието на светец, но когато се обличаме, не знаем как да преценим какво е скромно или порядъчно.) Това се отнася до проблема дали се разбира истината или не. Ако не можете да прецените, това доказва, че не разбирате Божиите слова. Тогава какво означава да разбирате Божиите слова? Означава да разбирате критериите за скромност и порядъчност, за които говори Бог, или по-конкретно, цвета и стила на облеклото. Кои цветове и стилове са скромни и порядъчни? Хората със способност да възприемат истината знаят какво е скромно и порядъчно и какво е странно. Макар че някои дрехи са скромни и порядъчни, те са старомодни. Бог не харесва старомодните неща и не кара хората да имитират стиловете от миналото или да стават лицемерни фарисеи. Това, което Бог има предвид под „скромно и порядъчно“, е да имате нормално човешко подобие, да изглеждате благородно, елегантно и да притежавате класа. Бог не иска от хората да носят странни дрехи, нито да се обличат в парцали като просяци, а иска да се обличат скромно и порядъчно, с благоприличието на светец. Това е възприятието на нормалните хора. Но след като чу това, един лъжеводач се разпали и каза: „Божиите слова ни дават диапазон за това как да се обличаме. „Скромно и порядъчно, с благоприличието на светец“ — ако спазваме тези седем думи, тогава ще прославим Бог, няма да Го посрамим и ще сме високо уважавани сред невярващите. Та какво е скромно и порядъчно? Това означава, че трябва да говорите и да действате с човешко подобие и трябва да имате благоприличие на светец. Когато говорим за светци, в общи линии имаме предвид древните светци. Ако искаме да имаме благоприличието на светец, тогава трябва да имитираме стила на древните светци, но ако ходиш навсякъде с дрехи от древността, хората ще те помислят за луд. Това не е съгласно принципа на почитане на Бог, но трябва

да има някакви следи за дрехите, които светците са носили в по-скорошни времена, които да можем да открием. Преди няколко десетилетия социалната обстановка беше по-добра. Хората бяха по-непретенциозни и се обличаха по-консервативно и прилично. Ако се обличахте според този критерий, тогава щяхте да сте скромни и порядъчни и да имате благоприличието на светец. Това е пътят за практикуване“. Като открива, че хората през 70-те и 80-те години на миналия век носеха бели ризи и сини панталони, той каза на братята и сестрите: „Видях светлината в Божиите слова. Хората през 70-те и 80-те носеха дрехи, които бяха доста прилични и прости. Не може да се каже, че са достолепни, но изглеждат по-съобразени с изискванията на Божието слово, затова ще се обличаме според този критерий“. Водачът даде пример, като се облече така, и всеки си помисли, че това изглежда добре, доста порядъчно и семпло. Водачът каза: „Бог каза да не носим странни дрехи. Първо, копчетата на ризата трябва да са закопчани чак догоре, а всички копчета на ръкавите трябва също да са закопчани. Китките не трябва да са оголени, ризата трябва да е запасана и всичко трябва да е добре покрито, без човек да е разгърден или гърбът му да е гол. Вижте колко скромно и порядъчно е това! Нима това не е скромно и порядъчно и нима не е в съгласие с благоприличието на светците, както изисква Бог?“. Водачът се наслаждаваше особено много на облеклото, което носеше в този момент, и в същото време изискваше от другите: „Вашите дрехи са твърде съвременни, твърде модни. Те посрамват Бог и Той не ги харесва. Бързо всеки да облече това, което и аз нося, и да бъде точно като мен!“. Хората без проницателност го последваха, намериха и облякоха така наречените скромни и порядъчни дрехи, които са в съгласие с благоприличието на светците, и повечето хора дори сметнаха, че са хубави. Някои хора обаче в сърцата си бяха отблъснати от тези старомодни неща и почувстваха, че това, което правят, е неуместно и че това разбиране на Божиите слова е изопачено. Тези хора, макар че не бяха в състояние да кажат ясно дали е правилно или погрешно да слушат водача и не посмяха да си направят заключения, настояваха да не се следва сляпо тълпата. Те смятаха, че това, което казва водачът, не е изцяло правилно и не го последваха. Само онези глупци, онези хора, на които им липсва способност да възприемат Божиите слова, не четяха сами Божиите слова, изпълняваха всичко, което лъжеводачът казваше, и правеха каквото им наредят и както им наредят. Те следваха лъжеводача и му подражаваха, обличаха се по същия начин, когато излизаха. Където и да идеха сред хората, се чувстваха предоволни и си мислеха: „Ние вярваме във Всемогъщия Бог и в облеклото ни има толкова много благоприличие на светец. Какво носите вие? Колко крещящо, колко модерно, колко нечестиво! Вижте ни, ние не разкриваме нищо!“. Те мислеха, че са поразителни. Лъжеводачът не само не успя да осъзнае, че това е погрешно разбиране на Божиите слова, но всъщност мислеше, че практикува Божиите слова и е навлязъл в тяхната реалност. Това правят

лъжеводачите. Защото дори при най-простото и лесно за разбиране Божие изискване към хората лъжеводачът не може да разбере истински за какво се отнасят Божиите слова, какви са техните изисквани нива или принципи. Може ли тогава той да разбере какво казва Бог за покварения нрав на човечеството или за всички видове човешки състояния? Може ли да знае точно каква истина има тук? Разбира се, че не.

Лъжеводачите не притежават способност да възприемат Божиите слова. Те просто знаят от буквалното значение на Божиите слова какво е казал Бог, но не разбират какви истини изразяват Божиите слова, какво изисква Бог от хората или какви истини принципи трябва да разберат хората. Следователно, когато разговарят за Божиите слова, те просто ги тълкуват буквално и дават на хората някои правила, някои указания, които да следват, като ги използват за доказателство, че те също разбират Божиите слова и са свършили работа. Някои лъжеводачи дори мислят, че Божиите слова са вече ясни и че хората просто винаги не успяват да ги ядат и пият или да положат усилие. Като виждат, че всеки носи в ръцете си книгите с Божиите слова, те смятат, че е излишно да водят хората да ядат и да пият Божиите слова. Следователно, когато открият проблеми по време на сбирките или докато изпълняват дълга си, те само изпращат на хората някои подбрани откъси от Божиите слова и им казват неща като: „Прочети този откъс от Божиите слова“, „Прочети онзи откъс от Божиите слова“ или „В Божиите слова се казва това за този аспект и онова за онзи аспект“. Те само изпращат на хората избрани откъси от Божиите слова, като използват убедителен начин да ги насърчават да четат Божиите слова и смятат, че така водят хората да ядат и пият Божиите слова и че изпълняват отговорността си на водачи. След като видят тези слова, хората казват: „Аз също съм чел тези Божии слова. Не е ли излишно от твоя страна да събираш тези слова за мен?“. Но лъжеводачът си мисли: „Ако не ти ги изпратя, няма да можеш да намериш в коя глава или на коя страница са тези слова. Ти дори не знаеш в какъв контекст Бог е изрекъл тези слова. Като водач трябва да поема тази отговорност да ти изпращам Божиите слова навсякъде и по всяко време“. В избли на любов някои лъжеводачи дори изпращат десет до двайсет откъса от Божиите слова на ден, за да демонстрират своята преданост към делото си и решимостта си да водят хората към реалността на Божиите слова. Тези Божии слова се изпращат на хората, но решават ли се проблемите им? Изпълняват ли лъжеводачите ролята, която трябва да имат като водачи? Често не изпълняват тази роля, защото ако хората можеха да разберат тези слова сами, те нямаше да имат нужда от водач. Откъсите от Божиите слова, изпращани от лъжеводачите, са всъщност добре познати на онези, които често четат Божиите слова, но какво липсва на хората? Какви са техните трудности и проблеми? Работата е там, че щом стане въпрос за проблемите, които имат отношение към тези истини, когато се сблъскат с трудности, хората не могат да прозрат същността

на тези проблеми, не знаят откъде да започнат да ги разрешават и не знаят как да навлязат в тези истини — а лъжеводачите също не знаят. Тогава изпълнили ли са те отговорността си по този въпрос? Компетентни ли са в работата си на водачи? Ясно е, че не са изпълнили отговорността си. Например, когато хората четат в Божиите слова, че човек трябва да е честен, един лъжеводач — понеже не знае как да яде и пие Божиите слова и му липсват заложби да възприеме и разбере истината — би казал: „Божиите изисквания не са големи. Бог иска от нас да сме честни хора, а да сме честни означава да говорим правдиво. Нима Божиите слова не са казали всичко необходимо: „Но говорът ви да бъде: Да, да! Не, не!“ (Матей 5:37). Колко са ясни Божиите слова! Просто казвай това, което мислиш в сърцето си. Толкова е простичко! Защо не можеш да го направиш? Божието слово е истината, ние трябва да го практикуваме. Да не го практикуваме означава да се бунтуваме, а спасява ли Бог онези, които се бунтуват срещу Него? Не“. Като чуват това, хората отговарят: „Всичко, което казваш, е правилно, но ние все още не знаем как да сме честни хора. Защото много пъти лъжата е неволна или е нещо, което човек прави, когато няма друг избор, и за нея си има причина. Как трябва да се преодолее това?“. Какво би казал лъжеводачът? „Не е ли лесно да се погрижим за това? Не са ли го изяснили Божиите слова? Да си честен човек е същото като да си дете — толкова е простичко! Независимо на колко си години, не можеш ли просто да си като едно дете? Само виж как се държат децата“. След това слушателят разсъждава: „Основното поведение на децата е да бъдат наивни и буйни, да скачат наоколо, да са незрели и да не разбират много неща. Тъй като водачът каза така, и аз ще се държа по същия начин“. На следващия ден този човек, който е минал трийсет или четирийсет години, е сплел косата си на две плитчици, сложил е розова панделка и фибички, надянал е розова риза, обувки и чорапи, облякъл се е целият в розово. Като вижда това, водачът казва: „Правилно! Ходи повече като дете, подскачай наоколо. Говори по-невинно, като децата, с очи, в които няма нечестивост, и с усмивка на лице — не е ли това да се завърнеш към държанието на децата? Това е поведението на един честен човек!“. Водачът е доста доволен, докато другите възприемат това като глупаво, ненормално поведение. Този лъжеводач не само не е успял да разреши проблема, но и изобщо не знае как да търси истините принципи и повежда хората по абсурден път. Той не знае как да възприеме правилно и чисто дори най-простата истина — как да си честен човек, а прибягва до сляпо прилагане на правила, като я възприема така изопачено, че това отвращава онези, които я чуват. Ето това правят лъжеводачите.

Лъжеводачите възприемат Божиите слова по всякакви начини, измислят си различни странни и ексцентрични гледни точки. Освен това развяват знамето на практикуването и следването на Божиите слова, като изискват от другите да приемат и да спазват тяхното възприемане. Накратко, хора като тези лъжеводачи често имат повърхностно и изопачено възприемане на Божиите слова. Ако

използваме духовен термин, за да ги определим, бихме казали, че им „липсва духовно разбиране“. Не само че разбирането им на Божиите слова е изопачено, но освен това често изискват от другите да следват тези изопачени доктрини и правила точно като тях. Междувременно използват изопаченото си възприятие, за да заклеймяват онези, които имат чисто възприятие за истината. Тези лъжеводачи, на които им липсва духовно разбиране, не проучват внимателно и не анализират Божиите слова като антихристите. Външно изглежда, че сякаш подхождат към Божиите слова с подчиненото отношение на това да ядат, пият и приемат тези слова. Заради слабите си заложби и неспособността си да възприемат Божиите слова обаче, те се отнасят към тях все едно са учебник и вярват, че Божиите слова следват логиката на „едно и едно прави две, две и две прави четири“. Те не знаят, че Божиите слова са истината и че за да навлезе в реалността на Божиите слова, човек трябва да разбира за какво се отнасят истините, изречени в Божиите слова, и какви различни състояния и съдържание включват тези истини. Когато другите възприемат Божиите слова по много конкретен и практичен начин, те смятат това за повърхностно и не мислят, че си заслужава да го слушат, като казват: „Разбирам всичко това, знам всичко. Това, за което говориш, е вече ясно обяснено в Божиите слова, тогава защо трябва да го казваш?“. Всъщност те не осъзнават, че това, което другите обсъждат, засяга конкретно съдържание, свързано с истините в Божиите слова. Тъй като на тези лъжеводачи им липсва духовно разбиране и не притежават способността да възприемат Божиите слова, те мислят, че всички истини са горе-долу еднакви, без особени разлики между въпросите, които засягат. Лъжеводачите смятат, че макар да говорят безспир за тези неща, те по същество са едно и също нещо. Това убеждение говори за сериозен проблем и то обрича такива индивиди на това никога да не разберат истината.

Лъжеводачите не могат да въведат хората в истината реалност

Сега има индивиди с добри заложби и със способност за възприемане, които вече са придобили някакво преживяване на основните Божии слова и навлизане в тях, и които притежават някаква истина реалност, но им трябва по-конкретно напътствие и водачество, така че навлизането им да е по-прецизно и по-подробно. Само лъжеводачите не успяват да разберат за какво се отнасят конкретните подробности на истината или защо са изречени по такъв начин, като мислят, че това усложнява нещата ненужно или е игра на думи. Те не разбират или не знаят как да възприемат или да преживяват различните аспекти, които са част от истината. Следователно това, което могат да правят след като станат водачи, е просто да водят хората да ядат и да пият тези Божии слова, за които най-често се разговаря, после да говорят за някои доктрини и да стигнат до някои методи на практикуване за съблюдаване на правила, а това, което хората придобиват от тях,

са просто някои повърхностни духовни термини и често изричани думи и доктрини, правила и лозунги. За новите вярващи проповедите на лъжеводачите едва може да са достатъчни за година или две, но след година-две онези, които са постигнали разбиране на някои истини, ще започнат да разпознават набора от твърдения и подходи на лъжеводачите. Колкото до онези, на които из основи им липсва способност за възприемане, независимо как проповядват лъжеводачите, те не усещат нищо, нямат осъзнатост и не успяват да разберат, че това, което тези водачи проповядват, са просто думи и доктрини и че това, което те разбират, са само празни теории, лозунги и правила, което изобщо не е истината. Въз основа на тези проявления, могат ли лъжеводачите да изпълнят отговорността си да „водят хората така, че да ядат и пият от Божиите слова, да ги разбират и да навлизат в реалността им“? Могат ли да изпълняват тази роля? Могат ли да изпълняват отговорностите си? (Не.) Защо не могат? Какъв е основният проблем? (Такива хора нямат духовно разбиране и не могат да възприемат истината.) Липсва им духовно разбиране и не могат да възприемат истината, и все пак искат да водят другите — това е напълно невъзможно! Да очакваш от лъжеводачите да водят хората така, че да разбират Божиите слова и да навлязат в реалността на Божиите слова, е все едно да се опиташ да заковеш въздуха за стената — няма да стане! Да вземем за пример това да си честен човек: Божиите слова са съвсем простички в това отношение, те са само няколко изречения, не са сложни. Всеки с малко образование знае какво означават тези слова. Но за да докажат, че са способни в работата и че могат да водят хората, лъжеводачите тълкуват Божиите слова: „Какво е значението на Божието изискване към хората да са честни? То е, че Бог обича хората да са честни. Невярващите не са честни, те не казват истината, а това, което казват, са само лъжи и измамни думи, целият свят е една лъжлива нация. Следователно първото нещо, което Бог изисква, когато идва днес, е хората да са честни. Ако ти не си честен човек, Бог няма да те обича. Ако не си честен човек, не можеш да бъдеш спасен, нито можеш да навлезеш в царството. Ако не си честен човек, не можеш да практикуваш истината и със сигурност притежаваш измамност. Ако не си честен човек, не си съгласно критериите като сътворено същество“. Сега разбирате ли как да сте честни хора? (Не.) След всички думи това все още не е ясно. Като чуят това, новите вярващи усещат, че тези думи са отлични, че са нещо, което не са чували през всичките си двайсет или трийсет години в религията. Някои дори казват: „Тези думи са могъщи, всяко изречение заслужава „амин“. Тази проповед е наистина добра, това е истинска проповед от Епохата на царството!“. След това лъжеводачите продължават: „Бог иска от нас да сме честни хора, така че честни хора ли сме?“. Някои хора размишляват върху това: „Понеже Бог иска от нас да сме честни хора, това означава, че ние още не сме честни хора“. Други мълчат и мислят: „Смятам се за доста простодушен човек. Никога не се карам с другите и в бизнеса си не смея да мамя никого. Понякога, ако

се възползвам малко от нещо, дори не мога да спя нощем. Честен човек ли съм? Мисля, че съм простодушен човек, а не означава ли това същото като да съм честен?“. Други казват: „Аз не мога да лъжа по природа. Изчервявам се всеки път, когато кажа нещо невярно, значи би трябвало да съм честен човек, нали?“. После лъжеводачът добавя: „Независимо дали си честен човек, понеже Божието слово иска от нас да сме честни, за теб е задължително да си честен човек. Ако действаш в съответствие с Божиите слова, ти си честен човек. Тогава ще се освободиш от измамността, от оковите на тъмното влияние на Сатана. След като станеш честен човек, ти навлизаш в истината реалност, можеш да изпълняваш дълга си и да се покориш на Бог“. Разбирате ли сега как да сте честни хора? (Не.) И все пак някои хора са възхитени: „Тези думи са могъщи. Амин! Всяко изречение е правилно. Нищо от тях не идва пряко от Божиите слова, но всички те се възприемат въз основа на Божиите слова. Това възприемане е фантастично! Защо не мога и аз да възприемам така? Изглежда, че този водач е наистина достоен за титлата си, той наистина е създаден за водач!“. След като чуят това, хората със заложби и проницателност размишляват: „Ти все още не си обяснил какво е да си честен човек. Как точно един човек е честен?“. Лъжеводачът продължава: „Да си честен човек означава да не лъжеш. Например, ако някога си извършил прелюбодеяние, тогава се моли на Бог и признай колко пъти си го направил и с кого. Ако чувстваш, че не можеш да видиш или докоснеш Бог, тогава трябва да признаеш на водача, като изясниш всичко. Откровената изповед е най-основното изискване да си честен човек. В допълнение става въпрос за това да говориш открито и в нищо да не примесваш лъжливост. Какво мислиш за всичко, какви намерения имаш, каква поквара разкриваш, кого мразиш или си проклел в сърцето си, на кого искаш да навредиш или срещу кого заговорничиш — всичко трябва да се изповяда на тези хора. Като направиш това, ти ставаш открит и откровен, живееш на светло. Това означава да си честен човек. Един честен човек трябва да се избави от егото си. Той трябва да е способен да изложи на показ и да разнищи най-злите и тъмни части от сърцето си“. Като чухте това, разбирате ли сега как да си честен човек? (Все още не.) Дори след като чуе това, човек разбира само доктрини, не и конкретни практики. С такова възприемане на Божиите слова лъжеводачите водят хората да ядат и пият Божиите слова по този начин, освен това разговарят по този начин, като си мислят, че разбират най-добре Божиите слова, че имат способност да ги възприемат и че могат да водят хората към реалността на Божиите слова. В действителност това, което долавят и за което разговарят, са само доктрини и лозунги, които не предлагат никаква помощ на онези, които искат да търсят истината реалност и да разбират истините принципи. И все пак лъжеводачите още вярват, че притежават огромна способност за възприемане, че имат единствени по рода си прозрения за Божиите слова и са по-висши от обикновените хора. Те обикалят и проповядват тези доктрини и лозунги и дори се сравняват с другите,

като често използват тези доктрини и лозунги, за да влизат в препирни, и често ги използват дори да поучават, кастрят, съдят и осъждат хората. Те мислят, че като правят това, вършат работа, внасят Божиите слова в реалния живот и прилагат Божиите слова. Не е ли това обезпокоително? Лъжеводачите не могат да разберат Божиите слова, те не могат да водят хората към реалността на Божиите слова. След като прочетат Божиите слова, те могат само да разговарят за някои думи и доктрини, но въпреки това обикалят да ги проповядват и да се перчат с тях. В действителност обаче не разбират никаква истина в Божиите слова. Например не разбират някои сходни духовни термини или сходни изрази, нито знаят разликата между тях или как да ги пригодят към реални ситуации. Освен придържането към правила и бълването на думи и доктрини, на тях им липсва истинско разбиране на Божиите слова и те не ги практикуват истински. Следователно е ясно, че самите лъжеводачи не разбират истината, нито са способни да водят хората да разбират Божиите слова и да навлизат в истината реалност. Ние онагледихме това с примера как да си честен човек. Тъй като не знаят как да възприемат истината да си честен човек, лъжеводачите прибягват до бълване на думи и доктрини и до проповядване на лозунги, като подвеждат онези глупаци и объркани хора, на които им липсва духовно разбиране, и ги оставят дезориентирани. След като са слушали тези думи и доктрини, такива хора издигат в култ лъжеводачите особено много и след като са ги следвали няколко години, накрая се оказва, че не разбират дори най-основните истини и нямат никакво навлизане в тях. Тук завършва общението ни по тази точка.

Втора точка: опознайте състоянието на всеки тип хора и преодолявайте различните трудности, свързани с навлизането в живота, които хората изпитват в реалния си живот (първа част)

Лъжеводачите не могат да прозрат състоянията на всеки тип човек

Втората отговорност на водачите и работниците е да опознаят състоянията на всеки тип хора и да преодоляват различните трудности, свързани с навлизането в живота, които хората изпитват в реалния си живот. Как извършват тази работа лъжеводачите? Компетентни ли са за тази задача? Нека да разнищим тази точка. Да опознаеш състоянията на всеки тип човек — на каква основа се постига това? Постига се въз основа на разбиране на Божиите слова, които разобличават покварения нрав и същност на различните хора. За да схване състоянията на различните хора, човек първо трябва да разбере Божиите слова, които разобличават различните състояния, покварения нрав и покварената същност на хората, и да може да ги съпостави със себе си. Видът нрав, разобличен от Бог, се отнася до това какъв тип са хората, каква е тяхната човешка природа, какъв вид проявления и разкривания имат, и какво е отношението им към Бог, към Божиите

слова и към техния дълг. Тези състояния трябва да се съпоставят с Божиите слова и като направи това, човек може да схване състоянията на различните индивиди. Следователно това да опознаеш състоянията на различните хора се постига първо въз основа на разбиране на Божиите слова и на способността за възприемане на Божиите слова. Лъжеводачите нямат способността да възприемат Божиите слова, така че могат ли да разберат сложните истини за различните типове хора, разобличени от Божиите слова, както и различните състояния и покварени същности, които се разобличават? (Не.) Те не разбират, не знаят за какви взаимоотношения и за какви истини става въпрос тук. Тъй като не притежават способността да възприемат Божиите слова, това да схванат състоянията на различните хора — този много съществен и важен въпрос — е твърде притеснителна и трудна задача за лъжеводачите.

Как лъжеводачите схващат състоянията на различните хора? Те мислят: „Този човек е ентусиазиран, онзи е дребнав, този обича да се облича добре, онзи има малко вяра…“. Гледат само тези повърхностни явления, но не знаят какво реално е отношението на човека към Божиите слова и към истината, и каква е действително неговата природа същност. Например някой има искрена вяра и е енергичен в изпълнението на дълга си, но трудностите и ангажиментите със семейството му влияят на резултатите от дълга му. Като виждат това, лъжеводачите ще го обозначат погрешно и ще кажат: „Този човек е неверник. Той не може да се откъсне от семейството си. Винаги мисли за децата си. Има спестявания у дома, но не ги предлага. Затова този човек е много обезпокоителен и не може да се използва за важни задачи в бъдеще“. Всъщност проблемът на този човек не е сериозен. Просто той вярва в Бог отскоро и има повърхностно разбиране за истината и поради това не може да прозре много неща. Не знае как да подходи към семейството и децата си или как да се справя с активите си. Все още е в период на молитви и търсене и още не е открил точните принципи и методи на практикуване. Има решимостта да практикува истината, но когато се сблъска със семейните си ангажименти и трудности, временно е малко слаб и не е много активен в изпълнението на дълга си. Той обаче може добросъвестно да изпълнява възложената му от църквата работа — нещо, което повечето хора не могат. Съдейки по заложбите, човешката му природа и отношението му към истината, той е добър човек. Но лъжеводачът не вижда това, защото не разбира Божиите слова и не знае как да ги използва като критерий, за да измери каква е нечия природа същност или дали състоянието на някого се дължи на неговата природа същност или на временна слабост, или е въпрос на духовен ръст. Той не може да прецени тези неща. Трудностите, с които се сблъсква този тип човек, са онези, които се случват в реалния живот и които са свързани с навлизането в живота — могат ли лъжеводачите да се справят с този тип проблеми? Могат ли да разрешат трудностите на тези хора? (Не.) Понеже лъжеводачите не могат точно да схванат

състоянията на различните хора и не могат правилно да разпознаят доброто от злото в природата същност на различните хора, те също не могат и правилно да преодоляват трудностите и проблемите на различните хора. Точно обратното, те считат онези, които се уповават само на ентусиазма си и могат да тичат насам-натам и да отдават всичко от себе си, да търпят трудности и да плащат цена, но имат лоши заложби и им липсва способност за възприемане, за основна цел на развиването и разговарят с тези хора, за да разрешат проблемите им, когато се сблъскат с такива. Но по отношение на онези, които наистина имат заложби и добра човешка природа, но се сблъскват с трудности и са малко слаби, как лъжеводачите преодоляват тези трудности и се отнасят към тях? Когато тези хора се сблъскат с трудности и са просто наистина малко слаби, те трябва да получат помощ и подкрепа според ситуацията. Човек трябва да разговаря за Божиите намерения с тях — те не трябва да бъдат напълно отписвани, а още по-малко да им бъдат слагани етикети. Но как лъжеводачите разрешават проблемите на такива хора? Те казват: „Божието дело вече е достигнало до такъв етап, а ти все още си се вкопчила към съпруга си, към децата си. Дори позволяваш на децата си да посещават университет и да се стремят към свои перспективи. С все по-голямото задълбочаване на бедствията, останаха ли някакви перспективи в този свят? Ти не можеш дори да се погрижиш за собствения си живот, как може тогава да те е грижа за тези неща? Божието дело е почти завършено, времето наистина изтича! Ако не се отдадеш напълно, можеш ли все още да се наречеш сътворено същество? Все още ли си човек?“. За това ли се отнасят наистина трудностите на тези хора? (Не.) Причината тези хора да са малко слаби, когато се сблъскат с трудности, е просто ниският им духовен ръст, а не защото не обичат истината или не желаят да изпълняват дълга си. Следователно това, което лъжеводачите казват, не отговаря на състоянието им. Очевидно става въпрос за погрешно поставяне на етикети, а не за разбиране на сърцевината или основния аспект на тяхното състояние, за разбиране на това, което наистина мислят, какъв тип човек са и как трябва да бъдат напътствани и подкрепяни, за да преодолеят трудностите си. Лъжеводачите не знаят как да разрешат тези проблеми. Тогава как трябва човек да разреши подобни въпроси, когато възникнат? Може да кажеш: „Въпросът, пред който си изправен, е проблем, с който мнозина се сблъскват. Онези, които наистина загърбват семействата си и искрено отдават всичко на Бог, не действат импулсивно, а са се подготвяли дълго време. Първо на първо, те са разбрали достатъчно от истината и действително имат решимостта да се откъснат от семейството си, искрено да отдават всичко в Божия дом и могат да гарантират, че няма да съжаляват за това по-късно — обмислили са го внимателно. Нещо повече, през този период те също се молят на Бог да ги подготви и да им отвори път напред, докато продължават да се въоръжават с истината, позволяват на себе си да разбират още истини и да вярват още повече в това, че са оставили всичко

настрана, за да отдават всичко на Бог искрено. Това изисква време, молитва и разбира се Божието водачество и подредби. Ако имаш такава решимост, не се безпокой. Моли се на Бог и чакай спокойно, и Бог ще направи подредби за теб. Ако молитвите ти и решимостта ти са съобразени с Божиите намерения и получат Божието одобрение, ако си готов и ще се покориш, без значение какво прави Бог, и не изпитваш съжаление, тогава Бог със сигурност ще отвори път за теб. През този период това, което хората трябва да правят, е да се подготвят и да чакат. Единственото, което могат да направят, е да се въоръжат с истината, да разбират Божиите намерения и да позволят на духовния си ръст постепенно да се увеличава. Когато Бог нагласи различни обстоятелства, ако можеш да избереш да се покориш на Божието върховенство и подредби без никакви оплаквания, това означава да имаш духовен ръст — независимо какво прави Бог или как подрежда нещата, ти ще можеш да се покориш“. Какво мислите за този вид напътствие? (Добро е.) От една страна изпълнявате отговорността си, като помагате на хората да разберат Божиите намерения, а в същото време не ги насилвате отвъд способностите им, а се отнасяте с тях в съответствие с реалната им ситуация. Нима това не означава да решиш проблемите чрез Божиите слова? Нима това не означава да преодолееш трудностите, които хората срещат в реалния си живот, въз основа на състоянието им? (Да.)

Някои хора винаги са нехайни в изпълнението на дълга си и не показват отговорност, винаги се държат с престорена официалност и са надменни, самоправедни и неспособни да си сътрудничат с другите, и носят загуби за работата на църквата, без да изпитват и капка вина. Като вижда такава ситуация, един лъжеводач решава да се захване с проблема и да го реши, като казва: „Този човек играе много важна роля в тази работа. Изглежда, че никой не е достатъчно подходящ да го замести, затова трябва да разговаряме с него и да разрешим затрудненията му“. По време на общението лъжеводачът открива, че този човек изобщо не иска да изпълнява дълга си. Иска да се стреми към светски неща, да печели пари от кариерата си и да живее хубав живот, и смята, че искат твърде много от него, като го карат да изпълнява дълга си. Той чувства, че да изпълнява дълга си в Божия дом означава да е зает всеки ден, като това не само разрушава личния му семеен живот, но също и прави невъзможно да поддържа отношения с членовете на семейството си, и че ако нарушава принципите, докато изпълнява дълга си, трябва да изтърпи да бъде кастрен. Той смята подобен живот за твърде горчив и не иска да живее така. Проблемът е ясен: поведението му показва, че той е неверник. Как обаче се справя с това лъжеводачът? Лъжеводачът си мисли: „Този човек е талантлив сред невярващите. Не е лесно да се открие друг като него. Състоянието му е станало проблематично, трябва бързо да прекъсна и най-спешната си работа и да разговарям с него, да му помогна да преодолее това. Как се преодолява това състояние? Божиите слова са най-могъщите. Първо, ще му

прочета няколко откъса от Божиите слова, за да преодолея нежеланието му да изпълнява дълга си“. Лъжеводачът му казва: „Сега, когато са настъпили бедствия, хората вече не могат да живеят добре. Ти все още искаш да печелиш пари от кариерата си и да живееш обикновен семеен живот, но скоро целият свят ще е в хаос и повече няма да има обикновени семейства. Не можеш ли да прозреш тези неща? Трябва да се молиш повече на Бог. Молитвата към Бог ще ти даде вяра. Също така трябва да ядеш и да пиеш повече Божии слова. След като ядеш и пиеш Божиите слова няколко пъти, проблемът ти ще бъде разрешен“. После лъжеводачът намира пет или десет откъса от Божиите слова, които да му прочете и за които да разговаря с него. Човекът отговаря: „Стига толкова общения. Разбирам всички тези Божии слова. Аз съм по-образован от теб. Не се фукай“. Цял ден общение и нищо не е разрешено. Лъжеводачът си мисли: „Занимавал съм се с църковна работа толкова много години. Не вярвам, че не мога да разреша проблема ти“. Вечерта той бързо продължава общението: „Трябва да обичаш и да почиташ Бог! Имаш надеждата да станеш сътворено същество, което отговаря на критериите. Този дълг не се дава лесно. Трябва да цениш тази възможност, защото ако я пропуснеш, няма да има друга. С твоите заложби и при толкова добри условия, няма ли да е жалко за теб да не изпълняваш дълга си? Човек с твоите таланти трябва да бъде повишен и използван в Божия дом. Тук ти имаш големи перспективи!“. Човекът казва: „Спри да говориш. Ако ме накараш да изпълнявам дълга си, отношението ми ще си остане същото. Ако не ми е позволено да го изпълнявам, ще напусна незабавно. Не съм се молил да остана тук!“. Лъжеводачът изчерпва всичките си думи, но не може да убеди този човек или да разреши проблема му. Защо е така? Причината е, че той не може да прозре какъв е в същността си проблемът на този човек. Докато изпълнява дълга си, той е нехаен, когато му се прииска, мами, когато му се прииска и просто прави всичко механично, ако се чувства така. Независимо каква работа изпълнява, той е безотговорен. Не желае да положи малко допълнителни усилия или да каже малко повече слова, за да разреши някои проблеми, смята го за притеснително и досадно. Очевидно знае как да изпълнява дълга си по начин, който е съгласно критериите и как да действа подходящо, но не желае да практикува по този начин. И все пак продължава да изпълнява дълга си в Божия дом. Каква е природата на тази ситуация? Какъв е проблемът тук? (Той е дошъл с намерението да придобие благословии и да сключи сделки.) Той дойде с такава надежда. Такива хора са познати като нагаждачи. Те казват: „Чух, че светът скоро ще свърши, апокалипсисът се задава, затова повече няма нужда да работя. И без това вече съм спечелил достатъчно пари. По-добре да дойда в Божия дом заради безплатния обяд и да си запазя място, така че да имам надежда да получа благословии по-късно“. Като се съди по отношението и намерението на тези хора в изпълнението на дълга им, тяхната вяра в Бог е нагаждаческа. Те са дошли да паразитират в Божия дом, а не

са водени от истинска вяра. Отношението им, когато изпълняват дълга си, е особено пренебрежително. За да ги използва, църквата трябва да ги уговаря и да преговаря с тях и те пак не изпълняват добре дълга си. Може ли човек, който няма дори съвест, наистина да изпълнява дълга си? Той просто се занимава с нагаждачество и използвачество, той е неверник. Като разгледаме природата на двата аспекта на този проблем, схвана ли същността му лъжеводачът в опита си да го разреши? (Не.) Той не успя да прозре същността на проблема, а все още се отнасяше към този човек като към истински вярващ, на когото просто му липсва разбиране за истината, който е с малък духовен ръст, който е временно слаб и се нуждае от подкрепа. Той се опита да разговаря с него и да му помогне от тези гледни точки, само за да чуе: „Спри да говориш. Тези доктрини, които изричаш, са безполезни. Знам всичко това, разбирам повече от теб. Колко доктрини наистина разбираш ти? Колко си образован? Прочел съм повече книги, отколкото ти някога си виждал!“. Неговата природа се е разкрила, нали? Лъжеводачът все още вярва, че върши работа, без да осъзнава, че този човек е всъщност неверник. Когато неверниците изпълняват дълга си в Божия дом, дори трудът им не отговаря на критериите. Трябва ли да се задържат такива хора? (Не.) Следователно принципът за справяне с този тип хора в Божия дом е такъв: ако те могат и са готови да се трудят, задръжте ги; ако не желаят, бързо ги изчистете, без да настоявате да останат или да ги увещавате. Знае ли лъжеводачът този принцип? Не го знае. Той се отнася с мъртвия сякаш е жив, храни го и го пои. Не е ли това глупаво? Лъжеводачите правят точно такива глупави неща.

Лъжеводачите не са способни да преодоляват трудностите и проблемите, които хората срещат при навлизането си в живота

В различни ситуации, когато различни хора разкриват разнообразни състояния и проявления, лъжеводачите никога не успяват да схванат същността на тези разкривания и не могат да разрешават проблемите, които възникват от тях. Понеже не разбират истината, те погрешно слагат етикети и имат безразсъдно поведение, като бъркат онези, които са временно слаби или понякога са негативни, с неверници и хора, които предават Бог. Междувременно смятат, че онези неверници, които външно притежават някакви дарби, които могат да вършат обикновена работа и да полагат някакви усилия, са основните обекти на подкрепа. Тези хора изпитват неудобство да заявят направо нежеланието си да изпълняват дълга си, но лъжеводачите не успяват да прозрат това и упорито ги убеждават да останат. Лъжеводачите не правят нищо, освен да извършват глупави действия. Злите хора смущават църквата, но те остават слепи за това и не се захващат с проблема. Не е ли това да имаш безразсъдно поведение? Как се появява безразсъдното поведение на лъжеводачите? Те не са способни да възприемат Божиите слова и не разбират истината, затова, когато се сблъскват с различни

ситуации, прибягват до най-повърхностните доктрини, които разбират, като многократно ги прилагат по начин, който служи само да създава прекъсвания и смущения. Често те не само не успяват да разрешат трудностите, които хората срещат при навлизането в живота, и не само че не успяват да подкрепят хората да не са слаби, а силни, но също така стават причина хората да таят представи и погрешни разбирания за Бог, като ги карат да мислят, че църквата се опитва да ги спечели, за да се възползва от услугите им, сякаш в Божия дом липсват талантливи личности и не могат да се намерят подходящи хора. Това е негативното въздействие, създавано от работата на лъжеводачите. Как се получава така? (Лъжеводачите не могат да възприемат истината, не разбират истината и когато се сблъскат със ситуации, те просто прилагат правила.) Те не могат да възприемат истината, способни са само да запаметят някои закостенели думи и изрази. Липсва им истинско разбиране за преживяване по отношение на истината. И така, когато накрая възникнат проблеми, те могат само да кажат няколко сухи фрази: „Обичайте Бог“, „Бъдете честни“, „Бъдете покорни и се подчинявайте, когато се сблъсквате със ситуации“, „Изпълнявай добре дълга си“, „Трябва да си предан“, „Трябва да се опълчиш на плътта“, „Трябва да отдадеш всичко на Бог“. Те използват тези празни доктрини, лозунги и изрази като украшение за себе си, а също и да поучават с тях другите, като се надяват да им повлияят и да имат положително въздействие върху тях, но това не постига никакъв резултат и не променя нищо. Следователно лъжеводачите са неспособни да свършат каквато и да е работа. Понеже не са способни дори да преодоляват трудностите, с които се сблъскват Божиите избраници при навлизането в живота, как тогава могат да свършат добра работа като водачи на църквата?

Когато хората се сблъскват с различни трудности в реалния живот и не знаят как да ги посрещат, нито как да практикуват истината, те трябва да търсят истината в Божиите слова, за да решават тези проблеми. Ако някой с малък духовен ръст не знае как да търси истината в Божиите слова, нито как да намери уместните Божии слова, тогава трябва да потърси онези, които разбират истината, за общение, в което проблемът да се разреши, докато също така се упражнява да намира съответните Божии слова и да възприема истината. Това означава да намира в Божиите слова какви са принципите и изискваното ниво от Бог, как Бог определя този въпрос и какво изисква във връзка с него, и дали са обяснени някакви конкретни подробности. Ако Божиите слова по темата са донякъде прости, ако само очертават принципите, без да дават подробни примери, тогава трябва да се научиш да размишляваш върху тях. Ако не можеш да ги разгадаеш чрез размишление, потърси още хора, с които да разговаряш, разговаряй на сбирките, опипвай почвата и търси, докато изпълняваш дълга си, като придобиваш просветление и озарение, и така постепенно започваш да разбираш каква е същността на непосредствения проблем. Най-накрая навлез в съответствие с

принципите в Божиите слова, за да стигнеш до преодоляване на тези трудности. Например някои хора са мързеливи и никога не могат да съберат сили да изпълняват дълга си. Но като се спомене за ядене, пиене и веселби, те се ободряват и се изпълват с енергия, сякаш внезапно са се съживили. Как разрешават такива проблеми лъжеводачите? Те също имат метод: възлагат повече задачи на тези хора, като не им оставят време за мързелуване. Може ли този подход да разреши проблема? Някои хора извършват с неохота дори малко количество работа, която им е възложена. Те просто искат да паразитират, като си мислят, че е най-добре да не вършат никаква работа! Какъв е проблемът с изключително мързеливите хора? Той е свързан с тяхната природа същност, с това дали обичат положителните неща, както и с предпочитанията и стремежите им. Има някои хора, които имат някакви заложби. Ако те са просто обикновени последователи, без да са поели никакво бреме, на тях им липсва енергията да изпълняват работата си и тя изобщо не ги интересува. Ако обаче им се възложи бремето да бъдат надзорници, в съответствие със заложбите им и с дълга, който могат да изпълняват, ако им се позволи да имат някаква титла и да поемат някакви задължения, тогава интересът им към работата се събужда. Понякога, когато станат безотговорни в работата си или мързеливи, може да бъдат кастрени. В други моменти може да бъдат насърчени и похвалени. Така тези хора, които са загрижени за репутацията си, привързани са към статуса и се наслаждават на ласкателствата, събират енергия да изпълняват дълга си. Когато им хрумне да се отпуснат, се замислят: „В името на статуса и заради бремето, което нося, трябва да се справя добре“. По този начин мързелът на такива хора може да се преодолее частично. Когато лъжеводачите се сблъскат с този вид проблеми, свързани с човешката природа или със състоянията, засягащи навлизането в живота, които възникват в хода на изпълнение на дълга, те ги намират за много трудни и предизвикателни за разрешаване. Те не знаят как да преодолеят тези състояния и проблеми, нито кои Божии слова да използват за целенасочено разрешаване. През повечето време техният подход е да убеждават или да уговарят хората да се справят добре. Ако убеждаването и уговарянето не свършат работа, ги спохожда гняв и прибягват до кастрене. Ако кастренето не свърши работа, прочитат няколко откъса от Божиите сурови слова като предупреждение и дават на хората да се разбере, че трябва да се стегнат. Ако и това не даде резултат, последното им средство е да уредят някой да ги наблюдава и управлява. Те имат само тези няколко техники на разположение и ако те не сработят, възможностите им се изчерпват.

В обобщение, независимо от проблема, който лъжеводачите срещат в работата си, те са неспособни да прозрат същността му, мъчат се да схванат истинските състояния и обстоятелства на различните хора, а още по-малко могат да прозрат къде се корени проблемът или откъде да започнат, за да го разрешат най-подходящо. Липсват им тези принципи и методи за справяне с проблемите,

затова работата на лъжеводачите не може да разреши различни реални проблеми. Те са способни само да проповядват някои доктрини, да скандират някои лозунги, да следват някои правила и да действат механично. Как могат такива хора да са компетентни в делото на църковните водачи? Независимо колко се упражняват или още колко години вярват, те няма да са компетентни в делото на църковните водачи. Срещали ли сте някакви примери за това? (В нашата църква имаше човек, който изпълняваше дълга на домакин и винаги правеше осъждащи и нападателни забележки, като това се отразяваше на изпълнението на дълга ни и създаваше прекъсвания и смущения. След като го докладвахме на водача, той просто настоя ние да опознаем себе си и да се покорим на средата, нагласена от Бог, без да разреши реалния проблем, който засягаше работата на църквата. Едва след смяна на водача проблемът беше разрешен.) Това е типично проявление на лъжеводачите. Това е обичайният тип лъжеводач: такъв, който не може да разпознае злия човек или антихриста, когато го срещне, а казва на другите да са търпеливи и толерантни, да се учат от преживяването и да се подчиняват на злия човек или антихриста. Те не разпознават антихристите или злите хора, нито правят нещо по отношение на тях. След толкова много общение за начините, по които се проявяват антихристите, всеки, който разбира истината, трябва вече да може да разпознава неколцина от тях. Но способни ли са хора като лъжеводачите да открият как това общение отговаря на проявленията на даден антихрист? Могат ли да разпознаят антихристите? (Не.) А какво произлиза от тяхната неспособност да разпознават антихристите? Възможно е даден антихрист да им изтръгне властта, да позволят на антихриста да контролира църквата и накрая да не направят нищо, докато антихристът установява независимо царство. Ако не могат да разпознаят един антихрист, няма начин да се отнасят с него като към враг и да го изобличат, разпознаят и отхвърлят. Ако не могат да разпознаят един антихрист, е доста вероятно да се отнасят към него като към брат или сестра, с търпение и толерантност, в резултат на което антихристът да дойде на власт в църквата и да я контролира. Така последствията от неспособността да се разпознават антихристите са сериозни и неизразимо ужасни. Лъжеводачите не разбират истината, те не могат да разпознаят същността на различните типове хора. Всичко, което правят, е да проповядват думи и доктрини и да прилагат правила с любов към всички, да позволяват на всеки да се покае и да дават шанс на всеки, независимо кой може да е той. Не е ли това поведението на църковния клир? Не е ли поведението на фарисеите? Когато се срещнат с антихристи, лъжеводачите обикновено избират да направят компромис и да отстъпят, дори намират оправдания или доводи да твърдят, че това означава да се отнасят към другите с любов. Като знаят, че някой създава проблеми и е антихрист, те нито смеят да му се противопоставят, нито имат куража да го разпознаят и разобличат. Точно това правят лъжеводачите. Дори когато някои братя и сестри вече са разпознали този

човек като зъл или антихрист, лъжеводачите все още казват: „Не можем да съдим хората или да ги заклеймяваме с лекота. Този човек е толкова ентусиазиран да отдава всичко и има такова желание да плаща цена — той не е антихрист или зъл човек. Само защото някой казва няколко сурови думи, това не го прави зъл, нали?“. Лъжеводачите не могат да видят същността на хората, нито могат да видят последствията от действията на антихристите, като все още показват любов, толерантност и търпение към антихристите, дори ги насърчават да размишляват, да се опознават и истински да се покайват. Независимо как един антихрист се опитва да опознае себе си, може ли природата му да се промени? Може ли истински да опознае себе си? Категорично не. Макар че на повърхността може да изглежда, че антихристът се е отрекъл от някои неща и донякъде отдава всичко, вътрешно той таи амбиции и крои заговори. Причината лъжеводачите да не могат да прозрат такива хора като антихристи се дължи на това, че лъжеводачите не разбират истината, нито могат да разпознаят различните типове хора. Те не могат да прозрат природата същност на различните хора, нито знаят как да се отнасят или да се справят с различните типове хора. Когато видят другите да разобличават антихристи, те не смеят да се присъединят и са още по-уплашени да предприемат действия срещу антихристите, като се страхуват от отмъщение, ако ги оскърбят. Подходът им към антихристите се ограничава до проповядване на доктрини и увещания. Освен че са неспособни да разпознават злите хора и антихристите, лъжеводачите също не могат да разрешават разнородните проблеми, които съществуват сред Божиите избраници. Това доказва, че лъжеводачите нямат никакво разбиране за истината. Те са неспособни да разрешават истински проблеми и няма как да водят Божиите избраници към истината реалност. Независимо какво казват или правят лъжеводачите, няма да чуеш никакви светли слова, породени от просветлението на Светия Дух, а още по-малко ще видиш, че тези хора притежават някаква истина реалност. Следователно лъжеводачите не предлагат никакви ползи или помощ по отношение на навлизането на хората в живота. Малкото работа, която вършат, е свързана с проповядване на думи и доктрини, крещене на лозунги и механични действия. Те се провалят напълно в изпълнението на ролята, която един водач трябва да играе.

Това е всичко от общението ни днес. Довиждане!

9 януари 2021 г.

ОТГОВОРНОСТИТЕ НА ВОДАЧИТЕ И РАБОТНИЦИТЕ (2)

Нека първо прегледаме основното съдържание на общението ни от последната сбирка. (Последния път Ти изброи петнайсетте отговорности на водачите и работниците и разговаря основно върху първите две: първата е да водят хората така, че да ядат и пият от Божиите слова, да ги разбират и да навлизат в реалността им. Втората е да опознаят състоянието на всеки тип хора и да преодоляват различните трудности, свързани с навлизането в живота, които хората изпитват в реалния си живот. Въз основа на тези две точки Ти разнищи съответните проявления на лъжеводачите.) Мислили ли сте някога кои от тези две отговорности бихте могли да изпълнявате, ако бяхте водачи? Много хора все чувстват, че имат известни заложби, интелигентност и усещане за бреме, и заради това желаят да се надпреварват да станат водачи и не искат да са обикновени последователи. Затова първо погледни дали можеш да изпълняваш тези две отговорности и коя си по-способен да изпълняваш и да поемеш. Нека засега не говорим за това дали имаш заложби да станеш водач и дали притежаваш тази работоспособност или усещане за бреме, а първо да погледнем дали можеш да изпълняваш добре тези две отговорности. Обмисляли ли сте някога този въпрос? Някои хора може да кажат: „Не планирам да ставам водач, тогава защо да го обмислям? Просто трябва да изпълнявам добре работата си — този въпрос няма нищо общо с мен. В този живот не искам никога да съм водач и не искам никога да поемам отговорностите на водач или работник, затова никога няма нужда да обмислям такива въпроси“. Правилно ли е това твърдение? (Не.) Дори ако не искаш да си водач, не трябва ли все пак да знаеш колко добре изпълнява тези две отговорности човекът, който те води, изпълнил ли е отговорностите си, има ли необходимите заложби, способности и усещане за бреме и дали отговаря на тези две изисквания? Ако не разбираш или не можеш да прозреш тези неща и водачът те води към пропаст, ще го осъзнаеш ли? Ако просто го следваш объркано и си просто глупав, ако не знаеш, че той е лъжеводач или че те отклонява, или не знаеш накъде те води, тогава ще си в опасност. Понеже не разбираш обхвата на отговорностите на водачите и работниците и ти липсва способност за разпознаване на лъжеводачите, ти ще ги следваш объркано и ще правиш каквото ти кажат, без да знаеш дали тяхното общение с теб е съгласно истината в Божиите слова, нито дали е реалността. Ще мислиш, че понеже те са ентусиазирани, понеже тичат напред-назад и работят усилено от зори до здрач и са способни да плащат цена, и понеже подават ръка на човек в затруднение, помагат му и не го пренебрегват, те отговарят на критериите за водач. Ти не знаеш, че лъжеводачите нямат способност да възприемат Божиите слова и независимо колко дълго работят, няма да разберат Божиите намерения, нито ще знаят какви са Божиите изисквания.

Няма дори да могат да различат кои са доктрини и кои са истините реалности, няма да знаят как да възприемат Божиите слова и истината чисто, нито ще знаят как да ядат и пият Божиите слова — това показва, че те очевидно са лъжеводачи. Лъжеводачите не постигат резултати в работата, която вършат. Те ще разговарят с теб и ще действат машинално, но няма да са наясно в какво състояние си, какви трудности срещаш и дали наистина са били преодолени, а ти самият също няма да знаеш тези неща. Външно те ще са чели Божиите слова и ще са разговаряли за истината с теб, но ти все още ще живееш в погрешно състояние без никакъв обрат. Независимо с какви трудности се сблъскваш, ще изглежда, че те изпълняват отговорностите си, но никоя от трудностите ти няма да бъде преодоляна чрез общението и помощта им, и проблемите ще останат. Този тип водач отговаря ли на критериите? (Не.) Тогава какви истини трябва да разбираш, за да разпознаеш тези неща? Трябва да разбираш дали водачите и работниците изпълняват всяка задача и се заемат с всеки проблем в съответствие с изискванията на Божиите слова, дали всяка дума, която изричат, е практическа и съответства на истината в Божиите слова. В допълнение трябва да разбираш дали, когато се сблъскаш с различни трудности, техният подход към разрешаването им те води да разбираш Божиите слова и да придобиваш път за практикуване или те говорят само думи и доктрини, крещят лозунги или те назидават. Някои водачи и работници обичат да помагат на хората чрез увещаване, други чрез мотивиране, а трети — чрез разобличаване, обвинение и кастрене. Независимо кой метод използват, ако той наистина може да те води да навлезеш в истината реалност, да разрешава твоите реални трудности, да те накара да разбереш какви са Божиите намерения и така да ти даде възможност да опознаеш себе си и да намериш път за практикуване, тогава щом се озовеш в подобни ситуации в бъдеще, ще имаш път за следване. Следователно най-основният критерий да се прецени дали един водач или работник отговаря на критериите, е дали той може да използва истината, за да решава проблемите и затрудненията на хората, като така им дава възможност да разберат истината и да придобият път за практикуване.

Последния път като цяло разговаряхме за първата и втората отговорност на водачите и работниците и разнищихме определени проявления на лъжеводачите, свързани с тези две отговорности. Техните основни проявления са повърхностно и плитко възприемане на Божиите слова и невъзможност за разбиране на истината. Очевидно е, че вследствие на това те не могат да водят другите да разбират Божиите слова и да схванат намеренията Му. Когато хората срещат трудности, лъжеводачите не могат да черпят от собственото си познание за преживяване, за да водят тези хора да разберат истината и да навлязат в реалността, така че да имат път за следване, нито могат да ги накарат да се самоанализират и да опознаят себе си насред различни трудности, и в същото време да преодолеят тези трудности. Така че нека днес първо да разговаряме за

това какви са трудностите на навлизането в живота и какви са различните обичайни трудности, свързани с навлизането в живота, които хората срещат често в ежедневието си. Нека да направим конкретно обобщение на тези неща. Има ли нужда да се разговаря за това? (Да.) Сега вие сте донякъде заинтересовани от тези теми, свързани с навлизането в живота, нали? Когато за първи път си взаимодействах с вас и ви говорех, независимо какво казвах, вие бяхте безчувствени и глупави, мудни и бавни в реакциите си. Изглеждаше, че не разбирате нищо и не притежавате никакъв духовен ръст, да не говорим за навлизане в живота. Сега, когато говорим за неща, засягащи промените в живота нрав на човека, повечето от вас са относително заинтересовани от темата и имат някакви реакции. Това е положително явление. Ако не изпълнявахте дълга си, щяхте ли да можете да постигнете тези неща? (Не, нямаше да можем.) Това е Божията благодат, всичко се дължи на Неговата благосклонност.

Втора точка: опознайте състоянието на всеки тип хора и преодолявайте различните трудности, свързани с навлизането в живота, които хората изпитват в реалния си живот (втора част)

Осем типа трудности при навлизането в живота

I. Трудности, свързани с изпълнението на дълга

По отношение на трудностите при навлизането в живота, нека първо погледнем по-общо трудностите, свързани с изпълнението на дълга. Когато си изправен пред проблеми в изпълнението на дълга си, които засягат практикуването на истината, и не можеш да се справиш с нещата в съответствие с принципите, не е ли това затруднение при навлизането в живота? (Да, така е.) С прости думи, това са различните състояния, идеи, гледни точки и определени неправилни начини на мислене, които възникват, когато човек изпълнява дълга си. Та какви конкретни затруднения съществуват в това отношение? Например при изпълнението на дълга винаги се опитваш да си нехаен, да се измъкнеш и да се отпускаш — нима това не е състояние, което често се проявява и разкрива при изпълнението на дълга? Също и да не вършиш своята подходяща работа и постоянно да се сравняваш с другите, докато изпълняваш дълга си, да се отнасяш към мястото на изпълнение на дълга като към детска площадка или бойно поле и да мислиш за това как да намериш „база за сравнение“, когато изпълняваш дълга си, като вътрешно си казваш: „Ще видя кой е по-добър от мен и кой може да предизвика бойния ми дух, после ще се съревновавам с него, ще му съперничa и ще се сравнявам с него, за да видя кой постига по-добри резултати и по-висока ефективност при изпълнението на дълга си и кой е по-добър в печеленето на човешките сърца“. После следва това да разбираш принципите за изпълнението на дълга си, но да не желаеш да се придържаш към тях или да действаш в

съответствие с истината в Божиите слова или изискванията на Божия дом и постоянно да предпочиташ да примесваш изпълнението на дълга си с лични предпочитания с думите: „Харесва ми да го правя така, харесва ми да го правя иначе. Искам да го правя така, искам да го правя иначе“. Това е своенравие — да искаш винаги да следваш собствената си воля и да действаш както си искаш, според собствените си предпочитания, като загърбваш всички изисквания на Божия дом и предпочиташ да се отклониш от правилния път. Не са ли това реалните проявления, които повечето хора показват, докато изпълняват дълга си? Очевидно всички тези проблеми засягат трудностите в изпълнението на дълга. Моля, добавете още. (Да не успяваш да си сътрудничиш хармонично с другите, докато изпълняваш дълга си и винаги да си вироглав.) Това също се смята за трудност. Да не успяваш да си сътрудничиш хармонично с другите, докато изпълняваш дълга си и винаги да искаш да си вироглав и да имаш последната дума, да искаш да се смириш, за да търсиш съвет и да чуеш мнението на другите, когато се сблъскаш с проблеми, но да си неспособен да практикуваш това и да се чувстваш неудобно, когато все пак се опиташ да го практикуваш — това е проблем. (Винаги да браниш собствените си интереси, когато изпълняваш дълга, да си егоистичен и противен, и всъщност да знаеш как да решиш даден проблем, когато възникне, но да чувстваш, че той няма нищо общо с теб, да се боиш да поемеш отговорност, ако нещо се объркa, и вследствие на това да не смееш да се намесиш.) Да не решаваш проблем, когато го видиш, да оставиш нещата такива, каквито са, ако не те засягат лично — това също се смята за изпълнение на дълга без преданост. Независимо дали си отговорен за дадена задача, ако можеш да прозреш и да разрешиш проблем, трябва да изпълниш тази отговорност. Това е твой дълг и тази работа пада върху теб. Ако надзорникът може да я разреши, ти можеш да я оставиш, но ако той не може, трябва да се намесиш и да я разрешиш. Не разделяй проблемите въз основа на това в обхвата на чия отговорност попадат — това е липса на преданост към Бог. Нещо друго? (Да се уповаваш на интелигентността и дарбите си, за да вършиш работата, докато изпълняваш дълга си, и да не търсиш истината.) Има много хора, които са такива. Те винаги мислят, че притежават интелигентност и заложби, и са безразлични към всичко, което им се случва. Те изобщо не търсят истината, действат единствено според собствената си воля и в резултат на това не могат да изпълняват правилно дълга си. Това са все трудности, които хората срещат при изпълнението на дълга си.

II. Въпроси, свързани с това как човек се отнася към перспективите си и към съдбата си

Как човек се отнася към своите перспективи и към съдбата си също е значим въпрос, свързан с навлизането в живота. Някои хора са готови да платят цената, ако смятат, че имат надежда да бъдат спасени, и стават негативни, ако мислят, че

няма надежда. Ако Божият дом не ги повишава в длъжност и не ги развива, те не желаят да плащат цената и изпълняват дълга си машинално, без да поемат отговорност. Независимо какво правят, те винаги взимат под внимание перспективите си и съдбата си и се питат: „Ще имам ли всъщност добра крайна цел? Споменава ли се в Божиите обещания какви ще са перспективите и крайната цел за човек като мен?“. Ако не намерят точен отговор, им липсва ентусиазъм да правят каквото и да е. Ако са повишени в длъжност и развивани от Божия дом, те се изпълват с енергия и са особено инициативни във всичко, което правят. Ако обаче не успеят да изпълнят добре дълга си и ги освободят от него, те незабавно стават негативни и се отказват от дълга си, като изоставят всяка надежда. Когато се сблъскат с кастрене, си мислят: „Не ме ли харесва вече Бог? Ако е така, Той трябваше да го каже по-рано, вместо да спъва стремежите ми в света!“. Ако ги освободят от дълга им, си мислят: „Не ме ли гледат отвисоко? Кой ме е докладвал? Отстранен ли съм? Ако е така, трябваше да кажат по-рано!“. Нещо повече, сърцата им са изпълнени със сделки, искания и неразумни изисквания към Бог. Независимо какво им организира църквата да правят, те смятат това да имат добри перспективи и добра съдба, наред с Божиите благословии, за предпоставка да го направят. За тях минималните предпоставки, за да приемат и да се покоряват, са другите да ги третират с приятно изражение и отношение и да ги признаят. Не са ли това проявления на начина, по който се отнасят към перспективите си и съдбата си? Добавете още. (Ако възникнат отклонения или проблеми, докато изпълняват дълга си и ги кастрят, те се оплакват от Бог и са предпазливи към Него. Чувстват се уплашени да не бъдат разкрити и отстранени, и винаги си оставят някаква вратичка.) Да се чувстват уплашени да не бъдат разкрити и отстранени и винаги да си оставят вратичка — това също са проявления на начина, по който се отнасят към перспективите си и съдбата си. (Когато човек вижда, че отговаря на Божиите слова на разобличаване и окачествяване, или когато се сблъсква с кастрене и се чувства засрамен, той заключава, че е объркан, че е дявол и Сатана, и че не е способен да приеме истината. Решава, че няма надежда да бъде спасен и става негативен.) Що се отнася до перспективите и съдбата им, хората не могат да се избавят напълно от собствените си намерения и желания. Те постоянно се отнасят към тях като към най-важните неща и съответно се стремят към тях, като ги смятат за движеща сила и предпоставка за всеки свой стремеж. Когато се сблъскат с правосъдие, наказание, изпитания, облагородяване или разкриване, или ако попаднат в опасни обстоятелства, те незабавно си мислят: „Не ме ли иска вече Бог? Отритва ли ме? Тонът, с който ми говори, е толкова суров, не иска ли да ме спаси? Иска ли да ме отстрани? Ако иска да ме отстрани, трябваше да го каже при първа възможност, докато съм още млад, за да не спъва стремежите ми в света“. Това създава в тях негативност, съпротива, противопоставяне и отпуснатост. Това са някои състояния и проявления, които засягат отношението на хората към

перспективите и съдбата им. Това е съществена трудност, свързана с навлизането в живота.

III. Трудности, свързани с междуличностните отношения

Нека да разгледаме друг аспект — междуличностните отношения. Това също е значима трудност, свързана с навлизането в живота. Как се отнасяш с хората, които не харесваш, чиито мнения се различават от твоето, които са ти познати, които имат семейни връзки с теб или които са проявили доброта към теб, и които винаги ти дават навременни предупреждения и ти казват верни думи, и ти помагат, и дали можеш да се отнасяш с всеки човек справедливо, плюс това как практикуваш, когато възникнат спорове с други хора, а също и когато възникнат ревност и конфликти сред вас, и не си способен да взаимодействаш хармонично или дори да си сътрудничиш хармонично в процеса на изпълнение на дълга си — това са някои състояния и проявления, свързани с междуличностните отношения. Има ли други? (Да си човекоугодник и да не смееш да се обадиш, когато откриеш проблемите на друг човек от страх да не го оскърбиш.) Това е състояние, което възниква, когато човек се страхува да не оскърби другите. (Също как човек се отнася с водачите и работниците, и хората с власт и статус.) Как се отнасяте с водачите и работниците или хората с власт и статус — дали с ласкателства и подлизурство или с правилния подход — това е конкретно проявление на начина, по който се отнасяте с онези, които имат власт и влияние. Това са в общи линии трудностите в междуличностните отношения.

IV. Проблеми, свързани с човешките чувства

Да поговорим малко за човешките чувства. Какви проблеми са свързани с чувствата? Първият е как оценявате членовете на собственото си семейство и как подхождате към нещата, които правят. Тук „нещата, които правят“ естествено включват случаите, когато те прекъсват и смущават църковното дело, когато осъждат хората зад гърба им, когато изпълняват някои от практиките на неверниците и т.н. Можеш ли да подходиш към тези неща безпристрастно? Когато е необходимо да напишеш оценка на членовете на семейството си, можеш ли да го направиш обективно и безпристрастно, като оставиш чувствата си настрана? Това е свързано с подхода ти към членовете на твоето семейство. Освен това, таиш ли чувства към онези, с които се разбираш или които са ти помагали преди? Способен ли си да разглеждаш действията и поведението им обективно, безпристрастно и точно? Ако те прекъсват и смущават църковното дело, ще можеш ли своевременно да ги докладваш или да ги разобличиш, след като откриеш това? Таиш ли също така чувства към онези, които са ти относително близки или които споделят сходни интереси с твоите? Притежаваш ли безпристрастна и обективна оценка, определение и начин да се справяш с действията и поведението им? Да предположим, че църквата се справя с хората, с които имаш сантиментална връзка, в съответствие

с принципите, а изходът от това не е съгласно твоите собствени представи — как ще подходиш? Ще бъдеш ли способен да се подчиниш? Ще продължаваш ли тайно да си обвързан с тях и ще бъдеш ли подвеждан и дори подстрекаван от тях да ги извиняваш, оправдаваш и защитаваш? Ще се притечеш ли на помощ и ще поемеш ли и куршум за онези, които са ти помогнали, като не зачиташ истините принципи и пренебрегваш интересите на Божия дом? Нима тези разнородни проблеми нямат общо с чувствата? Някои хора казват: „Не се ли отнасят чувствата само до родните и членовете на семейството? Чувствата не обхващат ли само родителите, братята и сестрите ти, и други членове на семейството ти?“. Не, чувствата включват широк кръг от хора. Забравете за безпристрастно оценяване на членовете на собственото семейство — някои хора не са способни да оценяват безпристрастно дори свои близки приятели и другари, а изкривяват фактите, когато говорят за тях. Например, ако приятелят им не върши работата си правилно и винаги се занимава с криви и нечестиви практики при изпълнението на дълга си, те ще го опишат като доста игрив и ще кажат, че неговата човешка природа е незряла и още не е устойчива. Няма ли в тези думи чувства? Това е да изговаряш думи, пропити с чувства. Ако човек, който няма връзка с тях, не върши работата си правилно и се занимава с криви и нечестиви практики, те ще кажат по-сурови неща за него и дори може да го заклеймят. Не е ли това проявление на думи и действия, основани на чувствата? Безпристрастни ли са хората, които живеят според чувствата си? Порядъчни ли са? (Не.) Какво не е наред с хората, които говорят в съответствие със своите чувства? Защо не могат да се отнасят справедливо с другите? Защо не могат да говорят въз основа на истините принципи? Хората, които са двулични и никога не основават думите си на факти, са нечестиви. Да не си безпристрастен, когато говориш, в думите си винаги да се водиш от чувствата си и от собствените си интереси, а не от истините принципи, да не мислиш за делото на Божия дом, а само да защитаваш своите лични чувства, слава, придобивки и статус — това е характерът на антихристите. Така говорят антихристите. Всичко, което казват, е нечестиво, думите им смущават и прекъсват. Хората, които живеят с предпочитанията и интересите на плътта, живеят с чувствата си. Хората, които живеят според чувствата си, са онези, които изобщо не приемат или практикуват истината. Онези, които говорят и действат въз основа на своите чувства, изобщо не притежават истината реалност. Ако такива хора станат водачи, те несъмнено ще са лъжеводачи или антихристи. Те не само са неспособни да вършат истинска работа, но може да се занимават и с различни злодеяния. Те определено ще бъдат отстранени и наказани.

V. Проблеми, свързани с ламтеж за удобствата на плътта

Да ламтиш за удобствата на плътта също е сериозен проблем. Какви според вас са някои от проявленията на ламтежа за удобствата на плътта? Какви примери

можете да дадете от това, което сте видели в собствените си преживявания? Наслаждаването на ползите от статуса брои ли се? (Да.) Има ли нещо друго? (Предпочитане на лесни задачи пред трудни при изпълнение на дълга и желание винаги да се избира лека работа.) Когато изпълняват дълг, хората винаги избират лека работа, такава, която не е уморителна и която не изисква да се излагат на природните стихии отвън. Това означава избиране на лесната работа и избягване на тежката и е проявление на ламтене за удобствата на плътта. Какво още? (Винаги се оплакват, когато дългът им ги затруднява и уморява малко, когато е свързан с плащане на цена.) (Постоянно мислят за храна, дрехи и плътски удоволствия.) Всичко това са проявления на ламтене за удобствата на плътта. Когато такъв човек види, че дадена задача е твърде трудоемка или рискована, той я пробутва на някой друг. Самият той върши само неангажираща работа и се оправдава, като казва, че заложбите му са малки, че му липсва работоспособност и че не може да се нагърби с тази задача — а всъщност постъпва така, защото ламти за удобствата на плътта. Той не желае да страда, независимо каква работа върши или какъв дълг изпълнява. Ако му се каже, че след като свърши работата, ще има задушено свинско за ядене, той я върши много бързо и ефикасно и не е нужно да го пришпорвате, да го побутвате или да го наблюдавате. Но ако няма задушено свинско за ядене и трябва да остане извън определеното време, за да изпълни дълга си, той се размотава и намира всевъзможни причини и оправдания, за да го отложи, и след като го прави известно време, заявява: „Чувствам се замаян, кракът ми изтръпна, изтощен съм! Всяка част от тялото ме боли, мога ли да си почина за малко?“. Какъв е проблемът тук? Той ламти за удобствата на плътта. Освен това, когато изпълняват дълга си, те винаги се оплакват от трудности и не искат да полагат никакви усилия а веднага щом имат малко свободно време, си почиват, бъбрят безцелно или участват в развлечения и забавления. А когато работата се увеличи и ритъмът и рутината на живота им се нарушат, те са неудовлетворени и недоволни от нея. Мрънкат и се оплакват, и започват да изпълняват дълга си нехайно. Това е ламтене за удобствата на плътта, нали? Например, за да поддържат фигурата си, някои жени правят упражнения и спят достатъчно часове в установено време от денонощието. Обаче щом работата стане натоварена и тази рутина се наруши, те стават нещастни и казват: „Не става така. Работата, която върша, отлага твърде много нещата. Не мога да ѝ позволя да се отрази на личните ми дела. Няма да обръщам внимание на никого, който се опитва да ме притиска, ще се придържам към своето темпо. Когато е време за йога, ще правя йога. Когато е време за разкрасяващия ми сън, ще спя. Ще продължавам да правя тези неща както преди. Не съм толкова глупава и усърдна като всички вас. След няколко години всички ще се превърнете в стари, невзрачни жени, телата ви ще заминат и вече няма да сте стройни. Никой няма да иска да ви погледне и няма да имате никаква увереност в живота“. В името на това

да задоволят плътските си наслади, в името на красотата и за да бъдат харесвани от другите и да живеят с повече увереност, те отказват да изоставят удоволствията и предпочитанията на плътта, независимо колко са заети с дълга си. Това означава да се отдадеш на удобствата на плътта. Някои хора казват: „Бог изпитва безпокойство и ние трябва да проявяваме внимание към Божиите намерения“. Тези жени обаче заявяват: „Не съм видяла Бог да изпитва безпокойство. Всичко ми е наред, стига аз да не изпитвам безпокойство. Ако проявя внимание към Божиите намерения, кой ще прояви внимание към моите?“. Имат ли такива жени някаква човешка природа? Не са ли дяволи? Има и определени хора, които независимо колко натоварена и спешна работа да имат, не ѝ позволяват да засегне начина им на обличане и дрехите, които носят. Всеки ден те отделят часове да се гримират и помнят съвършено ясно какви дрехи да носят всеки ден, за да си паснат с определени обувки и кога да правят разкрасителните си процедури и масажи, без никакво объркване за тези неща. Когато обаче стане въпрос за това колко от истината разбират, какви истини все още не разбират или в кои не са навлезли, какви неща все още изпълняват нехайно и без преданост, какъв покварен нрав са разкрили и други подобни неща, свързани с истината, които се отнасят до навлизането в живота, те не знаят нищичко за тях. Когато ги питате за това, те са напълно невежи. И все пак, що се отнася до темите, свързани с удоволствията на плътта — ядене, пиене и забавления — могат да бърборят безкрайно, невъзможно е да ги спреш. Независимо колко е натоварена работата на църквата или колко е натоварен дългът им, те никога не нарушават рутината и обичайното състояние на живота си. Когато става въпрос за който и да е малък детайл от плътския им живот, те никога не са небрежни, уреждат тези неща перфектно и са много стриктни и сериозни в това отношение. Когато обаче става въпрос за работата на Божия дом, независимо колко значим е въпросът, дори ако включва безопасността на братята и сестрите, те се отнасят към него небрежно. Дори не се интересуват от онези неща, които включват Божието поръчение или дълга, който трябва да изпълняват. Те изобщо не поемат каквато и да било отговорност. Това е отдаване на плътските удобства, нали? Дали хората, които се отдават на удобствата на плътта, са подходящи за изпълнение на дълг? Щом някой повдигне темата за изпълнението на дълга или заговори за плащане на цена и понасяне на трудности, те продължават да клатят глава. Те имат твърде много трудности, само се оплакват и са изпълнени с негативност. Такива хора са безполезни, те не са пригодни да изпълняват дълга си и трябва да бъдат отстранени. А що се отнася до ламтенето за удобствата на плътта, ще спрем дотук.

VI. Трудности, свързани с опознаването на себе си

Да опознаеш себе си е най-съществения аспект от навлизането в живота. За повечето хора обаче, тъй като не обичат истината, нито се стремят към нея, това

да опознаят себе си става най-голямата им трудност. Следователно е сигурно, че онези, които не обичат истината, не могат истински да опознаят себе си. Какви аспекти има себепознанието? Първият е да знаеш какви видове покварен нрав се разкриват в речта и действията на човек. Понякога е надменност, друг път е измамност или може би нечестивост, непримиримост или предателство и т.н. Извън това, когато нещо се случи на някого, той трябва да изследва себе си, за да види има ли намерения или мотиви, които не са в съответствие с истината. Трябва също да изследва дали има нещо в речта или действията му, което се противопоставя на Бог или се бунтува срещу Него. По-конкретно трябва да изследва дали има усещане за бреме и дали е предан що се отнася до дълга му, дали искрено отдава всичко на Бог и дали е интересчийски или нехаен. Себепознанието означава също човек да знае дали има представи и фантазии, прекомерни изисквания или погрешни разбирания и оплаквания по отношение на Бог и дали има нагласа да се покорява. Означава да знае дали може да търси истината, да приема от Бог и да има богопокорно сърце, когато подхожда към ситуациите, хората, събитията и нещата, които Той устройва. Означава да знае дали има съвест и разум и дали обича истината. Означава да знае дали се покорява или се опитва да спори, когато нещо му се случи, и дали се уповава на представи и фантазии или на търсенето на истината в подхода си към тези неща. Всичко това влиза в обхвата на себепознанието. Човек трябва да размишлява над това дали обича истината и дали има истинска вяра в Бог в светлината на отношението му към различни ситуации и хора, събития и неща. Ако човек започне да опознава своя покварен нрав и види колко голямо е бунтарството му срещу Бог, тогава той ще е израснал. Нещо повече, що се отнася до делата, които засягат отношението му към Бог, човек трябва да размишлява дали има представи, боязън или покорство в отношението си към Божието име и въплъщение и особено какво е отношението му към истината. Човек трябва също да знае какви са недостатъците му, духовният му ръст и дали притежава истината реалност, както и дали стремежът му и пътят, по който върви, е правилен и в съответствие с Божиите намерения. Това са все неща, които хората трябва да знаят. В обобщение, различните аспекти на себепознанието в същността си се състоят от следното: познание дали човешките заложби са големи или малки, познание за човешкия характер, познание за намеренията и мотивите в действията на човек, познание за покварения нрав и природата същност, която човек разкрива, познание за човешките предпочитания и стремежи, познание за пътя, по който върви човек, познание за човешките възгледи за нещата, познание за гледната точка на човек към живота и ценностите, и познание за отношението към Бог и истината. Себепознанието се състои основно от тези аспекти.

VII. Различните проявления на хората в отношението им към Бог

Следващата част от съдържанието относно навлизането в живота засяга различните проявления на хората в отношението им към Бог. Например съществуват представи за Бог, възникват погрешни разбирания за Него и предпазливост към Него, поставят се неразумни изисквания към Него, появява се желание винаги да Го избягваш, не харесваш словата, които Той изрича, и постоянно се опитваш да Го проучваш внимателно. Освен това съществува неспособност да прозреш или да разпознаеш всемогъществото на Бог, а също така винаги се спотаява едно отношение на съмнение към Божието върховенство, подредби и власт, и пълна липса на познание за тези неща. В допълнение съществува не само неспособност да се избягват или отричат клеветите и богохулствата, които невярващите и светът отправят към Бог, а напротив — желание да се попита дали са истински или фактически. Не е ли това съмнение в Бог? Освен тези проявления, какви други има? (Да си подозрителен към Бог и да изпитваш Бог.) (Да се опитваш да спечелиш благоразположението на Бог.) (Да не искаш да приемеш Божията внимателна проверка.) Да не искаш да приемаш Божията внимателна проверка, като едновременно с това се съмняваш, че Бог може да проучва внимателно дълбините на човешките сърца. (Също да противостоиш на Бог.) Това също е проявление — да противостоиш на Бог и да протестираш шумно срещу Него. Да проявяваш пренебрежителна и презрителна нагласа в отношението си към Бог, когато говориш и взаимодействаш с Него. Какво друго? (Да си нехаен с Бог и да Го мамиш.) (Да се оплакваш от Бог.) Никога да не се покоряваш или да търсиш истината, когато се сблъскваш с разни въпроси, и винаги да спориш в своя полза и да се оплакваш. (Също и да осъждаш Бог или да богохулстваш.) (Да си съперничиш с Бог за статус.) (Да се пазариш с Бог и да се възползваш от Него.) (Да отричаш Бог, да отхвърляш Бог и да предаваш Бог.) Това са все съществени проблеми. Те са различните състояния и видове покварен нрав, които възникват в човешкото отношение към Бог. Това са като цяло различните проявления на човешкото отношение към Бог.

VIII. Нагласите и различните проявления на хората в тяхното отношение към истината

Друг аспект от съдържанието на навлизането в живота е как хората се отнасят към истината. Какви проявления има в този аспект? Да се отнасяш към истината като към теория или лозунг, като правило или като капитал, за да живееш на гърба на църквата и да се наслаждаваш на ползите от статуса. Моля, добавете още. (Да се отнасяш към истината като към духовна подкрепа.) Да се отнасяш към истината като към духовно подхранване, за да задоволяваш духовните си нужди. (Да не приемаш истината и да изпитваш неприязън към нея.) Това е отношение към истината. (Да мислиш, че Божиите слова служат, за да разобличават другите, че не са свързани с теб и да се смяташ за господар на истината.) Описахте това

проявление доста подходящо. Хората с това проявление смятат, че разбират всички истини, изречени от Бог и че покварения нрав и същност на човека, които Той разобличава, се отнасят до другите, но не и до тях. Те се възприемат като господари на истината, често използват Божиите слова да поучават другите, сякаш самите те не притежават покварен нрав, сякаш вече са олицетворение на истината и говорители на истината. Що за измет са те? Те искат да са олицетворение на истината — не са ли точно като Павел? Павел отричаше, че Господ Исус е Христос и Бог. Той самият искаше да е Христос и Син Божи. Тези хора са като Павел, те са от същия вид като него, те са антихристи. Нещо друго? (Да се отнасяш към Божиите слова като към думи на обикновен човек, не като истината, която трябва да се практикува, и да имаш пренебрежително и повърхностно отношение към Божиите слова.) Да не се отнасяш с Божиите слова като с истината, която трябва да се приеме и практикува, а да се отнасяш с тях като с човешки думи — това е едно нещо. (Да свързваш Божиите слова с философиите и теориите на невярващите.) Да свързваш Божиите слова с философии, да се отнасяш към Божиите слова като към украса или празни приказки, докато смяташ познатите изрази на известни и велики хора за истината и да се отнасяш към познанието, традиционната култура и обичаите като към истината, и да заместваш Божиите слова с тях. Хората, които показват това проявление, непрекъснато говорят, че искат да практикуват истината, да свидетелстват за Божиите слова и да ги разгласяват, когато се сблъскват със ситуации, но в сърцата си се възхищават на известните и велики хора от светския живот и дори хвалебстват Бао Женг от древната династия Сун, като казват: „Той наистина е бил строг и безпристрастен съдия. Никога не е отсъдил несправедливо, никога не е допуснал съдебна грешка, нито една душа не е била онеправдана от острието на палача му!“. Не е ли това ласкателство и прехласване пред известен човек и мъдрец? Опитът да се пробутат за истина думите и делата на известни хора е хулене на истината и гавра с нея! В църквата такива хора говорят много за желанието си да практикуват истината и да разгласяват Божиите слова, но това, което мислят вътрешно и което обикновено казват, са просто народни пословици и поговорки, които изразяват много обиграно и гладко. Тези неща са им винаги на езика и лесно излизат от устите им. Те никога не са произнесли и дума за своето разбиране за преживяване на Божиите слова, а още по-малко някога са казали кои Божии слова са критерий или основа на техните действия и постъпки. Всичко, което изричат, са заблуди като примерно: „Човек оставя името си след себе си, където и да се намира, така както гъската издава своя вик, където и да лети“, „От екзекуция само падат глави“, „В жалките хора винаги има нещо достойно за презрение“, „Винаги си оставяй по една отворена вратичка“, „Дори да нямам никакви постижения, аз съм понесъл несгоди. Ако не са несгоди, то е умора“, „Не изгаряй мостовете, след като прекосиш реката, не убивай магарето, след като разтовариш бруса“, „Наказвай човек сурово, за да

дадеш пример на другите, нека бъде предупреждение за останалите“ и „Новите чиновници са нетърпеливи да впечатлят“. Това са само някои от тях — нищо, което казват, не е истината. Някои хора ще наизустят думите на съвременни поети и дори ще ги публикуват в раздела за коментари към видеоклиповете на Божия дом. Не е ли това проявление на липса на духовно разбиране? Тези думи истината ли са? Свързани ли са с истината? Някои хора често казват неща като: „На метър над теб има бог“ и „Накрая ще има отплата за доброто и злото. Просто е въпрос на време“. Тези твърдения истината ли са? (Не.) Откъде идват? Откриват ли се в Божиите слова? Те идват от будистката култура и нямат нищо общо с вярата в Бог. Въпреки това хората често се опитват да ги избутат до нивото на истината. Това е проявление на липса на духовно разбиране. Някои хора имат известна решимост да отдават всичко на Бог и казват: „Божият дом ме е повишил в длъжност, Бог ме е издигнал, затова трябва да оправдая поговорката „Джентълменът ще пожертва живота си за тези, които го разбират“. Ти не си джентълмен и Бог не те е молил да жертваш живота си. Необходимо ли е да имаш толкова силно чувство за боен дух, когато изпълняваш дълга си? Не можеш дори да изпълниш добре дълга си, докато си жив, а има ли надежда за теб да го направиш в смъртта? Как ще изпълняваш дълга си тогава? Други казват: „Аз съм предан по природа, аз съм смел и страстен човек. Обичам да рискувам всичко заради приятелите си. Същото е с Бог: тъй като Бог ме е избрал, повишил и издигнал, трябва да се отплатя за Божията благодат. Определено ще рискувам всичко за Бог до самата си смърт!“. Истина ли е това? (Не.) Бог е изрекъл толкова много слова, защо не са запомнили нито едно от тях? Това, за което всеки път разговарят, е просто: „Не е нужно да се казва още нещо. Джентълменът ще пожертва живота си за тези, които го разбират, и човек трябва да рискува всичко за приятелите си и да е предан“. Те не могат дори да произнесат фразата „да се отплатя за Божията любов“. След като са слушали проповеди и са чели Божиите слова толкова много години, не знаят нито една истина и не могат дори да кажат няколко духовни термина — това е вътрешното им разбиране и определение за истината. Кажете Ми, не е ли това жалко? Не е ли за смях? Не е ли проявление на липса на духовно разбиране? След като са чули толкова много проповеди, те не разбират истината и не знаят какво представлява тя, и все пак безочливо използват тези дяволски, нелепи, абсурдни и изключително смехотворни думи, за да заместят истината. Не само че вътрешното им мислене и възприемане е такова, но те също така постоянно разпространяват и учат другите на това, като ги карат да имат същото възприемане като тях. Не носи ли донякъде това в себе си природа на причиняване на прекъсвания и смущения? Изглежда, че тези хора, които не разбират истината и на които липсва духовно разбиране, са опасни, те са способни да причинят прекъсвания и смущения, и да правят нелепи и абсурдни неща навсякъде и по всяко време. Какви други проявления има на това как хората се отнасят към истината? (Да презират истината, да приемат само това, което се

съобразява със собствените им представи, и да отхвърлят и отказват да практикуват това, което не се съобразява.) Да приемат и практикуват само това, което се съобразява със собствените им представи и неизменно да се съпротивляват срещу онова, което не се съобразява, и да го заклеймяват — това е едно отношение. (Да не вярват, че истината може да изкорени покварения нрав или че може да промени човека.) Да не признават или да не вярват в истината също е отношение. Друго проявление е, когато нечие отношение или гледна точка към истината се променя според настроението му, според средата и емоциите. Когато тези хора в даден ден се чувстват добре и са в настроение, си мислят: „Истината е отлична! Истината е реалността на всички положителни неща, най-достойното нещо, което хората да практикуват и разгласяват“. Когато са в лошо настроение, си мислят: „Какво е истината? Какви ползи има от практикуването на истината? Може ли да ти донесе пари? Истината може ли да промени нещо? Какво може да се случи, ако практикуваш истината? Няма да я практикувам — и какво от това?“. Демоничната им природа се разкрива. Тези проявления са типовете нрав и различните състояния, които хората разкриват в отношението си към истината. Какви други конкретни проявления има? (Да не се отнасяш с Божиите слова като с истината или живота, а да ги анализираш и да ги проучваш внимателно.) Да подхождаш към Божиите слова с академична нагласа, винаги да анализираш и проучваш внимателно истината въз основа на познанието си, без никакво отношение на приемане и покорство. Това са в общи линии трудностите в човешкото отношение към истината, които могат да се определят и да се изведат като обобщения.

Има общо осем аспекта в нашето съдържание за трудностите на навлизането в живота и те са основните трудности, свързани с навлизането в живота и постигането на спасение. Всички състояния и типове нрав, разкривани от хората в рамките на тези осем аспекта, са разобличени в Божиите слова. Бог е поставил изисквания към хората и им е посочил път за практикуване. Ако хората могат да вложат усилия в Божиите слова, да усвоят сериозно отношение, отношение на копнеж и да носят бреме за собственото си навлизане в живота, тогава те могат да намерят съответните истини в Божиите слова, за да разрешават тези осем вида проблеми, а за всеки от тях има пътища за практикуване. Никое от тях не е непреодолимо предизвикателство или някаква мистерия. Но ако изобщо не носиш никакво бреме за собственото си навлизане в живота или изобщо не се интересуваш от истината или от промяна в нрава си, тогава независимо колко ясни и точни са Божиите слова, за теб те ще останат само текстове и доктрини. Ако не се стремиш към истината, нито я практикуваш, тогава независимо какви проблеми имаш, няма да можеш да намериш решение, което ще направи постигането на спасение много трудно за теб. Може би ще останеш завинаги на нивото на полагащ труд, може би ще останеш завинаги на нивото да си неспособен да постигнеш спасение и да си отритнат и отстранен от Бог.

Неблагоприятните въздействия и последствия от работата на лъжеводачите

Какво правят лъжеводачите по отношение на всички трудности, които хората срещат при навлизането си в живота? Когато хората се сблъскат с някакво състояние, което попада в един от тези осем вида трудности, могат ли лъжеводачите да го идентифицират и да използват Божиите слова и собственото си познание за преживяване, за да разрешат проблемите на тези хора? За съжаление, когато хората се сблъскат с трудности, за да се занимаят с проблема им, тези лъжеводачи полагат само повърхностни усилия и просто предлагат някакви плитки, безполезни и неподходящи забележки, които нямат нищо общо с нрава и реалните затруднения на хората. Например лъжеводачите често казват: „Ти просто не обичаш истината!“. Ето как се опитват да разрешат реалните трудности на хората и да окачествят същността им. Те не могат да помогнат на хората да намерят отговори в Божиите слова дори за незначителен проблем или състояние, нито могат да го разрешат, като разговарят за истината. Вместо това правят доктринни или несвързани забележки, или се хващат за проблема и правят от мухата слон, за да отпишат напълно хората, без да им дадат възможност да се покаят. В действителност, ако някой има способност за възприемане на Божиите слова и притежава духовно разбиране, той ще може да намери Божието разобличение на тези осем аспекта на състоянията в словата Му, това не е трудно. Но понеже на лъжеводачите им липсва духовно разбиране, понеже имат лоши заложби и понеже им липсва способност за възприемане, съчетано с факта, че някои от тях са просто ентусиасти, нетърпеливи да действат, лицемерни и се преструват на духовни хора, те изобщо не могат да разрешават проблемите на другите хора. Що се отнася до различните проблеми, които хората срещат, лъжеводачите ще ги посъветват с думите: „Божието дело е напреднало до сегашния си етап. Защо все още проявяваш ревност и спориш с другите? Имаш ли време за това? Каква е ползата да се бориш за това? Не можеш ли да минеш без борба?“. „Божието дело е стигнало дотук, а ти все още си толкова сантиментален и не можеш да се избавиш от тези чувства. Рано или късно тези чувства ще те довършат!“. „Божието дело е стигнало дотук, защо още си толкова загрижен за храна и дрехи? Не можеш ли да се справиш, без да носиш още една рокля? Не можеш ли да минеш без да си купуваш кожени обувки? Трябва да вложиш повече мисъл в Божиите слова и дълга си!“. „Когато те сполети нещо, се моли повече на Бог. Независимо какво те сполети, поуката е една: да се научиш да се покоряваш на Бог и да разбираш Неговото върховенство и подредби“. Могат ли тези съвети да решават реални проблеми? Изобщо не могат. Или пък казват: „Хората са били дълбоко покварени от Сатана. Не се ли бунтуваш срещу Бог, като си сантиментален? Не се ли бунтуваш срещу Бог, като не опознаваш себе си?“. Независимо какъв е

непосредственият проблем, лъжеводачите не знаят как да разговарят за истината, за да разнищят същността или състоянието на даден човек. Те не могат да прозрат как възникват състоянията на хората и после въз основа на състоянието им, да разговарят за истината, за да разрешават проблемите им, като им предлагат подходяща помощ и ресурс. Вместо това винаги казват едно и също: „Обичай Бог! Работи усилено, за да изпълняваш дълга си, трябва да си предан на Бог и да се молиш повече, когато срещнеш проблеми!“. „Всичко зависи от Божието върховенство и подредби. Всичко е в Божиите ръце!“. „Ако не търсиш истината, това няма да е достатъчно. Трябва да четеш повече Божиите слова. В Божиите слова всичко е ясно, но хората просто не обичат истината!“. „Катаклизмите са надвиснали, изходът на всички неща е близо и Божието дело върви към края си, а ти не изпитваш безпокойство. Колко дни са останали на хората? Божието царство е настъпило!“. Лъжеводачите просто изричат тези общи фрази, никога не анализират и не разнищват конкретно различните проблеми, нито предлагат истински ресурс или помощ на хората. Те или им намират няколко откъса от Божиите слова за четене, или им предлагат неуместни съвети, за да се справят с проблемите. Какво се случва накрая? Под вредното влияние на лъжеводачите хората не само не опознават своя собствен покварен нрав, но също и не знаят какво представлява собственият им характер, какъв тип хора са и каква природа същност притежават. Не са наясно какви са собствените им заложби, дали имат способност за възприемане и по какъв път вървят. Все още се придържат към светските и модерните неща, които обичат и ценят в сърцето си, и никой не им помага да разберат, да разнищят и да анализират тези неща. Това са последствията от работата на лъжеводачите. Когато възникнат проблеми, те или нападат хората, като ги заклеймяват произволно или ги обвиняват погрешно, или им дават безрезултатни съвети и уроци, или използват Божиите слова, за да правят пресилени, неточни сравнения. Онези, които ги чуят, си мислят: „Имам чувството, че сякаш разбирам, но и сякаш не разбирам — възможно е да съм схванал какво казаха, но е възможно и да не съм. Защо е така? Всичко, което казва водачът, е правилно, тогава защо не мога да се отърва от този проблем в сърцето си? Защо не мога да намеря разрешение на тази трудност? Защо все още мисля по този начин и искам да правя тези неща? Защо не мога да разбера къде е същността и първопричината за проблема? Водачът казва, че не обичам истината и признавам, че е така, но защо не мога да се отърва от това състояние?“. Постигнали ли са тези водачи някакво въздействие? Макар да са говорили и работили, всичко е една голяма бъркотия и тя не е постигнала резултата, който се очаква. Те не са дали възможност на хората да разберат Божиите намерения, да се сравнят с Божиите слова, да разберат точно състоянията си или да разрешат трудностите си. Колкото до онези непоправими, безсрамни хора, които изобщо не приемат истината, когато чуят как тези водачи ги поучават откровено и търпеливо,

те се чувстват изключително отблъснати. В същото време повтарят като папагали думите на тези водачи — след като водачите са свършили първата част, тези хора могат да продължат със следващата и бързо губят търпение, като казват: „Спри дотук. Вече съм разбрал всичко, което казваш. Ако продължиш, ще ми се догади и доповръща!“. Водачите продължават с думите: „Ти просто не обичаш истината. Ако обичаше истината, щеше да разбереш всичко, което казвам“. Те отвръщат: „Независимо дали обичам истината или не, ти си повтарял тези думи толкова много пъти, че в тях няма нищо ново и се уморих да ги слушам!“. Лъжеводачите работят по този начин, придържат се строго към правилата и се фиксират върху определени фрази, като се провалят напълно в това да решават истинските проблеми на хората. Ако някой има представи за Бог, лъжеводачите казват, че този човек не познава себе си. Ако някой има лоша човешка природа, ако не е способен да се разбира с хората и му липсват нормални междуличностни отношения, лъжеводачите казват, че и той, и другият човек са виновни, поучават и двамата, хвърлят вината върху двамата, като казват: „Добре, вие двамата вече сте квит. Трябва да сме справедливи и разумни в действията си, да се отнасяме към всеки еднакво, без предубеждения. Всеки, който говори аргументирано, обича истината, докато онези, които не говорят аргументирано, трябва да си затворят устата, да говорят по-малко и да действат повече в бъдеще. Всеки, който казва нещо правилно, трябва да бъде слушан повече“. Това решаване на проблем ли е? Това ли означава да свършиш работа? Не е ли това точно като да помириш децата или да заблуждаваш хората? Може и да изглежда, че лъжеводачите са заети, но те не могат да разрешат ничии проблеми. Колко ефективна е работата им? Тя е безполезна и нелепа! Това са действията на невярващите.

При преживяването на вярата си в Бог хората често се сблъскват с трудности, а лъжеводачите не могат да разрешат нито една от тях. Лъжеводачите не могат дори да разрешат някои очевидни затруднения, които могат да се поправят само с няколко слова, и също така правят от тях голям въпрос и превръщат всяка дреболия в голяма работа. Някои хора не са зли, просто по отношение на тяхната човешка природа им липсват малко маниери, не разбират основния етикет и са донякъде немарливи. Лъжеводачите взимат тези дребни проблеми и ги раздуват, като карат братята и сестрите да ги обсъждат, да ги критикуват и да ги заклеймяват, всичко с цел да оставят дълготрайно впечатление у тези хора, така че те да не посмеят да продължават да действат така. Необходимо ли е това? Това ли е пътят за разрешаване на проблемите? Това ли е използване на истината за разрешаване на проблемите? (Не.) Стига с човешката природа на някого да няма големи проблеми и този човек да не е зъл и да може искрено да отдава всичко на Бог, тогава в условията на възприемчивост от негова страна е достатъчно да се продължи да се работи с него, като му се предлагат подсещания, съдействие, общение и подкрепа. Ако хората се държат по този начин непрестанно, тогава имат

проблем със своя характер или жесток нрав и е необходимо строго кастрене и дисциплиниране. Ако отказват да приемат това, или дългът им трябва временно да бъде спрян, или те трябва да бъдат премахнати. Лъжеводачите не могат да прозрат това, нито ще действат по този начин. Когато срещнат такива зли хора, те се отнасят с тях като с братя и сестри, като им предлагат помощ и подкрепа. Това ли означава да се върши работа? Това ли означава да се използва истината за решаване на проблемите? (Не.) Работата на лъжеводачите е нелепа, детинска и смехотворна, и нищо в нея не се съобразява с Божиите намерения. Може да се види, че са лаици във всичко, което правят, че им липсва духовно разбиране и че действат безразсъдно и без принципи. По сходен начин не могат да прозрат, нито да проумеят точно различните трудности, които хората срещат при навлизането си в живота. Вследствие на това опитите им да преодолеят тези трудности изглеждат невероятно непохватни, глупави и присъщи на лаиците. Онези, които приемат помощта им, също се чувстват неловко и потиснати. С времето някои дори губят вяра, като казват: „Водачът е разговарял с мен толкова много пъти, защо тогава не съм се променил? Защо продължавам да изпадам в една и съща ситуация? Да не би човешката ми природа да е особено лоша и да съм неспособен да бъда спасен?“. Някои дори таят съмнения, като казват: „Има ли нещо сбъркано с духа ми? Да не би в мен да работи зъл дух? Няма ли Бог да ме спаси? Не означава ли това, че за мен няма надежда?“. Това са последствията от работата на лъжеводачите. В работата си те объркват едно нещо с друго и действат нелепо, абсурдно, глупаво и недодялано, което в крайна сметка води до това, че не се разрешават своевременно различните трудности, с които се сблъскват някои хора, които искрено се стремят към истината. Това от своя страна поражда негативност и слабост в тези хора, както и някои представи и погрешни разбирания за Бог и делото Му. Те казват: „Прочел съм толкова много Божии слова, тогава защо проблемът ми не може да се разреши? Могат ли Божиите слова наистина да спасяват и да променят хората?“. Техните сърца се поддават на съмнение и те падат в капана на объркването. Следователно, когато лъжеводачите все пак работят, те не постигат много положителни резултати, но затова пък предизвикват доста негативни неща. Работата им не само не успява да разсее човешките представи, съмнения и осъждания на Бог, а напротив — усилва погрешните разбирания и предпазливостта към Бог. Дори след много години вяра тези проблеми на хората остават неразрешени. Докато са били подвеждани и погрешно насочвани от лъжеводачите, погрешните им разбирания и резервираност към Бог са се задълбочили. При това положение могат ли да постигнат навлизане в живота?

Разбирането на лъжеводачите за положителните неща като например истината и промяната в нрава на хората може да повлияе на гледните точки и отношението към положителните неща на мнозина. Едно е, когато някой лъжеводач не върши никаква работа — веднага щом започне да работи, се получават отклонения и

възникват неблагоприятни последствия. В такива църкви се създава една неподходяща атмосфера, а именно — често се появяват погрешни и абсурдни изрази и хората там не разбират духовните термини, които често се споменават в Божиите слова, нито знаят как да ги прилагат, докато така наречените духовни термини и изрази, изговаряни често от тези лъжеводачи, се разпространяват широко в тези църкви. Въздействието на такива неща върху хората не е малко: те не само не им помагат да придобият по-практическо и точно познание за Божиите слова и истината, нито им позволяват да открият точен път за практикуване в словата Му, а напротив — всъщност карат хората да имат по-изопачено, теоретично и доктринно познание за истината и в същото време правят хората по-объркани за пътя за практикуване. С тези си действия лъжеводачите нарушават зрителната посока на хората и въздействат върху чистото им възприемане на истината. Какво въздействие постигат лъжеводачите, като правят тези неща? Каква роля играят? Вероятно ще е малко пресилено да ги опишем като смущаващи и прекъсващи, но изобщо няма да е преувеличено да ги наречем палячовци, които се щурат навсякъде. Точно когато бях започнал този етап от делото, срещнах някои хора и докато ги слушах да говорят, един от тях попита каква е ситуацията с друг човек и някой неочаквано изтърси: „Той изгоря и се превърна в пепел“. Когато попитах: „Изгоря и се превърна в пепел ли? Какво означава това?“, той отговори: „Да изгориш и да се превърнеш в пепел означава, че си бил освободен от длъжност и вероятно си престанал да вярваш“. Казах: „Това е доста жесток израз — не дава никаква свобода на действие на човек. Казвал ли съм някога такова нещо? Как не съм чул този израз? Никога не съм описвал някого по този начин, нито съм заявявал, че ако някой спре да изпълнява дълга си или напусне Бог, той е изгорял и се е превърнал в пепел. Как се е появил този израз?“. По-късно открих, че тази фраза е тръгнала от един възрастен вярващ, един стар педант. Той бил много учен, вярвал в Бог от дълго време и имал старшинство. Когато изрекъл тази фраза, групата объркани хора не упражнили прозорливост и я усвоили от него, и така тя станала популярна. Мислите ли, че тази фраза е правилна? На какво се основава? Точна ли е? (Не, не е точна.) Как трябва да се отнасяме към нея? Трябва ли да ѝ позволим да се запази в църквата? (Не, не трябва.) Тя трябва да бъде разобличена, критикувана и изкоренена. След това, чрез критика и разнищване тези объркани хора не посмяха да продължават да я използват, но някои неосведомени личности може все още тайно да я използват насаме. Онези хора може да мислят, че това е особено духовна фраза, тръгнала от „известна личност“ и да смятат, че трябва да продължава да се използва. Вашите водачи занимавали ли са се с подобни практики? Засягали ли са негативно вашето навлизане в живота, промяната в нрава ви или пътя, по който вървите? (В миналото, когато проповядваше евангелието, един лъжеводач веднъж каза: „Бог ни завоюва чрез правосъдие и наказание, затова когато проповядваме евангелието

на религиозни хора, трябва да им говорим със суров тон и да ги мъмрим. Само тогава те могат да бъдат завоювани“.) Това твърдение може да звучи разумно, но съобразява ли се с истините принципи? Инструктирал ли е Бог хората да правят това? Казва ли се в Божието слово: „Когато проповядваш широко евангелието, ти трябва да се изправиш и да ръководиш хората с желязна ръка, като използваш правосъдие и наказание, за да проповядваш широко евангелието?“. (Не.) Тогава откъде идва това твърдение? То очевидно е теория, измислена в главата на някой лъжеводач, на когото липсва духовно разбиране. Това твърдение привидно може да изглежда безпроблемно: „Цялото човечество трябва да премине през Божието правосъдие и наказание. Ако не може да го получи пряко от Божиите слова, не може ли да го получи непряко? Във всеки случай това е резултатът, който се предполага да постигнат Божиите слова — завоюване на цялото човечество. Няма ли да е по-добре за човечеството да получи това по-рано, отколкото по-късно? Преди Бог да действа, ние ще вземем тази превантивна мярка, така че хората да могат да развият нещо като имунитет. После, когато Бог наистина ги съди и наказва, тези хора няма да се бунтуват срещу Бог, да Му противостоят или да Го предадат. Това ще предотврати засягане на Божиите чувства. Не е ли това нещо хубаво?“. На повърхността всяко изречение изглежда правилно и от гледна точка на доктрината — логично. Дали обаче е истина принцип? Какви условия е поставил Божият дом за проповядване на евангелието? Изисква ли от хората да правят това? (Не.) Следователно тази теория не е валидна и човекът, който я е предложил, е лъжеводач.

Лъжеводачите често се преструват, че са духовни, като изричат някои благовидни заблуди, за да подвеждат и заблуждават хората. Макар че тези заблуди привидно може да не звучат проблемно, те имат пагубно въздействие върху навлизането в живота на хората, като смущават, подвеждат и пречат на хората да вървят по пътя на стремежа към истината. Заради тези псевдодуховни думи някои хора започват да се съмняват в Божиите слова и да им се противопоставят, създават си представи и дори погрешни разбирания за Бог и предпазливост към Бог, а после се отдалечават от Него. Това е въздействието, което псевдодуховните изрази на лъжеводачите имат върху хората. Докато един лъжеводач подвежда и влияе на членовете на някоя църква, тази църква става религия, точно като християнството или католицизма, при която хората просто съблюдават човешките фрази и учения. Те всички почитат ученията на Павел, като стигат дотам, че заменят словата на Господ Исус с неговите, вместо да следват пътя на Бог. В резултат на това всички стават лицемерни фарисеи и антихристи. Така те са прокълнати и заклеймени от Бог. Точно като Павел, лъжеводачите се превъзнасят и свидетелстват за себе си, те подвеждат и смущават хората. Отклоняват ги и ги водят към религиозни ритуали и начинът, по който тези хора вярват в Бог, става съвсем същият като на религиозните хора, което забавя тяхното навлизане в правия път във вярата им в

Бог. Лъжеводачите постоянно подвеждат и смущават хората и после тези хора създават множество псевдодуховни теории и поговорки. Тези теории, изрази и практики са диаметрално противоположни на истината и нямат нищо общо с нея. И все пак, докато лъжеводачите подвеждат и заблуждават хората, хората приемат тези неща като положителни, като истината. Те погрешно смятат, че тези неща са истината и мислят, че стига да вярват в тези неща в сърцата си и да могат да ги изричат красноречиво, и стига тези неща да са одобрявани от всички, те са придобили истината. Заблудени от тези мисли и възгледи, хората не само са неспособни да разберат истината, но са също и неспособни да практикуват или да преживяват Божиите слова, да не говорим да навлязат в истината реалност. Напротив, те се отдалечават все повече от Божиите слова и още повече от навлизането в истината реалност. На хартия няма нищо нередно в думите, които казват лъжеводачите, и в лозунгите, които скандират — те всички са правилни. Тогава защо не постигат съвсем нищо? Така е, защото това, което лъжеводачите разбират и възприемат, е просто твърде повърхностно. То цялото е доктрина, която няма връзка с истината реалност в Божиите слова, Божиите изисквания или Неговите намерения. Факт е, че всички доктрини, които проповядват лъжеводачите, са твърде далеч от истината реалност — за да сме точни, те нямат нищо общо с истината, нито с Божиите слова. Затова, когато лъжеводачите често бълват тези слова и доктрини, с какво е свързано това? Защо те никога не са способни да навлязат в истината реалност? Това е пряко свързано със заложбите на лъжеводачите. Напълно сигурно е, че лъжеводачите са с лоши заложби и им липсва способност за възприемане на истината. Независимо колко години вярват в Бог, те няма да разберат истината и няма да имат навлизане в живота, и също може да се каже, че независимо колко години вярват в Бог, за тях няма да е лесно да навлязат в истината реалност. Ако един лъжеводач не бъде освободен и му се позволи да запази позицията си, какъв вид последствия ще има това? Неговото водачество ще привлече още повече хора към религиозни ритуали и правила, към думи и доктрини, и към нереалистични представи и фантазии. За разлика от антихристите, лъжеводачите не водят хората да дойдат пред тях или пред Сатана, но ако не могат да водят Божиите избраници към истината реалност на Неговите слова, ще могат ли Божиите избраници да получат спасението Му? Ще могат ли да бъдат усъвършенствани от Бог? Категорично не. Ако Божиите избраници не могат да навлязат в истината реалност, не живеят ли все още под властта на Сатана? Не продължават ли все така да бъдат изродени същества, попаднали под властта на Сатана? Не означава ли това, че ще бъдат погубени в ръцете на лъжеводачите? Ето защо последствията от работата на лъжеводачите и антихристите са в основни линии едни и същи. Нито едните, нито другите не могат да накарат Божиите избраници да разберат истината, да навлязат в реалността и да постигнат спасение. Те всички вредят на Божиите избраници и ги погубват. Последствията са напълно еднакви.

Какви са някои от ересите и заблудите на лъжеводачите? Прегледайте ги сами по-късно. Оставям ви тази задача, за да видите дали можете да ги разпознаете. Водачите около вас изричали ли са някога слова, които са духовни или които са в съгласие с човешките емоции и на повърхността изглеждат правилни и съгласно истината, но не успяват да ти осигурят навлизане в живота и да разрешат реалните ти проблеми? Ако не можеш да прозреш тези слова и дори са ти скъпи на сърцето, ако им позволяваш да те управляват и да те водят през цялото време, и да отклоняват мислите и поведението ти през цялото време, не са ли последствията от това доста сериозни? (Да.) Тогава от съществено значение за вас е да стигнете до първопричината на тези проблеми, да откриете кои неща са ереси и заблуди, които могат да накарат хората да се изродят до степен, в която вярата им в Бог се превръща в религиозна вяра и в резултат на това те се противопоставят на Бог и са отхвърлени от Бог. Например да предположим, че човек каже: „Не се опитвай да ставаш водач. Ако си освободен или отстранен, след като станеш водач, няма дори да имаш възможност да си обикновен вярващ“. Този вид приказки ерес и заблуда на лъжеводачите ли е? (Да.) Така ли е? Ересите и заблудите на лъжеводачите трябва да бъдат различавани от тези на антихристите, не ги смесвайте. Какво има предвид този човек, като казва такива неща? Какви мотиви се крият в тези думи? Има ли нещо мътно в тях? Очевидно в тях се крие номер, предназначен да подведе хората, този човек има предвид, че другите трябва да избягват да се опитват да са водачи, че ако направят това, то няма да свърши добре. Целта му с тези думи е да накара хората да изоставят идеята да станат водачи, така че никой да не се съревновава с него за репутация и статус, което да му позволи да се чувства спокоен, че ще е водач завинаги. В същото време казва на хората: „Ето така се отнася божият дом с водачите и работниците. Повишава те, когато има нужда от теб, а когато няма — те изритва на самото дъно и не ти оставя възможност дори да си обикновен вярващ“. Каква е природата на тези думи? (Богохулство.) Що за човек богохулства? (Антихрист.) В тези думи има две зли намерения, които могат да доведат до две последствия: едното е да казва на другите категорично да не се домогват до статус, което подсигурява неговия собствен статус, а другото е да те кара да разбираш погрешно Бог, да спреш да вярваш в Бог и вместо това да започнеш да вярваш в него. Това е най-явният тип антихрист. Изглежда, че ви липсва способност за възприемане, Аз съм давал примери за това и преди. Вие сте не само небрежни и имате лоша памет, но нямате и способност за възприемане. Не можете дори да различите такъв очевиден антихрист. Биха ли казали лъжеводачите такива неща? Биха ли подвели съзнателно и открито хората, биха ли се противопоставили на Бог? (Не.) Макар че нещата, които лъжеводачите казват и правят, може да не изглеждат проблемни на повърхността, в работата им няма принципи и не могат да постигнат резултати. Лъжеводачите не могат да разрешават никакви проблеми на хората, не могат да

ги насочват към правилния път на вярата в Бог или да ги доведат пред Бог. Всичко, което казват, е правилно, изобщо не са вършили работата си през пръсти, имат усърдие и страст и на повърхността изглежда, че имат вяра, имат решимост и са готови да изтърпят трудности и да плащат цена. Нещо повече, те изглежда имат невероятна издръжливост и са способни да устоят на всякакво изтощение и трудности. Просто техните заложби и способност за възприемане са лоши и им липсва точно възприемане на истината. Какво правят относно тази липса на способност за възприемане? Използват правила и доктрини, както и духовните теории, за които често говорят, за да разрешат този проблем. След няколко години под тяхното водачество сред хората изникват всякакви видове доктрини, правила и външни практики. Хората се придържат към тези доктрини, правила и практики, и вярват, че практикуват истината и навлизат в истината реалност, но всъщност все още са много далеч от истината реалност! След като човешките сърца се изпълнят с тези неща, превзети са и са водени от тях, решението става проблем. Всяко от тези неща трябва да бъде разнищено и анализирано поотделно, за да бъде разбрано от хората. След това на хората трябва да им се каже какво е истината, какво са доктрините, лозунгите и правилата, и какво е правилното възприемане на истината, точните изрази и истините принципи. Всичко това трябва да се разреши поотделно. Иначе онези, които се държат относително добре, спазват правилата и се стремят към духовност, ще бъдат подведени и погубени от лъжеводачите. Тези хора може да изглеждат благочестиви, способни да изтърпяват трудности и да плащат цена, и да се молят, когато им се случи нещо. Но точно както при религиозните хора, когато Бог се връща, никой от тях не Го разпознава, никой не признава, че Бог пак върши ново дело и те всички Му се противопоставят. Защо е така? Така е, защото лъжеводачите и антихристите са ги подвели — те са навредили на мнозина искрено вярващи в Бог и са ги погубили.

Лъжеводачите говорят само думи и доктрини — те карат хората да разбират само доктрини, а не истината, и ги карат да виждат само лъжлива духовност. Какви са последствията от изричането на думи и доктрини? Лъжлива духовност, лъжливо разбиране, лъжливо познание, лъжливо практикуване и лъжливо съобразяване — всичко е лъжливо. Как се появява тази „лъжливост“? Причината за нея са изопаченото, едностранчиво и повърхностно възприемане на истината от лъжеводачите и тяхната пълна неспособност да възприемат същността на истината. Лъжеводачите носят на хората много правила, думи и доктрини заедно с някои лозунги и теории. Тези хора изобщо не разбират истинските Божии намерения и когато се натъкнат на разнообразни сложни ситуации, те не знаят как да се справят с тях и как да подхождат към тях или как да разбират Божиите намерения. Могат ли такива хора да дойдат пред Бог? Могат ли да приемат Бог и да спрат да Му се противопоставят? Не, не могат. Следователно е много съществено и необходимо да прегледате ересите и заблудите на лъжеводачите и да постигнете

проницателност за тях. Докато ги преглеждате, е от съществено значение да ги различавате от заблудите, използвани от антихристите да подвеждат хората. По отношение на втората отговорност на водачите и работниците — да опознаят състоянието на всеки тип хора и да преодоляват различните трудности, свързани с навлизането в живота, които хората изпитват в реалния си живот — ще приключим тук нашето общение за разнищването на различните практики на лъжеводачите и същността на проблемите с лъжеводачите.

Трета точка: разговаряйте за истините принципи, които трябва да се разберат, за да се изпълнява правилно всеки дълг (първа част)

Лъжеводачите могат да изричат само думи и доктрини, за да увещават хората

Сега ще разговаряме за третата отговорност на водачите и работниците — разговарянето за истините принципи, които трябва да се разберат, за да се изпълнява правилно всеки дълг. Това е важна и основополагаща работа на водачите и работниците и ние ще разговаряме и ще разнищим проявленията на лъжеводачите въз основа на тази отговорност. Способността на един водач или работник да разговаря ясно за истините принципи, които хората трябва да разбират, за да изпълняват добре дълга си, е най-добрият показател за това дали притежава истината реалност и е основният фактор да се определи дали може да върши добре истинска работа. Нека сега разгледаме как лъжеводачите се справят с тази работа. Една от характерните черти на лъжеводачите е неспособността им да обяснят или изяснят задълбочено всички въпроси, свързани с истините принципи. Ако някой ги потърси за нещо, те могат да му кажат само някакви празни думи и доктрини. Когато се сблъскат с проблеми, които трябва да бъдат разрешени, те често отговарят с изявление от рода на: „Всички сте експерти в изпълнението на този дълг. Ако имате проблеми, трябва сами да ги разберете. Не питайте мен. Аз не съм експерт и не разбирам. Справяйте се сами“. Някои хора може да възразят: „Ние питаме теб, защото не можем да разрешим този проблем. Ако можехме, не бихме те питали. Не разбираме този проблем, който засяга истините принципи“. Лъжеводачът отговаря: „Не ти ли казах вече принципите? Изпълнявай добре собствения си дълг и не създавай смущения и прекъсвания. За какво още питаш? Справяй се както намериш за добре! Божиите слова вече са изречени: поставяйте на първо място интересите на Божия дом“. Тези хора са оставени напълно объркани и си мислят: „Това не е решение на проблема!“. Ето така се отнасят към работата лъжеводачите. Те просто я проверяват, вършат я механично и никога не се заемат с проблемите. Независимо какви проблеми поставят хората, лъжеводачите им казват да търсят истината сами. Те често питат хората: „Имаш ли някакви проблеми? Как е навлизането ти в живота? Изпълняваш

ли дълга си нехайно?“. Хората отговарят: „Понякога откривам, че съм в нехайно състояние, преодолявам го чрез молитва и започвам да се променям, но все още не разбирам истините принципи в изпълнението на дълга си“. Лъжеводачите казват: „Не разговарях ли за конкретните принципи с теб на последната сбирка? Дори ти предоставих няколко откъса от Божиите слова. Не трябваше ли досега да си разбрал?“. Всъщност тези хора разбират цялата доктрина, но все пак не могат да разрешат проблемите си. Лъжеводачите дори бълват високопарни думи като: „Защо не можеш да го разрешиш? Просто не си чел Божиите слова достатъчно внимателно. Ако се молиш повече и четеш повече Божиите слова, тогава всичките ти проблеми ще бъдат разрешени. Трябва да се научите заедно да обсъждате и да търсите изход, тогава проблемите ви най-накрая ще бъдат разрешени. Колкото до професионалните въпроси, не питайте мен. Моята отговорност е да проверявам работата. Изпълнил съм задачата си и останалото засяга професионални въпроси, които не разбирам“. Лъжеводачите често използват причини и оправдания като „не разбирам, това никога не съм го учил, не съм експерт“, за да се отърват от хората и да избягват въпросите. Те може да изглеждат доста скромни. Това обаче разобличава един сериозен проблем с лъжеводачите — те нямат никакво разбиране за проблемите, свързани с професионалните знания по определени задачи, чувстват се безсилни и изглеждат изключително неловки и смутени. Какво правят те тогава? Могат само да съберат няколко откъса от Божиите слова, за да общуват с всички по време на сбирките, като говорят за някои доктрини, за да увещават хората. Водачите, които притежават малко доброта, може да проявят загриженост за хората и от време на време да ги питат: „Сблъсквали ли сте се с някакви трудности в живота си напоследък? Имате ли достатъчно дрехи, които да облечете? Имало ли е сред вас хора, които се държат зле?“. Ако всички кажат, че нямат такива проблеми, те отговарят: „Тогава няма проблем. Продължавайте да работите, аз имам други въпроси, за които трябва да се погрижа“, и бързат да си тръгнат, от страх, че някой може да повдигне въпроси и да поиска да се справят с тях, което да ги постави в неудобно положение. Ето как работят лъжеводачите — те не могат да разрешат никакви реални проблеми. Как могат да вършат ефективно работата на църквата? В резултат на натрупването на неразрешени проблеми в крайна сметка те възпрепятстват нейната работа. Това е отличителна характерна черта и проявление на начина, по който работят лъжеводачите.

В своята работа лъжеводачите имат ентусиазъм само да проповядват и най-много обичат да изричат думи и доктрини и да казват думи, за да увещават и утешават хората, като си мислят, че стига да подтикват хората да са енергични и заети в изпълнението на дълга си, това е същото като да са свършили добра работа. Освен това лъжеводачите много държат да се грижат за състоянието на ежедневния живот на всеки. Те често питат хората дали срещат някакви трудности в това отношение и ако някой среща, са готови да му помогнат да ги разреши. Те

наистина се ангажират с тези общи дела, понякога дори отлагат да се хранят, често стоят до късно и стават рано. Предвид заетостта и усилената им работа, защо проблемите на църковното дело и трудностите, които Божиите избраници срещат при изпълнението на дълга си, остават неразрешени? Това е така, защото лъжеводачите никога не могат ясно да обяснят истините принципи, свързани с изпълнението на дълга. Думите и доктрините, и увещанията, които произнасят, са напълно неефективни и изобщо не могат да разрешават реални проблеми. Независимо колко говорят или колко са заети или изтощени, църковното дело никога не напредва. Макар външно да изглежда, че всеки изпълнява дълга си, никой не постига много реални резултати, защото лъжеводачите не са способни да разговарят за истините принципи, свързани с изпълнението на дълга, или да използват истината, за да разрешават реални проблеми — следователно те са неспособни да разрешават много проблеми, които съществуват в изпълнението на дълга. Например Божият дом веднъж трябваше да отпечата книги с Божиите слова и един водач трябваше да избере двама души, на които да възложи задачата. Какви са критериите за избор на хора? Тяхната човешка природа трябва да е относително добра, трябва да са надеждни и да могат да поемат рискове. След като хората бяха избрани, този водач им каза: „Днес повиках двама ви, за да ви поверя една работа: Божият дом има книга, която трябва да се отпечата и вие трябва да намерите печатница, а след като екземплярите са отпечатани, да ги разпространите своевременно в ръцете на Божиите избраници, така че те да могат да ядат и да пият Божиите слова без забавяне. Решени ли сте да изпълните тази задача? Готови ли сте да поемете това бреме и този риск?“. Двамата вярваха, че така Бог ги издига, затова се съгласиха. После водачът ги попита: „Имате ли решимостта да изпълните Божието поръчение? Готови ли сте да положите клетва?“. Двамата положиха клетва с думите: „Ако не можем да изпълним Божието поръчение и объркаме тази задача, като станем причина делото на Божия дом да претърпи загуби, тогава нека ни удари гръм и мълния от небето. Амин!“. Водачът каза: „Също така трябва да разговаряме за истината. Като извършвате тази задача сега, търговия ли вартите? Иска ли се от вас да работите като наети лица?“. Двамата отвърнаха: „Не, това е наш дълг“. Водачът каза: „Понеже това е ваш дълг, трябва да се отплатите за Божията любов. Не можете да смущавате Бог или да Го тревожите. Да сте готови да поемете рискове не е достатъчно, трябва да изпълните дълга си с преданост. Когато се натъкнете на проблеми, трябва да се молите повече и да се съветвате един с друг. Не бъдете своенравни и не действайте по своя собствена инициатива. Защо ви накарах двамата взаимно да си сътрудничите? За да можете да обсъждате нещата, когато възникнат проблеми и така да е по-лесно да предприемете действие. Ако не можете да постигнете съгласие, тогава се молете. Всеки от вас трябва да се избави от собственото си мнение и да действате само когато сте постигнали единомислие. Надявам се, че

двамата ще можете да завършите успешно тази работа!“. Накрая този водач намери откъс от Божиите слова за това как човек да изпълнява добре дълга си и тримата го прочетоха с молитва няколко пъти. С това въпросът беше сметнат за поверен, а отговорността на водача се смяташе за изпълнена. Как се справи водачът с тази работа? Той се почувства доста доволен, както и онези двама души. Наблюдателите коментираха: „Този водач наистина знае това-онова за вършенето на работа. Речта му беше добре организирана и добре обоснована и направи нещата стъпка по стъпка. Първо възложи задачата на тези двама души, после разреши проблемите им във връзка с мислите и гледните им точки и накрая каза някои сурови думи, като ги накара да положат клетва и да дадат обет. Наистина свърши работата методично и наистина заслужава титлата на водач — опитен е и носи бреме“. Накрая водачът им каза: „Помнете — отпечатването на книги не е лесна задача, не е нещо, което обикновен човек може да поеме. Тази работа не ви беше поверена от мен или от Божия дом. Тя е поръчение от Бог. Вие не трябва да Го разочаровате. Стига да свършите работата добре, животът ви ще има напредък и ще притежавате реалност“. На теория с тези думи нямаше никакви принципни проблеми. Те можеха да се смятат в общи линии за верни. Затова нека анализираме ситуацията и да видим къде са „лъжливите“ проявления на този лъжеводач. Осигури ли водачът някакви указания за различни подробни въпроси като например професионалните и технически аспекти на тази задача? Разговаря ли за някакви конкретни истини принципи или за изискваното ниво? (Не.) Той просто изрече някои празни и безсмислени думи — думи, които повечето хора казват често, думи без никаква тежест. Понеже водачът говореше лично и даваше указания, хората сметнаха, че тези думи имат повече тежест от обикновено, но всъщност те бяха просто несъществени приказки и нямаха никакъв ефект за разрешаване на реалните проблеми, свързани с отпечатването на книги. Е, какви са някои от конкретните проблеми, свързани с отпечатването на книги? Трябва да ги обсъдим и да видим дали работата, свършена от водача, беше работа на лъжеводач.

Първо, отпечатването на книги предполага типографско оформление, след това коригиране на текста, формат на съдържанието и на основния текст, както и тегло, цвят и качество на хартията. Следва материалът на корицата, дали да е мека или твърда, и дизайн, цвят, десен и шрифт на корицата. Накрая идва подвързването — лепене или шиене. Това са все въпроси, които попадат в обхвата на отпечатването на книги. Обсъди ли някой от тях водачът? (Не.) Друг проблем е търсенето на печатница: дали машините за печат и подвързване са най-модерните, какво е качеството на печата и подвързването, и каква е цената — не трябваше ли да даде напътствия за всички тези неща, както и принципи и диапазони? Ако водачът беше казал: „Не разбирам от тези неща, просто потърсете каквото и да е“, щеше ли да е полезен водач? Могат ли безполезните думи, които изговори, да заместят различните подробни въпроси, засягащи отпечатването на

книга? (Не.) И все пак този лъжеводач смяташе, че могат. Той си мислеше: „Вече съм разговарял за толкова много истини и съм им казал всички принципи. Те трябва да разбират тези неща!“. Това „трябва“ е логиката и методът за решаване на проблеми на този лъжеводач. Накрая, когато книгите бяха отпечатани, понеже хартията беше с много лошо качество и твърде тънка, текстът прозираше от двете страни, което правеше четенето на книгите много мъчително и трудно за по-възрастните хора и за тези с отслабено зрение. Имаше и проблем с последната стъпка, подвързването — това дали то отговаря на критериите засяга цялостното качество и живота на книгата. Понеже водачът не предостави указания и онези, които свършиха тази работа, нямаха принципи и опит и се пазариха безотговорно, печатницата свърши калпава работа и използва най-евтините материали, за да ѝ излезе сметката, а накрая, когато книгите бяха разпространени сред братята и сестрите, започнаха да се разпадат за два месеца. Кориците и страниците се разлепиха и цялата свършена работа беше напразна. Чия беше отговорността? Ако трябваше да се потърси отговорност от някого, то пряката отговорност би паднала върху дваминатa, които отговаряха за отпечатването на книгите, а непряката би паднала върху лъжеводача. Лъжеводачът дори имаше извинение, като каза: „Не можете да ме обвинявате, че тази работа се разви лошо. Аз също не разбирам от нея! Никога не съм печатал книги и нямам печатница. Как се предполага да знам тези неща?“. Оправдано ли е това извинение? Като водач, тази работа попада в твоя обхват на отговорности. Независимо дали е работа, която е свързана с професия, умение, вид познание или с истината, ти не трябва да разбираш всяка част от нея, но направи ли усилие да научиш това, което не знаеш? Изпълни ли отговорностите си по сериозен и съвестен начин? Някои хора може да кажат: „Искам да изпълня отговорностите си, но и аз не разбирам от това. Независимо колко усилено се опитвам да го науча, просто не го схващам!“. Това означава, че като водач не отговаряш на критериите. Ти си стопроцентов лъжеводач. Братята и сестрите се почувстваха донякъде възмутени от лошото качество на книгите и казаха: „Макар че тези книги не ни струват пари, качеството е твърде лошо! Как е свършил работата си този водач? Как е изпълнил тази задача?“. Когато водачът чу това, отговори: „Можете ли да ме обвинявате за това? Аз нямам печатница и нямам последната дума. Нещо повече, не е ли това пестене на парите на Божия дом? Какво лошо има да се пестят парите на Божия дом?“. Думите на водача бяха правилни, не бяха погрешни. Не беше необходимо водачът да поема правна отговорност. Имаше обаче един проблем, а именно, че похарчените за печата на книгите пари отидоха на вятъра. Книгите, разпространени сред братята и сестрите, започнаха да се разпадат и да губят страниците си за два месеца. Кой трябваше да понесе последствията? Не беше ли това отговорност на водача? Това се случи в обхвата на твоята работа, по времето на твоята служба като водач, затова не трябва ли да поемеш отговорност? Трябва да понесеш

вината, не можеш да отричаш отговорността си! Някои хора може дори да говорят по неразумен начин, като казват: „Никога преди не съм вършил тази работа. Не ми ли е позволено да правя грешки в работа, която не съм вършил?“. Само въз основа на това твърдение ти си непригоден за работата си и трябва да бъдеш освободен. Ти не си създаден да си водач. Ти си истински лъжеводач. Да говори куп благозвучни думи, но да не върши никаква реална работа — това е най-очевидното проявление на един лъжеводач.

Някои лъжеводачи са неспособни да свършат каквато и да е работа правилно и конкретно, здраво стъпили на земята. Те могат да се справят само с общите дела и после вярват, че отговарят на критериите за водачи, че са изумителни и често се хвалят, като казват: „Трябва да се тревожа за всичко в църквата и трябва да се оправям с всеки проблем. Може ли църквата да се справи без мен? Ако не провеждах сбирки за вас, нямаше ли да се разпаднете като купчина пясък? Ако не държах под око филмопроизводството и не помагах с поддържането му, нямаше ли все да има хора, които я смущават? Можеше ли филмовата продукция да върви гладко? Въпреки че съм лаик в работата с химните, ако не идвах често да наглеждам работата ви, да държа нещата под контрол и да организирам сбирки за вас, можехте ли да създадете тези химни? Колко дълго ще ви отнеме да намерите решение?“. Тези твърдения може да изглеждат разумни и правилни, но ако се вгледате отблизо, как напредват различните сфери на професионалната работа, наглеждани от тези лъжеводачи? Могат ли те да разговарят ясно за истините принципи? (Не.) Веднъж един екип филмови продукции търсеше по въпроса с цветовете на костюмите. Те направиха няколко снимки с различен фон и хора, но цветовете на дрехите бяха като цяло в еднаква гама — все в землистосиви и жълти нюанси. Попитах ги: „Какво става? Защо хората носят тези цветове?“. Отговориха ми, че цветовете са умишлено избрани, че са ги изнамерили на пазара с много труд и мъки. Аз казах: „Защо избрахте тези цветове? Горното ли ви нареди да го направите? Не ви ли нареди Горното да използвате разнообразни цветове и цветовете да са достолепни и почтени? Как се стигна до този резултат?“. След като ги разпитах, най-накрая някои хора казаха: „Другите цветове не изглеждат достатъчно достолепни и почтени или като онези, носени от вярващите в Бог или светците. Само тази цветова гама наподобява това, което вярващите трябва да носят. Така че всички бяха на мнение, че дрехите в тези цветове ще прославят Бог най-много и ще представят образа на Божия дом най-добре“. Отговорих: „Никога не съм казвал на всички ви да носите дрехи в тези цветове. Има много достолепни и почтени цветове. Помислете си колко красива е дъгата, създадена от Бог като знак за Неговия завет към човечеството. В нея има червено, оранжево, жълто, зелено, синьо, индиго, виолетово — всеки цвят е представен освен тези, които вие носите. Защо избрахте тези цветове?“. Беше ли свършил водачът им конкретната работа да направи проверка по отношение на тези въпроси? Смея да кажа, че

категорично не беше. Ако водачът притежаваше чисто възприемане и наистина разбираше истината и Божиите изисквания, членовете на екипа от филмовата продукция нямаше да изберат такива костюми, за да се консултират с Горното за тях. Проблемът с костюмите можеше да бъде разрешен на по-ниско ниво, но лъжеводачът не можеше да се справи с него. Вместо това той безсрамно попита Горното за него. Не трябваше ли такъв човек да бъде кастрен? Този лъжеводач не можа да разреши дори най-простия проблем — каква е ползата от него? Ти си просто боклук! От теб се искаше да прославиш Бог и да свидетелстваш за Него, но в крайна сметка ти Го посрами. Нали разбираше доста неща? Нали можеше изразително да кажеш изобилие от знания и доктрини? Тогава защо всички тези доктрини и цялото това знание не дадоха резултат в тази ситуация? Как можа да не успееш да решиш дори въпроса с костюмите и да извършиш проверка по този въпрос? Постигна ли резултата, който трябва да постигнеш като водач? Изпълни ли отговорностите, които трябва да изпълниш като водач? Това е проявление на лъжеводач. На лъжеводачите им липсва разбиране на принципите във всяка конкретна задача. Те са неспособни да осигурят навременно коригиране и разрешаване на който и да е проблем с изопаченото възприемане на истината и така да позволят на хората да намерят посока и път. Лъжеводачите просто изговарят думи и доктрини и скандират лозунги, те са неспособни да свършат каквато и да е конкретна работа.

Лъжеводачите не вършат реална работа, нито се грижат за същинската си работа

Някои лъжеводачи са неспособни да вършат каквато и да е конкретна работа, но се занимават с някои незначителни общи дела и смятат, че това е вършене на конкретна работа, че попада в обхвата на техните отговорности. Освен това те вършат тези дела много сериозно и наистина полагат много усилия, като ги изпълняват по много приличен начин. Например в църквата имаше един човек, който преди това беше работил като сладкар. Един ден той реши от добро сърце, че просто трябва да Ми изпече сладкиши и се приготви да го направи без да Ме информира за това. Попита водачите си дали е позволено, а те казаха: „Давай. Ако са вкусни, ще ги предложим на Бог. Ако не, всички ние можем да ги изядем“. Той беше получил разрешението на водачите, което направи тази работа легитимна и правилна, така че бързо събра съставките, изпече една партида и каза: „Не знам дали ще са вкусни, дали ще могат да удовлетворят Бог или дали ще отговарят на Неговия вкус“. Водачите отговориха: „Няма проблем. Ще пожертваме малко от времето и здравето си и ще поемем малък риск заради Бог. Първо ние ще ги опитаме и ще ги проверим за Бог. Ако наистина не са вкусни и накараме Бог да ги яде, Той ще се почувства раздразнен и много разочарован от нас. Затова като водачи имаме отговорността и задължението да извършим

проверки по този въпрос. Това е вършене на конкретна работа“. Впоследствие всеки ръководител на група, който имаше малко „чувство за отговорност“, опита сладкишите. След като ги опитаха, те изразиха мнението си, като казаха: „Фурната беше твърде гореща за тази партида, температурата беше твърде висока и вероятно ще причинят вътрешна топлина, освен това са малко горчиви. Това не е добре! Трябва да имаме отговорно отношение и да изпечем друга партида, и да я опитаме отново!“. След като опитаха тази партида, те казаха: „Тази е горе-долу добре. Има маслен вкус, усеща се яйцето, а има и сусам. Наистина е достойна за майстор сладкар! Тъй като са толкова много, а Бог не може да ги изяде всички Сам, нека сложим 10 или 20 в малък буркан и да ги предложим като мостра на Бог да ги опита. Ако Бог ги сметне за вкусни, можем да продължим да ги печем в по-големи партиди“. Те Ми пададоха един буркан и Аз опитах два от сладкишите. Сториха ми се приемливи като нещо ново, но не подходящи за основно ястие, така че спрях да ги ям. Някои хора дори мислеха, че са домашно приготвени от член на Божия дом, че са пълни с любов, преданост и боязън и носят голямо значение, въпреки че вкусът им беше просто приемлив. По-късно върнах буркана със сладкиши. Не се интересувам от такива неща и нямам апетит за тях. Освен това, ако ми се приядат сладкиши, мога да си купя на пазара различни вкусове и от различни страни, без да харча много пари. След това им казах: „Оценявам жеста, но моля ви, не Ми правете повече. Няма да ги ям и ако искам, просто ще си ги купя Сам. Ако възникне нужда, тогава просто ги направи, когато те помоля. Ако не ти кажа да ги направиш, тогава няма нужда да ги печеш отново“. Нима това не беше достатъчно лесно за разбиране? Ако се държаха добре и бяха покорни, щяха да запомнят думите Ми и да се въздържат да ги пекат отново. Когато говори Бог, „да“ означава „да“, „не“ означава „не“, а „не правете повече“ означава „не правете повече“. Въпреки това, след като мина известно време, те Ми изпратиха още два буркана със сладкиши. Попитах ги: „Не ви ли казах да не ги правите повече?“. Те отговориха: „Тези са различни от миналия път“. Аз казах: „Дори да са различни, пак са сладкиши. Няма нужда изобщо да се правят никакви сладкиши. Не го казвам от любезност — ако искам сладкиши, ще ви кажа. Не разбираш ли човешки език? Не ги прави повече“. Разбираеми ли са тези думи? (Да.) И все пак защо човекът, който ги правеше, изглежда винаги забравяше? Ако неговите водачи можеха да го държат под контрол, да не му сътрудничат активно или да не го насърчават да прави това, ако можеха навременно да го ограничат, щеше ли човекът, който прави сладкиши, въпреки това да смее да ги прави? Най-малкото нямаше да ги прави толкова смело и безскрупулно. Така че какво въздействие имаха тези водачи в тази ситуация? Те управляваха на микро ниво всеки детайл, пъхаха си носовете навсякъде и взеха в свои ръце проверките от Мое име. Бяха толкова „любящи“, че не може да се опише с думи. Това ли е работата, която трябваше да вършат? В принципите за извършване на делото на Божия дом нямаше наставления да

правят това и Аз не съм им поверявал тази задача — тя беше инициирана от хора, Аз не съм я изисквал. Тогава защо тези водачи изпълниха тази задача толкова проактивно? Това е едно от проявленията на лъжеводачите: не се грижат за същинската си работа. Имаше толкова много задачи в църквата, които те трябваше да проследяват, да проверяват и да надзирават, и толкова много реални проблеми, които трябваше да разрешат чрез общение за истината, но те не свършиха нищо от тази работа. Вместо това бяха достатъчно бездейни, за да опитват сладкиши за Мен в кухнята. По този въпрос бяха доста сериозни и положиха много усилия. Не е ли това нещото, което правят лъжеводачите? Не е ли само по себе си достатъчно отвратително? Никога не съм очаквал, че след известно време този въпрос ще се появи отново. Човекът, който правеше сладкиши, поиска отново да започне да ги прави за Мен. Специално казах на един водач: „Иди и разреши този въпрос. Трябва да му обясниш това ясно. Ако го направи отново, ще те държа отговорен!“. С толкова много работа за вършене в църквата всяка задача би го държала зает за известно време. Защо имаше толкова време за губене? Нима беше тук, за да се угоява или да говори празни приказки? Това не е мястото за тези неща. След това нямаше повече новини по този въпрос. След като дадох това наставление, водачът не предостави никакви сведения. Във всеки случай никой повече не Ми изпрати от онези малки сладкиши, което беше голямо облекчение. Ако съдим по този инцидент, можем ли да кажем, че тези водачи не се погрижиха за същинската си работа? (Да.) Този въпрос дори не е толкова сериозен — има по-крайни примери.

Често посещавам някои църкви, за да се огледам, да се срещна с водачите, да дам наставления за някоя работа и да разреша някои проблеми. Понякога се налага да обядвам в тези църкви, което повдига въпроса кой ще приготви храната. Водачите бяха толкова отговорни, че избираха някого, който твърдеше, че е готвач. Аз казвах: „Дали е готвач не е важно. Важното е, че предпочитам обикновена храна. Обичам да усещам оригиналния вкус на съставките. Храната не трябва да е твърде солена, мазна или пикантна. През зимата трябва да ям нещо топло. Също така храната трябва да е добре сготвена, не недосготвена, и лесна за храносмилане“. Не съобщих ли ясно тези принципи? Лесни ли бяха за постигане? Бяха както лесни за запомняне, така и лесни за изпълнение. Домакиня, която е готвила три до пет години, би могла да схване тези принципи и да ги постигне. Така че нямаше нужда да се настоява да се намери готвач, който да приготви храната Ми. Някой, който може да сготви домашни ястия, би бил достатъчен. Въпреки това тези водачи бяха толкова „любящи“, че настояваха да намерят „готвач“, който да приготви ястие, когато Ме посрещаха. Преди готвачът официално да Ми сготви, водачите трябваше да направят проверки. Как ги правиха? Караха готвача да направи партида пелмени и нудли със сос и да сотира някои ястия. Всички водачи и ръководители на различни групи ги опитваха и

намираха всички ястия за доста добри. Накрая молеха готвача да се заеме с работата да Ми сготви. Като оставим настрана резултатите от дегустацията на водачите и естеството на свързаните с това проблеми, нека първо поговорим за храната, приготвена от този готвач. Първия път, когато отидох, готвачът сотира няколко ястия и всички бяха доста доволни. Втория път направи партида пелмени. След като изядох един, усетих, че нещо не е наред — беше малко люто. Другите около Мен също казаха, че пелмените са малко люти и почувстваха, че езиците им започват да се подуват. Но тъй като пелмените бяха единственото основно ястие, трябваше да ги доям, въпреки че бяха люти. В плънката не се виждаше лют пипер, така че просто не обърнах внимание на това каква може да е причината за лютивината и довърших ястието. В резултат на това същата вечер тялото Ми започна да проявява алергична реакция. Много участъци по цялото Ми тяло започнаха да ме сърбят непрекъснато и трябваше все да се чеша. Чесах се, докато не си разраних кожата, преди да почувствам облекчение. Сърбеше Ме три дни, преди усещането постепенно да отшуми. След тази алергична реакция осъзнах, че определено в пелмените е бил добавен пипер, иначе нямаше да са толкова люти. Бях ги информирал да не включват люти съставки като пипер, тъй като не ми понасяха. Те обаче бяха добавили значително количество от него, за да задоволят собствените си вкусове, което надхвърляше нормалното количество. Усещаше се люто при яденето на тези пелмени. Готвачът дори не можеше да улучи пропорциите в ястието си, добави толкова пипер, че да предизвика алергична реакция у някого. По-късно му казах: „Никога повече не добавяй тези люти съставки. Не мога да ги понасям. Ако наистина имаш някаква човешка природа, не прави това отново. Ако готвиш за себе си, няма да се намесвам в това, което ядеш. Но ако готвиш за Мен, тогава не добавяй нищо. Следвай критериите, които Аз изисквам“. Можеше ли да го направи? Не трябваше ли водачите да се справят с тази работа? За съжаление никой не беше обърнал никакво внимание и те не бяха свършили нищо от работата, която трябваше да свършат. Веднъж, когато готвачът отново щеше да готви, той взе малко пипер, за да го добави към ястието, и някой наблизо го видя и го спря. Под строгия надзор на този човек той нямаше възможност да добави пипер. Водачите не можаха да разрешат толкова дребен проблем — тогава какво можеха да правят? Когато готвачът готвеше, те бяха доста инициативни в опитването. Няколко души отидоха да опитат. Беше просто обикновено домашно ястие — какво толкова имаше за опитване в него? Вие всички кулинарни експерти ли сте? Започвате ли изведнъж да разбирате всичко, след като станете водачи? Разбирате ли принципите на здравето? Божият дом уреди ли да правите това? Кога ви поверих или възложих да опитвате храната от Мое име? Твърде много ви липсва разум, нямате никакъв срам! Всеки, който има капка срам, не би направил нещо толкова неприкрито, толкова отвратително, толкова лишено от разум. Това показва, че тези индивиди изобщо нямат срам — те

опитваха храната за Мен! Не следвате и не изпълнявате нито един от принципите, които ви казах. Карате готвача да сготви това, което е вкусно за вас и което се услажда на вас. Това ли означава да готвите за Мен? Не означава ли да готвите за вас самите? Така ли действате като водачи? Възползвате се от всяка възможност, за да се облагодетелствате, да използвате вратички и да се опитвате да Ми се подмажете — ако искате да Ми се подмажете, не Ми вредете! Не е ли това да ти липсват добродетели? Не е ли това да таиш неправилни намерения? Те са безсрамни и таят неправилни намерения, но все пак мислеха, че са много предани! Някое от тези неща, които направиха, беше ли това, което водачите наистина трябва да правят? (Не.) Нищо, което направиха, нямаше никакви критерии. Те дори не знаеха коя храна е здравословна или нездравословна и въпреки това си мислеха, че могат да дойдат тук и да играят ролята на здравни и хранителни експерти за Мен! Кой е постановил, че трябва да извършвате проверки, когато става въпрос да се готви за Мен? Има ли църквата такова постановление? Направил ли е Божият дом такава подредба? Толкова много пропуски се появиха в различни елементи на църковното дело, толкова много хора имаха погрешни разбирания за Бог и изобщо не разбираха истината, но вие не се занимавахте с тези неща. Вместо това насочихте усилията си към толкова малка област като кухнята, изпълнявайки своята „отговорност“. Вие сте стопроцентови лъжеводачи, вие сте лицемери! Бяхте точно пред Мен и проверявахте нещата — какво разбрахте? Консултирахте ли се с Мен? Своята собствена идея ли изразихте или Моята? Ако изразявахте Моята идея и Аз ви бях помолил да я предадете, тогава това, което правехте вие, щеше да е правилно. Щеше да е вашата отговорност. Ако изразявахте своята собствена идея, а не Моята, и настоявахте да принудите другите да слушат и да я приемат, каква е природата на това? Кажете Ми, нямаше ли да бъда отвратен от това? Аз бях точно там, а те не отделиха нито една дума да Ме попитат какви неща ям или какви са Моите изисквания — просто взеха решения без Моето одобрение и произволно даваха заповеди зад гърба Ми. Опитваха ли се да Ме представляват? Това са лъжеводачи, които безчинстват и вършат лоши неща, като се преструват на духовни, преструват се, че проявяват внимание към Божието бреме и се преструват, че разбират истината, а просто вършат лицемерни неща. Не е ли това твърде прекомерно? Не е ли вече много отвратително и противно? (Да.) Получихте ли някакво прозрение? Научихте ли някакви уроци от това? Всеки от тези въпроси е по-отвратителен от предишния, а има и друг, който е още по-отвратителен.

Тази зима един добросърдечен човек Ми купи „красиво“ палто от гъши пух. Красотата му не беше в цвета или кройката, а във високата му цена и първокласното качество — беше ценна вещ. Сред невярващите има една поговорка: „Гъше перо, изпратено от хиляда левги разстояние: подаръкът може да е малък, но чувството е дълбоко“. Това палто не само носеше чувство, но наистина

беше много скъпо. Преди да видя палтото, вече бях чул, че изглежда добре и че е червено, с хубав дизайн и плътно на пипане. Бях чул за него, така че някои хора неизбежно вече бяха видели действителната вещ — тоест, доста хора вече го бяха видели, бяха го преценили грубо и го бяха огледали щателно, като казваха неща от сорта на: „Знам тази марка“, „Цветът е хубав, доста е красиво!“, „След като го разгледаш, донеси ми го да го видя и аз“ — и така неусетно новината се беше разпространила. Не знам колко време отне на тази новина да стигне до ушите Ми и да науча нещо за това. Виждате ли проблема тук? Без Аз да съм видял палтото, то вече е било видяно, предавано от ръка на ръка и показвано от много други хора. Не е ли това проблем? Могат ли хората небрежно да гледат, пипат и показват Моите вещи? (Не.) Чии вещи могат небрежно да пипат и гледат? (Никой не би искал това да му се случи и никой не трябва да го прави.) Тогава не трябва ли Моите вещи да са още по-недосегаеми? Някои хора казват: „Защо трябва да са недосегаеми? Ти си обществена личност. Нима личният живот на знаменитостите и звездите не е винаги на показ? Къде спортуват, къде ходят на козметични процедури, с кого общуват, какви марки носят — нима всички тези неща не са на показ? Защо Твоите да не трябва да са на показ?“. Знаменитост ли съм Аз? Аз не съм знаменитост, а ти не си Мой фен. Кой си ти? Ти си обикновен човек, сътворено същество и покварен човек. Кой съм Аз? (Бог.) Аз не съм обществена личност. Не съм длъжен да ти разкривам всичко, да ти докладвам всичко или да те информирам за всичко. Тогава защо докосваш нещо, което принадлежи на Мен? Не е ли отвратително да правиш това? Възложих ли ти да гледаш и да извършваш проверки на тази Моя вещ? Не. И все пак някои хора се осмелиха да я вземат и небрежно да я разглеждат по този безочлив начин и дори да я предават от ръка на ръка. Кой ти даде правото да я предаваш? Това твое задължение ли е? Ако не вярваш в Бог, тогава ние сме непознати един за друг. Заради това, че вярваш в Бог, Аз знам кой си ти, но не знам какво е твоето семейно положение, ежедневие или финансово състояние, нито пък Ме интересува да знам. Близки ли сме? Аз не съм ти най-добър приятел, довереник или другар. Не сме близки и не сме стигнали дотам, че всичко Мое да бъде на твое разположение, за да го разглеждаш. Би ли Ми позволил да се ровя във всички твои вещи и да ги показвам, за да ги видят и пипат всички? Дори когато донесеш нещо вкъщи от пазара, то трябва да се измие няколко пъти, за да се дезинфекцира! Не са ли отвратителни нещата, които други хора са пипали небрежно? Не си ли пропуснал да се отнесеш към себе си като към външен човек? Кой ти е възложил да инспектираш Моето палто? Да ти имам ли доверие? Измил ли си си ръцете, преди безразсъдно да докосваш Моето палто? Няма ли да бъда отвратен от теб? Ясно ли ти е това? Защо си толкова безсрамен? Толкова ти липсва разум! Вярваш в Бог от няколко години и си чул толкова много проповеди, как така ти липсва дори капка разум? Небрежно да отваряш приношения, които принадлежат на Бог, небрежно да пипаш дрехите Му, неща,

които са Му принадлежали — какъв проблем е това? Когато видя, че опаковките на тези вещи са отворени и изхвърлени, как да не се ядосам? Отвратен съм от тези неща и мразя тези хора. Не искам да ги виждам отново и със сигурност не искам да общувам с тези хора, които са по-лоши от свине и кучета! Помни, всеки човек има своето достойнство, а Аз имам още повече. Не се замесвай с неща, които принадлежат на Мен. В противен случай ще те намразя и ще съм отвратен от теб!

На пръв поглед лъжеводачите може да не извършват големи злини или да не са отявлени коварни злодеи. Най-отвратителното при тях обаче е, че виждат, че има реална работа за вършене, но не я вършат, много добре знаят, че не могат да разрешават проблеми, но не търсят истината, виждат зли хора да причиняват смущения, но не се справят с тях, а вместо това просто се грижат за външни общи дела. Следят отблизо и държат под строг контрол странични въпроси и незначителни неща, но не вършат никаква работа, свързана с навлизането на Божиите избраници в живота, нито пък ги е грижа за различни въпроси, които противоречат на истините принципи. Вместо това просто вършат работа, която не е свързана с истината. Това са отявлени лъжеводачи. Лъжеводачите са напълно невежи по отношение на истините принципи, които са включени в различните точки от църковното дело. Ако бъдат оценени спрямо принципите и критериите за водачи и работници, лъжеводачите са глупаци и идиоти. Независимо колко сериозни проблеми възникват в работата на църквата, лъжеводачите не могат да ги видят или разрешат, дори да се случват пред очите им, и се налага Горното да дойде и само да разреши тези проблеми. Не са ли тези хора лъжеводачи? (Да.) Те наистина са лъжеводачи. Например в църковната работа с текст — кои книги трябва да бъдат коригирани и кои трябва да бъдат преведени — това са ключови задачи за църквата. Има ли някакви принципи относно това как да се коригират и превеждат книги? Тази работа категорично има принципи, тя е толкова основана на принципи и наистина се нуждае от специално общение и напътствие, но лъжеводачите не могат да я свършат. Когато видят братята и сестрите заети с дълга си, те престорено казват: „Работата с текст и преводаческата работа са особено важни. Трябва да вложите сърцата си в доброто изпълнение на тази работа и аз ще разреша всички ваши проблеми“. Когато някой действително повдигне проблем, тези лъжеводачи казват: „Не разбирам този въпрос. Аз съм лаик в превода на чужди езици. Молете се на Бог и търсете от Него“. Когато някой повдигне друг проблем с въпроса: „Не можем да намерим подходящи хора за превод на определени езици, какво да правим по въпроса?“, лъжеводачите отговарят: „Аз съм лаик по този въпрос. Справете се сами с това“. Може ли такъв отговор да реши проблема? Те намират извинение и прикриват факта, че не си вършат работата, като казват: „Аз съм лаик. Не разбирам тази професия“ и така избягват проблема, който би трябвало да решат. Ето така работят лъжеводачите.

Когато някой повдигне въпрос, те казват: „Молете се на Бог и търсете от Него. Аз не разбирам тази професия, но вие я разбирате“. Това може да изглежда смирено, тъй като признават, че са неспособни и не разбират професията, но в действителност изобщо не могат да изпълняват работата на ръководството. Разбира се, да бъдеш водач не означава непременно, че трябва да разбираш всяка професия, но водачите трябва ясно да разговарят за истините принципи, необходими за разрешаване на проблемите, независимо с каква професия са свързани тези проблеми. Щом хората разбират истините принципи, проблемите могат да бъдат разрешени по съответния начин. Лъжеводачите използват фразата „аз съм лаик в това отношение, не разбирам тази професия“ като причина да избягват да общуват за истините принципи за разрешаване на проблемите. Това не е вършене на истинска работа. Ако лъжеводачите постоянно използват „аз съм лаик в това отношение, не разбирам тази професия“ като причина да избягват разрешаването на проблемите, тогава те не са подходящи да вършат работата на водачи. Най-доброто, което трябва да направят, е да подадат оставка и да оставят някой друг да заеме мястото им. Но дали лъжеводачите притежават такъв вид разум? Ще са способни ли да подадат оставка? Няма да са способни. Те дори си мислят: „Защо казват, че не върша никаква работа? Всеки ден провеждам сбирки и съм толкова зает, че дори не мога да се храня навреме, а и спя все по-малко. Кой казва, че проблемите не се разрешават? Провеждам сбирки и общувам с тях и им намирам откъси от Божиите слова“. Да предположим, че ги попиташ: „Някой каза, че не може да намери подходящи преводачи за някои езици. Как разреши този конкретен проблем?“. Те ще отговорят: „Казах му, че не разбирам професията и го накарах да обсъди това и да се справи сам“. След това ги питаш: „Този проблем включва изразходване на приношения и напредък на църковното дело. Хората не могат да вземат решения сами, имат нужда ти да се разпоредиш и да намериш истините принципи, за да го разрешиш. Направи ли го?“. Те ще отговорят: „Как да не съм? Не съм забавил никаква работа. Ако няма кой да превежда на този език, тогава просто трябва да се превежда на друг език!“. Виждаш ли, лъжеводачите не могат да вършат истинска работа и въпреки това продължават да представят куп оправдания. Това е наистина безсрамно и отвратително! Заложбите ти са толкова лоши, не разбираш от никакви професии и не възприемаш истините принципи, свързани с всеки елемент от професионалната работа — каква е тогава ползата от това да те имаме за водач? Ти си просто глупак и некадърник! След като не можеш да вършиш никаква истинска работа, защо все още служиш като църковен водач? Ти просто си лишен от разум. Тъй като ти липсва самосъзнание, трябва да се вслушаш в отзивите на Божиите избраници и да прецениш дали отговаряш на критериите за водач. Лъжеводачите обаче никога не се замислят за тези неща. Те не се интересуват от това колко много се е забавила работата на църквата и колко загуби са били нанесени на навлизането в

живота на Божиите избраници през многото години на тяхното служене като водачи. Това е грозното лице на отявлените лъжеводачи.

Помислете как водачите и работниците се справят с работата си — съответства ли това на казаното от Мен току-що? Има ли такива, които не вършат реална работа, и можеш ли да ги различиш като лъжеводачи? Ако ги различиш като лъжеводачи, от днес нататък вече не трябва да се отнасяш с тях като с водачи. Трябва да се отнасяш с тях като с всеки друг човек. Това е точният принцип на практикуване. Някои може би се чудят: „Това означава ли да ги дискриминираме, омаловажаваме или изключваме, защото са лъжеводачи?“. Не, не означава това. Те не могат да вършат реална работа и могат само да казват някои думи и доктрини, и някои празни думи, за да увъртат и да те залъгват. Това ти показва един факт, а именно, че те не са твои водачи. Няма нужда да искаш техните наставления за какъвто и да е проблем или трудност, които срещаш в работата си. Ако е необходимо, можете да ги прескочите, като докладвате на Горното и се консултирате с Горното как да се справите и да разрешите този проблем или трудност. Аз ви научих на пътя на практикуване, но как ще действате зависи от вас. Никога не съм казвал, че всички водачи са предопределени от Бог, че трябва да ги слушаш и да им се подчиняваш, и че трябва да ги слушаш дори ако ги разпознаеш като лъжеводачи. Никога не съм ти казвал това. Това, за което разговарям сега, е как да се разпознават лъжеводачите. Когато разпознаеш някого като лъжеводач, можеш да приемеш и да се подчиниш на това, което той казва, ако то е правилно и съобразено с истината. Ако обаче той не може да разреши даден проблем, увърта и те залъгва, като засяга напредъка на делото, тогава не си длъжен да приемаш неговото ръководство. Ако можете да схванете принципите сами, тогава трябва да действате според тях. Ако не можете да ги схванете, неуверени сте или не сте сигурни в принципите, тогава трябва да търсите истината и да обсъждате помежду си, за да се справите с проблема. Ако все пак не можете да вземете решение, след като сте го обсъдили, докладвайте проблема на Горното и се консултирайте с Него по въпроса. Това са все добри начини за справяне с проблемите — няма трудности, които не могат да бъдат разрешени.

За днес нека приключим нашето общение тук. Довиждане!

16 януари 2021 г.

ОТГОВОРНОСТИТЕ НА ВОДАЧИТЕ И РАБОТНИЦИТЕ (3)

Трета точка: разговаряйте за истините принципи, които трябва да се разберат, за да се изпълнява правилно всеки дълг (втора част)

На последната сбирка проведохме допълнително общение относно втората отговорност на водачите и работниците, като говорихме за трудностите при навлизането в живота и разобличихме определени практики и проявления на лъжеводачите. След това обсъдихме няколко въпроса, свързани с третата отговорност на водачите и работниците — да се разговаря за истините принципи, които трябва да се разберат, за да се изпълнява правилно всеки дълг — и разобличихме и разнищихме къде се проявява „лъжливостта“ на лъжеводачите чрез тяхното отношение, практики и проявления спрямо тези въпроси, с други думи, проявления на това как лъжеводачите не успяват да изпълнят отговорностите си като водачи. Моля, избройте тези въпроси. (Един от тях беше печатането на книги с Божиите слова. Този лъжеводач не свърши конкретна работа, а просто говореше празни доктрини. Той също така не разговаряше конкретно за истините принципи, нито свърши реална работа и в най-малка степен.) По този въпрос лъжеводачът не свърши реална работа, не успя да изпълни отговорностите си като водач и работник и не разговаря ясно за професионалните изисквания, конкретните принципи и точките, на които трябва да се обърне внимание, свързани с работата. Той просто скандираше някакви лозунги и говореше някакви празни думи, а после си мислеше, че е свършил добра работа. Какво друго обсъдихме? (Случката с купуването на пухеното палто за Бог.) Какъв проблем разобличи тази случка по отношение на лъжеводачите? (Тя разобличи това, че лъжеводачите не вършат реална работа и че напълно им липсват човешка природа и разум.) Когато някой Ми купи дрехата, тези водачи помогнаха с проверката ѝ — това част от работата ли е, която водачите и работниците трябва да вършат? (Не, не е.) Те свършиха работа, която не би трябвало да вършат — какъв е проблемът с това? (Не се занимаваха със същинската си работа.) Това е едно проявление на лъжеводачите. Първо, то разобличи това, че лъжеводачите не се занимават със същинската си работа, и второ, разобличи това, че им липсва разум и че вършат само противни неща, лишени от разум и човешка природа. Вие просто помните примерите, но не сте прозрели проблемите, които тези примери се опитват да онагледят, или същността на тези проблеми, която примерите имат за цел да разнищят. Какви други примери дадох относно това, че лъжеводачите не се занимават със същинската си работа? (Примерът със сладкаря, който продължаваше да прави сладкиши за Бог. Бог му каза да не ги прави, но водачите и работниците продължиха да му позволяват това и дори сами опитваха сладкишите.) Какви проблеми на лъжеводачите разобличи

този пример? (Че не се занимават със същинската си работа, нито вършат работата, която трябва да вършат, а настояват да вършат работата, която не бива да вършат.) Този пример основно разобличи това, че лъжеводачите не се занимават със същинската си работа и не успяват да схванат каква е централната и основна част от работата им. Освен това лъжеводачите имат сериозен проблем. Какъв е той? (Не се подчиняват на Божиите слова, нито изпълняват работата в съответствие с Божиите изисквания.) Някой друг иска ли да добави нещо? (Преструват се, че са духовни и че проявяват внимание към Божието бреме, но в действителност просто безчинстват, като вършат лоши неща.) Това е друг техен проблем. Някой друг? (Преди да действат, те не се опитват да разберат Божиите изисквания. Вместо това използват собствените си фантазии, за да заместят Божиите желания.) Това спада към категорията „липса на разум“. Някой друг? (Начинът, по който лъжеводачите подходиха към въпроса с това някой да купи дреха за Бог, разкри липсата им на нормална човешка природа.) Кой аспект на нормалната човешка природа им липсва? Не разбират правилата за поведение и нямат добри обноски. Не е ли така? (Така е.) Всъщност тези неща, които споменахте, са второстепенни. Какъв е основният проблем? Щом тези хора станат водачи, те искат да се наслаждават на предимствата на статуса си и на специално отношение и ламтят за удобство. Например искат да хапнат няколко сладкиша и когато видят, че някой готви добре, се замислят да опитат част от храната му, за да задоволят лакомията си. Достатъчно отвратително е, че не се занимават със същинската си работа, нито вършат реална работа, но отгоре на всичко ламтят за удобство и за удоволствията на лакомията. Те използват предлога, че извършват дегустации и проверки за Бог, за да задоволят лакомите си желания, като се отдават на предимствата на статуса си. Всичко това са проявления на лъжеводачите. Макар че тези проявления не могат да се нарекат жестоки или нечестиви в сравнение с нрава същност на антихристите, човешката природа на лъжеводачите е достатъчна, за да отврати хората. По отношение на своя характер те не са на нужната висота да притежават съвест и разум. Човешката им природа е доста низка и долна и те са непочтени. От тези примери може да се види, че лъжеводачите не могат да вършат реална работа. Това е факт.

Лъжеводачите не могат да разговарят за принципите на извършване на работата

Днес ще продължим да разобличаваме различните проявления на лъжеводачите въз основа на отговорностите на водачите и работниците. Лъжеводачите в общи линии са неспособни да вършат съществена, критично важна църковна работа. Те се занимават единствено с някои прости, общи дела. Тяхната работа като цяло не играе критично важна или решаваща роля в работата на църквата и не дава реални резултати. Тяхното общение в общи линии обхваща само няколко банални и общоизвестни теми, всичко е често повтаряни думи и доктрини и е невероятно

кухо, общо и лишено от подробности. Тяхното общение съдържа само материал, който хората могат да разберат от буквалния прочит на нещо. Тези лъжеводачи изобщо не могат да разрешават истинските проблеми, които Божиите избраници имат в своето навлизане в живота. По-специално те са още по-малко способни да се справят с човешките представи, фантазии и с разкриванията на покварен нрав от хората. Главното е, че лъжеводачите просто не могат да се нагърбят с жизненоважната работа, подредена от Божия дом, като например евангелската работа, филмопроизводството или работата с текст. По-специално, когато става дума за работа, която включва професионални знания, макар лъжеводачите да знаят съвсем ясно, че са лаици в тези области, те не ги изучават, нито ги изследват, а още по-малко са способни да предоставят на другите конкретно ръководство или да разрешават някакви проблеми, свързани с тях. Въпреки това те продължават безсрамно да провеждат събирания, да говорят безкрайно за празни теории и да изричат думи и доктрини. Лъжеводачите много добре знаят, че не могат да вършат този вид работа, но въпреки това се правят на експерти, държат се самонадеяно и винаги използват величави доктрини, за да гълчат другите. Не са способни да отговорят на ничии въпроси, но намират претексти и оправдания, за да гълчат другите, като ги питат защо не изучават професията, защо не търсят истината и защо не са способни да разрешат собствените си проблеми. Тези лъжеводачи, които са лаици в тези области и не могат да разрешат никакви проблеми, въпреки това поучават другите отвисоко. За другите хора те изглеждат на пръв поглед много заети, сякаш са в състояние да свършат много работа и са много способни, но в действителност са нищо. Лъжеводачите очевидно не са способни да вършат истинска работа, но въпреки това се занимават с ентусиазъм и винаги говорят едни и същи баналности на събиранията, като се повтарят отново и отново, без да са способни да разрешат нито един реален проблем. На хората това много им втръсва и те изобщо не са способни да получат каквото и да било израстване от него. Този вид работа е ужасно неефикасна и не води до никакви резултати. Така работят лъжеводачите и вследствие на това работата на църквата се забавя. И все пак лъжеводачите продължават да смятат, че вършат чудесна работа и че са много способни, докато в действителност не са свършили добре нито един аспект от работата на църквата. Те не знаят дали водачите и работниците, които попадат в обхвата на тяхната отговорност, са съгласно критериите, нито знаят дали водачите и надзорниците на различните екипи са способни да се нагърбят с работата си и нито се интересуват, нито питат дали са възникнали проблеми при изпълнението на дълга на братята и сестрите. Накратко казано, лъжеводачите не могат да разрешат никакви проблеми в работата си, но въпреки това остават енергично заети. От гледна точка на другите хора лъжеводачите са способни да преминат през трудности, готови са да платят цена и прекарват всеки ден в тичане напред-назад. Когато дойде време за ядене,

трябва да бъдат извикани на масата, и си лягат да спят много късно. При все това резултатите от работата им просто не са добри. Ако не се вгледате внимателно, външно изглежда, че всички точки от работата се изпълняват и че всички са заети да изпълняват дълга си, но ако наблюдавате отблизо и сте педантични, и ако инспектирате работата сериозно, истинското положение ще се разкрие. Във всяка точка от работата, която попада в обхвата на тяхната отговорност, цари безпорядък, в нея няма никаква структура или ред. Във всяка точка от работата има проблеми, дори пропуски. Настъпването на тези проблеми е свързано с това, че лъжеводачите не разбират истините принципи и действат въз основа на своите представи, фантазии и ентусиазъм. Лъжеводачите никога не разговарят за истините принципи, нито търсят истината, за да разрешат проблемите. Очевидно им липсва духовно разбиране и не са способни да вършат водаческа работа, а могат само да бълват думи и доктрини и изобщо не разбират истината, но се преструват, че знаят неща, които не знаят, и се опитват да се представят за експерти. Работата, която вършат, е просто отбиване на номера. Когато възникне проблем, те сляпо прилагат правила към него. Просто се суетят и щъкат на сляпо и не постигат реални резултати. Тъй като тези лъжеводачи не разбират истините принципи, а само бълват думи и доктрини и съветват другите да спазват правилата, напредъкът на всяка точка от работата на църквата се забавя и не се постигат осезаеми резултати. Най-очевидната последица от това, че известно време е действал лъжеводач, е, че повечето хора не са способни да разберат истината, не знаят как да разпознаят, когато някой разкрива поквара или развива представи, и със сигурност не разбират истините принципи, които трябва да се спазват при изпълнението на дълга им. Онези, които изпълняват дълга си, и онези, които не го изпълняват, са мудни, невъздържани и недисциплинирани и са в безпорядък като разпръснат пясък. Повечето от тях може и да са способни да изрекат няколко думи и доктрини, но докато изпълняват дълга си, само спазват правила. Не знаят как да търсят истината, за да разрешат проблемите. След като самите лъжеводачи не знаят как да търсят истината, за да разрешават проблеми, как могат да водят другите да правят това? Независимо какво сполетява другите хора, лъжеводачите могат само да ги увещават, като казват: „Трябва да проявяваме внимание към Божиите намерения!“, „Трябва да бъдем предани в изпълнението на дълга си!“, „Когато ни се случи нещо, трябва да знаем как да се молим и трябва да търсим истините принципи!“. Лъжеводачите често скандират тези лозунги и доктрини, а това изобщо не дава никакви резултати. След като хората ги чуят, те все още не разбират какво представляват истините принципи и им липсва път за практикуване. По един повърхностен начин, те се молят, когато ги сполети нещо, и искат да бъдат предани в изпълнението на дълга си, но на всички им липсва разбиране по въпроси като какво трябва да правят, за да бъдат предани, как трябва да се молят, за да разберат Божиите намерения, и как трябва

да търсят, когато се сблъскат с проблем, за да придобият разбиране за истините принципи. Когато хората питат лъжеводачите, те казват: „Когато нещо те сполети, чети повече Божиите слова, моли се повече и разговаряй повече за истината“. Хората ги питат: „Какви принципи засяга тази работа?“, а те отговарят: „В Божиите слова не се казва нищо за въпросите на професионалната работа, а аз също не разбирам тази област на делото. Направете собствено проучване, ако искате да разберете — не питайте мен. Аз ви водя в това да разбирате истината, а не по въпросите на професионалната работа“. Лъжеводачите използват такива думи, за да избегнат въпросите. В резултат на това, въпреки че повечето хора изпълняват дълга си с пламенно сърце, те не знаят как да действат въз основа на истините принципи, нито знаят как да се придържат към принципите, докато изпълняват дълга си. Като се погледнат резултатите по всяка точка от работата в обхвата на отговорността на лъжеводачите, повечето хора разчитат на своите знания, ерудиция и дарби, за да вършат работата си, и са невежи, когато става дума за въпроси като например какви са конкретните изисквания на Бог, какви са принципите за изпълнение на дълга и как да се действа, за да се постигне резултатът да се свидетелства за Бог, и как да се разгласява евангелието по-ефективно, така че всички, които копнеят за явяването на Бог, да чуят Неговия глас, да изследват истинския път и да се върнат при Бог възможно най-скоро. Защо се получава така, че са невежи относно тези неща? Това е пряко свързано с факта, че лъжеводачите не вършат реална работа. Основната причина за това е, че самите лъжеводачи не знаят какви са истините принципи или какви принципи трябва да разбират и следват хората. Те действат без принципи и никога не водят хората да търсят принципи на практикуване и пътища в изпълнението на дълга си. Когато един лъжеводач открие проблем, той не може да го разреши сам, не разговаря и не търси заедно с другите, което води до необходимостта често да се преработват задачи в рамките на всяка точка от делото. Това е не само загуба на финансови и материални ресурси, но и на енергията и времето на хората. Такива последици са пряко свързани с много лошите заложби и безотговорността на лъжеводачите. Макар да не може да се каже, че лъжеводачите умишлено вършат зло и причиняват смущения, може да се каже, че те изобщо не търсят истините принципи в работата си, че винаги действат въз основа на собствената си воля. Това е сигурно. Лъжеводачите не разбират истините принципи, нито могат ясно да разговарят за тях с другите. Вместо това те просто дават на хората свобода на действие, за да правят каквото им харесва. Това неволно води до резултата, че някои хора, които отговарят за определена работа, действат произволно и своеволно, действат както си искат и правят каквото им харесва. Вследствие на това не само че има едва няколко действителни резултати, но и настъпва бъркотия в делото на църквата. Когато един лъжеводач бъде освободен от длъжност, той не само не се самоанализира и не се опознава, но и започва да се занимава със софистика и да спори в своя защита, и ни най-малко не

приема истината, и изобщо не възнамерява да се покае. Той дори може да поиска Божият дом да му даде още един шанс, като казва, че определено може да свърши работата добре. Вярвате ли на думите му? Той изобщо не се е опознал, нито приема истината. Може ли тогава да промени поведението си? Не притежава истината реалност, така че може ли да върши работата добре? Възможно ли е това? Този път не свърши добре работата — ще може ли да я свърши добре, ако му се даде още един шанс? Това не е възможно. Може да се каже със сигурност, че лъжеводачите нямат работоспособност. Понякога може да се трудят много и да са доста заети, но това е хаотична заетост и тя не дава плод. Това е достатъчно да покаже, че лъжеводачите имат много лоши заложби, че изобщо не разбират истината и че не могат да вършат реална работа. Това води до възникването на много проблеми в работата, но те не са способни да ги разрешат чрез общение за истината и просто използват няколко празни доктрини, за да увещават хората да спазват правила, и впоследствие объркват работата и я оставят в пълен безпорядък. Това е начинът, по който работят лъжеводачите, и последиците, които той носи. Всички водачи и работници трябва да приемат това като предупреждение.

Различните незадоволителни проблеми, които се появяват в църквата, са пряко свързани с лъжеводачите — това е неизбежен проблем. На тези лъжеводачи им липсва способността да възприемат истината, но въпреки това си мислят, че разбират и схващат всичко, и после действат въз основа на собствените си фантазии и представи. Те никога не търсят истината, за да се справят с липсата си на разбиране на истините принципи или на нивото, изисквано от Бог. Общувал съм с много водачи и работници и често се срещам с тях. Когато се срещнем, ги питам: „Имате ли някакви проблеми? Водите ли си отчет на проблемите, които съществуват в работата? Има ли някакви проблеми, които не можете да разрешите сами?“. След като свърша, те ме гледат с празен поглед, а в сърцата си се съмняват: „Ние сме водачи, възможно ли е да имаме някакви проблеми? Ако имахме, нямаше ли работата на църквата отдавна да е парализирана? Що за въпрос е това? Слушаме проповеди и общение и държим Божиите слова в ръцете си. В църквата има толкова много от нас, които я водят, как може все още да се тревожиш? Като задаваш този въпрос, Ти очевидно ни подценяваш. Как бихме могли да имаме проблеми? Ако имахме проблеми, нямаше да сме водачи. Твоят въпрос е толкова неуместен!“. Всеки път, когато ги питам дали имат някакви проблеми, те са в такова състояние — всеки от тях е олицетворение на вцепенението и тъпоумието. Има толкова много проблеми по различните точки от църковното дело, но тези хора просто не могат да ги видят или открият. Те не са способни да повдигнат въпроси, свързани с личното навлизане в живота, или въпроси, които съществуват в работата и които включват истините принципи. Тъй като не могат да повдигнат тези въпроси, Аз ги питам: „Как напредва работата по превода на Божиите слова? Знаете ли на колко езика трябва да се превежда сега? Кои езици трябва да се преведат първо и кои по-късно? Колко

екземпляра от Божиите слова трябва да се отпечатат за определени езици?“. Те отговарят: „А, в момента се превеждат“. Аз ги питам: „До каква степен е напреднал преводът? Има ли някакви проблеми?“. Те отговарят: „Не знам, трябва да отида да попитам“. Трябва Аз да ги питам за тези неща, а те все още не знаят отговорите. Тогава каква работа са вършили през цялото това време? Питам ги: „Разреши ли проблемите, за които братята и сестрите питаха миналия път?“. Те отговарят: „Проведох сбирка с тях — целодневна сбирка“. Питам ги: „Разрешиха ли се проблемите след сбирката?“. Те отговарят: „Искаш да кажеш, че ако все още има проблеми, трябва да проведем друга сбирка?“. Аз казвам: „Не те питам дали си провел сбирка. Питам дали са решени професионалните проблеми. Разбират ли тези хора принципите? Нарушили ли са някакви принципи при изпълнението на дълга си? Ти открил ли си някакви проблеми?“. Те отговарят: „О, проблемите ли? Разреших ги. Проведох сбирка за братята и сестрите“. Може ли този разговор да продължи? (Не, не може.) Като слушате този разговор, не се ли ядосвате? (Да.) Какви са тези водачи? Не са ли те просто псевдодуховни глупаци? Липсват им заложбите на водачи и работници. Те са слепи, не разбират как да вършат работата и отговарят на всеки въпрос с „не знам“, а когато продължиш да им задаваш въпроси, отговарят: „Както и да е, проведох сбирка, просто да приключим темата!“. Свършили ли са тези водачи реална работа? Отговарят ли на критериите за водачи? (Не.) Това са лъжеводачи. Харесвате ли подобни водачи? Ако срещнете такива водачи, какво трябва да направите? Когато някои водачи се срещнат с братята и сестрите, те казват: „Независимо какви проблеми имате днес, нека първо да разговаряме за това как да изпълняваме добре дълга си“. Тогава някои хора казват: „Сблъскахме се с проблем на професионалните техники в нашия дълг: трябва ли да използваме професионалните техники, които са разпространени сред невярващите?“. Не е ли това проблем, който водачите трябва да разрешат? Ако някои въпроси не могат да бъдат разрешени чрез общение между братята и сестрите, водачите трябва да се намесят, за да ги разрешат — това засяга отговорностите на водачите. Какво правят лъжеводачите, когато се сблъскат с тези проблеми? Те казват: „Това е професионален въпрос. Това е ваш проблем, какво общо има с мен? Разговаряйте сами по този въпрос, но първо аз ще проведа сбирка за вас. На днешната сбирка ще разговаряме за хармоничното сътрудничество. Въпросът, който току-що зададохте, е свързан с хармоничното сътрудничество. Трябва да сте способни да обсъждате нещата и да разговаряте заедно, и да правите повече проучвания. Никой не бива да е самоправеден и всеки трябва да приема всяко решение, което има подкрепата на мнозинството — не е ли това въпрос на хармонично сътрудничество? Изглежда, че не знаете как да си сътрудничите хармонично или как да обсъждате проблемите, когато възникнат. Питате ме за всеки проблем. Защо ме питате? Разбирам ли тези неща? Ако ги разбирах, нямаше ли да се получи така, че да няма какво да правите? Питате ме за всичко. Това проблем ли е, с който аз трябва да се занимавам? Аз

отговарям само за общението относно истината. Разрешавайте професионалните въпроси сами. Какво ме засягат те мен? Както и да е, вече разговарях с вас и ви казах да си сътрудничите хармонично — ако не можете да го направите, тогава не изпълнявайте този дълг. Приключих с общението си. Отидете да разрешите проблема сами“. Знаят ли тези водачи как да решават проблеми? (Не.) Въпреки че не знаят как да правят това, те се смятат за много обосновани и умеят да избягват отговорност. По всичко изглежда, че са си свършили работата, пристигнали са на място, за да извършат проверки, и не се скатават. Те обаче не могат да вършат реална работа или да разрешават реални проблеми, което означава, че са лъжеводачи. Можете ли да различите този тип лъжеводачи? Когато са изправени пред някакъв проблем, те не могат да разговарят за съответните истини: говорят само за някакви празни доктрини и теории, които в тяхната уста звучат доста възвишено и дълбокомислено, и след като хората ги чуят, те не само не разбират истината, но и се чувстват объркани и дезориентирани. Това е работата, която вършат лъжеводачите.

В работата по „разговарянето за истините принципи, които трябва да се разберат, за да се изпълнява правилно всеки дълг“, лъжеводачите са напълно разкрити. Те не са способни да разговарят за истините принципи, нито да водят хората да се придържат към истините принципи и да ги практикуват при изпълнението на дълга си, нито да ги водят да разбират истината реалност и да навлизат в нея — те не могат да изпълнят отговорностите, които водачите трябва да изпълняват. И това не е всичко. Те също така не са способни да са в течение на обстоятелствата на надзорниците на различни дейности и на персонала, отговорен за различни важни задачи, и дори да имат някаква представа за това, тя не е точна. Това причинява огромни смущения и вреда на различни точки от работата. Това са различните проявления на лъжеводачите, които ще разобличим днес по отношение на четвъртата отговорност на водачите и работниците.

Четвърта точка: следете обстоятелствата около надзорниците на различни дейности и на отговорния за различни важни задачи персонал, а при необходимост незабавно адаптирайте възложения им дълг или ги освобождавайте, за да предотвратите или намалите загубите, причинени от използването на неподходящи хора и да осигурите ефективността и безпроблемния ход на работата

Водачите и работниците трябва да схващат обстоятелствата около надзорниците на различните видове работа

Каква е четвъртата отговорност на водачите и работниците? („Следете обстоятелствата около надзорниците на различни дейности и на отговорния за различни важни задачи персонал, а при необходимост незабавно адаптирайте

възложения им дълг или ги освобождавайте, за да предотвратите или намалите загубите, причинени от използването на неподходящи хора и да осигурите ефективността и безпроблемния ход на работата“.) Точно така, това е минималният критерий, който водачите и работниците трябва да могат да покрият, докато вършат работа. Ясно ли ви е на всички кои са основните отговорности на водачите и работниците по тази четвърта точка? Водачите и работниците трябва да имат ясно разбиране за надзорниците на различни дейности и за персонала, отговорен за различни важни задачи. В обхвата на отговорностите на водачите и работниците е да са наясно с обстоятелствата около надзорниците на различни дейности и на персонала, отговорен за различни важни задачи. И така, кой е този персонал? На първо място, това са църковните водачи, следвани от надзорниците на екипи и водачите на различни групи. Не е ли от решаващо и огромно значение да разбират и да имат яснота за обстоятелства като например дали надзорниците на различни дейности и отговорният за различни важни задачи персонал притежават истината реалност, следват принципите в действията си и могат да вършат добре делото на църквата? Ако водачите и работниците са напълно наясно с обстоятелствата около основните надзорници на различни дейности и правят подходящи кадрови промени, това е равносилно на извършване на правилна проверка по всяка точка от работата и на добро изпълнение на техните отговорности и дълг. Ако не се правят правилни кадрови промени и възникне проблем, това ще се отрази съществено на делото на църквата. Ако този персонал е с добра човешка природа, ако във вярата си в Бог притежава основа, ако е отговорен при справянето с въпроси и е способен да търси истината, за да разрешава проблеми, тогава да му се възложи да отговаря за работата ще спести много неприятности и преди всичко ще позволи безпроблемен ход на работата. Ако обаче надзорниците на различни екипи не са надеждни, имат лоша човешка природа, нямат добро поведение и не прилагат истината на практика, а освен това са склонни да причиняват известни прекъсвания и смущения, тогава това ще окаже влияние на работата, за която отговарят, и на навлизането в живота на братята и сестрите, които водят. Разбира се, това влияние може да бъде голямо или малко. Ако надзорниците просто пренебрегват дълга си и не се занимават със същинската си работа, това вероятно ще доведе само до известно забавяне на делото. Напредъкът ще е малко по-бавен, а работата малко по-неефективна. Ако обаче те са антихристи, проблемът ще е сериозен: няма да става въпрос за това дали работата ще е малко по-неефективна или безрезултатна — те ще смущават и ще вредят на църковното дело, за което отговарят, като причиняват сериозна вреда. Така че следенето на обстоятелствата около надзорниците на различни дейности и на отговорния за различни важни задачи персонал, и своевременните промени или освобождаване от длъжност в случай на установяване, че някой не върши реална работа, не е задължение, което водачите и работниците могат да

избегнат — това е много сериозна и много важна работа. Ако водачите и работниците могат незабавно да опознаят характера на надзорниците на различни дейности и на персонала, отговорен за различни важни задачи, както и тяхното отношение към истината и техния дълг, а също и техните състояния и изпълнението на задълженията им през всеки период и на всеки етап, и могат незабавно да правят промени и да се справят с тези хора според обстоятелствата, тогава работата може да напредва стабилно. Обратно — ако тези хора безчинстват, като вършат лоши неща вместо реална работа в църквата, а водачите и работниците не са способни незабавно да установят това и своевременно да направят промени, а чакат да изникнат всякакви сериозни проблеми, които носят значителни загуби за делото на църквата, преди да се опитат небрежно да се справят с тях, да направят промени и да оправят и спасят положението, тогава тези водачи и работници са безполезни. Те са истински лъжеводачи, които трябва да бъдат освободени от длъжност и отстранени.

Току-що разговаряхме най-общо за това колко важно е да има разбиране и схващане на реалните състояния на надзорниците на различни дейности и за ефективността на тяхната работа, като тези реални условия се използват, за да се прецени дали водачите и работниците са изпълнили добре отговорностите си и да се разобличи какви проявления показват те като доказателство, че са лъжеводачи, като по този начин се разнищи същността на лъжеводачите. Когато в работата на църквата възникнат сериозни проблеми, лъжеводачите не успяват да изпълнят добре отговорностите си. Те не могат да открият незабавно тези проблеми, камо ли да се справят с тях и да ги разрешават навреме. Това води до проточване на проблемите, което от своя страна причинява забавяния и вреда на делото на църквата и дори може да доведе до това то да бъде парализирано или да изпадне в безпорядък. Едва когато това се случи, лъжеводачите неохотно отиват да наблюдават мястото на църковното дело, но въпреки това пак не могат да намерят съответстващи или подходящи решения за разрешаване на проблемите и в крайна сметка просто ги оставят неразрешени. Това е основното проявление на лъжеводачите.

Нива за избор на надзорници за различните видове работа

Сравнително наясно ли са повечето хора с нивата за избор на надзорници за различните видове работа и за избора на персонал, отговорен за различни важни задачи? Какво например трябва да притежава преди всичко надзорникът на художествената работа? (Трябва да притежава професионални умения в тази област и да е способен да се нагърби с работата.) Да притежава професионални умения е една теория. И така, за какво конкретно се отнасят тези професионални умения? Нека обясним това. Ако някой обича да рисува и се интересува от създаване на изкуство, но това не е неговата професия и му липсват познания в

тази област, а просто му харесва, подходящо ли е такъв човек да бъде избран за надзорник на художествен екип? (Не.) Неколцина казват: „Ако обича да твори изкуство, може да върши работата и да се учи постепенно“. Правилно ли е това твърдение? (Не.) Има едно изключение, а именно — ако всички останали в художествения екип също не са запознати с професията, а този човек знае малко повече и се учи по-бързо от другите. Тогава избирането му би ли било относително подходящо? (Да.) Освен този сценарий, да кажем, че от всички, които се занимават със създаване на изкуство, само този човек не познава професията, но е избран, защото разбира истината и обича да твори — подходящо ли е това? (Не, не е.) Защо не е подходящо? Защото той не е първият или единственият избор. Как тогава трябва да бъде избран този тип надзорник? Трябва да бъде избран измежду онези, които са най-компетентни и опитни в професията, тоест той трябва да е експерт, притежаващ както професионални умения, така и работоспособност — не избирайте лаик. Това е един аспект. Освен това трябва да носи бреме, да притежава духовно разбиране и да може да разбира истината. Трябва също така като минимум да има основа на вярата си в Бог. Основните принципи са: първо — трябва да има работоспособност, второ — трябва да разбира професията и трето — трябва да има духовно разбиране и да може да разбира истината. Използвайте тези три критерия, за да избирате надзорници за различните видове работа.

Проявленията на лъжеводачите по отношение на надзорниците на различните видове работа

След като изберат надзорници за различни конкретни точки от работата, водачите и работниците не бива просто да стоят отстрани и да не правят нищо. Те трябва също така да обучават и развиват тези надзорници за определен период, да видят дали избраните от тях лица наистина могат да се нагърбят с работата и да я подкарат по правилния път. Ето това означава да изпълняват добре отговорностите си. Да предположим, че по време на избора виждаш, че твоите кандидати разбират професиите си, притежават работоспособност, носят известно бреме и притежават духовно разбиране и способността да разбират истината, и смяташ, че всичко ще е наред, защото те са пригодни в това отношение, и казваш: „Можете да започнете да работите. Казах ви всички принципи. Отсега нататък просто правете сами това, което Божият дом ви нарежда да правите“. Това приемлив начин ли е за извършване на работата? След като си направил подредби за надзорниците, означава ли това, че можеш просто да оставиш нещата така? (Не, не означава.) Тогава какво трябва да се направи? Да предположим, че даден водач се събира с надзорниците два пъти седмично, разговаря с тях за истината и това е всичко. Той смята, че тъй като всички тези надзорници са инициативни, надеждни и способни да разбират какво казват другите хора, следователно те могат да практикуват в съответствие с истината. Този водач

смята, че не е нужно да проучва или проследява как тези надзорници конкретно вършат работата си, дали си сътрудничат хармонично с другите, дали са схванали професионалните умения през този период или до каква степен са завършили работата, възложена им от Божия дом. Това ли е начинът, по който един водач и работник трябва да се справя с работата? (Не, не е това.) Ето как лъжеводачите вършат своята работа. Те се опитват да приключат с цялата работа веднъж завинаги, организират надзорниците и сформират екип от няколко членове, след което казват: „Започвайте работа. Ако имате нужда от оборудване, кажете ми и Божият дом ще го купи за вас. Ако срещнете някакви трудности в ежедневието си или някакви неприятности, не се притеснявайте да ги споменете и Божият дом винаги ще ги разреши за вас. Ако нямате никакви трудности, тогава се съсредоточете върху работата си. Не причинявайте прекъсвания или смущения и не декламирайте някакви високопарни идеи“. Лъжеводачите организират тези хора да работят заедно и смятат, че стига да имат храна, вода и подслон, това е достатъчно и няма нужда да им обръщат внимание. Когато Горното попита: „Колко време мина, откакто бяха избрани надзорниците за тази работа? Как напредва работата?“, те отговарят: „Минаха шест месеца. Проведохме около 10 събирания за тях и те изглеждат с бодър дух, а работата върви“. Когато Горното попита: „А как е положението с работоспособността на надзорниците?“, те казват: „Добре е. Когато ги избрахме, те бяха най-добрите“. Горното ги пита: „Как се справят сега? Могат ли да вършат действителна работа?“. Те отговарят: „Проведох събиране за тях“. Горното отвръща: „Не попитах дали си провел събиране. Попитах как върви работата им“. Те казват: „Вероятно всичко е наред. Никой не е докладвал нищо лошо за тях“. Горното отговаря: „Това, че никой не е докладвал нищо лошо за тях, не е критерий. Трябва да погледнеш каква е работоспособността им и какви са професионалните им умения и да видиш дали притежават духовно разбиране и дали вършат реална работа“. Те отвръщат: „По време на подбора им изглеждаха наред. От известно време не съм проучвал тези детайли. Ако искаш да разбереш, ще попитам отново“. Ето как работят лъжеводачите. Те продължават да провеждат събирания и да разговарят безкрайно с тези под тях, но когато става дума за Горното, те увъртат и дават нехайни отговори. Най-добрият им нехаен отговор е да кажат: „Проведох събиране за тях. Последния път питах за работата доста подробно“. Ето как отговарят на Горното. Вършат ли тези лъжеводачи реална работа? Установили ли са реални проблеми? Разрешили ли са ги? След като направят подредби за надзорниците, лъжеводачите нямат никаква представа дали надзорниците са изпълнили добре отговорностите си или дали са били предани, как се върши работата, дали резултатите са добри или лоши, какви са отзивите на братята и сестрите за тях или дали има по-подходящи хора за работата. Защо нямат никаква представа за тези неща? Защото не вършат тази реална работа. Те просто се занимават с безполезни неща. Смятат, че не е нужно

непрекъснато да надзират и проверяват работата по този начин, и че това би означавало, че им липсва доверие в тези надзорници. В тяхното съзнание провеждането на събирания означава добро изпълнение на отговорностите им и демонстриране на преданост. Това е основното проявление на лъжеводачите, които не вършат реална работа.

I. Как лъжеводачите се отнасят към надзорниците, които не вършат реална работа

Лъжеводачите си затварят очите за различните обстоятелства при надзорниците на всякакъв вид работа в църквата. Те не схващат тези обстоятелства, не ги проучват, не се справят с тях, нито ги разрешават. Какви конкретни обстоятелства съществуват при надзорниците? Първото е, когато те не носят бреме и когато ядат, пият и търсят забавления без да се грижат за същинската си работа или без да вършат реална работа. Не е ли това сериозен проблем? (Да.) Някои хора притежават работоспособност, вещи са в дадена професия и са най-добрите. Те са красноречиви и интелигентни и ако ги помолят да повторят някакви наставления, могат да го направят без да пропуснат и дума, достатъчно умни са. Получават доста добри оценки от всички и са били вярващи от доста време. В резултат на това са били избрани за надзорници. Никой обаче не знае дали тези хора са прагматични, дали са способни да плащат цена или дали умеят да вършат действителна работа. Тъй като хората са ги избрали, те първоначално биват повишавани, за да бъдат развивани и използвани пробно. След като обаче работят известно време, се установява, че въпреки професионалните си умения и опит те са лакоми и мързеливи и не желаят да плащат цена. Спират да работят, щом се уморят малко, и не искат да обръщат внимание на никого с проблеми или трудности, който се нуждае от тяхното напътствие. Сутрин, щом отворят очи, си мислят: „Какво ще ям днес? От доста време в кухнята не са правили задушено свинско“. Обикновено винаги казват на другите: „Закуските в родния ми град са наистина вкусни. По време на празници излизахме да ги ядем. Когато бях ученик, през почивните дни сутрин ставах когато се наспя, а след това отивах да хапна без да си правя труда да се измия или да се среша. Следобед вкъщи играех видеоигри по пижама, понякога до 5 часа сутринта на следващия ден. Сега работата в Божия дом ме принуди да стигна до това положение и като надзорник трябва да върша определени неща. Вижте колко сте си добре всички, не е нужно да плащате тази цена. Като надзорник трябва да мога да понасям трудности“. Те казват това, но опълчват ли се на плътта? Плащат ли цената? Постоянно се оплакват и не желаят да вършат никаква реална работа. Раздвижват се само когато някой ги побутне, а без надзор се държат нехайно. При изпълнението на дълга си са отпуснати и недисциплинирани, често хитруват и се скатават, и изобщо не са отговорни. Когато става дума за професионални проблеми, които все пак забелязват, те не ги

коригират за другите хора и са щастливи, когато всички останали действат нехайно като тях. Не искат никой да се отнася сериозно към работата. Някои надзорници свършват малкото непосредствени задачи, които имат, по небрежен и нехаен начин, след което започват безкрайно да гледат цели сезони на телевизионни сериали. Каква е причината им да гледат безкрайно сериали? „Свърших си задачите. Не паразитирам за сметка на Божия дом. Просто си почивам, за да си освежа ума. В противен случай ще съм твърде уморен и ефективността на работата ми ще пострада. Нека си почина малко, за да подобря работната си ефективност“. Те продължават да гледат сериали до 2 или 3 през нощта. Когато на следващия ден в 8 сутринта всички вече са закусили и са започнали да изпълняват дълга си, тези надзорници все още спят и не стават дори когато слънцето е високо в небето. По-късно стават неохотно, като движат мудно мързеливата си плът, протягат се и се прозяват, и когато видят, че всички останали са започнали работа, се боят, че другите ще забележат мързела им и започват да търсят извинения: „Снощи си легнах твърде късно, имах твърде много работа, натоварването беше твърде голямо. Малко съм уморен. Дори сънувах снощи, че има проблем с някаква задача в работата. Когато се събудих тази сутрин, ръцете ми бяха заели такава позиция, все едно пиша на компютъра. Умът ми наистина е замъглен и имам нужда да си дремна следобед“. Стават толкова късно, а следобед също имат нужда от дрямка — не са ли станали прасета? Ясно е, че са се скатавали, и въпреки това си намират извинения, за да се оправдаят и защитят, като твърдят, че са уморени, защото са изпълнявали дълга си до късно през нощта. Ясно е, че са гледали сериали безспир, като са се отдавали на плътски удобства и са живели в състояние на отдаване на удоволствия, и въпреки това накрая дори си намират добре звучащо извинение, за да измамят другите. Нима това не означава да не се занимаваш със същинската си работа? (Да, така е.) Такива хора може да притежават работоспособност и професионални умения, но дали са съгласно критериите като надзорници? Очевидно не. Те не са подходящи да бъдат надзорници, защото са твърде мързеливи, отдават се на плътски удобства, ненаситни са за храна, сън и забавления и не могат да поемат или да изпълняват отговорностите на надзорник.

Някои жени често разглеждат дрехи, обувки, козметика и храна онлайн, а след като приключат, започват безспирно да гледат сериали. Хората казват: „Защо гледаш безспирно сериали, след като не си свършила работата си? Освен това другите хора все още имат толкова много проблеми. Като надзорник трябва да им даваш напътствие. Защо не изпълняваш отговорностите си?“. Тези жени казват: „Безспирното гледане на сериали също е част от работата ми. Видеоклиповете и филмите на Божия дом трябва да се развиват и аз трябва да намеря вдъхновение в тези сериали!“. Не е ли това измамно изказване? Ако се занимаваш с тази професия, гледането на сериали от време на време за вдъхновение е приемливо,

но дали безспирното денонощно гледане е търсене на вдъхновение? Не е ли това измамно? (Да, така е.) Всеки знае какво става, така че да казваш такива неща означава да продаваш достойнството и почтеността си. Някои хора вече имат навик да играят видеоигри и това е станало нормална част от живота им. След като са избрани за надзорници обаче, не трябва ли да променят тези лоши навици и пороци? (Да.) Ако не можеш да им се опълчиш, когато те изберат за надзорник, трябва да кажеш: „Не мога да се нагърбя с тази работа. Пристрастен съм към видеоигрите. Когато играя, достигам състояние на самозабрава и никой не може да се намеси или да ме помръдне. Ако ме изберете, това определено ще забави работата. Така че действайте бързо и не ми позволявайте да бъда надзорник“. Ако не заявиш това предварително и се чувстваш доволен и горд, когато те изберат, цениш високо този статус, но продължаваш да играеш видеоигри когато ти скимне, както преди да станеш надзорник, това е неподходящо и със сигурност ще забави работата.

Някои надзорници имат определени лоши навици. Когато братята и сестрите ги избират, някои не разбират тяхното положение, докато други смятат, че тези хора могат да отдават всичко на Бог на пълно работно време, и че е възможно лошите навици и пороци на младите хора постепенно да се променят с възрастта и с постоянно разбиране на истината. Много хора таят такова отношение и гледна точка, когато избират тези хора за надзорници. След като тези хора бъдат избрани, те вършат известна работа, но не минава много време, преди да станат негативни и да си мислят: „Да си надзорник не е лесно. Трябва да ставам рано и да си лягам късно, трябва на всяка крачка да правя повече от другите хора и да наблюдавам повече от тях. Също така трябва да се тревожа повече и да отделям повече време и енергия. Тази работа е трудна, твърде е уморителна!“. В резултат на това те мислят да се откажат. Ако не носиш бреме, не можеш да вършиш работата на надзорник. Ако носиш бреме в сърцето си, ще бъдеш готов да се тревожиш за работата и дори ако си малко по-уморен от другите, няма да чувстваш, че страдаш. Дори когато е време за почивка, все още ще си мислиш: „Как мина днешната работа?“. Ако изведнъж си спомниш за проблем, който остава нерешен, няма да можеш да спиш. Ако носиш бреме в сърцето си, винаги ще мислиш за работата и дори няма да те е грижа колко добре се храниш или си почиваш. Ако хората носят твърде малко бреме като надзорници, слабият им ентусиазъм може да издържи само няколко дни и с течение на времето някои от тях не могат повече да продължават. Те си мислят: „Тази работа е толкова уморителна. Какъв е начинът да се позабавлявам и да си почина малко? Ще поиграя малко на видеоигри“. За кратко време се представят добре, но изведнъж изпитват непреодолимо желание да играят видеоигри. Щом започнат, не могат да спрат. Малкото бреме, което някога са носили, ще се стопи, докато играят, както и ентусиазираният им импулс да отдават всичко, тяхната решимост и положителното им отношение при

изпълнение на дълга. Когато някой ги попита нещо, те стават нетърпеливи. Или кастрят хората, или ги поучават и им се подиграват, или правят нещата нехайно и изоставят работата си. Няма ли проблем с тези надзорници? (Да.) През деня те едва успяват да избутат работата в състояние на объркана замъгленост, а вечер, когато никой не гледа, тайно играят на видеоигри без да мигнат цяла нощ. В началото не се притесняват за това, като си мислят: „Работата ми не е изостанала през деня. Свършил съм цялата работа, която трябваше. Разрешил съм всички проблеми, за които другите са ме питали. Дори ако не спя през нощта, за да освободя време за видеоигри, всичко това не показва ли, че съм предан?“. В резултат на това, щом започнат да играят, не могат да спрат и не слушат никого. Въпреки че това не влияе на почивката на другите хора или на работната среда, могат ли такива надзорници все още да носят на плещите си работата си? Могат ли да я вършат добре? (Не.) Защо не? Те често играят на видеоигри по цяла нощ без да спят, а през деня трябва да работят — колко енергия може да има човек? Ще бъде ли голяма работната им ефективност, ако са вкопчени към видеоигрите по този начин? Определено не. Следователно такива надзорници изобщо не могат да изпълняват добре дълга си или да се нагърбят с работата си. Въпреки че имат професионални умения и известни заложби, те обичат да играят и не се грижат за същинската си работа. Не трябва ли тези надзорници да бъдат освободени от длъжност? Ако не бъдат освободени, работата ще се забави. Някои хора казват: „Ако бъдат освободени, няма да можем да намерим никой друг, който да притежава техните професионални умения. Трябва да ги оставим да вършат тази работа — те все пак могат да се нагърбят с работата, дори ако играят на видеоигри“. Правилно ли е това твърдение? (Не, не е.) Човек не може да се съсредоточи върху две неща едновременно. Хората имат ограничена енергия. Ако съсредоточиш по-голямата част от енергията си върху игрите, това ще засегне твоята отдаденост към изпълнението на дълга, а ефективността ти при изпълнението на дълга ще бъде силно компрометирана. Това е безотговорно отношение към изпълнението на дълга. Дори ако човек вложи цялото си сърце и цялата си енергия в своя дълг, резултатите няма непременно да бъдат стопроцентови съгласно критериите. Ще бъде още по-лошо, ако съсредоточиш сърцето си и по-голямата част от енергията си върху игрите — няма да ти остане много енергия и мисъл, които да използваш при изпълнението на своя дълг, а ефективността при изпълнението на дълга ти ще пострада. Това, че ще пострада, е меко казано — в действителност ефективността ти при изпълнението на дълга ти ще бъде сериозно нарушена. Ако бъдат установени такива надзорници, възложеният им дълг трябва незабавно да бъде адаптиран и те трябва да бъдат освободени, защото вече са отписани. Не става въпрос само за това, че изпълнението на дълга им не е съгласно критериите — те вече са неспособни да се нагърбят с работата си и не могат да имат никакво положително въздействие

върху нея. Следователно да се намери някой, който да поеме тяхната работа и който е сериозен и отговорен, въпреки че има по-малко професионални умения, би било по-добър избор от тях.

Току-що разговарях за различни типове хора, които са ненаситни за храна, сън и забавления. Има и друг тип хора. Първоначално, когато се избират надзорници, този тип хора се смятат за подходящи за ролята във всяко едно отношение и всички братя и сестри са готови да ги изберат. Те смятат, че такъв човек има добра човешка природа, че е ентусиазиран и вещ в професията си, както и че е най-добрият и най-силният в екипа във всеки аспект, което го прави очевиден избор за позицията на надзорник. Известно време след избора му обаче, този човек започва често да задрямва, дори по време на събирания. Когато другите му говорят, той винаги е объркан и дава несвързани отговори на въпросите. Преди не е бил такъв, тогава защо изведнъж изглежда така, сякаш е станал различен човек? По-късно някой неволно открива, че разговорите на този надзорник с определен човек звучат така, сякаш двамата имат романтична връзка, и възникват предположения дали те наистина имат връзка. Тъй като този въпрос става все по-очевиден, въпросният надзорник става все по-объркан. Винаги когато му задават въпроси или му говорят за нещо, отговорите му не са толкова бързи, колкото преди, и не звучат толкова ясно и разбираемо както едно време. Той започва да върши все по-малко от работата, която един надзорник трябва да върши, и има все по-малко ентусиазъм при изпълнението на дълга си. Сякаш е станал различен човек — повече от всякога се интересува как е облечен и как изглежда. Тук има някакъв проблем. В миналото, по време на натоварени работни периоди той се къпеше рядко, а сега си мие лицето два пъти на ден и при всяка възможност се сресва и се гледа в огледалото, като постоянно пита другите: „Мислиш ли, че кожата ми е станала по-светла или по-тъмна напоследък? Защо изглежда сякаш съм почернял?“. Хората отговарят: „Толкова е несериозно от твоя страна, като надзорник, да говориш такива неща — как това, че си станал по-светъл или по-тъмен влияе на нещо?“. Той постоянно говори по тези банални теми и не е в настроение да си върши работата. Винаги, когато има възможност, обсъжда дрехи, жени, мъже, любов и какъв тип брачни партньори биха си избрали хората, но никога не обсъжда какви проблеми съществуват при изпълнението на дълга му или как да ги разреши. Няма ли проблем тук? Може ли все още да върши работа? (Не, не може.) Нагласата му се е променила и въпросите, свързани с изпълнението на дълга, вече не са в мислите му. Вместо това умът му по цял ден е зает с това как да започне романтична връзка, как да се облече и как да привлича противоположния пол. Сред невярващите има един израз: „да попаднеш в капана на любовта“. Капан ли е това? Не, това е бездънна яма! Пропаднеш ли в нея, няма излизане. Има ли такива хора сред персонала, който изпълнява дълга си? (Да.) Макар Божият дом да не се намесва, когато хората си търсят партньори за романс,

ако те смущават църковния живот и влияят на църковното дело, докато правят това, тези хора трябва да бъдат изчистени. Тези двойки трябва да си отидат и да си излизат на срещи самостоятелно, без това да влияе на други хора. Ако си човек, който се е посветил на това да прекара целия си живот, като отдава всичко на Бог, и си решил да не започваш романтична връзка, тогава се съсредоточи върху това да отдаваш всичко на Бог. Ако си започнал романтична връзка и вече не ти е до това да си вършиш работата, тогава не бива да изпълняваш дълга на надзорник и Божият дом ще избере друг човек за позицията. Работата на Божия дом не бива да се бави или да се влияе от твоята романтична връзка. Работата трябва да продължи. Как може да продължи? Като се избере друг надзорник, който не е обвързан, който има силни професионални умения и може да се нагърби с работата, за да му предадеш работата си. Божият дом винаги действа по този начин и този принцип остава непроменен. Някои надзорници казват: „Моята романтична връзка не влияе на работата ми. Нека да продължа да отговарям за работата“. Можем ли да вярваме на това твърдение? (Не, не можем.) Защо не можем да му вярваме? Защото фактите са очевидни за всички! Когато човек е в романтична връзка, мисли само за своя партньор, сърцето му е обсебено от тези мисли и затова често му се доспива по време на събирания и не може да изпълнява дълга си. Следователно начинът, по който Божият дом се справя с такива лица, е подходящ и е съгласно принципите. Божият дом не те спира да излизаш на срещи, нито те лишава от свободата да правиш това. Можеш да ходиш по срещи колкото ти сърце иска: това е твое собствено решение, стига да не съжаляваш за него и по-късно да не плачеш заради него. Някои надзорници са били освободени от длъжност заради романтична връзка. Някои хора питат: „Не е ли позволено на човек да вярва в Бог, след като започне романтична връзка?“. Божият дом никога не е казвал това. Вярно ли е, че Божият дом отхвърля или отлъчва всички онези, които имат романтични връзки? (Не.) Ако си в романтична връзка, тогава не можеш да бъдеш надзорник или водач или работник, и ако не си отдаден на изпълнението на дълга си, тогава трябва да напуснеш църквата на пълно работно време. Някой казал ли е, че вече не ти е позволено да вярваш в Бог или че ще бъдеш отлъчен? Някой отсъдил ли е, че не можеш да бъдеш спасен или че ще бъдеш прокълнат? (Не.) Божият дом никога не е казвал такива неща. Божият дом изобщо не се намесва в твоя личен избор и свобода. Той изобщо не те лишава от каквато и да е свобода — той ти дава свобода. Когато обаче става дума за този тип надзорници, принципът на Божия дом за справяне с тях е да ги освободи и да намери подходящ човек на мястото им. Ако са подходящи да продължат да изпълняват дълг, могат да бъдат задържани. Ако не, ще бъдат отпратени. Няма да има никакво удряне, словесни обиди или унижение. Това не е нещо срамно — съвсем нормално е. Така че когато някои хора са освободени от постовете си или са изпратени в обикновени църкви заради романтичните си

връзки, срамно ли е това? Това може само да покаже, че им липсва преданост при изпълнение на техния дълг, че не се интересуват от истината и изобщо не носят бреме за собственото си навлизане в живота. Този вид надзорник не се грижи за същинската си работа — той мисли само за романтични връзки, което забавя църковното дело и вече е засегнало напредъка на работата на църквата — не е ли това сериозен проблем? (Да.) Следователно не е подходящо да се задържа този тип надзорник и той трябва да бъде освободен от поста си. Някои казват: „Не е ли малко прибързано да бъде освободен?“. Ако от началото на неговата романтична връзка до момента на освобождаването му са минали само ден-два, това би могло да се счита за прибързано. Но ако са минали три до пет месеца, това отново ли ще се счита за прибързано? (Не.) Действието е предприето достатъчно бавно, работата вече е била забавена толкова много — как да не се тревожиш за това? Нима това не е проблем? (Да, така е.)

Лъжеводачите никога не проучват надзорниците, които не вършат действителна работа или не се съсредоточават върху правилната за тях работа. Те смятат, че просто трябва да си изберат надзорник и с това въпросът приключва, и че след това надзорникът сам може да се занимава с всички въпроси, свързани с работата. Така че лъжеводачите само провеждат събрания от време на време и не надзират работата, нито се интересуват как върви, и се държат като безучастни шефове. Ако някой съобщи за проблем с даден надзорник, един лъжеводач ще каже: „Това е дреболия, всичко е наред. И сами можете да се оправите. Не ме занимавайте“. Човекът, който е съобщил за проблема, отговаря: „Този надзорник е ленив лакомник. Мисли само за храна и забавления и е безкрайно мързелив. Не иска да понесе и малко страдание при изпълнение на дълга си, все мързелува измамно и си измисля оправдания, за да избегне работата и да избяга от отговорностите си. Той не е подходящ за надзорник“. Лъжеводачът ще отговори: „При избора му за надзорник беше страхотен. Това, което казваш, не е вярно, а дори и така да е, то е само временно проявление“. Лъжеводачът няма да се опита да разбере нещо повече за положението на надзорника, а ще съди и отсъжда по въпроса въз основа на предишните си впечатления за този надзорник. Лъжеводачът пренебрегва всеки, който съобщава за проблеми с надзорника. Надзорникът не върши истинска работа и работата в църквата почти е спряла, но лъжеводачът не го е грижа, сякаш изобщо не участва в това. Достатъчно е отвратително, че когато някой му докладва проблемите с надзорника, той не обръща внимание. Но кое е най-омразното от всичко? Когато хората му докладват за наистина сериозни проблеми с надзорника, той не се опитва да ги разреши и дори измисля всякакви оправдания: „Познавам този надзорник, той наистина вярва в Бог, никога не би имал никакви проблеми. Дори да има нещо дребно, Бог ще го защити и дисциплинира. Ако прави някакви грешки, това е между него и Бог — не бива да се намесваме в това“. По този начин лъжеводачите работят

според своите собствени представи и фантазии. Преструват се, че разбират истината и имат вяра, но просто объркват църковната работа — тя дори може да спре и те все още ще се преструват на неосведомени. Не действат ли лъжеводачите твърде много като чиновници? Те не са способни сами да вършат истинска работа и не проявяват педантичност относно работата на ръководителите на екипи и на надзорниците — нито я проследяват, нито се осведомяват за нея. Преценката им за хората се основава само на личните им впечатления и фантазии. Когато видят, че известно време някой се представя добре, те си мислят, че вечно ще е добър и че няма да се промени. Не вярват на никого, който твърди, че има проблем с този човек, и не обръщат внимание, когато някой ги предупреди за този човек. Смятате ли, че лъжеводачите са глупави? Те са глупави и неразумни. Какво ги прави глупави? Безгрижно се доверяват на някой човек и смятат, че щом този човек е избран, той се е заклел, взел е решение и се е молил със сълзи на очи, значи, че на него може да се разчита и че никога няма да има проблем да поеме отговорност за работата. Фалшивите водачи не разбират природата на хората и са невежи по отношение на истинското положение на покварения човечество. Те казват: „Как може човек да стане по-лош когато го изберат за надзорник? Как е възможно човек, който изглежда толкова сериозен и надежден, да зарязва работата си? Не би го направил, нали? Той е много почтен“. Тъй като фалшивите водачи са вложили твърде много вяра в собствените си фантазии и чувства, това в крайна сметка ги прави неспособни да разрешават своевременно многобройните проблеми, които възникват в църковната работа, и им пречи да освобождават незабавно съответния надзорник и да адаптират възложения му дълг. Те са истински фалшиви водачи. И какъв точно е проблемът тук? Подходът на лъжеводачите към работата им има ли нещо общо с нехайността? От една страна, те виждат, че големият червен змей яростно извършва арести на Божии избраници, така че, за да се предпазят, произволно уреждат някого, който да отговаря за работата, и вярват, че това ще реши проблема и че не е необходимо да му обръщат повече внимание. Какви са съкровените им мисли? „Средата е толкова враждебна, че трябва да се покрия за известно време“. Това е ламтеж за плътски удобства, нали? От друга страна лъжеводачите имат един пагубен недостатък — бързо се доверяват на хората въз основа на собствените си фантазии. И това се дължи на неразбиране на истината, нали? Как разобличава Божието слово същността на покварения човечество? Защо да се доверяват на хората, ако Бог не им вярва? Лъжеводачите са твърде надменни и самоправедни, нали? Те си мислят: „Не може да съм преценил този човек погрешно, не би трябвало да има никакви проблеми с този човек, когото съм преценил като подходящ. Той определено не е някой, който се отдава на ядене, пиене и развлечения или който харесва удобствата и ненавижда усърдната работа. Той е съвсем надежден и заслужава доверие. Няма да се промени. Ако се промени, значи съм сгрешил, нали?“. Що за логика е това?

Да не би да си някакъв експерт? Да не би да имаш рентгеново зрение? Притежаваш ли това специално умение? Би могъл да живееш с този човек година-две, но дали ще можеш да разбереш какъв е той в действителност, ако няма подходяща среда, която да разкрие напълно природата му същност? Ако не беше разкрит от Бог, можеше да живееш редом с него три или дори пет години и пак щеше да ти е трудно да прозреш каква е природата му същност. А това важи още повече, когато го виждате рядко и не прекарвате много време заедно! Лъжеводачите лекомислено се доверяват на човек въз основа на временно впечатление или на нечия положителна оценка за него и се осмеляват да поверят работата на църквата на такъв човек. Не сте ли напълно слепи в това отношение? Не действате ли безразсъдно? А когато работят така, лъжеводачите не са ли изключително безотговорни? Висшестоящите водачи и работници ги питат: „Проверил ли си работата на този надзорник? Какво представлява характерът му и какви са заложбите му? Отговорен ли е в работата си? Може ли да се нагърби със задачата?“. Лъжеводачите отговарят: „Определено може! Когато беше избран, той даде обет и взе твърдо решение. Все още пазя писмената му клетва. Би трябвало да може да се нагърби със задачата“. Какво мислите за думите на лъжеводачите? Те смятат, че след като този човек е дал обет, за да изрази ангажираността си, той със сигурност ще може да го изпълни. Вярно ли е това твърдение? Колко хора днес могат действително да изпълнят обетите си? Колко са честните хора, които постъпват според решенията си? Само защото човек дава обет, не означава, че наистина може да го изпълни. Да предположим, че го попиташ: „Можеш ли да гарантираш, че надзорникът няма да се промени? Можеш ли да гарантираш неговата доживотна преданост? Когато Бог иска да разкрие хората, Той трябва да нагласи различни среди, за да ги изпита. На какво основание казваш, че е надежден? Проучил ли си го?“. Лъжеводачите отговарят: „Няма нужда. Всички братя и сестри докладват, че е надежден“. Това твърдение също е неправилно. Наистина ли човек е добър само защото братята и сестрите докладват, че е такъв? Притежават ли всички братя и сестри истината? Могат ли те всички да прозрат нещата? Познават ли всички братя и сестри този човек? Това твърдение е още по-отблъскващо! Всъщност този човек отдавна е разкрит. Той е изгубил делото на Светия Дух, а немарливите му черти — да обича лекото и да мрази усърдната работа, да се лакоми и да мързелува, и да не се грижи за същинската си работа — вече са разобличени. Освен лъжеводачите, които все още никак не са наясно, всички останали отдавна са го прозрели — само лъжеводачите все още му вярват толкова много. Каква е ползата от тези лъжеводачи? Не са ли некадърници? Има дори случаи, в които Горното научава за различните проявления на определени надзорници, като отива на място да разследва и да пита за тях, и въпреки това водачите все още са в пълно неведение. Не е ли това проблем? Тези водачи са чиста проба лъжеводачи. Те не

вършат реална работа, а са просто чиновници и като безучастни шефове свършват малко работа и след това лежат на стари лаври и смятат, че имат право да се наслаждават, без да си мръднат пръста, когато нещата се объркат. Какво право имаш да се наслаждаваш на предимствата на статуса? Това наистина е безсрамно! Когато лъжеводачите работят, те никога не проверяват никаква работа, не се осведомяват за напредъка на работата и със сигурност не проучват обстоятелствата на различните надзорници на екипи. Знаят само да възлагат работа и да организират надзорниците, след което смятат, че са приключили, че работата им е свършена веднъж завинаги. Смятат следното: „Някой се грижи за тази задача, така че вече не е моя работа. Мога да се наслаждавам“. Това ли означава да вършиш работа? Без съмнение всеки, който работи по този начин, е лъжеводач — лъжеводач, който бави делото на църквата и вреди на Божиите избраници.

Лъжеводачите никога не питат и не проследяват работните ситуации на различните надзорници на екипи. Те също така не питат, не проследяват и нямат представа за навлизането в живота на надзорниците на различни екипи и персонала, отговарящ за различни важни задачи, както и за тяхното отношение към църковната работа и дълга им, и към вярата в Бог, истината и Самия Бог. Те не знаят дали тези хора са претърпели някаква трансформация или израстване, нито знаят за различните проблеми, които може да съществуват в работата им. По конкретно не знаят за влиянието на грешките и отклоненията, възникнали на различни етапи от работата, върху работата на църквата и навлизането в живота на Божия избран народ, заедно с това дали тези грешки и отклонения изобщо са били поправени. Не знаят абсолютно нищо за всички тези неща. Щом не знаят нищо за тези подробни условия, те стават пасивни винаги, когато възникнат проблеми. Лъжеводачите обаче изобщо не се интересуват от тези подробни въпроси, докато вършат работата си. Те вярват, че след като са подредили различните надзорници на екипи и са разпределили задачите, работата им е свършена — това се счита за добре свършена работа, а ако възникнат други проблеми, това не ги засяга. Тъй като лъжеводачите не успяват да надзирават, ръководят и проследяват работата на различните надзорници на екипи и не изпълняват отговорностите си в тези области, това води до безпорядък в работата на църквата. Това е неизпълнение на отговорностите от страна на водачите и работниците. Бог може да проучва внимателно дълбините на човешкото сърце. Това е способност, която липсва на хората. Ето защо, когато работят, хората трябва да бъдат по-усърдни и внимателни, редовно да ходят на работното място, за да проследяват, надзирават и ръководят дейността, за да осигурят нормалния напредък на църковното дело. Ясно е, че лъжеводачите са напълно безотговорни в работата си и никога не надзирават, не проследяват и не ръководят различни задачи. В резултат на това някои надзорници не знаят как да разрешават различни проблеми, които възникват в работата, и остават на постовете си като надзорници,

въпреки че далеч не са достатъчно компетентни да вършат работата. В крайна сметка работата се бави отново и отново и те я превръщат в пълна бъркотия. Това е последствието от факта, че лъжеводачите не питат за ситуацията на надзорниците, не я надзират, нито я проследяват — резултат, който се дължи изцяло на неизпълнението на отговорностите от страна на лъжеводачите. Тъй като лъжеводачите не проверяват, не проследяват или не питат за работата и не могат своевременно да схванат ситуацията, те остават в неведение относно неща като например дали надзорниците вършат реална работа, как напредва работата и дали е дала реални резултати. Когато ги попитат с какво са заети надзорниците или какви конкретни задачи изпълняват, лъжеводачите отговарят: „Не знам, но те присъстват на всяко събиране и всеки път, когато общувам с тях за работата, те никога не споменават никакви проблеми или трудности“. Лъжеводачите смятат, че стига надзорниците да не изоставят работата си и да са винаги на разположение, когато ги потърсят, с тях няма абсолютно никакъв проблем. Ето как работят лъжеводачите. Не е ли това проявление на „лъжливост“? Не е ли неизпълнение на отговорностите им? Това е сериозно неизпълнение на отговорностите! В работата си лъжеводачите се съсредоточават само върху механичните действия и не търсят действителни резултати. На повърхността те често провеждат сбирки, като изглеждат по-заети от обикновения човек. Не е ясно обаче какви проблеми всъщност са разрешили, какви конкретни задачи са изпълнили правилно и какви резултати са постигнали. Никой не може да даде ясен отговор по отношение на тези неща, включително самите лъжеводачи. Едно обаче е сигурно: независимо какви проблеми имат хората на работното място, тези лъжеводачи не могат да бъдат открити никъде. Никой никога не ги е виждал на работното място да разрешават проблемите на хората. Тогава каква работа вършат лъжеводачите по цял ден? Какви проблеми разрешават техните събирания? Никой не знае със сигурност и едва накрая, когато работата им бъде проверена, се установяват куп натрупани и нерешени проблеми. На повърхността лъжеводачите наистина изглеждат доста заети — те се „занимават с безброй дела“. Когато обаче някой изследва резултатите от работата им, е пълна бъркотия. Цари хаос, няма нищо стойностно в работата им и е очевидно, че тези лъжеводачи не са свършили грам реална работа. Въпреки множеството реални проблеми, които са оставили нерешени, лъжеводачите като че ли нямат усещане за съвест и не изпитват никаква вина. Освен това са много самодоволни и смятат, че са доста добри — наистина са лишени от разум. Такива хора не заслужават да бъдат водачи или работници в църквата.

Типът надзорник, за когото разговаряхме току-що, познава професията си и притежава работоспособност, но просто не носи бреме и по цял ден се отдава на ядене, пиене и забавления, без да се грижи за същинската си работа или да върши някаква реална работа. Лъжеводачите не могат незабавно да адаптират

възложения дълг на този тип надзорник или да го освободят и това възпрепятства и смущава работата, като ѝ пречи да напредва гладко. Не е ли това причинено от лъжеводачите? Въпреки че лъжеводачите не са пряко отговорни за това, тяхното неизпълнение на отговорностите и неспособността им да изпълнят ролята си на надзиращи ги прави непряко отговорни за загубите, нанесени на работата. Тези лъжеводачи не изпълняват дълга си като надзиращи, те са небрежни в отговорностите си, което в крайна сметка причинява загуби на църковното дело. Някои задачи дори стигат до застой и остават в безпорядък поради липсата на подходящ надзорник, който да поеме отговорността, да извършва проверки, да надзирава и да тласка работата напред. Неправилното използване на персонала ще причини подобни загуби на работата. Въпреки че този тип надзорник има известни заложби и разбира малко от професията, той не се грижи за същинската си работа, често поема по свой собствен път и не следва правилната пътека. Дори ако лъжеводачите чуят, че някой е съобщил за проблем с такъв надзорник, те не разглеждат проблема, нито се справят с него своевременно и това в крайна сметка парализира църковното дело. Не се ли дължи това на безотговорността на лъжеводачите? Те дори се опитват да избягат от отговорност, като твърдят, че не са разбрали ситуацията на надзорника, че са били глупави и невежи, че според тях, ако кажат това, въпросът ще е приключен, и че няма да се наложи да поемат отговорността. В работата си лъжеводачите винаги действат нехайно. Дори когато хората съобщават за проблеми, те нито питат за тях, нито се справят с тях, а когато нещата се объркат, се опитват да избегнат отговорността. Това е едно от проявленията на лъжеводачите.

II. Как се отнасят лъжеводачите с надзорници, които имат лоши заложби и на които им липсва работоспособност

Когато лъжеводачите работят, проблемите, които срещат, не се ограничават само до тази ситуация — има и друга, при която надзорниците имат лоши заложби, нямат работоспособност и не могат да се нагърбят с работата. В такива случаи лъжеводачите също не успяват да питат за проблема и да се справят с него своевременно. Защо е така? На лъжеводачите им липсва работоспособност, те имат лоши заложби и нямат духовно разбиране. Никога не се интересуват, нито поемат инициативата да питат за заложбите на различните надзорници на екипи, за тяхната способност да поемат работата или за обстоятелствата на тяхната работа. Те не могат да прозрат надзорниците, които имат лоши заложби и не са способни да поемат работата, нито са наясно с тези неща. В тяхното съзнание, щом някой човек поеме ролята на надзорник, той ще остане на поста си дълго време, освен ако не извърши най-различни злини, не предизвика всеобщо възмущение и не бъде отстранен от братята и сестрите, или освен ако някой не съобщи за проблемите му на Горното и Горното не освободи директно този човек.

Иначе лъжеводачите никога няма да го освободят. Те смятат, че след като братята и сестрите са казали, че този човек е добър и са го избрали, той би трябвало да е най-добрият избор. Лъжеводачите винаги разчитат на фантазии и преценки, за да определят дали някой може да върши работа и дали е подходящ да действа като надзорник. Например имаше една надзорничка на екип танци, която не умееше да танцува и не разбираше принципите за подбор на танци. Докато разработваше хореографията на някой танц, тя не знаеше дали да избере съвременен или класически стил. Строго погледнато, тя нямаше никакви познания по танци. Лъжеводачът обаче не можеше да види това. Той я избра за надзорничка, защото тя имаше ентусиазъм и желаеше да бъде в центъра на вниманието, като приемаше, че тя разбира всичко, и я оставяше да напътства братята и сестрите. По-късно лъжеводачът не проследи и не наблюдава работата ѝ, нито видя колко добре напътства братята и сестрите, дали е експерт или лаик, дали това, което преподава, е подходящо или дали е съгласно изискванията на Божия дом. Той не можеше да различи тези неща и не отиде да пита за тях. В резултат на това всички работиха дълго време, без да постигнат никакви резултати, и накрая се установи, че избраната от лъжеводача надзорничка изобщо не може да танцува, но въпреки това се е преструвала на експерт и е ръководила другите. Не забави ли това работата? Лъжеводачът обаче не можа да установи този проблем и все още вярваше, че тя върши добра работа. В съзнанието на лъжеводачите, независимо кой е човекът, стига той да има смелост и да дръзва да говори, да действа и да поема работа, това доказва, че има заложби и може да се нагърби с нея, а ако не се осмелява да прави тези неща, това доказва, че заложбите му са недостатъчни, за да се нагърби с тази работа. Някои хора са глупаци или безразсъдни смелчаци, които са достатъчно дръзки да направят всичко. Тези хора не знаят дали имат правилните заложби или дали могат да поемат работата, но все пак се осмеляват да станат надзорници. Оказва се, че след като поемат ролята, никоя работа не напредва и независимо каква работа вършат, те нямат ясна представа за посоката, стъпките или правилните идеи. Всеки може да изложи всякакво мнение и те няма да знаят дали е правилно или погрешно. Ако даден човек каже нещата да се правят по един начин, те казват, че е добре, а ако друг човек каже нещата да се правят по друг начин, те също казват, че е добре. А когато стане въпрос какъв подход всъщност да се усвои, те оставят всички да се изкажат и този, чийто глас е най-силен, привежда в действие своите идеи. Такива хора нямат никакви заложби, не могат да прозрат нищо и работата им се превръща в бъркотия, но лъжеводачите все още не могат да прозрат такива надзорници. Някои хора казват: „Този надзорник има наистина лоши заложби, трябва незабавно да бъде освободен!“. Лъжеводачите обаче отговарят: „Говорих с него и той каза, че е готов да изпълни дълга си. Нека му дадем още един шанс“. Какво мислите за това твърдение? Не е ли нещо, което само глупак би казал? Какво не е наред с това

твърдение? (Не става въпрос дали са готови да изпълнят дълга си, или не. Липсват им заложби и просто не могат да се нагърбят с работата по никакъв начин.) Точно така, въпросът не е дали са готови да го направят. Въпросът е, че имат твърде лоши заложби и не знаят как да се справят — това е същината на проблема. Ето защо техните водачи трябва да притежават малко ум и да могат да преценяват хората, да видят дали тези надзорници притежават необходимите заложби. Тези водачи трябва да извършват цялостна оценка въз основа на речта и общението на надзорниците, въз основа на наблюдение дали надзорниците обикновено действат с подходяща рамка и с методични способи и стъпки, и въз основа на обратната връзка от братята и сестрите. Ако заложбите им са твърде лоши и им липсва необходимата работоспособност, ако объркват всичко, което правят, и ако са некадърници, тогава тези надзорници трябва да бъдат освободени своевременно.

Имаше един надзорник на ферма, който правеше от земеделската работа пълна бъркотия. Не знаеше кои култури в коя нива трябва да засее, нито кой парцел е подходящ за отглеждане на зеленчуци, и не търсеше и не разговаряше с никого — не знаеше как да разговаря за тези неща, затова просто не го правеше. Сееше културите както му харесва, като загърбваше принципите на Божия дом. В резултат на това извърши сеитбата на всеки парцел обработваема земя по хаотичен начин, като културите, които е трябвало да бъдат засадени в малки количества, бяха засадени в големи количества, а културите, които е трябвало да бъдат засадени в големи количества, бяха засадени в малки количества. Когато Горното го кастри, той все още беше непокорен и смяташе, че няма нищо лошо в това да засее културите по този начин. Кажете Ми, не са ли такива надзорници много трудни? Той не знаеше как да се справя с въпросите въз основа на принципите, установени от Божия дом, или че трябва да определи каква площ да засее със зърнени култури и каква — със зеленчуци според броя на хората, които изпълняват дълга си в църквата на пълно работно време. Вместо това той реши да засади повече или по-малко от определени култури въз основа на собствените си предпочитания и смяташе, че това е напълно подходящо. В крайна сметка засади културите по объркан начин. По-късно разсадът поникна. Част от него беше пожълтял и се нуждаеше от тор, но той не знаеше колко да тори, нито кога да тори. Някои от културите бяха нападнати от вредители и той не знаеше дали трябва да ги третира с пестициди или не. Някои хора се застъпваха за използването им, а други бяха против, и той се объркa и не знаеше как да постъпи с пестицидите. Ето така се справяше криво-ляво, докато не дойде време за жътва. Също така нямаше представа колко дълго трае вегетационният период на всяка култура или кога реколтата е готова. В резултат на това житните класове, събрани рано, все още не бяха узрели напълно, а тези, събрани късно, се изрониха по земята. Въпреки всичко, накрая реколтата беше събрана, зърното най-накрая беше складирано и земеделските дейности за годината горе-долу приключиха. Как се справи

надзорникът на фермата с работата си? (Създаде бъркотия.) Защо се получи такава бъркотия? Намерете основната причина на този проблем. (Неговите заложби са изключително лоши.) Този надзорник има изключително лоши заложби! Когато трябваше да се заеме с въпросите, той не направи точни преценки, не можа да намери принципите и нямаше никакъв начин или метод за справяне с нещата. Това доведе до факта, че се справи по невероятно хаотичен начин с такава проста задача като сеитбата, и до голяма бъркотия в тази работа. Кои са основните проявления на лошите заложби? (Липса на точна преценка и неспособност да се намерят принципите.) Не са ли тези думи от решаващо значение? Ще ги запомните ли? Когато човек е изправен пред някакви въпроси, липсата на точна преценка и неспособността да се намерят принципите показват изключително лоши заложби. Колкото повече предложения и подсказки даваха другите хора на този надзорник, толкова по-объркан ставаше той. Той смяташе, че би било чудесно, ако има само едно предложение — тогава би могъл да го разглежда като правило и да го спазва, което би направило нещата толкова прости и би означавало, че не е нужно да мисли или да извършва преценка. Той се страхуваше от това множество хора да му дават предложения, защото когато ги чуеше, не знаеше как да се справи с тях. Всъщност хората с ум и добри заложби не се страхуват от това другите хора да правят предложения. Те смятат, че преценката им става по-точна и възможността за грешка намалява, когато повече хора правят предложения. Хората без ум или заложби се боят от разнородните мнения и предложения на много хора. Те се объркват, когато са изправени пред съвети от много източници. Нямаше ли изключително лоши заложби надзорникът на фермата, когото току-що споменах — не беше ли в недостатъчна степен добър, за да се нагърби с тази работа? (Да.) Някои възразяват: „Може би преди не се е занимавал със земеделие. Ти настояваше той да върши земеделска работа — не беше ли това все едно да принудиш рибата да живее на сушата?“. Означава ли липсата на предишен опит в земеделието това, че човек не може да се занимава със земеделие? Кой има вродена способност да се занимава със земеделие? Възможно ли е фермерите да се раждат с тази способност? (Не.) Имало ли е фермери, които поради липса на опит и знания как да се занимават със земеделие, не са събрали реколтата и не са имали никакво зърно първия път, когато са засяли културите, което е довело до година на глад? Случва ли се подобно нещо? (Не.) Ако наистина беше така, причината би била природно бедствие, а не резултат от човешки действия. Такива ситуации са изключително редки! Фермерите изкарват прехраната си със земеделие и дори тези, които са се занимавали със земеделие година-две, са се научили да го правят. Хората с добри заложби могат да постигнат малко по-добър добив от обработването на земята, докато тези с лоши заложби могат да имат по-бедна реколта. Освен това при сегашния напредък и изобилие от информация, ако човек има заложби, тази информация е достатъчна

да му послужи като референтен материал за точни преценки и решения. Колкото по-изчерпателна и точна е информацията, толкова по-прецизни стават преценките и решенията му и толкова по-малко грешки прави. Хората с лоши заложби обаче са пълната противоположност на това: колкото повече информация има, толкова по-объркани стават. Накрая всяка стъпка се превръща в борба и е неимоверно трудна за тях. Земеделието е надпревара с времето — няма да се получи, ако подраниш или закъснееш твърде много. Ако закъснееш и пропуснеш подходящото време, това ще засегне крайната реколта. В хода на земеделската работа този надзорник беше претрупан от задачи, принуден да бърза от изтичащото време и притискан на всяка стъпка. Въпреки че все пак успя да изпълни всяка стъпка, му беше много трудно и накрая резултатът беше, че създаде бъркотия. Такива хора имат изключително лоши заложби!

Хората с изключително лоши заложби не могат да свършат добре дори една-единствена задача. Независимо каква работа вършат, те я превръщат в голяма бъркотия. Ако водачите на тези надзорници имат добри заложби и са способни да изпълняват отговорностите си добре, те би трябвало да могат да видят тези неща. Те трябва да помагат на надзорниците, които имат лоши заложби, с напътствия, стандартизация и проверка. Лъжеводачите обаче не успяват да направят това. Те също така не са способни да вършат нещата, които надзорниците не могат да вършат, а когато надзорниците намират работата си за трудна или се чувстват несигурни и колебливи в нея, лъжеводачите се колебаят заедно с тях. Те дори не са наясно как се справят надзорниците в работата си, докъде са стигнали с нея, какви предизвикателства са възникнали или какво объркване изпитват. Когато един човек попита онази водачка относно земеделието, тя каза: „Аз съм водач, не отговарям за земеделието“. Човекът отговори: „Ти си водач, така че какво лошо има да те питаме за земеделието? Тази работа попада в обхвата на твоите отговорности“. Тя каза: „Нека попитам за това вместо теб“. След като попита, отговори: „В момента садим картофи“. Той продължи с въпроса: „Колко картофи садите?“. Тя отговори: „Това не попитах, нека отида да проверя вместо теб“. След като попита отново, тя му отвърна: „Засадихме два акра“. Той попита: „Какъв сорт засадихте? Подходящ ли е този парцел за садене на картофи? Торихте ли, когато ги засадихте? На каква дълбочина засадихте семената?“. Тя не знаеше отговора на нито един въпрос. Не знаеш тези неща, но не се осведомяваш за тях и не намираш някого, когото да попиташ за тях — това не забавя ли нещата? Изобщо водач ли си? Каква работа вършиш като водач? Ако не можеш дори да водиш хората да свършат тази дребна външна работа, каква е ползата от това да си водач? Въпреки че заложбите на надзорника бяха толкова лоши, тази лъжеводачка не успя да ги установи и когато я попитаха какви са заложбите на надзорника, как вървят посевите и дали е гарантирана реколтата, тя си помисли: „Не е необходимо да разпитваш за тези неща. Земеделието е толкова проста

задача! Вече сме засадили култури на полето, нали? Как би могло да няма реколта?“. Тя не обмисли нищо, не се осведоми за нищо и изобщо не беше умна. Що за водач е това? (Лъжеводач.) Когато се сблъскваше с нещо, надзорникът беше изгубен като пиле с отрязана глава. Не знаеше кого да попита, как да намери информация, нито коя страна да избере, когато различни източници на информация представяха много различни идеи. Тази водачка не проучи тези обстоятелства. Тя смяташе, че работата е предадена на този човек и затова изобщо не се занимаваше с нея. Смятате ли, че надзорник с толкова лоши заложби би повлиял на резултатите от работата? (Да.) Тогава какво е трябвало да направи водачката, за да разреши този проблем? Чрез проучване на въпроса и като се осведомява по косвен начин, чрез събитията, които се случват около нея, и чрез засаждането на реколтата за сезона тя е трябвало да установи, че надзорникът е с изключително лоши заложби, че не е способен да направи нищо. Той не можа да извлече никакви познания от преживяванията си дори след години земеделска работа — към онзи момент дори не беше сигурен как да сади култури — и трябваше да ѝ стане ясно, че той има лоши заложби и не е компетентен за задачата, и че такъв човек е трябвало да бъде освободен! Трябвало е да се осведоми кой е подходящ за надзорник, кой може да се нагърби с тази работа и да я свърши добре, като по този начин гарантира, че няма да се навреди на делото на Божия дом. Имаше ли лъжеводачката такава нагласа? Успя ли да види тези проблеми? (Не.) Умът и очите ѝ бяха слепи — тя беше напълно сляпа. Това е проявление на лъжеводачите. Що се отнася до хората с лоши заложби, лъжеводачите не знаят как да ги напътстват в работата им, не знаят как да им помогнат, като извършват проверка, или как своевременно да разрешат трудностите им, и със сигурност не знаят, че някой с лоши заложби не може да се нагърби с работата и трябва бързо да бъде сменен с подходящ човек. Лъжеводачите не изпълняват нито една от тези задачи. Те не са способни на това и не могат да видят нищо от това. Не са ли слепци? Някои хора казват: „Може би са заети с други задачи. Защо постоянно ги караш да се занимават с тези незначителни и дребни задачи?“. Това са задачи, които водачите трябва да изпълняват, как може да се считат за дребни? Тези въпроси са в рамките на отговорностите на водачите — редно ли е да ги пренебрегват? Ако го направят, това би било неизпълнение на отговорностите. Трудностите и проблемите в тяхната работа възникват всеки ден точно под носа на водачите и хората ги повдигат ежедневно. Очите и умовете на лъжеводачите обаче са слепи. Те не могат да видят, да почувстват или да осъзнаят, че това са проблеми, така че е естествено да не могат да ги разрешат. Тази лъжеводачка не успя да открие, че заложбите на надзорника са изключително лоши. Тя също така не можа да установи различните проблеми, възникнали в неговата работа. Този надзорник не можеше да се справя с проблемите и когато нещо се случеше, действаше

хаотично като муха без глава, липсваха му принципи и превръщаше работата в хаос, а лъжеводачката не можа да види или да открие нищо от това. Има един принцип за това как лъжеводачите вършат работата си: стига да са подредили някой да отговаря за всяка задача, те я считат за свършена и независимо дали заложбите на надзорника са добри или лоши, дали той може да свърши работата добре или колко проблеми възникват в работата, те смятат, че това няма нищо общо с тях. Може ли такъв водач все пак да върши работа? Разбира ли как да работи? (Не.) Ако не разбираш как да работиш, защо тогава действаш като водач? Ако въпреки това служиш като водач, значи си лъжеводач. Лъжеводачите не могат да видят или да открият различните проявления на хората с лоши заложби или различните проблеми, които възникват, докато изпълняват дълга си. Сърцата им са изключително нечувствителни. Не са ли очите и умовете им слепи? Неколцина може да кажат: „Те не са слепи. Ти винаги ги клеветиш и злепоставяш“. Проблемите с този надзорник на земеделската работа бяха толкова сериозни. Лъжеводачката беше покрай него всекидневно и можеше да чуе и види всичко, което се случва. Как тогава не успя да открие или да осъзнае, че това са проблеми? Защо не се справи с тези проблеми или не ги разреши? Не бяха ли слепи очите и умът ѝ? Сериозен ли беше този проблем? (Да, сериозен беше.) Това е друго проявление на лъжеводачите — слепота на ума и очите.

Когато възложиш задача на човек с лоши заложби, можеш да разбереш по начина, по който обикновено говори, по неговото отношение и възгледи, когато обсъжда работата, и по начина, по който се справя със задачите, че заложбите му са твърде лоши, че мисленето му е хаотично и че подхожда към всичко с известна слепота и безразсъдство, и че му липсват всякакви цели. Можеш да установиш, че този човек има изключително лоши заложби, само като погледнеш начина, по който върши нещата, така че трябва ли изобщо да го наблюдаваш толкова дълго? Не, не трябва. Лъжеводачите обаче имат фатален проблем: те смятат, че щом даден човек е работил през цялото това време, без да напусне, и не са чули някой да съобщава, че е направил нещо лошо или че е причинил прекъсване или смущение, или че е бил негативен или мързелив, това означава, че този човек все пак може да върши работата. Те не знаят как да преценят заложбите на даден човек или способността му да върши добре работата въз основа на неговата реч, отношение и гледна точка към въпросите или начина, по който върши нещата. Те нямат това осъзнаване, нечувствителни са и нямат никакво възприятие по този въпрос. Имат една гледна точка: стига човек да не е бездеен, всичко е наред и работата може да продължи. Смятате ли, че водач, който таи такъв възглед, може да върши добра работа? Дали е на висотата на задачата? (Не.) Да се позволи на такъв човек да бъде водач, би объркало работата, нали? Когато човек се отдава на ядене, пиене и забавления и пренебрегва дълга си, лъжеводачите не си правят труда да проучат това или да се справят с него и не могат да видят дали заложбите

или характерът на даден човек са добри или лоши, независимо колко дълго са били в контакт с него. Притежават ли тези водачи работоспособността на водач? (Не.) Това са лъжеводачи. Лъжеводачите не могат да разпознаят дали даден човек има или няма добри заложби и не са способни да изпълняват тези конкретни задачи. Смятат, че това не е част от работата им. Не е ли това занемаряване на отговорността им? Какво мислите, може ли човек с лоши заложби да се нагърби с работата, или това трябва да е човек, който има някакви заложби? (Човек, който има някакви заложби.) Следователно оценяването на заложбите на даден човек и неговата компетентност за работата е въпрос, за който водачите и работниците трябва да се грижат и да имат разбиране, а също така е задача, която водачите и работниците трябва да изпълняват. Лъжеводачите обаче не разбират, че това е част от тяхната работа, липсва им това осъзнаване и не могат да изпълнят тази част от своите отговорности. В това отношение лъжеводачите занемаряват отговорността си и това също е проявление на факта, че лъжеводачите не са на висотата на задачата. Това е вторият вид ситуация: надзорниците имат лоши заложби, липсва им работоспособност и не са способни да поемат работата си, което е въпрос, засягащ техните заложби. В тази ситуация лъжеводачите по подобен начин не успяват да влязат в ролята на водачи и не са способни своевременно да освободят надзорниците с лоши заложби.

III. Как лъжеводачите се отнасят с надзорници, които измъчват другите и смущават църковното дело

Третият вид ситуация включва надзорници, които измъчват и възпират другите, като смущават църковното дело. При първата ситуация, за която говорихме по-рано, някои надзорници — въпреки че имат относително добри заложби и са способни да се нагърбят с работата си — не я приемат сериозно и просто се държат нехайно, а лъжеводачите не знаят за това и не ги освобождават своевременно. Втората ситуация включва някои надзорници, които имат лоши заложби и не са способни да поемат работата, но лъжеводачите не забелязват това или не ги заменят своевременно. Третата ситуация се отнася до надзорници, които — независимо дали собствените им заложби са добри или лоши — не се занимават със същинската си работа, а просто измъчват и възпират другите, като смущават църковното дело. От момента, в който са избрани за надзорници, те не се опитват да научат нещо за своята област или да я проучат, нито търсят истините принципи и със сигурност не напътстват другите да изпълняват правилно дълга си. Вместо това при всяка възможност се заяждат с някого и се подиграват и осмиват хората. Стига да имат възможност, се изтъкват и каквото и да правят, никога не са здраво стъпили на земята. Един ден казват на хората да правят нещата по един начин, а на следващия ден им казват да ги правят по друг начин. Просто измислят нови номера, като винаги искат да изпъкнат. Всичко това поставя

хората в състояние на тревожност. Винаги, когато тези надзорници говорят, някои хора усещат как сърцата им треперят. Когато са укротили всички и са накарали всички да се боят от тях и да им се подчиняват, те се чувстват въодушевени. Независимо дали са лъжеводачи или антихристи и независимо дали са на власт или не, този тип хора разрушават спокойствието на църквата. Те не само не могат да вършат истинска работа или да изпълняват нормално дълга си, но и сеят раздори и предизвикват конфликти между хората, като смущават църковния живот. Не само не могат да помогнат на другите да разберат истината, но и често осъждат и заклеймяват хората, и ги карат да им се подчиняват във всичко, като ги възпират до такава степен, че те не знаят как да действат подходящо. Особено по отношение на начина им на живот, хората не могат да си легнат малко по-рано или да станат по-късно. Каквото и да правят, трябва да следят изражението на лицето на тези хора, което прави живота изключително уморителен. Ако такива хора станат надзорници, всички останали ще имат трудни времена. Ако им говориш честно и разобличиш проблемите им, ще кажат, че умишлено ги нарочваш и разобличаваш. Ако не им говориш за проблемите им, ще кажат, че ги гледаш отвисоко. Ако си сериозен и отговорен към работата и им дадеш някакъв съвет, ще бъдат опърничави и ще кажат, че ги нападаш, и ще те нарекат надменен. Във всеки случай, каквото и да правиш, ще го намират за неприятно. Те винаги мислят как да измъчват хората и ги възпират по такъв начин, че да се чувстват като оковани и да смятат, че всичко, което правят, не е правилно. Такива надзорници смущават църковното дело.

Лъжеводачите са добри в повърхностната работа, но никога не вършат истинска работа. Те не отиват да проверят, да надзират или да ръководят различните професионални дейности, нито своевременно да открият какво се случва в различните екипи, да проверят как напредва работата, какви проблеми съществуват, дали надзорниците на екипите са компетентни в работата си и как братята и сестрите докладват за надзорниците или ги оценяват. Те не проверяват дали някой е възпиран от ръководителите на екипи или от надзорниците, дали се приемат правилните предложения, които хората правят, дали някой, който е талантлив или се стреми към истината, не е потискан или отхвърлян, дали някой простодушен човек не е тормозен, дали хора, които разобличават лъжеводачи и съобщават за тях, не са нападани, подложени на отмъщение, премахвани или отлъчвани, дали ръководителите на екипи или надзорниците не са зли хора и дали някой е измъчван. Ако лъжеводачите не вършат нищо от тази конкретна работа, те трябва да бъдат освободени. Да кажем например, че някой съобщи на лъжеводача, че има надзорник, който често възпира и потиска хората. Надзорникът е направил някои неща погрешно, но не позволява на братята и сестрите да дават каквито и да било предложения и дори търси извинения, за да се оправдае и защити, като никога не признава грешките си. Не трябва ли такъв надзорник да

бъде незабавно освободен? Това са проблеми, които водачите трябва да решават своевременно. Някои лъжеводачи не позволяват надзорниците, които са назначили, да бъдат разобличавани, независимо какви проблеми са възникнали в работата им, и със сигурност не позволяват да бъдат докладвани на по-висшестоящите — те дори казват на хората да се научат да се покоряват. Ако някой все пак разобличи проблемите с даден надзорник, тези лъжеводачи се опитват да защитят надзорника или да скрият истинските факти, като казват: „Това е проблем на надзорника с навлизането в живота. Нормално е той да има надменен нрав — всеки, който има някакви заложби, е надменен. Това не е голям проблем, просто трябва да проведа кратко общение с него“. В общението надзорникът изразява своята позиция, като казва: „Признавам, че съм надменен. Признавам, че има моменти, когато мисля за собствената си суета, гордост и статус и не приемам предложенията на другите хора. Но другите хора не са добри в тази професия, често правят безполезни предложения, така че има причина да не ги слушам“. Лъжеводачите не се опитват да разберат напълно ситуацията, не гледат резултатите от работата на надзорника, а още по-малко каква е неговата човешка природа, нрав и стремеж. Всичко, което правят, е да омаловажават нещата, като казват: „Това ми беше докладвано, така че ще те държа под око. Давам ти още един шанс“. След разговора им надзорникът казва, че е готов да се покае, но дали наистина впоследствие се покайва или просто лъже и мами — това е нещо, на което лъжеводачите не обръщат внимание. Ако някой повдигне въпроси по тази тема, лъжеводачите казват: „Вече говорих с него и дори общувах с него за много пасажи от Божиите слова. Той е готов да се покае и проблемът вече е решен“. Когато този човек попита: „Каква е човешката природа на този надзорник? Дали е човек, който приема истината? Ти си му дал шанс, но ще може ли той наистина да се покае и да се промени?“, лъжеводачите, неспособни да прозрат това, отговарят: „Все още го наблюдавам“. Този човек отговаря: „От колко време го наблюдаваш? Стигнал ли си до някакви заключения?“. Лъжеводачите казват: „Изминаха повече от шест месеца и все още не съм стигнал до никакви заключения“. Ако не са получили никакви резултати след повече от шест месеца наблюдение, що за работна ефективност е това? Лъжеводачите смятат, че провеждането на един разговор с надзорника е ефективно и решава проблема. Оправдана ли е тази идея? Те смятат, че след като приключат разговора с някого, този човек ще може да се промени и ако някой изрази непоколебимостта си да не го прави отново, те напълно му вярват, без да проучат допълнително ситуацията или да я разгледат отново. Ако никой не следи въпроса, те може дори да не си направят труда да проучат или да проследят работата в продължение на половин година. Лъжеводачите остават в неведение дори когато този надзорник провали работата. Не могат да прозрат как надзорникът ги мами и си играе с тях. Още по-противно е, че когато някой съобщи за проблемите на надзорника, лъжеводачите

ги пренебрегват и всъщност не проучват дали проблемите съществуват или дали докладваните от него проблеми са реални. Не обръщат внимание на тези въпроси — наистина си вярват твърде много! Независимо какви ситуации възникват в църковното дело, лъжеводачите не бързат да се справят с тях. Смятат, че това така или иначе не ги засяга. Реакцията на лъжеводачите на тези проблеми е изключително мудна, те предприемат мерки и действат много бавно, постоянно увъртат и продължават да дават на хората още един шанс да се покаят, сякаш шансовете, които им дават, са толкова ценни и важни, че могат да променят съдбата им. Лъжеводачите не знаят как да видят нечия природа същност чрез това, което се проявява в човек, или да преценят по какъв път върви даден човек въз основа на неговата природа същност, или да видят дали даден човек е годен да бъде надзорник или да се занимава с ръководни дела въз основа на пътя, по който върви. Не са способни да видят нещата по този начин. Лъжеводачите са способни да правят само две неща в работата си: първо, да привикват хората за разговори и да отбиват номера; второ, да дават на хората шансове, да угаждат на другите и да не оскърбяват никого. Вършат ли те истинска работа? Очевидно не. Те обаче смятат, че да привикаш някого за разговор е истинска работа. Смятат тези разговори за много ценни и важни и гледат на празните думи и доктрини, които бълват, като на невероятно значими. Смятат, че чрез тези разговори са разрешили големи проблеми и са свършили истинска работа. Не знаят защо Бог съди и наказва хората, защо ги кастри или защо ги изпитва и облагородява. Не знаят, че само Божиите слова и истината могат да преодолеят покварения нрав на човека. Прекалено много опростяват Божието дело и Божието спасение на човечеството! Вярват, че изричането на няколко думи и доктрини е заместител на Божието дело, че това може да разреши проблема с човешката поквара. Не е ли това глупост и невежество от страна на лъжеводачите? Лъжеводачите не притежават дори частица от истината реалност, тогава защо са толкова уверени? Дали бълването на няколко доктрини ще накара хората да опознаят себе си? Ще им позволи ли да се отърват от покварения си нрав? Как могат тези лъжеводачи да са толкова невежи и наивни? Наистина ли е толкова просто да се преодолеят погрешните практики и покварено поведение на даден човек? Толкова лесно ли се разрешава въпросът с покварения нрав на човека? Лъжеводачите са толкова глупави и повърхностни! Бог не използва само един метод, за да разреши проблема с човешката поквара. Той използва много методи и наглася различни среди, за да разкрива, пречиства и усъвършенства хората. Лъжеводачите, за разлика от това, вършат работата по изключително монотонен и повърхностен начин: те привикват хората за разговори, консултират малко хората относно начина им на мислене, увещават ги малко и смятат, че това означава да вършат истинска работа. Това е повърхностно, нали? И какъв проблем се крие зад тази безсъдържателност? Не е ли наивност? Лъжеводачите са изключително наивни и

също така гледат на хората и нещата по невероятно наивен начин. Нищо не се преодолява по-трудно от покварения нрав на хората: окраската на леопарда не може да се промени. Лъжеводачите изобщо не могат да прозрат този проблем. Затова, когато става въпрос за този тип надзорници в църквата, които постоянно причиняват смущения, които винаги възпират и измъчват хората, лъжеводачите не правят нищо друго, освен да говорят с тях, да ги кастрят с няколко думи и това е всичко. Те не адаптират незабавно възложения им дълг или не ги освобождават. Този подход на лъжеводачите причинява огромна вреда на църковното дело и често води до това, че работата се задържа, бави се, нарушава се и се възпрепятства да напредва нормално, гладко и ефективно поради смущенията от някои зли хора — което е тежко последствие от това, че лъжеводачите действат въз основа на чувствата си, нарушават истините принципи и използват погрешните хора. Лъжеводачите външно не дават вид, че умишлено вършат безброй злини или че действат по свой начин, като установяват собствено независимо царство, както правят антихристите. Лъжеводачите обаче не са способни своевременно да разрешат различните проблеми, които възникват в църковното дело, а когато възникнат проблеми с надзорниците на различни екипи и когато тези надзорници не са способни да поемат работата си, лъжеводачите не са способни незабавно да адаптират възложения им дълг или да ги освободят, което носи сериозни загуби за църковното дело. И всичко това се дължи на занемаряването на отговорността от страна на лъжеводачите. Не са ли лъжеводачите много омразни? (Да.)

IV. Как се отнасят лъжеводачите с надзорници, които се противопоставят на работните разпоредби и действат по свой начин

Лъжеводачите не са способни да се справят своевременно със злодеяния, които се случват в църквата, като например това надзорници да измъчват другите, да ги възпират и да смущават църковното дело. По същия начин, когато някои надзорници се противопоставят на работните разпоредби на Божия дом и действат по свой начин, лъжеводачите не могат да измислят подходящи решения, за да разрешат своевременно тези проблеми. Това води до загуби за църковното дело и за материалните и финансовите ресурси на Божия дом. Лъжеводачите са наивни и повърхностни, неспособни да разберат истините принципи, а още по-малко да прозрат природата същност на хората. Поради това те често вършат работата си повърхностно, отбиват номера, спазват правила и скандират лозунги, но не отиват на място, за да проверят работата, да наблюдават и да попитат всеки надзорник, нито своевременно да се осведомят какво са направили тези надзорници, какви принципи ръководят техните действия и какъв е ефектът впоследствие. В резултат на това те са напълно невежи кои всъщност са хората, които използват, и какво са направили. Затова, когато тези надзорници тайно се противопоставят на работните разпоредби на Божия дом и действат по свой

начин, лъжеводачите не само не знаят за това, но дори се опитват да ги защитят. Дори да чуят за това, те не го проучват и не се справят с него своевременно. От една страна лъжеводачите са некомпетентни в работата си, а от друга страна са небрежни в дълга си. Нека дадем пример. Един водач избра жена, която била отстранена от друг екип, за техник по сеитбата. Той не провери дали тя има съответния опит и експертни знания, дали може да свърши добре работата или дали има сериозно и отговорно отношение, и след като я назначи на тази длъжност, я остави напълно без надзор, като каза: „Давай, започвай да садиш зеленчуци. Можеш да избереш семената, а аз ще одобря всяка сума, която похарчиш. Просто върши тази работа както намериш за добре!“. Водачът каза това и така тази надзорничка започна да върши работата както намери за добре. Първата ѝ задача бе да избере семената. Когато провери в интернет, тя установи следното: „Има твърде много различни сортове зеленчуци — този огромен свят е пълен с необикновени неща! Подборът на семена е доста забавен. Никога преди не съм вършила тази работа и не знаех, че ще ми е толкова интересно. Щом ми е толкова интересно, просто ще се развихря!“. Първо отвори раздела със семена за домати и остана направо изумена. Имаше всякакви сортове и всякакви размери, а по отношение на цвета имаше червени, жълти и зелени. Един вид беше дори разноцветен — никога не беше виждала нещо подобно и това наистина разшири хоризонта ѝ! Но как да избере правилните семена? Реши да засади по малко от всеки сорт, особено от разноцветния вид, който изглеждаше толкова уникален. Надзорничката избра над 10 сорта домати с различни размери, цветове и форми. След като избра семената за доматите, дойде време да направи същото и с патладжана. Обикновено видовете патладжан, които хората ядат, са продълговати и лилави патладжани или бели патладжани, но тя си помисли: „Патладжаните не бива да се ограничават само до тези два вида. Има зелени, шарени, продълговати, кръгли и овални сортове. Ще избера по малко от всеки вид, така че всички да разширят мирогледа си и да ядат най-различни видове патладжани. Като надзорник, вижте колко съм веща и смела в подбора на семената, колко съм внимателна към братята и сестрите, като задоволявам всеки вкус“. След това избра семена за лук. Общо в района имаше 14 сорта лук и тя избра всичките, а когато приключи, се почувства доста удовлетворена. „Смела“ ли е тази надзорничка? Кой би се осмелил да избере толкова много сортове? По-късно непрекъснато разнищвах този въпрос и някой дори каза: „В района няма само 14 сорта. Има още няколко, които тя не избра!“. Той имаше предвид, че 14 сорта не са толкова много и че все пак има други, които надзорничката не избра, така че не е направила нищо нередно. Не е ли глупав човекът, който каза това? Това означава да си глупав, да не разбираш човешки език и да си в пълно неведение защо разнищвам въпроса. След като избра семена за лук, надзорничката избра и най-малко осем сорта картофи. С каква цел избра толкова много сортове? За да

разшири хоризонта на всички и да им позволи да опитат различни вкусове. Надзорничката вярваше, че подборът на семена трябва да се основава на принципа да се облагодетелстват братята и сестрите. Какво мислите за нейната мотивация? Дали да действаш въз основа на нагласа, при която мислиш от името на всички и служиш на всички е принципът, изискван от Божия дом? (Не.) Какъв е тогава принципът на Божия дом за подбора на семена? Не засаждайте някакви странни и редки сортове, които обикновено не ядем. Що се отнася до сортовете, които обикновено ядем, ако не сме ги садили преди това и не знаем дали са подходящи за местната почва и климат, изберете един-два сорта, най-много три-четири. Първо, те трябва да са подходящи за местната почва и климат. Второ, трябва да са лесни за отглеждане и да не са податливи на болести и вредители. Трето, трябва да дават семена за следващата година и последно, трябва да дават добра реколта. Ако са вкусни, но добивът им е нисък, не са подходящи. Ако се съди по въпроса за подбора на семена, предприе ли действия тази надзорничка в съответствие с принципите? Потърси ли? Покори ли се? Прояви ли внимание към Божия дом? Действа ли с нагласата, която би трябвало да притежава при изпълнението на дълга? (Не.) Ясно е, че тя вилнееше и вършеше лоши неща, като открито се противопоставяше на работните разпоредби на Божия дом и действаше по своя си начин! По този начин тя прахосваше Божиите приношения, за да задоволи личното си любопитство и желание за забавление, и се отнасяше към такава важна задача като към игра, но нейният лъжеводач я остави да прави каквото си иска, без да я разпитва или да се намесва. Когато го попитаха: „Надзорничката, която избра, свърши ли всъщност някаква работа? Какви бяха резултатите? Помогна ли ѝ, като извърши проверка при подбора на семената?“, той не обърна внимание на тези въпроси и само каза: „Семената са засадени. Отидохме на място по време на сеитбата“. Не го интересуваха никакви други въпроси. Как в крайна сметка се установи проблемът с тази надзорничка? Тя посади малко ягоди, като според съответните технически спецификации ягодовите насаждения не бива да се покриват или да им се позволява да дават плод през първата година, а всички цветове трябва да се премахнат — в противен случай през втората година няма да има плодове, а дори да има плодове през първата година, те ще бъдат много дребни. Въпреки че експерти казаха това на надзорничката, тя не ги послуша. Нейните разсъждения се основаваха на информация от интернет, според която е приемливо ягодовите насаждения да се покрият с пластмасово фолио през първата година и да им се позволи да дадат плод. Резултатът беше, че се родиха най-различни дребни безформени ягоди с много семки — някои кисели, други сладки, а трети безвкусни — имаше всякакви. Проблемът беше станал наистина сериозен, но въпреки това лъжеводачите там напълно го пренебрегнаха. Защо? Защото смятаха, че така или иначе няма да ядат тези ягоди, затова решиха да пренебрегнат въпроса. Дали това, че няма да ядат

нещо, означава, че не трябва да ги е грижа за него? А картофите и лука, които все пак щяха да ядат — грижа ли ги беше за тях? Никой от тези лъжеводачи не се интересуваше. Просто гледаха как надзорничката прави каквото си иска. Един ден ги посетих и някой съобщи, че марулите са поувехнали и ако не ги оберат скоро, никой няма да може да ги яде и ще отидат на вятъра. Надзорничката обаче настояваше да ги оставят и каза, че ако ги оберат, ще трябва да засадят други зеленчуци, което намираше за излишно натоварване. Въпреки че знаеха за това, лъжеводачите не направиха нищо. В крайна сметка се наложи Горното да им нареди бързо да оберат марулите и да се справят със ситуацията — в противен случай марулите щяха да заемат място и да попречат на засаждането на летните зеленчуци. Въпреки че в работата възникна такъв значителен проблем, никой от лъжеводачите не направи нищо по въпроса, твърде много се страхуваха да не оскърбят хората. Тъй като надзорничката беше повишена от лъжеводач и той никога не проверяваше работата ѝ, след като я повиши, ѝ позволи да действа свободно и ѝ осигури подкрепа и гръб, а другите водачи не смееха да се намесят и работеха в съучастие с тях, в крайна сметка възникнаха толкова много неприятности. Това е работата, която водачите свършиха. Могат ли все още да се нарекат водачи? Въпреки че толкова сериозен проблем се случваше точно под носа им, те не успяха да го разпознаят като проблем, камо ли да го разрешат. Не са ли това лъжеводачи? (Да, такива са.) От една страна те бяха човекоугодници и се страхуваха да не оскърбят другите. От друга страна не знаеха колко сериозен е проблемът, липсваше им точна преценка, не знаеха, че това е проблем, и не осъзнаваха, че тази работа попада в обхвата на отговорностите им. Не са ли некадърници и нехранимайковци? Не е ли това занемаряване на отговорностите? (Да.) Това е четвъртата ситуация: надзорници, които се противопоставят на работните разпоредби на Божия дом и действат по свой начин. Представихме пример, който разобличава проявлението на лъжеводачите, при което занемаряват отговорностите си по този въпрос, и който изважда наяве природата същност на лъжеводачите.

V. Как се отнасят лъжеводачите с надзорници, които са антихристи и установяват независими царства

Друга ситуация е, когато надзорници се бунтуват срещу своите началници и установяват независимо царство — тези надзорници са антихристи. Лъжеводачите не са способни да изпълняват ролята на наблюдатели, когато става въпрос за проблеми като например надзорници с лоши заложби, надзорници, които притежават лоша човешка природа или които вилнеят и вършат лоши неща. Те също така не успяват своевременно да проверят и да се осведомят за работата, която вършат тези типове надзорници, и за техните проблеми, за да определят дали са подходящи. По същия начин лъжеводачите са още по-неспособни да

прозрат природата същност на антихристите, които са зловещи и жестоки хора. Те не само не са способни да прозрат това, но в същото време донякъде се страхуват от тези хора и са малко безпомощни и безсилни до степен, в която най-често биват водени за носа от антихристите. Колко сериозно може да стане това? Антихристите може да сформират клики в областите на работа на лъжеводачите, да привлекат собствените си сили и да установяват независими царства, а накрая може да поемат властта, да започнат да командват и да превърнат лъжеводачите във фигуранти. Тези лъжеводачи някак си остават неосведомени за нещата, които антихристите решават и за които знаят, и са в неведение за тях. Те осъзнават тези неща едва след като нещо се случи и някой им го съобщи, но тогава вече е твърде късно. Лъжеводачите дори питат антихристите защо не са били информирани, а техният отговор е: „Каква е ползата да ти казваме? Ти не можеш да вземеш решение за нищо, така че нямаше нужда да обсъждаме това с теб, сами взехме решението. Дори да те бяхме информирали, ти определено щеше да се съгласиш. Какво мнение би могъл да имаш?“. Лъжеводачите са безпомощни по такива въпроси. Ако не можеш да разпознаеш тези антихристи, да ги преодолееш или да се справиш с тях, трябва да съобщиш за тях на Горното, но дори това не смееш да направиш — не си ли некадърник? (Да.) Когато се сблъскат с такива въпроси, тези големи некадърници просто идват при Мен, за да се оплакват през сълзи и да хленчат: „Не е моя вината. Не съм взел това решение. Това дали са взели правилно решение няма нищо общо с мен, защото не ме информираха и не ми казаха нищо, когато са го взели“. Какво имат предвид с това? (Бягат от отговорност.) Като водач трябва да знаеш тези въпроси и да имаш разбиране за тях. Ако антихристите не те информират за нещата, защо ти сам не отидеш да попиташ по своя инициатива? Като водач трябва да организираш и ръководиш всеки въпрос, и да вземаш решения по него. Ако те не те информират за нищо и вземат решения сами, като след това ти изпращат фактури за подпис, не узурпират ли твоята власт? Щом лъжеводачите се сблъскат с антихристи, които смущават църковното дело, те остават като гръмнати. Безпомощни са като заблудени овце, изправени пред вълк, и наблюдават безсилно, докато ги превръщат във фигуранти и узурпират властта им. Не могат да направят нищо по въпроса — каква безполезна шайка нещастници! Не могат да разрешават проблеми, не могат да разпознават или разобличават антихристите и със сигурност не могат да ги ограничат да не извършват каквито и да било злодеяния. В същото време не съобщават тези проблеми на Горното. Не са ли това некадърници? Каква е ползата да те изберат за водач? Антихристите вилнеят и вършат лоши неща, открито прахосват приношенията, сформират сили, които оглавяват, и установяват независими царства в църквата. Междувременно ти изобщо не успяваш да ги надзираваш и разобличаваш, да ги накараш да се въздържат, нито успяваш да се справиш с тях, а идваш при Мен да се оплакваш.

Що за водач си? Наистина си некадърник! Независимо какво точно правят, тези шайки, оглавявани от антихристи, тайно провеждат обсъждания помежду си и след това вземат решения без одобрение. Дори не дават на водачите право да узнаят какво се случва, камо ли право да вземат решения. Директно отричат водачите, като упражняват цялата власт сами и командват всичко. Какво правят водачите, натоварени да ги управляват, насред всичко това? Те изобщо не успяват да проверяват, надзиравт и управляват тази работа, нито да вземат решения относно нея. В крайна сметка оставят антихристите да поемат властта и да ги управляват отгоре. Не възниква ли този проблем от работата на лъжеводачите? Каква е същността на този проблем? Откъде произтича? Произтича от това, че лъжеводачите имат лоши заложби, липсва им работоспособност, а антихристите изобщо не ги зачитат. Антихристите си мислят: „Какво можеш да направиш като водач? Аз пак няма да те слушам и ще продължа да те прескачам, за да свърша нещата. Ако съобщиш това на Горното, ще те измъчваме!“. Лъжеводачите не смеят да докладват за такива въпроси. На лъжеводачите им липсва не само работоспособност, но и смелост да отстояват принципите, страхуват се да не оскърбят хората и напълно им липсва преданост — не е ли това сериозен проблем? Ако наистина имаха някакви заложби и разбираха истината, тогава като видят, че тези типове не са стока, биха казали: „Не смея да ги разоблича сам, затова ще разговарям с няколко братя и сестри, които повече се стремят към истината и я разбират, за да разрешим тези проблеми. Ако след разговора с тях все още не можем да се справим с антихристите, ще съобщя за проблема на Горното и ще оставя То да го разреши. Не мога да направя нищо друго, но първо трябва да защитя интересите на Божия дом. Категорично не трябва да се позволява на въпросите, които съм прозрял и на проблемите, които съм открил, да продължават да се влошават“. Не е ли това начин за справяне с проблема? Не може ли също така да се счита за изпълнение на нечия отговорност? Ако можеше да направиш това, тогава Горното нямаше да каже, че имаш лоши заложби и ти липсва работоспособност. Ти обаче не можеш дори да съобщиш за проблемите на Горното, затова си окачествен като некадърник и лъжеводач. Не само че имаш лоши заложби и ти липсва работоспособност, но дори нямаш вярата и смелостта да се осланяш на Бог, за да разобличиш антихристите и да се бориш с тях. Не си ли некадърник? Достойни ли са за съжаление тези, които са узурпирани от антихристите? Може да изглеждат жалки. Не са направили нищо лошо, а в работата си са много предпазливи, много се страхуват да не направят грешки, да не бъдат кастрени и да не бъдат презирани от братята и сестрите. И все пак в крайна сметка биват напълно узурпирани от антихристите точно пред очите им — нищо, което казват, няма ефект и всъщност няма значение дали са там или не. На повърхността може да изглеждат достойни за съжаление, но всъщност са доста омразни. Кажи Ми, може ли Божият дом да разреши проблеми, които хората не

могат? Трябва ли хората да докладват проблемите на Горното? (Да, трябва.) В Божия дом няма проблеми, които не могат да бъдат разрешени, а Божиите слова могат да разрешат всеки проблем. Имаш ли истинска вяра в Бог? Ако дори нямаш тази частица вяра, как си пригоден да си водач? Не си ли безполезен нещастник? Тук не става въпрос само да си лъжеводач — липсва ти дори най-основна вяра в Бог. Ти си неверник и не заслужаваш да си водач!

По отношение на четвъртата отговорност на водачите и работниците изброихме пет ситуации, за да разобличим как лъжеводачите подхождат към различните точки от работата и към надзорниците. Въз основа на тези пет ситуации разнищихме различните проявления на изключително лошите заложби на лъжеводачите, тяхната некомпетентност и неспособност да вършат истинска работа. Като разговаряме по този начин, става ли ви малко по-ясно как да разпознавате лъжеводачите? (Да.) Добре тогава, нека за днес приключим нашето общение тук. Довиждане!

23 януари 2021 г.

ОТГОВОРНОСТИТЕ НА ВОДАЧИТЕ И РАБОТНИЦИТЕ (4)

Пета точка: осъзнавайте и разбирайте навреме състоянието и напредъка на всяка точка от работата и бъдете готови своевременно да решавате проблемите, да поправяте отклоненията и да поправяте недостатъците в работата, така че тя да върви гладко

Днешното общение е посветено на петата отговорност на водачите и работниците: „Осъзнавайте и разбирайте навреме състоянието и напредъка на всяка точка от работата и бъдете готови своевременно да решавате проблемите, да поправяте отклоненията и да поправяте недостатъците в работата, така че тя да върви гладко“. Ще се съсредоточим върху тази отговорност, за да анализираме различните проявления на лъжеводачите, да видим дали лъжеводачите изпълняват отговорностите си в тази работа и дали се придържат здраво към дълга си и изпълняват работата си добре.

Лъжеводачите се отдават на разтуха и не се ангажират задълбочено на местно ниво, за да вникнат в работата

Петата отговорност на водачите и работниците първо споменава „навременното осъзнаване и разбиране на състоянието и напредъка на всяка точка от работата“. За какво се отнася „състоянието на всяка точка от работата“? То се отнася до това, какво е текущото състояние на дадена точка от работата. Какво трябва да разберат водачите и работниците тук? Например: какви конкретни задачи изпълнява персоналът, с какви дейности е зает, дали тези дейности са необходими, дали са ключови и важни задачи, колко ефективен е този персонал, дали работата върви гладко, дали броят на персонала съответства на работното натоварване, дали всеки е получил достатъчно задачи, дали има случаи на твърде много персонал за определена задача — когато има твърде много персонал за твърде малко работа и повечето хора бездействат — или случаи, когато работното натоварване е твърде голямо, а персоналът — твърде малко и надзорникът не успява да ръководи ефективно, което води до ниска ефективност на работата и бавен напредък. Това са все ситуации, които водачите и работниците трябва да разбират. Освен това, докато изпълняват всяка точка от работата, водачите и работниците трябва да разбират и неща като дали някой предизвиква смущения или саботаж, дали някой задържа напредъка или подкопава работата, дали има някаква намеса или нехайство. И така, как те придобиват разбиране по тези въпроси? Някои водачи може от време на време да се обаждат по телефона, за да попитат: „Заети ли сте в момента?“. Когато чуят другата страна да казва, че е много заета, те може да отговорят: „Добре, изпитвам облекчение, щом сте заети“.

Какво мислите за този начин на работа? Какво мислите за този въпрос? Този въпрос решаващ и необходим ли е? Това е характерно за работата на лъжеводачите — те просто я карат през пръсти. Те се задоволяват да свършат малко повърхностна работа, за да поуспокоят съвестта си, но не се съсредоточават върху вършенето на практическа работа, още по-малко пък отиват по места, при всеки екип, за да разберат текущото състояние на работата. Например дали организацията на персонала е подходяща, как се върши работата, дали са възникнали някакви проблеми — тези практически въпроси не се разглеждат от лъжеводачите, които вместо това намират незабележимо място, където да ядат, да пият и да се забавляват, без да понасят суровостта на вятъра или слънцето. Те просто изпращат писма или от време на време карат някого да поразпита от тяхно име, като смятат, че това представлява изпълнение на тяхната работа. Нещо повече, братята и сестрите може да не ги видят в продължение на десет дни или половин месец. Когато братята и сестрите бъдат попитани: „С какво е зает вашият водач? Извършва ли конкретна работа? Дава ли ви напътствия и решава ли проблеми?“, те отговарят: „Дори не го споменавай, не сме виждали водача си от месец. След последната сбирка, която организира за нас, той никога повече не се появи и сега имаме много проблеми, но няма кой да ни помогне да ги разрешим. Няма друг начин. Надзорникът на нашата група и нашите братя и сестри трябва да се съберат, за да се молят и да търсят принципи, да обсъждат и да си сътрудничат в работата. Тукашният водач не е ефективен. Сега сме без водач“. Колко добре се справя този водач с работата си? Горното пита този водач: „След като последният филм беше завършен, получихте ли някакви нови сценарии? Какво заснемате сега? Как напредва работата?“. Водачът отговаря: „Не знам. След последния филм имах една сбирка с тях, след което всички бяха заредени с енергия, не бяха негативни и нямаха никакви трудности. Оттогава не сме се срещали. Ако искате да знаете каква е тяхната текуща ситуация, мога да се обадя и да попитам“. „Защо не се обади, за да разбереш ситуацията по-рано?“. „Защото бях твърде зает, посещавах сбирки навсякъде. Все още не е техен ред. Ще мога да разбера ситуацията, едва когато се събера с тях следващия път“. Такова е отношението им към църковното дело. След това Горното казва: „Не си наясно с текущата ситуация или с проблемите, които съществуват във филмопроизводството, така че какво ще кажеш за напредъка на евангелската работа? В коя страна евангелската работа се е разпространила най-добре, най-идеално? Хората в коя страна имат сравнително добра заложба и възприемат бързо? Коя страна има по-добър църковен живот?“. „Ах, бях се съсредоточил само върху сбирките, забравих да попитам за тези неща“. „Тогава колко хора от евангелския екип могат да свидетелстват? Колко хора са развивани да свидетелстват? В коя страна кой е отговорен за църковното дело и църковния живот и ги проследява? Кой пои и пасе? Започнали ли са нови членове на църквата от различни страни да живеят

църковен живот? Техните представи и фантазии напълно ли са разсеяни? Колко хора са се вкоренили в истинския път и вече не са подвеждани от религиозни хора? Колко от тях могат да изпълняват дълга си, след като са вярвали в Бог в продължение на една или две години? Разбираш ли и схващаш ли тези въпроси? Когато в работата възникнат проблеми, кой може да ги реши? Знаеш ли коя група или лица в евангелския екип са отговорни за работата си и имат действителни резултати?“. „Не знам. Ако искаш да знаеш, мога да попитам вместо теб. Ако не бързаш, ще попитам, когато имам време; все още съм зает!“. Този водач свършил ли е някаква конкретна работа? (Не.) Той казва „не знам“ на всичко; пита за нещата само в момента, в който го попитат, така че с какво е зает? Независимо в кой екип отива на сбирки или за проверка на работата, той не успява да идентифицира проблемите в работата и не знае как да ги реши. Ако не можеш да прозреш състоянията и характера на различни хора веднага, тогава не трябва ли поне да проследиш, да разбереш и да схванеш проблемите, които съществуват в работата, каква работа се върши в момента и до какъв етап е стигнала? Обаче лъжеводачите не могат да направят дори това. Нима те не са слепи? Макар че ходят при различни екипи в църквата, за да проследяват и проверяват работата, те изобщо не разбират действителната ситуация, не могат да идентифицират ключови проблеми, а дори и да забележат някои проблеми, не могат да ги решат.

Имаше един екип филмови продукции, който се готвеше да снима много сложен филм от тип, какъвто не бяха правили дотогава. Техният водач не беше наясно дали бяха подходящи да се заемат с този филмов сценарий, дали режисьорът и целият екип имаха възможност да завършат тази работа. Той просто каза: „Вие сте поели нов сценарий. Тогава действайте и го заснемете. Ще ви подкрепям и ще следя развитието заедно с вас. Направете всичко възможно, а когато възникнат трудности, молете се на Бог и ги разрешавайте според Божиите слова“. И после си тръгна. Този водач не можеше да види или да открие която и да е от съществуващите трудности; може ли да се работи добре по този начин? След като екипът филмови продукции получи този сценарий, режисьорът и членовете от екипа често анализираха сюжета и обсъждаха костюмите и кадрите, но нямаха никаква представа как да заснемат филма. Не можеха официално да започнат продукцията. Не е ли това текущото състояние? Не са ли това съществуващите проблеми? Не са ли това проблеми, които водачът трябва да разреши? Водачът прекарваше всеки ден в сбирки, след множество събирания не бяха разрешени никакви практически проблеми, а снимките все още не можеха да продължат нормално. Имаше ли водачът някакво въздействие? (Не.) Той само крещеше лозунги, за да повдига духа: „Не можем да бездействаме, не можем да паразитираме върху Божия дом!“. Той дори мъмреше хората: „Вие, хора, нямате никаква съвест, паразитирате върху Божия дом, без да изпитвате каквото и да е чувство — нямате ли срам?“. След като каза това, всички почувстваха леки

угризения на съвестта: „Да, работата напредва толкова бавно, а ние все така получаваме храна три пъти дневно — не е ли това паразитиране? Наистина не сме свършили никаква работа. Тогава кой ще разреши тези проблеми, които възникват в работата? Не можем да ги разрешим, затова питаме водача, но водачът само ни казва да се молим усърдно, да четем Божиите слова и да си сътрудничим хармонично, без да разговаря как трябва да се разрешат тези проблеми“. Водачът провеждаше сбирки на място всеки ден, но тези проблеми просто не можеха да бъдат разрешени. С течение на времето вярата на някои хора охладня и те изпаднаха в състояние на униние, защото не виждаха път напред и не знаеха как да продължат снимките. Те възлагаха последната си надежда на водача, като се надяваха, че той може да разреши някои практически проблеми, но уви, този водач сякаш беше сляп, нито изучаваше професията, нито общуваше, обсъждаше или търсеше заедно с онези, които я разбираха. Често държеше в ръцете си книга с Божиите слова и казваше: „Чета Божиите слова за духовна преданост. Въоръжавам се с истината. Никой да не ме смущава, зает съм!“. В крайна сметка се натрупваха все повече проблеми, което доведе до полупарализирано състояние на работата, но лъжеводачът все още смяташе, че върши чудесна работа. Защо беше така? Той вярваше, че след като е провел сбирки, разпитал е за работната ситуация, открил е проблемите, споделил е Божиите слова, посочил е състоянията на хората и всеки се е сравнил с тези състояния и е решил да изпълни добре дълга си, то тогава отговорността му като водач е изпълнена и той е направил всичко, което може да се очаква от него — ако конкретните задачи, свързани с професионалните аспекти, не можеха да бъдат свършени добре, това не беше грижа на водача. Що за водач е това? Църковното дело беше изпаднало в полупарализирано състояние, но той изобщо не се тревожеше и не беше разстроен. Ако Горното не беше разпитало или настояло, той просто щеше да продължи да протака, без да споменава какво се случва на по-нисшето ниво, без да разрешава никакви проблеми. Дали такъв водач е изпълнил отговорностите си на водач? (Не.) И така, за какво говореше по цял ден на сбирките? Говореше празни приказки, просто проповядваше доктрини и крещеше лозунги. Водачът не разрешаваше практически проблеми в работата, не изкореняваше нехайните и негативни състояния на хората и не знаеше как да разрешава проблемите в работата на хората според истините принципи. В резултат на това целият проект спря и дълго време не се виждаше никакъв напредък. Но водачът изобщо не се притесняваше. Това не е ли проявление на лъжеводачи, които не вършат практическа работа? Каква е същността на това проявление на лъжеводачите? Не е ли това сериозно пренебрегване на отговорност? Да пренебрегваш сериозно работата си, да не изпълняваш отговорностите си — точно това правят лъжеводачите. Стоиш на мястото си, като вършиш всичко през пръсти, без да разрешаваш практически проблеми. Стоиш на мястото си само за да мамиш

хората. Дори да стоиш там през цялото време, ако не вършиш никаква практическа работа, това няма да доведе до нищо. В работата и сред професионалните аспекти възникват различни проблеми, някои от които можеш да разрешиш, но не го правиш — това вече е сериозно пренебрегване на отговорността. Освен това си сляп както с очите, така и с ума си: понякога, когато откриеш проблеми, не можеш да прозреш тяхната същност. Не можеш да ги разрешиш, но се преструваш, че си в състояние да се справиш с тях, като едва се държиш, а категорично отказваш да общуваш или да се консултираш с онези, които разбират истината, и също така не докладваш на Горното и не се допитваш до него. Защо е така? Страхуваш се да не бъдеш кастрен? Страхуваш се, че Горното ще узнае истината за теб и ще те освободи? Не е ли това съсредоточаване върху статуса без ни най-малко да се поддържа работата на Божия дом? Как би могъл да изпълняваш дълга си добре с такъв манталитет?

Каквато и важна работа да върши даден водач или работник и от каквото и естество да е тя, основният му приоритет е да разбира и да схваща как върви работата. Той трябва да присъства там лично, за да проследява нещата, да задава въпроси и да получава информация от първа ръка. Не бива просто да разчита на това, което чуе, или да слуша чужди отчети. Вместо това със собствените си очи трябва да наблюдава положението на персонала и как напредва работата и трябва да разбира какви трудности възникват, дали някои зони противоречат на изискванията на Горното, дали се нарушават принципи, дали има някакви смущения или прекъсвания, дали липсва необходимо оборудване или съответните наставляващи материали, свързани със специализираната работа. Водачът трябва да е наясно с всичко това. Колкото и доклади да е изслушал и колкото и сведения да е събрал от това, което е чул, нищо не може да се сравни с личното посещение; по-точно и надеждно е да види нещата със собствените си очи. След като се запознае с всички аспекти на положението, ще има добра представа за това какво се случва. Особено важно е ясно и точно да разбере кой има добри заложби и кого си струва да развива, защото само това му дава възможност точно да развива и оползотворява хората, което е от решаващо значение, за да могат водачите и работниците да вършат работата си добре. Водачите и работниците трябва да имат път и принципи, по които да развиват и обучават хората с добри заложби. Освен това трябва да схващат и разбират различните видове проблеми и трудности, които съществуват в делото на църквата. Трябва да знаят и как да ги разрешават, както и да имат свои собствени идеи и предложения за това, как да се развива работата и какви са бъдещите ѝ перспективи. Много по-лесно ще вършат работата, ако са способни ясно и с лекота да говорят за такива неща, без да изпитват никакви съмнения или опасения. Водачът ще изпълнява отговорностите си, като работи така, нали? Трябва да знае как да разрешава споменатите по-горе проблеми в работата и често трябва да размишлява над тези

неща. Когато е изправен пред трудности, трябва да разговаря и да обсъжда тези неща с всички, като търси истината, за да разреши проблемите. Като върши практическа работа, стъпил здраво на земята с двата крака, по този начин, няма да има никакви нерешими затруднения. Лъжеводачите правят ли това? (Не.) Лъжеводачите умеят само да се преструват и да мамят хората, като се държат така, сякаш разбират неща, които не разбират, без да са в състояние да разрешат никакви действителни проблеми и се занимават само с безполезни неща. Когато ги питат с какво са се занимавали, те казват: „В мястото ни за живеене липсваха няколко възглавници, а екипът филмови продукции не разполагаше с парче плат за костюмите, така че отидох да купя малко. Друг път в кухнята свършиха продуктите, а готвачът не можеше да излезе, така че трябваше да отида и да купя някои неща, а по пътя взех няколко торби с брашно. Всички тези неща трябваше да направя сам“. Те наистина са били доста заети. Не пренебрегват ли своите същински задачи? Когато става въпрос за работата, която попада в обхвата на техните отговорности като водачи, те изобщо не се интересуват или изобщо не поемат никакво бреме, а само я вършат нехайно. Проблемът, че собствената им заложба е доста слаба и че са слепи както с очите, така и с ума си, е достатъчно сериозен, но те също така не носят никакво бреме и се отдават на удобства, като често прекарват по няколко дни на някое уютно място. Когато някой има проблем и ги търси за решение, те не могат да бъдат намерени никъде и никой не знае с какво в действителност се занимават. Те сами си разпределят времето. Тази седмица една сутрин провеждат сбирка с един екип, следобед почиват, а после вечерта събират хората, отговарящи за общите въпроси, за да обсъдят нещата. Следващата седмица организират сбирка на отговорниците за външните дела, като небрежно питат: „Има ли някакви трудности? Чели ли сте Божието слово през този период? Били ли сте възпирани или смущавани при контактите си с невярващи?“. И след като зададат тези няколко въпроса, те приключват. Докато мигнат, месецът се изтърколил. Каква работа са свършили? Въпреки че проведоха сбирки с всеки екип поотделно, те не знаеха нищо за работната ситуация на който и да от тях, нито пък научаваха или разпитваха за това, камо ли да се включат в работата на всеки екип или да я ръководят. Те не участваха в работата, не я проследяваха и не даваха указания, но имаше няколко неща, в които бяха точни: хранеха се навреме, спяха навреме и провеждаха сбирки навреме. Животът им е доста рутинен, грижат се добре за себе си, но резултатите им в работата не са на ниво.

Някои водачи не изпълняват каквито и да е отговорности на водачи и работници, като не вършат основното дело на църквата, а вместо това се съсредоточават единствено върху някои незначителни общи въпроси. Те са се специализирали в управлението на кухнята, като винаги питат: „Какво ще ядем днес? Имаме ли някакви яйца? Колко месо е останало? Ако е свършило, ще отида

да купя малко“. Те смятат работата в кухнята за изключително важна, наминават през кухнята без причина, винаги мислят за това как да ядат повече риба, повече месо, как да се наслаждават повече, как да ядат храна без каквито и да е угризения. Докато хората във всеки екип са заети с работа, съсредоточени върху доброто изпълнение на дълга си, тези водачи се съсредоточават само върху това да се хранят добре и да живеят доста добре уреден живот. Откакто са станали водачи, те не само не се интересуват от делото на църквата и избягват всякакви тежки усилия, но и се грижат да се поддържат охранени и с розови бузи. Какво правят те всеки ден? Заети са с работа, свързана с общите въпроси, с някакви тривиални неща, без да са свършили добре никаква практическа работа или да са разрешили някакви истински проблеми. Но те не изпитват угризения в сърцето си. Всички лъжеводачи не вършат ключовото дело на църквата и не разрешават никакви практически проблеми. След като станат водачи, те си мислят: „Трябва само да намеря няколко човека, които да свършат конкретната работа, и тогава няма да се налага да я върша сам“. Те смятат, че след като са организирали надзорници за всяка точка от работата, за самите тях не остава нищо за вършене. Вярват, че това е вършене на ръководни дела, и значи имат право да се наслаждават на предимствата на своя статус. Те не участват в никаква практическа работа, не следят, нито осигуряват ръководство и не провеждат разследвания или проучвания за разрешаване на проблеми. Изпълняват ли те отговорностите на водач? Може ли църковното дело да се върши добре по този начин? Когато Горното ги пита как върви работата, те казват: „Всичко в църковното дело е нормално. Всяка точка от работата има надзорник, който се занимава с нея“. Ако им бъде зададен допълнителен въпрос за това дали има някакви проблеми в работата, те отговарят: „Не знам. Вероятно няма никакви проблеми!“. Това е отношението на лъжеводачите към работата им. Като водач проявяваш пълна безотговорност за възложената ти работа. Всичко се делегира на други, без проследяване, запитвания или съдействие за разрешаване на проблеми от твоя страна — ти просто седиш там като безучастен началник. Не си ли пренебрегнал отговорността си? Не се ли държиш като бюрократ? Не вършат никаква конкретна работа, не следят работата, не решават практически проблеми — не са ли такива водачи просто за украса? Не са ли те лъжеводачи? Това е олицетворение на лъжеводач. Работата на лъжеводача се състои само в това да мърда устните си и да издава заповеди, без в действителност да участва в работата или да я следи, нито да търси или да открива проблемите в нея. Дори когато проблемите са открити, той не ги разрешава. Просто се държи като безучастен началник, като мисли, че вършенето на работа се състои в това. И все пак този начин на ръководене не смущава душевния му покой; той живее с всички удобства всеки ден и през цялото време е в добро настроение. Как така все още може да се усмихва? Открих един факт: такива хора са напълно безсрамни. Като водачи не вършат

никаква действителна работа, само организират няколко човека да изпълняват задачи и смятат, че работата е свършена. Никога не ги виждате на работното място. Нямат представа за напредъка на църковното дело или колко резултатно е то, но въпреки това продължават да смятат, че като водачи са компетентни и отговарят на стандартите. Това е олицетворение на лъжеводач, който не върши каквато и да е действителна работа. Лъжеводачите нямат никакво бреме за делото на църквата, не се тревожат или притесняват, независимо колко проблеми възникват. Задоволяват се с това само да се занимаят с някои общи въпроси и след това си мислят, че са свършили действителна работа. Независимо как Горното разобличава лъжеводачите, те не се чувстват зле вътрешно, нито виждат себе си в разобличаването. Те нямат никакъв самоанализ или покаяние. Такива хора не са ли лишени от съвест и разум? Може ли някой, който наистина има съвест и разум, да се отнася по този начин към църковното дело? Несъмнено не.

Обикновено след като чуят разобличаването на различните проявления на лъжеводачите и се сравнят с тези описания, хората с поне малко съвест и разум ще могат да видят в по-голяма или по-малка степен, че в тези описания има нещо от тях самите. Лицата им ще се изчервят, ще станат неспокойни, в сърцата им ще има притеснение, ще се почувстват задължени на Бог и тайно ще решат: „Преди се отдавах на плътските удобства, не вършех добре работата си, не изпълнявах отговорностите си, не вършех практическа работа, бях неинформиран, когато ме питаха, винаги исках да се измъкна и винаги се преструвах от страх, че щом другите видят какво наистина се случва с мен, ще изгубя репутацията и статуса си, а позицията ми на водач няма да може да бъде запазена. Едва сега разбирам, че подобно поведение е срамно и не може да продължава. Трябва да бъда малко по-сериозен в предприемането на действия и да полагам усилия. Ако продължавам да не се справям добре, това ще бъде непростимо — съвестта ми ще ме обвини!“. Такива лъжеводачи все още притежават някаква човешка природа и съвест; най-малкото имат чувство за съвест. След като чуят Моето разобличаване, те виждат себе си в тези слова и се чувстват притеснени; размишляват: „Наистина не съм свършил никаква истинска работа или не съм разрешил никакви практически проблеми. Не заслужавам Божието поръчение или титлата водач. Какво трябва да правя тогава? Трябва да се поправя; отсега нататък трябва да се заема и да решавам практически проблеми, да участвам във всяка конкретна задача, да не се измъквам, да не се преструвам и да върша нещата по най-добрия начин, на който съм способен. Бог проучва внимателно сърцата и най-съкровените мисли на хората, Бог знае точно колко струва всеки; независимо дали правя нещата добре или зле, най-важното е да ги правя с цялото си сърце. Ако не мога да направя дори това, мога ли все още да се нарека човек?“. Да можеш да се самоанализираш по този начин се нарича да имаш съвест. Хората без съвест, независимо от това как ги разобличаваш, не се изчервяват или не усещат как сърцето им се разтуптява;

те просто продължават да правят каквото си искат. Дори да виждат себе си в това, което Бог е разобличил, те се чувстват безразлични към него: „Не е като да са ме споменали поименно“ — мислят си те. — „Защо трябва да се страхувам? Моята заложба е добра, аз съм талантлив. Божият дом не може без мен! И какво от това, че не върша никаква практическа работа? Не я върша самият аз, но карам някой друг да я върши, така че все пак е свършена, нали? Във всеки случай, всяка задача, която ме караш да изпълня, е изпълнена, независимо от това кого организирам да я свърши. Моята заложба е добра, така че работя тарикатски. В бъдеще ще продължа да я карам нехайно и да се наслаждавам на живота, както си искам“. Независимо как разнищвам или разобличавам лъжеводачите за това, че не вършат практическа работа, въпросните хора си остават същите, без да осъзнават нищо: „Нека другите да мислят каквото искат и да ме виждат както искат — аз просто няма да го направя!“. Имат ли съвест такива лъжеводачи? (Не.) Това е четвъртият път, в който разговаряме за разобличаването на различните проявления на лъжеводачи и всеки път, когато разобличавам такива лица, онези, които имат дори малко съвест, се чувстват като седнали на тръни, изпитват несигурност, защото не вършат добре работата си, и тайно решават бързо да се покаят и да се променят радикално. В същото време тези, които нямат съвест, са изключително безсрамни. Те не изпитват каквото и да било. Независимо от това как общувам, те просто продължават да си живеят дните както обикновено и да се наслаждават на живота, както си искат. Когато ги попиташ: „Някои хора отговарят за евангелската работа, други — за преводаческата дейност, а трети — за филмовите продукции — за коя конкретна работа отговаряш ти?“, те казват: „Въпреки че не съм свършил никаква конкретна работа, надзиравам всичко. Провеждам сбирки за тях“. Ако тогава ги попиташ: „Колко сбирки провеждаш за един месец?“, те ще отговорят: „Най-малкото една голяма сбирка на месец и една малка на всеки две седмици“. И когато ги попиташ: „Освен че провеждаш сбирки, каква конкретна работа си свършил?“, те ще отговорят: „При положение, че съм толкова зает със сбирките, каква конкретна работа мога да свърша? Освен това сферата, която управлявам, е толкова обширна, че не ми остава време за конкретна работа“. Тези лъжеводачи смятат, че са напълно в правото си — те са много стабилни и непоклатими водачи! Независимо как ги разобличават и кастрят, те ни най-малко не се разстройват от това. Ако Аз трябваше да изпълня определена задача, например да сготвя за петима души, но съм приготвил храна, която стига само за четирима, щях да се чувствам неудобно, че не съм приготвил достатъчно, и щях да се чувствам виновен, че не съм нахранил всички добре. След това ще помисля как да се реванширам за това, като следващия път се уверя, че съм изчислил правилно, така че всички да получат достатъчно за ядене. И ако някой каже, че храната е била твърде солена, също ще се почувствам зле. Ще попитам кое ястие е било прекалено солено, а след това ще попитам другите дали

подправките са били подходящи. Въпреки че е трудно да удовлетворя всички, все пак трябва да се опитам да направя всичко възможно, за да изпълня добре Моята част. Това се нарича изпълнение на нечии отговорности; това е разумът, който хората трябва да притежават. Винаги трябва да изпълняваш отговорностите си; независимо каква е задачата, трябва самият ти да участваш в нея. Ако някой изкаже различно мнение — независимо кой е той — и осъзнаеш, че си сгрешил, и след като го чуеш, се почувстваш зле, тогава трябва да се поправиш и да вложиш сърцето си в това, което правиш в бъдеще, като се справяш добре, дори ако това означава да понесеш някои страдания. Лъжеводачите нямат това чувство, затова изобщо не понасят страдания. След като са чули тези факти за разобличаването на лъжеводачите, те не чувстват каквото и да било, продължават да се наслаждават на храната си, да спят добре и да се наслаждават на живота със същото радостно настроение всеки ден, без да имат чувството, че носят тежко бреме на раменете си, или да изпитват чувство на вина в сърцето си. Що за хора са това? Такива хора имат проблем с характера си: те нямат съвест, те са лишени от разум и са непочтени. Въпреки че различните проявления на лъжеводачите са разобличавани толкова дълго време — както от положителна гледна точка, чрез предоставяне и общение, така и от отрицателна, чрез разобличаване и разнищване — част от лъжеводачите все още не могат да разпознаят собствените си проблеми, нито пък изобщо възнамеряват да размишляват и да се покаят. Ако нямаше никакъв надзор и подтикване от Горното, те щяха да продължат да се справят горе-долу с работата си, доколкото могат, без изобщо да променят посоката. Независимо как ги разобличавам, те продължават да седят там невъзмутимо и без да осъзнават нищо. Не са ли прекалено безсрамни? Хора от този тип не са подходящи за водачи или работници. Те са толкова непочтени, че не познават срам! Нормалните хора трудно биха понесли дори споменаването на техните недостатъци, слабости или чуването на нещо неподходящо или против принципите по отношение на това, което са направили — камо ли пък да бъдат специално разобличени — и те биха се почувствали разстроени и унизени и биха помислили как да се променят и поправят. В същото време тези лъжеводачи забъркват пълна каша в работата си и продължават да живеят с чиста съвест, без да се чувстват притеснени или разтревожени, и все така напълно не осъзнават нищо, независимо как ги разобличават — те дори намират места, където да се скрият и да търсят отдих, и никога не се виждат никъде. Те наистина нямат срам!

Един църковен водач трябва да притежава поне съвест и разум, както и да разбира някои истини — само тогава може да почувства бреме. Какви са проявленията на чувството за бреме? Ако той види, че някои хора са негативни, имат изопачено възприемане, че някои хора разхищават имуществото на Божия дом, че някои вършат работата си нехайно, че някои не се заемат с правилните задачи, когато изпълняват дълга си, че някои винаги бълват високопарни думи, но

не вършат истинска работа…, ако открие, че в църквата има твърде много проблеми и трябва да бъдат разрешени, ако види, че не е свършена толкова много работа, това го кара да се чувства обременен. Откакто е станал водач, има усещането, че вътре в него постоянно гори огън. Ако открие проблем и не може да го разреши, започва да се тревожи и безпокои, не може да яде или да спи. По време на сбирки, когато някои хора съобщават за проблеми в работата си, които водачът не може да прозре и разреши веднага, водачът не се отказва. Той чувства, че трябва да разреши този проблем. След като се моли и търси, и премисля проблема в продължение на два дни, щом разбере как да го разреши, го разрешава бързо. След като разреши проблема, той бързо проверява други части от работата и открива друг проблем с твърде много хора, участващи в дадена част от работата, което налага намаляване на персонала. Тогава той бързо свиква сбирка, получава ясна представа за ситуацията, намалява персонала и измисля разумна организация, като по този начин проблемът е разрешен. Каквато и работа да проверяват, водачите, които носят бреме, винаги ще са способни да установят проблемите. По отношение на всички проблеми, които са свързани с професионални познания или които нарушават принципите, те ще са способни да ги установят, да разпитат за тях и да придобият разбиране за тях, и когато открият проблем, ще го разрешат своевременно. Интелигентните водачи и работници разрешават само проблеми, свързани с работата на църквата, с професионалните познания и с истините принципи. Те не обръщат внимание на дребните въпроси от ежедневието. Грижат се за всеки аспект на работата по разпространяването на евангелието, която Бог им е възложил. Те задават въпроси и проверяват всички проблеми, които са способни да забележат или открият. Ако не са способни да разрешат проблема сами в дадения момент, тогава се събират с други водачи и работници, общуват с тях, търсят истините принципи и мислят за начините, по които да го разрешат. Ако се сблъскат с голям проблем, който наистина не могат да разрешат, тогава се обръщат своевременно към Горното и позволяват на Горното да се справи с него и да го разреши. Такива водачи и работници са хора, които са принципни в действията си. Независимо какви проблеми съществуват, щом ги забележат, те не подминават. Постараят се да разберат напълно тези проблеми и след това да ги разрешат един по един. Дори да не бъдат разрешени напълно, може да се гарантира, че тези проблеми няма да възникнат отново. Това означава да изпълняваш дълга си с цялото си сърце, сила и ум, като изпълняваш изцяло отговорностите си. Тези лъжеводачи и работници, които не вършат практическа работа или не се съсредоточават върху разрешаването на истински проблеми, не могат да открият проблеми пред очите си и не знаят каква работа трябва да се свърши. Докато виждат, че братята и сестрите са заети с изпълнението на дълга си, те са напълно доволни, смятат, че това е резултатът от тяхната практическа работа. Смятат, че всички аспекти на работата са доста добри и че няма много

неща, които те лично да вършат, или някакви проблеми, които да разрешават, така че се съсредоточават върху това да се наслаждават на предимствата на своя статус. Те винаги искат да се изтъкнат и да се похвалят пред братята и сестрите. Винаги, когато видят братята и сестрите, те казват: „Бъди добър вярващ. Изпълнявай дълга си добре. Не се отнасяй нехайно. Ако си непослушен или причиняваш неприятности, ще те освободя!“. Те умеят само да упражняват статуса си и да поучават хората. По време на сбирки те винаги питат какви проблеми има в работата и дали подчинените им имат някакви затруднения, но когато другите изкажат своите проблеми и затруднения, те не могат да ги разрешат. Въпреки това те все още са щастливи и продължават да живеят с чиста съвест. Ако братята и сестрите не споменат никакви затруднения или проблеми, те смятат, че вършат работата си много добре, стават самодоволни. Те смятат, че да питат за дейността е работата, която им е възложена да вършат, и когато възникнат проблеми и Горното проследи отговорността обратно до тях, те са смаяни. Други излагат затрудненията и проблемите в работата пред тях, а те продължават да се оплакват защо не търсят истината, за да ги разрешат. Като не решават сами практическите проблеми, те прехвърлят отговорността на надзорниците под тях, като строго порицават тези, които изпълняват конкретните задачи. Това порицание им помага да се освободят от яда си и те дори с чиста съвест вярват, че вършат практическа работа. Никога не са се чувствали разтревожени или обезпокоени от това, че не могат да открият или разрешат проблеми, нито пък са били неспособни да ядат или да спят добре заради това — никога не са претърпявали подобни трудности.

Всеки път, когато посещавам фермерска църква, разрешавам някои проблеми. Всеки път, когато отивам, не е защото съм открил някакъв конкретен въпрос, който трябва да разгледам. Просто имам малко свободно време да обиколя и да видя как върви работата на различните екипи в църквата и какво е състоянието на хората във всеки екип. Събирам надзорниците на разговор, питам ги каква работа са свършили през този период и какви проблеми има, оставям ги да повдигнат някои въпроси и после разговарям с тях за това как да ги разрешим. Когато общувам с тях, мога да открия и някои нови проблеми. Един вид проблеми са тези, свързани с начина, по който водачите и работниците вършат своята работа. Друг вид са проблемите в работата в рамките на техните отговорности. Освен това им помагам и ги напътствам как да вършат конкретна работа, как да я изпълняват, каква работа да вършат, а после я проследявам следващия път, питам ги как е минала работата, възложена последния път. Необходим е такъв надзор, подтикване и проследяване. Въпреки че това не се прави с много фанфари и викове, използване на високоговорители за правене на някакви изявления, тези специфични работи и задачи се съобщават и изпълняват чрез някои водачи и работници, които могат да вършат практическа работа. По този начин работата на всеки екип става подредена и напредва, ефективността на работата се подобрява,

а резултатите са по-добри. В крайна сметка всеки човек от всеки екип може да се придържа здраво към собствения си дълг, като знае какво трябва да прави и как да го прави. Най-малкото, всеки изпълнява полагащия му се дълг, всички имат задачи под ръка и това, което правят, се прави според изискванията на Божия дом и може да бъде направено и според принципите. Това не е ли постигане на някакви резултати? Знаят ли лъжеводачите как да работят по този начин? Лъжеводачите ще размишляват: „И така, ето как Горното си върши работата: свиква няколко човека на приятелски разговор, всички си водят бележки в малка тетрадка и след като всичко е записано, работата на Горното е свършена. Ако това е начинът, по който Горното си върши работата, то тогава и ние ще го правим по същия начин“. Така лъжеводачите подражават по този начин. Те имитират външния вид, но в крайна сметка изобщо не вършат никаква практическа работа, не изпълняват нито една от задачите, които са помолени да извършат, просто пропиляват времето си в празни приказки. Понякога отивам и на зеленчуковите полета и в оранжериите, за да видя как расте разсадът или да разбера колко цикъла култури могат да се отглеждат в оранжерията през зимата и колко често да се поливат. Всички тези задачи, независимо дали са големи или малки, включват технически въпроси, свързани с отглеждането на зеленчуци, и стига човек да ги върши усърдно, може да ги осъществи. В какво лъжеводачите показват най-вече своята лъжливост? Най-очебийно в това, че не вършат практическа работа. Те просто изпълняват някои задачи, които ги карат да изглеждат добре и след това смятат работата за свършена, а после започват да се наслаждават на предимствата на своя статус. Независимо колко от този вид работа извършват, означава ли това, че извършват практическа работа? Повечето лъжеводачи възприемат истината нечисто, като разбират само някои думи и доктрини, което много затруднява доброто изпълнение на практическата работа. Част от лъжеводачите не могат да решават дори въпроси, свързани с общи дела. Те очевидно са със слаба заложба и им липсва духовно разбиране. Няма абсолютно никаква полза от развиването им. Някои лъжеводачи имат малка заложба, но не вършат практическа работа и се отдават на плътски удобства. Хората, които се отдават на плътски удобства, не се различават много от прасетата. Прасетата прекарват дните си в спане и ядене. Не правят нищо. Въпреки това, след като цяла година си се трудил да ги храниш, когато в края на годината цялото семейство яде месото им, може да се каже, че са служили. Ако един лъжеводач се отглежда като прасе, яде и пие безплатно по три пъти всеки ден, надебелява и става силен, но не върши никаква практическа работа и е развейпрах, не е ли безполезно да се отглежда? Бил ли е от някаква полза? Той може да служи само като контрастиращ предмет и трябва да бъде отстранен. Наистина е по-добре да отглеждаш прасе, отколкото лъжеводач. Лъжеводачите може да имат титлата „водач“, може да заемат тази длъжност, да се хранят добре по три пъти дневно, да се радват на много Божия благодат, да

станат охранени и розови от цялото ядене до края на годината — но какво да кажем за работата? Погледни всичко, което е осъществено в работата ти през тази година: имаш ли резултати в някоя от сферите на работа през тази година? Каква практическа работа си свършил? Божият дом не изисква от теб да вършиш перфектно всяка работа, но трябва да вършиш добре ключовата работа — например евангелската работа или филмопроизводството, работата с текст и т.н. Всичко това трябва да е плодотворно. При нормални обстоятелства по-голямата част от работата трябва да даде някакви резултати и постижения след три до пет месеца. Ако няма постижения след една година, тогава това е сериозен проблем. Коя работа в рамките на твоята отговорност е била най-ползотворна? За коя от тях си платил най-високата цена и си страдал най-много през цялата година? Представи това постижение и размишлявай върху това дали имаш някакви ценни постижения през годината, в която си се наслаждавал на Божията благодат. Трябва да имаш ясно усещане за това в сърцето си. Какво точно правеше, докато ядеше храната в Божия дом и се наслаждаваше на Божията благодат през цялото това време? Постигнал ли си нещо? Ако не си постигнал нищо, значи просто си се мотал наоколо. Ти си същински лъжеводач. Трябва ли такива водачи да бъдат освободени и отстранени? (Да.) Можете ли да разпознаете такива лъжеводачи, когато се сблъскате с тях? Можете ли да видите, че те са лъжеводачи, които просто работят нехайно, за да получат безплатен купон за храна? Те ядат, докато устите им се омазнят, но никога не изглеждат разтревожени или обезпокоени за работата, не участват в никакви конкретни задачи и не питат за тях. Дори и да попитат, то е по някаква причина. Те го правят само когато Горното ги притиска за резултати, а иначе не биха си направили труда. Те винаги се отдават на удоволствия, често гледат филми или телевизионни предавания. Те делегират работата и докато всички останали са заети с изпълнението на дълга си, те си почиват и се забавляват. Ако има проблем и се опиташ да ги намериш, за да се справят с него, те не се виждат никъде, но никога не закъсняват за ядене. И след като се нахранят, когато всички останали се върнат на работа, те се отдалечават, за да си починат още. Ако ги попиташ: „Защо не излезеш и не провериш работата? Всички чакат твоите напътствия, твоите разпореждания!“, те казват: „Защо ме чакат? Всички можете да го направите, всички знаете как да го направите — не е ли същото, когато не съм наблизо? Не мога ли да си почина малко?“. „Това почивка ли е? Ти просто гледаш филми!“. „Усвоявам професионални умения, изучавам как се снимат филми“. Дори си измислят извинения. Гледат филм след филм, а когато всички си почиват през нощта, те също отпочиват. Всеки ден те просто я карат през пръсти по този начин, но до каква степен? Всички ги смятат за неприятни, карат всички да се чувстват неловко и накрая никой не им обръща никакво внимание. Кажете Ми, ако такъв водач не е начело, може ли работата все пак да напредне? Без него Земята спира ли да се върти? (Продължава да се върти.)

Тогава той трябва да бъде разобличен, за да може всеки да види, че не се занимава с правилните задачи и че никой не трябва да бъде възпиран от него. Такива лъжеводачи, които не се занимават с правилните задачи, трябва да бъдат разобличавани и разнищвани, за да бъдат разпознати от всички, и след това трябва да бъдат освободени от длъжност да стоят настрана! Можете ли да разпознаете такива лъжеводачи, когато се сблъскате с тях? Щяхте ли всички да се чувствате като моряци без капитан, ако нямаше лъжеводачи? Щяхте ли самостоятелно да свършите работата и да изпълните задачите? Ако не бихте го направили, то вие сте в опасност. Ако се сблъскате с такъв вид лъжеводачи, които не изпълняват правилно дълга си, не дават пример за подражание и пропиляват времето си в чат онлайн — щяхте ли да имате проницателност в такава ситуация? Ще бъдете ли повлияни от тях, за да се впуснете също в празни разговори и да отлагате дълга си? Можете ли все още да следвате такива лъжеводачи? (Не.)

Някои лъжеводачи са чревоугодни и мързеливи, като предпочитат комфорта пред усърдната работа. Те не искат нито да работят, нито да се притесняват, избягват усилия и отговорност, искат само да се отдадат на комфорт. Обичат да ядат и да играят и са особено мързеливи. Имаше един лъжеводач, който ставаше сутрин едва след като всички бяха приключили с яденето, а през нощта все още гледаше телевизионни драми, докато всички останали си почиваха. Един брат, отговорен за готвенето, не можеше повече да издържа и го разкритикува. Смятате ли, че той би слушал готвач? (Не.) Да предположим, че някой водач или работник го е порицал, като е казал: „Ти трябва да бъдеш по-усърден. Работата, която е необходимо да се свърши, трябва да се свърши. Като водач трябва да изпълняваш отговорностите си, независимо каква е работата. Трябва да си сигурен, че няма проблеми с нея. Сега, когато е открит проблем и ти не присъстваш, за да го разрешиш, това се отразява на работата. Ако постоянно работиш по този начин, не забавяш ли делото на църквата? Можеш ли да понесеш тази отговорност?“. Би ли се вслушал в това? Не непременно. Групата за вземане на решения трябва незабавно да освободи такива лъжеводачи и да направи нови работни разпоредби за тях, като ги остави да правят каквото могат. Ако не ги бива за нищо, искат да паразитират, където и да отидат, не могат да вършат нищо, тогава да ги отпрати без да им даде възможност да изпълняват какъвто и да е дълг. Те не са достойни да изпълняват дълг. Не са хора, нямат съвестта и разума на нормалната човешка природа, безсрамни са. След като бъдат прозрени, такива лъжеводачи, които са равносилни на безделници, трябва директно да бъдат освободени. Не е необходимо да се опитвате да ги увещавате и не трябва да им предоставяте никакви възможности да бъдат наблюдавани, нито пък е необходимо да общувате с тях за истината. Не са ли чули достатъчно истини? Ако бъдат кастрени, могат ли да се променят? Не могат. Ако някой има слаба заложба, понякога има абсурдни възгледи или не вижда пълната картина поради невежество, но е усърден, носи

бреме и не е мързелив, тогава такъв човек, въпреки отклоненията в изпълнението на дълга си, може да се покае, когато бъде кастрен. Най-малкото, познава отговорностите на водача и знае какво трябва да прави, има съвест и чувство за отговорност и има сърце. Но тези, които са мързеливи, предпочитат комфорта пред усърдната работа и са необременени, не могат да се променят. В сърцето им няма бреме. Независимо кой ги кастри, това е безполезно. Някои хора казват: „Тогава, ако ги връхлетят Божия съд, наказанието, изпитанията и облагородяването, това ще промени ли проблема им да са необременени?“. Това не може да бъде променено. То се определя от природата на човека, както кучето не може да промени навика си да яде мръсотия. Когато видиш някой мързелив и необременен човек, който също служи като водач, можеш да си сигурен, че той е лъжеводач. Някой може да каже: „Как можеш да го наричаш лъжеводач? Той има добра заложба, интелигентен е, може да разгадава нещата и умее да съставя планове. В света той управлява бизнес, бил е изпълнителен директор. Той е начетен, опитен и проницателен!“. Могат ли тези качества да решат проблема му с мързела и липсата на бреме? (Не.)

Какви проявления и характеристики имат хората, които са прекалено мързеливи? На първо място, каквото и да правят, те действат нехайно, бавят се, действат с лежерно темпо, почиват си и отлагат, когато е възможно. На второ място, не обръщат внимание на църковната работа. За тях всеки, който се тревожи за такива неща, може да го прави. Те обаче няма да го правят. Когато наистина се тревожат за нещо, то е заради собствената им слава и придобивките и статуса им — за тях е важно само да могат да се наслаждават на ползите от статуса. На трето място, те избягват трудностите в работата си. Не могат да приемат тя да бъде дори малко уморителна, а ако е такава, ги изпълва силно негодувание и не са способни да понесат трудностите или да платят цената. На четвърто място, не са способни да упорстват, независимо каква работа вършат, винаги се отказват по средата и не могат да доведат нещата докрай. Ако временно са в добро настроение, може да свършат някаква работа за забавление, но ако нещо изисква дългосрочен ангажимент и ги държи заети, ако изисква много мислене и уморява плътта им, с течение на времето ще започнат да роптаят. Например някои водачи са отговорни за църковната работа и отначало я намират за нова и интересна. Те са много мотивирани в своето общение за истината и когато видят, че братята и сестрите имат проблеми, те са способни да помогнат и да ги разрешат. Но след като упорстват известно време, започват да намират ръководната работа за твърде изтощителна и стават негативни — искат да преминат на по-лесна работа и не са готови да понасят трудности. На такива хора им липсва постоянство. На пето място, друга характеристика, която отличава мързеливите хора, е нежеланието им да вършат практическа работа. Веднага щом плътта им започне да страда, те измислят оправдания, за да се измъкнат и да избегнат работата си

или да я прехвърлят на някой друг. А когато този човек свърши работата, самите те безсрамно пожънват облагите. Това са петте основни характеристики на мързеливите хора. Трябва да проверите дали сред водачите и работниците в църквите има такива мързеливци. Ако откриете такива хора, те трябва да бъдат освободени незабавно. Могат ли мързеливите хора да вършат добра работа като водачи? Без значение какви заложби притежават и какво е качеството на човешката им природа, ако са мързеливи, те няма да са способни да вършат добре работата си и ще забавят изпълнението на работата и важните въпроси. Работата на църквата е многостранна. Всеки аспект от нея включва много подробни задачи и изисква общение за истината, за да се разрешат проблемите и работата да бъде свършена добре. Затова водачите и работниците трябва да бъдат усърдни — трябва да говорят много и да вършат много работа всеки ден, за да осигурят ефективността ѝ. Ако говорят или вършат твърде малко, няма да има резултати. Така че, ако един водач или работник е мързелив човек, той със сигурност е лъжеводач и не е способен да върши практическа работа. Мързеливите хора не вършат практическа работа, а още по-малко отиват сами на работните места, и не желаят да разрешават проблеми или да се ангажират в конкретна дейност. Те нямат ни най-малко разбиране или схващане на проблемите в която и да е работа. Те имат само повърхностна, смътна представа в главите си от слушането на това, което другите са казали, и отбиват номера, като просто проповядват малко доктрина. Способни ли сте да различите този тип водачи? Способни ли сте да разпознаете, че те са лъжеводачи? (До известна степен.) Мързеливите хора са нехайни в изпълнението на какъвто и да е дълг. Независимо какъв е той, в тях няма постоянство, работят на приливи и отливи и се оплакват винаги, когато се сблъскат с някаква трудност, като не спират да си изливат болката. Сипят ругатни върху всеки, който ги критикува или кастри, подобно на скандалджийка, която обижда хората по улиците, като винаги искат да излеят гнева си върху другите и не искат да изпълнят дълга си. Какво показва това, че не искат да изпълняват дълга си? Показва, че не носят бреме, не желаят да поемат отговорност и са мързеливи хора. Не искат да понасят трудности или да плащат цената. Това се отнася най-вече за водачите и работниците: ако не понасят бреме, могат ли да изпълняват отговорностите на водачи или работници? Категорично не.

Лъжеводачите не проследяват работата и не дават насоки за нея

Току-що обсъдихме този аспект от петата отговорност на водачите и работниците: „да осъзнават и разбират състоянието на всяка точка от работата“. Като обсъдихме този аспект, ние разобличихме някои конкретни проявления на лъжеводачите, както и тяхната човешка природа и характер. Сега нека разгледаме „да осъзнават и разбират напредъка на всяка точка от работата“. Разбира се, напредъкът на работата е донякъде свързан със състоянието на работата, връзката е сравнително

тясна. Ако човек не може да разбира и да схваща състоянието на дадена част от работата, тогава по същия начин не може да разбира и да схваща напредъка на работата. Например, какъв е напредъкът на работата, до какъв етап е достигнала, какви са състоянията на ангажираните хора, има ли някакви трудности с професионалните аспекти, има ли области от работата, които не отговарят на изискванията на Божия дом, какви са постигнатите резултати, дали хората, които не са много квалифицирани в професионалните аспекти на работата, се учат, кой организира обучението, какво учат, как учат и така нататък — тези конкретни въпроси са свързани с напредъка. Например работата по композиране на химни не е ли доста важна? Какви конкретни задачи трябва да се предприемат в процеса от първоначалния подбор на съществени откъси от Божиите слова до завършването на композицията на един химн? Първо е необходимо да се изберат съществени откъси от Божиите слова, които са подходящи да станат химни, и те също трябва да бъдат с подходяща дължина. Втората стъпка включва обмисляне кой стил мелодия подхожда на откъса, за да бъде приятен и да доставя удоволствие при пеене. След това трябва да се намерят подходящите хора, които да изпеят химна. Това не са ли конкретни задачи? (Да.) След като един химн е композиран, лъжеводачът изобщо не се интересува дали композицията е пригодна, или стилът е подходящ. Като забелязва липсата на надзор, композиторът лично смята, че ще свърши работа и пристъпва към записването ѝ. Откъсът от Божиите слова, който всички очакваха с нетърпение да бъде превърнат в химн, най-накрая е музициран и направен на химн, но повечето откриват, че все още има недостатъци при пеене. Какъв проблем възниква? Композираният химн не е на ниво: записан е, въпреки че му липсват мелодичност и привлекателност. След като го чува, лъжеводачът пита: „Кой е композирал този химн? Защо е записан?“. Към момента, в който задава този въпрос, вече е изминал поне един месец. През този месец не трябваше ли водачът да проследи и незабавно да схване напредъка на тази работа? Например как вървеше композирането? Беше ли определена основната мелодия? Имаше ли мелодия? Съответстваха ли мелодията и стилът на този химн на Божиите слова? Помогнаха ли с напътствия хора със съответния опит? Можеше ли този химн да бъде широко разпространен за пеене след композирането му? Какъв ефект би имал? Смяташе ли се мелодията за добра? Лъжеводачът неизменно се проваляше в проследяването на подобни въпроси. И той си има причина да не проследява: „Аз не разбирам от композиране на химни. Как мога да проследявам нещо, от което не разбирам? Невъзможно е“. Това основателна причина ли е? (Не.) Това не е основателна причина; така че може ли някой, който не е запознат с композирането на химни, все пак да проследява? (Да.) Как трябва да проследява? (Може да си сътрудничи с братята и сестрите и да оцени мелодията въз основа на принципи, за да види дали е подходяща; може практично да проследи работата, вместо да си измива ръцете.) Основната характеристика

на работата на лъжеводачите е да бръщолевят за доктрини и да скандират празни лозунги. След като издадат заповедите си, те просто си измиват ръцете по темата. Не задават въпроси за последващото развитие на работата. Не питат дали са възникнали някакви проблеми, отклонения или трудности. Считат, че задачата им е приключила с възлагането на работата. Всъщност като водач, след като организираш работата, трябва да проследиш нейния напредък. Дори да не си запознат с тази област на работа — дори да нямаш никакви познания за нея — можеш да намериш начин да си свършиш работата. Можеш да намериш някого, който наистина я схваща, който разбира въпросната професия, за да извърши проверка и да направи предложения. Въз основа на неговите предложения можеш да определиш подходящите принципи и по този начин ще можеш да проследиш работата. Независимо дали си запознат с въпросната професия или дали я разбираш, или не, най-малкото трябва да ръководиш работата, да я проследяваш, непрекъснато да правиш справки и да задаваш въпроси за нейния напредък. Трябва да схващаш тези въпроси. Това е твоя отговорност, това е част от твоята задача. Да не проследяват работата, да не правят нищо повече, след като е възложена, да си измият ръцете — това е начинът, по който лъжеводачите вършат нещата. Да не проследяват работата или да не предоставят ръководство относно нея, да не се интересуват от възникналите проблеми или да не ги разрешават, да не схванат напредъка или ефективността на работата — това също са проявления на лъжеводачите.

Лъжеводачите не вършат истинска работа, което забавя напредъка на работата

Тъй като лъжеводачите не научават за напредването на работата и тъй като не са способни незабавно да разпознават проблемите, които възникват в хода ѝ, камо ли да ги решават, това често води до многократни забавяния. Тъй като хората не схващат принципите на дадена работа и няма подходящ човек, който да отговаря за нея или да я ръководи, изпълнителите ѝ често изпадат в състояние на негативизъм, пасивност и изчакване, което сериозно спъва напредъка на работата. Вместо да търпи многократни забавяния, работата щеше да напредва по-бързо, ако водачите бяха изпълнили отговорностите си: ако бяха ръководили работата, ако бяха я тласкали напред, ако я бяха надзиравали и ако бяха намерили някой вещ в тази област, който да напътства работата. Следователно за водачите е от съществено значение да разберат и да схванат действителния статус на работата. Разбира се, изключително наложително е и водачите да разбират и да схващат как напредва работата, тъй като напредъкът е свързан с ефективността на работата и резултатите, които се очаква да се постигнат. Ако водачите и работниците не схващат как напредва църковното дело и ако не проследяват и не надзиравт нещата, тогава със сигурност делото на църквата ще напредва бавно.

Това се дължи на факта, че повечето хора, които изпълняват дълга си, са истински немарливци, нямат чувство за бреме и често са негативни, пасивни и нехайни. Ако няма никой с чувство за бреме и работоспособност, който да поеме отговорност за работата по конкретен начин, да се информира за напредъка ѝ навреме и да напътства, да надзирава, да дисциплинира и да кастри персонала, изпълняващ дълг, тогава по естествен начин нивото на ефективност на работата ще е много ниско, а резултатите от нея ще са много лоши. Водачите и работниците са глупави и слепи, ако дори не могат да го видят ясно. Ето защо водачите и работниците трябва своевременно да преглеждат, да проследяват и да схващат напредването на работата, да проучват какви проблеми срещат и трябва да решават хората, които изпълняват дълга си, и да разбират кои проблеми трябва да се решат, за да се постигнат по-добри резултати. Всички тези неща са от решаващо значение и всеки, който изпълнява ролята на водач, трябва да има ясна представа за тях. За да изпълнявате добре дълга си, не бива да сте като лъжеводачи, които вършат малко повърхностна работа и смятат, че са изпълнили дълга си добре. Лъжеводачите са небрежни и припряни в работата си: липсва им чувство за отговорност, не разрешават проблемите, когато възникнат, и независимо каква работа вършат, я вършат само отгоре-отгоре и подхождат нехайно. Те просто говорят високопарни думи, бълват доктрини и празни приказки и отбиват номера в работата си. Като цяло, това е състоянието, в което лъжеводачите вършат работата си. Въпреки че, в сравнение с антихристите, лъжеводачите не вършат нищо явно зло и не вършат зло умишлено, когато се погледне ефективността на тяхната работа, е справедливо да бъдат окачествени като нехайни, като такива, които не носят бреме, като безотговорни и без преданост към дълга си.

Току-що разговаряхме за това, че лъжеводачите не вършат практическа работа и не разбират, нито схващат напредъка на всяка точка от работата. По отношение на проблемите и трудностите, които възникват в църковната работа, лъжеводачите просто не им обръщат внимание или само бълват малко доктрини и повтарят няколко лозунга, за да се отърват от тях. При нито една точка от работата няма да бъдат видени да идват лично на работното място, за да се опитат да разберат и проследят работата. Няма да бъдат видени да разговарят за истината, за да разрешават проблеми там, а още по-малко да бъдат видени лично да ръководят и да надзират работата, предотвратявайки появата на пролуки и отклонения в нея. Това е най-очевидното проявление на нехайния начин, по който работят лъжеводачите. Въпреки че лъжеводачите, за разлика от антихристите, не си поставят за цел да прекъсват и смущават работата на църквата, нито извършват много злини и установяват свои собствени независими царства, техните различни видове нехайно поведение причиняват огромни пречки на църковната работа, така че различни проблеми възникват безкрай и остават неразрешени. Това сериозно се отразява на напредъка на всяка точка от църковната работа и засяга навлизането

в живота на Божиите избраници. Не трябва ли такива лъжеводачи да бъдат отстранени? Лъжеводачите не са способни да вършат практическа работа — започват силно всичко, с което се захванат, но накрая не го завършват. Ролята, която играят, е тази на откриващ церемония: те скандират лозунги и проповядват доктрини, и когато възложат работата на други и организират кой да отговаря за нея, те са приключили с нея. Приличат на гръмогласните високоговорители, които се срещат в селските райони на Китай — дотам се простира ролята, която играят. Те вършат само малко първоначална работа; за останалата част от работата изобщо не се виждат. Що се отнася до конкретни въпроси като например как върви всяка точка от работата, дали е съгласно принципите и дали е ефективна — те не знаят отговорите. Никога не се занимават задълбочено с най-ниските нива на работа и не посещават работното място, за да разберат и схванат напредъка и подробностите на всяка точка от работата. Следователно лъжеводачите може да не си поставят за цел да причиняват прекъсвания и смущения или да извършват различни злини по време на своя мандат като водачи, но всъщност те парализират работата, забавят напредъка на всяка точка от църковната работа и правят невъзможно за Божиите избраници да изпълняват добре дълга си и да постигнат навлизане в живота. Работейки по този начин, как биха могли изобщо да поведат Божиите избраници по правилния път на вяра в Бог? Това показва, че лъжеводачите не вършат никаква практическа работа. Те не успяват да проследят работата, за която би трябвало да отговарят, нито да предоставят напътствие и надзор за нея, за да осигурят нормалния напредък на църковната работа; те не успяват да изпълнят предвидените функции на водачи и работници и не успяват да изпълнят своята преданост или отговорности. Това потвърждава, че лъжеводачите не са предани в начина, по който изпълняват дълга си, че са просто нехайни; те мамят както Божиите избраници, така и Самия Бог, и засягат и възпрепятстват изпълнението на Неговата воля. Този факт е видим за всички. Възможно е един лъжеводач наистина да не може да върши работата; възможно е също така той да избягва работата си и умишлено да бъде нехаен. Така или иначе, факт е, че те превръщат църковната работа в пълна бъркотия. Никакъв напредък не се постига в нито една точка от църковната работа и купчина натрупани проблеми остават неразрешени за дълго време. Това не само засяга разпространението на евангелската работа, но също така сериозно възпрепятства навлизането в живота на Божиите избраници. Тези факти са достатъчни, за да покажат, че лъжеводачите не само не са способни да вършат истинска работа, но също така стават пречки за делото на разпространение на евангелието и препятствия за изпълнението на Божията воля в църквата.

Лъжеводачите не вършат практическа работа и не са в състояние да разрешават практически проблеми. Това не само забавя напредъка на работата и се отразява на резултатите ѝ, но и причинява сериозни загуби на църковната работа, пилеейки много човешки, материални и финансови ресурси. Следователно лъжеводачите

трябва да компенсират икономическите загуби. Някои хора казват: „Ако водачите и работниците трябва да компенсират загубите, причинени от това, че не си вършат добре работата, тогава никой не би пожелал да бъде водач или работник“. Такива безотговорни хора не са пригодни да бъдат водачи или работници. Тези, които нямат съвест или разум, са зли хора — няма ли да е проблем, ако зли хора искат да бъдат водачи и работници? Тъй като голяма част от работата на Божия дом включва икономически разходи, нима не е необходимо да се води отчетност за тях? Нима Божиите приноси са нещо, което хората могат да пилеят и прахосват по свое усмотрение? Какво право имат водачите и работниците да прахосват Божиите приноси? Причиняването на икономически загуби трябва да бъде компенсирано; това е напълно естествено и обосновано и никой не може да отрече това. Например да кажем, че има работа, която може да бъде свършена за един месец от един човек. Ако тя бъде извършена за шест месеца, то разходите за останалите пет месеца не съставляват ли загуба? Нека дам пример с проповядването на евангелието. Да речем, че един човек е готов да изследва истинския път и вероятно може да бъде въведен във вярата чрез проповеди само за един месец, след което ще влезе в църквата и ще продължи да получава поене и приток, а след шест месеца би могъл да положи основа. Но ако евангелският работник се отнася към този въпрос с пренебрежение и нехайство и водачите и работниците също пренебрегват своите отговорности, и в крайна сметка, за да бъде спечелен този човек отнема половин година, тази половин година не съставлява ли загуба за живота му? Ако се сблъска с големите бедствия и все още не е положил основа на истинския път, той ще бъде в опасност и тогава онези хора няма ли да са го провалили? Такава загуба не може да се измери с пари или материални неща. Ако разбирането на истината на този човек е забавено с половин година и полагането му на основа и началото на изпълнението на дълга му е забавено с половин година, кой ще поеме отговорността за това? Могат ли водачите и работниците да си позволят да поемат отговорност за това? Никой не може да си позволи да носи отговорност за задържането на нечий живот. Тъй като никой не може да си позволи да понесе тази отговорност, какво е подходящо да направят водачите и работниците? Четири думи: да положат всички усилия. Да положите всички усилия, за да направите какво? Да изпълнявате собствените си отговорности, като правите всичко, което можете да видите със собствените си очи, за което можете да мислите в ума си и което да постигнете със собствените си заложби. Това означава да дадете всичко от себе си, това е да бъдете предани и отговорни и това е отговорността, която водачите и работниците следва да изпълняват. Някои водачи и работници не се отнасят сериозно към проповядването на евангелието. Те си мислят: „Божиите овце ще чуят Божия глас. Който изследва и приеме, ще бъде благословен; който не изследва и не приеме, няма да бъде благословен и заслужава да умре в бедствие!“. Лъжеводачите изобщо не проявяват внимание

към Божиите намерения и не носят бреме за евангелската работа; те също така не поемат отговорност за новодошлите, които току-що са влезли в църквата, и не приемат на сериозно навлизането в живота на Божиите избраници — те винаги се съсредоточават върху това да се отдават на предимствата на статуса си. Независимо колко хора изследват истинския път, те изобщо не се безпокоят, винаги с манталитета просто да се носят по течението, държейки се като оттеглил се император или чиновник. Независимо колко критична или спешна е работата, те никога не се появяват на място, не се интересуват от ситуацията с работата и не я разбират, нито я проследяват и не разрешават проблеми. Те просто възлагат задачи и смятат, че с това работата им е приключила, и вярват, че това представлява вършене на работа. Това не е ли да си нехаен? Това не е ли лъжене както на висшестоящите, така и на подчинените им? Такива водачи и работници годни ли са да бъдат използвани от Бог? Не са ли точно като чиновниците на големия червен змей? Те си мислят: „Да си водач или работник е същото като да заемаш длъжност и човек трябва да се наслаждава на предимствата на този статус. Заемането на длъжност ми дава тази привилегия, като ме освобождава от необходимостта да присъствам на всички въпроси. Ако винаги бях на място, за да проследявам работата и да разбирам ситуацията, колко уморително би било това, колко унизително! Не мога да приема такова изтощение!“. Точно така работят лъжеводачите и лъжеработниците, загрижени единствено да ламтят за удобство и да се наслаждават на предимствата на статуса, без да вършат никаква практическа работа и напълно лишени от всякаква съвест или разум. Такива паразити наистина трябва да бъдат отстранени и дори да бъдат наказани, те си го заслужават! Въпреки многото години църковна работа, някои водачи и работници не знаят как да проповядват евангелието, още по-малко да свидетелстват. Ако ги помолиш да разговарят за всички истини относно виденията за Божието дело с потенциални приемници на евангелието, те не са способни на това. Когато ги попитат: „Полагал ли си някога усилия да се въоръжиш с истината за виденията?“, лъжеводачите размишляват: „Защо да полагам такива усилия? С моя висок статус тази задача не е за мен; има предостатъчно други, които да я свършат“. Кажете Ми, що за твари са те? Вършили са църковна работа в продължение на много години, а не знаят как да проповядват евангелието. А когато стане дума за свидетелстване, трябва да намерят евангелски проповедник, който да го направи вместо тях. Ако като водач или работник не можеш да проповядваш евангелието, да свидетелстваш или да разговаряш с хората за истините относно виденията, какво можеш да правиш? Какви са твоите отговорности? Изпълнил ли си ги добре? Караш ли просто с това, което вече имаш? Какво е това, което имаш? Кой те е упълномощил да я караш с това, което вече имаш? Някои надзорници на евангелски екипи дори никога не са наблюдавали и слушали други да проповядват евангелието. Не им пука да слушат; не си правят труда, намират го за твърде

голям проблем и им липсва търпение. Те са водачи, разбирате ли — и то представители на властта — така че не вършат тези конкретни задачи; карат братята и сестрите да ги вършат. Да предположим, че някои евангелски работници попаднат на човек с големи заложби, който подхожда към всичко сериозно и който иска да разбере някои конкретни истини относно виденията. Евангелските работници не могат да разговарят напълно ясно, затова молят своите водачи да го направят. Водачите не могат да кажат нищо и дори прибягват до извинения с думите: „Аз самият никога не съм вършил тази работа. Вие я свършете; аз ще ви подкрепям. Ако възникнат някакви проблеми, ще ви помогна да ги поправите; подкрепям ви. Не се притеснявайте. От какво има да се страхуваме, когато имаме Бог? Когато някой търси истинския път, вие можете да свидетелствате или да разговаряте за истините на виденията. Аз съм отговорен само за разговорите относно истините за навлизането в живота. Работата по свидетелстването е вашето тежко бреме, което да носите, не разчитайте на мен“. Всеки път, когато дойде решаващият момент за свидетелстване при проповядване на евангелието, те се скриват. Напълно осъзнават, че им липсва истината, така че защо не полагат усилия да се въоръжат с нея? Като знаят много добре, че им липсва истината, защо винаги отчаяно се стремят да станат водачи? Те нямат абсолютно никакъв талант и въпреки това имат наглостта да заемат всяка официална длъжност — дори биха поели ролята на император, ако им позволиш — те са твърде безсрамни! На каквото и ръководно ниво да са, те не могат да вършат практическа работа, но въпреки това се осмеляват да се наслаждават на предимствата на статуса, без да изпитват никакви угризения на съвестта. Не са ли те напълно безсрамни хора? Би било разбираемо, ако те бяха помолили да говориш на чужд език и ти не можеш; но да разговаряш за истините на виденията и за Божиите намерения на родния си език би трябвало да е възможно, нали? Хора, които са вярвали само от три до пет години, може да бъдат извинени, че не могат да разговарят за истината. Но някои са вярвали в Бог почти 20 години и някак си все още не са способни да разговарят за истините относно виденията — не са ли такива хора безполезни индивиди? Не са ли некадърници? Изумявам се, като чуя, че някой е вярвал в Бог в продължение на много години, а не знае как да разговаря за истините за виденията. Какво чувствате всички вие, след като чуете това? Не е ли немислимо? Как са вършили работата си през всичките тези години? Когато ги помолят да дадат напътствия за правене на музика, те не знаят как и казват, че тази специализирана област е твърде трудна, че не е нещо, което обикновеният човек може да разбере. Когато ги помолят да дадат напътствия в работата по създаване на изкуство или във филмопроизводството, те твърдят, че тези дейности изискват твърде високо ниво на технически умения, за да се справят. Когато ги помолят да пишат статии със свидетелства за преживявания, те казват, че образователното им ниво е твърде ниско и не знаят как да ги пишат, и че никога

не са се обучавали в това. Ако не могат да изпълняват тези видове работа, това е простимо, но евангелската работа е по своята същност част от техния дълг. Те не биха могли да бъдат по-запознати с тази работа — не трябва ли да им е лесно? Най-важният аспект от разговорите за истините за виденията е ясно да се разговаря за истината за трите етапа на делото. Първоначално хората нямат много опит в това и може да не разговарят толкова добре, но с времето, като се упражняват, те стават все по-добри в разговорите, колкото повече го правят, така че да могат да говорят структурирано, с точен и ясен език и добър изказ. Това не е ли специфична област на специализирана работа, която водачите трябва да овладеят? Това не е като да принудиш риба да живее на сушата, нали? (Не, не е.) Но такива лъжеводачи не са компетентни да свършат дори и тази малка част от работата. И въпреки това все още служат като водачи? Защо все още заемат тази позиция? Някои хора казват: „Аз съм човек, чието мислене е объркано и неясно, лишено от логика, и не ме бива много в говоренето за истините относно виденията“. В такъв случай, можеш ли да идентифицираш и изкорениш различните пролуки и отклонения, които възникват в евангелската работа? Ако не можеш да ги идентифицираш, тогава със сигурност не можеш и да ги изкорениш. Когато лъжеводачите отговарят за евангелската работа, те не играят никаква роля в проверката или надзора; те просто оставят подчинените си да правят каквото си искат, така че всеки може да прави нещата както иска и да проповядва на когото си иска — не се прилагат абсолютно никакви принципи или критерии. Когато вършат нещата, някои хора действат по прищявка, лишени от разум и най-вече от принципи, и безразсъдно извършват злодеяния. Лъжеводачите напълно се провалят в забелязването и идентифицирането на тези проблеми.

Казват, че в Южна Америка и Африка чрез евангелската работа в кошарата са били привлечени някои бедни хора. Тези хора нямат постоянен доход и дори набавянето на достатъчно храна и оцеляването представляват проблеми. И така, какво трябва да се направи? Имало водачи, които казали: „Божието намерение е да спаси човечеството, а за да бъде спасен, човек първо трябва да има достатъчно за ядене, нали? Не трябва ли тогава Божият дом да предостави подпомагане? Ако вярват в Бог, можем да им раздадем няколко книги с Божиите слова. Те нямат компютри или телефони, така че какво да правим, ако поискат да изпълняват дълг? Поразпитайте наоколо, вижте дали искрено желаят да изпълняват дълг“. Чрез разпитване било установено, че тези хора в момента са без пари, но ако имали пари и можели да се наядат до насита, щели да бъдат готови да излязат и да проповядват евангелието, и да изпълняват своя дълг. След като разбрали тези обстоятелства, водачите започнали да разпределят помощи, като ги раздавали всеки месец. Храната и подслонът, и дори таксите за интернет, и закупуването на телефони, компютри и друго оборудване за тези хора — всичко било платено с парите на Божия дом. Раздаването на пари на тези хора не целяло разпространение

на евангелската работа, а по-скоро предоставяне на подпомагане за тяхното оцеляване. Това съгласно принципите ли е? (Не, не е.) Има ли Божият дом правило, че когато се проповядва евангелието и се срещнат бедни хора без средства за препитание, стига те да могат да приемат този етап на делото, трябва да им се окаже помощ? Има ли такъв принцип? (Не.) Тогава на какъв принцип тези водачи им разпределяха помощи? Дали защото смятаха, че Божият дом има пари, но няма къде да ги харчи, или защото смятаха тези хора за твърде жалки, или пък с надеждата, че тези хора ще помогнат за разпространението на евангелието? Какво точно беше тяхното намерение? Какво се опитваха да постигнат? Когато стана дума за раздаване на телефони, компютри и разходи за живот, те проявиха голям ентусиазъм; харесваше им да се занимават с такава работа, която осигуряваше ползи за другите, тъй като това им позволяваше да се подмажат на тези хора и да спечелят сърцата им, и те бяха особено ангажирани с подобни задачи, като стигаха все по-далеч без капка срам. Това е използване на Божиите пари за подмазване на хората и купуване на тяхната привързаност. Всъщност тези бедни индивиди не вярваха истински в Бог; те просто се опитваха да напълнят стомасите си и да намерят начин да си изкарват прехраната. Такива хора не търсеха да придобият истината или спасение. Би ли спасил Бог тези хора? Някои, дори и да бяха готови да изпълняват дълг, не бяха искрени, а по-скоро бяха мотивирани от желанието за телефони и компютри, за удобства в живота. Но лъжеводачите не се интересуваха от това; стига някой да беше готов да изпълнява дълг, те се грижеха за него, като не само осигуряваха пари за жилище и храна, но също така купуваха компютри, телефони и различно оборудване. Но се оказа, че тези хора изпълняваха дълга си, без да постигнат абсолютно никакъв резултат. Не хвърляха ли лъжеводачите просто пари на вятъра? Не използваха ли парите на Божия дом, за да покажат своята щедрост? (Да.) Това ли е работата, която водачите и работниците трябва да вършат? (Не.) Това не бяха ли лъжеводачи? Лъжеводачите обичат да се преструват на добри, доброжелателни и добросърдечни. Ако искаш да проявиш добросърдечност, добре, просто използвай собствените си пари! Ако нямат дрехи, съблечи своите и им ги дай; не харчи Божиите приноси! Божиите приноси са предназначени за делото на разпространение на евангелието, не за раздаване на социални помощи и със сигурност не за предоставяне на помощ на бедните. Божият дом не е социално заведение. Лъжеводачите са неспособни да вършат практическа работа, и още по-малко са способни да предоставят истината или живота. Те се съсредоточават единствено върху използването на Божиите приноси за раздаване на социални помощи, за да се подмазват на хората и да поддържат собствената си репутация и статус. Те са безсрамни прахосници, нали? Ако такива лъжеводачи бъдат открити, може ли някой да ги разобличи и да ги спре навреме? Никой не се изправи да ги спре. Ако Горното не беше разбрало и не беше сложило край на това, практиката да се използват Божиите пари за

предоставяне на облаги на хората никога нямаше да приключи. Тези бедни хора протягат ръце все по-надалеч и по-надалеч, като винаги искат повече. Те са ненаситни; независимо колко им даваш, никога не е достатъчно. Тези, които искрено вярват в Бог, са способни да оставят семействата и кариерите си, за да изпълняват своя дълг, за да бъдат спасени, и дори ако се сблъскат с трудности в живота, могат да намерят начини да ги разрешат сами, без постоянно да изискват неща от Божия дом. Те разрешават каквото могат сами, а за това, което не са в състояние да разрешат, се молят на Бог и разчитат на вярата си, за да ги преживеят. Тези, които винаги просят от Бог, в очакване Божият дом да осигури разходите им за живот и да ги издържа, са напълно лишени от разум! Те не искат да изпълняват никакъв дълг, но желаят да се наслаждават на живота, като знаят само да протягат ръце, за да изискват неща от Божия дом, и дори тогава никога не е достатъчно. Не са ли те банда просяци? А лъжеводачите — тези глупаци — просто продължаваха да раздават облаги и не спираха, като непрекъснато угаждаха на хората, за да спечелят благодарността им, и дори си мислеха, че такива действия прославят Бог. Това са нещата, които лъжеводачите вършат с най-голямо удоволствие. И така, има ли някой, който може да идентифицира тези проблеми, който може да прозре същността на тези проблеми? Повечето водачи си затварят очите, като си мислят: „Във всеки случай аз не отговарям за евангелската работа, защо да ме е грижа за тези неща? Не се харчат моите пари. Докато парите в собствения ми джоб остават недокоснати, всичко е наред. Вие можете да давате на когото си искате, какво общо има това с мен? Така или иначе тези пари не идват в моя портфейл“. Има много такива безотговорни хора наоколо, но колко могат да поддържат делото на Божия дом?

Сега евангелската работа в чужбина е повсеместно в ход. В някои страни има повече хора, които могат да приемат истината, докато в други населението е с по-ниски заложби, в резултат на което по-малко хора могат да приемат истината. В някои страни липсва свобода на вярата, като се проявява силна съпротива срещу истинския път и Божието дело, и не много хора могат да приемат истината. Освен това населението на някои страни е твърде изостанало и е с толкова лоши заложби, че не може да разбере истината, независимо как се разговаря за нея, и изглежда, че хората там не достигат до истината. В такива места евангелието не бива да се проповядва. Обаче тези, които проповядват евангелието, не успяват да видят същността на проблема; те не проповядват на онези, които могат да приемат истината, а вместо това настояват да търсят трудните случаи, пренебрегвайки по-лесните. Те не проповядват на места, където евангелската работа вече се разпространява и е лесно да се проповядва. Вместо това те настояват да проповядват евангелието в онези бедни и изостанали места, проповядвайки на групите хора с най-лоши заложби, които не могат да възприемат истината, и на етническите групи с най-тежки религиозни представи и най-силна съпротива

срещу Бог. Това не е ли отклонение? Вземете за пример юдаизма и някои дълбоко вкоренени расови религии, които смятат християнството за враг и дори го преследват. В случая с тези видове страни и етнически групи евангелието просто не бива да се проповядва. Защо не? Защото проповядването е безполезно. Дори и да вложиш всички човешки, финансови и материални ресурси, може да минат три, пет или дори десет години, без да се видят значителни резултати. В светлината на тази ситуация какво може да се направи? В началото човек би могъл да опита от незнание; но след като ясно види обстоятелствата — че да им се проповядва евангелието на висока цена може в крайна сметка да не доведе до добри резултати — тогава човек трябва да избере друг път, път, който може да постигне резултати. Това не е ли нещо, което водачите и работниците трябва да прозрат? (Да.) Но лъжеводачите не разбират това. Когато става въпрос откъде да се започне разпространението на евангелието в чужбина, някои казват: „Започнете с Израел. Тъй като Израел е бил основата за първите два етапа на Божието дело, там трябва да се проповядва. Независимо колко е трудно, трябва да настояваме да им го проповядваме“. Обаче след дълго време на проповядване няма значителни резултати, което води до разочарование. Какво трябва да направят водачите в този момент? Ако това беше водач със заложби и бреме, той би казал: „Нашето проповядване на евангелието няма принцип; ние не знаем как да се носим по течението, а просто гледаме на нещата въз основа на нашите представи — това е твърде наивно от наша страна! Не очаквахме тези хора да са глупави, упорити и абсурдни. Мислехме, че понеже вярват в Бог от хиляди години, трябва да бъдат първите, които да чуят Божието евангелие, но сгрешихме; те са твърде абсурдни! Всъщност, когато Бог вършеше делото на изкуплението, Той вече се беше отказал от тях. Да се връщаме и да им проповядваме сега би означавало да полагаме безполезни усилия; би било напразно полагане на труд и глупаво действие. Ние сме разбрали погрешно Божиите намерения. Бог не работи по този въпрос, така че по какъв начин ние, хората, можем да го направим? Опитахме, но независимо как проповядваме, те не приемат истинския път. Трябва да се откажем засега, да ги оставим настрана и за момента да не им обръщаме внимание. Ако има такива, които желаят да търсят, тогава ще ги приветстваме и ще свидетелстваме пред тях за Божието дело. Ако няма търсещи, тогава няма нужда ние проактивно да ги търсим“. Това не е ли принцип на проповядване на евангелието? (Да.) И така, може ли един лъжеводач да се придържа към принципите? (Не.) Лъжеводачите са с лоши заложби и не могат да прозрат същността на проблема; те ще кажат: „Бог е казал, че израилтяните са Негови избраници. Никога и по никакъв повод не можем да се откажем от тях. Те трябва да са на първо място; трябва първо да проповядваме на тях, преди да проповядваме на хора в други страни. Ако Божието дело се разпространи в Израел, каква велика слава би било това! Бог донесе слава от Израел на Изток, а

ние трябва да върнем тази слава обратно в Израел от Изток, та сами да видят, че Бог се е завърнал!“. Това не е ли просто лозунг? Съответства ли това на фактите? Това биха казали онези, на които им липсва духовно разбиране. Ами онези лъжеводачи, които не вършат практическа работа? Те не обръщат внимание на тези неща. Хората, проповядващи евангелието, дълго време са били обезпокоявани от този проблем, разкъсвани между това да се откажат и да продължат да проповядват, несигурни как да практикуват. Лъжеводачите изобщо не осъзнават, че това е проблем. Като виждат как тези хора се тревожат, че нямат път, те казват: „Какво има да се притеснявате? Имаме истината и свидетелство за преживяване; просто им проповядвайте!“. Някой казва: „Ти не разбираш, на тези хора наистина е трудно да се проповядва“. Когато в работата възникнат значителни проблеми, които изискват водачите да ги разрешат, водачите все така само крещят лозунги и говорят празни думи. Това ли е поведението, което се очаква от водачи? Когато ги попитат дали трябва да се проповядва на такива потенциални приемници на евангелието, те казват: „На всеки трябва да се проповядва, особено на израилтяните, на тях определено трябва да се проповядва“. Чувате ли някакъв проблем в тези думи? Знаят ли те, че това е пропуск, слабо място в евангелската работа, с което те трябва да се справят? Тези некадърници не знаят и все още стоят там, бълвайки високопарни изрази и крещейки лозунги, те наистина са безполезен боклук! И въпреки това си мислят, че са проницателни и че имат заложби и са умни. Те дори не осъзнават, че в работата се е появила толкова голяма пролука и отклонение; могат ли изобщо да започнат да го отстраняват? Това е още по-малко вероятно. Тези, които проповядват евангелието, са се поболели от притеснение; евангелската работа е засегната, възпрепятствана и не може да напредва гладко, а лъжеводачите изненадващо нямат представа за отклонението, възникващо в работата. Когато се сблъскат с проблеми или отклонения в работата, на повечето хора често не им пука, не ги забелязват и все така упорито и с безразсъдна невъздържаност се придържат към грешния подход. Ако водачите и работниците също не разбират и не схващат незабавно ситуацията, тогава, когато проблемът вече е станал сериозен и е засегнал напредъка на работата, и повечето хора могат да го открият, водачите и работниците остават като гръмнати. Това е причинено от пренебрегването на отговорността от страна на водачите и работниците. И така, как могат да избегнат такива сериозни последици? Водачите и работниците трябва редовно да проверяват работата и незабавно да разбират текущото ѝ състояние и напредък. Ако се установи, че ефективността на работата не е висока, те трябва да видят в коя част има пролуки и проблеми и да се замислят: „В момента тези хора изглеждат заети, но защо няма никаква очевидна ефективност? Например работата на евангелския екип; толкова много хора проповядват евангелието и свидетелстват всеки ден, заедно с някои хора, които сътрудничат в тази работа, тогава защо не се придобиват много хора всеки месец? В коя част има проблем? Кой причинява

проблема? Как е създадено това отклонение? Кога е започнало? Трябва да отида във всяка група, за да разбера какво правят всички сега, как са настоящите потенциални приемници на евангелието и дали посоката на проповядване на евангелието е точна; трябва да разбера всичко това“. Чрез консултиране, общение и обсъждания отклоненията и пролуките в работата постепенно излизат наяве. След като един проблем бъде открит, не може да бъде оставен настрана; той трябва да бъде разрешен. И така, какъв вид водачи могат да открият някои проблеми, отклонения и пролуки, които се появяват в работата? Тези водачи трябва да носят бреме, да бъдат усърдни и да участват във всеки детайл на конкретната работа; да проследяват, да разбират и да схващат всяка част; да установяват какво прави всеки, какъв брой хора е подходящ за извършването на коя задача, кои са надзорниците, какви са заложбите на тези хора и дали вършат работата си добре или не, и каква е тяхната ефективност, как напредва работата и така нататък — всички тези неща трябва да бъдат установени. Освен това най-критичната част от евангелската работа е дали евангелските проповедници имат истината или не, дали могат да разговарят ясно за истините на виденията, за да разрешават представите и проблемите на хората, дали могат да предоставят това, което липсва на потенциалните приемници на евангелието, за да бъдат убедени напълно, и дали могат да възприемат разговорен маниер в своите общения за истината, така че потенциалните приемници на евангелието да могат да чуят повече от Божия глас. Например, ако един потенциален приемник на евангелието иска да научи за истините относно значението на Божието въплъщение, но даден евангелски проповедник винаги говори за значението на Божието дело и за това какво представляват религиозните представи, това не е ли проблем? Ако един човек просто иска да научи как може да бъде спасен и какво е съдържанието на Божия план за управление за спасение на човечеството, не е ли това моментът да се разговаря за истините на виденията относно трите етапа на Божието дело? (Да.) Но този евангелски проповедник продължава да говори за Божието наказание и съд и за Неговото разобличаване, че покварените нрави на хората включват надменност, измамност и нечестивост, и други подобни теми. Преди другата страна да е приела Божието дело, евангелският проповедник започва да ѝ говори за наказание и съд, разобличавайки нейните покварени нрави. В резултат на това човекът бива отблъснат, не получава това, което иска, и проблемите му, които се нуждаят от разрешаване, остават неразрешени; той губи интерес и не желае да продължи да изследва. Това не е ли проблем с евангелския проповедник? Евангелският проповедник не разбира истината или му липсва духовно разбиране и затова изобщо не му е ясно от какво се нуждае другият човек, като не успява да наблегне на нищо в речта си, плямпа несвързано и изобщо не разрешава проблемите на потенциалния приемник на евангелието — как може изобщо да придобие хора, като проповядва евангелието по този начин?

Лъжеводачите пренебрегват всички проблеми, с които се сблъскват в работата си. Независимо какви проблеми възникват в евангелската работа и как злите хора смущават и засягат тази работа, те изобщо не им обръщат внимание, сякаш нямат нищо общо с това. Лъжеводачите са объркани в работата си; независимо дали даден индивид има някакви резултати или се придържа към истините принципи в своя дълг, те не осигуряват надзор или проверка, като позволяват на хората да действат свободно, независимо от последствията. Това води дотам, че отклоненията и пролуките, които се появяват в евангелската работа, никога да не се отстраняват и несметен брой хора, които търсят истинския път, в крайна сметка се изплъзват, неспособни да бъдат доведени пред Бог възможно най-скоро. След като приемат Божието дело в последните дни, някои хора казват: „Всъщност някой ми проповядваше евангелието преди три години. Не че не исках да го приема или че вярвах в негативна пропаганда; човекът, който ми проповядваше, беше просто толкова безотговорен. Той не можа да отговори на въпросите, които зададох, и когато търсех истината, беше неясен в общението, като говореше само някакви безполезни думи. В резултат на това всичко, което можех да направя, беше да си тръгна разочарован“. Три години по-късно, след като изследват онлайн и след това търсят и разговарят с братята и сестрите, тези хора изясняват една по една всички представи и объркванията в сърцата си, като напълно потвърждават, че Бог се явява и върши дело, и го приемат. Това е приемането на Божието дело от тяхна страна чрез собственото им търсене и изследване. Ако три години по-рано човекът, проповядващ евангелието, беше успял ясно да разговаря за истината и да изкорени техните представи и въпроси, те щяха да го приемат три години по-скоро. Колко растеж на живота е бил забавен през тези три години! Това трябва да се счита за неизпълнение на отговорностите от тези, които проповядват евангелието, и е пряко свързано с това, че те не разбират истината. Някои евангелски работници просто не се съсредоточават върху това да се снабдят с истината, способни са единствено да бълват някои доктрини, без да могат да изкоренят представите на хората или да решат действителните им проблеми. В резултат на това много хора не приемат евангелието своевременно, когато го чуят, като забавят своя житейски растеж с няколко години. Трябва да се каже, че отговорност за това носят водачите, отговарящи за евангелската работа, поради недостатъчните им напътствия и недостатъчния им надзор. Ако водачите и работниците наистина имат бреме и са способни да изтърпят малко повече страдание, да практикуват повече общуването за истината и да покажат малко повече преданост, като разговарят ясно по всички аспекти на истината, така че тези евангелски работници да могат да разговарят за истината, за да изкореняват представите и съмненията на хората, тогава резултатите от проповядването на евангелието ще стават все по-добри. Това би позволило на повече хора, които изследват истинския път, да приемат Божието дело по-рано и да се върнат пред Бог, за да получат по-скоро

Неговото спасение. Работата на църквата се забавя просто защото лъжеводачите сериозно занемаряват отговорностите си, не вършат практическа работа, не проследяват и не наблюдават работата, и не са способни да общуват за истината, за да разрешат проблемите. Разбира се, това е така и защото тези лъжеводачи се отдават на предимствата на статуса си, изобщо не се стремят към истината и не желаят да проследяват, да надзират или да ръководят работата по разпространяването на евангелието. В резултат на това работата напредва бавно, много изкуствени отклонения, абсурди и безразсъдни погрешни действия не се поправят или разрешават незабавно, което се отразява сериозно на ефективността от разпространяването на евангелието. Тези проблеми се поправят едва когато бъдат открити от Горното и на водачите и работниците бъде казано, че трябва да ги разрешат. Подобно на слепци тези лъжеводачи не са способни да откриват каквито и да било проблеми и изобщо не съществуват принципи в начина, по който вършат нещата, но те не са способни да осъзнаят собствените си грешки и признават грешките си само когато Горното ги кастри. И така, кой може да поеме отговорност за загубите, причинени от тези лъжеводачи? Дори да ги отстраним от постовете им, как може да се компенсират причинените от тях загуби? Затова когато се установи, че има лъжеводачи, които са неспособни да вършат каквато и да е практическа работа, те трябва своевременно да бъдат освободени. В някои църкви евангелската работа напредва изключително бавно и това се дължи просто на лъжеводачите, които не вършат практическа работа, както и на твърде многото случаи на пренебрегване и грешки от тяхна страна.

Във всички различни точки от работата, които лъжеводачите изпълняват, всъщност има многобройни проблеми, отклонения и пролуки, които те трябва да разрешат, коригират и поправят. Тъй като на тези лъжеводачи обаче им липсва чувство за бреме, като се отдават само на предимствата на своя статус, без да вършат никаква практическа работа, в крайна сметка те създават пълна бъркотия в работата. В някои църкви хората не са единни в мислите си, като всеки подозира другия, пази се от него и го подкопава, като същевременно се страхува да не бъде отстранен от Божия дом. Изправени пред тези ситуации, лъжеводачите не правят нищо, за да ги разрешат, като не извършват никаква практическа, конкретна работа. Църковната работа стига до застой, но лъжеводачите изобщо не се огорчават от това, като все още вярват, че самите те са свършили много работа и не са забавили църковната работа. Такива лъжеводачи са фундаментално неспособни да извършват работа за предоставяне на живот, нито могат да разрешават практически проблеми според истината. Те извършват само малко работа по общи въпроси, която е специално възложена и уточнена от Горното, сякаш работата им се върши единствено за Горното. Когато става въпрос за фундаменталната църковна работа, която Горното винаги е изисквало — като

работата за предоставяне на живот и работата на развиване на хората — или определени специални задачи, ръководени от Горното, те не знаят как да го правят и не могат да го правят. Те само възлагат тези задачи на други и след това считат работата си за свършена. Правят точно толкова, колкото им е наредено от Горното, и предприемат някакво действие само когато бъдат подтикнати; в противен случай те са неактивни и нехайни — това са лъжеводачи. Какво е лъжеводач? Накратко, това е някой, който не върши практическа работа, който не си върши работата като водач, като проявява грубо неизпълнение на отговорностите в критично важна и фундаментална работа и не предприема никакви действия — това е лъжеводач. Лъжеводачите се занимават само с повърхностни общи дела, като погрешно смятат това за вършене на истинска работа, а всъщност, що се отнася до работата им като водачи и критично важната работа, възложена им от Божия дом, те изобщо не я вършат добре. Освен това, често възникват проблеми в различните аспекти на църковната работа, които изискват водачът да ги разреши, но те не могат да ги разрешат, като често възприемат отношение на отбягване, и братята и сестрите не могат да ги намерят, когато искат да разрешат даден проблем. Ако все пак успеят да намерят водача, водачът се измъква с извинението, че е твърде зает с работа, и кара братята и сестрите сами да четат Божиите слова и да търсят истината, за да разрешат проблемите си самостоятелно, като възприема отношение на ненамеса. Това в крайна сметка води до натрупване на твърде много неразрешени проблеми, като спира напредъка във всички точки от работата и довежда църковната работа до застой. Това е последствието от факта, че лъжеводачите не вършат практическа работа. Лъжеводачите никога не са сериозни или усърдни по отношение на основните си отговорности, нито търсят истината, за да разрешат различни проблеми. Това означава, че лъжеводачите неминуемо са неспособни да вършат практическа работа и да разрешават каквито и да било проблеми. Това, в което лъжеводачите са най-добри, е проповядването на думи и доктрини, крещенето на лозунги и увещаването на другите, като се съсредоточават само върху това да се занимават с работа по общи въпроси. По отношение на фундаменталната църковна работа, поверена им от Божия дом, като предоставяне на живот и общуване за истината с цел разрешаване на проблеми, те не знаят как да я вършат, не се обучават, за да се научат как да го правят и не могат да разрешат никакви действителни проблеми — това са лъжеводачи.

Когато бъдат помолени да напътстват дейности, свързани с текст — като писане на сценарии, писане на статии със свидетелства за преживявания и други конкретни задачи — някои лъжеводачи мислят, че тъй като това е просто напътствие, не е нужно да вършат никаква конкретна работа, затова те просто се мотаят наоколо. „Джан — казват те — как върви статията ти?“. „Почти е готова“. „Ли, имаш ли някакви трудности с писането на този сценарий?“. „Да, можеш ли да

ми помогнеш да ги разреша?“. „Обсъдете го всички помежду си. Помолете се още“. Тези лъжеводачи не само не успяват да напътстват и подпомагат братята и сестрите, но и не се съсредоточават върху доброто изпълнение на собствената си работа, винаги се разхождат безцелно и живеят безгрижен и охолен живот. На пръв поглед изглежда, че проверяват работата, но всъщност не разрешават никакви проблеми — истински бюрократи! Компетентните служители в някои страни в невярващия свят са също толкова покварени хора, но дори те са далеч по-добри от тези лъжеводачи, на които им липсва чувството за отговорност, което тези служители притежават. Например след избухването на пандемията страните по света започнаха да прилагат превантивни мерки. В крайна сметка повечето от тези страни се съгласиха, че превантивните усилия на Тайван са били ефективни, което показва, че тайванските правителствени служители са изпълнили задачите си за реакция при пандемия по най-задълбочен начин, като са обхванали всички аспекти. За страна от светския свят е наистина възхитително, че служители и политици сред покварeното човечество са изпълнили задача толкова изчерпателно и според най-високите критерии. Много европейски длъжностни лица бяха готови да посетят Тайван и да се поучат от него — от тази гледна точка тайванските правителствени служители бяха далеч по-добри от тези на други страни. Само защото повечето от техните служители бяха способни да вършат конкретна работа и можеха да вложат сърце в изпълнението на отговорностите си, това доказва, че тези служители са съгласно критериите. Някои водачи и работници в църквата винаги са нехайни, когато изпълняват дълга си, и без значение колко биват кастрени, това е неефективно. Смятам, че характерът на тези водачи и работници дори не може да се сравнява с този на длъжностните лица от невярващия свят, които могат да вършат практическа работа. Повечето от тях твърдят, че вярват в Бог и се стремят към истината, но всъщност не желаят да платят цената. Предоставят им толкова много истина, а отношението им към изпълнението на техния дълг е такова. Резултатът е, че всички те стават лъжеводачи, които далеч не могат да се сравняват с превъзхождащите ги правителствени служители! Моите изисквания към хората всъщност не са високи — не изисквам хората да разбират твърде много истини или да имат твърде високи заложби. Минималният критерий е да се действа със съвест и да се изпълняват отговорностите. Ако не друго, то поне трябва да си достоен за насъщния си хляб и поръчението, което Бог ти е дал — това е достатъчно. Но Божието дело е вършено досега, а могат ли мнозина да действат със съвест? Виждам, че някои длъжностни лица в демократичните страни говорят и постъпват искрено. Те не преувеличават, нито говорят възвишени теории, речта им е особено задълбочена и неподправена, и са способни да се справят с много реални въпроси. Работата им наистина е доста добра, като наистина отразява тяхната почтеност и човечност. Като гледам мнозинството водачи и работници в църквата сега, в работата си те просто отбиват номера и са нехайни,

не са постигнали много добри резултати и не са изпълнили напълно своите отговорности. След като станат водачи, те се превръщат в религиозни длъжностни лица, държат се надменно и дават заповеди, и стават бюрократи. Те просто се съсредоточават върху това да се отдават на предимствата на статуса си и обичат всички да ги следват и да се въртят около тях. Те рядко се занимават задълбочено с обикновените членове на църквата, за да разрешават практически проблеми. В сърцата си те се отдалечават все повече и повече от Бог. Тези видове лъжеводачи и лъжеработници са напълно непоправими! Аз съм общувал за истината толкова старателно, но тези водачи и работници не я възприемат, те упорито се придържат към погрешните си идеи и остават безразлични. Отношението им към техния дълг винаги е нехайно и нямат ни най-малко намерение да се покаят. Виждам, че тези хора са без съвест, без разум — изобщо не са хора! Тогава размишлявам: необходимо ли е все още да се общува многократно за тези истини с такъв тип хора? Трябва ли да правя общуването толкова конкретно? Трябва ли да понасям това страдание? Излишни ли са тези думи? След известен размисъл решавам, че все пак трябва да говоря, тъй като — въпреки че тези думи нямат ефект върху онези, лишени и от най-малката частица съвест или разум — те са полезни за онези, които, макар и с малко по-слаби заложби, могат да приемат истината и искрено да изпълняват своя дълг. Лъжеводачите не вършат практическа работа и не изпълняват отговорностите си, но онези, които се стремят към истината, ще си извлекат поуки, ще се вдъхновят и ще намерят път за практикуване от тези думи и въпроси. Навлизането в живота не е толкова лесно — без някой да предоставя подкрепа и приток на живот, без да се разяснява подробно всеки аспект на истината, хората са много слаби, често се озовават в състояние на безпомощност и объркване, състояние на негативност и пасивност. Затова много пъти, когато видя тези лъжеводачи, губя желание да общувам с тях. Обаче когато се сетя за претърпените страдания и платената цена от онези, които искрено вярват в Бог и които изпълняват дълга си предано, Аз променям решението Си. Не е по друга причина освен тази: дори ако 30 до 50 души — или поне 8 или 10 души — могат искрено да отдадат всичко и да бъдат предани в изпълнението на своя дълг, и са готови да слушат и да се покоряват, тогава изричането на тези думи си заслужава. Аз не бих имал мотивация в Себе Си да говоря и общувам с онези, които нямат съвест и разум — разговорът с тези хора е изтощителен и безплоден. Повечето от вас не се стремят към истината и не плащат цена в своя дълг — нямате бреме или преданост, вие просто отбивате номера в действията си и неохотно вършите неща с надеждата да придобиете благословения. Слушането на тези думи всъщност е незаслужена полза за вас. Вие извличате полза от онези, които искрено изпълняват своя дълг, които наистина плащат цена, които притежават преданост и бреме и които са готови да практикуват истината. Тези думи са предназначени за тези хора и вие придобивате незаслужена полза, като ги слушате. Ако се

погледне от тази гледна точка — а именно, че мнозинството от вас има отношение на отбиване на номера без никаква сериозност в своя дълг — тогава вие не сте достойни да чуете тези думи. Защо не сте достойни? Защото дори да слушате, всичко е напразно — независимо колко е казано или колко подробно е, вие просто отбивате номера със слушането, като не практикувате тези думи, независимо колко разбирате, след като сте ги чули. На кого трябва да се говорят тези думи? Кой е достоен да ги чуе? Само онези, които са готови да платят цена, които могат искрено да отдадат всичко и които са предани на своя дълг и на своето поръчение, заслужават да слушат. Защо казвам, че те заслужават да слушат? Защото щом разберат малко истина, след като са слушали, те могат да я приложат на практика и практикуват това, което разбират — те не хитруват и не се отпускат; и се отнасят към истината и Божиите изисквания с отношение на искреност и копнеж, способни да обичат и приемат истината. Така, след като слушат, тези думи имат ефект върху тях и постигат резултат.

13 февруари 2021 г.

ОТГОВОРНОСТИТЕ НА ВОДАЧИТЕ И РАБОТНИЦИТЕ (5)

На последната сбирка разговаряхме по точка пет от отговорностите на водачите и работниците. В хода на общението по тази точка анализирахме някои от проявленията и действията на лъжеводачите и завършихме общението по нея. Сега ще разговаряме по точки шест и седем от отговорностите на водачите и работниците. Какво е конкретното съдържание на тези две точки? (Шеста точка: повишавайте и развивайте всички видове пригоден талант, така че всеки, който се стреми към истината, да има възможност да се обучава и да навлезе в истината реалност възможно най-бързо. Седма точка: разпределяйте и използвайте различните типове хора разумно, въз основа на тяхната човешка природа и силни страни, така че всеки да бъде използван по най-добрия начин.) И така, нека да анализираме различните действия и проявления на лъжеводачите по отношение на тези две точки. Тези две точки принадлежат към една и съща категория, която се отнася до повишаването, развиването и оползотворяването на всякакъв вид хора от страна на църквата. Нека първо да разговаряме за принципите на Божия дом за повишаване и развиване на всички видове пригодни талантливи хора. Няма ли да сте в състояние така да разберете в общи линии някои от принципите, към които трябва да се придържат водачите и работниците, когато вършат тази работа? Може да си помислите: „Като водачи и работници често влизаме в досег с тези въпроси. Вече сме запознати с тази работа и имаме някои преживявания, свързани с нея, така че дори ако Ти не кажеш нищо повече за нея, ние сме наясно с този въпрос и не е необходимо да разговаряш конкретно по него повече“. И така, няма ли нужда от общение по този въпрос? (Имаме нужда от Твоето общение по него. Все още не разбираме принципите в това отношение, а има някои талантливи хора, които още не знаем как да различим.) Повечето водачи и работници са все още много объркани относно това как да изпълняват тази задача и продължават да опипват почвата, без да могат да схванат точните принципи. Затова все пак трябва да разговаряме за подробностите.

Шеста точка: повишавайте и развивайте всички видове пригоден талант, така че всеки, който се стреми към истината, да има възможност да се обучава и да навлезе в истината реалност възможно най-бързо

Значение на повишаването и развиването на всякакви видове талантливи хора от страна на Божия дом

Защо Божият дом повишава и развива всякакви видове талантливи хора? Дали с повишаването и развиването на всякакви видове талантливи хора се цели тяхното ангажиране с наука, образование и литература? Всички Божии избраници

трябва вече да знаят, че когато Божият дом повишава и развива всякакви видове талантливи хора, това се прави не за да се произведе някакъв вид високотехнологичен продукт и да се сътвори чудо или да се проведе изследване на историята на човешкото развитие, а още по-малко за да се изготвят някакви планове за бъдещето на човечеството. Тогава защо Божият дом повишава и развива всякакви видове талантливи хора? Разбирате ли това или не? (За да разпространяват евангелието на царството.) За да разпространяват евангелието на царството — това е една от причините. Какво друго? (За да може всеки, който се стреми към истината, да има възможност да се обучава.) Точно така, този отговор е съвсем разумен и е право в десетката. Това е така, за да могат още повече хора, които се стремят към истината, да имат възможност да се обучават и да навлязат в истината реалност възможно най-скоро. И двата отговора, които дадохте току-що, са верни и точни. Повишаването и развиването на всякакви видове талантливи хора от Божия дом е свързано, в едно отношение, с разпространението на евангелието на царството и с Божието дело, а в друго отношение — с индивидуалните стремежи и с навлизането. Това са двата всеобхватни аспекта. Казано по-конкретно, какво е значението на това, че Божият дом повишава и развива всякакви видове талантливи хора? По-специално, каква работа вършат в църквата тези хора, които се повишават и развиват? Когато Божият дом повишава и развива даден човек, за да стане ръководител на екип, надзорник или пък църковен водач или работник, това прави ли го чиновник? (Не.) Божият дом повишава и развива хората, за да могат те да отговарят за конкретни проекти или задачи в рамките на различните елементи на работата на църквата, като например евангелска работа, работа с текст, филмопроизводство, работа по поенето, както и някои общи дела и т.н. И така, как те изпълняват тези специфични задачи? Като поемат различни елементи от църковната работа в съответствие с Божиите изисквания, с истините принципи на Божиите слова и с работните подредби на Божия дом и по този начин изпълняват дълга си според Божиите изисквания и действат в съответствие с истините принципи. Като се има предвид фактът, че тези хора биват повишавани и развивани, за да поемат работа, онова, което им позволява да вършат работата си добре, не е официална титла или статус. По-скоро те трябва да притежават определени заложби, за да се нагърбят с конкретна задача, т.е. за да поемат онова, което Бог им е поверил да свършат, или с други думи, даден дълг и дадено задължение, свързани с отговорност. Това е конкретното значение и определението на повишаването и развиването на различни видове талантливи личности, както е посочено в точка шест от отговорностите на водачите и работниците. Следователно, чрез повишаването и развиването на хора, целта на Божия дом е да развие всякакви видове талантливи личности, които да изпълняват добре различните елементи на църковната работа в съответствие с Божиите изисквания и с работните подредби на Божия дом, както

и да даде възможност на тези хора да поемат разнообразни специфични задачи на църквата. В същото време Божият дом развива и обучава тези хора, така че те да се научат как да размишляват върху Божиите слова, да разговарят за истината и да действат според принципите, като ги насочва да практикуват истината, да живеят според Божиите слова и да навлизат в истината реалност, а също така им дава възможност да имат истински преживявания и свидетелства, след което те могат да водят, поят и снабдяват другите и да изпълняват добре разнообразните елементи на църковната работа, като същевременно на Божиите избраници може да се даде възможност да се покорят на Бог, да свидетелстват за Него и да изпълняват дълга да проповядват евангелието. В едно отношение методът на практикуване за повишаване и развиване на всякакви видове талантливи хора е да се водят хората към това да практикуват и преживяват Божиите слова, да опознаят себе си, да се отърват от покварения си нрав и да навлязат в истината реалност. В друго отношение той се състои в това водачите и работниците да използват собствените си практически преживявания на преданост и покорство, за да водят хората и да ги развиват да изпълняват дълга си правилно и да дават гръмки свидетелства за Бог. Това са двата основни пътя на практикуване за развиване на различни видове талантливи хора. Това е конкретната работа, свързана с повишаването и развиването на различни видове талантливи хора, а в това е и истинският смисъл на тяхното повишаване и развиване.

Задължителните критерии за различните видове талантливи хора, повишавани и развивани от Божия дом

I. Задължителните критерии за водачите, работниците и надзорниците за различните елементи на работата

Какво се има предвид под „различните видове талантливи хора, повишавани и развивани от църквата“? Какви сфери на дейност обхваща това? На първо място е типът хора, които могат да бъдат надзорници за различните елементи на работата. Какви са изискваните нива за надзорниците за различните елементи на работата? Има три основни критерия. Първо, те трябва да притежават способността да възприемат истината. Само онези, които могат да възприемат истината чисто, без изопачаване, и да правят изводи, са хора с добри заложби. Хората с добри заложби трябва най-малкото да имат духовно разбиране и да са способни самостоятелно да ядат и пият Божиите слова. В процеса на ядене и пиене на Божиите слова те трябва да могат самостоятелно да приемат съда, наказанието и кастренето на Божиите слова и да търсят истината, за да се справят със собствените си представи и фантазии и с подправянето на собствената си воля, както и с покварения си нрав — ако постигнат такова ниво, това означава, че знаят как да преживяват Божието дело, а това е проявление на добри заложби.

Второ, те трябва да носят бреме за църковното дело. Хората, които наистина носят бреме, не са само въодушевени, те имат истинско житейско преживяване, разбират някои истини и могат да прозрат някои проблеми. Те виждат, че в църковното дело и при Божиите избраници има много трудности и проблеми, които трябва да бъдат разрешени. Виждат това с очите си и се тревожат за него в сърцата си — ето какво означава да носиш бреме за църковното дело. Ако даден човек е просто с добри заложби и е способен да възприема истината, но е мързелив, ламти за удобствата на плътта, не желае да се занимава с истинска работа, а поработва малко само когато Горното му постави краен срок за неговото завършване, когато не може да се измъкне, без да го свърши, тогава това е човек, който не носи бреме. Хората, които не носят бреме, са хора, които не се стремят към истината, хора, които нямат чувство за справедливост и са некадърници, които по цял ден се тъпчат, без да се замислят сериозно за нищо. Трето, те трябва да притежават работоспособност. Какво означава „работоспособност“? Казано простичко, това означава, че те не само могат да възлагат работа и да дават указания на хората, но също така могат да разпознават и решават проблеми — това означава да притежаваш работоспособност. Освен това са им необходими и организационни умения. Лицата с организационни умения са особено вещи в обединяването на хората, в организирането и подредбата на работата и в решаването на проблеми, като при подредбата на работата и решаването на проблеми могат напълно да убеждават хората и да ги карат да се подчиняват — това означава да притежаваш организационни умения. Онези, които наистина притежават работоспособност, могат да изпълняват конкретни задачи, подредени от Божия дом, и то бързо и решително, без никаква немарливост, а също така могат да извършват различните задачи добре. Това са трите нива на Божия дом за развиване на водачите и работниците. Ако някой отговаря на тези три критерия, той е рядък, талантлив човек и трябва незабавно да бъде повишаван, развиван и обучаван и след като практикува известно време, може да поеме работата. Който има заложби, носи бреме и притежава работоспособност, не се нуждае от хора, които все да се тревожат за него, да го надзиравт и да го подканват в работата му. Той е инициативен, знае в кои моменти кои задачи трябва да се изпълнят, кои задачи да се инспектират и надзиравт и кои трябва да се проверяват или да се наблюдават отблизо. Той е напълно наясно с тези неща. Такива хора са сравнително надеждни, на тях може да се разчита в работата им и няма да възникнат сериозни проблеми. Дори действително да възникнат проблеми, те ще бъдат незначителни и няма да засегнат цялостната картина, а Бог не бива да се тревожи за работата, която тези хора вършат. Само онези, които наистина могат да се справят самостоятелно в работата си, притежават истинска работоспособност. Онези, които не могат да се справят самостоятелно и винаги се нуждаят от други да се тревожат за тях, да ги наблюдават, да ги надзиравт и дори да ги държат за

ръка и да ги учат какво да правят, са от типа хора с изключително малки заложби. Резултатите от работата, която се върши от хора с обикновени заложби, са определено обикновени и тези хора се нуждаят от други, които да ги наблюдават и надзирават, за да могат да свършат нещо. За разлика от тях, хората с добри заложби могат да се справят самостоятелно след като са били обучавани в продължение на определен период и всеки път, когато Горното им дава указания за дадена задача и разговаря за някои принципи, те могат да схванат принципите, да извършат работата в съответствие с тях и по същество да следват правилния курс без твърде големи отклонения или недостатъци и да постигнат резултатите, които се очакват от тях — ето какво означава да притежаваш работоспособност. Например Божият дом призовава да бъде пречистена църквата и антихристите и злите хора да бъдат разпознати и отлъчени от църквата, и типът хора, които притежават работоспособност, по принцип не се отклоняват, докато изпълняват тази задача. След като се появи антихрист, отнема поне около половин година, за да бъде разкрит и премахнат. През това време онези, които притежават работоспособност, могат да го разпознаят, да разговарят за истината, за да разнищят проявленията на антихриста, и да помогнат на братята и сестрите да го различат и да не бъдат подведени, като по този начин те ще могат да се надигнат, за да разобличат и отлъчат антихриста заедно. Когато антихристите или злите хора се появят в обхвата на работата на хората, които притежават работоспособност, по принцип повечето от братята и сестрите не се подвеждат и не се влияят. Само малцина объркани хора и такива с много малки заложби се подвеждат и това е нормално явление. Хората, които са с добри заложби и които притежават работоспособност, могат да постигнат тези резултати в работата си, като те притежават истината реалност и отговарят на критериите за водачи и работници.

Сред различните типове талантливи хора, за които току-що споменах, първият тип са онези, които могат да бъдат надзорници за различните елементи на работата. Първото изискване към тях е да имат способността и заложбите да възприемат истината. Това е минималното изискване. Второто изискване е да носят бреме — това е задължително. Някои хора възприемат истината по-бързо от обикновените хора, имат духовно разбиране, добри заложби, притежават работоспособност и след като практикуват известно време, могат да се справят напълно самостоятелно. Но при тези хора има сериозен проблем — те не носят бреме. Те обичат да ядат, да пият, да се забавляват и да се шляят наоколо. Те проявяват голям интерес към тези неща, но ако бъдат помолени да свършат някаква конкретна работа, която изисква от тях да понесат страдания и да платят цена, както и да се въздържат малко, те стават апатични и твърдят, че имат някаква болест или страдание и че всяка част от тях изпитва неудобство. Те са необуздани и недисциплинирани, небрежни, твърдоглави и разпуснати. Те ядат, спят и се забавляват, когато пожелаят, и вършат някаква работа само когато им

се прииска. Ако работата е донякъде трудна или уморителна, те губят интерес и вече не искат да изпълняват дълга си. Това носене на бреме ли е? (Не.) Хората, които са мързеливи и ламтят за удобствата на плътта, не са тези, които трябва да бъдат повишавани и развивани. Има и хора, чиито заложби са повече от подходящи за дадена работа, но за съжаление те просто не носят бреме, не обичат да поемат отговорност, не обичат неприятностите и не обичат да се тревожат. Те са слепи за работата, която трябва да се свърши, и дори да я виждат, не искат да се погрижат за нея. Кандидати ли са хората от този тип за повишаване и развиване? Съвсем не. Хората трябва да носят бреме, за да бъдат повишавани и развивани. Носенето на бреме може да се опише и като наличие на чувство за отговорност. Наличието на чувство за отговорност е свързано по-скоро с човешката природа. Носенето на бреме е свързано с един от критериите, които Божият дом използва за преценка на хората. Онези, които носят бреме и освен това притежават две други неща — способността и заложбите да възприемат истината и работоспособност — са типът хора, които могат да бъдат повишавани и развивани, и този вид хора могат да бъдат надзорници за различните елементи на работата. Това са изискваните нива за повишаване и развиване на хора, които да стават различни видове надзорници, като хората, които отговарят на тези нива, са кандидати за повишаване и развиване.

II. Задължителните критерии за талантливите хора в различни професионални области, които притежават специални таланти или дарби

Освен типа лица, които могат да бъдат надзорници за различните елементи на работата, друг тип хора, които може да се повишават и развиват, са онези, които притежават специални таланти или дарби, или които са усвоили някои професионални умения. Какво ниво изисква Божият дом, за да развива такива хора за ръководители на екипи? Първо погледнете човешката им природа — стига донякъде да обичат положителните неща и да не са зли хора, това е достатъчно. Някои хора може да попитат: „Защо не се изисква да са хора, които се стремят към истината?“. Защото ръководителите на екипи не са църковни водачи или работници, нито са напояващи, и да се изисква от тях да отговарят на нивото за стремеж към истината би било твърде високо изискване, което не е по силите на повечето от тях. Това не е наложително за хората, които извършват работа от общ характер или конкретни елементи на професионална работа, в противен случай едва малцина щяха да отговарят на изискванията, така че нивото трябва да се понижи. Достатъчно е да разбират от професията си и да са способни да поемат работата, да не вършат зло и да не предизвикват смущения. За хората, които имат опит в някои умения и професии и имат някои силни страни, ако ще извършват работа, която изисква известно ниво на умения и е свързана с професиите им в Божия дом, е достатъчно да бъдат сравнително откровени и почтени що се отнася

до характера им, да не са зли, да нямат изопачено разбиране, да могат да понасят страдания и да са готови да платят цена. Така, първото изискване за развиването на такива хора, за да станат ръководители на екипи е, че те трябва донякъде да обичат положителните неща и освен това да могат да понасят страдания и да платят цена. Какво друго? (Трябва да са с почтен характер, да не са зли и да нямат изопачено разбиране.) Характерът им трябва да е сравнително почтен, те не бива да са зли хора и трябва да нямат изопачено разбиране. Възможно е някои хора да попитат: „Тогава може ли да се счита, че способността им да възприемат истината е голяма? След като чуят истината, могат ли да се събудят за истината реалност и да навлязат в нея?“. Не е необходимо да се изисква всичко това. Достатъчно е да се изисква такива хора да нямат изопачено разбиране. Когато хора, чието разбиране не е изопачено, си вършат работата, една от ползите е, че няма вероятност те да предизвикат прекъсвания или да направят нещо нелепо. Например Божият дом разговаря отново и отново за принципите относно цвета на костюмите на актьорите, които трябва да са достолепни и благоприлични и по-скоро цветни, отколкото безцветни. Въпреки това все още има хора, които просто не могат да осмислят това, което им се казва, не разбират това, което чуват, не са способни да възприемат и не могат да разпознаят принципите в тези изисквания на Божия дом и в крайна сметка избират костюми, които са изцяло сиви — не е ли това изопачено разбиране? (Да.) Ето какво означава хората да имат изопачено разбиране. Какво означава хората донякъде да обичат положителните неща? (Да са способни да приемат истината.) Точно така. Това означава да са способни да приемат думи и неща, които са в съгласие с истината и да са способни да приемат Божиите слова и всички аспекти на истината и да им се покоряват. Независимо дали тези хора могат да прилагат тези неща на практика, най-малкото дълбоко в себе си те не бива да им се съпротивляват или да се бъдат отблъсквани от тях. Това са добри хора, а на разговорен език може да се каже, че са свестни хора. Какви са характерните черти на свестните хора? Те изпитват погнуса, отвращение и ненавист към злодеянията, които невярващите обичат да вършат, както и към злите тенденции, които невярващите следват. Например тенденциите в невярващия свят пропагандират злите сили, а много жени се стремят да се омъжат за някой богаташ или да бъдат нечия любовница. Не е ли това нечестиво? Хората, които обичат истината, намират тези неща за особено противни и някои казват: „Дори да не можех да намеря човек, с когото да сключа брак, дори да умирах от бедност, никога не бих постъпила като някой от тези хора“. С други думи, те се отнасят с пренебрежение и презрение към такива хора. Една от характерните черти на свестните хора е, че те намират злите тенденции за противни и отвратителни и се отнасят с пренебрежение към онези, които са попаднали в клопката на тези тенденции. Тези хора са доста почтени. Когато се спомене за вярване в Бог и за това да си добър човек, да вървиш по правилния път, да се прекланяш пред Бог и

да отбягваш злото, да отбягваш злите тенденции, както и всяко зло поведение в света, дълбоко в себе си те чувстват, че това е нещо добро. Независимо дали са способни да пристъпят към постигането на всичко това и колко силна е решителността им да вярват в Бог и да вървят по правилния път, в крайна сметка, дълбоко в себе си те копнеят да живеят в светлината и да бъдат на място, където властва праведността. Такива почтени хора са от типа, които доста обичат положителните неща. Онези, които следва да бъдат повишавани и развивани от Божия дом, трябва най-малкото да притежават характера на хора с почтена човешка природа и любов към положителните неща. Това е и първото изисквано ниво за повишаване на типа талантливи хора, които притежават професионални умения и силни страни. Второто ниво е, че тези хора трябва да са способни да понесат страдания и да платят цена. Тоест, когато става въпрос за каузи или работа, по които са страстно увлечени, те са способни да загърбят собствените си желания, да пренебрегнат плътските удоволствия или удобния начин на живот и дори да се отрекат от собствените си изгледи за бъдещето. Освен това малко страдание или усещане за умора не е кой знае какво за тях. Стига да вършат нещо смислено, което смятат за правилно, те с удоволствие се отричат от плътските удоволствия и облаги — или най-малкото имат решителността и желанието да го сторят. Някои хора казват: „Понякога този човек все още ламти за удобствата на плътта — понякога иска да си отспи или да се нахрани с хубава храна, а понякога иска да излезе да се пошляе или да се позабавлява — но повечето време е способен да понася страдания и да плаща цена. Просто понякога настроението му го навежда на такива мисли. Ще се счита ли това за проблем?“. Не. Би било прекалено да се изисква от него напълно да загърби плътските удоволствия, освен при специални обстоятелства. Като цяло, когато възложиш на такива хора да свършат някаква работа, независимо дали тя е голяма или не и дали е нещо, което те обичат да вършат, и без значение колко трудна е работата или колко големи са страданията, които трябва да понесат, или каква цена трябва да платят, стига да им я възложиш, те гарантирано ще я свършат по най-добрия начин, на който са способни, дори без да се налага да ги наблюдаваш или надзираваш. Такива хора могат да понесат страдания и да платят цена и това е още едно проявление на свестните хора. Какво означава да си способен да понесеш страдания и да платиш цена? Това означава щателност, изключителна отдаденост и внимание, готовност за понасяне на всякакви страдания и за плащане на всяка цена, за да се свършат нещата както трябва. Когато става дума да се свършат някои неща, тези хора спазват обещанията си и са надеждни, за разлика от хората, които са чревоугодници и безделници, обичат да си почиват и мразят труда и поставят печалбата над всичко. Последните не изпълняват обещанията си, постоянно изричат неверни думи, за да заблуждават и придумват другите, и не се колебаят да лъжат и да дават фалшиви клетви, за да постигнат целите си — Бог няма да спаси тези хора.

Бог обича честните хора. Само честните хора спазват думата си и са предани на дълга си и само онези, които могат да понесат страдания и да платят цена, за да изпълнят Божието поръчение, могат да бъдат спасени от Бог. Да е способен да понася страдания и да плати цена е втората характерна черта и проявление, които човек трябва да притежава, за да бъде повишаван и развиван от Божия дом. Третото ниво е разбирането на човек да не е изопачено. Това означава, че след като е слушал Божиите слова, той е способен най-малкото да осъзнае за какво се отнасят те, може да осмисли казаното от Бог и разбирането му не е изкривено или абсурдно. Например, ако говориш за синия цвят, той няма да го изтълкува погрешно като черен, а ако говориш за сивия цвят, няма да го изтълкува погрешно като лилав. Това е минималното изискване. Дори понякога разбирането му да е изопачено, когато другите му го посочат, той може да го приеме, а ако види, че някой друг има по-чисто разбиране от него самия, може охотно да го приеме — този тип хора имат чисто разбиране. Четвърто, той не бива да е зъл човек. Лесно ли е да се разбере това? Да не е зъл човек означава да трябва да направи поне едно нещо, а именно, след като не е успял да постигне това, което Божият дом е поискал от него, или е нарушил принципите и е направил нещо нередно, той трябва да е способен да приеме кастрене и да се покори, без да се съпротивлява и без да разпространява негативност или представи. Освен това, в каквато и група да е, той може да се разбира с повечето хора и да поддържа хармонични взаимоотношения с тях. Дори когато някой го засегне, като му каже нещо неприятно, той може да се примири с това, без да му държи сметка, и ако някой го тормози, не отвръща на злото със зло, а просто възприема разумни начини да стои на разстояние и да го избягва. Макар че на тези лица не им достига малко, за да бъдат честни хора, те поне са доста откровени и не вършат зло, а ако някой ги обиди, не отмъщават на другия, не го измъчват и не го потискат. Освен това такива хора не се опитват да създават свои независими царства, не се противопоставят на Божия дом, не разпространяват представи за Бог, не се опитват да Го съдят, не причиняват прекъсвания или смущения. Четирите точки по-горе представляват основните критерии за повишаване и развиване на талантливи хора, които имат някои силни страни и владеят някои професионални умения. Стига да отговарят на тези четири критерия, те по принцип могат да поемат определен дълг и да изпълняват определени задачи по правилния начин.

Някои хора може да попитат: „Как така критериите, на които трябва да отговарят талантливите хора, за да бъдат повишавани и развивани, не включват разбиране на истината, притежаване на истината реалност и наличие на способност да се боят от Бог и да отбягват злото? Как така те не включват способността да познаят Бог, способността да се покорят на Бог, да бъдат предани на Бог и да бъдат сътворени същества, които отговарят на критериите? Забравени ли са тези неща?“. Кажете Ми, ако някой разбира истината и е навлязъл в истината

реалност, и е способен да се покори на Бог, и е предан на Бог, и има богобоязливо сърце, а освен това познава Бог, няма да Му се противопостави, и е сътворено същество, което отговаря на критериите, нужно ли е той все още да бъде развиван? Ако той наистина е постигнал всичко това, не е ли вече осъществен резултатът от развиването? (Да.) Следователно, изискванията за повишаване и развиване на талантливите хора не включват тези критерии. Тъй като се повишават и развиват кандидати измежду човешки същества, които не разбират истината и които са изпълнени с покварен нрав, не е възможно тези кандидати, които се повишават и развиват, вече да притежават истината реалност или вече напълно да се покоряват на Бог, камо ли вече да са абсолютно предани на Бог, а и те със сигурност са още по-далеч от това да познават Бог и да имат богобоязливи сърца. Критериите, на които всички видове талантливи хора трябва да отговарят преди всичко, за да бъдат повишавани и развивани, са тези, които току-що споменахме — те са най-реалистичните и най-конкретните. Някои лъжеводачи казват: „Тук нямаме никакви талантливи хора, които могат да бъдат повишавани и развивани. Еди-кой си не разбира истината. Еди-кой си върши неща без богобоязливо сърце. Еди-кой си не може да приеме да бъде кастрен. Еди-кой си не е предан…“ и така нататък, като изтъкват цял куп недостатъци. За какво намекват тези лъжеводачи, като казват тези неща? Изглежда сякаш тези хора не могат да бъдат повишавани и развивани, защото не разбират истината и не преживяват Божието дело, и все още не притежават истината реалност и т.н., докато самите водачи са успели да станат такива, защото вече имат известно практическо преживяване и притежават истината реалност. Не е ли това, което имат предвид тези лъжеводачи? В техните очи никой не е толкова добър, колкото тях, и никой освен самите тях не е подходящ да бъде водач. Това е надменният нрав на лъжеводачите. Когато става дума за повишаване и развиване на хора от Божия дом, те са изпълнени с идеи и фантазии.

III. Задължителните критерии за персонала, извършващ работа по общите въпроси

Току-що споменах два вида хора, върху чието развиване съсредоточава вниманието си Божият дом. Към единия вид спадат хората, които могат да бъдат водачи и работници, а към другия вид — тези, които могат да се заемат с различни професионални задачи. Има и още един тип хора. Не може да се каже, че те притежават конкретни силни страни или професионални умения. Работата им не е свързана с някакви напреднали технологии, т.е. тези хора изпълняват определена работа по общите въпроси в църквата, занимават се с определени въпроси, които са извън нейното съществено дело. Те са от този тип хора, които извършват работа по общите въпроси. Какви са основните изисквания на Божия дом към тези хора? Най-важното изискване е да могат да защитават интересите на Божия дом,

да не помагат на външни лица за сметка на Божия дом и да не продават интересите на Божия дом, за да спечелят благоразположението на Сатана. Това е всичко. Независимо дали имат дар слово, дали са от каймака на обществото или притежават специален талант, те трябва да могат да защитават интересите на Божия дом, когато се занимават с външните му дела. Какво включват интересите на Божия дом? Парите, материалите, репутацията на Божия дом и на църквата, както и безопасността на братята и сестрите — всеки от тези аспекти е много важен. Всеки, който е способен да защитава интересите на Божия дом, има нормална човешка природа, е достатъчно почтен и е готов да практикува истината. Някои хора не са проницателни и казват: „Има един човек със зла човешка природа, но той може да защитава делото на Божия дом“. Възможно ли е това? (Не.) Как могат зли хора да защитават делото на Божия дом? Те могат да защитават само собствените си интереси. Така че, ако някой наистина е способен да защитава интересите на Божия дом, той със сигурност е с добър характер и с добра човешка природа — в това отношение не може да има грешка. Ако някой помага на външни лица за сметка на Божия дом, когато върши неща за Божия дом, и продава интересите му, и не просто причинява големи икономически и материални загуби на Божия дом, но и нанася огромни щети на репутацията на Божия дом и на църквата, добър човек ли е той? Такива хора със сигурност не са свестни. Те не се интересуват от това колко големи материални и финансови загуби търпи Божият дом. Най-важното за тях е да извлекат полза за себе си и да се подмажат на невярващите. Те не само изпращат подаръци на невярващите, но дори постоянно им правят отстъпки по време на преговорите — и през ум не им минава да се борят за интересите на Божия дом. Въпреки това те лъжат Божия дом, като твърдят, че са свършили работата и са защитили интересите му, а всъщност църковното дело вече е претърпяло загуби, а невярващите са се възползвали значително от Божия дом. Ако, във всяко отношение, даден човек е способен да защитава интересите на Божия дом, когато се занимава с външни въпроси, добър човек ли е той? (Да.) И така, ако такъв човек не е способен да върши друга работа в Божия дом и е подходящ само за този вид работа от общ характер, трябва ли той да бъде повишен от Божия дом? (Да.) Освен че притежава работоспособност и е способен да изпълнява работата си в съответствие с изискваните от Божия дом принципи, той е в състояние и да защитава интересите на Божия дом, така че отговаря на критериите, а такъв човек трябва да бъде повишаван. От друга страна, онези, които постоянно причиняват вреда на интересите на Божия дом, които постоянно представляват потенциална опасност за безопасността на братята и сестрите и които постоянно предизвикват неблагоприятно въздействие и неблагоприятни последици за репутацията на Божия дом и на църквата — такива хора не бива да бъдат повишавани или развивани. Ако са повишени и използвани, те трябва бързо да бъдат освободени.

Има и някои хора, които все се забъркват в неприятности, докато си вършат работата, като например попадат в катастрофи, когато шофират, объркват делата, с които се занимават, или предизвикват конфликти, които водят до постоянни оплаквания, а ако има някакви недостатъци, те не знаят как да ги отстранят. Тези хора са слабоумни, а също носят лош късмет и са прахосници. Ако човек от този тип стане ръководител на екип, надзорник, водач или работник, той не само трябва да бъде бързо освободен, но и да бъде премахнат от църквата. Това е така, защото този тип хора са истинска рецепта за катастрофа и носят лош късмет. Докато в църквата има един или двама от тези хора, в нея не може да има спокойствие. Такива хора сякаш са обзети от зли духове или са болни от чума. Всеки, който влезе в досег с тях, ще претърпи нещастие, затова този тип хора трябва да бъдат изкоренени незабавно. Дори физиономиите на тези хора са изцяло неправилни, наситени с лукави или дяволски черти, или пък отвратително грозни, и всеки, който влезе в контакт с тях, ще се почувства така, сякаш скоро ще се случи нещо лошо. Хората от този тип трябва да бъдат освободени и премахнати и само тогава нещата могат да вървят добре за църквата. Повишаването и развиването на различни хора в църквата изисква придържане към принципите и практикуване на проницателност, така че действията да са в съответствие с принципите. Сред различните видове хора, които се повишават и развиват, има такива, които служат като църковни водачи и работници, такива, които отговарят за различни професии в църквата, както и такива, които се занимават с общите ѝ дела. За различните критерии, на които трябва да отговарят тези няколко вида талантливи хора, също разговаряхме ясно. Когато сте наясно с принципите за това как да избирате водачи и работници и как да повишавате и развивате хора, тогава цялата църковна работа ще тръгне в правилната посока.

Някои хора може да попитат: „Защо тези хора, които се повишават и развиват от Божия дом, се наричат талантливи?“. Когато говорим за талантливи хора, имаме предвид кандидати за повишаване и развиване. Има различни изисквания към хората, които могат да изпълняват различен дълг, и тъй като те са в процес на повишаване и развиване, е напълно достатъчно тези така наречени талантливи хора да могат да изпълнят критериите, които току-що споменахме. Би било нереалистично да се очаква, че тези хора вече притежават истината реалност, че вече са покорни и предани и че вече се боят от Бог. Така че талантливите хора, за които говорим, са просто онези, които притежават някои от качествата и почтеността, които хората с нормална човешка природа трябва да имат, и заложбите да възприемат истината — като такива те се считат за пригодни. Това не означава, че те вече са разбрали истината и са навлезли в истината реалност, нито че вече са постигнали абсолютно покорство пред Бог, след като са приели Неговия съд и Неговото наказание, и други подобни неща. Разбира се, терминът „талантливи хора“ не се отнася за тези, които са учили в университет или са завършили

докторантура, или за хората с привилегирован семеен произход или висок социален статус, нито за хората със специални способности или дарби — той не се отнася за тези хора. Тъй като им предстои да бъдат повишавани и развивани, някои от хората, които ще извършват професионална работа, може никога да не са упражнявали тази професия или да не са я изучавали преди, но стига да отговарят на тези няколко критерия за повишаване и развиване и да желаят да се учат и да са добри в усвояването на дадена професия, Божият дом може да ги повишава и развива. Какво имам предвид с това? Нямам предвид, че човек може да бъде повишаван и развиван само ако естествено се справя отлично с дадена професия. По-скоро става дума за това, че ако има наклонност да се учи и разполага с необходимите условия, или дори ако просто владее донякъде основите на тази професия, тогава може да бъде повишен и развиван — това е принципът. С това завършва нашето общение за критериите, на които трябва да отговарят различните талантливи хора, които Божият дом иска да повишава и развива.

Целите на Божия дом при повишаването и развиването на всички видове талантливи хора

На следващо място ще разговаряме за това защо Божият дом повишава и развива всички видове талантливи хора. Някои хора не разбират това добре и си мислят: „Няма ли да е просто достатъчно Божият дом направо да продължи да повишава и използва различните талантливи хора? Защо му трябва да ги развива и обучава в продължение на определен период от време?“. Разбирате ли това или не? Нека първо да поговорим за типа хора, които стават водачи и работници. Защо Божият дом повишава и развива онези, които имат способност за възприемане, които носят бреме за църквата и които притежават работоспособност? Това е така, защото, макар че са пригодни по отношение на своите заложби и отговарят на критериите, те все още нямат реално преживяване и не разбират истината, а още по-малко знаят как да практикуват истината и да вършат нещата в съответствие с принципите. Те трябва да бъдат обучавани в продължение на определен период от време, да бъдат напътствани и едва когато усвоят принципите на изпълнение на дълга си и придобият реално преживяване, могат да бъдат официално използвани. Ако бяха като братята и сестрите в църквата, които ядат и пият Божиите слова, слушат проповеди, живеят църковния живот и се обучават да изпълняват дълга си и бяха повишавани и развивани едва след като животът им израсне, тогава напредъкът им би бил твърде бавен. В такъв случай, колко години биха били необходими, за да станат пригодни за използване от Бог? Няма ли това да се отрази на църковното дело? Ето защо, стига някой да има способността да възприема истината, да притежава работоспособност и да има чувство за бреме, той трябва да бъде повишаван и развиван, да бъде поканен да се обучава как да изпълнява дълга на водач или работник и да му бъде възложено бреме. От една

страна, това го кара да използва максимално силните си страни. От друга страна, когато се натъкне на особени ситуации, е необходимо да се разговаря с него за истината, за да разреши трудностите си. Понякога той трябва също така да бъде кастрен, а ако е необходимо, и да бъде дисциплиниран, и трябва да премине през многобройни изпитания и облагородяване и да понесе много страдания. Само като премине такова практическо обучение, той може да постигне реален напредък и стъпка по стъпка да разбере истината и да овладее принципите, а след това да се нагърби с работата на водач и работник възможно най-скоро. Развиването и обучението на водачи и работници по този начин ще даде по-добри резултати и ще бъде по-бързо, което е полезно за работата на Божия дом и по-полезно за навлизането в живота на Божиите избраници, защото водачите и работниците с практически опит могат пряко да поят Божиите избраници и да им предоставят ресурс. Когато Божият дом повишава и развива даден човек да бъде водач, той му възлага по-голямо бреме, за да го обучи, да го накара да се уповава на Бог и да се стреми към истината. Само така духовният му ръст ще порасне възможно най-бързо. Колкото по-голямо е бремето, което му се възлага, толкова по-силен е натискът върху него, и толкова повече е принуден да търси истината и да се уповава на Бог. В крайна сметка той ще може да върши работата си подобаващо и да следва Божията воля, като по този начин ще стъпи на правилния път към своето спасение и довеждане до съвършенство — това е ефектът, който се постига, когато Божият дом повишава и развива хората. Без да изпълнява тези конкретни задачи, той не би узнал какво му липсва, не би узнал как да върши нещата в съответствие с принципите и не би узнал какво означава да притежаваш истината реалност. Така че вършенето на конкретна работа му помага да открие недостатъците си и да види, че независимо от дарбите си е лишен от истината реалност. Помага му да почувства колко е беден и жалък и го кара да осъзнае, че ако не се уповава на Бог и не търси истината, няма да е способен да върши никаква работа. Кара го истински да опознае себе си и да види ясно, че ако не се стреми към истината и не промени нрава си, няма да е годен да бъде използван от Бог. Това са всички резултати, които трябва да бъдат постигнати, когато се развиват и обучават водачи и работници. Само като разберат тези аспекти, хората могат да се стремят към истината здраво стъпили на земята, да не привличат внимание с поведението си, гарантирано да не се хвалят повече, когато си вършат работата, постоянно да възхваляват Бог и да свидетелстват за Него, когато изпълняват дълга си, и да навлизат стъпка по стъпка в истината реалност. Когато някой бива повишен и развиван да бъде водач, той получава възможност да се научи как да разпознава състоянията на различните хора, обучава се да търси истината, за да разрешава затрудненията на различните хора, да подкрепя и предоставя ресурс на различни видове хора и да въвежда хората в истината реалност. В същото време той трябва да се обучи и да разрешава различни

проблеми и затруднения, които среща в процеса на работа, и да се научи как да различава различни видове антихристи, зли хора и неверници и как да се справя с тях, и как да върши работата по пречистването на църквата. По този начин, в сравнение с другите, той може да изпита повече преживявания с хора, събития и неща, както и повече ситуации, устроени от Бог, да яде и пие все повече и повече от Божиите слова и да навлиза във все повече истини реалности. За него това е възможност за самообучение, нали? Колкото повече са възможностите за обучение, толкова по-голямо е изобилието от преживявания на хората, толкова по-обширни са прозренията им и толкова по-бързо ще израснат. Ако обаче хората не извършват ръководна работа, това, което ще срещат и ще изпитват, ще бъде само част от техния личен живот и от техните лични преживявания и това, което разпознават, ще е само техният индивидуален покварен нрав и разнообразни индивидуални състояния — всички касаещи единствено самите тях. След като станат водачи, те се срещат с повече хора, натъкват се на повече събития и ситуации, което ги насърчава често да идват пред Бог, за да търсят истините принципи. За тях тези хора, събития и неща неусетно образуват бреме и естествено също така създават изключително благоприятни условия за навлизането им в истината реалност, което е нещо добро. И така, човек, който има заложби, носи бреме и притежава работоспособност, ще навлезе бавно като обикновен вярващ и по-бързо като водач или работник. Бързото или бавното навлизане в истината реалност е добро нещо за хората? (Бързото.) Ето защо, когато става дума за хора, които имат заложби, носят бреме и притежават работоспособност, Божият дом прави изключение, като повишава такива хора, освен ако те не са лица, които не се стремят към истината и не се стараят да постигнат истината — в такъв случай Божият дом няма да ги принуждава. Стига човек да има основата на вярата в Бог, да отговаря на критериите за водач или работник и да е готов да се стреми към истината и да бъде оползотворен от Бог, тогава няма съмнение, че Божият дом ще го повишава и развива, ще му даде възможност да се обучава да бъде водач или работник и ще му позволи да се научи да върши църковната работа, да разпознава хората, да се справя с всички различни проблеми в църквата и да изпълнява разни задачи в съответствие с работните подредби. Ако по време на обучението хората могат да приемат истината и да се съгласят да бъдат кастрени, да се покорят на устроеното от Бог и на Неговите подредби, да търсят истината, за да разрешават различни проблеми, и да се научат да се отнасят към всички видове хора и да различават и да се справят с всички видове хора в съответствие с Божиите слова, тогава те могат да овладеят съответните истини принципи и да стигнат до разбиране на истината и до навлизане в реалността — това са неща, които обикновените вярващи не могат да преживеят или придобият. И така, от тази гледна точка, добро или лошо нещо е Божият дом да повишава и развива някого? От полза ли му е или

е страдание, което му се налага? От полза му е. Разбира се, когато някои хора току-що са били повишени, те не знаят какви задачи трябва да изпълняват или как да ги изпълняват и са малко объркани. Това е нормално. Кой човек някога се е родил със способността да върши всичко? Ако можеше да вършиш всичко, със сигурност щеше да си най-надменният и самонадеян човек и нямаше да отстъпваш пред никого — в такъв случай, би ли могъл все още да приемаш истината? Ако можеше да вършиш всичко, щеше ли все още да разчиташ и да се уповаваш на Бог? Щеше ли все още да търсиш истината, за да разрешиш проблемите със собствената си поквара? Със сигурност нямаше да е така. Напротив, щеше да си надменен и самонадеян и щеше да вървиш по пътя на антихристите, щеше да се бориш за власт и статус и нямаше да отстъпваш пред никого, и щеше да подвеждаш и примамваш хората и да прекъсваш и смущаваш църковното дело — в такъв случай, би ли могъл Божият дом все още да те използва? Ако знаеш, че имаш много недостатъци, трябва да се научиш да се подчиняваш и покоряваш и да изпълняваш различните задачи добре в съответствие с изискванията на Божия дом. Това ще ти позволи постепенно да достигнеш до момента, в който ще можеш да изпълняваш дълга си съгласно критериите. Но повечето хора не могат да сторят нещо толкова просто като да се подчинят и да се покорят, така че не бива да обвиняват Божия дом, че не ги повишава и развива. Тъй като не си способен да се подчиняваш, тъй като дори подчинението е непостижимо за теб, би ли се осмелил Божият дом да те повишава и развива? (Не.) И защо не? Да те оползотвори би било твърде опасно, би причинило твърде много проблеми и твърде много тревоги! Защото, ако Божият дом някога те оползотвори, ти би могъл да поемеш контрол над хората и да ги поведеш по пътя на нечестивостта — ето защо е толкова опасно. Ако бъдеш използван, ти би могъл безразсъдно да извършиш лоши постъпки и да предизвикаш пълен безпорядък в работата, и Божият дом ще трябва да те освободи и да почисти цялата бъркотия вместо теб — ето защо това причинява твърде много проблеми. А и ако бъдеш оползотворен, няма да знаеш как да вършиш която и да било работа и не би имало никакъв ефект от твоята работа. Ще трябва по време на цялата извършвана от теб работа да бъдеш подканян, надзиран и следен от Горното, което ще трябва да се намесва във всички дела — така че защо трябва да бъдеш използван? Ти причиняваш твърде много тревоги! Такъв тип човек категорично не може да бъде оползотворен. Дори ако бъде развиван, това би било безполезно и дори би причинило много неприятности, а също така би повлияло на развиването на други. Дали загубите няма да надделеят над ползите? (Да.)

Някои хора, тъй като никога не са повишавани или използвани от Божия дом, си втълпяват разни неща и казват: „Защо Горното никога не ме забелязва? Защо Божият дом никога не ме повишава и развива? Не е честно!“. Е, първо трябва да прецениш дали можеш да се подчиниш и дали можеш да се покориш на

подредбите на Божия дом. Второ, трябва да прецениш дали отговаряш на трите критерия, които се изискват, за да може Божият дом да повишава и развива хора, които да бъдат водачи и работници — да са способни да възприемат истината, да носят бреме и да притежават работоспособност. Ако отговаряш на тези критерии, рано или късно ще имаш възможност да бъдеш повишен, развиван и използван. Има неща, които се изискват от теб, за да може Божият дом да те повиши. И кои са тези неща? От теб се изисква да действаш в съответствие с принципите и изискванията на Божия дом. Трябва да правиш това, което се иска от теб, и то по начина, по който се иска, като по този начин биваш развиван първо да се научиш да действаш принципно и да се научиш да търсиш истината и да ѝ се покоряваш, както и да си сътрудничиш хармонично с другите. По времето, в което биваш развиван, понякога ще бъдеш кастрен от Божия дом. Понякога той строго ще те порицава. Понякога ще се осведомява за напредъка в твоята работа. Понякога ще те пита как точно вървят делата и ще проверява работата ти. А понякога ще подлага на изпитание гледната ти точка относно дадено нещо. Целта на тези изпитания не е да те затруднят, а да те накарат да разбереш какви са намеренията на Бог по тези въпроси и какво отношение и какви принципи трябва да имаш. Божият дом прави това, за да те обучи и да те накара да практикуваш. А каква е целта и задачата на обучението на хората? Да им се даде възможност да разберат истината. Целта на това да се разбере истината е хората да са способни да се покорят на истината и да действат в съответствие с принципите, да стоят на мястото си и предано да изпълняват дълга си, а в процеса на изпълнение на дълга си да навлизат в различни истини реалности и да постигат промени в нрава си. По този начин Божият дом обучава водачи и работници. Стига водачите и работниците да разбират истината, има надежда, че те ще са способни да водят Божиите избраници към разбиране на истината. Колкото истини разбират водачите и работниците, толкова истини имат надежда да разберат хората, които те ръководят. Когато водачите и работниците схванат истините принципи в своята работа, тези, които те ръководят, също могат да схванат принципите и да навлязат в истината реалност в своята работа. Ето защо водачите и работниците, които преминават обучение, трябва да притежават по-добри заложби от останалите хора. На тях им се дава възможност първи да разберат истините принципи и първи да навлязат в истината реалност, а след това те повеждат повече хора, които да навлязат в истината реалност и да разберат истините принципи. Какво мислите за такъв подход? (Добър е.) Възможно е тези хора да не са добре образовани или да не се изразяват много добре, да не разбират много от технологии или от актуални събития и политика. Възможно е дори да не владеят толкова добре някоя професия. Но те са способни да разберат истината и след като чуят Божиите слова, са способни да ги практикуват и да ги преживеят, способни са и да открият истините принципи, както и да поведат повече хора, които да навлязат в

реалността на Божиите слова и да се придържат към истините принципи. Това са хората, които имаме предвид, когато говорим за талантливите личности, които се повишават и развиват, за да служат като водачи. Абстрактно ли е това? (Не, не е.) Някои хора може да попитат: „Говориш за талантливи хора, това значи ли, че те са каймакът на обществото? Трябва ли да са управлявали някаква фирма, да са били някакъв вид изпълнителен директор или предприемач в обществото? Дали са държавници с политическа биография, или бизнес таланти, или таланти от артистичните и литературните среди? Изключително надарени хора ли са?“. Талантливите хора, за които се говори в Божия дом, са различни от тези в останалия свят. Какво се има предвид под термина „талантливи хора“, за който говорим? Има се предвид да са способни да разберат истината, както и да отведат хората в истината реалност, и да знаят как да разпознават различните типове хора, и как да разрешават разнообразните състояния и затруднения, в които се оказват хората, и да имат правилни възгледи и правилно отношение, когато се натъкват на проблеми, и да имат възгледи и отношение, каквито трябва да имат хората, които вярват в Бог и Го следват. Терминът не се отнася за хора, които нямат духовно разбиране, или за лицемерни хора, или за хора, които говорят високопарни неща и бълват празни или безсмислени думи. По-скоро се отнася за хора, които имат истината реалност. Ето какво се има предвид под „талантливи хора“. Това кухо ли е? (Не.) Не са ли много практични тези критерии, които Божият дом изисква от вида талантливи хора, които повишава и развива, за да бъдат водачи и работници? (Да.) Изключително практични! От такива кандидати не се изисква да имат висока академична квалификация, но те трябва най-малкото да имат заложбите да разбират истината. Някои хора може да кажат: „Ако от тях не се изисква да имат висока академична квалификация, приемливо ли е те да са неграмотни?“. Четенето на Божиите слова не би било възможно без известно образование. Необходимо е да разбират писменото слово, но не и да имат висока академична квалификация. Онези, които биват повишавани в Божия дом, включват завършилите средно образование, завършилите висше образование и завършилите докторантура, така че няма ограничения по отношение на образователното ниво. Освен това няма ограничения и по отношение на социалния статус на човека. Добре дошли са всякакви хора — от фермери и интелектуалци до бизнесмени и домакини. Освен че няма ограничения по отношение на образователното ниво и социалния статус, се изискват тези няколко критерия, за които говорих. Това разумно ли е? (Да.) Изключително разумно! Сега разбирате ли малко повече какво имам предвид под „талантливите хора, които Божият дом повишава и развива“? (Да.) Хората, които отговарят на тези няколко критерия: да са способни да възприемат истината, да носят бреме и да притежават работоспособност, са кандидати за повишаване и развиване от страна на Божия дом. Ако отговарят на тези критерии, те са пригодни. Що се отнася до други неща, като образование, семеен произход,

социален статус, външен вид и т.н., изискванията не са толкова високи. Толкова за повишаването и развиването на хора, за да бъдат водачи и работници.

Току-що обсъдихме няколко критерия, на които трябва да отговарят талантливите хора с умения или професии, за да бъдат повишавани и развивани, а именно, да обичат положителните неща и да са способни да приемат истината, да нямат изопачено разбиране, да са способни предано да изпълняват дълга си, да понасят страдания и да платят цена, без да се оплакват, и най-малкото да не вършат зло — тези няколко критерия са от съществено значение, когато става въпрос за тези хора. И така, каква е целта на повишаването и развиването на тези хора? Също така, когато тези хора се сблъскат с проблеми, докато изпълняват дълга си и вършат конкретна работа, те могат да потърсят истината, за да разрешат проблемите и да действат в съответствие с принципите. В процеса на практикуване на навлизането те несъзнателно биват обучавани и регулирани и практикуват избавяне от собствените си намерения, коригиране на погрешните си и абсурдни възгледи на светски хора, избавяне от някои детински мисли и избавяне от предразсъдъци, представи и фантазии относно вярата в Бог и подобни неща. Разбира се, независимо от всичко, целта на този процес на практикуване е да се даде възможност на хората постепенно да разберат истината, да се научат да се покоряват и да навлизат в различни истини реалности. В процеса на учене те постепенно овладяват истините принципи, узнават какво означава да вярваш в Бог, какво означава да практикуваш истината и какво означава да изпълняваш дълга си, и накрая постепенно разбират какво трябва да правят, за да изпълняват дълга си съгласно критериите, как да вършат нещата така, както трябва да го прави вярващия и т.н. — това са все неща, в които хората навлизат постепенно, след като бъдат повишавани и развивани. Процесът на постепенно навлизане на хората е процесът на тяхното развиване, а процесът на тяхното развиване е всъщност процесът на практикуване на навлизането на хората в истината реалност. Но ако не си бил повишаван и развиван, а просто действаш като обикновен вярващ, който посещава сбирки, чете Божиите слова, разговаря за истината или учи химни, като вярваш в Бог по този начин, ти не изпълняваш истински дълга си като сътворено същество, така че си далеч от това да изпълняваш дълга си съгласно критериите. Дори не си наясно какви принципи трябва да схванеш, когато изпълняваш дълга си, и можеш да изричаш само някакви доктрини и лозунги. Следователно ти все още не си навлязъл в истината реалност и навлизането ти в живота е бавно. По същия начин, целта и задачата на повишаването и развиването на тези хора, които се занимават с професионални задачи, е те да навлязат по-бързо в истината реалност и да схванат по-добре и по-точно истините принципи. Онези, които могат да схванат истините принципи и да навлязат в истината реалност са именно талантливите хора, които биват повишавани и развивани от Божия дом. Какво се има предвид под талантливи хора от този тип? Имат се предвид онези, които — въз

основа на това, че обичат положителните неща, че са способни да понасят страдания и да платят цена и че нямат изопачено разбиране и не са зли хора — са постигнали разбиране на истините принципи и са навлезли в истината реалност, способни са да се покорят на Бог и на подредбите на Божия дом и имат донякъде богобоязливо сърце. Това е вторият вид талантливи хора, за които говоря. Изискванията към тях също са практични, достатъчно конкретни и не са абстрактни. И така, изисква ли се от този вид талантливи хора да са каймакът на обществото, да имат социален опит, определена академична квалификация и определен социален статус? (Не.) Божият дом никога не изисква от хората да имат социален статус, да са известни, да имат академични квалификации или високо ниво на знания — тези неща никога не се изискват. Когато повишава или развива хора, Божият дом не гледа външния им вид, т.е. колко грозни или привлекателни са те. Освен че не се повишават вида хора, които изглеждат като невярващи или са отвратителни, или нечестиви на външен вид, другите критерии са тези, които току-що споменах — те са най-практични. Когато невярващите повишават някого, те най-напред гледат външния вид на човека. Мъжете трябва да са представителни като чиновници, а жените — красиви като феи. Освен това те сравняват и академичната квалификация, социалния статус, семейния произход и хитростта на хората. Ако имаш висока академична квалификация, но нямаш никакви умения, това също няма да е достатъчно — никога няма да бъдеш повишен и никой няма да има добро мнение за теб. Ако имаш висока академична квалификация и истински талант, но не си особено хубав, нисък си на ръст и не знаеш как да ласкаеш или да се сближаваш с началниците си, никога няма да бъдеш повишаван или развиван до края на живота си и никой няма да те открие. Ето защо невярващите имат една поговорка, която гласи: „Има много талантливи хора, но малцина могат да разпознаят истинския талант“. Важи ли това за Божия дом? (Не.) А важи ли изразът: „Истинското злато рано или късно ще заблести.“? Валиден ли е? (Не.) Циничните хора, които не отстъпват пред никого, често казват това. Все да искаш да сияеш — това е човешка амбиция. Различните видове талантливи хора, повишавани и развивани от Божия дом, не са злато. Те са просто обикновени хора. Повишаването и развиването, за които говорим, са само начин на изразяване. Всъщност тук се има предвид да бъдеш издигнат от Бог. Ти, сътвореното същество, злато ли си пред Създателя? Ти си просто прах, не си дори мед или желязо. Защо казвам, че си по-скоро прах, отколкото злато? У хората няма нищо достойно за похвала. Някои може да попитат: „Няма ли противоречие в това, което Ти каза? Не каза ли току-що, че човек може да бъде повишен, ако отговаря на критерия да обича положителните неща?“. Като човек, не трябва ли да обичаш положителните неща? Ако обичаш няколко положителни неща, това прави ли те злато? Това кара ли те да сияеш? Ако обичаш няколко положителни неща, това означава ли, че имаш истината? Човек сияе само като има истината. Ако нямаш

истината, как може да се каже, че сияеш? Факт е, че едно сътворено същество не разбира никакви истини. Притежаването на някаква човешка природа и на някаква способност и някакви заложби за възприемане на истината не означава, че човек естествено притежава истината. Хората не притежават истината и дори тяхната човешка природа да е почтена или добра, тези неща не са истината, те са просто качества, които нормалната човешка природа трябва да притежава. Затова не говори за сияене. И така, кога може човек малко да сияе? Когато може да изрече думите на Йов: „Йехова ми даде, Йехова ми отне, благословено да е името на Йехова“ (Йов 1:21), именно тогава може да се каже, че той сияе малко и живее в светлината. Когато можеш да използваш истината реалност, която притежаваш, и истината, която разбираш, за да предоставяш ресурс на другите, за да ги подкрепяш и водиш, като така те могат да бъдат доведени пред Бог и в истината реалност, да се покорят на Бог и да се прекланят пред Него, само тогава може малко да засияеш.

Различните видове талантливи хора, развивани от Божия дом, не са свръхестествено надарени, те са просто обикновени, покварени хора. Стига да могат да приемат истината, да се подчиняват и покоряват и да притежават определени заложби, Божият дом ще направи изключение, като ги повишава и развива. Когато говоря за това, че се прави изключение, за да се повишават и развиват хората, става въпрос за това, че Бог те въздига, че ти дава възможност да дойдеш пред Него и да приемеш Неговото ръководство, и да приемеш да бъдеш развиван и обучаван от Него, така че в този период да можеш да навлезеш в истината реалност възможно най-бързо и да си способен да схванеш правилно истините принципи, да изпълняваш дълга си съгласно критериите и да живееш с човешко подобие. Ето какво означава терминът „талантливи хора“ в Божия дом. Такива хора не са ни най-малко големи и не правят впечатление — те просто разбират истината и притежават истината реалност, и могат да изпълняват дълга си съвестно и отговорно, и имат малка доза искреност, и са в състояние да платят малка цена, и не действат безразсъдно въз основа на своите представи и фантазии. Подходящо ли постъпва Божият дом, като прави изключение с повишаването и развиването на хора, които могат да отговорят на тези критерии, и с тяхното обучение? Полезно ли е това за хората? Това е изключително полезно за хората! Точно както другите вярващи, тези, които биват повишавани и развивани, вярват в Бог и четат Божиите слова, и слушат проповеди, и изпълняват дълга си, но в сравнение с другите вярващи, те ще израснат по-бързо и ще придобият повече. Бихте ли искали да придобиете повече или само малко? (Да придобием повече.) Повечето хора изпитват това желание, което означава, че обичат положителните неща. Понякога разговарям с някои екипи за навлизането в живота и доста хора идват да слушат, което показва, че повечето хора страстно желаят истината и искат да разберат повече от нея, а също така са готови да

навлязат в истината реалност. В началото общувах с някои хора и те бяха наистина безчувствени. Говорех дълго, но те не реагираха, нито показваха и сянка от усмивка. След като поддържах контакт с тях в продължение на година или две, лицата на повечето от тях придобиха по-естествено изражение и те реагираха, а след време реакциите им ставаха малко по-бързи. Тоест те се превръщаха от мъртвци в живи хора и духът им се пробуждаше. Как беше постигнато това? Ако хората не разбират истината, колкото и да обичат позитивните неща, колкото и да са умни или интелигентни, те си остават мъртвци. Някои хора в началото са глупави и несхватливи, никой в околния свят няма високо мнение за тях, те не са много начетени и кръгозорът им не е много широк. Но след като повярват в Бог, те могат да разберат много истини и да видят много неща ясно, а след това да изживеят подобието на човешки същества и по този начин да станат живи хора. Какво означава „живи хора“? Не става въпрос за това дали физическото ти тяло е живо или мъртво, нито дали тялото ти може да се движи или да поема дъх, а дали духът ти осъзнава Божиите слова и истината и е чувствителен към тях. Живите хора реагират на истината и на Божиите слова. След като чуят Божиите слова, те имат съзнание, път, план и цел. При мъртвците няма такива проявления. Така че, ако Божият дом повишава и развива някого, ползите за този човек ще бъдат относително повече. Тогава как хората, които не отговарят на тези критерии и не са повишавани и развивани, могат да извлекат достатъчно ползи? Как могат да навлязат бързо в истината реалност? Те трябва да се научат да практикуват и да преживяват Божиите слова, да постигнат разбиране за множество истини, както и да са способни да прилагат истината, за да различават хората и да решават проблеми — тогава могат да навлязат в истината реалност.

Някои хора казват: „Като се има предвид, че Божият дом повишава и развива всякакви видове талантливи хора и им позволява да навлязат в истината реалност възможно най-бързо, това не означава ли, че хората, които не са талантливи, не могат да навлязат в истината реалност?“. Правилно ли е да се каже това? (Не, не е правилно.) И така, след като разговаряхме по тази тема, това накара ли някои хора да се развълнуват, а други да изпаднат в униние и да се разочароват? На нея трябва да се гледа по следния начин: онези, които са били повишавани и развивани, не бива да се възгордяват. Няма с какво да се хвалиш — това е Божията благодат и Неговото благословение. Когато Бог ти дава повече, Той също така иска от теб да дадеш повече от себе си. Ако Божият дом прави изключение, като те повишава и развива, това означава, че ти трябва да платиш по-висока цена. Ако можеш да понесеш това страдание, тогава, разбира се, ще придобиеш повече ползи. Ако кажеш: „Не съм готов да понеса това страдание“, тогава няма да придобиеш истината, нито Божието благословение. Някои хора казват: „Искам да придобия тези неща, но не мисля, че мога, защото Божият дом няма да направи изключение, като ме повишава и развива. Не отговарям на критериите“. Няма

значение, ако не отговаряш на критериите. Стига да се стремиш към истината и да полагаш големи усилия за нейното постигане, Бог няма да се отнася несправедливо към теб. Хората, които биват повишавани и развивани, могат просто да навлязат по-рано в истината реалност поради своите заложби и различните си положения. Това ранно навлизане обаче не означава, че само те могат да навлязат в истината реалност. Това просто означава, че те могат да придобият малко повече ползи по-рано и че могат да навлязат в истината реалност малко по-рано. Онези, които не са били повишавани, ще изостанат малко от тях, но това не означава, че не могат да навлязат в истината реалност. Дали даден човек може да навлезе в истината реалност или не, зависи от неговите стремежи. Хората, които са повишавани и развивани, могат по-бързо да схванат истините принципи и да навлязат в истината реалност по-бързо в процеса на развиване, което е от полза за работата на Божия дом. Затова е правилно да се повишават и развиват хората, за които е установено, че имат добри заложби и че обичат истината. Ако човек може да намери тези хора и да ги повишава и развива, без да им завижда или да ги потиска, а вместо това им предлага грижа, тогава той проявява внимание към Божиите намерения. И обратно, ако някои хора завиждат и се тревожат, че тези хора са по-добри от тях и ги превъзхождат, поради което ги изключват и ги унижават, това очевидно е злодеяние и нещо, което антихристите често правят. Само злите хора и антихристите могат да нападат и изключват братята и сестрите.

Разбирането и отношението, които човек трябва да има относно повишаването и развиването на хора от Божия дом

Това, за което разговаряхме току-що, са целите на Божия дом при повишаването и развиването на всички видове талантливи хора. Какъвто и да е видът на работата, която вършат тези, които са избрани за повишаване и развиване — дали е техническа работа, обикновена работа или църковна работа от общ характер — накратко, всичко това е с цел да им се даде възможност да разберат истините принципи и да навлязат в истината реалност и за да могат да изпълняват дълга си съгласно критериите възможно най-бързо, за да удовлетворяват Божиите намерения — именно това изисква Бог от хората и, разбира се, именно това е необходимо и за църковната работа. Сега разбирате ли значението на повишаването и развиването на всички видове талантливи хора от страна на Божия дом? Има ли все още някакви погрешни разбирания? (Не.) Някои хора казват: „Сега, когато този човек е повишен във водач и има статус, той вече не е обикновен човек“. Правилно ли е да се каже това, или е погрешно? (Погрешно е.) Други може да кажат: „Онези, които стават водачи, имат статус, но на върха е самотно. Колкото по-високо се изкачваш, толкова по-тежко падаш!“. Правилно ли е да се каже това, или е погрешно? Очевидно е погрешно. За какви хора се отнася

поговорката „Колкото по-високо се изкачваш, толкова по-тежко падаш“? Отнася се за хора с амбиции и желания — отнася се за антихристи. Когато тези, които се стремят към истината, стават водачи, това не е изкачване нависоко — това е изключение, което Бог прави, като ги издига, и именно по Божието благословение им се възлага това бреме и им се позволява да извършват ръководни дела. „Колкото по-високо се изкачваш, толкова по-тежко падаш“ е заключение, направено от невярващи, и описва последиците от стремежа на невярващите към кариера в службата. Тези неверници са лишени от проницателност и прилагат тази поговорка спрямо положителни хора, което е сериозна грешка. Други може да кажат: „Роден е на село, а сега е станал църковен водач — като високо летящ феникс, въздигнал се от скромен произход“. Правилно ли е да се каже това, или е погрешно? Това са дяволски думи на невярващите и не могат да се прилагат към Божиите избраници. В Божия дом Бог благославя тези, които се стремят към истината, тези, които са честни, тези, които са добросърдечни, и тези, които защитават делото на Божия дом. Щом тези хора разберат истината и постигнат известен духовен ръст, рано или късно ще бъдат повишени, за да бъдат развивани и да практикуват и за да заменят онези, които са лъжеводачи и антихристи. В Божия дом положителните хора, които са преминали през много изпитания и проверки и които последователно са защитавали делото на Божия дом, са хора, които получават Божието одобрение, и би било неуместно да се използват дяволските думи на невярващите, за да се опишат тези хора. Ето защо онези, които винаги използват дяволските думи на невярващите, за да описват нещата в Божия дом и да изразяват собствените си възгледи, са хора, които не разбират истината и имат абсурдни възгледи за нещата. Техните възгледи за нещата изобщо не са се променили и все още са възгледите на невярващите, а те са вярвали в Бог в продължение на няколко години и въпреки това не са придобили никаква истина и все още не могат да възприемат нещата в съответствие с Божиите слова — така че тези хора са неверници и невярващи. Когато човек е повишен да служи като водач или работник, или когато е развиван, за да стане надзорник на някаква техническа работа, това е просто бреме, поверено му от Божия дом. Това е поръчение, отговорност и, разбира се, то е и специален дълг, специална възможност и изключително издигане — в този човек няма нищо достойно за похвала. Когато човек е повишен и развиван от Божия дом, това не означава, че има особена позиция или статус в Божия дом, че да се радва на специално отношение и благосклонност. По-скоро, след като е издигнат изключително високо от Божия дом, той получава отлични условия да се обучава в Божия дом, да практикува определена важна църковна работа и в същото време Божият дом ще има по-високи изисквани нива за него, а това е много полезно за навлизането му в живота. Когато даден човек е повишен и развиван в Божия дом, това означава, че изискванията към него ще са строги и ще бъде стриктно

надзираван. Божият дом стриктно ще проверява, надзирава и тласка напред работата му, ще разбере какво е навлизането му в живота и ще обърне внимание на това. От тази гледна точка хората, които са повишавани и развивани от Божия дом, радват ли се на специално отношение, специален статус и специална позиция? Категорично не. Да не говорим, че не се ползват и с никакъв специален статус. Ако хората, които са повишени и развивани, почувстват, че имат капитал в резултат на що-годе ефективното изпълнение на дълга си, и поради това изпаднат в застой и престанат да се стремят към истината, когато се изправят пред изпитания и мъки, те ще са в опасност. Вероятно няма да са способни да останат непоколебими, ако духовният им ръст е твърде нисък. Някои хора твърдят: „Щом човек е повишен и развиван, за да бъде водач, той има положение. Дори и да не е сред първородните синове, поне има надежда да стане част от Божия народ. Мен никога не са ме повишавали или развивали, така че нима за мен няма надежда да стана един от Божия народ?“. Да се мисли така е грешно. За да се причислиш към Божия народ, трябва да имаш житейско преживяване и да си човек, който се покорява на Бог. Всеки, който притежава истините реалности, е част от Божия народ, независимо дали е водач, работник или обикновен последовател. Дори и да си водач или работник, ти си оставаш полагащ труд, ако не притежаваш истините реалности. Всъщност няма нищо специално в хората, които биват повишавани и развивани. Единственото нещо, което е различно от другите, е, че те имат по-благоприятна среда, по-благоприятни възможности и по-добри условия, за да вършат специфична работа, свързана с истините принципи. Дори ако по-голямата част от работата, която вършиш, е свързана с определена професия, ако няма истини принципи, чрез които да бъде регулирана и проверявана, дългът, който изпълняваш, няма да е в съгласие с принципите, а ти просто се трудиш и определено няма да получиш Божието одобрение. Какви са изискванията на Божия дом към различните талантливи хора, които се повишават и развиват? За да се повишават и развиват от Божия дом, те трябва да са най-малкото хора със съвест и разум, хора, които могат да приемат истината, хора, които предано изпълняват дълга си, и хора, които могат да се покоряват на устроеното от Бог и на Неговите подредби, и най-малкото трябва да са способни да приемат кастрене и да се покоряват, когато са изправени пред него. Ефектът, който трябва да постигнат хората, които преминават през развиване и обучение от страна на Божия дом, не се състои в това, че те могат да станат чиновници или началници, или да водят групата, нито в това, че могат да съветват хората за начина им на мислене и, разбира се, много по-малко в това, че имат по-добри професионални умения или по-високо образователно ниво, или по-голяма репутация, или че могат да бъдат споменавани наравно с онези, които са известни в света със своите професионални умения или политически подвизи. По-скоро ефектът, който трябва да се постигне, е те да разбират истината и да изживяват Божиите слова, както и да бъдат хора, които се боят от Бог и отбягват злото. Докато

се обучават, те са способни да разберат истината и да схванат истините принципи, да разберат по-добре какво точно е вярата в Бог и как да Го следват — това е изключително полезно за онези, които се стремят към истината, за да постигнат съвършенство. Това е ефектът и критерият, който Божият дом иска да постигне чрез повишаването и развиването на всички видове талантливи хора, а това е и най-голямата реколта, която жънат онези, които биват повишавани и оползотворявани.

Някои хора изпълняват дълга си относително отговорно и са одобрявани от Божиите избраници, така че църквата ги развива, за да станат водачи или работници. След като придобият статус, те започват да чувстват, че изпъкват сред масите и си мислят: „Защо Божият дом се е спрял на мен? Не е ли защото съм по-добър от всички вас?“. Това не звучи ли като нещо, което би казало дете? То е незряло, нелепо и наивно. Всъщност, ти не си ни най-малко по-добър от другите хора. Ти просто отговаряш на критериите да бъдеш развиван от Божия дом. Друг е въпросът дали можеш да носиш тази отговорност, да изпълняваш добре този дълг или да довършиш това, което ти е поверено. Когато някой е избран за водач от братята и сестрите или е повишен от Божия дом, за да върши определена работа или да изпълнява определен дълг, това не означава, че той има специален статус или позиция, или че истините, които разбира, са по-дълбоки и по-многобройни от тези на другите хора — а още по-малко, че този човек е способен да се покорява на Бог и че няма да Го предаде. Със сигурност, това не означава и че той познава Бог и че е някой, който се бои от Него. В действителност той не е постигнал нищо от това. Повишението и развиването са просто повишение и развиване в прекия смисъл и те не са равносилни на това да е предопределен и считан за достоен от Бог. Неговото повишение и развиване означава просто, че е бил повишен и очаква да бъде развиван. А крайният резултат от това развиване зависи от това дали този човек се стреми към истината и дали е способен да избере пътя на стремежа към истината. Така че, когато църквата повишава и развива даден човек за водач, той просто се повишава и развива в прекия смисъл на думата. Това не означава, че той вече отговаря на критериите и е компетентен като водач, че вече е способен да се заеме с ръководни дела и че може да върши истинска работа — това не е така. Повечето хора не могат да прозрат тези неща и въз основа на фантазиите си уважават тези, които са повишени. Това е грешка. Независимо колко години са вярвали в Бог, дали тези, които са повишавани, действително притежават истината реалност? Не е задължително да е така. Способни ли са да приведат в изпълнение работните подредби в Божия дом? Не непременно. Имат ли чувство за отговорност? Предани ли са? Способни ли са да се покоряват? Способни ли са да търсят истината, когато се сблъскат с проблем? Всичко това е неизвестно. Имат ли тези хора богобоязливи сърца? И доколко точно са богобоязливи сърцата им? Способни ли са да избягват да следват собствената си воля, когато вършат нещо? Способни ли са да търсят Бог? Докато

изпълняват ръководни дела, способни ли са често да идват пред Бог, за да търсят Неговите намерения? Способни ли са да водят хората в истината реалност? Със сигурност не са способни да постигнат подобни неща. Не са получили обучение и нямат достатъчно опит, затова не са способни на това. Ето защо повишаването и развиването на даден човек не означава, че той вече разбира истината, нито че вече е способен да изпълнява дълга си по начин, който е съгласно критериите. И така, каква е целта и какво е значението на повишаването и развиването на даден човек? Става дума за това, че този човек бива повишаван, като личност, за да практикува и за да бъде специално поен и обучаван, като по този начин му се дава възможност да разбере истините принципи, както и принципите, средствата и методите за вършене на различни неща и за решаване на различни проблеми, а също и как да действа и да се справя с различните видове условия и хора, с които се сблъсква, в съответствие с Божиите намерения и по начин, който защитава интересите на Божия дом. Ако се съди въз основа на тези точки, дали талантливите хора, повишавани и развивани от Божия дом, са достатъчно способни да поемат работата си и да изпълняват добре дълга си по време на периода на повишаване и развиване или преди това? Разбира се, че не. Затова е неизбежно по време на периода на развиване тези хора да преживеят кастрене, съд и наказание, разобличаване и дори освобождаване. Това е нормално, това е обучение и развиване. Хората не трябва да имат големи очаквания или нереалистични изисквания към онези, които са повишавани и развивани. Това би било неразумно и несправедливо спрямо тях. Можете да надзиравате работата им. Ако в процеса на работата им откриете проблеми или неща, които нарушават принципите, можете да повдигнете въпроса и да потърсите истината, за да ги разрешите. Това, което не бива да правите, е да ги съдите, заклеймявате, нападате или изключвате, защото те са само в периода на развиване и не бива да бъдат възприемани като хора, които са доведени до съвършенство, още по-малко като хора, които нямат недостатъци, или като хора, които притежават истината реалност. Подобно на вас, те просто са в период на обучение. Разликата е, че поемат повече работа и отговорности от обикновените хора. Те имат отговорността и задължението да вършат повече работа. Трябва да плащат по-висока цена, да понасят повече несгоди, да влагат повече умствени усилия, да разрешават повече проблеми, да търпят повече порицания от хората и, разбира се, трябва да полагат повече усилия, и — в сравнение с обикновените хора, които изпълняват дълга си — трябва да спят малко по-малко, да се наслаждават малко по-малко на хубавите неща и да не се занимават толкова много с клюки. Това е особеното при тях. Освен тези особености, те са същите като всички останали. Какъв е смисълът да ви говоря за това? За да узнаят всички, че трябва да подхождат правилно към различните типове талантливи хора, повишавани и развивани в Божия дом, че не трябва да бъдат сурови в изискванията си към тях и, разбира се, че не трябва да

бъдат и нереалистични в мнението си за тях. Глупаво е да ги уважаваме прекомерно и да ги гледаме с възхищение. Нечовешко и нереалистично е да предявяваме прекалено строги изисквания към тях. И така, какъв е най-разумният начин да се отнасяте към тях? Да се отнасяте към тях като към обикновени хора, а когато се налага да потърсите някого за разрешаване на проблем, да разговаряте с него, да се учите от силните страни на другия и да се допълвате взаимно. Освен това всеки има отговорност да надзирава водачите и работниците, за да види дали вършат истинска работа, дали могат да използват истината за разрешаване на проблемите. Това са критериите и принципите за оценка дали даден водач или работник отговаря на критериите. Ако водачът или работникът е способен да се справя с общите проблеми и да ги разрешава, тогава той е компетентен. Но ако не може да се справя дори с обикновените проблеми и да ги разрешава, той не е пригоден за водач или работник и трябва бързо да бъде отстранен от поста си. Трябва да бъде избран някой друг и работата на Божия дом не трябва да се забавя. Забавянето на работата на Божия дом вреди както на самия човек, така и на другите. То не е добро за никого.

Някои хора биват повишавани и развивани от църквата и така получават добра възможност за обучение. Това е нещо хубаво. Може да се каже, че са издигнати и удостоени с Божията благодат. И така, как трябва да изпълняват дълга си тогава? Първият принцип, който трябва да спазват, е да разбират истината — когато не разбират истината, те трябва да я търсят, а ако и след като я търсят самостоятелно, продължават да не я разбират, могат да намерят човек, който разбира истината, с когото да разговарят и да търсят. Така проблемът може да се реши по-бързо и навременно. Ще стане твърде бавно, ако се съсредоточиш само върху това да отделяш повече време сам да четеш Божиите слова и да размишляваш над тях, за да успееш да разбереш истината и да разрешиш проблема. Както се казва: „Водата отдалече няма да утоли силна жажда“. Ако искаш да постигнеш бърз напредък по отношение на истината, трябва да се научиш да си сътрудничиш в разбирателство с останалите, да задаваш повече въпроси и да търсиш повече. Само тогава животът ти ще расте бързо и ще можеш да решаваш проблемите своевременно, без да се бавиш. Тъй като тъкмо си бил повишен и все още си в изпитателен срок, и не разбираш напълно истината, или не притежаваш истината реалност, понеже все още не си достигнал необходимия духовен ръст, не си мисли, че повишението ти означава, че притежаваш истината реалност. Не е така. Избран си за повишение и развиване само защото имаш чувство за бреме към делото и притежаваш заложбите на водач. Трябва да имаш този разум. Ако след като си повишен и станеш водач или работник, започнеш да изтъкваш статуса си и повярваш, че си човек, който се стреми към истината, и че притежаваш истината реалност, и ако се преструваш на разбиращ и духовен, независимо какви проблеми срещат братята и сестрите, това е глупав начин на

съществуване и е същият като на лицемерните фарисеи. Трябва да говориш и постъпваш правдиво. Когато не разбираш, можеш да попиташ останалите или да потърсиш общение с Горното. В това няма нищо срамно. Дори и да не попиташ, Горното пак ще узнае какъв е истинският ти духовен ръст и ще разбере, че не притежаваш истината реалност. Именно да търсиш и да разговаряш трябва. Това е разумът, който трябва да притежава нормалната човешка природа, и принципът, който трябва да се спазва от водачите и работниците. Няма нищо срамно в това. Ако мислиш, че щом си водач, е срамно да не разбираш принципите или постоянно да задаваш въпроси на други хора или на Горното, и се страхуваш, че другите ще те гледат отвисоко, и в резултат на това се преструваш, че разбираш всичко, че знаеш всичко, че си работоспособен, че можеш да вършиш всякаква църковна работа и не се нуждаеш от никого, който да ти напомня или да разговаря с теб, и от никого, който да ти предоставя ресурс или да те подкрепя, тогава това е опасно и ти си твърде надменен и самоправеден, ти си твърде лишен от разум. Не знаеш дори собствените си мерки — не те ли прави това объркан човек? Такива хора в действителност не отговарят на критериите да бъдат повишавани и развивани от Божия дом, и рано или късно ще бъдат освободени и отстранени. И така, всеки водач или работник, който току-що е бил повишен, трябва да е наясно, че не притежава истината реалност, трябва да има това самосъзнание. Сега си водач или работник не защото си бил назначен от Бог, а защото си бил повишен на тази позиция от други водачи и работници или си бил излъчен от Божиите избраници. Това не означава, че имаш истината реалност и истински духовен ръст. Когато разбереш това, ще имаш малко разум, какъвто трябва да притежават водачите и работниците. Сега разбирате ли? (Да.) И така, как точно трябва да работите? Как трябва да прилагате на практика хармоничното сътрудничество? Как трябва да търсите истината, за да разрешавате проблемите, когато се сблъскате с тях? Тези неща трябва да се разбират. Ако се разкрие покварен нрав, потърсете истината и се справете с него възможно най-скоро. Ако не бъде преодолян навреме и повлияе на работата ви, това е проблем. Ако не сте запознати с дадена професия, трябва също така да започнете да учите незабавно. Тъй като някои задължения са свързани с професионални знания, ако разбирате само истината, без да имате каквито и да било професионални познания, това също ще се отрази на резултатите от работата ви. Най-малкото трябва да схванете и разберете някои основни професионални знания, за да можете ефективно да проследявате и ръководите работата на хората. Ако сте само вещи в дадена професия, но не разбирате истината, в работата ви по подобен начин ще има недостатъци, така че ще трябва също така да се стремите към истината и да си сътрудничите с хора, които разбират истината, за да изпълнявате дълга си правилно. Само защото владееш професионални умения или определена област на знанието не означава, че си способен да вършиш нещата според принципите, затова е от съществено

значение да търсиш общение с хора, които разбират истината — това е принцип, който трябва да спазвате. Каквото и да правите, не трябва да се преструвате. Ти си в период на обучение и развиване, имаш покварен нрав и изобщо не разбираш истината. Кажете ми, знае ли Бог за тези неща? (Да.) Тогава няма ли да изглеждаш глупаво, ако се преструваш? Искате ли да сте глупави хора? (Не, не искаме.) Ако не искате да сте глупави хора, какви хора трябва да бъдете? Да бъдете хора с разум, хора, които могат смирено да търсят истината и да я приемат. Не се преструвайте, не бъдете лицемерни фарисеи. Онова, което ти е известно, са само някои професионални знания. Това не са истините принципи. Трябва да намериш начин да се възползваш по подходящ начин от професионалните си предимства и да използваш придобитите си знания и ерудицията си въз основа на разбирането на истините принципи. Не е ли това принцип? Не е ли това път на практикуване? Щом се научиш да правиш това, ще имаш път, който да следваш, и ще можеш да навлезеш в истината реалност. Каквото и да правиш, не се инати и не се преструвай. Инатенето и преструването не са здравомислещ начин да се правят нещата. По-скоро това е най-глупавият начин за вършенето им. Хората, които живеят според покварения си нрав, са най-глупавите. Най-умните хора са само онези, които търсят истината и се справят с въпросите според истините принципи.

Благодарение на това общение имате ли сега правилно разбиране и правилен възглед за повишаването и развиването на всички видове талантливи хора от Божия дом? (Да.) Сега, когато имате правилния възглед за това, можете ли да подходите правилно към тези хора? Трябва да подходите правилно към силните им страни, както и към недостатъците и несъвършенствата им по отношение на човешката им природа, работата им, професията им и различни други аспекти — към всички тези неща трябва да се подхожда правилно. Освен това, независимо дали сте повишавани и развивани, за да станете водачи или работници, или сте талантливи личности в различни професионални области, всички вие сте обикновени, всички сте покварени от Сатана и никой от вас не разбира истината. И така, никой от вас не трябва да се маскира или прикрива. Вместо това трябва да се научите да се разкривате в общение. Ако не разбирате, признайте си, че не разбирате. Ако не знаете как да направите нещо, признайте си, че не знаете как да го направите. Каквито и проблеми или трудности да възникнат, всички трябва да общуват и да търсят истината заедно, за да намерят решение. Преди истината всеки човек е като младенец, всеки човек е беден, жалък и не притежава нищо. Онова, което хората трябва да сторят, е да бъдат покорни пред истината, да имат смирено и копнеещо сърце, да търсят и приемат истината, а след това да я практикуват и да постигнат покорство пред Бог. По този начин хората могат да навлязат в реалността на истината на Божиите слова, докато изпълняват дълга си и в реалния си живот. Всички са равни пред истината. Онези, които биват повишавани и развивани, не са много по-добри от другите. Всеки е преживял

Божието дело за приблизително едно и също време. Онези, които не са били повишавани и развивани, също трябва да се стремят към истината, докато изпълняват дълга си. Никой не може да лишава другите от правото да се стремят към истината. Някои хора са по-ревностни в стремежа си към истината и притежават определени заложби и затова биват повишавани и развивани. Това се дължи на нуждите на работата в Божия дом. И така, защо Божият дом има такива принципи за повишаване и оползотворяване на хората? Защото има различия в заложбите и в характера на хората и всеки човек избира различен път, което води до различни резултати във вярата на хората в Бог. Онези, които се стремят към истината, се спасяват и стават народ на царството, а онези, които изобщо не приемат истината, които не са предани в изпълнението на дълга си, биват отстранени. Божият дом развива и оползотворява хората според това дали се стремят към истината и дали са предани в изпълнението на дълга си. Има ли разграничение в йерархията на различните хора в Божия дом? Засега няма йерархия по отношение на идентичността, стойността, статуса или ранга на различните хора. Най-малкото в периода, в който Бог работи, за да спасява и напътства хората, няма разлика между ранга, идентичността, стойността и статуса на различните хора. Има различия единствено в разделението на работата и в изпълняваните роли в служба на дълга. Разбира се, в този период някои хора по изключение биват повишавани и развивани да изпълняват някакви специални задачи, докато други не получават такива възможности поради различни причини, като например проблеми с техните заложби или със семейната им среда. Но нима Бог не спасява онези, които не са получили такива възможности? Не е така. Нима тяхната стойност и идентичност са по-ниски от тези на другите? Не. Всички са равни пред истината, всеки има възможност да се стреми към истината и да я придобие, а Бог се отнася справедливо и разумно към всички. В кой момент се забелязват разлики в идентичността, стойността и статуса на хората? Когато хората стигнат до края на своя път и Божието дело приключи и когато окончателно се формира заключение за отношението и възгледите, които всеки човек е проявил в процеса на стремежа към спасение и по време на изпълнението на своя дълг, както и за различните му проявления и отношение към Бог, т.е. когато има пълен запис в Божия бележник, тогава, тъй като изходът и крайната цел на хората ще са различни, ще има разлики и в тяхната стойност, в техната идентичност и в техния статус. Едва тогава може да се хвърли бърз поглед към тези неща и те могат да бъдат приблизително установени, докато сега всички са едни и същи. Разбрахте ли? Очаквате ли с нетърпение този ден? Очаквате ли го с нетърпение и боите ли се от него в същото време? Това, което очаквате с нетърпение, е, че на този ден най-сетне ще има резултат и вие най-сетне ще сте стигнали до този ден въпреки всички трудности. А това, от което се боите, е, че няма да сте извървели пътя правилно и че ще сте паднали по него, и ще сте се провалили, че крайният

изход ще бъде незадоволителен, по-лош отколкото си представяте и очаквате — колко тъжно, колко болезнено и колко разочароващо би било това! Не мислете толкова далеч напред, не е практично да се мисли толкова далеч напред. Първо погледни онова, което е пред очите ти, върви правилно по пътя, който е под краката ти, върши добре работата, с която се занимаваш, и изпълнявай дълга и отговорностите, които Бог ти е поверил. Това е най-съществено и най-важното. Разберете истината и принципите за изпълнение на дълга си, които трябва да бъдат разбрани точно сега, и разговаряйте за тях, докато станат пределно ясни — така че да са избистрени в съзнанието ви и да знаете ясно и точно какви са принципите във всичко, което правите — и се погрижете да не нарушавате принципите, да не се отклонявате от тях, да не предизвиквате прекъсвания и смущения, да не правите нищо, което вреди на интересите на Божия дом — във всичко това трябва да навлезете още сега. Не е нужно да говорим за каквото и да било, което е по-напред в бъдещето, нито пък е нужно да питате или да мислите за това. Безполезно е да се мисли толкова напред — не за това трябва да мислиш. Някои може да попитат: „Защо не трябва да мислим за това? Бедственото положение вече стана толкова тежко, не е ли време да се замислим за тези неща?“. Време ли е? Фактът, че бедствието е тежко, оказва ли влияние върху навлизането ти в истината? (Не.) Бедственото положение стана толкова тежко, но кога изобщо провеждам сбирки или изнасям проповеди, свързани конкретно с бедствия? Никога не наблягам на въпроса за бедствията, винаги говоря само за истината, така че да можете да разберете истината, както и Божиите намерения и да проумеете как да изпълнявате дълга си добре и как да навлезете в истината реалност. В днешно време някои хора дори не разбират какво е истината реалност и какво са доктрините. Те просто бълват няколко едни и същи думи, доктрини и празни приказки всеки ден и въпреки това смятат, че са навлезли в истината реалност. Тревожа се за тях, но те не се тревожат за себе си. Те все още мислят за онези далечни неща в бъдещето — да се мисли за тях не е практично.

Целта на повишаването и развиването на всички видове талантливи хора не е да бъдат превърнати в активни хора, нито да се планира да станат някакъв вид стожер в бъдеще, а да се даде възможност на някои хора, които, казано относително, се стремят повече към истината и които отговарят на критериите за повишаване и развиване, да се обучават в подходяща среда и при по-благоприятни условия. Най-важното е те да са способни да разберат Божиите слова, да разберат истината и да навлязат в истината реалност. Не е ли това, което хората трябва да постигнат, като вярват в Бог? Не е ли това, което хората трябва да придобият, като вярват в Бог? Кое е основното нещо, към което трябва да се стремите сега, за да навлезете в истината реалност? Имате ли някакви планове или стъпки, за да го сторите? Ще ви кажа един елементарен, лесен и бърз трик. Казано просто, навлизането в истината реалност е всъщност практикуване

на истината. За да практикува истината, човек трябва първо да се справи с покварения си нрав. Коя е отправната точка за най-бързо преодоляване на покварения нрав на човека? За вас най-простият, най-бързият и най-безпрепятственият начин е първо да разрешите проблема с нехайното изпълнение на дълга си, като стъпка по стъпка се справите с покварения си нрав. Колко време може да ви отнеме да се справите с него? Имате ли план? Повечето хора нямат план, а просто продължават да го обмислят, без да знаят кога да започнат официално. Макар да знаят за своето нехайство, те просто не се заемат с преодоляването му и нямат никакво конкретно решение. Да си мързелив в изпълнението на дълга си, да не си щателен, да си безотговорен и да не го приемаш сериозно — това са все проявления на нехайство. Първата стъпка е да разрешите проблема с това, че сте нехайни. Втората стъпка е да разрешите проблема с това, че действате според собствената си воля. Що се отнася до други неща, като например това, че понякога говорите непочтено или разкривате измамен или надменен нрав, засега не се занимавайте с тях. Не е ли по-практично и ефективно човек първо да се справи с това, че е нехаен и че действа според собствената си воля? Не е ли най-лесно да се забележат тези два проблема? Не са ли лесни за разрешаване? (Да.) Осъзнаваш ли кога си нехаен? Даваш ли си сметка, когато си мислиш да се отдадеш на мързела? Даваш ли си сметка, когато си мислиш да погаждаш номера или да интригантстваш и да се възползваш от ситуацията чрез хитрини? (Да.) Ако наистина си даваш сметка, тогава решението е лесно. Започни с разрешаването на проблемите, които можеш лесно да откриеш и които вътрешно осъзнаваш. Да си нехаен в изпълнението на дълга си, е много очевиден и често срещан проблем, но също така е упорит и много труден за разрешаване. Когато изпълнява дълга си, човек трябва да се научи да бъде съвестен, стриктен, педантичен и отговорен и да го изпълнява здраво стъпил на земята, т.е. стъпка по стъпка. Човек трябва да впрегне всичките си сили, за да изпълнява добре този дълг, докато не остане доволен от начина, по който го е изпълнил. Ако не разбира истината, трябва да потърси принципите и да действа според тях и според Божиите изисквания. С готовност трябва да полага повече усилия, за да изпълнява добре дълга си, и никога да не го върши нехайно. Само като практикува по този начин, човек може да почувства мир в сърцето си, без да има угризения на съвестта. Лесно ли е да се разреши проблемът с нехайството? Щом имаш съвест и разум, можеш да го разрешиш. Първо, трябва да се помолиш на Бог: „Боже, започвам да изпълнявам дълга си. Ако съм нехаен, моля Те да ме дисциплинираш и да ме порицаеш в сърцето ми. Моля Те също така да ме водиш в това да изпълнявам добре дълга си и да не бъда нехаен“. Практикувайте по този начин всеки ден и вижте колко време е необходимо, за да се разреши проблемът с вашето нехайство, да намалеят състоянията ви на нехайство, да намалеят подправянията на дълга ви, да се подобрят реалните резултати и да се повиши ефективността на

изпълнението на дълга ви. Да изпълнява дълга си, без да е нехаен — може ли човек да постигне това, като разчита на себе си? Когато сте нехайни, можете ли да контролирате това? (Не е лесно.) Трудно е, значи. Ако наистина ви е трудно да го контролирате, значи имате голям проблем пред себе си! Кои неща сте способни да вършите тогава, без да сте нехайни? Някои хора са много придирчиви по отношение на това, което ядат. Ако някое ядене не е по вкуса им, няма да са в добро настроение през целия ден. Някои жени обичат да се контят и гримират. Нито един кичур коса не убягва от вниманието им. Някои хора са добри в извършването на стопанска дейност и пресмятат внимателно всяка стотинка. Ако действате с такова съвестно отношение, можете да избегнете това да сте нехайни. Първо, разрешете проблема с нехайството си, а след това разрешете проблема с това, че действате според собствената си воля. Да действат според собствената си воля е често срещан проблем на хората и е още един проблем, който те лесно могат да открият в себе си. С малко самоанализ човек може да осъзнае, че действа според собствената си воля, което не е в съответствие с истините принципи. Проблемите, които хората могат да осъзнаят, са лесни за разрешаване. Насочете се първо към разрешаването на тези два проблема, единият от които е проблемът с нехайството, а другият — с това, че действате според собствената си воля. Стремете се в рамките на една-две години да постигнете резултати, да не бъдете нехайни и да не действате според собствената си воля или с намесата на волята си във всичко, което правите. След като тези два проблема бъдат разрешени, няма да сте далеч от това да изпълнявате дълга си по начин, който отговаря на критериите. А ако изобщо не можете да ги разрешите, значи все още сте далече от това да се покорявате на Бог или да проявявате внимание към Неговите намерения — няма абсолютно никакъв помен от това.

Току-що разговаряхме за критериите и целите на повишаването и развиването на различни видове пригодни талантливи хора, както и за разбирането и възгледите, които човек трябва да има по отношение на повишаването и развиването на различни видове талантливи хора от Божия дом. Още един аспект е отношението и подходът, които човек трябва да има спрямо различните видове талантливи хора, които се повишават и развиват. Това са някои въпроси, по които трябва да има общение в точка шест. И така, на следващо място, конкретно по отношение на точка шест, нека да разобличим и анализираме как лъжеводачите извършват работата по повишаване и развиване на различните видове талантливи хора. Това е основното съдържание, за което ще разговаряме.

Отношението и проявленията на лъжеводачите относно повишаването и развиването на всички видове талантливи хора

Лъжеводачите не разбират истината и не я търсят. Ето защо, когато става дума за важната работа по повишаването и развиването на всички видове пригодни

талантливи хора в Божия дом, те също така я провалят, напълно я объркват и просто не успяват да отговорят на изискванията на Божия дом. Тъй като не разбират критериите, камо ли Божиите намерения, по отношение на повишаването и развиването на различни видове пригодни талантливи хора, нито пък разбират значимостта на това повишаване и развиване, за тях е много трудно да вършат тази работа по начин, който отговаря на критериите и е принципен. Различните видове „талантливи“ хора, които лъжеводачите развиват в хода на работата си, са безспорно смесени. Вместо да повишават и развиват пригодни таланти, лъжеводачите повишават хора, които по никакъв начин не бива да бъдат повишавани и развивани, за да служат като водачи или работници, и позволяват на тези хора да живеят на гърба на църквата и да разпиляват Божиите приношения. Всички лъжеводачи правят такива неща, в резултат на което някои хора, които се стремят към истината и имат чувство за справедливост, биват потъпквани, а не повишавани и използвани. Вместо това онези, които са негодни за нищо, стават т.нар. талантливи хора в очите на тези лъжеводачи и биват повишавани от тях и развивани. И така, какви са проявленията на лъжеводачите, когато вършат тази работа? Да предположим например, че поради потребностите на своето дело Божият дом трябва да намери някои хора, които да се занимават с външните дейности. И така, какви хора трябва да търси? Току-що изброих няколко критерия, а именно: да притежават работоспособност, да са способни да изпълняват дълга си според принципите, изисквани от Божия дом, и да могат да защитават интересите на Божия дом. Знаят ли лъжеводачите тези принципи? Очевидно не ги знаят. Тогава как намират хора, които да се занимават с външните дела? Те си мислят: „Кой може да се справи с външните дела? Има една сестра, която е с остър ум и бързи реакции, умее да говори добре и знае как да се оправя с хората. Погледът ѝ се стрелка наоколо пресметливо, когато говори, и обикновеният човек не може да я разбере. Не би била съвсем подходяща за църковен водач, но пък би била блестяща в управлението на външните дела, така че ще избера нея. Само че, тъй като образователното ѝ равнище е малко ниско, се притеснявам, че невярващите ще я гледат отвисоко, затова ще намеря една висшистка — която е била председател на нейния студентски съюз — с която да си сътрудничат. Тази личност е доста умна, но има сравнително малко опит в обществото и е видяла сравнително малка част от света, така че може да се учи от партньорката си. От тези двете едната е с ниско образователно ниво, а другата е високообразована, едната има опит в обществото, а другата няма такъв — те са подходящи да си сътрудничат, нали?“. Едната е красноречива и се изразява добре, има остър ум и е доста светски човек. Винаги, когато общува с невярващи, те не могат да разберат, че е вярваща. Другата е високообразована и има социален статус. Когато общува с невярващи, те никога не я гледат отвисоко. Какво мислите за тези два принципа, чрез които лъжеводачите подбират хората? Лъжеводачите считат,

че щом някой има дар слово, остър ум и бързи рефлекси, той може да се справи с общите дела на Божия дом. Това подходящ начин за подбор на хора ли е? (Не.) В какъв смисъл не е подходящ? (Такива хора често са доста хитри. Макар че могат да прилагат философиите за светските отношения спрямо другите и знаят как да се оправят с хората, възможно е те да не са непременно способни да защитават интересите на Божия дом.) Точно така. Най-важното е, че каквито и да са делата за Божия дом, с които се занимава даден човек, той трябва да бъде най-малкото порядъчен и способен да защитава интересите на Божия дом. Дали това, че е сладкодумна и може с красноречието си да съживи мъртвите, означава, че може да защитава интересите на Божия дом? Дали това, че е находчива, че е красноречива и се изразява добре, означава, че може да защитава интересите на Божия дом? (Не.) Дори да се закълне, това е безполезно и е също толкова безсмислено, ако ѝ поставиш изисквания — трябва да е такава по характер. Но лъжеводачите не проучват тези неща, а просто гледат кой има опит в обществото, кой е хитър, находчив, красноречив и се изразява добре, кой знае как да се държи според случая и кой прилича на хамелеон и на светски човек. Те смятат, че такива хора могат да се справят с общите дела в Божия дом. Това не е ли грешка? Грешка е от гледна точка на принципите и критериите за подбор на хора. Факт е, че този тип хора са изключително сладкодумни: независимо с кого си имат работа, всичко, което казват, е лъжа и не могат да се променят, без значение колко клетви изричат. Когато вършат нещо, те защитават само собствените си интереси, и особено когато са изправени пред опасност, защитават преди всичко себе си и нито веднъж не се замислят за интересите на Божия дом. Стига да имат добри отношения с невярващите, това им е достатъчно. А що се отнася до това дали интересите на Божия дом са накърнени или не, това тях изобщо не ги интересува. Не обръщат внимание и на безопасността на братята и сестрите, нито ги интересува дали Божието име е опозорено. Пазят само собствения си гръб. Лъжеводачите не могат да прозрат този тип хора и смятат, че те са най-подходящите да управляват външните дела на Божия дом. Това не е ли глупаво? Тези хора продават интересите на Божия дом, но лъжеводачите дори не знаят това и въпреки всичко им възлагат важни задачи и разчитат на тях за всичко. Не е ли това върхът на глупостта? Дали хората, които са сладкодумни, които се изразяват добре и са находчиви, са хора с почтени намерения? Ако не си имал вземане-даване с такъв човек или не си го наблюдавал внимателно, няма как да знаеш. Когато имаш вземане-даване с него или се занимаваш с дела заедно с него, просто следи дали онова, което казва, съответства на действията му. Това може да се провери чрез едно събитие. Да речем например, че местиш вещи. Когато види това, той няма да ти помогне. Едва когато свършиш работата, ще дойде при теб и ще каже: „Как можеш да вършиш сам такава уморителна работа? Щях да ти помогна, ако просто ме беше помолил, колкото и да бях зает. Изглеждаш изтощен. Ще ти сготвя по-късно,

не е нужно ти да го правиш днес“. След като каже това, той изчезва. Ти си напълно изтощен, а въпреки това трябва и да сготвиш. След това, когато приключиш с готвенето, той идва при теб, за да се наяде, и дори казва: „Защо не ме извика, когато се канеше да започнеш да готвиш? Напълно си изтощен и въпреки това пак ми приготвяш ястие — нима това е редно? Тъй като вече си го приготвил, просто ще го изям. Аз ще приготвя следващото ястие, и ме викни, когато имаш някаква работа за вършене в бъдеще“. Това единствено събитие е достатъчно, за да прозреш какви са те. Те са много сладкодумни, находчиви са и знаят какво да кажат. Знаят как да се държат според случая и всичко, което правят, е да говорят приятни за ухото неща, без да вършат никаква реална работа. Надеждни ли са такива хора? Ако поискате от тях да управляват общите дела на Божия дом, могат ли да защитават неговите интереси? Могат ли да поддържат репутацията на църквата и да обезпечават безопасността на братята и сестрите? (Не.) Дали собствеността на Божия дом и всички негови интереси са техен пръв приоритет? Далеч не е така. Очите и умовете на лъжеводачите са слепи за такива лесно разпознаваеми проблеми — те просто не могат да ги видят. Вместо това те могат да изричат само думи и доктрини. Кой е обичан от Бог и кой не е обичан от Него, кой обича истината и кой не я обича, какви хора притежават основа на вярата си в Бог и какви хора нямат такава основа, какви хора са предани в изпълнението на дълга си и какви хора не са — те говорят за тези неща по разумен и логичен начин и изглежда, че наистина ги разбират, но всичко това са празни приказки и доктрини. Когато от тях се иска да разпознават хората, очите и умовете им са слепи — те просто не знаят как да ги разгадават. Колкото и дълго да общуват с такива хора, те все не могат да прозрат какви са те и дори им възлагат важни задачи.

Оползотворяването на погрешните хора от страна на лъжеводачите е само по себе си нещо отвратително, а те добавят към това прегрешение, като вършат дори още по-отвратителни неща. Да речем например, че даден лъжеводач е използвал погрешния човек. Този човек изобщо не е подходящ за надзорник и не отговаря на критериите на Божия дом, за да бъде повишаван и развиван. Въпреки това лъжеводачът продължава да настоява да го използва и никога не проверява работата му, като смята, че: „Човек не бива да се съмнява в тези, които наема, нито да наема тези, в които се съмнява. Тъй като съм те избрал и повишил, ти ще си способен да вършиш тази работа добре, така че просто действай и върши работата, както сметнеш за уместно. Ще те подкрепя, каквото и да сториш, и няма смисъл който и да било да се противопоставя на това!“. Използвал е погрешния човек и въпреки това допуска грешката му да продължава до самия край — толкова много вярва в себе си. Всички лъжеводачи са слепи. Не могат да видят никакви проблеми, не могат да различат кои хора са зли или неверници и независимо кой прекъсва или смущава църковното дело, те не го осъзнават и дори възлагат важни задачи на объркани хора. Лъжеводачите се доверяват в голяма

степен на всеки, когото повишават, и безгрижно му поверяват важна работа. В резултат на това тези хора объркват църковната работа, като засягат сериозно разпространението на евангелието и вредят на интересите на Божия дом. Лъжеводачите дори се преструват, че не знаят нищо за това. Горното ги пита: „Как се справя с работата си човекът, когото ти повиши? Подходящ ли е да върши тази работа? Защитава ли църковното дело и интересите на Божия дом? Себе си ли ще брани в критични моменти, или ще защитава църковното дело?“. Тези лъжеводачи отговарят: „Закле се да защитава църковното дело. Освен това вярва в Бог от 20 години. Как би могъл да брани себе си и да продаде интересите на Божия дом? Вероятно ще защити интересите на Божия дом“. Горното отговаря: „Вярно ли е това, което казваш? Проверявал ли си работата му?“. Лъжеводачите отговарят: „Не съм проверявал работата му, но му казах да не защитава собствените си интереси и че трябва да защитава църковното дело, и той ми обеща да го прави“. Каква беше ползата от това, че ти даде обещание? Той не може да изпълни дори клетвата, която е положил пред Бог. Смяташ ли, че само защото ти е дал обещание, той е благонадежден? Може ли със сигурност да направи това, което е обещал? Тъй като не си проверявал работата му, откъде знаеш дали е човек, който защитава интересите на Божия дом? Как така вярваш в себе си толкова много? Такива лъжеводачи не са ли негодници? Те вече много са сбъркали, като са използвали неподходящия човек, а след това задълбочават грешката си, като никога не питат за неговата работа, не вникват в нея и не я проверяват, и като не я надзират или наблюдават. Всичко, което правят, е да продължават да толерират този човек, който действа безразсъдно и върши прегрешения. Така работят лъжеводачите. Когато за даден елемент от работата липсват хора, лъжеводачите безгрижно уреждат някой да отговаря за него и толкоз. Никога не проверяват работата, нито ходят лично на място, за да си взаимодействат с човека, да го наблюдават и да се опитат да разберат повече за него. На някои места обстановката не е благоприятна за срещи и прекарване на време с този човек, но трябва да разпиташ за неговата работа и косвено да събереш сведения за това какво е правил и как го е правил — можеш да попиташ братята и сестрите или някой, който му е близък. Не е ли постижимо това? Но лъжеводачите дори не си правят труда да задават някакви въпроси — толкова са самонадеяни. В работата си те просто провеждат сбирки и проповядват доктрини, а когато сбирките приключат и работата е уредена, не правят нищо друго. Не продължават да проследяват или да се стараят да разберат дали човекът, когото са избрали, е способен да върши истинска работа. В началото не си разбирал този човек, но въз основа на неговите заложби, на повърхностните му проявления и на ентусиазма му си сметнал, че е подходящ за тази работа и затова си го използвал — в това няма нищо лошо, защото никой не знае какви ще се окажат хората. Но след като го повишиш, не трябва ли да проследиш и да проучиш дали върши истинска работа, как работи и дали е бил

нехаен, дали е хитрувал или се е отпускал? Тъкмо това е работата, която би трябвало да вършиш, но ти не правиш нищо такова, не поемаш никаква отговорност. Ти си лъжеводач и трябва да бъдеш освободен от длъжност и отстранен.

Лъжеводачите допускат сериозна грешка, а именно, че след като повишат хората, те им обясняват работата, след това рецитират малко доктрини, изричат няколко насърчителни думи и спират дотам, без изобщо да ги проследяват или да се ангажират с конкретни задачи. Ако твърдиш, че имаш малки заложби и ти липсва проницателност по отношение на хората, тогава би могъл да проследиш нещата, да установиш как вървят конкретните задачи и да овладееш напълно ситуацията. Лъжеводачите обаче изобщо не проследяват нещата и не установяват как върви работата. Да вземем например печатането на книги, което е специфична работа. Даден лъжеводач е възложил на някого да отговаря за тази работа, но не го е проверил нито веднъж в продължение на половин година. В резултат на това след шест месеца всички отпечатани книги са се оказали дефектни — пълна бъркотия! Ето какви са лъжеводачите — не вършат изобщо никаква конкретна работа. Какво трябва да направите, ако уреждате отпечатването на книга? Първо трябва да определите подходящ надзорник, а след това да го надзиравате и да проверявате доколко добре се справя с работата и дали не би могъл да я съсипе. Трябва да надзиравате и проследявате работата и директно да решавате проблемите, ако откриете такива — само така може да се гарантира, че няма да възникнат затруднения. Но лъжеводачите не правят това. Те смятат, че отговорностите им се състоят само в това да рецитират доктрини пред хората и да направят така, че те да ги разберат, и че щом хората разберат доктрините, проблемите могат да бъдат разрешени. Така че те обръщат внимание само на бълването на доктрини и крещенето на лозунги, но не участват в конкретни задачи. Що се отнася до лъжеводачите, те считат, че не е тяхна работа да участват в конкретни задачи и че това трябва да е грижа на техните подчинени. А какво правят самите те? Те управляват цялата ситуация отвисоко и се превръщат в неефективни чиновници. Независимо каква е работата, те не присъстват и не участват в нея. След като разкажат на хората за принципите, ако бъдат попитани за специфични трудности или за конкретни пътища, те ще кажат: „Конкретната работа зависи от вас, аз не разбирам от тези неща“. Следователно те не знаят как подчинените им подхождат към изпълнението на работата. Що се отнася до това дали надзорникът е компетентен и е способен да поеме работата, или каква е човешката му природа, дали е човек, който се стреми към истината, дали изпълнява дълга си отговорно, дали е нехаен или вилнее и върши лоши неща, дали има забавяния в работата и т.н. — лъжеводачите не знаят нищо за това, те просто се разхождат безцелно наоколо като канцеларски плъхове от невярващия свят, които не вършат никаква реална работа. В църквите, в които работят, лъжеводачите не узнават, когато някои надзорници са спрели работата, или когато

създават свои собствени независими царства, или когато не се грижат за изпълнението на съответния си дълг, а вместо това прекарват дните си в ядене, пиене и забавления, и дори си затварят очите, когато някои надзорници имат изключително малки заложби, изопачено разбиране и изобщо не могат да вършат работата. Такива лъжеводачи са просто празни обвивки, те са водачи само на думи и не вършат нищо от съществената работа на водача. Привидно тези лъжеводачи изглеждат, че имат доста добро държание. Те определят надзорници за всеки елемент от работата, свикват тези хора на сбирки от време на време и прекарват останалото си време на едно място, като се занимават с духовни практики, молят се, четат Божиите слова, слушат проповеди, учат химни и пишат свои собствени проповеди. Има някои лъжеводачи, които дори не излизат от стаите си по цяла седмица. Има и лъжеводачи, които не правят нищо друго, освен да провеждат онлайн сбирки, без изобщо да ходят на работните места, за да разберат положението. Братята и сестрите не ги виждат на живо в продължение на дълги периоди и нямат представа какъв е житейският опит или духовният ръст на лъжеводачите. По време на сбирките лъжеводачите се занимават само с някои общи въпроси, но що се отнася до това какво конкретно прави всеки надзорник и дали хората, които те са повишавали и развивали, са подходящи за дадената работа, или какво е отношението на тези хора към изпълнението на дълга им, дали са внимателни и задълбочени в работата си, или са негативни и нехайни, дали тези хора следват правилния път, или са правилните хора, лъжеводачите не се интересуват от никоя от тези теми и не задават въпроси по тях, а и не искат да знаят за тях. Не е ли сериозно естеството на този проблем? (Да.)

Божият дом се нуждае от някои талантливи хора, които разбират от определени професионални области и притежават определени умения, като той ще ги развива да изучават тези професии, за да могат да изпълняват дълг в Божия дом. Според вас какви хора намират лъжеводачите? Те събират заедно всички млади хора с висше образование, които са последвали родителите си във вярата в Бог, виждат кой умее да се изразява добре и кой обича да е център на внимание и им казват: „Божият дом иска да ви развива. Вие сте резервната армия и новите сили“. След това възлагат на тези хора да изпълняват определен дълг. Всъщност тези хора никога не са изпълнявали дълг, липсват им различни видове преживявания и изобщо не разбират истината. Но лъжеводачите се отнасят благосклонно към тях и ги харесват, затова започват да ги развиват. Те възлагат на тези хора да изпълняват дълг в зависимост от това за какво обучение са подходящи според експертните им познания. На някои се възлага работа с текст, на други — филмопроизводство, на трети — създаване на видеоклипове, а на четвърти — да бъдат актьори. За лъжеводачите е достатъчно тези хора да имат дълг, който да изпълняват. Лъжеводачите не проучват дали тези хора обичат истината или дали могат да я приемат, нито проверяват към какво се стремят те и

какви са целите им. Какво се случва в крайна сметка? Някои от тези хора биват отстранени. Това е така, защото те са разпуснати и невъздържани, следват светските тенденции и прекарват дните си в контене и безразборни връзки с други, и не разбират никакви правила или нямат никакви маниери — очевидно е, че са неверници и невярващи. Те не се занимават със същинската си работа, докато изпълняват дълга си, и вършат всичко нехайно, но лъжеводачите изобщо не могат да го видят. Не са ли лъжеводачите със слепи очи? (Да.) Какво причинява тази слепота на очите? Не се ли дължи на това, че лъжеводачите са със сляп ум? Слепотата на очите и слепотата на ума са две от характеристиките на лъжеводачите. Макар че очите им са широко отворени, лъжеводачите не могат да разберат нищо или да прозрат какъв е някой — тоест, очите им са слепи. В съзнанието им няма никаква способност за различаване или възгледи за когото и да било или за каквото и да било и каквото и да виждат, нямат способността да различават доброто от злото, нямат становища, нито мнения, нито определения — това е сериозен случай на човек със сляп ум. Всички лъжеводачи са хора, които са вярвали в Бог в продължение на много години и често слушат проповеди. Тогава защо не могат да разпознаят тези неверници? Това е още едно доказателство, че лъжеводачите са с много малки заложби, че не са способни да възприемат истината и че колкото и истини да чуят, от това няма полза, и че те не ги разбират. Те са със слепи очи и умове и са напълно неспособни да различават хората. Как биха могли да са подходящи за водачи или работници в църквата? Те смятат, че добрите оратори са талантливи хора и че хората, които могат да пеят и танцуват, са също така талантливи личности. Когато видят хора, които носят очила, или хора, които са завършили висше образование, те ги смятат за талантливи личности и когато видят хора със статус в обществото, хора, които са богати, които знаят как да въртят бизнес и да участват в измамни практики, както и хора, които вършат някаква важна работа в обществото, лъжеводачите считат, че те са талантливи личности. Те смятат, че Божият дом трябва да развива такъв тип хора. Те не проучват характера на тези хора, нито дали вярата им в Бог почива на някаква основа, а още по-малко се вглеждат в отношението на тези хора към Бог и истината. Обръщат внимание само на социалния статус и на произхода на хората. Не е ли нелепо лъжеводачите да възприемат хората и нещата по този начин? Лъжеводачите възприемат хората и нещата по същия начин като невярващите — техният възглед е този, който невярващите имат за нещата. Това е достатъчно, за да се докаже, че лъжеводачите не са хора, които обичат и разбират истината, и че им липсва всякаква способност за различаване. Не са ли те изключително повърхностни? Те наистина са слепи — и то много!

Преди време срещнах един лъжеводач, който приказваше и се смееше, когато разговарях с него, но попитах ли го за работата, вперваше безчувствен и тъп поглед в пространството и не реагираше на нищо, което му казвах. Заложбите на

този човек са твърде малки, за да бъде използван. Не е чудно, че не разбираше нищо от това, което му казвах, и не можеше да го изпълни. За каквото и да му говорех, той все казваше: „Проведох сбирка и проверих работата преди няколко дни“. Аз казах: „Нямаш ли никаква друга работа, освен да организираш сбирки? В църквата има толкова много работа за вършене, защо не си намериш нещо друго да правиш?“. Той каза: „Да си водач или работник не означава ли само да провеждаш сбирки? Няма какво друго да се прави, освен да се провеждат сбирки. Не знам как да правя нищо друго!“. Това показва, че когато е поел този пост, е бил предопределен да бъде лъжеводач и че не може да върши никаква истинска работа, защото заложбите му са изключително малки! Изключително малките заложби водят до слепота на очите и слепота на ума. Какво означава слепота на очите? Това означава, че каквото и да види човек, той не е способен да забележи конкретни проблеми, така че очите му са безполезни. Какво означава слепота на ума? Това означава, че каквото и да се случва, човек не осъзнава и не разбира свързания с него проблем и не може да види в какво се състои същността на проблема — това означава да си със сляп ум. Ако даден човек е със сляп ум, с него е напълно свършено. Лъжеводачите са със слепи очи и със сляп ум по този начин. Бихте ли казали, че лъжеводачите се чувстват разстроени, когато чуят тези думи? Те си мислят: „Очите ми са доста големи, но Той казва, че съм със слепи очи. Имам и добри намерения на ум, но Той казва, че съм със сляп ум — определението Му със сигурност не е особено точно, нали? Защо просто не ме нарече лъжеводач? Защо трябва да добавя, че съм също така със слепи очи и със сляп ум?“. Ако не бях формулирал нещата по този начин, съдейки по заложбите на лъжеводачите, биха ли могли те да осъзнаят, че са с малки заложби? (Не.) Нима твърдението, че тези лъжеводачи са със слепи очи и със сляп ум, не обяснява въпроса по съвършен начин? Например да речем, че даден антихрист си създава свое собствено независимо царство в църквата. Лъжеводачите обаче казват: „Този човек е много способен. Той е бивш университетски преподавател и говори ясно, методично и подредено, и се изразява добре. Нещо повече, не изпитва сценична треска, независимо колко голяма е публиката“. Ясно е като бял ден, че човекът, за когото говорят, е фарисей, който създава свое собствено независимо царство, но въпреки това лъжеводачите дори го хвалят. Не е ли това слепота на очите? (Да.) Ако някой пее фалшиво и ти не го чуваш, може ли това да се счита за слепота на очите? (Не.) Това е по-скоро професионален въпрос, отколкото въпрос, свързан със заложбите. Но след като са слушали толкова много истини, лъжеводачите дори не могат да разпознаят същността на антихристите и не могат да различат дали нечия човешка природа е добра или лоша, дали някой е кандидат за повишаване и развиване от Божия дом, дали някой е неверник или този човек искрено вярва в Бог, и не могат да различат дали някой е предан в изпълнението на дълга си — тогава какво са придобили от слушането на проповеди през всичките тези години? Не са

придобили никакви истини, което означава, че са слепи глупци. Ето колко слепи са лъжеводачите. Те смятат, че основната работа на водача е да може да държи проповеди и да проповядва в продължение на два-три часа и че стига да може да изрича думи и доктрини, да крещи лозунги и да подбужда хората, той отговаря на критериите за водач, може да се справя с работата, притежава истината реалност и Бог е удовлетворен от него. Що за логика е това? Тъй като лъжеводачите не разбират истината и имат твърде малки заложби, слепи очи и сляп ум, те не притежават абсолютно никаква способност да разпознават различните типове хора и не могат да прозрат какви са тези различни типове хора. И така, способни ли са те да използват разумно различните типове хора? (Не.) Те имат само една стратегия: на онези, които са били учители, се възлага да изнасят проповеди, на онези, които са се занимавали с външна търговия, се възлага да се занимават с делата от общ характер, на онези, които могат да говорят английски, се възлага да бъдат преводачи, а на всеки, който се изразява добре и е дебелокож, се възлага да проповядва евангелието. На онези, които са плахи, се възлага да пишат статии със свидетелства за преживявания у дома, онези, които са смели и обичат да участват в представления, биват назначавани като актьори, а онези, които искат да станат чиновници, биват назначавани за водачи или директори. Ето как лъжеводачите използват хората без каквито и да било принципи.

В обсега на работата, за която отговарят лъжеводачите, често има някои хора, които наистина се стремят към истината и отговарят на критериите за повишаване и развиване и които биват възпирани. Някои от тези хора проповядват евангелието, а на други се възлага дълг на домакини. Факт е, че всички те имат заложби и разбират някои истини, и са достойни да бъдат развивани като водачи и работници, но просто не обичат да се изтъкват или да са център на внимание. Но лъжеводачите не обръщат никакво внимание на тези хора. Не се занимават с тях или не се осведомяват за тях и никога не развиват талантливите хора за Божия дом. Винаги се съсредоточават само върху впримчването на онези, които им се подмазват, за да задоволят собствените си егоистични желания. В резултат на това хората, които наистина се стремят към истината, не биват повишавани и развивани, докато тези, които обичат да са в центъра на вниманието, които се изразяват добре, които знаят как да ласкаят хората и които обичат славата, изгодата и статуса — те всички биват повишавани, като дори онези, които са били чиновници, изпълнителни директори на компании или са изучавали корпоративен мениджмънт в обществото, биват назначавани на важни постове. Независимо дали тези хора са истински вярващи или не, дали са хора, които се стремят към истината, или не, във всеки случай това са хората, които биват повишавани и използвани в обсега на работата, за която отговарят лъжеводачите. Дали това е използване на хората в съответствие с принципите? Нима повишаването само на такива хора от лъжеводачите не е същото, както в невярващото общество? В

периода, в който работят лъжеводачите, онези, които действително могат да свършат работа, докато изпълняват дълга си, които имат чувство за справедливост и които обичат истината и положителните неща — те не биват повишавани или развивани и за тях е трудно да получат възможности за обучение. Вместо това на важните постове се назначават онези, които се изразяват добре, които обичат да се изтъкват и знаят как да ласкаят хората, както и онези, които обичат славата, изгодата и статуса. Тези хора изглеждат доста умни, но всъщност нямат способност за възприемане, имат много лоши заложби и лоша човешка природа, не носят истинско бреме във връзка с дълга си и изобщо не заслужават да бъдат развивани. Но именно те заемат позициите на водачи и работници в църквата. Резултатът е, че голяма част от църковната работа не може да започне гладко и навреме или напредва бавно, а изпълнението на работните подредби на Божия дом отнема твърде много време. Това са въздействията и последиците, причинявани на църковното дело от лъжеводачите, които неправилно оползотворяват хората.

Повечето лъжеводачи са с малки заложби. Макар да изглежда, че се изразяват добре, те изобщо не са способни да възприемат истината, до такава степен, че нямат духовно разбиране. Те са със слепи очи и със сляп ум, не могат да прозрат никакви неща и изобщо не разбират истината, което само по себе си е фатален проблем. Имат и друг, по-сериозен проблем, а именно, че когато са разбрали и усвоили няколко думи и доктрини и могат да изкрещят няколко лозунга, те смятат, че имат истината реалност. Така че, каквато и работа да вършат и когото и да изберат да използват, те не търсят истините принципи, не разговарят с другите, а още по-малко се придържат към работните подредби и принципите на Божия дом. Те са толкова самонадеяни, че винаги вярват в правотата на идеите си и правят каквото си поискат. В резултат на това, когато се сблъскат с някаква трудност или извънредно обстоятелство, те са безпомощни. Освен това те често погрешно считат, че тъй като са работили дълги години в Божия дом и имат достатъчно преживявания, служейки като водачи там, знаят как да направят така, че църковното дело да функционира и да се развива. Изглежда, че те са разбрали тези неща, но в действителност изобщо не знаят как да вършат каквато и да било работа. Те вършат църковната работа така, както им харесва, като следват собствените си представи и фантазии, своите преживявания и практики, както и своите правила. Това създава безпорядък и хаос в различните елементи на църковната работа и не им позволява да постигнат каквито и да било реални резултати. Ако в един екип има двама души, които разбират истината и могат да свършат малко истинска работа, те могат да поддържат нормалността в работата на този екип. Това обаче няма абсолютно нищо общо с техния лъжеводач. Причината, поради която работата може да бъде свършена добре, е, че в екипа има няколко добри хора, които могат да свършат малко истинска работа и да направляват делото в правилната посока. Това не означава, че техният

лъжеводач е свършил истинска работа. Никаква част от работата не може да бъде свършена, ако за нея не отговарят няколко такива добри хора. Лъжеводачите просто не са способни да вършат работата си и не изпълняват абсолютно никаква функция. Защо лъжеводачите биха хвърлили в безпорядък църковната работа? Първата причина е, че лъжеводачите не разбират истината, не могат да разговарят за истината, за да разрешават проблемите, и не търсят начин да ги разрешат, поради което проблемите се натрупват и спират работата на църквата. Втората причина е, че лъжеводачите са слепи и не са способни да разпознават талантливите личности. Те не могат да извършат подходящи корекции в надзорния състав на екипа, вследствие на което за някои дейности няма нито един подходящ ръководител, което води до спиране на работата. Третата причина е, че лъжеводачите се държат твърде много като чиновници. Те не упражняват надзор и не ръководят работата, а когато в нея има слабо звено, не поемат инициативата да се включат или да дадат напътствия за спецификата на работата. Да речем например, че в определен елемент от работата няколко души, които я изпълняват, са нови вярващи без голяма основа, като те не разбират истината, не са особено запознати с областта на работа и не са схванали напълно нейните принципи. Тъй като е сляп, лъжеводачът не може да види тези проблеми. Той смята, че нещата са наред стига някой да върши работата. Няма значение дали е свършена добре или зле. Той не знае, че навсякъде, където има слабо звено в църковната работа, той трябва да го проследява, да прави проверки и да го ръководи, че трябва лично да участва в разрешаването на проблемите и да подкрепя тези, които изпълняват дълга си, докато те не разберат истината, не започнат да действат според принципите и не влязат в правия път. Едва тогава няма да е нужно да се притеснява толкова много. Лъжеводачите не работят по този начин. Когато видят, че някой е там, за да свърши работата, те повече не ѝ обръщат внимание. Не отправят запитвания, независимо как върви работата. Когато има слабо звено в работата или надзорник с малки заложби, той не дава лични напътствия за работата и самият той не участва в нея. А когато даден надзорник е способен да се справи с работата, лъжеводачът още по-малко проверява нещата лично или ги ръководи. Той просто не се притеснява и дори ако някой съобщи за проблем, той не разпитва за него — счита, че не е нужно. Лъжеводачите не вършат никаква такава конкретна работа. В обобщение, лъжеводачите са дегенерати, които не вършат и капка истинска работа. Те считат, че по отношение на всяка работа, стига някой да отговаря за нея и всички до един да са ангажирани с поемането на работата, нещата са напълно уредени. Те смятат, че всичко, което те трябва да правят, е да провеждат сбирки от време на време и да отправят запитвания, ако възникне проблем. Докато работят по този начин, лъжеводачите продължават да вярват, че вършат добра работа, и са доста доволни от себе си. Те си мислят: „Няма проблеми с никой от елементите на работата. Персоналът е изцяло уреден

и надзорниците са на място. Толкова съм добър в тази работа, толкова съм талантлив!“. Това не е ли безсрамно? Те са с толкова слепи очи и умове, че не могат да видят никакви задачи, които трябва да се свършат, и не могат да открият никакви проблеми. На някои места работата е спряла, но ето, че те са доволни и си мислят: „Всички братя и сестри са млади, те са свежа кръв. Заемат се енергично и неуморно с изпълнението на дълга си. Определено могат да вършат работата добре“. Всъщност тези млади хора са новаци, които не владеят никакви професионални умения. Трябва да се учат в процеса на работа. Справедливо е да се каже, че все още не знаят как да вършат каквато и да било работа — някои от тях може да разбират малко, но не са експерти, не схващат принципите и когато изпълнят дадена задача, тя изисква многократни поправки или дори често преправяне. Има и някои млади хора, които не са обучени и не са преживели кастрене. Те са изключително немарливи и мързеливи и ламтят за удобства. Не приемат и частица от истината, а когато пострадат малко, непрестанно роптаят. Повечето от тях са нехайни дегенерати, които ламтят за комфорт. С този тип младежи е абсолютно задължително да разговаряте често за истината и още повече да ги кастрите. Трябва да има някой, който да се заеме с тези млади хора и да ги наблюдава. Там трябва да има водач или работник, който да поеме лична отговорност за работата им и лично да упражнява надзор и да ги ръководи. Едва тогава работата им би могла да даде малко плод. Ако водачът или работникът напусне работното място и не се грижи за работата или не пита за нея, тези хора ще се разпръснат в безпорядък и изпълнението на дълга им няма да даде никакъв резултат. Но лъжеводачите нямат никакви прозрения за това. Те гледат на всички като на братя и сестри, като на хора, които се подчиняват и покоряват, и затова имат голямо доверие в тях, възлагат им работа, а после не им обръщат повече внимание — това е най-доброто доказателство за слепотата на очите и ума на лъжеводачите. Лъжеводачите изобщо не разбират истината, не могат да видят нещата ясно и не са способни да открият никакви проблеми, но смятат, че се справят чудесно. За какво мислят по цял ден? Мислят как да се държат като чиновници и да се възползват от предимствата на статуса. Лъжеводачите, също като безразсъдните хора, не обръщат ни най-малко внимание на Божиите намерения. Те не вършат истинска работа, но очакват Божият дом да ги хвали и повишава. Те са наистина безсрамни!

Лъжеводачите са напълно негодни да изпълняват работата си и в тях няма нищо достойно за похвала. Те не съумяват да разберат принципите от гледна точка на цялостната картина, камо ли тези, свързани с конкретната детайлна работа. Например някои хора имат големи професионални способности, но изключително слаба човешка природа, докато други нямат проблеми по отношение на човешката си природа, но имат малки заложби и професионални способности. Когато става дума за това как тези хора да бъдат разумно използвани и разпределени, лъжеводачите са още по-слабо запознати с тези по-конкретни и подробни въпроси.

Затова, когато и лъжеводачите да бъдат попитани дали са намерили някой човек с доста добри заложби, който може да бъде развиван, те казват, че все още не са намерили никого. Лъжеводачите са толкова слепи — как биха могли да намерят някого? Ако ги попиташ каква е сестра еди-коя си, те ще кажат, че тя ламти за удобствата на плътта. Попитай ги какъв е брат еди-кой си и те ще кажат, че той често е негативен. Попитай ги какъв е някой друг и те ще ти кажат, че този човек не вярва в Бог от дълго време и че му липсва основа. В техните очи никой не е на нужната висота. Те се вглеждат само в грешките, недостатъците и прегрешенията на другите хора. Не са способни да разгледат дали даден човек отговаря на принципите на Божия дом за повишаване и развиване или дали е добър кандидат за повишаване и развиване. Не могат да разпознаят кой наистина е подходящ за повишаване и развиване, но с голям ентусиазъм и много бързо повишават онези, които не отговарят на изискванията и принципите на Божия дом. Повишават всички богати жени, заможни мъже, синове и дъщери на богати семейства в църквата, както и онези, които са служили като чиновници в света навън, онези, които се изразяват добре, и онези, които знаят как да си служат с измама и мошеничество — във всеки случай те повишават всеки, който е известен и изтъкнат в света навън, и всеки, който обича да бъде център на внимание. Те считат, че това са единствените талантливи хора и не забелязват и не повишават нито един човек, който наистина притежава способност за възприемане и може да приеме истината. За един лъжеводач би било по-трудно да осигури един-единствен истински квалифициран талантлив човек за Божия дом, отколкото да отиде на луната. Например, да речем, че в момента Божият дом се нуждае от талантливи хора за работа с текст — има такъв човек в църква, за която отговаря даден лъжеводач, но той не го предлага за кандидат. Когато лъжеводачът бъде попитан защо не е повишил или развивал този човек, той отговаря: „Този човек е извършил два пъти блудство, докато е учил в университета, но не го е правил отново откакто се е оженил. Не знаех дали трябва да бъде повишен или не“. Що за твърдение е това? Можеш ли да гарантираш, че богатите и влиятелни хора, които повишаваш, никога не са извършвали блудство? Нима тези хора не го правят още повече? Как така просто не го виждаш? Лъжеводачите са толкова фалшиво духовни, като се правят, че знаят някои принципи и си намират извинения, за да се оправдаят, че не повишават онези, които трябва да бъдат повишавани и развивани. В техните очи всички са по-нисши от тях. Какво става накрая? Дали „елитните“ и „талантливи хора“, повишавани от лъжеводачите, са останали непоколебими? Не твърдим, че тези хора със сигурност не са добри. Това, което основно разобличаваме, е, че принципът на лъжеводачите в отношението им към хората е да използват човешки представи, а не истината като свое мерило и че принципът им при повишаване и развиване на хората е да се ръководят от собствените си представи, фантазии и предпочитания и изцяло от възгледите на невярващите, а не да използват като мерило изискваните нива на Божия дом. Защо

лъжеводачите са в състояние да правят това? Тъй като не разбират истината или Божиите намерения, те са в състояние да повишават онези, които просто не отговарят на изискванията на Божия дом, да се съсредоточават върху развиването им и да им позволяват да заемат важни длъжности в Божия дом. Такава е работата, която вършат лъжеводачите. Обърнете внимание на лъжеводачите около вас. Не е ли това начинът, по който те работят и се отнасят към хората?

Съществува определен възглед, който често се разкрива у лъжеводачите — те считат, че всички хора със знания, тези със статус и онези, които са служили като чиновници във външния свят, са талантливи и че такива хора трябва да бъдат развивани и използвани от Божия дом, след като повярват в Бог. Те наистина почитат и се прекланят на тези хора — дори се отнасят към тях като към свои роднини и членове на семействата си. Когато представят някого от тези хора на другите, те често говорят за това как във външния свят той е бил шеф на някоя компания, ръководител на някое държавно ведомство, редактор на някой вестник, директор на службата за обществена сигурност, или пък разказват колко е богат. Лъжеводачите имат особено високо мнение за такива хора. Какво ще кажете, имат ли лъжеводачите заложби? Не е ли вярно, че те са фалшиво духовни и не могат да прозрат нещата? Лъжеводачите смятат, че тъй като тези хора са били талантливи личности в обществото, Божият дом трябва да ги развива и да им даде важна роля, която да изпълняват, когато дойдат тук. Правилен ли е този възглед? Дали е съгласно истините принципи? Ако тези хора изобщо не обичат истината и са лишени от съвест и разум, могат ли да бъдат развивани и да им се дава важна роля от Божия дом? Те не са пригодни да бъдат развивани. Фактът, че са били талантливи личности сред невярващите, не означава, че са хора с таланти в Божия дом, но тези лъжеводачи обичат да бъдат чиновници и особено почитат други, които са били чиновници. Всеки път, когато видят хора, които са били чиновници или са имали статус във външния свят, те им се кланят и угодничат и се държат много раболепно с тях като роби пред своя господар. Те отчаяно искат да ги наричат майка или баща, или кака, или батко, а също така желаят да сторят така, че тези хора да бъдат повишени във водачи или работници в църквата. Кажете Ми, дали това са хора, които се стремят към истината? Дали това, че имат известен статус и се радват на някаква слава във външния свят, означава, че са годни да служат като водачи или работници в Божия дом? Ако те не разбират истината и са изпълнени с надменен и самонадеян нрав, достойни ли са да бъдат водачи или работници в Божия дом? Дали е съгласно принципите да се повишават хората, като се обръща внимание единствено на техния статус и на тяхната слава, а се пренебрегва характерът им? Знаят ли лъжеводачите какъв тип хора харесва Бог, какъв тип хора повишава и използва Той? Неведнъж в работните подредби на Божия дом е подчертавано, че хората трябва да бъдат повишавани и развивани според три критерия: първо, те трябва да притежават човешка природа, съвест и

разум. Второ, те трябва да са хора, които обичат истината и са способни да я приемат. И трето, трябва да имат определено ниво на заложби и да притежават работоспособност. Само онези, които отговарят на тези три критерия, могат да бъдат повишавани и развивани и са пригодни да бъдат кандидати, както и водачи или работници. Съвсем не е достатъчно да притежават само заложби и талант. На първо място е характерът, а на второ място от съществено значение е човек да е способен да приема истината — тези два критерия са най-важните. Ако се повишават зли хора, които не обичат истината, последиците ще бъдат пагубни, затова изобщо не е позволено да се повишават хора, на които им липсва човешка природа. Но лъжеводачите пренебрегват изискванията на Божия дом. Когато подбират и използват хора, те винаги обръщат внимание на това дали човекът има статус в обществото, какъв е неговият произход и какво е положението му, дали е с високо образователно ниво и колко добра е репутацията му в обществото — това са аспектите, върху които се съсредоточават, когато повишават и развиват хора. Това съответства ли на принципите, определени от Божия дом? Съответства ли на истината в Божиите слова? Кои са тези хора, които имат статус в обществото? Може да се каже, че всички те са хора, които се борят за власт и статус с всякакви средства, и че са от Сатана. Ако те упражняват власт в Божия дом, дали той все още ще е църквата на Бог? С каква цел лъжеводачите повишават във водачи хора, които са от Сатана? Дали това поведение е в съответствие с принципите на Божия дом за развиване и използване на хората? Не е ли това очевидно смущаващо и вредно за работата на църквата? Безпринципното повишаване и развиване на хора от лъжеводачите е онова, което причинява най-големите прекъсвания и смущения в църковната работа, и е начин на съпротива срещу Бог.

Лъжеводачите имат изключително малки заложби и не са способни да възприемат истината. Колкото и проповеди да слушат или колкото и Божии слова да четат, те така и не възприемат чисто истината или не я разбират, и колкото и години да са проповядвали доктрини, те не разбират това, което казват, всичко е просто глупост и е невъзможно да се проумее! Те могат да запомнят и да проповядват малко доктрини, затова си мислят, че имат истината реалност, но нищо от това, което правят, не е свързано с истината — това са архетипни фарисеи. Външно изглежда, че те често проповядват на хората и говорят приятно звучащи неща, сякаш разбират истината, но това, което правят, е обратното на истината и е в противоречие с нея. Също така твърдят, че служат на Бог и вършат църковната работа, а всъщност всичко, което правят, е крайно враждебно спрямо Бог. Лъжеводачите никога не повишават талантливи хора, които са полезни за Божия дом, и пренебрегват сравнително честни хора, които наистина се стремят към истината, и си затварят очите за тях. Вместо това те повишават и развиват онези, които се занимават с ласкателство, онези, които са хлъзгави и измамни, и онези, които имат амбиции и желания да поемат работа в църквата. Резултатът от

всичко това е, че след като тези хора са се занимавали с работата в продължение на определен период, различни елементи от църковната работа спират и на практика преминават в състояние на парализа и така църковната работата се съсипва в ръцете на тези лъжеводачи. Не са ли отвратителни този тип хора, каквито са тези лъжеводачи? Трябва ли да бъдат освободени от длъжност? Те трябва да бъдат освободени от длъжност! Всеки ден закъснение се отразява на работата на църквата в продължение на цял ден. Някои лъжеводачи, макар да знаят, че са неспособни да вършат истинска работа, не желаят да подадат доброволно оставка и все са обсебени от предимствата на статуса, като дори биха стигнали дотам, че да вредят на църковната работа. Имат ли тези хора поне капчица разум? Лъжеводачите нямат способност за възприемане, нито някакъв истински талант и реални знания, не са хора, които се стремят към истината, а също така ламтят за предимствата на статуса — те са безсрамници. Затова те в никакъв случай не трябва да бъдат повишавани и развивани. Ако смяташ, че заложбите ти са много малки, че не си способен да различаваш доброто от злото, че не си способен да възприемаш истината, тогава каквото и да правиш, не се отдавай на амбициите и желанията си и не обмисляй как да се стремиш да станеш някакъв служител в църквата — да станеш църковен водач — да си водач не е толкова лесно. Ако не си честен човек и не обичаш истината, щом станеш водач, ще бъдеш или антихрист, или лъжеводач. Както антихристите, така и лъжеводачите са хора, лишени от съвест и разум, и хора, които са способни да вършат зло и да смущават църковната работа. При все че е вярно да се каже, че антихристите са дяволи и сатани, лъжеводачите също не са добри хора. Най-малкото, те са нагли безсрамници, лишени от съвест и разум. Има ли нещо славно в това да бъдеш лъжеводач и да бъдеш освободен? Това е срамно, едно петно и в него няма абсолютно нищо славно. Ако имаш чувство за бреме спрямо църковната работа и желаеш да се включиш в нея, това е добре. Но трябва да размишляваш над това дали разбираш истината, дали си способен да разговаряш за истината, за да разрешаваш проблеми, дали си способен наистина да се покориш на делото на Бог и дали си способен да вършиш правилно църковната работа според работните подредби. Ако отговаряш на тези критерии, може да се кандидатираш за водач или работник. Като казвам това, имам предвид, че хората трябва най-малкото да притежават самосъзнание. Първо виж дали си способен да различаваш хората, дали можеш да разбереш истината и да вършиш нещата според принципите. Ако отговаряш на тези изисквания, ти си подходящ да бъдеш водач или работник. Ако не си способен да се самооцениш, можеш да попиташ хората около теб, които те познават или са ти близки. Ако всички те кажат, че нямаш достатъчно заложби, за да бъдеш водач, и че е достатъчно просто да вършиш добре настоящата си работа, тогава би трябвало бързо да опознаеш себе си. Тъй като си с малки заложби, не посвещавай цялото си време на желанието да

бъдеш водач — просто прави това, което можеш, изпълнявай дълга си правилно, здраво стъпил на земята, за да имаш душевно спокойствие. Това също е добре. А ако си способен да бъдеш водач, ако наистина притежаваш такива заложби и такъв талант, ако притежаваш работоспособност и чувство за бреме, тогава си точно от този тип талантливи хора, които липсват в Божия дом, и със сигурност ще бъдеш повишен и развиван. Но във всички неща има Божие време. Това желание — желанието да бъдеш повишен — не е амбиция, но трябва да имаш заложбите и да отговаряш на критериите, за да бъдеш водач. Ако имаш малки заложби, но въпреки това посвещаваш цялото си време на желанието да бъдеш водач, да поемеш някоя важна задача, да отговаряш за цялостната работа или да вършиш нещо, което ти позволява да се отличиш, тогава ти казвам: това е амбиция. Амбицията може да доведе до бедствие, затова трябва да се пазиш от нея. Всички хора имат желание да напредват и всички са готови да се стремят към истината, което не е проблем. Някои хора имат заложби, отговарят на критериите да бъдат водачи и са способни да се стремят към истината, и това е хубаво нещо. Други не притежават заложби, така че те трябва да се придържат към собствения си дълг, да изпълняват правилно непосредствения си дълг и да го правят според принципа и изискванията на Божия дом. За тях така е по-добре, по-безопасно, по-реалистично.

Онези, които са избрани за водачи и работници или са повишавани и развивани, не бива да се самозаблуждават, като си мислят: „Братята и сестрите ме избраха измежду толкова много хора, Божият дом ме повиши, така че наистина имам някакъв талант и съм по-добър от обикновените хора. Истинското злато рано или късно ще заблести“. Добре ли е да се мисли така? Не разкрива ли това покварен нрав? (Да.) Да си повишаван и развиван е хубаво нещо и добра възможност, но дали ще можеш да извървиш този път добре или не зависи от това как подхождаш към тази възможност и дали можеш да я оцениш. Бог ти е дал този шанс, но това не означава, че наистина си по-добър от всички останали. Възможно е твоите заложби да са малко по-големи от тези на другите или да имаш някакви дарове, но е трудно да се каже как изглежда твоето навлизане в живота и дали притежаваш истината реалност — защото покварeният нрав на всички е един и същ, а и ти си член на покварената човешка раса. Ако можеш да осъзнаеш това, ще си способен да подходиш правилно към своето повишение и развиване от Божия дом. Не бива да се смяташ за талантлив човек, нито пък да мислиш, че притежаваш истината реалност. Ти просто имаш известни заложби, а и можеш да се стремиш към истината, затова ти е дадена възможност да се обучаваш. Това е изпитателен период и все още не е сигурно дали наистина си човек, който се стреми към истината, или дали си достоен да бъдеш развиван. Трудно е да се каже дали ще можеш да останеш непоколебим след като бъдеш изпробван през този период. Възможно е да бъдеш задържан, за да продължи развиването ти, а може и да бъдеш отстранен — всичко зависи от това колко усилия полагаш. Това е смисълът да се повишават хората във водачи и

работници и ти трябва да го разбереш. Безсмислено е самият ти да си мислиш, че си талантлив човек. Ако Божият дом не те повишава и развива, тогава ти си нищо. Ако не се стремиш към истината и не си готов да бъдеш използван от Божият дом, не можеш да постигнеш нищо. Ако тогава си кажеш: „Божият дом не ме използва, ще изляза в обществото“, ами тогава излез в обществото и опитай, виж кой ще те повиши и какво си способен да постигнеш. С тези думи искам да ви кажа, че трябва да имате правилно разбиране и правилен подход към вашето повишаване и развиване от Божия дом. Онези, които имат малки или посредствени заложби и които не могат да отговорят на критерия, който се изисква за повишаване и развиване в Божия дом, трябва само да изпълняват дълга си честно и добросъвестно. Докато изпълняваш дълга си с цялото си сърце и ум, Бог няма да се отнася несправедливо към теб. Затова не се бори за неща като повишаването и развиването, но и не ги отказвай. Просто остави всичко да следва естествения си ход. В едно отношение трябва да се подчиняваш на подредбите в Божия дом, а в друго отношение трябва да имаш богопокорно сърце — това е правилният път. Лесно ли е да се направи това? (Да.) Има ли някаква полза от това човек с малки заложби да бъде водач? Накрая, когато бъде окачествен като лъжеводач и бъде отстранен, как ще се почувства от това? Ще бъде ли това, което сте искали? (Не.) Ще ви се носи славата на „лъжеводач“ и където и да отидете, хората ще казват: „Този човек някога е бил лъжеводач“. Това хубаво ли е или е лошо? Не е хубаво, а и не е нещо славно. Хората трябва да имат правилно разбиране и отношение към повишаването и развиването. По тези въпроси те трябва да търсят истината, а не да следват собствената си воля или да имат амбиции и желания. Ако смяташ, че имаш добри заложби, но Божият дом никога не те е повишавал, нито има планове да те развива, не се разстройвай и не започвай да се оплакваш, а просто се съсредоточи върху стремежа към истината и стремежа напред. Когато имаш някакъв духовен ръст и си способен да вършиш истинска работа, Божиите избраници естествено ще те изберат за водач. А ако считаш, че си с малки заложби и че нямаш никакъв шанс да бъдеш повишен или развиван, и че е невъзможно да постигнеш амбициите си, не е ли това нещо добро? Това ще те предпази! Тъй като си с малки заложби, ако се натъкнеш на група слепи объркани хора, които те изберат за свой водач, няма ли да ти пари под краката? Не си способен да вършиш каквато и да е работа и очите и умът ти са слепи. Всичко, което правиш, предизвиква прекъсване. Всеки твой ход е злодеяние. За теб ще е по-добре да вършиш добре работата, свързана с настоящия ти дълг. Поне няма да се злепоставиш, а и е по-добре, отколкото да си лъжеводач и да си обект на задкулисни критики. Като човек, трябва да имаш точна преценка за себе си, трябва да имаш малко самосъзнание. Ако ги имаш, ще можеш да избегнеш поемането по неправилния път и допускането на сериозни грешки.

Лъжеводачи ли искате да бъдете или обикновени последователи? (Обикновени последователи.) Ако братята и сестрите те изберат, опитай. Може би техният

възглед за теб е по-точен от собственото ти усещане за себе си. Ако братята и сестрите смятат, че можеш да се справиш, трябва да дадеш всичко от себе си. Ако наистина полагаш максимални усилия, но въпреки това не успяваш в работата си, а сърцето ти изгаря от тревога, така че заради това не можеш да се храниш и да спиш и просто не знаеш как да я вършиш правилно, тогава престани да бъдеш водач или работник — това е твърде тежко за теб. Ако продължиш, вероятно ще станеш лъжеводач, така че трябва незабавно да си подадеш оставката в писмен вид, като заявиш: „Тъй като съм с малки заложби и съм неспособен да върша истинска работа, ако продължа да бъда водач, не след дълго със сигурност ще се превърна в лъжеводач, затова желая да си подам оставката и доброволно се отказвам от поста“. Това е най-разумният начин на действие и най-подходящото нещо, което трябва да сториш! Това е рационално и е по-добре, отколкото да заемаш длъжността и да бъдеш лъжеводач. Ако много добре знаеш, че си с малки заложби и не си способен да бъдеш водач, но не можеш да понесеш да се откажеш от статуса си и си кажеш: „Защо не мога да го направя? Кой може да ми окаже някаква помощ? Колко прекрасно би било, ако можех да запазя статуса си на водач, а някой друг да разработва всички планове и стратегии вместо мен! Точно сега няма подходящ човек, който да заеме моето място, така че мога само да продължа да бъда водач и да се наслаждавам на удоволствието от това всеки ден, в който съм на тази работа. Дори да не мога да върша работата, все още съм водач, а да си водач е по-добре, отколкото да си обикновен брат или сестра. Ако Божият дом не ме освободи от длъжност и не бъда махнат от братята и сестрите, няма да подам оставка“. Правилно ли е това? (Не.) Защо не е правилно? (Това е неразумно. Ако съм неспособен да върша истинска работа, но не подавам оставка, това само ще забави църковната работа.) Ако действаш по този начин, това забавя работата на църквата — вреди на другите и на теб самия. Знаеш ли какво означава да си водач? Това означава, че имаш пряка връзка с навлизането на много хора в живота и че твоето ръководство има пряка връзка с начина, по който те вървят по пътя пред себе си. Ако си добър ръководител и ги водиш към правилния път, те ще могат да стъпят на него. Ако си лош ръководител и ги водиш към яма и те станат фарисеи като теб, тогава твоят грях е голям! А след като извършиш този голям грях, така ли ще приключи всичко? Това ще бъде записано от Бог! Ти много добре знаеш, че заложбите ти са малки, че си лъжеводач и не си способен да вършиш истинска работа, но въпреки това не признаваш грешките си и не подаваш оставка, а нагло си се вкопчил в поста си и не го отстъпваш на никого другиго. Това е грях и Бог ще го отчете. А дали това, че Той води отчет, ще бъде в твоя полза или вреда в бъдеще? Ще имаш неприятности! Ще ти кажа честно самата истина: Бог води отчет за тези неща за всеки човек и всяко нещо е ясно записано. Ако нещо толкова тежко се случи по пътя ти към спасението, въздействието върху теб ще бъде огромно! Каквото и да правиш, не поемай по този път и не бъди такъв човек.

Разговаряхме накратко за някои от практиките и проявленията на лъжеводачите по отношение на повишаването и развиването на различни видове талантливи хора. В обобщение, хората от типа на лъжеводачите не вършат истинска работа и не са способни да вършат истинска работа. Техните заложби са малки, очите и умовете им са слепи, те не са способни да откриват проблеми и не могат да прозрат различните типове хора, така че не са способни да поемат важната работа по повишаване и развиване на различни видове талантливи хора. Поради това те няма как да вършат добре работата на църквата, а също така ще причинят много затруднения на Божиите избраници при навлизането им в живота. С оглед на тези фактори е ясно, че лъжеводачите са неподходящи да бъдат църковни водачи. Има и други лъжеводачи, които не вършат никаква конкретна работа на църквата и не влизат в контакт с надзорниците на конкретната работа, така че не знаят кои талантливи хора са способни да вършат определена работа, нито кой за каква работа е подходящ, нито дали работата им е в съгласие с принципите. Така че те са неспособни да повишават и да развиват талантливи хора. Как тогава такива хора биха могли да вършат добре работата на църквата? Основната причина, поради която лъжеводачите не могат да вършат истинска работа, е, че техните заложби са малки. Те нямат проницателност за нищо и не знаят какво е истинска работа. Това води до чести състояния на застой или парализа в работата на църквата. Те са пряко свързани с неспособността на лъжеводачите да вършат истинска работа. През последните няколко години Божият дом непрекъснато подчертава, че злите хора и неверниците трябва да бъдат изчистени, а лъжеводачите и лъжеработниците — освободени. Защо трябва да бъдат изчистени различните зли хора и неверниците? Защото след години на вяра в Бог тези хора все още изобщо не приемат истината и са стигнали дотам, че са извън надеждата за спасение. А защо трябва да бъдат освободени всички лъжеводачи и лъжеработници? Защото те не вършат истинска работа и никога не повишават и не развиват онези, които се стремят към истината. Вместо това те просто се ангажират с безсмислени усилия. Това е причината работата на църквата да бъде хвърлена в хаос и парализа, а съществуващите проблеми да продължат да съществуват, без да бъдат разрешени, и също така забавя навлизането в живота на Божиите избраници. Ако всички тези лъжеводачи и лъжеработници бъдат освободени и ако всички тези зли хора и неверници, които смущават църквата, бъдат премахнати, работата на църквата естествено би започнала да тече по-гладко, животът на църквата естествено би се развивал много по-добре и Божиите избраници биха били способни нормално да ядат и пият Божиите слова, да изпълняват дълга си и да навлязат по правилния път на вярата в Бог. Ето това би искал да види Бог.

27 февруари 2021 г.

ОТГОВОРНОСТИТЕ НА ВОДАЧИТЕ И РАБОТНИЦИТЕ (6)

Днес ще продължим общението за отговорностите на водачите и работниците и за различните проявления на лъжеводачите. На последната сбирка разговаряхме по точка шест от отговорностите на водачите и работниците. Какво е основното съдържание на тази точка? (Точка шест е: „Повишавайте и развивайте всички видове пригоден талант, така че всеки, който се стреми към истината, да има възможност да се обучава и да навлезе в истината реалност възможно най-бързо“.) Последния път разговаряхме главно за принципите на Божия дом за повишаване и развиване на хората и защо Божият дом повишава и развива хората. Също така разнищихме проблемите, които съществуват с лъжеводачите, що се отнася до повишаването и развиването на различни типове талантливи хора. И така, кои са основните проявления на лъжеводачите по тези две точки? Защо казваме, че са лъжеводачи? Има основно два аспекта. Единият е, че лъжеводачите не разбират принципите за повишаване, развиване и използване на различните типове хора, нито търсят тези принципи. Те не знаят кои аспекти на заложбите е важно да притежава човек или на какви критерии е важно да отговаря, за да е водач или работник. Вследствие на това те използват хората напосоки, въз основа на собствените си представи и фантазии. Друг сериозен проблем е, че след повишаване, развиване и използване на тези хора, те не проследяват или проверяват работата им, нито установяват колко добре се справят, дали вършат реална работа или дали са способни да изпълняват отговорностите си, какъв е характерът им и дали дългът, който изпълняват тези хора, е подходящ за тях, и не обръщат внимание дали хората, които повишават, развиват и използват, са съгласно критериите и са съгласно принципите — те никога не проверяват тези неща. Лъжеводачите мислят, че става въпрос само за това да повишават хората и да им организират работа и нищо повече, и че така техните отговорности са изпълнени. Така вършат работата си лъжеводачите и това е също отношението и гледната им точка, докато работят. Така че могат ли тези две основни проявления на лъжеводачите да докажат, че те не изпълняват и не могат да изпълняват отговорностите си по отношение на повишаването, развиването и използването на хората? (Да.) Лъжеводачите не проверяват работата, нито наблюдават различните типове хора, още по-малко пък са педантични по отношение на истината и принципите, като сравняват проявленията и състоянията на различните типове хора с истините, които разбират, и с принципите, изисквани от Божия дом. Те също така не могат да различат дали човешката природа и силните страни на различните типове хора са в съгласие с изискваните принципи от Божия дом за използването на хората. По тези причини те са особено объркани и небрежни що се отнася до повишаването и използването на хората, и до

организирането на работа за тях, и всичко, което правят, е да действат механично и да изпълняват повърхностно работата въз основа на своите представи и фантазии. И понеже това е така, ако лъжеводачите бъдат помолени да използват различни типове хора разумно и уместно въз основа на тяхната човешка природа и силни страни, могат ли да постигнат това? (Не, не могат.) Нека засега да оставим настрана какви са заложбите на лъжеводачите. Ако само разгледаме отношението им към работата и начините и методите да вършат работа и факта, че изобщо не вършат никаква реална работа, а само се занимават с общите въпроси и вършат малко повърхностна работа, която ги поставя в светлината на прожекторите, и факта, че изобщо не вършат работата да предоставят истината на хората и не знаят как да използват истината, за да разрешават проблеми — всичко това е достатъчно да докаже, че лъжеводачите не могат да изпълняват реалното дело на църквата. Само въз основа на факта, че лъжеводачите не вършат истинска работа, нито се занимават задълбочено с братята и сестрите, за да разрешават реални проблеми, а вместо това се държат високомерно и раздават заповеди, може да се потвърди, че те са неспособни да изпълняват добре всички аспекти на църковното дело, за да повишават и развиват хората за Божия дом.

Седма точка: разпределяйте и използвайте различните типове хора разумно, въз основа на тяхната човешка природа и силни страни, така че всеки да бъде използван по най-добрия начин (първа част)

Използвайте различните типове хора разумно въз основа на тяхната човешка природа

Какво е вашето разбиране за това как да организирате и да използвате различните типове хора? (Божият дом има различни изисквани нива за различните типове хора, които са повишавани и развивани, и хората трябва да се повишават и използват в съответствие с принципите и критериите на Божия дом за повишаване на хора. Ако някои хора са годни да са водачи и работници, тогава трябва да се развиват като водачи, работници и надзорници. Ако някои хора притежават професионални силни страни в определена област, тогава дългът, който изпълняват, трябва да бъде организиран в съответствие с техните професионални силни страни, така че да бъдат разпределени и използвани разумно.) Има ли какво още да добавите? (Още едно нещо е хората да се преценяват въз основа на човешката им природа. Ако нечия човешка природа е относително добра и човекът обича истината и има способност за възприемане, тогава е кандидат за повишаване и развиване. Ако човешката му природа е средна, но има силни страни и може да изпълнява дълг в Божия дом и да служи, тогава този вид човек може също да бъде назначен за подходящ дълг въз основа на силните му страни,

така че да бъде използван възможно най-добре. Ако е човек с доста лоша човешка природа и може да създаде прекъсвания и смущения, тогава да му се възложи дълг ще донесе повече проблеми, отколкото ползи, затова не е подходящо да се организира той да изпълнява дълг.) Ако хората се разграничават въз основа на човешката им природа, тогава стига да не са от злите, да не създават прекъсвания и смущения и стига да са способни да изпълняват дълг, те са в съгласие с принципите на Божия дом за използване на хората. Освен злите хора и злите духове, друг тип, който не може да се използва, са онези с недостатъчна интелигентност, което означава хора, които не постигат нищо, които не могат да завършат нищо, неспособни са да усвоят професия и да се справят с прости общи въпроси, които дори не успяват да извършват физически труд — хора, които са с недостатъчна интелигентност и човешка природа, не могат да се използват. Кои хора попадат в категорията на недостатъчната интелигентност? Онези, които не разбират човешки език, на които им липсва чисто възприемане, които винаги разбират погрешно нещата, объркват нещата и дават неуместни отговори на въпросите и които са от същия тип като глупаците или умствено увредените хора — това са все хора с недостатъчна интелигентност. Има и изключително абсурдни хора, които възприемат всякакви неща различно от нормалните хора — те също имат проблем с интелигентността. Включва ли недостатъчната интелигентност и това да си неспособен да учиш нещо? (Да, включва.) Тогава ако си неспособен да се научиш как да пишеш статии, това смята ли се за недостатъчна интелигентност? (Не, не се смята.) Хората от този тип не се броят. Да вземем за пример това да се научиш да пееш и танцуваш, да придобиеш компютърни умения или да научиш чужд език. Да си неспособен да научиш тези неща не означава, че имаш недостатъчна интелигентност. Тогава кой вид неща трябва да си неспособен да научиш, за да показва това недостатъчна интелигентност? Например някои хора имат известно познание, но са неспособни да се научат как да организират езика си, когато си говорят свойски с другите. Тогава могат ли хората от този тип да разговарят за истината, да се молят и да общуват нормално с другите, когато вярват в Бог? (Не, не могат.) Когато имат някаква идея в ума си или когато са в някакво състояние и искат да се отворят и да говорят с хората за това и да потърсят път за решение, те го обмислят дни наред и не знаят откъде да започнат или как да се изразят. Веднага щом заговорят, се оплитат и говорят объркано, устите им сякаш отказват да направят това, което им е наредено, и мислите им се реят навсякъде. Например, ако им кажеш: „Днес времето е хубаво и слънцето грее“, те ще ти отговорят: „Вчера валеше и на този път стана катастрофа“. Те не са на една вълна с онзи, с когото говорят. Това тип човек с недостатъчна интелигентност ли е? (Да.) Например, ако го боли глава и го попиташ какво не е наред, той ще ти каже, че чувства дискомфорт в сърцето си. Този отговор не съответства на въпроса, нали? (Да, така е.) Това е да ти липсва

интелигентност твърде много. Много хора са такива. Можете ли да дадете пример? (Някои хора винаги се отклоняват от темата, когато отговарят на въпроси, те просто не могат да разберат какво ги питат другите.) Да се отклоняваш често от темата, докато говориш — това е недостатъчна интелигентност. Има и хора, които не успяват да направят разлика между вътрешни и външни хора, когато говорят, и понякога се издават, когато кажат нещо, без дори да разберат — това също е недостатъчна интелигентност. Например някои братя и сестри живеят с членове на семейството си, които са невярващи и които ги питат: „Какво ви казва вашият бог да правите?“. Те отговарят: „Бог, в който ние вярваме, е толкова добър. Той ни учи да сме честни хора и че не ни е позволено да лъжем никого, а трябва да говорим искрено с всички“. На повърхността звучи така, сякаш те свидетелстват за делото на Бог и прославят Бог и така оставят у слушателите добро впечатление за вярващите и доверие към тях, но дали наистина е така? Какво ще кажат невярващите, когато чуят това? Ще кажат: „Понеже вашият бог е поискал от вас да сте честни хора, тогава кажете ни искрено: колко пари има вашата църква? Кой дава най-много приношения? Кой е водачът на вашата църква? Колко места за сбирки имате?“. Това ще те хване неподготвен, нали? Не са ли такива хора глуповати? Защо ще обсъждаш какво е да си честен човек с дяволи и невярващи? В действителност ти не си непременно толкова честен пред Бог. Така че не се ли издаваш, като си толкова сериозен за това с невярващите? Не е ли това сам да си копаеш дупка и да си поставяш капан? Не си ли глупак? Когато отваряш сърцето си или говориш честно с някого, трябва да вземеш предвид с кого говориш — ако е дявол или Сатана, можеш ли да му кажеш какво наистина се случва? Така че що се отнася до такива хора, е необходимо да практикуваш да бъдеш „мъдър като змия и кротък като гълъб“ — това е Божието учение към човечеството. Глупаците не знаят това. Те знаят само как да се придържат към правилата и да казват неща от сорта на „ние, вярващите, сме толкова честни, ние не мамим никого. Вижте се вие, невярващите. Вие сте пълни с лъжи, докато ние всички говорим честно“. И след като са говорили честно, хората имат преимущество, което да използват срещу тях. Нима това не е точно неспособността им да направят разлика между вътрешни и външни хора? Не означава ли това, че не са с всичкия си? Те разбират някои доктрини, но не знаят как да ги прилагат. Скандират някои лозунги и после се чувстват наистина духовни и си мислят, че разбират истината и притежават истината реалност, и се перчат пред всички, но накрая сатани и дяволи се възползват от това и го обръщат срещу тях. Това е недостатъчна интелигентност.

Току-що говорихме за няколко типа хора, които са с недостатъчна интелигентност. Единият тип са онези, които не разбират човешкия език и които не успяват да разберат и схванат основните и ключовите моменти в думите на другите. Вторият тип са тъпаците, които са неспособни да постигнат нищо и не могат да схванат принципите или ключовите моменти, независимо как го правят.

Следващият тип са онези, които имат изключително тесногръди и абсурдни възгледи за всичко. Има и такива, които са неспособни да научат нищо — дори как да говорят или да разговарят свойски, или как да изразяват мислите и мненията си ясно, така че другите да могат да ги разберат. Макар че те са донякъде грамотни, не могат да организират своята реч в главите си или да говорят ясно, нито пък да изразяват правилни възгледи или да постигнат нещо. Това са все хора с недостатъчна интелигентност. Независимо какъв майсторлък или умения усвоят, те постоянно са неспособни да схванат принципите и правилата. Дори понякога да прилагат добре даден майсторлък или умение, то е случайно — не знаят как са го свършили добре. Следващият път, когато не успеят да го свършат добре, отново не знаят защо. Не са способни да научат нищо или да станат изкусни в него. Ако от тях се поиска да усвоят майсторлък или техническо умение, независимо колко дълго прекарат в учене, те ще схванат само теорията. Слушали са проповеди толкова много години, но не са разбрали истината. Ако от тях се поиска да вземат тези слова и тези конкретни твърдения, за които в Божия дом често се разговаря, и да ги превърнат в принцип и път за практикуване, те ще са неспособни да го направят, дори да работят до припадък, и независимо как са обучавани. Това потвърждава, че тези хора имат недостатъчна интелигентност. Някои хора постигат съвсем същите резултати от дейностите си на 50 или 60-годишна възраст, както и когато са били на 30, без да са отбелязали никакъв напредък. Те не са научили успешно и едно-единствено нещо през живота си. Не че са безделничили, те са много внимателни и полагат усилие, но не са успели да научат нищо. Това показва, че имат недостатъчна интелигентност. Въз основа на това, за което сме разговаряли, обхватът на онова, което се счита за недостатъчна интелигентност, се разшири, нали? Бихте ли сметнали себе си за недостатъчно интелигентни? (Да.) Донякъде, в по-голяма или по-малка степен. Защо казвам това? Повечето хора са слушали проповеди в продължение на пет години, но все още не разбират какво е истината или какви са Божиите намерения. А някои хора са слушали проповеди в продължение на десет години или дори 20 или 30 години и все още не разбират какво е истина реалност и какво са думи и доктрини, устите им са пълни с доктрини и те ги бълват много умело — това е проблем с тяхната интелигентност. Ако засега оставим настрана възприемането на истината, нека просто кажем, че хората показват следните проявления към някои външни неща и въпроси на здравия разум в човешкия живот: независимо колко години са правили нещо, тяхната ситуация, състояние и възприемане остават същите, както когато са започнали да го учат за първи път. И независимо как са напътствани, обучавани или как практикуват, те все още не напредват. Това е недостатъчна интелигентност.

Подборът и използването на хората въз основа на това дали имат или нямат човешка природа е съгласно принципите. Кажете Ми тогава, трябва ли да развиваме и да използваме хора, които имат лоша човешка природа, недостатъчна интелигентност

или в тях действат зли духове? Това категорично няма да се получи. Извън тези няколко типа хора, които не се съобразяват с принципите на Божия дом за използването на хората, повечето други хора могат да бъдат използвани разумно въз основа на тяхната човешка природа. Онези, които са със средна човешка природа, които не могат да бъдат наречени добри или лоши, могат да са просто обикновени членове на екип. При онези, които са с относително добра човешка природа, които са сравнително здравомислещи и притежават съвест, които обичат положителните неща, които са особено почтени, имат чувство за справедливост и могат да защитават интересите на Божия дом, ударението може да се постави върху развитието и използването им. Колкото до това дали да ги развиваме и използваме за водачи или ръководители на екипи, или за да вършат някаква важна работа, това зависи от техните заложби и силни страни. Така се преценява как да се използват различните типове хора въз основа на тяхната човешка природа.

Разумно използване на различните типове хора въз основа на техните силни страни

Нека сега да поговорим за това как да използваме различните типове хора въз основа на техните силни страни. В допълнение към заложбите си, някои хора имат и професионални умения, с които се отличават. Какво се има предвид под „силни страни“? (Да имаш умение в специализирана област, като например да можеш да композираш музика, да свириш на музикален инструмент или да рисуваш.) Да разбираш музикалната теория, изкуството, а също и танца и писането — това са все силни страни. Да си актьор или режисьор са силни страни, свързани с филмопроизводството, преводът е лингвистична силна страна, а видеопродукцията и специалните ефекти са също силни страни в конкретна сфера. Когато говорим за силни страни, имаме предвид професионални умения, свързани с централното дело на църквата. Някои хора вече имат основно ниво на опитност, а други изучават тези неща след като дойдат в Божия дом. Ако човек има базова опитност, но човешката му природа не е съгласно критериите и той е един от тези с недостатъчна интелигентност, зъл човек или зъл дух, той не може да се използва. Ако човешката му природа е съгласно критериите и той притежава силна страна, от която Божият дом има нужда, тогава може да бъде повишаван, развиван и използван, да бъде назначен към екип, който подхожда на силните му страни или който е свързан с професионалните умения, които притежава, и да започне веднага да работи. Някои хора все още не притежават професионални силни страни, но са готови да учат и напредват много бързо. Ако тяхната човешка природа е съгласно критериите, тогава Божият дом може да ги развива и да им създаде условия да учат, и такива хора могат също да се използват. В обобщение, възлагането на дълг става въз основа на човешките заложби и силни страни и доколкото е възможно, хората с различни силни страни трябва да бъдат

организирани да работят в тяхната специалност, за да могат да прилагат тези силни страни. Ако силните им страни повече не са необходими на Божия дом, може да бъде организирано да правят това, на което са способни, въз основа на техните заложби и човешка природа. Това означава да използваш разумно хората. Ако Божият дом все още се нуждае от техните силни страни, трябва да им се позволи да продължат да изпълняват дълга си в тази област и не могат да бъдат прехвърляни произволно, освен ако във въпросната професия не работят твърде много хора. В този случай броят на хората трябва да се намали според ситуацията, като онези, които са най-малко компетентни в професията си, се преназначат към друг дълг. Това означава да се използват разумно хората.

Има определен тип хора, които нямат никакви особени умения — те могат да пишат статии до известна степен, могат да пеят правилно и да се научат да правят каквото и да е, но не са най-добрите в тези области. В какво са най-добри? Те имат известни заложби, в относителна степен притежават чувство за справедливост и имат някакъв усет как да преценяват и да използват хората. Извън това, най-забележимото при тях са организационните умения, които притежават. Ако дадете работа или задача на такъв човек, той може да организира хората да я свършат. Същевременно той притежава работоспособност, което означава, че ако му дадете работа, той има способността да я изпълни добре и да я завърши. Той има някакъв план наум, със стъпки и структура. Знае как да използва хората, как да разпределя времето и кого да използва за дадена задача. Ако се появи проблем, знае как да обсъди решението с всички. Знае как да балансира и да разрешава всички тези неща. Такъв човек не само притежава работоспособност, но също и говори относително добре. Думите му са ясни и подредени и той не обърква хората. Когато е възложил работа, всички разбират ясно и знаят какво трябва да правят. Никой не безделничи и в работата няма пропуски. Неговото обяснение на подробностите в работата е също относително ясно и подредено, а по особено сложни въпроси той предлага анализ, общение и изрежда подробностите, така че всеки да разбере въпросите, да знае как да свърши работата и как да действа. В допълнение може също да разговаря за това кои начини на действие може да са несъвършени, кои методи на работа ще засегнат ефективността, за какво трябва да внимават хората в хода на работата си и т.н. Това означава, че той мисли повече от другите преди да започне да работи — мисли в повече детайли, по-реалистично и по-всеобхватно от другите. От една страна има мозък, а от друга е красноречив. Да има мозък означава, че прави нещата по организиран начин, с отделни стъпки и според план, и с голяма яснота. Да е красноречив означава, че може да използва езика, за да изразява ясно и разбираемо мислите, плановете и сметките в ума си и че знае как да говори просто и сбито, така че слушателите му да не се объркват. Той се изразява с особено ясен, точен, верен и подходящ език. Това означава да си красноречив. Такива хора са красноречиви, те притежават

работоспособност, организационни умения и на всичкото отгоре имат усещане за отговорност и притежават чувство за справедливост в относителна степен. Те не са човекоугодници, нито умиротворители. Когато видят, че зли хора създават прекъсвания и смущения в църковното дело, или видят тъпаци и немарливци, които не се грижат за същинските си дела и действат с хитрост, те се ядосват, чувстват се недоволни и могат незабавно да разрешат тези проблеми и да се справят с тях, да защитят делото и интересите на Божия дом. Да имаш усет за отговорност и за справедливост — не са ли това проявления на изтъкнати черти в човешката природа на този тип хора? (Да.) Такива хора може да не са добри в социализацията или да не са особено опитни в някакви конкретни професионални умения, но ако притежават чертите, които току-що описах, те могат да бъдат развивани като водачи и работници. Тези черти са също техните силни страни, тоест те са красноречиви, работоспособни, имат организационни умения и в относителна степен притежават чувство за справедливост. Да имаш чувство за справедливост е от съществено значение. Имат ли злите хора и антихристите чувство за справедливост? (Не, нямат.) Антихристите имат нечестива природа. За тях е невъзможно да имат чувство за справедливост. Друго съществено нещо е, че този тип хора имат духовно разбиране и способност за възприемане на истината. Това е свързано със заложбите им. Силните страни на този тип хора се отнасят до онези черти и таланти на човешката природа, които току-що споменах, както и към трите критерия за наличие на способност за възприемане на истината, за носене на бреме за църквата и притежаване на работоспособност. Такива хора могат да бъдат развивани като водачи, с това няма проблем. Освен че трябва да има мозък и заложби, един водач трябва да има способност да възприема истината и да има организационни умения и работоспособност на позицията си, както и красноречие. Някои хора имат много добри заложби, притежават духовно разбиране, но що се отнася до общението на сбирките, те създават пълна бъркотия с това, което се опитват да кажат, напълно им липсва способност да организират езика си и това, което казват, е напълно лишено от логика. Такива хора могат ли да бъдат развивани като водачи? (Не, не могат.) Някои хора едва успяват да говорят само на малък брой хора. Те могат да разговарят за някои състояния, мнения и възприемане на истината и могат да подкрепят другите, да им предоставят ресурс и да им помагат, но когато са сред повече хора, не смеят да се обаждат и се чувстват уплашени, и дори може да се притеснят до сълзи. Могат ли такива хора да бъдат развивани? Такъв тип хора, които са с относително слаба и плаха човешка природа и които са податливи на сценична треска, могат да бъдат развивани, за да станат ръководители на екипи или църковни водачи, стига да притежават човешка природа, силни страни и способност за възприемане, за да са водачи. Първо, просто ги развивайте и обучавайте, а след като са имали преживяване за известен период от време, те ще придобият проницателност и

така ще станат малко по-смели и повече няма да се страхуват да говорят или да имат сценична треска. В обобщение, що се отнася до онези, които имат чертите на човешка природа и силните страни, за които току-що разговаряхме, те могат да бъдат развивани, за да станат водачи, стига тяхната човешка природа да е съгласно критериите. Както казахме последния път, за да бъде някой развит като водач, той не трябва непременно да разбира всички истини, да може да се покорява на Бог, да има богобоязливо сърце и т.н. Не е абсолютно необходимо да отговаря на тези критерии. Ако някой притежава определени заложби, има духовно разбиране и е способен да приема истината, тогава може да бъде повишен и развиван. Не е ли това разумно използване на хората? (Да.) Най-определящо е дали човешката природа на някой е съгласно критериите или не.

След като са слушали това, което съм казал, някои хора чувстват, че вече изпълняват критериите да са водачи и трябва да бъдат повишени. Не е ли това погрешно разбиране от тяхна страна? Толкова проста работа ли е да си водач? Те си мислят: „Аз съм наистина методичен, имам организационни умения и съм красноречив, понеже мога ясно да обясня дори най-сложните въпроси, тогава защо Божият дом не ме повишава? Защо братята и сестрите не ме избират за водач? Как така висшите водачи не успяват да забележат, че съм талантлив?“. Не се тревожи. Ако наистина изпълняваш критериите да си водач или работник, тогава рано или късно ще бъдеш повишен и ще ти се позволи да се обучиш. Това, което е от значение сега, е да се обучаваш много в практикуването на истината и справянето с делата в съответствие с принципите, инициативно да помагаш на другите и да разрешаваш реални проблеми на Божиите избраници. Когато Божиите избраници видят, че имаш добри заложби и можеш да разрешаваш реални проблеми, те ще те препоръчат и ще те изберат. Ако не поемеш инициативата да свършиш малко реална работа, а просто чакаш деня, в който изведнъж ще бъдеш избран за водач или повишен по изключение от Горното, това никога няма да се случи. Трябва да свършиш някаква реална работа, така че всеки да може да я види. След като всички са се убедили в твоите силни страни и чувстват, че си човек, който трябва да бъде повишен, развиван и използван, те естествено ще те препоръчат и изберат. Ако в момента чувстваш, че си годен да си водач, но никой не те е избрал и Божият дом не те е повишил, защо е така? Едно е сигурно: все още не си признат в очите на братята и сестрите. Може би е заради твоята човешка природа, може би заради твоя стремеж или може би заради твоите силни страни или заложби. Ако братята и сестрите не разпознават или не одобряват един от тези аспекти, те няма да те изберат или препоръчат. Тогава трябва да продължиш да работиш усилено, да продължиш да се стремиш и да се обучаваш, и когато искрено разбереш истината и можеш да се справяш с нещата в съответствие с принципите, хората естествено ще те препоръчат и изберат. Това се случва от само себе си, когато условията са подходящи. Няма нужда постоянно

да очакваш да станеш водач или да мислиш за това през цялото време — това е прекомерно желание. Трябва да имаш обикновено сърце, да си човек, който се стреми към истината, да проявяваш внимание към Божиите намерения и да се научиш да си покорен и търпелив. Не можеш да се стремиш сляпо да си водач, това е амбиция и не е правилният път. Не бива да имаш тази амбиция и желание през цялото време. Дори ако наистина имаш заложби, трябва да изчакаш, докато навлезеш в истината реалност, преди да можеш да си на нивото на задачата да служиш като водач или работник. Ако не разбираш истината и не знаеш как да я практикуваш, тогава дори да бъдеш избран за водач или работник, няма да можеш да свършиш никаква истинска работа и ще трябва да бъдеш освободен и отстранен, което се случва често. Ако считаш, че си подходящ за водач, че притежаваш талант, заложби и човешка природа за водачество, но Божият дом не те е повишил и братята и сестрите не са те избрали, как трябва да се отнасяш към този въпрос? В този случай има път на практикуване, който можеш да следваш. Трябва напълно да опознаеш себе си. Погледни и виж дали всичко не се свежда до това, че имаш проблем с човешката си природа или че разкриването на някакъв аспект от покварения ти нрав е ненавистно за хората. Виж дали не става въпрос за това, че не притежаваш истината реалност и не си убедителен за другите, или че изпълнението на дълга ти не е съгласно критериите. Трябва да размишляваш над всички тези неща и да видиш къде точно не се справяш. След като си размишлявал известно време и си открил къде е проблемът ти, трябва незабавно да потърсиш истината, за да го разрешиш, да навлезеш в истината реалност и да се стремиш да постигнеш промяна и да израснеш, така че когато околните видят това, ще кажат: „Тези дни той е много по-добър от преди. Работи стабилно, отнася се сериозно към професията си и е особено съсредоточен върху истините принципи. Не върши нещата прибързано или нехайно и е по-съвестен и отговорен към работата си. Преди обичаше да говори високопарно от време на време и постоянно се изтъкваше, но сега е много по-сдържан и вече не е високомерен. Дори когато е способен да направи няколко неща, не се хвали с това, а когато свърши нещо, многократно разсъждава над него, защото се опасява да не направи нещо погрешно. Действа много по-предпазливо от преди и е с богобоязливо сърце — и най-вече може да разговаря за истината, за да разреши няколко проблема. Наистина, той е израснал“. Хората около теб, с които си взаимодействал известно време, намират, че си претърпял очевидна промяна и израстване — в човешкия си живот, в постъпката си и в подхода си към нещата, в отношението си към работата, а също така и в отношението си към истините принципи, полагаш повече усилия от преди и си стриктен в речта си и в действията си. Братята и сестрите виждат всичко това и го приемат присърце. Може би тогава ти ще си способен да се кандидатираш на следващите избори и ще имаш надежда да бъдеш избран за водач. Ако наистина успееш да изпълниш някой важен дълг, ще придобиеш

Божията благословия. Ако наистина имаш бреме и такова чувство за отговорност и ако желаеш да носиш товар, тогава побързай да се обучиш. Съсредоточи се върху практикуването на истината и действай принципно. Щом придобиеш житейски опит и можеш да пишеш статии за свидетелства, наистина ще си израснал. И ако можеш да свидетелстваш за Бог, тогава със сигурност можеш да придобиеш делото на Светия Дух. Ако Светият Дух върши делото Си върху теб, това означава, че Бог гледа на теб с благосклонност, и щом Светият Дух те напътства, скоро ще ти се предостави възможност. Сега може да имаш бреме, но духовният ти ръст е недостатъчен, а житейският ти опит е твърде повърхностен, така че дори да станеш водач, има опасност да се провалиш. Трябва да се стремиш към навлизане в живота, първо да се справиш с прекомерните си желания, да си готов да бъдеш последовател и да се покориш истински на Бог, без да се оплакваш от всичко, което Той устройва или подрежда. Когато придобиеш този духовен ръст, ще дойде и твоята възможност. Това, че желаеш да поемеш тежък товар, че имаш това бреме, е нещо добро. То показва, че имаш проактивно сърце, което се стреми да постигне напредък, и че искаш да проявяваш внимание към Божиите намерения и да следваш Божията воля. Това не е амбиция, а истинско бреме. Това е отговорността на онези, които се стремят към истината, и обектът на техния стремеж. Ти нямаш егоистични подбуди и не си се впуснал в това заради самия себе си, а за да свидетелстваш за Бог и да Го удовлетвориш — това е най-благословеното от Бог и Той ще направи подходящи подредби за теб. Засега се занимавай просто с това да се стремиш към навлизане в живота, първо изпълнявай дълга си правилно, а след това напиши няколко статии за свидетелства за преживяване, за да свидетелстваш за Бог. Ако твоите свидетелства са истински и практически, хората, които ги прочетат, ще ти се възхищават и ще те харесват, ще искат да си общуват с теб и да те препоръчат, и така твоята възможност ще дойде. Затова преди да дойде възможността, задължително трябва да се въоръжиш с истината. Първо придобий практическо преживяване и тогава естествено ще имаш истинско свидетелство. Резултатите от дълга ти ще стават все по-добри и тогава ти вече няма да си способен да се скриеш, дори да искаш, и братята и сестрите около теб ще те препоръчат. Това е така, защото хората, които притежават истината реалност, са нужни не само на Божия дом, но и на Божиите избраници. Всеки обича да си общува с хора, които притежават истината реалност, и всеки обича да е близък с приятели, които притежават истината реалност. Ако преживяваш до тази степен и всеки вижда, че имаш истинско свидетелство, и признае, че имаш истината реалност, няма как да избегнеш да станеш водач, дори да го искаш, и братята и сестрите ще настояват да те изберат. Не стоят ли така нещата? Когато блудният син се обърне и се върне при Бог, Бог е доволен, щастлив и утешен в сърцето Си. Като човек с истината реалност, как би могъл да не бъдеш използван от Бог? Това би било невъзможно. Божието намерение е да

придобие повече хора, които могат да свидетелстват за Него. То е да усъвършенства всички, които Го обичат, и да направи пълноценна група от хора, които са в единомислие с Него, възможно най-рано. Затова в Божия дом всички, които се стремят към истината, имат големи перспективи, а перспективите на онези, които искрено обичат Бог, са неограничени. Всеки трябва да разбере Божието намерение. Да имаш това бреме наистина е нещо положително и е нещо, което онези, които имат съвест и разум, трябва да притежават, но не всеки непременно ще бъде способен да поеме тежко бреме. Откъде идва това разминаване? Каквито и да са силните ти страни или способностите ти и колкото и висок да е коефициентът ти на интелигентност, от решаващо значение са твоят стремеж и пътят, по който вървиш. Ако твоята човешка природа е съгласно критериите и имаш определени заложби, но не си човек, който се стреми към истината, а просто имаш добра човешка природа и някакво усещане за бреме, можеш ли да се справиш добре с ръководните дела на църквата? Гарантираш ли, че можеш да решаваш проблемите, като използваш истината? Ако не можеш да гарантираш това, тогава все още си некомпетентен в работата си. Дори да си избран или назначен за водач, ти все още няма да си способен да вършиш работата, така че какъв ще е смисълът от това? Макар че ще задоволи суетата ти, това ще навреди на братята и сестрите и ще забави църковното дело. Ако изпълняваш критериите да си водач или работник и си човек, който се стреми към истината, а също имаш и свидетелства за преживяване, тогава определено ще си способен да свършиш добра работа в ръководните дела, защото имаш свидетелства за преживяване, защото си човек, който разбира истината и може да носи тежкото бреме на това да е църковен водач. Това, че човешката ти природа е съгласно критериите и че имаш определени силни страни, са просто основните критерии да бъдеш повишен, развиван и използван от Божия дом. Но дали ще можеш да се справиш добре с ръководните дела зависи от това дали имаш истинско преживяване и дали притежаваш истината реалност — това има най-голямо значение. Някои хора са хора на място и се стремят към истината, но са вярвали само от три до пет години и нямат практическо преживяване. Могат ли такива хора да се справят добре с ръководните дела на църквата? Страхувам се, че няма да са компетентни в тази работа. Какво не им достига? Липсва им практическо преживяване и още не са започнали да разбират истината. Дори да могат да изричат много думи и доктрини, все още не им е по силите да разрешават проблеми с помощта на истината. Следователно те все още не са компетентни в ръководните дела и трябва да продължат да се обучават, за да постигнат разбиране на истината и да навлязат в истината реалност. Да вземем за пример човек, чиято човешка природа е съгласно критериите и който е сравнително честен, рядко лъже и мами, изпълнява дълга си без да създава прекъсвания и смущения, но е посредствен в стремежа си към истината. Може ли такъв човек да

бъде развиван като водач или работник? Това ще е много трудно. Ще може ли човек, който изпълнява критериите за повишаване, развиване и използване, но не се стреми към истината, да се превърне в човек, който се стреми към истината, ако бъде повишен до водач или работник? Ще може ли да започне да се стреми към истината? Ще бъде ли способен да навлезе в истината реалност, след като известно време е работил като водач или работник? Това ще е невъзможно. Независимо на какви критерии отговаря, докато не е човек, който се стреми към истината, той категорично не може да бъде избран или повишен до водач или работник. Ако човек притежава човешка природа и заложби, които са съгласно критериите, и също така е способен да приеме истината и да извърши някои промени, тогава може да бъде повишен, развиван и използван, а в резултат на това ще получи възможността да се обучава, да навлезе в истината реалност и да тръгне по пътя на спасението и усъвършенстването. Следователно, независимо кого повиши Божият дом да е водач, работник или надзорник, целта не е да задоволи личните ти желания и амбиции, нито да изпълни въжделенията ти, а да ти позволи да поемеш по пътя на спасението и да станеш усъвършенстван човек.

Колкото до онези, които нямат съвсем достатъчно интелигентност, те също имат желание да изпълняват добре дълга си и искат да защитават интересите на Божия дом, но им липсва мъдрост, не знаят как да действат в съответствие с принципите и не могат да прозрат никакви въпроси. В някакъв момент те се сблъскват с изкушение и му се поддават, в резултат на което предават интересите на църквата, предават братята и сестрите и вредят на делото на Божия дом. Как трябва да се отнасяме и да се справяме с този тип хора, които са глупаци и имат недостатъчна интелигентност? Що се отнася до такива глупаци, на които им липсва духовно разбиране и имат недостатъчна интелигентност, всеки един от тях трябва да бъде освободен и възложеният му дълг трябва да бъде адаптиран, и никой не може да бъде използван. Ако такива хора се използват, те могат да предизвикат неприятности за делото на Божия дом по всяко време — има толкова много подобни уроци. В днешно време има много хора, които външно имат някакво човешко подобие, но не могат да разговарят за никаква истина реалност. Те са вярвали в Бог много години и въпреки това остават в това състояние. Коренът на този проблем трябва да се види ясно. Това е проблем на прекомерно лоши заложби и липса на духовно разбиране. Такива хора няма да се променят, независимо колко години вярват в Бог и не са постигнали никакъв значителен напредък въпреки всички проповеди, които са изслушали. Те могат само да бъдат оставени настрана, за да служат по какъвто оскъден начин могат. Това добър начин ли е да се справяме с тях? (Да.) Някои хора с недостатъчна интелигентност и никакви силни страни не могат изобщо да разберат Божиите слова, дори след като са ги чели няколко години, и не успяват да разберат проповедите, въпреки че са ги слушали няколко години. Полезно ли е на такива хора да се дават книги с

Божиите слова? (Не.) Книгите с Божиите слова не бива да се дават на хора с недостатъчна интелигентност, защото това е напразно и е равносилно на загуба и всяка книга, която им е била дадена, трябва незабавно да се вземе обратно. Това не се прави, за да бъдат лишени от правото да четат Божиите слова, а защото не им достига интелигентност. Дори такива хора да водят църковен живот, те не могат да разберат истината, камо ли да изпълняват дълг. Нима такива хора не са безполезни? Вие трябва да знаете как да се справяте с безполезните хора. Някои хора външно изглеждат доста простодушни, но тяхната интелигентност е толкова трагична, че не могат дори да изпълнят правилно някакви физически задължения и объркват всичко, което правят. Ако ги помолят да свършат някаква задача, те със сигурност ще повредят нещо, така че такива хора не могат да се използват. Ако ги помолиш да вдигнат кофа с вода, те ще съборят бутилка олио. Ако ги помолиш да измият купа, ще счупят чиния. Ако ги помолиш да сготвят, ще сготвят или твърде много, или твърде малко, или ще е твърде солено, или твърде безвкусно. Те влагат сърцето си в работата, но независимо колко опитват, не могат да я свършат добре и не се справят добре дори с физически труд. Могат ли да се използват такива хора? (Не.) Ако не могат да се използват, тогава какво трябва да се иска от тях да правят? Означава ли това, че не им е позволено да вярват в Бог и че Божият дом не ги иска? Не, не означава. Просто не ги оставяйте да изпълняват дълг. Ако не изпълняват правилно нещата, които са в обхвата на нормалния човешки живот — включително всекидневни неща, свързани със здравия разум, и рутинни ежедневни задачи — или са неспособни да вършат тези неща, тогава те не са годни да изпълняват дълг в Божия дом.

Макар че някои хора не притежават добра човешка природа или някакви специални таланти, да не говорим за това да могат да бъдат развивани като водачи, те все пак могат да изпълняват физически задачи. Например храненето на кокошките и патиците, храненето на свинете и грижата за овцете са задачи, които те могат да изпълняват добре. Ако им дадете проста задача, те могат да я изпълнят добре, стига да влагат сърцето си в нея и така този тип хора могат да изпълняват дълг в Божия дом. Макар да е единична и проста задача, те могат да вложат сърцето си в нея и да изпълняват отговорност, и могат също да поставят изисквания към себе си в съответствие с Божиите слова и истините принципи. Независимо дали задачата е голяма или малка, дали работата е важна или маловажна, в края на краищата те могат да изпълнят добре единствената задача, която им е възложена. Не само могат да хранят кокошките добре, за да снасят яйца нормално, но могат и да ги защитават, за да не ги отнесат вълците. Ако чуят вой на вълк, те незабавно ще кажат на надзорника, ще се стараят да избягват всякакви злополуки в изпълнението на работата и задачата, възложени им от Божия дом. Ако работят по този начин, тогава те са относително отдадени и това се брои за способност да изпълняват отговорността си и да вършат работата си

добре. По отношение на останалото — техният личен живот и това как се държат и как се отнасят към нещата — те до известна степен изостават. Например не знаят как да си взаимодействат и да си приказват с другите или как да разговарят за състоянието си с тях, и понякога се цупят. Това смята ли се за проблем? Приемливо ли е да не ги използваме заради тези проблеми? (Не.) Някои хора имат лоша лична хигиена, не си мият косата поне десет дни и като цяло миришат лошо. Други издават силни звуци по време на ядене или пиене, докато хората край тях си почиват, и вдигат шум и по друго време — когато вървят, когато затварят вратите или говорят — те са необразовани и нямат обноски. Как трябва да се отнасяме към такива хора? Всеки трябва да бъде разбиращ, да им помага и да ги подкрепя с любящо сърце, да разговаря с тях за това каква е нормалната човешка природа и да им позволи малко по малко да се променят. Понеже вие сте всички заедно, трябва да се научите да се напасвате. Такива хора могат да се използват, стига да са способни да вършат работата си правилно и да се нагърбват с работа, и да не правят нещо, което да създава прекъсвания и смущения. Някои хора са умни, имат добри заложби и работят съвестно, и могат да изпълняват отговорностите си и да се справят с работата, която им се назначава, затова те могат да бъдат развивани и използвани. Други хора обаче са с толкова изключително лоши заложби, че не могат да свършат добре дори отделни задачи. Те едва се справят с храненето на кокошките, а ако трябва да хранят също и патиците и гъските, ще се объркат напълно и няма да знаят как да се справят. Не че не искат да свършат добре работата, просто заложбите им са твърде лоши. Умът им е ограничен, могат да вършат само една задача и ако им се даде още една, ще са като в небрано лозе. Не знаят как да планират, затова просто объркват нещата. Такива хора са годни да вършат само една задача в даден момент. Не им давайте многобройни задачи, защото няма да са способни да се нагърбят с тях. Не мислете, че ако могат да свършат една задача добре, със сигурност ще могат да свършат две или три — това не е непременно вярно и зависи от заложбите им. Оставете ги първо да се опитат да свършат две задачи. Ако имат добри заложби и могат да се нагърбят с тях, тогава може да подредите нещата за тях по този начин. Ако не могат да свършат добре едновременно две задачи и ги объркат, това означава, че заложбите им не са достатъчни и трябва незабавно да оттеглите втората задача. Това е така, защото сте открили чрез наблюдение и изпитание, че те са годни да вършат само една задача в даден момент, а не няколко сложни задачи, и че нямат заложбите за това. Някои хора са относително умни и с относително добри заложби и ако им дадеш да свършат няколко задачи, ще се справят добре. Например, ако ги помолиш да приготвят храна, да нахранят пилетата и да се погрижат за зеленчуковата градина, те са способни всеки ден да приготвят храната навреме, докато се грижат за зеленчуковата градина в свободните си моменти, като я поливат и плевят своевременно, и хранят

кокошките навреме. Някои хора може да кажат: „Понеже имат такива заложби, нека също да поемат църковното дело и да са църковни водачи“. Това приемливо ли ще е? Макар да са способни да се нагърбят с някакви физически задачи и всекидневни задължения, да са църковни водачи изисква отделна преценка. Това не е нещо, което може да се измери въз основа на изпълнението на тези прости външни задачи. Причината е, че да си църковен водач не е физическа задача, това трябва да се измери според принципите на водачеството. Ако този човек обаче притежава заложби и талант да е църковен водач и човешката му природа е доста добра, няма да е подходящо да му възложиш изпълнението на външни задачи. Това се нарича да използваш хората неподходящо. В най-добрия случай църковните водачи могат да изпълняват още една задача, свързана с ежедневието, на непълно работно време и да се занимават с нея малко повече, когато не са заети — това няма да ги изморява. Що се отнася до обичайните рутинни дела и тези физически задачи, хората могат да вършат толкова, колкото са способни. Има ли някой, който може да се нагърби с всички тях? Има ли някой с такива заложби? (Не.) Възможно е заложбите и способностите му да са достатъчни, но има едно нещо, което няма да му стигне — енергия. Хората са смъртни, тяхната енергия е ограничена и броят на задачите, които могат да поемат, също е ограничен. Хората с много енергия може да успяват да работят по 12 часа на ден, докато хората със средна енергия могат обикновено да работят по осем часа, а хората с малко енергия могат да работят само по четири или пет часа. Следователно, независимо дали използваш някого за физически задачи, за ръководните дела на църквата или за работа, която изисква професионални умения, трябва да вземеш под внимание за какво е най-подходящ този човек и след като му назначиш най-подходящата работа, ако не може да я свърши, да му възложиш нещо друго. Ако не му назначаваш работа в съответствие с това, за което е най-подходящ, това е грешка в начина, по който използваш хората. Онези хора, които не могат преимуществено да бъдат повишавани, развивани и използвани, дори да бъдат помолени да вършат физически задачи, тези задачи трябва да им се възлагат въз основа на заложбите и способностите им. Ако докато изпълняват една възложена задача добре, те все пак могат да изпълняват и други задачи, тогава от тях може да се поиска да вършат и няколко други физически задачи на непълно работно време, стига това да не засяга основната им работа. Някои хора са физически силни и могат да свършат три задължения последователно. След като приключат с едното, те все още имат неизползвана енергия и са свободни през повечето време. Лъжеводачите обаче са слепи и не знаят как да разпределят работата и не са осъзнали, че това е проблем, затова възлагат на тези хора само една задача, което е грешка.

Току-що говорих за хората с недостатъчна интелигентност, които нямат специални умения и са способни само на физическо усилие. Има също и хора с

някаква болест, които са неспособни дори на физическо усилие и ги заболява главата, коремът или кръстът, когато положат и най-малко физическо усилие. Как трябва да се постъпи с възлагането на дълг на такива хора, ако те са подходящи да изпълняват дълг? Човек трябва да разгледа различни аспекти, като тяхното здравословно състояние, както и тяхната човешка природа и заложби, за да установи какъв дълг са годни да изпълняват в Божия дом. Ако здравето им е толкова лошо, че не могат да изпълняват никакви задължения и трябва да си починат, след като са работили известно време, и също така някой трябва да ги наглежда, ако не могат да изпълняват правилно дълга си сами, а трябва да бъде назначен някой, който да се грижи за тях, тогава изобщо не си струва. Такива хора не са подходящи за изпълняване на дълг, затова ги оставете да си вървят вкъщи и да се възстановяват. Каквото и да правите, не използвайте човек, който е толкова сериозно болен, че е вероятно и един повей на вятъра да го събори. Ако здравето им не е толкова разклатено, а просто ги заболи стомахът, ако са яли нещо неподходящо, или ги заболи глава, ако са напрягали ума си, и затова успяват да работят три-четири часа по-малко от обикновен човек или да вършат половината от работата на обикновените хора, тогава такива хора все пак могат да се използват, стига да отговарят на другите критерии. Освен ако сами не повдигнат въпроса и не кажат: „Здравето ми е твърде влошено, за да понеса тази трудност. Искам да си ида у дома да се възстановявам. Когато се съвзема, ще се върна да изпълнявам дълга си“, тогава приемете това без отлагане и не се опитвайте да ги съветвате за начина им на мислене — това няма да има никакъв резултат, дори да го направите. Една поговорка казва: „Насила хубост не става“. Вярата, решимостта и стремежите на всеки са различни. Някои хора може да кажат: „Не става ли въпрос просто за това, че понякога те се чувстват неразположени и имат слаба енергия? Хората може да се чувстват неразположени, ако са яли нещо неподходящо, но след няколко дни ще са добре. Има ли нужда да се прибират у дома да се възстановяват? Няма ли главоболието и замайването им да изчезнат, като се наспят добре? Не могат ли след това да работят нормално? Нима това е толкова сериозен въпрос?“. За теб може да не е толкова сериозно, но някои хора се различават от други по отношение на степента, в която ценят плътта си, а някои хора наистина имат здравословни проблеми. В такива случаи, ако те представят молба да се върнат у дома, за да почиват и да се възстановяват, църквата трябва бързо да се съгласи, не да им поставя изисквания, нито да прави нещата трудни за тях и особено да не се опитва да ги съветва за начина им на мислене. Някои лъжеводачи постоянно обработват такива хора, като им казват: „Виж до каква степен е стигнало вече Божието дело. Бедствията стават все по-големи, появиха се четирите кървави луни и сега пандемията е толкова разпространена, че невярващите няма как да оцелеят! Ти си в Божия дом, изпълняваш дълга си и се радваш на Божията благодат — няма да бъдеш изложен на опасност и можеш

също да придобиеш истина и живот — каква огромна благословия е това! Този дребен проблем, който имаш, е нищо. Трябва да го победиш и да се молиш на Бог. Бог определено ще те излекува. Просто чети Божиите слова, научи още няколко химна и твоята болест естествено ще отшуми, ако не я мислиш. Не се ли казва в Божиите слова: „Да живееш в болест означава да си болен“? Точно сега ти живееш в болест. Ако продължаваш да мислиш за това, че си болен, болестта ти ще стане сериозна. Ако не мислиш за нея, тогава тя ще изчезне, нали? По този начин ти ще израснеш във вярата си и няма да искаш да се връщаш у дома да си почиваш. Да се върнеш у дома, за да си почиваш, означава да ламтиш за удобствата на плътта“. Не се опитвайте да ги съветвате за начина им на мислене, глупаво е да го правите. Те дори не могат да изтърпят докрай едно дребно временно неразположение и просто искат да си починат у дома, и дори не могат да преодолеят една незначителна трудност, което доказва, че не изпълняват искрено дълга си. В действителност този тип хора нямат намерение да изпълняват дълга си дългосрочно, не го изпълняват с никаква искреност, не желаят да плащат цена и сега най-накрая са намерили възможност и извинение напълно да се измъкнат. В сърцата си те ликуват, че са толкова умни и че тази болест се е появила точно навреме. Така че каквото и да правите, не ги подтиквайте да останат. Те ще намразят всеки, който се опитва да ги подтикне да останат, и ще ругаят всеки, който се опитва да ги съветва за начина им на мислене. Нима не разбираш това? Естествено, някои хора наистина са болни и то от дълго време, и се страхуват, че ако упорстват още малко, животът им ще е в опасност. Те не искат да създават неприятности на Божия дом или да въздействат върху изпълнението на дълга на другите хора. Те чувстват, че ако здравето им ги предаде веднъж, ще трябва да разчитат на братята и сестрите да се грижат за тях и се чувстват неудобно да карат Божия дом да се грижи за тях, затова мъдро поемат инициативата да помолят за отпуск. Как трябва да се постъпи в тази ситуация? По същия начин — като им се позволи да си идат вкъщи без повече приказки и да си почиват. Божият дом не се страхува от неприятности, просто не иска да налага нещо на хората против волята им. Освен това всички хора имат някакви лични и реални затруднения. Всеки човек от плът и кръв се разболява, а болестите на плътта са проблем, който наистина съществува — ние уважаваме фактите. Някои хора действително са неспособни да изпълняват дълга си заради сериозно влошено здраве и ако се нуждаят Божият дом да им предоставя удобства или братята и сестрите да им предоставят лекове или да им дават предложения за лечение, Божият дом ще им осигури тези неща с радост. Ако те не искат да създават неудобства на Божия дом и имат парите, способите и необходимите средства да отидат и да се лекуват, това също върши работа. В обобщение, ако здравето им е причината да не могат да си позволят да изпълняват по-нататък дълга си в Божия дом или да продължават да бъдат развивани от Божия дом, тогава те оправдано могат да отправят молба и Божият

дом незабавно ще я одобри. Никой не бива да ги съветва за начина им на мислене или да им налага изисквания, защото това би било неуместно и лишено от рационалност. Това са подредбите, които се прилагат за този тип хора.

Как да се отнасяме с някои особени типове хора

I. Как да се отнасяме с хората, които не вършат подобаващата за тях работа

Някои хора имат задоволителна човешка природа, имат силни страни и остър ум, говорят нормално, обикновено са много оптимистични и много инициативни в изпълнението на дълга си, но имат един недостатък — много са сантиментални. Докато следват Бог и изпълняват дълга си в църквата, постоянно им липсват семейството и родните или постоянно си мислят за хубавата храна в родния си град, за това колко болезнено е да не могат да я ядат, което на свой ред засяга изпълнението на дълга им. Има и друг тип хора, които обичат да живеят сами на едно място, със свое лично пространство. Когато са с братята и сестрите, те чувстват, че темпото на работа е твърде бързо и че нямат лично жизнено пространство. Постоянно се усещат под напрежение и винаги чувстват, че това да живеят с братята и сестрите ги въздържа и е неловко. Винаги искат да правят това, което им харесва и да са свободни да си угаждат. Не искат да изпълняват дълга си заедно с всички други и постоянно мислят за връщане у дома. Винаги смятат изпълнението на дълга си в Божия дом за неприятно. Макар че е лесно да се разбират с братята и сестрите и никой не ги тормози в Божия дом, те донякъде се затрудняват да се придържат към ритъма на работа и почивка — след като всички станат сутрин, те искат да спят до късно, но се чувстват неудобно да го правят, а когато всички други вече си почиват нощем, те не искат да си лягат, а все искат да правят нещо, което им е интересно. Понякога има нещо конкретно, което много им се яде, но го няма в столовата, а на тях им е твърде неудобно да помолят за него. Понякога искат да отидат на разходка, но никой друг не иска да го прави, затова не смеят да си угодят. Винаги са внимателни и предпазливи и се страхуват да не им се смеят, да не ги гледат отвисоко или да ги нарекат вдетинени. Ако не изпълняват добре дълга си, понякога в крайна сметка ги кастрят. Чувстват се на тръни всеки ден, сякаш вървят по тънък лед и са доста нещастни. Мислят си: „Помня времето у дома, когато бях бебето на семейството, свободен и неограничаван, като ангелче. Колко щастлив бях! Сега изпълнявам дълга си в Божия дом, как се случи така, че следите от предишното ми аз са изчезнали? Повече не мога да правя каквото си искам както преди“ — и така те не искат да водят този вид живот. Само че не смеят да го споменат пред водача си и постоянно предават тези мисли на хората около тях, все тъгуват за дома и тайно плачат нощем в леглото. Какво трябва да се направи с този тип хора? Всеки, който е

наясно с това, трябва да го докладва без да се бави, водачът трябва незабавно да установи дали докладът е верен и ако е така, на този човек може да се позволи да се върне вкъщи. Той се наслаждава на храната, напитките и гостоприемството на Божия дом, но все още не е готов да изпълнява дълга си и вечно е намусен, чувства се огорчен и нещастен, затова го изпратете обратно възможно най-бързо. Хората от този тип не изпадат временно в тези настроения, които после да преодолеят, като премислят нещата — това не е ситуацията при тях. Субективната воля на някои хора е да изпълняват непоколебимо дълга си и макар домът да им липсва, те знаят какъв проблем е това и са способни да търсят истината и да го разрешат. В случая с тези хора няма нужда да ги пускате да си вървят или да се тревожите за тях. Ситуацията, за която говорим, се отнася до хора на 30 и повече години, които все още се държат като деца, изобщо не порастват и винаги остават нестабилни. Те правят само това, което ги помолят и когато нямат какво да правят, мислят как да се забавляват и да си бъбрят на несъдържателни теми и никога не искат да си гледат подобаващата за тях работа. Невярващите говорят за това как да си се реализирал на 30-годишна възраст. Да си се реализирал означава да се занимаваш с подобаващата за теб работа, да можеш да се нагърбиш с работа и да се издържаш, да знаеш как да се погрижиш за подходящите си дела, да прекарваш по-малко време в забавления и да не отлагаш подобаващата си работа. Какво означава „да се държиш като дете“? Означава да си неспособен да се нагърбиш с каквато и да е подобаваща работа, все да искаш да оставиш ума ти да се рее и постоянно да искаш да се разхождаш, да се мотаеш, да се шляеш, да похапваш, да гледаш драми, да приказваш за несъществени неща, да играеш игри и да ровиш в интернет за странни случки и необичайни истории. Означава никога да не си склонен да присъстваш на сбирките, все да искаш да спиш, когато се провеждат сбирки, да искаш да полегнеш, щом се почувстваш сънен и да хапнеш, щом огладнееш, да си своенравен и да не си вършиш подобаващата работа. За такива хора не може да се каже, че имат лоша човешка природа, просто те никога не порастват и винаги остават незрели. Такива са на 30 години и все още са такива на 40 години. Те са неспособни да се променят. Ако помолят да си тръгнат и вече не желаят да изпълняват дълга си, как трябва да се постъпи? Божият дом не трябва да настоява да останат. Трябва да им отговорите веднага — нека си идат незабавно и да се върнат сред невярващите, като им кажете категорично да не споменават, че вярват в Бог. Могат ли хората, които не се занимават с подобаващата си работа, да придобият истината? Ако очакваш от тях да съзреят по отношение на човешката си природа и да започнат да се занимават с подобаващата си работа чрез изпълнението на дълг в Божия дом, да са способни да поемат важни работни дела и тогава да разберат и практикуват истината и да изживяват човешко подобие, категорично не бива да разчиташ на това. Ще откриеш такива хора във всяка група. Невярващите си имат прякор за такъв тип хора: „големи деца“. Такива хора могат да

станат и на 60 години, без никога да са вършили подобаващата си работа. Те говорят и се справят с нещата неподходящо, винаги се смеят, шегуват и подскачат наоколо, не правят нищо сериозно и са особено погълнати от това да се забавляват. Божият дом не може да използва такива хора.

Смятате ли, че тези „големи деца“ са лоши? Те зли хора ли са? (Не.) Някои от тях не са зли хора, те са доста простовати и не са лоши. Някои от тях са доста добросърдечни и искат да помагат на другите. Всички те обаче имат един недостатък — своенравни са, обичат забавленията и не вършат подобаващата си работа. Да кажем например, че след като една жена се омъжи, тя не се научава да върши никаква домакинска работа. Готви само когато е щастлива, но не и когато е нещастна — трябва да я придумваш през цялото време. Ако някой поиска от нея да свърши нещо, той трябва да преговаря с нея и тя трябва да бъде наглеждана. Тя обича винаги да се облича добре, за да може да излиза по магазините, да си купува дрехи и козметика и да си прави разкрасителни процедури. Когато се прибере, не свършва нито една домакинска задача, а просто иска да играе на карти и маджонг. Ако я попиташ колко струва килограм зеле, няма да знае. Ако я попиташ какво ще яде утре, няма да знае и това. А ако я помолиш да сготви нещо, тя забърква страшна каша. Тогава в какво е най-умела? Тя е най-умела в неща като например да знае кои ресторанти предлагат най-добрата храна, кои магазини зареждат най-модерните дрехи и кои продават достъпна и ефективна козметика, но не разбира и не научава други неща като например как да прекарва дните си или какви са необходимите умения в нормалния човешки живот. Дали не научава тези неща, защото има недостатъчни заложби? Не, не е това. Ако съдим по нещата, в които е умела, тя има заложби, но не върши подобаващата си работа. Докато има пари за харчене, тя ще се храни по ресторанти и ще купува гримове и дрехи. Ако в дома ѝ не достигат тенджери и тигани и я помолят да купи, тя ще отвърне: „Навън се продава вкусна храна, за какво ми е да купувам всичко това?“. Ако прахосмукачката у дома се развали и я помолят да си купи една дреха по-малко, за да спести пари за нова прахосмукачка, тя ще каже: „Когато в бъдеще започна да печеля пари, просто ще наема домашна помощница, за да чисти у дома, така че няма нужда да се купува прахосмукачка“. Обикновено, ако не играе игри или маджонг, тя си купува модни дрехи и никога не чисти къщата. Това е да не вършиш подобаващата си работа, нали? А има и мъже, които веднага щом спечелят някакви пари, си купуват кола или ги проиграват. Ако нещо у дома се развали, не го поправят. Не прекарват дните си по правилен начин. В дома им хладилникът не работи, нито пералнята, тръбите са запушени и покривът тече, когато вали, а те не поправят тези неща много дълго време. Какво мислите за такива мъже? Те не вършат подобаващата си работа. Независимо дали са мъже или жени, Божият дом не може да използва такъв тип хора, които са крайно своенравни и не вършат подобаващата си работа.

Някои хора не вършат подобаващата си работа като родители и не успяват да се грижат за децата си както трябва. В резултат на това се случва децата им да се изгорят с вряла вода, да се ударят или одраскат. Някои деца си чупят носовете, други си парят дупетата на печката, а трети си изгарят гърлото, след като са пили вряла вода. Хората от този тип не са внимателни в нищо, което правят, и са неспособни да свършат нещо както трябва. Те не вършат подобаващата си работа, шляят се, своенравни са и обичат забавленията и са неспособни да понесат отговорностите, които човек трябва да носи. Като родители, те са неспособни да изпълняват отговорностите си и са невнимателни. Тогава могат ли такива хора да носят отговорностите, които нормалните хора трябва да носят, когато изпълняват дълг в Божия дом? Не, категорично не могат. Хората, които не вършат подобаващата за тях работа, не могат да бъдат използвани. Ако кажат, че повече не искат да изпълняват дълга си и поискат да се върнат у дома, тогава просто ги оставете да си отидат незабавно. Никой не бива да ги притиска или подтиква да останат, защото това е проблем на тяхната природа, а не е случайно, временно проявление. Тези хора бяха пълни със заблуди, когато дойдоха в Божия дом да изпълняват дълга си. Те мислеха, че да изпълняват дълг и да следват Бог е все едно да дойдат в Райската градина, все едно да са в обетованата Ханаанска земя. Животът, който си представяха, беше чудесен, с прекрасни неща за ядене и пиене по цял ден, със свобода и без никакви ограничения, и изобщо никаква работа за вършене. Те искаха да живеят безгрижно и свободно, но се оказа, че е напълно различно от това, което са си представяли. Тези хора са преживели достатъчно и чувстват, че тук е скучно и отегчително, и искат да си тръгнат, затова незабавно ги оставете да си тръгнат, Божият дом не убеждава тези хора да останат. Божият дом не притиска хората и вие също не трябва да го правите. Това е да се практикува истината и да се действа в съответствие с принципите. Трябва да правите нещата, които са съгласно истините принципи, трябва да сте хора, които разбират Божиите намерения, мъдри хора — не бъдете оборкани хора или безкритични човекоугодници. Справяйте се по този начин с типа хора, които не вършат подобаващата за тях работа — може ли това да се смята за нещо нелюбящо или нещо, което не дава възможност на хората да се покаят? (Не, не може.) Бог е справедлив към всички и Божият дом има правото да те повишава, развива и използва. Ако не желаеш да изпълняваш дълга си и искаш да напуснеш църквата, това е твоят свободен избор, затова църквата трябва да се съгласи с молбата ти и категорично няма да те принуждава. Това е в съгласие с нравствеността, в съгласие с човешката природа и разбира се най-вече е в съгласие с истините принципи. Това е много подходяща посока на действие! Ако някой изпълнява дълга си известно време и сметне това за уморително и трудно, ако повече не е щастлив да го изпълнява и следователно иска да се откаже от дълга си и да спре да вярва в Бог, днес ще ти дам определен отговор за това — а

именно, че Божият дом ще се съгласи с това и никога няма да те принуди да останеш, нито ще ти създава проблеми. Тук няма дилема и ти няма нужда да се чувстваш така, сякаш си в затруднение или че си се опозорил. Още по-малко това е проблем за Божия дом и Божият дом не ти поставя никакви изисквания. Нещо повече, ако искаш да си тръгнеш, тогава Божият дом няма да те съди или да застане на пътя ти, защото това е пътят, който ти си избрал и Божият дом може само да изпълни изискванията ти. Това правилна посока на действие ли е? (Да.)

Току-що изброих няколко ситуации, в които хората не вършат подобаващата за тях работа. Божият дом няма да притиска тези хора. Ако те не желаят да изпълняват дълга си или имат някакви лични затруднения и поискат повече да не изпълняват дълг, тогава Божият дом ще се съгласи. Той повече няма да ги използва и няма да им позволи да изпълняват дълг. Това е начинът да се отнасяме с тези хора и това е напълно подходящ курс на действие.

II. Как да се отнасяме с юдите

Има някои хора, които са изключително малодушни и всеки път като чуят, че някой брат или сестра е бил арестуван, те са безкрайно уплашени да не арестуват и тях. Ясно е, че ако наистина ги арестуват, има опасност да предадат църквата. Как трябва да се справяме с такива хора? Годни ли са да изпълняват някакъв важен дълг? (Не.) Някои хора може да кажат: „Кой може да гарантира, че той самият няма да стане юда?“. Никой не може да гарантира, че той самият никога няма да стане юда, ако го изтезават. Така че защо Божият дом не използва страхливи хора, които могат да станат юди? Защото хората, които очевидно са страхливи, могат да бъдат арестувани и да станат предатели по всяко време. Ако такива хора се използват, за да изпълняват важен дълг, е изключително вероятно нещата да се объркат. Това е принцип, който трябва да се разбере, когато се подбират и използват хора в опасната обстановка на континентален Китай. Тук има едно особено обстоятелство — някои хора са били подлагани на свирепи, продължителни изтезания, поставили живота им в опасност, и в крайна сметка те наистина не са могли да издържат и са станали юди от слабост, и са предали някои незначителни неща. Тъй като никой не може да прозре такива хора, те все още могат да бъдат използвани. Има обаче и хора, които вече са подготвили изход за себе си, преди да ги арестуват. Те са мислили дълго и усърдно как да си осигурят незабавно освобождение след като ги арестуват, без да се налага да изтърпят никакви изтезания — първо, да избегнат изтезанията, второ, да избегнат присъда и трето, да избегнат затвора. Ето как мислят те. Те нямат решимостта по-скоро да страдат или да отидат в затвора, отколкото да станат юди. Те може да извършат предателство без дори да ги изтезават, така че може ли да се каже, че те вече са юди още преди да бъдат арестувани и затворени? (Да.) Това са истински юди. Дръзва ли църквата да използва този тип хора? (Не.) Ако те могат да бъдат

забелязани, категорично не бива да бъдат развивани и използвани. Как обикновено се проявяват тези хора? Те са изключително малодушни. Веднага щом нещо се объркa, те бягат от отговорностите си при първа възможност и когато се сблъскат и с най-малкия риск, изоставят дълга си и изчезват. Всеки път, когато чуят, че обстановката е станала опасна, намират безопасно място да се скрият. Никой не може да ги намери и те не поддържат контакт с никого. Да се снишават е работа, която вършат изключително добре. Не ги е грижа какви трудности изпитва църковното дело и са способни да изоставят всяка работа от изключително значение. Считат собствената си безопасност за по-важна от всичко друго. Нещо повече, в лицето на опасността ще накарат другите да подадат глава и да поемат рискове, когато нещо изникне, докато те самите се предпазват. Независимо на колко голяма опасност излагат другите, те чувстват, че това си струва и че е правилно да го направят в името на тяхната собствена безопасност. Освен това, когато са изправени пред опасност, те не идват бързо пред Бог да се молят, нито уреждат бързо прехвърлянето на братята и сестрите или на църковната собственост, която може да е застрашена. Вместо това първо мислят усилено как да избягат, как да се скрият и как да се измъкнат от опасността. Те дори имат разработен план за изход — кого да предадат пръв, ако бъдат арестувани, как да избегнат изтезанията, как да избегнат присъда и затвор и как да избегнат мъките. Когато се сблъскат с някакви мъки, те са уплашени до смърт и не притежават и грам вяра. Не са ли опасни хората от този тип? Ако ги помолиш да свършат опасна работа, те роптаят безкрайно, обзема ги страх, непрестанно мислят за бягство и не са готови да я свършат. Хората от този тип вече показват признаци на юди още преди да ги арестуват. Арестуват ли ги, те ще предадат църквата със стопроцентова сигурност. При изпълнението на дълга си в Божия дом те са наистина инициативни във всичко, което ги поставя в светлината на прожекторите, без да ги излага на риск. Когато става въпрос за поемане на рискове обаче, те се отдръпват и ако ги помолиш да направят нещо рисковано, няма да го направят, просто няма да поемат отговорност. Чуят ли, че някъде е опасно — например, че големият червен змей извършва арести или че някои вярващи са били хванати, те спират да посещават сбирките, прекъсват контактите с братята и сестрите и никой не може да ги намери. Появяват се отново, след като мълвата е утихнала и всичко е наред. Може ли да се разчита на този тип хора? Могат ли да изпълняват дълг в Божия дом? (Не.) Защо не могат? Те дори нямат решимостта или желанието да не станат юди. Те са просто страхливци, мекотели и некадърници. Хората от този тип имат една очевидна характеристика — независимо от силните страни и способностите, които притежават, ако Божият дом ги използва, те никога няма да се посветят с цялото си сърце на това да защитават интересите на Божия дом. Това, че не защитават интересите на Божия дом, дали се дължи на неспособността им да го правят? Не, случаят не е такъв. Дори ако имат тази

способност, те няма да защитят интересите на Божия дом. Те са типични юди. Когато трябва да се занимават с невярващи в хода на изпълнение на дълга си, те поддържат хармонични връзки с тях и се грижат невярващите да ги уважават, зачитат и ценят високо. Каква тогава е цената, на която придобиват всичко това? Предаване на интересите на Божия дом в замяна на тяхната лична слава и интереси. Този тип хора са особено страхливи още преди да ги арестуват, а след като ги арестуват, е сто процента сигурно, че ще извършат предателство. Божият дом категорично не може да използва такива хора — тези юди — и трябва да ги отстрани възможно най-скоро.

Що се отнася до типа хора, които са като Юда, макар външно да не изглеждат зли, всъщност те са хора с изключително ниска почтеност и дяволски характер. Независимо колко проповеди слушат или колко от Божиите слова четат, те просто не могат да разберат истината, нито чувстват, че да навредиш на интересите на Божия дом е най-срамното, нечестиво и злонамерено нещо. Те са готови да се проявят в добра светлина, когато става въпрос за неща, които ги правят забележими, но когато става въпрос за рискови или трудни за справяне неща, те оставят другите да ги поемат и да се захванат с тях. Що за хора са те? Не са ли хора с изключително ниска почтеност? Някои хора купуват неща за Божия дом и когато го правят, би трябвало да вземат предвид интересите на Божия дом и да бъдат справедливи и разумни. Обаче типът хора, които са юди, не само не успяват да защитят интересите на Божия дом, а напротив — помагат на невярващите за сметка на Божия дом и задоволяват исканията на невярващите при всяка възможност, и по-скоро биха навредили на интересите на Божия дом, ако това ще им помогне да спечелят благоразположението на невярващите. Това се нарича да хапеш ръката, която те храни, и е лишено от добродетел! Не е ли това да притежаваш достойна за презрение човешка природа? Не са много по-добри от Юда, който продаде Господ и приятелите си. Каквото и да повери Божият дом на такива хора да свършат, те не се съобразяват с интересите на Божия дом. Когато бъдат помолени да закупят нещо, те никога не обикалят и не сравняват цените, качеството и следпродажбения сервиз на различни доставчици, след което внимателно да преценят възможностите и да извършат необходимата проверка, така че да избегнат да не бъдат измамени, да спестят на Божия дом малко пари и да защитят интересите му от нанасяне на вреди — те никога не правят това. Ако някой брат или сестра предложи, че би било най-добре да поразгледат различни варианти, те казват: „Няма нужда да се разглеждат различни варианти. Доставчикът казва, че неговата стока е най-добра“. Когато братът или сестрата ги попитат: „Можеш ли да договориш цена с него?“, те отговарят: „Защо да договарям цена? Вече ми казаха каква е цената и ако започна да се пазаря, това със сигурност би било неудобно и ще изглежда все едно нямаме пари. Божият дом е заможен, нали?“. Независимо от цената или качеството, щом те решат, че нещо е

подходящо, веднага ще накарат някого да го купи и ще критикуват, порицаят и дори ще осъждат всеки, който забави покупката. Никой не смее да им каже „не“ в лицето и никой не смее да изкаже каквото и да е мнение. Независимо дали сключват голяма сделка или изпълняват малка поръчка за Божия дом, какви са техните принципи? „Божият дом просто трябва да плати парите, а това дали интересите на божия дом са накърнени няма нищо общо с мен. Просто така правя нещата. Трябва да изградя добри отношения с невярващите. Каквото и да кажат невярващите е правилно и аз ще се съглася с него. Няма да се справям с въпросите според изискванията на божия дом. Ако искаш да ме използваш, направи го. Ако не искаш да ме използваш, недей — зависи от теб. Просто аз съм такъв човек!“. Не е ли това дяволска природа? Такива хора са невярващи и неверници. Могат ли да бъдат използвани, за да се справят с делата на Божия дом? Този тип хора имат някакво образование, силни страни и някакви външни способности, добри са в говоренето и могат да се справят с някои работни дела. Но независимо с какви дела се справят за Божия дом, те неизменно го правят безразсъдно и своеволно, като причиняват вреда на интересите на Божия дом. Те също така упорито мамят Божия дом и прикриват истинското състояние на делата, а след като объркат нещата, Божият дом трябва да организира някой да им оправя бъркотията. Това е типичен пример за съглашателство с външни лица, за да се продадат интересите на Божия дом. По какво се различава това от Юда, който продаде Господ и приятелите си? Когато хора от този тип се използват за изпълнение на дълг, те не само не успяват да служат на Божия дом, но се оказват непрокопсаници и носят лош късмет. Те дори не са пригодни да са обслужващи. Те са чисто и просто дегенерати! Такива хора са самите слуги на Сатана и потомци на големия червен змей и след като бъдат разкрити, трябва да бъдат премахнати и отстранени веднага. Като вярващи в Бог и членове на Божия дом, те дори не могат да изпълнят отговорността си да защитават интересите на Божия дом, така че имат ли все пак съвест и разум? Те са по-зле и от куче пазач!

При типа хора, които са юди, думата „юда“ не е изписана на челата им, но техните действия и поведение са точно от същото естество като тези на Юда и никога не бива да използвате този тип хора. Какво имам предвид под „никога да не използвате“? Това означава, че на тях никога, никога не бива да се поверяват важни въпроси. Ако е някакъв дребен въпрос, който няма последствия за интересите на Божия дом, е допустимо да ги използвате временно, но този тип хора определено не отговарят на принципите на Божия дом за използването на хора, защото те са юди по рождение и да са лоши им е присъщо. Казано накратко, тези хора са опасни характери и категорично не бива да бъдат използвани. Колкото по-продължително използваш този тип хора, толкова по-неспокоен ще се чувстваш и толкова повече последствия ще има това в бъдеще. Затова, ако вече виждаш ясно, че те са от типа хора, които са юди, тогава категорично не бива да

ги използваш — всичко това е вярно. Правилно ли е да се действа по този начин спрямо тях? Някои хора може да кажат: „Нелюбящо е да се действа по този начин спрямо тях. Те не са продали никого. Как могат да бъдат юди?“. Трябва ли да изчакаш, за да продадат някого? Как се прояви Юда? Имаше ли някакви признаци, че се кани да продаде Господ? (Да, откраднал е пари от касията на Господ Исус.) Хората, които постоянно продават интересите на Божия дом, имат същата природа като Юда, който открадна пари от касията. Щом такива хора бъдат арестувани, те ще извършат предателство и ще издадат на Сатана всичко, което знаят, до последната подробност. Този тип хора притежават същността на Юда. Тяхната същност вече е била ясно разкрита и разобличена. Ако въпреки това ги използваш, не си ли търсиш проблеми? Не вредиш ли умишлено на Божия дом? Някои хора открито казват: „Ако някой ме кастри или направи нещо, което вреди на моите интереси или съсипва доброто нещо, което съм изградил тук, ще си получи заслуженото!“. Особено в този случай, този тип хора притежават същността на Юда — това е повече от очевидно. Те сами казват на другите, че са юди, така че този тип хора определено не могат да бъдат използвани.

III. Как да се отнасяме с приятелите на църквата

Има друг тип хора, които не могат да се считат нито за добри, нито за лоши, и които са вярващи само по име. Ако понякога ги помолиш да направят нещо, те могат да го направят, но няма да изпълняват дълга си самоинициативно, ако не го организираш вместо тях. Когато са свободни, те посещават сбирки, но в личното си време не е ясно дали ядат и пият Божиите слова, дали учат химни или се молят. Въпреки това те са относително приятелски настроени към Божия дом и църквата. Какво означава „относително приятелски настроени“? Това означава, че ако братята и сестрите ги помолят да направят нещо, те ще се съгласят. В името на това да са събратя по вяра те могат да помогнат в извършването на няколко неща в рамките на възможностите си. Ако обаче бъдат помолени да положат големи усилия или да платят някаква цена, те категорично няма да го направят. Ако брат или сестра е в затруднено положение и се нуждае от тяхната помощ, като например понякога да помогнат в грижите за домакинството, да сготвят нещо или да помогнат с няколко дребни домакински задачи — или човекът знае чужд език и може да помогне на братята и сестрите да прочетат някакви писма — те са в състояние да помогнат с такъв вид неща и са относително приятелски настроени. Обикновено се разбират добре с другите и не държат сметка на хората, но не посещават редовно сбирките и не се интересуват от това да изпълняват дълг, да не говорим да поемат някаква важна или дори опасна работа. Ако ги помолиш да извършат опасна задача, те със сигурност ще ти откажат с думите: „Вярвам в бог заради това да търся мир, така че как бих могъл да върша опасни задачи? Не би ли означавало това да си търся неприятности? Категорично не мога да го

направя!“. Ако обаче братята и сестрите или църквата ги помолят да направят нещо дребно, те могат да помогнат и да положат символично усилие, точно като приятел. Тази форма на полагане на усилия и помощ не може да се нарече изпълняване на дълг, нито действие в съответствие с истините принципи, а още по-малко — практикуване на истината. Просто става въпрос за това, че имат благосклонно впечатление от вярващите в Бог и са сравнително приятелски настроени към тях, и са в състояние да помогнат, ако някой се нуждае от помощ. Как се нарича този тип хора? Божият дом ги нарича приятели на църквата. Как трябва да се отнасяме към типа хора, които са приятели на църквата? Ако те притежават заложби и някои силни страни и могат да помогнат на църквата да се справи с някои външни въпроси, тогава те са също така обслужващи и са приятели на църквата. Това е така, защото хората от този тип не се броят за вярващи в Бог и Божият дом не ги признава. А ако не са признати от Божия дом, може ли Бог да ги признае като вярващи? (Не.) Затова никога, никога не искайте от този тип хора да се присъединят към редиците на тези, които изпълняват дълг на пълен работен ден. Има и такива, които казват: „Някои хора, когато започват да вярват за първи път, имат някаква вяра и просто искат да бъдат приятели на църквата. Те не разбират много неща за вярата в Бог, така че как могат да са готови да изпълняват дълг? Как могат да са готови да отдават всичко от цялото си сърце?“. Не говорим за хора, които са вярвали в Бог от три до пет месеца или по-малко от година, а за хора, които на думи са вярвали в Бог повече от три години или дори между пет и десет години. Независимо до каква степен хора като тях признават на думи, че Бог е единственият истински Бог и че Църквата на Всемогъщия Бог е истинската църква, това не доказва, че са истински вярващи. Въз основа на различните проявления на този тип хора и техния начин на вяра, ние ги наричаме приятели на църквата. Не се отнасяйте с тях като с братя или сестри — те не са братя или сестри. Не позволявайте на такива хора да се присъединят към църква на пълно работно време и не им позволявайте да се присъединят към редиците на онези, които изпълняват дълг на пълно работно време. Божият дом не използва такива хора. Неколцина може да кажат: „Имаш ли предразсъдъци към този тип хора? Въпреки че отвън може да изглеждат равнодушни, те всъщност са много пламенни отвътре“. Би било невъзможно искрените вярващи да са вярвали в Бог пет или десет години и все още да са равнодушни. Поведението на този тип хора вече напълно разкрива, че са неверници, хора извън Божиите слова и невярващи. Ако все още ги наричаш братя и сестри и все още казваш, че с тях се отнасят несправедливо, тогава вместо теб говори твоята представа и твоите чувства.

Как трябва да се отнасяме с типа хора, които са приятели на църквата? Те са добросърдечни и готови да помогнат със справянето на малък брой въпроси. Ако има нужда от тях, можете да им дадете възможност да се справят с малък брой въпроси. Ако могат да направят нещо, оставете ги да го направят. Що се отнася

до нещата, които не могат да направят добре и които дори биха могли да объркат, определено не им оставяйте такива задачи, за да избегнете възникването на проблеми — не можете да си позволите добрите им намерения да ви накарат да се чувствате задължени. Те не разбират истината, нито пък разбират принципите. Ако има външни въпроси, с които могат да се справят, нека да действат. Никога обаче не ги оставяйте да се справят с важни въпроси, които имат отношение към църковното дело — в такъв случай добрите им намерения и ентусиазираната им помощ трябва да бъдат отхвърлени. Когато срещнете такъв тип човек, просто имайте повърхностни отношения с него, но оставете нещата дотам — не ставайте сериозни с него. Защо не трябва да ставате сериозни с него? Защото той е просто приятел на църквата и изобщо не е един от братята или сестрите. Съобразяват ли се такива хора с принципите на Божия дом за използване на хората? (Не.) Затова, ако този тип човек не посещава сбирки, не слуша проповеди или не изпълнява дълг, няма нужда да го каните. Ако не яде и пие Божиите слова или не се моли, ако не търси истините принципи, когато го сполети нещо, и ако не желае да се занимава с братята и сестрите, няма нужда да го подкрепяте или да му помагате. Четири думи — не му обръщайте внимание. Не се отнасяйте сериозно с типа хора, които са приятели на църквата и неверници, и не им обръщайте внимание. Няма нужда да се безпокоите за тях и няма нужда да се интересувате от тях. Защо да не се интересуваме от тях? Какъв е смисълът да се интересуваме от хора, които нямат нищо общо с нас? Излишно е, нали? Искате ли да обръщате внимание на този тип хора? Може би ви харесва да се бъркате в чужди работи и искате да бъдете загрижени, и да се чудите: „Как ли я карат сега? Женени ли са или не? Добре ли се справят? Каква работа вършат сега?“. Независимо как са те, това няма нищо общо с теб. Какъв е смисълът да се занимаваш с това? Не им обръщай никакво внимание, нито ги коментирай. Някои хора обичат да коментират, например: „Виждаш ли? Те не вярват правилно в Бог, водят обезсърчително и изцеждащо съществуване всеки ден и изглеждат толкова уморени и изтощени през цялото време“ или „Виждаш ли? Те не вярват правилно в Бог, така че нямат мир и в семейството им отново се е случило нещо лошо“. Всичко това са глупости и е ненужно. Как живеят живота си и как вървят по пътя си не е твоя работа. Дори не ги споменавай — ти не си на същия път като тях. Ти искрено отдаваш всичко на Бог и изпълняваш дълга си на пълно работно време, искаш просто да се стремиш да придобиеш истината и да постигнеш спасение, и независимо какво казва Бог, искаш да направиш всичко възможно да Го удовлетвориш. Тези хора нямат такива неща в сърцата си. Когато видиш зли тенденции, ти ги ненавиждаш и се чувстваш отвратен от тях и чувстваш, че да живееш в този свят не носи щастие, а можеш да намериш щастие само като вярваш в Бог, докато те са пълната противоположност на теб: това доказва, че не са на същия път като теб. Принципът на Божия дом за справяне с този тип хора е, че ако те са готови да помогнат, Божият дом може да

им даде възможност, стига да няма потенциални последствия. Ако Божият дом изобщо няма нужда от тях, а те все пак са готови да помогнат, тогава е най-добре да откажете учтиво — не си създавайте проблеми. Вярващите разговарят за истината всеки ден и приемат да бъдат кастрени, но все пак могат да вършат нещата по нехаен начин, така че могат ли приятелите на църквата да се справят правилно с въпросите без никаква компенсация в замяна? (Не.) Кажете Ми, означава ли това, че мнението ти за хората е по-лошо? Означава ли това да гледаш на хората в твърде негативна светлина? (Не.) Това означава да говориш въз основа на факти, да говориш въз основа на същността на хората. Не бъдете невежи, не бъдете глупави и не правете нищо глупаво. Вярващите все още трябва да преминат през кастрене, правосъдие и наказания, сурово дисциплиниране, укор и разобличаване, преди изпълнението на дълга им да може постепенно да отговаря на Божието намерение. Приятелите на църквата или невярващите изобщо не приемат никаква истина и всичко, за което мислят, са собствените им интереси, така че каква полза може да има от това да се справят с делата на Божия дом или на братята и сестрите? И дума не може да става за това. Просто е редно да не се обръща внимание на този тип хора, нали? (Да.) Какво означава това — „да не им се обръща внимание“? Това означава, че Божият дом не ги счита за вярващи. Те могат да вярват в Бог както им харесва, но работата и делата на Божия дом нямат абсолютно нищо общо с тях. Те са готови да помогнат, но ние трябва да премислим нещата и да преценим дали тези хора са подходящи да го направят, и ако не са подходящи за това, не можем да им дадем тази възможност. Кажете Ми, действието по този начин съгласно принципите ли е? Имаме ли право да се отнасяме с такива хора по този начин? Категорично!

IV. Как да се отнасяме с хора, които са били освободени

Има друг тип хора — а именно тези, които са били освободени. Как трябва да се отнасяме с тях? Независимо дали тези хора са освободени, защото не са способни да вършат истинска работа и са категоризирани като лъжеводачи или защото следват пътя на антихристите и са категоризирани като типа хора, които са антихристи, е необходимо разумно да разпределите тези хора да вършат друга работа и да направите разумни подредби за тях. Ако са антихристи, които са извършили много злини, тогава трябва да бъдат отлъчени, разбира се. Ако не са извършили много злини, но имат същността на антихрист и са окачествявани като антихрист, тогава стига все пак да могат да служат по някакъв незначителен начин без да причиняват прекъсване или смущение, не е необходимо да бъдат отлъчени — оставете ги да продължат да служат и им дайте шанс да се покаят. В случая с лъжеводачите, които са били освободени, организирайте те да извършват различна работа въз основа на силните им страни и дълга, който е подходящ за тях, но вече не им е позволено да служат като църковни водачи. В случая с

водачите и работниците, които са били освободени, защото заложбите им са изключително лоши и не са способни да вършат никаква работа, също организирайте да извършват различна работа въз основа на силните им страни и дълга, който е подходящо да изпълняват, но вече не могат да бъдат повишени като водачи или работници. Защо не могат? Те вече са били изпробвани. Били са разкрити и вече ясно се вижда, че заложбите и работоспособността на такива хора ги правят негодни да са водачи. Ако не са годни да са водачи, неспособни ли са да изпълняват друг дълг? Не непременно. Лошите им заложби ги правят негодни да са водачи, но те могат да изпълняват друг дълг. След като такива хора бъдат освободени, те могат да правят каквото е подходящо за тях. Не бива да са лишени от правото да изпълняват дълг. Все още могат да бъдат използвани отново, стига духовният им ръст да се увеличи в бъдеще. Някои биват освободени, защото са млади и нямат никакво преживяване на живот, а също така им липсва трудов опит, така че не са способни да се нагърбят с работата и в крайна сметка биват освободени. При освобождаването на този тип хора има известна свобода на действие. Ако човешката им природа е съгласно критериите и заложбите им са достатъчни, те могат да бъдат използвани, след като бъдат понижени, или могат да бъдат назначени на друга работа, подходяща за тях. След като разбирането им на истината вече е ясно и имат известен досег с църковното дело и преживяване за него, такива хора все пак могат отново да бъдат повишени и развивани въз основа на заложбите им. Ако човешката им природа е съгласно критериите, но заложбите им са изключително лоши, тогава няма абсолютно никаква стойност в това да бъдат развивани и те категорично не могат да бъдат развивани или задържани.

Сред освободените от длъжност има два типа хора, които в никакъв случай не могат да бъдат отново повишавани и развивани. Едните са антихристите, а другите са тези, чиито заложби са твърде лоши. Има и някои хора, които не се считат за антихристи, но просто са с лоша човешка природа, егоистични и измамни са, а някои от тях са мързеливи, ламтят за плътски удобства и не са способни да понасят несгоди. Дори ако такива хора са с изключително добри заложби, те не могат да бъдат повишавани отново. Ако притежават известни заложби, тогава нека правят това, на което са способни, стига да се направят подходящите подредби. Накратко, не ги повишавайте за водачи или работници. Освен да притежават заложби и работоспособност, водачите и работниците трябва да разбират истината, да носят бреме за църквата, да са способни да работят усърдно и да понасят страдание, и трябва да бъдат старателни, а не мързеливи. Освен това трябва да са относително честни и порядъчни. В никакъв случай не можете да избирате измамни хора. Тези, които са твърде криви и измамни, винаги кроят интриги срещу братята и сестрите, срещу по-висшестоящите от тях и срещу Божия дом. Те прекарват дните си, потънали само в коварни мисли. Когато си имаш работа с такъв човек, винаги трябва да гадаеш какво всъщност мисли, трябва да

продължаваш да се осведомяваш какво точно е правил напоследък и винаги трябва да го държиш под око. Да го използваш е твърде изтощително и твърде обезпокоително. Ако този тип човек бъде повишен да изпълнява дълг, дори да разбира малко доктрина, той няма да я практикува и ще очаква облаги и предимства за всяка частица работа, която свърши. Използването на такива хора е твърде обезпокоително и създава твърде много неприятности, така че такива хора не могат да бъдат повишавани. Следователно, когато става въпрос за антихристи, за хора с изключително лоши заложби, за хора с лоша човешка природа, за хора, които са мързеливи, ламтят за плътски удобства и не могат да понасят несгоди, и за хора, които са изключително криви и измамни — щом тези типове хора са били разкрити и освободени, след като са били използвани, не ги повишавайте втори път. Не ги използвайте отново неправилно, след като другите са ги прозрели. Някои може да кажат: „Този човек преди беше окачествен като антихрист. Забелязахме, че от известно време се представя добре, способен е да взаимодейства нормално с братята и сестрите и вече не възпира другите. Може ли да бъде повишен?“. Не бързайте толкова — щом бъде повишен и придобие статус, природата му на антихрист ще бъде разобличена. Други може да кажат: „Заложбите на този човек преди бяха изключително лоши. Когато го помолиха да надзирава работата на двама души, той не знаеше как да разпредели задачите и ако се случваха едновременно две неща, не знаеше как да направи разумни подредби. Сега, когато е малко по-възрастен, ще бъде по-добър в тези неща, нали?“. Основателно ли е това твърдение? (Не, не е.) Когато се случват едновременно две неща, този човек се обърква и не знае как да се справи с тях. Не може да прозре никого или нищо. Заложбите му са толкова лоши, че няма никаква работоспособност или способност за възприемане. Такъв човек категорично не може да бъде повишен отново за водач. Не става въпрос за възрастта му. Хората с лоши заложби ще имат лоши заложби и когато са на осемдесет години. Не е както си представяме: че с напредването на възрастта и натрупването на повече преживяване човек може да разбере всичко — не е така. Тогава той просто ще има известно преживяване за живота, но преживяването за живота не е равносилно на заложби. Независимо колко неща преживее човек или колко урока научи, това не означава, че заложбите му ще се подобрят.

Ако нечия човешка природа е твърде егоистична, твърде измамна и твърде нечестива, ако човек е пълен с лукави кроежи и мисли само за себе си, може ли такъв човек да се промени? Той е бил освободен поради тези причини. Минали са десет години и е слушал много проповеди — дали човешката му природа вече не е егоистична, крива и измамна? Нека ти кажа: този тип човек няма да се промени, той ще бъде същият и след още 20 години. Затова, ако го срещнеш отново след 20 години и го попиташ дали все още е толкова егоистичен и измамен, той дори сам ще си признае. Защо хората с лоша човешка природа не се променят? Могат

ли да се променят? Ако приемем, че могат да се променят, каква би трябвало да е основата и условията, за да се случи това? Трябва да са способни да приемат истината. Хората с лоша човешка природа не приемат истината, а вътрешно презират, ненавиждат и осмиват положителните неща, и са враждебни към тях — просто не могат да се променят. Така че независимо колко години са минали, не ги повишавай, защото не са способни да се променят. Възможно е след 20 години да са се научили да бъдат още по-изплъзващи се и още по-добри в това да казват приятни за ухото неща и неща, които мамят другите. Но ако общуваш с тези хора и наблюдаваш действията им, ще откриеш един факт — а именно, че изобщо не са се променили. Смяташ, че след като са минали толкова много години и те са слушали толкова много проповеди, и са изпълнявали дълг в Божия дом толкова дълго, би трябвало да са се променили — грешиш! Те няма да се променят. Защо? Слушали са толкова много проповеди и са чели толкова много от Божиите слова, но не приемат и не практикуват нито едно изречение, така че не са се променили ни най-малко. За тях е невъзможно да се променят. След като бъдат разкрити и освободени, такива хора не могат да бъдат използвани отново, а ако все пак ги използваш, ти вредиш на Божия дом и на братята и сестрите. Ако не си сигурен, просто наблюдавай как действат и виж чии интереси защитават, когато се сблъскат с неща, които поставят собствените им интереси в конфликт с интересите на Божия дом. Те в никакъв случай няма да пожертват собствените си интереси и да дадат всичко от себе си, за да защитят интересите на Божия дом. От тази гледна точка те не заслужават доверие и не заслужават да бъдат повишавани и използвани от Божия дом. Ето защо такива хора са обречени да не бъдат използвани. Могат ли хората, които не приемат истината, все пак да се променят? Не е възможно и това е пълна илюзия!

Що се отнася до хората, които са мързеливи, ламтят за плътски удобства и не са способни да се примирят дори с най-леката несгода, те са още по-малко способни да се променят. През времето, когато са водачи, те не понасят никакви несгоди, не търпят дори несгодите, които обикновените братя и сестри са способни да изтърпят. При изпълнението на дълга си само отбиват номера — провеждат събирания и проповядват някои доктрини, след което си лягат, за да се погрижат добре за себе си. Ако вечер си легнат дори малко по-късно, сутринта, когато братята и сестрите стават, те все още ще спят дълбоко. Не желаят да бъдат дори малко уморени или малко заети, нито да изтърпят дори лека несгода. Не плащат никаква цена и не вършат никаква реална работа. Където и да отидат, щом видят хубава храна и напитки, толкова се радват, че забравят за всичко останало и не мърдат оттам, а просто остават да ядат, да пият и да се забавляват, без да вършат каквато и да е работа. Не слушат, когато Горното ги кастри, нито приемат напомняния и разобличавания от братята и сестрите. Избират да живеят по възможно най-удобния начин, без да плащат никаква цена и без да изпълняват

отговорностите или дълга си, и така стават безполезни. Способни ли са такива хора на промяна? Хората от този тип са твърде мързеливи и ламтят за плътски удобства. Те не могат да се променят. Такива са сега и такива ще останат и в бъдеще. Някои хора може да кажат: „Този човек се е променил, от известно време полага много усилия в работата си“. Не бързайте толкова. Ако го повишите за водач, той ще се върне към старите си навици — просто си е такъв. Той е точно като комарджията — щом му свършат парите, ще продължи да залага, дори ако трябва да вземе назаем, да продаде къщата си или дори да продаде жена си и децата си. Ако напоследък не залага, това може да е, защото казиното е затворило и няма къде да го прави или защото всичките му приятели комарджии са били заловени и няма с кого да залага повече, или защото е продал всичко, което може да продаде, и не е останало нищо за залагане. Докопа ли се до пари, ще започне отново да залага и няма да може да спре — просто е такъв. По същия начин онези, които са мързеливи и ламтят за плътски удобства, също са неспособни да се променят. Щом придобият някакъв статус, те веднага ще възвърнат първоначалния си вид и истинската им същност ще бъде разобличена. Когато нямат статус, никой не ги цени високо и никой не им прислужва, а ако не правят нищо, тогава трябва да бъдат премахнати, защото църквата не предоставя ресурс на безделници, така че нямат друг избор освен неохотно да вършат някои неща. Те вършат нещата по различен начин от другите. Другите вършат нещата инициативно, докато те ги вършат пасивно. Въпреки че външно няма разлика, има разлика по същество. Когато другите имат статус, те правят това, което се очаква да правят, и са способни да изпълняват своите отговорности. Щом тези хора придобият статус, те се възползват от възможността да се отдадат на предимствата на своя статус и не вършат никаква работа, и по този начин се разобличава тяхната природа същност на мързелуване и ламтеж за удобство. Следователно хората от този тип няма да се променят при никакви обстоятелства и след като бъдат разкрити и освободени, такива хора никога повече не трябва да бъдат повишавани и използвани — това е принципът.

Когато става въпрос за хора в различни ситуации, това са принципите за тяхното повишаване и използване. Минималният критерий е да са способни да полагат усилия и да служат в Божия дом, без да причиняват смущение, като в такъв случай могат да изпълняват дълг в Божия дом. Ако не могат да изпълнят дори този минимален критерий, тогава независимо каква е човешката им природа и какви са силните им страни, те не са годни да изпълняват дълг и хората от този тип трябва да бъдат отстранени от редиците на изпълняващите дълг. Ако човешката природа на даден човек е злобна и се равнява на тази на антихрист, тогава, след като се потвърди, че е антихрист, Божият дом никога няма да го използва, нито ще го повишава или развива. Някои хора може да кажат: „Добре ли е да го оставим да служи?“. Зависи от ситуацията. Ако служенето му може да има

отрицателно въздействие и да донесе неблагоприятни последици за Божия дом, тогава Божият дом дори няма да му даде възможност да служи. Ако той знае, че самият той е зъл човек или антихрист, който е бил отлъчен, но е готов да служи и ще прави нещата така, както църквата ги подреди за него, и може да служи по възпитан начин, без да вреди на никакви интереси на Божия дом, в такъв случай може да бъде оставен. Ако не може дори да успее да служи правилно и служенето му носи повече вреда, отколкото полза, тогава той дори няма да има възможност да е служещ, а ако все пак служи, Божият дом пак няма да го използва, защото той дори не е подходящ, нито отговаря на критериите да е служещ. Така че хората от този тип не бива да се връщат — нека отидат, където искат. Някои хора може да кажат: „Ако божият дом не ме използва, тогава аз сам ще проповядвам евангелието и ще предам на божия дом хората, които придобивам чрез проповядване на евангелието“. Добре ли ще е това? (Да.) Някои може да кажат: „Ти не би използвал този човек дори като служещ, така че на какво основание той трябва да Ти даде хората, които придобива чрез проповядване на евангелието? На какво основание трябва да проповядва евангелието за Теб?“. Божият дом не използва такива хора заради различни аспекти. Единият е, че не отговарят на принципите на Божия дом за използването на хора. Другият е, че Божият дом не смее да използва хора от този тип, защото след като започнат да бъдат използвани, неприятностите няма да имат край. Тогава как да обясним въпроса с това, че са готови да проповядват евангелието? Този, за когото свидетелстват при проповядването на евангелието, е Бог, и именно заради Божиите слова и Божието дело те са способни да придобиват хора. Въпреки че тези хора са били придобити чрез проповядване на евангелието от този човек, това по никакъв начин не се счита за негова заслуга. В най-добрия случай това просто означава, че си изпълнява отговорностите като човек. Независимо дали си антихрист или зъл човек, или дали си бил премахнат или отлъчен, изпълнението на твоите отговорности като човек е нещо, което трябва да правиш. Защо казвам, че това е нещо, което трябва да правиш? Получил си от Бог толкова голям приток от истини, а това също е и кръвта на Божието сърце. Божият дом те е поил и ти е предоставял ресурс в продължение на толкова много години, а изисква ли Бог нещо от теб? Не. Всички различни книги, разпространявани от Божия дом, са безплатни — не е нужно никой да харчи и стотинка. По същия начин истинският път на вечния живот и словата на живота, които Бог дарява на хората, са безплатни, а проповедите и общенията на Божия дом са напълно безплатни и хората могат да ги слушат. Следователно, независимо дали си обикновен човек или член на някаква специална група, ти си получил толкова много истини от Бог безплатно, че със сигурност е редно да разгласяваш Божиите слова и Божието евангелие на хората и да ги довеждаш в присъствието на Бог, нали? Бог е дарил всички истини на човечеството. Кой може да си позволи да се отплати за такава голяма любов? Божията благодат, Божиите

слова и Божият живот са безценни и никое човешко същество не може да си позволи да се отплати за тях! Животът на човека толкова ценен ли е? Може ли да струва колкото истината? Следователно никой не може да си позволи да се отплати за Божията любов и благодат и това включва онези, които са били премахнати, отлъчени и отстранени от църквата — те не правят изключение. Стига да имаш някаква съвест, разум и човешка природа, тогава независимо как се отнася Божият дом към теб, ти трябва да изпълниш задължението си да разгласяваш Божиите слова и да свидетелстваш за Неговото дело. Това е неотменна отговорност на хората. Следователно, независимо на колко хора проповядваш Божиите слова и Неговото евангелие или колко хора придобиваш, това не е нещо, за което да бъдеш похвален. Бог е изразил толкова много истини, а ти не ги слушаш и не ги приемаш. Да служиш малко и да проповядваш евангелието на другите със сигурност е нещо, което трябва да правиш, нали? Като се има предвид, че си стигнал дотук днес, не трябва ли да се покаеш? Не трябва ли да търсиш възможности да се отплатиш за Божията любов? Наистина трябва! Божият дом има управленски закони и премахването, отлъчването и отстраняването на хората са неща, които се правят в съответствие с управленските закони и Божиите изисквания — да се правят тези неща е правилно. Някои хора може да кажат: „Малко е неловко да се приемат в църквата хора, придобити чрез проповядване на евангелието от онези, които са били премахнати или отлъчени“. Всъщност това е дългът, който хората трябва да изпълняват, и в него няма нищо неловко. Всички хора са сътворени същества. Дори да си бил премахнат или отлъчен, осъден като зъл човек или антихрист, или си мишена за отстраняване, не си ли все още сътворено същество? След като си премахнат, Бог не е ли вече твоят Бог? Словата, които Бог ти е изрекъл, и нещата, които Бог ти е предоставял, да не би да са заличени с един замах? Престават ли да съществуват? Те все още съществуват, просто ти не си ги ценил. Всички спечелени вярващи, независимо кой ги е спечелил, са сътворени същества и трябва да се предадат на Създателя. Следователно, ако тези хора, които са били премахнати или отлъчени, желаят да проповядват евангелието, ние няма да ги ограничаваме. Обаче независимо как проповядват, принципите на Божия дом за използване на хората и управленските закони на Божия дом са неизменни и това никога, никога няма да се промени.

Мнозинството от тези няколко типа хора, които са били освободени, е малко вероятно да се покае истински и не трябва да бъде използвано отново. Има възможност да бъдат повишавани и използвани само онези, които са били освободени или чиито възложен дълг е бил адаптиран поради това, че им е липсвал работен опит и така временно не са били способни да вършат работата си. Хората от този тип са с достатъчни заложби и няма големи проблеми с тяхната човешка природа, те просто имат някои дребни недостатъци, пороци или лоши навици, наследени от семейството им — нито едно от тези неща не е голям

проблем. Ако Божият дом се нуждае от тях, те могат да бъдат повишени и използвани отново в подходящия момент. Това е разумно, защото те не са зли хора и няма да станат антихристи. Техните заложби са достатъчни, просто не са работили дълго време и не са имали преживяване, така че не са били компетентни да вършат работата, което не е сериозен проблем. Ако са били освободени по тези причини, тогава те имат възможност да се развиват в бъдеще и могат да се променят. Стига някой да има работоспособност, да притежава заложби и човешката му природа да е съгласно критериите, тогава през периода, в който преживява Божието дело и изпълнява дълга си, този тип човек постепенно ще се промени, човешката му природа ще се промени, той ще израсне в своето навлизане в живота, в нрава му ще има някои съответстващи промени и ще има известен напредък в разбирането му за истината. В зависимост от средата, от дълга, който изпълнява, и от личната му непоколебимост, той ще се промени и ще израстне в различна степен, така че може да се каже, че хората от този тип трябва да бъдат повишавани и използвани. Като цяло, това са принципите за повторно повишаване и използване на няколкото типа хора, които преди това са били освободени.

Седма точка от отговорностите на водачите и работниците е: „Разпределяйте и използвайте различните типове хора разумно, въз основа на тяхната човешка природа и силни страни, така че всеки да бъде използван по най-добрия начин“. В сегашното общение вече беше ясно обяснено значението на това хората да бъдат използвани по най-добрия начин. Стига да има и най-малка стойност в развиването на някого и при условие, че неговата човешка природа е съгласно критериите, тогава Божият дом ще му даде възможности. Стига някой да се стреми към истината и да обича положителните неща, тогава Божият дом няма да се откаже от него или да го отстрани толкова лесно. Стига твоята човешка природа и заложби да отговарят на критериите, за които разговарях току-що, Божият дом определено ще има място за теб да изпълняваш дълг, определено ще те използва разумно и ще ти даде достатъчно възможност да приложиш способностите си. Накратко, ако имаш силни страни и компетентност в определена професия, които са необходими за църковното дело, тогава Божият дом определено ще ти позволи да изпълняваш подходящ дълг. Ако обаче нямаш решимост или воля и не искаш да се стремиш нагоре, тогава просто прави каквото можеш, изпълнявай някакъв дълг, който е по силите ти, и нищо повече. Ако имаш решимост и кажеш: „Искам да разбера и да придобия повече истини, да поема по пътя към спасението възможно най-скоро и да навляза в истината реалност. Готов съм да проявявам внимание към Божието бреме, готов съм да нося тежко бреме в Божия дом, да понасям повече несгоди от другите, да полагам повече усилия и да се отричам повече от другите“, и ако си подходящ във всички отношения, но все още никой не те препоръчва, тогава можеш и сам да се предложиш. Не е ли това разумно? В обобщение, това са всички принципи на Божия дом за използване на всички типове

хора, като целта не е нищо повече от това да се даде възможност на хората да навлязат в истината реалност. Какви са проявленията на навлизането в истината реалност? Те са да разбирате истината, да разбирате истините принципи, когато извършвате всички различни елементи на работата, и да сте способни да практикувате съответните истини при взаимодействието ви с всякакви типове хора, всякакви събития и неща в ежедневието, а не да бъдете объркани и да сте в недоумение, когато нещо ви сполети — това е целта. След като това е поставената цел, вие трябва да се стремите към нея!

Тук приключва нашето общение по седма точка от отговорностите на водачите и работниците. Някои хора може да кажат: „Ти още не си приключил с общението, не си разобличил лъжеводачите по отношение на тази точка“. Бих отговорил, че няма нужда да ги разобличавам. От една страна, лъжеводачите са с лоши заложби и са неспособни да вършат реална работа. От друга страна, те са лишени от съвест и разум, не носят бреме, изобщо не влагат сърце в работата си и не могат дори да свършат добре някои прости неща. Винаги когато се сблъскат със сложен проблем или с проблем, който е свързан с истините принципи, изобщо не могат да го различат, а още по-малко да прозрат същността на проблема. Така че няма нужда да ги разобличаваме. Дори да бъдат разобличени, те няма да го приемат и това ще са думи на вятъра. Нещо повече, да говорим за нещата, които са направили, би било отвратително и би разгневило хората вътрешно. Възлагането на такава важна работа на тези лъжеводачи бе грешка в използването на хората. Това, че са неспособни да вършат работата си, вече ги кара да се чувстват некадърни, а ако бъдат разобличени и анализирани, ще се почувстват още по-изтерзани. Така че нека тези лъжеводачи сами се припознават в критиката и изследват собствените си проблеми, доколкото могат. Ако можеш да откриеш проблемите си, виж дали можеш да направиш подобрения в бъдеще. Ако не можеш да ги откриеш, тогава трябва да продължиш да изследваш, а можеш също така да помолиш хората около теб да ти помогнат да анализираш и да разбереш нещата. Ако другите са разговаряли с теб и ти си вложил сърцето си в това, но все още не можеш да откриеш собствените си проблеми и все още не знаеш как да ги разпознаеш или как да ги разрешиш, тогава ти наистина си лъжеводач и трябва да бъдеш отстранен.

6 март 2021 г.

ОТГОВОРНОСТИТЕ НА ВОДАЧИТЕ И РАБОТНИЦИТЕ (7)

Седма точка: разпределяйте и използвайте различните типове хора разумно, въз основа на тяхната човешка природа и силни страни, така че всеки да бъде използван по най-добрия начин (втора част)

В последното ни общение беше обсъдена седмата отговорност на водачите и работниците: „Разпределяйте и използвайте различните типове хора разумно, въз основа на тяхната човешка природа и силни страни, така че всеки да бъде използван по най-добрия начин“. Основно разговаряхме за три аспекта на тази отговорност. Кои са тези три аспекта? (Единият е разумното използване на различните типове хора въз основа на тяхната човешка природа; другият е разумното използване на различните типове хора въз основа на техните силни страни; и третият е как да се отнасяме към няколко особени типа хора и как да ги използваме.) В общи линии това са трите аспекта. Като разглеждаме тези три аспекта, принципът на Божия дом за използване на хората такъв ли е, че всеки човек да бъде използван по най-добрия начин? (Да.) Този принцип точен ли е? Справедлив ли е към хората? (Справедлив е.) Що се отнася до глупаците с увредена интелигентност, те са неспособни да направят нещо и не могат да изпълнят дори малка част от дълга си. Ако им възложиш задача, независимо дали тя е от професионален, технически характер или е свързана с физически труд, те не могат да я свършат. Такива хора категорично не могат да бъдат използвани, дори за служене. Това е по отношение на интелигентността. По отношение на човешката природа, за онези, чиято човешка природа е лоша и които са зли хора, въпреки че могат да вършат някаква работа и да изпълняват някакъв дълг, тъй като човешката им природа е твърде зла, те ще причинят смущения и прекъсвания при изпълнение на дълга си, което ще доведе до повече загуби, отколкото до придобивки, неспособни да направят нищо добре. Такива хора не са подходящи за изпълнение на дълг и категорично не могат да бъдат използвани. Ако има хора, които притежават определени силни страни, стига да отговарят на всички условия, които се изискват от делото на Божия дом — въз основа на това, че имат човешка природа, която е съгласно критериите — тогава те могат да бъдат разумно разпределени и използвани. Миналия път също така разговаряхме за това как да се отнасяме към няколко особени типа хора и как да ги използваме. Първият тип са хора, които са като Юда и които са особено страхливи. Ако се съди по тяхната особена страхливост, веднъж заловени от големия червен змей, има стопроцентна вероятност да се превърнат в Юда. Ако им бъде възложена важна работа, щом нещо се случи, те ще предадат всичко. Това не са ли опасни характери? Има също

и тип хора, подобни на неверниците, които наричаме приятели на църквата. Тези хора изглежда вярват в сърцата си, че има някакъв Старец на небето, но не знаят дали Бог наистина съществува, къде е Бог, или дали Бог наистина е извършил Своето ново дело и често се съмняват в съществуването на Бог. Те не вярват истински в Бог и не Го следват. Следователно такива хора не могат да бъдат използвани, те не са подходящи за изпълнение на дълг в Божия дом. Дори онези, които истински вярват, не могат непременно да изпълняват дълга си съгласно критериите, да не говорим за неверник, приятел на църквата! Друг тип хора са онези, които са били освободени от длъжност. Тази група също се разделя на няколко обстоятелства.

Съдържанието на последното ни общение относно седмата отговорност на водачите и работниците по същество обхвана тези три основни точки: едната е разумното използване на различните типове хора въз основа на тяхната човешка природа; другата е разумното използване на различните типове хора въз основа на техните силни страни; и третата е как да се отнасяме към няколко особени типа хора и как да ги използваме. Разговаряхме за тези три основни точки въз основа на няколко аспекта, споменати в седмата отговорност, и принципите бяха изцяло ясно обсъдени. Някои хора казват: „Въпреки че принципите бяха ясно обсъдени, когато става дума за някои конкретни въпроси и специални обстоятелства, ние все още не знаем как да прилагаме тези принципи, как да се отнасяме към хората или как да повишаваме и използваме отделни хора. През повечето време все още сме в недоумение“. Съществува ли такъв проблем? (Да.) Как трябва да бъде разрешен този проблем? Първото съображение при повишаването и използването на хора са нуждите на делото на Божия дом. Второто съображение е дали въздействието от използването на даден човек върху делото на Божия дом е повече полезно, отколкото вредно, или обратното. Ако човешката природа на даден човек е с недостатъци, но използването му е по-полезно, отколкото вредно за делото на Божия дом, тогава такъв човек може да бъде временно използван, докато се намери някой по-добър. Ако използването на този човек донася повече вреда, отколкото добро, повече загуба, отколкото полза, и води единствено до проваляне и съсипване на църковното дело, тогава такъв човек категорично не може да бъде използван. Това е принципът на претегляне на ползите и вредите, който трябва да бъде възприет първо в ситуации, когато няма подходящи кандидати, а също така е и принципът за временно използване на хора. Когато не може да се намери подходящ кандидат и не е ясно кой би бил относително по-добър, когато не е очевидно кой е напълно подходящ за дадена задача и всички изглеждат обикновени, какво трябва да се направи? Единственият вариант е да се намерят двама души, които относително имат духовно разбиране, тоест тези, които възприемат истината чисто, за да си сътрудничат при извършването на работата. Докато те изпълняват своя дълг, трябва да се разговаря повече с тях за истината,

а техните ситуации трябва да бъдат наблюдавани и разбирани. Това дава възможност да се определи кой има относително по-добри заложби, което улеснява намирането на подходящия кандидат. Независимо кой е разпределен да изпълнява дълг, това трябва да се основава на неговите заложби, силни страни и характер. Това е съществено. Ако човек не може да прозре тези аспекти и не разбира какви силни страни има даденият човек, първо трябва да му се възложи някой прост дълг, или някаква физическа работа, или да му се възложи да извърши проучване на приелите евангелието за проповядване на евангелието. След изпитателен срок, проследяване и по-нататъшно наблюдение е възможно точното оценяване на неговата ситуация и по-лесното определяне на най-подходящия дълг за него. Ако неговите заложби са твърде малки и му липсват силни страни, възлагането на някаква физическа работа ще бъде достатъчно. Водачите и работниците трябва да придобият разбиране за ръководителите на важна работа, за директорите по евангелието, за всеки водач на екип, за директорите на екипи за филмопроизводство и т.н. от различни източници, да наблюдават и да изследват по-активно тези хора, преди да могат да бъдат сигурни в тях. Само като възлагат внимателно дълг на хората по този начин, те могат да гарантират, че подредбите са подходящи и че хората ще бъдат ефективни в изпълнението на дълга си. Някои хора казват: „Дори невярващите казват: „Не се съмнявай в онези, които наемаш, нито наемай онези, в които се съмняваш“. Как може Божият дом да е толкова недоверчив? Всички те са вярващи. Колко лоши могат да бъдат? Нима всички те не са добри хора? Защо Божият дом трябва да ги разбира, да ги надзирава и да ги наблюдава?“. Основателни ли са тези думи? Проблемни ли са те? (Да.) Дали разбирането на някого и задълбоченото му наблюдаване, както и взаимодействието с него в непосредствена близост, е придържане към принципите? Това е пълно придържане към принципите. Към кои принципи е придържане? (Четвърта точка от отговорностите на водачите и работниците: „Следете обстоятелствата около надзорниците на различни дейности и на отговорния за различни важни задачи персонал, а при необходимост незабавно адаптирайте възложения им дълг или ги освобождавайте, за да предотвратите или намалите загубите, причинени от използването на неподходящи хора и да осигурите ефективността и безпроблемния ход на работата“.) Това е добра референтна точка, но каква е действителната причина да се прави това? Защото хората имат покварен нрав. Макар че днес много хора изпълняват дълг, малцина са тези, които се стремят към истината. Много малко хора се стремят към истината и навлизат в реалността, докато изпълняват дълга си. За повечето от тях все още няма принципи в начина, по който вършат нещата, те все още не са хора, които истински се покоряват на Бог. Те просто твърдят, че обичат истината, че са готови да я търсят и да се стремят към нея, но все още не се знае колко дълго ще трае решимостта им. Хората, които не се стремят към истината, е вероятно да разкрият

покварения си нрав по всяко време и на всяко място. Те нямат никакво чувство за отговорност към дълга си, често са нехайни, действат според желанията си и дори не са способни да приемат кастрене. Щом станат негативни и слаби, те са склонни да изоставят работата си — това се случва често, няма нищо по-често срещано от това. По този начин се държат всички, които не се стремят към истината. И така, когато хората все още не са придобили истината, те са ненадеждни и не заслужават доверие. Какво означава, че са ненадеждни? Това означава, че когато се сблъскат с трудности или неуспехи, са склонни да се обезкуражат и да станат негативни и слаби. Дали човек, който често е негативен и слаб, заслужава доверие? Определено не. Но хората, които разбират истината, са различни. Тези, които наистина я разбират, са длъжни да имат богобоязливо и богопокорно сърце, и само хората с богобоязливо сърце заслужават доверие. Тези, които нямат богобоязливо сърце, не са надеждни. Как трябва да се подхожда към хората, които нямат богобоязливо сърце? Разбира се, трябва да им се оказва любяща помощ и подкрепа. Трябва да бъдат проследявани повече, докато изпълняват дълга си и да получават повече помощ и напътствия. Само тогава може да се гарантира, че ще изпълняват дълга си ефективно. И каква е целта на това? Главната цел е да се поддържа работата на Божия дом. Второстепенната цел е да се установят своевременно проблемите, да се предостави на хората своевременен ресурс, да бъдат подкрепени или кастрени, като се коригират отклоненията им и се компенсират недостатъците и пропуските им. Това е от полза за тях. В него няма нищо злонамерено. Надзорът над хората, наблюдението им и опитите да бъдат разбрани — всичко това е с цел да им се помогне да поемат по правилния път на вярата в Бог, да им се даде възможност да изпълняват дълга си, както Бог желае и според принципа, да им се попречи да предизвикват смущения или прекъсвания и да вършат безполезна работа. Целта е изцяло да се прояви отговорност към тях и към работата на Божия дом. В това няма никаква злонамереност. Да предположим, че някой казва: „Значи това са принципите, по които божият дом се отнася към хората, това са средствата, които използват. Отсега нататък трябва да внимавам. В божия дом няма чувство за сигурност. Винаги някой те наблюдава; трудно е да изпълняваш дълга си!“. Това твърдение правилно ли е? Какъв тип хора биха казали такова нещо? (Неверници.) Неверници, абсурдни хора и тези, на които им липсва духовно разбиране — те са склонни да говорят объркани безсмислици, без да разбират истината. Какъв е проблемът тук? Това не са ли думи, които осъждат и порицават делото на църквата? Това също е осъждане и порицание на истината и на положителните неща. Тези, които са способни да изрекат такива думи, определено са объркани хора, които не разбират истината; всички те са неверници, които не обичат истината.

Божият дом надзирава, наблюдава и се опитва да разбере онези, които изпълняват дълг. Способни ли сте да приемете този принцип на Божия дом? (Да.)

Чудесно е, ако можеш да приемеш, че Божият дом те надзирава и наблюдава и се опитва да те разбере. Това ти помага при изпълнението на твоя дълг, за това да бъдеш способен да изпълниш дълга си по начин, който отговаря на критериите и да удовлетвориш Божиите намерения. То ти носи ползи и ти помага, без да има някакви недостатъци. След като разбереш този принцип, не би ли трябвало вече да не изпитваш никакви чувства на съпротива или предпазливост по отношение на надзора от страна на водачите, работниците и Божиите избраници? Макар понякога някой да се опитва да те разбере, да те наблюдава и да надзирава работата ти, това не е нещо, което трябва да се приема лично. Защо казвам това? Защото задачите, които сега са твои, дългът, който изпълняваш, и всяка работа, която вършиш, не са частни дела или лична работа на някой човек. Те засягат работата на Божия дом и са свързани с една част от Божието дело. Следователно, когато някой малко те надзирава или наблюдава, или се опитва да те разбере на дълбоко ниво, като се опитва да проведе сърдечен разговор с теб и да установи в какво състояние си през този период, и дори когато отношението му понякога е малко по-строго и малко те кастри, дисциплинира и упреква, всичко това е, защото този човек има съвестно и отговорно отношение към делото на Божия дом. Не бива да храниш каквито и да било негативни мисли и не бива да реагираш с негативни емоции. Какво означава да можеш да приемеш това, че другите те надзират и наблюдават и се опитват да те разберат? Означава, че в сърцето си можеш да приемеш Божията внимателна проверка. Ако не приемаш това, че другите те надзират и наблюдават и се опитват да те разберат, и дори се съпротивляваш срещу това, можеш ли да приемеш внимателната проверка на Бог? Божията внимателна проверка е по-подробна, по-задълбочена и по-точна, отколкото когато хората се опитват да те разберат. Божиите изисквания са много по-конкретни, по-взискателни и по-задълбочени. Ако не можеш дори да приемеш да бъдеш надзиран от Божиите избраници, не са ли празни приказки твърденията ти, че можеш да приемеш Божията внимателна проверка? За да можеш да приемеш внимателната проверка и изпитването на Бог, трябва първо да приемеш надзора на Божия дом, на водачите и работниците или на братята и сестрите. Някои хора казват: „Аз имам човешки права, имам своята свобода, имам свой начин на работа. Да бъда подлаган на надзор и проверка във всичко, което правя, не е ли това твърде потискащ начин на живот? Къде са моите човешки права? Къде е моята свобода?“. Това твърдение правилно ли е? Човешките права и свободата истина ли са? Те не са истината. Човешките права и свободата са просто относително цивилизовани и прогресивни начини на отнасяне с хората в човешкото общество, но в Божия дом Божието слово и истината са над всичко — те не могат да бъдат споменавани наравно с „човешки права“ и „свобода“. Следователно каквото и да се прави в Божия дом, то не се основава на възвишените теории или знания на невярващия свят, а на Божието слово и на

истината. И така, когато някои хора казват, че искат човешки права и свобода, това в съответствие с принципите ли е? (Не е.) Съвсем ясно е, че това не е в съгласие с принципа за изпълнение на дълг. Ти си в Божия дом, изпълняваш дълга на сътворено същество, а не работиш в обществото, за да печелиш пари. Затова няма нужда някой да се застъпва за теб, за да защитава твоите човешки права. Такива неща не са нужни. Повечето хора притежават ли проницателност по отношение на човешките права и свободата? Тези неща принадлежат към човешките мисли и гледни точки и не могат да бъдат споменавани наравно с истината. Такива идеи не важат в Божия дом. Водач, който надзирава работата ти, е нещо добро. Защо? Защото това означава, че той поема отговорност за работата на църквата, че това е негов дълг, негова отговорност. Способността да изпълнява тази отговорност доказва, че е компетентен водач, че е добър водач. Ако ти се даде пълна свобода и човешки права и ако можеш да правиш каквото си искаш, да следваш желанията си и да се наслаждаваш на пълна свобода и демокрация, и независимо какво си направил и как си го направил, водачът не се интересува и не упражнява надзор, никога не те разпитва, не проверява работата ти, не говори открито, когато открие проблеми, а само те придумва или преговаря с теб, дали този водач е добър водач? Очевидно не. Такъв водач ти вреди. Той проявява снизходителност към твоето злодеяние и ти позволява да вървиш срещу принципите и да правиш каквото си искаш — той те тласка към огнена яма. Това не е водач, който е отговорен и който отговаря на критериите. От друга страна, ако един водач е способен редовно да упражнява надзор над теб, да установява проблеми в работата ти и незабавно да ти напомня или да те упреква и разобличава, както и своевременно да те коригира и да ти помага при неправилни стремежи и отклонения от изпълнението на дълга ти, и ако под негов надзор, порицание, ресурс и помощ твоето неправилно отношение към дълга ти се промени и си способен да отхвърлиш някои абсурдни възгледи, а собствените ти идеи и нещата, произтичащи от импулсивност, постепенно намалеят, и ако си способен спокойно да приемаш твърдения и възгледи, които са правилни и в съответствие с истините принципи, това не е ли полезно за теб? Ползите са наистина огромни!

Божият дом се отнася към своите водачи и работници, като прилага надзор, наблюдение и разбиране. Каква е основата за такова отношение към хората? Защо да се отнасяме към хората по този начин? Не е ли това метод и подход, който произтича от принципите на преданост, сериозност и отговорност към дълга? (Да.) Ако един водач никога не надзирава, не наблюдава или не разбира в дълбочина хората, за които отговаря при изпълнението на техния дълг, може ли той да бъде считан за водач, който е предан на своя дълг? Ясно е, че не може. Вашите водачи, работници и надзорници проверявали ли са някога твоята работа? Питали ли са за напредъка на работата ти? Разрешавали ли са проблеми,

възникнали в твоята работа? Коригирали ли са явни недостатъци или отклонения в работата ти? Предлагали ли са помощ, ресурс, подкрепа или кастрене относно различните проявления и разкривания на твоята човешка природа и на твоя стремеж за навлизане в живота? Ако един водач не само никога не предоставя напътствие на онези, които изпълняват обикновен дълг, но също така никога не предоставя общение, помощ или подкрепа на онези, които са ангажирани със значима работа — да не говорим за надзор, наблюдение или дълбоко разбиране — без тези проявления и действия, може ли този водач да бъде считан за водач, който върши конкретна работа? Отговаря ли той на критериите за водач? (Не.) Някои хора казват: „Нашият водач просто провежда събирания за нас два пъти седмично, разговаря малко за Божиите слова, след това чете някакво общение от Горното, а понякога разговаря за личното си разбиране от преживявания. Но той никога не е предлагал съвети, ресурси или помощ относно нашите различни състояния, както и относно трудностите, които срещаме при изпълнението на нашия дълг или при навлизането в живота“. Какво мислите за този водач? (Той не отговаря на критериите, той е лъжеводач.) Ако един водач не се интересува от собствената си работа или от различните състояния на хората под негово водачество, нито изпълнява своите отговорности, тогава той не отговаря на критериите за водач. Той не надзирава, не наблюдава, нито се опитва да разбере когото и да било. Всеки път твоите разговори с него протичат така: „Как се справя този човек сега?“. „В момента го наблюдавам“. „Откога го наблюдаваш? Познаваш ли си го?“. „Наблюдавам го от година-две. Все още не го познавам много добре“. „А какво ще кажеш за онзи човек?“. „Все още не ми е много ясен, но той може да понася несгоди при изпълнение на своя дълг, има решителност и е готов да отдава всичко на Бог“. „Това е все повърхностно. Ами какво ще кажеш за неговия стремеж към истината?“. „И това ли трябва да знам? Добре, ще го проуча“. Колко още ще трябва да чакате за резултати, след като ви каже, че ще проучи — не е известно, това е някаква неопределеност. Такъв лъжеводач е ненадежден в своята работа.

Водачите на вашата църква и вашите надзорници имат ли отговорно отношение към работата ви? Те наистина ли схващат и разбират вашите състояния по отношение на работата? Разгледан ли е както трябва този аспект на работата? (Не.) Никой от тях не е разгледал както трябва този аспект. Никой не е достигнал дотам да бъде предан на своя дълг и да бъде сериозен и отговорен към работата. Но лесно ли е да се постигне това? Трудно ли е? Не е трудно. Ако наистина притежаваш заложби в определена степен, ако наистина владееш професионални умения в рамките на твоята отговорност и ако не си външен за професията си човек, тогава просто трябва да спазваш една фраза и ще си способен да бъдеш предан на дълга си. Коя фраза? „Вложи сърцето си в това“. Ако вложите сърцето си в нещата и в хората, тогава ще можете да бъдете предани на дълга си и отговорни към него. Лесно ли е да се практикува тази фраза? Как я прилагате на

практика? Това не означава да използвате ушите си, за да чувате, нито ума си, за да мислите — това означава да използвате сърцето си. Ако човек наистина може да използва сърцето си, когато очите му видят, че някой прави нещо, действа по някакъв начин или има някаква реакция на нещо, или когато ушите му чуят мненията или доводите на някои хора, като използва сърцето си, за да размишлява и обмисля тези неща, в ума му ще се появят някои идеи, възгледи и нагласи. Тези идеи, възгледи и нагласи ще го накарат да има задълбочено, конкретно и правилно разбиране за човека или нещото и същевременно ще породят подходящи и правилни преценки и принципи. Само когато човек има тези проявления на използване на сърцето си, това означава, че е предан на своя дълг. Но ако не влагаш сърцето си в нещата, ако ти липсва сърце за това, тогава очите ти не реагират на това, което виждат, и ушите ти не реагират на това, което чуват. Очите ти никога не наблюдават хората, събитията и нещата, не наблюдават информацията, на която се натъкваш. В сърцето си няма да разпознаеш различните гласове и доводи, които чуваш, няма да си способен да разпознаеш информацията, която чуваш. Това е все едно да си сляп, въпреки че очите ти са отворени. Когато сърцето на човек е сляпо, очите му също са слепи. И така, какво води до формирането на идеи, възгледи и нагласи при наблюдаването на неща с очите и получаването на информация с ушите? Всичко зависи от влагането на сърце в нещата и от търсенето на истината. Ако влагаш сърцето си в нещата, винаги когато получаваш информация, независимо дали е видяна или чута, ти ще си способен да си формираш възгледи и да придобиеш дълбоко разбиране за даден човек или дадено нещо. Но ако не влагаш сърцето си в нещата, каквото и количество информация да получиш, то няма да е полезно. Ако не влагаш сърцето си, за да я разпознаеш или да я прозреш, няма да придобиеш нищо, ще станеш безполезен, от тебе няма да има никаква полза. Какво се има предвид под „безполезен човек“? Има се предвид някой, който не влага сърцето си в изпълнението на своя дълг — той има очи и уши, но те са безполезни. Човек без сърце няма да бъде предан на своя дълг, нито ще постигне сериозно и отговорно отношение към своята работа.

Божият дом упражнява надзор над водачите и работниците на всички нива, като ги наблюдава и разбира в дълбочина, с цел да подобри църковното дело и да напътства Божиите избраници към правилния път на вяра в Бог възможно най-бързо. Следователно надзирането и наблюдаването на водачите и работниците е съществено и трябва да се практикува по този начин. Посредством надзора на Божиите избраници, ако се установи, че водачите и работниците не се занимават с реална работа, и ако се вземат мерки спрямо тях и се реагира незабавно, това е от полза за напредъка на църковното дело. Надзирането на водачите и работниците е отговорност на Божиите избраници и това е напълно съобразено с Божиите намерения. Тъй като водачите и работниците притежават покварен нрав,

ако не бъдат надзиравани, това би било пагубно не само за тях, но също така пряко би повлияло на църковното дело. При какви обстоятелства вече не е нужно водачите и работниците да бъдат под надзора на Божиите избраници? Тогава когато водачите и работниците напълно разберат истината, навлязат в истината реалност и действат с принципи, когато се превърнат в хора, усъвършенствани и използвани от Бог. В такива случаи надзорът от страна на Божиите избраници става ненужен и Божият дом повече няма да набляга на този въпрос. Гарантирано ли е обаче, че някой, който е бил усъвършенстван от Бог, е напълно безгрешен и без отклонения? Не е задължително. Следователно Божията внимателна проверка все още е необходима, както и надзорът от страна на тези, които разбират истината. Тази практика е напълно съобразена с Божиите намерения. Тъй като всички хора имат покварен нрав, само чрез надзор водачите и работниците могат да бъдат подтиквани да поемат отговорност за своята работа и да бъдат предани на своя дълг. Без надзор повечето водачи и работници биха действали с умишлена безразсъдност и биха възприели нехаен подход — това е обективен факт. Ако ти си водач или работник и братята и сестрите около теб често те надзиравт и наблюдават, като се опитват да разберат дали си човек, който се стреми към истината, тогава за теб това е добро нещо. Ако открият проблем в теб и ти си способен да го разрешиш възможно най-бързо, това е от полза за твоя стремеж към истината и за твоето навлизане в живота. Ако установят, че вършиш зло, и далеч от чужди очи проявяваш многобройни зли поведения и че определено не си човек, който се стреми към истината, те ще те разобличат и ще те освободят от позицията ти. Това ще премахне напастта за Божиите избраници, а също така ще ти позволи да избегнеш по-тежко наказание: такъв надзор е от полза за всички. И така, водачите и работниците трябва да реагират правилно на надзора на Божиите избраници. Ако си човек, който се бои от Бог и отбягва злото, ти ще считаш, че се нуждаеш от надзора на Божиите избраници, и дори нещо повече от това — че се нуждаеш от тяхната помощ. Ако си зъл човек и имаш гузна съвест, ще се страхуваш да бъдеш надзиран и ще се опитваш да го избегнеш. Това е неминуемо. Следователно няма съмнение, че всички, които се съпротивляват на надзора на Божиите избраници и изпитват неприязън към него, имат какво да крият и определено не са честни хора. Никой не се страхува от надзор повече от измамните хора. И така, какво отношение трябва да възприемат водачите и работниците към надзора на Божиите избраници? Трябва ли то да бъде негативизъм, предпазливост, съпротива и негодувание, или покорство към устроеното и подреденото от Бог, и смирено приемане? (Смирено приемане.) Какво се има предвид под смирено приемане? Това означава да приемаш всичко от Бог, да търсиш истината, да възприемеш правилно отношение и да не бъдеш прибързан. Ако някой наистина открие проблем в теб и ти го посочи, като ти помогне да го разпознаеш и разбереш, и ти съдейства в разрешаването на този въпрос — тогава той е отговорен към теб

и е отговорен към делото на Божия дом и към навлизането в живота на Божиите избраници. Правилно е да се постъпи така и това е напълно естествено и обосновано. Ако има хора, които считат, че надзорът на църквата произхожда от Сатана и от злобни подбуди, то те са дяволи и сатани. С такава дяволска природа те със сигурност не биха приели внимателната проверка от Бог. Ако някой наистина обича истината, той ще има правилно разбиране за надзора на Божиите избраници, ще е способен да го счита за извършен от любов, като идващ от Бог, и ще може да го приеме от Бог. Той определено няма да бъде прибързан или да действа импулсивно, още по-малко в сърцето му ще се появят съпротива, предпазливост или подозрение. Най-правилното отношение, с което да се подхожда към надзора на Божиите избраници, е следното: всякакви думи, действия, надзор, наблюдение или корекция — дори кастрене — които са от полза за теб, трябва да ги приемеш от Бог, не бъди прибързан. Прибързаността идва от лукавия, от Сатана, тя не идва от Бог и не това е отношението, което хората трябва да имат към истината.

Това е всичко, което ще добавим в общението относно седмата отговорност на водачите и работниците. Означава ли това, че отговорността е била напълно обсъдена в общение и че няма повече конкретно съдържание, което да се добави? Не, всяка отговорност все още съдържа много по-конкретно и подробно съдържание. Това, за което Аз разговарях, са общите принципи. Останалото — как да се приложат конкретните детайли и как да се практикуват и прилагат тези принципи, зависи от вашето собствено ангажиране чрез преживяване. Ако вие все още не можете да прозрете тези принципи или не знаете как да ги прилагате, тогава търсете и общувайте заедно. Ако общуването заедно все още не води до резултати, тогава отправете запитвания към тези над вас. Накратко казано, независимо дали става въпрос за справяне с всякакъв тип хора или за вземане на решение кого да повишите и да използвате, всичко трябва да почива на принципи. За определени талантливи личности, в ситуации, когато никой не може напълно да ги прозре или разбере, те могат да бъдат предварително повишени и използвани според нуждите на църковното дело — не отлагайте работата и не отлагайте развитието на хората. Това е от съществено значение. Някои хора питат: „Ами ако той проваля работата, след като бъде използван? Кой е отговорен?“. Когато използваш някого, нима го поставяш на пустинен остров, без никой да може да се свърже с него? Нима около него всъщност няма много други, ангажирани с конкретни задачи? Има начини да се разрешат всички тези въпроси, а именно като го надзиравате, наблюдавате и разбирате, и ако условията позволяват, чрез близък контакт. Какво точно включва близкият контакт? Той включва да работите заедно с него. Процесът на работа е процес на разбирането му. Няма ли постепенно да го разберете чрез такъв контакт? Ако имаш възможност за контакт, но не го осъществяваш, а се задоволяваш с това просто да се обадиш

по телефона, за да зададеш няколко въпроса, е невъзможно да го разбереш. Трябва да осъществиш контакт с онези, с които можеш, за да разрешаваш проблеми. Следователно водачите и работниците не бива да бъдат мързеливи в своята работа. Как трябва да постъпиш тогава, ако искаш да наблюдаваш и да разбереш някого? (Като осъществиш контакт с него.) Нали така? Ключът е да вложите сърцата си в това! Информацията, която можете да задържите в умовете си, може да се оприличи на маймуна, която бере царевица — бере докато върви, изпуска докато бере, и накрая остава само един кочан, което обезсмисля цялото усилие. В края на слушането на проповед не можете да си спомните съдържанието, обсъдено в общение по-рано. Каква е причината за това? (Не влагаме сърцата си в него.) Вие обикновено не се съсредоточавате върху практикуването на истината, затова вашите сърца не се съсредоточават върху тези въпроси. Относно това как да разберете истината и да навлезете в реалността, как да опознаете себе си и как чрез истината да прозрете същността на различни хора, събития и неща, вие нямате никакво навлизане. Следователно тези въпроси нямат основа във вашите сърца. Що се отнася до нещата, които включват навлизане в истината реалност, вие винаги се чувствате объркани. Сега все още посещавате събирания всяка седмица, за да слушате проповеди. Ако не слушате проповеди, нима малкото вяра в Бог във вашите сърца не избледнява, не изчезва постепенно? Това е опасен сигнал! Можете ли да вложите сърцата си в това, или не? Аз ви казах всички подробности. Ако наистина имаш сърце, ще можеш да го направиш. Ако нямаш сърце, независимо как говоря, няма да разбереш. Това е всичко от нашето общение по тази тема.

Осма точка: докладвайте своевременно и търсете начин да преодолеете объркванията и трудностите, които срещате в работата (първа част)

Водачите и работниците трябва своевременно да установяват и да разрешават трудности

Днес ще разговаряме за осмата отговорност на водачите и работниците: „Докладвайте своевременно и търсете начин да преодолеете объркванията и трудностите, които срещате в работата“. Ще разобличим различните проявления на лъжеводачите по отношение на тази отговорност. Докладвайте своевременно и търсете начин да преодолеете объркванията и трудностите, които срещате в работата — не е ли това част от работата и от дълга на водачите и работниците? (Да.) Водачите и работниците неизбежно ще се сблъскат с някои щекотливи проблеми в своята работа или ще срещнат трудности извън обхвата на църковното дело, или ще се натъкнат на специални случаи, които не включват истините принципи, и няма да знаят как да се справят с тези ситуации. Или, тъй като имат слаби заложби и следователно не са способни да схванат точно

принципите, те неизбежно срещат някои трудно разрешими объркания и трудности. Тези объркания и трудности може да се отнасят до въпроси за използването на служители, до проблеми, свързани с работата, до проблеми, произтичащи от външната околна среда, до въпроси, засягащи навлизането на хората в живота, до прекъсвания и смущения, причинени от зли хора, както и до въпроси за премахване или отлъчване на хора, и така нататък. За всички тези въпроси Божият дом има конкретни изисквания и правила, или има някои устни указания. Извън тези конкретни правила неизбежно има някои неспоменати специални случаи. По отношение на тези специални случаи някои водачи могат да се справят с тях, като се придържат към принципите, изисквани от Божия дом, като например защита на интересите на Божия дом, осигуряване на безопасността на братята и сестрите и поддържане на безпроблемното функциониране на църковното дело — и освен това те го правят много добре — докато някои водачи не успяват. Какво трябва да се направи с проблемите, които не могат да бъдат разрешени? Някои водачи и работници работят объркано, неспособни са да установят проблеми, а дори да го направят, не могат да ги разрешат. Те просто отбиват номера, без да търсят решения от Горното, просто казват на братята и сестрите: „Разрешете си го сами. Уповавайте се на Бог и търсете решения от Бог“, и след това смятат всичко за уредено. Независимо колко проблеми се натрупват, те не могат да ги разрешат сами, но не ги докладват нагоре, нито търсят начин да ги преодолеят, вероятно от страх, че Горното ще ги прозре и ще се изложат. Има също и някои водачи и работници, които никога не докладват проблеми на Горното, и не знам защо. Докладването нагоре не означава непременно директно докладване на Горното. Човек със сигурност може първо да докладва на водачите на район или област. И ако те не могат да го разрешат, тогава можете да помолите водачи и работници да го докладват директно на Горното. Ако помолиш водач или работник да докладва въпрос на Горното, като изясниш ситуацията, може ли той просто да потули и да пренебрегне въпроса? Такива хора са рядкост. Дори ако наистина има такива водачи, ти все пак можеш да изясниш въпроса с други водачи и работници, за да разобличиш този, който потулва проблема и не го докладва. Ако тези други водачи и работници все още не докладват въпроса, има едно последно средство: можеш да напишеш директно на уебсайта на Божия дом, за да бъде препратено на Горното, което гарантира, че проблемът е докладван на Горното. Това е така, защото Горното е разглеждало такива писма многократно преди това и впоследствие директно е възлагало на водачи и работници да се справят с въпроса. Всъщност има множество пътища за докладване на проблем нагоре. Лесно е да се практикува, просто зависи от това дали човекът наистина иска да разреши проблема. Дори ако не вярваш на определен водач или работник, все пак трябва да вярваш, че Бог е праведен и че Горното действа според истините принципи. Ако нямаш истинска вяра в Бог и не вярваш, че истината царува в Божия

дом, тогава не можеш да постигнеш нищо. Много хора не разбират истината, не вярват, че истината царува в Божия дом и нямат богобоязливо сърце. Те винаги си мислят, че всички чиновници по света се прикриват взаимно и че Божият дом трябва да е същият. Те не вярват, че Бог е истината и праведността. Следователно такъв човек може да се нарече неверник. Въпреки това малцина хора са способни да докладват действителни проблеми. Такива хора могат да бъдат наречени хора, които защитават интересите на Божия дом, те са отговорни хора. Някои водачи и работници не само не разрешават сериозни проблеми, когато ги открият. Те също така не ги докладват нагоре. Започват да усещат сериозността на проблема едва когато Горното го разследва. Това забавя нещата. Следователно, без значение дали сте редови брат или сестра, или водач, или работник, винаги, когато срещнете проблем, който не можете да разрешите и който се отнася до по-големите принципи на работа, трябва своевременно да го докладвате нагоре и да търсите решение. Ако срещнете обърквания или трудности, но не ги преодолеете, определена работа няма да може да напредне. Тя ще трябва да бъде оставена настрана и спряна. Това влияе на напредъка на църковното дело. Следователно, когато възникнат такива проблеми, които могат пряко да повлияят на напредъка на работата, те трябва да бъдат открити и разрешени своевременно. Ако даден проблем не е лесен за разрешаване, трябва да намерите хора, които разбират истината, и хора с експертен опит в областта, след това да седнете с тях и заедно да проучите и разрешите проблема. Проблеми от този вид не могат да бъдат отлагани! Всеки ден, в който отлагаш разрешаването им, е ден на забавяне на напредъка в работата. Това не възпрепятства делата на един-единствен човек. То засяга църковното дело, както и начина, по който Божиите избраници изпълняват своя дълг. Следователно, когато срещнете объркване или трудност от този вид, те трябва да бъдат преодолени своевременно, не може да бъдат отлагани. Ако наистина не можете да ги преодолеете, тогава бързо ги докладвайте на Горното. Горното ще се заеме непосредствено с решаването им или ще ви посочи пътя. Ако някой водач или работник не е способен да се справи с проблеми от този вид и прикрива проблема, вместо да го докладва на Горното и да търси решение от него, тогава такива водачи са слепи, те са безмозъчни и безполезни. Те трябва да бъдат освободени от длъжност и отстранени от позициите си. Ако не бъдат отстранени от позициите си, делото на църквата няма да може да напредне. То ще бъде провалено в техните ръце. Следователно с това трябва да се справите незабавно.

Филмопроизводството също е важен елемент от делото на Божия дом. Екипите за филмови продукции често се сблъскват с проблем, при който всички имат спорове относно сценария. Например режисьорът смята, че сценарият се различава или отклонява от реалния живот и би изглеждал нереалистичен при заснемане, затова иска да направи промени. Сценаристът обаче категорично не е съгласен, като

счита, че сценарият е написан разумно, и изисква режисьорът да снима според сценария. Актьорите също имат своите възражения, като не са съгласни нито със сценариста, нито с режисьора. Един актьор казва: „Ако режисьорът настоява да го снимаме по този начин, аз няма да играя!“. Сценаристът казва: „Ако режисьорът промени сценария, тогава вие всички ще бъдете отговорни, когато възникнат проблеми!“. Режисьорът казва: „Ако ме накарат да снимам по сценария и възникнат грешки, Божият дом ще ме държи отговорен. Ако искаш да снимам, това трябва да бъде направено според моята собствена мисъл. В противен случай няма да го направя“. Сега и трите страни са в безизходица, нали? Работата очевидно не може да продължи. Не е ли объркване това, което е възникнало? И така, кой всъщност е прав? Всеки има свои теории, свои доводи и никой не е склонен на компромис. Когато трите страни са в такава безизходица, какво се увреждa? (Делото на Божия дом.) Делото на Божия дом е възпрепятствано и увредено. Чувствали ли сте се разтревожени и притеснени, когато сте се сблъсквали с такива ситуации? Ако не, това доказва, че не сте влагали истински сърцата си в него. Когато възникнат такива объркванията и безизходици, някои хора стават толкова тревожни, че не могат да ядат или да спят, и си мислят: „Какво да се прави? Такива спорове и неотстъпчивост не водят доникъде. Нима това не влияе на напредъка на снимането? Вече е причинило забавяне от няколко дни и не може повече да се отлага. Как можем да разрешим този проблем, за да гарантираме, че снимките ще протекат гладко и че работата няма да се забави? Към кого да се обърнем, за да разрешим този въпрос?“. Ако имаш сърце, трябва да търсиш решения от водачите, и ако водачите не могат да го разрешат, трябва бързо да го докладваш на Горното. Ако наистина си внимателен към Божиите намерения, трябва да направиш всичко възможно, за да разрешиш проблема възможно най-бързо. Това е най-важното нещо. А ако не се притесняваш? Можеш да разсъждаваш, като си мислиш: „Те грешат. Ще се придържам към своята гледна точка — съмнявам се, че могат да ми направят нещо. Ще хапна и после ще подремна малко, така или иначе следобед няма какво да правя“. Краката ти натежават, главата ти се замайва, сърцето ти губи сила и ставаш муден. Има куп трудности, но ти си невнимателен и муден, така че няма начин да разрешиш проблема. Защо не? Защото ти липсва устремът и желанието да го разрешиш, затова не можеш да измислиш решение. Казваш си наум: „Не се случва често да възникват трудности и работата да спре. Ще използвам тази възможност да си почина няколко дни и да се отпусна малко. Защо толкова да се уморявам през цялото време? Ако си взема почивка сега, никой не може да каже нищо. В крайна сметка не се скатавам, нито съм безотговорен към работата си. Искам да бъда отговорен, но пред нас стои тази трудност — кой ще я разреши? Как можем да снимаме, без да я разрешим? Ако има трудности, които ни пречат да снимаме, не трябва ли просто да си починем?“. С такъв голям проблем пред теб какви ще бъдат

последствията, ако той не бъде разрешен своевременно? Ако проблемите продължават да възникват и никой от тях не може да бъде разрешен, може ли работата да продължи да напредва? Това ще причини неизмерими забавяния. Напредъкът на работата може да се движи само напред, а не назад, така че щом знаеш, че този проблем представлява трудност, не бива повече да отлагаш, трябва да го разрешиш бързо. След като този проблем бъде разрешен, побързай да разрешиш следващия, когато възникне, като се стремиш се да не губиш време, така че работата да може да протече гладко и да бъде завършена по график. Как звучи това? (Добре.) Онези със сърце посрещат объркванията и трудностите с такова отношение. Те не губят време, не си търсят оправдания и не ламтят за плътски удобства. Онези без сърце, от друга страна, ще използват вратички, ще си измислят оправдания и ще търсят възможности да си починат, ще правят всичко с бавно темпо и без чувство за неотложност или безпокойство, лишени от всякаква решителност да понасят страдание или да платят цена. И какво се случва накрая? Когато се сблъскат с объркване или трудност, всички се оказват в безизходица в продължение на много дни. Нито режисьорите, нито актьорите, нито сценаристите докладват проблема. Междувременно водачите са слепи и неспособни да го разпознаят като проблем. Дори ако го разпознаят като проблем, но не могат да го разрешат сами, те не го докладват нагоре. Докато бъде докладвано ниво по ниво на Горното, изминават десет дни или половин месец. Какво е било направено през тези десет дни или половин месец? Някой изпълнявал ли е дълга си? Не, те са си губили времето в ядене, пиене и веселие! Нима те просто не паразитират? Всички тези надзорници, които не могат своевременно да търсят решения на объркванията и трудностите, срещани в работата им, просто паразитират, като прекарват дните си безцелно. Такива хора накратко са известни като „лентяи“. Защо „лентяи“? Защото тези хора не подхождат към своя дълг със сериозност, отговорност, стриктност или позитивност, а по-скоро са нехайни, негативни и се скатават, като просто се надяват да възникне някаква трудност или безизходица, за да имат оправдание да прекратят дейността си и да спрат работата.

Водачите и работниците трябва не само своевременно да преодоляват объркванията и трудностите, срещани в работата, но също така трябва своевременно да проверяват и да установяват проблеми. Защо трябва да се прави това? Има само една цел да го правим: да се защити Божието дело и делото на Божия дом, като се гарантира, че всеки елемент от работата напредва гладко и е успешно завършен в рамките на нормалния работен график. За да се гарантира, че работата напредва гладко, какви проблеми трябва да бъдат разрешени? Първо, от съществено значение е щателно да се премахнат всички спънки или пречки, които смущават църковното дело, да се ограничат неверниците и злите хора, за да им се попречи да създават проблеми. Освен това надзорниците на всеки елемент от работата и братята и сестрите трябва да бъдат напътствани да

разберат истината и да намерят път за практикуване, да се научат да си сътрудничат хармонично и да се надзиравт взаимно. Само по този начин може да се гарантира завършването на работата. Независимо от срещнатите трудности или объркванията, ако водачите и надзорниците не могат да ги преодолеят, те трябва бързо да докладват проблемите на Горното и да търсят решения. Водачите и надзорниците, независимо от работата, която извършват, трябва да дават приоритет на разрешаването на проблеми, като разглеждат както техническите проблеми, така и принципните въпроси, свързани с работата, а също и различните трудности, които хората срещат по време на навлизането им в живота. Ако не можеш да преодолееш объркванията и трудностите, няма да можеш да вършиш добре работата си. Следователно, когато срещнеш необичайни трудности или объркванията, които не можеш да преодолееш, трябва своевременно да ги докладваш на Горното. Не губи време, тъй като забавяне от три до пет дни може да причини загуби на работата, а ако се забави за половин или един месец, загубите ще бъдат твърде големи. Освен това, независимо от проблема, той трябва да бъде разгледан въз основа на истините принципи. В никакъв случай не използвайте човешките философии за светски отношения за разрешаване на проблеми. Не превръщайте сериозните проблеми в малки, а след това малките в нищо, или просто недейте да хокате и двете страни, замесени в проблемите, а след това да ги успокоявате с нещо сладко, като винаги прибягвате до преговори и уговорки от страх проблемите да не ескалират. Това води до неразрешаване на проблемите на фундаментално ниво, след което остават тлеещи проблеми. Не е ли това просто начин да се изгладят нещата? Ако чувстваш, че си изчерпал всички човешки решения за даден проблем и той наистина не може да бъде разрешен, и изобщо не можеш да намериш принципите за техническите въпроси в работата, тогава трябва бързо да докладваш тези проблеми на Горното и да търсиш решения, без да чакаш или протакаш. Всеки проблем, който не може да бъде разрешен, трябва своевременно да бъде докладван на Горното за търсене на решение. Как ви звучи този принцип? (Добре.)

Често ли екипите за филмови продукции и екипите сценаристи стигат до безизходица по въпроси, свързани със снимките? Всеки има своите доводи и те не могат да постигнат консенсус, като винаги се впускат в словесни престрелки. Могат ли водачите да разрешат тези проблеми, когато възникнат? (Понякога могат.) Сблъсквали ли сте се вие някога със ситуация, в която водач е разрешил някои проблеми чрез общение, и това е звучало напълно разумно и теоретично обосновано, но вие все още не сте били сигурни дали съответства на изискванията на Божия дом или на истините принципи? (Да.) Как сте се справяли вие с такива ситуации? (Понякога сме търсили от Горното.) Това е правилният подход. Били ли сте някога в ситуация, в която сте решили да не питате за даден проблем, защото сте видели, че братът от Горното е доста зает, и сте си помислили, че всичко е

наред, стига въпросът да е теоретично правилен, и след това сте решили първо да пристъпите към заснемането, независимо дали това съответства на истината или не? (В миналото имахме сериозни проблеми с този въпрос. Това доведе до необходимостта да преработваме някои неща и причини прекъсвания и смущения в работата.) Тази ситуация е сериозна! Много от проблемите, срещани от екипите за филмови продукции, в крайна сметка всъщност са отговорност на екипа сценаристи. Например, ако един филм се окаже два часа и половина безцелен разказ, сценаристите носят основната отговорност. Но каква е отговорността на режисьорите? Ако сценарият е безцелен, трябва ли режисьорите да са способни да видят това? Теоретично би трябвало. Въпреки това режисьорите все пак могат да прекарват месеци и да изразходват значителна работна ръка, материални ресурси и финанси, за да завършат филмирането при такива обстоятелства. Какъв проблем е това? Като режисьори каква е вашата отговорност? След като получите сценарий, трябва да си помислите: „Този сценарий е дълъг и доста богат на съдържание, но му липсва ядро, тема. Цялата структура е бездушна. Този сценарий не може да бъде заснет. Трябва да бъде върнат на сценаристите, за да го преработят“. Способни ли сте да направите това? Вие връщали ли сте някога сценарий? (Не.) Дали защото не виждате проблемите, или защото се страхувате да го върнете? Или се страхувате, че някой ще ви съди, като каже: „Дадоха ти този завършен сценарий, а ти с една дума го отхвърли, изпрати го обратно — ти си твърде надменен, нали?“. От какво точно се страхувате вие? Виждате проблема, така че защо не връщате сценария на сценаристите? (Ние не сме отговорни за нашето филмопроизводство.) В екипите за филмови продукции, освен църковните водачи, и режисьорите трябва да действат като надзорници, които вземат решения и имат последната дума. Като се има предвид, че ти си режисьорът, ти трябва да поемеш пълна отговорност за този въпрос, като извършиш щателна проверка на сценария от момента, в който го получиш. Да кажем, че получаваш сценарий и го преглеждаш от началото до края, и смяташ, че съдържанието е доста добро. Той има ядро и тема, сюжетът се върти около основна сюжетна линия и цялостният сценарий изглежда няма големи проблеми — изглежда добре, заслужава да бъде заснет, и така сценарият може да бъде приет. Ако обаче сценарият е дълъг, разказва историята на даден човек от началото до края без акцент или основна тема, като оставя неясно какво цели да изрази сценарият, какво цели да постигне у зрителите или каква е централната му идея и какъв е духовният му смисъл — то той е просто безцелен разказ, объркан сценарий. Може ли този сценарий да бъде приет? Какво трябва да направят режисьорите в такава ситуация? Трябва да върнат сценария и да предложат на сценаристите да го преработят. Хората от екипа сценаристи могат да възразят, като кажат: „Това не е честно! Кои са те, че да проверяват сценария, който написахме? Защо те да решават? Божият дом трябва да се отнася към хората честно и разумно!“. Какво

трябва да се направи тогава? Ако режисьорите могат да установят проблеми в сценария, те не трябва да бързат да вземат решение, а първо трябва да разговарят за въпроса с църковните водачи и с членовете на екипа за филмови продукции. Ако всички, въз основа на дългогодишния си опит в снимането и разбирането си за сценарии, единодушно смятат, че даден сценарий не е съгласно критериите, и вярват, че заснемането му не само ще забави филмопроизводството, но и ще пропилее всички ангажирани човешки, материални и финансови ресурси, и никой не може да понесе такава отговорност, то тогава този сценарий трябва да бъде върнат. Безцелен сценарий категорично не трябва да бъде заснеман. Това е принцип. Ако всички са на едно мнение относно сценария, сценаристите трябва безусловно да го приемат и да преработят сценария според предложенията на екипа за филмови продукции. Ако все още има разногласия, членовете и водачите от двете страни могат да дебатират заедно, за да се види чии доводи съответстват на истините принципи. Ако безизходицата продължава, без да се стигне до заключение, трябва да се прибегне до последното средство, което е осмата отговорност на водачите и работниците, обсъдена днес: „Докладвайте своевременно и търсете начин да преодолеете обърквания и трудностите, които срещате в работата“. Проблеми, които са в задънена улица и не могат да бъдат разрешени, са известни като обърквания и трудности. Всяка страна смята, че нейните доводи са правилни, и никой не е способен да вземе решение. Сновенето напред-назад обърква въпроса, като замъглява разбирането на всички за всичките детайли на проблема и посоката, която да се поеме. В този момент водачите и работниците трябва да поемат своята отговорност да докладват своевременно и да търсят решения на тези проблеми и обърквания, които възникват в работата, като се стремят да ги разрешат своевременно, за да предотвратят възпрепятстването на напредъка на работата, и най-вече за да предотвратят по-нататъшното им натрупване. Своевременното докладване и търсене на начин за преодоляване на тези проблеми — не е ли това вършене на работа? Не е ли това проява на сериозно и отговорно отношение към работата? Не е ли това влагане на сърце в изпълнението на дълга? Не е ли това преданост? (Да.) Това е да имаш преданост към своя дълг.

Водачите и работниците, които отговарят за работата, трябва своевременно да забелязват и разрешават всички проблеми, които възникват в работата, тъй като само така може да се гарантира гладкото протичане на работата. Всички водачи и работници, които не могат да разрешават проблеми, нямат истината реалност и са лъжеводачи и лъжеработници. Всеки, който открива проблеми, но не ги разрешава, а вместо това ги избягва или прикрива, е безполезен некадърник, който само саботира работата. Спорните въпроси трябва да бъдат разрешавани чрез общение и дебат. Ако те не дават правилните резултати, а вместо това още повече объркват нещата, тогава главният водач трябва лично да поеме

отговорността за справяне с въпроса, като своевременно предложи решения и методи, а също така трябва своевременно да наблюдава, да разбира и да преценява какъв ще бъде изходът от ситуацията. Когато споровете по даден проблем продължават и не може да се стигне до решение, въпросът трябва бързо да бъде докладван на Горното за търсене на решение, вместо просто да се опитват да замажат нещата, да чакат или да отлагат, и най-вече вместо просто да пренебрегват проблема. Така ли вършат работата вашите настоящи водачи и работници? Те трябва своевременно да проследяват и да подтикват напредъка на работата, като същевременно установяват различните конфликти, които възникват в работата, без да пренебрегват и различните малки проблеми. Когато бъдат установени значителни проблеми, главните водачи и работници трябва да присъстват, за да участват в разрешаването им, като получат точно разбиране за всички подробности, за причината за възникването на проблема и за гледните точки на замесените, за да схванат точно какво всъщност се случва. В същото време те трябва да участват в общението, в дебатирането и дори в оспорването на тези въпроси. Това е необходимост. Участието е от решаващо значение, тъй като ти помага да преценяваш и разрешаваш проблемите, които възникват в работата. Ако само слушаш, без да се включваш, винаги стоиш настрана със скръстени ръце и се държиш като слушател в час, като си мислиш, че всеки проблем, възникнал в работата, не е твоя грижа и нямаш никакво конкретно мнение или отношение към въпроса, тогава ти очевидно си лъжеводач. Когато се включиш, ще знаеш в подробности какви точно проблеми са възникнали в работата, какво ги е причинило, кой е отговорен, къде е ключовият проблем и дали той се дължи на представите и фантазиите на хората или на техническа и професионална недостатъчност — всичко това трябва да бъде изяснено, за да могат проблемите да бъдат разгледани и разрешени справедливо. Когато участваш в тази работа и установиш, че проблемите не са създадени от хората или умишлено причинени от някого, но ти е трудно да определиш същността на проблема и не знаеш как да го разрешиш, а двете страни спорят за него дълго време, или когато всички са посветили сърце и усилия на даден проблем, но все още не могат да го разрешат и не могат да намерят принципите или посоката, което води до застой в работата, и също така се страхуваш, че продължаването би причинило допълнителни грешки, прекъсвания и негативни последствия — тогава какво трябва да направиш? Това, което водачите и работниците най-много трябва да направят, не е да обсъждат контрамерки или решения с всички, а по-скоро да докладват проблема на Горното възможно най-скоро. Водачите и работниците трябва да обобщят и запишат проблемите в работата и своевременно да ги докладват на Горното, без да протакат, да чакат или да таят нагласа за уповаване на късмет, като си мислят, че един нощен сън може да донесе вдъхновение или внезапна яснота — рядко явление, което е малко вероятно да се

случи. И така, най-доброто решение е да се докладва проблемът на Горното и да се търси решение възможно най-бързо, като се гарантира, че проблемът е преодолян своевременно и възможно най-бързо. Това е истинско вършене на работа.

Объркванията и трудности, които водачите и работниците често срещат в своята работа

I. Объркванията

Въз основа на току-що обсъденото съдържание, нека обобщим какво точно се има предвид под „объркванията“ и „трудности“. Това не е едно и също нещо. Първо, ще обясня термина „объркване“. Объркване е, когато не можеш да прозреш даден въпрос; не знаеш как да го прецениш или разпознаеш по начин, който съответства на принципите или е точен. Дори ако можеш донякъде да го прозреш, не си сигурен дали твоят възглед е правилен, не знаеш как да се справиш с въпроса или да го разрешиш, и ти е трудно да стигнеш до заключение по него. Накратко казано, не си уверен за него и не можеш да вземеш решение. Ако не разбираш дори малко от истината и никой друг не разреши проблема, тогава той става неразрешим. Не е ли това изправяне пред трудно предизвикателство? Когато се сблъскат с такива проблеми, водачите и работниците трябва да ги докладват на Горното и да търсят от Горното, за да ги разрешат по-бързо. Често ли се сблъсквате с объркванията? (Да.) Редовното сблъскване с объркванията само по себе си е проблем. Да кажем, че си изправен пред проблем и не знаеш подходящия начин да се справиш с него. Някой предлага решение, което смяташ за разумно, докато друг човек предлага различно решение, което ти също смяташ за разумно, и ако не можеш ясно да видиш кое решение е по-подходящо, като мненията на всички се различават и никой не схваща първопричината или същността на проблема, тогава неминуемо се появяват пропуски в разрешаването на проблема. Следователно, за да се разреши даден проблем, е от решаващо значение и е важно да се определи неговата първопричина и същност. Ако водачите и работниците не са проницателни, не схващат същността на проблема и не могат да стигнат до правилното заключение, те трябва своевременно да докладват проблема на Горното и да търсят решение от него. Това е необходимо и не е прекалена реакция. Неразрешените проблеми могат да доведат до сериозни последствия и да повлияят на църковното дело — това трябва да бъде напълно разбрано. Ако си изпълнен с опасения и винаги се страхуваш, че Горното може да прозре истинските ти възможности или че може да адаптира възложения ти дълг или да те освободи от длъжност, когато прозре, че не си способен да вършиш реална работа, и съответно не смееш да докладваш проблема — това лесно може да забави нещата. Ако срещнеш объркванията, които не можеш да разрешиш сам, но не ги докладваш на Горното, когато това причини сериозни последствия и Горното те държи отговорен, ще си в голяма беда. Нима

това не е само по твоя вина? Когато се сблъскат с такива объркванията, ако водачите и работниците не са отговорни и просто изричат някакви доктрини и прилагат някакви правила, за да уредят нехайно въпроса, тогава проблемът остава неразрешен и нещата остават там, където са, а работата не може да продължи напред. Точно това се случва, когато объркванията останат неразрешени. Това причинява забавяния доста лесно.

Когато възникнат объркванията, някои водачи и работници могат да усетят, че е възникнал проблем, докато други водачи и работници не са способни да открият проблема — тези от втората група са с изключително лоши заложби, вцепенени и ниско интелигентни, липсва им чувствителност към какъвто и да е проблем. Независимо колко голямо е объркването, което се появява, това, което те проявяват, е вцепенение и ниска интелигентност. Те пренебрегват проблема и се опитват да го заобиколят — това са лъжеводачи, които не вършат истинска работа. Онези водачи и работници, които притежават известни заложби и работоспособност, са способни да осъзнаят, когато възникнат такива ситуации: „Това е проблем. Трябва да го отбележа. Горното никога преди не е споменавало такъв проблем и това е първото ни сблъскване с него, така че какви точно са принципите за справяне с този тип ситуация? Как трябва да се разреши този конкретен проблем? Струва ми се, че имам някакви интуитивни мисли, но те са неясни, и имам известно отношение към такива въпроси, но само да имаш отношение е недостатъчно. От решаващо значение е да се търси истината, за да се разреши проблемът. Трябва да изнесем този въпрос пред всички, за да разговаряме за него и да го обсъдим заедно“. След поредица от общения и обсъждания, ако все още не знаят как да постъпят, без точен план за практикуване при разрешаването на проблема, и ако объркването продължава, тогава трябва да потърсят решение от Горното. На този етап отговорността на водачите и работниците е да отбележат моментите на объркване по проблема, така че когато дойде времето, да могат ясно да обяснят какъв точно е проблемът на объркването и какво точно се търси. Това е, което водачите и работниците трябва да направят.

II. Трудности

A. Какво представляват трудностите

Сега нека разгледаме термина „трудности“. От буквална гледна точка, трудностите са по-сериозни от объркванията. И така, за какво точно се отнасят трудностите? Някой да обясни. (Бог, нашето разбиране е, че трудностите са действително срещнати проблеми, които човек вече се е опитал да разреши, но все още не може да разреши. Те се считат за трудности.) (Да добавя нещо, понякога човек може да се сблъска с много заплетени проблеми, с които никога преди не се е сблъсквал, когато на всички им липсва преживяване, напълно са озадачени и нямат мнения или идеи — това са вид много предизвикателни

проблеми.) Много предизвикателните проблеми се наричат трудности, нали? Най-простото, най-прякото обяснение на трудностите е, че те са проблеми, които действително съществуват. Например заложбите на даден човек, професионалните му умения, физическите болежки, както и проблемите, свързани с обкръжаващата среда и времето, и така нататък — всички тези действително съществуващи проблеми се наричат трудности. Осмата отговорност на водачите и работниците обаче, за която сега разговаряме, е, че те трябва да докладват своевременно и да търсят начин да преодолеят объркванията и трудностите, които срещат в работата. Тук трудностите, за които става дума, не са онези широко дефинирани, действително съществуващи проблеми, а са възникналите в работата особено заплетени въпроси, на които не могат да намерят решение. Какъв вид проблеми са това? Това са външни дела, не особено свързани с истините принципи. Въпреки че тези въпроси не включват истините принципи, те са по-заплетени от общите проблеми. С какво са по-заплетени? Например те включват правни и правителствени разпоредби или засягат безопасността на някои хора в църквата и така нататък. Всичко това са трудности, с които се сблъскват водачите и работниците в работата си. Например, когато вярваш в Бог в чужбина, независимо в коя държава живееш, цялата църковна работа и условията на живот на братята и сестрите трябва да са съобразени с местните правителствени разпоредби и се изисква разбиране на местните закони и политики. Тези въпроси включват взаимодействие с външния свят и справяне с външни дела. Те са относително по-сложни в сравнение с вътрешните църковни кадрови въпроси. Къде се крие сложността? Не е толкова просто, колкото просто да кажеш на хората в църквата да се покоряват на Бог, да бъдат послушни, да практикуват истината, да изпълняват предано дълга си, да разбират истината и да се справят с въпросите според принципите — само казването на тези неща няма да разреши проблемите. Вместо това се изисква разбиране на всеки аспект от законите, политиките и разпоредбите на държавата, както и на местните обичаи и практики, наред с други неща. Има много фактори, свързани с тези външни дела, и често възникват неочаквани проблеми или проблеми, които са трудни за разрешаване с помощта на църковните принципи, и появата на тези проблеми създава трудности. Например вътре в църквата, ако някои хора изпълняват дълга си нехайно, тези проблеми могат да бъдат разрешени чрез общение за истината, чрез кастрене или чрез предоставяне на помощ и подкрепа. Но външно можеш ли да използваш тези принципи и методи, за да се справяш с въпросите? Може ли този подход да разреши такива проблеми? (Не.) Какво трябва да се направи тогава? Трябва да се използват някои мъдри методи за преодоляване и реагиране на такива въпроси. В процеса на преодоляване на тези външни дела Божият дом също е установил някои принципи, но независимо как се обясняват те, все още често възникват всякакви трудности. Защото този свят, това общество и това човечество са твърде мрачни и твърде сложни, а

поради смущението от злите сили на големия червен змей, при преодоляването на тези външни дела ще възникнат някои неочаквани и допълнителни трудности. Когато тези трудности възникнат, ако ви бъде даден само един прост принцип, който гласи: „Просто се покорете на Божиите подредби. Всичко е устроено от Бог, просто не обръщайте внимание на проблема“, това може ли да разреши въпроса? (Не.) Ако проблемът не може да бъде разрешен, тогава това, което се случва, е, че средата, в която братята и сестрите изпълняват дълга си, и жизнената им среда биват смутени, тормозени и увредени. Не води ли това до появата на трудности? Какво трябва да се направи тогава? Може ли да се подходи с избухливост? Очевидно не. Някои казват: „Тогава можем ли да го разрешим със законни средства?“. Много неща не могат да бъдат разрешени от закона. Например на места, където големият червен змей се намесва и въздейства, може ли законът да разреши проблемите? Там законът няма никакво въздействие. На много места човешката власт често надхвърля закона, така че не очаквайте да разрешите проблемите, като разчитате на закона. Използването на човешки методи или избухливост за разрешаването им също не е подходящо. Какво трябва да правят водачите и работниците в такива ситуации? Могат ли онези, които знаят само да бълват думи и доктрини, да разрешат тези проблеми, когато възникнат? Не са ли това особено заплетени въпроси? Смяташ ли, че наемането на адвокат и отиването в съда, за да ги разрешиш, би проработило? Разбират ли тези хора истината? В този свят няма място за разумни доводи. Дори съдиите в една правова държава невинаги действат според закона, а по-скоро приспособяват решенията си в зависимост от това кой е замесен, като им липсва справедливост. В този свят, където и да е, хората разчитат на сила, на власт, за да подкрепят думите си. И така, на какво трябва да разчитаме ние, които вярваме в Бог? Трябва да се отнасяме към хората и да се справяме с въпросите според Божиите слова, според истината. Но може ли всичко да върви гладко за нас в света, ако разчитаме на Божиите слова и на истината? Не, не може. Това изисква мъдрост. Следователно, когато водачите и работниците се сблъскат с такива въпроси, ако почувстват, че въпросът е изключително важен и се страхуват, че може да се справят с него по неподходящ начин и така да донесат неприятности на Божия дом, причинявайки нежелани въздействия или последствия, тогава такива въпроси са трудности за тях. Когато се сблъскат с трудности, които не могат да разрешат, те трябва своевременно да ги докладват на Горното и да търсят подходящи методи за разрешаване на проблемите. Това е, което водачите и работниците трябва да направят.

Б. Правилните възгледи и нагласи, които човек трябва да притежава, когато се сблъсква с трудности

Това, което трябва да ви обясня тук, не е насочено само към водачите и работниците, но и към всички присъстващи — това е най-важният принцип. Където

и да извършвате църковното дело, да изпълнявате дълга си или да проповядвате евангелието, винаги ще има бурни води. Дори самото Божие дело е изпълнено с трудности — всички вие забелязали ли сте този факт? Въпреки че може да не знаете или да не разбирате ясно подробностите, всички вие сте наясно с общите обстоятелства. Разпространяването на Божието евангелско дело не върви по мед и масло и всички вие трябва да сте психически подготвени и да осъзнавате това. Този установен факт е налице, така че какво отношение трябва да възприемем към тези въпроси, за да бъде то най-подходящо, най-разумно и най-правилно? Правилно ли е да бъдеш плах и уплашен вътре в себе си? (Не.) Понеже не е правилно да си плах и уплашен, тогава правилно ли е да имаш отношението и възгледа, че не се страхуваш нито от небето, нито от земята, че си враг на целия свят, че се съпротивляваш на целия свят докрай и вървиш срещу течението? (Не.) Това рационалността на нормалната човешка природа ли е, или е избухливост? Тези неправилни възгледи са все отражение на избухливост, а не на истинска вяра. Тогава какви възгледи и нагласи са правилни? Нека ви изброя няколко. Това е първият възглед, който хората трябва да имат: независимо дали в чужбина или в Китай, да отдаваш от все сърце всичко на Бог и да изпълняваш дълга си, е най-справедливата кауза сред цялото човечество от древни времена до днес. Нашето изпълнение на дълга е открито и почтено, а не тайно, защото това, което правим сега, е най-справедливата кауза сред човечеството. За какво се отнася това „справедливо“? То се отнася за истината, за Божията воля, за подредбите и поръченията на Създателя. То напълно надхвърля човешкия морал, етика и закони и е кауза, извършвана под ръководството и грижата на Създателя. Това не е ли най-правилният възглед? От една страна, този възглед е действително съществуващ факт. От друга, той е и най-правилното осъзнаване на дълга, който човек изпълнява. Това е вторият възглед, който хората трябва да имат: Бог господства над всички неща и всички събития. Всичко, включително владетелите на света и всяка власт, религия, организация и етнос в света, е под върховенството и контрола на Божията ръка — ничия съдба не се контролира от самия него. Ние не сме изключение; нашите съдби са под върховенството и контрола на Божията ръка и никой не може да промени посоката, в която отиваме и където оставаме, нито някой може да промени нашето бъдеще и крайна цел. Точно както се казва в Библията: „Сърцето на царя е като водите на река в ръката на Йехова — Той го насочва, накъдето пожелае“ (Притчи 21:1). Колко повече това важи за съдбите на незначителните хора като нас! Управлението и системата на владетеля на държавата, в която живеем, както и условията на живот в тази държава, дали те са заплашителни, враждебни или приятелски към нас — всичко това е под Божието върховенство и ние няма за какво да се тревожим или безпокоим. Това е възгледът, който хората трябва да поддържат, и осъзнаването, което трябва да имат, както и истината, която трябва да притежават и да разбират.

И това е третият възглед, който, разбира се, е и най-важният: независимо къде живеем, в коя държава, и независимо от нашите способности или заложби, ние сме просто една частица от множеството незначителни сътворени същества. Единствената отговорност и дългът, които трябва да изпълняваме, е да се покоряваме на върховенството, подредбите и устроеното от Създателя; няма нищо друго, толкова е просто. Въпреки че в момента сме в свободна държава и в свободна среда, ако един ден Бог издигне враждебна сила, за да ни преследва и да ни навреди, не бива да имаме никакви оплаквания. Защо не бива да се оплакваме? Защото отдавна сме подготвени; нашето задължение, отговорност и дълг е да се покоряваме на всичко, което Бог върши, на всичко, което Бог устройва. Това покорство истината ли е? Това ли е отношението, което хората трябва да имат? (Да.) Ако един ден цялото човечество и цялата среда се обърнат срещу нас и сме изправени пред смъртта, трябва ли да се оплакваме? (Не бива.) Някои казват: „Нима Бог не ни доведе в чужбина, за да не трябва повече да страдаме от жестокото преследване на Сатана? Нима не беше, за да можем свободно да изпълняваме дълга си и да дишаме въздуха на свободата? Тогава защо Бог все още възнамерява да се изправим пред смъртта?“. Тези думи не са правилни. Покоряването на устроеното и на подредбите на Бог е нагласа — нагласата, която хората трябва да имат към Бог, към Божието върховенство. Това е нагласата, която едно сътворено същество трябва да притежава.

Има още един най-съществен момент, който хората трябва да осъзнават: въпреки че в чужбина е относително стабилно и свободно, все пак е трудно да се избегне честото тормозене от страна на големия червен змей. Изправени пред тормоза на големия червен змей, някои хора се притесняват: „Силата на големия червен змей е твърде голяма. Той може да подкупи важни фигури по света, за да му служат, да работят от негово име. Така че, дори да избягаме в чужбина, все още сме в опасност, все още сме под непосредствена заплаха! Какво можем да направим?“. Всеки път, когато чуват тези новини, някои хора се притесняват и се плашат, искат да направят компромис, искат да избягат, без да знаят къде да се скрият. Винаги, когато това се случи, някои си мислят: „Светът е толкова голям, но в него няма място за мен! Под властта на големия червен змей страдам от неговото преследване, и дори извън обхвата на неговата власт, защо все още съм смущаван от него? Властта на големия червен змей е твърде голяма. Дори да избягам накрай света, защо все пак може да ме намери?“. Хората не могат да не бъдат обзети от ужас и не знаят какво да правят. Това проявление на вяра ли е? Какъв е проблемът тук? (Липса на вяра в Бог.) Само липса на вяра в Бог ли е? Дълбоко в себе си чувствате ли се по-непълноценни от другите? Чувствате ли се малко потайно, като крадец, затова че вярвате във Всемогъщия Бог и че изпълнявате дълга си в църквата? Чувствате ли се донякъде по-непълноценни от хората в религиозния свят? „Вижте тяхната сила. Те имат официални пастори и

признати от държавата грандиозни катедрали, толкова е луксозно! Имат хорове и предприятия в различни държави. А вижте нас, винаги тормозени, изправени пред отхвърляне, където и да отидем — защо сме различни от тях? Защо не можем да говорим откровено за това, където и да отидем? Защо трябва да живеем толкова окаяно? Особено цялата тази негативна пропаганда я има в Интернет. Защо другите църкви не понасят това, защо ние винаги трябва да страдаме от тези неща? Други вярващи в Бог открито заявяват вярата си в християнството, където и да отидат, но ние, вярващите във Всемогъщия Бог, не смеем да говорим открито и се страхуваме, че лоши хора може да ни докладват и тогава ще ни арестуват“. Наскоро чух, че някакъв човек, който твърдял, че е държавен чиновник, е задал на няколко братя и сестри няколко въпроса. Като видели, че ги разпитва чиновник, те се уплашили и разкрили всичко, което знаели, и отговаряли на всичко, за което ги питали. Какъв беше проблемът в това, че постъпиха така? Ти си вярващ в Бог — защо се страхуваш от чиновници? Ако не си извършил нищо незаконно, няма нужда да се страхуваш. Ако имаш истината, защо да се страхуваш от дяволи и от Сатана? Смяташ ли, че да вярваш в Бог не е правилният път? Чувстваш ли, че си извършил нещо незаконно? Тогава защо се страхуваш от един чиновник? Такива хора не са ли глупави и невежи? Някои хора са страдали много от преследвания и гонения в континентален Китай. След като са дошли в чужбина, чувстват ли се виновни, че вярват в Бог? Чувстват ли се опозорени от преследването на големия червен змей? Чувстват ли се засрамени да погледнат предците си и опозорени, защото са били принудени да избягат в чужбина, за да вярват в Бог и да изпълняват дълга си? Виждат ли, че сатанинският режим и религиозният свят се отнасят враждебно към Бог и църквата и чувстват ли се по-непълноценни, може би дори по-опозорени, отколкото ако бяха извършили престъпление? Вие изпитвате ли тези чувства? (Не.) Може на пръв поглед да клатите глави, без да искате да подхранвате тези мисли и чувства, но когато се сблъскате с действителни ситуации, манталитетът на човека, неговото поведение и несъзнателните действия, които предприема, неизбежно разобличават най-дълбоките, най-скритите аспекти на сърцето му. Какво се случва в тази ситуация? Ако нямаш тези неща, защо се страхуваш? Човек, който не е нарушил закона, страхува ли се от полицията? Страхува ли се от съдията? Не. Само онези, които са нарушили закона, се страхуват най-много от полицията, и само китайците, които са свикнали да бъдат потискани от полицията, се страхуват най-много от нея, защото полицията на ККП е поставена над закона и прави каквото си иска. Затова, когато китайците за първи път пристигнат в чужбина, само като видят полицай, се плашат. Това е резултат от това, че са уплашени от управлението на големия червен змей, това е нещо, което се разкрива в подсъзнанието им. В западните държави твоят статус е законен, имаш право на пребиваване, не си нарушил никакви закони, нито си нападнал правителството и не си извършил никакви престъпления. Независимо

колко спорове може да предизвика твоята вяра в религиозния свят, един факт остава сигурен: твоята вяра е законно защитена, тя е законна и свободна и това е твое законно човешко право. Ти не си нарушил абсолютно никакви закони, така че ако някой твърди, че е полицай, и те разпитва: „Вярваш ли във Всемогъщия Бог? Покажи ми документите си! Откъде си? На колко години си? От колко години си вярващ? Къде живееш? Кажи ми адреса си!“, как би отговорил? На първия въпрос: „Вярваш ли във Всемогъщия Бог?“, как би отговорил? (Да.) Защо бихте казали „да“? Това въз основа на факти ли е? Или това е твоята отговорност като гражданин, че трябва да казваш „да“, ако те питат? Или Бог ти е наредил да кажеш „да“? Какво е основанието ви? Що се отнася до второто нещо, за което ви питат: „Покажи ми документите си!“, бихте ли ги показали? (Не.) А третият въпрос: „Къде живееш? Напиши адреса си“. Бихте ли го написали? (Не.) Четвъртият въпрос: „От колко години вярваш в Бог? Кой те въведе във вярата? Защо вярваш? От колко години си в чужбина?“. Бихте ли отговорили на тези въпроси? (Не.) Петият въпрос: „Какъв дълг изпълняваш тук? Кой е твоят водач?“. Бихте ли отговорили на това? (Не.) Защо не? (Не съм длъжен да им казвам.) Тогава да се върнем към първия въпрос: ако ви попитат дали вярвате във Всемогъщия Бог, всички вие единодушно казахте, че ще отговорите с „да“. Правилно ли е да се отговори по този начин? (Не.) Защо е неправилно? (Защото вярата е лична свобода. Полицията няма правомощия да се намесва. Следователно имам право да не им казвам.) Тогава защо не би им казал? (Защото първо трябва да изясня защо ме разпитват, в качеството на какво го правят и дали разпитът им е законен или не. Ако целта и самоличността им са неясни, не съм длъжен да отговарям на въпросите им.) Това твърдение е правилно. Отначало всички заявихте, че ще отговорите с „да“, но докато продължавах да питам, започнахте да усещате, че нещо не е наред, като считахте, че отговорът ви е неправилен. Установихте ли къде е проблемът? По този въпрос това е разбирането, което трябва да имате: не сме нарушили никакви закони, като вярваме в Бог, не сме престъпници, имаме своите човешки права и свободи. Не всеки може да ни разпитва или да ни задава въпроси по свое усмотрение. Това не е случай, в който трябва да отговаряме вярно на всеки, който ни задава въпроси. Не сме длъжни да правим това. Правилни ли са тези думи? (Да.) Незаконно е някой, независимо кой, да ни разпитва произволно. Трябва да разбираме закона и да се научим как да го използваме, за да се защитаваме. Това е мъдростта, която Божиите избраници трябва да притежават. И така, какво трябва да направиш, ако се сблъскаш с такава ситуация в бъдеще? Ако някой те попита дали вярваш във Всемогъщия Бог, как би отговорил, как би се справил? Първото нещо, което казваш, е: „Кой си ти? С какво право ме питаш за това? Познавам ли те?“. Ако каже, че е служител на някаква правителствена агенция, тогава трябва да го помолиш да покаже документите си. Ако не покаже документите си, казваш: „Нямаш право да говориш с мен и аз не съм длъжен да ти отговарям. Има много

държавни чиновници. На всички ли трябва да отговарям? Правителството е назначило хора, които да изпълняват определени задачи — наистина ли ти отговаряш за този въпрос? Дори да е така, аз не съм нарушил закона, така че защо трябва да ти отговарям? Защо трябва да ти казвам всичко? Ако смяташ, че съм направил нещо нередно и съм нарушил закона, можеш да представиш доказателства. Но ако искаш да отговоря на някой от твоите въпроси, иди да говориш с моя адвокат. Не съм длъжен да ти отговарям и ти нямаш право да питаш!“. Какъв е този начин на отговор? Изразява ли достойнство? (Да.) Тогава какво показваше вашият отговор? Изразяваше ли достойнство? (Не.) Да отговориш по вашия начин, показва невежество по отношение на закона. Ти просто отговаряш на всичко, което другите те питат, и какво се случва накрая? Ставаш Юда. Вие можете да отговаряте безразсъдно и ето една причина за това: хората в държавата на големия червен змей са били индоктринирани и са им промили мозъците да мислят, че вярващите в Бог са невежи, че са от по-низша класа и преследвани от държавата, че в тази държава те трябва да живеят без човешки права или достойнство. Така вярващите сами се принизяват към по-нисък статус. След като дойдат в западните държави, те не разбират такива неща като какво са човешките права, какво е достойнството или какви са задълженията на гражданина. Така че, когато някой те попита дали вярваш в Бог, прибързано признаваш от страх, като му казваш всичко, което знаеш, и не показваш никакъв духовен ръст. Кой причини всичко това? Причини го индоктринирането и управлението на големия червен змей. Дълбоко в подсъзнанието на всеки в континенталната част съществува идеята, че щом вярваш в Бог, заемаш най-ниския статус в това общество, сред човечеството. Ставаш откъснат от обществото и от човечеството. С други думи, на тези хора им липсват достойнство, човешки права и осъзнатост да се защитават. Те са глупави, невежи и лишени от прозрение, като позволяват на другите да ги тормозят и манипулират по свое усмотрение. Това е вашият начин на мислене. Далеч от това да останеш непоколебим в свидетелството си за Бог, ти Го продаваш във всеки един момент, превръщаш се в Юда във всеки един момент. И така, как можеш да действаш с достойнство? Как трябва да се изправиш пред непознат, който ти задава въпроси? Първо, попитай кой е той, след това го помоли да покаже документите си. Това е правилната правна процедура. В западните държави полицаите или всички други държавни чиновници, когато общуват с обществеността като представители, които работят от името на правителството, винаги първо показват документите си. След като провериш самоличността им въз основа на техните документи, тогава решаваш как да отговориш на въпросите им или как да реагираш на исканията им към теб. Разбира се, по този въпрос ти определено имаш свобода на избор, напълно си самостоятелен, не си марионетка. Въпреки че си китаец и член на Църквата на Всемогъщия Бог, ти също така си законен и признат член на държавата, в която

пребиваваш. Не забравяй, че имаш независимост. Ти не си роб или затворник на никоя държава, ти си човек, който може да се ползва от законите, от човешките права и от системите на тази държава.

Въз основа на съдържанието, за което разговарях, как трябва да се изправяте пред внезапни обстоятелства и неочаквани събития? Това е четвъртата точка, за която ще разговаряме — „не бъдете плахи“. Някои хора питат: „Да не бъдеш плах означава ли просто да действаш по глупаво смел начин?“. Не, да не бъдеш плах означава да не се страхуваш от никаква власт, защото ние не сме престъпници, не сме роби. Ние сме достойните Божии избраници, достойните сътворени човешки същества под върховенството на Създателя. В подхода си към този въпрос преди всичко не бъдете плахи. Освен това активно поддържайте своя дълг и средата, в която изпълнявате дълга си, а също така се изправяйте с активно отношение пред различните обстоятелства и твърдения, действия и пред другите неща на различните власти, които са насочени към нас. Да се изправяш пред тях активно и да не бъдеш плах — какво мислите за това отношение? (Добро е.) Да живееш по този начин е достойно, като човек. Това не е да живееш недостойно, само за да си изкарваш прехраната. Ние идваме в чужбина, за да изпълняваме дълга си, а не за да си пълним стомасите или за да свързваме двата края. Не сме нарушавали никакви закони, не сме създавали неприятности на никоя държава и със сигурност не сме роби на никоя държава. Ние изпълняваме дълга на сътворени същества в Божия дом, издържаме се сами, не зависим от другите. Това е напълно законно.

От четирите точки, които току-що обсъдихме, всяка една е от решаващо значение. Коя беше първата точка? (Независимо дали в чужбина или в Китай, това да отдаваш от все сърце всичко на Бог и да изпълняваш дълга си, е най-справедливата кауза сред цялото човечество от древни времена до днес. Нашето изпълнение на дълга е открито и почтено, а не тайно, защото това, което правим сега, е най-справедливата кауза сред човечеството.) А втората? (Бог господства над всички неща и всички събития. Всичко, включително владетелите на света и всяка власт в света, е под върховенството и контрола на Божията ръка — ничия съдба не се контролира от самия него. Ние не сме изключение; нашите съдби са под върховенството и контрола на Божията ръка и никой не може да промени посоката, в която отиваме и в която оставаме. Какви са управлението и системата на владетеля на страната, в която живеем, какви са условията на живот в тази страна и дали те са заплашителни, враждебни или приятелски към нас — всичко това е под Божието върховенство и ние няма за какво да се тревожим или безпокоим.) Третата точка? (Независимо къде се намираме и независимо от нашите способности или заложби, ние сме просто една частица от множеството незначителни сътворени същества. Единствената отговорност и дългът, които трябва да изпълняваме, е да се покоряваме на върховенството, подредбите и

устроеното от Създателя. Въпреки че в момента сме в свободна държава, ако един ден Бог издигне враждебна сила, за да ни преследва и да ни навреди, не бива да имаме никакви оплаквания. Това е така, защото нашето задължение, отговорност и дълг е да се покорим на всичко, което Бог върши, на всичко, което Бог устройва.) Четвъртата точка се отнася за активното изправяне пред всички външни хора, събития и неща, без плахост. Тези четири точки са отношенията и разбиранията, които всеки, който изпълнява дълга си, трябва да има, и те са също истините, които всеки, който изпълнява дълга си, трябва да разбира. Въпреки че тези четири точки не са много свързани с осмата отговорност на водачите и работниците, за която разговаряхме днес, тъй като говорим за трудностите в работата, все пак трябва да засегнем тези въпроси, това не е напразно.

В. Принципите, които водачите и работниците трябва да практикуват, когато се сблъскват с трудности

Някои водачи и работници се сблъскват с доста трудни за справяне въпроси във външните дела и се оказват в безизходица, неспособни са да прозрат корена на проблема, нито знаят как да подходят към него. Те просто го пренебрегват, в резултат на което въпросът се забавя. Какъв е този проблем? Това са лъжеводачи, които не са способни да вършат работа и само причиняват забавяния. На лъжеводачите им липсва разумът на нормален човек. Щом не могат да се справят с проблемите, защо не ги докладват на Горното? Ако докладваш проблем на Горното, можем да се изправим заедно пред него и проблемът в крайна сметка ще бъде разрешен. Има някои неща, които вие не можете да прозрете. Аз ще ви помогна да ги анализирате. Стига да не нарушаваме закона или правителствените разпоредби, няма проблем, който да е твърде голям за преодоляване. При въпроси, включващи истините принципи, ние ги разрешаваме сами. При въпроси, включващи закона, можем да потърсим правен съвет за помощ и да ги разрешим по законен път. Независимо какви зли сили умишлено смущават и саботират делото на Божия дом, помнете едно: стига да не нарушаваме закона или да не нарушаваме правителствените разпоредби, никой не може да ни направи нищо. Това е така, защото повечето задгранични държави са демократични и се ръководят от закона. Дори злите сили да действат против закона, те също се страхуват от разобличаване и правни санкции. Това е факт. Независимо как тъмните ръце на големия червен змей смущават и саботират делото на Божия дом или тормозят нормалния ни живот, или подкупват някого да върши лоши неща, ние трябва да правим снимки и автентични видеозаписи, сериозно да водим точни записки и ясно да записваме времето, мястото и замесените лица. Когато му дойде времето, ще разрешим въпроса по законен път и не трябва да се страхуваме от него. Колкото и безумно да е потисничеството на големия червен змей, ние не се страхуваме от него, защото Бог е нашата опора и един ден Бог ще изпрати

бедствия, за да го унищожи, Бог директно ще му въздаде възмездие и няма да е необходимо ние да правим нищо. Понякога вие не можете да прозрете някои въпроси. В такъв случай трябва бързо да ги докладвате нагоре и Горното ще ви покаже път, като превърне големите проблеми в малки, а малките — в разрешени. Всъщност за много от въпросите вие не знаете как да ги анализирате и не можете да прозрете същността им, и смятате, че ситуацията е важна и сериозна, но след анализ от Горното ще осъзнаете, че това всъщност е нищо. Няма от какво да се страхувате и не е нищо значимо — просто възприемете подход на ненамеса и след известно време въпросът ще се разреши от само себе си. Смущенията на злите сили не могат да предизвикат голям смут. Те най-много се страхуват от публично разобличаване, затова не смеят да прекрачат границите. Ако няколко шута се осмелят да прекрачат границите, можем да го разрешим законно, като предприемем правни мерки. Това е нещо, което всички водачи и работници трябва да прозрат. Независимо с каква ситуация се сблъскате, в никакъв случай не бива да действате объркано или глупаво. Ако не можеш да прозреш дадена ситуация или да се справиш с нея, трябва незабавно да я докладваш нагоре и да оставиш Горното да ти даде съвети и стратегии. Единственият истински страх е, че лъжеводачите не могат да прозрат проблемите или да се справят с тях, и въпреки това не ги докладват на Горното или не информират Горното за тях. Те чакат, докато ситуацията ескалира и забави работата, преди да я докладват нагоре, като вероятно губят най-добрата възможност за справяне с проблема. Това е като с човек, който има рак, но не се преглежда или не се лекува навреме, и отива в болницата за лечение едва в късния стадий на рака, но тогава вече е твърде късно и може само да чака смъртта. И така, най-вероятно е лъжеводачите да забавят нещата в работата си. Лъжеводачите са умствено увредени, те са негодници, те нито са отговорни към делото на Божия дом, нито го поддържат. Защо се казва, че лъжеводачите са измет, предвестници на гибел, идиоти, на които най-много им липсва разум? Именно това е причината. Всеки лъжеводач с толкова малки заложби, че не може да се справи дори с външните въпроси, трябва незабавно да бъде освободен от длъжност и отстранен, и никога повече да не бъде използван, за да се предотврати по-нататъшно забавяне на делото на Божия дом. Работата на лъжеводачите е най-възпрепятстваща. Често, когато възникне проблем, той би могъл да бъде разрешен чрез навременна консултация с всички. Единственото притеснение е, че отговорният лъжеводач е умствено увреден, че не е способен сам да разреши проблема, и въпреки това не го обсъжда с групата за вземане на решения, нито го докладва на Горното, а възприема отношение на нехайство, като прикрива и потиска проблема — това е, което най-много забавя нещата. Ако въпросът се забави и обстоятелствата се променят, това може да доведе до загуба на инициативата при справянето с проблема, което води до пасивна ситуация. Какво доказва това? Някои неща не могат да се бавят и трябва да се

решават своевременно, при първа възможност. Лъжеводачите обаче не осъзнават това, така че хора с изключително малки заложби в никакъв случай не бива да ръководят. Лъжеводачите знаят само да бълват някои думи и доктрини и не могат да разрешат никакви действителни проблеми. Те или вредят на хората, или причиняват забавяния. Само чрез освобождаването им от длъжност и избирането на хора с бреме и с чувство за отговорност да бъдат водачи и работници църковното дело може да напредва нормално. Независимо от проблемите, с които се сблъсквате, стига да можете да търсите истината, има начин да ги разрешите. Външните въпроси и смущенията, причинени от големия червен змей, могат да бъдат разрешени чрез правни средства, когато е необходимо, това не е нищо особено. Стига да не престъпваме закона или да не нарушаваме правителствените разпоредби, никой не може да ни направи нищо и с тази увереност няма нужда да се страхуваме от никакви смущения от Сатана или от дяволите.

Сега проблемът с лъжеводачите трябва да бъде разнищен и разбран. Това е от решаващо значение за доброто извършване на църковното дело! Нека сега да разговаряме за това, защо лъжеводачите, когато се сблъскат с проблеми, които не могат да разрешат сами, все пак не ги докладват на Горното. Как трябва да гледаме на това? Всички вие можете да анализирате това и да извлечете полза от него. Проблемът с лъжеводачите, които не вършат истинска работа, вече е сериозен, но има още по-сериозен проблем: когато църквата се сблъска със смущения от зли хора и антихристи, лъжеводачите не само не се справят с това, но още по-лошо е, че те също така не го докладват на Горното, като позволяват на злите хора и на антихристите да смущават църквата — те просто наблюдават безопасно отстрани, без да оскърбяват никого. Независимо до каква степен е смутено църковното дело, лъжеводачите не ги е грижа. Какъв е проблемът в случая? Такива лъжеводачи толкова ли са лишени от морал? Само този факт е достатъчен, за да бъдат отлъчени такива лъжеводачи. Това, че лъжеводачите позволяват на злите хора и антихристите свободно да смущават църквата, е равносилно на предаване на църквата и на Божиите избраници на тези зли хора и антихристи, защото действат като щит за злите хора и антихристите. Това носи твърде голяма загуба на църковното дело! Само по тази точка, въпросът не е дали лъжеводачите трябва да бъдат освободени от длъжност, а дали трябва да бъдат премахнати. Кое е с по-сериозно естество: че лъжеводачите не вършат истинска работа или че лъжеводачите позволяват на злите хора и антихристите да смущават църквата? Невършенето на истинска работа може да засегне навлизането в живота на Божиите избраници и напредъка на църковното дело. Това вече причинява забавяния на важни въпроси. Когато лъжеводачите допускат злите хора и антихристите произволно да смущават църквата обаче, без да търсят решение или да го докладват на Горното, последствията стават невъобразими. Най-малкото църковният живот е хвърлен в пълен хаос и безпорядък от злите хора и

от антихристите, и освен това църковното дело е провалено и парализирано. Не влияе ли това пряко на разпространяването на евангелското дело? Последствията наистина са сериозни! Следователно, ако лъжеводачите допуснат тази грешка, те трябва да бъдат отлъчени. Много водачи и работници винаги имат различно мислене и представа относно докладването на проблеми на Горното. Някои казват: „Дори докладването на проблеми на Горното може да не доведе до разрешаването им“. Това са абсурдни приказки! Какво имаш предвид под „може да не доведе до разрешаването им“? Само защото ти не можеш да ги разрешиш, не означава, че Горното не може. Ако Горното ти даде път, проблемът по същество е разрешен в действителност. Ако Горното не ти предостави път, ти оставаш без такъв. Не можеш да прозреш дори този незначителен въпрос. Твърде надменен и самоправеден си! Някои казват също така: „Когато се сблъскаме с трудности или проблеми, първо трябва да разсъждаваме няколко дни и да докладваме за тях само ако наистина не можем да намерим решение“. Може да звучи така, сякаш онези, които казват това, имат някакво основание, но не е ли вероятно тези дни на обмисляне да доведат до забавяне? Можеш ли да си сигурен, че няколко дни на обмисляне ще разрешат проблема? Можеш ли да гарантираш, че това няма да доведе до допълнително забавяне? Други казват: „Ако докладваме за проблема веднага, дали Горното няма да си помисли, че не можем да прозрем дори този незначителен проблем? Дали няма да ни нарече глупаци и невежи и да ни кастри?“. Те грешат, като казват това — независимо дали докладваш за проблема, или не, качеството на твоите заложби вече е видимо. Горното знае всичко. Смяташ ли, че Горното ще те цени високо, ако не докладваш за някакъв проблем? Ако докладваш за проблема и това не е довело до забавяне на важни дела, Божият дом няма да те държи отговорен за това. Ако обаче не го докладваш и това доведе до забавяния, ще ти бъде потърсена пряка отговорност, ще бъдеш освободен незабавно и няма да бъдеш използван никога повече. Божиите избраници също ще гледат на теб като на невеж, глупав, слабоумен и психически неуравновесен, ще те мразят и винаги ще те презират. Онези, които винаги се страхуват да не бъдат кастрени или да не бъдат гледани отвисоко от Горното за това, че докладват за проблеми, са с лоши заложби и са най-глупави. Те трябва да бъдат освободени и да не бъдат използвани никога повече. Да имаш толкова лоши заложби и въпреки това да искаш да запазиш реномето си — не е ли това напълно безсрамно? Кажете Ми, не са ли омразни лъжеводачите, които не само че си вършат зле работата, но и причиняват забавяне на важни дела? Трябва ли да бъдат освободени? (Да.) Ако са изправени пред голям проблем и ако могат да го докладват незабавно, без да предизвикват забавяния или сериозни последствия, как трябва да се гледа на такива водачи? Най-малкото се счита, че те имат разум и са способни да поддържат работата на църквата. Трябва ли такива водачи да продължат да бъдат използвани? (Да.) Само психически най-увредените водачи

биха се въздържали да докладват за проблеми от страх да не бъдат кастрени. Могат ли такива водачи да бъдат използвани все пак в бъдеще? Мисля, че те не могат да бъдат използвани повече, защото използването им предизвиква твърде голямо забавяне. До този момент всички вие би трябвало да сте способни да прозрете този вид проблеми, нали? Когато се сблъскате с проблеми, с които не можете да се справите, бързо докладвайте за тях и разговаряйте за решения с групата за вземане на решения. Ако групата за вземане на решения не може да се справи с тях, незабавно ги докладвайте на Горното. Не се притеснявайте за това или онова, способността за бързо разрешаване на проблема е това, което е най-важно. Току-що споменатият пример се среща във всички църкви. Такива трудности и проблеми ще възникват. В сравнение с някои вътрешни трудности на църквата, тези външни проблеми са свързани с по-тежки последствия. Следователно трудността по отношение на външните проблеми е малко по-голяма в сравнение с тази при вътрешните проблеми на църквата. Ако се сблъскате с външни проблеми, трябва бързо да ги разрешите чрез консултация или да ги докладвате на Горното. Това е от съществено значение. Само практикуването по този начин може да осигури нормалния напредък на църковната работа и да гарантира, че разпространяването на евангелието на царството няма да бъде възпрепятствано. Това е всичко за нашето общение относно принципите за справяне с външните проблеми на църквата.

Във всяка църква има хора с малки заложби и те винаги срещат трудности при изпълнението на дълга си, неспособни са да намерят принципи на практикуване, независимо как се разговаря с тях за истината, и те просто сляпо прилагат правила без никаква реална ефективност. В такива случаи възложеният на тези хора дълг трябва да бъде адаптиран. Такова адаптиране е преразпределението на персонала. Например има човек, на когото е възложена важна работа, но той има някои проблеми в работата си, които не могат да бъдат разрешени, независимо как разговаряш с него. Ти не можеш да прозреш същността на проблема или дали този човек все още е използваем, или не, а наблюдението или по-нататъшното общение също не дават резултати. Въпреки че този човек не причинява твърде много забавяния в работата, ключовите въпроси никога не биват разрешени, което винаги те кара да се чувстваш някак неспокойно. Какво трябва да направиш, когато се сблъскаш с това? Това е много важен въпрос. Ако не можеш да го разрешиш сам, трябва да го внесеш на събиране на водачи и работници за общение, разнищване и анализ. Ако в крайна сметка може да се постигне консенсус, проблемът ще бъде разрешен. Ако практикуването по този начин не разреши проблема, тъй като той се проточва, може ли това да причини забавяния на важни въпроси? Ако може, тогава трябва възможно най-скоро да го докладваш на Горното и да потърсиш решение. Накратко казано, независимо с какви обърквания или трудности се сблъскваш в работата си, щом те могат да повлияят на Божиите избраници при изпълнението на дълга им или да възпрепятстват нормалния

напредък на църковната работа, проблемите трябва да бъдат разрешени незабавно. Ако не можеш да разрешиш даден проблем сам, трябва да потърсиш няколко души, които разбират истината, за да го разрешите заедно. Ако и това не даде резултат, тогава трябва да поставиш въпроса и да го докладваш на Горното, за да се потърси решение. Това е отговорност и задължение на водачите и работниците. Водачите и работниците трябва да приемат сериозно всички трудности или объркванията, с които се сблъскват, а не просто нехайно да проповядват някои думи и доктрини, да скандират лозунги, за да ентусиазират братята и сестрите, или да ги кастрят и след това да считат, че са си свършили работата, щом са установили проблемите или трудностите. Понякога говоренето на думи и доктрини може да разреши някои повърхностни проблеми, но в крайна сметка то не може да разреши основните проблеми. Проблемите, засягащи първопричината, покварения нрав и човешките представи и фантазии, трябва да бъдат разрешени чрез общение за истината, основано на Божиите слова. Съществуват също лични трудности на хората, проблеми на обкръжението и проблеми, свързани с професионалните знания, необходими за изпълнение на дълга. Всички тези практически проблеми изискват решения от страна на водачите и работниците. Измежду тези проблеми, всички объркванията и трудности, които водачите и работниците не могат да разрешат, може да бъдат внесени на събиране на водачите и работниците за разнищване, анализ и разрешаване, или те могат директно да ги докладват на Горното, за да търсят истината за разрешаването им. Това се нарича вършене на реална работа и само чрез обучение за вършене на реална работа по този начин духовният ръст на човек може да расте и той да изпълнява добре дълга си. Стига да имат чувство за отговорност, водачите и работниците ще установяват проблеми по всяко време и на всяко място. Има проблеми, които те трябва да разрешават всеки ден. Например току-що споменах инцидент, при който някой пита дали вярваш във Всемогъщия Бог, и всички вие бяхте смутени. Първоначално всички заявихте, че бихте отговорили с „да“, но по-късно някои казаха, че това не е правилният отговор, а други казаха, че не знаят. Имаше всякакви отговори. Накрая водачите и работниците също бяха смутени, като си мислеха: „Да кажеш „не“ на вярата във Всемогъщия Бог би означавало да отречеш Бог пред другите, и тогава Бог няма да ни признае — но какви биха били последствията от това да кажеш „да“ на вярата във Всемогъщия Бог? И двата избора изглеждат неправилни“. Водачите и работниците не знаеха как да разрешат този въпрос и не можаха да вземат решение. Следователно, когато братята и сестрите отново се сблъскат с такива ситуации, все още няма да имат правилните възгледи и нагласи, и проблемът ще остане неразрешен, което означава, че водачите и работниците не са изпълнили своите отговорности — те са се провалили в изпълнението на своите отговорности. Неизпълнението на отговорностите е проблем на способността и на

заложбите, но когато възникнат такива проблеми, какво трябва да направиш, ако знаеш, че те не са разрешени? Не бива да ги пренебрегваш или да потулваш въпроса, за да отшуми, като позволяваш на всички да действат свободно и да правят каквото си искат. Вместо това трябва да го докладваш на Горното, като търсиш подходящите действия и път на практикуване, които да предприемеш в такива ситуации. В крайна сметка всички трябва да бъдат накарани да разберат какви са Божиите намерения в тези ситуации, какви принципи трябва да спазват хората и какви отношения и позиции трябва да възприемат. Тогава, когато отново се сблъскат с такива ситуации в бъдеще, те ще разберат истините принципи и ще имат път на практикуване. По този начин водачите и работниците изпълняват своите отговорности. И така, защо всички първоначално казахте, че ще отговорите с „да“, когато ви попитаха дали вярвате във Всемогъщия Бог? Има причина за това: водачите и работниците никога не са разговаряли с вас как да разрешавате такива проблеми. Те ги считат за незначителни въпроси, по които всеки има собствено възприемане, всеки може да ги възприема, както си иска, и да ги практикува, както намери за добре. Затова когато ви зададоха този въпрос, имаше всякакви отговори. И така, стигнахте ли вече до заключение по този въпрос? Какво трябва да направиш, ако някой те попита дали вярваш във Всемогъщия Бог? Първо, попитай кой е той. Второ, помоли го да ти покаже документите си. Ако те попита за друга лична информация, не давай отговор. Дори ако покаже документи, не му казвай, защото това е твоята лична неприкосновеност. От колко години вярваш в Бог, кой ти е проповядвал евангелието, къде си изпълнявал дълга си, колко силна е вярата ти, как избираш бъдещия си път, как се стремиш към истината и как я придобиваш — тези въпроси са твърде ценни за нас, за да ги разкриваме небрежно на всеки непознат. Той няма право да разпитва за такава важна информация. Ако водачите и работниците не могат да разрешат такива проблеми, те трябва своевременно да ги докладват на Горното, за да потърсят решения и да попитат за подходящи начини за отговор. Горното няма да ти се присмее. Най-много да каже, че си твърде глупав. Въпреки всичко, способността да се разреши проблемът е най-добрият резултат.

Днес, по отношение на осмата отговорност на водачите и работниците — докладвайте своевременно и търсете начин да преодолеете объркванията и трудностите, които срещате в работата — разговаряхме главно за това какво представляват объркванията и трудностите, както и за това как водачите и работниците трябва да се справят с тези проблеми и как да ги разрешават, когато се сблъскат с тях, и как да подхождат към тези въпроси. Що се отнася до това какви са проявленията на лъжеводачите, когато се сблъскат с тези проблеми, ще разгледаме тази част в следващото общение.

27 март 2021 г.

ОТГОВОРНОСТИТЕ НА ВОДАЧИТЕ И РАБОТНИЦИТЕ (8)

Осма точка: докладвайте своевременно и търсете начин да преодолеете объркванията и трудностите, които срещате в работата (втора част)

Миналия път разговаряхме по осма точка от отговорностите на водачите и работниците: „Докладвайте своевременно и търсете начин да преодолеете объркванията и трудностите, които срещате в работата“. Въпреки че осма точка е само един ред и в общи линии изисква от водачите и работниците само едно нещо по отношение на техните отговорности, което е много просто, ние посветихме цяло събиране, за да разговаряме на тази тема. По кои аспекти на тази тема разговаряхме конкретно миналия път? Кои са основните отговорности на водачите и работниците, които тя засяга? (Те трябва да се събират и да разговарят, когато се сблъскат с объркванията и трудности, и своевременно да търсят начин да ги разрешат и да ги докладват на Горното, ако чрез общението не са способни да придобият яснота.) Основните отговорности на водачите и работниците, засегнати в тази точка, са да участват в работата и да са погълнати от различните елементи на реалната работа, за да могат да откриват различните проблеми, които срещат в работата, и да ги разрешават своевременно. Ако са изпитани различни методи, но проблемите все още не могат да бъдат разрешени напълно, ако продължават да съществуват и се превръщат в объркванията и трудности, тогава водачите и работниците не бива да позволяват тези объркванията и трудности да се натрупват или да ги оставят настрана и да ги пренебрегват, а трябва своевременно да измислят начин да ги преодолеят. Разбира се, най-добрият начин за преодоляването им е да се търси и да се разговаря с братята и сестрите, както и с водачите и работниците на различни нива, за да се постигне разрешаване на тези проблеми. Ако проблемите не могат да бъдат разрешени, тогава водачите и работниците не бива да се опитват да представят сериозните проблеми като малки, след което да представят тези малки проблеми като незначителни или просто да ги оставят настрана и да ги пренебрегват, а трябва своевременно да ги докладват на Горното и да търсят решения от Горното, за да могат да бъдат преодолени. По този начин делото ще напредва гладко, без трудности и без пречки.

Водачите и работниците трябва своевременно да докладват и да преодоляват объркванията и трудностите, които срещат в работата

I. Определение за „своевременно“

В осма точка от отговорностите на водачите и работниците се споменава своевременното докладване на объркванията и трудностите, срещани в работата — това е много важно. Ако днес се открие проблем, но разрешаването му се забави

с осем или десет дни, или дори с шест месеца или година, може ли това да се нарече „своевременно“? (Не може.) Тогава какво означава „своевременно“? (Означава да се заемеш с проблема веднага, незабавно, на момента.) Това не е ли малко прекалено? Ако го обясним с терминология, свързана с времето, „своевременно“ означава разрешаване на проблема веднага, незабавно и на момента, но ако погледнем буквалния смисъл на тези думи, това не е лесно постижимо за хората и не е реалистично. Тогава как трябва да дефинираме думата „своевременно“, за да сме точни? Ако проблемът не е голям, но все пак представлява пречка за работата и ако може да бъде разрешен в рамките на няколко часа, тогава той трябва да бъде разрешен в рамките на няколко часа — може ли това да се счита за своевременно? (Да.) Да предположим, че проблемът е малко по-сложен и труден и може да бъде разрешен в рамките на два-три дни, но хората полагат усилия да търсят истината, търсят повече информация и се стремят да го разрешат за един ден — няма ли това да е по-полезно за работата? Да кажем, че има проблем, който в момента не може да бъде прозрян и изисква проучване и изследване, което отнема известно време. За разрешаването на този конкретен проблем ще са необходими най-много три дни. Ако отнеме повече от три дни, тогава ще възникне подозрение, че разрешаването му се бави умишлено, а това означава, че се губи време. Така че проблемът трябва да бъде докладван, по него трябва да се търси и той трябва да бъде разрешен в рамките на три дни. Ето това означава „своевременно“. Ако разрешаването на проблема изисква ниво след ниво на комуникация и проучвания, както и събиране на информация ниво по ниво и т.н. — ако различните процеси са много сложни — все пак не бива да се проточва един месец. Да кажем, че проблемът може да бъде разрешен в рамките на седмица, ако водачите и работниците побързат, ускорят работата си и изберат и използват няколко подходящи човека, тогава в тази ситуация „своевременно“ означава да ограничат разрешаването на проблема до една седмица. Ако разрешаването на проблема отнеме повече от седмица, това не е уместно — не означава своевременно. Това е срокът за справяне с такива относително сложни въпроси. На какво се основава този времеви диапазон? Определя се въз основа на мащаба на въпроса и на степента му на трудност. Повечето неща обаче, като например проблеми, свързани с професионални умения, или въпроси, при които принципите не са ясни на хората, могат да бъдат разрешени с няколко изречения — до какъв срок трябва да се ограничи разрешаването на тези проблеми, за да може той да се счита за „своевременно“? Ако дефинираме „своевременно“ въз основа на мащаба на въпроса и степента му на трудност, тогава повечето въпроси могат да бъдат разрешени за по-малко от половин ден, като малка част от тях изискват може би най-много седмица за разрешаване. Ако възникне нов проблем, това вече е друг въпрос. Следователно, ако дефинираме „своевременно“ като веднага, незабавно и на момента, това изглежда строго изискване към хората, ако съдим

по буквалния смисъл на тези думи, но ако погледнем срока, повечето от въпросите могат да бъдат разрешени най-много за половин или един ден, ако хората своевременно ги докладват и търсят как да ги разрешат. Може ли това да се счита за трудно от гледна точка на времетраенето? (Не.) И тъй като от гледна точка на времетраенето не е трудно, изискването водачите и работниците да докладват своевременно и да търсят начин да преодолеят объркванията и трудностите, които срещат в работата, би трябвало да е лесно за изпълнение и тези обърквания и трудности не бива постоянно да присъстват и да остават неразрешени, а още по-малко да се оставят да се трупат в работата в дългосрочен план. Сега всички би трябвало да знаете какво е понятието за време в „своевременно“ — това е въпросът как водачите и работниците да преценяват времетраенето, когато се справят с объркванията и трудности, които срещат в работата. Накратко казано, най-точното определение на „своевременно“ е да се действа възможно най-бързо — тоест, ако даден проблем може да бъде докладван, ако по него може да се търси и той може да бъде разрешен в рамките на половин ден, това трябва да се направи, а ако може да се разреши в рамките на един ден, това също трябва да се направи — като трябва да се стараят да не причиняват забавяне и да не позволяват това да се отрази на работата. Това е отговорност на водачите и работниците. Когато срещнат и установят проблеми в работата, водачите и работниците трябва своевременно да разговарят за тях и да ги разрешават. Ако не могат да ги разрешат, тогава трябва възможно най-бързо да ги докладват и да търсят как да ги разрешат от Горното, вместо да ги оставят настрана, да ги пренебрегват и да не ги приемат сериозно. Когато възникнат проблеми, водачите и работниците трябва своевременно да ги разрешават, а не да се ослушват, да чакат или да разчитат на други — водачите и работниците не бива да показват такива проявления.

II. Последствията от несвоевременното разрешаване на проблемите

Основният принцип при разрешаването на проблемите е, че това трябва да се прави своевременно. Защо трябва да се прави своевременно? Ако възникнат много проблеми, които после не могат да бъдат разрешени своевременно, от една страна, хората ще останат в объркано състояние и няма да знаят как да действат, а от друга страна, ако продължат да работят въз основа на неправилен метод и по-късно се наложи да преработват и да преправят свършеното, какви ще са тогава последствията? Ще се пропилеят и изразходват голямо количество човешки, финансови и материални ресурси — това е загуба. Ако в работата възникнат проблеми, а водачите и работниците са слепи и неспособни своевременно да ги открият и разрешат, много хора ще продължат да работят въз основа на неправилен метод. Когато хората все пак открият тези проблеми и искат да ги разрешат и поправят, тези въпроси вече ще са причинили загуби на църковното

дело. Няма ли тогава всички тези човешки, финансови и материални ресурси да са били пропилени? Има ли връзка между причиняването на такива загуби и това, че водачите и работниците не са разрешили своевременно проблемите? (Да.) Ако водачите и работниците могат да проследяват, да надзиравт, да проверяват работата и да дават наставления за нея, тогава със сигурност ще са способни своевременно да откриват и разрешават проблемите. Ако водачите и работниците са нехайни и не проследяват, не надзиравт, не проверяват работата и не дават наставления за нея, ако са много пасивни в това отношение и чакат проблемите да станат толкова много, че да излязат извън контрол, преди да се сетят да ги разрешат, преди да се сетят да докладват за тях на Горното и да търсят решения от Горното, тогава тези водачи и работници изпълнили ли са отговорностите си? (Не.) Това е сериозно занемаряване на отговорностите. Такива водачи и работници не само не са разрешили проблемите, но също така са причинили загуби на човешки и материални ресурси на Божия дом, а освен това са създали огромна пречка за църковното дело. Поради занемаряването на отговорностите от страна на водачите и работниците, поради тяхната небрежност, вцепененост и ниска интелигентност, и понеже не са способни своевременно да откриват и да разрешават много проблеми, които възникват в работата, и понеже не могат дори да ги докладват своевременно на Горното и да търсят решения от Горното, се налага да се преработят много задачи, а след като се преработят, възникват още проблеми поради неспособност да се намерят принципите. Когато нещата продължават така, срокът за завършване на делото значително се бави и задача, която е трябвало да отнеме един месец, приключва за три месеца, а задача, която е трябвало да отнеме три месеца, приключва за осем или девет месеца — това е пряко свързано с факта, че водачите и работниците не вършат реална работа. Понеже водачите и работниците не поемат отговорност за работата си — тоест не са способни своевременно да откриват и да коригират проблемите, когато те възникнат — през цялото време не се постигат резултати по различните елементи от работата и те остават в състояние на парализа. А кой е пряко отговорен за този проблем? (Водачите и работниците.) Следователно е много важно водачите и работниците да вършат реална работа, а също така е много важно да откриват проблеми, докато вършат реална работа. Понякога водачите и работниците ще откриват проблеми, но няма да знаят как да ги разрешават, и въпреки това ще са способни своевременно да ги докладват на Горното и да търсят решения от Горното, за да ги разрешат, което е още по-важно. Много водачи и работници си мислят: „Имаме си собствени начини на работа. Горното просто трябва да ни каже принципите, а останалата реална работа ще я свършим сами. Ако срещнем някакви трудности, достатъчно е просто да разговаряме и да се молим заедно долу“. Що се отнася до силата на разрешаването на проблемите или до това дали решенията им са задълбочени или ефективни, те неизменно не се интересуват,

нито питат за тези неща. Това е видът безотговорно отношение, което таят, когато работят, и в крайна сметка това означава, че всички елементи от работата в църквата не могат да напредват гладко и съдържат сериозни проблеми, които не намират решение. Това е последствието, причинено от твърде лошите заложби на водачите и работниците, или от това, че те не поемат отговорност и не вършат реална работа.

Разнищване на няколко типа лъжеводачи въз основа на осмата отговорност

I. Лъжеводачи, които са псевдодуховни

Миналия път разговаряхме за това какво представляват оборкванията и трудностите и определихме някои проблеми, които трябва своевременно да се докладват и за които трябва своевременно да се търсят решения. По принцип има два основни вида проблеми. Единият вид са проблеми в работата, по отношение на които хората не са сигурни или които не могат да прозрат. Когато става въпрос за тези проблеми, на хората им е много трудно да схванат принципите. Макар че може да разбират принципите в смисъла на доктрина, те не знаят как да ги практикуват или прилагат. Тези проблеми са свързани с оборкванията. Другият вид са реални трудности и проблеми, които хората не знаят как да разрешат. Този вид е донякъде по-сериозен в сравнение с оборкванията и това са проблеми, за които водачите и работниците също трябва да докладват и да търсят решения. Миналия път разговаряхме основно за това, че водачите и работниците имат отговорност да докладват и да търсят начин за разрешаване на проблемите, срещани в работата, и също така разговаряхме от положителна гледна точка за някои неща, които водачите и работниците трябва да правят и на които трябва да обръщат внимание. Днес ще разнищим това какви проявления притежават лъжеводачите по отношение на осма точка и дали вършат работата, която водачите трябва да вършат, и дали изпълняват отговорностите, които водачите трябва да изпълняват. Когато става въпрос за разрешаване на проблеми, срещани в работата, лъжеводачите със сигурност не са компетентни в това отношение. Те не се справят с този аспект от работата и не успяват да изпълнят тази отговорност. Има един тип лъжеводачи, които таят представи, когато работят, и си мислят: „Аз не се занимавам с тези формалности, когато работя, нито обръщам внимание на неща като знания, учене, умения или догми. Просто гледам на събиранията да разговарям ясно за истината на Божиите слова и това е достатъчно. Всяка седмица провеждам две събирания за малки групи, на всеки две седмици провеждам едно събиране за водачи и работници, а всеки месец провеждам голямо събиране за всички братя и сестри. Достатъчно е, че организирам добре всички тези видове сбирки“. Това е тяхната основа и метод за вършене на работа.

Този тип водачи и работници просто непрекъснато се упражняват в проповядване и полагат много усилия да се въоръжат с думи и доктрини — подготвят рамката, съдържанието, примерите и истините, за които да разговарят на всяка сбирка, а също така подготвят някои планове за преодоляване на състоянията и проблемите на определени хора. Те смятат, че като водачи или работници трябва само да проповядват добре и така са изпълнили отговорностите си. Смятат, че не е необходимо да се занимават с други неща, като например дали е подходящ начинът, по който се проповядва евангелието, или как се назначава църковният персонал, или дали персоналът, който извършва различни видове професионална работа, е компетентен и е съгласно критериите — те смятат, че е достатъчно просто да оставят надзорниците да се справят с тези неща. Следователно, без значение къде отиват хората от този тип, те се съсредоточават върху събиранията и проповядването и независимо какъв вид събиране се провежда, те винаги изнасят проповед. Погледнато отстрани, те водят хората в това да четат Божиите слова и да се учат да пеят химни, а понякога говорят и за работата. Този тип хора знаят за какви проблеми се разговаря често, например кои Божии слова трябва да се използват, за да се направи сравнение с проблемите, с които се сблъскват различните типове хора, както и защо хората се чувстват слаби и какви състояния са възникнали у тях, както и за кои истини в Божиите слова трябва да се разговаря, за да се решат тези неща. Накратко казано, техните проповеди и общения засягат много аспекти на истината и практиката. Някои са свързани с кастренето, други са свързани с изпитания и облагородяване или с четене на Божиите слова с молитва, трети са свързани с това как да се преживее съда и наказанието и т.н. — те могат да разговарят по малко за различните аспекти на истината. Когато се срещат с новоповярвали, те им изнасят проповеди за новоповярвали, а когато се срещат с хора, които са вярвали в Бог от много години, могат да изнесат някои проповеди за навлизането в живота. Но когато става въпрос за работа, която включва различни професионални умения, те никога не се интересуват от работата или не изучават нещата, свързани с нея, още по-малко я проследяват, участват в нея или се задълбочават по някой от елементите ѝ, за да разрешават проблеми. В техните очи те вършат работа, като проповядват, четат Божиите слова и учат химни, а това са отговорностите на водачите и работниците. Извън това, всяка друга работа е незначителна, тя е работа на други хора и няма нищо общо с тях, и стига да могат да проповядват добре, могат спокойно да се отпуснат. Какво означава „спокойно да се отпуснат“? Означава, че да приключат събирането е същото като да приключат работата си и когато дойде време за почивка, те си почиват. Без значение какви проблеми възникват в църковното дело, те ги пренебрегват и когато хората ги търсят, за да разрешат даден проблем, е много трудно да ги открият. Без значение колко е натоварена работата, те не се лишават от следобедната си дрямка и се отдават на комфорт, докато други хора могат да

понасят страдания и да плащат цена. Те си мислят: „Приключих с проповядването, събирането свърши и казах всичко, което трябваше да ви кажа. Какво още искате да кажа? Моята работа е свършена. Останалото е ваша работа. Казах ви Божиите слова, така че просто действайте според принципите. Що се отнася до всякакви проблеми, които възникват, това си е ваша работа и няма нищо общо с мен. Трябва сами да отидете пред Бог и да се молите, да се събирате и да разговаряте, за да разрешавате проблемите. Не идвайте да търсите мен“. Когато събирането приключи, те никога не карат никого да задава въпроси, никога не искат да разрешават проблеми, а още по-малко са способни изобщо да открият проблем. След събирането смятат работата си за свършена и редовно спят, ядат и се занимават с развлечения. Нима това не са лъжеводачи, които изобщо не вършат реална работа? (Такива са.)

Има някои случаи, в които даден водач или работник е на поста си от шест месеца и освен онези, които са му по-близки и които го виждат често, повечето братя и сестри не могат да го видят. Те просто често го чуват да изнася проповеди онлайн, но когато има проблем, този водач или работник не го разрешава. Някои братя и сестри срещат трудности в изпълнението на дълга си, които не знаят как да преодолеят, и толкова се тревожат, че не могат да си намерят място, а когато отидат да търсят водача си, не могат да го намерят. Може ли такъв водач да върши добра работа? Братята и сестрите нямат представа с какво е толкова зает водачът им всеки ден, проблемите и трудностите непрекъснато се трупат и не знаят кога водачът им ще дойде да ги разреши. Всички с нетърпение очакват водача, който да дойде и да помогне, но колкото и да чакат, той никога не се появява. Такива водачи и работници са съвсем неуловими и са добри в това да се крият! Те изнасят много добре проповеди и след като изнесат проповед, се издокарват и не вършат никаква работа, а се уединяват някъде, където могат да се отдадат на удобства. И въпреки всичко това те все още смятат, че работят много добре и правилно. Смятат, че не мързелуват, че са изнесли проповедите си, провели са събиранията си, казали са всичко, което е трябвало да кажат, и са обяснили всичко, което е трябвало да обяснят. Те никога не искат да общуват задълбочено с братята и сестрите, за да проследяват работата и да участват в нея, да им помагат, като извършват проверка, и да им помагат своевременно да се справят с проблемите и да ги разрешават. Ако се натъкнат на проблем, който не могат да разрешат, те също така не знаят как да го докладват на Горното и да търсят решение от Горното. Освен това не разсъждават наум: „Могат ли братята и сестрите да се придържат към принципите, след като са ги чули в общението? И когато отново се сблъскат с трудности и объркванията в работата, ще могат ли да се придържат към истината и да се справят с въпросите според принципите? Освен това кой има положителна роля в работата? И кои хора имат негативна роля? А има ли хора, които причиняват прекъсвания и смущения, или хора, които съсипват нещата, или

нелепи хора, които винаги предлагат лоши идеи? Как напредва делото напоследък?“. Те неизменно не се интересуват от такива въпроси и не питат за тях. На пръв поглед изглежда, че подобни хора вършат работа — изнасят проповеди, провеждат събирания, подготвят чернови на проповеди и планове и дори пишат доклади за работата. Някои водачи също така често пишат проповеди за своите житейски преживявания — стоят в стаите си и пишат три или пет дни подред и дори се нуждаят от някого, който специално да им налива вода и да им носи храна, и никой друг не може да ги види. Ако кажеш, че не вършат реална работа, те се чувстват онеправдани: „Как да не върша реална работа? Аз живея с братята и сестрите и винаги провеждам събирания и изнасям проповеди. Проповядвам, докато гърлото ми пресъхне, а понякога дори не си лягам до късно“. Отстрани изглежда, че те са наистина заети и че не бездействат — изнасят много проповеди и полагат големи усилия да говорят и пишат, редовно предават съобщения и писма, предават принципите, изисквани от Горното, а също така усърдно и търпеливо разговарят за съдържанието по време на събиранията и наблягат на него — наистина говорят много, но никога не участват в конкретна работа, никога не проследяват работата и никога не се изправят пред проблемите заедно с братята и сестрите. Ако ги попиташ как напредва еди-кой си елемент от работата или какви са резултатите от нея, те не знаят и трябва първо да отидат да попитат някого. Ако ги попиташ дали са били разрешени проблемите от миналия път, те казват, че са провели събиране и са разговаряли за принципите. Да предположим, че след това ги попиташ: „След като разговаря с братята и сестрите за истините принципи, те наистина ли ги разбраха? Възможно ли е все още да се отклонят? Кой от тях има сравнително по-добро разбиране за принципите, кой е по-вещ в професионалните умения и кой има по-добри заложби и си струва да бъде развиван?“. Те не знаят отговорите на нито един от тези въпроси. Не знаят нищо за нито едно от тези неща. Винаги когато ги попиташ за състоянието на работата, те казват: „Разговарял съм за принципите, току-що приключих събирането и току-що ги кастрих. Те изразиха своята ангажираност и имат решимостта да свършат добре тази работа“. Но когато става въпрос за това как напредва последващата работа, те нямат представа. Могат ли да се считат за водачи и работници, които са съгласно критериите? (Не.) Начинът, по който този тип водачи и работници действат, е просто да четат Божиите слова и да проповядват някакви думи и доктрини на хората, но без да обръщат внимание на разрешаването на реални проблеми и нещо повече — страхуват се да ги докладват на Горното и да търсят решения от Горното. Много се страхуват, че Горното ще разбере каква е истинската им ситуация. Какво е естеството на подобни действия? Какъв тип хора са те по отношение на същността си? За да бъдем точни, такива хора са типични фарисеи. Проявленията на фарисеите са следните: те извършват благопристойни външни действия, говорят и се държат

елегантно, основават всичките си думи и действия на Библията и когато се срещат и разговарят с хора, цитират слова от Библията и могат да повторят много редове от нея по памет. Лъжеводачите са точно като фарисеите — отвън не можеш да им откриеш никакъв недостатък и те изглеждат особено духовни. Не можеш да установиш никакви проблеми у тях по външната им реч, действия и поведение, но те все пак не са способни да разрешат много от проблемите, които съществуват в църковното дело. Тогава какво точно означава това, че са „духовни“? В строгия смисъл на думата това е псевдодуховност. Такива псевдодуховни хора са безкрайно заети всеки ден, като сновят между големи и малки групи и проповядват Божиите слова, където и да отидат. Отстрани изглежда, че обичат Божиите слова повече от всеки друг, че полагат повече усилия с Божиите слова от всеки друг, че имат повече знания за Божиите слова от всеки друг и че могат веднага да цитират по памет на коя страница се намира някой съществен откъс от Божиите слова. Ако някой е изправен пред проблем, те му казват на коя страница е съответният откъс от Божиите слова, за да го прочете. Отстрани изглежда, че приемат Божиите слова за свой критерий във всичко, че свидетелстват за Божиите слова, когато ги сполети нещо, и че няма никакви проблеми с тях. Но когато погледнеш отблизо работата, която вършат, способни ли са те да откриват и да разрешават проблеми, докато проповядват тези думи и доктрини? Ако чрез общение за истината открият проблем, който преди това не е бил открит по даден елемент от работата, и разрешат проблеми, които другите не са могли да разрешат, тогава това показва, че разбират Божиите слова и разговарят ясно за истината. Псевдодуховните хора са точно обратното на това. Те наизустяват Божиите слова и ги проповядват навсякъде, а умовете и сърцата им са изпълнени с Божиите слова. Въпреки това, без значение дали възниква голям или малък проблем в работата, те не могат да го видят или открият. В края на събиранията това, от което най-много се боят, е някой да не повдигне реален проблем и да ги помоли да го разрешат, и затова напускат веднага след приключване на събирането с мисълта: „Ако някой ми зададе въпрос и не мога да отговоря, това ще е толкова неловко и срамно!“. Това е техният реален духовен ръст и тяхното истинско състояние.

Помислете кои водачи и работници около вас умеят да разговарят за истината, за да разрешават проблемите, и кои са способни да се интегрират с братята и сестрите и да движат работата заедно с тях, когато изпълняват дълга си — тези водачи и работници са способни да изпълняват отговорностите си. Помислете кои водачи и работници около вас умеят да откриват и разрешават проблемите и да се съсредоточават най-много върху това да вършат реална работа и да постигат най-много резултати в работата си — тези водачи и работници са предани хора, които са много отговорни и съвестни. Обратно, ако един водач проповядва отлично думи и доктрини и проповядва по логичен и организиран начин, с централна тема и съдържание, структурирано, и хората са ентусиазирани по

отношение на неговите проповеди, но все пак той винаги избягва братята и сестрите, винаги се страхува, че братята и сестрите ще задават въпроси, и се страхува да разрешава проблемите и да се справя с тях заедно с братята и сестрите, тогава този водач е псевдодуховен и е лъжеводач. Какъв тип хора са водачите и надзорниците около вас? Освен че посещават сбирки и изнасят проповеди, обикновено проследяват ли те работата, участват ли в нея, способни ли са често да откриват и разрешават проблеми в работата, или просто изчезват, след като са се появили на събиранията? Псевдодуховните лъжеводачи винаги се страхуват, че няма да има какво да проповядват и че няма да има какво да кажат, когато се срещнат с братята и сестрите, и затова в стаите си се упражняват как да наизустят Божиите слова и как да изнасят проповеди. Те смятат, че проповядването е нещо, което може да се научи и че е нещо, което може да се постигне чрез наизустяване — като придобиването на знания или посещаването на университет — и че трябва да въплъщават духа на ученето до припадък, защото без мъка няма сполука. Нима това възприемане, което тези лъжеводачи таят, не е изопачено? (Да, така е.) Хора като тях проповядват доктрини от високата си позиция и се занимават с някакви незначителни въпроси, след което си мислят, че вършат ръководни дела. Те никога не отиват на място, за да ръководят работата там или да разрешават проблеми, а вместо това често седят в стаите си, като „се уединяват, за да се съсредоточат върху самоусъвършенстването си“, и се въоръжават с Божиите слова — необходимо ли е това? При какви обстоятелства могат водачите и работниците временно да оставят настрана църковното дело и братята и сестрите, и да отидат да се въоръжават с истината? Когато работата не е натоварена и всички проблеми, които трябва да бъдат разрешени, са били разрешени, когато всички въпроси, изискващи внимание, и принципите, които трябва да бъдат обяснени, са били обяснени, когато братята и сестрите нямат никакви въпроси или трудности и никой не причинява смущения и прекъсвания, а работата може да напредва безпроблемно и няма повече пречки, тогава водачите и работниците могат да четат Божиите слова и да се въоръжават с истината — само това означава да вършат реална работа. Лъжеводачите не работят така. Те винаги се съсредоточават върху това да са център на вниманието и просто вършат някаква много забележима работа, която другите могат да видят, за да се перчат. Ако могат да намерят някаква нова светлина, когато четат Божиите слова или слушат проповед, те чувстват, че са придобили нещо, че притежават истината реалност, и тогава припряно търсят възможност да проповядват на други хора. Те проповядват доктрини по систематичен, логичен и добре организиран начин, с централна тема и съдържание, и по начин, който е по-въздействащ и по-дълбок от речта на някоя знаменитост или от академична лекция, и се чувстват доста удовлетворени от това. И все пак размишляват наум: „Какво ще проповядвам следващия път, след като свърша тази проповед? Нямам нищо друго“. И така

те бързо изчезват и отново се „уединяват, за да се съсредоточат върху самоусъвършенстването си“, като търсят дълбокомислени доктрини. Никога не могат да бъдат видяни на мястото на църковната работа и когато хората имат трудности и чакат те да бъдат разрешени, тези лъжеводачи ги няма никакви. Нима лъжеводачите не се чувстват неуверени и неспокойни? Не могат да разрешават реални проблеми и въпреки това пак искат да изнасят високопарни проповеди, за да се перчат. Тези хора са имунизирани срещу срам.

Всички лъжеводачи могат да проповядват думи и доктрини, всички те са псевдодуховни, не могат да вършат никаква реална работа и не разбират истината, въпреки че вярват в Бог от много години — може да се каже, че нямат никакво духовно разбиране. Те смятат, че да си църковен водач означава просто да трябва да проповядваш някакви думи и доктрини, да скандираш някакви лозунги и да обясняваш Божиите слова по малко, и тогава хората ще разберат истината. Те не знаят какво означава да се върши работа, не знаят какви точно са отговорностите на водачите и работниците и не знаят защо точно Божият дом избира някого за водач или работник или какви точно проблеми е предназначено да разреши това. Така че независимо как Божият дом разговаря за това, че водачите и работниците трябва да проследяват работата, да я проверяват и да я надзирават, че трябва своевременно да откриват и разрешават проблемите в работата и т.н., те не схващат нищо от това и не го разбират. Не са способни да изпълнят или да постигнат изискванията на Божия дом към водачите и работниците и не могат да разберат проблемите, свързани с професионалните умения, които възникват при изпълнението на дълга, както и въпроса за принципа на избор на надзорници и т.н., а дори да знаят за тези проблеми, те все пак не са способни да се справят с тях. Затова под ръководството на такива лъжеводачи не могат да бъдат разрешени никакви видове проблеми, които възникват в църковното дело. Не само проблемите, свързани с професионалните умения, които Божиите избраници срещат при изпълнението на дълга си, но и трудностите при навлизането в живота на Божиите избраници остават неразрешени за продължителен период, а когато някои водачи и работници или надзорници на различни елементи от работата не са способни да вършат реална работа, те не се освобождават или възложеният им дълг не се адаптира своевременно и т.н. Нито един от тези проблеми не се разрешава своевременно и поради това ефективността на различните елементи от църковното дело непрекъснато намалява, а ефикасността на работата се влошава все повече. По отношение на персонала, онези, които са донякъде надарени и добри в говоренето, стават водачи и работници, докато онези, които обичат истината, които могат да се заровят в усърдна работа и да работят неуморно без оплакване, не получават повишение и развитие и се третират като полагащи труд, а различен технически персонал, който има определени силни страни, не се използва разумно. Освен това някои

хора, които искрено изпълняват своя дълг, не получават ресурс за живот и така потъват в негативизъм и слабост. Нещо повече — независимо колко зло вършат антихристите и злите хора, лъжеводачите сякаш не го забелязват. Ако някой разобличи зъл човек или антихрист, лъжеводачите дори ще му кажат, че трябва да се отнася към този човек с любов и да му даде шанс да се покае. По този начин те позволяват на злите хора и на антихристите да вършат зло и да причиняват смущения в църквата, а това води до дълги забавяния в премахването или отлъчването на тези зли хора, на тези неверници и антихристи, и те продължават да вършат зло в църквата и да смущават църковното дело. Лъжеводачите не са способни да се справят с нито един от тези проблеми и да ги разрешат. Не са способни да се отнасят справедливо с хората или да подредят работата по разумен начин, а вместо това действат безразсъдно и вършат само безполезна работа, в резултат на което превръщат църковното дело в бъркотия и хаос. Независимо как Божият дом разговаря за истината или как набляга на принципите, които трябва да се спазват при изпълнението на делото на църквата — ограничаване на онези, които трябва да бъдат ограничавани, и премахване на онези, които трябва да бъдат премахвани измежду различните типове злодеи и неверници, повишаване и развиване на хората с добри заложби и способност за възприемане, и на хората, които могат да се стремят към истината и които трябва да бъдат повишавани и развивани — въпреки че за тези неща е разговаряно безброй пъти, лъжеводачите не ги разбират или възприемат и просто непрекъснато се придържат към своите псевдодуховни възгледи и „любящи“ подходи. Лъжеводачите смятат, че под техните сериозни и търпеливи наставления всички типове хора изпълняват собствените си роли по подреден начин, без хаос, че всеки има голяма вяра, готов е да изпълнява дълга си, не се страхува да отиде в затвора и да се изправи срещу опасност, и че всеки човек има решимостта да понася страдание и не желае да бъде като Юда. Те смятат, че наличието на добра атмосфера в църковния живот означава, че са свършили добра работа. Независимо дали в църквата има случаи на зли хора, които причиняват смущения, или на неверници, които разпространяват ереси и заблуди, те не смятат тези неща за проблеми и не чувстват нужда да ги разрешават. Когато стане въпрос за това, че човек, на когото са поверили работа, действа безразсъдно въз основа на собствената си воля и смущава евангелската работа, лъжеводачите са още по-слепи. Те казват: „Обясних принципите на работа, които би трябвало да обясня, и му казах многократно какво да прави. Ако възникнат някакви проблеми, това няма нищо общо с мен“. Те обаче не знаят дали този човек е човек на място, не се занимават с това и не знаят дали това, което са изрекли, когато са обяснявали и казвали на този човек какво да прави, може да постигне положителни резултати или какви последици ще донесе. Винаги когато лъжеводачите провеждат събирания, те изричат нескончаем поток от думи и доктрини, но се оказва, че не

са способни да разрешат никакви проблеми. И въпреки това все още смятат, че вършат чудесна работа, все още се чувстват доволни от себе си и мислят, че са невероятни. Всъщност думите и доктрините, които изричат, могат да залъжат само онези объркани, глупави и неразумни хора, които са невежи и са с малки заложби. След като тези хора чуят тези думи, те са объркани и смятат, че казаното от лъжеводачите е толкова правилно, че нито една от думите им не е погрешна. Лъжеводачите могат да удовлетворят единствено тези объркани хора и изначално не са способни да разрешават реални проблеми. Разбира се, лъжеводачите са още по-малко способни да се занимават с проблеми, свързани с професионалните умения и знания — напълно безсилни са, когато става въпрос за тези неща. Вземете например работата на Божия дом с текст. Това е работата, която причинява най-много главоболия на лъжеводачите. Те не могат да посочат точно кои хора имат духовно разбиране, добри заложби и дали са подходящи за работа с текст, и смятат всеки с очила и високо образование за човек с добри заложби и духовно разбиране, и затова подреждат за тези хора да вършат тази работа, като им казват: „Всички вие сте талантливи в работата с текст. Аз не разбирам тази работа, така че всичко е на вашите плещи. Божият дом не изисква нищо друго от вас, освен да използвате силните си страни, да не премълчавате нищо и да допринасяте с всичко, което сте научили. Трябва да можете да сте признателни и да благодарите на Бог, че ви е издигнал“. След като лъжеводачите изрекат куп неефективни и повърхностни думи, те смятат, че работата е подредена и че така са направили всичко необходимо. Те не знаят дали хората, които са посочили да свършат тази работа, са подходящи, нито знаят какви са недостатъците на тези хора по отношение на професионалните знания или как трябва да ги компенсират. Не знаят как да разглеждат и разпознават хората, не разбират професионалните проблеми, нито разбират знанията, свързани с писането — те са крайно невежи по тези въпроси. Казват, че не разбират или не възприемат тези неща, но в сърцата си мислят: „Нима не сте просто малко по-образовани и знаещи от мен? Въпреки че не мога да ви напътствам в тази работа, аз съм по-духовен от вас, по-добър съм в проповедите от вас и разбирам Божиите слова по-добре от вас. Аз съм този, който ви води, аз съм вашият началник. Трябва да отговарям за вас и вие трябва да правите каквото ви казвам“. Лъжеводачите се смятат за по-висшестоящи, но не могат да излязат с никакви ценни предложения относно каквато и да е работа, свързана с професионални умения, и не са в състояние да дадат никакво напътствие. В най-добрия случай могат добре да организират персонала, но не могат да свършат никаква последваща работа. Те не се опитват да придобият професионални знания и не проследяват работата. Всички лъжеводачи са псевдодуховни. Всичко, което могат да правят, е да проповядват някакви думи и доктрини и с това смятат, че разбират истината, и постоянно се перчат пред Божиите избраници. На всяко събиране проповядват по няколко часа,

но въпреки това се оказва, че изобщо не могат да разрешат никакви проблеми. Напълно невежи са, когато става дума за проблеми, свързани с професионалните знания при дълга на хората. Ясно е, че са лаици, но въпреки това се преструват на духовни и ръководят работата на професионалистите — как могат да вършат добре работата по този начин? Лъжеводачите, които не се опитват да усвоят професионални знания и които не са способни да вършат никаква реална работа, отвращават хората достатъчно много, но отгоре на всичко се преструват на духовни хора и парадират с духовните си думи, което е толкова лишено от разум! По това не се различават от фарисеите. Това, в което фарисеите бяха най-лишени от разум, беше, че Бог ги ненавиждаше, а те изобщо не осъзнаваха това и все още се смятаха за доста добри и много духовни. Точно толкова лишени от самосъзнание са и лъжеводачите. Ясно е, че не могат да вършат никаква реална работа, но въпреки това се преструват на духовни и се превръщат в лицемерни фарисеи. Те са точно онези, които Бог отритва и отстранява.

Каква е основната характеристика на лъжеводачите, които се представят за духовни хора? Тя е, че те са добри в изнасянето на проповеди. Тези „проповеди“ не са истински проповеди. Те не са проповеди, в които се разговаря за истината, нито са проповеди, които притежават истината реалност. Те са по-скоро проповеди на думи и доктрини, псевдодуховни проповеди, проповеди на фарисеи. Лъжеводачите са много добри в това да работят усилено по думите и фразите на Божиите слова, обръщат специално внимание на проповядването на думи и доктрини, и въпреки това никога не търсят истината в Божиите слова и никога не обмислят как трябва да навлязат в истината реалност. Те се задоволяват само с това, че са способни да проповядват думи и доктрини. След като са проповядали доктрината ясно и логично, те смятат, че това е напълно достатъчно и че притежават истината реалност, че могат да застанат пред другите и да се налагат, както и да поучават хората от високото си положение. На пръв поглед това, което казват и правят, изглежда свързано с истината, не изглежда да причиняват прекъсвания или смущения, нито да се застъпват за погрешни изказвания или да подбуждат към погрешни практики. И все пак има един проблем, а именно, че не могат да се нагърбят с никаква реална работа или да изпълнят и частица от отговорността си, което в крайна сметка води до това, че не са способни да открият никакви проблеми в работата. Начинът, по който работят, наподобява слепец, който търси пътя си пипнешком: те винаги се ръководят от чувствата и фантазиите си, за да прилагат сляпо правилата спрямо различни въпроси, напълно неспособни да видят ясно същността на проблемите, и въпреки това все още бълват глупости за тях — изобщо не могат да разрешават реални проблеми. Ако един лъжеводач наистина разбираше истината, той неминуемо щеше да е способен да открива проблемите и да търси истината, за да ги разрешава. Ясно е обаче, че лъжеводачите не разбират истината, но въпреки това се преструват на духовни,

като се смятат за способни да вършат църковното дело и безскрупулно се осмеляват да се наслаждават на предимствата на своя статус. Не е ли това отблъскващо? Те смятат, че притежават истинско умение — че могат да проповядват. А все пак просто не могат да вършат реална работа. Думите и доктрините, които лъжеводачите знаят и проповядват, не могат да им помогнат да вършат добре работата си, нито могат да им помогнат да откриват проблеми в работата, а още по-малко могат да им помогнат да разрешават всички проблеми, пред които са изправени. След като работят известно време, те не са способни да говорят за никакво свидетелство за преживяване. Нима такъв водач или работник е съгласно критериите? Съвсем очевидно е, че не е така. А как трябва да се постъпва с лъжеводачите, които не са съгласно критериите? Не само че трябва да бъдат освобождавани от длъжност и отстранявани, но ако не се покаят, тогава не могат да бъдат избирани отново да служат като водачи или работници, когато се провеждат избори. Ако някой избере лъжеводач или лъжеработник, който е бил отстранен, той съзнателно смущава делото на църквата и му вреди, и това показва, че гласоподавателят е поклонник и последовател на този лъжеводач, а не човек, който истински вярва в Бог. Избирали ли сте някога псевдодуховен лъжеводач? (Да.) Предполагам, че сте избирали немалко такива. Мислите си, че който е вярвал в Бог дълги години, прочел е много от Божието слово и е слушал много проповеди, който има богат опит в проповядването и работата, който може да проповядва с часове, със сигурност е способен да върши работа. Но след като сте го избрали за водач, откривате сериозен проблем: братята и сестрите никога не могат да го видят и никога не могат да го намерят, когато има проблем. Никой не знае къде се крие, а той се крие някъде и не позволява на никого да го смущава. Това е проблем. Той винаги си играе на криеница в критични моменти от работата, а братята и сестрите никога не могат да го открият, когато им трябва да разреши даден проблем — не пренебрегва ли той същинските си задължения? Защо някои хора не смеят да се изправят пред братята и сестрите, след като станат водачи? Защо не могат да бъдат открити? С какво точно са заети? Защо не разрешават реални проблеми? С каквото и да се занимават, можете да сте сигурни в едно: ако мине известно време, без да вършат реална работа, те са лъжеводачи и трябва бързо да бъдат освободени от длъжност, за да бъде избран някой друг. Бихте ли избрали такъв лъжеводач в бъдеще? (Не.) Защо не? Какви според вас са последиците от избирането на слепец за ваш водач? Самият той е слепец, така че може ли да напътства другите да поемат по правилния път? Точно както се казва в Божиите слова в Библията: „Ако слепец слепеца води, и двамата ще паднат в ямата“ (Матей 15:14). Слепецът върви без посока или цел — как може да води другите? Ако някой избере слепец за свой водач, значи е още по-голям слепец. Сред невярващите има една приказка: „Слепец за път да питаш“. Да избереш лъжеводач да служи за църковен водач е като да питаш слепец за пътя. Абсурдно

е, нали? Всички, дали гласа си за лъжеводач, са слепци, които избират слепец, и нито един от тях не разбира истината.

Когато някои хора изберат псевдодуховен човек за водач, те се чувстват толкова щастливи и си мислят: „Сега имаме страхотен водач. Нашият водач наистина е добър в изнасянето на проповеди. Проповядва по много логичен и структуриран начин и проповедите му са много смислени“. Някои хора, на които им липсва проницателност, са трогнати до сълзи, изпитват голяма привързаност към този водач и дори не искат да отидат да изпълняват дълга си. Те разбират нещата съвсем ясно, когато слушат общение, но когато установят проблеми, докато изпълняват дълга си, не знаят как да ги разрешат, чувстват се озадачени и си мислят: „Изглежда, че разбирам всичко, когато слушам общението на водача, но защо не мога да разреша трудностите, които срещам в работата си?“. Какъв е проблемът тук? Всичко, което този тип лъжеводачи проповядват, са думи и доктрини, празни фрази, лозунги и безсмислици. Проповядваното от тях не разрешава реалните ти проблеми. Заблудили са те. Хранят те с илюзии, като изричат няколко лозунга, за да те накарат погрешно да смяташ, че проблемите са разрешени, а всъщност не разговарят за истините принципи относно твоите проблеми. Как могат да бъдат разрешени проблемите, като се разговаря по този начин? Доктрините, които проповядват, нямат нищо общо с реалните проблеми — те просто избягват същността на всички проблеми и говорят за теории по празен начин. Проповядват само думи и доктрини и духовни теории. Нямат представа какво е истината реалност и когато възникнат проблеми, са сащисани. Техните проповеди не могат да разрешат реални проблеми, те са просто вид теория, вид знание и доктрина. Този вид лъжеводачи проповядват Божиите слова и истината, сякаш са някакви думи, доктрини и лозунги. Те избягват всички реални проблеми и проповядват само думи, които са кухи и непрактични. И какво ще се случи накрая? Без значение колко дълго проповядват, проповедите им могат най-много да постигнат ефект на насърчаване и увещаване на хората, като им вливат малко повече ентусиазъм и им дават прилив на енергия, но не могат да разрешат никакъв друг проблем. Истината не е откъсната от реалността, а по-скоро е свързана с реалността и с всякакви проблеми, които действително съществуват. И така, ще можете ли сега да разпознаете псевдодуховните лъжеводачи, когато ги срещнете следващия път? Ако не можете, тогава поискате ли да гласувате за някого да стане водач, първо го накарайте да разреши няколко проблема. Ако ги разреши в съответствие с принципите и ако постигне съвсем добри резултати и разреши проблемите, като използва истината реалност, тогава можете да гласувате за него. Ако избягва това и не говори за същността на проблемите и за реалната ситуация, а единственото, което може да прави, е да проповядва доктрина по празен начин, да скандира лозунги и да се придържа към правила, тогава не можете да гласувате за този човек. Защо не можете да гласувате за този човек?

(Защото не е способен да разрешава реални проблеми.) А какъв тип човек не е способен да разрешава реални проблеми? Човек, който може само да проповядва думи и доктрини — той е лицемерен, псевдодуховен фарисей. Не притежава необходимите заложби, за да разбере истината, няма способност да разрешава проблеми, не може да разрешава проблеми, така че изберете ли го за водач, тогава той неминуемо ще бъде лъжеводач. Той не е способен да работи като водач или да изпълнява отговорностите на водач. Така че няма ли да му навредите, като гласувате за него? Някои хора казват: „Как така да му навредим? Мислим му доброто, като гласуваме за него. Той има известни заложби и ако го изберем, няма ли тогава да имаме човек, който може да поеме отговорност за делото?“. Разбира се, че е добре да има някой, който да поеме отговорност, но този тип човек не е способен да поеме отговорност. Всичко, което може да прави, е да говори за теории по празен начин, без да отчита реалната ситуация, а когато става въпрос за разрешаване на проблеми, е безполезен, така че като гласувате за него, не му ли давате възможност да върши зло? Не го ли принуждавате да върви по пътя на лъжеводача? Следователно не трябва да избирате такива хора за водачи.

Можете ли да разпознаете кой сред хората около вас — с които често влизате в контакт и добре познавате — е способен само да говори за доктрини по празнословен начин и не е способен да разрешава реални проблеми? Кой винаги проповядва възвишени теории и предлага нови и уникални планове, за които никой досега не е чувал, но се обърква и остава безмълвен, когато го попитат как да се практикуват и прилагат конкретните планове за действие и детайли? Това, което тези хора казват, е много безсъдържателно и напълно нереалистично, не е свързано или съвместимо с реалната ситуация, с действителната среда, с това, което хората действително могат да постигнат, с духовния им ръст и с нивото на техните професионални умения. Нещо повече — това, което казват, не е съгласно с изискванията на Божия дом. Те просто говорят глупости, отдават се на фантазии и импулсивно изричат каквото им дойде наум. Смятат, че не е нужно да носят отговорност за нищо, което казват, дори когато се хвалят и перчат. С такова отношение те изразяват своите възгледи и представят идеите си — не са ли те псевдодуховни хора? (Да.) Някои хора вярват, че така или иначе никой не приема сериозно хвалбите, перченето или високопарните идеи, а те имат възможност да покажат колко са способни. Смятат, че ако сгрешат нещо, тогава не е нужно да носят отговорност за това, а ако направят нещо правилно, тогава всички ще ги ценят високо, и затова казват каквото си искат и представят всичко за много лесно. Те имат много идеи, но нито една от тях не е придружена с конкретен план за практикуване и не може да бъде правилно осъществена. Те не приемат сериозно никой възглед, който излагат, независимо дали е чист или изопачен. Днес казват едно, а утре друго, и въпреки че възгледите, теориите и основанията, за които

говорят, са много възвишени, всички те са празни и непрактични. Понякога говорят за план, който не е лишен от смисъл или изопачен, но когато ги попитат как конкретно да се изпълни планът, те не могат да кажат. Когато скандират лозунги, говорят високопарни думи и изразяват възгледи, те са много ентусиазирани и инициативни. Но когато става дума за вършене на конкретна работа и осъществяване на конкретни планове, те изчезват безследно, скриват се и вече нямат никакви възгледи. Могат ли такива хора да бъдат водачи? (Не.) И така, какви ще бъдат последствията, ако такива хора станат водачи? Няма ли да навредят както на себе си, така и на другите? Те ще причинят забавяне на църковното дело и освен това ще причинят голяма вреда на себе си. Доктрините, които проповядват, са само ограничени неща и когато приключат с проповядването им, нямат какво друго да кажат, и затова винаги ще трябва да се крият и да се „оттеглят в усамотение за самоусъвършенстване“. Няма ли това да усложни нещата за тях? Щом станат водачи, ще чувстват сякаш три големи планини ги притискат, ще се чувстват изтощени всеки ден и ще изпитват голям натиск — какъв е смисълът да страдат така? Те нямат заложбите да бъдат водачи и когато се сблъскат с проблеми, просто произволно прилагат правила според фантазиите си и не могат да разрешават реални проблеми — такива хора не могат да бъдат водачи. Те не са способни да вършат действителна работа, така че ще бъдат лъжеводачи и въпреки това ще си мислят, че са доста добри, дори когато причиняват забавяне на навлизането в живота на братята и сестрите. Ако можете да откриете и схванете заложбите и характера на тези псевдодуховни хора, бихте ли гласували отново за тях да бъдат водачи? Ако ти самият си такъв човек и някой иска да гласува за теб, какво би направил? (Бих проявил известно самосъзнание и бих заявил, че не съм подходящ да бъда водач.) А ако, след като си направил това изявление, всички все още смятат, че си добър и настояват да гласуват за теб, какво трябва да направиш? Кажи им: „Не мога да върша работата на водач, не мога да поема тази работа. На пръв поглед изглежда, че имам известни заложби, а понякога имам добри идеи и давам малко светлина, но през повечето време просто проповядвам думи и доктрини. Наистина не мога да бъда водач или работник. Не съм по-добър от вас. Каквото и да правите, моля ви, не гласувайте за мен. Дори да получа най-много гласове, пак не мога да бъда водач. Не мога да причиня вреда на никого! Преди съм служил като водач и всеки път се провалях и ме освобождаваха от длъжност. Всеки път, когато ме освобождаваха, беше защото заложбите ми бяха лоши, липсваше ми работоспособност и не можех да върша реална работа. Всичко, което можех да правя, беше да проповядвам думи и доктрини, а освен това не бях способен да работя добре или да изпълня дори една от отговорностите, които водачите трябва да изпълняват. Бях лъжеводач“. Това означава да имаш самосъзнание, а не просто да кажеш няколко думи, че не си подходящ да бъдеш водач и с това да приключиш. Някои хора си мислят:

„Изпълнявал съм дълга си в тази група толкова много години и във всеки случай трябва да се считам за старши член. Дори никога да не съм допринесъл с нищо, поне съм работил усърдно, така че защо никой не е открил силните ми страни? И аз ставам за водач. Често излагам мисли, идеи и предложения, които са доста ценни и имат практическо приложение. Независимо дали водачите ги приемат или не, във всеки случай аз съм човек с отношение, идеи и възгледи. Защо никой не гласува за мен?“. Ако мислиш така, тогава можеш да се оцениш по следния начин: тези твои мисли, идеи и предложения просто изказвания ли са, или наистина имат практическо приложение? Способен ли си да откриваш и разрешаваш всякакви трудности, с които се сблъскваш в работата? Могат ли да се използват твоите мисли и идеи? Способен ли си да поемеш работата? Ако твоите мисли и възгледи остават на нивото на думите и доктрините, ако те просто нямат практическо приложение и, което е по-важно, ако просто не са в съгласие с принципите на работа на Божия дом, тогава какви точно са твоите заложби? Когато бъдеш избран за водач, можеш ли тогава да изпълняваш отговорностите на водачите и работниците? Искаш да бъдеш водач от амбиция или от чувство за бреме? Ако наистина притежаваш работоспособност и способност да разрешаваш проблеми, и когато виждаш, че някои водачи и работници извършват работата много лошо и не са способни да разрешат никакви проблеми, това те кара да се чувстваш тревожен, и им даваш предложения, но те не слушат, и не са способни да разрешат проблемите, и въпреки това не ги докладват на Горното, а ти се чувстваш притеснен и тревожен за делото на Божия дом, и се чувстваш непоносимо разстроен, когато виждаш лъжеводачи да причиняват забавяне на църковното дело, това показва, че имаш чувство за бреме. Обаче, ако искаш да получиш одобрението на всички, да намериш по-голяма аудитория и да накараш повече хора да те слушат да проповядваш и философстваш, само защото имаш някакви идеи, и ако искаш да се откроиш сред тълпата, тогава това не е чувство за бреме — това е амбиция. Амбициозните хора могат само да проповядват думи и доктрини, а всички идеи, които имат, също са само празни думи и доктрини. Когато такива хора станат водачи, те са предопределени да бъдат лъжеводачи, а ако са зли хора, тогава са антихристи. Ако твоите идеи остават на нивото на празните думи, тогава щом станеш водач, ти си предопределен да бъдеш съвсем същият като всеки псевдодуховен лъжеводач. Винаги ще се „оттегляш в усамотение за самоусъвършенстване“, защото в противен случай ще изпитваш чувство за криза и няма да имаш какво да проповядваш. Ако си съвсем същият като тях и докато проповядваш отвисоко, не си способен да откриеш никакви съществуващи проблеми в работата, и съответно не си способен да разрешиш никакви проблеми, тогава си предопределен да бъдеш лъжеводач. И какво се случва с лъжеводачите накрая? Те биват освобождавани от длъжност, защото не са способни да вършат реална работа — те са предопределени да вървят по този път.

Има много хора, които винаги се чувстват възмутени и готови да действат в сърцата си, и когато дойде време да се избира водач или надзорник, винаги искат те да бъдат избраните. Някои хора смятат, че са вярвали в Бог най-много години, че са понесли най-много несгоди, че са изпълнявали дълга си най-дълго време и с най-голяма преданост и че са най-подходящи да бъдат водачи, затова искат другите да ги изберат. Какво ще бъдеш способен да направиш, ако другите хора те изберат? Ще бъдеш ли способен да избегнеш титлата „лъжеводач“? Ще бъдеш ли способен да изпълняваш отговорностите на водачите и работниците? Това са все реални проблеми, но никой не се замисля за подобни неща. Сред тези хора някои са с достатъчни заложби. Те могат да търсят истината, когато има проблеми с техния дълг, и когато разберат истината и са способни да постъпват според принципите, те могат да отговарят на критериите. При условие че тези хора разбират истината, обичат истината и могат да се стремят към нея, и освен това имат относително добра човешка природа, тогава те няма да имат никакви проблеми да станат водачи и работници, които отговарят на критериите — това няма да им бъде много трудно. Някои хора винаги се оплакват, че работата, която вършат, е трудна, не желаят да полагат усилия или да плащат цената, когато става въпрос за истината, и роптаят, когато ги кастрят. Могат ли такива хора да бъдат водачи и работници, които отговарят на критериите? Тяхното намерение и отношение е погрешно, те не са хора, които се стремят към истината, и без значение какво Бог изисква от тях, те продължават да имат негативно отношение. Такива хора не заслужават да бъдат водачи и работници. Те нямат чувство за бреме в сърцата си и независимо от това колко ясно или разбираемо са изложени работните подредби на Божия дом, те пак не желаят да работят усърдно, за да вършат работата добре. Всъщност не е трудно да се върши работата добре. Защо не е трудно? Първо, Божият дом има конкретни работни подредби за цялото дело на църквата и Горното е дало конкретни указания за него, така че от вас не се изисква да бъдете иновативни в нито един елемент от работата или да го завършвате самостоятелно. Горното ви е дало обхват и насока, дало ви е принципи и ви е дало минимални стандарти. Като вършите работата си, вие не преливате от пусто в празно, нито ви липсва насока. Второ, при всеки елемент от работата, без значение кой е надзорникът и без значение дали акцентът на работата е в чужбина или в страната, най-основното е, че братът Горе конкретно проследява, напътства, надзирава, инспектира и извършва щателна проверка на работата и често отправя запитвания. Колко конкретни са тези действия? Братът Горе лично се включва и проследява всеки сценарий, всеки филм, всяка програма, всеки химн и т.н. Аз също се включвам в някои работи, давам ви обща насока и рамка. Трето, за всеки аспект на работата, който включва истините принципи, Горното също често разговаря с вас за истините принципи и ви напътства в работата ви. Горното също така ви кастри, извършва щателна проверка за вас и

по всяко време Горното ще коригира вашите изопачавания. Четвърто, по отношение на основната кадрова и административна работа Горното лично ви помага, като извършва щателна проверка и взема решения. Факт е, че без значение каква работа вършите, вие не я завършвате самостоятелно. Всичко се подрежда, води, насочва и проверява щателно от Горното. И така, какво е това, което вършите вие? Вие просто се наслаждавате на готовите неща — толкова сте благословени! Не е нужно да се притеснявате за нищо. Просто трябва да запретнете ръкави и да се разтичате. Това е работата, която се пада на вас. Плащали ли сте някога допълнителна цена? (Не.) Горното е свършило цялата тази основна, важна работа. Следователно работата, която вие вършите, е много лесна и изобщо няма големи трудности. При такива обстоятелства, ако хората все още не вършат добре работата си, тогава това е непростимо и доказва, че те просто не влагат сърцето и усилията си в работата или не изпълняват своите отговорности. Някои хора казват: „Кой не греши, когато върши работа? Нима не е позволено хората да имат някакви проблеми?“. От вас не се изисква да постигнете отличен резултат в работата си. От вас просто се изисква да получите положителна оценка и тогава ще се счита, че сте изпълнили отговорностите на водачите и работниците. Това много взискателно ли е? (Не.) Лесно е да се получи положителна оценка въз основа на насоките и щателната проверка от Горното. Зависи само от това дали хората искрено се стремят към истината. Ако не полагат никакви усилия по отношение на истината и винаги искат да бъдат нехайни, и ако са доволни просто да отбиват номера, без да правят нищо лошо, без да причиняват никакви смущения или прекъсвания и без нещо да тревожи съвестта им, тогава те не могат да постигнат положителна оценка. Повечето водачи и работници имат такова отношение, когато работят. Те вършат малко работа, но не искат да се изтощават, задоволяват се просто с това да са посредствени, а що се отнася до резултатите от работата им, смятат, че това е Божия работа и че то няма нищо общо с тях. Приемливо ли е това отношение? Ако имаш такова отношение, тогава работата, която можеш да свършиш, е много ограничена и ти не влагаш всичките си сили, което показва, че или не си способен да вършиш реална работа, или не вършиш реална работа и затова трябва да бъдеш определен като лъжеводач — това е напълно уместно и не е несправедливо. Някои хора винаги казват: „Твоите изисквания към нас са твърде високи. Ако не вършим тази работа, тогава сме лъжеводачи, а ако не отговаряме на това изискване, тогава също сме лъжеводачи. За какви ни мислиш? Ние не сме роботи, не сме съвършени хора. Ние сме просто обикновени хора, ние сме просто простосмъртни. Ти ни казваш да бъдем обикновени хора, нормални хора, тогава защо имаш толкова високи изисквания към нас като водачи?“. Всъщност Моите изисквания към вас не са високи. Аз искам от теб само да изпълняваш отговорностите, които едно човешко същество трябва да изпълнява. Това е нещо, което трябва и си длъжен да правиш,

и е нещо, което можеш да постигнеш като водач и работник. Ако обаче не работиш усърдно, за да се стремиш към истината, винаги се страхуваш от понасяне на несгоди и винаги ламтиш за удобства, тогава независимо от твоите причини или извинения, ти си предопределен да бъдеш лъжеводач. Това е като нещата, които хората с нормална човешка природа трябва да постигнат и за които възрастните трябва да се грижат сами, като например по кое време един възрастен трябва да става сутрин, колко хранения трябва да яде, колко часа трябва да работи на ден и кога трябва да пере мръсните си дрехи — ти трябва да се справяш с тези неща сам и няма нужда да питаш никой друг за тях. Ако питаш другите хора за всичко и нищо не разбираш, не означава ли това, че си с недостатъчен интелект и че си глупак? Не означава ли, че не си способен да се грижиш за себе си? Могат ли такива хора да бъдат водачи? Не са ли те лъжеводачи? Такива хора трябва да бъдат освобождавани. Такива хора все още искат да се вкопчват в позицията си и да не се оттеглят, и все още искат да бъдат водачи! След като някои лъжеводачи бъдат освободени от длъжност, те се чувстват сякаш са били онеправдани и не спират да плачат за това. Плачат, докато очите им се подуят. Защо плачат? Те не знаят що за стока са. Когато казвам, че Моите изисквания към хората не са високи, имам предвид, че това, което се иска от теб да направиш, е това, което можеш да постигнеш. Пътят вече е прокаран за теб и обхватът е определен, решенията също са взети и ти просто трябва да действаш. То е същото като с храненето: зърно, зеленчуци, всякакви подправки, тенджери и печки са подготвени за теб и всичко, което трябва да направиш, е да се научиш да готвиш. Това е нещо, което един възрастен трябва да прави и да постига. Ако не можеш да постигнеш това, тогава си глупак и не можеш да бъдеш причислен към интелектуалния кръг на нормалните възрастни. Някои водачи не са способни да вършат тази реална работа и затова трябва да бъдат освободени от длъжност. И така, как можем да дефинираме и определим дали някой е способен да върши този вид работа? Ако притежаваш интелекта и заложбите на възрастен и ако притежаваш съзнателността и чувството за отговорност, които един възрастен трябва да притежава, тогава трябва да си способен да вършиш такава работа. Ако не можеш да я вършиш или не я вършиш, тогава си лъжеводач. Ето как се определя това и определянето му по този начин е точно. Това не е заклеймяване или осъждане на даден човек, така че сурово ли е? Фактите са налице и това изобщо не е сурово.

II. Лъжеводачи, които са с малки заложби

Току-що разговаряхме за проявленията на един тип лъжеводачи по отношение на своевременното докладване и търсене на начини за преодоляване на объркванията и трудности, срещани в работата, както и за причините, поради които такива хора не са способни да изпълняват отговорностите на водачи и работници. Такива хора са псевдодуховни. Тъй като не могат да открият объркванията и трудностите в

работата, те не са способни да изпълняват тази отговорност. Това е един тип хора. Има и друг тип хора: те са същите като тези псевдодуховни хора — не са способни да откриват проблемите, които съществуват в работата, и затова не са способни да ги докладват своевременно на Горното и да търсят решения и от Горното. Такива хора също са много заети с работа, по цял ден са много заети и не бездействат. Заети са да изнасят проповеди, заети са да посещават братя и сестри на различни места, заети са да правят уговорки за работата и дори са заети да купуват всякакви неща за църковното дело. Ако някой се разболее, те му помагат да намери лекар. Ако някой има трудности у дома, те му помагат, като уреждат финансова помощ. Ако някой е в лошо състояние, те поемат инициативата да го подкрепят и активно помагат за разрешаване на проблемите му. Накратко казано, винаги са заети с някаква работа по общи въпроси. Те са безразлични към действителното дело на църквата, към евангелската работа и към проблемите в църковния живот. Всеки ден се изтощават от тичане насам-натам и си намират работа, като се справят с делата на църквата и с личните въпроси на братята и сестрите и ги разрешават. Те смятат, че като водачи трябва да изпълняват тези задачи, но никога не осъзнават каква е съществената работа на водача и колкото и усърдно да работят, все още не могат да открият реалните и критичните проблеми, които съществуват в църквата. И така, когато в църковния живот възникнат смущения и пречки и когато Божиите избраници срещнат трудности при навлизането в живота, тези водачи не са способни своевременно да се справят с тези неща. Въпреки че са заети с работа и няма ден, в който да бездействат, какво все пак могат да постигнат, като са толкова заети? В църковното дело има много проблеми, но те не са способни да ги открият. Привидно изглеждат усърдни, съвестни и не бездействат, но в работата възниква проблем след проблем, и те са заети да кърпят дупки, заети са да разрешават всякакви „сложни и трудни проблеми“ и да се справят с всякакви зли хора и с хора, причиняващи смущения и прекъсвания, които се появяват в църквата. Те се занимават с такава работа, но не са способни да различават дори най-основните проблеми. Не са способни да разпознават ясно коя е добра човешка природа и коя е лоша човешка природа, кои са добри заложби и кои са малки заложби, какво е да притежаваш истински талант и знания и какво е да имаш дарби. Освен това те не могат да прозрат кои типове хора развива Божият дом и кои отстранява, кои хора се стремят към истината и кои не, кои хора с готовност изпълняват своя дълг и кои не, кои хора могат да бъдат усъвършенствани в Божи народ и кои хора са полагащи труд, и т.н. Те считат онези, които могат да говорят надуто и да бълват празни теории, но не могат да вършат реална работа, за ключови цели за развиване и им уреждат да изпълняват и им поверяват важна работа, но забавят повишаването и развиването на онези, които имат чисто възприемане, заложби и способност да разбират истината, само защото тези хора не са вярвали в Бог

много дълго време или са разкрили надменен нрав. Такива проблеми често възникват в църквата и това оказва влияние върху напредъка на църковното дело. Това са истинските проблеми и все пак този тип водачи не могат да ги видят или открият, и дори напълно не съзнават за тях. Когато зли хора причиняват смущения и прекъсвания, те им дават шанс да бъдат наблюдавани и да се самоанализират, но когато други, които не са зли хора, понякога допускат някои малки грешки, защото са млади и невежи и действат безпринципно — грешки, които не са принципни въпроси — този тип водачи третират тези грешки като непростими грехове и изпращат тези хора у дома. Този тип лъжеводачи са заети с работа всеки ден и външно изглежда, че полагат много усилия и изразходват много от времето си, но без значение как работят, никой не получава истински приток на живот от това. Без значение какви проблеми и трудности имат Божиите избраници, този тип лъжеводачи не може да ги разреши чрез общение за истината и всичко, което може да направи, е да ги увещава с любящо сърце и да проповядва думи и доктрини, за да насърчава Божиите избраници. Затова под ръководството на такива хора Божиите избраници не получават приток на живот, те просто вярват в Бог и изпълняват своя дълг въз основа на ентусиазъм и не постигат навлизане в живота — колко дълго могат да издържат така? В резултат на това някои хора често са негативни и слаби и винаги копнеят за идването на Божия ден, а виденията стават все по-неясни за тях и когато се сблъскат с проблеми, те започват да имат представи и погрешни разбирания за Бог, а някои дори стигат дотам да се съмняват в Бог и да се предпазват от Него. Когато са изправени пред тези проблеми, лъжеводачите са напълно неспособни да ги разрешат и всичко, което правят, е да ги избягват. Те никога не четат Божиите слова, нито се молят на Бог с Божиите избраници, за да търсят истината и да разрешават проблеми — никога не извършват тази работа. Всеки ден просто се занимават с някаква работа по общи въпроси и определени външни неща, неща, които нямат нищо общо с навлизането в живота или с истината. Смятат, че щом са заети да вършат неща, това означава, че изпълняват своя дълг и отговорности и че по никакъв начин не могат да бъдат лъжеводачи. Всъщност това, че се занимават с тези общи въпроси, изобщо не помага на братята и сестрите да напреднат в живота, а още по-малко дава възможност на Божиите избраници да навлязат в истината реалност. Кажете Ми, няма ли проблем със заложбите на този тип лъжеводачи? Те не могат да прозрат нищо и смятат, че щом са заети с работа, всички проблеми просто ще изчезнат и ще бъдат разрешени косвено. Не са ли твърде объркани тези хора? Техните заложби не са ли твърде малки? Те не могат да прозрат нищо, не могат да вършат никаква реална работа и това ги прави истински лъжеводачи и лъжеработници. Това е нещо, което е най-лесно за разпознаване.

Сега навсякъде в църквите има лъжеводачи и лъжеработници. Те просто разчитат на своя ентусиазъм, за да работят, и изобщо не разбират истината. Не

знаят каква е работата на водача или работника, нито са способни да разговарят за истината, за да разрешават проблеми — просто по цял ден сляпо се занимават с някаква работа по общи въпроси. Например да кажем, че църквата трябва да купи нещо. Това не е голяма задача. Просто трябва да се организира някой, който е запознат със съответната област, да отиде да го купи. Един лъжеводач обаче се страхуваше да не похарчи твърде много пари и затова възложи на един човек да посети няколко места, за да закупи най-евтиното. Резултатът от това беше, че той купи евтин продукт, който се счупи само след няколко дни употреба, и трябваше да отиде да купи друг. Не само че не спестиха пари, а напротив, накрая похарчиха повече. Това принципен начин за справяне със задачата ли е? Няма нужда да се купува известна марка при покупка, но най-удачно е да се купи поне нещо, което е с подходящо качество и годно за употреба. Лъжеводачите много се притесняват за работата по общи въпроси и в това няма нищо лошо. Те обаче не приемат на сериозно критично важната работа на Божия дом и това е голяма грешка. Това означава, че не извършват съществена работа. Елементи от работата като евангелската работа, работата по филмопроизводството, работата с текст, работата по видеоклиповете със свидетелства за преживявания и работата по извършване на корекции в персонала от водачи и работници са все от решаващо значение и все пак лъжеводачите не смятат, че те са важни, и оставят тези елементи от работата настрана и ги пренебрегват. Те са с недостатъчни заложби и не знаят как да вършат работата, но и не се опитват да се научат, а вместо това си мислят: „Всичко е наред, щом има някой, който отговаря за тази работа. Със сигурност аз не съм нужен, нали? Аз се занимавам с важните неща. Това са само дребни неща, с които не е нужно да се занимавам. След като им кажа принципите, тогава съм си свършил работата“. Външно лъжеводачите изглеждат много заети, но когато погледнете нещата, с които са заети, нито едно от тях не е критично важна част от църковното дело, нито едно от тях не е работа, която предоставя ресурс за живота за хората и нито едно от тях не е работа, която включва използването на истината за разрешаване на проблеми. Нещата, с които се занимават, нямат абсолютно никаква стойност и тези лъжеводачи просто сляпо си намират работа. Те не знаят каква работа трябва да вършат водачите и работниците, за да са в съгласие с Божиите намерения. Те просто разчитат на своя ентусиазъм, за да се занимават с определени задачи, които им харесват. Отправят подробни запитвания за банални въпроси, несвързани с църковното дело, като например какви дрехи носят братята и сестрите, какви прически имат, как общуват с другите и как говорят и се държат. Те смятат, че това е проява на любезност и достъпност от тяхна страна и че разрешаването на проблемите в реалния живот на хората е нещо, което един водач трябва да прави, нещо, което нормалната човешка природа трябва да притежава. И все пак те не приемат на сериозно критично важната евангелска работа, работата по филмопроизводството, работата по

химните, работата с текст, административната работа, работата по поенето на новоповярвали, работата по основаването на църкви, работата по повишаването и развиването на хората и т.н. Те не участват в нито една от тези работи и не ги проследяват, сякаш тази работа няма нищо общо с тях. Тези лъжеводачи не разрешават многото проблеми, които се натрупват в църквата, не освобождават от длъжност лъжеводачите, които трябва да освободят, не ограничават зли хора или хора, които вършат зло и неуправляемо безчинстват, нито не се справят с тях, не разговарят за истината, за да разрешат проблема с това, че някои хора са нехайни, невъздържани и недисциплинирани и се бавят умишлено в изпълнението на дълга си. Какъв е този проблем? Те не търсят истината, за да разрешат тези действителни проблеми — дали това са хора, които вършат реална работа? Незначителните и маловажни задачи, които изпълняват, им се струват крайно значими и важни в сърцата им. По цял ден се занимават с тези безполезни неща, като вярват, че изпълняват своите отговорности и че са предани, но не вършат нито един съществен елемент от работата, която Бог им е поверил — не са ли такива хора лъжеводачи? Те са еквивалентът на шефове на квартални служби в обществото, те са просто квартални всезнайковци — тогава все още ли са водачи и работници на Божия дом? Те са истински лъжеводачи и лъжеработници. По каква причина тези хора са окачествявани като лъжеводачи и лъжеработници? (Защото техните заложби са твърде малки, те не могат да вършат реална работа и всичко, което могат да правят, е да се справят с някои банални въпроси.) Това е конкретната причина. Заложбите на тези хора са твърде малки. Без значение колко проповеди слушат, колко работни подредби четат, колко години изпълняват своя дълг в Божия дом или колко години са водачи, те никога не знаят какво правят, дали това, което правят, е правилно или грешно, или дали изпълняват отговорностите, които трябва да изпълняват. Тяхното определение за етикета и позицията на водачи и работници е, че всичко е наред, щом са заети. Като магаре, което върти воденичен камък, те продължават да теглят, докато не могат повече да се движат, и смятат, че по този начин изпълняват своите отговорности. Без значение в коя посока теглят и без значение дали енергията, която влагат в тегленето, е правилна или не, според тях те изпълняват своите отговорности. Има много въпроси, които не са способни да прозрат, и те не се опитват да ги разрешат или да ги докладват на Горното и да търсят решения от Горното. Независимо колко години работят или колко години са в контакт с хора, те дори не знаят дали проявленията на даден човек са на новоповярвал, който има плитка основа във вярата си и не разбира истината, или са проявления на неверник, а също така не знаят как трябва да ги разпознават или окачествяват. Когато има двама души, които са в негативно състояние, те не знаят кой от тях заслужава да бъде развиван и кой не. Когато двама души са донякъде нехайни в изпълнението на своя дълг, те не могат да различат кой от тях се стреми към истината и кой от тях полага труд,

кой от тях е способен да навлезе в истината реалност и кой няма истина реалност. Те не знаят кои хора потенциално ще тръгнат по пътя на антихристите, след като станат водачи, дори ако са общували с тези хора в продължение на години. Независимо колко безсмислени задачи извършват или колко безполезни работи изпълняват, или колко проблеми има около тях, те не ги осъзнават и не разбират, че това са проблеми. Тъй като такива хора са с малки заложби, с объркани мисли и са неспособни да извършват работа, за тях е много трудно да изпълнят отговорностите на водач или работник. Освен че са способни да вършат някаква проста работа по общи въпроси, тези водачи и работници не са способни да вършат нищо, свързано със съществото дело на църквата, и не са способни да видят или да разрешат никакви реални проблеми в работата. Може ли такива водачи с такива заложби да заслужават да бъдат развивани? Те дори не знаят какво представляват объркванията или трудностите, а още по-малко се справят с тях според принципите. Дори ако проблемите, с които се сблъскват в църковното дело, са много често срещани, те все още не могат да ги обобщят и да ги категоризират, нито знаят как да разговарят за истината, за да ги разрешат — този тип лъжеводачи без изключение са неспособни да се справят или да разрешат тези проблеми, които често възникват в църквата. Техният най-голям проблем не е, че не желаят да плащат цена или че се страхуват да бъдат заети и да се чувстват уморени, а по-скоро е, че имат малки заложби, неясен ум и не са способни да вършат важната и реалната работа на църквата. Вместо това те вършат просто някаква работа по общи въпроси или обичат да се занимават с някои маловажни неща и тогава искат да играят ролята на водачи и работници — не са ли те объркани хора с твърде големи амбиции и желания? Водачите с малки заложби без изключение са неспособни да вършат основното дело на църквата, което включва истините принципи, или сложна професионална работа, като например работата по разпространяването на евангелието, работата по поенето на новоповярвалите в църквата, работата по филмопроизводството, работата с текст и кадровата работа, включваща водачи и работници на различни нива. Защо не са способни да вършат тази работа? Защото техните заложби са твърде малки и те не могат да схванат принципите. Без изключение те не са на нивото на цялата тази работа и са неспособни да се научат как да я вършат. Например да кажем, че на такъв водач са дадени петима души и той е помолен да разпредели работа на тези петима души въз основа на тяхното ниво на образование, на техните заложби и силни страни и на техния характер. Лесна ли е тази задача за изпълнение? Има ли тя нещо общо със заложбите на водачите и работниците? (Да.) Водачите и работниците със средни заложби ще разпределят работата относително точно, след като прекарат известно време в наблюдение, общуване и опознаване на петимата души. Водачите и работниците с малки заложби ще си помислят, че петима души са твърде много. Когато има твърде много хора, те се объркват и не

знаят как да им разпределят работата, и дори да им разпределят работата, няма да знаят в сърцата си дали го правят по подходящ начин или не. Това е по отношение на кадровия аспект. Когато става дума за справяне с въпроси, например ако трябва да се справят и да разрешат два или три въпроса едновременно, те няма да знаят как да преценят и да разпознаят връзката между тези въпроси, нито ще са способни да преценят кой проблем трябва да разрешат първи и кой проблем може да бъде разрешен след това, без да се стига до забавяния. Тоест те не знаят как да претеглят плюсовете и минусите, не знаят как да подреждат задачите по важност и спешност и не знаят как да разрешават проблеми. Въпреки това, тъй като са водачи и работници, дори да не разбират нещо, трябва да се преструват, че го разбират, дори да не възприемат нещо, трябва да се преструват, че го възприемат, и няма какво друго да направят, освен да се насилват и да говорят някои доктрини, за да се справят как да е, да кажат няколко приятни думи и набързо да приключат нещата. Те са напълно наясно дали това, което казват, е точно или не, дали е в съгласие с принципите или не, дали може да разреши проблеми или не, но просто искат да се справят как да е. Много добре знаят, че няма да са способни да разрешат проблемите с това, което правят, но въпреки това не докладват проблемите на Горното и така накрая причиняват забавяне на работата и биват освобождавани от длъжност. Кажете Ми, не са ли тези хора глупаци? Когато някои водачи и работници докладват проблеми, те разказват всички стари, незначителни събития от миналото чак до наши дни, и след като са казали куп неща, ти все пак трябва да им помогнеш да анализират и да преценят какви проблеми има. Те дори не разбират как да повдигнат въпрос и могат да говорят с часове, без да обяснят ясно какъв е акцентът и същността на проблема. Всичко, което казват, се отнася само до повърхностни неща и са просто куп глупости! Не е ли това случай, който показва, че заложбите им са твърде малки и нещо не им достига? Желаят ли хората със заложби да слушат тези неща? Човекът, с когото говорят, просто иска да знае какво е сегашното положение и сегашните проявления на човека, за когото докладват и за кое състояние са объркани, като са неспособни да го преодолеят. И въпреки това тези хора винаги говорят за това каква работа е свършил този човек в миналото и не говорят за неговото сегашно положение, нито казват какви объркванията и проблеми имат самите те. Казват куп неща и никой не може да разбере за какво точно говорят. Дори ако искат да зададат въпрос, не знаят откъде да започнат, не знаят как да го изразят по начин, който да бъде ефективен и да позволи на хората да ги разберат — те дори нямат способността да организират речта си. Не е ли това проява на изключително малки заложби? Някои лъжеводачи имат малки заложби и когато докладват проблем, говорят куп безсмислени и неразбираеми неща, а след това си мислят: „Дадох ти достатъчно голямо количество информация, нали? Дори ти казах всичко от миналото и настоящето по този въпрос, така че сега не можеш ли

да разбереш какъв е въпросът, който искам да задам?“. Без значение какво ги питаш или как ги насочваш, те не знаят какво да кажат и никога не могат да посочат ключовия момент на проблема. Не че им липсват думи да се изразят или че са с ниско образование, а по-скоро техните заложби са малки и те са безмозъчни, така че не знаят как да изразят тези неща, умовете им са объркани и не могат да обясняват ясно, така че другите да са в състояние да ги разберат. Те имат известно чувство за бреме и с течение на времето стигат до известно осъзнаване на определени въпроси, но не знаят как да ги изразят, не са способни да възприемат каква е същността на проблемите, а още по-малко могат да ги обобщават. Могат ли хора, чиито заложби са толкова малки, да вършат работа? Могат ли да изпълняват отговорностите на водачите и работниците? Не, не могат. Дори ако им дадеш време и възможности и им позволиш да докладват и описват проблемите, те не могат да го направят, така че можеш ли все пак да разговаряш с такива хора? Може ли все пак да бъдат използвани? (Не.) Защо не може да бъдат използвани? Те дори не могат да говорят ясно и нямат дори най-елементарния инстинкт на човешко същество да използват езика, за да изразят своите мисли, идеи и нагласи, така че каква работа могат да вършат? Въпреки че може да имат известна сила, истински ентусиазъм, малко чувство за отговорност и доста праведно сърце, техните заложби са твърде малки, те не могат да научат нищо, колкото и да ги учиш, и дори ако ги учиш как да говорят, няма да могат да му хванат цаката, а ти ще се разтревожиш и ще се ядосаш. Когато говорят, става бъркотия, оставят те объркан, не могат да кажат нищо ясно и това, което казват, са просто куп глупости. Най-жалкото при тях е, че не разбират човешкия език и въпреки това продължават да действат на сляпо, все още си мислят, че са способни, и се противопоставят, когато ги кастриш. Как могат да вършат добре водаческата работа? Когато заложбите на водач или работник са толкова малки, че няма способност да се изразява, може ли той все пак да бъде компетентен в работата? (Не.) А какво означава да не е компетентен в работата си? Означава, че не е способен своевременно да открива трудностите и проблемите, срещани в работата, и, разбира се, означава, че каквито и проблеми да възникват в работата, той никога не може да ги разрешава своевременно, нито може своевременно да ги докладва на Горното и да търси решения от Горното — това е твърде трудно за него и той не е способен да го прави. Що се отнася до такива хора, които притежават малки заложби, тази работа е изключително трудна за тях. Това е все едно да принудиш риба да живее на сушата — вършенето на тази работа е нещо много изнурително за тях.

Някои казват: „Жал ми е за тези хора. Сновят насам-натам толкова много, като се справят с всякакви задачи, и накрая биват определяни като лъжеводачи заради малките си заложби. И така, означава ли това, че страданието, което са понесли, е било напразно? Не е ли това несправедливо отношение към хората?“.

Освобождаването на лъжеводачите от длъжност означава поемане на отговорност за Божиите избраници и за делото на църквата, така че как може това да бъде несправедливо отношение към хората? Ако настояваш да се позволи на лъжеводачите да продължат да бъдат в ролята си на водачи, не вредиш ли на Божиите избраници? Да не искаш да кажеш, че да вредиш на Божиите избраници не е несправедливо отношение към хората? Като освобождава даден лъжеводач от длъжност, Божият дом не го заклеймява, нито го изпраща в ада, а вместо това дава на този човек шанс да постигне спасение. Може ли той да постигне спасение, ако продължи да бъде лъжеводач? Какъв ще бъде крайният му изход? Защо не обмисляш въпроса по този начин? Освен това, каква е целта на вярата в Бог? Наистина ли да си водач не е единственият път напред? Няма ли друг дълг, който да изпълнява човек, ако не е водач? Няма ли път за оцеляване за онези, които не са водачи и притежават малки заложби? (Не, това не е вярно.) И така, какъв тогава е пътят на практикуване? Това, което сега разнищваме, са проявленията на този тип лъжеводачи, които са с малки заложби, и проблемите, които съществуват с тях. Ние не ги заклеймяваме или проклинаме, просто ги разнищваме. Целта на разнищването им е да накараме този тип хора да се опознаят и да се ориентират точно, да опознаят собствените си възможности и точно да разберат какви са водачите и работниците, каква работа трябва да вършат те, и след това да сравнят тези неща със себе си, за да видят дали са подходящи да бъдат водачи или работници. Ако твоите заложби наистина са много малки, толкова малки, че нямаш способността да се изразяваш с речта си, или способността да изразяваш мислите и възгледите си, или способността да откриваш проблеми, тогава ти не си подходящ да бъдеш водач или работник, не си компетентен да изпълняваш дълга на водач или работник и не си способен да вършиш работата на водач или работник. И тъй като си с малки заложби, трябва да имаш такъв вид самосъзнание. Някои хора казват: „Моите заложби са малки — и какво от това? Имам добра човешка природа, така че трябва да бъда водач“. Това ли е принципът? Други казват: „Освен че имам добра човешка природа, аз съм готов да понасям и страдания и да плащам цена, мога да изнасям проповеди, имам основа във вярата си и съм бил затварян заради вярата си в Бог. Тези неща не се ли броят за капитал, за да бъда водач или работник?“. Истина ли е, че човек трябва да има капитал, за да бъде водач или работник? (Не.) Това, което обсъждаме сега, са отговорностите на водачите и работниците и в рамките на тази тема говорим по темата за заложбите. Ако твоите заложби са малки и не си способен да изпълняваш тези отговорности, тогава самосъзнанието, което трябва да имаш, е: „Нямам тези заложби и не мога да бъда водач или работник. Какъвто и капитал да имам, той е безполезен“. Казваш, че имаш добра човешка природа, че си надежден, че имаш решимостта да понасяш страдания и че си готов да плащаш цена — тогава Божият дом несправедливо ли се е отнесъл към теб? Божият дом ползва хората по такъв

начин, че да използва максимално всекиго, като приспособява ролите към всеки човек, и го прави по начин, който е съвсем подходящ. Ако имаш добра човешка природа, но заложбите ти са малки, тогава трябва да изпълняваш добре своя дълг с цялото си сърце и сила. Не трябва да си водач или работник, за да бъдеш одобрен от Бог. Дори ако си готов да си създаваш грижи, но не си способен да си създаваш грижи, по начина, по който един водач трябва да го прави, не притежаваш заложбите, които трябва да имаш, за да си водач, и не си на ниво за това, какво можеш да направиш тогава? Не се насилвай и не си създавай трудности. Ако можеш да носиш 25 килограма, тогава носи 25 килограма. Не се опитвай да се перчиш, като се насилваш отвъд възможностите си, и казваш: „25 килограма не са достатъчни. Искам да нося още повече. Искам да нося 50 килограма. Готов съм да го направя, дори да умра от изтощение!“. Не си способен да бъдеш водач или работник, но ако все пак продължаваш да се насилваш отвъд възможностите си, за да се перчиш, макар че няма да се изтощиш до смърт, ще причиниш забавяния на църковното дело, ще повлияеш на напредъка и ефективността на работата и ще забавиш напредъка в живота на много хора — това не е отговорност, която можеш да си позволиш да понесеш. Тъй като си с недостатъчни заложби, ако имаш самосъзнание, трябва сам да предложиш да подадеш оставка и да номинираш някого с добри заложби, който обича истината и е по-отговорен от теб, да бъде водач или работник. Това би било разумното решение и само ако постъпиш така, ще бъдеш човек, който наистина има човешка природа и разум, и човек, който наистина разбира и практикува истината. Ако подадеш оставка от поста си, защото си неспособен да вършиш водаческата работа, и след това избереш дълг, който ти подхожда, и предложиш своята преданост, за да можеш да бъдеш одобрен от Бог, тогава си изключително умен човек. Винаги си мислиш: „Въпреки че съм с малки заложби, имам добра човешка природа, готов съм да си създавам грижи, да понасям страдания и да плащам цена, имам решимост, по-издръжлив съм от всички вас във всичко, което правя, имам широки възгледи и не се страхувам да бъда кастрен или изпитван. Въпреки че заложбите ми са малки, все пак мога да бъда водач“. Да имаш малки заложби не е проблем. Това не е предвидено като заклеймяване спрямо теб, а просто да те категоризира и да те накара да разбереш ясно какво точно можеш да правиш и за какъв вид дълг си подходящ. Настоящият проблем обаче е, че твоите заложби са малки и не си способен да бъдеш водач или работник. Въпреки че си избран да бъдеш водач или работник, не си способен да вършиш добре тази работа и всичко, което можеш да направиш, е да объркаш работата. Ако имаш добра човешка природа, ако имаш съвест и разум и си готов да си създаваш грижи и да плащаш цена, тогава ще има позиция, за която си подходящ, и дълг, който трябва да изпълняваш, и Божият дом ще направи разумни подредби за теб. Да не ти се позволява да бъдеш водач се основава на правилата и принципите на Божия дом.

Божият дом обаче по никакъв начин няма да ти отнеме правото да изпълняваш дълг или правото ти да вярваш в Бог и да Го следваш, защото си с малки заложби. Не е ли уместно това? (Да, така е.) Необходимо ли е да разговаряме по-подробно по този въпрос? Някои хора с малки заложби чуват това и разсъждават: „Не разговаряйте повече по този въпрос. Чувствам се твърде засрамен, за да погледна някого в очите. Знам, че съм с малки заложби и повече няма да бъда църковен водач или работник. Ще бъда просто ръководител на екип или надзорник, или ще върша разни дребни работи, ще готвя или чистя. Всичко става. Ще понасям трудностите на поста си без оплакване, ще се покорявам на подредбите на Божия дом и ще се покорявам на устроеното от Бог. Това, че съм с малки заложби, е по Божията благодат и в това са Божиите добри намерения. Всичко, което Бог прави, е правилно“. Ако можеш да гледаш на нещата по този начин, това е добре и означава, че имаш известно самосъзнание. Няма да разговарям надълго по този въпрос. В обобщение, по отношение на тези хора с малки заложби ще кажа, че ние просто разнищваме проблема и разобличаваме истината на фактите, така че повече хора да имат правилно отношение и правилна гледна точка за тях, както и тези хора да имат правилно отношение и правилна гледна точка относно проблема със собствените си малки заложби, и след това да могат точно да се ориентират, да намерят позиция и дълг, които им подхождат, като позволят тяхната упоритост при плащането на цена и тяхната решимост да понасят страдания, за да бъдат разумно използвани и приложени. Това не влияе на твоето разбиране на истината и практикуване на истината, нито на твоето реноме в Божия дом.

III. Лъжеводачи, които са мързеливи и се отдават на удобства

Току-що разговаряхме за два типа лъжеводачи. Има и друг тип лъжеводачи, за които често сме говорили в общението по темата за „отговорностите на водачите и работниците“. Този тип хора имат известни заложби, не са неинтелигентни, имат начини, методи и планове за разрешаване на проблемите в работата си и когато им бъде възложена дадена работа, те могат да я изпълнят близо до очакваните критерии. Способни са да открият всякакви проблеми, които възникват в работата, и могат да разрешат някои от тях. Когато чуят за проблемите, за които някои хора докладват, или когато наблюдават поведението, проявленията, речта и действията на някои хора, те имат реакция в сърцето си и имат собствено мнение и отношение. Разбира се, ако тези хора се стремят към истината и имат чувство за бреме, тогава всички тези проблеми могат да бъдат разрешени. Проблемите обаче неочаквано остават неразрешени в работата, за която отговаря типът хора, за които разговаряме днес. Защо е така? Дали защото тези хора не вършат реална работа. Те обичат да им е лесно и мразят упоритата работа, просто повърхностно полагат нехайни усилия, обичат да са бездейни и да се наслаждават на предимствата на статуса, обичат да командват хората и просто помръдват леко с

устни, дават няколко предложения и с това считат работата си за свършена. Не приемат присърце никакво реално църковно дело или критичната работа, която Бог им поверява — нямат това чувство за бреме и дори Божият дом многократно да подчертава тези неща, те пак не ги приемат присърце. Например те не искат да се намесват във филмопроизводствената работа или в работата с текст на Божия дом или да се интересуват от тези видове работа, нито желаят да се интересуват как напредват те и какви резултати постигат. Те просто отправят някои косвени запитвания и щом узнаят, че хората са заети с тази работа и я вършат, повече не се занимават с нея. Дори когато знаят много добре, че има проблеми в работата, те пак не искат да разговарят за тях и да ги разрешават, нито отправят запитвания или проучват как хората изпълняват дълга си. Защо не отправят запитвания или не проучват тези неща? Защото смятат, че ако ги проучат, тогава ще има много проблеми, които ще чакат да бъдат разрешени от тях, а това би било твърде обезпокоително. Животът ще бъде твърде изтощителен, ако винаги трябва да разрешават проблеми! Ако се тревожат прекалено много, храната вече няма да им се услажда и няма да могат да спят добре, плътта им ще се чувства уморена и тогава животът им ще стане непоносим. Ето защо, когато видят проблем, те го избягват и пренебрегват, ако могат. Какъв е проблемът с този тип хора? (Те са твърде мързеливи.) Кажете Ми, кой има сериозен проблем: мързеливите хора или хората с малки заложби? (Мързеливите хора.) Защо мързеливите хора имат сериозен проблем? (Хората със слаби заложби не могат да бъдат водачи или работници, но могат да бъдат донякъде ефективни, когато изпълняват дълг, който е по силите им. Мързеливите хора обаче не могат да правят нищо. Дори да имат заложби, те не дават резултат.) Мързеливите хора не могат да направят нищо. С две думи, те са безполезни хора. Те са двойно увредени. Колкото и добри да са заложбите на мързеливите хора, те са само за украса. Дори да имат добри заложби, те са безполезни. Те са твърде мързеливи — знаят какво трябва да правят, но не го правят, и дори да знаят, че нещо е проблем, не търсят истината, за да го разрешат, и макар че знаят какви несгоди трябва да понесат, за да бъде работата ефективна, не желаят да понесат тези заслужаващи си несгоди — така че не могат да придобият никакви истини и не могат да вършат никаква реална работа. Те не желаят да понасят несгодите, които хората трябва да понасят. Те знаят само да се отдават на удобства, да се наслаждават на моментите на радост и отдих и на свободен и спокоен живот. Не са ли безполезни? Хората, които не могат да понасят несгоди, не заслужават да живеят. Онези, които винаги искат да живеят живота на паразит, са хора без съвест или разум. Те са зверове и такива хора дори са негодни да полагат труд. Тъй като не могат да понасят несгоди, дори когато полагат труд, те са неспособни да го вършат добре, а ако искат да придобият истината, надеждата за това е още по-малка. Човек, който не може да страда и не обича истината, е безполезен човек. Той е непригоден, дори да полага

труд. Той е звяр, без капка човешка природа. Такива хора трябва да бъдат отстранени. Само това е в съгласие с Божиите намерения.

Някои хора отговарят за работата във фермата и са особено усърдни, имат план в ума си и знаят каква работа да вършат през всеки сезон. Когато дойде време да обработват нивите, те отиват до всеки парцел земя и го оглеждат. Сравняват това, което са планирали да засадят на всеки парцел, с действителното състояние на самия парцел и виждат дали планът им е подходящ и дали е съгласно действителната ситуация. Освен това гледат колко влажна или суха е почвата тази година, какъв тор е необходим и какво е подходящо за засаждане. След като огледат и добият представа за тези неща, те веднага питат дали е отгледан разсад и какво количество е отгледано, след което отиват в оранжерията, за да огледат и там, и да видят дали човекът, който отглежда разсада, е надежден, или ще го съсипе. Ако един човек не е достатъчен за тази работа, те назначават друг човек, който да си сътрудничи с него, и двамата се надзиравт взаимно. Мързеливите хора ще направят ли това? Не, няма. Ако никой не ги надзирава и подтиква, те в никакъв случай няма да посетят мястото лично. Ако Божият дом не попита за напредъка на дадена работа, тогава те в никакъв случай няма да поемат инициативата да проверят реалното състояние на тази работа. Каквото и да правят хората с малки заложби, те винаги го правят сами, но са неспособни да разграничат спешното и важното от това, което не е, и просто действат на сляпо. Макар че тези мързеливи хора са достатъчно умни и, каквото и да правят, те просто обичат да мърдат устни и да командват другите да свършат работата, но никога не правят нищо сами, нито могат да вършат реална работа. Те си мислят: „Просто трябва да се обадя или да изпратя съобщение, да задам няколко въпроса и с това работата ми е свършена, проблемът е разрешен. Това ми спестява толкова много неприятности! Вижте какви са моите заложби като водач. Мога да свърша работата само с няколко думи — не е ли това изпълнение и на моите отговорности? Не занемарявам отговорностите си. Ако Горното ме попита за тези неща, мога да му отговоря много гладко и да дам ясно обяснение. Какъв е смисълът да ходя на работното място и да оглеждам? Ще трябва да понасям несгоди и страдания, а кожата ми ще почернее от излагането на слънце. Няма нужда да минавам през тази формалност. Ако мога да си спестя някои неприятности, това и ще направя. Няма нужда да си създавам толкова затруднения“. Не са ли достатъчно „умни“? Когато този тип хора работят, те са особено умели в това да заобикалят правилата, за да постигат целите си и да намират преки пътища, и имат своите начини и методи. Те не правят нищо сами, нито участват в каквото и да било. Просто се обаждат, за да зададат въпроси, като отбиват номера, и в минутата, в която затворят телефона, си лягат или отиват на масаж и започват да се отдават на плътта си. Този тип хора наистина знаят как да „вършат работа“, наистина знаят как да намират възможности да бездействат и наистина знаят как

да отбиват номера и да мамят хората! Каква е ползата от това, че имат известни заложби? Те са същите като онези чиновници в държавата на комунистическата партия, които просто пият чай и четат вестника, след като отидат на работа, и започват да мислят какво ще ядат и къде ще отидат да се забавляват, още преди работният ден да е приключил — животът наистина е хубав за тях. Това е принципът, към който се придържа и този тип лъжеводачи в работата си. Те не понасят никакви несгоди, не понасят никакво изтощение, но все пак продължават да действат като чиновници и се наслаждават на предимствата на статуса, а повечето братя и сестри не са способни да видят, че това е проблем. Ето как работи този тип лъжеводачи. Те не вършат реална работа и не отиват на място, за да проследят и да проверят работата, така че могат ли да открият проблеми с работата? (Не.) Псевдодуховните лъжеводачи и лъжеводачите с малки заложби са слепи, въпреки че очите им са широко отворени, и те не могат да видят проблемите, така че какво да кажем за този тип безполезни хора? Те казват: „Аз не участвам в реална работа и не ходя на място, за да се интегрирам с хората, които работят там, така че ако възникнат проблеми, тогава да не можете да кажете, че съм сляп, въпреки че очите ми са широко отворени. Не съм бил на място и не съм видял проблемите, така че ако възникнат проблеми, какво общо има това с мен? Трябва да отидеш да намериш замесените хора“. Не са ли Тези типове наистина лукави? Те смятат, че всичко, което трябва да правят, е да дават заповеди и да разпределят хората правилно, това е всичко, и тогава отговорностите им са изпълнени и те могат нагло да се наслаждават на свободното си време и на забавления. Независимо какви проблеми има под тях, те не отправят запитвания и бързат да се справят с проблема само ако някой го докладва на Горното. Всичко, върху което се съсредоточават всеки ден, е да се наслаждават на предимствата на статуса, да се разхождат безгрижно навсякъде, да се преструват, че проверяват работата, но всъщност никога не отиват някъде, където наистина има проблем, и никога не проверяват критичната работа — не са ли те точно като чиновниците от комунистическата партия, които винаги полагат само повърхностни усилия и вършат само работа, която създава впечатлението, че изглеждат добре? Те дават хубави обещания да свършат работата, която им е възложена, но не я проследяват или надзирават, и дори да отидат на място, просто спазват формалностите. В никакъв случай няма да свършат работата сами или да разрешат проблемите сами. Те си мислят: „Няма нужда да страдам и да плащам цена, за да правя тези неща. Достатъчно е, че има някой, който ги върши. Така или иначе не печеля никакви пари, така че е добре просто да отбивам номера“. Могат ли да вършат добре работата си, когато имат такава нагласа? Имат малка хитрина наум и си мислят: „Ще работя само толкова, колкото храна получавам, и ще живея на принципа ден да мине, друг да дойде“. И все пак те никога не вършат конкретна работа и никога не се виждат на място. И така, къде са те? Те се забавляват на

красиво и сигурно място, където могат да ядат, да пият и да спят добре, да живеят като принцове — редовно се къпят, правят си редовно масажи и редовно си сменят дрехите — и изобщо не понасят никакви страдания. Те никога не размишляват каква реална работа могат да свършат, какви реални проблеми могат да разрешат, какъв принос са дали за делото на Божия дом и защо са пригодни да се наслаждават на всички тези хубави неща — никога не се замислят за нищо от това. Що за същества са тези хора? Тези мизерници нямат самосъзнание, те са безсрамни същества и не заслужават да бъдат църковни водачи и работници.

Всички лъжеводачи никога не вършат реална работа. Те се държат сякаш тяхната водаческа роля е някакъв официален пост, като се наслаждават на предимствата на статуса и се отнасят към дълга, който трябва да изпълняват, и към работата, която трябва да вършат като водачи, като към бреме, като към нещо досадно. Сърцата им преливат от съпротива срещу църковното дело: когато ги помолят да надзирават работата и да научат какви са съществуващите в нея проблеми, които трябва да бъдат проследени и разрешени, те са изпълнени с неохота. Това е работата, която водачите и работниците трябва да вършат, това е тяхната задача. Ако не го правиш и не желаеш да го правиш, тогава защо все още искаш да бъдеш водач или работник? Изпълняваш ли дълга си, за да проявяваш внимание към Божиите намерения, или за да бъдеш чиновник и да се наслаждаваш на предимствата на статуса? Ако си станал водач, само за да заемеш някакъв официален пост, не е ли това малко безсрамно? Хората от този тип са с най-нисък характер, нямат достойнство и срам. Ако искаш да се наслаждаваш на плътски удобства, трябва бързо да се върнеш в света и да се състезаваш, да побеждаваш със сила и да заграбваш, колкото можеш, и никой няма да се намесва в това. Божият дом е място, където Божиите избраници изпълняват дълга си и се покланят на Бог. Това е място, където хората се стремят към истината и получават спасение. Това не е място, където някой да се отдава на плътски удобства, а още по-малко е място, което позволява на хората да живеят като принцове. Лъжеводачите не познават срам, те са безсрамни и нямат разум. Независимо каква конкретна работа им е възложена, те не я приемат на сериозно и я оставят на заден план в ума си. Макар че на думи отговарят много добре, не правят нищо реално. Не е ли това неморално? Те не само не вършат реална работа, но искат да имат и еднолична власт — да държат в собствените си ръце властта над финансите, служителите и всички други въпроси и да карат хората да им представят доклади всеки ден. Всъщност те са много усърдни, когато става въпрос за тези неща. Когато дойде време да докладват за работата на Горното, те си приписват резултатите от цялата работа, извършена от братята и сестрите, така че Горното погрешно да повярва, че са свършили страхотна работа, докато всъщност всичко е свършено от други. Колко хора са придобити чрез проповядване на евангелието, кои хора са повишени и биват развивани, кои хора са освободени от длъжността си, кои

хора са премахнати и така нататък — нито една от тези конкретни задачи не е свършена от тях, и въпреки това те имат наглостта да ги докладват. Не са ли тези хора безсрамни? Не се ли занимават с измама? Такива хора са толкова измамни и лукави! Те се смятат за умни — това наистина е случай, в който стават жертва на собствените си хитри номера, и в крайна сметка се оказват разкрити и отстранени. Независимо каква работа вършат някои хора или какъв дълг изпълняват, те са некомпетентни в това, не могат да го поемат и са неспособни да изпълнят каквито и да било задължения или отговорности, които човек трябва да изпълнява. Не са ли те боклук? Все още ли са достойни да се наричат хора? С изключение на глупаците, умствено увредените и тези, които страдат от физически увреждания, има ли някой жив, който не трябва да изпълнява своя дълг и отговорности? Но този тип хора винаги са притворни и мързелуващи и не желаят да изпълняват отговорностите си. Подтекстът е, че не желаят да бъдат порядъчни човешки същества. Бог им е дал възможността да бъдат човешки същества и им е дал заложби и дарби, но те не могат да ги използват при изпълнението на дълга си. Те не правят нищо, а искат да се наслаждават на удоволствия на всяка крачка. Такъв човек годен ли е да се нарече човешко същество? Независимо каква работа им е дадена — дали важна или обикновена, трудна или проста — те винаги са нехайни, притворни и мързелуващи. Когато възникнат проблеми, те се опитват да прехвърлят отговорността за тях на други хора, без да поемат никаква отговорност, и искат да продължат да живеят своя паразитен живот. Не са ли те безполезен отпадък? В обществото кой не трябва да разчита на себе си, за да си изкарва прехраната? Щом човек стане пълнолетен, трябва да се издържа сам. Родителите му са изпълнили своята отговорност. Дори родителите му да са готови да го издържат, той би се чувствал неудобно от това. Би трябвало да може да осъзнае, че родителите му са приключили мисията си да го отгледат и че той е пълнолетен и трудоспособен човек и би трябвало да може да живее самостоятелно. Не е ли това минималният разум, който един възрастен трябва да притежава? Ако някой наистина има разум, не би могъл да продължи да живее на гърба на родителите си. Би се страхувал от присмеха на другите, от загубата на авторитет. И така, има ли разум този, който обича лесното и мрази работата? (Не.) Той винаги иска нещо даром, иска никога да не изпълнява никаква отговорност и сладкишите просто да падат от небето и да влизат в устата му. Винаги иска да получава три пълноценни хранения на ден, някой да му прислужва и той да се наслаждава на хубава храна и напитки, без да свърши и най-малката работа. Не е ли това нагласата на паразит? А хората, които са паразити, имат ли съвест и разум? Имат ли почтеност и достойнство? Категорично не. Всички те са паразитиращи некадърници, всички те са зверове без съвест или разум. Никой от тях не е годен да остане в Божия дом.

Да предположим, че църквата ти възложи работа и ти кажеш: „Независимо дали работата ми позволява да привлека внимание или не — щом ми е дадена,

ще я свърша добре и ще се нагърбя с тази отговорност. Ако ми бъде възложено да изпълнявам ролята на домакин, ще дам всичко от себе си, за да я изпълня добре. Ще се грижа добре за братята и сестрите и ще направя всичко възможно, за да гарантирам безопасността на всички. Ако ми бъде възложено да проповядвам евангелието, ще се снабдя с истината и ще проповядвам добре евангелието с любов, и ще изпълня дълга си. Ако ми бъде възложено да уча чужд език, ще го уча от все сърце и ще работя усърдно над това, и ще се опитам да го овладея възможно най-бързо, в рамките на година или две, за да мога да свидетелствам за Бог пред чужденци. Ако ме помолят да пиша статии за свидетелства, съвестно ще се упражнявам да го правя, ще гледам на нещата според истините принципи и ще усъвършенствам езика си. Макар че може да не съм способен да пиша статии с красива проза, поне ще мога ясно да предам своето свидетелство за преживяване, разбираемо да разговарям за истината и да дам истинско свидетелство за Бог, така че хората да се поучат и ще получат полза, като четат статиите ми. Каквато и задача да ми възложи църквата, ще я поема с цялото си сърце и сила. Ако има нещо, което не разбирам, или ако възникне проблем, ще се моля на Бог, ще търся истината, ще разрешавам проблемите според истините принципи и ще свърша задачата добре. Какъвто и да е моят дълг, ще използвам всичко, което имам, за да го изпълня добре и да удовлетворя Бог. За всичко, което мога да постигна, ще направя всичко възможно да поема отговорността, която трябва да нося, и най-малкото няма да постъпвам против съвестта и разума си, няма да бъда нехаен, нито притворен и мързелуващ, нито ще се наслаждавам на плодовете на чуждия труд. Нищо, което правя, няма да бъде под критерия на съвестта“. Това е минималният критерий за собствените постъпки и този, който изпълнява дълга си по такъв начин, може да се окачествти като човек със съвест и разум. При изпълнението на дълга си трябва поне да си с чиста съвест и трябва поне да си достоен за трите си хранения на ден, а не да паразитираш. Това се нарича да имаш чувство за отговорност. Независимо дали заложбите ти са големи или малки и дали разбираш истината или не, във всеки случай трябва да имаш следното отношение: „Щом тази работа е възложена на мен, трябва да се отнеса сериозно към нея, трябва да я приема присърце и трябва да използвам цялото си сърце и сила, за да я свърша добре. Що се отнася до това дали мога да я свърша идеално, не смея да дам гаранция, но моето отношение е, че ще направя всичко възможно, за да я изпълня добре, и със сигурност няма да бъда нехаен. Ако възникне проблем в работата, тогава трябва да поема отговорност и да гарантирам, че ще си извлека поука от това и ще изпълня добре дълга си“. Това е правилното отношение. Вие притежавате ли такова отношение? Някои хора казват: „Не е задължително да свърша добре работата, която ми е възложена. Просто ще направя каквото мога и крайният резултат ще бъде такъв, какъвто е. Няма нужда да се уморявам толкова много, нито да бъда обзет от

безпокойство, ако направя нещо погрешно, и няма нужда да поемам толкова много стрес. Какъв е смисълът да се уморявам толкова? В края на краищата аз винаги работя и не паразитирам“. Този вид отношение към дълга е безотговорно. „Ако ми се работи, ще поработя малко. Просто ще направя каквото мога и крайният резултат ще бъде такъв, какъвто е. Няма нужда да го приемам толкова на сериозно“. Такива хора нямат отговорно отношение към дълга си и им липсва чувство за отговорност. Какъв тип хора сте вие? Ако сте от първия тип, тогава сте хора с разум и човешка природа. Ако сте от втория тип, тогава не се различавате от типа лъжеводачи, който току-що разнищих. Вие просто пропилявате дните си в безделие. „Ще избягвам умората и несгодите и просто ще се наслаждавам повече. Дори един ден да бъда освободен от длъжност, няма да съм загубил нищо. Поне ще съм се наслаждавал на предимствата на статуса няколко дни, няма да е загуба за мен. Ако бъда избран за водач, така ще действам“. Какво мислите за нагласата на този тип хора? Такива хора са неверници, които ни най-малко не се стремят към истината. Ако наистина имаш чувство за отговорност, това показва, че имаш съвест и разум. Независимо колко голяма или малка е задачата, независимо кой ти я възлага, дали Божият дом ти я поверява, или църковен водач или работник ти я възлага, твоето отношение трябва да бъде: „Щом този дълг е възложен на мен, това е Божия възхвала и благодат. Трябва да го изпълня добре според истините принципи. Въпреки че имам средни заложби, съм готов да поема тази отговорност и да дам всичко от себе си, за да го изпълня добре. Ако не изпълня добре задачата, трябва да поема отговорност за това, а ако се справя добре със задачата, това не е моя заслуга. Това е, което трябва да направя“. Защо казвам, че начинът, по който човек се отнася към своя дълг, е въпрос на принцип? Ако наистина имаш чувство за отговорност и си отговорен човек, тогава ще можеш да поемеш църковното дело и да изпълниш дълга, който трябва да изпълниш. Ако приемаш дълга си лекомислено, тогава възгледът ти за вярата в Бог е неправилен и отношението ти към Бог и към твоя дълг е проблематично. Твоят възглед за изпълнението на дълга е да го вършиш нехайно и просто да го претупваш, и независимо дали е нещо, което желаеш да правиш или не, дали е нещо, в което си добър или не, ти винаги подхождаш към него с отношение просто да отбиеш номера, така че не си подходящ да бъдеш водач или работник и не заслужаваш да вършиш църковно дело. Нещо повече, казано съвсем откровено, хора като теб са некадърници, обречени са да не постигнат нищо и са просто безполезни хора. Кой тип хора са безполезни? Обърканите хора, хората, които пропиляват дните си в безделие. Хората от този тип не са отговорни към нищо, което правят, нито го приемат на сериозно. Те правят бъркотия от всичко. Не се вслушват в думите ти, независимо как разговаряш за истината. Те си мислят: „Ще си претупвам нещата, ако искам. Говори каквото искаш! Във всеки случай в момента изпълнявам дълга си и имам какво да ям, това е достатъчно добре. Поне не трябва да бъда просяк. Ако един

ден нямам какво да ям, тогава ще мисля за това. Небето винаги оставя изход за човека. Ти казваш, че нямам съвест или разум и че съм объркан — и какво от това? Не съм нарушил закона. Най-много да имам малки недостатъци в характера, но това не е загуба за мен. Стига да имам какво да ям, всичко е наред“. Какво мислите за тази гледна точка? Казвам ти, объркаките по този начин хора, които пропиляват дните си в безделие, са обречени да бъдат отстранени и няма начин да постигнат спасение. Всички онези, които са вярвали в Бог в продължение на няколко години, но никога не са приели нищо от истината и са без свидетелства за преживяване, ще бъдат отстранени. Нито един няма да оцелее. Боклуците и некадърниците са все паразити и са обречени да бъдат отстранени. Ако водачите и работниците са просто паразити, още по-наложително е те да бъдат освободени от длъжност и отстранени. Объркани хора като тях все още искат да бъдат водачи и работници. Те са недостойни! Те не вършат никаква реална работа, а искат да бъдат водачи. Те наистина нямат никакъв срам!

След като някои водачи и работници бъдат освободени от постовете си, те казват: „Чудесно е да не си водач или работник. Не е нужно да се тревожа толкова или да се притеснявам толкова много. Прекрасно е да си обикновен брат или сестра. Защо да се притеснявам за това? Не притежавам заложби, за да се изтощавам“. Някой друг им казва: „Какво ще правиш сега, след като не си водач или работник?“. Те отговарят: „Готов съм да правя всичко, стига да не е твърде уморително и да не изисква много усилия — нещо, което включва ходене и разглеждане, или седене и говорене, или взиране в компютъра, и което не изисква много дълги часове или физическо страдание, би било добре“. Що за приказки са това? Ако откриете, че водачът или работникът, когото сте избрали, е точно такова нещо, как ще се почувствате в сърцето си? Няма ли да изпитате голямо съжаление? (Да.) И така, ще имате ли някакви мисли по този въпрос? Ще кажеш: „Първоначално видях, че имаш известни заложби и исках да те повиша и развия и да ти дам шанс, за да можеш да разбереш още някои истини. Никога не съм си представял, че си такова нищожество. Съжалявам, че някога те смятах за човешко същество. Никога не съм си представял, че всъщност не си такъв. Ти си дори по-нисш от прасе или куче, ти си боклук. Не заслужаваш да носиш тази човешка кожа и не заслужаваш да бъдеш човек!“. Тези думи неприятно ли звучат? (Не.) На вас не ви звучат неприятно, но не звучат ли много неприятно на този тип боклук? (Да.) Има ли сърце такъв боклук? (Не.) И така, може ли той да различи дали някой казва добри или лоши неща за него? Когато хората без сърце се сблъскат с какъвто и да е въпрос, те няма да променят отношението си на безцелно прекарване на дните си. Те смятат, че всичко е наред, стига самите те да имат полза и облага и да се чувстват удобно. Така че каквото и да казва някой друг, на тях не им пука. Тяхната известна поговорка е: „Каквото и да казваш, както и да ме виждаш или оценяваш, или както и да ме категоризираш или да се справяш с мен, не ми пука!“. Тези хора

не са ли просто боклук? Каквото и да казваш, те нямат никаква чувствителност и не го приемат присърце. Защо не го приемат присърце? Те са просто безделници и нямат сърце. Хората, които нямат сърце, нямат достойнство или почтеност, не им пука за нищо, което казваш, и колкото и строго да им говориш, те няма да почувстват убождане в сърцата си. Само онези, които имат достойнство, почтеност и разум, ще бъдат наранени и ще почувстват, че сърцата им са прободени, когато чуят такива думи. Те ще кажат: „Беше низко да постъпвам по този начин, което накара хората да ме гледат отвисоко и загубих достойнството си, така че повече няма да действам по този начин. Искам да си възвърна достойнството и да не карам хората да ме гледат отвисоко. Ще се постарая да си възвърна честта и ще направя всичко необходимо, за да живея с достойнство и да удовлетворя Бог“. Те имат чувствителност, когато става въпрос за думи, които наранява достойнството им и ги убождат на болезнено място, на слабо място — това са хора със сърца. Когато онези, които имат чувствителност и притежават достойнство, чуят твърдения, които са правилни, и видят положителни неща, и различат кое е правилно и кое е погрешно, те имат решимостта да се променят, защото имат достойнство и не искат другите да ги гледат отвисоко. Онези безделници и безполезни хора нямат достойнство и затова, каквото и да им казваш, колкото и правилни, точни или съответстващи на истината да са твоите твърдения, или колкото и твърденията ти да са положителни неща, те нямат никакво въздействие върху тези хора и изобщо няма да ги трогнат. Човек без достойнство изобщо няма чувствителност за нито едно положително нещо, за никаква присъда или за никакво разобличаване, нито има правилното отношение към това какъв житейски път да избере. Ето защо, каквото и да им казваш, както и да ги разобличаваш или окачествяваш, те категорично отказват да го приемат и не им пука. И така, има ли полза да се проповядва истината и да се изнасят проповеди на такива хора? Има ли полза да бъдат кастрени? Има ли полза да бъдат съдени и наказвани? Не! Такива хора са просто безполезни. Те пропиляват дните си и принадлежат към категорията на зверовете — за да бъдем точни, те не са хора. Те не заслужават да чуят Божиите слова. Ако тези некадърници, паразити, станат църковни водачи, могат ли те да открият съществуващите проблеми в църквата? Могат ли да разрешават проблеми? Със сигурност не. Ако Божиите избраници повдигнат въпрос, могат ли те да го разрешат? Със сигурност не могат да го разрешат. Те са неспособни да разрешат какъвто и да е въпрос, така че как могат да вършат ръководни дела? Това би било немислимо! Като водачи и работници хората трябва най-малкото да са способни да разрешават проблемите, които съществуват в църковното дело, и проблемите, които съществуват с навлизането в живота на Божиите избраници. Ако се обучават известно време и придобият известно преживяване, а също така ако могат да разговарят за някои истини и да говорят за някои свидетелства за преживяване, тогава те могат

постепенно да станат компетентни в ръководните дела. Ако не са способни да откриват или да разрешават никакви проблеми, тогава няма начин да вършат ръководни дела. Тогава те са лъжеводачи и трябва да бъдат освободени от длъжност, и да се изберат нови водачи.

Тези, които служат като водачи, трябва поне малко да разбират истината и да имат някакви практически преживявания. Ако нямат никакви преживявания, тогава те със сигурност не разбират нищо от истината. Някои хора, които служат като водачи, са добри в проповядването на думи и доктрини и успяват да получат одобрението и похвалата на повечето хора. Макар че на пръв поглед лъжеводачите са способни да отговарят на въпроси, те не са способни да разговарят за истините принципи. Всичко, което проповядват, е празна теория и в него няма нищо практическо. Когато хората чуят проповедта им, считат, че тя е в съгласие с вкусовете им, а тези, които нямат проницателност, я одобряват много. След това обаче те все още нямат път за практикуване и не могат да намерят принципите на практикуване. Може ли тогава да се счита, че това е разрешило някакви проблеми? Не е ли това просто нехайство от тяхна страна? Може ли опитът да се разрешават проблемите по този начин да се счита за вършене на реална работа? Лъжеводачите не вършат реална работа, но знаят как да се държат като чиновници. Кое е първото нещо, което правят, след като станат водачи? Това е да си купят благоволението на хората. Те възприемат подхода „Новите чиновници са нетърпеливи да впечатлят“: първо, те правят няколко неща, за да се подмажат на хората, и уреждат няколко неща, които подобряват ежедневното благосъстояние на всички. Опитват се първо да направят добро впечатление на хората, да покажат на всички, че са в унисон с масите, така че всички да ги хвалят и да казват: „Този водач се отнася към нас като родител!“. След това официално поемат поста. Считат, че имат всеобща подкрепа и че позицията им е подсигурена. След това започват да се наслаждават на ползите от статуса, сякаш им се полагат по право. Техните девизи са: „Животът е само ядене и хубави дрехи“, „Животът е кратък, затова му се наслаждавай, докато можеш“ и „Изпий днешното вино днес, а за утре се тревожи утре“. Те се наслаждават на всеки ден, както дойде, забавляват се, докато могат, и не мислят за бъдещето, а още по-малко се замислят какви отговорности и какъв дълг трябва да изпълнява един водач. Те проповядват няколко думи и доктрини и вършат няколко задачи за пред хората по навик — те не вършат никаква реална работа. Не разкриват истинските проблеми в църквата и не ги разрешават напълно, така че какъв е смисълът от това, че вършат тези повърхностни задачи? Това не е ли измамно? Могат ли да се поверяват важни задачи на такъв тип лъжеводачи? Дали те са съгласно принципите и условията на Божия дом за избиране на водачи и работници? (Не.) Тези хора нямат никаква съвест или разум, лишени са от всякакво чувство за отговорност, но въпреки това искат да заемат някакъв чиновнически пост, да бъдат водачи в църквата — защо

са толкова безсрамни? Някои хора, които имат чувство за отговорност, но са със слаби заложби, не могат да бъдат водачи — а какво остава за безполезните хора, които изобщо нямат чувство за отговорност. Те са още по-малко пригодни да бъдат водачи. Колко мързеливи са само тези лакоми и лениви лъжеводачи? Дори когато открият проблем и са наясно, че това е проблем, те не го приемат на сериозно и не му обръщат внимание. Толкова са безотговорни! Макар че са добри оратори и, изглежда, че имат известни заложби, те не могат да разрешават различните проблеми в църковното дело, което води до застой в него. Проблемите продължават да се трупат, но тези водачи не се интересуват от тях и настояват да изпълнят няколко повърхностни задачи по навик. И какъв е крайният резултат? Не обърква ли те църковното дело, не го ли провалят? Не предизвикват ли хаос и липса на единство в църквата? Това е неизбежният резултат. В тази ситуация лъжеводачите ще докладват ли на Горното? Със сигурност не. Ако някой в църквата иска да докладва проблемите с лъжеводачите на Горното, те ще се съгласят ли с това? Те със сигурност ще потиснат и блокират този човек, няма да позволят на никого да докладва проблем на Горното и ще ограничат, потиснат и изолират всеки, който го направи. Кажете Ми, не са ли тези лъжеводачи напълно достойни за презрение? Независимо колко много са навредили на църковното дело, те все пак няма да позволят на Горното да узнае за това, а още по-малко да го разреши. Всичко, което ги интересува, е да се наслаждават на ползите от своя статус и да защитават собствената си суета и гордост — такива хора са напълно достойни за презрение и са безсрамни! Не са ли напълно лишени от съвест и човешка природа? Когато Горното попита за работата, те решително казват, че няма проблеми, като увъртат и залъгват Горното — като правят това, не мамят ли Горното и не крият ли неща от тези под тях? Проблемите с църковното дело продължават да се трупат все повече, а лъжеводачите не могат да ги разрешат сами, но и не ги докладват на Горното. При тези обстоятелства те се държат така, сякаш всичко е наред. Наслаждават се на удобствата при все това, по цял ден не правят нищо и си губят времето, и изобщо не се тревожат. А когато проблемите бъдат разобличени и Горното започне да разследва, те все пак казват: „Възложих на хора да свършат тази работа. Изпълних отговорностите си. Ако работата не е свършена добре, тогава вината е на тези хора. Какво общо има това с мен?“. С тези няколко думи те напълно се освобождават от отговорност. Сякаш изобщо нямат отговорност по този въпрос. Не само че не се самоанализират, но и се чувстват оправдани и спокойни, и казват: „Във всеки случай не съм бил бездеен в дълга си, не съм паразит. Ако Горното не ме освободи от длъжност, ще продължа да служа като водач. Ако подам оставка, няма ли да предам Бог? Няма ли да покажа липса на преданост към дълга си?“. Ако ги кастриш, те ще са способни да измислят много причини, за да те опровергаят. Няма да кажат, че са отговорни за този въпрос, няма да кажат какви са техните отговорности и няма да размишляват

какво е естеството на това, че не разрешават проблеми и не вършат реална работа. Не са ли такива хора толкова противни? Те парализират църковната работа и вредят на Божиите избраници толкова дълго време, без капка разкаяние в сърцата си — хора ли са те изобщо? Имат ли все още капка съвест или разум? Някои хора казват: „Такива хора не бива да бъдат избирани за водачи“. Теоретично е така. Сред избраните водачи и работници обаче наистина има някои такива хора, това е факт. Всичко това се случва, защото на Божиите избраници им липсва проницателност, а също и защото повечето хора харесват човекоугодниците и в резултат на това избират някои лъжеводачи и лъжеработници. Затова преди църковните избори трябва много да се разговаря за принципите на избиране на водачите и работниците, както и за принципите на разпознаване на лъжеводачите и лъжеработниците. Това ще гарантира, че повече хора ще гласуват съгласно принципите. Само по този начин църковните избори могат да доведат до добри резултати.

Кажете Ми, могат ли такива достойни за презрение и безсрамни безделници да вършат добра работа за църковното дело като водачи и работници? Могат ли да разрешават съществуващите проблеми в църквата или трудностите, с които се сблъскват Божиите избраници? (Не.) И така, какво трябва да направите, когато се сблъскате с такива лъжеводачи? Да предположим, че някой каже: „Нашите заложби са малки и ни липсва проницателност, така че няма какво да направим, ако се сблъскаме с лъжеводач“. Това правилно ли е? Със сигурност не всички в църквата са със слаби заложби и без проницателност, нали? Трябва да има поне няколко души, които относително разбират истината. И така, ако някой открие лъжеводач, който е неспособен да върши реална работа или да разрешава каквито и да било проблеми, той трябва да разговаря с онези, които разбират истината, и да ги помоли да използват своята проницателност и да преценят. Това уместно ли е? (Да.) Защо е уместно? Какви ще бъдат последствията, ако един църковен водач не е способен да върши реална работа? Кои ще бъдат жертвите? Няма ли да са Божиите избраници в църквата? Ако един лъжеводач контролира църквата в продължение на три или пет години, тогава разбирането на истината и навлизането в реалността на колко хора ще бъде засегнато? Постигането на Божието спасение на колко хора ще бъде забавено? Тези последствия са немислими. И така, когато се установи, че един лъжеводач не върши реална работа и не е способен да разреши никакъв проблем, това е от съществено значение за всеки един от Божиите избраници и те трябва своевременно да го разобличат и да го докладват, за да се избегнат забавяния на работата. Потърпевшите от това, че църковните водачи не вършат истинска работа, са Божиите избраници. Ако никой от Божиите избраници не ги разобличи или не ги докладва и всички те просто са апатични към това, тогава за тази църква няма надежда. Да предположим, че в сърцата си винаги таите мисли да не поемате

отговорност, като например: „Както и да е, ти си водачът. Не можеш да вършиш реална работа, а въпреки това не докладваш проблемите на Горното — ако това забави църковното дело, Горното ще потърси отговорност от теб. Какво общо има това с нас? Какъв е смисълът ние да се тревожим за това? Ние не сме отговорните лица. Тази отговорност е твоя“. Ако винаги таите тази представа в сърцата си, това няма ли да забави нещата? Няма ли това да повлияе на стремежа ви към истината, на навлизането в реалността и на постигането на Божието спасение? Ако никой в църквата не поема отговорност, тогава е трудно да се каже дали тази църква може да свидетелства за Бог и да получи Божиите благословии, а още по-трудно е да се каже колко хора ще постигнат спасение в нея. Ако всеки в тази църква мисли по този начин и поддържа този възглед, тогава за тази църква няма абсолютно никаква надежда. Нямат ли екипите за филмови продукции този проблем в момента? Някои от вашите водачи не се справят с проблемите, нито не ги докладват — те са лъжеводачи. Способни ли сте да видите това? Тези водачи не разрешават проблемите ви — не сте ли открили, че това е проблем? Наистина ли се радвате на това? „Нашият водач не докладва този проблем и той не може да бъде разрешен, така че това е подходящ момент да си починем. Това е чудесно! Освен това Горното напоследък не е питало лично за този въпрос, така че няма нужда и ние да докладваме проблема. Защо да не си осигурим малко свободно време? Трябва ли да снимаме филма толкова бързо и да го заснемем навреме? Напредъкът, който постигаме, е добър! И какво от това, че не сме приключили със снимките? Ще бъдем ли заклеймени за това?“. Това ли е вашето отношение? Смятате ли, че няма толкова строг график за работата на Божия дом, така че можете да я протакате безкрайно и че докато Горното не пита за въпроса или не го проучва, няма нужда да се тревожите или да изпитвате натиск и можете просто да разрешавате проблемите, които можете, а тези, които не можете, да ги оставяте на самотек? Това ли е вашата гледна точка? (Не.) Тогава защо не докладвате проблемите, когато имате такива? Дали тези лъжеводачи ви държат под свой контрол, или са ви дали някаква магическа, зашеметяваща отвара, която ви е накарала да бълнувате и да не можете да говорите? Какъв е проблемът тук? Когато съществуват проблеми, знаете ли за тях? Ако кажете, че не знаете за тях, значи лъжете. Ако знаете за тях, но не ги докладвате, значи сте небрежни, сериозно занемарявате отговорностите си и нямате никаква преданост към дълга си. Дори да работиш в света, за да печелиш пари, пак трябва да си заслужиш мизерната заплата. Да не говорим, че днес ядеш храната на Божия дом, стремиш се към спасение, докато изпълняваш дълга си, и по този начин проправяш пътя и се подготвяш за собствената си крайна цел. Не правиш това за Божия дом, нито за някой отделен човек, а още по-малко за Мен — правиш го за себе си. Казано по-меко, хората изпълняват дълга си, за да постигнат спасение, но за да бъдем точни, те го правят за себе си, за да придобият благословии и да имат добра

крайна цел. Трябва ясно да разбереш този въпрос. Не бъди глупак. Не изпълняваш дълга си за други хора или за родителите си и не го правиш, за да донесеш слава на предците си или чест на името на семейството си — правиш го за себе си. Бог те е сътворил и още откакто Той е сътворил света Той е предопределил да се родиш в последните дни. Той те е довел в Своя дом, позволил ти е да чуеш гласа Му, позволил ти е да ядеш и да пиеш Неговите слова всеки ден и да получаваш приток на живот, и ти е дал шанс, за да можеш да изпълняваш дълга си в Божия дом. Това е най-добрата ти възможност да постигнеш спасение като сътворено същество, а също така е и единствената ти възможност. Ако, докато изпълняваш дълга си, унищожиш тази възможност, тогава независимо дали ще получиш наказание, или ще плачеш и ще скърцаш със зъби, когато в крайна сметка попаднеш в бедствията, всичко това ще бъде по твоя вина и ще си го заслужил! Вината ще бъде изцяло твоя. Няма нужда други хора да поемат твоите отговорности и няма нужда ти да поемаш отговорностите на други хора. Само ти можеш да поемеш отговорност за пътя, по който вървиш, и за всичко, което правиш днес, и само ти можеш да понесеш крайните последствия. Това, което Аз мога да направя, е да ви накарам да разберете нещата, които трябва да кажа и да ви съобщя, и да ви проправя пътя, за да можете да поемете по пътя на спасението. Обясних всичко ясно, така че как ще действате конкретно, зависи от вас. Аз не се меся във вашите работи. Аз върша само делото, което Ми се полага, и не върша нищо повече от това. Не е ли факт, че изпълняваш дълга си заради собствената си крайна цел? Ако кажеш: „Има толкова много проблеми, но моят водач не ги докладва, така че и аз няма да ги докладвам“, това не е ли глупаво? Не е ли пресметливо? Каква е твоята отговорност, когато видиш проблем? Твоята отговорност е да събереш всички заедно и да притихнете, за да потърсите и да разговаряте за проблема, да видите в коя област е възникнал той и да намерите първопричината за него. Ако след известно обсъждане първопричината бъде открита, но вие не сте способни да разрешите проблема сами, трябва незабавно да го докладвате на Горното. Кой трябва да го докладва? Ти трябва да се предложиш и да кажеш: „Аз ще го докладвам. Ако не става така, тогава можем да изберем няколко представители и да го докладваме заедно“. Някои хора казват: „Нямаме ли водач?“. Ти отговаряш: „Той не е никакъв водач! Той изобщо не изпълнява отговорностите на човешко същество. Той е просто звяр в човешка кожа и трябва да бъде изритан и освободен от длъжност! Той не докладва проблема, така че ние трябва да го докладваме сами — това е наша отговорност. Само когато сме изпълнили отговорностите си, Бог ще се отнася към нас като към човешки същества. Ако ясно знаем какви са нашите отговорности, но не ги изпълняваме, тогава не заслужаваме да бъдем хора и няма начин Бог да се отнася към нас като към такива“. Ако Бог не се отнася към теб като към човек, за какъв те счита Той тогава? Подразбира се, че те счита за прасе или куче. И ще те спаси ли

тогава Бог? Няма начин. И така, ако не завършиш с добра крайна цел, няма ли да си си го причинил сам? И няма ли да си изпълнявал дълга си напразно? От теб зависи да избереш пътя си и от теб зависи и да го извървиш. Независимо кой път ще избереш или какви са крайните последствия, ти носиш отговорността. Никой няма да поеме отговорност за пътя, по който вървиш, и за произтичащите от това последствия.

Ако като водачи и работници пренебрегвате проблемите, които възникват при изпълнението на дълга, и дори търсите различни претексти и извинения, за да избегнете отговорност, ако не разрешавате някои проблеми, които сте способни да разрешите, и ако не докладвате на Горното за проблемите, които не сте способни да разрешите, сякаш те нямат нищо общо с вас, не е ли това занемаряване на отговорността? Умно ли е, или е глупаво да се отнасяш по този начин към църковното дело? (Глупаво е.) Такива водачи и работници не са ли хитри? Не са ли лишени от всякакво чувство за отговорност? Когато се сблъскат с проблеми, те ги пренебрегват — това не са ли безразсъдни хора? Не са ли лукави хора? Лукавите хора са най-глупавите от всички. Трябва да бъдеш честен човек, трябва да имаш чувство за отговорност, когато се изправяш пред проблемите, и трябва да опиташ всички възможни средства и да търсиш истината, за да ги разрешиш. В никакъв случай не бива да бъдеш лукав човек. Ако се интересуваш само от това да избегнеш отговорност и да си измиеш ръцете, когато възникнат проблеми, дори сред невярващите ще бъдеш заклеймен за такова поведение, да не говорим в Божия дом! Това поведение със сигурност ще бъде заклеймено и прокълнато от Бог и то е ненавиждано и отхвърляно от Божиите избраници. Бог харесва честните хора и ненавижда измамните и хитрите хора. Ако си лукав човек и хитруваш, Бог няма ли да те ненавижда? Божият дом просто така ли ще те остави? Рано или късно ще ти бъде потърсена отговорност. Бог харесва честните хора и не харесва лукавите хора. Всеки трябва ясно да разбере това и да излезе от обърканото си състояние и да спре да върши глупости. Временната неосведоменост е извинима, но ако човек изобщо не приема истината, тогава той е прекалено твърдоглав. Честните хора могат да поемат отговорност. Те не мислят за собствените си придобивки и загуби. Те просто опазват делото и интересите на Божия дом. Те имат добри и честни сърца, които са като купи с чиста вода, в които човек може да види дъното от пръв поглед. В техните действия има и прозрачност. Измамният човек винаги хитрува, винаги се преструва, прикрива и укрива неща и се обвива невероятно плътно. Никой не може да прозре такъв човек. Хората не могат да прозрат вътрешните ти мисли, но Бог може да проучи внимателно нещата в най-съкровените кътчета на сърцето ти. Когато Бог види, че не си честен човек, че си хитър, че никога не приемаш истината, че винаги участваш в измами спрямо Него и никога не Му предаваш сърцето си, Той не те харесва, ненавижда те и те изоставя. Що за хора са всички онези, които успяват сред невярващите, и онези,

които са сладкодумни и съобразителни? Ясно ли ви е това? Каква е тяхната същност? Може да се каже, че всички те са изключително непроницаеми, че всички те са изключително измамни и лукави, че са истински дяволи и сатани. Може ли Бог да спаси такива хора? Няма нещо, което Бог да ненавижда повече от дяволите — хора, които са измамни и лукави — и Той определено няма да спаси такива хора. В никакъв случай не бива да бъдете такива хора. Онези, които винаги са наблюдателни и нащрек, когато говорят, които са изкусни и ловки и играят роля според случая, когато се занимават с въпроси — казвам ви, Бог най-много ненавижда такива хора, те не подлежат на спасение. По отношение на всички онези, които принадлежат към категорията на измамните и лукавите хора, колкото и хубаво да звучат думите им, всички те са измамни, дяволски думи. Колкото по-хубаво звучат думите им, толкова повече тези хора са дяволи и сатани. Точно такива хора Бог ненавижда най-много. Това е абсолютно вярно. Какво ще кажете: могат ли измамните хора, хората, които често лъжат, и сладкодумните хора да получат делото на Светия Дух? Могат ли да получат просветлението и озарението на Светия Дух? Категорично не. Какво е Божието отношение към хората, които са измамни и лукави? Той ги отритва, оставя ги настрана и не им обръща внимание, счита ги за принадлежащи към същия клас като животните. В Божиите очи такива хора просто носят човешка кожа, а в същността си са дяволи и сатани, те са ходещи трупове и Бог категорично няма да ги спаси. И така, в какво състояние са тези хора сега? В сърцата им има мрак, липсва им истинска вяра и каквото и да им се случи, те никога не са просветлени или озарени. Когато се сблъскат с бедствия и мъки, те се молят на Бог, но Бог не е с тях и в сърцата си те нямат нищо, на което наистина да се уповават. За да получат благословии, те се опитват да се представят добре, но не могат да се сдържат, защото са лишени от съвест и разум. Те не биха могли да бъдат добри хора, дори да искат. Дори да искат да спрат да вършат лоши неща, не биха могли да се контролират, това не би се получило. Ще са способни ли да опознаят себе си, след като бъдат отпратени и отстранени? Макар да знаят, че са заслужили това, те няма да го признаят пред никого и дори да изглежда, че са способни да изпълняват малко от дълга си, пак ще хитруват и работата им няма да доведе до явни резултати. И така, какво ще кажете: способни ли са тези хора истински да се покаят? Категорично не. Това е така, защото те не притежават съвест или разум и не обичат истината. Бог не спасява такъв тип лукави и зли хора. Каква надежда има във вярата в Бог за такива хора? Тяхната вяра вече е лишена от смисъл и те са обречени да не придобият нищо от нея. Ако през цялата си вяра в Бог хората не се стремят към истината, тогава колкото и години да вярват, това няма да даде резултат. Дори да вярват до самия край, няма да придобият нищо. За да придобият Бог, хората трябва да придобият истината. Само ако разбират истината, ако я практикуват и ако навлязат в истината реалност, ще са придобили истината и ще са постигнали Божието

спасение. И само тогава ще придобият Божието признание и благословии и само това е придобиване на Бог. Ако хората искат да придобият истината, тогава първата стъпка, която трябва да предприемат, е да се научат да изпълняват отговорностите си, тоест трябва да изпълняват добре дълга си — това е най-основното нещо. Хората в никакъв случай не бива да се учат от лъжеводачи, които проповядват само думи и доктрини и не вършат реална работа, не поемат отговорност за нищо, което правят, вършат всичко нехайно и накрая биват отстранени. Изпълнението на дълга не е маловажен въпрос. Хората най-много се разкриват при изпълнението на своя дълг и Бог определя изхода им въз основа на тяхното последователно представяне, докато изпълняват дълга си. Какво означава, когато някой не изпълнява добре дълга си? Означава, че не приема истината или не се покайва истински и е отстранен от Бог. Когато лъжеводачите и лъжеработниците бъдат освободени от длъжност, какво представлява това? Това е отношението на Божия дом към такива хора и, разбира се, това е и Божието отношение към такива хора. И така, какво е Божието отношение към безполезни хора като тях? Той ги отритва, заклеймява ги и ги отстранява. И така, все още ли искате да се отдавате на ползите от статуса и да бъдете лъжеводачи?

След като хората повярват в Бог, кое е най-болезненото и най-мъчителното нещо, което може да им се случи? Най-значимото нещо не е нищо повече от това да научат, че са били премахнати или отлъчени и че са били разкрити и отстранени от Бог — това е най-болезненото и най-скръбното нещо и никой не иска да му се случи това, след като е повярвал в Бог. И така, как хората могат да избегнат да им се случи това? Най-малкото те трябва да действат според съвестта си, тоест първо трябва да се научат как да изпълняват отговорностите си, в никакъв случай не бива да бъдат нехайни и не бива да отлагат това, което Бог им е поверил. Щом си човек, трябва да се замислиш какви са отговорностите на човека. Отговорностите, които невярващите ценят най-много, като например да проявяваш синовно отношение към родителите си, да се грижиш за тях и да прославяш семейството си, няма нужда да се споменават. Всички те са празни и лишени от реален смисъл. Коя е най-малката отговорност, която човек трябва да изпълни? Най-реалистичното нещо е как изпълняваш добре дълга си сега. Да се задоволяваш просто с отбиване на номера не е изпълнение на отговорността ти, и само да изричаш думи и доктрини също не е изпълнение на отговорността ти. Само практикуването на истината и вършенето на нещата според принципите е изпълнение на отговорността ти. Само когато практикуването на истината от твоя страна е ефективно и е от полза за хората, наистина ще си изпълнил отговорността си. Независимо какъв дълг изпълняваш, само когато настойчиво действаш според истините принципи във всичко, наистина ще си изпълнил отговорността си. Да отбиваш номера според човешкия начин на вършене на нещата е проява на нехайство. Само придържането към истините принципи е правилно изпълнение на

дълга ти и изпълнение на отговорността ти. А когато изпълниш отговорността си, не е ли това проявление на преданост? Това е проявление на предано изпълнение на дълга ти. Само когато имаш това чувство за отговорност, тази решителност и желание, и това проявление на преданост по отношение на дълга си, Бог ще погледне благосклонно на теб и ще те одобри. Ако нямаш дори това чувство за отговорност, Бог ще се отнася към теб като към безделник, като към глупак и ще те презира. От човешка гледна точка това означава да не те уважава, да не те приема на сериозно и да те гледа отвисоко. Все едно ако си бил в контакт с някого известно време и видиш, че той говори за фантастични, непрактически неща, бръщолеви, като казва нереалистични неща, и забележиш, че обича да се хвали, да се бие в гърдите и че не може да се разчита на него — би ли го уважавал? Би ли се осмелил да му повериш някаква задача? Може би той би забавил задачата, която ще му повериш, поради една или друга причина, и затова ти не би се осмелил да повериш нищо на такива хора. Би ги ненавиждал от дъното на сърцето си и би съжалявал, че изобщо си общувал с тях. Би смятал, че имаш късмет, че не си им поверил нищо, и би си помислил, че ако го беше направил, щеше да съжаляваш до края на живота си. Да кажем, че общуваш с някого и чрез разговор и контакт с него виждаш, че той не само притежава добра човешка природа, но има и чувство за отговорност, и когато му повериш задача, дори ако просто му кажеш нещо небрежно, той го запечатва в ума си и мисли за начини да се справи добре със задачата, за да те удовлетвори, а ако не се справи добре със задачата, която си му възложил, след това се срамува да те види — това е човек с чувство за отговорност. Стига да им се каже нещо или да им се възложи нещо — независимо дали е от водач, работник или от Горното — хората с чувство за отговорност винаги ще си мислят: „Е, след като имат толкова високо мнение за мен, трябва да се справя добре с този въпрос и да не ги разочаровам“. Не би ли се чувствал спокоен да повериш задача на такива хора, които притежават съвест и разум? Хората, на които можеш да повериш задача, със сигурност са тези, на които гледаш благосклонно и на които вярваш. По-специално, ако са се справили с няколко задачи за теб и са ги изпълнили много съвестно до последната, и напълно са отговорили на изискванията ти, ще си помислиш, че са благонадеждни. В сърцето си наистина ще им се възхищаваш и ще имаш високо мнение за тях. Хората са готови да общуват с такъв тип хора, да не говорим за Бог. Смятате ли, че Бог би бил склонен да повери църковното дело и дълга, който човек е задължен да изпълнява, на човек, който не е благонадежден? (Не, Бог не би бил склонен.) Когато Бог възложи част от църковното дело на някого, какво е Божието очакване от него? Първо, Бог се надява, че този човек е усърден и отговорен, че се отнася към тази част от работата като към важен въпрос и се справя подобаващо с нея, и я върши добре. Второ, Бог се надява, че той е човек, достоен за доверие, че независимо колко време минава и независимо как се променя средата, неговото

чувство за отговорност е непоколебимо и неговата почтеност издържа на изпитание. Ако той е благонадежден човек, Бог ще бъде спокоен и повече няма да надзирава или да проследява този въпрос. Това е така, защото в Своето сърце Бог му вярва и той със сигурност ще изпълни задачата, която му е дадена, без нищо да се объркa. Когато Бог повери задача на някого, Той не се ли надява именно на това? (Да, така е.) Тогава, след като разбереш Божието намерение, трябва да знаеш в сърцето си как да действаш, за да отговориш на Божиите изисквания, да намериш благоволение в Божиите очи и да заслужиш Неговото доверие. Ако можеш ясно да видиш собствените си проявления и поведение, както и отношението, с което подхождаш към дълга си, ако имаш самосъзнание и знаеш какво представляваш, не е ли тогава неразумно да изискваш от Бог да гледа благосклонно на теб, да ти показва благодат или да ти показва специално отношение? (Да, така е.) Дори ти самият се цениш много малко, дори ти се гледаш отвисоко, и все пак изискваш Бог да гледа на теб благосклонно — в това няма смисъл. Ето защо, ако искаш Бог да гледа благосклонно на теб, трябва поне да се покажеш благонадежден в очите на другите хора. Ако искаш другите да ти вярват, да гледат благосклонно на теб, да имат високо мнение за теб, тогава поне трябва да си достоен, да имаш чувство за отговорност, да държиш на думата си и да си благонадежден. Освен това трябва да станеш усърден, отговорен и предан пред Бог — тогава по същество ще си изпълнил Божиите изисквания към теб. Тогава ще има надежда да придобиеш Божието одобрение, нали? (Да, така е.) Трудно ли е да се постигне това? (Не.) Дори хората искат да намерят благонадежден човек, с когото да изпълняват задачи и да общуват, така че прекалено ли е Бог да иска от хората да изпълняват добре дълга си и да има това малко изискване към тях? (Не, не е прекалено.) Изобщо не е прекалено. Това изискване не е, за да се затрудняват хората, а по-скоро е много правилно. Просто хората нямат сърце да го направят, не размишляват върху Божиите мисли и не оценяват Божиите намерения. Всичко, което могат да правят, е постоянно да предявяват изисквания към Бог, като казват: „Трябва да ме благословиш! Трябва да ми покажеш благодат! Трябва да ме водиш!“. А ти какво правиш? Можеш ли наистина да изпълниш дълга си според съвестта и разума си? Можеш ли наистина да бъдеш усърден, отговорен и предан? Това е най-малкото условие, което трябва да изпълниш, за да погледне Бог благосклонно на теб. Не е ли това посоката, за която хората трябва да работят усилено? Тъй като вярваш в Бог, трябва да се стремиш към истината и към Божиите изисквания — това е посоката, в която хората трябва да работят усилено. Хората трябва да работят усилено в правилната посока. По този начин стремежът им да удовлетворят Бог вече няма да бъде кух.

В сърцата си лъжеводачите имат ли някакво понятие за удовлетворяване на Бог във вярата си в Него? Имат ли някакво отношение? Очевидно не. Те просто имат отношение на претупване на нещата в света и се отнасят към Бог по същия

начин, по начин, който е невероятно непочтителен и презрителен. Този вид отношение сериозно посрамва Бог и Го хули, и Бог го ненавижда. Бог им е дал живот и всичко, което човек притежава, но въпреки това тяхното отношение към всичко, което Бог им е дал, към подредбите, които Бог прави за живота им, към Божието поръчение и дело, и към собствения им дълг, е на презрение и пренебрежение. Какво означава „пренебрежение“? Означава да искаш да се справяш как да е и да не приемаш нищо на сериозно. Бог крайно ненавижда това тяхно отношение и затова Той категорично няма да спаси такива хора. Какво трябва да разберете тук? То е, че не бива да бъдете такъв тип хора. Независимо дали си водач, или не, или дали имаш амбицията и желанието да станеш водач, или не, първо трябва да се научиш как да постъпваш и в никакъв случай да не бъдеш безделник, лентяй или немарлив човек. В постъпките си трябва да имаш почтено отношение, достойнство и чувство за отговорност — това е абсолютният минимум. Само на тази основа хората могат да отговорят на Божиите изисквания и да изпълнят Неговото поръчение. Ако нямаш дори тази частица основа, тогава е излишно да се говори.

3 април 2021 г.

ОТГОВОРНОСТИТЕ НА ВОДАЧИТЕ И РАБОТНИЦИТЕ (9)

Два критерия за преценка дали водачите и работниците са съгласно критериите

Вече разговаряхме за осем от отговорностите на водачите и работниците като цяло и по отношение на тези осем отговорности анализирахме различни проявления на лъжеводачи. Анализирайки ги по този начин, сега имате ли някаква проницателност за лъжеводачите? Ако си водач, можеш ли да избегнеш участието в тези практики на лъжеводачи? Можеш ли съзнателно да извършваш работа и да изпълняваш отговорностите на водачите и работниците въз основа на отговорностите, за които разговаряхме? Посредством общение за отговорностите на водачите и работниците, в сърцата си вие вече следва да знаете как водачи и работници трябва да изпълняват работата си, какви подробности включва изпълняването на тази работа, как трябва да прилагат тази работа и как следва да практикуват това да са водачи и работници, които отговарят на критериите. Ако заложбата на човек е достатъчна, ако притежава определена степен на работоспособност и също така носи бреме, тогава той би следвало да е в състояние да избегне показването на тези проявления на лъжеводачи. Ако обаче човек има заложба и притежава определена степен на работоспособност, но не носи бреме, то тогава в състояние ли е той да бъде водач, който отговаря на критериите и изпълнява отговорностите на водачите и работниците? (Не.) За него е малко трудно да направи това. Да предположим, че водач носи бреме и човешката му природа не е лоша, но просто не знае как да върши работата си. Независимо колко се е общувало с него, той все така не знае как да прилага конкретна работа и да участва в нея и не може да открива принципите или посоката. Освен това не знае как да предоставя напътствие относно конкретни професии или работа. Когато се появят въпроси, той не може да открие същността на тези проблеми и не знае как да ги разреши. Вследствие на това той винаги е много пасивен и бавен във всяка работа, която върши, или с какъвто и проблем да се занимава. Може ли такъв човек да изпълнява отговорностите на водачите и работниците? (Не.) Какъв вид проблем е това? Въпреки че този тип хора са много ентусиазирани, носят бреме и искат да изпълняват работата си, тяхната заложба е слаба. Те не притежават работоспособност и не могат да се нагърбят с работата или да извършат конкретна работа, или да разрешат конкретни въпроси. Когато участват в каквато и да е работа, те просто вършат нещата машинално и са много глуповати, вцепенени и пасивни. Резултатът от това е появата на много проблеми, като те са неспособни да започнат да работят по тях, не знаят какъв е произходът им, а още по-малко са наясно как да разговарят за тях и да ги разрешават, и дори не са способни да докладват

проблемите на Горното и да се допитват до него. Следователно те не са способни да изпълняват отговорностите на водачите и работниците, и дори да бъдат избрани за водачи, те няма да са добри водачи — те са лъжеводачи.

Сега, след като разговаряхме за осемте отговорности на водачите и работниците, способни ли сте да дадете основно определение за лъжеводач? Как трябва да се прецени дали даден водач изпълнява отговорностите на водачите и работниците, или е лъжеводач? На най-основно ниво трябва да се види дали е способен да върши истинска работа, дали има тези заложби, или не. След това трябва да се погледне дали има бремето да върши добре тази работа. Не обръщайте внимание на това колко хубаво звучат нещата, които казва, колко правдоподобно изглежда, че разбира доктрините, и не обръщайте внимание на това колко талантлив и надарен е, когато се занимава с външни въпроси — тези неща не са важни. Това, което е най-съществено, е дали е способен да изпълнява правилно най-основните точки от работата на църквата, дали може да разрешава проблеми, като използва истината, и дали може да води хората в истината реалност. Това е най-основната и съществена работа. Ако не е способен да върши тези точки от истинската работа, тогава независимо колко добри са заложбите му, колко е талантлив или до каква степен може да понася несгоди и да плати цена, той все още е лъжеводач. Някои хора казват: „Забравете, че сега не върши никаква истинска работа. Той има добри заложби и е способен. Ако се обучава известно време, със сигурност ще е способен да върши истинска работа. Освен това не е направил нищо лошо и не е вършил зло или причинил прекъсвания или смущения — как Ти можеш да кажеш, че е лъжеводач?“. Как можем да обясним това? Не е важно колко си талантлив, какво ниво на образование и какви заложби притежаваш, колко лозунги можеш да издекламираш на висок глас или колко думи и доктрини владееш, колко си зает или колко си изтощен през деня, колко път си изминал, колко църкви посещаваш, колко рискове поемаш и колко страдания понасяш. Тези неща изобщо нямат значение. Важното е дали вършиш работата си въз основа на работните разпоредби, дали прилагаш подредбите стриктно, дали по време на водачеството си участваш във всяка конкретна задача, за която отговаряш, колко практически въпроса си разрешил в действителност, колко хора са разбрали истините принципи под твоето ръководство и твоите напътствия и колко е напреднало и се е развило делото на църквата. Важното е дали си постигнал тези резултати. В каквато и конкретна работа да участваш, важното е дали постоянно я следиш и ръководиш, вместо да се държиш високомерно и властно и да спускаш нареждания отгоре. Освен това е важно и дали притежаваш навлизане в живота, докато изпълняваш дълга си, дали можеш да се справяш с всичко според принципите, дали притежаваш свидетелство за практикуване на истината и дали можеш да се справяш и да разрешаваш практическите проблеми, с които се сблъскват Божиите избраници. Всички тези и други подобни неща са

критерии за оценка на това дали даден водач или работник е изпълнил отговорностите си. Бихте ли казали, че тези критерии са практически? И че са справедливи към хората? (Да.) Те са справедливи към всички. Независимо от нивото на образованието ти, дали си млад или стар, от колко години вярваш в Бог, какво е старшинството ти или колко от Божието слово си прочел, нищо от това не е важно. Това, което има значение, е колко добре вършиш църковната работа, след като си избран за водач, колко ефективен и ефикасен си в работата си и дали всяка точка от работата напредва организирано и ефективно и не се забавя. Това са основните неща, които се оценяват, когато се преценява дали даден водач или работник е изпълнил, или не е изпълнил своите отговорности.

Чрез общението, което току-що проведохме, вие вече имате някакво ясно разбиране и знание за отговорностите на водачите и работниците, както и точна формулировка на определението за лъжеводач и същността на лъжеводача. Най-основният признак за преценка дали някой е лъжеводач, е да се гледа дали е способен да върши истинска работа, а след това да се гледа дали действително върши истинска работа. Това са двата основни признака: единият е въпрос на това, дали е способен или не е, а другият е въпрос на това, дали има или няма желание. Можете ли да запомните тези неща? Някои хора казват: „Аз не съм водач, защо трябва да помня тези неща?“. Правилна ли е тази забележка? (Не.) Защо е неправилна? Чрез разбиране на тези истини хората могат, от една страна, да опознаят себе си, а от друга страна, могат да разпознават други хора — това са истините, които хората следва да разбират и да притежават и не може те да не бъдат разбрани. Първо, ти трябва да прецениш дали притежаваш заложбата и способността да си водач според отговорностите на водачите и работниците. Ако не притежаваш тези неща, тогава не продължавай да искаш да си водач. Ако не притежаваш заложбата да си водач, но все още искаш да бъдеш такъв, то тогава това е амбиция. Станеш ли водач, ти няма да си способен да изпълняваш истинска работа и неминуемо ще станеш лъжеводач. Някои хора казват: „Имам добра заложба, аз изпъквам сред останалите. Често давам някои добри идеи и някои умни и добри предложения. Имам усет за всичко, което правя и притежавам сравнително богати познания, прозрения и преживяване. Не означава ли всичко това, че мога да бъда водач?“. Тогава следва да прецениш и себе си, за да видиш дали имаш чувство за отговорност и дали носиш бреме. Ако имаш само мнения за неща и само искаш да правиш неща, и винаги имаш големи амбиции, но не можеш да ги изпълниш и не знаеш как да полагаш усилие и да плащаш цената, и не желаеш да плащаш никаква цена — ако винаги искаш умът ти и сърцето ти да са в спокойно състояние, ако харесваш да си бездеен и неограничаван, да имаш удобен живот, и не харесваш да се тревожиш или да бъдеш зает, и се страхуваш от изтощение и трудности — то тогава ти не си подходящ за водач и ще бъдеш неспособен както да се нагърбиш с работата на водача, така и да я вършиш.

Току-що направихме заключение за двата критерия за преценка дали един водач отговаря на критериите: дали е способен да върши истинска работа и дали върши истинска работа. Ако хората разберат тези два признака, те следва да са напълно наясно дали са способни да бъдат водачи, както и дали са способни да вършат добре църковна работа, като изпълняват изцяло отговорностите си и отговарят на критериите за водачи, след като станат такива. Към тези, които в момента служат като водачи и работници: имате ли вече някакви пътища и някакви принципи за това как да преценявате дали сте извършили някаква истинска работа и сте изпълнили отговорностите на водачи и работници? Посредством общение за тези осем отговорности на водачите и работниците, вие следва да сте способни да прецените какви проявления показват лъжеводачите и да направите заключение как точно водачите и работниците следва да изпълняват работата си, както и къде във вашата работа нещо не достига, не е задоволително или не е достатъчно конкретно, и как следва да вършите работата си оттук нататък — трябва да имате поне тези прозрения. Ако нямате изводи или прозрения относно това как да бъдете водачи или работници или как да изпълнявате отговорностите на водачите и работниците, то тогава това означава, че вашата заложба не е на ниво. Нещо повече, ако сте тотално объркани как да разпознавате лъжеводачи, това показва в още по-голяма степен, че заложбата ви е слаба. Има също и специално обстоятелство: има такива, които, въпреки че са изслушали тези общения, нямат решимост да се стремят към истината или да изпълняват отговорностите на водачи и работници, които просто не приемат материята сериозно или присърце. Те си мислят: „Не ме интересува кой е лъжеводач. Във всеки случай, ако аз стана водач, ще правя каквото ми каже Горното. Няма да е необходимо да полагам чак толкова усилия или да мисля чак толкова упорито“. Когато слушат проповеди, те просто го правят машинално и убиват време, като знаят в общи линии за какво точно се отнася проповедта, но са прекалено мързеливи, за да направят заключение за това за какви истини и изисквания на Бог към човека се разговаря, и не желаят да приемат тези неща присърце. Те си мислят: „Разпознаването на тези неща е прекалено досадно. Във всеки случай, аз изисквам само едно нещо от себе си и това е да не върша зло, да не причинявам прекъсвания и смущения и да не изпъквам в тълпата — и това е достатъчно. Толкова е просто! Това е прекрасен начин на живот. Не поставям високи изисквания към себе си“. Колкото и проповеди да слушат, това е единствената им гледна точка и никой не може да ги промени. Независимо как разговаряш с тях за истината, какъв метод за общение използваш или за какво разговаряш, не можеш да докоснеш сърцата им. Не ги интересува дали слушат тези думи, или не, за тях няма голямо значение. Този тип хора се отнасят нехайно към живота и не приемат нищо на сериозно. Да не говорим за общението за осем от отговорностите на водачите и работниците — дори да разговаряме за всичките, те все така няма да

разбират и няма да са способни да направят заключение за никакви принципи или пътища. Такива хора не обичат положителните неща, не ги интересува и не могат да съберат никаква енергия, когато става въпрос за истината или за всякакви положителни неща, като вместо това имат определен интерес към яденето, пиенето и търсенето на удоволствия. Като разговаряме за осем от отговорностите на водачите и работниците, от една страна, направихме заключение за определени отговорности на водачите и работниците, както и как да вършат работата и да изпълняват отговорностите си като водачи или работници, а от друга страна, направихме заключение за определени конкретни проявления, показани от лъжеводачи. Току-що обобщихме два основни принципа, два критерия за разпознаване на лъжеводачи: единият е дали човек е в състояние да извършва истинска работа, а другият е дали действително извършва истинска работа, след като е разбрал истините принципи. Използването на тези два критерия е най-простият и най-подходящият метод към момента за разпознаване дали някой е лъжеводач или не е.

Девета точка: предавайте точно, издавайте и прилагайте различните работни разпоредби на Божия дом в съответствие с изискванията му, като осигурявате напътствия, надзор и подтик, и като проверявате и проследявате статуса на прилагането им (първа част)

Определение и конкретни точки в работните разпоредби

Днес ще общуваме за деветата отговорност на водачите и работниците: „Предавайте точно, издавайте и прилагайте различните работни разпоредби на Божия дом в съответствие с изискванията му, като осигурявате напътствия, надзор и подтик, и като проверявате и проследявате статуса на прилагането им“. Като се вземе предвид тази отговорност като цяло, какво се изисква от водачите и работниците да прилагат? (Различните работни разпоредби на Божия дом.) Основният елемент в тази отговорност е как да се прилагат различните работни разпоредби на Божия дом — това е най-важната работа на водачите и работниците. Независимо на какво ниво е даден водач или работник, той винаги ще се сблъсква с работни разпоредби, както и с конкретната работа да прилага работните разпоредби. Прилагането на различните работни разпоредби е свързано с работата на всеки водач и работник, като това е много важна, много специфична и изключително основополагаща работа. Като се има предвид тази точка, не е ли необходимо първо да се разговаря конкретно за това какво са работните разпоредби? (Да.) И така, какво са работни разпоредби? Какъв е обхватът и определението на работните разпоредби? Някои казват: „Обхватът на работните разпоредби не покрива ли просто определени задачи и съдържание, свързани с църковната работа? И тези работни разпоредби не са ли просто

организиране и разпределяне на тези задачи и съдържание?“. Какво мислите за това обяснение? Не е ли всичко думи и доктрини? (Да, това е.) А какво означава „думи и доктрини“? Означава, че макар нито една дума в това обяснение да не е грешна, след като го чуеш, ти все така не го разбираш — то е точно същото, както ако не беше обяснено изобщо. Нека първо да дадем определение на работните разпоредби като писмено описание, така че хората да могат да имат обща представа, за да могат да разберат и да узнаят какво точно са работни разпоредби. Работни разпоредби са конкретните планове и изисквания, изготвени от Божия дом за конкретна точка от работата. Те трябва да бъдат предадени и приложени от водачи и работници, и също така са изисквания, задачи и методи, издадени за всички членове на църквата, за конкретна точка от работата — това е определението за работни разпоредби. А какви точки са обхванати от работните разпоредби? Всеки знае тази дума „точки“, но не следва ли да има по-специфично съдържание, което обхватът на тези точки да покрива? (Да.) За какво съдържание знаете? (Има евангелска работа, а има и работа, свързана с филмопроизводство.) Това са две точки. (Също така има определени изисквания, отнасящи се до църковния живот и създаването на управленски организации на църквата.) Каква друга работа има? (Има работа по изчистване на църквата, както и определена работа, свързана със системите за управление на църквата.) Конкретното съдържание на работните разпоредби е както следва: първа точка, управленска работа на църквата. Това е най-голямата точка от работата, а ако управленската работа не се върши добре, изобщо няма да има църковно дело. Втора точка, работа на персонала. Това е голяма точка от работата. Трета точка, евангелска работа. Това също е голяма точка от работата. Четвърта точка, различни видове професионална работа. Обхватът на тази работа е до известна степен голям и включва филмова продукция, работа с текст, превод, музика, производство на видеоклипове, изкуство и така нататък. Пета точка, църковен живот. Шеста точка, работа по управление на активи. Седма точка, работа по изчистване. Осма точка, външни дейности. Девета точка, църковно подпомагане. Например как църквата разрешава трудности, които възникват в домовете на братя и сестри, и какво прави църквата за тях, както и посещаване на братя и сестри в затвора и как да бъдат предоставени грижи на семействата им, и така нататък — всичко това попада под „църковно подпомагане“. Десета точка, планове за извънредни ситуации. Понякога църквата издава определени спешни мерки. Например по време на пандемията църквата прие съответстващата система за изолация. Подобни планове спадат към работата при спешни случаи. Работните разпоредби основно включват тези десет точки. Всяка друга малка точка или специално обстоятелство се включва в тези десет — основно, църковната работа включва тези десет основни точки. Те са, най-общо, обхватът на различни работни разпоредби, издадени от Божия дом, нали така? (Така е.) След като тези точки вече са потвърдени, всички вие следва

вече да разбирате малко работните разпоредби на Божия дом и да знаете, че те са основните точки от работата в Божия дом. Това е обхватът на изискванията, които има Божият дом по отношение на отговорностите на водачите и работниците. Изводът от това е, че като водач или работник, обхватът на работата ти и отговорностите, които трябва да изпълняваш, не могат да бъдат отделно от тези точки, които са включени в работните разпоредби. Всички тези точки са необходими. Освен тези точки от работата, от нещата, които си готов да направиш, свърши малко от това, което можеш да вършиш добре, и Божият дом няма допълнителни изисквания за изпълняването на дълга ти. Следователно докато изпълняваш работата си, трябва да размишляваш над това как да изпълняваш тези точки от работата, какво се изисква от работните разпоредби на Божия дом, каква конкретна работа трябва да извършваш, как да я прилагаш, дали е била приложена добре, какъв е текущият напредък, дали си проследил работата, дали има някаква точка от работата, която не е била свършена добре или в която има някакви отклонения и недостатъци, и дали всеки, който участва в тази точка от работата, действително извършва работа — ти трябва винаги да размишляваш над тези неща. Сега, след като разбрахте конкретните точки от работата, включени в тези работни разпоредби, нужно ли е Аз да ви давам по-просто обяснение за всяка от тези точки? Или, може би, си мислите: „Запознати сме с тези точки от толкова много години и ги разбираме всичките. Не е нужно да ни се обясняват сега — вместо това разговаряй за нещо по-важно. Този въпрос не е толкова важен, няма значение дали знаем за него, или не и не искаме да чуваме за него.“? Нужно ли е допълнително да се обяснява този въпрос? (Да.) Тъй като е нужно, нека да поговорим за него с прости думи. Ще избера някои точки, които са ви сравнително непознати, които не са толкова конкретни, които са малко абстрактни, и ще разговарям за тях.

I. Управленска работа

Да започнем с общение по първа точка — управленската работа. Управленската работа е сравнително абстрактна и недостатъчно конкретна, и много хора не я разбират. И по-специално тези, които вярват в Бог отскоро, не са много наясно с възникването на църквата и нейната управленска работа и не знаят какво е управление. Това управление не е същото като управленските закони, издадени от Бог. Тази управленска работа включва главно конкретни постановления на Божия дом по отношение на работата по основаване на църкви. И какво е съдържанието на тези конкретни постановления? Те включват как се разделят църквите, колко хора са във всяка църква, как се дават имена на църквите и така нататък. В работните разпоредби е постановено, че църквите се разделят според естествената им географска среда, като 30 до 50 души, които живеят сравнително близко един до друг, се определят като църква. Например, да кажем, че зона А

включва три или четири села. Ако в тези села има 50 вярващи, то тогава те могат да се определят като църква. Ще имат свое собствено време и място на провеждане на събиранията, ще имат църковни водачи и дякони, както и конкретна църковна работа, която да извършват, и всички те заедно ще бъдат управлявани от тази църква. Това е постановлението, засягащо разделянето на църквите и броя на членовете в църквите. В същото време тази църква ще попада под отговорността на определен район в зависимост от това къде е разположена, и този район ще бъде отговорен за всички разнообразни части от работата в тази църква, като църковния живот там, дали водачите и дяконите са подходящи, разпространението на книги с Божието слово, прилагането на разнообразни работни разпоредби и предаване на изискванията на Горното, и така нататък. Божият дом има конкретни работни разпоредби за неща като например броя на църквите, които съставят един район, и броя на районите, които съставят окръг, както и окръзите, отговорни за районите, и районите, отговорни за църквите, които са административни единици. Казано по-просто, това се нарича управленска работа и попада в обхвата на отговорностите на водачите и работниците. И така, какви са отговорностите, които трябва да изпълняват водачите и работниците? Те трябва да разделят църквите въз основа на естествената им географска среда и местоположение, съгласно работните разпоредби. Ако с времето броят на хората в една църква продължава да нараства, тогава църквата следва да бъде разделена отново въз основа на броя на хората и географската среда. Например ако една църква нарасне от 50 на 80 души, тя трябва да бъде разделена на две църкви. Ако тези две църкви общо нараснат от 80 на 150 души, то тогава те трябва да бъдат разделени на три църкви. Ако една църква нарасне до степен, в която да има 70, 80 или 100 души, и все още не е разделена на две църкви, то тогава това не показва ли, че водачите и работниците в тази църква не разбират управленската работа на Божия дом? (Показва.) В такива случаи водачите и работниците следва да четат работните разпоредби, които се отнасят до този въпрос — църковният наръчник за работни разпоредби съдържа конкретни постановления. Ако църквата е разделена на две нови църкви, тогава всяка църква трябва да избере необходимите водачи и работници, като църковни водачи, дякони и така нататък. И така, какво следва да правят водачите и работниците? Те следва да знаят и да имат представа за броя на хората в църквата и за статуса на църковното учредяване. Това е управленската работа на църквата и е най-голямата точка от работата. Трябва да има църква навсякъде, където са Божиите избраници, и след като църквата е създадена, водачите и работниците трябва да поемат отговорност за всеки аспект на тази работа на църквата, като разпространение на книги с Божието слово, управление на църковните членове, прилагане на работни разпоредби, така че да се знае съдържанието на работните разпоредби. Управленската работа включва основно създаването на църкви, както

и създаване на управленски организации и персонал за църквите — това са всички конкретни задачи в рамките на управленската работа. Какви хора обикновено се сблъскват по-често с тази точка от работата? Църкви с нови вярващи, евангелски екипи, както и окръжни водачи, районни водачи и църковни водачи в зоните, в които се разпространява евангелието, всички те се сблъскват по-често с тази работа. Нещо повече, управленската работа също включва специална работа, която е разделянето на църквите на църкви на пълно работно време, църкви с непълно работно време, обикновени църкви и Б групи, и това е още една работа, която следва да се извършва от водачите и работниците. Водачите и работниците трябва да имат представа как да разделят църкви, като принципът на разделяне на църкви е да се разделят хората в различни църкви въз основа на разликите в дълга, които изпълняват, да разделят хората, които изпълняват дълг, от тези, които не изпълняват дълг, и хората, които изпълняват дълга си на пълен работен ден, от тези, които го изпълняват почасово — това е друга специална и конкретна управленска работа.

II. Работа на персонала

Точка две, работа на персонала. Тази точка се отнася до избора, назначаването и освобождаването на водачи и работници на всички нива. Работните разпоредби предоставят конкретни постановления за изборната система, какъв тип хора да се избират за водачи и работници, и за методите и конкретните изисквания за изборите. Също така има и някои специални обстоятелства, например какво следва да се направи, ако братята и сестрите са се срещнали съвсем наскоро и не се познават добре, и не могат да изберат подходящи водачи и работници чрез избори? В този случай хора могат да бъдат повишавани и определяни, като се провери кой е относително подходящ за водач, и след това да се научи повече за него, да се общува и да се проведат проверки, след което този човек да може да бъде назначен. Освен това, когато Горното организира голям проект или назначава няколко човека като надзорници, това е специална работна разпоредба. Има друго специално обстоятелство и това е когато някой напише доклад до Горното, описвайки как този и този водач не извършва действителна работа и върви по пътя на антихрист, и след проверка Горното издаде работна разпоредба за освобождаване на водача, за когото се отнася докладът, от поста му. Това е друга работна разпоредба, свързана с работата на персонала. Накратко, работата, свързана с персонала, включва избора, назначаването и освобождаването на водачи и работници на всички нива в църквата. Тази точка от работата е сравнително проста и е лесна за разбиране.

III. Евангелска работа

Трета точка — евангелската работа. Евангелската работа е първата голяма точка в специфичната професионална дейност след управленската работа и работата с персонала в Божия дом. Божият дом е въвел поредица от работни

разпоредби за тази точка от работата, като е установил конкретни работни разпоредби по отношение на потенциалните приемници на евангелието, географския обхват за проповядване на евангелието и начините и средствата, чрез които да бъде проповядвано евангелието. Същевременно в работните разпоредби Божият дом е направил и конкретни изявления за всички различни книги с Божии слова, филми и видеоклипове, както и разнообразни предавания, необходими за проповядването на евангелието, и дори изявления за различните видове общи идеи и често задавани въпроси на потенциалните приемници на евангелието. Някои изявления може да не са представени конкретно в писмен вид, но много от тях присъстват в устното и вербалното общение. Евангелската работа винаги напредва и продължава и с напредването на тази работа Божият дом е създал конкретни работни разпоредби и условия за въпроси, които постоянно възникват и се срещат, и също така е издал определени конкретни изисквания и задачи за евангелските работници, евангелските дякони и надзорниците на евангелската работа. Въпреки че на този по-късен етап Божият дом не казва много за разпоредбите за евангелската работа, по този аспект на истината се разговаря много често в църквата. По-специално, след като евангелието започна да се разпространява в чужбина, Божият дом направи конкретни работни разпоредби за превода на различни езици. Преводачите и евангелските работници, които владеят различни чужди езици, дават всичко от себе си, за да си сътрудничат в този вид работа, а Божият дом е вложил много от тези видове човешки ресурси, за да сътрудничат в евангелската работа, и това е в съгласие с работните разпоредби на Божия дом. Накратко, Горното винаги лично напътства, разпитва, проследява и надзирава работата по разпространението на евангелието. И така, какви са отговорностите, които водачите и работниците трябва да изпълняват, когато става въпрос за тази точка от работата? Наличието на надзорник за евангелската работа не означава водачите и работниците изобщо да не се намесват, да не обръщат внимание на работата, да не питат за нея и просто да я пренебрегват, мислейки си: „Нека работата се развива както се получи. Тя така или иначе няма нищо общо с мен. Аз съм отговорен за църковния живот и различните видове професионална работа. Не е моя грижа дали има проблеми с евангелската работа“. Това добре ли е? (Не.) Това е пренебрегване на отговорността ви. Най-важната точка от работата, върху която трябва да се съсредоточат водачите и работниците, от цялата работа в Божия дом, е евангелската работа. Може да не ти е била възложена пряко отговорност за тази точка от работата, но трябва да се интересуваш от това доколко се развива и какво е състоянието на напредъка ѝ — трябва да проследяваш тези неща, да си запознат с тях и да имаш контрол върху тях. Особено що се отнася до някои важни служители, като например проповедниците на евангелието и напоителите в евангелските екипи, както и надзорниците на евангелската работа, винаги трябва

да контролираш своевременно тяхното положение и ако възникнат проблеми с тези служители, трябва да ги разрешиш незабавно — след като работата е била възложена, не бива да бягаш от отговорността за нея. Освен това трябва редовно да инспектираш и ръководиш всички евангелски проповедници, участващи в работата по разпространяване на евангелието, включително тези в църквите и проповедниците на евангелието онлайн, които са на първа линия, както и напоителите във всеки екип. В работните разпоредби на Божия дом отдавна се изисква всички евангелски проповедници и напоители да преминават през специално обучение. Какво означава специално обучение? Това означава, че трябва да се гарантира, че евангелските проповедници и напоителите имат ясно разбиране за истините на виденията и че могат да обясняват тези неща ясно. Ако има някакъв аспект от истините на виденията, който не им е напълно ясен, тогава за него трябва да се общува често и колкото по-подробно е разбирането на евангелските проповедници и напоителите, толкова по-добре. Божият дом има работни разпоредби за това, нали? (Така е.) Работата по разпространяването на евангелието е специфична и сложна работна точка, която включва много отделни задачи. Трябва да се гарантира, че всяка задача се изпълнява добре и се проследява отблизо; това е Божието поръчение. Всяка задача трябва да се изпълнява добре и трябва да се гарантира, че резултатите от всяка задача се подобряват непрекъснато — само това е в съгласие с Божиите намерения. Всички други видове професионална работа, като например филмопроизводството, работата с текст, музиката, изкуството и превода, съществуват, за да подкрепят и подпомагат евангелската работа, като тя е предната линия на цялата дейност. Ето защо хората, които изпълняват различните видове дълг, трябва да вършат добре собствената си работа и да постигат резултатите, изисквани от Бог. По този начин те ще имат дял в работата по разпространяването на евангелието. Това е така, защото всички тези други видове професионална работа съществуват в служба на разпространяването на евангелието и цялата тази работа трябва да бъде съсредоточена върху работата по разпространяването му и да осигурява непрекъснат приток за нея. Днес всички материали, филми и различни видеоклипове, необходими за проповядването на евангелието, се създават благодарение на усилията на много от Божиите избраници зад кулисите. Всичко, което тези хора правят зад кулисите, осигурява мощна подкрепа за работата по разпространяването на евангелието. В миналото Божият дом не е разполагал с различни видове филмови произведения, не е имал много песни, нито пък е имал много видеоклипове със свидетелства за преживяване. Той просто е разчитал на това, че евангелските работници непрекъснато ще осигуряват общение. Евангелските работници говореха, докато устата им пресъхнеше, и невинаги виждаха някакви значителни резултати, и беше трудно някой да бъде придобит. След като църквата създаде всички видове видеоклипове, работата на евангелските екипи стана сравнително

лека и много по-лесна от преди, а ефективността на работата се повиши. Някои хора са упорити и консервативни в мисленето си и когато им проповядваш евангелието, независимо от начина, по който разговаряш за истината, той не действа, а те запазват представите си и отказват да го приемат — какво правиш тогава? Караш ги да изгледат един или два филма със свидетелства за евангелието и представите им се променят, а те започват да изпитват добро чувство към истинския път. Когато отново дойдат да търсят, в сърцата им вече няма големи препятствия или пречки и когато отново разговаряш с тях за истината, те лесно могат да я приемат. Ето защо резултатите са наистина очевидни, когато показваш филмите, създадени от Божия дом, на потенциалните приемници на евангелието или им четеш Божиите слова, или им показваш видеоклипове със свидетелства за преживяване — да правиш това е по-ефективно, отколкото да им казваш какъвто и да е брой думи. Независимо от това кой търси и изследва истинския път, първо го накарай да изгледа няколко филма, а след това да прочете повече от Божиите слова, като по този начин проправяш път за тях. След това разговаряй за истината с тях, за да се променят техните представи. Така нещата ще вървят много по-гладко. В днешно време хората, които изследват истинския път, вече са гледали в интернет много филми и видеоклипове със свидетелства, създадени от Божия дом, и по-специално са прочели много от Божиите слова; преди да дойдат да търсят и изследват, те вече имат добро усещане за истинския път и в общи линии вече признават, че това е истинският път. Открихте ли нещо в това? Тези филми, тези видеоклипове с рецитали на Божиите слова, тези видеоклипове със свидетелства за преживяване, видеоклипове с химни и т.н., които Божият дом произвежда, са толкова ефективни в свидетелстването за Бог! Не е необходимо да се губи толкова много енергия за общение и дебати с потенциалните приемници на евангелието; след като са гледали тези видеоклипове, те са в състояние да приемат истинския път. Това спестява много време на хората, които проповядват евангелието, и показва, че цялата спомагателна подкрепа за проповядването на евангелието е толкова мощна! Съществува такова изобилие от различни видове ресурси за проповядване на евангелието! Много потенциални приемници на евангелието се учудват, когато посетят интернет, за да проучат Божието дело, тъй като на уебсайта на Божия дом има толкова много неща и такова изобилие от съдържание! Божиите слова са изобилни, има изобилие от всякакви филми и видеоклипове и изобилие от всичко, което би могло да е нужно, когато става въпрос за свидетелства за преживяване. Това наистина е резултат от работата и напътствието на Светия Дух! Всичко това наистина е резултат от Божието дело. Независимо как великият червен змей и религиозният свят разпространяват безпочвени слухове и го очернят, всичко това е напразно. Във всеки случай постигнатите резултати и плодовете, пожънати по всички точки от работата на Божия дом, могат да бъдат видени ясно от всички и са факти, осъществени от Божиите слова.

В работата по разпространяването на евангелието на царството всички точки от работата на Божия дом са организирани много методично и протичат подредено. Работата по разпространяването на евангелието е решаваща, дългосрочна и трудна точка от работата. Ето защо хората, които поемат евангелската работа, независимо дали са надзорници или обикновени евангелски работници, трябва да затвърдят в сърцата си важността на тази работа. Макар че работите на предната линия на евангелието и изпълнявате дълга си, във вашия тил, тоест зад кулисите, има много братя и сестри, които извършват различни видове подкрепяща работа, и те са силата, която поддържа работата по разпространяването на евангелието. Какво имам предвид с това? Цялата работа на Божия дом е съсредоточена върху разпространяването на евангелието и дългът, изпълняван от всички Божии избраници, е в служба на разпространяването на евангелието. Всеки брат и сестра, които изпълняват някакъв дълг, имат дял в евангелската работа и всеки елемент от работата е тясно и непосредствено свързан с евангелската работа. Накратко, всяка точка от работата, включително самата евангелска работа, е дълг, който трябва да се изпълнява добре, за да се свидетелства за Божието дело; всеки елемент от работата е тясно свързан с най-важното дело, което е свидетелстването за Бог. Това е напълно точно. Следователно Божият дом поставя работата по разпространяването на евангелието на първо място в списъка на всички точки в работата и тя е номер едно сред всички различни точки в работата на Божия дом — това е напълно уместно. Това е значителна, трудна и дългосрочна работа и всеки един от Божиите избраници, всеки един човек, който следва Бог, трябва да има издръжливост, търпение и достатъчно вяра, за да се подготви да върши добре тази работа и да води тази дълга битка. Независимо дали ще упорствате 10, 20 или 30 години, винаги трябва да бъдете предани на Бог, да посветите живота си и цялата му продължителност на делото за разпространяване на евангелието и да бъдете предани на Бог докрай. Това е важна отговорност, която всеки човек, който следва Бог, е длъжен да поеме, това е дълг на всеки, а също така е и поръчение, което Бог възлага на всеки.

Това Мое общение внесе ли ентусиазъм в сърцата ви и започнахте ли да смятате евангелската работа за важна? Някои хора са казвали преди: „Не разбирам от никакви технически професии, не знам как да играя и не мога да бъда актьор, нямам солидна основа, когато става въпрос за използване на думи, така че не знам как да пиша статии, не разбирам от музика, а за изобразителното изкуство знам още по-малко. Понеже не ме бива в нищо, бях назначен в евангелски екип. А евангелските екипи не са ли направо затънтен ъгъл в Божия дом? И след като съм изпратен в затънтен ъгъл, имам ли все още някаква надежда да постигна спасение?“. Така ли е? Ако наистина разбираш тази ситуация по този начин, значи си разбрал погрешно Бог: проповядването на евангелието е неотменима отговорност на всеки един човек. Ако не те бива в нищо и не разбираш от никаква

техническа професия, и можеш единствено да проповядваш евангелието, тогава ще ти бъде уредено да изпълняваш дълга си в евангелски екип. Това е последният ти шанс и се прави, за да се гарантира, че потенциалът ти няма да бъде пропилян и ще бъдеш оползотворен колкото е възможно повече, така че да изпълняваш функцията си на човешко същество в най-голяма степен. Не те бива в нищо и съобразяваш бавно във всичко, което правиш, но си способен да изпълняваш добре дълга на проповядване на евангелието и дори ако те помолят да търсиш потенциални приемници на евангелието, можеш да го правиш практично и да предаваш потенциалните приемници на евангелието, които намираш, на евангелските работници. В същото време можеш постепенно да се научиш как да проповядваш Божиите слова, Божието дело и Божиите намерения и да довеждаш хората пред Бог. Нима това не е твой дълг? Други хора постигат известни резултати чрез работа с текст, филмопроизводство и други видове работа, но ти не знаеш как да правиш тези неща и нямаш специални таланти или дарби, но въпреки това посвещаваш силата си на евангелската работа, даваш всичко от себе си и изпълняваш добре дълга си и се нагърбваш с даденото ти от Бог поръчение — нима това не са добри дела? Това също са добри дела и Бог ще ги запомни. Това изпълнява следните слова: няма разлика между благородство и незначителност в дълга, който хората изпълняват; единственото, което има значение, е дали си предан в дълга си и дали го изпълняваш по начин, който отговаря на критериите. Бог се отнася справедливо и равноправно към всеки; след като не можеш да правиш нищо друго, те молят да проповядваш евангелието — това се прави, за да ти се даде възможност да изпълняваш последната си възможна функция при обстоятелства, в които не си в състояние да поемеш друг дълг. По този начин ти се дава възможност и искрица надежда; не си лишен от правото да изпълняваш дълга си. Бог все още има поръчение за теб и Той не е предубеден към теб. Следователно хората, които са назначени в евангелски екипи, не са изпратени в затънтен ъгъл, нито са изоставени, а по-скоро изпълняват дълга си на друго място. Общението върху работните разпоредби за евангелската работа допринесе ли сега да гледате с добро око на евангелската работа и вече да нямате погрешни разбирания за нея? (Да.) Тогава ще се възгордеете ли заради това? Независимо какъв дълг изпълняват хората, Божиите изисквания към тях не се променят: Бог иска тяхната преданост и искреност. Ако кажеш: „Аз съм скромен, няма да се възгордея, просто правя това, което Бог иска от мен“, но не си предан, не си искрен, тогава няма да се получи. Независимо как възприемаш евангелската работа, във всеки случай, ако придобиеш преданост и искреност, тогава изпълнението на дълга ти ще отговаря на критериите. Независимо от това колко добре гледаш на дълга за проповядване на евангелието или колко положително е отношението ти към него, ако не можеш да търпиш трудности и не си издръжлив и предан, тогава също няма да се получи. Следователно няма значение къде си поставен,

по кое време или на кое място се намираш, с какви хора влизаш в контакт и какъв дълг изпълняваш. Бог винаги ще те вижда и ще проучва внимателно най-съкровеното ти сърце. Не мисли, че понеже си член на евангелски екип, Бог не ти обръща внимание или Бог не може да те види и затова можеш да правиш каквото си искаш. И не мисли, че ако си назначен в евангелски екип, вече нямаш никаква надежда да бъдеш спасен и затова подхождаш негативно към това. Тези начини на мислене са погрешни. Независимо къде си поставен или какъв дълг е уредено да изпълняваш, това е, което трябва да правиш, и трябва да го правиш усърдно и отговорно. Божиите изисквания към теб не се променят и затова твоето покорство към Божиите подредби също не трябва да се променя. Статусът на евангелските работници е същият като този на хората, които изпълняват друг дълг; стойността на човека не се измерва по дълга, който изпълнява, а по това дали се стреми към истината и дали притежава истината реалност. Това е всичко от общението Ми за евангелската работа, тази значима и конкретна точка от работата.

IV. Различни видове професионална работа

Четвърта точка, различни видове професионална работа. Това включва филмопроизводство, работа с текст, музика, изкуство, превод и така нататък. Някои хора казват: „Ние, костюмиерите, също участваме във филмопроизводството. Смята ли се изработването на костюми за вид работа?“. Изработването на костюми е включено в работата по филмопроизводството и музиката; това е вид поддържаща работа, която е в сътрудничество с тези видове работа. На всеки етап Божият дом има специфични работни разпоредби относно конкретните изисквания за тези видове професионална работа. Някои се предават писмено, а други се предават устно чрез общение на събирания. Независимо как се предават, водачите и работниците трябва да поемат отговорността за тях. Те трябва да записват конкретните изисквания, издадени от Божия дом за тази точка от работа, да подреждат тези записки и след това да провеждат конкретно общение за тях и да се заемат с конкретното им прилагане. Това също е голяма точка от работата и е втората конкретна точка от работата след евангелската работа. По отношение на тази конкретна точка от работата, Божият дом изисква целият персонал, ангажиран в различни професии, непрекъснато да изучава професионални знания, свързани с дълга си, както и да търси информация, за да установи кои неща са полезни за работата на Божия дом. В същото време Божият дом непрекъснато разговаря за истините принципи и предоставя конкретни планове за различните видове професионална работа. Понякога за тези видове работа се разговаря с надзорниците и членовете на екипа, а понякога се разговаря само с водачите, работниците и надзорниците, отговорни за въпросната точка от работата. Независимо дали предаването им и общуването за тях е писмено или на събирания, във всеки случай тези видове работа постоянно се подобряват и

стандартизират, и постоянно се създават конкретни разпоредби според нуждите на евангелската работа. Например, да кажем, че Божият дом продуцира филм със сравнително нова тема и филмът е заснет доста професионално. След като филмът е качен онлайн, той получава доста голям брой кликвания. В такава ситуация Божият дом създава специфични изисквания за този вид работа въз основа на обратната връзка и нуждите на евангелската работа. Накратко, тази точка от работата постоянно се преглежда и подобрява, а също така постоянно се разраства.

За различните видове професионална работа разпоредбите на Божия дом изискват хората да учат повече, да намират учители и различни видове ресурси и учебни материали, от които да се учат. Например пеенето; намирането на учител, от когото да се учите, и осигуряването на вокално обучение от него също е конкретна работна разпоредба. След като чуят тази разпоредба, водачите и работниците трябва да намерят учител, подходящ за тази работа, в съответствие с изискванията на Горното, и да го накарат да обучава нашите певци, като им помогне да изучат правилните знания по вокална музика и правилния начин на пеене, като разбира се трябва да се намерят класически произведения, от които да се учи. Винаги трябва да се изучават професионални знания относно музикалната композиция и хоровото пеене, като работните разпоредби на Божия дом винаги изискват хората непрекъснато да изучават професионални знания, свързани с дълга им, и да се научат как да използват определени усъвършенствани и практически методи и т.н. Тези работни разпоредби и изисквания не се издават само веднъж и с това въпросът да приключва. Напротив, от водачите и работниците се изисква често да провеждат общения за тези работни разпоредби, да напътстват ангажираните в професионална работа, като им дават възможност да продължат да учат, и да се стремят към развиване и непрекъснато и ефективно задълбочаване на всички видове професионална работа, а не да се тъпче на място. Някои хора си мислят: „Работните разпоредби ни бяха издадени днес, така че просто трябва да ги прилагаме на практика този месец и с това въпросът приключва. Ако в бъдеще Горното не каже нищо за това, тогава може би не е нужно да продължаваме да ги практикуваме“. Наистина ли е така? (Не.) Водачите и работниците не бива в никакъв случай да мислят по този начин, а трябва от време на време да се осведомяват и да питат: „Как върви обучението ви по тази професия? Сблъсквате ли се с някакви трудности? Има ли нещо, което противоречи на принципите или действа против тях? Кой се е представил най-добре в обучението си, кой е най-умелият и кой е схванал най-бързо? След като изучихте тези теории, кои от нещата, които сте научили, според вас са подходящи за използване в работата на Божия дом?“. Освен това водачите и работниците трябва да задават на хората в евангелските екипи, които изучават чужди езици, въпроси като: „От колко години учиш този чужд език? Как върви обучението ти напоследък? В колко ежедневни разговора си в състояние да участваш? Можеш

ли да превеждаш общи духовни термини? Можеш ли да използваш този чужд език, за да общуваш относно тези истини, свързани с проповядването на евангелието? В момента в говоренето или в писането си по-добър? Имаш ли нужда от учител, който да ти помага да учиш? Има ли някой друг, който е по-подходящ и по-умел в изучаването на чужди езици? Увеличил ли се е броят на този вид персонал? Има ли някой, който смята, че изучаването на език е твърде притесняващо и трудно, поради което вече не иска да го учи, отказва се по средата на пътя и иска да се прехвърли към друг дълг?“. Тези специфични въпроси, свързани с този вид работа, трябва да се задават и да се надзирават от време на време. Тъй като Горното е създало специфични работни разпоредби, надзорниците трябва да поемат отговорност за тези специфични задачи до самия край. Не чакайте пасивно Горното да отправи питания; ако Горното не отправи никакви питания в продължение на шест месеца или година, все така трябва да вършиш цялата работа добре, по възможно най-добрия начин, и да си готов да приемеш проверката и ръководството на Горното по всяко време — това е правилната нагласа. Това е така, защото работните разпоредби са издадени и предадени, а ти като надзорник носиш отговорността за проследяване на работата и следователно трябва да изпълняваш отговорностите си. Но ако не си в състояние да изпълняваш отговорностите си, значи си безполезен човек и трябва да бъдеш освободен от длъжност и отстранен. Така че водачите и работниците трябва често да обмислят и да разговарят за тези специфични работни разпоредби или общения от Горното, а след това да ги прилагат и да проследяват работата според ситуацията. Те трябва да видят кои видове работа са пренебрегнали наскоро и не са проверявали отдавна и в кои лично те не са много добри и за които не са питали напоследък, и следователно не знаят какво е актуалното им състояние, и след това да отидат и да ги проверят. Освен това по отношение на различните видове професионална работа Божият дом има още една специфична разпоредба: изисква се непрекъснато да се откриват, развиват и повишават съответните талантливи личности. И така, какво трябва да направят водачите и работниците, когато получат тази работна разпоредба? Те трябва да обръщат внимание дали има някой подходящ за извършване на този вид работа. Ако някои хора са подходящи за извършване на този вид работа, но не владеят добре техническата професия, тогава те трябва бързо да бъдат развити и да им бъде уредено да учат и да се обучават в нея. Накратко, различните видове професионална работа също са важна точка от работата. В тази работа са включени много точки, а обхватът ѝ също е обширен и Божият дом е създал много специфични работни разпоредби за нея. Това, което се изисква за тази точка от работата, е постоянно учене, преглеждане и задълбочаване, а също така трябва да се намерят подходящи принципи за извършване на непрекъсната стандартизация. Освен това трябва постоянно да се развиват талантливи личности, които са подходящи за изпълнение

на тези видове дълг. Това е работната разпоредба за тази голяма точка от различните видове професионална работа и тя също е лесна за разбиране.

V. Църковен живот

Пета точка, църковен живот. Божият дом е издал конкретни подредби и постановления относно съдържанието, което се яде и пие по време на църковния живот, формата на църковния живот и броя на хората, които живеят църковен живот. Божият дом има и съответните работни разпоредби относно формата на събиранията и съдържанието на църковния живот при специални обстоятелства и ситуации. Тези видове работни разпоредби се издават предимно в писмена форма. Работните разпоредби за църковния живот на новодошлите в различни държави — формата и честотата на техните събирания, съдържанието, което ядат и пият по време на събиранията, и така нататък — са по същество идентични с работните разпоредби за църковния живот на етническите китайци, с изключение на някои специални обстоятелства. Току-що ви представих обобщено обхвата на работните разпоредби, свързани с църковния живот — той включва както съдържанието на Божиите слова, които се ядат и пият, така и съдържанието за общение за истината на събиранията за последния период, както и формата на общение на събиранията. Например не се позволява един човек да доминира в общението на събиранията, максималното време, за което всеки човек има право да общува, как да се отнасяме и да се справяме с хора, които говорят многословно и се изразяват неясно и така нататък — в работните разпоредби има конкретни изявления по всички тези специфични неща, свързани с църковния живот и събиранията. Водачите и работниците, от една страна, са отговорни за предаването и съобщаването на тези работни разпоредби, а от друга страна, те са отговорни за ясното общение върху тях с братята и сестрите, като дават възможност на всички членове на църквата да ги разберат и приемат, след което те просто трябва стриктно да ги изпълняват и да се придържат към тях. По-специално, онези, които често се отклоняват от темата, причиняват смущения, изричат думи и доктрини и крещят лозунги, когато говорят на събиранията, трябва да бъдат ограничавани, а в работните разпоредби има конкретни постановления относно тези видове специални обстоятелства. Работните разпоредби, свързани с църковния живот, се отнасят главно до всички различни неща, свързани със събиранията, те не са сложни, много са прости и независимо какъв дълг изпълнява човек, той просто трябва да се придържа към принципите в тези работни разпоредби. Например на събиранията евангелските екипи просто трябва да се придържат към принципите в работните разпоредби относно църковния живот — няма нищо специално за тях. Другите екипи просто изпълняват различна работа от другите хора, всичко е същото, когато става въпрос за неща като събирания, общение за истината, четене с молитва на Божиите слова и общение за лични

преживявания — този обхват не се надхвърля. Те просто трябва да практикуват в съответствие с настоящите постановления на Божия дом относно съдържанието, което се яде и пие по време на църковния живот, формата, която приема общението, и формата на събиранията. Ако условията позволяват, хората могат да се събират лично, в противен случай могат да провеждат събирания онлайн. Това трябва да е много прост, ясно очертан въпрос. Някои членове на църквата са разпръснати из различни континенти и държави, като някои са в Европа, а други в Близкия изток; в такава ситуация са необходими онлайн събирания. Местните църкви сами решават кога да провеждат събирания и колко често; Божият дом не поставя конкретни постановления по този въпрос, нито се намесва в него. Защо Божият дом не се намесва в този въпрос? Някои хора в църквата не изпълняват дълга си на пълен работен ден; те имат работа и семейства, индивидуалните им обстоятелства са различни, освен това часовите зони в различните държави са различни, така че трябва да им се позволи сами да решават колко пъти седмично да се събират и по кое време да се провежда всяко събиране. Божият дом не поставя конкретни постановления по този въпрос, а просто предоставя принцип. Божият дом е определил обхвата на това колко често новоповярвалите да се събират на седмица, като има разлика между това колко пъти седмично се събират онези, които изпълняват дълга си, и онези, които не го изпълняват. Има ли работна разпоредба, която изисква новоповярвалите да се събират седем пъти седмично? (Не.) Тогава на какво се основава броят на събиранията на новоповярвалите на седмица? (Основава се на времето, с което разполагат новоповярвалите.) Максимум два или три пъти седмично, но не по-малко от веднъж е напълно подходящо. Някои хора казват: „Хората в нашия район са много свободни през неактивния земеделски сезон, така че всички искат да се събират всеки ден — дори бихме се съгласили да се събираме два пъти на ден. Наистина искаме да се събираме“. Сърцата на новоповярвалите са изпълнени с ентусиазъм и те винаги искат да разберат повече истини. Ако семейните им обстоятелства позволяват, тогава е добре, ако поискат да посещават повече събирания, стига това да не влияе на ежедневието им. Конкретният брой пъти, в които хората трябва да се събират всяка седмица, трябва да се определя според семейните и работните ситуации на Божиите избраници във всеки район — Божият дом не поставя конкретни постановления по този въпрос. Онези от Божиите избраници, които имат условията за това, могат да се събират повече и тогава ще разберат повече истини и ще постигнат по-бърз растеж в живота. Това е хубаво нещо. Въпреки това онези, които нямат подходящите условия, няма да са подходящи за събиране по този начин и за тях е добре да посещават поне едно или две събирания седмично. Колко пъти седмично се събират църквите в различните райони зависи от решението на Божиите избраници и никой не бива да се намесва в това. Най-важното е събиранията да се провеждат, за да могат хората да разберат истината,

а не по някаква друга причина. Следователно броят пъти, в които всяка църква провежда събирания, се решава според конкретните ѝ обстоятелства. Ако Божиите избраници могат да посетят допълнително събиране на седмица, това е по-полезно за техния растеж в живота. Ако има хора, които не се стремят към истината и не искат да посещават повече събирания, тогава те не бива да бъдат насилвани. Това не бива да се изисква особено от работещите на заплата, които са малко по-заети и нямат време да посещават повече събирания. Независимо от това дали хората са в състояние да посещават събирания или колко пъти се събират, Божият дом не се намесва и не налага никакви ограничения. Това е така, защото обстоятелствата и произходът на отделните вярващи са различни и затова те не трябва да бъдат подлагани на никакъв натиск. По отношение на съдържанието, което се яде и пие по време на църковния живот, Божият дом има съответните постановления в своите работни разпоредби и от водачите на всички нива в църквата, както и от братята и сестрите, се изисква да имат ясно разбиране за тях. Водачите и работниците трябва да разбират точно кои конкретни задачи и въпроси от работните разпоредби на Горното се изисква да бъдат изпълнени, а братята и сестрите трябва също да надзират водачите и работниците, за да видят дали те изпълняват тази работа. Когато става въпрос за съдържанието, което се яде и пие по време на църковния живот, и за работните разпоредби, свързани със събиранията, които трябва да бъдат разбрани и следвани, водачите и работниците трябва да постигнат съгласие с Божиите избраници — отклонения са абсолютно недопустими. Работните разпоредби относно работата в църковния живот са много прости, лесни за разбиране от хората и не са абстрактни.

VI. Управление на активи

Шеста точка, управление на активи. Въпреки че за работата по управлението на активи не се издават често работни разпоредби, както при евангелската работа или различните видове професионална работа, Божият дом все пак има конкретни работни разпоредби за нея. Какво включва управлението на активи? То включва как се съхраняват активите, къде се съхраняват, кой ги управлява и как се разпределят, управляват и прехвърлят при възникване на опасност или неблагоприятна среда, както и други подобни специални обстоятелства. Работните разпоредби всъщност съдържат постановления относно всички тези неща и когато става въпрос за тази точка от работата, водачите и работниците не бива да чакат Горното директно да даде заповеди или да издаде работни разпоредби и едва тогава пасивно да започнат да управляват активите. Ако няма непосредствени работни разпоредби, които изискват от теб да се справиш с активите по определен начин, и при специални обстоятелства, когато не знаеш как да се справиш с активите и не можеш да получиш своевременни отговори от Горното, какво трябва да направиш? Сигурността е приоритет номер едно и твоя отговорност е да опазиш активите на

Божия дом. Когато става въпрос за книгите с Божиите слова, отпечатани от Божия дом, заедно с всички различни видове машини, хранителни продукти, пари и други подобни активи, водачите и работниците трябва да ги съхраняват на сигурни места в съответствие с разпоредбите на Божия дом и да не позволяват тези неща да се овлажняват, да мухлясват или да бъдат изядени от насекоми, а още по-малко да позволяват да бъдат заграбени от зли хора или от големия червен змей. При това, освен доброто управление на тези активи на Божия дом, водачите и работниците трябва също така да поддържат строга поверителност; хората, които нямат нищо общо с тези въпроси, трябва без изключение да бъдат държани в неведение за тях, а онези, които знаят за тях, трябва да си държат езика зад зъбите и да не говорят недискретно. Божият дом има конкретни работни разпоредби относно тази точка от работата и не е уместно някои от тях да се издават или разкриват в писмена форма. Ако водачите и работниците измислят по-добри начини и методи за управление на активите, тогава те могат да обсъдят въпроса с други водачи и работници и да вземат решение самостоятелно, като, разбира се, се придържат към принципа за добро управление и опазване на активите на Божия дом, за да не допуснат никакви загуби. Това е специална точка от работата и онези, които не си държат езика зад зъбите, онези, на които им липсва чувство за отговорност, онези, които имат неподходящи мотиви, онези, които току-що са започнали да вярват и нямат основа във вярата си, както и онези, които винаги ламтят за активите на Божия дом, без изключение не трябва да бъдат допускани да знаят за това. Тези неща не могат да бъдат изрично посочени в работните разпоредби на Божия дом, но не трябва ли водачите и работниците, както и надеждните пазители, да са наясно с това? (Да.) Тук има специално обстоятелство. Да предположим, че новоизбран водач вярва в Бог само от три години, той е с добри заложби, много ентусиазиран и на пръв поглед изглежда добре, но не се знае какъв е характерът му, как гледа на активите или дали е алчен, или не. Тези неща са неизвестни и несигурни, а братята и сестрите, които вярват в Бог от дълго време, не познават добре този човек, не го познават напълно. Какво трябва да се направи в такава ситуация? Когато дойде време да му се предаде работата, цялата останала работа се предава — трябва ли да му се предаде работата с активите? (Не.) Защо не? Основната работа на водачите и работниците не е само да управляват активи; активите представляват само една част от тяхната работа. Ако наистина има подходящ човек, който управлява активите, а този новоизбран водач не е надежден, добре е засега тази работа да не му се предава, тъй като не се знае дали ще вярва в Бог дълго време или дали може да остане непоколебим. В миналото някой току-що беше избран за църковен водач и след като зае поста си, първото нещо, което направи, беше да поиска от Божиите избраници номерата на банковите сметки и паролите за сметките, в които се съхраняваха приношенията. Той попита кой разполага с тези номера на банкови сметки и пароли и настоя

незабавно да му предадат тази работа. В тази ситуация трябва ли тази работа да му бъде предадена? Той не се тревожеше и не се безпокоеше за никаква друга работа, но беше особено сериозен и загрижен по този въпрос — надежден човек ли беше той? Не мислете, че някой е надежден, защото е водач или работник. В действителност само пазителите, които са наистина избрани според принципите, са надеждни — те са способни да дадат живота си, за да опазят активите на Божия дом. Такива хора са най-надеждните. И така, всички водачи и работници ли са способни на това? Не е задължително. В миналото един регионален водач беше заловен от големия червен змей и той продаде всички активи на църквата, което доведе до огромна загуба на активи. Ако не знаеше къде са активите на църквата, нямаше да може да разкрие това, дори да го бяха били до смърт, и тогава активите на Божия дом нямаше ли да претърпят загуби? Именно защото знаеше твърде много, той издаде всичко, когато не можа да издържи на мъченията и ужасните побои, и тези пари се озоваха в ръцете на големия червен змей. Ако не му беше позволено да знае къде са тези активи и ако този, който ги пазеше, беше надежден, щяха ли парите на Божия дом да претърпят загуби и да бъдат насилствено заграбени от големия червен змей? Не, нямаше. Това е сериозен урок. Затова, когато става въпрос за разпоредбата на тази работа, най-важната точка е, че сигурността е на първо място, загубите трябва да бъдат сведени до абсолютен минимум и работата трябва да се върши по най-безопасния начин. Намерете някого, който проявява преданост в управлението на активите на Божия дом, за да ги управлява — това е най-надеждният начин на действие. Въпреки че този човек не може да прави нищо друго, той ще бъде предан и определено ще бъде способен да пази парите, така че използването на този човек за опазване на активи е правилното нещо. Тъй като този елемент от работата е самостоятелна задача, разпоредбите за нея са много прости: намерете хора на място, които да пазят активите, и намерете сигурно място, на което да ги съхранявате. Освен това в работните разпоредби на Божия дом има и конкретни клаузи относно разпределението и изразходването на активите на Божия дом; пари могат да се харчат за необходими разходи, но не и за ненужни. Има още нещо, а именно, че съществува строга регулаторна система за разходите, свързани с активи, и Божият дом има конкретни клаузи за различните процеси и процедури, като изискване на подписи от няколко лица и така нататък. Има управление, има опазване, има разходване, а има и счетоводство — за всички тези неща има конкретни работни разпоредби.

VII. Работа по изчистване

Седма точка, работа по изчистване. Божият дом също така непрекъснато прави конкретни работни разпоредби за тази точка от работата. Работните разпоредби се правят, от една страна, въз основа на нуждите на делото на Божия дом, а от

друга страна, те се правят въз основа на категоризацията и определението на различните видове хора, както и сортирането на всеки според собствения му вид съгласно проявленията му, след като те бъдат разкрити. Божият дом има принципи за справяне с всякакви видове антихристи, зли хора и неверници; някои биват изчиствани от редиците на тези, които изпълняват дълг, някои биват изчиствани от църквите на пълен работен ден и изпращани в църкви с непълно работно време или обикновени църкви, някои биват изчиствани от обикновените църкви и изпращани в групи „Б“, а има и такива, които директно биват премахвани или отлъчвани. Божият дом многократно прави работни разпоредби за работата по изчистване на църквата, а също така има конкретни работни разпоредби относно различните видове хора, които отговарят на условията за изчистване. Въз основа на отношението, което хората имат при изпълнението на дълга си, и прегрешенията, които са извършили, докато изпълняват дълга си, както и покварената същност, която се разкрива в различните видове хора, Божият дом в крайна сметка създава конкретни планове за справяне с тези хора. Затова справянето с различните видове зли хора, неверници и антихристи от страна на Божия дом се извършва изцяло според Божиите слова и истините принципи и се извършва изцяло съгласно Божиите намерения. Когато става въпрос за тези работни разпоредби, от една страна е необходимо да се общува за истините принципи, така че хората да ги разберат и да се научат как да разграничават различните видове хора, докато от друга страна е необходимо тези работни разпоредби да се разпратят по църквите, за да могат да бъдат обсъждани и прилагани. Във всеки случай работата по изчистване на църквата трябва да бъде приложена възможно най-скоро и абсолютно никога не трябва да бъде прекъсвана. Тя трябва да продължи, докато в църквата не останат никакви зли хора. Няма такова нещо, че водачите и работниците трябва да извършват работата по изчистване само за определен период от време, след като Горното издаде работна разпоредба, нареждаща църквата да бъде изчистена, и ако известно време след приключването на това изчистване отново се установи, че има зли хора, които причиняват смущения, но Горното не е направило никакви работни разпоредби по въпроса, тогава водачите и работниците не трябва да се занимават с тези зли хора или да ги изчистват — това е абсолютно неприемливо. Работата по изчистване на църквата трябва да продължи да се извършва по организиран начин; докато има хора, които трябва да бъдат премахнати или отлъчени, тогава работата по изчистване трябва да продължи. Не чакайте пасивно Горното да даде заповеди или висшестоящите водачи да ви ги предадат, и не чакайте пасивно повече братя и сестри да докладват някого. Щом Божиите избраници разобличат и докладват някого, водачите и работниците трябва да започнат да разследват и да се заемат със случая. Ако водачите и работниците задържат писмото с доклада и не се заемат с въпроса, те трябва да бъдат

разследвани и да се вземат мерки спрямо тях, а ако се установи, че прикриват зъл човек, тогава те трябва да бъдат премахнати от църквата заедно със злия човек. Всеки водач или работник, който не извършва работата по изчистване на църквата, е лъжеводач или лъжеработник и трябва незабавно да бъде освободен от длъжност. Ако дори прикриват и защитават зли хора, тогава те могат да бъдат окачествени като антихристи и да бъдат премахнати и отлъчени от църквата. Това са конкретните правила, определени от Божия дом относно работата по изчистване на църквата. Работата по изчистване на църквата е неотложен приоритет и има дълбоко значение. Кажете Ми, изчистването на църквата не се ли прави, за да се пречисти църквата? Ако църквата е пречистена — тоест, ако в нея няма зли хора, които да причиняват смущения, и сред членовете ѝ няма примесени неверници — тогава тя ще бъде истинска църква и също така ще постигне най-добри резултати в църковния живот. Това няма ли да бъде още една голяма стъпка към осъществяването на Христовото царство? Такава чиста църква би била най-полезна за разпространяването на евангелието на царството, тъй като всеки би притежавал истината реалност, всеки би могъл да свидетелства за Бог и да бъде направен пълноценен като Божий народ, и вече няма да има зли хора, които да причиняват смущения. Естествено, такава църква би била и най-благословената. Следователно изчистването на църквата е най-смислената точка от работата и се извършва изцяло, за да се направи средата, в която Божиите избраници изпълняват дълга си, по-спокойна и лишена от смущенията на зли хора. Освен това Божият дом не издържа лентяи и некадърници и не издържа паразити, които се отдават на удобства и ядат до насита от хлябовете. Всички онези, които изобщо не изпълняват дълг и смущават и влияят на другите хора, които изпълняват дълга си, както и всички онези, които правят безотговорни коментари, навират си носа и не се занимават със същинската си работа в църквата, също трябва да бъдат премахнати. Всички различни видове хора вече са напълно разкрити, работата по изчистване на църквата е наложителна и трябва да бъде извършена старателно и добре. Всички тези зли хора, антихристи, неверници, некадърници и паразити, които са били разкрити, са онези, които са отритнати от Бог, и за тях няма спасение. Ако църквата не предприеме работата по изчистване, това ще повлияе на работата по разпространяване на евангелието. Затова работата по изчистване на църквата е важна точка от работата, която в момента трябва спешно да бъде изпълнена добре. Само онези водачи и работници, които могат да свършат добре работата по изчистване на църквата, си струва да бъдат развивани и могат да продължат да бъдат водачи и работници. Всеки водач или работник, който възпрепятства работата по изчистване на църквата, е спънка и пречка, и Божиите избраници трябва да го разобличат и докладват. Водачите и работниците на всички нива трябва първо напълно да премахнат и изкоренят всички тези спънки и пречки пред църковната работа — това е в съгласие с Божиите намерения. Само

това ще допринесе за гладкото протичане на различните точки от църковната работа и за това църквата да извършва Божията воля, така че Бог да може да придобие цялата слава.

VIII. Външни дейности

Осма точка, външни дейности. Работата по външните дейности не е нито голяма, нито малка точка от работата, а в работните разпоредби на Божия дом относно външните дейности има няколко принципа. Един от тях е да се познават местните закони и специфичните местни правила. Тоест, каквото и да прави църквата на дадено място, първо трябва да се запознаеш с местните закони — това е единият принцип. Друг принцип е, че когато се сблъскаш с проблеми, свързани с външни дейности, които не разбираш или не са ти ясни, трябва да се консултираш с адвокат и със съответните юристи, а не да правиш некомпетентни преценки сам; трябва да създаваш конкретни планове за справяне с въпросите според различните национални условия в различните държави. И така, как възникват тези планове? Трябва да се ръководиш от това, което казва адвокатът, и да оставиш адвоката да взима решенията — не прави произволни преценки или не взимай решения сам. Националните условия, политиките, законите и правилата са различни във всяка държава, така че не действай въз основа на въображението си. Например, да кажем, че видиш как ограбват някого на улицата в Китай. Законите в Китай постановяват, че всеки минувач, който стане свидетел на това, може смело да се намеси, първо да залови крадеца, а след това да го предаде на полицията. Ако направиш това, ще станеш смел герой, няма да носиш никаква юридическа отговорност и трябва да бъдеш похвален. Това е националната ситуация и система в Китай и е вид традиционна култура в Китай — китайците я описват с благозвучното име „традиционна добродетел“. На Запад обаче, особено в държави като САЩ и Канада, ако, след като видиш крадец да краде нещо, го заловиш незабавно и изчакаш полицията да дойде да го арестува, тогава това е погрешно, това е нарушаване на закона. Това е така, защото ти си просто обикновен гражданин, а не служител на правоприлагащите органи, и нямаш право да арестуваш никого; само полицията има право да арестува някого. Когато видиш крадец да краде нещо, можеш да го докладваш на полицията, но не можеш сам да арестуваш крадеца. Ако произволно арестуваш крадец, тогава действаш незаконно — такъв е законът на Запад. На Запад не е уместно да се практикува „традиционната добродетел“ на китайците; Западът има свои собствени закони. Ако в някоя западна държава видиш някой да падне на улицата, какво постановява законът? Трябва да отидеш и да попиташ: „Добре ли си? Нуждаеш ли се от помощ?“. Ако човекът каже, че не се нуждае от помощ, тогава можеш да си тръгнеш. Ако видиш някой да падне, но не го попиташ дали е добре, не провериш как е и просто си продължиш по пътя, тогава нарушаваш закона. Ако се сблъскаш

с такава ситуация в Китай, това може да е измама и нищо няма да ти се случи, ако я пренебрегнеш. Ако попиташ: „Добре ли си? Нуждаеш ли се от помощ?“, това може да ти създаде неприятности, човекът може да те измами и тогава можеш да забравиш някога отново да живееш добър живот. Какво ви казват тези две неща? Образованието в различните държави и сред различните раси е напълно различно, както и социалната среда и социалните системи, и, разбира се, законите и правилата. Когато става въпрос за работата по външните дейности, от една страна, хората, които извършват тази работа, трябва точно да разбират законите, правилата и постановленията, свързани с църковната работа, а от друга страна, те трябва също така да разпространяват някои общи познания за живота или законови постановления, които братята и сестрите трябва да знаят. Следователно Божият дом има работни разпоредби относно тази точка от работата, които изискват от тези, които я извършват, винаги първо да се консултират със съответните закони и правителствени наредби при всичко, което правят. Особено когато се сблъскват с въпроси, които са трудни за разрешаване, те трябва да се консултират с адвокат и да не правят собствени преценки на сляпо или да формулират решения според мисленето и логиката на китайците — това е глупав и невеж начин на действие. След като разбереш тези неща, би трябвало да знаеш значението на работата по външните дейности, какви резултати се очаква да постигне, както и колко е необходимо Божият дом да прави тези работни разпоредби. Обхватът на тази точка от работата не е много голям, така че в повечето случаи е достатъчно само персоналът, ангажиран с тази работа, да има ясно разбиране за нейните работни разпоредби. Ако това е нещо, което братята и сестрите трябва да знаят, тогава им помогнете да го разберат и схванат. Работата по външните дейности също е много важна, защото е неприемливо братята и сестрите да не разбират законите и правилата, свързани с техния живот и работа в чужбина. Божият дом има конкретни работни разпоредби относно това, което се изисква в това отношение, и е необходимо просто то да се прилага въз основа на работните разпоредби. Ако възникнат специални обстоятелства, Божият дом ще вземе някои спешни решения. Ако дадена работа е свързана с работата по външните дейности, трябва да се консултираш с персонала по външните дейности и да видиш какви конкретни разпоредби за тази работа има Божият дом, не разчитай сляпо на въображението си и не предприемай некомпетентни действия. Подобни действия е вероятно да причинят неприятности, а последствията ще бъдат немислими. Работата по външните дейности също е работа с една задача, тя не е сложна и би трябвало да можеш да намериш повечето конкретни работни въпроси в работните разпоредби. Когато хората за първи път започнат да вършат работа по външните дейности в чужбина, тя може да изглежда донякъде сложна, но след като я вършат известно време, те откриват модели и методи и тя вече не изглежда толкова сложна. В началото китайците, които отиваха в чужбина, бяха

докладвани за изхвърляне на боклук, за лягане твърде късно вечер, за ставане твърде рано сутрин, за това, че смущават хората с лая на кучетата си, за простиране на дрехи на балконите и за неправилно паркиране — бяха докладвани за много неща. В крайна сметка ги докладваха много пъти, полицията винаги идваше да чука на вратите им, за да им дава насоки, и едва след като мина много време, те осъзнаха, че са в чужбина, а не в Китай. Малко по малко станаха бдителни, придобиха известна правна осведоменост и започнаха да разбират някои от правилата относно живота, работата, шофирането и така нататък. Когато китайците за първи път отидоха в чужбина, те разбираха само някои основни правила на етикета за това как да постъпват и нямаха общи познания по повечето юридически въпроси; бяха точно като диви животни, без никаква правна осведоменост. След няколко години те придобиха известни знания и разбраха някои правила, сякаш бяха опитомени, и малко се пооправиха.

IX. Църковно подпомагане

Девета точка, църковно подпомагане. Преди Божият дом направи работни разпоредби относно църковното подпомагане и ако тези, които изпълняват дълга си на пълен работен ден, или техните семейства се нуждаят от помощ, за да свържат двата края, църковните водачи трябва да разрешат този въпрос. В тези работни разпоредби могат да бъдат намерени конкретни планове за прилагане и принципи, а Божият дом е предоставил конкретни изявления и правила. По отношение на братя и сестри, които са били вкарани в затвора заради вярата си в Бог, което е причинило трудности в ежедневието на техните семейства; родители, които изпълняват дълга си далеч от дома за дълги периоди от време и няма кой да се грижи за децата им; и болни братя и сестри, които са изпълнявали дълга си в продължение на много години, църквата трябва да предоставя помощ и решение за тези и други подобни трудности. Има едно специално обстоятелство, свързано с тази точка от работата, и то е когато определени семейства отговарят на условията да приемат братя и сестри в домовете си, но нямат източник на доходи — как тогава трябва да се покриват разходите им за приемане на братя и сестри? Това попада в работата по църковно подпомагане. Свързаните с това правила могат да бъдат открити в работните разпоредби или водачите и работниците могат разумно да разпределят църковните ресурси според местната ситуация, за да извършват работата по приемане — църквата има конкретни правила за всички тези неща. Ако възникнат някои специални обстоятелства извън обхвата на тези конкретни правила, тогава водачите и работниците могат да общуват и да обсъдят въпроса и да направят конкретни, разумни разпоредби въз основа на нормалния жизнен стандарт на съответното населено място. Въпреки че това не е мащабна точка от работата, нито е много важна задача, това е работа, която попада в обхвата на отговорностите на водачите и работниците и не може да бъде пренебрегвана. Ако

няма никой, който се нуждае от подкрепа, за да свърже двата края, или от финансова помощ, тогава не е необходимо водачите и работниците да полагат специални усилия, за да намерят такива хора. Ако има такива хора, тогава водачите и работниците не трябва да ги избягват, а още по-малко да ги пренебрегват, да стоят безучастно или да се преструват, че не ги виждат. Те трябва да действат според принципите — това е тяхна отговорност.

X. Планове за извънредни ситуации

Десета точка, планове за извънредни ситуации. Плановете за извънредни ситуации са насочени към специални проблеми, които възникват във всяка част от делото на Божия дом. Независимо дали проблеми, които спешно трябва да бъдат разрешени, се появяват в евангелската работа, в управленската работа или в професионалната работа, или ако се разглежда случай, включващ антихристи или лъжеводачи, или ако се разпознава някаква специална ситуация, при която хората са били подведени, всичко това спада към категорията на плановете за извънредни ситуации. Например, ако някой причинява прекъсвания и смущения, или ако антихрист се държи произволно и диктаторски и се опитва да установи собствено царство, и така нататък, веднага щом Божият дом открие, че си струва да се създаде работна разпоредба за конкретно планиране относно една от тези ситуации, той ще я направи и ще я предаде по съответния писмен начин. Плановете за извънредни ситуации се основават на определени извънредни ситуации, които се случват в църквата по това време, а Горното създава конкретни работни разпоредби според сериозността на обстоятелствата, след което ги издава и предава. Конкретният план може да се отнася до всяка точка от работата, която водачите и работниците трябва да извършат, стига да е разпоредена от Горното и то да изисква от водачите и работниците да я приложат, тогава водачите и работниците трябва да я издадат и приложат в съответствие с работните разпоредби на Горното. Те не бива да подценяват тези работни разпоредби. Когато Горното прави такива работни разпоредби, те не отстъпват по важност на никоя управленска работа или конкретна професионална работа. Въпреки че тези работни разпоредби са само временни, водачите и работниците все пак трябва да ги издават, предават, прилагат и проследяват като официални работни разпоредби, а по-късно да предоставят отчет и доклад на Горното — това е отговорността на водачите и работниците. Плановете за извънредни ситуации не са насочени към никоя конкретна точка от работата, тоест Горното може по всяко време да възложи задача, да постави изискване или да даде работна разпоредба на водачите на всички нива във всички области, а водачите и работниците не бива да пренебрегват този вид работа. Тъй като това са работни разпоредби и се издават на водачите на всички нива и на всички области, те са работа, която попада в обхвата на отговорностите на водачите и работниците. Водачите и работниците не бива да стоят безучастно или

да класифицират работата по обхват или по това дали е работа, която се пада на тях, или не, или да спекулират с тона на Горното и спешността в работните разпоредби, за да определят дали да ги приложат своевременно. Такива неща не бива да се случват, вместо това водачите и работниците трябва да извършват работата така, както биха извършили официална работа, и да я завършат, като я третират като важна задача и поръчение — това е отговорността на водачите и работниците. Има планове за извънредни ситуации при специални обстоятелства и това е работа, която се извършва в специални контексти. Когато се случат определени конкретни и специални неща, Горното ще използва тези контексти и събития, за да накара водачите и работниците или братята и сестрите да използват тази възможност, за да стигнат до разпознаване на хора и неща, като използват истината по по-практичен начин, да се научат как да прозират хората и нещата и да постигнат по-голямо разбиране на истината. Целта на това е да се даде възможност на хората да различат лъжеводачите и антихристите. Освен това се прави, за да се даде възможност на братята и сестрите да имат спокойна, подходяща и необезпокоявана среда за своя църковен живот. От друга страна се прави, за да се даде възможност на хората своевременно да научат различни уроци и да получат обучение; след като бъдат обучени веднъж по този начин, хората ще постигнат огромен напредък в живота си. Това е начин, по който Горното обучава водачите и работниците на всички нива и братята и сестрите, по-специално онези братя и сестри, които се стремят към истината. В това няма злонамереност, Горното не измъчва хората, нито прави от мухата слон. Въпреки че са планове за извънредни ситуации, които са временни работни разпоредби, те все пак са значими и ценни и се надявам, че водачите и работниците на всички нива и братята и сестрите могат да разберат това и да подходят към тях правилно.

Изброихме общо 10 точки от работните разпоредби и сега по същество приключих с общението по тези 10 точки. Не съм разговарял за тях много подробно, но това, за което разговарях, е достатъчно, за да ви даде възможност да разберете и възприемете какво точно представляват работните разпоредби и каква конкретна работа върши Божият дом. От друга страна, чрез тези конкретни точки ви беше дадена възможност да разберете какво точно върши Бог в църквата и сред онези, които Той е избрал. Делото на Божия дом не е да се занимава с бизнес или с политика, или с човешки права, или да се занимава с каквато и да било търговска дейност; точките от работата, които Божият дом върши, са тези, които се намират в работните разпоредби. И така, някои управляващи партии и социални институции винаги проследяват, изследват и разследват какво се случва с Църквата на Всемогъщия Бог и може би като проучват това — чрез гледане на видеоклиповете и уебсайтовете на Божия дом — те са потвърдили, че Църквата на Всемогъщия Бог е истинска вяра и че не участва в политическите дейности на никоя държава. Църквата на Всемогъщия Бог е страдала от яростното

потисничество и атаките на ККП в продължение на много години и въпреки това продължава да проповядва евангелието и да свидетелства за Бог, и е качила в интернет Божиите слова, истината и всякакви видеоклипове със свидетелства, което носи толкова големи и многобройни ползи за човешкото общество и напълно доказва, че Бог постоянно изразява истината и спасява човечеството в последните дни. Те не спират да изследват и какъв резултат получават от своите изследвания? Не се ли разочароват ужасно? Дори са обмисляли какви лостове за влияние биха могли да намерят, за да лепнат етикета „секта“ на нашата църква и да я определят като антипартийна и антидържавна. Но сега виждат, че не могат да направят това — ако се съди по работните разпоредби, издадени от църквата през годините, те нямат начин да лепнат тези етикети на църквата и изследванията им са били напразни. Това е същото, както когато юдеите изучаваха Господ Исус навремето. Книжниците, фарисеите и висшите държавни служители изучиха това, което Господ Исус каза и направи, и установиха, че нищо от онова, което Той бе направил, не е противозаконно или политическо, че всичко, което Господ Исус каза и направи, е правилно, че е истината и е изцяло в съответствие с Писанията, и накрая останаха разочаровани. Религиозният свят сега вижда, че Божият дом произвежда все повече филми и видеоклипове със свидетелства за преживяване, и особено много нараства броят на книгите и рециталите на Божиите слова, така че какво си мислят те? Ако не могат да видят, че всички тези неща идват от Бог, тогава те наистина са невероятно глупави! Това, което идва от Бог, трябва да процъфтява — това е резултатът от делото на Светия Дух и никой не може да го скрие. Сега Божиите слова са се разпространили по целия свят и истините, които Той изразява, са представени пред цялото човечество; Божието явяване и дело напредват мощно, никоя нация или сила не може да им се противопостави. Големият червен змей вече е напълно посрамен и победен! Както и да заклеймява Божието дело, религиозният свят не може да му се съпротивлява и накрая може само да бъде отстранен и удавен от неговия приждащ поток.

Приключих с общението по точките от работните разпоредби. Това, за което разговарях, не е ли цялата работа, която върши Божият дом? Тази работа е това, което вие виждате с очите си, което вие чувате с ушите си и което вие лично преживявате и оценявате — в нея няма нищо поверително. Големият червен змей разполага с всички работни разпоредби на църквата през годините — работните разпоредби, които притежава, са многобройни и изчерпателни. Той ги изучава всеки ден и продължава да ги изучава и изучава, докато накрая стигне до следното заключение: „Ако тези хора постоянно разпространяват Божиите слова и свидетелстват за Божието дело по този начин, тогава това ще бъде ужасно! Всички тези хора трябва да бъдат изтребени и не бива да бъдат пощадени, дори ако избягат в чужбина“. Виждаш ли, дяволите не са същите като обикновените покварени хора — те ще се противопоставят на Бог до самия край. Ако обикновените покварени хора

видят свидетелствата от църквата, те са способни да ги разберат, смятат ги за разумни и няма да участват в никакво преследване. Сатана и дяволите обаче не са такива. Когато те видят, че следваш Бог и свидетелстваш за Бог, те те мразят, искат да те убият и не ти позволяват да живееш. Ако не правиш това, което те казват, и не им се покланяш, тогава те никога няма да приключат с теб и няма да те оставят да живееш. Ще те преследват до смърт, където и да отидеш; дори да отидеш накрай света, те пак няма да те оставят. Това прави големият червен змей. Това е нечестивостта на Сатана и тя е различна от обикновените покварени хора. Трябва да си наясно с това.

Как правилно да се предават точно и да се прилагат работните разпоредби

I. Как да се предават точно работните разпоредби

Тези 10 точки от работните разпоредби представляват обхвата и съдържанието на цялата различна работа, която Бог извършва в църквата и сред Божиите избраници. Разбирането на съдържанието и обхвата на тази работа помага на Божиите избраници да надзирават водачите и работниците, за да вършат добре тази работа. От друга страна, то основно помага на водачите и работниците да разберат и схванат обхвата на своите отговорности, както и работата, която трябва да вършат, и отговорностите, които трябва да изпълняват, и да имат точно определение за титлата „водачи и работници“. Какви са отговорностите на водачите и работниците? Какво подобие трябва да изживяват те? Трябва ли да бъдат като държавните служители? (Не.) „Водачи и работници“ не е официална длъжност или титла. Човек трябва да разбира какво представляват водачите и работниците въз основа на дълга, който те изпълняват, и на поръчението, което Бог им поверява, както и на критериите, които Той изисква от тях. По този начин човек ще придобие относително конкретно разбиране за обозначението „водачи и работници“ и ще му стане по-ясно определението за водачи и работници. Кои са отговорностите, които водачите и работниците трябва да изпълняват като минимум? Те трябва точно да предават, издават и прилагат всяка работна разпоредба в съответствие с изискванията на Божия дом, както е споменато в деветата точка. Независимо към кой аспект се отнася работната разпоредба, стига тя да се предава чрез водачите и работниците, това, което те трябва да направят, е да предадат работната разпоредба на църквите без забавяне и без прекъсване, след като са я разбрали напълно точно. Що се отнася до тези, на които се предават работните разпоредби, ако Божият дом изисква работните разпоредби да бъдат предадени на всички нива на водачи и работници, включително хора на ниво проповедници, църковни водачи и църковни дякони, тогава те трябва да бъдат предадени чак до хората на това ниво, и това е; ако работните разпоредби трябва

да бъдат предадени на всеки брат и сестра, тогава те трябва да бъдат предадени на всеки брат и сестра в стриктно съответствие с изискванията на Божия дом. Ако средата прави неудобно предаването на работните разпоредби в писмена форма и това би донесло рискове за безопасността или дори по-големи неприятности, тогава важното и основно съдържание на работните разпоредби трябва да бъде точно предадено на всеки човек устно. И така, как трябва да се направи това, за да се счита, че работните разпоредби са предадени? Ако работните разпоредби се предават писмено, трябва да се потвърди, че всеки ги е получил, че всеки знае за тях и че всеки ги приема на сериозно; ако се предават устно, тогава след като бъдат предадени, хората трябва многократно да бъдат питани дали ги разбират ясно и дали ги помнят и дори може да бъдат помолени да повторят работните разпоредби — само по този начин може да се счита, че работните разпоредби са наистина предадени. Ако хората могат да повторят и ясно да заявят какви са задължителните принципи на Божия дом и какво е конкретното съдържание, това доказва, че работните разпоредби вече са предадени в умовете им, че са ги запомнили и ги разбират ясно. Едва тогава може да се счита, че работните разпоредби са наистина предадени. Ако условията, средата и други подобни фактори са подходящи за предаване на работните разпоредби в писмена форма, тогава те непременно трябва да бъдат предадени в писмена форма; ако не могат да бъдат предадени в писмена форма, защото средата не позволява това, и трябва вместо това да бъдат предадени устно, тогава трябва да се потвърди, че това, което се предава устно, е идентично с работните разпоредби, че те не са изопачени и не е добавено лично разбиране към тях, и че се предава оригиналният текст — само по този начин може да се счита, че работните разпоредби са предадени истински и точно. Работните разпоредби трябва да се предават изцяло според конкретната им формулировка; те не бива да се предават по безотговорен начин или с изопачени или абсурдни тълкувания въз основа на личните разбирания и фантазии на хората. Когато става въпрос за точното им предаване, хората трябва да разбират нивото на стриктност при предаването на работните разпоредби; тоест, предаването им трябва да се извършва точно. Някои хора казват: „Трябва ли да ги предаваме прецизно?“. Не, няма нужда от това. Прецизност се изисква от устройствата; ако хората могат просто да ги предават точно, те ще се справят доста добре. Например, по отношение на църковния живот, работните разпоредби на Божия дом изискват Божиите избраници да ядат и пият Божиите слова за познаването на Бог — лесно ли е да се предаде това? (Да.) Работните разпоредби дават на хората обхват и те могат да четат всички свързани с това Божии слова. Въпреки това, ако някой тълкува погрешно работните разпоредби, добавяйки своето лично разбиране, представи и фантазии и предавайки някои допълнителни думи, това не означава ли, че се е отклонил от работните разпоредби? Точно ли предава той работните разпоредби? (Не.) Той

предава работните разпоредби със свои собствени добавки — това са чисти глупости. Човек трябва да прочете няколко пъти всяка работна разпоредба, която идва от Горното, и да е наясно с нейното правилно значение, със значимостта на издаването на тази работна разпоредба и какви резултати се очаква да постигне, а след това да разбере правилния начин за практикуване на конкретните точки от работата, разпоредени от Горното, като избягва допускането на грешки. Предаването на работната разпоредба, след като тези неща са били обсъдени и разбрани, ще бъде напълно точно. Това, което трябва да се направи първо, е работните разпоредби да бъдат предадени от водачите и работниците на пастирските райони до всички други нива на водачи и работници, които от своя страна накрая ще ги изпратят на надзорника на всеки екип във всяка църква. След това работните разпоредби на Божия дом трябва да бъдат обсъждани няколко пъти на събирания, така че всички Божии избраници да ги разберат и да знаят как да ги прилагат на практика — едва когато този ефект бъде постигнат, може да се счита, че те са предадени. Работните разпоредби трябва да се предадат според метода и обхвата, изисквани от Божия дом. Разбира се, съдържанието, което се предава, трябва да бъде точно и без грешки. Не бива водачите и работниците да ги тълкуват небрежно и да добавят свои собствени идеи — това не е точно предаване и представлява неизпълнение на техните отговорности като водач или работник. Ето как трябва да се разбира точното предаване и прилагане на работните разпоредби.

Какво трябва да направят водачите и работниците, ако все още не са сигурни как точно да предават работните разпоредби? Има много прост и лесен метод за това. След като водачите и работниците получат работните разпоредби, те първо трябва да разговарят за тях с останалите водачи и работници, да видят колко конкретни точки се изискват от Горното за тези работни разпоредби и да ги изброят една по една. След това, въз основа на тези работни разпоредби, те трябва да обмислят действителната ситуация в местната църква, като например положението на евангелската работа, различните видове професионална работа и църковния живот, както и заложбите и семейните обстоятелства на всички различни видове хора и така нататък, като обединят всички тези неща, за да видят как тези части от работата трябва да бъдат приложени. Чрез общение всички водачи и работници трябва да постигнат идентично и точно разбиране на работните разпоредби и да имат съответните методи за тяхното предаване — само по този начин работните разпоредби ще бъдат предадени точно. Ако даден водач или работник получи работни разпоредби и, без да знае какво конкретно включват те, събере на сляпо братята и сестрите и им ги издаде и предаде, това подходящо ли е? Резултатът от това е, че месец или два след като работните разпоредби са предадени, се установява, че има отклонения в начина, по който са приложени във всяка църква, и едва когато водачът или работникът разгледа

внимателно работните разпоредби, установява, че те са предадени с отклонения. Ако тогава този водач или работник беше прочел съвестно работните разпоредби и беше разговарял за тях, всичко щеше да е наред, но поради това, че в момента е бил мързелив и нехаен, той е причинил появата на много грешки и отклонения в църковната работа, а след това трябва да ги коригира. Това добавя цяла ненужна допълнителна стъпка и губи време. Би било по-добре, ако директно беше разговарял ясно за работните разпоредби и след това ги беше предал и приложил една по една. Не е ли грешка, когато работата не е свършена добре? (Да.) Следователно има стъпки за точното предаване на работните разпоредби. Първо водачите и работниците трябва да имат истинско възприемане и точно разбиране на конкретното съдържание на работните разпоредби, а след това трябва да имат предвид конкретни планове за прилагане, методи за прилагане и целеви лица за прилагане — само по този начин работните разпоредби могат да бъдат точно предадени. Подходящо ли е водачите и работниците да издават и предават работни разпоредби на сляпо, когато имат само непълно разбиране за тях, само изглежда, че ги разбират, не са наясно с тях или просто не разбират конкретните изисквания и съдържание в тях? (Не.) Могат ли такива водачи и работници да вършат добре работата? Очевидно не. И така, в ситуации, в които братята и сестрите не знаят какви са конкретните задължителни критерии и принципи в работните разпоредби или как точно да ги изпълняват, водачите и работниците вече ще имат точно разбиране на работните разпоредби, както и конкретни планове и стъпки за тяхното прилагане — само по този начин водачите и работниците могат да извършат първата стъпка, тоест предаването на работните разпоредби. След като работните разпоредби бъдат предадени и братята и сестрите разберат точно съдържанието на работните разпоредби и придобият известно познание за значимостта, стойността и критериите на Божия дом при извършването на тази работа, тогава водачите и работниците трябва незабавно да разговарят за това как да разпределят хората и конкретните части от работата, както и за конкретния план за това кой трябва да приложи и извърши тази работа — това са стъпките за извършване на работата. Какво мислите за проследяването на работата по този начин? Може ли да се счита за плътно проследяване на работата? Навременно проследяване на работата ли е това? (Да.)

II. Как се прилагат работните разпоредби

Не е така, че след като водачите и работниците получат дадена работна разпоредба, просто трябва да я предадат и издадат, и с това всичко приключва. Може ли да се счита, че работната разпоредба е приложена, след като Божиите избраници във всяка църква знаят, че е била разпространена? Това не е истинско изпълнение или прилагане на дадена работна разпоредба, не е изпълнение на техните отговорности, нито е критерият, който Бог изисква в крайна сметка. Целта

не е предаването и издаването на работната разпоредба — целта е прилагането ѝ. И така, как конкретно трябва да се прилагат работните разпоредби? Водачите и работниците трябва да съберат всички съответни надзорници, братя и сестри и да разговарят с тях за това как трябва да се свърши работата, като в същото време изберат главен надзорник и членове на екип, които да извършат работата. Първото нещо, което водачите и работниците трябва да направят при прилагането на работата, е общението — общение за това как да се свърши работата в съответствие с принципите и съгласно тази работна разпоредба от Божия дом, и как да се направи по начин, който означава, че тази работна разпоредба от Божия дом е приложена и осъществена. Докато разговарят, братята, сестрите, водачите и работниците трябва да предложат различни планове и накрая да изберат начин, метод и стъпки, които са най-подходящи и най-много съответстват на принципите, като решат какво да се направи първо и какво след това, така че работата да може да напредва по организиран начин. След като това се разбере на теория, когато хората вече нямат никакви трудности или фантазии, когато няма да изпитват никаква съпротива към тази работа и могат да разберат значението и целта на тази работна разпоредба на Божия дом, работата все още не може да се счита за приложена. Трябва също да се реши кой е най-подходящ и умел за тази работа, кой може да поеме отговорността за тази работа и кой има способността да завърши тази работа. Трябва да се изберат хората, които ще поемат тази работа, трябва да се определят план за прилагане и краен срок за завършване, а ресурсите, материалите и други подобни неща, необходими за завършването на работата, трябва да бъдат подготвени и ясно посочени — едва тогава работата може да се счита за приложена. Разбира се, преди прилагането е необходимо също да се проведат конкретни разговори и обсъждания поотделно с хората, отговорни за тази работа, като се попита дали са вършили тази работа преди и какви са техните възгледи и мисли по въпроса. Ако те предложат някакви планове и мисли, които са в съгласие с принципите, тогава те могат да бъдат възприети. Освен това, при прилагането на всяка работа трябва да се обърне внимание и на откриването на това колко проблеми действително съществуват — тази стъпка не бива да се пренебрегва. След като проблемите бъдат открити, трябва да се измислят начини за своевременното им разрешаване и едва след пълното разрешаване на всички съществуващи проблеми работната разпоредба ще бъде действително приложена. Освен това, не трябва ли също да се търси как да се върши тази работа по начин, който е в съответствие със задължителните принципи на Божия дом? Нещо повече, дали Божият дом има някакви изисквания по отношение на времето за тази работа, в какъв срок трябва да бъде завършена, дали има някакви конкретни изисквания по отношение на професионалните умения и т.н., са все теми, по които водачите и работниците трябва да разговарят със съответните надзорници. Това е прилагане. То не свършва с устна

комуникация или с теория, а по-скоро включва действителния напредък на съответната работа, както и някои конкретни проблеми и трудности, които трябва да бъдат разрешени. Всичко това са неща, които водачите и работниците трябва да обмислят, когато прилагат работната разпоредба с надзорниците. Тоест, преди да извършат тази конкретна работа, водачите и работниците трябва да проведат този вид общение, анализ и обсъждане с надзорниците — това е прилагане. Това прилагане е отговорност на водачите и работниците и това е, което водачите и работниците трябва да постигнат. Практикуването по този начин е вършене на истинска работа. Ако един водач каже: „В момента не знам как да свърша тази работа. Във всеки случай я предадох на теб. Също така ти предадох и издадох работната разпоредба и ти казах за всички свързани въпроси. А що се отнася до това дали знаеш как да я свършиш, или не, как ще я свършиш, дали ще я свършиш добре, или зле, и колко време ще ти отнеме, всичко това зависи от теб. Това няма нищо общо с мен. Като свърших толкова работа, аз изпълних отговорността си“. Това ли трябва да казват водачите и работниците? (Не.) Ако един водач каже това, какъв човек е той? Той е лъжеводач. Винаги, когато Горното има изисквания и е необходимо да се извърши работа според работните разпоредби, този вид човек напълно я прехвърля на някой друг, като казва: „Ти я свърши, аз не знам как. Ти разбираш всичко така или иначе. Ти си експерт, аз съм лаик“. Това е „известна реплика“, често изричана от лъжеводачи; те намират извинение и след това се измъкват.

Накратко казано, лъжеводачите не са отговорни в работата си. Независимо дали заложбите им са големи, или малки, или дали могат да свършат тази работа, основното е, че не са внимателни и не влагат сърцето си в нея, и винаги са нехайни. Това са проявления на липса на отговорност. Да кажем, че на даден водач или работник донякъде му липсват заложби и дълбочина на опита, но той може да работи внимателно и да влага сърцето си в работата си. Въпреки че резултатите, които постига в работата си, не са толкова добри, той поне е отговорен човек, влага цялото си сърце в работата си и дава всичко от себе си. Само защото донякъде му липсват заложби и е с малък духовен ръст, той не върши работата добре. Ако след известно време на самообучение той стане напълно компетентен в работата си, тогава този вид водач трябва да продължи да бъде развиван. Ако даден водач няма нито капка съвест или разум и само се държи за позицията си и се отдава на ползите от статуса, но изобщо не върши реална работа, тогава той е истински лъжеводач и трябва да бъде освободен от длъжност незабавно, и никога повече не бива да му се позволява да бъде повишаван или използван. Истинският водач, отговорният водач, дава всичко от себе си в работата си — той ѝ посвещава ума си, намира всякакви начини да изпълни Божието поръчение и полага възможно най-големи усилия — по този начин той изпълнява отговорностите си. Докато прилагат работните разпоредби

на Божия дом, отговорните водачи също ще наблюдават и проследяват състоянието на прилагането. Когато възникне неочаквана ситуация, те ще могат да предприемат мерки за реакция и решения, вместо да се измъкват и да си измиват ръцете. Прилагането на работата по този начин се нарича да бъдеш отговорен. Когато се издаде работна разпоредба, водачите и работниците трябва да разглеждат тази част от работата като най-важната в момента и да се заемат с нея; те трябва лично да я проследяват, да носят отговорност за нея от начало до край и да я оставят едва когато влезе в правилния път и водачите на всеки екип знаят как да я изпълняват. Но след като я оставят, водачите и работниците все още трябва да разбират състоянието на работата и да я проверяват от време на време, само по този начин може да се гарантира, че работата е свършена добре. Вършене на реална работа е когато водачите и работниците не напускат постовете си, упорстват от начало до край и вкарват работата в правилния път. През това време водачите и работниците трябва също да обръщат внимание на другите задачи и да проучват напредъка им. Независимо какви трудности или проблеми възникват в работата, водачите и работниците трябва бързо да отидат на работното място, за да предоставят насоки и решение. Главният водач трябва да се придържа към най-ключовата работа, като в същото време е необходимо да проследява, разбира, проверява и надзирава другата работа на църквата и да гарантира, че всичко протича нормално. Когато става въпрос за най-ключовата работа, главният водач трябва лично да работи на място и да ръководи тази работа, а особено когато става въпрос за ключови етапи на работата, той със сигурност не бива да напуска работното място. Ако един човек не е достатъчен, трябва да се организира друг човек, който да си сътрудничи с него и да ръководи работата — това е полагане на всички усилия и обединяване в общата цел да се свърши добре ключовата работа. Тъй като Божият дом има най-ключова част от работата във всеки етап и период от време, ако главният водач не върши добре ключовата работа, значи има проблем с неговите заложби и той трябва да бъде освободен. Главният водач трябва да се заеме с най-ключовата работа, докато другите водачи правят същото с обикновената работа; водачите и работниците трябва да се научат как да приоритизират работата по важност и спешност и как да претеглят плюсовете и минусите. Ако водачите и работниците могат да овладеят тези принципи, тогава те отговарят на критериите за водачи и работници.

В Божия дом повечето водачи и работници са млади хора, начинаещи са и се обучават да вършат работа, така че най-важното за тях е да се научат да овладяват принципите. Някои може да кажат: „Изискванията на Божия дом към водачите и работниците не са ли твърде високи?“. Всъщност изобщо не са. Как може изискването хората да овладеят принципите да е високо изискване? Как може някой да върши добре църковната работа, ако не може да овладее принципите? Как може някой да бъде водач или работник, ако се справя с

въпросите без принципи? Овладяването на принципите е изискване за водачите и работниците, а не за обикновените хора; ако някой не може да овладее принципите, тогава няма да може да върши добре работата. Хората с недостатъчни заложби не отговарят на принципите, Божият дом няма да ги развива, а и те не са пригодни да бъдат водачи. Някои хора винаги смятат, че е трудно да бъдеш водач, и има две причини за това: едната е, че изобщо не разбират истината и не са способни да използват истината за решаване на проблеми; другата причина е, че им липсват заложби, не знаят какво означава да вършиш работа, не могат да обяснят ясно принципите и пътя за практикуване в работата и дори не могат да изричат ясно доктрините. Такива хора не са подходящи да бъдат водачи. Да кажем, че нечии заложби са твърде лоши, той не знае как да върши работа и изобщо не е ефективен в изпълнението на дълга си — тоест отнема му няколко дни да свърши работа, която трябва да отнеме един ден, и шест месеца да свърши работа, която трябва да отнеме един месец — такива хора са безполезни, те са некадърници. Хората, чиито заложби са твърде лоши, не могат да вършат добре нито един дълг. Справедливо и разумно е Аз да имам тези изисквания към хората и това са неща, които водачите и работниците могат да постигнат. Някои хора смятат, че изискванията, поставени от Божия дом, са твърде високи — това показва, че техните заложби са твърде лоши, че не са пригодни да бъдат водачи и работници и че трябва да поемат вината си и да подадат оставка. Ти не си способен да поемеш отговорностите на водач или работник и не си подходящ да бъдеш такъв, така че макар да си водач, ти си лъжеводач. Ако не можеш да свършиш добре дори една част от работата, как би могъл да се занимаваш едновременно и с друга работа? Хората, чиито заложби са твърде лоши, достойни ли са да бъдат водачи и работници? Ако не са добри дори колкото куче пазач, тогава не са достойни да се наричат хора. Когато куче пази къща, то не само пази предния двор, задния двор и зеленчуковата градина, но дори може да пази кокошките, гъските и овцете на дома. В момента, в който открие приближаващ се непознат, то започва да лае — няма да пусне никого в двора и знае как да предупреди стопанина си за приближаването на непознатия. Дори умът на кучето не е прост. Ако нечии заложби са твърде лоши и той дори не може да се сравни с куче, не е ли такъв човек безполезен? Някои хора обичат свободното време и мразят работата, лакоми са и са мързеливи и искат да живеят на гърба на Божия дом, без да вършат нищо — не са ли те паразити? Като изисква от водачите и работниците да се справят с въпросите според принципите, Божият дом ги развива и обучава да могат да практикуват истината и да навлязат в реалността при изпълнението на своя дълг. Някои водачи и работници са способни да се стремят към истината и да се покоряват на разпоредбите на Божия дом — всички тези хора са благословени от Бог. Онези, които обичат свободното време и мразят работата и които не вършат нищо реално, трябва да бъдат отстранени.

Всички тези безполезни хора, които ламтят за удобства, които се страхуват от трудности и умора, които винаги се оплакват от трудностите и затрудненията и изобщо не могат да понасят трудности, трябва да бъдат отстранени — нито един не може да остане! Ако, когато водачите и работниците започнат работата си, срещнат различни трудности, те трябва да търсят източника на проблема и след това да изчистят тези пречещи и неразумни размирници — тези спънки и пречки. Когато останалите са все хора, които могат да приемат истината, да се подчиняват и да се покоряват, ще бъде много по-лесно да бъдат ръководени. Когато водачите и работниците работят, те първо трябва да разговарят ясно за истината, така че хората да имат път напред, след като ги чуят. Те не бива да изричат доктрини, да крещят лозунги и още по-малко да принуждават хората да ги слушат, да им се подчиняват и да практикуват. Ако водачите и работниците разговарят ясно за истината, тогава повечето хора ще бъдат готови да я приложат на практика. Притеснително е, ако водачите и работниците не обясняват нещата ясно или разбираемо, но все пак изискват от братята и сестрите да практикуват, а братята и сестрите не знаят как да практикуват и не могат да намерят пътя за практикуване — това ще се отрази на резултатите от работата. Стига водачите и работниците да могат да обясняват разбираемо и да разговарят ясно за истините принципи, свързани с всеки конкретен вид работа, тогава повечето хора ще бъдат разбрани и разумни и ще бъдат готови да свършат своята част. Всеки е готов да слуша някого, ако това, което казва, е правилно, съгласно истината и полезно за църковната работа и за навлизането в живота на братята и сестрите. Съществува обаче ситуация, при която някои водачи и работници говорят само думи и доктрини и когато някой ги попита за конкретния път на практикуване, те не могат да го обяснят, а вместо това изричат някои грандиозни доктрини и извикват някои лозунги, след което отпращат този човек. Този човек не е убеден и си мисли: „Искаш да отида да приложа това на практика, но не си го обяснил ясно — как мога да го практикувам тогава? Нямам път, който да следвам! Попитах те, защото не разбирам, но се оказва, че и ти не разбираш и знаеш само как да изричаш доктрини и да крещиш лозунги. Не си по-добър от мен. Защо трябва да ти се подчинявам? Подчинявам се на истината, а не на теб, който изричаш доктрини и крещиш лозунги!“. Такава ситуация се случва. Ако водачите и работниците могат да избегнат изричането на празни доктрини, да говорят искрено и да разговарят ясно за принципите и пътя за практикуване, тогава повечето хора ще могат да се подчинят. Следователно работата на църквата всъщност е лесна за вършене; стига водачите и работниците да могат сериозно да прилагат работните разпоредби, да се придържат към работните си позиции и да се включват в конкретната работа, тогава те категорично ще могат да вършат добре работата. Тревожното е, ако водачите, работниците и надзорниците са безотговорни и се държат високомерно, знаят само как да изричат доктрини и да крещят лозунги и

не се включват в конкретната работа на място — тогава със сигурност ще има проблеми в работата. Това е така, защото хората долу не могат да прозрат тези неща, те се нуждаят от някой, който да им покаже пътя, нуждаят се от опора, нуждаят се от някой, който лично да ги ръководи и да им казва какво да правят, нуждаят се от някой, който да осигурява надзор и да извършва проверки, в противен случай работата няма да бъде приложена. Ако очакваш, че можеш просто да изкрещиш няколко доктрини и лозунги от позицията на статуса си и тогава хората под теб ще предприемат действия и ще направят както казваш, само си мечтаеш. Хората под теб са като машини: ако никой не ги задейства, те няма да предприемат действия. Ако онези, които служат като водачи и работници, дори не могат да прозрат това, значи твърде много им липсва проницателност! Когато лъжеводачите работят, те не могат да прозрат нищо. Те не знаят коя работа е ключова и коя е свързана с общите въпроси, нито са способни да приоритизират задачите по важност и спешност. Независимо какво правят, те нямат принципи, не могат да обяснят ясно пътя за практикуване и просто изричат доктрини и крещят лозунги, като казват само някои непрактични неща. Следователно те изобщо не са способни да вършат никаква работа и могат само да бъдат отстранени. Водачите и работниците трябва да знаят как да организират и прилагат работата, трябва да знаят как да проверяват и ръководят работата и лично да решават възникналите проблеми. Само такива водачи и работници могат да вършат реална работа и напълно да убеждават хората. Ако даден водач не може да ръководи работата или да открива и решава проблеми, ако е способен само непрекъснато да поучава и кастри другите и обвинява другите, когато самият той объркa нещата, тогава това е некомпетентен водач. Такъв водач е безполезен човек, той е лъжеводач и трябва да бъде отстранен. Ако не знаеш как да свършиш някаква конкретна работа, трябва поне да намериш двама подходящи души, които да действат като твои помощници, за да ти помогнат да свършиш добре тази конкретна работа, и трябва поне първо да се справиш с пречещите хора, които създават смущения, и да ги премахнеш. Това не създава ли благоприятни условия за доброто свършване на тази работа? Ако, когато намериш хора, които могат да направят нещо реално, веднага ги повишиш и ако веднага се справиш с онези, които причиняват смущения и прекъсвания, и ги премахнеш, тогава ще има много по-малко трудности, когато продължиш да вършиш тази работа. Водачите, на които твърде много им липсва заложба, не са способни да работят по този начин. Те се страхуват да не обидят хората и когато видят зъл човек постоянно да причинява смущения и прекъсвания, те не се справят с него. Те също така не могат да разберат кой е способен да направи нещо реално и не знаят кой е подходящ да бъде повишен, за да поеме работата. Такива водачи са слепи и не са способни да изпълняват работата си. Ако водачите и работниците не разбират истината или професионалните умения, те няма да вършат добре работата си, така че водачите и работниците трябва

често да се обучават да вършат реална работа. Стига да овладеят принципите, да знаят как да приоритизират задачите по важност и спешност и да знаят как да претеглят плюсовете и минусите, тогава те могат да вършат добре работата си и да станат водачи и работници, които отговарят на критериите.

След като разговарях по това съдържание за точното предаване, издаване и прилагане на работните разпоредби в съответствие с изискванията на Божия дом, вие, водачите и работниците, имате ли сега някакво основно разбиране за това как да подхождате и прилагате работните разпоредби? И имате ли вече някакво конкретно разбиране за отговорностите и задълженията, които трябва да изпълнявате при прилагането на работните разпоредби? (Да.) След като вече имаш това конкретно разбиране, трябва да обмислиш какво трябва да направиш и до каква степен си способен да го направиш, и тогава трябва да можеш да прецениш дали притежаваш заложбите да бъдеш водач или работник, и дали си способен да вършиш работата на ръководството. Що се отнася до някои водачи и работници, които са с лоши заложби и които не вършат реална работа — тоест тези, които наричаме лъжеводачи — след като са разбрали конкретното съдържание на деветата отговорност на водачите и работниците, какво трябва да направят? Някои казват: „Преди не разбирах добре отговорностите на водачите и работниците и след като станах водач, просто разчитах на своите представи и фантазии, за да върша някаква работа за пред хората, и си мислех, че понеже съм ентусиазиран и готов да понасям страдания, вероятно отговарям на критериите за водач. Бях смаян, след като чух Бог да разговаря по този начин. Оказва се, че съм лъжеводач, заложбите ми са твърде лоши и не мога да върша реална работа. Дори не съм способен да приложа нито една конкретна работна разпоредба на Божия дом. Преди си мислех, че да прочета една работна разпоредба няколко пъти, да я предам на всички и след това да подтиквам и надзиравам хората под мен, докато работят по нея, означава, че прилагам тази работна разпоредба. След известно време открих, че работата не е била свършена добре и че много конкретни задачи са били пренебрегнати, и едва тогава осъзнах, че наистина ми липсват заложби и че не ставам за водач“. И така, какво трябва да направи такъв човек? Ще бъде ли добре, ако се откаже от работата си? (Не.) Тогава има ли начин да се реши този проблем? Или този проблем е нерешим? (Не, не е нерешим. Тези хора трябва да се стремят да се справят по-добре в съответствие с Божиите изисквания.) Това е положителна и активна гледна точка; това е много добра гледна точка. Те трябва да се стремят да се справят по-добре в съответствие с Божиите изисквания, да имат вяра и да разчитат на Бог, и да не стават негативни или да се отказват от работата си — това е едното решение. Добро решение ли е то? (Да.) Но дали е единственото решение? (Не, не е. Ако заложбите им са твърде лоши и наистина не могат да вършат никаква реална работа, тогава могат да поемат вината си за това и да подадат оставка от позицията си.) Това е второто решение. Ако са

опитвали преди и чувстват, че не могат да вършат ръководни дела — тоест, ако им е много напрегнато и трудоемко и се чувстват много тревожни заради това и не могат да спят добре, и всеки ден се чувстват сякаш голяма планина ги притиска, така че не могат да вдигнат глава или да си поемат дъх, и дори усещат тежест в краката си, когато ходят — и след като са изслушали тези конкретни изисквания, чувстват още повече, че заложбите им са твърде лоши и че просто не могат да вършат работата, какво трябва да направят? Има нещо, което могат да направят, и то е да подадат оставка незабавно. Ако не могат да вършат реална работа, тогава не трябва да възпрепятстват работата на Божия дом — това е разумът, който трябва да имат. Те не бива сляпо да се насилват да надхвърлят възможностите си, да настояват да се опитат да направят нещо, което надхвърля способностите им, или да правят глупави неща. Само тези, които се въздържат да правят тези неща, притежават разум. Хората с разум имат самосъзнание; те са наясно със собствените си заложби и знаят собствените си недостатъци. Само когато хората ясно знаят собствената си мярка, могат точно да разберат на какво са способни, на какво не са способни и за какво са най-подходящи. Защо хората трябва да знаят собствените си заложби? Това им помага да установят дълга, който трябва да изпълняват, а също така им помага да изпълняват добре този дълг. Ако вече си се изследвал и си видял, че имаш само тези заложби, и знаеш, че не можеш да вършиш ръководна работа, тогава няма нужда да се изследваш отново и да го доказваш отново. Трябва да подадеш оставка незабавно — не се дръж за позицията си и не отказвай да се оттеглиш; не възпрепятствай и не причинявай забавяне на други хора, докато не си способен да извършваш конкретна работа. Оставката не е ли път напред? Пред теб са тези два пътя и ти можеш да избереш един; не ти липсва път напред и няма само един път. Можеш да направиш практически и точни преценки за действителната си ситуация въз основа на разбирането си за себе си, както и въз основа на оценките, направени за теб от братята и сестрите около теб, които те познават, и след това да направиш правилния избор. Божият дом няма да ти създава трудности. Какво мислиш за това? (Това е добре.) Някои хора казват: „Искам да опитам отново и да се стремя да се справя по-добре. Мисля, че мога да го направя. Просто не обръщах много внимание на стремежа към истината през онези години и след като станах водач, все още не знаех как да търся истината и работех объркано. Преди си мислех, че да бъдеш църковен водач е много лесно, че всичко, което се изисква, е да организираш хората да присъстват на събирания, да поемаш водеща роля в общението за истината, да решаваш своевременно проблемите, когато възникнат, и незабавно да прилагаш всякакви разпоредби от Горното, спираш дотам. Никога не съм си представял, че след като съм бил водач известно време, ще открия, че има толкова много проблеми, които не мога да реша, че когато Горното попита за работата, няма да знам как да отговоря, и че когато някои от Божиите избраници

повдигнат реални въпроси, няма да мога да дам отговор. През тези години, в които братята и сестрите вярват в Бог, всички те често са чели Божиите слова и са слушали проповеди. Всички те със сигурност разбират някои истини и притежават известна проницателност. Без истината реалност аз наистина не мога да ги поя или да им предоставям ресурс“. Сега е ясно, че не е толкова просто да се извърши добре каквато и да е конкретна работа в Божия дом. От една страна, хората трябва да притежават заложби, докато от друга страна, те трябва да носят бреме, както и да разбират истината — всички тези неща са абсолютно необходими. Абсолютно неприемливо е някой да не се стреми към истината или да му липсват заложби, нито пък е приемливо на някой да му липсва човешка природа и да не носи бреме. Конкретната работа се нуждае от специфичен подход и това не е толкова прост въпрос. Някои хора обаче остават неубедени. Те все още искат да опитат отново и искат да им бъде даден още един шанс — трябва ли на такива хора да се дава още един шанс? Ако работоспособността и заложбите им са средни, но те могат да извършват някаква конкретна работа и не са нехайни, а се съсредоточават върху решаването на проблеми, за да постигнат резултати в работата си, и могат да се подчиняват и да се покоряват на всяка разпоредба, направена от Горното, и по принцип прилагат работата според работните разпоредби и задължителните принципи на Божия дом, и въпреки че преди не са изпълнявали добре работата си, защото са били млади, не са разбирали истината и са имали плитка основа, те са правилните хора, тогава трябва да им се даде още един шанс и да продължат да се обучават — не ги освобождавайте сляпо от длъжност. Не е толкова лесно да бъдеш водач или работник, нито е толкова лесно да избереш водач или работник. Сега повечето водачи и работници имат известно разбиране за своите отговорности и поне ще бъдат малко по-добри в работата си, отколкото преди — това е факт.

След като приключих с общението за истините принципи относно деветата отговорност на водачите и работниците — предавайте точно, издавайте и прилагайте различните работни разпоредби на Божия дом в съответствие с изискванията му, като осигурявате напътствия, надзор и подтик, и като проверявате и проследявате статуса на прилагането им — сърцата ви са просветлени и имате път за практикуване. Сега вие не само сте способни да изпълнявате дълга си добре и имате навлизане в живота, но трябва също да имате известно познание или проницателност за водачите и работниците и най-малкото да сте постигнали яснота и разбиране за отговорностите, които водачите и работниците трябва да изпълняват, и за работата, която трябва да вършат. Накратко, знанието дали водачите и работниците вършат реална работа, или не, е полезно и благотворно за всеки един от Божиите избраници и по този начин тяхното разбиране за отговорностите на водачите и работниците вече няма да бъде празно, а по-скоро ще стане по-конкретно.

10 април 2021 г.

ОТГОВОРНОСТИТЕ НА ВОДАЧИТЕ И РАБОТНИЦИТЕ (10)

Девета точка: предавайте точно, издавайте и прилагайте различните работни разпоредби на Божия дом в съответствие с изискванията му, като осигурявате напътствия, надзор и подтик, и като проверявате и проследявате статуса на прилагането им (втора част)

Осигуряване на напътствия, надзор и подтик за прилагането на работните разпоредби, както и проверяване и проследяване на статуса на прилагането им

Днес ще продължим да разговаряме за деветата отговорност на водачите и работниците: „Предавайте точно, издавайте и прилагайте различните работни разпоредби на Божия дом в съответствие с изискванията му, като осигурявате напътствия, надзор и подтик, и като проверявате и проследявате статуса на прилагането им“. Последния път разговаряхме основно за различните съдържания и конкретни елементи в работните разпоредби, които хората трябва да разберат, както и за най-основните отговорности на водачите и работниците, а именно да предават, издават и прилагат работните разпоредби. Днес ще разговаряме конкретно за това как водачите и работниците трябва да осигуряват напътствия, надзор и подтик и как трябва да проверяват и проследяват статуса на прилагането на работните разпоредби, след като те са били издадени. Как водачите и работниците трябва да се отнасят към работните разпоредби и как точно да прилагат и изпълняват работните подредби според изискванията на Горното и стъпките, след като разберат значението на работните разпоредби — това са истините принципи, които водачите и работниците трябва да разберат чрез общение, и те трябва да схванат тези принципи, за да изпълняват добре различните елементи на църковното дело. Водачите и работниците трябва да знаят, че основното изискване на Божия дом към тези, които служат в тази роля, е главно да извършват работата си, съсредоточена около различните работни разпоредби. Не е редно те да се занимават със свое лично начинание или да правят нещата според собствените си желания, и със сигурност не е редно да се лутат сами в която и да е работа, която вършат. Разбира се, не е редно да измислят или да създават нещо. Вместо това от тях се изисква да работят конкретно и подробно въз основа на работните разпоредби на Божия дом. Как трябва да се върши работата конкретно? Какви подробности са включени? Отговорът на тези въпроси е в изискванията на деветата отговорност: освен да предават, издават и прилагат различните работни разпоредби на Божия дом, водачите и работниците трябва също така да осигуряват напътствия, надзор и подтик, и да проверяват и проследяват статуса на прилагането им. Това са

конкретните пътища на практикуване за водачите и работниците, за да прилагат работните разпоредби. Сега ще ги обсъдим един по един.

След като работните разпоредби бъдат издадени, водачите и работниците трябва първо да разсъждават и да разговарят за различните изисквания и принципи, изложени в тях. След това трябва да намерят пътища и планове за практикуване, за да приложат конкретно работата. Първо, те трябва да знаят какво изискват работните разпоредби, каква конкретна работа трябва да се свърши и какви са съответните принципи, както и към кои хора и към кой аспект на работата са насочени работните разпоредби. Това е първото нещо, което водачите и работниците трябва да направят, след като получат работните разпоредби. Те не бива просто небрежно да прегледат работните разпоредби и след това да ги прочетат на глас на всички, или да ги предадат надолу и да уведомят всички за работата, и с това да приключат. Това е просто предаване и издаване на работните разпоредби. Това не е тяхното прилагане. Първата конкретна задача при тяхното прилагане е водачите и работниците да научат за конкретното съдържание на работните разпоредби, за Божиите изисквания и цели за тези елементи от църковната работа и за значението на извършването на тази работа, и след това да разработят конкретни планове за изпълнение и прилагане. Това е първата стъпка. Лесно ли е да се постигне първата стъпка? (Да.) Стига да можете да разбирате писмени думи и човешки език, първата стъпка би трябвало да е лесна за постигане. Разбира се, постигането на първата стъпка изисква също така водачите и работниците да имат сериозно, усърдно, отговорно и старателно отношение към работата, а не да бъдат объркани, нехайни или да отбиват номера. Независимо дали работната разпоредба е била споменавана преди или не, дали е лесна или донякъде трудна за постигане от хората, дали хората желаят, или не желаят да я вършат, във всеки случай водачите и работниците не бива да имат повърхностно отношение към църковното дело, просто да изричат някои доктрини, да скандират лозунги или да полагат някакви повърхностни усилия, за да се справят с него нехайно. Какво е отношението, което хората трябва да имат? Първо, те трябва да имат сериозно, усърдно, отговорно и старателно отношение. Дали наличието на това отношение означава, че човек може добре да приложи конкретните елементи в работните разпоредби? Не, това е просто отношението, което човек трябва да има, когато върши каквато и да е работа. То не може да замени действителното прилагане на конкретни задачи. След като имат това отношение и също така разбират конкретното съдържание, изисквания и принципи на работните разпоредби, следващата стъпка за водачите и работниците е как да приложат конкретните задачи в работните разпоредби. Какво трябва да се направи първо? Те трябва да извършат правилно подготвителната работа. Това е много важно. Първо, те трябва да съберат водачите, работниците и надзорниците, за да разговарят за конкретните принципи на практикуване за тези задачи. След това

трябва да разработят конкретни подредби и планове. В същото време те трябва да потърсят предложенията или идеите на Божиите избраници относно тези планове. След това всички трябва да търсят и да разговарят заедно, докато всички изисквания и принципи, изложени в работните разпоредби, бъдат разбрани и изяснени, и всички знаят как да приложат тези работни разпоредби и да практикуват — тогава първоначалната стъпка на прилагане на работните разпоредби се счита за завършена. И така, след като всички знаят как да приложат работните разпоредби, това означава ли, че задачата по прилагането на работните разпоредби е завършена? Не, не означава това. Някои подробни въпроси и специални ситуации не са споменати в работните разпоредби, но те са проблеми, които действително трябва да бъдат разрешени. Докато разговарят за работните разпоредби, водачите и работниците трябва да разкрият тези специални ситуации, тези въпроси, които трябва да бъдат разрешени, и да потърсят истината, за да ги разрешат из основи, като в същото време трябва да разработят и конкретни планове за тяхното прилагане. По този начин, когато водачите и работниците на всички нива прилагат работните разпоредби, те ще знаят кои принципи да следват и кои проблеми да разрешават. Това е минималното разбиране и отношение, което водачите и работниците трябва да имат към работните разпоредби. Тази задача може да се счита за отправна точка за водачите и работниците да се научат как да вършат църковна работа. Чрез търсене, общение, осигуряване на напътствия и изготвяне на подредби те се научават да се отнасят към някои действителни трудности и специални ситуации и да се справят с тях според истините принципи. Едва тогава те могат наистина да приложат работните разпоредби.

I. Осигуряване на напътствия

Когато се осигуряват първоначални напътствия за дадена задача, освен че се предлагат конкретни планове за прилагане при специални ситуации, на водачите и работниците със средни заложби и относително слаба работоспособност трябва да се дадат по-конкретни и подробни напътствия. Въпреки че тези хора може да разбират принципите и конкретните планове за прилагане за дадена задача като доктрини, те все пак не знаят как да ги изпълнят на практика при действителното прилагане. Как трябва да се отнасяте към малкото водачи и работници, които имат слаби заложби и им липсва работоспособност? Някои хора казват: „Ако човек със слаби заложби не може да свърши работата, защо просто не намерим някой с по-добри заложби, който да го замести?“. Трудността се крие тук: някои църкви не могат да намерят някой по-добър. В тези църкви всички вярват в Бог от приблизително еднакъв брой години и са горе-долу на едно и също ниво по отношение на своя духовен ръст. По-специално заложбите и работоспособността на всички са средни. За да намериш някой по-добър, ще трябва да прехвърлиш хора от други църкви, но това не е много удобно да се направи там и няма истински подходящи

кандидати. Можеш да избереш само относително подходящи кандидати от местната църква. Ако работата им не отговаря на изискваното ниво, какво трябва да се направи в такива ситуации? Трябва да им кажеш как да вършат работата и как да я прилагат. Трябва да им кажеш конкретно кой трябва да бъде назначен и да отговаря за тази задача и кои хора трябва да бъдат избрани да си сътрудничат по нея. Обясни им всички тези подробности и ги остави да го изпълнят. Защо трябва да се прави по този начин? Защото членовете на местната църква като цяло имат много повърхностен опит и им липсва работоспособност, което прави невъзможно избирането на подходящи водачи и работници. Само като се работи по този начин, работните разпоредби могат да бъдат приложени. Ако не работиш по този начин и се отнасяш към тези хора по същия начин, както към другите водачи и работници, като им казваш само за конкретните принципи и планове и си неразграничаващ, работните разпоредби няма да бъдат приложени. Ако не обърнеш внимание на това, не е ли това занемаряване на отговорността? (Да.) Това е отговорност на водачите и работниците. Някои водачи и работници казват: „Другите знаят как да прилагат работните разпоредби и как да практикуват. Защо този човек не знае? Ако не знае, няма да се занимавам с него. Това не е моя отговорност. Във всеки случай аз съм си свършил работата“. Този довод издържан ли е? (Не.) Например да кажем, че една майка има три деца и едно от тях е слабо, винаги се разболява и не иска да яде. Ако майката позволи на това дете да не яде, то може да не оцелее дълго. Какво трябва да направи тя? Като майка тя трябва да полага специални грижи за това слабо дете. Да предположим, че майката казва: „Вече е достатъчно добре, че се отнасям еднакво към децата си. Аз родих това дете и му приготвих храна. Изпълних отговорността си. Не ме интересува дали яде или не. Ако не яде, да гладува, а когато стане достатъчно гладен, ще яде“. Какво мислите за такава майка? (Тя е безотговорна.) Има ли такива майки? Само глупава жена или мащеха би постъпила така. Ако е биологичната майка и не е глупава, тя никога не би се отнесла така към собственото си дете, нали? (Да.) Ако детето е слабо, винаги се разболява и не обича да яде, майка му трябва да положи повече грижи и усилия. Трябва да намери начини да накара детето да яде, трябва да готви каквото детето иска да яде, като му приготвя специални ястия, а когато детето не иска да яде, трябва да го придумва. Когато стане на осемнадесет или деветнадесет години и тялото му е здраво като на нормален възрастен, майката може да се успокои и да се отдръпне и вече няма нужда да полага специални грижи за това дете. Ако една майка може да се отнася така към дете със специални обстоятелства и да изпълнява отговорността си, тогава какво да кажем за един водач или работник? Ако ти дори нямаш любовта на майка към братята и сестрите, тогава ти си просто безотговорен. Трябва да изпълняваш отговорностите, които трябва, трябва да имаш предвид църквите, за които отговарят тези, които са относително слаби и които притежават относително слаба работоспособност.

Водачите и работниците трябва да обръщат специално внимание и да осигуряват специални напътствия по тези въпроси. Какво означава специални напътствия? Освен да се разговаря за истината, трябва също така да се осигурява по-конкретно и подробно ръководство и помощ, което изисква повече усилия по отношение на общуването. Ако им обясниш работата и те все още не разбират и не знаят как да я приложат, или дори ако я разбират като доктрина и, изглежда, че знаят как да я приложат, но ти все още не си сигурен и малко се притесняваш как ще протече действителното прилагане, какво трябва да направиш тогава? Трябва лично да отидеш дълбоко в местната църква, за да ги напътстваш и да приложиш задачата заедно с тях. Кажи им принципите, като същевременно правиш конкретни разпоредби относно задачите, които трябва да се свършат според изискванията на работните разпоредби, като например какво да се направи първо и какво да се направи след това, и как правилно да се разпределят хората — организирай всички тези неща правилно. Това е практическо напътствие в тяхната работа, а не просто скандиране на лозунги или безразборно разпореждане, и поучаването им с някои доктрини, след което да считаш работата си за свършена — това не е проявление на вършене на конкретна работа, а скандирането на лозунги и командването на хората не са отговорности на водачите и работниците. Едва когато местните църковни водачи или надзорници могат да поемат работата и тя е влязла в правия път и по принцип няма големи проблеми, едва тогава водачът или работникът може да си тръгне. Това е първата конкретна задача, спомената в деветата отговорност на водачите и работниците за прилагане на работните разпоредби — осигуряване на напътствия. И така, как точно трябва да се осигуряват напътствия? Водачите и работниците трябва първо да практикуват разсъждаване и разговаряне за работните разпоредби, да научат и да възприемат различните конкретни изисквания на работните разпоредби и да разберат и схванат принципите в работните разпоредби. След това трябва да разговарят заедно с водачите и работниците на всички нива относно конкретни планове за прилагане на работните разпоредби. Освен това трябва да осигурят конкретни планове за прилагане при специални ситуации и накрая трябва да окажат по-подробна и конкретна помощ и ръководство на водачите и работниците, които са относително слаби и имат относително слаби заложби. Ако някои водачи и работници изобщо не са способни да приложат задачата, какво трябва да се направи в такива ситуации? Водачите и работниците от по-високо ниво трябва да отидат дълбоко в църквата и лично да участват в задачата, като разрешават действителните проблеми чрез общение за истината и ги научат как да вършат работата и как да прилагат работата според принципите. Тези стъпки са ясно изложени в думи, но лесно ли е да се приложат? Има ли някакви трудности? Някои може да кажат: „Ти го правиш да звучи просто, но прилагането му не е толкова лесно. Понякога работните разпоредби са много сложни и никой не знае как да ги

приложи!“. Само първата задача — разговарянето за конкретните изисквания на работните разпоредби и осигуряването на напътствия по практичен начин — някои водачи и работници намират това за доста изнурително. Те казват: „Никога не съм изпълнявал тези конкретни задачи, така че не знам как да разговарям и да осигурявам напътствия за тях. Те трябва просто да следват точните думи на работните разпоредби — за какво има да се разговаря? Не е ли това просто формалност?“. Те не знаят как да разговарят, знаят само как да скандират лозунги: „Трябва да приложим добре тази работа! Това е Божието изискване към нас. На всяка цена трябва да удържим позициите си, да отговорим на Божиите изисквания и да не разочароваме Божиите очаквания към нас. А що се отнася до това как да го направите, вие трябва сами да го измислите“. Какъв е проблемът с хората, които казват такива неща? Могат ли те да вършат работата? Имат ли работоспособност? Слаби ли са им заложбите? (Да, така е.)

Независимо какво се случва, дали е голям или малък въпрос, трябва да се молите на Бог и да търсите от Него, както и да мислите и да обмисляте внимателно и задълбочено, преди да вземете решение. Ако човек няма нормално мислене, още по-важно е той да се моли на Бог, да иска Божията помощ и да търси повече от онези, които разбират истината. Освен това за важни въпроси в църковното дело и за важни въпроси, срещани при изпълнение на дълга, трябва да разговаряте и да ги обсъждате със съответния персонал, за да постигнете консенсус и накрая да разработите конкретен и осъществим план за практикуване. Този план трябва да е консенсус, постигнат чрез внимателно обмисляне и консултации, и трябва да издържи пред водачи и работници от всяко ниво. Онези, които могат да разработят конкретни планове за практикуване, които издържат, се считат за хора с нормално мислене. Ако при сблъскване с проблеми, големи или малки, в мислите на човек няма нищо конкретно и той не може да измисли конкретни принципи на практикуване, а просто използва прости теоретични лозунги, за да замени принципите за справяне с проблемите, може ли той да върши добре работата си? Такъв човек има ли способността да мисли и способността да премисля нещата? (Не.) Какъв тип е човекът, на когото му липсва способността да мисли? (Човек със слаби заложби.) Ето какво означава да си човек със слаби заложби. Да вземем един пример. Да предположим, че живееш в чужбина и един ден внезапно получаваш призовка от съда. Това е доста неочаквано и внезапно, нали? Първо, не си извършил нищо незаконно. Второ, не си подавал никакви искове, нито си чул някой да те обвинява в нещо. Получаваш призовката, без да знаеш никакви обстоятелства около нея. Какво е първото чувство, което би изпитал един обикновен човек, изправен пред такава ситуация? Заплитането в правни въпроси би му причинило известна паника, притеснение и страх, би го накарало да се почувства неподготвен и да не му е много до ядене. Независимо дали човек е важен или не, смел или плах, възрастен или непълнолетен, никой не иска да се сблъсква с такава ситуация,

защото тя не е нещо добро. Изправени пред тази ситуация, хората реагират по два различни начина. Първият тип хора си мислят: „Не съм извършил нищо незаконно, нито съм нарушил някакви държавни разпоредби. От какво да се страхувам? Това е общество, управлявано от закона, където всичко се основава на доказателства. Тъй като не съм направил нищо лошо, те няма да имат никакви доказателства срещу мен, дори и да ме съдят. Нямам от какво да се страхувам. Какво може да направи една призовка? Почтеният човек не трябва да се страхува от обвинения. Ще наема адвокат да ме защитава, няма да има никакви проблеми“. След като премислят това, те не чувстват натиск в сърцата си и ежедневието им остава незасегнато. Това е реакцията на единия тип хора. Сега да разгледаме реакцията на втория тип хора. След като получат призовката, те си мислят: „Не съм нарушил никакви закони, нито съм извършил престъпления, така че за какво може да става въпрос? Дали е защото вярвам в Бог? Да вярваш в Бог не е незаконно. Възможно ли е някой умишлено да ме е натопил и да ме е докладвал? Това изглежда по-вероятно. Но може ли да е нещо друго? Трябва да се консултирам с адвокат и да го помоля да отиде в съда, за да разбере защо съм получил призовката и кой е ищецът. Трябва да стигна до дъното на това, преди да реша каква контрамярка да предприема. Ако адвокатът каже, че е свързано с вярата ми в Бог, тогава трябва бързо да намеря хора, за да измислим контрамярка, а също така бързо да скрия всички книги или други подобни неща, свързани с вярата ми, за да попреча на врага ми да намери нещо, което да използва срещу мен“. След тези първоначални мисли, въпреки че не са направили никакви окончателни заключения или точни преценки относно получаването на призовката, те вече имат ясна представа за конкретния план на практикуване: какво да направят за план А, какво да направят за план Б и ако и двата не са осъществими, какво трябва да направят след това. Те обмислят всяка стъпка щателно и внимателно. Първо успокояват ума си и бързо се молят в сърцето си, а след това, след като се успокоят, незабавно се заемат с решаването на този въпрос. В рамките на един ден те са изяснили всички тези неща и знаят как да продължат. Независимо какъв е крайният резултат от този въпрос, нека първо разгледаме тези два типа хора. Кой от тях има способността да премисля проблемите? Кой има заложби? (Вторият човек.) Очевидно вторият човек има заложби. Да имаш само смелост и решителност, когато се сблъскаш със ситуация, не е равносилно на това да имаш заложби. Човек трябва да може да мисли, да притежава проницателност и да има способността да се справя с проблемите. В процеса на мислене той трябва да е способен да прави конкретни преценки и да разработва конкретни оперативни планове. Само такъв човек има заложби. На пръв поглед той може да изглежда много плах, да действа предпазливо и внимателно дори по отношение на маловажни въпроси и да третира малките въпроси като значими. Въпреки това методът и начинът, по който се справя с проблемите, доказват, че този човек има способността да мисли

и способността да премисля и да се справя с проблемите. За разлика от него първият тип хора са много смели и не се страхуват от нищо. Когато се сблъскат със ситуация, те просто си мислят: „Не съм направил нищо лошо. Каквото и да се обърка, винаги ще има по-способен човек, който да го поправи. От какво да се страхувам?“. Те са безгрижни и живеят лесен живот, но не са ли малко глупаво смели и недосетливи? Този тип хора скандират силно лозунги и това, което казват, не е погрешно, но какво им липсва? (Нямат нормално мислене и им липсва способността да премислят проблемите.) Къде се проявява липсата им на нормално мислене? Когато се сблъскат със ситуация, независимо дали е нещо, което се е случило внезапно, или нещо, за което вече са знаели, те не могат да я премислят или да направят преценка, така че естествено няма да имат план за справяне с проблема или способността да го разрешат. Това е много очевидно. Отвън този тип хора изглеждат красноречиви, могат да говорят доктрини и могат също така да повдигат духа, изглежда, че имат заложбите да бъдат водачи. Въпреки това, когато са изправени пред проблеми, те не могат да прозрат същността на проблемите и не могат да разговарят за истината, за да ги разрешат. Могат само да изричат някои думи и доктрини и да скандират лозунги. На пръв поглед изглеждат проницателни, но когато се сблъскат с проблеми, не могат да анализират или да преценят причините за проблемите, нито могат да оценят сериозните последствия, които ще настъпят, ако проблемите продължат да се развиват. Те не могат да подредят тези въпроси в ума си, камо ли да разрешат проблемите. Такъв човек изглежда красноречив, но всъщност има слаби заложби и не може да върши истинска работа. По същия начин, ако водачите и работниците, след като получат работна разпоредба, могат само да я прочетат и обяснят буквално, и въпреки че може да издадат работната разпоредба и да разговарят за ключовите ѝ елементи на събиранията, те не знаят как да изготвят конкретни разпоредби и да осигурят конкретни напътствия за специфичните изисквания, принципи, въпроси, изискващи внимание, специални ситуации и т.н. на работната разпоредба, и нямат планове, нямат идеи и нямат способността да разрешават проблеми, тогава те имат слаби заложби. При прилагането на работните разпоредби първата задача, която водачите и работниците трябва да изпълнят — осигуряването на напътствия — не е лесна или проста. С тази първа задача се проверява дали един водач или работник притежава заложбите и работоспособността, които би трябвало да притежава. Ако водачите и работниците нямат тези заложби и работоспособност, те няма да могат да осигурят конкретни напътствия за работните разпоредби или да ги приложат.

II. Осигуряване на надзор и подтик

А сега да разговаряме за задачата на „надзора“. Ако се съди по буквалното му значение, надзор означава проверка: проверка на това кои църкви са приложили

работните разпоредби и кои не са, какъв е напредъкът в прилагането, кои водачи и работници вършат реална работа и кои не, и дали някои водачи или работници просто разпределят работните разпоредби, без да участват в конкретните задачи. Надзорът е специфична задача. Освен че трябва да надзират прилагането на работните разпоредби — дали са приложени, каква е скоростта на прилагането, какво е качеството на прилагането и постигнатите резултати — водачите и работниците от по-високо ниво трябва да проверяват дали водачите и работниците спазват стриктно работните разпоредби. Някои водачи и работници външно заявяват, че са готови да следват работните разпоредби, но след като се сблъскат с определена среда, се страхуват да не бъдат арестувани и се съсредоточават само върху това да се скрият, като отдавна са оставили работните разпоредби на заден план. Проблемите на братята и сестрите остават неразрешени, а те не знаят какво се съдържа в работните разпоредби и какви са принципите на практикуването. Това показва, че работните разпоредби изобщо не са приложени. Други водачи и работници имат мнения, представи и съпротива срещу някои от изискванията в работните разпоредби. Когато дойде време да ги прилагат, те се отклоняват от истинския смисъл на работните разпоредби и правят нещата според собствените си идеи, отбиват номера и замазват нещата, само за да ги приключат, или поемат по свой път, като вършат нещата така, както им е угодно. Всички такива ситуации изискват надзор от страна на водачите и работниците от по-високо ниво. Целта на надзора е по-доброто изпълнение на конкретните задачи, залегнали в работните разпоредби, без отклонения и в съответствие с принципите. При осъществяването на надзора водачите и работниците от по-високо ниво трябва да наблегнат много на това да установят дали има някой, който не върши реална работа или е безотговорен и бавен в прилагането на работните разпоредби, дали някой показва склонност да се противопоставя на работните разпоредби и не желае да ги прилага или ги прилага избирателно, или просто изобщо не спазва работните разпоредби, а вместо това просто върши лични дела, дали някой задържа работните разпоредби и ги предава само според собствените си идеи, без да позволява на Божиите избраници да узнаят истинското значение и конкретните изисквания на работните разпоредби — само чрез надзор и проверка на тези въпроси водачите от по-високо ниво могат да разберат какво се случва наистина. Ако водачите от по-високо ниво не извършват надзор и проверка, могат ли да бъдат установени тези проблеми? (Не.) Не могат. Ето защо водачите и работниците трябва не само да предават работните разпоредби и да осигуряват напътствия на всяко отделно ниво, но и да надзират работата на всяко отделно ниво при прилагането на работните разпоредби. Регионалните водачи трябва да надзират работата на областните водачи, областните водачи трябва да надзират работата на църковните водачи, а църковните водачи трябва да надзират работата на всяка група. Надзорът трябва да се осъществява на всяко

отделно ниво. Каква е целта на надзора? Тя е да се улесни точното прилагане на съдържанието на работните разпоредби в съответствие със специфичните им изисквания. Следователно задачата на надзора е много важна. Когато се извършва надзор, ако средата позволява, водачите и работниците трябва да отидат дълбоко в църквите, за да взаимодействат с тези, които вършат реалната работа. Те трябва да задават въпроси, да наблюдават, да разпитват, да научават и да схващат положението с изпълнението на работата. В същото време те трябва да научат какви трудности и мисли имат братята и сестрите относно тази работа и дали са схванали принципите ѝ. Всичко това са конкретни задачи, които водачите и работниците трябва да изпълнят. Особено за тези с относително слаби заложби и човешка природа, които са донякъде безотговорни, непредани и относително нехайни в работата си, водачите и работниците трябва още повече да надзирават и да ръководят тяхната работа. Как трябва да се извършват надзорът и ръководството? Да предположим, че кажеш: „Побързайте! Горното чака нашия работен доклад. Тази работа има краен срок; не я протакайте!“. Ще проработи ли този начин на подтикване? Дали подтикването означава просто да ги подбутваш малко и това е всичко? Кой е по-добрият начин за подтикване? Когато работите, включвате ли подтикването като част от задачите си? (Да. Ако видя, че някои задачи не се изпълняват своевременно, ще се опитам да разбера защо не ги изпълняват и ще проследя работата им.) Ако видиш някой, който не знае как да върши работата, трябва да му осигуриш конкретни напътствия и помощ, и да му предоставиш ръководство. Ако видиш някой, който е нехаен, трябва да го кастриш. Ако знае как да върши работата, но е твърде мързелив, за да я върши, ако е муден и протака, ако се отдава на плътски удобства, тогава трябва да бъде кастрен, според необходимостта. Ако кастренето не разреши проблема и отношението му не се промени, какво трябва да се направи? (Да не му се позволява да върши тази работа.) Първо, отправи му предупреждение: „Тази работа е много важна. Ако продължаваш да имаш към нея такова отношение, дългът ти ще бъде отнет и даден на друг. Ако не си готов да го вършиш, друг ще е готов. Ти не си предан на дълга си, не си годен за тази работа. Ако не си способен да се справиш с тази задача и не можеш да понесеш физически несгоди, Божият дом може да те замени с друг, а ти също можеш да подадеш оставка. Ако не подадеш оставка и все още си готов да я вършиш, тогава я върши добре и я върши според изискванията и принципите на Божия дом. Ако не можеш да постигнеш това и многократно забавяш напредъка, като причиняваш загуби на работата, тогава Божият дом ще се справи с теб. Ако не можеш да изпълниш този дълг, тогава съжалявам, но ще трябва да си тръгнеш!“. Ако след предупреждението той е готов да се покае, може да бъде задържан. Но ако след многократни предупреждения отношението му не се промени и той не покаже ни най-малък намек за разкаяние, какво трябва да се направи? Той трябва незабавно да бъде освободен от длъжност — няма ли това

да разреши проблема? Не става въпрос да държим сметка на хората за дребни грешки или незначителни проблеми, когато видим, че някой ги има, а по-скоро става въпрос за това, че даваме на хората възможности. Ако те желаят да се покаят и се променят, като станат много по-добри от преди, тогава ги задръжте, ако изобщо е възможно. Ако многократното даване на възможности, общуването за истината, кастренето и предупреждаването не вършат работа и ничия помощ не е ефективна, тогава това не е обикновен проблем: човешката природа на този човек е твърде лоша и той изобщо не приема истината. В такъв случай той не е подходящ за този дълг и трябва да бъде отпратен. Той не е годен да изпълнява дълг. Ето как трябва да се постъпи по този въпрос.

Когато надзират църковното дело, водачите и работниците трябва не само да са умели в установяването на различни проблеми, но и трябва да обръщат специално внимание на някои църковни водачи, за които се чувстват неспокойни или ги намират за ненадеждни. Тези хора трябва да бъдат надзиравани и проследявани за продължителен период. Не може просто от време на време да ги питате за положението или да отхвърляте въпроса с няколко думи и да го считате за приключен. Понякога е необходимо да се остане на място, за да се надзирава тяхната работа. Каква е целта на оставането на място? Тя е да се откриват и разрешават проблемите по-бързо и работата да се свърши добре. Понякога не можеш да откриеш проблеми веднага щом пристигнеш на работното място. Вместо това, чрез подробно разбиране, проверка на работата и внимателно наблюдение някои проблеми постепенно излизат наяве и могат да бъдат открити. Да останеш на място, за да извършваш надзор, не означава да следиш или да наблюдаваш хората. Какво означава надзор? Надзорът включва проверка и предоставяне на ръководство. Конкретно това означава да се пита подробно за работата, да се научава и схваща напредъкът на работата и слабите звена в нея, да се разбира кой е отговорен в работата си и кой не е, кой е способен и кой не е способен да извършва работата, наред с други неща. Надзорът понякога изисква консултиране, разбиране и разпитване за ситуацията. Понякога изисква разпит лице в лице или директна проверка. Разбира се, по-често включва директно общение с отговорните лица, като се пита за прилагането на работата, срещнатите трудности и проблеми и т.н. Докато се извършва надзор, можеш да откриеш кои хора само външно се влагат в работата си и вършат нещата просто повърхностно, кои хора не знаят как да изпълняват конкретни задачи, кои хора знаят как да ги изпълняват, но не вършат реална работа, и други подобни въпроси. Ако тези открити проблеми могат да бъдат разрешени своевременно, това е най-добре. Каква е целта на надзора? Тя е по-добре да се приложат работните разпоредби, да се види дали работата, която сте подредили, е подходяща, дали има някакви пропуски или неща, които не сте обмислили, дали има някакви области, които не са съгласно принципите, дали има някакви изопачени аспекти или области, в които

са допуснати грешки, и т.н. — всички тези въпроси могат да бъдат открити по време на процеса на извършване на надзор. Но ако си стоиш вкъщи и не извършваш тази конкретна работа, можеш ли да откриеш тези проблеми? (Не.) За много проблеми трябва да се разпитва, наблюдава и разбира на място, за да се узнае за тях и да бъдат схванати. Когато извършваш надзор, трябва да подтикваш хората, които в работата си са безотговорни и небрежни, мамят тези над тях и крият неща от тези под тях, и които са нехайни и бавни. Току-що обсъдихме няколко стъпки относно това как да ги подтикваш: можеш да предоставяш ръководство, да разговаряш, да кастриш, да предупреждаваш и да ги освобождаваш от длъжност. Лесни ли са за изпълнение тези стъпки? (Да.)

III. Проверка и проследяване

След като водачите и работниците са подтикнали работата, следващата стъпка е да я проверят. Каква обикновено е целта на проверката на работата? Проверката на работата има за цел да се определи напредъкът на задачите, които са били организирани, да се установят всички проблеми, които трябва спешно да бъдат разрешени, и в крайна сметка да се гарантира, че работата е свършена съвсем добре. След като работата е била подредена, е необходимо да се проверят няколко аспекта: до какъв етап е стигнала последващата работа, дали е завършена, колко е ефективна, какви са резултатите, дали са установени конкретни проблеми, дали има някакви трудности, дали има области, които не съответстват на принципите, и така нататък. Проверката на работата, която сте организирали, също е конкретна и необходима задача. Някои водачи и работници често правят грешка: те смятат, че след като са организирали работата, задачата им е приключила. Те вярват: „Моята задача е изпълнена, отговорността ми е изпълнена. Във всеки случай аз ви казах как да го направите. Вие знаете какво да правите и се съгласихте да го направите. Няма нужда да се притеснявам как вървят нещата. Просто ми докладвайте, след като приключите“. След като планират и организират работата, те вярват, че задачата им е изпълнена и всичко е наред. Те не проследяват и не проверяват работата. Що се отнася до това дали човекът, когото са определили да отговаря за задачата, е подходящ, какво е състоянието на повечето хора, дали има проблеми или трудности, дали имат увереност, че ще свършат добре църковната работа, дали има изопачени или грешни аспекти, или дали има някакви нарушения на работните разпоредби от Горното, те не научават, не проверяват и не проследяват. Просто считат работата си за свършена след като са я подредили. Това не е вършене на конкретна работа. Какво трябва да се проверява в работата? Основните неща, които трябва да се проверят, са дали планът за прилагане е в съответствие с работните разпоредби, дали нарушава принципите и изискванията на работните разпоредби и дали има хора, които причиняват прекъсвания и смущения, хора, които сляпо и безрасъдно

предизвикват неприятности, или хора, които изричат високопарни думи по време на работа. Разбира се, докато проверявате работата, вие проверявате и дали е имало грешки във вашето собствено прилагане на работните разпоредби. Проверката на работата на другите всъщност е проверка и на вашата собствена работа.

Общение с пример за това как да се прилагат работните разпоредби

Относно това как да се прилагат работните разпоредби от Горното, нека дадем конкретен пример. Да кажем например, че работната разпоредба изисква хората да пишат статии със свидетелства за преживяване. Това е конкретна задача, която обхваща широк кръг от аспекти и е дългосрочна, продължителна задача, а не е временна работна разпоредба. И така, след като тази работна разпоредба бъде издадена, какво трябва да направят първо водачите и работниците? Според деветата отговорност на водачите и работниците, която изисква от тях да осигуряват напътствия, надзор и подтик, и да проверяват и проследяват статуса на прилагането на работните разпоредби, първото нещо, което водачите и работниците трябва да направят, е да разговарят с ръководителите на екипи и с надзорниците за това как конкретно да се изпълни тази задача по подходящ начин и така, че да даде резултати, като се гарантира, че всеки има път и принципи, които да следва за тази работа. Само чрез общение до такава степен работата може да бъде свършена добре. Първо, трябва да се уверят, че всички разбират изискваното от Горното ниво за писане на статии със свидетелства и какъв вид статии със свидетелства се изискват. Първо, трябва да се установят конкретното съдържание, принципите и обхватът на тези статии и да се гарантира, че всички водачи и работници са наясно с това. Освен това да се предоставят конкретно общение и напътствия относно дължината, формата, темата и езиковия стил на статиите — например да бъдат уведомени, че статиите могат да бъдат написани под формата на разказ, дневник, личен разказ, поема в проза и т.н. Това не е ли осигуряване на напътствия? (Да.) След осигуряването на напътствия всеки ще знае конкретното понятие и определение за статиите със свидетелства, които трябва да напише. След това се определя кой има заложбите и опита да пише статии със свидетелства за преживяване и кой няма дълбоки преживявания и може само да се упражнява в писането на обикновени статии със свидетелства. Църковните водачи трябва да са напълно наясно с тези ситуации. След като статиите бъдат написани, те се преглеждат, за да се провери дали са истински и поучителни. Ако отговарят на критериите, те могат да се използват като примерни статии, които братята и сестрите, които все още не са писали статии или не знаят как да ги пишат, да четат и да използват за справка. Ако някой има преживявания и желае да пише статии със свидетелства, той трябва да следва принципите и изискванията, да споделя съдържанието на сърцето си и да говори практически думи, така че те да бъдат поучителни за читателите. Ако някои хора не са добри в

писането на статии и могат да напишат само обикновен разказ за събития, какво трябва да се направи с тях? Дори статиите им да не отговарят на критериите, те все пак трябва да се упражняват. Те трябва да пишат статии за своето истинско разбиране и вникване, придобити от преживяването на Божиите слова. След редактиране и преглед на тези статии, ако съдържанието отговаря на критериите за статии със свидетелства, тогава такива статии са валидни. Независимо от стила на писане на статията и независимо от нейната форма — дали е написана като разказ или дневник — стига да е полезна и поучителна за читателите, тя може да бъде написана. Има и някои хора с ниско образователно ниво, които имат някои свидетелства за преживяване, но не знаят как да пишат статии със свидетелства. Какво трябва да се направи в такива случаи? Те могат да разкажат устно своите преживявания, а някой с по-високо образование може да им помогне да ги запишат и след това да ги изразят точно според истинския смисъл на този човек, като ги редактират в статия със свидетелство, която отговаря на критериите. Такива статии също са валидни. За да започнете тази работа, първо разговаряйте за това какво е статия със свидетелство и какъв е нейният формат. След това поставете конкретни изисквания и създайте подредби за хора с различно образователно ниво, различни възрастови групи и такива с различни преживявания и духовен ръст. Накарайте първо тези с преживявания да напишат няколко статии. Междувременно определете хора в църквата, които са подходящи да напътстват братята и сестрите в писането на статии и които са подходящи за редактиране и коригиране на статии, за да изпълнят тези конкретни задачи. Това осигурява първоначална подредба на тази работа. Дали подреждането по този начин означава, че работата е изпълнена изцяло и можете да я оставите настрана? Не, това е просто осигуряване на конкретно ръководство, помощ и планове за прилагане въз основа на изискванията на работната разпоредба. Какво трябва да направят водачите и работниците след това? Трябва да надзиравате работата. Трябва ли този надзор да има цел? Надзорът не е случайна проверка на място. Той трябва да има основна цел. Трябва да имате ясна представа кой трябва да бъде надзиран и кои етапи на работата изискват надзор. Например, ако дадена сестра е църковен водач, която обикновено не е усърдна в работата си, обича да се хвали, цели се високо, но е некомпетентна, склонна е да мами началниците си и да крие неща от тези под нея, говори по особено приятен начин и е склонна да бъде нехайна в работата си, наложително е тя да бъде надзиравана в работата си. Не можете да ѝ се доверите напълно. Първата стъпка тогава е да проверите работата ѝ и да видите как върви изпълнението на работните разпоредби от нейна страна. Това просто произволно надзираване на хора ли е? (Не.) Това е необходимо за работата, защото тази работа е твърде важна и хората, които извършват този вид работа, трябва да бъдат надеждни. Ако те не изпълняват конкретни задачи и не са надеждни, ако сляпо им се довериш, това ще забави църковното дело, а

освен това ти също ще занемариш отговорността си. По отношение на такива хора не можеш да се влияеш от това колко хубаво звучат думите им или колко силно заявяват решимостта си. Всъщност те просто говорят добре, но не вършат нищо съществено зад кулисите. Именно такива хора са обектите на надзора. Чрез надзор наблюдавай дали са се покаяли. Ако не са, незабавно ги освободи от длъжност и спри да хабиш усилия за тях. Всъщност трябва да практикуваш проследяване, надзор и осигуряване на ръководство на повечето водачи и работници. За тези, които могат да вършат реална работа и имат чувство за отговорност, ако това е работа, която знаят как да вършат, няма нужда от надзор. Въпреки това при нова или важна работа проследяването, надзорът и предоставянето на ръководство все още са необходими. Може да се каже, че задачата на водачите и работниците е да надзират и проследяват работата по този начин. Проследяването, надзорът и предоставянето на ръководство не са свързани с недоверие, а с осигуряване на гладкото протичане на работата. Тъй като хората имат различни недостатъци и освен това различни видове покварен нрав, без да се практикува по този начин, е невъзможно да се гарантира, че работата е свършена добре. Тези, които току-що са били повишени на работа, изискват още повече проследяване, надзор и ръководство. Това е конкретна задача, която водачите и работниците трябва да изпълнят. Ако не практикуваш проследяване, надзор и предоставяне на ръководство, много задачи не могат да бъдат свършени добре, а някои работи може дори да бъдат провалени или доведени до застой. Това е твърде често срещано явление. По-специално водачите и работниците, които не се стремят към истината, изискват още повече надзор. При други работата може да бъде изпълнена доста добре, но при такива хора не е сигурно дали работата може да бъде изпълнена или колко добре ще бъде изпълнена, а дали ще бъде изпълнена според работната разпоредба е още по-трудно да се каже. Такива хора не са много надеждни в работата си. Ако им се довериш, без да надзираваш работата им, това по същество е нехайство и безотговорност към работата. При такива хора трябва да проследяваш, да надзираваш и да участваш в работата на тяхната църква. Ако те не желаят да те допуснат или не те приветстват, какво трябва да направиш? Може да кажеш: „Просто ще преглътна гордостта си и ще отида въпреки всичко“. Правилни ли са тези думи? (Не.) Това не е тяхна лична територия. Това е църква и попада в обхвата на твоята отговорност. Ти не се мотаеш в дома им, за да паразитираш. Отиваш в църквата, за да вършиш работа. Тук не става въпрос за преглъщане на гордостта. Макар че те са водачи, Божиите избраници не са техни. Именно защото са безотговорни и не са предани към работата си, ти трябва да проследяваш и надзираваш тяхната работа. И така, какво трябва да направиш, когато отидеш там? Първо, попитай ги кой в църквата има житейски преживявания и може да пише статии със свидетелства за преживяване, кой отделя относително по-голямо

внимание на стремежа към истината, кой отделя относително по-голямо внимание на писането на дневници и бележки за духовна преданост, кой се съсредоточава върху споделянето на своите преживявания на събирания и кой има най-много свидетелства за преживяване. Нека посочат първо тези хора. Ако те посочат няколко братя и сестри, като кажат, че това са тези, които отделят относително по-голямо внимание на четенето на Божиите слова, имат просветлението и озарението на Светия Дух, често пишат бележки за духовна преданост, съсредоточават се върху практикуването на истината, когато се сблъскват със ситуации, и често споделят свидетелства за преживяване, които другите желаят да слушат, тогава трябва да се срещнеш с тези братя и сестри и да разговаряш с тях. Освен това в църквата определено има някои хора, които имат ниско образователно ниво и не могат да пишат статии, но имат практически преживявания. Тези хора се нуждаят от напътствия и обучение и можеш да накараш онези, които знаят как да пишат статии, да им помагат за известно време. В същото време избери човек, който да отговаря за изпълнението на конкретната работа на Божиите избраници по писане на статии със свидетелства за преживяване. Този човек ще отговаря за събирането, редактирането, преглеждането и след това подаването на готовите статии. А какво трябва да прави църковният водач? Накарай го да надзирава и проследява тези задачи. Някои хора може да кажат: „След като има църковен водач, защо трябва да избираме някой, който да отговаря за това? Не е ли излишно?“. Излишно ли е? (Не.) Защо не? Защото този църковен водач не върши реална работа и е твърде ненадежден, затова трябва да избереш друг човек, който да отговаря конкретно за тази работа. Ако църковният водач беше надежден, той щеше да може стабилно да извършва работата, след като получи работната разпоредба, и нямаше да е необходимо да го надзираваш по този начин. Избирането на отговорник не е с цел да се заобиколи църковният водач, а за да се постигнат по-добри резултати в работата. Ако не избереш този човек, работата може да пропадне и няма да е сигурно кога ще бъде завършена или ще даде резултати.

Целта на участието на водачите и работниците в църковното дело е да водят Божиите избраници да преживеят практически Божието дело. Те не само трябва да изпълняват добре собствения си дълг, но също така трябва да помагат и да водят Божиите избраници да извършват цялото църковно дело според изискваното от работните разпоредби ниво. Само водачи и работници, които правят това, са съобразени с Божиите намерения. Но ако не участваш конкретно в работата и не практикуваш надзираване на водачите и работниците, които не вършат реална работа, тогава резултатите от тези църковни задачи може да пропаднат, провалени от лъжеводачи. Ако ясно разбираш положението на дадена църква и в сърцето си знаеш, че водачите на тази църква са безотговорни, но не проследяваш и не осигуряваш ръководство своевременно, не е ли това занемаряване на отговорността? При този вид работа, ако си я проследил конкретно и си участвал

в нея, и ако си организирал както надзорника, така и хората да вършат работата, можеш ли тогава веднага да си тръгнеш? (Не.) Най-добре е да проследяваш за известен период. По време на проследяването, от една страна, можеш да подтикваш и да напътстваш църковните водачи да работят активно по тази задача. Освен това можеш да имаш точно разбиране на работната ситуация на хората, които си организирал, и в същото време можеш да предоставяш навременни корекции и помощ за всички проблеми, с които те се сблъскват по всяко време. Ако си тръгнеш твърде рано и след това се върнеш, за да се справиш с проблемите и да ги разрешиш, когато възникнат, това ще забави работата. В обобщение, за тази конкретна работа, освен да участваш в организирането на персонала и надзорника, е най-добре също така да проследяваш за известен период, за да видиш какви проблеми възникват по време на тяхната работа. От една страна, като надзираваш дали църковните водачи изпълняват отговорността си, от друга, като виждаш как персоналът изпълнява работата. Тъй като повечето хора не са вършили тази работа преди и проблемите, които може да възникнат, са неизвестни, ти непрекъснато ще откриваш някои неизвестни проблеми, докато участваш в тази работа. Разбира се, най-добре е също така да предоставяш навременни решения. Да останеш на място, да надзираваш и да проследяваш са най-добрите практики. Недей просто небрежно да отбиваш номера и да приключваш. Това е работа, извършвана за специална ситуация, в която се предоставят известна помощ и напътствия. След разрешаването на проблемите проследи работата им за известен период. Виждаш, че вече са написани някои статии и има много видове статии, в които се разглеждат различни въпроси и се обхващат различни теми — някои са за преживявания на преследване от ККП, други са за преживявания на семейно преследване, трети са за това как хората стигат до разбиране на покварения нрав, който разкриват, или как се изкоренява различните покварени състояния, които хората проявяват, докато изпълняват дълга си, и така нататък. Всички тези статии със свидетелства трябва да бъдат прегледани, за да се гарантира, че отговарят напълно на фактите и че наистина поучават хората, преди да могат да бъдат одобрени и превърнати във видеоклипове. Когато работата достигне това ниво, вече ще си видял резултатите. Това доказва, че в предварителен план, персоналът и надзорникът, които си организирал за тази работа, са относително подходящи. След това, ако те могат сами да завършат тази работа, тогава е подходящо да се оттеглиш. Дали водачите и работниците, работещи по този начин, също получават поучение? Това по-възнаграждаващо ли е, отколкото просто да бръщолевят по цял ден за теории и да си губят времето? (Да.) Този вид работа носи големи награди. От една страна, се научаваш да решаваш действителни проблеми. От друга, изпълняваш отговорностите на водачите и работниците. Освен това разбирането ти за истината не спира на нивото на думи и доктрини, а по-скоро прилагаш истината повече в реалния живот. По този начин хората придобиват

практическо преживяване, а разбирането им за истината става по-конкретно и практическо.

След като пилотен работен проект на дадена църква е бил напътстван до тази степен и са постигнати първоначални резултати, каква работа трябва да свършат водачите и работниците след това? Свършена ли е работата ти, след като пилотният проект е завършен? Има ли още работа за теб? Все още има толкова много работа! След като работата на тази църква е била напътствана, виж коя друга църковна работа се нуждае от целенасочени напътствия, след което иди във въпросната църква и продължи да осигуряваш напътствия. Тъй като вече имаш известен работен опит и си схванал някои от истините принципи, ще бъде много по-лесно отново да осигуряваш напътствия. Разбира се, според обсъдените по-рано работни стъпки, първо трябва да провериш дали избраният персонал отговаря на критериите, дали е подходящ за тази работа и дали неговите заложби, човешка природа, образователно ниво, степен на стремеж към истината, отношение към дълга и разбиране на истината, наред с други аспекти, са относително идеални и дали това са относително първокласни личности. Чрез период на надзор и проверка на работата ще имаш възможност да откриеш, че някои водачи и работници или надзорници не отговарят на критериите. Например някои хора имат лоши заложби и не могат да вършат работата. Други имат изопачено възприемане, неправилни възгледи, липсва им нормално мислене и нямат духовно разбиране. Те могат само да редактират статии въз основа на академичните си знания, но са невежи, когато става въпрос за уместността на специфични духовни термини и уместността на цитирането на Божиите слова. Те изобщо не са способни да прозрат тези неща, което показва, че е било неподходящо да бъдат избрани и че трябва да бъдат своевременно заменени. Други пък са избрани за надзорници и въпреки че могат да вършат известна работа, по-добри резултати се постигат, когато сами пишат статии. Когато ги помолят да служат като надзорници, те нямат време да пишат, когато се затрупат с работа, и не вършат много добре работата на надзорник. Те не са вещи в осигуряването на напътствия, в проверяването на работата или в коригирането на проблемите, а са по-добри в изпълнението на една-единствена, конкретна задача. Така че избирането на такъв човек за надзорник не е уместно и трябва да бъде избран друг кандидат. Следователно, когато водачите и работниците проверяват и проследяват конкретна задача, не е достатъчно просто да задават въпроси и да се осведомяват, за да разберат дали надзорникът разбира принципите. Трябва също така да наблюдават каква точно е човешката природа на човека и дали неговите заложби, способност за възприемане и духовен ръст са подходящи за изпълнението на този дълг. Ако проверката разкрие персонал, който не отговаря на критериите, трябва своевременно да се направят корекции. Ето какво включва проверката на работата.

За да се изпълни работата по писане на статии със свидетелства, водачите и работниците, освен да проверяват дали надзорникът на тази работа е подходящ, трябва също така да се научат да проверяват статиите и да предоставят известно ръководство и пресяване по отношение на работата по писане на статии. Статии, които са написани конкретно и практически, могат да се използват като примери. Статии, които са написани по кух и непрактически начин, без стойност, които не са поучителни за хората, трябва директно да бъдат отстранени. По този начин братята и сестрите ще знаят кои видове статии са ценни и кои не са, и в бъдеще няма да пишат статии без стойност, като по този начин ще избягват загубата на енергия и време. Така твоята работа ще бъде ценна. Когато отидеш да проверяваш работата, трябва да прегледаш всички видове статии със свидетелства за преживяване, които са написали, за да видиш дали има примесени чужди елементи или лъжи и дали статиите са поучителни или не. Трябва първо да пресееш тези неща. Когато пресяваш, не се ли учиш и ти? (Да.) Докато се учиш, ще вършиш тази работа все по-добре. Да предположим, че не проверяваш, не приемаш нещата сериозно и си безотговорен, а просто отбиваш номера, целиш единствено да свършиш работата и след това да докладваш на тези над теб, че е приключена, като си мислиш: „Във всеки случай в нашата църква има много хора, които могат да пишат статии със свидетелства. След като приключат с писането, ще ги предам всичките. Кой го е грижа дали отговарят на критериите или не? Стига по-висшестоящите водачи да знаят, че съм свършил много работа, приложил съм работните разпоредби и съм бил зает, това е достатъчно!“. Това отговорно отношение ли е? (Не.) Това е безотговорност. Ако поемаш отговорност, първо трябва да пресееш нещата от твоя страна. Всяка статия, подадена чрез теб, трябва да отговаря на критериите. Всеки, който я прочете, трябва да каже, че е поучителна, и да желае да я прочете. Само това е изпълнение на отговорността на водачите и работниците. Проверката на работата не е свързана с отбиване на номера, скандиране на лозунги, проповядване на доктрини или произволно поучаване на хората. Тя е свързана с проверка на ефективността и резултатите от работата, с проверка дали извършената от теб работа отговаря на критериите, дали постига резултатите от прилагането на работните разпоредби, дали отговаря на Божиите изисквания, кои области отговарят на критериите и кои не — това са нещата, които трябва да се проверяват. Това включва извършването на конкретна работа и е свързано със заложбите на хората, дали имат духовно разбиране, колко истина разбират, колко истина реалност притежават и способността им да гледат на нещата. Ако знаеш как да проверяваш работата и докато я проверяваш, можеш да откриваш проблеми, да схващаш сърцевината на проблемите, да улавяш същността на проблемите и да ги разрешаваш, и преди да предаваш статии със свидетелства, ги пресяваш според принципите, като гарантираш, че статиите, които предаваш, отговарят на критериите и са поучителни за тези, които ги четат,

тогава ти отговаряш на критериите за водач или работник и си свършил работата си, както трябва.

Повечето хора могат да вършат работата по осигуряване на напътствия, надзор и подтик. Когато са необходими проверка и пресяване обаче, това изпитва заложбите на водачите и работниците и дали те притежават истината реалност. Някои хора могат да осигуряват напътствия, да надзират работата и да кастрят или освобождават от длъжност и да се справят с неподходящ персонал, но не знаят как да оценят ефективността и резултатите от работата, която са възложили, дали тя е съобразена с работните разпоредби и как да се справят с това, ако не е съобразена. Повечето водачи и работници могат най-много да осигуряват напътствия, надзор и подтик, но когато става въпрос за проверка на работата, те не знаят какво да правят, нямат принципи и са объркани. Те си мислят: „Работните разпоредби са приложени, така че какво има да се проверява? Всички работят, никой не бездейства, хората, причиняващи прекъсвания и смущения, са отстранени, а тези, които трябваше да бъдат освободени от длъжност или изчистени, бяха третирани по съответния начин. Какво друго има да се проверява?“. Те просто са невежи. Проверката на работата изисква пресяване. Какво означава пресяване? Означава, че трябва да направиш заключение. Например надзорникът на работата по писане на статии със свидетелства за преживяване ти носи статия, като казва, че стилът на писане е доста добър, езикът е изчистен, а езиковият стил и темата на статията също са добри. Той обаче смята, че изглежда липсва практическо съдържание и статията не може да поучи хората, че трябва да бъде допълнена и подобрена, но самият той не може да прозре този въпрос, затова те моли ти да я погледнеш. Какво означава това, че те моли ти да я погледнеш? Означава, че има нужда ти да я пресееш. Как я пресяваш и дали я пресяваш добре, изпитва твоя действителен духовен ръст. Какво означава действителен духовен ръст? Означава дали разбираш истините принципи. Ако надзорникът не разбира принципите на писане на статии със свидетелства, не може да прецени дали една статия е практическа и истинска и не знае как да направи преценка, а ти си същият, неспособен да направиш преценка или да вземеш решение, това доказва едно: твоите заложби са приблизително същите като неговите и ти не си способен да пресяваш статии. Не е ли така? Истината, която разбираш, е приблизително същата като неговата и ти не можеш да прозреш проблемите, които той не може да прозре — това показва проблем. Ако можеш да прозреш проблеми, които той не може, и можеш да откриеш чрез проверка проблеми, които той не може, това доказва, че можеш да пресяваш статии. Например той счита, че повечето статии отговарят на критериите и са без значителни проблеми, но чрез твоята проверка и пресяване ти откриваш малка част, която не е съгласно критериите. Обясняваш проблемите в тези статии чрез разнищване и общение. Всички се съгласяват, че твоите доводи са разумни, съобразени са с принципите и не са издребняване, а наистина са

реални проблеми, и че те трябва да бъдат коригирани. Някои статии са кухи и им липсва практическо разбиране за преживяване. Някои статии имат практическо разбиране за преживяване, но не са изразени достатъчно конкретно. Някои статии цитират Божиите слова неподходящо, като не избират по-подходящи пасажи от тях, което води до по-лоши резултати. Някои статии имат неправилни гледни точки, с изопачено възприемане и липса на общение за разбирането на истината, като оставят читателите без поучение и лесно ги карат да развият негативност и погрешни разбирания, и така нататък. Ти можеш да откриеш и прозреш всички тези проблеми. Чрез твоето общение им помагаш да схванат принципите, даваш възможност на тези с преживявания да напишат истински свидетелства за преживяване. Ти избираш онези статии, които са поучителни и ценни за хората като свидетелства за преживяване, които са съгласно критериите, така че когато Божиите избраници ги прочетат, да се поучат. Междувременно онези статии, на които им липсва истинско разбиране за преживяване или които съдържат изопачено възприемане, биват отстранени. Ако правиш това, не пресяваш ли? Ако имаш такава способност да възприемаш нещата и да вършиш работа, не са ли достатъчни твоите заложби? Не изпълняваш ли отговорностите на водачите и работниците? (Да, така е.) Ако те смятат, че повечето статии са приемливи, и ти ги донесат за пресяване, а ти също смяташ, че повечето от тях са добри, но всъщност някои от тях имат проблеми и се нуждаят от по-нататъшен подбор, редактиране и коригиране на проблемите, но ти не можеш да ги прозреш — когато ги предадеш на Горното и Горното открие, че някои статии не са съгласно критериите, и ги отстрани — не означава ли това, че не си пресял правилно? От една страна, проверката на работата изпитва заложбите на водачите и работниците, а от друга, изпитва степента на тяхното разбиране на истината. Някои хора не могат да пресяват, защото заложбите им са лоши и следователно им пречат да го правят, те не разбират истината в тази област и не могат да прозрат проблемите. Техните проверки са просто отбиване на номера, без да знаят какво да проверяват. Някои хора имат достатъчно добри заложби, но тъй като разбирането им за истината е повърхностно, те могат да забележат проблемите, но не знаят как да ги разрешат. Тези хора все пак имат възможност за подобрение. Въпреки това, ако хората дори не могат да забележат проблемите, няма начин да напреднат.

Прилагането на работата по писане на статии със свидетелства за преживяване включва важна стъпка на проверка, която зависи от това дали водачите и работниците притежават истината реалност. Освен проверката на водачи и работници с относително лоши заложби, които са относително слаби, трябва също така да питате и да се осведомявате за тези със средни заложби. Ако средата не е подходяща, можете да изпратите някого да се осведоми и да разбере ситуацията, и да води подробни записки. Ако средата позволява, най-добре е лично да отидете и да общувате с надзорника на тази работа, да задавате въпроси, да се осведомявате

и да разбирате конкретната ситуация на тази работа, и да видите колко добре се прилага работата. В обобщение, щом работната разпоредба за писане на статии със свидетелства за преживяване бъде издадена, това не е нещо, което може да бъде приключено за един или два месеца. Това не е временна задача, а дългосрочна работа. Водачите и работниците не трябва просто да осигуряват напътствия, надзор, подтик и проверка в рамките на първите един-два месеца след издаването на работната разпоредба и да я считат за приключена. Вместо това те трябва да проследяват тази работа непрекъснато в дългосрочен план. За по-слабите църковни водачи те трябва да отидат и да осигурят лично напътствия. За църковните водачи, които могат самостоятелно да прилагат работните разпоредби, те също трябва да практикуват редовни проверки, за да разбират напредъка на работата и да разрешават всички възникнали проблеми. Това е отговорност на водачите и работниците. Следователно едно нещо е сигурно по отношение на водачите и работниците, които вършат работа: те никога нямат свободно време. Някои водачи и работници винаги си мислят: „Работните разпоредби са издадени и аз разговарях за това как да ги приложа. Свърших си работата, няма какво друго да правя. Така че ще свърша някои подходящи домакински задачи, като например да помогна с готвенето и дълга на домакин, или да купя някои ежедневни продукти, които липсват на братята и сестрите“. Те стават бездейни след като издадат работните разпоредби и смятат, че са приключили работата си и нямат какво повече да правят. Това показва, че не знаят как да вършат работата или да поемат отговорност за конкретни задачи. Всъщност щом различните работни разпоредби на Божия дом бъдат издадени, докато Горното не нареди спиране, работата трябва да продължи и не може да бъде прекъсната по средата. Например работата по писане на статии със свидетелства за преживяване — наредило ли е Горното да се спре това? Имало ли е някакво известие, което да казва да се спре тази работа? (Не.) И така, как трябва водачите и работниците да извършват тази работа? Не бъдете мотивирани само от краткотраен ентусиазъм. Когато работната разпоредба бъде издадена за първи път, вие сте много ентусиазирани, инициативни и нетърпеливи да извършите тази работа. След известно време обаче, ако Горното не подтиква, не издава нови наставления или не дава по-нататъшни указания за тази работна разпоредба, може да си помислите, че тъй като Горното не е подредило нищо ново, можете да пренебрегнете тази работа. Това не е приемливо. Това е занемаряване на отговорността. Независимо колко дълго е прилагана тази работа и независимо дали Горното се е интересувало, подтиквало или подчертавало тази работа през това време, щом тази работа ти е поверена, трябва да я поемеш и непрекъснато да я вършиш, като я изпълняваш добре. Какво означава „непрекъснато“? Означава, че докато Горното не нареди спиране, водачите и работниците трябва да осигуряват непрекъснато и постоянно напътствия, надзор, подтик, проверка и

проследяване на тази работа. Освен ако не се оттеглиш или не бъдеш освободен, докато заемаш поста си, тази работа е нещо, което трябва да вършиш добре като водач или работник. Това е също задача, която трябва непрекъснато да прилагаш и проследяваш. Как трябва да се практикува това? Всеки път, когато посещаваш дадена църква, трябва да питаш местните водачи и надзорника на тази работа: „Как вървят статиите със свидетелствата през този период? Има ли добри, относително трогателни статии със свидетелства? Има ли статии със специални преживявания?“. Ако кажат, че има, трябва да прегледаш тези статии. Ако те наистина съдържат практически преживявания и наистина поучават хората, трябва бързо да бъдат предадени. Всеки път, когато посещаваш дадена църква, първо трябва да попиташ за този въпрос. Това е конкретна задача, която трябва да приложиш, задължение, от което не можеш да се отклониш — това е твоя отговорност. Независимо дали Горното подтиква или се интересува от този въпрос, тази задача е включена в това, което трябва да направиш. Ако братята и сестрите са заети да изпълняват дълга си и нямат време да пишат статии със свидетелства, трябва да ги подтикнеш, като кажеш: „Писането на добри статии със свидетелства е много полезно за навлизането в живота на Божиите избраници, а също така е и важен дълг“. Някои водачи обаче казват: „Братята и сестрите смятат, че са написали всичките си преживявания и нямат какво повече да пишат“. Това твърдение правилно ли е? Всъщност много подробни преживявания не се забелязват от хората и биват пренебрегвани. Едва когато прочетат свидетелствата за преживяване, написани от други, те си спомнят, че също са имали подобни преживявания. Затова писането на статии със свидетелства за преживяване изисква внимателно обмисляне и разсъждение. Има много разбирания за преживявания, които си струва да бъдат описани. Основателна причина ли е това, че няма време за писане? Това е дълг, който хората трябва да изпълняват. Колкото и да са заети, трябва да отделят време за писане. Ако не знаят как да пишат статии със свидетелства, трябва да го продиктуват на някой друг, за да го редактира, и така да се получи добра статия. По този начин, чрез твоето подтикване и ръководство, се написва още една добра статия със свидетелство за преживяване. Знаеш ли колко много хора може да поучи тази статия? Колко хора могат да получат помощ и полза от нея? Ако не надзираваш и не осигуряваш ръководство, а местните църковни водачи също нямат чувство за бреме, като мислят, че братята и сестрите са написали всичките си свидетелства за преживяване и няма повече статии за писане, тогава тази добра статия със свидетелство за преживяване няма да се появи. Понякога, когато посещаваш дадена църква, някои братя и сестри разговарят с теб и казват: „През живота си съм претърпял всякакви несгоди. След като повярвах в Бог, също бях много преследван. На всяка стъпка от пътя Бог ме е водил. Видях Божиите чудни дела и осъзнах, че всичко е предопределено от Бог и че Бог наистина господства над

всичко — това е съвсем вярно!“. След като ти разкажат преживяването си, ги питаш дали са го записали като статия, а те казват: „Не, имам ниско ниво на образование и не мога да пиша. Освен това другите казват, че това преживяване не е ценно“. „Как може такова прекрасно преживяване да е без стойност?“ — им казваш ти. „След всяка стъпка от твоето преживяване дълбоко си усещал Божието върховенство, Божието водене и Божието предопределяне. Какво преживяване може да бъде по-ценно от това? Такива преживявания трябва да бъдат записани и да не се пропускат“. Тогава бързо организираш по-образовани братя и сестри да им помогнат да го редактират. В рамките на три дни се написва добра и отлична статия със свидетелство, която след това се превръща във видеоклип със свидетелство за преживяване. Всеки, който го гледа, казва: „Преживяването на главния герой е фантастично! Толкова е поучително да се гледа! Наистина показва, че Бог има върховенство над всичко — и това е самата истина! Това сега е потвърдено в още по-голяма степен и вярата ни в Бог се засили“. Други казват: „Тази статия със свидетелство за преживяване е написана много практично и е много трогателна. Би било още по-добре, ако бъде направена на филм!“. Много братя и сестри нетърпеливо очакват тя бързо да бъде направена на филм. И така, понеже водачите и работниците се отнесоха към църковната работа с отговорност и преданост, един случаен разговор успя да доведе до добра статия и добър материал за филм. Това е най-доброто свидетелство и най-добрата тема за свидетелстване за Божието върховенство и предопределяне. Такива истории могат да увеличат вярата на толкова много хора и да поучат мнозина! Какво мислите за водачите и работниците, които вършат работа по този начин? Те не се придържат към никаква формалност в работата си. Където и да отидат, задават въпроси, осведомяват се и общуват с братята и сестрите, интегрират се сред тях, без да си придават важност. Те не само имат чувство за бреме в сърцата си, но и силно чувство за отговорност. Като правят това последователно, те естествено постигат резултати. Няма ли това да бъде запомнено от Бог? Това са добри дела, нали? Кажете Ми, изнурително ли е да се свърши тази малка работа? Изисква ли страдание? Изисква ли да изкачваш планини със стръмни върхове или да се хвърляш в морета от огън? Не. Не е трудно. Просто изисква да вложиш сърцето си в това. С тази работа в сърцето си, където и да отидеш, задаваш въпроси и се осведомяваш: „Как напредва работата? Имало ли е добри статии със свидетелства през този период? Знаете ли как да насочвате братята и сестрите, които имат преживявания, но все още не са написали статии, за да ги разкажат? Знаете ли как да им помогнете да се изразят и да ги напътствате да ги напишат?“. Където и да отидеш, винаги трябва да разговаряш за този въпрос, да вършиш неща, свързани с тази работа, и да говориш думи, свързани с тази работа. Дали практикуването по този начин не прави работата на водачите и работниците по-богата? Може ли да има ситуация, в която да си бездеен, без работа за вършене?

(Не.) Могат ли водачите и работниците, действащи по този начин, да се уморят или да умрат от изтощение? (Не.) Те няма да се уморят или да умрат от изтощение, работата ще има резултати и ще бъде запомнена от Бог. Ако работиш по този начин, мнозина ще се поучат, а братята и сестрите ще почувстват, че писането на статии със свидетелства за преживяване е ценно и смислено. Преди те смятаха, че преживяванията им нямат стойност, но чрез твоите напътствия разбраха как да пишат статии със свидетелства за преживяване. Това също е от полза за тяхното навлизане в живота. Само когато работиш по този начин, изпълняваш отговорностите на водачите и работниците.

След като разговаряхме за това как водачите и работниците трябва да проверяват работата, научихте ли се как да я проверявате? Проверката на работата не е свързана с търсене на грешки или с дребнавост, а по-скоро с това да се види как е свършена работата, дали е била уредена, дали има някой, който отговаря за нея, как напредва, в какво се изразява напредъкът, дали работата върви гладко, дали е извършена според принципите, дали дава резултати и така нататък. Същевременно трябва да наблюдавате, преглеждате и оценявате ефективността на работата, а впоследствие въз основа на това да намирате по-добри и по-подходящи начини за прилагането ѝ. По отношение на дадена работна разпоредба, като например подредбата по писане на статии със свидетелства за преживяване, докато Горното не е наредило тя да спре, тази работа трябва непрекъснато да се проследява и прилага, и това е от полза за навлизането в живота на Божиите избраници. Ако някои хора смятат, че вече има достатъчно свидетелства за преживяване и че Божиите избраници не могат да ги прочетат всичките, може ли тогава тази работа да бъде спряна? Не може да бъде спряна. Колкото повече свидетелства за преживяване има, толкова по-добре. Колкото повече са, толкова по-изобилни ще бъдат те — това най-много помага на Божиите избраници да навлязат в истината реалност. След като прочетат тези свидетелства за преживяване, някои новоповярвали ще знаят как да преживяват Божието дело. След като преминат през период на преживяване и придобият резултати, те естествено ще са способни да пишат статии със свидетелства за преживяване. Някои хора с повърхностни преживявания също могат да бъдат поучени, като прочетат тези относително по-дълбоки свидетелства за преживяване, и могат да постигнат по-дълбоки преживявания и да пишат по-добри статии със свидетелства. Тези свидетелства са от полза както за хората от религиозните среди, така и за Божиите избраници в Божия дом. Следователно работата по писане на статии със свидетелства за преживяване никога не може да спре. Водачите и работниците трябва непрекъснато да проследяват тази работа и не бива да я спират по никаква причина или извинение. Това е важна точка от работата в църквата. Водачите и работниците трябва да поемат инициативата в писането на статии със свидетелства за преживяване. Тази практика най-добре разкрива дали притежават истината

реалност. Ако не могат да пишат статии със свидетелства за преживяване, те не отговарят на критериите за водачи или работници и не могат да вършат реална работа и трябва да бъдат освободени от длъжност и отстранени. След като свършат добре тази работа, водачите и работниците трябва непрекъснато да посещават различни църкви, за да се информират за напредъка на работата. Те могат да задават въпроси и да научават за работата: „Няколкото братя и сестри във вашата църква, които са относително усърдни в стремежа си, всички имат известни преживявания — могат ли да напишат няколко статии със свидетелства?“. Те трябва също така да попитат онези, които току-що са приели истинския път, как са го изследвали и как са стигнали до приемането му, и дали могат да запишат впечатленията си относно това. Водачите и работниците не само трябва непрекъснато да се информират, да научават, да проследяват и да прилагат тази работа, но също така трябва да проверяват колко добре върви прилагането: „През този период уредихте ли хора да вършат тази работа? Колко статии със свидетелства за преживяване са написани? Колко отговарят на критериите? Какъв е делът на статиите, които отговарят на критериите?“. Надзорникът отвръща: „След последното общение в нашата църква вече са написани някои статии със свидетелства за преживяване и са предадени няколко статии, които отговарят на критериите. Ние непрекъснато вършим тази работа“. Това е добре. Това означава, че си свършил тази задача правилно. Предвид това, има ли пряка връзка между способността на една църква да създава истински статии със свидетелства за преживяване и ролята на водачите и работниците? От една страна трябва непрекъснато да разговаряш за този аспект на работата. От друга страна, трябва да даваш пример, непрекъснато да се информираш за работата, а също така да участваш в нея и да я проследяваш. След като я проследиш за известен период и след това напуснеш тази църква, по-късно трябва да се върнеш, за да провериш прилагането. Нима водачите и работниците не трябва да правят точно това? Това е отговорността на водачите и работниците.

Водачите и работниците трябва да се отнасят сериозно към всяка работна разпоредба, издадена от Божия дом, и да я прилагат сериозно. Трябва често да използвате работните разпоредби, за да сравнявате и да проверявате цялата работа, която сте свършили. Освен това трябва да изследвате и да премисляте кои задачи не сте свършили добре или не сте изпълнили правилно през този период. Трябва бързо да наваксате и да се осведомите за всяка възложена и изисквана от работните разпоредби задача, която е била пренебрегната. Ако си зает с конкретна задача и не можеш да се измъкнеш, можеш да повериш на други хора да проверят и да проследят работата, която не е била свършена добре. Недей само да издаваш заповеди и да мислиш, че задачата е завършена, след като си я възложил и организирал, след което просто да си стоиш безучастно. Като водач отговаряш за цялата работа, а не само за една задача. Ако видиш, че

дадена задача е особено важна, можеш да я надзираваш, но трябва да намериш време да проверяваш, да ръководиш и да проследяваш и други задачи. Ако се задоволяваш само с доброто изпълнение на една задача и след това считаш нещата за приключени, и възлагаш други задачи на други хора, без да се интересуваш или да питаш за тях, това е безотговорно поведение и е неглижиране на отговорността. Ако си водач, тогава независимо за колко задачи отговаряш, твоя отговорност е постоянно да задаваш въпроси за тях и да се осведомяваш, като същевременно ги проверяваш и разрешаваш проблемите своевременно, още с възникването им. Това е твоята задача. И така, независимо дали си регионален водач, областен водач, църковен водач или всеки друг водач на екип или надзорник, след като вече си наясно с обхвата на отговорностите си, трябва често да изследваш дали вършиш реална работа, дали си изпълнил отговорностите, които трябва да бъдат изпълнени от даден водач или работник, както и кои задачи от няколкото, които са ти поверени, не си свършил, кои не искаш да свършиш, кои са довели до лоши резултати и по отношение на кои не си схванал принципите. Това са все неща, които трябва често да изследваш. Същевременно трябва да се научиш да разговаряш с други хора и да им задаваш въпроси, както и да се научиш как да разпознаваш в Божиите слова и в работните разпоредби план, принципи и път за практикуване. Ако някоя работна разпоредба, независимо дали е свързана с администриране, с персонала или с църковния живот, или какъвто и да е друг вид професионална работа, засяга отговорностите на водачите и работниците, то това е отговорност, която водачите и работниците трябва да изпълняват, и е в рамките на това, за което водачите и работниците отговарят — това са задачите, за които трябва да се грижиш. Естествено приоритетите трябва да се определят в зависимост от ситуацията. Никоя работа не може да изостава. Някои водачи и работници казват: „Нямам три глави и шест ръце. Има толкова много задачи в работните разпоредби. Категорично не мога да се справя, ако ми поверят всички тях“. Ако има някои задачи, с които лично ти не можеш да се заемеш, тогава организирал ли си някой друг да ги свърши? След като го организира, проследи ли и задава ли въпроси? Провери ли работата му? Несъмнено си имал време да попиташ и да извършиш проверка? Определено си имал време! Някои водачи и работници казват: „Мога да върша само по една работа. Ако ме помолите да извърша проверка, мога да проверя не повече от една задача наведнъж. Повече от това е неизпълнимо“. Ако случаят е такъв, ти си некадърник, заложбите ти са изключително слаби, нямаш никаква работоспособност, не ставаш за водач или работник и трябва да се оттеглиш. Просто върши някаква работа, която е подходяща за теб — не причинявай забавяния в църковното дело и в житейското израстване на Божиите избраници, защото заложбите ти са твърде слаби, за да вършиш работа. Ако ти липсва този разум, ти си егоист и подлец. Ако заложбите ти са на средно ниво, но си способен да проявяваш внимание към Божиите

намерения, готов си да се обучаваш и не си сигурен, че можеш да свършиш работата добре, тогава трябва да потърсиш няколко души с добри заложби, които да ти сътрудничат в работата. Това е добър подход и се счита за наличие на разум. Ако заложбите ти са твърде слаби и наистина не си способен да се справиш с тази работа, но въпреки това искаш да продължиш да заемаш тази позиция и да се наслаждаваш на ползите от нея, тогава си егоист и подлец. Водачите и работниците трябва да притежават съвест и разум — това е от изключително значение. Без дори тази човешка природа те категорично не могат да бъдат водачи или работници, а дори и да свършат малко работа, ще бъдат лъжеводачи, които само ще вредят на Божиите избраници и ще застрашават църковното дело. Водачите и работниците трябва да проявяват внимание към Божиите намерения. Те в никакъв случай не бива да бъдат авторитарни и да поемат всичко сами само за да се окаже накрая, че не вършат добре никаква работа и забавят цялото църковно дело, както и навлизането в живота на Божиите избраници. Няма ли това да е голямо прегрешение? Следователно хората с твърде слаби заложби категорично не могат да бъдат водачи и работници. Тези, на които им липсва богобоязливо сърце и които не могат да проявят внимание към Божиите намерения, в още по-голяма степен не могат да бъдат водачи и работници. Те не могат да бъдат поставяни начело на нито една задача. Като водачи и работници за тях е важно да имат самосъзнание. Ако не можеш да вършиш реална работа, но въпреки това искаш да поемаш всичко сам и обичаш да се наслаждаваш на предимствата на статуса, това е самото определение за лъжеводач и ти трябва да бъдеш освободен и отстранен.

След като разговаряхме за отговорностите, които водачите и работниците трябва да изпълняват по отношение на работните разпоредби на Божия дом, сега имате ли път за това как водачите и работниците трябва да се отнасят към работните разпоредби и как да ги прилагат? (Да.) Има ли някакви трудности? Сред различните задачи, очертани в отговорностите на водачите и работниците, за които разговаряхме, някои хора може да се съсредоточат само върху един или два аспекта, а други може дори да не са способни да изпълнят един или два аспекта. За водачите и работниците, които могат да се съсредоточат върху един или два аспекта на работата, ако имат достатъчно заложби и могат да се научат да проследяват и други аспекти на работата, тогава те в общи линии отговарят на критериите. Ако обаче останат само на нивото на проповядване на доктрини и провеждане на събирания, но не могат да вършат конкретна работа, и когато бъдат помолени да участват в проверката и проследяването на конкретни задачи, те се притесняват, нямат планове, стъпки или пътища, които да следват, и не знаят какво да правят, това показва слаби заложби. Могат ли хора със слаби заложби да прилагат работните разпоредби? (Не.) Такива водачи и работници не отговарят на критериите. Как трябва да се справяте с такива водачи и работници? Кажете им:

„Работните разпоредби бяха издадени и ние имаме ясно разбиране какви задачи да изпълняваме и какви принципи да спазваме, но ти не знаеш какво да правиш и нямаш път, който да следваш. И въпреки това все още имаш наглостта да разговаряш с нас и да ни проповядваш. Трябва незабавно да се оттеглиш! Ти не си годен да бъдеш водач или работник, ти не можеш да изпълняваш тази отговорност. Бързо я предай на някой компетентен! Спри да скандираш лозунги тук, никой не иска да слуша!“. Това уместен начин ли е за справяне със ситуацията? (Да.) Ако не можеш да свършиш работата, какъв е смисълът сляпо да скандираш лозунги! Всеки може да прочете думите в работните разпоредби, всеки може да изрича доктрини — всичко е свързано с това как ти всъщност го правиш. Ако не можеш да го направиш, тогава не си подходящ да бъдеш водач или работник. Никоя задача не е толкова проста, колкото две и две прави четири. Всяка задача изисква водачите и работниците да разработят конкретни планове за прилагане в рамките на принципите въз основа на конкретната ситуация. Същевременно те трябва да знаят как да надзиравт, да проверяват и да проследяват, докато работата не бъде приложена правилно, като напълно отговаря на изискванията на работната разпоредба, даде плод и доведе до резултати. Само тогава те са изпълнили отговорностите на водачите и работниците. Само тогава те отговарят на критериите за водачи и работници.

Отношение и проявления на лъжеводачите спрямо работните разпоредби

Току-що разговаряхме за това какви са отговорностите на водачите и работниците по отношение на работните разпоредби на Божия дом. След това ще разговаряме за това какви проявления имат лъжеводачите. Сред лъжеводачите, които сте срещали, какво е тяхното отношение към работните разпоредби? Какви действия и проявления показват? Лъжеводачите обикновено разбират от думите на работните разпоредби какво трябва да се направи, какви са конкретните изисквания на Горното и кои са конкретните работни проекти, но го разбират само на ниво доктрина. Те все още не разбират или не прозират напълно конкретните принципи, критерии и пътища за практикуване при прилагането на работните разпоредби. След като получат работните разпоредби, те също отбиват номера, като разговарят за това как да се върши работата и как да се издават и прилагат работните разпоредби. Но колкото и да разговарят, това е само буквално, доктринално разбиране на работните разпоредби. Що се отнася до това как конкретно да се приложат работните разпоредби и какви резултати могат да бъдат постигнати, както и колко ефективно ще бъде прилагането, ако изберат определени хора да вършат работата или ако изберат определен план за прилагането ѝ, или дали могат да бъдат постигнати целите и резултатите, изисквани от работните разпоредби, те не са наясно и не са сигурни по отношение

на тези аспекти. Когато лъжеводачите прилагат работните разпоредби, те обикновено просто провеждат събиране, за да проповядват някои думи и доктрини, да възложат работата, да споменат няколко Божии изисквания и след това карат всички да изразят своята решимост. Те считат, че по този начин вършат своята работа. Вярват, че щом са възложили работата, назначили са отговорник и са споменали резултатите, които Божият дом изисква, те са изпълнили своята отговорност. След това се чувстват напълно спокойни, сякаш работата е свършена. Нямат представа кога да проверят работата, какви проблеми и трудности могат да възникнат в нея и кои проблеми могат и кои не могат да бъдат разрешени от подчинените им. Също така не знаят кои важни задачи трябва да бъдат проследени и за кои трябва да се осигурят напътствия. Например важни стъпки като надзираване, подтикване и проверка никога не минават през ума на лъжеводачите. Малко по-добрите лъжеводачи, за които може да се каже, че имат известна съвест и не искат да получават нещо даром, вярват, че трябва да свършат някаква работа. Те посещават църквата и питат братята и сестрите дали имат някакви проблеми. Някой им казва: „Ние, братята и сестрите, често имаме спорове, когато сме заедно. Когато мненията ни се различават, спорим безкрайно и разкриваме избухливост“. Лъжеводачите казват: „Това е лесно за разрешаване“, след което провеждат събиране, на което разговарят: „Хората трябва да се учат на толерантност и търпение. Те трябва да се учат да бъдат смирени, да не бъдат надменни и да се учат на покорство. Това е Божието намерение. Всеки, който разкрива покварен нрав, трябва да се самоанализира и да приема кастрене, а не да живее според покварения си нрав“. След като са разговаряли за цялата тази доктрина, те казват: „Можете да се справите с останалите въпроси сами. Аз не съм много вещ в техническите въпроси. Във всеки случай проведох това събиране за вас. Вие просто вършете работата, както сметнете за добре. Ключовото и важно нещо е да бъдете предани в изпълнението на дълга си и да не се вкопчвате в собствените си идеи“. След като изслушат това, хората разсъждават и казват: „Нашият проблем не е само разкриването на поквара, избухливост и егоистични желания, но също така сме несигурни и не сме наясно с някои технически въпроси и не знаем как да действаме в съответствие с принципите. Този проблем не е разрешен!“. Лъжеводачите отговарят: „Четете повече Божиите слова. Щом покварения нрав, който разкривате, бъде изкоренен, тези въпроси също ще бъдат разрешени“. Работата, в която лъжеводачите са най-умели, е да бълват доктрини и да скандират лозунги. Те не предвиждат честите проблеми, които могат да възникнат в работата. Когато някой повдигне въпрос, те имат само едно решение, а именно да обяснят с някои думи и доктрини, след което да предложат някакво увещание или съвет и да считат въпроса за приключен. Те не могат да измислят никакви конкретни планове и не могат да осигурят правилни напътствия и помощ. Не е ли работата на лъжеводачите проста и лесна? Където и да отидат, те просто

проповядват, като се съсредоточават предимно върху говоренето на доктрини и скандирането на лозунги. Тази ситуация е доста често срещана сред водачите и работниците, нали? Те не могат да прилагат конкретна работа и не знаят как да изпълняват, да прилагат или да проследяват издадените работни разпоредби. Те не знаят какви са техните работни отговорности или какви задачи трябва да изпълняват. Когато бъдат помолени да свършат конкретна работа, те просто скандират лозунги. Когато някой повдигне въпрос, те го използват като възможност да започнат да проповядват. Ако бъде повдигнат ключов въпрос, който не могат да разрешат, те прибягват до кастрене и порицаване на хората. Те нямат други решения и изобщо не могат да разрешат проблемите и отклоненията, които възникват в работата. Това е основна характеристика на лъжеводачите. Има и лъжеводачи, от които се иска да приложат дадена работна разпоредба и да проверят какви трудности възникват по време на изпълнението на работата — ако могат да разрешат трудностите, трябва да го направят своевременно. Ако не са способни, могат да съберат някои въпроси и да потърсят помощ по-нагоре и Горното ще ги разреши. Но това, което се случва, е, че когато отидат на място, за да участват в тази работа, те свикват всички на събирания по цял ден и освен че откриват кой с кого има конфликти, кой с кого спори винаги, чия човешка природа не е много добра, кой има изопачено възприемане, кой е надменен и винаги се вкопчва в собствените си идеи, кой е лаком и мързелив, кой прилича на неверник и кои хора са зли, те не могат да установят никакви проблеми или трудности, които възникват при прилагането на работата, нито могат да видят тези въпроси. Смятате ли, че такива водачи и работници могат да изпълняват работата си? (Не.) Къде е проблемът? (Техните заложби са твърде слаби, нямат способност да разпознават и не могат да установяват проблеми.) Колко такива водачи има около вас? Могат ли вашите водачи да установяват проблеми? Ако бъде издадена работна разпоредба и водачите и работниците само скандират лозунги и проповядват, без никакви конкретни планове или стъпки за прилагане на работната разпоредба, без да знаят как да вършат работата, тогава работата не може да бъде приложена. Тя на практика се оказва несъстоятелна. Ключът към това колко добре се прилага дадена работна разпоредба в църквата и нейната ефективност се крие в това дали водачите и работниците могат да вършат реална работа. Ако водачите и работниците имат добри заложби, работоспособност и преданост, тогава работната разпоредба ще бъде приложена добре. Ако водачите и работниците имат слаби заложби, объркани са и им липсва работоспособност, тогава независимо дали в църквата има някой талантлив в областта на работата или колко са готови братята и сестрите да дадат своя принос, работната разпоредба не може да бъде приложена, камо ли да се постигнат някакви резултати.

Работата на лъжеводачите се ограничава до това, което хората могат да видят на повърхността. Дори когато прилагат работни разпоредби, това е само

формалност, без абсолютно никакво последващо проследяване или проверка. Тяхната работа остава просто на нивото на отбиване на номера. Зад нея няма никаква реална сила и тя не постига никакви резултати. Например при работата по писане на статии със свидетелства за преживяване, след като получи тази работна разпоредба, лъжеводачът свиква хората на събирания, за да разговарят и да разгледат различни въпроси, които не разбират по отношение на работните разпоредби. След като приключи с проповядването на доктрини и хората изглежда са разбрали, лъжеводачът си мисли: „Работата е възложена, така че какво трябва да направя аз? Тъй като Божият дом изисква писане на статии със свидетелства за преживяване, аз също трябва да пиша. Ако не пиша, няма ли хората да имат ниско мнение за мен като водач?“. Той разсъждава вкъщи какво да напише и след един ден все още не е написал нищо. Мисли си: „Писането на статия е доста трудно. Обикновено смятам, че имам преживявания, но защо изчезват, когато започна да пиша? Къде отидоха тези преживявания? Не, аз имам преживявания, просто методът на писане ме затруднява. Твърде много излизах и общувах с хора, което ме разсейва и ми пречи да се концентрирам. Не може винаги да разговарям и да обсъждам работата с хората. В противен случай умът ми ще продължи да се лута и няма да съм способен да напиша статията. Трябва да отделя малко време на спокойствие, за да обмисля внимателно как да я напиша правилно, преди да мога да пиша“. Той е превърнал писането на статии в своя основна задача, а работата, която един водач или работник трябва да върши, третира като второстепенна задача. Прекарва цял ден в писане на статии вкъщи, без да обръща внимание на прилагането на работата и без да научава или да схваща колко хора в различните църкви могат да пишат статии или дали има подходящи хора, които да ръководят и да пресяват работата — той няма представа за тези неща. Минава един месец и той не само не е написал статия сам, но и не знае как напредва тази работа в църквата. Какъв е проблемът тук? След като е издадена работната разпоредба, някои църковни водачи със слаби заложби не знаят как да вършат реална работа. Подобно на този човек, те просто проповядват някои думи и доктрини и скандират лозунги, и това е всичко. За тях няма значение дали братята и сестрите са готови да пишат или не. Водачите не ги подтикват и не ги напътстват, а още по-малко ги поправят. А лъжеводачът не се занимава с такива водачи и работници. Някои братя и сестри пишат един вид статии, а други — друг вид, но няма кой да пресее дали това, което пишат, е практическо и в съответствие с принципите. Братята и сестрите не разбират принципите и не знаят кого да попитат. Те просто пишат, защото им е казано, подчиняват се на подредбите на Божия дом. Има и такива, които имат преживявания, но им липсва образование. Тези хора нямат кой да им помогне да редактират статиите си и никой не се заема да организира този въпрос. Възникват всякакви проблеми, а къде са водачите и работниците? Какво правят те? Те са в „уединение“ и пишат статии! Лъжеводачите не знаят с какво трябва да се занимават или какви

задачи трябва да изпълняват. Работните разпоредби се прилагат по най-различни начини в църквата, като се предприемат различни подходи, а те не питат изобщо за тези неща. Когато братята и сестрите се сблъскват с различни проблеми, докато изпълняват дълга си, и им докладват за тези проблеми, те не ги разрешават. В резултат на това се натрупват много проблеми и трудности, а също така се натрупват всякакви статии със свидетелства за преживяване, без никой да ги редактира, преглежда или пресява. И въпреки това лъжеводачите не проследяват и не проверяват тези въпроси, а братята и сестрите не могат да ги намерят, когато имат проблеми. Лъжеводачите не осъзнават, че тази работа е тяхна отговорност и че трябва да я проследяват. Не са ли те боклук? (Да, така е.)

Като се наблюдава как даден водач или работник прилага работата, както и ефективността и резултатите от нея, се изпитва дали той отговаря на критериите. Така също се изпитва неговата човешка природа, неговите заложби и работоспособност, както и дали има чувство за бреме. Когато лъжеводачите получат работна разпоредба, те я считат за изпълнена, след като са разговаряли за нея. Не участват, не надзират, не подтикват и не проверяват прилагането, нито го проследяват. Не разбират, че тези задачи са това, което трябва да вършат, не разбират, че тези задачи са техни отговорности като водачи и работници. Те смятат, че да бъдеш водач или работник изисква само да можеш да проповядваш. Не са ли те тъпаци? Могат ли тъпаци да отговарят на критериите за водачи и работници? (Не.) Те не могат да отговарят на критериите за водачи и работници, но въпреки това си мислят, че са доста добри и считат, че могат да вършат работата. Не им ли хлопа дъската? Не могат да приложат дори толкова проста задача като писането на статии със свидетелства за преживяване. Това е една от най-лесните задачи — просто мобилизирай хората с добри заложби и житейски опит да пишат статии със свидетелства, а след това проследи и осигури ръководство. Някои водачи и работници имат средни заложби и ниско образователно ниво, не са добри в работата с текст, но могат да възложат на подходящи хора да отговарят за това. По този начин все пак могат да вършат някаква реална работа. Ако дори не знаят на какви хора да възложат да отговарят и да извършват пресяване, те не могат да вършат работата и са лъжеводачи. Някои хора казват: „Лъжеводачът може да не е способен да върши работа с текст поради слаби заложби и ниско образование, но би трябвало да може да върши друга работа“. Основателно ли е това твърдение? (Не.) Защо не е основателно? (Работата по писане на статии със свидетелства за преживяване е проста. Ако не могат да я обяснят ясно или да я приложат, тогава със сигурност не могат да се справят с други задачи. Те не знаят как да вършат или да проследяват работата.) Това показва, че техните заложби са твърде слаби. Те са тъпаци. Мислят, че да бъдеш водач или работник е като да бъдеш чиновник на големия червен змей: стига да се научат да ласкаят, да говорят големи приказки, да скандират лозунги и да се занимават с измами, като лъжат началниците си и крият

неща от тези под тях, те могат да се утвърдят и да получават държавна заплата. Не разбират, че най-важният аспект на това да бъдеш водач или работник е да се научиш да вършиш реална работа. Те си представят задачата на водачите и работниците като много проста. В резултат на това не вършат никаква реална работа и стават лъжеводачи.

Какви други конкретни проявления имат лъжеводачите? Могат ли лъжеводачите да прозрат и да схванат принципите и критериите, изисквани в работните разпоредби? (Не.) Защо не могат? Те не могат да прозрат какви са принципите на тази работа и не могат да извършат щателна проверка по отношение на нея. Когато възникнат специални ситуации по време на конкретното прилагане на работата, те не знаят как да ги разрешат. Когато братята и сестрите ги попитат какво да правят в някоя от тези ситуации, те се объркват: „Това не е споменато в работната разпоредба, откъде да знам как да се справя?“. Ако не знаеш, как можеш да приложиш тази работа? Ти дори не знаеш, но въпреки това искаш от другите да я приложат — това реалистично ли е? Разумно ли е? От една страна, когато лъжеводачите и лъжеработниците прилагат работните разпоредби, те нямат представа за стъпките и плановете за прилагане на работните разпоредби. От друга страна, когато възникнат проблеми, те не могат да извършат проверка според принципите, изисквани от работните разпоредби. Поради това, когато възникнат безброй най-различни проблеми по време на прилагането на работните разпоредби, те са напълно неспособни да ги разрешат. Тъй като в ранните етапи лъжеводачите не могат да установят или да предвидят проблемите и не могат да разговарят предварително, а в по-късните етапи, когато възникнат проблеми, те не могат да ги разрешат, а само празно проповядват доктрини и сляпо прилагат правила, проблемите продължават да се повтарят и да съществуват, като някои видове работа страдат от забавяне в прилагането, а други видове работа не се прилагат в достатъчна степен. Например по отношение на работната разпоредба на Божия дом за премахване и отлъчване на хора, когато лъжеводачите извършват тази работа, те премахват само очевидните зли хора, антихристи и зли духове, които причиняват прекъсвания и смущения, както и неверниците, които всички братя и сестри намират за отблъскващи и отвратителни. Все пак обаче има някои, които трябва да бъдат премахнати, а именно онези прикрити, коварни, лукави зли хора и антихристи. Братята и сестрите не могат да ги прозрат, нито пък лъжеводачите. Всъщност според работните разпоредби на Божия дом тези хора вече са достигнали нивото да бъдат премахнати. Тъй като обаче лъжеводачите не могат да ги прозрат, те все още считат тези хора за добри и дори ги повишават, развиват и използват за важна работа, като им позволяват да държат властта и да заемат важни работни позиции в църквата. Може ли тогава да се приложи работната разпоредба на Божия дом за премахване и отлъчване на хора? Могат ли различните проблеми да бъдат напълно разрешени? Може ли работата по

разпространяване на евангелието да протича нормално? Очевидно е, че работните разпоредби на Божия дом не могат да бъдат приложени напълно и много важна работа не може да бъде свършена добре. Тъй като хората, използвани от лъжеводачите, нямат никаква истина реалност и дори могат да извършват злодеяния, това пречи на доброто извършване на различните видове църковно дело. Лъжеводачите използват тези зли хора, като им позволяват да изпълняват важен дълг и да поемат важна работа в църквата, дори позволяват на тези зли хора да управляват приношенията. Това ще прекъсне ли и ще смути ли църковното дело? Ще причини ли загуби на Божиите приношения? (Да.) Това е много сериозно последствие. Тъй като лъжеводачите не могат да прозрат тези хора, не са способни да ги пресяват и позволяват на тези зли хора да поемат важни задачи, работата бива напълно провалена. При изпълнението на дълга си тези зли хора винаги действат нехайно, мамят висшестоящите и крият неща от нисшестоящите, и не вършат реална работа. Те действат с умишлено безразсъдство, подвеждат хората и извършват всякакви злодеяния. Лъжеводачите обаче не могат да ги прозрат и докато забележат проблемите, вече се е случило голямо бедствие. Например в пастирския район Хънан някои зли хора, които са станали водачи, са използвали различни достойни за презрение средства, за да откраднат Божиите приношения. Откраднали са огромни суми и тези суми никога не са били възстановени. Това има ли нещо общо с факта, че водачите и работниците са избрали и използвали неправилните хора? (Да.) Според работните разпоредби, ако човек не може да прозре избраните хора, първо може да им възложи да вършат някаква проста работа, а след това може да проследи работата им и да ги наблюдава за известен период от време. На хора, които не могат да бъдат прозрени, категорично не трябва да се възлага никаква важна работа, особено ако тя е свързана с риск. Едва след дълго наблюдение и прозиране на тяхната същност трябва да се вземат решения как да се отнасяте към тях и как да се справяте с тях. Лъжеводачите не работят според работните разпоредби и не могат да схванат принципите. Още повече, те не могат да прозрат хората и използват неправилните хора. Това води до загуби както в църковното дело, така и в Божиите приношения. Това е бедствието, донесено от лъжеводачите. Антихристите умишлено използват зли хора, докато лъжеводачите са объркани, не могат да прозрат никого и не могат да прозрат същността на каквито и да било проблеми, които установят. Те използват хора и им възлагат работа единствено въз основа на чувствата си. Повечето от хората, уредени от лъжеводачите, са неподходящи. Те причиняват загуби на църковното дело, с последствия, идентични на тези от умишленото използване на зли хора от страна на антихристите. Лъжеводачите със слаби заложби и неспособност да вършат работа също носят доста сериозни последствия, нали? (Да.) Затова не си мислете, че само антихристите нарушават работните разпоредби. Лъжеводачите също могат да нарушават работните разпоредби. Дори да не е умишлено, естеството на това в

крайна сметка пак е нарушение на работните разпоредби. Лъжеводачите, поради това че не разбират истините принципи и не са способни да прозрат хората или нещата, в крайна сметка нарушават работните разпоредби и са неспособни да вършат реална работа. Това забавя църковното дело и вреди на Божиите избраници. Естеството и последствията от техните действия са същите като тези на антихристите, които вършат работата, като също причиняват загуби на църковното дело и вредят на навлизането в живота на братята и сестрите.

Когато лъжеводачите вършат работа и прилагат работни разпоредби, те просто отбиват номера и превръщат всичко в пълна бъркотия. Те са доста самоправедни и никога не търсят, нито разговарят, а глупаво си мислят, че имат добри заложби. Осмеляват се да предприемат действия и могат да говорят красноречиво. Тъй като братята и сестрите ги избират или Божият дом временно ги повишава и развива, те си мислят, че отговарят на критериите за водачи и могат да изпълняват отговорностите си. Нямат ни най-малка представа, че са нищо и че не могат да изпълнят нито една от отговорностите на водачите и работниците. Нямат мярка за собствените си недостатъци, просто безсрамно се осмеляват да вършат неща. В резултат на това, след като се издадат различни работни разпоредби, те не могат да приложат нито една от тях според изискванията на Горното. Всяка работна разпоредба, с която се заемат, се превръща в пълна бъркотия и пълен хаос. Прилагат административната работа лошо, не им е ясно колко новоповярвали са придобити чрез проповядване на евангелието, как да се основават църкви, да се избират водачи и дякони и как да се води църковен живот. Що се отнася до това кой има най-добри резултати в ръководенето на евангелската работа, кой свидетелства най-ефективно, кой е най-подходящ за поене на църквата, възложеният дълг на кои ръководители на екипи трябва да бъде адаптиран или те да бъдат освободени от длъжност заради безотговорност и как да се разрешават проблемите, които възникват в определени аспекти на работата, лъжеводачите не са наясно с всички тези конкретни задачи и превръщат работата си в пълна бъркотия. По отношение на различните професионални задачи в църквата, които изискват по-високо ниво на технически експертен опит, лъжеводачите също ги превръщат в пълна бъркотия. Те нямат никаква представа как конкретно да изпълняват тези задачи. Дори да искат да се осведомят за тях, не знаят как да го направят. Искат да попитат Горното как да подходят към тези задачи, но дори не знаят как да формулират въпросите си. В резултат на това работата не може да бъде свършена. Дори простата задача по управление на активите, изисквана от работните разпоредби — възлагане на подходящи хора да опазват и разпределят активите и да създават различни системи — е нещо, с което лъжеводачите не могат да се справят. Те я превръщат в пълна бъркотия. Лъжеводачите са в пълно объркване по отношение на всяка задача, с която се заемат. Когато ги попитат дали са приложили работните разпоредби, те се чувстват

горди и уверено казват: „Да, приложил съм ги. Всеки има копие от работните разпоредби и всеки знае каква работа изисква Божият дом“. Ако ги попитате как са го направили, да обяснят конкретните работни стъпки, кои задачи са свършени относително лошо, кои задачи са свършени по-гладко, дали всяка задача е свършена правилно, кои задачи се нуждаят от непрекъснато проследяване и проверка и дали са открити някакви проблеми след проверката, те не знаят отговора на нито един от тези въпроси. Някои лъжеводачи, откакто са станали водачи, дори не знаят какви задачи трябва да изпълняват или какъв е обхватът на тяхната отговорност. Това не е ли още по-притеснително? Имат ли повечето водачи и работници в момента този проблем в различна степен? (Да.)

Критерият за изпитване дали водачите и работниците отговарят на изискванията

Чрез днешното общение разбирате ли вече по-ясно отговорностите, които водачите, работниците и надзорниците трябва да изпълняват? Имате ли по-добра представа в съзнанието си? По-точно ли е разбирането ви за ролята на водачите и работниците? (Да.) От една страна, водачите и работниците са придобили известно разбиране за това кои задачи трябва да изпълняват. От друга страна, всички останали вече имат някои пътища за това как да разпознаят дали даден водач или работник отговаря на критериите. Според изискванията на деветата отговорност на водачите и работниците отговарят ли на критериите повечето водачи и работници? (Не.) И така, кои водачи и работници могат да започнат да отговарят на критериите и кои не могат? Тези със заложби, които отговарят на критериите, с известен практически опит, с известни принципи в справянето с нещата и с чувство за бреме за църковното дело, могат да отговарят на критериите като водачи и работници след известен период на обучение. Хората със слаби заложби и без способност за възприемане обаче, които не могат да схванат принципите, независимо колко много истина им се разяснява в общение, не могат да отговарят на критериите като водачи и работници и могат само да бъдат отстранени. Следователно, ако искаш да станеш водач или работник, който отговаря на критериите, и искаш да бъдеш избран от другите за водач или работник, първо трябва да прецениш дали заложбите ти са достатъчни. Как можеш да оцениш това? Като видиш дали можеш да прилагаш работни разпоредби. Вземи една скорошна работна разпоредба, прочети я и се изпитай, за да видиш дали имаш стъпките и плановете за нейното прилагане. Ако имаш идеи и планове и знаеш как да я приложиш, тогава трябва да поемеш работата като свой неотменен дълг, когато братята и сестрите те изберат. Ако след като прочетеш работната разпоредба обаче умът ти е празен, изобщо не можеш да прозреш кой е най-подходящ да му бъде възложено да отговаря за работата, а още по-малко можеш да прозреш как конкретно да приложиш различните елементи от църковно дело, нито знаеш как да

разговаряш, да надзираваш, да проверяваш и да проследяваш, и нямаш наум стъпки или планове за прилагане, но някои братя и сестри погрешно смятат, че си много талантлив и подходящ да бъдеш водач или работник, какво трябва да бъде твоето отношение? Трябва да кажеш: „Благодаря ти за похвалата, но всъщност нямам много талант. Нямам необходимото — преценил си ме погрешно. Ако ме избереш за водач, това ще забави църковното дело. Знам собствения си духовен ръст. Дори не знам как да приложа проста работна разпоредба — нямам представа откъде да започна и нямам никакви насоки. Без разбиране на истината църковното дело не може да бъде изпълнено добре. Дори Горното да ме назначи, няма да мога да я свърша. Наистина не съм подходящ за тази роля“. Какво мислиш за такова признание? Този подход показва разум. Хората, които казват това, имат много повече разум от лъжеводачите. Лъжеводачите никога не биха могли да кажат нещо с толкова много разум. Лъжеводачите си мислят: „Мен ме избраха, значи трябва да съм водач. Защо да не съм? Талантлив съм, значи го заслужавам. Проблем ли е да не можеш да прилагаш работни разпоредби? Кой се ражда научен как да го прави? Не е ли нещо, което мога да науча? Стига да мога да проповядвам, това е достатъчно. Имам духовно разбиране, познавам и разбирам Божиите слова, мога да разговарям и мога да намеря пътя на практикуване в Божиите слова. Умел съм в изкореняването на покварения нрав на хората и на различните им състояния. Прилагането на работните разпоредби на Божия дом не е голяма работа. Не е ли това просто административна управленска работа? Преди съм учил административно управление, така че тази част от работата на Божия дом не е проблем за мен!“. Такъв човек не е ли в опасност? (Да.) Къде се крие опасността? Можете ли да прозрете този въпрос? (Той не може да върши работата и ще прекъсва и смущава делото на Божия дом, като не само вреди на себе си и на братята и сестрите, но и забавя делото на Божия дом.) Само вреда ли е това? До това ли води то в крайна сметка? Ако беше само това, все пак можеше да се поправи. Ключовият въпрос е, че ако един лъжеводач продължи да изпълнява ролята си дълго време, той ще тръгне по пътя на антихристите и в крайна сметка ще стане антихрист. Мислиш ли, че да бъдеш водач или работник е толкова просто? Със статуса идва изкушението, а с изкушението идва опасност. Каква е тази опасност? Това е вероятността да се тръгне по пътя на антихристите. Най-лошото последствие от следването на пътя на антихристите е да станеш антихрист.

Някои хора казват: „Някои лъжеводачи просто имат по-слаби заложби, но човешката им природа не е лоша. Могат ли те да следват пътя на антихристите?“. Кой е казал, че ако човешката природа не е лоша, това означава, че няма да следват пътя на антихристите? Колко лоши трябва да бъдат, за да се считат за антихристи? Можеш ли да прозреш това? Ако един лъжеводач продължи да изпълнява ролята си дълго време, той вече е поел по пътя на антихристите. Има ли разлика между това да следваш пътя на антихристите и да станеш антихрист?

(Не.) Спомнете си: какъв път следват тези лъжеводачи? Лъжеводачите не вършат конкретна работа, нито са способни да вършат конкретна работа, но въпреки това искат да стоят на високи позиции, за да поучават другите и да карат хората да ги слушат и да им се подчиняват. Това следване на пътя на антихристите ли е? Какво е последствието от следването на пътя на антихристите? (Те естествено стават антихристи.) Въпреки че лъжеводачите не са вродено антихристи или зли хора, ако следват пътя на антихристите дълго време без надзор или без някой да ги докладва и освободи от длъжност, могат ли те да заграбят властта и да установят независими царства? (Да.) В този момент не са ли станали те антихристи? И така, виждате ли — не е ли опасна ролята на лъжеводача? (Да.) Да бъдеш лъжеводач вече е много опасно. Въпреки че в момента разнищваме лъжеводачите и не засягаме антихристите, има връзка между същността на тези две неща. Всъщност лъжеводачите следват пътя на антихристите. Следването на този път естествено ще ги доведе до това да станат антихристи, което се определя от тяхната природа същност. В този момент няма нужда да се гледа тяхната човешка природа същност. Само пътят им определя дали са антихристи. Помислете за онези лъжеводачи, които са били освободени от длъжност. Ако не са били освободени от длъжност навреме, тогава, съдейки за тяхната същност по това как са се държали и какво са разкрили по време на мандата си, щели ли са те в крайна сметка да тръгнат по пътя на антихристите? Щели ли са да станат антихристи? Всъщност някои хора вече са показали признаци на това и Божият дом своевременно ги е освободил. Ако не са били освободени от длъжност, са щели да започнат да живеят на гърба на църквата и да подвеждат хората. Щели са да започнат да се държат като чиновници или господари на високи позиции, да командват хората, да издават заповеди и да карат другите да им се подчиняват, сякаш са Бог. Дори са щели да твърдят, че са доведени до съвършенство от Бог и че са хора, използвани от Бог. Това не е ли притеснително? И така, как трябва да гледаме на състоянията и проявленията на такива лъжеводачи и как да ги окачествяваме? Те могат предварително да бъдат окачествени като лицемери, като хора, които живеят на гърба на църквата, като фарисеи. А какво се случва, ако това продължи да се развива? Въпреки че лъжеводачите може да не са толкова жестоки или нечестиви като антихристите и въпреки че на повърхността може да изглеждат способни да понасят несгоди и да вършат тежка работа, да помагат на другите на всяка крачка и да са способни да бъдат търпеливи и толерантни към хората, точно както фарисеите, които са пътували по суша и море, за да проповядват и да работят, какво значение има това в крайна сметка? Ако не могат да изпълнят нито една задача, с какво техните действия и поведение се различават от тези на фарисеите? Техните дела в сътрудничество ли са с Божието дело, или се съпротивляват на Божието дело и го смущават? Ясно е, че те се съпротивляват на Божието дело и възпрепятстват нормалния напредък на

различните точки от църковното дело. Това не е ли същото като поведението на фарисеите и на онези пастори и старейшини в религиозния свят? Лъжеводачите са точно като тях. И така, как трябва да ги окачествим? Какво ще се случи, ако лъжеводачите продължат да действат? Те не само няма да успеят да приложат работните разпоредби на Божия дом, но и ще започнат да ги осъждат, критикуват, съдят, заклеймяват и да вършат други подобни неща — ще се появи цяла поредица от антихристки модели на поведение. Те не само не прилагат работните разпоредби, но и намират различни извинения, за да се съпротивляват и да възпрепятстват тяхното прилагане. Това не е сътрудничество с Божието дело, а възпрепятстване и смущаване на работата на Божия дом. Това е използване на собствените им представи и фантазии, както и на властта и статуса, дадени им от Божия дом, за да възпрепятстват прилагането на работните разпоредби на Божия дом. Не е ли това същността на проблема? (Да.) Лъжеводачите не вършат реална работа и не могат да изпълняват различните задачи, подредени от Горното, но въпреки това отстояват статуса си, за да проповядват на хората, като смятат, че са „главите“, предводителите на Божиите избраници. Това вече ги прави антихристи — истински антихристи. Това окачествяване на такива хора точно ли е? Изключително точно е, без никаква грешка! Това не е логическо разсъждение, а окачествяване, основано на тяхната същност. Хората, които не могат да прилагат работните разпоредби на Божия дом, са лъжеводачи, и хората, които не прилагат работните разпоредби на Божия дом, също са лъжеводачи. Преди да бъдат разкрити като фарисеи, те могат да бъдат окачествени като лъжеводачи. Обаче от момента, в който станат фарисеи и заживеят на гърба на църквата, разчитат на „миналите си постижения“ и заемат позиции, без да прилагат работни разпоредби или да вършат конкретни задачи, като се превръщат в препънникамъни за работата на Божия дом, такива хора трябва да бъдат окачествени като антихристи. Как да окачествите дали някой е лъжеводач или антихрист? Лъжеводачът се окачествява въз основа на това дали може да прилага работни разпоредби и да върши реална работа. Хората, които не прилагат работни разпоредби и не вършат реална работа, са лъжеводачи. Обаче ако знаят, че не могат да вършат истинска работа и не могат да прилагат работните разпоредби от Горното, но въпреки това искат да отстояват статуса си, за да проповядват и да скандират лозунги, за да спечелят сърцата на хората, и пренебрегват работните разпоредби на Божия дом, и очакват Божият дом — предвид факта, че са вярвали в Бог много години и са страдали за църковното дело много години — да ги задържи, за да могат да живеят на гърба на църквата и да използват Божия дом като старчески дом, като продължават да подвеждат братята и сестрите, като дори искат властта да оформят дискурса и правомощия за вземане на решения, тогава такива хора са антихристи. Ето как определяте дали някой е лъжеводач или антихрист. Ясен ли е този принцип и критерий за окачествяване? (Да.)

Деветата отговорност на водачите и работниците е свързана предимно с работните разпоредби. Дали даден водач или работник прилага работните разпоредби, е критерият за изпитване дали отговаря на изискванията. Оценяването дали водачите и работниците са истински или лъжливи въз основа на това дали вършат църковното дело според работните разпоредби, е най-точният метод. Използването на тяхното отношение към работните разпоредби за разпознаване и разнищване на лъжеводачите и за определяне дали са лъжеводачи или антихристи е напълно справедливо. Оценяването на водачите и работниците въз основа на това как прилагат работните разпоредби, дали могат да прилагат работните разпоредби и ефективността и задълбочеността на тяхното прилагане е справедливо и разумно за всеки водач или работник. Целта не е някой да бъде умишлено затрудняван. Можете ли да разпознаете, че някои лъжеводачи не прилагат работните разпоредби и в крайна сметка стават антихристи? Това твърдение основателно ли е? (Да.) Защо е основателно? (Защото лъжеводачите не прилагат работните разпоредби и заемат позициите си, за да установят свои собствени независими царства. Това означава, че вече са поели по пътя на антихристите.) Това е явлението — каква е същността на проблема? Неприлагането на работните разпоредби е съпротива срещу Бог и противопоставяне на Бог. Какво означава да се противопоставяш на Бог? Тези, които следват пътя на антихристите, се противопоставят на Бог, застават в пряка опозиция на Него. Ако някой е просто лъжеводач, той не знае как да върши работата или да прилага работните разпоредби. Той не се съпротивлява умишлено на Бог. Качествата на антихристите обаче са много по-сериозни по своето естество от тези на лъжеводачите. Някои лъжеводачи отдавна следват пътя на антихристите. Тези хора започват с това, че не вършат реална работа и не прилагат работни разпоредби. След като са били водачи дълго време и са способни да проповядват някои думи и доктрини, те чувстват, че позицията им е сигурна, че имат капитал и че са придобили престиж сред хората. Тогава се осмеляват да започнат да правят каквото си искат и да се противопоставят на Бог. Винаги се надценяват, като смятат, че са придобили престиж сред братята и сестрите, че думите им имат тежест и следователно трябва да имат абсолютно право на изказване и правомощия за вземане на решения във всичко, което правят. Мислят, че хората трябва да ги слушат, че хората трябва да им пазят репутацията, ако се изложат, докато правят нещо, или ако сбъркат думите си — както и Божият дом. Божият дом трябва да се консултира с тях по всички възникнали въпроси и да им дава дял от добрите неща, а те трябва да получават по-добри предимства и по-висока похвала от другите. Мислят, че Бог също трябва да ги гледа по различен начин. Предвид възприеманите от тях предимства и превъзходство, те смятат, че Божият дом не бива лесно да ги кастри или да разобличава покварения им нрав пред другите, а още по-малко да ги освобождава от длъжност, без да се съобразява с чувствата

им. Такива хора са в опасност. Те разчитат на „миналите си постижения“. Те са фарисеи и вече са станали антихристи. Това не се ли определя от тяхната природа същност? Ако някой се стреми към истината и притежава истината реалност, би ли предявил тези неразумни изисквания към Божия дом и към Бог? (Не.) Има един тип хора, които, след като са работили дълго време, смятат, че са придобили статус и имат капитал, и така развиват такива мисли и такова чувство за превъзходство. Що за хора са това? Това са хора със същността на антихрист. Тъй като не се стремят към истината и следват пътя на антихристите, те са надменни и самоправедни, и предявяват всякакви неразумни изисквания към Бог и към Божия дом. Разчитат на „миналите си постижения“, живеят на гърба на църквата, вкопчват се в статуса си и в крайна сметка стават антихристи. Това е типичен антихрист. Има ли такива хора в църквата? Всеки, който се гордее, че е духовен човек, е от този тип. Те очевидно са безполезни и не могат да вършат никаква конкретна работа, но въпреки това се смятат за духовни, смятат се за хора, на които Бог гледа благосклонно и които са обект на Неговото усъвършенстване. Смятат, че са възлюбени Божии синове, че са победители. Какъв път следват такива хора? Хора, които се стремят към истината ли са? Хора, които се покоряват на истината ли са? Хора, които се покоряват на устроеното и подреденото от Бог ли са? Категорично не, сто процента не. Те са хора, които се стремят към статус, репутация и благословии и вървят по пътя на антихристите. Когато такива хора заемат позиция дълго време, като служат като лъжеводачи дълго време, те неизбежно стават антихристи. Антихристите са пречки за делото на Божия дом. Те не могат да вършат работа според работните разпоредби и не могат да следват Божията воля или да правят неща според Божиите изисквания. Още по-малко могат да се откажат от своя статус, репутация и интереси, за да вършат работата на църквата, защото са антихристи.

Общението по деветата отговорност на водачите и работниците е предимно за прилагането на работните разпоредби. Дали даден водач или работник отговаря на критериите и изпълнява отговорностите си, се определя предимно от това как прилага работните разпоредби и от резултатите от това прилагане. Разбира се, този критерий се използва и за разобличаване на лъжеводачите и пътищата, които следват, както и за последствията, които те носят за църковното дело и за навлизането в живота на Божиите избраници. Всички тези определяния, преценки и окончателни окачествявания се основават на прилагането на работните разпоредби от страна на лъжеводачите. Прилагането на работните разпоредби е основна задача, така че определянето дали даден водач или работник отговаря на критериите въз основа на това дали прилага добре работните разпоредби е много реалистично и изключително основополагащо. Освен това придържането на всеки водач и работник към този критерий е напълно разумно и справедливо, без никаква нечистота.

24 април 2021 г.

ОТГОВОРНОСТИТЕ НА ВОДАЧИТЕ И РАБОТНИЦИТЕ (11)

На предишното ни събиране обсъдихме точка девета от отговорностите на водачите и работниците, която гласи: „Предавайте точно, издавайте и прилагайте различните работни разпоредби на Божия дом в съответствие с изискванията му, като осигурявате напътствия, надзор и подтик, и като проверявате и проследявате статуса на прилагането им“. Тогава разговаряхме за отговорностите, които водачите и работниците трябва да изпълняват, и за работата, която трябва да вършат, като разнищихме и някои от моделите на поведение на лъжеводачите. Макар че не разговаряхме в детайли как точно водачите и работниците трябва да прилагат всяка работна разпоредба, все пак разговаряхме за спецификата на принципите на изпълнението на тези разпоредби и за това какво трябва да правят водачите и работниците. Чрез общението ни по точка девета добихте ли по-конкретно и точно определение за работата, която трябва да вършат водачите и работниците? Сега вече ясно ли ви е каква е работата, която трябва да вършат водачите и работниците? Основното е да изпълняват работата съгласно Божиите изисквания и съгласно работните разпоредби на Божия дом. В общи линии това е. Сега би трябвало всички да сме наясно. За това каква работа трябва да извършва водачът или работникът в Божия дом, както и за това какви са неговите отговорности, би трябвало да сме разговаряли доста конкретно в точка девета. В общи линии тя е изчерпателна. Обхватът на отговорностите на водачите и работниците е ограничен и работата, която трябва да извършват, както и начинът, по който трябва да я извършват, също са ясно изложени. Ако въпреки тези ясни указания някой все още не знае как да върши конкретната работа, това вече е проблем на слабите му заложби. Такъв тип лъжеводачи са неспособни да вършат работа. Съществува и друг тип лъжеводачи: те уреждат работата единствено въз основа на собствените си представи и фантазии и използват хората произволно, което неизбежно води до случая с хилавото бебе и многото баби. Работата не просто не е свършена добре, а е доведена до пълен безпорядък, без възможност да се продължи. Лъжеводачите никога не изпълняват работните разпоредби, камо ли да вършат реална работа. Те просто вършат работата, която им харесва, като се съсредоточават само върху работата, свързана с рутинни въпроси. Когато работят, те знаят само как да раздават заповеди и да скандират кухи лозунги и доктрини. Никога не проследяват работата, нито се интересуват дали е ефективна. Това е един от типовете лъжеводачи. Накратко казано, независимо от обстоятелствата, ако един водач не може да върши реална работа или не върши реална работа, ако не може да изпълнява отговорностите на водачите и работниците или да осъществява делото на Божието поръчение, и ако не успява да приложи различните задачи, уредени от Божия дом — тогава той е лъжеводач.

Сега, чрез нашето общение за деветте отговорности на водачите и работниците и разобличаването на различните начини, по които се проявяват лъжеводачите, придобихте ли вече основно знание и разбиране за това как се изпълняват отговорностите на водачите и работниците? (Да.) Тогава струва ли ви се лесна за вършене работата в Божия дом? Високи ли са изискванията към човека? Прекомерни ли са? (Не са високи. Всички те са изисквания, които можем да изпълним.) Има ли водачи и работници, които казват: „Има твърде много неща и видове работа, които Божият дом изисква от нас. Колкото по-високопоставен е един водач, толкова по-голям е обхватът на неговата работа и за толкова повече неща от работата отговаря. Ако трябва да свършим тази работа добре и да я видим приложена според изискванията на Горното, ние бихме умрели от изтощение, нали?“. Някой припаднал ли е от изтощение, задето е свършил добре цялата конкретна работа, задето е приложил всеки елемент от работата, където трябва? (Не.) Някой разболял ли се е от изтощение? Дали някой е толкова зает, че да няма време да яде или да спи? (Не.) Някои може да кажат: „Как така „не“? Някои хора наистина се изтощават, докато вършат църковна работа, защото дълго време не могат да се хранят редовно или да работят и почиват по установен начин, с балансиран режим на труд и почивка. Накрая се сдобиват с болести от изтощение“. Чували ли сте да се случва подобна ситуация? (Не.) Имало ли е някой, който, след като е чул разясненията по точка девета и е видял конкретното съдържание на различните елементи от работата в Божия дом, както и изискваните от него критерии за водачите и работниците при извършването на тази конкретна работа, да е изпитал страх и уплаха? Дали този човек счита, че: „Не е лесно да си водач или работник. Без здраво тяло, добри заложби, широко сърце и свръхчовешка енергия и сила, кой би могъл да свърши добре работата?“. Някой имал ли е такава мисъл? Основателна ли е тя? (Не.) Какво я прави неоснователна? Първо, когато вършат работата на Божия дом, независимо от ранга си и дали отговорността им е цялостна или е свързана с отделен елемент от работата, водачите и работниците трябва да вършат добре поне основната си работа, заедно с не повече от един-два допълнителни елемента от работата. Дори да са натоварени с цялостната работа, това не означава, че трябва да прилагат цялостно проследяване или насочване. Трябва да се съсредоточат върху поемането на отговорност за най-важната работа или едновременно с това да обръщат внимание на слабите звена в определени елементи от работата. Някои хора може да са пълни с енергия, да имат силно чувство за отговорност и добри заложби, да са способни да извършват широк кръг от разнообразни задачи, но основната им работа се състои най-вече само от един-два елемента. По отношение на другата работа, те трябва само да питат за нея, да отправят запитвания за нея, да се опитват да я разберат и да разрешават само проблемите, които установят. Това е едната страна на въпроса. Другата страна е, че дори

едновременно да се занимават с няколко елемента от работата, те трябва да разчитат само на основните надзорници при изпълнението на тези елементи от работата. Всичко, което те правят, е да надзират различните елементи от работата, да ги проверяват и да дават насоки за тях. Основната работа, която самите те трябва да вършат, все пак е отделен елемент от работата. А човек би ли се изтощил от вършенето на отделен елемент от работата? (Не.) Ако човек има достатъчно добри заложби и гъвкав ум, той ще подреди работата разумно по отношение на разпределението на времето и начините за постигане на ефективност. При него няма да има безпорядък без възможност за напредък. Той няма да изглежда толкова зает — ще работи по установен ред — но работата няма да е неефективна и ще дава добри резултати. Това е човек със заложби, който знае как да разпределя разумно работната сила и времето. Хората без заложби или с лоши заложби създават бъркотия, с каквато и работа да се захванат. Те са доста заети всеки ден, но с какво са заети, самите те не могат да кажат със сигурност. Нямат график, нямат представа за времето. Събуждат се доста рано и си лягат доста късно. Не могат да се хранят редовно — но по отношение на ефективността на работата, те изобщо не вършат реална работа. Това не е ли пример за изключително лоши заложби? (Да, така е.) Този тип хора изглеждат постоянно заети всеки ден без почивка, но не могат да стигнат до същината на работата, нито могат да разграничат кое е спешно, кое може да почака, и са неефективни в разрешаването на проблемите. Това забавя работата. Те са неспокойни до степен, че сърцето им ще се пръсне, и им излизат афти в устата. Дори в тези случаи обаче не припадат от изтощение. Хората с лоши заложби може да работят повече от осем часа на ден, но ефективността на работата им е много по-ниска от тази на хората с добри заложби. Така че те трябва да са заети, нали? Трябва да са — те не могат да постигнат резултати, дори когато са заети. Ако не бяха заети, работата щеше да се парализира. Става въпрос за човек с толкова лоши заложби, че не е способен да бъде компетентен в работата или да я поеме. Освен това има много аспекти в работата на Божия дом и изискванията по отношение на служителите и времето са донякъде строги. При повечето хора, когато са малко по-заети, това е с цел да се стремят към съвършенство и да постигнат добри резултати, защото работата на Божия дом е различна от тази в предприятията и фабриките в невярващия свят: там се изискват икономически ползи, докато ние наблягаме на резултатите от работата. Но тъй като повечето хора са с лоши заложби, безпринципни са и са изключително неефективни в работата си, на тях им отнема повече време, за да постигнат резултати. Повечето от вас сега нямат негативни мисли относно отговорностите на водачите и работниците, нали? Едно нещо е сигурно: водачите и работниците няма да се сринат от изтощение, когато работят според изискванията на Божия дом. Отвъд тези външни, обективни фактори, има и нещо друго, в което можете да бъдете

сигурни: ако човек има бреме и е с определени заложби — не пренебрегвайте факта, че съществува и делото на Светия Дух — тогава, при някои проблеми, които не може да си представи или да предвиди, и при някои въпроси, през които не е преминавал преди и не ги е преживял, Светият Дух ще му дава постоянни напомняния, ще го просветлява и ще му помага във всеки момент. Работата на църквата не разчита изцяло на човешката сила, енергия и бреме, за да бъде свършена — част от нея трябва да се уповава на делото и водачеството на Светия Дух, което повечето хора са преживели. Затова, откъдето и да се погледне, изпълнението на отговорностите е нещо, което един водач или работник трябва да постигне. Това не е допълнително изискване към него. Когато невярващите работят в света, те действат въз основа на личните си заложби. Изпълнението на дълг в Божия дом е различно: човек не го изпълнява само въз основа на заложбите си — той трябва да разчита и на разбирането си на истините принципи, ако иска да постигне резултати. Понякога хората трябва и да си помагат взаимно, да си сътрудничат хармонично, ако искат да изпълнят добре дълга си. Някои хора може да попитат: „Работата в Божия дом изисква ли от нас да се „отдадем на задачата и да се стремим да даваме всичко от себе си до смъртта си“? „Пролетните копринени буби тъкат, докато умрат“ — трябва ли да постигнем това? Божият дом ще ни остави на мира едва когато умираме от изтощение ли?“. Това ли изисква Бог от човека? (Не.) Нашето общение относно изискванията за отговорностите на водачите и работниците има за цел единствено да даде на хората яснота и разбиране за това как да си сътрудничат с Божието дело според истините принципи и работните методи, които Бог изисква, така че Неговото дело да може да напредва по подреден и ефективен начин и Неговите слова и Неговото дело да са способни да постигнат по-добри резултати сред Неговите избраници. Единият аспект е свързан с развитието и разпространението на делото. Другият е свързан с това Божиите слова и Божието дело да постигнат въздействието, което би трябвало да постигнат, върху онези, които Го следват. Това са отговорностите на водачите и работниците и именно това трябва да постигнат те в работата си.

Десета точка: пазете надлежно и разпределяйте разумно различните материални вещи в Божия дом (книги, различно оборудване, зърно и т.н.) и извършвайте редовни проверки, поддръжка и поправки, за да сведете до минимум повредите и прахосничеството. Също така не позволявайте на злите хора да ги придобият

Днес ще продължим с общение по десетата точка от отговорностите на водачите и работниците: „Пазете надлежно и разпределяйте разумно различните материални вещи в Божия дом (книги, различно оборудване, зърно и т.н.) и извършвайте редовни проверки, поддръжка и поправки, за да сведете до минимум повредите и прахосничеството. Също така не позволявайте на злите хора да ги

придобият“. Точка девета е относително всеобхватно изискване към водачите и работниците — точка десета е друг голям раздел от работата, който включва друго конкретно изискване по отношение на отговорностите на водачите и работниците. Тази част от работата включва предмети, които принадлежат на Божия дом, някои от които са закупени, за да се посрещат жизнените нужди на хората, които изпълняват дълга си на пълно работно време, а други включват оборудване, материали и т.н., които са закупени за делото по разпространение на евангелието. Има също така и някои книги с Божии слова и други подобни неща, които засягат навлизането в живота на братята и сестрите и които трябва да се съхраняват от Божия дом. Това са неща, които засягат вярата на хората в Бог. Има общо три категории: предмети, необходими за живота, предмети, необходими за работата, и предмети, необходими за вярата в Бог. Независимо дали тези предмети са закупени от Божия дом, или са принесени от братята и сестрите, щом веднъж станат притежание на Божия дом, те се превръщат в част от въпроса за управлението и разпределянето на материалните вещи от страна на водачите и работниците. Макар външно тази работа да не изглежда толкова важна в сравнение с църковния живот, с административната работа или с професионалната работа и макар да не е нещо, което трябва да бъде включено в дневния ред — тя все пак е важна работа, която водачите и работниците трябва да вършат. Различните предмети на Божия дом са свързани с работата, живота, ученето и всички подобни неща на всички служители, които изпълняват дълг, така че тяхното опазване и разумно разпределяне са много важни и не трябва да се пренебрегват.

Надлежно опазване

Освен доброто вършене на административната работа на църквата и поддържането на добър църковен живот, за водачите и работниците още по-важно е доброто вършене на делото по разпространение на евангелието, както и различните дейности, свързани с него. Наред с това различните материални вещи на Божия дом също трябва да бъдат надлежно управлявани. Тези неща трябва да бъдат добре опазвани. Не допускайте да мухлясват или да бъдат нападнати от насекоми и не позволявайте на хората да ги присвояват, сякаш са тяхна частна собственост. Божият дом има и конкретни изисквания и стъпки за това как водачите и работниците да вършат добре тази работа. Те трябва да започнат с проверка на това дали служителите, които управляват тези вещи, са подходящи, дали са отговорни хора, дали знаят как да ги управляват и дали могат усърдно да изпълняват отговорността си — дали тези неща ще бъдат опазени добре в техните ръце. При съхраняването на зърно например, влажно ли е мястото, където то се съхранява през дъждовния сезон — когато времето е влажно и има много дъжд? Проверяват ли го навреме хората, които управляват това? Ако зърното се навлажни, изнасят ли го да изсъхне? Управляват ли тези неща толкова стриктно,

сякаш са техни собствени? Притежават ли такава човешка природа? Имат ли такава преданост? Те трябва да започнат с проверка на хората, които управляват тези неща, за да видят каква е тяхната човешка природа, дали имат съвест и дали са добродетелни. Ако изглежда, че даден човек има добра човешка природа и е добросърдечен, и мнозинството от хората дават добри отзиви за него, но ти не знаеш дали е подходящ да управлява вещите в Божия дом, какво трябва да правиш тогава? Трябва да проследяваш, да проверяваш и да надзираваш. След известно време трябва да се поинтересуваш за нещата, за да видиш дали съхраняващият е изпълнил отговорността си. При зърното например най-голямата опасност е влагата. Съхраняващият трябва да проверява дали зърнохранилището е влажно и дали има вероятност да се появят насекоми в зърното, и трябва да намери някой, който разбира от такива неща, за да се консултира с него и да придобие разбиране за това какви практики могат да гарантират, че зърното няма да се навлажни и да мухляса или че няма да бъде нападнато от насекоми. След като зърното бъде прибрано, съхраняващият трябва често да проверява зърнохранилището или да отваря прозорците за проветрение. Това би било истинско изпълнение на неговата отговорност. Ако съхраняващият поеме инициативата да прави тези неща, без да е необходимо да бъде подтикван или да му се напомня, тогава той е надежден, което е успокояващо. Ами какво да кажем тогава за хората, които опазват различните видове оборудване — подходящи ли са те за тази задача? Все още не знаете. Трябва да проверите и тях. Как се опазва по-голямата част от оборудването — електроника, мебели, съоръжения и т.н., ако не се използва често? Грижи ли се съхраняващият за него и поддържа ли го? Извършва ли редовни проверки на електрониката, включва ли я, пуска ли я? Като разпитате наоколо, може да научите, че този, който съхранява тези неща, прави това редовно. Тези неща може просто да си стоят неизползвани, но по тях няма прах, което означава, че някой често идва да се грижи за тях — ще видите, че съхраняващият си върши работата, че изпълнява отговорността си. Тогава можете да бъдете спокойни. Има и книги с Божии слова. Всяка от тях се набавя трудно, а освен това книгите с Божиите слова са по-важни за всеки вярващ в Бог от всяко друго нещо — повече от зърното, електрониката или друг такъв предмет. Така че по отношение на тези неща е още по-важно да намерите подходящ човек, който да ги управлява, и подходящо място, където да се съхраняват. Необходими са също така подходящо проветрение, надзор и проверка — не може да се допусне книгите да се навлажнят или намокрят, или да бъдат изгризани от мишки. За всички тези неща трябва да се внимава. И така, подходящи ли са за задачата хората, които управляват такива вещи? Трябва често да проверявате и това. Ако съхраняващите са мързеливи, небрежни и невнимателни, някои вещи ще бъдат повредени, ако не от влага и мухъл, то от насекоми. Всичко това са загуби, причинени от недостатъчно наблюдение и проверка от страна на водачите и работниците. Ако съхраняващите се грижат надлежно за тези вещи, тази

отговорност на водачите и работниците е изпълнена. Независимо дали става въпрос за големи, или малки вещи, и дали те се използват често, или не, щом са в категорията на вещи, принадлежащи на Божия дом, трябва да се уреди някой да ги управлява. Всяка вещ трябва да е в безопасност, независимо от вида ѝ и къде се съхранява, и трябва да се гарантира, че нищо лошо няма да ѝ се случи. Това означава да си предан и отговорен. Ако се установи, че даден човек, който управлява вещи, е неподходящ, какво трябва да се направи? Възложеният му дълг трябва веднага да се адаптира и трябва да се намери някой, който да го замести. Някои хора например са безделници, обичат да ядат, но не и да работят, и не поемат отговорност. Те се отнасят небрежно към църковните вещи, сякаш са обществена собственост, и си мислят, че стига да не бъдат изгубени, няма проблем. Що се отнася до това дали тези вещи са мухлясали, или нападнати от насекоми, или са повредени, те нито се интересуват, нито питат за това. Винаги, когато ги попиташ, те казват, че са ги проверили и всичко е наред. Всъщност те не са ги проверявали от дълго време. И тогава идва ден, когато някой внезапно открива, че зърното е мухлясало, а кабелите на някакво оборудване са прегризани от мишки, и дори книгите с Божиите слова са толкова навлажнени, че написаното в тях е размазано и неясно. Не е ли твърде късно да разбереш за тези неща едва тогава? (Да, щетата е сторена.) Това е резултат от неправилното управление. Тогава човекът, който ги управлява, не е ли неподходящ? Не е ли с лоша човешка природа и не е ли неморален? (Да, така е.) Невярващите биха нарекли такъв човек неморален, а ние какво казваме? Че човешката природа на този човек е лоша, че той не е предан. Той не може да изпълни дори тази малка отговорност. Не може да свърши дори нещо, за което се изискват само малко усилия, малко съвест и човешка природа. Дали този човек все още е вярващ в Бог? Дори невярващите поддържат възгледа: „Прави всичко възможно, за да се справяш предано с всичко, което са ти поверили“ — този човек не отговаря дори на минималния етичен критерий на невярващите, така че очевидно е неподходящ да служи като член на екипа по управление на вещи. С неподходящите хора трябва да се справяте своевременно и да им намерите подходящи заместници. Ако не се доверяваш на служителите, които управляват вещи, и нямаш време сам да проверяваш нещата, или не можеш да проследяваш и да проверяваш нещата поради някаква обстоятелствена причина, какво трябва да се направи в такъв случай? Можеш да накараш човека, който управлява нещата, да напише гаранции, в които се казва, че ако настъпи щета по управляваните от него вещи, той ще плати за нея или че ще е готов да приеме всякакво наказание от Божия дом. Въпросът трябва да се разреши в съответствие с административната система. Ако един водач или работник може да върши работата си до това ниво, той ще изпълнява отговорността си.

Всяка материална вещ на Божия дом, независимо дали е голяма, или малка, дали е скъпа, или евтина, дали я ползваш, или не, ако ти е възложено да я управляваш, тогава тя е твоя отговорност. Тази работа попада в обхвата на

отговорностите на водачите и работниците, така че трябва да намериш подходящ човек и подходящо място, за да бъде тази вещ надлежно опазена. Не позволявай вещите на Божия дом да бъдат повредени. При опазването на книгите с Божии слова например — след като един водач или работник е уредил подходящ служител за тях — той все пак трябва да се интересува какво се случва от време на време: „Напоследък бяха издадени много книги, но не бъди небрежен, дори да са останали по-малко. При съхраняването на книги най-важно е да не се допуска да се навлажнят или да бъдат повредени от слънцето, както и да не се смачкат и деформират“. От време на време той трябва да се интересува и да отправя запитвания. Ако са пристигнали нови книги, трябва да попита колко добре се опазват, дали всички ще се поберат на първоначалното място и ако не, дали е намерено друго място за тях, и какво е това място, дали е безопасно и сухо, дали книгите са добре съхранявани, и ако има притеснение за мишки, дали има нужда от отглеждане на котка. Всичко това са неща, които водачите и работниците трябва да правят, и тяхна отговорност е да ги изпълняват. Тази работа може да изглежда донякъде незначителна, но тя също е една от задачите, които водачите и работниците трябва да извършват редовно. Не я подценявай — тя трябва да се приема на сериозно. Тези неща може да са обществена собственост и да не принадлежат на едно лице, но трябва да бъдат добре опазвани. Независимо дали ще ти бъдат от полза в бъдеще и независимо дали ще ги ползваш, доброто им опазване е твоя отговорност, въпрос, който се пада на теб, и ти не бива да търсиш никаква причина или извинение, за да го подминаваш и да не му обръщаш внимание. Щом нещо е твоя отговорност, то е нещо, което ти трябва да управляваш, работа, която ти трябва да свършиш. За всичко това трябва да отправяш запитвания и да се опитваш да разбираш нещата или да участваш лично в него. Ако имаш време да отидеш на място и да погледнеш сам, това би било по-добре, разбира се. Но ако обстоятелствата и условията не позволяват това, или ако си твърде зает с работа, все пак трябва своевременно да отправяш запитвания и да се интересуваш, в стремежа си да предпазиш вещите на Божия дом от всякакви повреди или разхищения. Ако правиш това, ще означава, че си изпълнил отговорността на водачите и работниците.

Разумно разпределяне

По отношение на материалните вещи на Божия дом, освен опазването им, има и друга важна работа — разумното им разпределяне. Всички тези предмети са за човешка употреба — всички те са полезни неща — така че основната цел при опазването им е те да могат да бъдат разумно използвани. Преди да се пристъпи към разумното използване на тези предмети, от водачите и работниците зависи да ги разпределят разумно. Какво означава разумно разпределяне? Божият дом има принципи и правила, що се отнася до това на кого трябва да бъдат дадени

тези предмети за ползване. Основната цел на тези предмети, независимо дали са принесени от братята и сестрите, или са закупени от Божия дом, не е в натрупването им за помощи или като милостиня за благотворителна дейност. Напротив, те са предвидени за използване от всички братя и сестри, които изпълняват дълга си на пълно работно време. И така, как трябва да бъдат разпределени — какви са принципите за тяхното разпределение — е друга отговорност, която водачите и работниците трябва да изпълняват при управляването на различните материални вещи на Божия дом. Тук споменахме разумно разпределение. В този случай да бъдеш „разумен“, е принципът, който се изисква от Божия дом.

I. Разумно разпределяне на книгите с Божии слова

Ще започнем с книгите с Божии слова. Всеки път, когато се издават нови книги, Божият дом има изисквания и правила по отношение на принципите за това на кого трябва да бъдат предоставяни тези книги. В църквата има хора, които четат Божиите слова, и хора, които не ги четат. Има хора, които обичат истината, и хора, които не я обичат. Има хора, които изпълняват дълг, и хора, които не го изпълняват — трябва да се прави разграничение между тези типове хора. Има и някои специални книги от категорията на учебниците — граматика, речници и други подобни справочници. Всички те трябва да се разпространяват в строго съответствие с принципите. Трябва да се дават на онези, които се нуждаят от тях, а не на онези, на които не са нужни. Има и някои справочници, отпечатани в сравнително малки количества — ако те се предоставят на даден човек, какво се изисква от него? Може да ги четеш, но не ги повреждай, не ги оставяй на произволни места и не късай безразборно страници от тях. А когато приключиш с четенето им, трябва да ги върнеш на първоначалното им място. Що се отнася до книгите за вярата в Бог, водачите и работниците трябва да ги разпространяват в строго съответствие с работните разпоредби на Божия дом и трябва да позволят и на Божиите избраници да разберат принципите и да действат според тях.

II. Разумно разпределяне на различни видове оборудване

Следва въпросът за това как да се разпределят различните видове оборудване. Това е относително важна задача. Разпределянето на различните видове оборудване е донякъде по-строго. Такова оборудване включва електроника, както и инструментите, необходими за различните професии. Когато водачите и работниците ги разпределят, трябва да има принципи и за това. Онези, на които се предоставят, трябва да са хора, способни да работят умело с такова оборудване и да го използват правилно и разумно. Ако някой е начинаещ или просто не знае как да използва дадено нещо, то не трябва да му се предоставя. Това важи особено за качествената електроника от висок клас, като например висок клас фотоапарати и по-скъпи компютри, както и записващо оборудване, фотографски устройства или

оборудване, необходимо за видео постпродукция — такова оборудване още по-малко трябва да се предоставя на такъв човек, за да се предотвратят повреди. Водачите и работниците трябва да гарантират, първо, че онези, които използват такова оборудване, са способни да ценят машините, и второ, са способни да ги използват и поддържат правилно. Някоя машина например, според правилата за употребата ѝ, трябва да получи десетминутна почивка след два часа употреба, за да се охлади. Ако не се охлади, това ще повреди машината и ще съкрати експлоатационния ѝ живот. Хората, които ценят дадена машина, ще я използват в строго съответствие с предпазните мерки за поддръжка. Ще ги спазват сами, без да им казваш да правят това, и ще бъдат още по-стриктни и прецизни, ако все пак ги подтикнеш. Такива хора са подходящи да използват машини. Те са подходящи да използват висок клас неща, защото знаят да ценят машините и се отнасят сериозно към предпазните мерки за тяхната поддръжка и ремонт. Такива хора, които могат да ценят машините и да ги използват нормално, са най-подходящите при разпределянето и предоставянето на висок клас машини. Водачите и работниците трябва да извършват надлежна проверка в това отношение. Ако има висок клас компютър и той се предоставя за ползване на всеки, който кандидатства, като заяви нуждата си от него, правилен ли е принципът в този случай? (Не.) Какво не е правилно в него? За водачите и работниците част от разпределянето и предоставянето на такива неща трябва да се основава на професионалната компетентност на лицето, на което е възложена работата. От друга страна, то трябва да се основава на степента, до която това лице пази машините, на това дали има човешка природа, дали цени машините, когато ги използва. Ако човекът не знае как да се грижи за машините и няма уменията за професията, а просто иска да си играе с машината от любопитство, тогава той трябва да бъде ограничен и да му бъде забранено да я използва. Той не е подходящ да използва висок клас машини и да се грижи за тях. Достатъчно е на онези, които изпълняват обикновен дълг, да се дават обикновени машини. Онези, които имат познания по дадена професия, които имат добра човешка природа и знаят как да използват, да поддържат и да ценят машините, може да използват по-висок клас неща, защото са вещи в дадена професия и са способни да използват висок клас машини. Ако дадеш на оборкан или груб човек да ползва нещо от висок клас, той ще съсипе машината само за няколко дни. Други няма да са способни да я използват и няма да е лесно тя да бъде поправена. Това не само възпрепятства работата на църквата, но и разхищава материална вещ на Божия дом. Какво става ясно от всичко това? Че такива хора не са подходящи да използват качествени машини. Качествените машини трябва да се дават за ползване на хора с човешка природа, които разбират от дадена професия. За онези, които не са експерти в дадена професия и чиято човешка природа е лоша, е достатъчно да използват обикновени неща. Разумно ли е да се разпределят нещата по този начин? (Да.)

Различните хора се отнасят по различен начин с всякакви материални неща. Някои хора си купуват висок клас компютър и след две години употреба той все още изглежда като нов. По екрана му никога няма да видиш отпечатък от пръст, а клавиатурата винаги е толкова чиста, без нито една прашинка. Работният плот също е хубав и чист, а това, което се съхранява на компютъра, е доста организирано и ясно. Ако някой им каже, че не е добре екранът да се използва дълго време, те веднага ще попитат как най-добре да го предпазят — правят това, което е най-добро. Ако някой им каже, че компютърът трябва да почива след продължителна употреба, че ще функционира по-зле, ако загрее твърде много, което ще повлияе на дълготрайността на машината, то, когато осъзнаят, че са използвали компютъра си повече от два часа, те веднага ще го спрат, за да може да се охлади. Ако се охлажда бавно, защото времето е твърде горещо, ще му пуснат вентилатор. Те се отнасят към машината с толкова специална грижа, сякаш е тяхно дете. Те са особено внимателни и грижливи, когато слагат компютъра в чантата си, а когато го поставят на масата, трябва да почистят повърхността ѝ и да поставят машината правилно. Не е ли това тяхна силна страна? (Да, така е.) Такива хора не само ценят самите машини — когато видят други да съсипват и повреждат машини, трудно могат да го понесат. Такива хора са подходящи да използват качествени машини. Някои хора с пари също си купуват висок клас компютри, които изобщо не пазят, след като ги занесат у дома. Не ги почистват, колкото и прах да се събере по тях, и доста ги замърсяват. Други хора използват една машина две години и тя все още изглежда като нова, а тези хора използват една машина два месеца и тя изглежда сякаш е била използвана десет години. Ако им кажете, че машините се нуждаят от поддръжка, те ще отвърнат: „Какъв е смисълът да се поддържа това нещо? Машините служат на хората, те са в услуга на хората. Ако се счупи, просто си купуваш нова!“. В резултат на това машината се повреждa за по-малко от шест месеца поради неправилна употреба. Какво мислите за такива хора? Подходящи ли са да използват висок клас машини? (Не.) Колкото и качествени компютри да си купят, те не мислят да ги пазят, а ги захвърлят и ги подмятат небрежно. По някои от компютрите им има драскотини, някои са повредени от вода, други падат на земята и се чупят. Използват ги доста грубо. Нещо липсва в човешката природа на такива хора. Готови ли сте да разпределите качествени машини за използване на такива хора? (Не.) Някои хора носят очила и стъклата им винаги са почистени толкова добре, за разлика от стъклата на други хора, които са с мръсна повърхност, по тях има мръсотия, следи от пръсти и други подобни неща. Как изобщо могат да ги използват така? Онези, които биха се грижили за очилата си, внимават къде ги оставят. В никакъв случай няма да допуснат стъклата да докосват повърхността на масата или какъвто и да е предмет, нито ще допуснат да бъдат надраскани или ожулени. Очилата са толкова важни, особено за късогледите хора — как ще ги използваш, ако

надраскаш стъклата? Някои хора се отнасят грубо с очилата си и стъклата им се замъгляват, след като са ги носили съвсем кратко време. Не могат да видят нищо ясно, когато ги носят — по-добре би било да не ги носят. И все пак те смятат, че е добре да продължават да ги носят такива, каквито са, сякаш това няма никакво значение. Аз съм озадачен от това: нима целта им при носенето на очила не е да могат да виждат нещата по-ясно? Какво могат да видят ясно, когато стъклата им са толкова изподраскани? Това не са ли груби хора? Наистина са груби! В човешката природа на прекалено грубите хора нещо липсва — те не знаят как да се грижат за нещата, а още по-малко мислят да ги ценят.

Когато става въпрос за важното оборудване и важните инструменти на Божия дом, каква е отговорността на водачите и работниците? При разпределянето на такова оборудване то трябва да се дава на подходящите хора. Онези, които използват такова важно оборудване от висок клас, категорично трябва да са хора, които знаят как да ценят нещата. Те ще го ценят, ще се грижат за него и ще го поддържат. Когато е в тяхно притежание, можеш да бъдеш сигурен, че никога няма да го унищожат или повредят умишлено, или поради фактори, причинени от самите тях, освен поради моментна небрежност или липса на някакъв елемент от общите знания. Такива хора могат да използват това оборудване. На тях може да им се разпредели качествено оборудване от висок клас. На хората, които по природа са груби при използването на вещи, ще е достатъчно просто да им се дадат обикновени неща за ползване. Също така хората, съхраняващи такова оборудване и инструменти, са отговорни за воденето на дневници за тяхната употреба: кой какво е взел и колко дълго го е използвал, или кой предмет се ползва само от определен човек, който, ако го повреди, трябва да заплати обезщетение според стойността му. И двете страни трябва да одобрят тези неща, така че нещата да са справедливи и разумни за всички. За машините и оборудването трябва да се полагат добри грижи, независимо дали ще се използват за кратък, или за дълъг период от време. Потребителят трябва да се научи да ги използва правилно и ако се повредят, трябва да бъдат ремонтирани своевременно. Колкото по-старателно се извършва тази работа, толкова по-добре. Ако възникне ситуация, при която сатанинският режим арестува хора, тогава най-основната отговорност на водачите и работниците е да разпределят важното оборудване и важните инструменти на надеждни, заслужаващи доверие хора. След като са го изпратили, трябва да дадат на човека някои съвети и да му кажат: „Това са неща от Божия дом, които да използваш при изпълнение на дълга си. Те не са играчки. Трябва да ги използваш разумно и да се грижиш добре за тях. Не ги повреждай. Тъй като това оборудване и тези инструменти са необходими за изпълнение на дълга, ако има повреди по тях, трябва да се заплати обезщетение според стойността им. Ако работата се забави поради повредено оборудване, това е въпрос от по-сериозно естество, което означава, че има известно смущение и унищожение. Затова

трябва да знаеш как да използваш правилно всякакви видове оборудване и инструменти при изпълнение на дълга — в никакъв случай не трябва да увреждаш имуществото на Божия дом. Не забравяй тези принципи: разумна употреба и редовни проверки, поддръжка и поправки — ако нещо се повреди, докладвай своевременно и подай заявка за ремонт“. За да вършат добре тази работа, водачите и работниците трябва, от една страна, да познават принципите на разпределение и употреба, а от друга страна, трябва да уведомят потребителите как да извършват поддръжка и обслужване, и ако възникне повреда, как да извършват ремонти и т.н. Това са стандартни знания, които хората трябва да разбират и притежават, когато става въпрос за полагане на грижа и използване на всякакви видове оборудване и инструменти.

Водачите и работниците трябва разумно да разпределят различното оборудване на Божия дом. Ако например член на персонала се нуждае от компютър с относително всеобхватни функции, трябва да му разпределиш един. Ако ти каже, че един не му е достатъчен, трябва да го попиташ за причината и да разпиташ наоколо, и да видиш дали това, което казва, е вярно. Не се води само по заявката му и не му давай толкова компютри, колкото поиска — ако каже, че един не е достатъчен, да му дадеш два, ако каже, че два не са достатъчни, да му дадеш три. Нима тогава няма да разпределяш компютрите, сякаш са играчки? Нима това няма да е безразсъдно? Трябва първо да проучиш ситуацията и да вземеш решение въз основа на принципите на Божия дом. В никакъв случай не трябва произволно да одобряваш всякакви заявки, в случай че някои хора просто подават безразборни заявки под прикритието, че изпълняват дълг. Освен това някои хора, които вършат важна работа, може да се нуждаят от компютри от по-висок клас, но личните им компютри да са с по-ниска конфигурация. Водачите и работниците трябва своевременно да проучат и това и да разпределят оборудването разумно. Решенията за предоставяне на компютри трябва да се вземат въз основа на естеството на работата на дадено лице и изискванията за класа компютър. Ако някой е просто обикновен водач или работник и не се занимава с компютърни технологии или видеопродукция, а използва компютрите само за действия като влизане в интернет, търсене на ресурси и провеждане на разговори, и няма големи изисквания по отношение на спецификациите на компютъра си, тогава за него ще е достатъчно да използва обикновен компютър. Някои по-възрастни хора знаят само как да извършват прости операции като писане на клавиатурата, влизане в интернет и провеждане на разговори, но щом станат водачи или работници, им се предоставят много висок клас компютри. Разумно ли е това? Нима не търсят специални привилегии? Нима не се наслаждават на ползите от статуса? (Да, така е.) За какво трябва да се използва това висококачествено оборудване от висок клас? То трябва да се дава за ползване на съответния работен и професионален персонал. Не е задължително да съответства на статуса на дадено лице. Някои

водачи и работници погрешно смятат, че трябва да се ползват с привилегировани права на използване на различните предмети на Божия дом. Има ли такова правило в Божия дом? Не. Щом някои хора станат водачи и работници, бързо им се предоставят висок клас компютри, мобилни телефони и слушалки, снабдяват ги с всякакъв вид висок клас оборудване. Какво е последствието от това? Дали наистина се прави, за да се постигнат добри резултати в работата? Нима тези хора не жадуват за плътско удоволствие? За какво изобщо използваш висок клас компютри? Нима не провеждаш просто събирания онлайн и не проповядваш думи и доктрини? Знаеш ли как да качваш видеоклипове, или способен ли си да създаваш видеоклипове? Знаеш ли как да поддържаш мрежовата сигурност, или можеш ли да създаваш уебсайтове? Запознат ли си с тези професии? Ако не, за какво ти е тогава някакъв висок клас компютър? Това не е ли отвратително? (Да, така е.) Ако имаш собствени пари, никой не го е грижа колко компютъра ще си купиш с тях и никой няма да се меси в това, независимо колко висок клас са те. Сега говорим за начина, по който разумно трябва да бъдат разпределяни материалните вещи на Божия дом. Какво означава „разумно“? Когато водачите и работниците използват такъв висок клас оборудване на Божия дом, това счита ли се за „разумно“ използване? (Не.) Те не познават професията, нито знаят как да правят каквото и да било. Това, че имат висок клас компютър, прави ли ги висок клас хора? За какво се перчат? В Божия дом няма правило, което да дава на водачите и работниците привилегировани права на ползване и разпределяне на материалните вещи в него. Те нямат тази специална привилегия и това не е разумен принцип за разпределяне на предмети от Божия дом — изобщо не е разумно. Някой може сам да си купи тези неща, ако има възможност да го направи. Ако няма и трябва да му бъдат разпределени от Божия дом, тогава е достатъчно да използва обикновени вещи. Това е справедливо и разумно. Онези, които наистина знаят как да използват такъв висок клас оборудване, са част от професионалния персонал, ангажиран с тази работа, така че Божият дом трябва да разпредели това оборудване на тях. Това са някои от принципите, които водачите и работниците трябва да разбират и да схващат относно разпределянето на материалните вещи на Божия дом. Проверете отново, въз основа на тези принципи, дали тези неща не са били неразумно разпределени някъде. Ако това се е случило, побързайте да го поправите. След като някои хора станат водачи или работници, виждат, че никой в Божия дом не им се подмазва, че никой не им предоставя висок клас предмети и че все още носят собствените си стари дрехи, все още използват собствения си изключително обикновен малък компютър и че Божият дом не им е осигурил качествен такъв. И така, те отиват при финансовия екип и правят заявка за закупуване на компютър. Разумно ли е това? (Не.) Те казват: „Ако не ми го предоставиш, няма да си изпълнявам дълга — ще намеря възможност да накарам Божия дом да ми купи компютър от по-висок клас, по-нов

модел, по-бърз!“. Те са много смели — няма нещо, което не биха се осмелили да направят. След като тези хора станат водачи, те се отнасят към Божия дом като към своя собственост, и си мислят: „Парите на Божия дом са и мои — ще ги харча, както си искам!“. Това е нещо, което антихристите са способни да направят.

III. Разумно разпределяне на различни ежедневни консумативи и хранителни продукти

Вече говорихме за разумното разпределяне на различни материални вещи и оборудване. Сега ще говорим за нещата за ежедневна употреба, като например: зърно, зеленчуци и сушени храни, както и необходими продукти за готвене, различни допълнителни храни и др. Тези продукти не само трябва да бъдат разумно съхранявани, но и разумно разпределяни. И така, как тогава да бъдат разумно разпределяни тези различни продукти? Божият дом има критерии за храната си и хората, които управляват такива продукти, трябва да ги разпределят разумно при строго спазване на тези критерии. Те не бива да дават повече от хубавата храна на онези, с които са близки. Например, ако е закупен вкусен, качествен ориз или ако плодове или месо се купуват само от време на време, а ти даваш повече от тях на този, с когото си в добри отношения, или даваш всички качествени стоки на него, а лошите предоставяш на другите — това смята ли се за разумно разпределяне? (Не.) Как тогава да се измери „разумността“ тук? Кой начин на разпределяне на нещата може да се счита за разумен? Равномерното разпределяне, според принципите и изискваното ниво, които Божият дом е определил за храните, като се предоставя толкова, колкото трябва да се даде. Ако смяташ, че си близък с някого, можеш да му дадеш своя собствен дял. Не бъди щедър с нещата на другите хора и не използвай материалните вещи на Божия дом, за да проявяваш щедрост към други хора. Ако искаш да си щедър, направи го със своите собствени неща. Щедростта не е принцип в Божия дом — принципът на Божия дом е разумното разпределяне. Разпределянето на нещата за ежедневна употреба и различните хранителни продукти трябва да се извършва в съответствие с критериите, установени от Божия дом, а не безразборно. Естествено, водачите и работниците може да надзирават и да следят дали хората, отговорни за разпределянето на тези неща, имат добри намерения, дали разпределянето им е разумно, дали се извършва в съответствие с принципите на Божия дом, как повечето хора го докладват, дали имат оплаквания и дали за всеки е била положена грижа. Какво да се прави, ако понякога нещата са оскъдни? Редно ли е водачите и работниците да ги задържат, за да ги ядат те самите? Някои може да кажат: „Водачите и работниците имат най-висок статус и престиж и обикновено те са тези, които ни говорят най-много, от което устите им пресъхват. Ако има нещо хубаво, нека го оставим те да го изядат“. Редно ли е да се разпределят нещата по този начин? (Не. Нещата трябва да се оставят на тези, които наистина се нуждаят

от тях.) Ако някои относително скъпи здравни продукти не достигат, как трябва да бъдат разпределени? Те трябва да бъдат разпределени на онези, които са отдавали всичко на Бог в продължение на много години и са дали своя принос. Тези хора са в лошо здравословно състояние поради възрастта си, но все още съвестно изпълняват своя дълг, а братята и сестрите са получили значителна полза от тях. Тези хора трябва малко да поддържат телата си и да се грижат за тях, и е съвсем правилно да им се позволи да ядат и да използват тези здравни продукти. Никой не трябва да се бори за оскъдните запаси. Ето как водачите и работниците трябва да разпределят тези неща. Разумно ли е това? (Да.) Тогава повечето хора биха ли имали възражения срещу такова разпределяне? Има ли някой, който да каже: „Може да не съм толкова стар, но имам да върша много работа — работя повече от осем часа на ден. Работата ми може да не е толкова ефективна и може да не я върша от толкова много години, но и моето здраве понякога не е толкова добро. Защо никой не се грижи за мен? Когато има хубави неща, никога не идва моят ред да ги получа, но когато има работа за вършене, винаги мен търсят.“? Трябва ли на такъв човек да се даде дял? Тъй като е имал нахалството да поиска това, оставете му малко — разумно ли е това? Бихте ли се съгласили да направите това? (Не.) Ако бях Аз, щях да се съглася. Защо да се тревожите толкова за такива неща? Хората не живеят живота си за удоволствие. Те не живеят, за да ядат, да пият и да се веселят. Защо да се карате за такива неща? Ако някой наистина иска да се кара за тях и обстоятелствата му са донякъде уместни, тогава нека се наслади малко на тези неща. Ще му бъде оказана известна специална благосклонност, но ти няма да си загубил от това. Няма нужда да се тревожиш толкова. И така, да предположим, че някой каже: „Защо не ми дадеш малко? И аз не съм в добро здраве. А ако наистина хапна нещо хубаво, ще мога, с подобреното си здраве, да върша повече работа и да полагам повече усилия за Божия дом, и работата ми ще бъде по-ефективна“. Щом е отправил тази молба, не го поставяй в неловко положение, като я отхвърлиш, разпредели му храна. Другите хора не бива да се тревожат толкова много за това — бъдете малко по-великодушни. Нима твоят живот не би продължил както досега и без тези неща? Това, което Бог дава на хората, не е оскъдно. То е щедро и изобилно — няма нужда да се карате за неща. Ако има някакъв специален продукт и никой не счита, че се нуждае от него или че трябва да му се наслади, тогава той трябва да се разпредели на този тип човек, за когото мнозинството в крайна сметка се съгласи, че е най-подходящ да го изяде. Ние наблягаме на човешката природа и на разумното разпределяне на нещата. Онези, които получават тези неща, трябва да ги приемат от Бог и да Му благодарят за Неговата благодат. Другите не трябва да се карат за тях. Ако го правиш, ти си неразумен, умишлено създаваш неприятности и прекаляваш. Ето как трябва да се постъпва в такива специални обстоятелства. Има принципи както за специалните, така и за обикновените обстоятелства. Не

трябва да се отнасяте безразборно към тях, още по-малко въз основа на изискванията към човешките взаимоотношения. Когато тези неща се разпределят разумно, водачите и работниците са изпълнили своята отговорност.

Когато разпределят ежедневните консумативи и храна, водачите и работниците трябва да извършват това и въз основа на реалните ситуации, на реалния брой хора и на реално необходимите количества, така че да ги разпределят по един наистина разумен начин, с цел да не се допускат прахосването или загубата им. Това е отговорност, която водачите и работниците трябва да изпълняват. Понякога, когато не разбират конкретните обстоятелства, те може да разпределят някои неща според основен принцип, и впоследствие, чрез обратна връзка от всички и последващо наблюдение, да научат, че разпределението не е било разумно, че е било донякъде обвързано с правилата. В такъв случай те трябва да се подобрят следващия път, за да избегнат повтарянето на този проблем и да намалят прахосничеството и загубите. Това означава да изпълнят своята отговорност. Разбира се, за да избегнат повреди и прахосничество, те трябва, от една страна, да се консултират повече при разпределянето на нещата. Те трябва също така стриктно да се придържат към принципите. Това е необходимо. Не предоставяйте нещата безразборно, като не ги давате на онези, които наистина се нуждаят от тях, като не ги давате на онези, които изпълняват дълга си искрено, които притежават истината реалност, а ги давате конкретно на подмазвачи, които нямат духовно разбиране. Да се върши това, означава ли, че се действа в съответствие с принципите? (Не.) Да се върши това, не е ли безразсъдно своеволие? Да не се действа според принципите, означава да не се изпълняват отговорностите на човек. Какво предполага изпълнението на отговорностите на човек? То не е свързано с това да се отбива номерът и да се спазват правила, и не се изпълнява чрез предприемане на поредица от установени стъпки — вместо това то означава да се действа в наистина строго съответствие с принципите, изисквани от Божия дом, като същевременно се гарантира, че няма случаи на прахосничество или повреда на нищо от Божия дом. Ето какво означава наистина да изпълняваш своята отговорност. Например при предоставяне на яйца на петима души трябва да давате на всеки човек по едно на ден и да му ги давате на всеки десет дни, така че да предоставите точно петдесет яйца. Трябва да ги предоставяте по този начин, отчасти защото това е малко количество и е лесно за съхранение. Освен това, това е точното количество, което те ще изядат. Да се практикува така, според критериите и спецификациите, изисквани от Божия дом, е напълно правилно — това означава да действаш според принципите. Ако водач или работник, който се страхува от затруднения, им предостави количество яйца за сто дни наведнъж — петстотин яйца — това би ли било уместно? Кажете Ми, петдесет яйца ли са по-лесни за транспортиране и съхранение, или петстотин? (Петдесет.) По-малкото количество е по-лесно за транспортиране и съхранение. Някои хора изпращат количество за

сто дни и в резултат на това някои яйца се счупват по пътя, а други биват смачкани, когато ги пренасят до местоназначението им. Едно счупване след друго и част от тях се повреждa. Добавете към това факта, че когато хората видят, че им се предоставят много яйца, те небрежно ще ги прахосват и така остават без яйца за ядене преди деня на следващата доставка. И така, когато тези яйца се счупят и повредят, причината за това не е ли неизпълнението от страна на водачите и работниците? (Да, така е.) Ако поискат още, можете ли да им дадете? Според принципите не можете да им дадете повече преди определената дата, но те се чувстват огорчени, когато нямат яйца, с които да се хранят. Какво трябва да се направи в този случай? Това изисква разумно разпределяне. Когато разпределят тези неща, водачите и работниците на всяка цена трябва да се придържат към принципа на разумното разпределяне и към нивото, изисквано от Божия дом, като ги предоставят навреме и редовно. Освен това те трябва да имат своевременно разбиране за това дали е имало случаи на прахосничество, дали е имало повторни заявки или молби за продукти, които не достигат поради прахосничество, и дали е имало случаи на прахосничество с предоставени продукти, които хората не са харесали. Например месото и зеленчуците се предоставят заедно, но повечето хора предпочитат месото, така че може да го изядат за три или пет дни, а зеленчуците да останат. Зеленчуците не траят много. Някои се развалят и изгниват след известно време и така свършват, преди да бъде предоставена следващата партида. Тогава някой може да подаде повторна заявка и да поиска още. Трябва ли да се дава повече в такъв случай? Разумно ли е да му се дава повече? (Не.) Други хора тайно ще изядат месото и яйцата и всички зеленчуци, които харесват, като същевременно ще изтъкнат всевъзможни причини и извинения да не ядат тези, които не харесват. Когато зеленчуците пожълтеят и се развалят, те казват, че са негодни за ядене, и накрая ги дават на прасетата и кокошките или просто ги изхвърлят, след което искат още. Когато водачите и работниците се сблъскат с такъв случай, как трябва да се справят? Ако кажат: „Ще ви дам повече следващия път, защото виждам, че не ви е достатъчно — ще ви осигуря повече, тъй като вие ядете много“, това ли е подходящият начин да се справят? Не са ли слепи? (Да.) Защо са слепи? (Те не разбират какво се случва в действителност: основната причина храната, която са предоставили, да не е достатъчна, е, че е била прахосана.) Те правят прибързани заключения, без да разберат какво наистина се случва. На повечето места има достатъчно храна за ядене, която се предоставя според спецификациите на Божия дом. Защо само на това едно-единствено място никога не е достатъчна? Този въпрос не се ли нуждае от конкретно разследване? Те трябва да отидат на място и да попитат внимателно и подробно за ситуацията, за да разберат какво се случва. В крайна сметка чрез своето разследване и разбиране те откриват, че готвачът на това място е лош и неморален човек, който е хранил кокошките с храна, предназначена за хората, и

умишлено е разхищавал храната на Божия дом. Той е доста придирчив към това, с което се храни, и обича да яде само вкусна храна. Не яде зеленчуци, когато няма месо, а когато има месо, няма да яде дори тофу. Когато получи яйца, той ги яде на всяко хранене. Избира единствено вкусна храна и не яде обикновени зеленчуци, нито го е грижа дали ще се развалят. Разбирането е показало, че готвачът е лош човек — трябва ли тогава да му се дава увеличена дажба следващия път, когато се предоставят неща? (Не.) Само с това ли се приключва — да не му се дава повече? Как трябва да се разреши този проблем, след като бъде установен? Сменете готвача незабавно, заменете го с някого с малко човешка природа, който да поеме дълга. Открийте и разрешете проблема своевременно и отстранете тези зли хора, тези гнили ябълки. Някои може да попитат: „След като вече не готви, добре ли е да го караме да храни кокошките?“. (Не.) Ако той храни кокошките, те няма да снасят яйца. Ако той храни прасетата, те ще отслабнат. Няма да е добре да го карате да храни каквото и да било. Такива хора трябва да бъдат отпратени — те не са годни да изпълняват дълг в Божия дом. Ако бъдат установени други проблеми при разпределянето на материалните вещи на Божия дом, те също трябва да бъдат разрешавани своевременно. Каква е целта на разрешаването на тези проблеми? Да се намали прахосничеството и разваляне на материалните вещи на Божия дом. Някои може да попитат: „За да се разрешат тези проблеми, трябва да се отиде и да се разследва в кухнята. Нима Ти не си казвал, че на водачите и работниците не им е позволено да влизат в кухнята? Защо сега им е позволено?“. Това са два отделни въпроса. Аз не съм казвал, че не им е позволено да влизат там — това беше свързано с анализа на въпроса, че водачите и работниците не знаят как да работят, че се мотаят и се разхождат без работа, като се наслаждават на ползите на статуса си, и винаги ходят в кухнята да си намират хубави неща за ядене. В настоящия случай те трябва да отидат в кухнята, за да разрешават проблеми, а не за да си намират хубави неща за ядене. Ходете, когато трябва, и не ходете, когато не трябва. Водачите и работниците имат много работа и това е една от задачите им, чиито конкретни проблеми може да бъдат разбрани само като се навлезе в дълбините на кухнята и се добие разбиране за детайлите. Ако се установи, че готвачът е неподходящ, той трябва да бъде отстранен незабавно и да бъде заменен с подходящ човек. Така се гарантира, че предоставените от Божия дом продукти няма да бъдат прахосвани и няма да се развалят. Както и да го кажа, изискването към водачите и работниците е те да изпълняват своите отговорности — ако е твое задължение да се тревожиш и да направиш нещо, тогава ти категорично трябва да се тревожиш за него и да го направиш. Трябва да наблюдаваш с очите си и да използваш ушите си, за да слушаш внимателно какво казва всеки тип човек — и, разбира се, трябва също така да се научиш дълбоко в себе си да имаш мнения, мисли и проницателност за всякакви неща. Друг важен аспект е да приемаш присърце принципите, за които

Божият дом изисква да бъдат следвани, и никога да не се отклоняваш от тях. Каквато и работа да вършиш, първо трябва да разбереш кои са принципите и правилата, изисквани от Божия дом. Преди да започнеш работа, трябва да си зададеш още няколко пъти въпроси като: ясни ли са ми принципите, изисквани от Божия дом? Как трябва да се направи това, ако трябва да се свърши според принципите на Божия дом? Как трябва да се направи според принципите при специални обстоятелства? Как трябва да се постъпи при обикновени обстоятелства? На всяка цена трябва да си зададеш повече от тези и други подобни въпроси, преди да започнеш работа, и да се молиш повече пред Бог. Част от този процес включва самоизследване. Друга част е приемане на Божията внимателна проверка. Това помага на водачите и работниците да допускат по-малко грешки и да се отклоняват по-малко в работата си, а същевременно спомага и за намаляване на прахосването на материалните притежания на Божия дом и на загубите, причинени на Божия дом. По-важното е, че по този начин се поддържат отговорностите на водачите и работниците и се изпълняват тези отговорности. Това е, което водачите и работниците наистина трябва да правят. Това е изискването към водачите и работниците. Опазването и разпределянето на различните материални вещи на Божия дом не е сложна задача. От една страна, става въпрос за това самите водачи и работници да са запознати с принципите. От друга страна, водачите и работниците трябва да разговарят повече за тези принципи с хората, които отговарят за управлението на различните материални вещи, да проследяват нещата повече, да се опитват повече да разбират нещата и да разследват повече състоянието на управлението, като същевременно разговарят повече с надзорниците, отговорни за разпределянето на различните материални вещи на Божия дом, за да им дадат по-задълбочено разбиране на тези принципи. Разбира се, водачите и работниците също трябва постоянно да питат и да се интересуват как тези хора разпределят и предоставят продуктите и дали има някакви специални обстоятелства — например дали надзорниците разпределят продуктите според принципите, изисквани от Божия дом, през различните сезони, по различно време и в случаите, когато различни типове хора имат различни изисквания. Целта на това е да се даде възможност различните вещи на Божия дом да изпълняват функциите си ефективно, да бъдат използвани разумно в максималната възможна степен и да бъдат съхранявани при възможно най-добрата грижа и поддръжка. Това е отговорността на водачите и работниците.

Доброто управление на материалните вещи на Божия дом е отговорност на всички Божии избраници

След като разбрахте отговорностите на водачите и работниците, разбрахте ли също така и принципите, които всеки брат и сестра трябва да схване по отношение на това как да се отнася към различните материални вещи на Божия дом? Вие

може да не сте водачи и работници, но все пак трябва да изпълнявате отговорността за упражняване на надзор. Това е право на Божиите избраници. Също така, по отношение на различните материални вещи на Божия дом — книги и всякакви инструменти, ежедневна храна, напитки и предмети, и др. — всеки трябва да се отнася към тях с любов и грижа. Всеки трябва също така да извършва редовни проверки, ремонти и поддръжка на различните неща, които използва, и трябва да ги използва разумно — не допускай да стане така, че да се повредят и похабят, когато са в твое притежание, нито ги изхвърляй безразборно. Някои казват: „Това нещо така или иначе не е мое. Не съм го купил с мои пари. Божият дом ми го е предоставил — то е обществена собственост. Не е необходимо да се интересувам кога се поддържа и ремонтира или къде се съхранява. Не мога да го нося със себе си, сякаш съм го присвоил“. Разумна ли е тази мисъл? Не е ли доста егоистична и лишена от човешка природа? (Да.) И така, какви принципи трябва да се следват при използването на материалните вещи на Божия дом? Ако нещо е било разпределено за твое ползване, тогава ти отговаряш за ремонта и опазването му, докато го използваш. Ти си изцяло отговорен. Без никой друг да те подтиква или надзирава, трябва да се отнасяш към предмета, да го цениш и да го опазваш, сякаш е твоя лична собственост. Това означава да имаш човешка природа. В каквото и състояние да е бил предметът, когато ти е бил предоставен, когато вече не ти е позволено да го използваш или си приключил с него, трябва да го върнеш напълно невредим и в първоначалното му състояние на човека, който го опазва. Това означава да имаш разум. Това е нещо, което трябва да съществува в човешката природа. Ти казваш, че вярваш в Бог, че имаш съвест и разум, че обичаш истината, че се стремиш към нея и ѝ се покоряваш, но ако нямаш дори най-минималната човешка природа, която трябва да имаш в отношението си към даден материален предмет, как изобщо можеш да говориш, че обичаш истината или че я практикуваш? Не е ли това малко прекалено кухо? Ако не можеш да изпълниш дори отговорността, която се изисква в отношението ти към даден материален предмет, това означава, че човешката ти природа не е добра — това обикновено се нарича „липса на човешка природа“. Освен това, както и да използваш собствените си вещи, независимо дали си груб, или внимателен в отношението си към тях, това е твое право. Никой няма да ти се меси. Но Божият дом има принципи за използването на вещите в него. Всички тези принципи се основават на съвестта и разума и въпреки че не могат да достигнат висотата на истината, те най-малкото съответстват на критериите за човешката природа. Ако не можеш да отговориш дори на този критерий за човешката природа, ако дори не можеш правилно да се отнасяш към уредите и консумативите, които Божият дом ти предоставя, и да ги използваш правилно, тогава има проблем с това дали можеш да разбереш истината и да навлезеш в истината реалност — тук трябва да се постави въпросителен знак. Затова, когато става въпрос за отношението ти към

тези неща, ти имаш правото да ги използваш и естествено имаш и отговорността да ги ремонтираш, поддържаш и да се грижиш за тях. Трябва да приемаш тези неща на сериозно. Ако, подобно на невярващите, казваш: „Това така или иначе не е мое. Не съм го купил с мои пари. Ако дадена обществена вещ се счупи, счупила се е — просто ще се купи нова или ще бъде поправена в най-лошия случай. Все пак не съм загубил нищо“. Ако мислиш така, това е беда — ти си в опасност. Ти не притежаваш почтен характер и нямаш добри намерения. Ако използваш пестеливо собствените си вещи, но се отнасяш към нещата на Божия дом като към маловажни и не те е грижа за това да ги цениш — това не значи ли, че си човек, който няма добри намерения? Обича ли Бог хора, които нямат добри намерения? (Не.) Кажете Ми, Бог проучва ли внимателно хора, които нямат добри намерения? (Да.) Бог проучва внимателно както онези, които имат добри намерения, така и онези, които нямат. Когато приемеш внимателната проверка на Бог, какво трябва да направиш, ако откриеш, че мислиш по този начин? Да не обръщаш внимание? Да оставиш нещата без проверка? Да не ти пука? „Какво мисля аз, си е моя лична работа. Кой си ти, че да се месиш в това? Щом ми позволяваш да използвам нещо, значи имам право да го използвам — и във всеки случай ще е добре, стига само да не счупя машината. Защо поставяш толкова високи и толкова много изисквания?“. Добър начин на мислене ли е това? (Не.) Това е „липса на човешка природа“. Ако имаш такива мисли, трябва да приемеш Божията внимателна проверка и да кажеш: „Боже, имам покварен нрав и човешката ми природа е лоша. Преди си мислех, че съм доста благороден и почтен, че имам достойнство. Не бих си помислил, че този малък предмет ще ме разкрие: имам егоистични желания, нямам добри намерения, имам си свои малки цели. Готов съм да приема Твоята внимателна проверка и Твоето дисциплиниране и съм готов да се променя“. Трябва да се молиш и да се покаеш пред Бог и да Му позволиш да те проучва внимателно. Когато си приел Неговата внимателна проверка, как трябва да се промениш? Ще кажеш: „Беше неморално да мисля така, както преди — това е мисленето на невярващите, на неверниците. Вече не мога да мисля така. Не трябва да поемам по този път. Аз съм вярващ в Бог. Трябва да бъда човек с човешка природа и достойнство, трябва да правя неща, които Бог обича. Трябва да променя начина си на използване на инструментите и машините в бъдеще. Трябва да ги оставям да почиват, когато е необходимо, да ги ремонтирам, когато е необходимо, и да ги поддържам, когато е необходимо. Трябва да ги почиствам често и редовно да проверявам различните им компоненти, за да осигуря нормалната им употреба. И ще ги почиствам веднага, след като приключа с тях, ще ги прибирам на сигурно място, за да не позволявам на неоторизирани лица да ги пипат“. И когато използваш машини отново в бъдеще, ще бъдеш особено внимателен и грижлив. Твоите възгледи постоянно ще се променят, начините ти на действие ще се подобряват, ще превръщат предишните ти егоистични,

достойни за презрение мисли и действия в чувство за отговорност, в нагласа да се грижиш за нещата и в нагласа да поемаш отговорност. Промяната в мисленето ти е началото на постигането на истински обрат. Тя се превръща в промяна на начините, по които действаш, когато осъществяваш мисленето и мислите си в практикуването си. Едва когато достигнеш това ниво, Бог вижда, че ти наистина се променяш и се покайваш. Тези обрати и промени, които правиш, ще бъдат наистина приемливи за Бог. Това е практикуване на истината. Кое е най-съществената нещо, което човек трябва да притежава при практикуването на истината? Съвестта и разумът, които хората трябва да имат. А егоистичният, достоен за презрение човек има ли съвест и разум? (Не.) Може въз основа на някоя доктрина да знаеш, че не можеш да оставяш предметите на Божия дом да се търкалят наоколо или да ги повреждаш и разхищаваш, или да бъдеш безотговорен към тях — но какво е твоето отношение в сърцето ти и в мислите ти? „Какъв е смисълът да се грижа за тези неща? Това нещо дори не е мое“. Поведението ти ще се ръководи от подобно мислене и ще бъде ли полезна тогава доктрината, която знаеш? Не — тя просто ще бъде доктрина, която изобщо няма да ти послужи за нищо. Само когато мисленето и възгледите ти се променят и ти наистина си се променил и си се покаял пред Бог, поведението ти и практическите ти действия ще започнат да се променят. Именно тогава това, което изживяваш, ще започне да има човешка природа. Именно тогава ще започнеш да навлизаш в истината реалност. Такъв малък въпрос разкрива човешката природа на даден човек, както и дали този човек наистина обича истината.

Управлението на различните материални вещи на Божия дом е отговорност, която водачите и работниците трябва да изпълняват, и всеки един от Божиите избраници трябва да предлага съвместен надзор, помощ и пълно сътрудничество. Това е отговорност на всеки. Божиите избраници трябва да служат за пример. Те трябва да започнат от себе си — само когато самите те вършат добре работата си, са пригодни да надзирават другите и да оценяват дали това, което другите правят, е уместно и съгласно принципите. Това е въпрос, който засяга всекиго. Това малко нещо разкрива човешката природа, както и отношението на хората към истината. Водачите и работниците трябва да вършат тази работа добре и с изключителна енергия, според принципите на Божия дом, и всеки обикновен брат и сестра също трябва да се отнася към този въпрос със строгост и предпазливост. Трябва често да изследваш себе си, да изследваш дали има проблеми с твоята човешка природа и мислене, както и какъв вид отношение имаш. Когато откриеш, че има проблем с твоето отношение и мислене, трябва своевременно да се молиш и да направиш обрат — и когато управляваш или използваш вещите на Божия дом, трябва да се стремиш, от една страна, да не изпитваш угризения на съвестта, нито да си в дълг пред Бог, а от друга страна, да накараш другите да ти се възхищават и да одобряват това, което правиш, и да казват, че имаш човешка природа, която

е очевидна за всички. Най-важното е хората да се придържат към принципите, когато правят това. Това е задължението, което хората трябва да изпълняват — нещо, което всеки член на Божия дом трябва да постигне. Това не е отговорност само на водачите и работниците.

Сега в общи линии ясна ли ви е десетата точка от отговорностите на водачите и работниците? След като са разбрали принципите, хората трябва да бъдат по-внимателни и старателни при вършенето на тази работа, да полагат повече усилия за нея и да не бъдат мързеливи — тогава в общи линии ще са способни да намалят повредите и разхищението на материалните вещи на Божия дом и да ги предпазят да не попаднат във владение на зли хора. Това би трябвало да е постижимо. Защо казвам, че е лесно за постигане? Това са въпроси, с които всеки може да се сблъска в ежедневието си у дома. Лесно е да си внимателен, когато управляваш нещата в собствения си дом, така че ако опазваш вещите на Божия дом като твои собствени, според изискванията на Божия дом, ако ги разпределяш разумно и ако успееш да намалиш повредите и разхищенията, и ако не позволиш на зли хора да ги присвоят, тогава ще изпълняваш отговорността на водачите и работниците. Тази работа по своята природа изглежда като задача от общ характер. Защо я наричаме задача от общ характер? Тя включва управлението на материални вещи. Ако ги управляваш и ги разпределяш добре, значи изпълняваш отговорността си. Освен това принципът на тази работа е доста прост — тя включва само един-единствен принцип и не съдържа сложни истини. Стига човек да има бреме и правилните намерения, той може да върши тази работа добре, без да е необходимо да разбира твърде много истина и без да е необходимо с него да се провежда общение за твърде много истина. Следователно тази работа е единична задача и е задача от общ характер. Това е работа, която е лесна за вършене от водачите и работниците. Стига да си малко по-трудолюбив, да задаваш повече въпроси, да отправяш повече запитвания, да проявяваш повече внимание и да имаш правилните намерения, ще можеш да се справиш. Изобщо не е сложно. Приключихме нашето общение по десета точка от отговорностите на водачите и работниците. Толкова е просто.

Отношението и проявленията на лъжеводачите по отношение на материалните вещи на Божия дом

След като разбрахте тази отговорност на водачите и работниците, във връзка с нея ще продължим да разнищваме какви проявления имат лъжеводачите при изпълнението на тази работа и какви неща правят, въз основа на които могат да бъдат окачествени като лъжеводачи. Първо, когато лъжеводачите вършат тази работа, те не са способни да опазват надлежно различните предмети. Опазването е първият важен аспект, когато става въпрос за всякакви материални вещи. Лъжеводачите създават бъркотия във всичко, което вършат. Освен че са

изключително объркани по отношение на истината и различните принципи, свързани с нея, те също така са объркани, когато става въпрос за опазването на различните материални вещи на Божия дом. Те не знаят какви хора да търсят, за да ги управляват, или какъв е начинът, по който трябва да бъдат опазвани. Те нямат точни цели и конкретни планове, още по-малко подробни стъпки за извършването на тази работа. Ако има някой, който е готов да си направи труда, тези предмети може да бъдат опазени. Ако няма, лъжеводачът допуска тези предмети да бъдат небрежно оставени настрана. Той не намира подходящ човек, който да ги опазва, или подходящо място, където да бъдат съхранявани, а още по-малко разговаря за конкретните принципи на опазването им. В същото време той не урежда по никакъв начин бъдещото разполагане, ремонт и поддръжка на тези материални вещи. Някои лъжеводачи дори са напълно невежи по отношение на това какви предмети има Божият дом — не ги е грижа и не питат за това. Да кажем например, че Божият дом е отпечатал нови книги с Божии слова. Колко книги са останали, след като са били раздадени, на кого е възложено да ги съхранява, как се съхраняват и дали се съхраняват на правилното място — един лъжеводач няма да знае нито едно от тези неща, нито ще пита или ще отправя запитвания за тях. Защо няма да отправя запитвания? Той смята, че опазването на материалните вещи на Божия дом е незначителен въпрос, че той е водач, че е човек, който върши важни неща, че той само проповядва. Той изобщо не обръща внимание на тези „незначителни въпроси“, а ги прехвърля към хора, които не разбират нищо, и не се интересува дали са свършени добре, или зле. Следователно той изобщо не приема на сериозно работата по опазването на материалните вещи на Божия дом. Това е една от причините. Другата е, че някои лъжеводачи са объркани — в умовете им цари хаос. Те нямат нормално мислене или съзнание за опазването на нещата и нямат процедура или път за това как да опазват предметите на Божия дом. Така че те не знаят колко от тези неща са повредени и не знаят дали има случаи на разхищение. Когато някои неща са взети от зли хора, лъжеводачът казва: „Оставете ги — във всеки случай всичко е в Божиите ръце“. Някои важни предмети се използват от хора без ничие одобрение. Тези хора вземат тези неща и други не могат да ги използват в работата си, и никой не смее да ги поиска. Лъжеводачът казва: „Не е кой знае какво. Просто купете нова. Те взеха онази вещ, така че нека първо те да я използват. Това е само вещ — все едно е кой я използва. Ако не я използват разумно, това е нещо между тях и Бог. Няма нужда да се намесваме“. Вижте как проповядват велика доктрина, за да „разрешат“ въпроса, като превръщат големите проблеми в малки, а малките — в нищо. Лъжеводачите не изпълняват нито една от отговорностите си, когато става въпрос за опазването на различните предмети на Божия дом. Не ги е грижа, нито питат за това, и нито разрешават, нито се справят с каквито и да било проблеми. Дори ако Горното провери работата им, те просто отговорят уклончиво, за да отбият номера, и това е всичко.

Някои братя и сестри купуват оборудване, дрехи и лекарства за ползване от Божия дом, а когато лъжеводачът види тези предмети, той ги преглежда и взема за себе си хубавите дрехи, обувки и чанти, и едва след това позволява на другите да вземат останалите неща, от които той самият няма нужда. Когато глупаците, които ръководи, видят това, те казват: „Нашият водач си избра каквото иска — сега е наш ред. Като приключим, ще подхвърлим безполезните остатъци на братята и сестрите под нас“. Тези неща принадлежат на човека, в чиито ръце попаднат, а останалите неща, които никой не харесва, се захвърлят настрана и никой не ги опазва. И така, на теория, за различните материални вещи на Божия дом има места за безопасно съхранение, но всъщност изобщо не се съхраняват безопасно — тези места са бунища, които никой изобщо не управлява. Те просто захвърлят нещата на някое място и ги оставят да се трупат. Има дрехи, обувки и чорапи, лекарства и електроника, както и стоки за бита и кухненски принадлежности — бъркотия, с всякакви боклуци в нея, и дори храната за хора и храната за кучета се смесва. Ако попиташ кой управлява тези неща и дали ги сортира, или дали има инструкции за тези неща и как трябва да бъдат опазвани, или, ако тези неща не са необходими за работата на Божия дом, дали братята и сестрите имат нужда от тях — никой не знае отговорите. Съвсем нормално е братята и сестрите да не знаят, но водачите и работниците също нямат отговори на нито един от тези въпроси — те напълно отхвърлят отговорността за тези неща, като казват или „Не знам“, или „Някой се грижи за това“, като по този начин те отпращат и мамят Божия дом. Това води до неразрешаването на тези проблеми. Не е трудно за водачите и работниците да намерят подходящи хора, които да управляват различните материални вещи на Божия дом, нали? Лъжеводачите дори не вършат простата работа да намерят някой предан човек, който да опазва тези неща надлежно, който да прави добър опис и да ги подрежда добре. Какво правят те тогава? Когато братя и сестри са предложили дрехи или стоки за бита на Божия дом и лъжеводачите видят тези предмети, те се нахвърлят върху тях, като глутница изгладнели вълци, които поглъщат заедно месо. Пробват кои дрехи им стават, отново и отново, и избират неща за себе си до безкрай. Когато Божият дом закупува различни видове важни и скъпи машини и оборудване, те се втурват първи да изберат хубавите за себе си. Защо избират хубавите? Смятат, че като водачи или работници имат привилегировани права на ползване върху вещите на Божия дом. Каквото и да предостави Божият дом, те винаги първи избират най-хубавото. Така се отнасят към предметите на Божия дом. Това вършене на работа ли е? Не е ли това проявление на лъжеводачи? Когато става въпрос за неща със срок на годност — храна и лекарства например — лъжеводачите просто не се интересуват от тях. Не намират подходящ персонал, който да ги управлява, нито казват на персонала: „Някои от тези неща имат срок на годност, така че веднага ги запишете. Побързайте да ги разпределите на братята и сестрите преди да изтече срокът им

на годност, така че да бъдат използвани разумно — не чакайте срокът им да изтече, не позволявайте да се разхищават“. Лъжеводачите никога не правят тези неща. Когато срокът на нещо изтече, те просто го изхвърлят. Когато водачите и работниците вършат работа в Божия дом, строго погледнато, те трябва да бъдат разпоредители на Божия дом. Първото нещо, което трябва да правят, е да опазват разумно и добре предметите на Божия дом, като ги наблюдават внимателно и извършват надлежна проверка в това отношение. Това също е основен аспект от делото на Божия дом, но лъжеводачите не могат да свършат дори такава основна работа. Дали са объркани, с лоши заложби и глупави — или нямат добри намерения? Ако са глупави и объркани, как знаят да избират хубавите неща за себе си? Защо не се разделят със собствените си вещи или не ги раздават небрежно на други хора? Защо не развалят или повреждат собствените си вещи? И защо такова е отношението им към вещите на Божия дом? Ясно е, че им липсва морал и че нямат добри намерения. След като водачите и работниците получат статус и влязат в съприкосновение с по-широк обхват от работата на Божия дом, те получават привилегирован достъп до различните материални вещи и до обществената собственост на Божия дом, и са най-информирани за тези неща. И въпреки това те не им обръщат внимание, не ги опазват надлежно и позволяват на всеки да ги използва и да ги взема, просто оставят всеки, който е готов да се грижи за тях, да го прави, а ако някой не е готов да се грижи за тях и е безотговорен, те не възразяват, и дори да научат, че някой има проблем, не го разрешават. Това са лъжеводачи. В този момент стигаме до заключението, че лъжеводачите, освен че са с лоши заложби и не носят бреме, са също така с лоши намерения и лош характер. Тъй като тези водачи са с лоши заложби и им липсва способност за възприемане, това, че се справят зле с работата, която включва истината и навлизането в живота, е разбираемо. И тъй като са с лоши заложби и нямат работоспособност, това, че се справят зле с работата, която включва администриране, също е нещо, което може да се толерира. Но това, че дори не са способни да извършват работа, която включва управление на различните предмети на Божия дом — което е най-минималната, проста работа — показва нещо още по-очевидно: при някои лъжеводачи проблемът не е толкова прост, не е свързан само с това, че имат лоши заложби и че не носят бреме, а има нещо повече — те имат особено нисък характер и лоша човешка природа. Чрез нашето общение за десетата отговорност на водачите и работниците се разкри още едно проявление на лъжеводачите: те не просто имат лоши заложби, не носят бреме и се отдават на плътски удобства — те имат също така лош характер и лоши намерения. Не се интересуват от неща, които не са техни — дори не ги опазват. Ти си назначен за разпоредител на Божия дом и въпреки това хапеш ръката, която те храни, и не защитаваш интересите на Божия дом, докато живееш от него. Небрежно захвърляш настрана вещите на Божия дом, сякаш принадлежат на

външни хора, не ги опазваш и смяташ, че не са нещо кой знае колко важно. Това не е неизпълнение на отговорностите ти — това е проблем на човешката ти природа, това е огромна липса на морал! Неопазването или лошото опазване на нещата, които трябва да се опазват, показва, че лъжеводачите нямат човешка природа и нямат добри намерения. Те дори не могат да опазват добре предметите на Божия дом, така че, ако трябваше да ги разпределят, дали биха могли да го правят разумно? Справят се още по-зле с това да действат според принципите. Те виждат как вещите на Божия дом се изхвърлят небрежно, как се повреждат и се разхищават, без никой, който е подходящ за това, да ги управлява, и знаят твърде добре в сърцата си, че това, което правят, не е правилно — и все пак не се справят с него. Това означава да имаш лоши намерения. Могат ли тези отрепки, които нямат добри намерения, разумно да разпределят различните материални вещи на Божия дом? Те са още по-малко способни на това — ако ги накарате да разпределят тези неща, те ще направят неща, които са лишени от морал в още по-голяма степен.

В една фермерска църква, където отглеждат кучета, човекът, отговорен за тях, е много загрижен за новородените кученца. Страхуваше се, че кученцата няма да получат необходимите хранителни вещества, затова подаде заявка за органични яйца, с които да ги храни. Лъжеводачът там одобри молбата му веднага. Не се замисли колко дефицитни са органичните яйца. Те не стигат дори за хората, така че защо трябва да ги дават на кучетата? Това не е ли абсурден начин за справяне с този въпрос? Каква е природата на това поведение на този лъжеводач? Как да бъде окачествено то? Не е ли абсурдна тази практика на този лъжеводач? Това, което той говори постоянно, щом си отвори устата, са доктрини, които отговарят на вкусовете на хората, но всъщност той не разбира ни най-малка частица от истините принципи, така че когато нещо се случи, той подхожда към него и се справя с него според човешките фантазии, предпочитания и субективни желания — и в крайна сметка стига дотам, че извършва такова отвратително нещо, като това да храни кучетата с органични яйца. Може ли този вид разпределяне на вещите на Божия дом от този лъжеводач да се счита за разумно? (Не.) Защо не може той да постигне разумно разпределяне? На пръв поглед изглежда, че лъжеводачът се е намесвал, грижел се е и е проследявал дори този много малък въпрос и че е имал достатъчно основание и достатъчни доводи да подкрепи тази молба — но дали е действал съобразно принципите? Дали е действал според принципите, изисквани от Божия дом? Не. И така, ако погледнем природата на това негово действие, добро дело ли е то, или е злодеяние? Изпълнение на отговорността му ли е, или е неизпълнение? Това е неизпълнение — то е безпринципно, безразсъдно вършене на лоши неща! Като разглеждаме този въпрос, каква според вас е същността на човешката природа на този лъжеводач? Не е ли това изопачено възприемане и сляпо прилагане на правила? Това, което той казва с всяка своя

дума, са правилни доктрини и то звучи, сякаш в него няма нито една грешна фраза, но всъщност е изопачено. Такива хора са лъжливо духовни и имат изопачено възприемане — те са боклуци, на които им липсва духовно разбиране. Току-що споменахме, че човешката природа на лъжеводачите е, че те са с низък характер и нямат добри намерения. Липсват им принципи, когато дойде време да разпределят вещите на Божия дом, и те ги разпределят сляпо, което разкрива, че лъжеводачите имат изопачено възприемане и сляпо прилагат правила, както и че са безпринципни в действията си — те просто действат сляпо и произволно. На пръв поглед лъжеводачите изглеждат толкова доброжелателни и добри, но всъщност това е лъжлива доброжелателност и лъжлива доброта. Например когато женското куче роди кученца, гледачът на кучета каза, че трябва да дадат на кучетата ново одеяло, предназначено за хора. Тогава някой каза: „Жалко би било да се даде ново одеяло на кучетата — по-добре да го дадем на братята и сестрите, а старото одеяло, което сменяме, да дадем на животните“. Какво мислите вие за това предложение? Да се разпределят нови неща на хората, а стари — на животните, е доста разумно. Това е принципът. Това е разумно разпределяне. Как лъжеводачите се справят с такива неща, когато се сблъскат с тях? След като чу това, този лъжеводач разсъждаваше: „Животните никога не използват нови неща. Винаги използват стари, мръсни неща. Ние, хората, винаги използваме нови неща. В Божиите слова се казва, че понякога дори не сме толкова добри, колкото прасетата или кучетата. Така че, не се карайте с прасетата и кучетата за вещи. Това е липса на човешка природа“. И така, той в крайна сметка даде новото одеяло на тези животни. Хората там може и да не загубиха от това, че използваха старото одеяло, но начинът, по който този въпрос бе разрешен, е много показателен за проблема. Каква роля изигра лъжеводачът в този случай? Бихте ли казали, че нормални хора биха могли да направят такова нещо? (Не.) Тогава какъв тип хора биха допуснали нещата да стигнат дотам, когато се занимават с този въпрос? (Абсурдни типове, на които им липсва разумът или мисленето на нормалните хора.) Тези отговори са все правилни — тези хора са нищожества. Когато нормални хора се сблъскат с нещо подобно, те знаят как да се справят с него разумно, но лъжливо духовните лъжеводачи с изопачено възприемане не знаят как да се справят. Изглежда, че техният начин на справяне с въпроса също има основание, че е в съгласие с принципите на Божия дом и че е подкрепен от множество разумни обосновки — но въпреки това хората, след като го чуят, не знаят да се смеят ли, да плачат ли, толкова е нелепо. Как така не могат да проумеят дори толкова проста и очевидна логика? Как стигат дотам, че се справят по такъв изопачен начин? Отвратително е. Ако ги накарате да действат като разпоредители, те ще накарат кучетата да ловят мишки, котките да пазят къщата, а прасетата да спят в леглата — всичко ще бъде в безпорядък. Способни ли са лъжеводачите разумно да разпределят различните материални вещи на Божия

дом? (Не.) Те са особен вид, те са объркани хора и са абсурдни типове. Освен тези лъжеводачи с особено изопачено възприемане и нечисти подбуди, повечето лъжеводачи също създават бъркотия и хаос в този вид работа, макар че имат известни заложби и възприемането им не е изопачено. Те не могат да изпълнят дори най-минималните отговорности, които се изискват от тях. Затова, когато ги попиташ за тази работа, техният отговор винаги е един и същ: „Еди-кой си се занимава с това. Еди-кой си знае. Ако имаш някакви въпроси, ще трябва да отида да попитам еди-кого си“. И с това се приключва. Това е проявлението, което лъжеводачите показват, когато вършат тази работа.

Когато става въпрос за работата по разпределяне на различните материални вещи на Божия дом, лъжеводачите не само са неспособни да я вършат според принципите, изисквани от Божия дом, но също така примесват в това много от своите лични чувства, предпочитания и желания, както и личните си разбирания. Те превръщат тази работа в бъркотия и в пълна каша, без каквито и да било принципи. Така че, когато даден лъжеводач управлява различните вещи на Божия дом, често се случва, при обстоятелства, при които никой не знае какво става, някои неща да бъдат повредени, разхитени без причина или да изчезнат и бройките да не излизат. Други вещи се вземат от отделни лица за лична употреба, без да ги регистрират или докладват. Лъжеводачите не могат да управляват добре дори такава проста работа от общ характер. Те създават бъркотия в тази работа, но въпреки това се чувстват спокойни и си мислят, че са свършили много работа. Лъжеводачите никога не извършват редовна проверка, поддръжка и ремонт на различните материални вещи на Божия дом. В сърцето си те изобщо не се интересуват от тези вещи. Да предположим, че ги попиташ: „Има ли някой, който да се грижи за поддръжката и ремонта на това оборудване? Имало ли е случаи на разточителство при закупуването на резервни части за ремонтирането му? Или някой, който да е похарчил повече пари, или да е бил измамен? Потърсена ли е отговорност от някого след тези инциденти? Някой бил ли е глобен, или предупреден?“. Лъжеводачите изобщо няма да знаят, нито ще ги е грижа за това. Дали са били неправомерно похарчени пари при закупуването на неща за Божия дом, дали някой е бил определен да управлява тези неща, след като са били закупени, дали закупените неща са подходящи и дали може да се използват ефективно, и ако не може, дали са били върнати или заменени в определения срок — те не знаят нищо от това. Те са такива идиоти — нищо не знаят. Единственото, за което мислят лъжеводачите, е как да проповядват доктрини на събиранията, за да накарат хората да ги ценят. Нямат никаква работоспособност по отношение на конкретния въпрос за управлението на вещите, нито имат някакво отношение към този въпрос. Те не знаят, че това е работа, която би трябвало да вършат, нито знаят как да я вършат. Лъжеводачите смятат, че вещите на Божия дом принадлежат на всички, така че който иска да използва нещо, може да го

направи, и който се нуждае от нещо, може да го вземе или да подаде заявка за него към висшестоящите — че това е право на всеки и че вещите на Божия дом не трябва да бъдат под управлението или контрола на което и да е отделно лице. Така че, ако някой счупи или загуби машина, тях не ги е грижа, и ако някой подаде заявка да му се купи нещо, тях не ги интересува и дали е скъпо, или евтино. Факт е, че Божият дом има правила за тези неща. Стига водачите и работниците да изпълняват отговорностите си и да извършват надлежна проверка според принципите на Божия дом, всички такива загуби и разхищения може да бъдат избегнати. Но лъжеводачите не вършат дори тази най-проста работа, която може да предотврати загубите. Нима те просто не ядат безплатно храната на Божия дом? Нима не паразитират? Това не е ли конкретно проявление на „лъжливостта“ на лъжеводачите? Ако срещнете такъв водач, вие как бихте се справили с него? (Ще го освободим от длъжност.) Просто го освобождавате от длъжност и това е всичко? Не трябва ли да го научите на едно-друго? „Онази машина беше оставена там и се намокри, но никой не я провери дни наред. Не е ясно дали захранването ѝ още работи, или дали мишки не са прегризали кабелите. Защо не се интересуваш от тези неща? Компютърът, който използвам, е счупен и трябва да се поправи. Работата ще се забави, ако не бъде поправен. Поставял съм ти въпроса толкова пъти — защо не си му обърнал внимание? С какво се занимаваш сляпо по цял ден, като муха без глава? Когато на водач като теб се разчита да върши работа, ти забавяш цялата работа и всички машини и материални вещи се унищожават от твоята ръка. Ти не се грижиш за различните вещи на Божия дом, нито ги управляваш. Ти си негоден да бъдеш водач — бързо се оттегляй!“. Добре ли е да им се изнесе такава лекция? (Да.) Какво притежава човек, който се осмелява да изнася лекции на водачите и работниците? Първо той трябва да е смел и да има чувство за справедливост. Някои може да кажат: „Не бих се осмелил да изнасям лекции на водачите и работниците. Те са офицери, а аз съм просто войник, рангът ми е много по-нисък от техния. Те имат истината и могат да проповядват. Мен не ме бива в нищо и аз не съм в позиция да им изнасям лекции“. Това не е ли логиката на един негодник? (Да.) И така, каква лекция бихте изнесли вие на този тип водач? „Ако можеш да вършиш тази работа, тогава се постарай да я свършиш и я върши в съответствие с принципите на Божия дом. Каквото ни уредиш да направим, ние ще се подчиним. Но ако не се постараеш да вършиш тази работа, ако не я вършиш според принципите на Божия дом, никога няма да ни накараш да те слушаме! Освен това, ако не вършиш реална работа, ние имаме право да те отстраним от поста ти и да те премахнем! Навреди на себе си, ако искаш да навредиш на някого — не трябва да се опитваш да навредиш на всички нас“. Бихте ли се осмелили да им изнесете такава лекция? (Да.) Сега казвате така, но наистина ли бихте го направили, когато дойде време за това? По принцип за неща, които засягат истините принципи и важни въпроси, не смеете да говорите лекомислено от страх,

че липсата на прозрение и яснота в говоренето може да означава, че просто осъждате водачите и работниците и причинявате смущение. Но трябва да сте способни да имате прозрение по въпроса за управлението на материалните вещи. Трябва да се научите да разпознавате този въпрос и да схванете принципите му.

В екип филмови продукции имаше човек, който отговаряше за костюмите. Той беше непокорен в действията си и винаги тайно присвояваше вещите на Божия дом. Когато напусна екип филмови продукции, той взе някои неща със себе си, а по-късна проверка на сметките показа, че има несъответствие по отношение на голяма част от парите, които е получил. Освен това, въпреки че не работеше, той имаше пари и си беше купил много скъпи вещи. Много хора му се бяха подмазвали, докато беше в екип филмови продукции, и всички искаха да са в добри отношения с него, така че когато им дотрябваха дрехи, просто трябваше да го помолят и той им ги даваше. Ако някой беше в лоши отношения с него, той дори не му даваше дрехите, които му се полагаха. Какъв е този проблем? Това е проблем с управленския персонал. Част от проблема беше, че той самият присвояваше тези неща. Другата част беше, че не разпределяше вещите на Божия дом съгласно принципите, а се водеше от чувствата си, от собствената си воля и от връзките си. Според принципите този човек трябваше да бъде изчистен. Това беше очевиден проблем. Лъжеводачът не само не направи това, но го счете за добър човек и уреди да отиде на друго място да изпълнява дълга си. Това не беше ли утежняване на грешката? Какво мислите за начина, по който беше свършена тази работа? Беше ли съгласно принципите? Изпълни ли този водач отговорностите, които водачите и работниците трябва да изпълняват? (Не.) Ако оставим настрана за момента какви ползи би могъл да извлече водачът, като се справи с този човек по този начин — ако се съди само по начина, по който се справи с въпроса, каква беше природата на това действие? Това беше приютяване на зъл човек въз основа на чувства и неприлагане на принципите на Божия дом при справянето с него. И така, за да свържем това с десета точка от отговорностите на водачите и работниците, каква грешка допуска този тип водач и работник в отношението си към различните материални вещи на Божия дом? Изпълни ли този водач отговорностите си? При справянето си с въпроса той взе ли предвид опазването на вещите на Божия дом? Със сигурност не. Той не приемаше на сериозно вещите на Божия дом, дори си затваряше очите, като позволяваше тези вещи да бъдат съсипвани или вземани по прищявка на злия човек. Така ли би подходил, ако собствените му вещи бяха повредени или присвоени от други хора? Не — тогава щеше да мисли за отмъщение и обезщетение. И така, защо той не се справи с вещите на Божия дом по този начин? Той дори каза: „Може да вземе няколко неща, ако иска — не взема толкова много. Може да присвои малко от тези неща, ако иска — кой няма известно желание да направи това? Какво значение има малкото количество, което присвоява? Не е като другите да получават по-малко“. Що за

отношение е това? Това ли е отношението, което водачите и работниците трябва да имат към вещите на Божия дом? (Не.) Не хапят ли ръката, която ги храни? И каква логика предложиха те накрая? „Нека присвои тези неща — няма нужда да уреждаме сметките с него. Какво представляват тези дребни средства и вещи? Антихристите присвояват много повече от това. Присвояването на тези вещи от него е нещо между него и Бог — негова работа е как ще се оправдае пред Бог, когато му дойде времето. Това няма нищо общо с нас“. Какви мисли и чувства изпитвате вие, след като чуете един водач да казва такова нещо? Всеки човек, който има някакво чувство за справедливост, с малко съзнание за съвест, би плакал вътрешно, като чуе тези думи, и би се почувствал съкрушен и разочарован, дори ако беше просто един обикновен последовател, да не говорим, ако беше водач или работник! Този тип лъжеводач се радва на толкова много от Божията благодат и закрила и на толкова много от Божиите истини, но все още има такова хладнокръвно отношение към вещите на Божия дом. Притежава ли той човешка природа? Годен ли е да бъде водач или работник? (Не.) След като такъв човек бъде освободен от длъжност, пригоден ли е да бъде водач или работник в бъдеще? (Не — човешката му природа е лоша.) В какво се проявява лошата му човешка природа? (В това, че не отстоява интересите на Божия дом.) Кое е конкретното действие, с което не отстоява интересите на Божия дом? Каква е същността на това конкретно проявление? Подобни хора нямат добри намерения, те имат низък характер, говорят много мило, но не правят нищо реално. Такива хора категорично не трябва да бъдат водачи и работници. Онези, чиито сърца не са на правилното място, не са любители на истината, а търсят собствената си изгода. Онези, които нямат добри намерения, изобщо не мислят за Божиите избраници и изобщо не поддържат работата на църквата или не отстояват интересите на Божия дом.

Първото основно нещо, което водачите и работниците трябва да направят, е да наблюдават надлежно различните материални вещи на Божия дом, да извършват надлежно проверка и да пазят Божия дом, като не позволяват никакви предмети да бъдат повреждани, разхищавани или присвоявани от зли хора. Това е минимумът, който трябва да правят. Щом бъдеш избран за водач или работник, Божият дом те счита за свой разпоредител: ти си от управляващата класа и задачата, която поемаш, е по-тежка от тази на другите. Ти носиш голяма отговорност. Ето защо всяко твое отношение, всяко твое действие, всеки твой план за справяне с проблемите и всеки твой метод за разрешаване на проблемите, всичко това засяга интересите на Божия дом. Ако ти дори не проявяваш внимание към интересите на Божия дом или не ги вземаш присърце, ти си негоден да бъдеш разпоредител на Неговия дом. Що за човек е това? Защо не е годен да бъде разпоредител на Божия дом? Сред лъжеводачите има някои, които не са просто с лоши заложби — основният им проблем е, че не носят бреме, не знаят как да

работят, но не търсят истината и са неспособни да изпълняват дори минималните отговорности, които се изискват от един разпоредител. Те нямат съвест или разум. Това е така, защото нямат добри намерения, те са с низък характер и са егоистични и низки. Изобщо не поддържат работата на църквата, а често увреждат и продават нейните интереси, като се подмазват на хората и поддържат отношенията си с други хора за сметка на увреждане на интересите на църквата. Те позволяват материалните вещи на Божия дом да бъдат повреждани, разхищавани, изгубвани или дори присвоявани от злите хора и изобщо не се интересуват от това, нито изпитват и най-малко чувство на задължение или вина за това. И така, когато става въпрос за избиране на водачи и работници, погледнато от гледна точка на човешката природа, кое е най-основното нещо, което те трябва да притежават? Трябва да имат съвест и чувство за справедливост, а мотивите им трябва да са правилни. Първо човешката им природа трябва да премине високата летва. Независимо колко работоспособност притежават или какво ниво на заложби имат, хората от този тип ще отговарят на критерия за разпоредители, ако служат като надзорници. Най-малкото те ще са способни да отстояват интересите на Божия дом и общите интереси на братята и сестрите. Те в никакъв случай няма да продадат интересите на братята и сестрите, нито интересите на Божия дом. Когато интересите на Божия дом и на братята и сестрите са на път да бъдат увредени или накърнени, те ще са предвидили това предварително и ще бъдат първите, които ще излязат напред и ще ги опазят, дори ако това ще засегне собствената им безопасност или ще изисква от тях да платят цена, или да страдат. Всичко това са неща, които хората със съвест и разум могат да направят. Някои лъжеводачи и лъжеработници бързат да намерят безопасно място, където да се скрият, когато се сблъскат с опасни обстоятелства, но за важните вещи на Божия дом — книги с Божии слова, мобилни телефони, компютри и т.н. — нито се интересуват, нито питат за тях. Ако се тревожеха как арестуването им ще се отрази на по-общата картина на църковното дело, биха могли да изпратят други да се справят с тези неща — но тези лъжеводачи се крият само заради собствената си безопасност. Те са уплашени до смърт и за да гарантират собствената си безопасност, не правят това, което могат. Поради това има много случаи, когато, при възникването на опасни ситуации, небрежността, бездействието и безотговорността на лъжеводачите водят до разграбване и отнемане от големия червен змей на различни предмети на Божия дом и на приноси към Бог, което води до сериозни загуби. Когато тези ситуации току-що са възникнали в църквата, първата мисъл на водачите и работниците трябва да бъде да поставят оборудването и материалните вещи на Божия дом на подходящи места, да ги предадат на подходящи хора за управление. На големия червен змей категорично не трябва да се позволява да ги вземе. Но лъжеводачите никога не се замислят за тези неща. Никога не поставят интересите на Божия дом на първо място, а вместо това поставят собствената си безопасност

на първо място. Невършенето на реална работа от страна на лъжеводачите често причинява загуби или вреди на различни важни предмети на Божия дом. Това не е ли сериозно неизпълнение на отговорността на лъжеводачите? (Да, така е.)

По отношение на десетата точка от отговорностите на водачите и работниците, кое е основното проявление на лъжеводачите, което разобличаваме? Отношението на лъжеводачите към материалните вещи на Божия дом е отношение на безразличие и пренебрежение. Те не спазват принципите, а разпределят тези неща безразборно, въз основа на собствените си фантазии и предпочитания. Докато те управляват нещата, вещите на Божия дом често са подложени в по-голяма или в по-малка степен на повреда и разхищение, което причинява загуби на делото на Божия дом. Това е основното проявление на лъжеводачите. Те не могат да се справят дори с тази най-проста, отделна част от работата от общ характер. Те не могат да правят дори това или да го правят добре — тогава какво могат да правят? Затова, когато видите такива хора да действат като водачи, можете да проверявате и надзиравате работата им. Ако направят бъркотия в тази отделна част от работата от общ характер, като не вършат дори това, което могат, и не намират други подходящи хора, които да я свършат, когато нямат време, тогава тези водачи трябва незабавно да бъдат освободени и отстранени от поста си. Божият дом никога няма да ги използва. Подобаващо ли е това? (Да.) Защо? Човек, който няма добри намерения, чието възприемане е изопачено и който действа само според чувствата и егоистичните си, низки амбиции и желания, не е достоен за доверие. Каква работа може да свърши добре един недостоен за доверие човек? Какъв дълг може да изпълнява добре? Способен ли е предано да изпълнява дълг? (Не.)

Чрез днешното общение по точка десета от отговорностите на водачите и работниците не изложих ли ясно още един от принципите и критериите, които се изискват от водачите и работниците? Тук не става въпрос за заложби, нито за работоспособност, а за човешка природа. Наблюдавайте хората, които служат като водачи и работници, или онези, които църквата развива, и вижте дали сред тях има такива с лоша човешка природа и с лоши намерения, чиято човешка природа е същата като тази на лъжеводачите, разнищени в точка десета. Ако наистина откриете такива водачи и работници, трябва да ги освободите от длъжност, трябва да помните никога да не избирате такива хора за водачи и никога да не развивате такива хора за водачи и работници. Ако някои хора не разбират качеството на човешката природа на тези хора и ги изберат, незабавно докладвайте за тях. Не им давайте шанс да бъдат водачи и работници. Тези хора не стават водачи и работници, за да вършат реална работа, а за да унищожат делото на църквата. Ако станат водачи, различните материални вещи на Божия дом само ще бъдат съсипани в резултат на това. Готови ли сте да видите такава последица? (Не.) И така, как тогава трябва да се отнасяте към такива хора? Ако в момента

служат като водачи, докладвайте ги и ги отстранете от поста им. Ако не служат като водачи, ако все още не са избрани, тогава кажете на всички: „Този човек не е добър. Не го избирайте, каквото и да правите. Това би било пагубно за църквата“. И ако хората са се заблудили и са се подвели да го изберат, трябва незабавно да информираш всички: „Днес направихме нещо нередно. Избрахме за наш водач човек с лоша човешка природа и лоши намерения. Сега, след като направихме това, интересите на Божия дом ще претърпят загуби и вреди. Трябва незабавно да го отстраним от поста му, за да предпазим интересите и различните вещи на Божия дом от вреди. Не трябва да му позволяваме да успее със схемата си“. Подобаващо ли е да се постъпи така? (Да.)

От хората, избрани за водачи и работници, се изисква да имат заложби и работоспособност. Вече има и изисквания за качеството на човешката им природа. Какво ще кажете вие, вярно ли е, че повечето хора не отговарят на критериите за водачи и работници? Кое от тези три неща е най-съществено? (Човешката природа.) А на второ място? (Работоспособността.) След това? (Дали имат заложби, или не.) Тази последователност е доста точна. Когато избирате водачи в бъдеще, преценявайте ги в тази последователност. Някои хора казват: „Има проблем с тази последователност. Да предположим, че човешката природа е на първо място, а има някои хора, които са с добра човешка природа, но с доста лоши заложби, и ако бъдат избрани за водачи, те няма да са способни да вършат никаква реална работа — все още ли е добре тогава да се взема предвид само човешката природа на хората?“. Човешката природа на хората е от първостепенно значение и това е първото нещо, което трябва да гледате, но не е единственото, което трябва да се вземе предвид при избора на водачи и работници. Ако човешката природа на даден човек отговаря на критерия, след това погледнете работоспособността му. Ако му липсва работоспособност и не може да върши никаква реална работа, може да го помолите да поеме работа, която не натоварва прекомерно способностите му. Ако е с добра човешка природа и е способен да поеме работата и да се опита да я свърши добре, и ако е човек, на когото може да се вярва, и ако Божият дом няма да има никакви притеснения да го използва, и ако той е поучителен, полезен и благотворен за повечето братя и сестри, тогава той отговаря на критериите. Ако заложбите му са лоши и му липсва работоспособност, или ако работоспособността му е просто на средно ниво, накарайте го да свърши някаква проста работа или единична задача. Ако има добри заложби и голяма работоспособност, той ще може да свърши важна работа или няколко различни задачи. Нима не можете дори да подредите нещата по този начин? Ако е с лоша човешка природа и лоши намерения, тогава, колкото и голяма да е работоспособността му, ще е способен ли той да свърши добре работата? (Не.) Ако управляваше компания или няколко служители, може би нямаше да е проблем — но какви проблеми биха възникнали, ако го помолят да управлява различните

материални вещи на Божия дом? Преди всичко, той изобщо няма да управлява тези предмети или да се справя с нещата според принципите, изисквани от Божия дом. Той няма добри намерения, той не обича истината и в сърцето му няма нищо друго освен кроежи, нищо друго освен нечестиви идеи и мисли, така че когато и да действа, той го прави според собствените си предпочитания и въз основа на собствените си интереси, а не въз основа на истините принципи, нито въз основа на справедливостта. Той обмисля само какво има да губи или придобие и не мисли изобщо за принципите, изисквани от Божия дом — и така той е обречен на провал в работата на водачите и работниците. От какво се определя това? От качеството на човешката му природа, а не от неговата работоспособност. И така, когато преценявате дали някой е благороден, или низък и дали отговаря на критериите на Божия дом за избор на водачи и работници, първо погледнете човешката му природа: ако човешката му природа е надеждна и отговаря на критериите, след това се замислете дали притежава работоспособност и дали има бреме. След това разгледайте и другите аспекти.

Това е десетата точка от отговорностите на водачите и работниците. В общи линии това е, което бе разнищено в десетата точка относно различните проявления на лъжеводачите. От отношението и проявленията, които лъжеводачите показват към материалните вещи на Божия дом, може да се види, че на повечето от тях им липсват съвест и разум, че са с твърде лоша човешка природа и че не поемат никаква отговорност — може да се каже, че имат лоши намерения. Нима сега нямаме още едно доказателство, което може да се използва, за да се определи, че някой е лъжеводач? Някои лъжеводачи не могат да вършат работа, защото заложбите им са лоши, защото са слепи и нямат прозрение за нещата. Някои не вършат реална работа, защото нямат добри намерения и защото те преследват единствено собствените си облаги — не отстояват интересите на Божия дом и не ги е грижа дали Божиите избраници ще живеят, или ще умрат. Всеки тип лъжеводач трябва да бъде освободен от длъжност и отстранен възможно най-бързо, за да се предотвратят забавяния на делото на Божия дом и нанасяне на вреди на Божиите избраници.

1 май 2021 г.

ОТГОВОРНОСТИТЕ НА ВОДАЧИТЕ И РАБОТНИЦИТЕ (12)

На последната ни сбирка разговаряхме по точка десет от отговорностите на водачите и работниците: „Пазете надлежно и разпределяйте разумно различните материални вещи в Божия дом (книги, различно оборудване, зърно и т.н.) и извършвайте редовни проверки, поддръжка и поправки, за да сведете до минимум повредите и прахосничеството. Също така не позволявайте на злите хора да ги придобият“. Общението по точка десет беше за работата, която водачите и работниците трябва да извършват, и за отговорностите, които трябва да изпълняват по отношение на различните материални предмети в Божия дом, и в същото време това общение разобличи чрез сравнение различните проявления на лъжеводачите. Ако водачите и работниците изпълняват отговорностите, които трябва и могат да изпълняват за всеки аспект от делото на Божия дом, тогава те са съгласно критериите да са водачи и работници. Ако не изпълняват отговорностите си и не вършат никаква практическа работа, тогава е съвсем ясно, че са лъжеводачи. Що се отнася до точка десет, разбира се, че лъжеводачите не се справят добре със задачата да пазят и да разпределят разумно различните материални вещи в Божия дом — тези притежания не се пазят добре или дори може изобщо да не се пазят, а лъжеводачите създават хаос при разпределянето им. Те дори може изобщо да не приемат тази задача сериозно. Въпреки че задачата спада към общите въпроси, тя все пак е отговорност, която водачите и работниците трябва да изпълняват, и работа, която трябва да свършат. Независимо дали я извършват сами или организират подходящи хора за тази цел, като също така се осъществява надзор, проверки, последващи действия и т.н., във всеки случай тази работа е неразделна част от отговорностите на водачите и работниците — двете неща са пряко свързани. Следователно, когато става въпрос за тази работа, ако водачите и работниците не пазят надлежно различните материални предмети в Божия дом и не ги разпределят разумно, те не изпълняват отговорностите си и не вършат добре работата си. Това е едно от проявленията на лъжеводачите. На последната ни сбирка проведохме едно простичко разобличаване и разнищване на проявленията, които показват лъжеводачите, докато се справят с този аспект от работата, свързана с общите въпроси, и дадохме няколко примера. Ако някой е лъжеводач, тогава той категорично не е изпълнил отговорностите си в тази работа, а свършеното от него не е съгласно критериите. Това е така, защото лъжеводачите никога не влагат усилия в практическата работа — уредена ли е веднъж, те приключват с нея и никога не я проследяват, нито участват в нея. Друга основна причина е, че лъжеводачите не разбират принципите на нито една работа, която вършат. Дори да не бездействат в работата си, свършеното от тях е несъвместимо с принципите и правилата,

изисквани от Божия дом, или дори изцяло не отговаря на принципите. Какво означава да не отговаря на принципите? Има се предвид, че те действат безразсъдно, действат необуздано въз основа на своите фантазии, воля и чувства и т.н. Така че независимо от всичко, има две основни проявления на лъжеводачите, когато става въпрос за тази точка от отговорностите на водачите и работниците: първото е, че те не вършат практическа работа, а второто е, че не могат да схванат принципите, следователно не могат да свършат практическа работа. Това са основните проявления. На последната ни сбирка разговаряхме и разобличихме как се проявява човешката природа на лъжеводачите, когато се справят с този вид работа, свързана с общите въпроси. Дори в тази простичка, една-единствена работа лъжеводачите не могат да изпълнят отговорностите си. Имат способността да свършат тази работа, но не го правят. Това е свързано с характера и с човешката природа на хората от този тип. Какъв е проблемът с тяхната човешка природа? Сърцата им не са на правилното място, а характерът им е непочтен. В общи линии завършихме нашето общение за отговорностите на водачите и работниците, общите принципи и различните проявления на лъжеводачите по точка десет. Днес ще продължим да разговаряме по единадесета точка от отговорностите на водачите и работниците.

Единадесета точка: избирайте надеждни хора, чиято човешка природа е съгласно критериите, особено за задачата системно да регистрират, преброяват и пазят приношенията. Редовно преглеждайте и проверявайте постъпленията и отчисленията, така че да могат своевременно да се установят случаи на разхищения и прахосничества, както и на неразумно харчене — преустановявайте такива неща и изисквайте разумна компенсация. Освен това предотвратявайте по всякакъв начин попадане на приношенията в ръцете на зли хора, които да ги придобият

Какво представляват приношенията

Съдържанието на точка единадесет от отговорностите на водачите и работниците гласи: „Избирайте надеждни хора, чиято човешка природа е съгласно критериите, особено за задачата системно да регистрират, преброяват и пазят приношенията. Редовно преглеждайте и проверявайте постъпленията и отчисленията, така че да могат своевременно да се установят случаи на разхищения и прахосничества, както и на неразумно харчене — преустановявайте такива неща и изисквайте разумна компенсация. Освен това предотвратявайте по всякакъв начин попадане на приношенията в ръцете на зли хора, които да ги придобият“. Какви са отговорностите на водачите и работниците в тази задача? Каква е основната работа, която трябва да вършат? (Да пазят надлежно приношенията.)

Десетата точка се отнасяше до пазенето и разумното разпределение на различните материални вещи в Божия дом. Настоящата точка е за надлежното пазене на приношенията. Различните материални предмети в Божия дом и неговите приношения донякъде си приличат — но дали са едни и същи? (Не.) Каква е разликата? (Приношенията се отнасят главно за пари.) Парите са един от аспектите. Как се различават по своето естество различните материални предмети в Божия дом и приношенията? Дали книгите с Божиите слова са приношения? Дали различните машини, използвани за работа, са приношения? Дали различните вещи за бита, които се купуват от Божия дом, са приношения? (Не.) Тогава какво са те? В Божия дом всички книги с Божиите слова и всички различни видове устройства, необходими за работата, които се закупуват с парите, предлагани от Божиите избраници, включително най-различни предмети като фотоапарати, звукозаписващи устройства, компютри и мобилни телефони — всичко това са материалните предмети в Божия дом. Освен тях, материални предмети в Божия дом са също и масите, столовете, пейките, храната и други подобни вещи за бита. Някои от тези предмети се купуват от братята и сестрите, а други Божият дом купува с приношенията. Всички те са в категорията на материалните предмети в Божия дом. На последната ни сбирка разговаряхме по тази тема. Сега ще продължим и ще разгледаме нещо важно, за което ще разговаряме по точка единадесет: приношенията. Какво точно представляват приношенията? Как се определя техният обхват? Преди да разговаряме за отговорностите на водачите и работниците, е необходимо да изясним въпроса за това какво представляват приношенията. Въпреки че повечето хора в миналото са вярвали в Исус и от няколко години са приели този етап на делото, за тях понятието за приношение си остава мъгляво. Те не са наясно какво всъщност представляват приношенията. Някои ще кажат, че приношенията са пари и материални предмети, които се предлагат на Бог, докато други ще кажат, че приношенията се отнасят главно до парите. Кое от тези твърдения е точно? (Щом нещо се предлага на Бог, независимо дали става въпрос за пари или за някакъв предмет, голям или малък, то е приношение.) Това е относително точно обобщение. Сега, след като обхватът и границите на приношенията са ясни, нека да определим вярно какво точно представляват приношенията, за да може всеки да е наясно с това понятие.

По въпроса за приношенията в Библията е записано, че първоначално Бог поиска от човека да Му предложи десятък — това е приношение. Независимо дали предлаганото количество е голямо или малко и независимо какво е предложено — било то пари или материални предмети — щом е една десета от дохода на даден човек, която трябва да се принесе, това определено е приношение. Това поиска Бог от човека, това трябваше вярващите в Бог да Му предлагат. Този десятък е един от аспектите на приношенията. Някои хора питат: „Тази една десета само за

пари ли се отнася?“. Не е задължително. Например, ако човек ожъне десет акра със зърно, тогава независимо колко е реколтата, накрая зърното, събрано от един акър, трябва да се предложи на Бог — тази една десета е това, което хората трябва да принесат. По този начин понятието „една десета“ не се отнася само за пари — не означава просто, че когато човек спечели хиляда юана, трябва да предложи сто на Бог — а се отнася за всичко, получено от хората, което обхваща много повече, включително материални неща и пари. Именно за това се говори в Библията. Разбира се, в днешно време Божият дом не се придържа толкова стриктно към Библията, като изисква от хората да дават една десета от всичко, което получават. Тук Аз просто разговарям за понятието и определението „една десета“ и го разпространявам, за да знаят хората, че десятъкът е един от аспектите на приношенията. Аз не призовавам хората да предлагат една десета — колко да предлагат зависи от личното им възприемане и желание, а Божият дом няма никакви допълнителни изисквания по този въпрос.

Друг аспект на приношенията са нещата, които хората предлагат на Бог. Най-общо казано, това включва и десятъка, разбира се. По-конкретно, освен десятъка, всичко, предложено на Бог от хората, попада в категорията на приношенията. Голяма част от нещата, които се предлагат на Бог, включва например храна, уреди, вещи за бита, хранителни добавки, както и крави, овце и т.н., които са се принасяли на олтара във времената на Стария завет. Всичко това са приношения. Дали нещо е приношение зависи от намерението на приносителя — ако той каже, че дадено нещо се предлага на Бог, тогава независимо дали се дава пряко на Бог или се поверява на Божия дом за съхранение, то попада в категорията на приношенията и хората не могат да се разпореждат произволно с тях. Ето един пример: когато някой купи компютър от висок клас и го предложи на Бог, той се превръща в приношение. Когато някой купи на Бог кола, тя се превръща в приношение. Когато някой купи две опаковки хранителни добавки и ги предложи на Бог, тогава те се превръщат в приношения. Няма конкретно и категорично определение за това какви са материалните предмети, предлагани на Бог. В обобщение, обхватът е много широк — това са нещата, които се предлагат на Бог от онези, които Го следват. Някой може да каже: „Бог сега е въплътен на земята и нещата, които Му се предлагат, Му принадлежат — но какво ще стане, ако Той не е на земята? Когато Бог е на небето, тогава нещата, които Му се предлагат, не са ли приношения?“. Правилно ли е това? (Не.) Това не се основава на въпроса дали Бог е в период на въплъщение. При всички случаи, щом нещо се предлага на Бог, то е приношение. Други може да кажат: „Толкова много неща се предлагат на Бог. Могат ли те да Му влязат в употреба? Може ли Той да ги използва всичките?“. (Това няма нищо общо с човека.) Това е правилно и проницателно изказване. Тези неща се предлагат на Бог от хората. Как Той ги използва и дали може да ги използва всичките, как ги разпределя и как борави с тях няма нищо общо с човека.

Няма нужда да се терзаеш или тревожиш за това. Накратко казано, щом някой предлага нещо на Бог, то попада в обхвата на приношенията. То е на Бог и няма нищо общо с който и да е човек. Някои хора може да кажат: „Казано по този начин от Теб, звучи така, сякаш Бог насила претендира за собственост върху това нещо“. Това ли се случва наистина? (Не.) Това нещо е на Бог, затова се нарича приношение. Хората не могат да го докосват или да го разпределят по свое желание. Някои може да попитат: „Не е ли това разхищение?“. Дори да е така, това не е твоя работа. Други може да кажат: „Когато Бог е на небето, а не е въплътен, Той не може да се наслаждава на нещата, които хората Му предлагат, нито да ги използва. Какво трябва да се направи тогава?“. За това лесно може да се намери решение: Божият дом и църквата са на разположение, за да се погрижат за тези неща в съответствие с принципите. Не е необходимо да се тревожиш или безпокоиш за това. В обобщение, независимо какво се случва с дадено нещо, щом то попада в категорията на приношенията, щом е категоризирано като приношение, то няма нищо общо с човека. И тъй като това нещо принадлежи на Бог, хората не могат да правят с него каквото си искат — това има последствия. В епохата на Стария завет, по време на есенната жътва, хората принасяха най-различни неща на олтара. Някои предлагаха зърно, плодове и различни други култури, а други — крави и овце. Бог наслади ли им се? Яде ли от тези неща? (Не.) Откъде знаеш, че е така? Видял ли си, че е така? Това е твоята представа. Казваш, че Бог не ги яде — ами ако ги опита, как би се почувствал тогава? Няма ли това да е в разрез с представите и фантазиите ти? Нима някои хора не вярват, че след като Бог не яде и не се наслаждава на тези неща, няма нужда да Му се предлагат? Как можете да сте толкова сигурни? Казвате: „Бог не ги яде“, защото мислите, че Той е духовно тяло и не може да яде, или защото мислите, че Бог има Своята идентичност на Бог, че Той не е плът и не е смъртен, и че не би трябвало да се наслаждава на тези неща? Срамно ли е Бог да се наслаждава на приношенията, които Му правят хората? (Не.) Тогава това в разрез с човешките представи ли е, или е в разрез с Божията идентичност? Кое по-точно? (Хората не бива да обсъждат това.) Точно така — това не е нещо, с което хората трябва да се занимават. Не е нужно ти да решаваш, че Бог трябва да им се наслаждава или че не трябва да им се наслаждава. Прави това, което трябва, изпълнявай дълга и отговорностите си и изпълнявай задълженията си — това ще е достатъчно. Тогава ще си свършил работата си. А колкото до това как ще се справя Бог с тези неща, това Той определя. Дали Бог ще ги сподели с хората или ще ги остави да се развалят, дали малко ще им се наслади или ще им хвърли само един поглед, това не подлежи на критика и има основание. Бог има Своята свобода, когато става въпрос за това как да се справя с тези въпроси. Това не е нещо, с което хората трябва да се занимават, нито е нещо, за което да дават преценка. Хората не бива да имат произволни фантазии по тези въпроси, още по-малко произволно да ги преценяват

или да отсъждат по тях. Сега разбирате ли? Как Бог трябва да се отнася към приношенията, които хората Му правят? (Той ще се отнася с тях както пожелае.) Точно така. Хората, които разбират това по този начин, притежават нормален разум. Бог ще се отнася с тези неща както пожелае. Той може да им хвърли един поглед или просто да не ги погледне, а може изобщо да не им обърне внимание. Занимавай се само с правенето на приношения, когато дойде време за това, и с правенето на приношения, когато пожелаеш, в съответствие с Божиите изисквания, и с изпълнението на отговорността на човека. Не се занимавай с това как Бог се справя с такива въпроси и как се отнася към тях. Накратко казано, достатъчно е това, което правиш, да е в обхвата на Божиите изисквания, съгласно критерия на съвестта и съгласно дълга, задължението и отговорността на човечеството. А относно това как Бог се справя с тези неща и как се отнася към тях, това е Негово лично дело и хората категорично не трябва да го преценяват или да отсъждат по него. Само в рамките на секунди вие направихте голяма грешка. Попитах ви дали Бог се наслаждава на тези неща или дали ги яде, а вие казахте, че Той не ги яде и не им се наслаждава. Каква беше грешката ви? (Преценяваме Бог.) Това бяха прибързани ограничения и прибързани преценки, което доказва, че хората все още имат в себе си изисквания към Бог. За тях е погрешно Бог да се наслаждава на тези неща, както е погрешно и да не им се наслаждава. Ако Той го направи, те ще кажат: „Ти си духовно тяло, а не плътско, смъртно. Защо Ти е да се наслаждаваш на тези неща? Това е толкова немислимо!“. А ако Бог не обръща внимание на тези неща, тогава хората ще кажат: „Положили сме толкова усърден труд, за да Ти принесем сърцата си, а Ти дори не поглеждаш нещата, които сме Ти предложили. Имаш ли изобщо някакво отношение към нас?“. И тук хората имат какво да кажат. Това означава липса на разум. В обобщение, с какво отношение трябва да разглеждат този въпрос хората? (Хората трябва да предлагат на Бог това, което се полага, а що се отнася до това какво ще прави Бог с тези неща, хората изобщо не бива да имат никакви представи или фантазии, нито да дават преценки за това.) Да — това е разумът, който трябва да притежават хората. Това е по отношение на предметите, които се предлагат на Бог и които са един от аспектите на приношенията. Материалните предмети, предлагани на Бог, включват широк набор от неща. Това е така, защото хората живеят в материален свят и освен парите, златото, среброто и скъпоценностите има още много неща, които те смятат за доста хубави и ценни, и когато някои хора си мислят за Бог или за Божията любов, те са готови да предложат на Бог това, което смятат за ценно и стойностно. Когато тези неща се предлагат на Бог, те попадат в обхвата на приношенията — превръщат се в приношения. И в момента, в който се превърнат в приношения, вече зависи от Бог как ще се отнася с тях — хората не могат да се разпореждат с тях, те не са под техния контрол и не им принадлежат. След като си предложил нещо на Бог, то принадлежи на Бог, не зависи от теб какво ще правиш с него и

вече не можеш да се намесваш в този въпрос. Независимо как Бог се отнася към дадената вещ или какво прави с нея, това няма нищо общо с човека. Материалните предмети, които се предлагат на Бог, също са един аспект на приношенията. Някои хора задават въпроса: „Може ли само парите и ценното злато, сребро и скъпоценности да бъдат приношения? Да речем, че някой предложи на Бог чифт обувки, чифт чорапи или чифт стелки — те считат ли се за приношения?“. Ако следваме определението за приношения, няма значение колко е голямо или малко едно нещо, колко е ценно или евтино то — дори да е химикалка или хартийка — щом е било предложено на Бог, то е приношение.

Има и друг аспект на приношенията: материални предмети, които се предлагат на Божия дом и на църквата. Тези неща също попадат в категорията на приношенията. Какво включват тези материални предмети? Да кажем например, че някой си е купил кола и след като я е карал известно време, сметнал, че вече е поостаряла, след което си купил нова, а старата е предложил на Божия дом, за да може да се използва за делото на Божия дом. Тази кола вече принадлежи на Божия дом. Нещата, които принадлежат на Божия дом, трябва да се категоризират като приношения — това е правилно. Разбира се, устройствата и оборудването не са единствените неща, които се предлагат на църквата и на Божия дом, има и някои други неща. Този обхват е доста голям. Някои хора казват: „Тази една десета, която хората предлагат от всичко, което получават, е приношение, както и парите и материалните предмети, предлагани на Бог. Нямаме нищо против те да бъдат категоризирани като приношения, това не подлежи на съмнение. Но защо материалните предмети, предлагани на църквата и на Божия дом, също попадат в категорията на приношенията? Това няма много смисъл“. Кажете Ми, има ли смисъл да бъдат категоризирани като приношения? (Да.) И защо смятате така? (Църквата съществува само защото Бог съществува, така че всичко, което се предлага на църквата, също е приношение.) Добре казано. Църквата и Божият дом принадлежат на Бог и съществуват само защото Бог съществува. Братята и сестрите имат място, в което да се събират и да живеят само защото църквата съществува. Всички проблеми на братята и сестрите има къде да бъдат разрешени, а братята и сестрите имат истински дом само защото съществува Божият дом. Всичко това съществува само на основата на Божието съществуване. Хората не предлагат неща на църквата и на Божия дом, защото хората в църквата вярват в Бог и са членове на Божия дом — това не е правилната причина. Хората предлагат неща на църквата и на Божия дом именно заради Бог. Какво предполага това? Кой би предложил неща на църквата с лека ръка, ако не е заради Бог? Без Бог църквата не би съществувала. Когато хората имат вещи, които не са им нужни или които са в излишък спрямо изискванията, те може да ги изхвърлят или да ги оставят неизползвани, а някои от тях може и да бъдат продадени. Всички тези методи могат да се използват, за да се справят с тези вещи, нали така? Тогава

защо хората не се справят с тях по тези начини — защо вместо това ги предлагат на църквата? Не е ли точно заради Бог? (Да.) Хората предлагат различни неща на църквата именно защото Бог съществува. Следователно всичко, което се предлага на църквата или на Божия дом, трябва да се категоризира като приношение. Някои хора казват: „Предлагам тази моя вещ на църквата“. Да предложиш тази вещ на църквата е равносилно на това да я предложиш на Бог, а църквата и Божият дом имат пълната власт за това как да се разпореждат с такива неща. Когато предложиш нещо на църквата, губиш всякаква връзка с него. Божият дом и църквата разумно ще разпределят, използват и боравят с тези материални предмети в съответствие с принципите, определени от Божия дом. А откъде идват тези принципи? От Бог. Като цяло принципът за използването на тези неща гласи, че те трябва да се използват за Божия план за управление и за разпространяване на Божието дело на евангелието. Те не са предназначени да се използват изключително от даден човек, а още по-малко от дадена група хора, но трябва да се използват за делото на разпространяването на евангелието и за различните дейности на Божия дом. Следователно никой няма привилегията да използва тези неща. Единственият принцип и основание за тяхното използване и разпределяне е това да става в съответствие с принципите, изисквани от Божия дом. Това е разумно и правилно.

Това са трите части на определението за приношения, всяка от които е определение за един аспект на приношенията и един аспект на техния обхват. Всички вече сте наясно какво представляват приношенията, нали? (Да.) Преди имаше неколцина, които казаха: „Това нещо не са пари и човекът, който направи приношението, не каза, че е за Бог. Просто каза, че прави приношение. Така че то не може да се използва в Божия дом, а още по-малко може да се даде на Бог“. И така, те не водиха никакъв отчет за това и тайно използваха това нещо както си искат. Това разумно ли е? (Не.) Това, което казаха, само по себе си е неразумно. Освен това те казаха: „Приношенията за църквата и за Божия дом са обща собственост — всеки може да ги използва“, което очевидно е неразумно. Именно защото повечето хора считат за неясно и мъгляво определението и понятието за приношения, някои подли негодници и някои хора с алчни сърца и непристойни домогвания се възползват от ситуацията и мислят как да си присвоят тези неща. Сега, след като сте наясно с точното определение и понятие за приношения, ще имате проницателност, когато в бъдеще се сблъскате с такива събития и хора.

Отговорностите на водачите и работниците по отношение на опазването на приношенията

I. Надлежно опазване на приношенията

Сега ще разгледаме какви точно отговорности трябва да изпълняват водачите и работниците, когато става въпрос за опазването на приношенията. В случая с

приношенията водачите и работниците трябва първо да разберат какво представляват те. Когато хората предлагат една десета от това, което изкарват, това е приношение. Когато ясно заявяват, че предлагат пари или вещи на Бог, това са приношения. Когато ясно заявяват, че предлагат някаква вещ на църквата и на Божия дом, това е приношение. След като са разбрали определението и понятието за приношение, водачите и работниците трябва да имат категорично схващане за приношенията, направени от хората, трябва да управляват тези приношения и да извършват надлежна проверка в това отношение. Първо трябва да намерят надеждни хора, чиято човешка природа отговаря на критериите, за да действат като пазители, да водят систематичен отчет на приношенията и да ги пазят. Това е първата задача от работата, която водачите и работниците трябва да свършат. Тези пазители на приношенията може да имат средни заложби и да не са способни да бъдат водачи или работници, но на тях ще може да се разчита и те няма да присвоят нищо, докато приношенията са в тяхно владение — приношенията няма да изчезнат или да се объркат и ще бъдат надлежно опазени. За това има правила в работните разпоредби. Единствено надежден човек, чиято човешка природа отговаря на критериите, ще е подходящ за тази цел. Когато хора с лоша човешка природа видят нещо хубаво, те ламтят за него и винаги търсят възможности да си го присвоят. Каквото и да се случи, те винаги се стремят да се възползват. Такива хора не могат да бъдат използвани. Човек, чиято човешка природа отговаря на критериите, трябва най-малкото да бъде честен — човек, на когото хората вярват. Ако е натоварен със задачата да пази приношенията или да управлява активите на църквата, той ще го прави добре, като е щателен, усърден и проявява голямо внимание. Хора като него имат богобоязливи сърца и няма да злоупотребяват с тези неща, да ги дават назаем и т.н. Накратко казано, можеш да си сигурен, че когато си поверил приношенията в техните ръце, няма да изчезне нито стотинка и няма да се загуби нито една вещ. Трябва да се намери такъв човек. Нещо повече, в Божия дом има правило, че трябва да се намери не само един такъв човек. Най-добре е да са двама или трима — някои от тях водят отчетност, а други се занимават с опазването. След като тези хора бъдат намерени, приношенията трябва да се категоризират и да се води систематичен отчет за това кой каква категория вещи пази и колко ги пази. След като се намерят подходящи хора, а вещите са опазени и регистрирани по категории, приключва ли всичко? (Не.) Тогава какво трябва да се направи след това? На всеки три до пет месеца трябва да се проверяват отчетите за постъпленията и разходите, за да се види дали са верни, т.е. дали сметководителят е бил точен в сметките си, дали нещо е пропуснато при регистрирането, дали общата сума съответства на отчетите за постъпленията и разходите и т.н. Подобна счетоводна работа трябва да се извършва щателно. Водачите и работниците, които не са много вещи в такава работа, трябва да се погрижат да я изпълнява някой, който е относително опитен

в нея, а след това да извършват редовни проверки и да изслушват отчетите му. В обобщение, независимо дали те самите разбират от счетоводство и цялостно планиране, не могат да не обръщат внимание на работата по опазване на приношенията, нито пък могат да я пренебрегват и просто да не се интересуват от нея. Вместо това трябва да извършват редовни проверки, като питат какво става с проверените сметки и дали си съответстват, а след това на място да проверяват някои документирани разходи, за да видят каква е ситуацията с разходите напоследък, имало ли е разхищения, в какво състояние е счетоводството и дали постъпленията съответстват на разходите. Водачите и работниците трябва да са пределно наясно с всички тези обстоятелства. Това е една от задачите, свързани с опазването на приношенията. Бихте ли казали, че тази задача е лесна? Съществува ли известна степен на предизвикателство в нея? Някои водачи и работници казват: „Не обичам да се занимавам с цифри, заболява ме главата, като ги видя“. Е, тогава намери подходящ човек, който да ти помага с проверките и надзора. Нека той ти помогне да проверяваш тези неща. Тази работа може да не ти харесва или да не си добър в нея, но ако знаеш как да използваш хората и го правиш правилно, все пак ще си способен да вършиш добре тази работа. Използвай подходящи хора, за да я вършат, а ти можеш просто да слушаш отчетите им. Това също върши работа. Придържай се към следния принцип: редовно проверявай и сверявай всички опазвани активи заедно с отговорника за тази работа, след което задавай няколко въпроса за важните разходи — можеш ли да постигнеш това? (Да.) Защо водачите и работниците трябва да вършат тази работа? Защото това означава да защитят приношенията — това е твоя отговорност.

Приношенията, които хората правят на Бог, са с цел Той да им се наслаждава, но дали Бог ги използва? Вършат ли работа на Бог тези пари и тези вещи? Дали тези приношения на Бог не са предназначени да се използват за разпространяване на евангелската работа? Не са ли предназначени те за всички разходи по делото на Божия дом? Тъй като са свързани с делото на Божия дом, както управлението, така и изразходването на приношенията предполага отговорности от страна на водачите и работниците. Независимо кой предлага тези пари или откъде идват тези вещи, щом принадлежат на Божия дом, трябва да ги управляваш добре и да проследяваш тази работа, да я проверяваш и да се грижиш за нея. Ако приношенията, направени на Бог, не могат да бъдат правилно изразходвани за разпространяване на Божията евангелска работа, а вместо това се прахосват и пилеят безразборно или дори се присвояват и заграбват от зли хора, това уместно ли е? Не е ли това неизпълнение на отговорността от страна на водачите и работниците? (Така е.) Това е неизпълнение на отговорността от тяхна страна. Така че водачите и работниците трябва да вършат тази работа. Това е техен неотменим дълг. Да се управляват добре приношенията, да се даде възможност те да бъдат правилно използвани за разпространяване на евангелската работа и

за всяка работа, свързана с Божието управление, е отговорност на водачите и работниците и тя не бива да се пренебрегва. Братята и сестрите старателно успяват да спестят малко пари, които да принесат на Бог. Да предположим, че поради небрежно и нехайно изпълнение на дълга на водачите и работниците тези пари попаднат в ръцете на зли хора — всички ще бъдат безразсъдно прахосани и пропилени от зли хора или дори заграбени от тях. Вследствие на това водачите и работниците няма да имат достатъчно пари за пътни разходи или за издръжка, а когато дойде време да се печатат книги с Божиите слова или да се купуват необходимите устройства и инструменти, няма да има достатъчно пари. Не означава ли това да се забави работата? Когато парите, предложени от братята и сестрите, стават притежание на зли хора, вместо да се използват по предназначение, а за делото на Божия дом е необходимо да се похарчат средства, които обаче не са достатъчни, не се ли възпрепятства така работата? Не са ли успели водачите и работниците да изпълнят отговорността си? (Не са успели.) Тъй като водачите и работниците не са успели да изпълнят отговорността си и не са управлявали добре приношенията, и не са били добри настойници или не са влагали сърце в изпълнението на отговорността си по отношение на тази задача, приношенията са претърпели загуби и някои църковни работи са затънали в състояние на парализа или са били спрени за известно време. Не носят ли водачите и работниците голяма отговорност за това? Това е прегрешение. Ти самият може да не си заграбил, прахосал или пропилял тези приношения и може да не си ги сложил в собствения си джоб, но до тази ситуация се е стигнало заради твоята небрежност и заради неизпълнението на отговорността ти. Не трябва ли да понесеш отговорността за това? (Да.) Това е много голяма отговорност, която трябва да се носи!

II. Проверяване на сметките

Освен че трябва да прилагат правилно различните работни разпоредби и да са способни да разговарят за истината, за да разрешават проблеми в работата си, водачите и работниците трябва също така да пазят добре приношенията. Те трябва да намерят подходящи хора, в съответствие с изискванията на Божия дом, да управляват систематично приношенията и от време на време да проверяват сметките. Някои задават въпроса: „Как да ги проверявам, като обстоятелствата не го позволяват?“. „Обстоятелствата не го позволяват“ — причина ли е това да не се проверяват сметките? Можеш да ги проверяваш дори когато обстоятелствата не го позволяват. Ако не можеш да отидеш сам, трябва да изпратиш надежден и подходящ човек, който да осъществява надзор и да види дали пазителят опазва приношенията по подходящ начин, дали има някакви несъответствия в сметките, дали пазителят е надежден, какво е било състоянието му напоследък и дали е бил негативен, дали се е страхувал, когато се е сблъсквал с определени ситуации, и

дали е възможно предателство. Да предположим, че чуеш, че семейството му има финансови затруднения — дали е възможно да злоупотреби с приношенията? Чрез общение и разглеждане на ситуацията може да установиш, че пазителят е доста надежден, че знае, че приношенията не бива да се пипат, и че независимо колко е закъсало семейството му за пари, той не е посегнал на приношенията, а чрез дълъг период на наблюдение може да се докаже, че е напълно надежден. Освен това трябва да се провери дали не е опасна обкръжаващата среда около къщата, в която се съхраняват приношенията, дали някои братя и сестри не са били арестувани там от големия червен змей, дали пазителят на приношенията не се е сблъскал с някаква опасност, дали приношенията се съхраняват на подходящо място и дали не трябва да бъдат преместени. Средата и обстоятелствата в домовете на пазителите трябва да се проверяват често, за да може по всяко време да се реагира и да се планира по подходящ начин. Докато правиш това, трябва също да се интересуваш от време на време кои екипи наскоро са се сдобили с нови устройства и как са били получени тези устройства. Ако са били закупени, трябва да попиташ дали някой е прегледал заявките и ги е разписал преди покупката, дали са били купени на висока цена или на разумна пазарна цена, дали не са били похарчени ненужни пари и т.н. Да кажем, че след проверка и преглед на сметките не са открити проблеми със счетоводните отчети, но се установява, че някои купувачи често са разхищавали приношения по разточителен начин. Без значение колко скъпо е нещо, те ще го купят. Нещо повече, когато знаят много добре, че даден продукт ще бъде намален, че цената му ще падне, те не чакат, а вместо това го купуват веднага, и то купуват най-хубавите неща, нещата от висок клас, най-новите модели. Тези купувачи харчат пари безпринципно и разточително, харчат приношенията за закупуване на разни неща за Божия дом така, сякаш правят нещо за врага си. Те никога не купуват практични неща в съответствие с принципите, а просто намират някой магазин и пазаруват направо, независимо от цената и качеството на нещата. След като бъдат доставени, тези вещи се развалят след няколко дни употреба, а купувачите им не ги носят на поправка, когато се развалят — те купуват нови. В случай че при проверка на сметките и преглед на финансовите разходи се установи, че някои хора сериозно са прахосвали и разхищавали приношения, как трябва да се постъпи? Трябва ли на тези хора да бъде отправено дисциплинарно предупреждение или трябва да бъдат накарани да платят обезщетение? Разбира се, и двете са необходими. Ако се установи, че сърцата им не са на правилното място, че са просто невярващи, неверници, че са дяволи, тогава проблемът не може да се реши само с дисциплинарно предупреждение или кастрене. Независимо как се разговаря за истината, те няма да я приемат. Независимо как са кастрени, те няма да го приемат сериозно. Ако от тях се поиска да платят обезщетение, те ще го направят, но ще продължат да действат по същия начин и в бъдеще и няма да се променят. Те със сигурност

няма да действат в съответствие с изискванията на Божия дом. Вместо това ще действат по своеволен, безразсъден и безпринципен начин. Как трябва да се постъпва с такъв тип хора? Могат ли да бъдат използвани занапред? Не бива. Ако бъдат използвани, тогава водачите и работниците ще са големи глупаци — просто ще са твърде безмозъчни! Когато бъдат открити такива неверници, те трябва незабавно да бъдат освободени, отстранени и изчистени от църквата. Те дори не са пригодни да служат — не са достойни за това!

Когато водачите и работниците проверяват сметките и разходите, е възможно да открият не само случаи на прахосничество и разхищение или неразумни разходи — може също така да открият, че някои от хората, които вършат тази работа, са непочтени, че са низки и егоистични и че са причинили загуби на църковното дело. Ако откриете подобна ситуация, как трябва да се справите с нея? Лесно е да се справите с нея: трябва да се заемете с нея и да я разрешите на място — да освободите тези хора, след което да изберете подходящи, които да вършат работата. Подходящи хора означава такива, чиято човешка природа е съгласно критериите, които притежават съвест и разум, и които са способни да се справят с нещата в съответствие с принципите на Божия дом. Когато пазаруват за Божия дом, те ще купуват икономични неща, които освен това са относително практични и трайни, неща, които са крайно необходими за закупуване. Не е задължително да купуват евтини неща, но да не изпитват нужда да купуват и най-скъпите. Освен това от дадена група сходни продукти те ще изберат тези с относително добри отзиви и репутация, както и с подходящи цени, а разбира се, ако гаранцията им е по-дълга, това е още по-добре. Това е типът човек, когото трябва да намерите за покупките за Божия дом. Трябва сърцето му да е на правилното място и в действията си да се съобразява с Божия дом, както и да премисля нещата. Освен това трябва да се справя с нещата в съответствие с изискванията на Божия дом, като действа и постъпва подобаващо, без увъртане и с яснота. След като сте намерили такъв човек, накарайте го да се справи с няколко неща за Божия дом и го наблюдавайте. Ако изглежда относително подходящ, може да бъде използван. След като това обаче е уредено, нещата не приключват тук — занапред трябва да се срещате и да разговаряте с него, и да проверявате работата му. Някои задават въпроса: „Дали това е защото не може да му се има доверие?“. Не се дължи изцяло на липса на доверие — понякога, дори да може да му се има доверие, все пак трябва да се направят проверки. А какво трябва да се проверява? Да се види дали има отклонения в практикуването му в ситуации, когато не е разбрал принципите или е таял изопачено възприемане. Необходимо е да му се помогне, като се извърши щателна проверка. Например да предположим, че според него на пазара има много популярно изделие, но не е сигурен дали Божият дом ще има нужда от него и се притеснява, че ако не го купи сега, в бъдеще то може да не се продава повече. Той те пита как да се справи с

това. Ако не знаеш, тогава трябва да го накараш да се обърне към някого, който се занимава професионално с тази работа. Тогава този професионалист казва, че изделието е новост, че няма да се използва през повечето време и че няма нужда да се харчат пари за него. След справка с мнението на професионалиста се решава, че няма нужда да се купува изделието, че да се купи би било разхищение, а да не се купи сега няма да е загуба. Водачите и работниците трябва да вършат работата си до тази степен. Без значение колко важно или незначително е нещо, ако могат да го видят, да помислят за него или да научат повече за него, тогава трябва неизменно да го проследят и проверят, и да направят това по предписания начин в съответствие с изискванията на Божия дом. Именно това означава човек да изпълнява отговорността си.

Някои хора често правят заявки за покупки на някои неща, като искат от Божия дом да купи тези продукти, но при внимателен преглед и проверки обикновено се установява, че трябва да се купи само едно от пет поискани неща и няма нужда да се купуват останалите четири. Какво трябва да се направи в такива случаи? Заявените продукти трябва да бъдат прегледани и обмислени стриктно, не трябва да се купуват набързо. Не трябва да се купуват само защото тези хора казват, че делото ги изисква — на тези хора не бива да се позволява произволно да заявяват разни неща по свое желание под предлог, че са за тяхната работа. Независимо каква маска си слагат тези хора и независимо колко прибързани са, водачите и работниците или пазителите на приношенията трябва категорично да са непоколебими в сърцата си. Те трябва съвестно да следят и проверяват тези неща. Не бива да се допуска и най-малката грешка. Нещата, които задължително трябва да се купят, трябва да се проучат и да получат зелена светлина от водачите, а ако закупуването им не е задължително, трябва да бъдат отказани, а не одобрени. Ако водачите и работниците вършат тази работа педантично, конкретно и задълбочено, това ще намали случаите на разхищение и прахосване на приношения, а още повече, разбира се, ще намали необоснованите разходи. При тази работа не се изисква просто да се гледа внимателно какви са записаните постъпления и разходи в счетоводните книги, какви са цифрите. Това е второстепенно. Най-важното е сърцето ти да е на правилното място и да гледаш на всеки разход и на всеки запис така, сякаш се отнася до собствената ти банкова сметка. След това ще разгледаш сметките в детайли, ще можеш да ги запомниш и ще можеш да ги разбереш — и ако има пропуск или проблем, ще можеш да го хванеш. Ако гледаш на сметките като на чужди или публични, със сигурност сърцето и умът ти ще останат слепи за тях и няма да си способен да откриеш каквито и да било проблеми. Някои хора държат малко спестявания в банката и всеки месец преглеждат извлечението си и лихвата, след което проверяват сметките — проверяват колко харчат всеки месец, колко пъти теглят пари и какви суми внасят. Всяко движение е записано в ума им, те знаят всяка сума добре като петте си

пръста, и са наясно с това в съзнанието си. Ако някъде възникне проблем, могат да го установят с един поглед и не пропускат и най-малката грешка. Хората могат да бъдат толкова внимателни със собствените си пари, но дали проявяват същата загриженост към Божиите приношения? По Мое мнение 99,9% от хората не го правят, така че когато Божиите приношения се предават на хората, за да бъдат опазени, често има случаи на прахосване и разхищение, и различни видове неразумни разходи, но въпреки това никой не смята това за проблем, а хората, отговорни за тази задача, също никога не изпитват угризения на съвестта. Да не говорим, че ако изгубят сто юана — дори да са хиляда, десет хиляди — в сърцето си те не усещат угризение, морален дълг или обвинение. Защо хората са толкова объркани, когато стане дума за този въпрос? Не показва ли това, че сърцата на повечето хора не са на правилното място? Как се получава така, че си толкова наясно със спестяванията си в банката? Когато парите на Божия дом се внесат по сметката ти временно, за да ги пазиш, ти не приемаш това сериозно и не се безпокоиш за тях. Що за нагласа е това? Не си предан дори когато става въпрос за опазване на Божиите приношения, така че все още ли вярваш в Бог? Отношението на хората към приношенията е доказателство за отношението им към Бог — отношението им към приношенията е много показателно. Хората са безразлични към приношенията и не се интересуват от тях. Няма да се натъжат, ако приношенията се изгубят, няма да поемат отговорност и няма да ги е грижа. Нима нямат същото отношение към Бог? (Така е.) Казва ли някой: „Приношенията на Бог са Негови. Стига да не ламтя за тях или да не ги заграбвам, всичко е наред. Който ги заграби, ще бъде наказан — това си е негова работа и той го заслужава. Това няма нищо общо с мен. Нямам задължението да се занимавам с това“? Правилно ли е това твърдение? Очевидно не е. Къде тогава бърка този човек? (Сърцето му не е на правилното място. Той не защитава делото на Божия дом и не опазва приношенията.) Какво представлява човешката природа на такъв тип хора? (Тя е егоистична и низка. Те се грижат много за собствените си неща и ги защитават много добре, но се отнасят с безразличие към Божиите приношения. Човешката природа на такива хора е с толкова ниско качество.) На първо място, тя е егоистична и низка. Нима хората от този тип не са коравосърдечни? Те са егоистични и низки, коравосърдечни и лишени от човешки чувства. Могат ли такива хора да обичат Бог? Могат ли да Му се покоряват? Могат ли да имат богобоязливо сърце? (Не.) Тогава за какво следват Бог? (За да придобият благословии.) Не е ли това да си напълно лишен от срам? Начинът, по който човек се отнася към Божиите приношения разкрива в най-голяма степен неговата природа. Всъщност хората не са способни да направят нищо за Бог. Дори да са способни да изпълнят известна част от някакъв дълг, това е много ограничено. Ако дори не можеш да се отнасяш правилно към приношенията — които принадлежат на Бог — или да ги опазиш добре, ако таиш подобен вид възглед и отношение, тогава не си ли човек,

на когото най-много му липсва човешка природа? Не е ли лъжовно да казваш, че обичаш Бог? Не е ли измамно? Толкова е измамно! При този тип човек няма никаква човешка природа — Бог би ли спасил такава отрепка?

III. Проследяване, разглеждане и проверяване на всякакви видове разходи, извършване на строга проверка

За да бъдат водачите и работниците добри настойници на Божия дом, първата работа, която трябва да вършат добре, е да управляват правилно приношенията. Освен че трябва да пазят правилно приношенията, те трябва да извършват строга проверка на това как се изразходват. Какво означава да извършват щателна проверка? Това преди всичко означава изцяло да премахнат неразумните разходи и да се стараят да направят всяко изразходване на приношения разумно и ефективно, а не приношенията да се прахосват и разхищават. Ако бъдат установени случаи на прахосване или разхищение, водачите и работниците не само трябва да ги прекратят своевременно, но и да потърсят отговорност, а също така и да идентифицират подходящи хора, които да вършат тази работа. Водачите и работниците трябва да знаят точно къде отива всеки разход и за какво е предназначен всеки разход, който е в обхвата на тяхното управление — те трябва стриктно да преглеждат тези неща. Например, ако в дадена стая липсва вентилатор, те трябва да зададат параметрите за това кой да го купи, колко да се похарчи за него и какви функции би било най-подходящо да има. Някои водачи и работници казват: „Заети сме, не можем да намерим време да отидем да го купим“. От теб не се иска да отидеш и да го купиш сам. Трябва да намериш добър човек, човек със заложби, който да се справи с тази задача. Не карай някой будала или лош човек, чието сърце е на погрешното място, да го купи. Хората с нормална човешка природа знаят, че трябва да купуват неща с подходящи функции и на подходяща цена — прекомерните функции са безполезни и струват значително повече. От друга страна хората, които търсят удоволствия и чиито сърца не са на правилното място, купуват непрактични неща, които имат купища различни функции, а това струва повече пари. Купувачите трябва да притежават разум. Те трябва да разбират принципите. Закупените вещи трябва да са практични, без да струват много, и да се считат за подходящи от всички. Ако накараш някой безотговорен човек, който обича безразборно да харчи и да пилее пари, да направи тази покупка, той просто ще плати висока цена за климатик от най-висок клас, който ще струва десет пъти повече от закупуването на вентилатор. Според него, макар климатикът да струва малко повече, все пак най-важни са хората — този климатик не само филтрира въздуха, но може и да регулира влажността и температурата, и има различни таймери и настройки. Това не е ли разхищение? Това е разточителство и прахосничество. Този човек възнамерява да се забавлява и харчи пари за кеф, за да се перчи, а не за да купи практични неща. Сърцата на

такива хора са на погрешното място. Ако пазаруват за себе си, те намират начини да спестят пари, търсят намалени стоки и се опитват да се пазарят. Пестят пари, ако могат — колкото по-евтино, толкова по-добре. Когато обаче пазаруват за Божия дом, не ги интересува колко харчат. Дори не си правят труда да гледат евтини неща, просто искат да купят това, което е скъпо, с най-високо качество и най-модерно. Това означава, че сърцата им не са на правилното място. Може ли да се използват хора, чиито сърца са на погрешното място? (Не.) Когато се занимават със задачите на Божия дом, хората, чиито сърца са на погрешното място, правят само нелепи и безполезни неща. Те не харчат пари за правилните неща. Само разхищават и прахосват приношенията, а всеки техен разход е неразумен.

Някои други хора имат сиромашко мислене и смятат, че трябва да купуват най-евтините неща, когато пазаруват за Божия дом — колкото по-евтино, толкова по-добре. Според тях така се пестят парите на Божия дом, затова без изключение купуват остарели неща на разпродажба. В резултат на това се купуват най-евтините машини, които са долнокачествени. Те се повреждат веднага след като влязат в употреба, не може да се поправят и стават неизползваеми. Тогава се налага да се купят други с подходящо качество, които могат да се използват нормално, и така се харчи още една сума. Това не е ли глупаво? За такива хора се казва, че са стиснати и че притежават сиромашко мислене. Винаги искат да пестят парите на Божия дом, а какво излиза от цялото им икономисване и пестене? Превръща се в разхищение, в прахосване на пари. Те дори си намират оправдания: „Не го направих нарочно. Имах добри намерения — просто се опитвах да спестя пари на Божия дом — не исках да харча безразборно“. Дали има някаква полза от това, че не са искали да го направят? Всъщност те харчат безразборно, причиняват разхищения, а това е пилеене на пари и работна ръка. Такива хора също не могат да бъдат използвани — те са будали, не са достатъчно находчиви. Накратко — хората, чиито сърца са на погрешното място, няма как да бъдат използвани, за да купуват неща за Божия дом, като същото важи и за будалите. Тези, които трябва да се използват, са находчиви хора с определен опит в пазаруването и с определени заложби, които гледат на всичко по неизопачен начин. Каквото и да се купува, то трябва да е практично и цената му да е разумна, а дори да се повреди, трябва да може лесно да се поправи и лесно да се намерят части за него. Това е разумно. След като някои хора купят нещо и видят, че има едномесечен срок за връщане, те бързат да го изпробват и виждат резултатите до месец. Ако е леко дефектно и не работи добре, го връщат веднага и избират нещо друго, като намаляват загубите. Тези хора имат относително добра човешка природа. Хората без човешка природа купуват нещо, след което го захвърлят. Не го изпробват, за да видят дали всичко му е наред или дали е трайно, нито гледат колко е гаранцията му или какъв срок за връщане има — тези неща не ги интересуват. Когато някой ден изведнъж се поинтересуват от тази стока, те я

вземат и я изпробват, и едва тогава установяват, че е неизправна. Проверяват касовата бележка и виждат, че срокът за връщане е изтекъл и артикулът вече не може да бъде върнат. Тогава казват: „Хайде да купим друг“. Нима това не е разхищение? „Хайде да купим друг“ — с този израз Божият дом трябва да се бръкне с още една сума. Като правят заявка за друг артикул, на пръв поглед изглежда, че го правят в името на църковното дело и че това е разумен разход, а всъщност скритата причина е, че са били небрежни в дълга си, тъй като не са проверили своевременно стоката, след като са я купили. Една сума от приношенията е пропиляна и се плаща за друга, а все още няма кой да опази добре новия артикул, така че и той се използва само за кратко, преди да се повреди. Учудващо е, че няма кой да следи тези неща и да се справя с възникналите проблеми — какво правят водачите и работниците? Те напълно са се провалили в изпълнението на отговорностите си по отношение на тази работа — не са изпълнили функцията си да надзирават, инспектират и да извършват проверка, и затова приношенията се прахосват и разхищават по този начин. Ако купувачите са отговорни хора, те своевременно ще върнат закупената от тях стока, щом видят, че тя не е практична. Това намалява загубите и разхищенията. Ако са безотговорни хора, а сърцата им са на погрешното място, те ще купуват долнокачествени неща и така ще разхищават приношенията. Тогава на кого точно трябва да се припише тази загуба на пари? Не носят ли отговорност за това както купувачът, така и водачите и работниците? Ако водачите и работниците се бяха справили с този въпрос съвестно, конкретно и щателно, нямаше ли тези проблеми да се открият? Нямаше ли тези пропуски да бъдат коригирани? (Щяха да бъдат коригирани.) Ако водачите и работниците често ходят в църквите на различни места, за да проверяват състоянието на изразходваните приношения, те ще могат да откриват проблемите и да прекратяват този вид прахосничество и разхищение. Ако водачите и работниците са мързеливи и безотговорни, тези случаи на неразумни разходи, на прахосничество и на разхищение ще възникват непрекъснато — те ще продължат да се множат. Каква е причината за това множене? Дали не е свързано с това, че водачите и работниците не вършат практическа работа, а вместо това се поставят над другите и действат като некомпетентни чиновници? (Да, така е.) Такива водачи и работници нямат съвест или разум и не притежават човешка природа. Тъй като всички пари, които църквата харчи, принадлежат на Божия дом и са Божии приношения, а те смятат, че нямат нищо общо с този въпрос, нито се интересуват от него, нито задават въпроси и го пренебрегват. Повечето хора смятат, че парите на Божия дом трябва да се похарчат, че е нормално да се харчат по всякакъв начин, че стига да не ги прибират в джоба си или да не ги присвояват, няма значение дали са пропилени, и че това просто означава човек да има малко по-широки пръсти. Водачите и работниците просто си затварят очите за това: „Всеки може да харчи тези пари както си иска и да купува каквото си иска. Няма значение

колко от тях се разхищават — този, който разхищава парите, носи отговорност за тях и в бъдеще ще бъде изправен пред възмездие и наказание — аз нямам нищо общо с това. В края на краищата не аз съм този, който ги харчи, и това не са моите пари“. Не е ли това същият възглед и отношение, които невярващите таят към харченето на обществени средства? Все едно че харчат парите на враговете си. Когато невярващите работят в някой завод, ако ръководството е небрежно, предметите за обща употреба винаги ще се крадат, хората ще ги отнасят в домовете си или предметите ще се съсипват нехайно, а ако нещо се повреди, хората ще поискат от завода да купи ново. Когато пазаруват за завода, без изключение ще купят хубави, скъпи неща. Във всеки случай парите ще се похарчат произволно и без лимит. Ако вярващите в Бог също имат такава нагласа към приношенията, могат ли да бъдат спасени? Ще върши ли Бог Своето дело върху подобна група хора? (Не.) Ако хората имат такова отношение към Божиите приношения, тогава трябва да си наясно, без Аз да ти казвам, какво е отношението на Бог към тези хора.

Най-прекият начин, по който се проявява отношението на даден човек към Бог, е отношението му към приношенията. Каквото е отношението ти към приношенията, такова е и отношението ти към Бог. Ако се отнасяш към приношенията така, както към собствената си банкова сметка — прилежно, старателно, предпазливо, стриктно, отговорно и внимателно — тогава отношението ти към Бог е в общи линии същото. Ако отношението ти към приношенията е като отношението ти към публичната собственост, като към зеленчуците на пазара — взимаш небрежно по няколко от всичко, което ти трябва, без дори да погледнеш зеленчуците, които не харесваш, пренебрегваш ги, независимо къде са натрупани, не се интересуваш дали някой ще ги вземе и използва, правиш се, че не виждаш, когато паднат на земята и някой ги настъпи, смяташ, че всичко това няма нищо общо с теб — тогава те чакат неприятности. Ако това е отношението ти към приношенията, отговорен човек ли си? Може ли човек като теб да изпълнява добре дълга си? Очевидно е какъв вид човешка природа притежаваш. С две думи, когато се занимават с управлението на приношенията, освен да ги пазят добре, водачите и работниците имат основна отговорност и да проследяват по-нататъшната работа — най-важното е редовно да проверяват сметките, както и да проследяват, разглеждат и проверяват всякакви разходи, и да извършват строга проверка. Категорично трябва да елиминират неразумните разходи, преди да са довели до прахосване и разхищение, а ако неразумните разходи вече са довели до това, трябва да потърсят сметка от отговорните лица, да ги предупредят и да ги накарат да платят обезщетение. Ако не можеш да свършиш добре дори тази работа, бързо си подай оставката — не заемай позицията на водач или работник, защото не можеш да се справиш с тази работа. Ако дори не можеш да се заемеш с тази работа и не можеш да я вършиш добре, каква работа можеш да вършиш? Избройте Ми

последователно: колко са общо задачите, които водачите и работниците трябва да изпълняват по отношение на приношенията? (Първата е да ги опазват. Втората е да проверяват сметките. Третата е да проследяват, разглеждат и проверяват всякакви видове разходи и да извършват строга проверка. Неразумните разходи трябва да бъдат елиминирани и независимо кой причинява прахосване или разхищение, трябва да му се потърси отговорност и да се накара да плати обезщетение.) Лесно ли е да се работи в съответствие с тези стъпки? (Да.) Това е ясно очертан начин на работа. Ако не можеш да свършиш дори такава проста работа, тогава какво можеш да правиш като водач или работник — като настойник на Божия дом? На всяка крачка има случаи на разхищение и прахосване на приношенията и ако ти като водач или работник не си наясно с това и то изобщо не те разстройва, тогава дали Бог изобщо е в сърцето ти — има ли изобщо място за Него там? Това е съмнително. Казваш, че боголюбивото ти сърце е голямо и че наистина имаш богобоязливо сърце, но когато Неговите приношения се прахосват и разхищават по този начин, ти някак си не си наясно с това и то изобщо не те разстройва — нима това не поставя под въпрос твоята любов към Бог и боязънта ти от Него? (Да, така е.) Дори вярата ти е под въпрос, а какво остава за твоята любов към Бог и за боязънта ти от Него. Твоята любов към Бог и боязънта ти от Него не са валидни — те са необосновани! Доброто опазване на приношенията е задължение, което водачите и работниците трябва да изпълняват, а освен това е тяхна неизменна отговорност. Ако приношенията не се пазят добре, това е неизпълнение на отговорността от тяхна страна — може да се каже, че всички, които пазят незадоволително приношенията, са лъжеводачи и лъжеработници.

IV. Своевременно установяване на местонахождението на приношенията, както и на различните обстоятелства, свързани с техните пазители

Освен да проверяват състоянието на изразходваните приношения и да се справят с неразумните разходи, водачите и работниците имат и друга задача от първостепенно значение: те трябва своевременно да установяват местонахождението на приношенията, както и различните обстоятелства, свързани с техните пазители. Целта на това е да се попречи на зли хора, на хора, които таят тъмни помисли, и на хора с алчни сърца да се възползват от пропуските, за да заграбят приношенията. Някои хора виждат, че в Божия дом има доста неща и че никой не пази някои от тях, нито води отчет, и затова винаги си мислят кога ще превърнат тези неща в своя частна собственост и ще ги използват за своя лична употреба. Такива хора има навсякъде. Външно изглежда, че някои хора не се възползват от другите и нямат голямо желание за материални неща или пари, но това е така, защото ситуацията и условията не са подходящи — ако приношенията наистина се оставят в ръцете им за съхранение, те като нищо биха ги присвоили. Неколцина ще попитат: „Ама този човек беше толкова добър преди: не беше алчен и имаше

приличен характер — как стана така, че като му се повериха само няколко приношения, той се разкри?“. Това се дължи на факта, че не си прекарал много време с този човек, че не си го разбрал в дълбочина, че не си прозрял неговата природа същност. Ако беше осъзнал в самото начало, че този човек е точно от този тип, приношенията нямаше да имат злата участ да попаднат във владението на зли хора. Така че за да предотвратят попадането на приношенията в ръцете на зли хора, водачите и работниците имат друга, по-важна задача: своевременно да установяват и да са в течение на местонахождението на приношенията и различните обстоятелства, свързани с техните пазители. Да речем, че някой разполага с няколкостотин или няколко хиляди юана, които трябва да управлява, и ако има поне малко съвест, няма да ги присвои — но ако става дума за десетки или стотици хиляди, тогава на повечето хора не може да се разчита, това би било опасно и е възможно да настъпи промяна в сърцата им. Как би могла да настъпи тази промяна? Няколкостотин или няколко хиляди юана вероятно не биха изкушили сърцето на човек, но при десетки или стотици хиляди сърцето му може лесно да се изкуши. „Не бих могъл да спечеля толкова, дори да имам няколко живота, а сега тези пари са в ръцете ми — колко по-добро щеше да е положението ми, ако бяха мои!“. Той обмисля това: „Не се чувствам виновен, че имам такива мисли — всъщност има ли бог или няма? Къде е бог? Нима не е ясно, че никой не знае за тези мои мисли? Никой не знае, а аз не се чувствам виновен или угрижен — означава ли това, че няма бог? Тогава, ако взема тези пари за себе си, няма ли да ме сполети някакво наказание или възмездие? Няма ли да има последствия?“. Нима сърцето на този човек не е в процес на промяна? Не са ли в опасност приношенията, оставени в ръцете му? (В опасност са.) В допълнение някои хора, които управляват приношенията, са доста добри. Те имат основа във вярата си в Бог и са предани в действията си, и дори да им възложиш да пазят няколко десетки или стотици хиляди юани, те ще се справят добре и със сигурност няма да ги присвоят. В семействата им обаче има неколцина невярващи и когато тези хора видят пари, очите им светват, както когато вълк съзре плячката си. Забравете десетките или стотици хиляди — те биха напъхали в джоба си и хиляда юана, ако ги видят. Не ги интересува чии са. Смятат, че те принадлежат на този, който успее да ги прибере в джоба си, на този, който ги грабне пръв. Ако около човека, който пази приношенията, се навъртат такива зли вълци, няма ли опасност тогава приношенията да бъдат заграбени навсякъде и по всяко време? Може ли да възникне такава ситуация? (Възможно е.) Не е ли опасно, ако водачите и работниците са небрежни и нямат чувство за отговорност, и дори не забелязват или не отиват да се поинтересуват и да изследват нещата, когато приношенията са в такава опасна ситуация? Нещо може да се обърка навсякъде и по всяко време. Има и друг вид ситуация: някои пазители пазят в домовете си както пари, така и различни предмети, а също така приемат там братя и сестри, водачи и

работници. Това може временно да е относително безопасно, но дали е подходящо да се държат там приношения дългосрочно? (Не.) Дори да е подходящ човекът, който ги пази, то средата и условията категорично не са подходящи. Или трябва да бъдат преместени хората, които са приели в домовете си, или трябва да се махнат приношенията оттам. Ако водачите и работниците нито изследват тази задача, нито изпълняват отговорността си по отношение на нея, нещо може да се обърка навсякъде и по всяко време. Приношенията може да претърпят загуби и да попаднат в ръцете на зли демони навсякъде и по всяко време. Съществува и друг вид ситуация: някои църкви се намират във враждебна среда, в която има чести арести на хора и поради това има голяма вероятност местонахожденията на къщите, в които се пазят приношенията, да бъдат предадени и големият червен змей да нахлуе в тях и да ги претърсва — приношенията могат да бъдат плячкосани от зли демони по всяко време. Подходящи ли са такива места за съхраняване на приношенията? (Не.) Тогава, ако вече са били прибрани там, какво трябва да се направи? Да бъдат преместени веднага. Някои водачи и работници не изпълняват отговорностите си и не вършат истинска работа. Не са способни да предвидят тези неща или да помислят за тях, не са наясно с тях и едва когато нещо се обърка и приношенията са похитени от зли демони, си мислят: „Трябваше да ги преместим още тогава“ и просто усещат леко съжаление. Но ако нищо не се обърка, може да минат още десет години и те пак няма да преместят приношенията. Не могат да предвидят какви сериозни последствия биха могли да възникнат поради този проблем и не са способни да приоритизират нещата въз основа на значението и неотложността им. Когато се сблъскат с тази ситуация, водачите и работниците трябва да имат ясна представа за нея: „Едно от местата, където се съхраняват приношенията, не е подходящо. Средата е твърде опасна и доста братя и сестри бяха арестувани, следени или поставени под наблюдение в района. Трябва да помислим как да изкараме приношенията оттам. Пренасянето им на относително безопасно място би било по-добър ход, отколкото да ги оставим на сегашното им място и да чакаме някой да ги грабне“. Когато ситуацията е възникнала току-що и те предвиждат, че приношенията са в опасност, трябва да ги преместят незабавно, за да не бъдат завладени и погълнати от големия червен змей, злия дявол. Това е единственият начин да се гарантира безопасността на приношенията и да се избегнат каквито и да било клопки или пропуски. Това е работа, която водачите и работниците трябва да свършат. Появи ли се и най-малкият признак на опасност, щом някой бъде арестуван, щом възникне ситуация, първата мисъл на водачите и работниците трябва да бъде дали приношенията са в безопасност, дали не биха могли да попаднат в ръцете на зли хора, да бъдат присвоени от тях или да бъдат грабнати от зли демони, и дали приношенията са претърпели някакви загуби. Трябва своевременно да предприемат мерки за защита на приношенията. Това е отговорност на водачите и работниците. Някои

водачи и работници може да кажат: „Като правим тези неща, от нас се иска да поемаме рискове. Можем ли да не ги правим? Не е ли вярно, че хората са първият ни приоритет, което означава, че няма нужда да поставяме приношенията на първо място, а по-скоро хората?“. Какво мислите за зададения въпрос? Имат ли тези хора човешка природа? (Не.) Да пази добре приношенията, да ги управлява добре и да ги наглежда добре — това са отговорностите, които един добър настойник трябва да изпълнява. Погледнато по-сериозно, дори да се наложи да пожертваш живота си, това си заслужава и именно това трябва да направиш. Това е твоя отговорност. Хората винаги викат: „Да умреш за Бог е достойно“. Наистина ли са готови да умрат за Бог? В момента от теб не се иска да умреш за Бог. Просто се налага да поемеш известен риск, за да опазиш приношенията в безопасност. Готов ли си да го направиш? Трябва да кажеш с радост: „Готов съм!“. Защо? Защото това е Божие поръчение и изискване към човека, това е твоя неизбежна отговорност и не бива да се опитваш да се измъкнеш от нея. Като се има предвид, че си заявил готовност да умреш за Бог, тогава защо не можеш да платиш някаква цена и да поемеш известен риск, за да опазиш приношенията? Не трябва ли да направиш точно това? Ако не правиш нищо реално, но винаги крещиш, че ще умреш за Бог, не са ли празни тези думи? Водачите и работниците трябва да имат чисто разбиране за работата, свързана с опазването на приношенията, и трябва да се нагърбят с тази отговорност. Не бива да я заобикалят или да я избягват, нито да се отдръпват от отговорността си. Тъй като си водач или работник, тази работа е бреме, което трябва да носиш като свой дълг. Това е важна работа — готов ли си да я свършиш, дори ако поемаш някакъв риск, дори ако животът ти е заложен на карта? Трябва ли да я свършиш? (Да.) Трябва да си готов да я свършиш. Не бива да се отричаш от тази отговорност. Това е Божие изискване към човека и поръчение, което Той дава на човека. Бог ти е казал най-минималното Си изискване и поръчение — ако дори не си готов да го изпълниш, тогава какво си способен да вършиш?

Водачите и работниците трябва да извършват работата по опазване и изразходване на приношенията възможно най-щателно и най-конкретно. Не бива да са немарливи към нея, а още по-малко да се отнасят към нея като към нечия чужда работа и да се отричат от отговорността си. Водачите и работниците трябва лично да извършват проверка, да са ангажирани и да отправят запитвания относно тези неща, и дори да се занимават лично с тях, за да не позволят на зли хора и на такива с лоша човешка природа да се възползват от пропуските и да причинят вреди. Колкото по-щателно вършиш тази работа, толкова по-малко възможности ще имат злите и лошите хора да се възползват от пропуските. Колкото по-подробни са запитванията ти и колкото по-строго е управлението ти, толкова по-малко ще са случаите на неразумни разходи, прахосване и разхищение. Някои казват: „Дали това се прави, за да се спестят пари на Божия дом? Дали Божият

дом не разполага с достатъчно средства? Ако е така, аз ще принеса още малко“. Това ли се случва? (Не.) Това е отговорността на водачите и работниците, това е Божието изискване към човека и това е принцип, който водачите и работниците трябва да спазват, когато вършат тази работа. Като вярващ в Бог, като човек, поел ролята на настойник в Божия дом, отношението ти към приношенията трябва да бъде отговорно и такова на извършване на строга проверка. В противен случай не си пригоден да вършиш тази работа. Ако беше обикновен вярващ, който няма чувство за отговорност и не се стреми към истината, от теб нямаше да се изисква да вършиш тези неща. Ти си водач или работник и ако нямаш това чувство за отговорност, не си достоен да си такъв, а дори и да служиш като такъв, ти си безотговорен лъжеводач или лъжеработник и рано или късно ще бъдеш отстранен. Всички онези, на които напълно им липсва чувство за отговорност, са хора, които изобщо не защитават делото на Божия дом — на всички тях им липсва и капчица съвест и разум. Как е възможно такива хора да изпълняват дълг? Всички те са бездушна измет — трябва незабавно да напуснат Божия дом и да се върнат в света, където им е мястото!

Ако не разговаряхме по този начин за общото знание за приношенията, както и за истините, свързани с опазването на приношенията, и принципите, които хората трябва да практикуват, щяхте ли да сте наясно с тези неща? (Нямаше да сме наясно.) Когато хората не са наясно с точните принципи, могат ли да изпълнят част от отговорността си? Изпълнявали ли са отговорността си? Нима повечето не са действали съгласно следната най-повърхностна теория и принцип: „Във всеки случай не ламтя за Божиите приношения, не ги присвоявам, нито злоупотребявам с тях, следя ги добре и не позволявам на хората да ги харчат произволно — това не е ли достатъчно“? Това ли е практикуване на истината? Това ли е изпълняване на отговорността? (Не.) Ако знанията на повечето хора не стигат по-далеч от този критерий, тогава тази тема наистина заслужава общение. Чрез това общение сега възприемате ли и разбирате ли малко повече за това как да опазите приношенията и какво отношение и знание трябва да имате за тяхното опазване? (Да.) Ще завършим нашето общение тук с истините, които засягат приношенията, и с принципите, свързани с това как да се отнасяме с приношенията и как да ги управляваме.

Отношението и проявленията на лъжеводачите във връзка с приношенията

I. Отнасяне към приношенията като към обща собственост

Сега ще направим едно простичко разобличаване и разнищване на лъжеводачите по отношение на точка единадесет от отговорностите на водачите и работниците. Ще разгледаме какви проявления имат лъжеводачите в отношението си към приношенията и в тяхното опазване и управление. Първото проявление е, че на

лъжеводачите им липсва точно познание за приношенията. Те смятат: „На думи приношенията се правят на бог, но всъщност се правят на църквата. Ние не знаем къде е бог, а той така или иначе не може да използва толкова много неща. Тези приношения се правят на бог само формално. В действителност се правят на църквата и на божия дом и не се предлагат изрично на определен човек. Църквата и божият дом са нарицателни за всички свои хора и това означава, че приношенията са на всички, а това, което е на всички, е обща собственост. Така че приношенията са обща собственост, която принадлежи на всички братя и сестри“. Точно ли е това разбиране? Съвсем ясно е, че не е. Няма ли проблем с човешката природа на хората, които имат такова разбиране? Не са ли те хора, които ламтят за приношения? Хората, които имат алчни сърца и желание да заграбят приношенията, използват този метод и този възглед по отношение на приношенията. Очевидно те са хвърлили око на приношенията и биха искали да си ги присвоят за собствена наслада. Що за същества са това? Не са ли от същата порода като Юда? Затова този тип водач или работник приема, че Божиите приношения са обща собственост на църквата. В сърцето си таи този вид отношение — не пази съвестно приношенията, нито ги управлява разумно и отговорно, а вместо това ги използва своеволно, безочливо и по напълно неудържим начин, без принципи. Позволява на всеки да ги използва, а ако нечий „официален пост“ е по-издигнат, ако нечий статус е по-висок, ако някой има престиж сред братята и сестрите, получава предимството на притежание и употреба. Това е същото като в компаниите и заводите на обществото, където служебните автомобили и хубавите модерни неща са за ръководителите, директорите на заводите и председателите. Такива хора смятат, че така трябва да бъде и с Божиите приношения, че който е водач или работник има предимство в това да се наслаждава на луксозните неща в Божия дом и на направените приношения на Бог. Така че всички онези, които използват като претекст това, че са водачи и работници, за да купуват модерни компютри и мобилни телефони, както и всички онези водачи и работници, които взимат приношенията за себе си, смятат, че приношенията са обща собственост и че трябва да се използват и прахосват както им харесва. Когато някои братя и сестри принасят златни и сребърни бижута, чанти, дрехи и обувки, те не уточняват, че това приношение е за Бог, и затова някои лъжеводачи смятат: „Тъй като не уточниха, че тези вещи се принасят на бог, те трябва да се използват от църквата. Всичко, което се дава на църквата, е обща собственост, а водачите и работниците трябва да имат предимство при наслаждаването на общата собственост“. Така те си присвояват тези неща като нещо нормално. След като са си избрали някои неща, остават други, които да се ползват от всеки, който ги иска, и да се вземат от всеки, който ги иска — всички си ги поделят. Тези водачи и работници наричат това разпределение на благата. Като ги следват, хората могат да ядат и да пият добре

и наистина да се наслаждават. Всеки е щастлив и те казват: „Да благодарим на бог — щяхме ли да можем да се радваме на тези неща, ако не вярвахме в него? Това са приношения и ние не сме достойни да им се радваме!“. Казват, че не са достойни, но въпреки това стискат здраво тези неща и не ги пускат. Такива водачи и работници не просто заграбват приношенията, не просто ги поделят и лично им се наслаждават, без да получават ничие одобрение — докато правят това, те неизменно не обръщат внимание на управлението, изразходването и използването на приношенията, нито избират подходящи хора, които да ги управляват и да водят отчетност, а още по-малко проверяват сметките или обстойно преглеждат състоянието на разходите. Безразличието на лъжеводачите към управлението на приношенията води до хаос и някои приношения се губят и прахосват. Това, което най-много се откроява в работата на лъжеводачите, е, че всеки действа по собствена воля. Важи това, което каже надзорникът на който и да е екип, и когато някой екип трябва да купи нещо, той може да реши да го направи сам, без да е необходимо да представя заявка за одобрение. Стига нещо да е необходимо за работата, той може да го купи, без да се притеснява колко струва, дали може да влезе в употреба или дали е необходимо — във всеки случай той харчи приношенията, а не нечии пари. Лъжеводачите не осъществяват надзор над това, нито извършват проверки, а още по-малко разговарят за принципите. Когато се купи нещо, неизменно не обръщат внимание дали има кой да го пази, дали нещо може да се объркa с него или дали си струва похарчените пари. Защо не обръщат внимание на тези неща? Защото парите не са техни — смятат, че всеки може да ги харчи, тъй като така или иначе не се харчат техните пари. Във всеки аспект от управлението на приношенията цари хаос. Доколко е хаотично? Същото е като в големите държавни заводи на социалистическите страни, където всеки бърка в общата каца, независимо колко работа върши. Всеки си прибира неща вкъщи, яде от храната на завода, взема парите на завода и си присвоява нещата на завода. Това е пълен хаос. Лъжеводачите не въвеждат правила за разходите при закупуване на всякакви устройства или оборудване. Божият дом въвежда правила, но те не преглеждат обстойно, не проверяват, не проследяват, нито инспектират разходите. Не изпълняват нито една от тези задачи. Работата на лъжеводачите е напълно хаотична, няма ред в нищо и навсякъде се виждат пропуски. На злите хора и на онези, чиито сърца са на погрешното място, се позволява на всяка крачка да се възползват от пропуските и да се облагодетелстват. Божиите приношения се прахосват и разхищават на воля от тези хора и въпреки това те не се наказват или санкционират по никакъв начин — дори не получават предупреждение. Що за водачи и работници са това? Не хапят ли ръката, която ги храни? Настойници ли са на Божия дом? Те са крадливи предатели на Божия дом!

Как трябва да се гледа на тези водачи и работници, които не поемат отговорност, когато става въпрос за опазване на приношенията? Не са ли те

непочтени и не са ли лишени от съвест и разум? Тези лъжеводачи смятат нещата, предложени на Бог и на църквата от братята и сестрите, за собственост на Божия дом и казват, че трябва да се управляват от братята и сестрите като група. И така, когато се разкрият проблеми и Горното държи хората отговорни, те правят всичко по силите си, за да се защитят и не признават колко сериозно е по същество това, че са откраднали и заграбили Божиите приношения, след като са станали водачи и са придобили статус. Нима това не са непочтени хора? Те са просто безсрамни! Не разбират защо братята и сестрите принасят пари и вещи, нито на кого ги принасят. Ако нямаше Бог, кой би принасял с лека ръка неща, които харесва? Това е толкова проста логика и въпреки това тези така наречени „водачи“ не я познават или разбират. Тези лъжеводачи имат любима фраза: „приношенията на Божия дом“. Този израз не се ли нуждае от коригиране? Какъв трябва да е правилният израз? „Приношения“ или „Божии приношения“. Ако ще се добавя определяща дума, трябва да се добави „Божии“ — приношенията принадлежат само на Бог. Ако не се добавя определяща дума, това са просто „приношения“ — хората все пак трябва да знаят, че собственикът на приношенията е Създателят, Бог, а не човекът. Човекът не е достоен да притежава приношения и дори свещениците не могат да казват, че приношенията са техни — те могат да се наслаждават на приношенията с Божието позволение, но те не им принадлежат. Определящата дума на „приношения“ никога няма да бъде някой човек — може да бъде само Бог и никой друг. Тогава е съвсем очевидно, че изразът „приношенията на Божия дом“, често използван от лъжеводачите, е погрешен и трябва да се коригира. Не бива да има такъв израз като „приношенията на Божия дом“ или „приношенията на църквата“. Има хора, които дори казват „нашите приношения“ и „приношенията на нашия Божи дом“. Всички тези изрази са погрешни. Приношенията се правят на Бог от сътвореното човечество, от онези, които следват Бог. Единствено Бог има изключителното право да бъде техен собственик, техен ползвател и да им се наслаждава. Приношенията не са обща собственост. Те не принадлежат на човека, а още по-малко на църквата и на Божия дом — вместо това те принадлежат на Бог. Бог позволява на църквата и на Божия дом да ги използва — това е Неговото поръчение. Следователно всички подобни изрази като „приношенията на Божия дом“, „приношенията на църквата“ и „нашите приношения“ са неточни и нещо повече — те са изрази на хора със зла умисъл, имат за цел да подведат хората и да притъпят съзнанието им, и нещо повече — да ги отклонят от правия път. Тези хора категоризират приношенията като обща собственост, която принадлежи на църквата или на Божия дом, или на всички братя и сестри. Всичко това е проблемно и погрешно и трябва да се коригира. Това е проявление на един тип лъжеводачи. Такива хора смятат приношенията за обща собственост и ги използват както им харесва или смятат, че като водачи имат право да разпределят тези неща и затова ги разпределят на хора, които харесват, или на всички поравно.

Какъв вид сценарий се опитват да създадат? Такъв, при който всеки е равен с другите, всеки може да се радва на Божията благодат и всеки има дял от общото благо. Те биха искали да купят благоразположението на хората, като са щедри с ресурсите на Божия дом. Това не е ли отблъскващо? Това е подло и безсрамно поведение! Как могат да бъдат окачествени такива хора? Такива лъжеводачи ламтят за приношенията и за да попречат на хората да ги надзирават, разобличават и разпознават, разпределят между братята и сестрите останалите накрая вещи, които не използват, като купуват благоразположението им и постигат сценарий, при който всички са равни, както и дават възможност на всеки да се възползва от връзките си с тях, така че никой да не ги разобличи. Ако се натъкнете на този тип водач, който може да ви позволи да извлечете някои ползи и с когото можете да се наслаждавате на някаква „обща собственост“ — ако имате това право и се възползвате от този вид изгода, бихте ли били доволни от това? Бихте ли били способни да откажете? (Да.) Ако сте алчни, ако нямате богобоязливи сърца и не се страхувате от Бог, няма да си способен. Всеки, който има поне малко почтеност, поне малко разум и поне малко богобоязливо сърце, ще отхвърли това, а също така ще се изправи, за да укори този водач, да го кастри, да го спре с думите: „Първото нещо, което трябва да правиш като водач, е да управляваш добре приношенията, а не да ги присвояваш, а още по-малко да решаваш без одобрение да ги разпределяш между всички по свое усмотрение. Нямаш това право, това не е Божието поръчение за теб. Приношенията са си на Бог и има принципи за използването им от църквата — никой няма последната дума за тях. Може да си водач, но нямаш тази привилегия. Бог не ти е дал тази привилегия. Нямаш правото да използваш Божиите неща — Бог не ти е възложил тази работа. Така че бързо махни златните и сребърните бижута, които братята и сестрите са предложили на Бог, свали дрехите, които са Му предложили. Бързо плати обезщетение за нещата, които си изял и които не е трябвало да ядеш. Ако все още си човек и имаш някакъв срам, направи това незабавно. Освен това, независимо на кого си изпратил тези приношения, за да се домогнеш до благоразположението му, или на кого си позволил да ги заграби и да им се наслаждава, незабавно възстанови тези приношения. Ако не го направиш, ще уведомим всички братя и сестри и ще се разправим с теб като с Юда!“. Бихте ли се осмелили да направите това? (Да.) Всеки носи тази отговорност, когато става въпрос за приношенията, и всеки трябва да се отнася към тях с тази съвест и с този вид отношение. Разбира се, има и задължението да надзирава как другите се отнасят с приношенията, дали ги пазят добре и дали ги управляват в съответствие с принципите. Не си мисли, че това няма нищо общо с теб, след което не носиш отговорност, като казваш: „Във всеки случай аз не съм водач или работник, това не е моя отговорност. Дори да открия нещо, не е необходимо да се занимавам с него или да казвам нещо за него — това е въпрос за водачите и работниците. Който харчи пари произволно и

присвоява приношения, той е Юда и Бог ще го накаже, когато му дойде времето. Който причинява последствие, носи отговорност за него. Няма нужда да се занимавам с това. Каква полза би имало, ако се меся където не ми е работата?“. Какво мислите за такъв тип човек? (Той няма съвест.) Ако откриеш, че в някои области, които водачите и работниците не обследват, има хора, които прахосват и заграбват приношенията, трябва сам да отправиш предупреждение към въпросните хора, а също така своевременно да докладваш за това на водачите и работниците. Трябва да кажеш: „Ръководителят на нашия екип и нашият водач често вземат приношенията за себе си. Освен това ги харчат произволно и не участват в обсъждания с другите, а просто сами решават дали да купят това или онова нещо. Повечето от техните разходи не са съгласно принципите. Може ли Божият дом да се заеме с това?“. Отговорност на Божиите избраници е да докладват и да дават информация за проблемите, които откриват. Досегашното ни общение беше за проявлението на един тип лъжеводачи — тяхното отношение към приношенията е да ги разглеждат като обща собственост.

II. Незаинтересованост от изразходването на приношенията или липса на въпроси за тях

Друго проявление на лъжеводачите по отношение на опазването на приношенията е, че не знаят как да ги управляват. Знаят само, че приношенията не бива да се пипат, че с тях не бива да се злоупотребява произволно или че не бива да се присвояват, че са свещени, че са отделени като нещо свято и че човек не бива да има неправилни помисли за тях. Когато обаче стане въпрос за това как точно да се управляват добре приношенията, как човек да е добър настойник в опазването им, те нямат никакъв път, никакви принципи, никакви конкретни планове или стъпки в тази задача. Така че по въпроси като регистрирането, преброяването и опазването на приношенията, както и проверяването на сметките за постъпленията и отчисленията, и проверката на разходите, тези лъжеводачи са доста пасивни. Когато някой им представи нещо за одобрение, те го подписват. Когато някой заяви възстановяване на разходите, те му го отпускат. Когато някой поиска пари за някаква цел, те му ги дават. Не знаят къде се пазят различните машини и оборудване. Освен това не знаят дали съответният попечител е подходящ, нито как да разберат дали е такъв. Не могат да прозрат сърцата на хората и не могат да прозрат същността на хората. Така че, макар всички изходящи приношения, които са в обхвата на управлението на тези хора, да се регистрират, ако се разгледат подробностите за разходите в тези сметки, много от тях са неразумни и ненужни — много от тях са прекомерни и разточителни. Приношенията се губят с подписите на тези водачи и работници. На пръв поглед изглежда, че вършат конкретна работа, но в действителност няма никакви принципи в това, което правят. Те не извършват проверка — те отбиват номера, като се придържат към

нормите и правилата, нищо повече. Това изобщо не отговаря на критериите за управление на приношенията, още по-малко на принципите му. Така че през периода на работа на лъжеводачите има твърде много неразумни разходи. Ако там има някой, който надзирава и управлява нещата, как се появяват тези неразумни разходи? Това се случва, защото тези водачи и работници не поемат отговорност в работата си. Те отбиват номера и се справят с нещата по нехаен начин, и не действат в съответствие с принципите. Не оскърбяват другите, действат като угодници и не извършват надлежна проверка. Може дори да няма нито един истински отговорен човек сред тези, които управляват приношенията, нито един, който може действително да извърши проверка. Лъжеводачите не обръщат внимание дали хората, които пазят приношенията, са подходящи или дали в църквите на тези хора има някакви опасни ситуации. За тях всичко е наред, стига те самите да са в безопасност. Когато възникне опасност, първото нещо, за което мислят, е къде могат да избягат и дали собствените им пари няма да бъдат ограбени, но нито проверяват, нито питат за местонахождението на приношенията или дали са в опасност. Няколко месеца или дори половин година след инцидента те може да попитат от съвест и когато научат, че някои приношения са попаднали във владението на големия червен змей, че някои са били прахосани от зли хора и че местонахождението на други е неизвестно, за известно време ще се почувстват зле — ще се помолят малко, ще признаят грешката си и с това всичко ще приключи. Що за същества са тези хора? Не съществува ли проблем в това да се работи по този начин? Как ще се отнася Бог към човек, който таи такова отношение към приношенията? Ще го смята ли за истински вярващ? (Не.) Тогава за какъв ще го смята? (За невярващ.) Когато Бог смята някого за невярващ, този човек изпитва ли някакво чувство? Духът му става безчувствен и притъпен, а когато действа, той няма Божието просветление или напътствие, нито каквато и да е светлина. Той няма Божията закрила, когато му се случи нещо, често е негативен и слаб и живее в мрак. Макар че често слуша проповеди и може да страда и да плати цена в работата си, той просто не постига никакъв напредък и изглежда жалък. Това са неговите „резултати“. Не е ли това дори по-трудно да се понесе, отколкото наказанието? Кажете ми, ако това е резултатът от нечия вяра в Бог, дали това е повод за радост и празнуване или за скръб и ридаене? Според Мен не е добър знак.

Лъжеводачите никога не приемат сериозно работата по управлението на приношенията. Макар да казват: „Хората не трябва да пипат Божиите приношения. Божиите приношения не бива да се присвояват от никого и не бива да попадат в ръцете на лоши хора“ и да скандират тези лозунги доста добре, а думите им да звучат много етично и почтено, те не действат като човешки същества. Въпреки че не присвояват приношенията и нямат неправилни помисли за тях, нито намерение да ги заграбят, а някои от тях дори никога не използват парите на Божия дом или не пипат Божиите приношения за някакви свои разходи, а вместо това харчат

собствените си пари, като водачи и работници те изобщо не вършат реална работа, когато става въпрос за управлението на приношенията. Те дори не правят такива прости неща като това да питат за състоянието на изразходването на приношенията или да проверяват как се изразходват приношенията. Това очевидно са лъжеводачи. Отношението им към приношенията е следното: „Не ги харча и не ги присвоявам, а също така не се занимавам с това как другите ги харчат или дали ги присвояват“. На тези лъжеводачи казвам, че това ваше равнодушно отношение е много проблемно. Да не ги харчиш и да не ги присвояваш е нещо, което хората трябва да правят, но като водач или работник това, което трябва да правиш в допълнение, е да управляваш добре приношенията, но въпреки това ти не си го направил. Това се нарича занемаряване на отговорност. Това е проявление на лъжеводач. Може да не си похарчил нито стотинка или да не си присвоил нито едно приношение, но тъй като не вършиш действителна работа и не се занимаваш конкретно с управлението на приношенията, можеш да бъдеш окачествен като лъжеводач и това е обосновано и разумно. Някои водачи никога не вземат или не използват никакви приношения — дори ако всички други водачи и работници ги използват, те не го правят, а когато Божият дом уреди да им даде нещо, те го отказват. Те изглеждат съвсем чисти и лишени от ламтеж, но когато им се възложи да управляват приношенията, няма да свършат абсолютно никаква конкретна работа. Независимо кой харчи приношенията, те ще одобрят разхода — дори не отправят никакви запитвания и не казват нито дума повече за това. Въпреки че тези хора не присвояват нито стотинка от приношенията, при тяхното управление приношенията стават притежание на зли хора, а поради тяхната безотговорност и занемаряване на отговорността приношенията може да бъдат прахосани и пропилени от всеки. Това прахосване и разхищение не е ли свързано с тяхното лошо управление? Не е ли причинено от тяхното занемаряване на отговорността? (Така е.) Нима те нямат дял в злодеянията на тези хора? Не носят ли отговорност за тях? Това е голяма отговорност, която трябва да носят, и те не могат да избягат от нея! Те просто се придържат към своя начин на мислене: „Във всеки случай не присвоявам Божиите приношения и не желая, нито планирам да го правя. Независимо кой харчи Божиите приношения, не ги харча аз. Независимо кой ги взема и използва, не го правя аз. Независимо кой им се радва, не го правя аз. Това е моето отношение към приношенията — можеш да правиш каквото си искаш!“. Съществуват ли такива хора? (Да.) Антихристите харчат приношенията за модни дрехи, луксозни стоки и дори за коли. Кажете Ми, може ли този тип лъжеводач да види този проблем? Той самият не присвоява приношения, има такова отношение, така че не смята ли, че е лошо те да се присвояват? (Да, смята, че е лошо.) И така, когато антихристите вършат такова голямо зло, защо го пренебрегват и не го спират? Защо не се отнасят сериозно към него? (Не искат да причиняват оскърбление.) Нима това не е злодеяние? (Така е.) Това е

неизпълнение на отговорността, която един настойник трябва да изпълнява. Ако по време на твоето управление приношенията попаднат във владение на зли хора, ако се прахосват, разхищават и изразходват неразумно, ако се изплъзват по този начин, но въпреки това ти не вършиш никаква работа и дори дума не обелваш, това не е ли занемаряване на отговорност? Не е ли проявление на лъжеводач? Ако не казваш каквото трябва, ако не вършиш работата, която трябва, ако не изпълняваш отговорността, която трябва, и макар че разбираш всяка доктрина, просто не вършиш действителна работа, тогава определено си лъжеводач. Ти смяташ, че: „Във всеки случай аз не присвоявам приношения. Ако другите го правят, това си е тяхна работа“. Тогава не си ли лъжеводач? Да не присвояваш приношенията е твоя лична работа, но дали си ги опазил добре? Изпълнил ли си отговорността си по отношение на приношенията? Ако не си, значи си лъжеводач. Не си намирай оправдания, като казваш: „Във всеки случай не присвоявам приношенията, така че не съм лъжеводач!“. Да не присвояваш приношенията не се окачествява като критерий за измерване на това дали един водач или работник е съгласно критериите. Истинският критерий за това дали е съгласно критериите е дали изпълнява отговорността си, дали извършва това, което трябва, и дали изпълнява задължението, което трябва, в нещата, които са му поверени от Бог — това е най-важното. И така, в управлението на приношенията какво е твоето задължение и твоята отговорност? Изпълнил ли си ги докрай? Съвсем ясно е, че не си. Просто отбиваш номера. Страхуваш се да не оскърбиш хората, но не се страхуваш да не накърниш Бог. Пренебрегваш приношенията, защото се страхуваш да не оскърбиш хората, да не навредиш на доброто си име в техните очи — ако имаш това проявление, определено си лъжеводач. Това не е лепене на етикет върху теб. Фактите са изложени пред всички: ти не можеш дори да изпълняваш задължението и отговорността си — толкова си егоистичен! Управляваш собствените си вещи, личното си имущество доста добре, съвестно и внимателно. Не позволяваш тези вещи да бъдат изложени на природните стихии. Не позволяваш на никого да ги отнесе и не позволяваш на никого да се възползва от теб. Но по отношение на приношенията нямаш никакво чувство за отговорност — не изпълняваш дори една десета от отговорността, която проявяваш, когато става въпрос за управлението на собствените ти вещи. Как може да бъдеш смятан за добър настойник? Как може да бъдеш смятан за водач или работник? Очевидно е, че си лъжеводач. Това е проявление на един тип лъжеводачи.

III. Ограничаване на разумните разходи

Има и друг тип лъжеводачи, които също са доста омразни. След като хора като тях станат водачи, те виждат, че отговорникът за опазване на приношенията е харчил пари разточително и много прахоснически, затова го освобождават от поста. След това искат да намерят човек, който е способен да планира щателно и

да изготвя бюджета внимателно, който наистина цепи стотинката и знае как да управлява един дом икономично. Смятат, че такъв тип човек би бил добър настойник, и се оказва, че според тях никой не е подходящ, като в крайна сметка те сами започват да пазят приношенията. Когато братята и сестрите казват, че трябва да се отпечатат някои екземпляри от книгите с Божиите слова за проповядване на евангелието, тези водачи не го позволяват, като смятат, че печатането на книги е доста скъпо. Не ги интересува дали това е необходимо за делото спешно — за тях всичко е наред, стига да спестят пари. Те просто не знаят къде използването на Божиите приношения би било в най-голяма степен съгласно Неговите намерения. Всичко, което знаят да правят, е да защитават Божиите приношения и да не позволяват изобщо да бъдат пипани. Те не харчат това, което трябва да се похарчи — извършват проверката наистина „добре“, няма що! Как може делото да продължи по този начин? Имат ли тези водачи принципи в действията си? (Не.) Те не позволяват да се върши работата, която трябва да се свърши, не позволяват да се печатат книгите, които трябва да се отпечатат, нито позволяват да се харчат пари, които трябва да се похарчат — не позволяват никакви разумни разходи. Това управление ли е? (Не.) Какво е тогава? Това е липса на разбиране на принципите. Хората, на които им липсва разбиране на принципите, не знаят как да управляват приношенията, когато работят. Смятат, че трябва да бдят над парите и да не позволяват те да намалеят с нито една стотинка, и че независимо от разходите, парите не бива да се пипат. Дали това е съгласно Божиите намерения? (Не, не е.) Регулирането на нещата и извършването на щателна проверка без принципи не е управление. Безразборното харчене, разхищението и прахосването не е управление, но да не се позволява да се похарчи нито стотинка и да се ограничават разумните разходи заради щателни проверки също не е управление. Нито едното, нито другото е съгласно принципите. Тъй като някои хора не разбират принципите на използване, разпределение и управление на приношенията, се стига до появата на всякакви абсурдни ситуации и хаос. Външно тези водачи изглеждат доста отговорни и всеотдайни, но какво се случва с работата, която вършат? (Безпринципна е.) И тъй като е безпринципна, евангелската работа в техния район среща препятствия и ограничения, а някои специализирани дейности в църквата също са ограничени поради това, че проверяват прекалено строго използването на приношенията. На пръв поглед те изглеждат много съвестни и отговорни в опазването на приношенията. Но в действителност, тъй като нямат духовно разбиране и действат само въз основа на своите представи и фантазии, и дори извършват проверки за Божия дом под претекст, че са пестеливи в името на църквата, те сериозно засягат напредъка на различните работни проекти от църковното дело, без дори да знаят това. Може ли такива хора да бъдат окачествени като лъжеводачи? (Да.) Това ги квалифицира като лъжеводачи. До известна степен те вече са причинили смущения и прекъсвания

в делото на евангелието и на църквата. Тези смущения и прекъсвания са причинени от това, че им липсва разбиране за принципите, както и от това, че работят безразсъдно въз основа на собствените си предпочитания и представи, без да търсят истините принципи, без да обсъждат нещата или да си сътрудничат с другите. Приношенията няма да бъдат пропилени или прахосани, когато са при тях, но те не могат да използват приношенията разумно в съответствие с принципите и не позволяват използването им с единствената цел да бъдат опазени, вследствие на което делото на разпространяването на евангелието се забавя и нормалното протичане на делото на Божия дом страда. И така, въз основа на това проявление, съвсем не е пресилено те да се определят като лъжеводачи. Защо такива хора също се определят като лъжеводачи? Те не знаят как да вършат работа, а възприятието им за това как да се отнасят към приношенията и за начините да се отнасят към тях са твърде изопачени, така че могат ли да вършат добре друга работа? Със сигурност не. Не съществува ли проблем с възприятието на тези хора? (Съществува.) Тяхното възприятие е изопачено, те се придържат към правила, използват притворство и са псевдодуховни. Не се съобразяват с делото на Божия дом и не действат в съответствие с принципите — не могат да намерят принципите за действие и просто се оставят на собственото си дребнаво хитроумие и на собствената си воля, и спазват правилата. Ето защо работата им води до смущения и прекъсвания. Начинът им на работа е глупав и недодялан — противен е. Такива хора очевидно са лъжеводачи. Някой да е казал: „Аз пазя приношенията толкова добре, върша тази работа толкова внимателно, и въпреки това съм окачествен като лъжеводач. Тогава няма повече да ги управлявам! Който иска да ги харчи, да ги харчи. Който иска да ги използва, да ги използва. Който иска да ги вземе, да ги вземе!“? На някого да му е минавала тази мисъл? Каква е тогава целта ни, когато разобличаваме различните състояния и проявления на разнородните типове лъжеводачи? (Да накараме хората да схванат принципите и те да избягват да вървят по пътя на лъжеводачите.) Точно така. Целта е да накараме хората да схванат принципите, за да са способни да вършат добре работата си и да изпълняват отговорността си в съответствие с принципите, да не се оставят на фантазиите и представите си, да не таят човешка воля или прибързаност, да не позволяват на някоя теория, която са си представяли, да замени истините принципи, да не се преструват на духовни и да не използват това, което смятат за духовност, като имитация или заместител на принципите. Сред водачите и работниците съществуват такива хора и си струва да ги приемем като предупреждение.

IV. Заграбване на приношенията и изпитване на наслада от тях

Има и друг тип лъжеводачи и работата, която те вършат по отношение на управлението на приношенията, е още по-объркана. Те смятат, че като водач или работник не могат винаги да са вперили поглед в приношенията или да бъдат

толкова внимателни, когато става въпрос за тях. Смятат, че просто трябва да вършат добре административната работа на църквата и да изпълняват добре дейностите на църковния живот и на навлизането в живота на Божиите избраници, а освен това да гарантират, че различните видове специализирани дейности в църквата се вършат добре. Смятат, че приношенията са пари и предмети, които Бог предоставя на църквата, и че тези пари и тези предмети са там, за да задоволят потребностите на водачите и работниците в живота и в работата им. Подтекстът тук е, че приношенията са подготвени за водачите и работниците и че след като някой бъде избран за водач или работник, Бог му позволява да се наслаждава на тези приношения и че водачите и работниците са с предимство при разпределянето, наслаждаването и изразходването им — така че щом човек стане водач или работник, той става господар на приношенията, техен управител и собственик. Когато такъв тип хора в работата си имат досег с приношенията, те не ги регистрират, не ги преброяват или не ги пазят, нито проверяват сметките за входящите и изходящите приношения, а още по-малко проверяват състоянието на тяхното изразходване и разпределение. Вместо това проучват и се ориентират какви приношения има и дали има такива, на които водачите и работниците могат да се наслаждават. Такова е отношението на тези водачи и работници към приношенията. Според тях няма нужда приношенията да бъдат регистрирани, преброявани, опазвани, нито да се проверяват постъпленията и отчисленията или състоянието на изразходването на приношенията — подобни неща нямат нищо общо с тях — те просто трябва да разпределят приношенията между водачите и работниците, като им дават предимство, когато се стигне до това да им се наслаждават. Според тях това, което водачите и работниците казват, е принцип — тяхно е решението как да изразходват и разпределят приношенията. Смятат, че да си избран за водач или работник означава, че някой вече е бил доведен до съвършенство и че подобно на свещеник те имат привилегията да се наслаждават на приношенията, както и последната дума, правото на използване и правото на разпределяне, когато става въпрос за приношенията. В някои църкви, преди да е възможно да се регистрират нещата, принесени от братята и сестрите, да се преброят и да се приберат за съхранение от подходящия персонал, водачите и работниците вече са ги прегледали, пресели и отделили, като задържат това, което могат да използват, изяждат това, което могат да изядат, обличат това, което могат да носят, и разпределят това, от което не се нуждаят, пряко на този, който има нужда от него, като по този начин се разпореждат вместо Бог. Това е техният принцип. Какво се случва тук? Наистина ли си мислят, че са свещеници? Не е ли това съвсем лишено от разум? (Така е.) Има и други водачи и работници, които виждат, че на едно семейство не му достигат два стола, а на друго му липсва печка, че някой е с влошено здраве и трябва да взема хранителни добавки, след което използват парите на Божия дом, за да купят всички тези неща.

Разпределението, потреблението, изразходването и правото на използване на всички приношения принадлежат на тези водачи и работници — смислено ли е това? Дали този подход не се дължи на нещо, което не е наред с възприятието им? На какво основание се разпореждат? Имат ли водачите и работниците правото да контролират приношенията? (Не.) Приношенията трябва да се управляват от тях, а не да се контролират и използват от тях. Те нямат привилегията да им се наслаждават. Равностойни ли са водачите и работниците на свещениците? На хора, които са били доведени до съвършенство? Те ли са собствениците на приношенията? (Не.) Тогава защо решават да използват приношенията, за да купуват разни неща за това и онова семейство без разрешение — защо имат това право? Кой им е дал това право? Предвиждат ли работните разпоредби следното: „Първото нещо, което водачите и работниците трябва да направят, след като заемат поста си, е да поемат пълен контрол върху финансите на Божия дом“? (Не.) Тогава защо част от водачите и работниците вярват в това? Какъв е проблемът при тях? Когато някой брат или сестра принесе скъпа дреха и на следващия ден някой водач или работник я носи, какво се случва? Защо приношенията, направени от братята и сестрите, попадат в ръцете на някого? Тук „личност“ означава не някой друг, а водач или работник. Той не просто не успява да управлява добре приношенията — вместо това е пръв в заграбването им и в това да им се наслаждава сам. Какъв проблем се крие тук? Ако погледнем на този водач или работник в контекста на това, че не върши действителна работа, когато става въпрос за управлението на приношенията, тогава той може да бъде окачествен като лъжеводач. Ако обаче го разглеждаме в контекста на това, че заграбва приношенията и им се наслаждава сам, тогава може стопроцентово да се окачествi като антихрист. В такъв случай какъв точно е разумният начин да се окачествi въпросното лице? (Като антихрист.) Той е едновременно лъжеводач и антихрист. Когато управляват приношенията, лъжеводачите преглеждат всички приношения и възлагат на хора да ги управляват. Но преди да направят това, те заграбват една част за себе си и решават да разпределят друга част без позволение. Що се отнася до нещата, които са останали — които не искат или които не разпознават, но не желаят да раздадат — за момента заделят тези неща настрани. Когато става въпрос за местонахождението на тези приношения, за това дали има подходящ човек, който да ги пази, дали трябва да се проверяват редовно, дали някой не ги краде или дали някой не ги заграбва, лъжеводачите неизменно не се интересуват от тези неща. Техният принцип е следният: „Вече се сдобих с нещата, на които следва да се наслаждавам, и с нещата, от които се нуждая. Който иска да вземе останалите неща, които не ми трябват, да ги вземе. Който иска да ги управлява, да ги управлява. Те принадлежат на този, който ги грабне пръв — този, в чиито ръце попаднат, има предимство“. Що за принцип и логика е това? Такива хора просто са дяволи и зверове!

Веднъж един лъжеводач каза, че в склада са се събрали доста неща, и Аз попитах дали ги е регистрирал. Той каза: „Дори не знам какви са някои от тези неща, така че няма начин да ги регистрирам“. Аз казах: „Глупости. Как може да няма начин да се регистрират? Би трябвало да има записи за тях от момента, в който са били донесени тук за първи път!“. „Беше доста отдавна, няма как да знам“. Що за приказки са това? Поема ли той отговорност? (Не.) Казах му: „Има някои дрехи — виж кои братя и сестри имат нужда от тях и им раздай дрехите“. „Някои са излезли от мода. Никой не се интересува от тях“. Казах му: „Раздай това, от което се нуждаят братята и сестрите, а с това, от което не се нуждаят, се справи по подходящ начин“. Той не направи нищо впоследствие. Беше ли съвестен и старателен? Когато от него се иска да свърши някаква работа, той непрекъснато се оплаква, казва негативни неща и изтъква трудности. Това, което не казва е, че ще се справи с тези неща добре, в съответствие с принципите. Изобщо няма намерение да се покорява. Независимо какво изискване се отправя към него, той продължава да говори за трудности, все едно ако накара другия човек да занемее, като продължава по този начин, ще спечели и ще придобие надмощие, а после ще си е свършил работата. Що за същество е този човек? Не си станал водач или работник, за да можеш да създаваш неприятности или да посочваш трудностите и проблемите — направен си такъв, за да можеш да разрешаваш проблемите и да се справяш с трудностите. Ако наистина си способен в работата си, след като посочиш проблемите и трудностите, ще продължиш да говориш за това как ти би се справил с тях и как би ги разрешил в съответствие с принципите. Лъжеводачите могат само да скандират лозунги, да проповядват доктрина, да се бият в гърдите и да споменават обективни оправдания и извинения — те нямат никакви реални способности за работа, а при управлението на приношенията по същия начин са неспособни да действат в съответствие с принципите или да изпълняват отговорността си. Ето колко слабоумни и неспособни са те, но въпреки това продължават да смятат, че след като вече са водачи или работници, имат привилегии и статус, притежават изтъкната идентичност и са собственици и ползватели на приношенията. Този тип лъжеводач знае само как да се наслаждава на привилегията да харчи приношенията — не може да види или да открие никакви случаи на неразумно, безразборно изразходване на приношенията, а дори да ги види, въпреки това не прави нищо, за да се справи с тях. Защо е така? Защото знае само как да се наслаждава на усещането за превъзходство, което идва с това да си водач или работник — изобщо няма никакво разбиране за Божиите изисквания към водачите и работниците или за принципите на работа в Божия дом. Той е просто некадърник, просто измет и просто слабоумен. Не е ли противно, че такива объркани хора все още желаят да се наслаждават на предимствата на статуса? Какво сте разбрали от нашето разобличаване на този тип лъжеводач? Щом този тип човек стане водач или работник, той иска да крои схеми относно

приношенията и не ги изпуска от поглед. С просто око се вижда, че отдавна е жадувал да харчи пари разточително и да прахосва приношенията. Най-накрая му се отваря възможност. По този начин може да харчи произволно и да използва Божиите приношения както си иска, като се наслаждава на неща, за които не е работил. Така истинският му алчен образ е напълно разобличен. Виждате ли такива хора сред предишните и настоящите водачи и работници? Те винаги тълкуват погрешно отговорностите на водачите и работниците и определението за тях, а щом станат водачи или работници, се мислят за господари на Божия дом, вписват се в редиците на свещениците и се считат за видни личности. Не е ли това малко слабоумно? Дали щом някой стане водач или работник, той вече не е покварен човек? Дали незабавно се превръща в осветена личност? Щом стане водач, той вече не знае кой е и смята, че трябва да се наслаждава на приношенията — не са ли такива хора слабоумни? Такива хора определено са слабоумни, те нямат разума на нормалната човешка природа. Дори след като сме разговаряли за това, те все още не знаят какъв е дългът и какви са отговорностите на водачите и работниците. Със сигурност има такива водачи и работници и проявленията на такива хора са съвсем очевидни и видими.

Това са в основни линии проявленията на различните типове лъжеводачи по отношение на опазването на приношенията. Тези с по-сериозни проблеми не попадат в категорията на лъжеводачите — те са антихристи. Затова трябва добре да схващате този обхват. Ако някой е лъжеводач, той е точно това — не може да бъде окачествен като антихрист. Антихристите са много по-отвратителни от лъжеводачите по отношение на човешката си природа, действията, проявленията и същността си. Повечето лъжеводачи имат лоши заложби, слабоумни са, липсва им способност за работа, възприятието им е изопачено и нямат духовно разбиране, характерът им е непочтен, егоистични и подли са, а сърцата им не са на правилното място. Това ги кара да не са способни на практическа работа и да не я вършат, що се отнася до опазването на приношенията, и се отразява на разумното управление и на надлежното опазване на приношенията. Част от приношенията дори попада в ръцете на зли хора поради това, че лъжеводачите занемаряват отговорностите си, не вършат практическа работа и не действат в съответствие с принципите и с изискванията на Божия дом — този вид проблем също се появява доста често. Различните проявления на лъжеводачите в опазването на приношенията се разобличават най-вече по следния начин: характерът им е непочтен, егоистични и подли са, възприятието им е изопачено, липсва им способност за работа, заложбите им са лоши, изобщо не търсят истините принципи и са тъпи и слабоумни хора. Неколцина може да кажат: „Признаваме всички други проявления, които Ти разобличи, но ако те са тъпи и слабоумни, как са могли да станат водачи?“. Признавате ли, че някои водачи и работници са тъпи и слабоумни? Съществуват ли такива хора? Някои може да

кажат: „Имаш твърде лошо мнение за нас. Всички сме модерни хора, завършили сме колеж или средно образование — имаме отлични способности за прозрение по отношение на това общество и човечеството. Как бихме могли да изберем слабоумен човек за наш водач? Невъзможно е това да се случи!“. Какво му е невъзможното? Повечето от вас са слабоумни и също са недостатъчно интелигентни, така че като нищо бихте избрали слабоумен човек за водач. Защо казвам, че повечето от вас са слабоумни? Защото повечето от вас, независимо колко са преживели, не могат да прозрат същността на нещата и не могат да схванат принципите. Можете да упорствате в това просто да спазвате някакви правила години наред, като многократно прилагате един и същ подход без промяна и оставате неспособни да схванете принципите, независимо как се разговаря с вас за истината. Какъв е проблемът тук? Заложбите ви са твърде лоши. Не можете да прозрете същността или корена на проблемите и не сте способни да откриете закономерностите в развитието на нещата, а още по-малко да следвате принципите, които трябва да притежавате, когато правите нещата — това се казва да си слабоумен. Колко време ви е необходимо на всички, за да схванете принципите за нещата, които се отнасят до вашия дълг? Има хора, които от няколко години се занимават с работа с текст, но дори и сега статиите и сценариите, които пишат, са все още празни думи, те все още не могат да схванат принципите и не знаят какво е реалност или как да кажат нещо реално. Това означава да имаш твърде лоши заложби и твърде ниска интелигентност. С интелигентността, която притежавате, не е ли логично да изберете слабоумен човек за водач? И не просто ще го изберете, но и сърцата ви ще му принадлежат. Когато се налага той да бъде освободен от поста, няма да искаш това да се случи. Две години по-късно, когато ти ще си го прозрял и ще си придобил разбиране, ще дойде моментът, в който ще си способен да разпознаеш, че е лъжеводач, но преди това, независимо какво ти казват, няма да позволиш да го освободят от длъжност. Не си ли дори по-слабоумен от него? Защо казвам, че някои водачи и работници не са достатъчно интелигентни? Защото знаят как да вършат само най-простата работа. Когато стане въпрос за малко по-сложна работа, те не знаят как да я свършат, когато се сблъскат с дребно затруднение, не знаят как да се справят с него, а когато им е възложена допълнителна работа, не знаят какво да правят със себе си. Това не е ли проблем с интелигентността им? Нима вие не избирате такива водачи? Нима не им се прекланяте с възхищение: „Те вярват в Бог, без да търсят романтичен партньор, и са отдавали всичко на Бог повече от двадесет години. Имат решимостта да страдат, така е, и са наистина сериозни по отношение на работата си“. „Дали тогава разбират принципите в работата си?“. „Ако не ги разбират, тогава кой ги разбира?“. И се оказва, че работата им е пълна бъркотия, когато я проверят — че не са способни да извършат никаква работа. Казано им е какви са принципите на работата им, но така и не знаят как да я изпълнят. Просто

продължават да задават въпроси и не знаят какво да правят, освен ако не им се каже директно. Да им се кажат принципите е същото като да не им се каже нищо. Дори принципите да бъдат изброени един по един, те пак няма да знаят как да извършат работата. Има ли такива водачи? Независимо как им се казват принципите, те не ги разбират и не са способни да извършат работата. Разговаряйте с тях или ги инструктирайте за едни и същи слова или неща няколко пъти, но те пак няма да разберат и проблемът след това ще остане напълно неразрешен — те пак ще питат какво да правят и ако се пропусне и една фраза, нещата няма да се получат. Нима не са слабоумни? Нима вие не избирате тези слабоумни водачи? (Така е.) Не можете да отречете това, нали? Със сигурност има такива водачи.

Различните проявления на лъжеводачите, за които разговаряхме днес, са свързани главно с работата по управлението на приношенията. Чрез разобличаването на различните проявления на лъжеводачите хората трябва да знаят, че управлението на приношенията е важна част от работата на водачите и работниците и че те не трябва да я пренебрегват. Въпреки че тази част от работата по общите въпроси се различава от другите дейности, тя е свързана с нормалното функциониране на останалата част от делото на Божия дом. Затова управлението на приношенията е много важна и съществена част от работата. По какъв начин се вижда, че е важна? Нещата, които се пазят като част от работата по управлението на приношенията, принадлежат на Бог — казано донякъде неуместно, тези неща са лично имущество на Бог, затова водачите и работниците трябва да са още по-всеотдайни, съвестни и усърдни по отношение на тази работа. Ако разглеждаме тази дейност от гледна точка на нейната природа, не мисля, че е пресилено да я причислим към административната работа. Причината да я причисляваме към категорията на административната работа е, че извършването ѝ е свързано с отношението на хората към Бог и към Неговите активи. Затова е необходимо хората да имат правилното отношение и да схващат правилните принципи при изпълнението на тази работа. Причината да я поставяме в категорията на административната работа е да накараме водачите и работниците да разберат, че е много важно да я вършат и че тя е много сериозна задача и много тежко бреме. Целта е да ги накараме да разберат, че не трябва да подхождат към нея така, сякаш е обикновена работа, свързана с общите въпроси — че трябва да имат точно, дълбоко познание за значението на тази работа, а след това да започнат да са всеотдайни, съвестни и усърдни по отношение на нея. Хората могат да са невнимателни към другите — дори да възникват грешки, не е голям проблем. Но Аз призовавам хората да не бъдат объркани, да не бъдат нехайни и да не бъдат от онези, които само говорят, но нищо не правят, в начина, по който подхождат към Бог. Доброто справяне с работата за управление на приношенията е важно поръчение от Бог към водачите и работниците.

8 май 2021 г.

ОТГОВОРНОСТИТЕ НА ВОДАЧИТЕ И РАБОТНИЦИТЕ (13)

Общението на последното ни събиране беше посветено на единадесетата отговорност на водачите и работниците. Разговаряхме за отговорността, която водачите и работниците трябва да изпълняват, и за работата, която трябва да вършат по опазването на приношенията. Каква работа трябва да вършат водачите и работниците по опазването на приношенията? (Първата задача е да ги опазват. Втората е да проверяват сметките. Третата е да проследяват, да разглеждат и да проверяват дали различните разходи са съобразени с принципите. Трябва да се извършва стриктна проверка и неразумните разходи трябва да бъдат строго ограничавани. Най-добре е прахосването и разхищението да бъдат предотвратени, преди да се случат. Ако вече са се случили, на виновните трябва да се потърси отговорност. Трябва не само да се издават предупреждения, но и да се изисква компенсация.) Това е всичко в общи линии. Основното нещо е да бъдат опазвани, след което да бъдат проверявани сметките, а след това да се проследяват и да се проверяват разходите, както и да се използват и харчат правилно. След като завършихме нашето общение за единадесетата отговорност, хората вече имат точно разбиране и познания за приношенията и освен това вече са запознати с работата, която водачите и работниците трябва да вършат по тяхното опазване, както и с начина, по който лъжеводачите вършат тази работа и какво е тяхното специфично поведение в тази връзка. Независимо дали общението ни е за отговорностите на водачите и работниците или за различните модели на поведение на лъжеводачите и независимо дали е общение за положителни неща или за разобличаване на негативни неща, основната му цел е да накара хората да разберат как да вършат правилно работата по опазване на приношенията и как да отстранят неразумните практики при опазването, изразходването и разпределянето им. Всички Божии избраници — били те водачи или работници — трябва да изпълняват своята отговорност по опазването на приношенията. А каква е тази отговорност? Тя е да надзират и своевременно да докладват за всички установени проблеми — т.е. да изпълняват функциите за надзираване и докладване. Не си мислете, че „опазването на приношенията е отговорност на водачите и работниците и няма нищо общо с нас, обикновените вярващи“. Този възглед е неправилен. Тъй като хората са разбрали тези истини, те трябва да изпълнят своята отговорност. По проблеми, които водачите и работниците не са способни да открият, или по отношение на неясни аспекти, неща, които не е лесно да се открият, ако някой установи някакви проблеми, свързани с неразумност или с нарушаване на принципите при опазването, разпределянето и използването на приношенията, той трябва незабавно да докладва за тях на водачите и работниците, така че да се осигури тяхното разумно опазване,

разумно използване и разумно разпределяне. Това е отговорност на всеки един от Божиите избраници.

Дванадесета точка: своевременно и точно идентифицирайте различните хора, събития и неща, които прекъсват и смущават Божието дело и нормалния ред в църквата; спрете ги и ги ограничете, и преобърнете нещата; освен това разговаряйте за истината, така че Божиите избраници да развият проницателност чрез такива неща и да се учат от тях (първа част)

След като приключихме с общението по единадесетата отговорност, преминаваме към общение по дванадесетата отговорност на водачите и работниците: „Своевременно и точно идентифицирайте различните хора, събития и неща, които прекъсват и смущават Божието дело и нормалния ред в църквата; спрете ги и ги ограничете, и преобърнете нещата; освен това разговаряйте за истината, така че Божиите избраници да развият проницателност чрез такива неща и да се учат от тях“. Какво е основното съдържание на тази отговорност? То се отнася преди всичко до изискването водачите и работниците да се справят с различните хора, събития и неща в църквата — както и с различните проблеми — които прекъсват и смущават нормалния ред в църквата и му вредят. Какво първо трябва да разберат водачите и работниците, за да могат ефективно да се справят с тези проблеми и да ги разрешават, да изпълняват отговорностите си и да вършат добре тази работа? Отговорността е „своевременно и точно да се идентифицират различните хора, събития и неща, които прекъсват и смущават Божието дело и нормалния ред в църквата“. Това е обхватът на тази работа. С наличието на цел и обхват става ясно кои проблеми трябва да бъдат разрешени и каква работа и какви отговорности се очаква да поемат водачите и работниците. Какво е основното изискване към водачите и работниците в рамките на дванадесетата отговорност? То е да се спрат и ограничат различните хора, събития и неща, които предизвикват прекъсвания и смущения, и да преобърнат нещата, като същевременно се разговаря за истината, така че Божиите избраници да развият проницателност чрез такива неща и да се учат от тях. Какви предварителни условия трябва да бъдат изпълнени, за да се направи това? Ако виждаш различни хора, събития и неща, които прекъсват и смущават нормалния ред в църквата и му вредят, но въпреки това си мислиш, че това не са проблеми, значи има повод за тревога. Това показва, че не можеш да прозреш същността на проблема, т.е. не разбираш вредата, която прекъсването и смущаването на църковния живот могат да донесат на църковната работа, както и последствията и въздействията, които може да имат върху навлизането в живота на Божиите избраници. Могат ли такива водачи и работници при все това да вършат добре църковната работа? Могат ли да разрешават проблеми и да преобръщат нещата? (Не.) Тогава какъв е

ключовият момент, за който трябва да се разговаря тук? Ключовият момент е, че водачите и работниците могат да прозрат същността на различните въпроси и ефективно да разрешат различни действителни проблеми само ако първо разберат истините принципи. За да вършат добре църковната работа, водачите и работниците първо трябва да знаят обикновено какви проблеми възникват в църковната работа. След това трябва точно да разберат, разпознаят и преценят естеството на възникналите проблеми, дали те засягат църковната работа и нормалния ред на църковния живот и дали са от естество, което прекъсва и смущава църковната работа. Това е много важен въпрос, който водачите и работниците трябва първо да разберат. Едва след като разберат това, е възможно ефективно да разрешат тези проблеми и да са способни „да ги спрат и ограничат, и да преобърнат нещата“, както се споменава в дванадесетата отговорност. В обобщение, преди да разрешиш даден проблем, трябва първо да разбереш къде се намира той, какви са съответните състояния и ситуации, естеството на проблема, колко сериозен е той, как да го разнищиш и разпознаеш, и как да практикуваш точно. Ето какво първо трябва да разберат водачите и работниците. Тъй като водачите и работниците трябва да разберат тези неща, нека да разговаряме за тях конкретно в няколко аспекта, така че както водачите и работниците, така и Божиите избраници да могат да разберат как да се изправят пред тези проблеми, когато възникнат, как да ги съпоставят с Божиите слова и как да използват истините принципи, за да ги разрешат. По този начин, когато водачите и работниците се сблъскат с трудности, с които не могат да се справят, всички Божии избраници могат да се изправят заедно пред тях и да потърсят истината за решения, а когато се сблъскат с проблеми, свързани с прекъсване и смущение на църковната работа, всички да могат да се изправят, за да ги спрат и ограничат. Същевременно по отношение на негативните хора и въпроси те могат да извършат публично разнищване, разпознаване и окачествяване, така че тези проблеми да могат да бъдат спрени, ограничени и изкоренени из основи. Нека тогава започнем общението с най-специфичните въпроси.

Различните хора, събития и неща, които прекъсват и смущават църковния живот

Кои са областите, с които водачите и работниците трябва да започнат, за да идентифицират проблемите, които прекъсват и смущават Божието дело и нормалния ред в църквата? Те трябва да започнат, като се вгледат в църковния живот, за да открият тези проблеми. Всички вие знаете ли нещо за това кои проблеми обикновено се появяват в църковния живот, чието естество предполага предизвикването на прекъсвания и смущения? Независимо колко много хора има в една църква, със сигурност ще има повече от няколко, които биха прекъсвали и смущавали църковната работа. Какви са действията по прекъсване и смущаване,

за които знаете? (Постоянно отклоняване от темата, когато се разговаря за истината на събирания, без съсредоточаване върху основните въпроси.) (Също така обичайното изричане на думи и доктрини.) Отклоняване от темата, когато се разговаря за истината. Например, когато други хора разговарят за това как човек да бъде предан в изпълнението на дълга си, те ще говорят за това как той да се грижи добре за съпруга (или съпругата) и децата си. Когато другите хора разговарят за това как предаността в изпълнението на дълга цели човек да удовлетвори Бог и да Му се покори, те ще говорят за това как предаността в изпълнението на дълга цели човек да придобие благословии за семейството и близките си. Не е ли това отклоняване от темата? (Да, така е.) Ако не ги прекъснете, те ще продължат до безкрай. Ако ги ограничите, ще се разсърдят и ще изпаднат в ярост от срам и по този начин ще влошат с още една степен лошото си поведение. Следователно по своето естество този въпрос е на нивото на прекъсването и смущаването, което е нещо много сериозно. Макар че отклоняването от темата, когато се разговаря за истината, е често срещан проблем, обективно погледнато, той може да прекъсне и смути живота на църквата. Това е първият проблем. Що се отнася до втория, „изричането на думи и доктрини“, дали това ще се определи като прекъсване и смущаване, зависи от сериозността на случая. Някои хора изричат думи и доктрини, защото им липсва истината реалност. Щом отворят уста, от нея излизат само думи и доктрини, само празни теории. Въпреки това намерението им не е да подвеждат другите и да печелят уважението им. С ограничения и разубеждаване те ще придобият самосъзнание и след това ще изричат по-малко думи и доктрини, и вече няма да пречат на навлизането в живота на братята и сестрите. Това не се брои за прекъсване и смущаване. Обаче онези, които умишлено изричат думи и доктрини с намерението да подведат другите, го правят дори когато много добре знаят, че това, което казват, са думи и доктрини. Целта им е по този начин да спечелят уважението на другите. Те искат да привлекат хората на своя страна и да ги подведат, както и да заграбят статус. По своето естество това е нещо доста сериозно. То е различно по своето естество от това да си способен да изричаш думи и доктрини само поради неразбиране на истината. Такова поведение представлява прекъсване и смущение. Различните хора, събития и неща, които предизвикват прекъсвания и смущения в църковния живот, са навсякъде. Това не са само въпроси като изричане на думи и доктрини или отклоняване от темата. Кои са някои от другите въпроси? (Сформиране на клики, сеене на раздори и потискане на позитивността на другите.) (Има също така даване воля на негативността, създаване на неприятности и постоянно притесняване на хората.) (Когато някои хора имат представи за работните подредби в Божия дом, те разпространяват тези представи и дават воля на негативността си, заради което тези представи за работните подредби възникват и у други хора.) Тези неща

наистина могат да се определят като прекъсвания и смущения. Сформирането на клики е едно от тях, сеенето на раздори е другото, заедно с измъчването и нападането на хората, разпространяването на представи, даването воля на негативността, разпространяването на необосновани слухове и съревноваването за статус — всичко това са прекъсвания и смущения. Тези проблеми са много по-сериозни по своето естество от отклоняването от темата, когато се разговаря за истината. Има и един въпрос, който е свързан с изборите. Какъв вид проблеми, които възникват по време на избори, се отнасят към предизвикването на прекъсвания и смущения? Има например манипулиране на гласове — обещаване на ползи, за да си осигуриш гласове. Това е един от начините да се подкопае изборът. И тайни действия — задкулисно въздействане върху съзнанието на хората, за да ги привлечеш на своя страна, да ги подведеш и да ги накараш да гласуват за теб. Това са все проблеми, които възникват по време на избори. Представляват ли те прекъсвания и смущения? (Да.) Съвкупно тези проблеми се наричат нарушаване на принципите на изборите. Друг проблем е бръщолевенето за домашни въпроси, създаването на лични връзки и уреждането на лични дела. Някой може да идва на събиранията заради тези неща — не за да разбере истината или да разговаря за Божиите слова, а за да урежда лични дела. Този проблем сериозен ли е? (Да.) Той също е равносилен на предизвикване на прекъсвания и смущения.

Сега нека обобщим различните въпроси, свързани с прекъсването и смущаването, които възникват в църковния живот: първо, честото отклоняване от темата, когато се разговаря за истината. Второ, изричането на думи и доктрини, за да се подведат хората и да се спечели тяхното голямо уважение. Трето, бръщолевенето за домашни въпроси, създаването на лични връзки и уреждането на лични дела. Четвърто, сформирането на клики. Пето, съревноваването за статус. Шесто, сеенето на раздори. Седмо, нападането и измъчването на хора. Осмо, разпространяването на представи. Девето, даването воля на негативността. Десето, разпространяването на безпочвени слухове. И единадесето, нарушаването на изборните принципи. Общо единадесет. Тези единадесет проявления са проблемите, свързани с прекъсването и смущаването, които често възникват в църковния живот. Когато живеят църковен живот, ако тези проблеми възникнат, водачите и работниците трябва да се изправят пред тях и да ги спрат, да ги ограничат и да не им позволят да се разраснат безконтролно. Ако водачите и работниците не са способни да ги ограничат, тогава всички братя и сестри трябва да се обединят, за да ги ограничат. Ако замесеният човек няма зла човешка природа и не причинява умишлено прекъсвания и смущения, а просто няма разбиране за истината, може да му се помогне и той да бъде подкрепен чрез общение за истината. Ако човекът, който предизвиква прекъсвания и смущения, е зъл и случаят е маловажен, тогава неговите прекъсвания и смущения трябва да

бъдат спрени и ограничени чрез общение и разобличаване. Ако той е готов да се покае и вече не говори и не действа по начин, който предизвиква прекъсвания и смущения, ако е готов да бъде най-незначимият член в църквата, ако може да слуша и да се подчинява послушно и да прави всичко, което църквата подрежда, като приема ограниченията, определени от братята и сестрите, тогава той може временно да остане в църквата. Но ако не приема, а вместо това се противопоставя и става враждебен към мнозинството, тогава трябва да се предприеме втората стъпка — да бъде премахнат от църквата. Уместен ли е този подход? (Да.)

I. Често отклоняване от темата, когато се разговаря за истината

Сега ще разговаряме за различните хора, събития и неща, които се появяват в църковния живот и които по своето естество представляват прекъсвания и смущения. Първото от тях е честото отклоняване от темата, когато се разговаря за истината. Как се определя честото отклоняване от темата, когато се разговаря за истината? Как можем ясно да възприемем думите на общението, при които има отклонение от темата? Често ли се отклонявате от темата, когато разговаряте за истината? (Да.) Докъде трябва да стигне този проблем, за да може естеството му да се причисли към прекъсването и смущението? Ако всеки случай на отклоняване от темата, когато се разговаря за истината, се окачествява като прекъсване и смущение, дали в бъдеще хората няма да се страхуват да говорят или да разговарят в църковния живот? И ако хората се страхуват да разговарят, не означава ли това, че не са възприели ясно въпроса? (Да, така е.) И така, когато бъде точно определено кой вид отклоняване от темата, когато се разговаря за истината представлява прекъсване и смущение, повечето хора ще бъдат освободени от възпиранията си. След като се отклонявате от темата дори в нормален разговор, но още по-често това се случва по време на общение за истината. Затова е необходимо да се разговаря по този въпрос с голяма яснота, за да бъдете предпазени от възпирания. Не позволявайте на страха от това, че ще се отклоните от темата, което представлява прекъсване и смущение, да ви възпира да говорите и да ви кара да не се осмелявате да разговаряте, макар че имате знания, или — когато наистина искате да разговаряте — да ви принуждава първо да си помислите: „Дали това, което искам да кажа, е свързано с темата? Дали е извън темата? Трябва да обмисля и да събера мислите си, преди да говоря, и след това да се придържам към плана, за да не се отклоня от темата, независимо от всичко. Ако все пак се отклоня от темата, това няма да е от полза за никого и ще изгуби ценно време на събирането, ще повлияе на разбирането на истината от братята и сестрите. А ако е сериозно, може дори да прекъсне и смути църковния живот“. Как тогава трябва да възприемаме въпроса за отклоняването от темата? Първо, трябва да помислим дали отклоняването от темата е от полза за братята и сестрите, а след това трябва ясно да видим какви са последствията от

отклоняването от темата за църковния живот. По този начин можем ясно да видим, че отклоняването от темата не е маловажен въпрос. В сериозни случаи той дори може да представлява прекъсване и смущаване на църковния живот и на църковната работа. Да кажем, че по някаква тема търсите пасаж от Божиите слова, за да разговаряте за знанието и разбирането си. Или да предположим, че по някаква тема разговаряте за знанието, което сте придобили, за истините, които сте разбрали, и за намеренията на Бог, които сте разбрали от нещо, което сте преживели. Или да кажем, че общението ви по дадена тема е малко многословно, че не се изразявате толкова ясно по нея и се повтаряте няколко пъти. В тези ситуации отклонявате ли се от темата? Нито една от тези ситуации не се счита за отклоняване от темата. Тогава какво означава да се отклоняваш от темата? Отклоняваш се от темата, когато това, което казваш, има малка връзка или няма никаква връзка с темата на общението, когато е просто бръщолевене по външни въпроси и изобщо не е поучително за хората. Това е пълно отклоняване от темата. Сега нека обсъдим какво означава да предизвикаш прекъсване и смущение. В случая с отклоняването от темата, когато се разговаря за истината, какви думи и какви модели на поведение представляват прекъсвания и смущения? Каква е същността на проблема тук? Как отклоняването от темата по своето естество представлява прекъсване и смущение? Не си ли струва да се разговаря за това в общение? След като се разговаря за него в общение, ще разберете ли какво означава отклоняване от темата? (Да.) Тогава дайте своите отговори на въпроса. (Когато нечие общение е на теми, които нямат нищо общо с истината — например празно говорене и разговори за домашни въпроси, обсъждане на неща, свързани със социални тенденции, които смущават сърцата на хората и им пречат да бъдат смълчани пред Бог и да размишляват върху Неговите слова — това общение се е отклонило от темата.) За колко основни точки говори това? (Едната от тях е, че темите не са свързани с истината.) Това е много важен момент: да не са свързани с истината. Едната точка е празното говорене и бръщолевенето по домашни въпроси. Другата е говоренето за традиционната култура, за човешкото морално мислене и за неща, които хората считат за благородни, сякаш са истината. Това е проблем на изопаченото разбиране. Всички тези неща не са свързани с истината. Например в Божиите слова се казва: „На младите хора не бива да им липсват въжделения“. Някой казва: „От древни времена героите са се появявали по време на младостта си“ или „Амбицията не се ограничава от възрастта“. Или когато говориш за това как да се боиш от Бог, те казват в общение: „На метър над теб има бог“, „Когато човек действа, Небето гледа“, „Ако имаш чиста съвест, не е нужно да се страхуваш от духове, които чукат на вратата ти“, или „Сърцето на човека трябва да клони към доброто“. Това не е ли отклоняване от темата? Тези думи не са ли несвързани с истината? Какви са тези думи? (Сатанински философии.) Те са сатанински философии, а също така са традиционната култура на определен

етнос. Първото проявление на отклоняването от темата е, когато темата, по която се говори, не е свързана с истината. Това е, когато човек изказва философии и теории, които невярващите считат за правилни и възвишени, и принудително ги свързва с истината. Това е отклоняване от темата. Темата не е свързана с истината — това проявление би трябвало да е лесно за разбиране. Второто проявление е, когато обсъжданите теми смущават умовете на хората. Когато за истината не се разговаря на събиране, а това, за което се разговаря, е знание, начетеност, философия и право или обществени явления и различни сложни междуличностни отношения, тогава това смущава умовете на хората. Това се случва, когато някой разговаря по въпроси, които в основата си не включват истината и нямат никакво отношение към нея, сякаш тези неща са истината. Това предизвиква объркване в умовете на другите и докато слушат, мисленето им преминава от общение за истината към външни въпроси. Как се държат тогава тези хора? Те започват да се съсредоточават върху знанието и начетеността. По своето естество смущаването на умовете на хората е нещо сериозно. Третото проявление е, когато обсъжданите теми карат хората да разбират погрешно Бог, което води до липса на яснота относно виденията. Някои хора не са много наясно с истината, но въпреки това искат да се преструват, че имат яснота и разбиране. Затова, когато разговарят за истината, те вкарват в думите си някои задълбочени доктрини, смесват религиозни доктрини, които са чули и разбрали, говорят безпочвено и пресилено. След като ги чуят, хората губят яснота за виденията. Те не знаят точно каква истина е искал да обсъди човекът. Колкото повече слушат, толкова по-объркани стават и толкова повече вярата им в Бог намалява, а може дори да развият погрешни разбирания за Бог. Хората не просто излизат от този разговор без разбиране на истината — умовете им се объркват. Това има негативно въздействие. Ето какво произтича от отклоняването от темата.

Отклоняването от темата, когато се разговаря за истината, се проявява по няколко начина и всеки от тях по своето естество представлява смущение за навлизането в живота от страна на хората. Когато хората са слушали такова общение, те не просто нямат ясно разбиране за истината и път за практикуване. Вместо това умът им се обърква, истината им става все по-неясна и те развиват някои погрешни тълкувания и погрешни разбирания. Това е въздействието и неблагоприятните последствия, които отклоняването от темата, когато се разговаря за истината, оказва върху хората. Всяко едно от тези три проявления е доста сериозно по своето естество. Например първото е, че „темата, по която се говори, не е свързана с истината“. Говоренето на неща, които изглеждат правилни, но не са, и внасянето в църквата на сатанински неща, като например човешко знание, философия, теории, традиционна култура и известни поговорки на изтъкнати личности, за да се проповядват и анализират, като се използва възможността за общение за истината, за да се подведат хората, представлява

смущение за тях. То е много сериозно по своето естество. Ако един проницателен човек слуша такова общение, той би казал: „Това, което казваш, не е правилно. То не е истината. Това, за което говориш, е морално поведение и поговорки, които невярващите считат за добри. Това са догми на невярващите за това как да постъпват и как да се справят със света, които в основата си не са свързани с истината“. На някои хора обаче им липсва проницателност и когато чуят тези заблуди, те дори се съгласяват с тях и се придържат към тях като към истината. Ако водачите и работниците не спрат това и не го ограничат в такива моменти, ако не разговарят за него и не го разнищят, така че хората да придобият проницателност, тогава някои от Божиите избраници може да бъдат подведени. Какви са последствията от това да бъдат подведени? Те ще повярват, че нещата, проповядвани от известните личности от невярващия свят, които хората считат за правилни, добри и задълбочени, като например народните пословици, максимите на известните личности и теориите за собствените постъпки, са правилни и че всички те са истината, точно като Божиите слова. Дали не са били подведени? На пръв поглед изглежда, че те разговарят за истината, но в действителност тя е примесена с някои човешки идеи и някои от подвеждащите философии на Сатана, а това очевидно представлява смущение за хората. Ако някой подвежда хората, като представя философията на Сатана и човешкото знание за истината, тогава водачите и работниците трябва да разобличат и разнищят въпроса, така че братята и сестрите да израснат в проницателност и да разберат каква е истината в действителност. Това е работата, която водачите и работниците трябва да свършат. Второто проявление е „смущаване на умовете на хората“. Някои хора винаги се възползват от възможността да разговарят за истината, за да говорят за неща, които изглеждат правилни, но не са, като възвеличават човешкото знание, начетеност, дарби и таланти. Те говорят и за морални норми, традиционна култура и т.н. Те представят тези неща, които идват от Сатана, за положителни, за истината, което води хората до погрешното убеждение, че те трябва да се пропагандират, да се разпространяват и да се възхваляват в църквата, да се спазват от всички, води до увеличаване на заблудите и ересите в умовете на хората, които изглеждат правилни, но не са, и обърква умовете на хората и ги кара да се чувстват изгубени, без да знаят каква всъщност е истината или как да практикуват правилно, когато се сблъскват с проблеми, или кой път е правилният. Това потапя сърцата им в мрак. Това е последствието от разпространяването на ереси и заблуди, за да бъдат подвеждани хората. Що се отнася до третото проявление, няма да разговаряме подробно за него. В обобщение, някои от дискусиите извън темата са свързани със знания, други — с човешки представи, а трети — с морално добри модели на поведение, наред с други неща. Но нито едно от тези неща не е свързано с истината — всички те са в противоречие с нея. Затова, когато тези въпроси възникнат, водачите и работниците трябва да ги спрат

и да ги ограничат. Ако след като чуят нечие общение, хората не само нямат яснота в сърцата си за истината, но и са смутени, а някогашните им ясни умове са объркани и те не знаят как да практикуват правилно, тогава общението на такъв човек трябва да бъде спряно и ограничено. Например в общението си за истините относно нормалната човешка природа някои хора казват: „Това, което Бог най-много харесва в нормалната човешка природа, е способността да понася несгоди, да не жадува за плътско удоволствие или лекота, да се откаже от вкусната храна, да не се наслаждава на това, на което човек би трябвало да се наслаждава, или на това, което Бог е приготвил, способността да се опълчи на тези плътски желания, да въздържа всички желания на плътта, да подчинява тялото и да не позволява на плътта да взема връх. Така че, когато искаш да спиш през нощта, трябва да се опълчиш на плътта. Ако не можеш, трябва да намериш начин да я въздържиш. Колкото по-голяма е решимостта ти да се опълчиш на плътта и колкото повече се опълчваш на плътта, толкова повече проявления на практикуване на истината и толкова повече преданост към Бог доказано притежаваш. Мисля, че най-изявеното проявление на нормалната човешка природа — и тази, за която трябва най-много да се застъпваме — е подчиняването на тялото, опълчването на плътските желания, нежадуване на плътска лекота и пестелив в материалните наслади. Колкото си по-пестелив, толкова повече благословии ще натрупаш в небесното царство“. Не звучат ли тези думи доста положително? Има ли грешка в тях? Измерени с човешката логика, догми и представи, тези думи биха минали във всяка религиозна или социална група. Всеки би им вдигнал палец, за да изрази одобрението си и да каже, че това, което изразяват, е правилно, че вярата им е добра и чиста. Дали в църквата няма хора, които също биха повярвали на това? Измерени с човешките представи, всички тези думи са правилни. Какво е правилното в тях? Някои може да кажат: „Бог наистина харесва такива хора. Това е скромният начин, по който и Той живее“. Не е ли това човешка представа? Хората таят такава представа, така че ако някой човек наистина даде такова общение, няма ли това да е просто съобразяване с представите на мнозинството? (Да.) Когато хората възприемат подобна представа, не се ли съгласяват с гледната точка на този човек? Когато си се съгласил и си приел гледната точка на този човек, тогава не се ли съгласяваш и с неговите действия? Няма ли след това да се опиташ да му подражаваш? И когато си способен да го направиш, няма ли пътят, който следваш, твоят път на практикуване, да бъде определен? Какво означава да бъде определен? Това означава, че си решил да действаш и да практикуваш по такъв начин. Тъй като в сърцето си вярваш, че Бог обича такива хора и харесва, когато действаш по този начин, че само ако постъпваш по този начин можеш да бъдеш човек, когото Бог приема, който може да влезе в небесното царство и да бъде благословен на небето, който има добра крайна цел, ти решаваш да действаш по този начин.

Когато вземаш това решение, дали умът ти вече не е бил смутен и подведен от този вид мисъл и от тази гледна точка? Това е факт. Това е последствието. Умът ти е смутен, а ти дори не го осъзнаваш. Тук има и друг проблем: след като умът ти е парализиран и смутен от подобни мисли и гледни точки, не губиш ли тогава яснота за Божиите намерения и изисквания? Не развиваш ли тогава погрешни разбирания за Бог и не се ли отдалечаваш от Него? Не показва ли това, че нямаш яснота относно виденията? Помисли за това внимателно: когато си подведен от някаква мисъл или гледна точка, която хората считат за правилна, но тя е погрешна, тогава твоят ум не е ли смутен? Могат ли тогава виденията в сърцето ти все пак да бъдат ясни? (Не.) И така, точно ли е твоето познание за Бог, или е погрешно разбиране? Ясно е, че е погрешно разбиране. И така, дали това, което разбираш и което считаш за правилно, всъщност е истината? Не, не е — то е в разрез с Божиите слова, с истината и им противоречи. Следователно този вид отклоняване от темата, когато се разговаря за истината, наистина представлява смущение в умовете на хората. С оглед на това, че това отклоняване от темата представлява толкова голямо смущение в умовете на хората, може ли да се каже, че то представлява прекъсване на Божието дело? То води хората към представи и към философията и логиката на Сатана, така че не отдалечава ли хората от Божието присъствие? Когато хората разбират погрешно Бог, когато не разбират Неговите намерения и не могат да практикуват според Неговите намерения и изисквания, а вместо това практикуват според логиката на Сатана и според човешките представи, тогава по-близо ли са до Бог или са по-далече от Него? (По-далече са от Него.) Те са по-далече от Него. И така, не трябва ли по време на събиранията да се ограничава общението на подобна тема? (Да.) Естеството на този вид отклоняване от темата е такова, че смущава хората, затова то наистина трябва да бъде ограничено. Ако не се направи така, че да бъде спряно и ограничено, ще има редица объркани хора, които са с лоши заложби и са безчувствени — по-специално тези, които нямат духовно разбиране — които подражават на човека, който се отклонява от темата, и го следват. Това е моментът, в който водачите и работниците трябва незабавно да се изправят, за да го спрат. Те не бива да позволяват на този човек да продължава да се отклонява от темата. Те не бива да позволяват темата на неговото общение да подвежда повече хора и да смущава умовете на повече хора. Това е отговорност, която водачите и работниците трябва да изпълняват, функция, на която трябва да служат.

Това е всичко от нашето общение за отклоняването от темата, когато се разговаря за истината. Сега ще обобщим колко далеч трябва да се отклони човек от темата в своето общение за истината и по какви теми трябва да разговаря, за да може естеството му да се определи като прекъсване и смущение. Някои видове отклоняване от темата са очевидни: когато някой напълно се отклони от темата, когато започне да се занимава с празни брътвежи или да обсъжда домашни

въпроси, това лесно се разпознава. Например, когато всички разговарят за това как да изпълняват дълга си, някой може да разговаря за своето „славно“ минало, да говори за добрите неща, които е свършил, или как е помогнал на братята и сестрите, и т.н. Никой не иска да слуша за това и колкото повече говори, толкова по-силна неприязън изпитват хората към това, докато накрая пренебрегнат този човек. След това човекът ще се почувства неудобно. Щом мнозинството може да разпознае този човек, той няма да може да продължи повече. Не е нужно много разбиране на истината, за да си способен да разпознаеш този вид отклоняване от темата. Да говориш безразборно, да бръщолевиш за домашни въпроси, да се възвеличаваш, да се изтъкваш и да използваш темата на общението, за да говориш за собственото си „славно“ минало — този вид отклоняване от темата се разпознава лесно. По принцип това не представлява кой знае какво смущение, защото повечето хора са отблъснати от подобни неща и не желаят да ги слушат, а и са наясно, че този човек се изтъква, а не разговаря за истината, че се е отклонил от темата. Групата може да се опита да не го засрамва точно когато започне да говори, но когато това продължи по-дълго, хората започват да се отвращават, не желаят да слушат по-нататък и смятат, че би било по-добре вместо това сами да четат Божиите слова. Ако човекът продължи, те ще станат и ще си тръгнат. Когато този човек види, че нещата са взели обрат и че се излага, той няма да продължи да говори. Какъв вид отклоняване от темата вече е оказало неблагоприятно влияние върху хората, но те все още не могат да го прозрат като нещо негативно, а вместо това приемат съдържанието извън темата за истината и го слушат внимателно? Този вид отклоняване от темата може да представлява смущение за хората и човек трябва да бъде проницателен в такива случаи. Дайте пример за такъв вид отклоняване от темата. (Когато някой не се самоанализира, след като е бил кастрен, а съсредоточи говоренето си само върху правилността и погрешността на въпроса, това обърква умовете на всички. То не само прави хората неспособни да развият проницателност, а вместо това те чувстват, че казаното от този човек е съгласно истината и че той е прав. Това кара всички да застанат на негова страна.) Под претекст, че разговаря за това как да приеме да бъде кастрен, той се защитава и оправдава, като кара хората да мислят, че е бил кастрен неоснователно, кара ги да застанат на негова страна и да му съчувстват, а освен това ги кара да се възхищават на способността му да се покорява и да приема да бъде кастрен при такива обстоятелства. Това подвежда хората. Това е умишлен, преднамерен случай на отклоняване от темата, който не само прави слушателите неспособни да се покорят, когато са изправени пред кастрене, и неспособни да приемат кастренето, да се самоанализират и да се опознаят, но вместо това ги кара да се пазят от кастренето и да му се съпротивляват. Такова общение не помага на хората да разберат значението на това, че са кастрени, че хората трябва да заемат правилното отношение, когато са изправени пред

кастрене, как да го приемат и как да практикуват. Вместо това то кара хората да изберат друг начин за справяне с кастренето, начин, който не е практикуване на истината и не е действане в съответствие с истините принципи, а такъв, който прави хората по-лукави. Такова общение служи за подвеждане на хората. Отклоняването от темата, когато се разговаря за истината, е вид проблем, който възниква в църковния живот. Ако този вид проблем достигне нивото на прекъсване и смущение, водачите и работниците трябва да се намесят, за да го спрат и ограничат, като разговарят за него и го разнищят, така че мнозинството да израсне в проницателност, да се поучи от преживяването и да си вземе поука.

II. Изричане на думи и доктрини, за да се подведат хората и да се спечели тяхното голямо уважение

Второто проявление на хора, събития и неща, които предизвикват прекъсвания и смущения в църковния живот, е, когато се изричат думи и доктрини, за да се подведат хората и да се спечели тяхното голямо уважение. Обикновено повечето хора могат да изричат някакви думи и доктрини. Повечето хора са правили това. Трябва да разгледаме типичния случай на човек, който изрича думи и доктрини в резултат на малкия си духовен ръст и липсата на разбиране на истината. Щом не отнема твърде много време, не го прави нарочно, не обсебва разговора, не изисква снизходителност от всички да може да си говори на воля, не изисква от всички да го слушат, не подвежда другите и не се опитва да спечели голямото им уважение, тогава това не представлява прекъсване и смущаване. Тъй като на повечето хора им липсва истината реалност, изричането на думи и доктрини е много често срещано явление. Донякъде неуместното говорене е оправдано, може да бъде простено и да не се третира твърде сериозно. Има обаче едно изключение, а именно когато човекът, който изрича думи и доктрини, прави това умишлено. Какво е това, което той прави умишлено? Не е умишлено изричането на думи и доктрини, защото и на него му липсва истината реалност. Неговите действия, като например изричането на думи и доктрини, скандирането на лозунги и говоренето за теории, са същите като на всички останали. Има обаче една разлика: когато изрича думи и доктрини, той винаги иска да бъде високо уважаван от другите, да се сравнява с водачите и работниците и с онези, които се стремят към истината. Още по-неразумно е, независимо какво казва и как го казва, че целта му е да привлече хората на своя страна, да подведе сърцата им, и всичко това с цел да бъде високо уважаван. С каква цел търси голямо уважение? Той иска да има статус и престиж в сърцата на хората, да се превърне в откроваща се личност или водач сред тълпата, да се превърне в необикновен или необичаен човек, да се превърне в специална фигура, в човек, чиито думи носят власт. Тази ситуация се различава от типичните случаи на хора, които изричат думи и доктрини, и представлява прекъсване и смущение. Какво отличава тези хора от

онези, които изричат думи и доктрини по по-обичайния начин? Това е постоянното им желание да говорят. При всяка възможност те ще говорят. Стига да има събиране или група от хора на едно място — стига да има публика — те ще говорят, тъй като имат особено силно желание за това. Те не говорят с цел да споделят вътрешните си мисли, придобивки, преживявания, разбирания или прозрения с братята и сестрите, за да насърчават разбирането на истината или пътя за нейното практикуване. Вместо това целта им е да използват възможността да изричат доктрини, за да се изтъкват, да покажат на другите колко са ерудирани, да покажат, че имат ум, знания и начетеност, че стоят над обикновения човек. Те искат да бъдат известни като способни личности, а не просто като обикновени хора. Искат да бъде така, че по всеки въпрос всички да се обръщат към тях и да се консултират с тях. За всеки въпрос в църквата или за всяка трудност, пред която се изправят братята и сестрите, те искат да бъдат първият човек, за когото се сещат другите. Искат да бъде така, че другите да не могат да направят нищо без тях, да не смеят да се справят с какъвто и да е въпрос без тях, всички да чакат заповедта им. Това е резултатът, който искат да постигнат. Целта им при изричането на думи и доктрини е да впримчват и да контролират хората. За тях изричането на думи и доктрини е просто метод, подход. Те изричат думи и доктрини, не защото не разбират истината, а по-скоро чрез това целят да накарат хората да им се възхищават от сърце, да ги уважават и дори да се страхуват от тях, да бъдат възпирани и контролирани от тях. Затова този вид изричане на думи и доктрини представлява прекъсване и смущение. В църковния живот такива хора трябва да бъдат ограничавани и поведението на изричане на думи и доктрини също трябва да бъде спряно, да не се допуска да продължава безконтролно. Някой може да каже: „На такива хора трябва да се налагат ограничения, но в такъв случай трябва ли да им се дава възможност да говорят?“. В името на справедливостта може да им се дава възможност да говорят, но щом се върнат към старите си начини на изтъкване, когато амбицията им е на път отново да избухне, трябва незабавно да им се отнеме думата, за да се отрезвят и успокоят. Какво трябва да се направи, ако често се изтъкват по този начин и амбицията им все още се разкрива често, а желанията им трудно биват въздържани? Трябва веднага да бъдат ограничени и да не им се позволява да говорят. Ако никой не иска да ги слуша, когато говорят, и ако тонът и поведението им, погледът в очите им и жестовете им са отблъскващи за всички, които ги чуват и виждат, тогава това е сериозен проблем. Стига се дотам, че всички изпитват неприязън. Тогава не трябва ли такива хора, които играят ролята на контрастиращ предмет в църквата, да напуснат сцената? Време е да излязат от ролята си. Не означава ли това, че те са приключили със служенето си? Какво трябва да се направи, когато служат за последен път? Трябва да бъдат изчистени. Щом си отворят устата, те казват все същото, на което ограничението не може да сложи край. Всички са уморени да го

слушат. Отвратителното им лице, това лице на Сатана, на зъл дявол, става очевидно. Що за хора са това? Те са антихристи. Ако бъдат премахнати твърде рано, повечето хора ще таят представи и няма да бъдат убедени в сърцето си, и ще кажат: „В Божия дом липсва любов, щом човек се премахва, без дори да бъде подложен на известен период на наблюдение и без да му се остави никаква възможност да се покае. Той просто е изрекъл няколко неподходящи думи, разкрил е малко покварен нрав и е бил малко надменен, но намеренията му не са били лоши. Несправедливо е да се отнасят с него по този начин“. Когато мнозинството може обаче да разпознае и да прозре докрай същността на злите хора, тогава уместно ли е да се позволи на такива зли хора да продължават с безразсъдните си прегрешения, прекъсвания и смущения в църквата? (Не е уместно.) Това е несправедливо към всички братя и сестри. В такива случаи решението на въпроса е в премахването им. След като са служили за последно и мнозинството ги е разпознало, повечето хора няма да имат възражения, когато ги премахнеш — няма да се оплакват или да разбират погрешно Бог. Ако все още има хора, които ги защитават, можеш да им кажеш: „Този човек е извършил много злини в църквата. Той е окачествен като антихрист и е премахнат. Ти обаче все още му симпатизираш толкова много. Все още мислиш за добротата, която е показал към теб, и се застъпваш за него. Ти си твърде сантиментален и напълно ти липсват принципи. Какви са последствията от това? Малко помощ от негова страна и не можеш да я забравиш. Каквото и да ти каже, ти му се подчиняваш искрено и винаги искаш да му се отплатиш. Сега той вече е премахнат. Искаш ли да го придружиш? Ако и ти искаш да бъдеш премахнат, така да бъде“. Това ли е уместният начин за справяне със ситуацията? На този етап да. Ако такива хора постоянно изричат думи и доктрини, за да подвеждат другите, като смущават хората толкова непоносимо, че те не искат да идват повече на събиранията, това не е ли защото водачите и работниците са безчувствени и оглупели, защото им липсва проницателност и са неспособни да се справят своевременно с тези хора? Това е неспособност да си вършат работата, това е провал в изпълнението на отговорностите им.

Досега повечето хора имат известна степен на проницателност по отношение на антихристите, които изричат думи и доктрини. С изключение на случаите, в които те избягват да привличат внимание, веднага щом надигнат глава, като се представят достатъчно конкретно по различни начини, и различните им проявления са достатъчни, за да могат хората да ги определят като антихристи, тогава не бива да има повече забавяния или колебание. Те трябва незабавно да бъдат ограничени и изолирани. Ако служенето им вече няма стойност, те трябва да бъдат премахнати веднага. Лесно е да се разпознаят такива лицемерни антихристи, които изричат думи и доктрини, защото такива хора очевидно са антихристи. Само че този тип антихристи винаги искат да подвеждат хората, като

използват възможността да изричат думи и доктрини, за да постигнат целта си да задържат властта. Това е един от начините, по които се проявяват антихристите, и той лесно се разпознава. Тази тема вече беше достатъчно обсъждана преди, така че тук няма да бъде доразвивана. В обобщение, водачите и работниците трябва да обръщат голямо внимание на такива хора, като незабавно и точно разбират и схващат техните ходове, мисли и гледни точки, техните планове и действия, както и погрешните забележки, които разпространяват, и незабавно да се погрижат за тях по съответния начин. Това е отговорност на водачите и работниците. Затова водачите и работниците най-малкото трябва да бъдат будни духом и да имат педантично мислене в тази задача, а не да са вцепенени и оглупели. Ако един антихрист подвежда много хора, като изрича думи и доктрини по време на събирания, а църковните водачи все още не го разпознават като антихрист и не могат да го разобличат и да се справят с него незабавно, това е провал в изпълнението на техните отговорности. Ако много хора вече са били подведени от антихристите и намират събиранията за безсмислени, щом не могат да чуят антихристите да изричат там думи и доктрини, и затова не желаят да посещават събиранията или дори не желаят да ядат и да пият Божиите слова, и да слушат проповеди, а предпочитат да слушат проповедите на антихристите — ако църковните водачи осъзнаят сериозността на ситуацията и започнат да предприемат действия и да преобръщат нещата едва когато хората са подведени и контролирани до такава степен от антихристите — това би довело до значителни забавяния! Навлизането в живота на много от Божиите избраници би пострадало поради вцепенеността и оглупяването на такива лъжеводачи. Когато антихристите бъдат разнищени, разпознати и премахнати, някои хора може да се подведат и да ги последват. Някои дори може да кажат: „Ако ги премахнеш, няма да вярваме повече в Бог. Ако ги накараш да си тръгнат, всички ще си тръгнем!“. В този момент става напълно ясно, че църковните водачи не вършат никаква реална работа, което е тежък провал в изпълнението на техните отговорности.

В църковния живот първото нещо, което водачите и работниците трябва да направят, е да схванат състоянието на различните хора. Трябва внимателно да наблюдават и да разберат по какъв път е поел всеки отделен член на църквата и какъв е нравът му същност чрез взаимодействие, и незабавно и точно да открият и да определят кой върви по пътя на антихриста и кой притежава същността на антихрист. След това трябва да се съсредоточат върху тези лица, да им обърнат голямо внимание и веднага да разберат и да схванат гледните точки и твърденията, които разпространяват, и какви действия се готвят да извършат. Когато те искат да подвеждат хората, да ги впримчват и контролират, водачите и работниците трябва бързо да се изправят, за да ги спрат, а не да чакат пасивно. Ако чакате, докато Бог ги разкрие, или докато братята и сестрите бъдат подведени, или докато братята и сестрите имат разбиране и проницателност за тях, преди да

разобличите антихристите, това вече би забавило нещата. Ето защо, за да се предпазят от антихристите, водачите и работниците трябва да поемат инициативата да нанесат първия удар и да се подготвят предварително. Първата стъпка е да повишат и да развият онези, които са относително порядъчни и могат да се стремят към истината, тоест правилно да поят и снабдяват онези, които поемат водеща роля в различните дейности, и да ги развият да бъдат стожери в църквата. Само по този начин различните дейности в църквата могат да вървят гладко и безпрепятствено, а евангелската работа може да продължи да се разпространява. Каквато и работа да се върши, ако липсва добър водач, тя става много трудна за изпълнение. Основното проявление на непокорството на антихристите към Бог е да подвеждат Божиите избраници да ги следват, за да прекъсват и смущават всеки елемент от работата в Божия дом. Първото нещо, което антихристите целят да направят в една църква, е да навредят на хората с чувство за справедливост и на онези, които заемат водеща роля в различни елементи от работата. Те привличат на своя страна тези, които могат да подведат и да контролират, а онези, които не могат да подведат или да контролират, ги набеждават, залагат им капани и ги свалят от власт, и накрая ги премахват от църквата. Това проправя пътя на антихристите към контролиране на църквата. Те свалят първо няколкото ключови личности, които могат да се стремят към истината. Мнозинството от останалите са хора, които поемат натам, накъдето духне вятърът. След това за тях става много по-лесно да се справят конкретно с водачите и работниците. Без сътрудничеството и помощта на онези, които се стремят към истината, водачите и работниците по същество се борят сами, без помощ. Ти си в светлината, а антихристите дебнат в мрака, готови да извършат подли атаки, да те набедят, да те вкарат в капан и да те оклеветят във всеки един момент, като те повалят на земята, така че да не можеш да се изправиш. След това антихристите намират хора, които да те ритат, докато си на земята, като те оставят напълно обезсърчен и отчаян. Затова е много трудно да се реши цялостно въпросът с антихристите, ако онези, които се стремят към истината, не обединят сили срещу тях. В църковния живот първото нещо, което водачите и работниците трябва да направят, е да поддържат нормалния ред в църквата. При наличието на тези зли хора, които вървят по пътя на антихристите, няма да има добри резултати от църковния живот, той няма да може лесно да влезе в правия път и повечето хора често ще бъдат смущавани и повлиявани. Затова откриването, разбирането, схващането и посочването на злите хора, на антихристите и на онези, които вървят по пътя на антихристите, е първата и най-важна задача, с която водачите и работниците трябва да се заемат по отношение на църковния живот. Нормалният ред в църковния живот може да се поддържа само чрез ограничаване или премахване на тези хора. Ако те не бъдат ограничени и им се позволи да действат с преднамерена безотговорност и да предизвикват смущения, различните

елементи на църковната работа ще стигнат до застой. Понеже повечето хора нямат проницателност спрямо тях и не могат да прозрат същността им, и дори са смутени и подведени от различните им погрешни мисли и гледни точки, за Божиите избраници е трудно да влязат в правия път и да навлязат в истината реалност в църковния живот. Ако през този период църковният живот е съвсем нормален, Божиите избраници получават придобивки и напредък, като ядат и пият Божиите слова и разговарят за истината, и накрая имат някакво навлизане в живота и малко от истината реалност, но след това биват подвеждани и смущавани от антихристите, които изричат думи и доктрини, и тогава не само че губят тази частица чисто възприемане и истинско разбиране, която току-що са придобили, но приемат и много благовидни ереси и заблуди — те отново бързо се объркват, подобно на гребци, оттласнати назад от течението в момента, в който спрат да гребат, което е много проблематично. За хората не е лесно да осъзнаят житейското израстване. Настъпването на частица напредък може да отнеме години и е изключително бавно. За хората е трудно да придобият частицата духовен ръст, която имат — тя не се придобива лесно. Чрез заблуждаването и смущаването от страна на антихристите частицата чисто възприемане, което хората имат, се губи. Още по-сериозно е това, че след смущаването от страна на Сатана и антихристите хората се изпълват с много сатанинска философия, сатанински кроежи и хитрости, както и с отровата, насадена в тях от Сатана. Тези неща не само не позволяват на хората да опознаят Бог и да Му се покорят, но точно обратното — карат ги да развият представи и погрешни разбирания за Бог и да се отдалечат от Него, което прави покварения нрав на хората още по-сериозен и допълнително улеснява предателството им спрямо Бог. Последствията от това са много сериозни. Кажете Ми, при наличието на такива сериозни последствия, необходимо ли е да бъдат спирани и ограничавани онези, които подвеждат хората с думи и доктрини? Не е ли това важна задача, с която трябва да се заемат църковните водачи? (Да, така е.) Следователно ограничаването на злите хора и неверниците е важна задача за църквата. Някои хора казват: „Нямам проницателност, не знам как да го направя“. Всъщност, стига да имаш волята, да наблюдаваш внимателно и винаги да изследваш намеренията и мотивите на хората, постепенно ще развиеш проницателност. Веднага щом се покажат, тези неверници и зли хора имат свои собствени намерения и мотиви и всички те са насочени към това да накарат хората да ги уважават и да ги боготворят, както и да ги накарат да слушат това, което казват. Ако можеш да доловиш техните намерения и мотиви, това вече означава, че имаш известна проницателност. Ако не си сигурен, можеш да разговаряш по този въпрос с някои хора, които относително разбират истината. По време на общението, от една страна, можеш да вземеш решение чрез истината, която всички разбират, и въз основа на различните фактически доказателства, които си схванал. От друга страна, чрез

Божието просветление и напътствие и чрез светлината, дадена от Бог по време на общението, можеш да получиш потвърждение по този въпрос, като потвърдиш дали въпросният човек наистина е антихрист и дали наистина е човек, който трябва да бъде ограничен. Ако чрез общението всички получат потвърждение и единодушно се съгласят, че този човек наистина е антихрист, който трябва да бъде ограничен — след като се постигне пълно съгласие с братята и сестрите и всички стигнат до обща гледна точка — следващата стъпка на водачите и работниците е бързо да се справят с този човек и да го премахнат според истините принципи. Това е принципът. Щом хората разберат този принцип, те следва да извършат реална работа, което означава да изпълняват своята отговорност и да бъдат предани. Разбирането на принципите не е с цел проповядването им или с цел пълнене на главата ти с тях, а е с цел прилагането им в действителната работа по твоя дълг. Разбирането на принципите в действителната работа ти позволява да изпълняваш по-добре и по-задълбочено своите отговорности и задължения. Така че това също е част от работата на водачите и работниците. За да се поддържа нормалният ред в църковния живот и да се позволи на братята и сестрите нормално да водят църковен живот и да навлязат във всички истини, които Бог изисква, когато се появят антихристи, които изричат думи и доктрини, водачите и работниците трябва да са първите, които да се изправят, за да ги спрат и ограничат. По отношение на онези антихристи, които изричат думи и доктрини, не става въпрос те да бъдат ограничени само защото са казали няколко погрешни неща. Ако дългосрочното наблюдение или отзивите от мнозинството и конкретните им проявления са достатъчни, за да се определи, че те наистина са от типа на антихристите, тогава водачите и работниците трябва да излязат, за да ги спрат и ограничат, и да не им позволят да продължат да действат безконтролно. Да се проявява снизходителност към тях е равносилно на това да се оставят дяволи, сатани, нечисти духове и зли духове да вилнеят в църквата, което означава, че такива водачи и работници пренебрегват своите отговорности и по същество работят за Сатана. С това приключи общението по втория тип въпроси, отнасящи се до прекъсванията и смущенията в църковния живот.

III. Бръщолевене за домашни въпроси, създаване на лични връзки и уреждане на лични дела

Сега да разговаряме за третия въпрос: бръщолевене за домашни въпроси, създаване на лични връзки и уреждане на лични дела. Проблемите, които се съдържат в третия въпрос и които ще разгледаме в нашето общение, очевидно не бива да се случват в църковния живот. Когато хората живеят църковен живот, те идват да ядат и да пият Божиите слова, да споделят Божиите слова, да разговарят за истината и за своите лични свидетелства за преживяване, като същевременно търсят Божиите намерения и се стремят да разберат истината. Тогава трябва ли

да се спират и ограничават проблеми като бръщолевене за домашни въпроси, създаване на лични връзки и уреждане на лични дела в църковния живот? (Да.) Някои хора казват: „Нима не е нормално да се поздравяваме един друг? Ако двама души са относително близки и вече са се запознали, срещнат се по време на църковния живот и си поговорят малко, това бръщолевене за домашни въпроси ли е? Трябва ли и това да се ограничи?“. Дали третият въпрос се отнася до този вид проблеми? (Не.) Ясно е, че не се отнася до тях. Ако дори обикновените, учтиви поздрави бъдат ограничени, тогава хората ще се страхуват да говорят, когато се срещнат в бъдеще. Третият въпрос — бръщолевене за домашни въпроси, създаване на лични връзки и уреждане на лични дела — може да включва само тези три термина, но проблемите, които те представляват, не са обикновени, не са учтиви поздрави или разговори. Те са зли действия, които могат да прекъснат, да смутят и да навредят на църковния живот. Тъй като представляват прекъсвания и смущения, си струва да се разговаря за тях. За какво точно трябва да се разговаря? Точно кои проблеми, кои думи, които хората изричат, кои неща, които правят, и кое говорене, поведение и постъпки на хората могат да достигнат нивото на прекъсване и смущаване на работата на църквата. Нека обсъдим някои конкретни примери, за да видим дали тези проблеми са сериозни, дали представляват прекъсвания и смущения и дали трябва да бъдат спирани и ограничавани.

В църковния живот някои хора често говорят за банални семейни въпроси и за собствените си представи и идеи, сякаш това са основните теми за обсъждане. Една жена казва: „Обществото сега е толкова мрачно. Толкова е уморително да взаимодействаш с невярващи и да живееш сред тях. Невярващите са способни на всичко. Това е наистина непоносимо!“. След което някои братя и сестри казват: „Ние вярваме в Бог. Независимо от ситуациите, с които се сблъскваме, трябва да сме способни да проявяваме проницателност и да търсим истината и пътищата на практикуване. Ако живеем по този начин, няма да се чувстваме изтощени“. Но въпреки това тя казва: „Божието слово е истината, но не е панацея. Притеснявах се, че съпругът ми има извънбрачна връзка и това се оказа вярно — той си намери по-млада и по-красива от мен жена. Как трябва да изживея дните си?“. Като бръщолеви по този начин, тя започва тъжно да плаче. Говоренето ѝ по този начин събужда скръбта на някои от останалите. Някои от тях, които споделят нейната участ, веднага се сприятеляват с нея и направо се заприказват. По време на двучасовото събиране тя подробно разказва как са се скарали със съпруга си, защото той има извънбрачна връзка, как тя се е опитвала да измисли начини да прехвърли общата им собственост, как се е консултирала с адвокат, за да избегне загуби след развода, и така нататък, и така нататък. Такъв тип тема ли трябва да се обсъжда в църковния живот? (Не.) Ако семейните ти дела не са уредени и те разсейват от това да участваш в събиранията, по-добре не идвай. Мястото за събиране на църквата не е място, където да даваш воля на личните си оплаквания,

нито да бръщолевиш за домашни въпроси. Ако си изправен пред трудности вкъщи и не искаш да бъдеш впримчен, възпиран или ограничаван от тези проблеми, и ако искаш да търсиш истината, за да разбереш Божието намерение, и ако искаш да се избавиш от всичко това, тогава можеш накратко да разговаряш за проблемите си по време на събирането, така че братята и сестрите да могат да разговарят за истината, за да ти помогнат. Това може да ти помогне да разбереш Божието намерение и да станеш силен, да не бъдеш възпиран от тези въпроси, да излезеш от негативността и слабостта, и да избереш пътя, който е правилен и най-подходящ за теб. Именно за това трябва да разговаряш. Ако обаче пренесеш тези дразнещи баналности от дома си в църковния живот, за да се разтовариш и да проповядваш за тях, и повечето хора от неудобство не те спират или прекъсват, а просто проявяват търпение и се насилват да те слушат да им говориш за тези дразнещи баналности, това уместно ли е? Показване на любов ли е това? Толерантност и търпение ли е това? Това твое поведение вече е предизвикало смущения в църковния живот. Кой страда от това? Това са Божиите избраници. Особено в условията на континентален Китай, където събирането не е лесно и навсякъде вярващите трябва да се крият, дори им се налага да планират нещата предварително — ако някой стовари всички тези дразнещи семейни въпроси на мястото на събирането, за да ги чуят и коментират всички, уместно ли е това? Повечето хора идват на събиранията, за да разберат истината и Божиите намерения, а не за да чуят тези дразнещи баналности, не за да те слушат как бръщолевиш за домашни въпроси. Някои хора казват: „Нямам друг близък човек, така че какво лошо има в това да говоря с братята и сестрите за тях?“. Можете да говорите за тях, но е важен моментът. Извън времето за събирания, щом другата страна е готова да те слуша, можеш да говориш за тях. Ти си свободен и Божият дом няма да те ограничава. Мястото и времето, които сега си избрал да говориш за такива въпроси обаче, не са правилни. Това става в църковния живот, по време на събиранията, и твоето безкрайно бръщолевене за семейните въпроси постоянно смущава братята и сестрите и трябва да бъде ограничено. Това не е ли правило? Това наистина е правило. Неразбирането на правилата е неприемливо, тъй като може да доведе до безпричинно действие и до смущаване на другите. Поведението, речта и постъпките, които предизвикват смущения, трябва да бъдат ограничени. Това е отговорността на водачите и работниците, както и на всички братя и сестри. Някои хора обикновено няма за какво да разговарят по време на събирания, но когато в семейния им живот се появят проблеми, те стоварват тези дразнещи баналности върху другите, които трябва да ги слушат. Длъжни ли са другите да слушат? Длъжни ли са да преценяват вместо теб кое е правилно и кое е погрешно? Те нямат такива задължения. Тези неща са твои лични дела и ти сам трябва да се справяш с тях. Не бива да говориш за личните си дела по време на събирането. Това е против правилата и е неразумно, и подобно поведение трябва да се ограничи.

Децата на някои хора отиват в университет и те започват да се тревожат за перспективите им, да търсят връзки за тях, като постоянно разсъждават: „В нашето семейство няма държавни служители. Каква работа може да си намери синът ми, след като завърши университета? Какво ще стане с неговото бъдеще? Ще може ли той да ме издържа на старини? Трябва да намеря начин да му осигуря добра работа, след завършването“. Когато присъстват на събирания, те казват: „Синът ми е много послушен. Не само подкрепя вярата ми в Бог, но и иска да стане вярващ, след като завърши университета. Има обаче едно нещо, и то е, че дори да вярваме в Бог, все пак трябва да си изкарваме прехраната, нали? Не знам каква работа ще може да си намери, след като завърши образованието си. Кои професии са добре платени сега? Сестра еди-коя-си, чух, че съпругът ти е мениджър. Има ли някакъв начин да ни помогне? Синът ми е образован, видял е света, има по-добри заложби от мен и умее да работи с компютрите. В бъдеще може да изпълнява дълг в Божия дом. Но сега първо трябва да се реши въпросът с намирането на работа. Ще му бъде трудно, ако не може да си намери работа“. Всеки път, когато дойдат на събиране, повдигат тези въпроси и разговорът продължава безкрайно. Търсят кой може да им съчувства и след това се стремят да създадат връзки с тези хора. По време на събиранията се опитват да се сближат с тях, да им угаждат и дори им правят подаръци, като понякога носят вкусна храна или им купуват дребни предмети. Не е ли това създаване на лични връзки и полагане на основи? Каква е целта на полагането на основи? Тя е да използваш другите, за да уреждаш личните си дела, да постигнеш собствените си цели. По време на събиранията те не желаят да слушат братята и сестрите, които споделят свидетелствата си преживяване, пренебрегват каквато и работа да подреди за тях Божият дом и не желаят да слушат братята и сестрите, които се опитват да им помогнат и да ги посъветват относно състоянието им. Особено ентусиазирани са единствено за това синът им да си намери работа и говорят безкрайно за него. Те не само говорят с всеки, когото видят, но го правят и по време на събиранията. Накратко казано, те са особено загрижени по този въпрос и полагат много усилия за него. На всяко събиране трябва да отнемат известно време на братята и сестрите, за да говорят по този въпрос. Дори когато разговарят за собствените си преживявания, не забравят да го споменат, като говорят, докато всички изгубят търпение и се отвратят, но повечето хора се чувстват твърде неудобно, за да ги спрат. В този момент водачите и работниците трябва да изпълнят своята отговорност и да ги ограничат, като им кажат: „Всички са наясно с положението ти. Ако някой от братята и сестрите е готов да помогне, това са ваши лични взаимоотношения. Ако другите не желаят да помогнат, не бива да ги принуждаваш. Не е задължение или отговорност на братята и сестрите да помогнат на сина ти да си намери работа. Това е твой личен въпрос и не бива да отнема от ценното време на братята и сестрите, които ядат и пият Божиите слова

и разговарят за истината. Не пречи на другите да ядат и да пият Божиите слова, като разговаряш за личните си дела. След събирането можеш да говориш с когото искаш, да потърсиш помощ от когото искаш, но не използвай времето на събирането, за да говориш за това. Да се използва времето на събирането за уреждане на лични дела е лишено от разум и е срамно. Това е проявление на смущаване на църковния живот. Този въпрос трябва да спре дотук“. Именно това трябва да направят водачите и работниците.

По време на събиранията някои възрастни дами откриват, че младите сестри в приемащите семейства са красиви, честни, искрено вярват в Бог и се стремят към истината, започват да ги харесват и искат тези млади сестри да станат техни снахи. Те не само повдигат този въпрос през цялото време на събиранията, но правят и малки услуги и полагат допълнителни грижи за младите сестри всеки път, когато те дойдат на събиранията. Дори когато младите сестри не са съгласни, те упорито им досаждат и ги тормозят, и не ги оставят на мира. Какъв тип хора са това? Не са ли непочтени? Като се има предвид, че всички те са сестри по вяра, повечето от тях могат да разговарят само за Божиите намерения и за Божиите слова, за да се справят с тези въпроси. На някои хора обаче им липсва съвест, разум и самосъзнание, имат огромни лични желания и искат да осъществят всичките си егоистични желания, без да изпитват никакво чувство на срам. Така някои хора стават жертви и се чувстват неудобно по време на събиранията. Това не причинява ли смущения у другите? Какво трябва да се направи в такива ситуации? Църковните водачи трябва да се активизират, за да ограничат и да отстранят този вид проблеми от църковния живот и сред братята и сестрите. Освен това някои хора идват на събиранията с всякакви настроения — синът им не проявява синовно отношение, снахата винаги отнася неща в дома на родителите си, конфликти между свекърва и снаха… Те говорят за тези дразнещи баналности на всяко събиране, като започват оплакванията си с: „Всичко, което Бог казва, е вярно. Човечеството е толкова покварено сега! Погледнете само сина ми и снаха ми, нямат съвест, нямат разум — това е липсата на човешка природа, за която Бог говори, те са по-лоши дори от животните. Дори агнетата знаят да коленичат, когато бозаят, но синът ми забравя за майка си, щом си има жена!“. Всеки път, когато присъстват на събирания, те изразяват тези оплаквания. Има и хора, които при посещаване на събирания, говорят за въпроси в своите фирми — кой има високи работни резултати и получава повече бонуси, кой ще бъде повишен следващия месец, докато за тях няма никаква надежда, кой се облича най-добре и купува най-марковите стоки; коя се е омъжила за богат съпруг… Онези, които вярват в Бог от по-дълго време и имат някаква основа, не желаят да слушат подобни разговори и са отвратени от тях. Някои новоповярвали обаче, които все още не са изградили основа или не са развили интерес към Божиите слова, намират подобни теми за стимулиращи, вярват, че са намерили място за разговори и за създаване на лични

връзки. По време на събиранията те разговарят за какво ли не и постепенно тези двама души се харесват и установяват връзка, като по този начин развиват лични взаимоотношения. Мястото на събиранията се е превърнало в място за сделки, място, където хората могат да се занимават с празни приказки, да създават лични връзки, да извършват бизнес сделки и да участват в търговски операции. Водачите и работниците трябва незабавно да установят тези проблеми и да ги спрат.

Някои хора посещават събиранията с цел да намерят добра работа за себе си, други — за да помогнат на съпрузите си да бъдат повишени, трети — за да намерят добра работа за децата си, а четвърти — за да си купят стоки с отстъпка. Други идват, за да намерят добър лекуващ лекар за болния човек в семейството си, без да се налага да дават толкова много подаръци. Накратко казано, тези неверници, които не се стремят към истината и имат скрити мотиви, считат времето на църковните събирания за най-доброто време за създаване на лични връзки и уреждане на лични дела. Често под претекст, че разговарят за Божиите слова или че опознават този нечестив свят и същността на това покварено човечество, те споменават за собствените си трудности и въпросите, които искат да обсъдят, като в крайна сметка малко по малко разобличават скритите си егоистични мотиви и личните си дела, които целят да уредят. Те разобличават собствените си намерения и карат другите погрешно да вярват, че са изправени пред трудности, като предлагат на всички да проявят любов и да им помогнат безусловно и без да очакват нищо в замяна. Развяват знамето на вярата в Бог, за да се възползват от различни вратички, като на местата за събиране търсят приятелства, които искат да създадат, и хора, които могат да направят нещо за тях. Някои от тях, които искат да купят автомобил на преференциална цена, се оглеждат сред братята и сестрите за такъв, който работи в автокъща или има връзки със собственик на автокъща. След като набележат целта си, те се приближават към този човек, присламчват се към него и си създават връзки. Ако този човек обича да чете Божиите слова, те често го посещават в дома му, за да четат заедно Божиите слова, а по време на събиранията сядат до него и обменят данните си за контакт. След това започват своята офанзива, решени да не се отказват, докато не постигнат целта си. Всичко това са въпроси, които често възникват в църквата и сред хората. Ако тези въпроси възникнат на местата на събиранията и по време на събиранията, те на практика ще предизвикат прекъсвания и смущения на църковния живот, ще засегнат църковния живот. Ако в дадена църква няма църковен живот за дълъг период от време, тогава тази църква се превръща в социална група, в място за извършване на сделки, в място за създаване на лични връзки, за търсене на услуги по втория начин и за уреждане на лични дела. Естеството на това място се променя и какви са последствията от това? Това води най-малкото до загуба на църковен живот, което означава загуба на ценно време, което да се прекара в четене на Божиите слова с молитва с братята и сестрите и

разбиране на истината. Освен това, и най-важното, това води до загуба на ценната възможност Светият Дух да върши делото Си, да просветлява хората, за да разберат истината. Всичко това вреди на навлизането в живота на хората. Затова, за да има полза за Божиите избраници и те да навлязат в живота, и за да се поеме отговорност за живота на всички, е необходимо такива хора да бъдат спрени и ограничени. Това е работата, която водачите и работниците трябва да свършат. Разбира се, ако обикновените братя и сестри могат да прозрат тези хора и техните действия, те също трябва да им се противопоставят и да им кажат „не“. Особено докато живеят църковен живот, което е най-важното време за хората, ако някой отнема времето на събиранията, за да говори по тези въпроси и да се занимава с тях, братята и сестрите имат право да го пренебрегнат, а още повече имат правото да го спрат и да откажат такива неща. Правилно ли е да се постъпва така? (Да.) Някои хора смятат, че като постъпва така, Божият дом, показва липса на човешка топлота. Нормална човешка природа ли е човешката топлота? Съобразена ли е човешката топлота с истината? Ако имаш човешка топлота и отнемаш времето на събирането за личните си дела и дори караш повечето хора да те придружават и подкрепят, постигаш целта си да уреждаш личните си дела, смущаваш нормалния ред на Божиите избраници за четене на Божиите слова и общение за истината и ги караш да губят това ценно време, това справедливо ли е спрямо тях? Съобразено ли е то с притежаването на човешка топлота? Това е най-нечовешкият и неморален подход и хората трябва да се изправят срещу него и да го осъдят. Ако водачите и работниците са неефективни балами, ако са безполезни и неспособни да спрат и да ограничат незабавно такова поведение, ако не се заемат с действителна работа, тогава братята и сестрите, които притежават чувство за справедливост, трябва да се обединят, за да предотвратят разпространението на такова поведение и на такава атмосфера в църквата. Ако не искаш да загубиш скъпоценното време за четене на Божиите слова и за общение за истината, ако не искаш да бъде смутено навлизането ти в живота и да претърпиш загуби, които да унищожат шанса ти за спасение, тогава трябва да се изправиш и да откажеш, да спреш и да ограничиш тези явления. Подобно действие е уместно и е съобразено с Божиите намерения. На някои от вас им е неудобно да го направят. На теб може да ти е неудобно, но на лошите хора не им е неудобно. Те имат наглостта да ти отнемат твоето ценно време за събиране: времето за делото на Светия Дух и за просветляването ти от Бог. Ако ти е неудобно да им откажеш, тогава заслужаваш загубата в живота си! Ако си готов да проявиш любов към сатани, дяволи и неверници, като им предлагаш помощ, жертваш се за другите и не зачиташ принципите, кого можеш да виниш за загубата в твоя живот? Ето защо всички случаи на създаване на лични връзки и уреждане на лични дела трябва да бъдат напълно заличени от църковния живот. Ако някой упорито държи на своето и настоява да бръщолеви за домашните си въпроси, да се занимава с празни

приказки, да урежда личните си дела или да намира работа и романтични партньори за другите по време на събиранията, като по този начин си намира различни оправдания за прекарването на това време, как трябва да се постъпи с такъв човек? Първо, той трябва да бъде спрян. Ако въпреки това не слуша, тогава трябва да се приложат изолация и ограничения. Ако продължава да предизвиква смущения зад кулисите, да се присламчва към всеки, към когото може, и да тормози нормалния живот на братята и сестрите навсякъде, тогава той трябва да бъде премахнат и да не бъде считан за брат или сестра. Той не е пригоден да живее църковен живот и не е достоен да участва в събирания. Такива хора трябва да бъдат ограничавани и отхвърляни. Разбира се, тази работа е и важна задача, която водачите и работниците на всички нива трябва да изпълняват. Когато възникнат такива въпроси и ситуации, водачите и работниците трябва да са първите, които да се изправят и да ги спрат. Как трябва да ги спрете? Трябва да им кажете: „Знаеш ли, че твоето поведение вече е предизвикало прекъсвания и смущения в църковния живот? Това е нещо, което всички братя и сестри считат за отвратително и го ненавиждат, а и Бог е заклеймил това. Трябва да спреш това поведение. Ако не подлежиш на убеждаване и упорито вървиш по своя път, тогава твоят църковен живот ще бъде спрян, твоите книги с Божиите слова ще ти бъдат отнети и църквата повече няма да те признава!“. Разбира се, има някои хора, които поради малкия си духовен ръст и неразбирането на истината, от време на време може да разговарят за домашни въпроси, да създадат връзка с някого или да уреждат някакъв дребен въпрос, а ситуацията да не е твърде сериозна. Това приемливо ли е? (Да.) При обстоятелства, които не предизвикват смущение у всички, е приемливо братята и сестрите да си помагат и да проявяват малко любов един към друг. Но кое е това, за което разговаряме? Става въпрос за случаите, когато подобно поведение и действия вече са причинили прекъсвания и смущения на нормалния църковен живот. В такива случаи замесените трябва да бъдат спрени и ограничени. Не бива да им позволяваме да продължават да прекъсват и смущават църковния живот. Предприемането на тези действия е полезно за навлизането в живота на братята и сестрите. Някои хора проявяват подобно поведение, но ситуацията не е сериозна и не представлява прекъсвания и смущения. Това са просто нормални взаимодействия между братята и сестрите, които си помагат и се консултират относно информация по нормален начин или се интересуват от общоизвестни факти, които някой не разбира. Щом не отнема времето на събиранията и щом и двете страни са съгласни на това и го желаят, без да се налагат една на друга, и щом това е взаимодействие, което попада в рамките на нормалната човешка природа, тогава то е допустимо и църквата няма да го ограничава. Има обаче само едно нещо: ако нечии необмислени изказвания и действия в църковния живот причиняват тормоз или смущение на братята и сестрите и някои хора се почувстват отвратени от това и изразят своите

възражения, тогава водачите и работниците трябва да се намесят, за да разрешат този въпрос. Или, ако други вече са докладвали за някого, като са заявили, че този човек не разговаря за Божиите слова по време на събиранията, а вместо това бръщолеви за домашните си въпроси и създава лични връзки, и се отнася към мястото на събирането като към място за създаване на лични връзки и уреждане на лични дела, иска услуги от другите и използва когото може, и ако заявят също така, че този човек е непочтен, че е егоистичен, че е достоен за презрение и е подъл, и че не се стреми към истината, а търси облаги навсякъде, търси различни възможности за собствена изгода, тогава такъв човек трябва да бъде изолиран.

Някои хора се възползват от някои от богатите и влиятелни братя и сестри, за да свършат нещо за тях, а ако исканията им не бъдат изпълнени, често ги съдят зад гърба им и заявяват, че в тези хора няма любов и че те не са истински вярващи, и дори искат да ги докладват. Сблъсквали ли сте се с такива хора? Не трябва ли да се обръща внимание на такива хора? Когато се сблъскате с такива ситуации, какво трябва да направите? Водачите и работниците трябва да се намесят, за да разрешат въпроса, като действат според принципите, за да гарантират, че братята и сестрите няма да бъдат смущавани. Грешно ли е някой да откаже да направи нещо за тях? Отказът да им помогне равнозначен ли е на това да не практикува истината или да няма любов към Бог? (Не.) Негов личен избор е дали да помогне на някого. Има право да избере. Божият дом не предвижда братята и сестрите да трябва да си помагат един на друг при преодоляването на семейни трудности в рамките на църковния живот. Църковният живот не е място за разрешаване на семейни проблеми, а е място за събиране, където се ядат и пият Божиите слова и се израства в живота. Някои хора използват църковния живот, за да разрешават собствените си проблеми — до какви последствия може да доведе това? Не въздейства ли то на яденето и пиенето на Божието слово от Божиите избраници и на въоръжаването им с истината? Проблемите в личния живот на човека могат да бъдат разрешени насаме с братята и сестрите. Не е необходимо да се внасят за разрешаване в църковния живот. Всеки трябва да знае какви последствия възникват, когато уреждането на личните дела се намесва в църковния живот на Божиите избраници. Щом водачите и работниците открият такива въпроси, те трябва да се намесят, за да ги разрешат. Трябва да защитят онези хора в църквата, които могат да изпълняват нормално дълга си, да защитят онези хора, които наистина се стремят към истината, да ограничат злите хора и да им попречат да постигнат целите си. Това е отговорността на водачите и работниците. Трябва да се правят ясни разграничения относно това как да се третират нормалните случаи по третия въпрос, кои проявления са от сериозно естество или обстоятелство и кои видове и проявления представляват прекъсвания и смущения. Щом сериозността на обстоятелството е ясно разграничена, то трябва да се третира според естеството му. Това е нещо, което водачите и работниците трябва да разберат, и то е нещо, което всеки трябва да схване.

IV. Сформиране на клики

Четвъртото проявление на прекъсването и смущаването на църковния живот е сформирането на клики, което е от много сериозно естество. Кои модели на поведение представляват сформиране на клики? Ако двама души, които вярват в Бог, са вярващи от приблизително еднакво време, имат сходна възраст, семейно положение, интереси, индивидуалност и т.н. и се разбират добре, често седят заедно по време на събиранията и се познават отблизо, това счита ли се за сформиране на клики? (Не.) Това е обичайно явление на нормално междуличностно взаимодействие, което не представлява никакво смущение за другите. Поради това то не се счита за сформиране на клики. И така, за какво се отнася споменатото тук сформиране на клики? Например от петима братя и сестри, които се събират заедно, трима са градски работници и двама са селски стопани. Тримата градски работници често прекарват времето си заедно, говорят за това, че животът в града е по-добър, а на село — по-лош, тъй като там хората нямат образование, широк кръгозор и маниери. Те гледат отвисоко на селските хора и винаги принизяват двамата селяни, които на свой ред се чувстват обидени и искат да им се противопоставят, като казват, че градските хора са дребнави и пресмятат всеки детайл, докато селските хора са щедри. По време на събиранията те сякаш никога не постигат съгласие, а това често води до ненужни спорове и дебати. Хармонично ли се разбират тези петимата? Единни ли са в Божието слово? Съответстващи ли са помежду си? (Не.) Когато хората от града винаги казват „ние, градските хора“, а хората от селото винаги казват „ние, селските хора“, какво правят те? (Сформират клики.) Това е четвъртият въпрос, за който ще разговаряме: сформирането на клики. Това отцепническо поведение означава сформиране на групи и фракции. Сформирането на различни групички, фракции и други вътрешни групи въз основа на регион, икономически условия и социална класа, както и на различни възгледи, представлява сформиране на клики. Независимо кой ръководи тези клики, в рамките на църквата сформирането на различни групички и фракции, както и сформирането на несъвместими групички, са все явления на сформиране на клики. На някои места целият род вярва в Бог, и в мястото на събиране, с изключение на двама души с различни фамилии, всички останали принадлежат към един род. Този род след това образува фракция или групичка, вследствие на което двамата души с различни фамилии се превръщат в аутсайдери. Независимо кой член от този род се сблъсква с някакъв проблем или бива кастрен, ако един от тях изрази недоволство, останалите се присъединяват, за да повторят мнението. Ако някой действа против принципите, другите го покриват и прикриват действията му, като забраняват на всички да го разобличават. Дори най-малкото споменаване на този въпрос е неприемливо, да не говорим за кастрене. Какъв е проблемът тук? Можете ли да го разпознаете? Когато тези

членове на рода се събират, сякаш всички те пеят една и съща песен и са в синхрон, гледат накъде духа вятърът и се ослушват за подсказки, преди да говорят. Ако тарторът им заеме определена позиция, всички останали го последват, а другите не смеят да го провокират или да изразяват възражения. Не представлява ли появата на това явление в църковния живот прекъсвания и смущения на нормалния ред в църквата? Хората от тази групичка диктуват кои пасажи от Божиите слова да се ядат и пият по време на събиранията и всички трябва да ги слушат. Дори църковните водачи трябва да им отдадат почит и не могат да се противопоставят. Те обявяват кои да бъдат избрани за водачи и работници, а църковните водачи трябва да считат тяхното мнение за най-важно и да не го приемат за несериозно. Същевременно те непрекъснато набират „таланти“ и привличат в групата си онези, които ще ги слушат, онези, на които могат да се доверят, и онези, които са им полезни, за да ги използват за целите на групата, като непрекъснато разширяват влиянието си. Тази клика цели да контролира църковния живот. Нейният тартор иска да контролира църквата. Тази група има значителна власт. Хората в нея се обединяват, за да действат в рамките на църквата. Каквото и да се случва в църквата, те искат да участват. Другите трябва да четат по изражението им, преди да говорят или управляват каквото и да било, дори до такава степен, че съдържанието на всяко събиране за ядене и пиене трябва да се придържа към техните подредби и желания. Дори ако църковните водачи искат да направят нещо, те трябва първо да се допитат до тяхното мнение и да се вслушат в техните идеи. Повечето от братята и сестрите са контролирани от тях и много въпроси от църковната работа също са под техен контрол. Тези хора, които сформират клики, сериозно прекъсват и смущават църковния живот и делото на църквата. Сериозен ли е този проблем? Трябва ли тези действия да бъдат ограничени? Трябва ли да се вземат мерки за преодоляването им? Тарторите на тези клики трябва да бъдат ограничени и премахнати или отлъчени, а на онези объркани хора, които сляпо ги следват, първо трябва да се даде общение и помощ. Ако не се покаят или не променят курса си, тогава трябва да бъдат ограничени. Не им показвайте никаква любезност!

Какво представлява сформирането на клики — лесно ли е да се разбере това? Ако един човек повдигне някакъв въпрос и няколко други повторят мнението му, това счита ли се за сформиране на клики? (Не.) Ако някои братя и сестри, които имат относително по-голямо бреме и чувство за справедливост, призоват другите да се присъединят към тях, за да изпълнят важна задача, или ако с цел постигане на резултати на събирането и способност да се разберат истината и Божиите намерения по важна тема, те поведат всички в общението и всички следват техния ред на мисли в общението и четенето на Божиите слова с молитва, това счита ли се за сформиране на клики? (Не.) Кои хора в църквата са склонни да сформират клики? Какъв вид поведение представлява сформирането на клики? (Няколко

души, които се прикриват и са снизходителни един към друг, или се въвличат в ревност и раздори, и всичко това прекъсва и смущава делото на църквата — това е сформиране на клики.) Това е един от аспектите. Кое е най-важното тук? Взаимното прикриване и снизхождение водят до прекъсвания и смущения. Знанието за това, че се върши нещо неправилно и то не съответства на истините принципи, но въпреки това умишлено се прикрива, като се изтъкват софистични аргументи и не се казва истината, предпочитанието да се навреди на делото на църквата и на интересите на Божия дом само за да се защити нечия репутация и статус, и прикриването на онези, които вършат зло и предизвикват прекъсвания и смущения с цената на предаване на интересите на Божия дом — това е сформиране на клики. Другият сценарий включва подстрекаването и подмамването на хората да се противопоставят колективно на подредбите на Божия дом. По своето естество това е нещо сериозно и освен това то е форма на прекъсване и смущаване на Божието дело и на нормалния ред в църквата. Каква е основната цел на сформирането на клики? Тя е да се контролира църквата и да се контролират Божиите избраници.

Съществува и един вид сформиране на клики, което включва ласкателно говорещи хора, за да се спечелят различни типове хора. На пръв поглед изглежда, че всички в този вид групички могат да говорят свободно и да изразяват собственото си мнение. Като погледнете крайните резултати обаче, можете да видите, че те всъщност се ръководят по това, което казва един човек — този човек е техният ветропоказател. И така, как този човек привлича другите на своя страна? Той вижда кого може да привлече на своя страна и кой лесно може да бъде привлечен, и му прави малки услуги, като му предлага малко любяща помощ. След това тайно събира информация за него, разбира какво харесва той, как обича да говори, каква е неговата индивидуалност и какви са неговите хобита. Същевременно често се съгласява с него в разговор, за да спечели сърцето му, и в крайна сметка постепенно го „разчувства“ малко по малко, като го кара несъзнателно да влезе в неговата клика и да се присъедини към неговите редици. Най-общо казано, ласкателното говорене на хората, за да бъдат спечелени, е много деликатен метод, който е изпълнен с „човешка топлина“ и който е много ефективен. Например, ако един човек редовно проявява любов към друг човек, съгласява се с него в разговор и проявява разбиране и толерантност към него, този човек несъзнателно ще си състави благоприятно впечатление за него и ще се сближи с него, а след това ще се присъедини към неговите редици. В какви ситуации започват да действат такива групички и фракции? Щом някой от твърдите последователи бъде разобличен, почувства се ощетен или интересите, статусът или репутацията му бъдат накърнени или увредени от нещо или от някого извън неговата фракция, този тип хора ще се изправят да говорят от негово име, ще се борят за неговите интереси и права — това е сформирането на клика. Двата

очевидни вида сформиране на клика са покриването на хората и проявата на снизхождение към тях, и колективното противопоставяне. Сформирането на клики чрез ласкателно говорене обаче не изглежда толкова силово, колкото току-що споменатите два вида, и членовете на такива клики обикновено остават незабелязани в църквата. Но когато дойде време хората да направят избор, да имат ясна позиция, такива фракции стават съвсем видими. Например, ако тарторът на фракцията каже, че определен църковен водач има заложби, неговите последователи веднага ще дадат куп примери за това как този водач проявява тези заложби. Ако тарторът на фракцията каже, че на църковния водач му липсва работоспособност, че има лоши заложби и лоша човешка природа, останалите членове ще последват примера, ще говорят за това, че този църковен водач е некомпетентен, че не е способен да разговаря за истината, че изрича думи и доктрини, и ще кажат, че вместо него всички трябва да изберат човек на място. Това е един вид невидима клика. Въпреки че не заявяват позицията си публично, за да завземат властта и да контролират хората в църквата, в тези фракции и групички има невидима сила, която контролира църковния живот и реда в църквата. Това е по-ужасяваща, скрита форма на сформиране на клика. Освен двете лесно разпознаваеми ситуации на сформиране на клики, споменати по-рано, които са проблеми, които църковните водачи трябва да разрешат, този прикрит вид сформиране на клики е проблем, който църковните водачи трябва още повече да разрешат и да се погрижат за него. Как трябва да направят това? Трябва да се обърнат директно към тартора на този вид групичка чрез общение. Защо да се съсредоточат първо върху общението с този тартор? На пръв поглед изглежда, че членовете на подобна клика не са контролирани от никого, но в действителност всички те дълбоко в себе си знаят на кого се подчиняват и искат да се подчиняват на този човек. Затова църковните водачи трябва да се заемат и да се справят с този, когото членовете на кликата боготворят и който ги контролира, и с този човек трябва да се разговаря за истината, за да разбере естеството на действията си. Макар че тарторът може да не се е противопоставил открито на Божия дом или да не е протестирал шумно срещу водачите, той контролира правото на тези хора да говорят, техните мисли, гледни точки и пътя, който следват. Той е скрит антихрист. Такива хора трябва да бъдат идентифицирани, след това разпознати и разнищени. Ако не се покаят, трябва да бъдат ограничени и изолирани. След това трябва да се извърши разследване на всеки от членовете на кликата, за да се види кой от тях е от същия тип. Първо отделете тези хора, след това разговаряйте с объркените, които са плахи, страхливи и са били подведени. Ако могат да се покаят и да се откажат от следването на антихриста, те може да останат в църквата. Ако не могат, трябва да бъдат изолирани. Това уместен подход ли е? (Да.) Съществува ли това явление в рамките на църквата? Трябва ли да се решава този въпрос? (Трябва да бъде решен.) Защо трябва да бъде решен? Откакто

Божият дом започна да разпространява евангелието, силите на антихристите са повсеместни в църковния живот и много от Божиите избраници са засегнати, възпирани или контролирани от тези сили в различна степен. Когато тези хора говорят или действат, те не са в състояние на свобода и освобождение, а по-скоро са разколебани, повлияни, контролирани и хванати в капан от мислите и гледните точки на някои лица. Тези хора се чувстват принудени да говорят и да действат по определен начин. Ако не го направят, те се притесняват и се страхуват да понесат последствията, които ще възникнат. Това не е ли засегнало и смутило църковния живот? Това проявление на нормален църковен живот ли е? (Не.) Този вид църковен живот не е от нормален порядък, а е контролиран от зли хора. Щом зли хора държат властта в църквата, там не царува Божието слово или истината. Водачите, работниците и братята и сестрите, които разбират истината, ще бъдат потискани. Такава църква е контролирана от силите на антихристите. Това също е въпрос и явление, при които Божието дело и нормалният ред на църквата са прекъсвани и смущавани, и с което водачите и работниците трябва да се заемат и да разрешат. Някои хора, които са в групичката на антихриста, се страхуват да не загубят доверието на групичката, да не загубят поддръжниците си, да не загубят приятелите си, да не останат без подкрепа в моменти на нужда и т.н. Затова правят всичко възможно да останат в групичката. Не е ли сериозна тази ситуация? Не трябва ли да бъде разрешена? (Да.) Когато в църквата възникне подобна ситуация, повечето хора усещат ли я? Повечето хора разпознават ли я? Някои хора са контролирани от някого, без да го осъзнават, винаги трябва да следват мислите и гледните точки на този човек, неговите изявления и действия, неговите учения, и се страхуват да кажат „не“, страхуват се да се застанат срещу този човек и дори трябва неискрено да кимат в знак на съгласие и да се усмихват, когато той говори, от страх да не го обидят. Съществуват ли подобни ситуации? Какъв е проблемът, който трябва да се разреши тук? Църковните водачи трябва да се заемат с този тартор антихрист, който е способен да подвежда и контролира другите, и да се справят с него. Първо, те трябва да разговарят за истината, за да дадат възможност на мнозинството от хората да разпознаят този антихрист, а след това да ограничат самия антихрист. Ако антихристът не се покае, той трябва незабавно да бъде премахнат, за да не продължи да смущава нормалния ред в църквата.

В обобщение, в нормалния църковен живот братята и сестрите трябва да са способни свободно и без да се въздържат да разговарят за Божиите слова, както и за личните си прозрения, разбирания, преживявания и трудности. Разбира се, те трябва също така да имат право да правят предложения, да критикуват и да разобличават всякакви действия на водачи и работници, които нарушават принципите, като същевременно имат право да предоставят помощ и съвет. Всичко това трябва да бъде свободно и всички тези аспекти трябва да бъдат нормални. Те не бива да бъдат контролирани от нито един човек, тъй като това

води до възпиране на Божиите избраници — това не би било нормален църковен живот. В Божия дом има изисквания, правила и принципи за това как братята и сестрите трябва да говорят, да действат и да се държат, и как трябва да установяват нормални междуличностни отношения в църковния живот и т.н., и тези неща не се определят от нито един човек. Когато братята и сестрите правят нещо, те не бива да проверяват изражението на когото и да било, не бива да следват заповедите на никого или да бъдат възпирани от някого. Никой не бива да служи за ветропоказател или кормчия. Единственото нещо, което може да даде насока, е Божието слово, истината. Следователно това, към което трябва да се придържат Божиите избраници, е Божието слово, истината и принципите на общение за истината по време на събиранията. Ако винаги си възпиран от друг човек, ако винаги се съобразяваш с него и не смееш да продължиш да говориш, когато видиш недоволния му поглед или намръщеното му лице, ако винаги си ограничаван от този човек, докато разговаряш за Божиите слова и за личните си разбирания за преживяване, ако винаги се чувстваш възпиран, неспособен да действаш според истините принципи, и ако думите, видът, изражението на лицето му, тонът на гласа му и подразбиращите се заплахи в речта на този човек постоянно те обвързват, тогава ти си контролиран в рамките на клика, ръководена от този човек. Това е притеснително. Това не е църковен живот, а животът на фракция, управлявана от антихрист. Когато става въпрос за подобен проблем, водачите и работниците трябва да пристъпят към разрешаването му, а братята и сестрите също имат задължението и правото да защитават нормалния ред на църквата. Онези, които прекъсват и смущават църковния живот, особено онези, които сформират клики и искат да контролират църквата, трябва да бъдат спрени, разобличени и разнищени, което ще даде възможност на всички да придобият проницателност и да прозрат същността на проблема, тоест опита за установяване на независимо царство. Църквата не позволява сформирането на клики и разделянето на църквата по каквато и да е причина. Например разделянето на групички въз основа на социална идентичност и статус, квартали, региони или религиозна принадлежност, или разделянето на групички въз основа на ниво на образование, богатство, раса и цвят на кожата и т.н. — всичко това противоречи на истините принципи и не бива да се случва в църквата. Независимо какъв претекст се използва за разделянето на хората на тези йерархии, рангове, фракции и клики, това ще прекъсне и смути делото на църквата и нормалния ред на църковния живот и това е проблем, който водачите и работниците трябва да разрешат незабавно. Накратко казано, независимо от причините за разделянето на хората на клики, фракции или групички, ако те са натрупали определена сила и представляват смущение за делото на църквата и за реда на църковния живот, те трябва да бъдат спрени и ограничени. Ако членовете на такива клики не могат да бъдат разубедени, тези злодеи могат да бъдат изолирани и премахнати.

Справянето с тези въпроси също е част от работата и отговорностите, които водачите и работниците трябва да изпълняват. И така, какво трябва да се разбере тук? То е, че когато някои хора са сформирали сили в църквата и са способни да се съревновават с църковните водачи и да им се противопоставят, както и на делото на църквата и на Божиите слова, и са способни да прекъсват и да смущават нормалния ред на църковния живот, такива модели на поведение, проявления и ситуации трябва да бъдат ограничавани и да се преодоляват незабавно. При сформирането на клики не се правят разграничения въз основа на броя на участващите хора. Ако двама души се разбират добре и не причиняват смущения на църквата, не е необходимо да се намесвате. Щом обаче започнат да предизвикват смущения и да сформират сила с цел да контролират църквата, тези хора трябва да бъдат спрени и ограничени. Ако не се покаят, трябва незабавно да бъдат премахнати или отлъчени. Това е принципът.

22 май 2021 г.

ОТГОВОРНОСТИТЕ НА ВОДАЧИТЕ И РАБОТНИЦИТЕ (14)

От колко време разговаряме за отговорностите на водачите и работниците? (От четири месеца и половина.) След толкова дълъг период на общение по този въпрос имате ли вече малко по-ясно разбиране за конкретната работа, която водачите и работниците трябва да вършат? (Да, разбирането ни за това е малко по-ясно.) Би трябвало да е по-ясно от преди. Моето общение е толкова конкретно и ясно, че ако някой все още не го разбира, това би означавало, че има интелектуални затруднения, нали? (Да.) Като погледнете към този въпрос сега, смятате ли, че е лесно да бъдеш добър водач или работник? (Не е лесно.) Какви качества са необходими? (Човек трябва да притежава заложбите и човешката природа, които са необходими за водачите и работниците, както и истината реалност и чувство за отговорност.) Най-малкото, човек трябва да има съвест, разум и преданост, а след това заложби и работоспособност. Когато човек притежава всички тези качества, той може да бъде добър водач или работник и да изпълнява своите отговорности.

Дванадесета точка: своевременно и точно идентифицирайте различните хора, събития и неща, които прекъсват и смущават Божието дело и нормалния ред в църквата; спрете ги и ги ограничете, и преобърнете нещата; освен това разговаряйте за истината, така че Божиите избраници да развият проницателност чрез такива неща и да се учат от тях (втора част)

На последното събиране разговаряхме за дванадесетата точка от отговорностите на водачите и работниците: „Своевременно и точно идентифицирайте различните хора, събития и неща, които прекъсват и смущават Божието дело и нормалния ред в църквата; спрете ги и ги ограничете, и преобърнете нещата; освен това разговаряйте за истината, така че Божиите избраници да развият проницателност чрез такива неща и да се учат от тях“. В рамките на тази точка основно разговаряхме първо за това кои хора, събития и неща прекъсват и смущават Божието дело и нормалния ред на църквата. Ако водачите и работниците искат да спрат и да ограничат различните хора, събития и неща, които предизвикват прекъсвания и смущения в църквата, и ако искат да изпълняват добре тази работа, те първо трябва да знаят и да са наясно кои хора, събития и неща прекъсват и смущават Божието дело и нормалния ред на църквата. След това трябва да ги съпоставят с хората, събитията и нещата в действителната църковна работа и в църковния живот, след което да изпълнят различни задачи, като например да ги спират и ограничават. Това е изискване към водачите и работниците. На последното ни събиране разговаряхме за някои от различните хора, събития и

неща, които прекъсват и смущават делото на църквата и църковния живот, като започнахме с онези, които се отнасят до църковния живот. Също така категоризирахме хората, събитията и нещата в църковния живот, чието естество причинява прекъсвания и смущения в тях. Колко въпроса бяха общо? (Единадесет. Първо, често отклоняване от темата, когато се разговаря за истината. Второ, изричане на думи и доктрини, за да се подведат хората и да се спечели тяхното голямо уважение. Трето, бръщолевене за домашни въпроси, създаване на лични връзки и уреждане на лични дела. Четвърто, сформиране на клики. Пето, съревноваване за статус. Шесто, сеене на раздори. Седмо, нападане и измъчване на хора. Осмо, разпространяване на представи. Девето, даване воля на негативността. Десето, разпространяване на безпочвени слухове. И единадесето, нарушаване на изборните принципи.) Шестият въпрос е сеенето на раздори, естеството на което причинява прекъсвания и смущения, но в сравнение с другите злодеяния е незначителен проблем. Променете го на „поддържане на непристойни взаимоотношения“ и естеството му става по-сериозно от естеството на сеенето на раздори. Седмият въпрос е нападането и измъчването на хора. Променете го на „впускане във взаимни нападки и словесни престрелки“ — не е ли това с по-сериозно естество, по-конкретно и по-уместно? (Да.) Взаимните нападки и словесните престрелки са често срещан проблем в църковния живот, който е свързан с прекъсвания и смущения. Промяната на тези два въпроса по този начин ги прави по-уместни и по-близки до проблемите, които възникват в рамките на църковния живот. Единадесетият въпрос е нарушаването на изборните принципи. Променете това на „манипулиране и прекъсване на изборите“. Това е промяна само по отношение на формулировката. Естеството му си остава същото, просто степента е засилена — сега то се отнася повече до естеството на причиняване на прекъсвания и смущения.

Различните хора, събития и неща, които прекъсват и смущават църковния живот

V. Съревноваване за статус

Миналия път в общението си стигнахме до четвъртия въпрос, сформиране на клики. Този път ще преминем към общуване по петата точка — съревноваване за статус. Въпросът за съревноваване за статус не е необичаен проблем и често възниква в църковния живот. Кои състояния, постъпки и проявления принадлежат на практиката на съревноваване за статус? Какви проявления на съревноваването за статус могат да се посочат като част от проблема с прекъсването и смущението на Божието дело и на нормалния ред в църквата? За която и точка или категория да разговаряме, тя трябва да има връзка с казаното в точка дванадесета, за „различните хора, събития и неща, които прекъсват и смущават Божието дело и

нормалния ред в църквата“. Трябва да достигне степента на прекъсване и смущение и трябва да е от това естество, за да си струва да се разговаря и анализира. Кои проявления на съревноваването за статус по природа са свързани с прекъсването и смущаването на делото на Божия дом? Най-често това е съревноваването с църковните водачи за техния статус, което се проявява най-вече в използването на недостатъците и грешките им, за да бъдат очернени и заклеймени, и в целенасоченото разобличаване на разкриването на покварата, слабостите и недостатъците в тяхната човешка природа и в заложбите им, особено що се отнася до отклонения и грешки, които са допуснали в работата си или в справянето с хората. Това е най-често срещаното и най-явното проявление на съревноваването за статуса на църковните водачи. Освен това тези хора не се интересуват от това, колко добре вършат работата си църковните водачи, дали постъпват според принципите и дали има проблеми с човешката им природа. Той просто не се подчинява на църковните водачи. Защо не им се подчинява? Защото и той иска да бъде църковен водач, това е неговата амбиция и неговото желание. Затова отказва да се подчинява. Както и да работи и както и да се справя с проблемите църковният водач, такива хора винаги се хващат за недостатъците му, съдят го и го заклеймяват, и дори стигат дотам, че преувеличават и изопачават фактите и правят от мухата слон. Те не използват критериите, изисквани от Божия дом за водачите и работниците, за да преценят дали това, което водачът прави, е според принципите, дали той е правилният човек, дали се стреми към истината и дали има съвест и разум. Те не преценяват в съответствие с тези принципи. Вместо това те са придирчиви и дребнави, както подобава на собствените им намерения и цели, като все намират в какво да обвинят водача или работника, зад гърба му разпространяват информация за несъответствията с истината на това, което прави, или разобличават недостатъците му. Биха могли например да говорят така: „Еди кой си водач веднъж допусна тази грешка и беше кастрен от Горното, за което никой от вас не знае. Ето колко добре умее да се преструва“. Те пренебрегват и не обръщат внимание на това дали този водач или работник е избран да бъде развиван от Божия дом или е водач или работник, който отговаря на критериите, а просто продължават да го съдят, да изопачават фактите и да плетат интриги срещу него зад гърба му. И каква е целта зад тези действия? Понеже се съревновават за статус, нали? Всичко, което казват и правят, е с определена цел. Не мислят за делото на църквата и не оценяват водачите и работниците въз основа на Божиите слова или на истината, камо ли на работните разпоредби в Божия дом или на принципите, които Бог изисква от хората, а се водят от собствените си намерения и цели. Те се противопоставят на всичко, което казват водачите или работниците, и след това предлагат свои собствени „прозрения“. Независимо колко от казаното от водачите и работниците е съгласно истината, те ни най-малко не го приемат. Отхвърлят всичко, което казват водачите

и работниците, и излагат своите собствени и различни мнения. По-специално, когато някой водач или работник прояви откровеност и се разкрие, като говори за своето себепознание, те се чувстват още по-доволни и считат, че са намерили своя шанс. Какъв шанс? Шансът да очернят този водач или работник, да дадат на всички да разберат, че този водач или работник има лоши заложби, че може да бъде слаб, че също е покварен човек, че също често допуска грешки в нещата, които върши, и че не е по-добър от всички останали. Това е техният шанс да намерят нещо, в което да обвинят този водач или работник, това е тяхната възможност да подстрекават всички да заклеймят, повалят и свалят този водач или работник. И мотивацията за всички тези модели на поведение и действия не е нищо друго освен съревноваването за статус. Ако се следват принципите на изборите и принципите на развиване и използване на хора в Божия дом, при нормални обстоятелства такива хора никога няма да бъдат избрани за водачи или работници. Това е нещо, което те са прозрели и са разбрали ясно, затова прибягват до всякакви средства, за да нападат и заклеймяват водачите и работниците. Независимо кой става водач или работник, те просто роптаят срещу него и винаги се заяждат и правят безотговорни, критични коментари по негов адрес. Дори да няма нищо нередно в действията или думите на тези водачи и работници, те винаги успяват да им намерят някакъв недостатък — всъщност проблемите, които подбират, не са принципни, а са съвсем тривиални въпроси. И така, защо се спират на тези тривиални въпроси? Защо са способни да съдят и заклеймяват водачи и работници толкова открито заради такива неща? Те имат само една цел, а именно да си съперничат с другите за власт и статус. Независимо от това как Божият дом разговаря за различните проявления на лъжеводачите и антихристите, те никога не свързват тези проявления със себе си, а ги свързват единствено с водачите и работниците на всички нива. Щом намерят съвпадение, си мислят: „Сега вече имам доказателство. Най-накрая намерих нещо, което да използвам като инструмент срещу тях, и получих добра възможност“. След това стават още по-невъздържани в разобличаването, съденето, даването на критични оценки и заклеймяването на всичко, което тези водачи и работници правят. Някои от въпросите, които повдигат, може да изглеждат малко проблематични на пръв поглед, но когато се съпоставят с принципите, не са съществени. Защо тогава ги повдигат? Не е за нещо друго, а за да разобличат водачите и работниците с цел те да бъдат заклеймени и победени. Ако водачите и работниците са насилствено тласкани към негативизъм, ако молят за милост и се превиват пред тях, ако братята и сестрите видят, че тези водачи са винаги негативни и слаби и че често допускат грешки, когато действат, и че вече не ги избират за водачи, ако братята и сестрите вече не слушат толкова внимателно, когато тези водачи разговарят за истината, и ако хората вече не сътрудничат толкова активно и усърдно, когато тези водачи изпълняват работата, тогава съревноваващите се за статус ще бъдат

доволни и ще имат възможност да се възползват. Това е сценарият, който те най-много желаят да видят и който най-много се надяват да се случи. Каква е целта им, когато правят всичко това? Не е да помогнат на хората да разберат истината и да разпознаят лъжеводачите и антихристите, нито да доведат хората пред Бог. Вместо това целта им е да победят и да свалят водачите и работниците, така че всички да видят в тях най-подходящия кандидат да служи като водач. В този момент целта им ще е постигната и те просто ще трябва да изчакат братята и сестрите да ги предложат за водач. Има ли такива хора в църквата? Какъв е техният нрав? Тези лица са с жесток нрав, те изобщо не обичат истината, а и не я практикуват. Те желаят единствено да държат властта. А какво да кажем за онези, които разбират част от истината и притежават известна проницателност — биха ли били готови да позволят на такива хора да държат властта? Биха ли били готови да попаднат под тяхната власт? (Не.) Защо не? Ако повечето хора можеха ясно да видят природата същност на такива лица, щяха ли пак да ги изберат за водачи? (Не.) Не биха го направили, освен ако всички току-що не са се запознали и не се познават много добре. Но щом се опознаят и видят ясно кои личности имат лоши заложби и са объркани, кои са зли хора с жесток и измамен нрав, кои силно желаят да се съревновават за статус и вървят по пътя на антихристите, кои могат да се стремят към истината и предано да изпълняват дълга си и т.н., щом схванат природата същност и категориите на различните хора, тогава изборът на водачи ще бъде относително точен и в съответствие с принципите.

Дали повечето хора биха предпочели да изберат за водач човек, който винаги се съревновава за статус, или биха избрали човек, чиито заложби и работоспособност са на относително средно равнище, но който е усърден и стъпил здраво на земята? Когато не е ясно какъв е характерът на тези двама души, каква е тяхната природа същност или по какъв път вървят, повечето хора кого от тях биха предпочели да изберат за водач? (Вторият, този, който е стъпил здраво на земята.) Повечето хора биха избрали втория. Проявленията на онези, които винаги се съревновават за статус, са доказателство за тяхната човешка природа и същност. Нима повечето хора не могат да прозрат и разпознаят техните проявления? Хората ще кажат: „Този човек винаги създава трудности на църковния водач. Амбициите му са насочени към постигане на статуса на църковен водач, той иска да я замени като водач. Откакто този човек е избран за църковен водач, той винаги се прицелва в нея и я счита за неприятна. Винаги ѝ отвръща нахално и намира недостатъци във всичко, което тя прави, заяжда се за всичко, за което може да се заяде, а също така я съди и разобличава недостатъците ѝ зад гърба ѝ. Особено по време на събирания или при общение за работа, ако за момент тя не се изрази ясно, той я прекъсва и показва голямо нетърпение. Той дори я презира, подиграва ѝ се, иронизира я и ѝ се присмива. Усложнява живота ѝ на всяка крачка и я поставя в неудобни ситуации“. С

разобличаването на тези модели на поведение пред всички, няма ли повечето хора да са способни да разпознаят този човек? (Да.) Тогава това дали ще му помогне да заеме позицията на водач? Определено не. Тези хора, които се съревновават за статус, умни ли са, или са глупави? Очевидно е, че те са идиоти, глупаци. Има и друг сериозен въпрос: тези хора са дяволи и тяхната природа не се променя! Желанието им за власт и статус е неконтролируемо, дори до степен, че губят разума си, а това не е нещо, което нормалната човешка природа притежава. Това желание надхвърля границите на рационалността и съвестта на нормалната човешка природа и достига нивото на безскрупулност. Тези хора ще действат по този начин независимо от времето, мястото или контекста, без да се съобразяват с последствията, камо ли с въздействието на техните действия. Това са най-типичните проявления и подходи на тези, които се съревновават за статус. Винаги, когато има събиране или общение за работата, щом всички се съберат, тези хора предизвикват смущения като досадни мухи, разстройват църковния живот и нормалния ред на общение за истината. Естеството на такива модели на поведение и подходи причинява прекъсвания и смущения за тях. Не трябва ли да се ограничават такива хора? В сериозни случаи не трябва ли те да бъдат премахнати или отлъчени? (Да, трябва.) Понякога това да се разчита единствено на силата на църковните водачи да ограничават злите хора може да бъде някак слабо, изолирано усилие — ако след като ясно видят сериозността на прекъсванията и смущенията, причинени от зли хора, и напълно разпознаят тяхната същност, братята и сестрите могат да се обединят с църковните водачи, за да спрат и ограничат такива зли хора, няма ли това да е по-ефективно? (Да.) Ако някой каже: „Ограничаването на злите хора е отговорност на водачите и работниците, тя няма нищо общо с нас, обикновените вярващи. Ние няма да се занимаваме с това! Злите хора се съревновават за статус с църковните водачи. Те се съревновават за статус с тези, които го имат. Ние нямаме статус. Те не се опитват да ни отнемат нищо. Във всеки случай това не ни засяга. Нека се съревновават, както си искат. Ако църковните водачи имат способността, те трябва да ги ограничат. В противен случай, трябва да ги оставят на мира. Какво общо има това с нас?“. Добра ли е тази гледна точка? (Не.) Защо не е добра? (Те не поддържат нормалния ред на църквата.) Казано с по-точни думи, за какво се отнася нормалният ред на църквата? Не се ли отнася за нормалния църковен живот? (Да.) Това включва нормален и подреден църковен живот — включва ядене и пиене на Божиите слова по подреден начин, което означава, че хората могат да четат Божието слово с молитва и да разговарят за него и да споделят лични преживявания в църковния живот, в който Светият Дух върши делото Си, Бог присъства и Бог напътства, и същевременно да получават просветление и напътствие от Светия Дух и да придобиват светлина. На това трябва да се наслаждават Божиите избраници в църковния живот. Ако някои хора разрушават

този нормален ред, тогава те трябва да бъдат спирани и ограничавани според принципите, и не трябва да бъдат толерирани. Това е отговорност и задължение не само на водачите и работниците, но също така е отговорност и задължение на всички, които разбират истината и които притежават проницателност. Разбира се, би било най-добре, ако водачите на църквата могат да оглавят тази работа, като разговарят с братята и сестрите за естеството на действията на тези хора, за това какъв тип хора са тези хора въз основа на проявленията им и как братята и сестрите трябва да разпознаят и да прозрат такива хора. Ако тези зли хора не бъдат ограничавани и всички братя и сестри бъдат смущавани, подвеждани и подмамени от тях, а църковните водачи се окажат изолирани вместо тези зли хора, тогава тази църква ще се парализира и неизбежно ще изпадне в хаос. Може ли нормалният църковен живот да продължи при такива обстоятелства? Ако не може да продължи, дали църковните събирания все пак ще бъдат плодотворни? Дали Божиите избраници все пак ще придобият нещо от тези събирания? Ако Божиите избраници не придобият нищо от тях, тогава дали тези събирания са благословени от Бог или Той ги ненавижда? Разбира се, Бог ги ненавижда. Събиранията без делото на Светия Дух и без Божието благословение вече не могат да се считат за църковен живот, а по-скоро се превръщат в срещи на социална група. Някой харесва ли безредния църковен живот? Дали е поучителен и полезен той за някого? (Не.) Ако през този период не си придобил нищо по отношение на навлизането ти в живота от нито едно събиране, тогава това време не е имало никаква стойност или значение за теб. Ти си пропилял това време. Не означава ли това, че твоето навлизане в живота е претърпяло загуба? (Да, така е.) Ако по време на събирането има зли хора, които се съревновават за статус, спорят и се карат с църковния водач, и в резултат на това в крайна сметка хората се чувстват неспокойни, а цялото събиране е пропито с мръсна атмосфера и е изпълнено с нечестивата енергия на Сатана, и ако освен обсъждането на теми за това кой е прав и кой греши, никой не идва пред Бог да се моли и да търси истината, и никой не действа според принципите, тогава след такова събиране вярата ти в Бог ще се увеличи ли, или ще намалее? Дали ще си разбрал и придобил повече, по отношение на истината, или умът ти ще се е разстроил от споровете, без да си придобил нищо? Понякога може да си мислиш: „Не разбирам защо хората вярват в Бог. Какъв е смисълът да се вярва в Бог? Как може тези хора да се държат по този начин? Все още ли са вярващи в Бог?“. Заради едно-единствено смущение от страна на сатани и зли дяволи сърцата на хората се разстройват и оборкват. Те смятат, че вярването в Бог е безсмислено, и не знаят каква е стойността на вярата в Бог, а умовете им се разсейват. Ако всеки може да е бдителен и особено чувствителен и категоричен по отношение на такива въпроси, вместо да е безчувствен и муден, когато злите хора често казват или вършат неща в църковния живот с цел да се съревновават за статус, повечето хора бързо ще осъзнаят, че

има проблем, който трябва да се разреши. Ще са способни бързо да разпознаят кой манипулира тези ситуации и какъв е техният нрав същност, бързо ще осъзнаят сериозността на проблема и ще са способни да спрат и да ограничат злите в кратък период от време, като ги изчистят от църквата и им попречат да продължат да смущават и възпират хората в църквата. Дали това няма да е полезно и поучително за повечето хора? (Да, така е.)

Ако се сблъскате със ситуации, в които зли хора се съревновават за статус, как ще се справите с тях? Какво е мнението на мнозинството? (Ще спрем това поведение.) Просто ще го спрете? Как ще го спрете? Ще им забраните ли да говорят, или ще кажете: „Не ни харесва това, което казваш, затова говори по-малко на следващите събирания!“? Това ще подейства ли? Ще те послушат ли? (Не.) И така, какво трябва да направиш? Трябва напълно да разобличиш и да разнищиш техните намерения, мотивации и природа същност според Божието слово, така че братята и сестрите да могат да разпознават такива хора и естеството на техните действия и да проявяват бдителност към тях, а не да бъдеш угодник и просто да чакаш водачите и работниците на църквата да разобличат злите хора, преди да заемеш позиция и да кажеш: „Те повече не бива да бъдат допускани на събиранията“. Добре ли е да бъдеш угодник? (Не е.) Когато се сблъскат с такива ситуации, повечето хора не предпочитат ли да избягват тези въпроси и да не се занимават с тях, вместо да се сблъскват с тези зли хора, за да могат да избегнат това да ги обидят и да им бъде неудобно да общуват с тях по-късно? Повечето хора не се ли придържат към това да бъдат угодници съгласно принципа за светските отношения? (Да.) Тогава това е проблем. Да предположим, че осемдесет процента от хората в една църква са угодници, и когато видят, че такива зли хора се съревновават за статус, превъзходство и позиции като водачи в църковния живот, никой не се изправя, за да ги спре или ограничи, а повечето от тях поддържат следното мнение: „Колкото по-малко неприятности, толкова по-добре. Не мога да си позволя да ги провокирам, така че не мога ли просто да ги избягвам? Просто ще ги избягвам и това е всичко. Нека се съревновават. Когато дойде времето, Бог ще ги накаже. Какво общо има това с мен!“. При тези обстоятелства може ли църковният живот все пак да бъде плодотворен? Повечето хора са мързеливи и зависими. Щом църковните водачи бъдат избрани, те смятат работата си за свършена и просто чакат църковните водачи да свършат всичко. Ако ги попиташ дали в тяхната църква са разпространявани книги с Божиите слова, дали е имало някакви прекъсвания и смущения на църковния живот, дали някой винаги бълва думи и доктрини или се съревновава с водачите за статус, те казват: „Църковните водачи знаят всичко за тези неща. Аз не знам нищо за тях и не е нужно да се занимавам с тях. Водачите ще се погрижат за това, когато му дойде времето“. Те не се интересуват и не питат за нищо, не са информирани за нищо и нито знаят, нито се интересуват от хората, събитията или нещата, които са

свързани с църковния живот и с които би трябвало да са запознати. Що се отнася до това, което тези зли хора, които се появяват в църквата, казват и правят, когато се съревновават за статус, както и за смущенията и пораженията, които причиняват на църковния живот, те са напълно безразлични към това и не се интересуват и не питат за тези неща. След като всичко свърши, ако ги попиташ дали са придобили някаква проницателност, дали могат да разпознават злите хора и какви са проявленията на злите хора, те не могат да кажат нищо друго освен: „Питайте църковните водачи, те знаят всичко“. Такъв човек не е ли роб? Той е роб, той е малодушен и безполезен и изживява едно подло съществуване. Ситуациите, в които злите хора се съревновават за статус, изискват проницателност, справяне и разрешаване. Това не е отговорност единствено на църковните водачи. Всички Божии избраници споделят тази отговорност. Повечето водачи разбират няколко истини повече от обикновения човек, бдителни са по отношение на тези въпроси и могат да видят целите и същността на действията на тези хора. Същевременно повечето хора трябва да си вземат и практически поуки и да израснат в проницателността си, както и да се обединят в съгласие с онези хора в църквата, които имат чувство за справедливост, разбират истината и се стремят към нея, за да предприемат подходящи действия срещу тези зли хора, които смущават и прекъсват църковния живот. Те трябва да ги изолират или да ги премахнат, вместо да стоят безучастно и просто да слушат малко общение, да разширят малко хоризонтите си и да имат известно осъзнаване по въпроса в сърцата си, когато се сблъскат с тези въпроси, а след това да считат работата си за свършена. Това е така, защото църковният живот не е нещо, което засяга само църковните водачи, и воденето на добър църковен живот и поддържането на нормалния ред на църковния живот не е отговорност само на църковните водачи — то изисква колективните усилия на всички, които се изправят, за да го поддържат.

Хората, които се съревновават за статус — типът, споменат в пети въпрос — често се появяват в църковния живот. Най-очевидното им проявление е съревноваването им за статус с църковните водачи, последвано от съревноваването за статус с онези сред братята и сестрите, които притежават добри заложби и които възприемат истината с относителна чистота, с онези, които имат духовно разбиране, и с онези, които разбират истините принципи, като често предизвикват тези хора. Тези хора често разговарят за някои чисти разбирания и за светлина в църковния живот, споделят някои лични преживявания, които са ценни и носят практическо разбиране. Това много помага и е поучително за братята и сестрите. След като чуят тяхното общение, братята и сестрите имат път, знаят как да практикуват и преживяват Божието слово и как да разрешават собствените си проблеми. Те се чувстват много благодарни за Божието напътствие и същевременно се възхищават и уважават тези, които имат чисто възприемане на истината и практически преживявания. Така те са склонни да ценят високо тези хора и да се

сближават с тях. Появата на тези положителни неща в църковния живот, които радват Бог, е това, което онези, които се съревновават за статус, най-малко искат да видят. Всеки път, когато видят някой да разговаря за практически преживявания, те се чувстват неспокойни, ревниви и им става особено неловко. В своята неловкост те показват поведение на предизвикване, пренебрежение и недоволство, като често пресмятат в сърцето си как да накарат онези, които имат практически преживявания и разбират истината, да изглеждат глупави, както и как да накарат братята и сестрите да видят техните недостатъци и пропуски, повече да не се отнасят с дълбоко уважение към тях и да не се приближават до тях. Ето защо на онези, които се съревновават за статус, им се налага да казват някои неща и да извършват някои действия. Те нападат и отхвърлят онези, които споделят свидетелства за преживяване, и онези, чието често общение за истината предоставя ресурс за навлизането в живота на братята и сестрите и го подпомага. Те често използват лостове за влияние над положителните герои и разобличават техните пропуски с цел да отдалечат Божиите избраници от всички, които често разговарят за истината и споделят свидетелства за преживяване. В обобщение, онези, които се съревновават за статус, са негативни характери, които проникват в църквата и играят ролята на слуги на Сатана.

Една сестра, която преди да повярва в Бог, беше допуснала грешки в интимните си отношения, се покая, след като стана вярваща, и никога повече не допусна такива грешки. Тя изпита особено разкаяние за миналите си прегрешения и затова се откри и разговаряше в общение с братята и сестрите. Каква е целта и какъв е принципът на откриването и общението? Те са да се насърчи взаимното разбиране и да се отстранят вътрешните препятствия между братята и сестрите. След като разберат истината, повечето братя и сестри могат да се открият и да разговарят за собствените си разкривания на поквара и минали прегрешения, като същевременно изразяват благодарност за Божието спасение и го възхваляват. Уместно ли е такова откриване и общение? (Да.) След като разберат истината, повечето братя и сестри са способни да се открият и да разговарят в общение по този начин. Това представлява ли проблем? (Не.) Съвсем нормално е хората да са допуснали някои грешки по отношение на интимните си отношения или в друго отношение, преди да повярват в Бог. Някои хора могат да говорят за тези грешки, докато други се крият и прикриват, и независимо от това как другите практикуват да се разкрият и изложат на показ, те самите не казват нищо. Вярват, че тези грешки са срамни тайни от миналото им, за които не могат да позволят на никого да узнае, за да не загубят репутацията, имиджа и положението си. Някои хора обаче възприемат нещата по различен начин. Те вярват, че след като са повярвали в Бог и са приели Божието спасение, сега трябва да се открият и да разговарят за миналите си прегрешения и погрешните пътища, по които са вървели, и да ги извадят на показ за разнищване, и че това са просто неща, през

които са преминали като покварени от Сатана хора. Сега те са способни да се открият, да се изложат на показ и да разговарят. Независимо дали става въпрос за обобщаване на миналото или за слагане на край, фактът, че тези хора могат да направят това, доказва какво е отношението им към практикуването на истината: те са готови да практикуват истината и имат решимостта да я практикуват. Как точно я практикува човек, зависи от неговото възприемане и решимост. Откриването и излагането на показ обаче определено не е грешка, а още по-малко е грях. Не бива да се използва като инструмент за влияние срещу някого, а още по-малко да се превръща в доказателство, което друг човек да използва, за да напада някого. Повечето хора могат да се отнасят правилно към този въпрос, т.е. тяхното възприемане за него е чисто и в съответствие с истините принципи. Злите хора обаче таят погрешни намерения. Те настояват да се възползват от неща за хората, за да им се присмиват, да си играят с тях и да ги съдят. Такива злодеяния са съвсем очевидни. Онези, които са способни да се изложат на показ, да се открият и да разговарят за своята поквара и за грешните пътища, по които са поели, притежават сърца, които са гладни и жадни за праведност в отношението им към истината и към Божиите слова. Следователно, докато четат Божиите слова, те несъзнателно придобиват някои практически разбирания и прозрения. Тези практически разбирания и прозрения им помагат да намерят пътя, по който да практикуват пред трудностите и безбройните ситуации, които се случват в живота им, което води до някакво истинско разбиране от преживяване на истината. Общението за тези истински разбирания за преживявания е поучително и полезно за другите. Братята и сестрите ще гледат на тези хора с възхищение и уважение и ще казват: „Твоите практически преживявания са наистина прекрасни. След като чух за тях, мога да бъда дълбоко съпричастен. Виждам, че твоят начин на практикуване е правилен и благословен от Бог. Аз също съм готов да се избавя от собствените си представи и предразсъдъци и да се откажа от обремененостите си. Искам да практикувам истината по прост начин и да получавам Божието просветление и напътствие като теб. Това е правилният път“. Тези проявления не са ли съвсем нормални? Не е ли съвсем редно между братята и сестрите да възникне такова взаимоотношение? Това е вид междуличностно взаимоотношение, което е различно от вида, който се среща сред онези, които не вярват в Бог. То е признато от Бог и е нещо, което Той желае да вижда. Само когато между братята и сестрите съществува такова нормално взаимоотношение, църковният живот може да бъде нормален. Винаги ще има обаче някои зли хора или такива със зли намерения, които се изправят, за да нападат, да очернят и да отхвърлят хората с практически преживявания, онези, които жадуват и са гладни за истината, и онези, които се възхищават и уважават хората с преживяване. Защо нападат тези хора? Тяхната цел не е нищо друго, освен да се съревновават за определен статус в църквата. Тъй като не обичат истината и не се стремят към нея, те се маскират

като хора, които се стремят към истината, като фабрикуват фалшиви преживявания, за да подведат всички и да придобият дълбокото им уважение. Това е използване на методите на Сатана за подвеждане и контролиране на хората, за да постигнат желания статус и власт. Такива инциденти се случват често в църквите навсякъде и са видими за всички. Ако откриете, че някои братя и сестри притежават част от истината реалност, могат да разговарят за истинско разбиране за преживяване на Божиите слова по време на събирания и са придобили похвалата на мнозина, но по някаква причина някои от тях ги нападат, отмъщават им и ги потапят в страдания, тогава трябва да сте нащрек и да разпознаете що за хора имат това поведение. Защо онези, които се стремят към истината, често са нападани и отхвърляни? Какво всъщност се случва в този случай? Това определено показва, че има проблем.

В църковния живот трябва да се обърне специално внимание на онези, които често намират кусури на водачите и работниците. Освен това някои хора често се подиграват, присмиват или нападат онези, които в относителна степен се стремят към истината и копнеят за Божиите слова. Тези негативни характери също трябва да бъдат внимателно наблюдавани и следени, за да се види какви ще бъдат следващите им действия. Ако някой може да разобличава недостатъците на църковните водачи или да напада хора, които притежават истината реалност без никаква основателна причина, докато участва в църковния живот, определено има проблем и причина за това. Със сигурност това не е без причина. Братята и сестрите трябва да обърнат сериозно внимание на такива хора, защото това не е маловажен въпрос. Понякога, след като току-що е чул свидетелство за практическо преживяване и е почувствал пълна наслада в сърцето си или след като току-що е придобил известна светлина и разбиране, човек все пак може да бъде хвърлен в смут от няколко подвеждащи думи, изречени от зли хора, и така да загуби всичко, което току-що е придобил. Точно когато човек е започнал да изгражда малко вяра, той бива смутен от зли хора и се връща към първоначалния си статус. Точно когато е започнал да изпитва малко жажда за истината и за Божието слово, заедно с известна решителност да практикува истината, той бива смутен от зли хора, губи сърце и мотивация и след това иска бързо да напусне това конфликтно място. Сериозни ли са тези последствия? Те са много сериозни. Така че ако в църквата има човек, който винаги започва спорове за нещо, което не отговаря на неговите желания, спори за това кой е прав, обсъжда кое е правилно и кое е грешно, и дори се надпреварва относно това кой е по-висш или по-нисш, то това е тревожен сигнал. Вижте каква роля играе той в църквата, какви последствия предизвиква и въз основа на това можете да прозрете каква е неговата природа същност.

В църковния живот има друг вид проявление на съревноваване за статус, който включва прекъсване и смущаване на църковния живот и на делото на църквата.

Например понякога, когато братята и сестрите разговарят за даден проблем заедно, в общението на всеки има някаква светлина. Колкото повече разговарят, толкова по-ясни и избистрени стават истините принципи и пътят към практикуването се разбира бързо. Някой обаче може внезапно да представи една „блестяща идея“, свое предложение, което да прекъсне потока на общението и да измести темата в друга посока, а основната тема на общението да остане незавършена. На пръв поглед не изглежда така сякаш той причинява смущение, още по-малко, че ограничава другите да разговарят за истината, но не е избрал подходящия момент за въвеждането на тази тема. Като въвежда нов въпрос за общение и обсъждане в критичен момент, в който се разговаря за истината с цел разрешаване на проблем, предишният въпрос се прекъсва, преди да бъде напълно решен. Не е ли това изоставяне на задачата на половината път? Не се ли забавя по този начин разрешаването на проблема? Не само че проблемът не е коригиран, но и разбирането на истината от хората се забавя. Дали хората с разум са склонни да постъпват така? Дали е пресилено да се каже, че подобни неща прекъсват и смущават църковния живот? Съвсем не мисля, че е така. Да се смущава подобно събиране, когато хората разговарят за истината, за да разрешат даден проблем — това не е ли умишлено прекъсване и смущаване на църковния живот? Ако някой винаги се намесва в критични моменти, когато се разговаря за истината, за да се разреши даден проблем, ако винаги се опитва да прекъсне нещата, тогава този проблем не е свързан с липсата на разум. Това е умишлено смущаване на събирането, докато се разговаря за истината, за да се разреши даден проблем, това чисто и просто е злодеянието на прекъсване и смущаване на църковния живот — само антихристите и злите хора правят това, само хората, които мразят истината, правят това. Независимо от контекста или от обстоятелствата, такива хора винаги трябва да пробутат своите „блестящи идеи“, винаги искат погледите да са вперени в тях, да бъдат в центъра на вниманието. Независимо колко решаваща и важна е темата, за която хората разговарят, те винаги трябва да се намесят, за да отклонят вниманието на хората и да бълват високопарни идеи, защото искат да изглеждат уникални. Само че какъв номер се опитват да пробутат? Дали не се съревновават за статус? Те искат да контролират ситуацията. Не искат хората да имат по-добро разбиране и по-голяма яснота за истината. Това, което ги интересува най-много, е да накарат всички да им обръщат внимание, да ги слушат и да им се подчиняват, и всички да правят това, което те казват. Това очевидно е съревноваване за статус. При някои хора, независимо от работата, която вършат, когато ги помолиш да разговарят за конкретни идеи и планове за осъществяване на нещо, както и конкретните стъпки за изпълнението му в детайли, те не могат да измислят нищо. Въпреки това обичат да бълват високопарни идеи, да изглеждат нестандартни и да правят нещо ново и ослепително. Независимо каква е конкретната ситуация, щом им хрумне нова

идея, те я представят като вдъхновена, прибързано я предлагат на другите да я приемат и да се съгласят с нея, без много да се замислят. Но когато накрая бъдат помолени да обсъдят конкретни пътища за практикуване, те стават безмълвни. Липсва им компетентност, но въпреки това искат да се изтъкнат, винаги се стремят да бъдат забелязани. Не са готови да бъдат втора цигулка. Не искат да бъдат един от многото обикновени последователи. Винаги се страхуват, че другите ще ги гледат отвисоко, и винаги искат да заявят своето присъствие. Затова винаги бълват високопарни идеи, за да бъдат забелязани. Как така го правят винаги? Когато им хрумне някаква идея, те сляпо я приемат за добра и достойна за практикуване, без да я обмислят или без тя да е узряла напълно. Когато прибързано представят тази идея, другите хора не я разбират и естествено задават някои въпроси. Неспособни да отговорят, те продължават да настояват, че мнението им е правилно и че всички трябва да го приемат. Що за нрав е това? До какви последствия ще доведе неоснователното им упорстване по отношение на собствените им възгледи? Полезно ли е то, или смущава делото на църквата? Полезно или вредно е за Божиите избраници? Те са способни да кажат това без никакво чувство за отговорност — каква е тяхната цел? Тя е просто да заявят своето присъствие. Страхуват се, че другите няма да узнаят, че имат такива „блестящи идеи“, че няма да узнаят, че притежават заложби, интелигентност и способности. Те се стремят към това признание, за да накарат мнозинството от хората да ги ценят високо. Какво се случва в крайна сметка? Те прибързано правят предложения и другите първоначално смятат, че те наистина имат някакви способности, нещо истинско. Но с течение на времето става ясно, че те са просто тъпаци, на които им липсват реални знания или умения, но винаги искат да имат последната дума. Това е съревноваване за статус. Без реални способности те все още искат да командват. Винаги бълват високопарни идеи, без да представят каквито и да било конкретни планове, и им липсва конкретен път на практикуване. Какви биха били последствията, ако на такива хора наистина се поверят задачи? Това със сигурност би довело до забавяне. След като не могат да постигнат нищо, защо винаги се стремят да се съревновават за статус, да държат властта? Те са просто тъпаци, на които им хлопа дъската. Казано по-елегантно, те са напълно лишени от разум. Сред невярващите има твърде много такива хора, които само приказват, без да действат. Повечето хора могат да разпознаят до известна степен този тип хора. Ако някой винаги бълва високопарни идеи и иска да изглежда новатор, хората трябва да бъдат предпазливи, за да не бъдат подведени от него. Ако наистина има човек с проницателни идеи, който може да представи и конкретен план, той е приемлив само ако е осъществим. Ако този човек бълва само високопарни идеи, без да представя конкретни планове, тогава хората трябва да се отнасят към него предпазливо. Трябва да се проведе общение, за да се определи дали има реалистичен път за неговите идеи или не. Ако мнозинството

счита, че идеята му е осъществима и има път за практикуване, тогава тя трябва да се тества за определен период, за да се види какви са резултатите, преди да се вземе решение.

За какъвто и аспект на истината да се разговаря в църквата или какъвто и проблем да разрешава тя, ще се показват всякакви хора. След продължително взаимодействие може да се види кой наистина обича и може да приеме истината и кои са тези, които прекъсват и смущават, без да се занимават с истинските задачи. Мислите ли, че онези, които обичат да бълват високопарни идеи и да представят нови идеи, могат да приемат истината и да поемат по правилния път на вярата в Бог? Мисля, че за тях не е лесно да го направят. Каква роля играят тези хора в църковния живот? Какви са последствията от това, че те често бълват високопарни идеи и не се занимават с истинските задачи? Това прекъсва и смущава църковния живот, както могат да видят повечето хора, и ако това продължи, то ще забави Божиите избраници да се стремят към истината и да навлязат в реалността. Макар че тези, които обичат да бълват високопарни идеи, не са непременно зли хора, последствията от техните действия са много вредни за навлизането в живота на Божиите избраници и същевременно действията им забавят и засягат делото на църквата. И така, как трябва да се разреши този проблем? Как трябва да се постъпва по подходящ начин с хората, които обичат да бълват високопарни идеи и да представят нови идеи? Първият метод е следният: ако им харесва да бълват високопарни идеи и винаги имат мнение, оставете ги първо да говорят, а след това проявете проницателност. Независимо за кого се отнася, всеки е свободен да говори и да изразява мнение. Никой не бива да ограничава това. На всеки, който наистина има идеи и мъдри прозрения, трябва да се позволи да ги изкаже и изясни, за да ги видят всички, а след това да се разговаря за тях и те да се обсъдят, за да се види дали са правилни, дали съответстват на истините принципи и дали има част, която може да бъде приета. Ако си заслужава да се научи нещо от нея и може да се извлече някаква полза от нея, това е добре. Ако след общение и обсъждане се установи, че това, което казват, няма никаква стойност и не е препоръчително, тогава то трябва да се изостави. Като се практикува по този начин, всички ще израснат в проницателността си. Винаги когато се появи нещо, всички ще знаят как да разсъждават по този въпрос и ще разбират по-добре различните хора. Такава практика е полезна за Божиите избраници и няма да внася смущение в делото на църквата. Този начин на практикуване е правилен. Вторият метод е следният: когато това, което се казва, няма никаква стойност и от него няма да се придобие никаква полза, дори да има общение и обсъждане по него, такива предложения трябва директно да се отхвърлят и няма нужда от никакво общение или обсъждане. Ако даден човек продължава да повдига такива безполезни въпроси и да дава такива „блестящи идеи“, от които Божиите избраници се отегчават и не желаят да слушат, такъв

човек не трябва ли да бъде ограничен? Най-добре би било да го посъветвате да прояви повече разум, да се въздържа да казва неща, които не бива да се казват, за да не засегне другите. Ако на този човек му липсва разум и той настоява да продължи да се държи по този начин, като причинява смущение в църковния живот и кара всички да се дразнят особено много, дори до степен на гняв, тогава той е зъл човек, който смущава църковния живот. С него трябва да се постъпи според принципите на Божия дом за изчистване на църквата — да бъде премахнат от църквата. Това е уместно. Кажете Ми, какъв тип хора са повечето от онези, които обичат да бълват високопарни идеи? Дали са от типа, който се стреми към истината? Искрено ли отдават всичко на Бог? Със сигурност не. Тогава каква цел и намерение имат, когато предизвикват такива смущения в църковния живот? Това изисква проницателност. Ако всеки вече има достатъчно разбиране за такива хора и знае, че им липсват интелект, заложби и разум — че те са просто тъпаци — най-подходящият начин да се справи с тях, когато те изразяват своите „блестящи идеи“, е да ги спре и да ги ограничи, като ги накара да млъкнат. Ако те настояват да говорят, да предизвикват смущения в църковния живот, тогава трябва да бъдат премахнати от църквата, за да се предотвратят по-нататъшни неприятности. Някои казват: „Това не унищожава ли шансовете им да бъдат спасени?“. Погрешно е да се каже това. Може ли Бог да спаси такива хора? Могат ли хора с такъв нрав да приемат истината? Могат ли те да постигнат спасение, без изобщо да приемат истината? Не е ли изключително глупаво и невежо да не си способен дори да прозреш такива въпроси? Независимо от това, онези, които често предизвикват смущения в църковния живот, са зли хора и Бог не ги спасява. Да държиш в църквата човек, когото Бог не спасява, не е ли това умишлено нанасяне на вреда на Божиите избраници? Истински любящ ли е този, който съжалява такива зли хора? Мисля, че не. Неговата любов е фалшива. Истината е, че те възнамеряват да навредят на Божиите избраници. Затова Божиите избраници трябва да бъдат бдителни спрямо всеки, който защитава злите хора, да не се подвеждат по дяволските им приказки. Някои хора, които обичат да бълват високопарни идеи, макар че не изглеждат зли и не извършват очевидни злодеяния, могат да причинят смущения в църковния живот с това, че винаги бълват високопарните си идеи. Най-малкото тези хора са объркани. Какво мислите, могат ли объркани хора да бъдат спасени? Със сигурност не. Ако объркани хора постоянно смущават църковния живот, те също трябва да бъдат премахнати от църквата. Объркани хора не приемат истината, те са непоправимо непокавайващи се и техният край е същият като на злите хора. Независимо дали са зли или объркани, ако често прекъсват и смущават църковния живот, ако не се вслушват в съветите и говорят безконтролно като развален грамофон, който не може да спре, не е ли това признак за ненормален разум? Какви биха били последствията, ако такива объркани хора продължават да смущават църквата по този начин в дългосрочен план? Нещо

повече, могат ли те наистина да се покаят? Спасява ли Бог такива объркани хора с ненормален разум? След като тези въпроси бъдат осмислени задълбочено, ще стане ясно как правилно да се постъпва с такива хора. Объркаите хора със сигурност не обичат истината и истината е недостъпна за тях. Объркаите хора не могат да разбират човешкия език. Може да се каже, че на объркаите хора им липсва нормална човешка природа и че те са полуневменяеми — всъщност те са просто безполезни. Могат ли объркаите хора да служат добре? Определено може да се каже, че те дори не са способни да служат по начин, който отговаря на критериите, защото разумът им е нездрав. Те са хора, които не разбират абсолютно нищо. Ако някой иска да прояви любов към объркаите хора, нека подкрепи объркаите хора. Отношението на Божия дом към объркаите хора е, че те трябва да бъдат премахнати. Всеки, който изобщо не приема истината, всеки, който не изпълнява искрено дълга си, а винаги го изпълнява нехайно, трябва да бъде ограничен, ако често причинява смущения в църковния живот. Ако някои от тях изпитват съжаление и са готови да се покаят, трябва да им се даде такава възможност. Онези, чиято същност не може да бъде прозряна, трябва временно да бъдат държани в църквата, за да могат Божиите избраници да ги надзиравт, да ги наблюдават и да израстват в проницателността си. Ако има такива, които постоянно прекъсват и смущават и, въпреки че са кастрени, твърдо отказват да се покаят, продължават да се съревновават за слава и придобивки, да нападат и отхвърлят положителните характери — по-специално да нападат онези, които се стремят към истината и които могат да споделят свидетелства за преживяване, и онези, които искрено отдават всичко на Бог и изпълняват дълга си — тогава тези хора са зли хора и антихристи, те са неверници. Не става въпрос такива хора само да бъдат спирани и ограничавани. Те трябва незабавно да бъдат премахнати от църквата, за да се предотвратят бъдещи неприятности. Този начин на практикуване е напълно в съгласие с Божиите намерения.

Това са в общи линии различните проявления на съревноваването за статус — от незначителни до сериозни. Незначителните проявления се отнасят главно до осмиване на водачи и работници с груби думи, издребняване и нападане на инициативността на водачите и работниците с цел да бъдат унищожени и дискредитирани. Най-сериозните проявления са директното противопоставяне на водачите и работниците по открит начин, намирането на неща, които да бъдат използвани срещу тях, осъждането, заклеймяването, нападането и отхвърлянето, а след това и изолирането и принуждаването им да признаят вината си и да подадат оставка, за да заемат статуса им. Това са най-сериозните проблеми на прекъсването и смущаването, които възникват в църковния живот. Онези, които открито и шумно протестират срещу водачите или работниците и се съревновават с тях за статус, са хората, които смущават делото на църквата и се съпротивляват на Бог, те са зли хора и антихристи и трябва не само да бъдат спирани и

ограничавани — ако ситуацията е сериозна и е необходимо да бъдат премахнати или отлъчени, тогава с тях трябва да се постъпва според принципите. Има и друго проявление на съревноваването за статус: отхвърлянето и нападането на хора в църквата, които се стремят в по-голяма степен към истината. Тъй като хората, които се стремят към истината, имат чисто възприемане, имат преживяване и истинско познание за Божиите слова и често разговарят за истината, за да разрешат проблеми между братята и сестрите, и по този начин поучават Божиите избраници и постепенно придобиват престиж в църквата, тези зли хора и антихристи им завиждат и ги предизвикват, отхвърлят ги и ги нападат. Всяко поведение, което включва нападане или отхвърляне на хора, които се стремят към истината, пряко представлява прекъсване и смущаване на църковния живот. Някои хора може и да не се прицелват директно в църковните водачи, но изпитват особена антипатия и презрение към хората в църквата, които разбират истината и имат практически преживявания. Те също така отхвърлят и потискат такива хора, като често им се подиграват и присмиват, дори им залагат капани и плетат кроежи срещу тях, и т.н. Въпреки че по своето естество и обстоятелства подобни проблеми не са толкова сериозни, колкото съревноваването с църковните водачи за статус, те също представляват прекъсвания и смущения на църковния живот и трябва да бъдат спрени и ограничени. Ако мнозинството от братята и сестрите в църквата бъдат засегнати и често изпадат в негативизъм и слабост — ако проблемите водят до такива последствия, тогава те представляват прекъсвания и смущения. Този тип зли хора, които създават прекъсвания и смущения, трябва не просто да бъдат ограничавани, а да бъдат изпращани в група „Бе“ за изолация и размисъл или да бъдат премахвани. Онези, които участват в действия, чието естество е да предизвикват прекъсвания и смущения, са хора, които обичайно извършват зло. Трябва да се прави разграничение между злите хора, които често извършват зло, и онези, които от време на време извършват зло, по отношение на начина, по който да се отнасят към тях. Онези, които извършват многобройни злини, са антихристи. Онези, които от време на време вършат зло, са с лоша човешка природа. Ако двама души от време на време се карат или влизат в спорове поради несъвместимите си индивидуалности или поради това, че имат различни възгледи, когато вършат нещо, или поради това, че имат различен начин на говорене, но църковният живот не е засегнат, тогава това няма естество на причиняване на прекъсвания и смущения. То е нещо различно от това злите хора да прекъсват и смущават църковния живот. Всички неща, които имат естество на причиняване на прекъсвания и смущения на църковния живот, за които говорихме, са проявления на злодеяние от страна на злите хора. Когато злите хора извършват зло, то е нещо обичайно. Това, което злите хора мразят най-много, са хората, които се стремят към истината. Когато видят, че някой, който се стреми към истината, е способен да сподели собственото си свидетелство за преживяване и

по този начин да придобие особеното възхищение на другите, те стават завистливи, ненавистни и очите им горят от ярост. Всеки, който се самоанализира и опознае себе си, всеки, който сподели своите практически преживявания, и всеки, който свидетелства за Бог, се сблъсква с подигравките, очернянето, потисничеството, отхвърлянето, осъждането и дори преследването на тези зли хора. Те обичайно действат по този начин. Не допускат никой да е по-добър от тях, не понасят да виждат хора, които са по-добри от тях. Когато видят някой, който е по-добър от тях, те завиждат, ядосват се, разпалват се и мислят как да му навредят и да го измъчват. Такива хора вече са причинили сериозно прекъсване и смущение на църковния живот и на реда в църквата и водачите и работниците трябва да обединят усилията си с братята и сестрите, за да разобличат, спрат и ограничат такива хора. Ако не е възможно да ги ограничат и те не се покаят или не променят посоката си, след като с тях е разговаряно за истината, тогава те са зли хора и злите хора трябва да бъдат оценявани и с тях да се отнасят според принципите на Божия дом за изчистване на църквата. Ако посредством общение водачите и работниците постигнат съгласие и определят, че нещо е равносилно на смущаване на църквата от зъл човек, тогава въпросът трябва да бъде разгледан според истините принципи: този човек трябва да бъде премахнат от църквата. Не трябва да има повече търпимост към такива зли хора, които смущават църковния живот. Ако за водачите и работниците е ясно, че някой зъл човек причинява смущение, и въпреки това те продължават да се преструват на невежи и да толерират злия човек, който върши зло и причинява смущение, тогава те не изпълняват отговорностите си към братята и сестрите и не са предани към Бог и Божието поръчение.

Някои хора може да изглеждат добре, ако се съди по външния им вид, но в действителност техният коефициент на интелигентност е като на тъпак. Те говорят и действат, без да разбират кое е правилно, и им липсва рационалността на нормалната човешка природа. Такива хора освен това обичат да се съревновават за статус и репутация, да се борят да имат последната дума и да се състезават за дълбокото уважение на другите. В църковния живот те често предлагат привидно валидни, но всъщност погрешни възгледи и аргументи, за да привлекат вниманието и да спечелят дълбокото уважение на мнозинството от другите хора, като смущават мислите на хората, смущават правилното им възприемане и познаване на Божиите слова и нарушават положителното им разбиране за всичко. Когато другите разговарят за Божиите слова и за своите чисти разбирания, тези хора често изскачат като шутове, за да заявят собственото си присъствие и да привлекат вниманието на всички, и винаги искат да покажат на братята и сестрите, че знаят един-два трика, че са ерудирани, че са много знаещи и учени и т.н. Макар че все още нямат ясни цели по отношение на това в кой водач да се прицелят или за коя позиция на водач да се съревновават, техните желания и амбиции са

толкова големи, че думите и действията им са предизвикали смущения в църковния живот, затова те също трябва да бъдат ограничени според сериозността на ситуацията и естеството ѝ. Най-добре би било първо да се разговаря с тях за истината, за да бъдат напътствани правилно и да им се даде насока за техните постъпки, да им се даде възможност да направят обрат и да разберат как да водят нормален църковен живот, как да взаимодействат с другите, как да останат на правилното си място и как да бъдат разумни. Ако това се дължи на младата им възраст, на невежеството им и на младежкото им високомерие и ако те са се покаяли след многократни общения, като са осъзнали, че предишните им действия са били неправилни, срамни и отвратителни за всички и са им донесли неприятности, и ако са изразили своите извинения и покаяние за това, тогава не е необходимо да им се държи сметка — на тях просто може да им се помогне с любов. Ако обаче грешните им действия, които са смутили всички, не са се дължали на младежко високомерие или на неразбиране на истината, а по-скоро са били продиктувани от скрити мотиви, и ако те продължат с поведението си, въпреки многократните опити да бъдат разубедени, и ако освен това са били кастрени и братята и сестрите са разговаряли с тях относно сериозността на този въпрос — предлагано им е общение и помощ както в негативен, така и в позитивен аспект — и въпреки това те все още не могат да разпознаят собствената си природа същност, не могат да видят смущението, което тези действия причиняват на другите, и тежките им последствия, и продължават да създават смущения и прекъсвания, като извършват същите действия винаги, когато имат такава възможност, то в този случай се изискват по-строги мерки. Ако при достатъчно възможности за покаяние те изобщо не се самоанализират и не се опитват да опознаят себе си, и независимо от начина, по който се разговаря с тях за истината, те не разбират, нито знаят как да действат рационално и в съответствие с принципите, а вместо това упорито се вкопчват в собствения си начин на вършене на нещата, тогава с тези хора има проблем. Най-малкото от рационална гледна точка на тях им липсва разумът на нормален човек. Това е погледнато на повърхността. Ако се погледне през призмата на същността, независимо от начина, по който се разговаря с тях, те не могат да осъзнаят сериозността на проблема, нито да намерят своето правилно място, нито да приемат общение и помощ, или да се опитат да практикуват съгласно пътя, за който братята и сестрите разговарят с тях — ако не могат да постигнат дори тези неща, тогава проблемът им не е просто липса на разум, а е проблем на тяхната човешка природа. Макар да изглежда, че неволно предизвикват прекъсвания и смущения, тези деяния определено не са без умисъл, а по-скоро се извършват с цел и мотиви. Като оставим настрана какви биха могли да бъдат мотивите или целите на тези хора, ако това, което те казват и правят, сериозно прекъсва и смущава навлизането в живота на братята и сестрите, както и църковния живот, и води до

това, че много хора не придобиват нищо от църковния живот до степен, в която другите не желаят да се събират само защото те присъстват, или когато говорят, хората се отвръщат и искат да си тръгнат, тогава естеството на този проблем става сериозно. Как трябва да се постъпва с такива хора? Ако те все още упорстват да правят тези неща, макар че многократно им е предлагано общение и помощ и са им давани възможности да се покаят, тогава проблематична е тяхната природа същност. Те не са хора, които искрено вярват в Бог и които могат да приемат истината, а имат някакви други планове. Ако погледнем тяхната природа същност, прекъсванията и смущенията, които причиняват в църковния живот, определено не са непреднамерени, а по-скоро тези хора имат цел и мотиви. Ако на такива хора се дадат още възможности, справедливо ли е това спрямо Божиите избраници, които живеят нормално в църквата? (Не.) Проблемът с такива хора вече е разкрит в тази степен. Ако все още им се дават възможности в очакване на тяхното покаяние, в резултат на което те в крайна сметка извършат още повече зло, което води още повече хора към негативизъм, слабост и липса на изход, тогава кой ще компенсира тази загуба? Ето защо, ако на тези хора е било предложено общение и любяща помощ или са били предприети действия за спирането и ограничаването им, но те все още не променят старите си привички и упорстват с първоначалното си поведение, тогава с тях трябва да се постъпва според принципите: в леките случаи те трябва да бъдат изолирани, а в сериозните случаи — да бъдат премахнати от църквата. Как ви се струва този принцип? Нима става въпрос за безмилостно пребиване на някого, без да му се даде възможност да се покае? Или за произволно вземане на решение, без да се прояви каквато и да е проницателност и без да се разбере ясно каква е истинската му природа същност? (Не.) Ако въпреки че са им предложени общение и помощ и са им дадени възможности да се покаят, начинът на действие и нравът на тези хора изобщо не са се променили и те не се покайват, а си остават такива, каквито са били преди — с единствената разлика, че това, което преди са вършили открито и видимо, сега го вършат тайно и скрито, но смущението и прекъсването остават същите — тогава църквата не може повече да ги задържи. Такива хора не са членове на Божия дом. Те не са Божии овце. Тяхното присъствие в Божия дом е единствено с цел да предизвикват смущения и прекъсвания и те са слуги на Сатана, а не братя и сестри. Ако винаги се отнасяш към тях като към братя и сестри, ако постоянно ги подкрепяш и им помагаш, и разговаряш с тях за истината, и в крайна сметка това води до загуба на много усилия, без да даде никакъв плод, това не е ли глупаво? Това е повече от глупаво. То е глупаво, напълно глупаво!

Ако се разглежда естеството на проблемите, различните проявления, типовете хора, събития и неща, които се впускат в съревноваването за статус, могат да бъдат категоризирани основно в тези три типа. Съревноваването за статус е често срещан проблем в църковния живот, който се появява в различни групи хора и в

различни аспекти на църковния живот. Що се отнася до онези, които се съревновават за статус, в леките случаи трябва да им се предложи достатъчно общение за истината, за да получат подкрепа и подпомагане, така че да могат да разберат истината, и да им се даде възможност да се покаят. Ако случаят е сериозен, те трябва да бъдат внимателно наблюдавани, и щом се установи, че говорят или действат, за да постигнат определен мотив или определена цел, трябва незабавно да бъдат спирани и ограничавани. Ако случаят е още по-сериозен, с тях трябва да се постъпва и да се действа според църковните принципи за премахване и отлъчване на хора. Това е отговорността, която водачите и работниците трябва да изпълнят, когато тези хора, събития и неща, свързани със съревноваването за статус, се появят в църковния живот. Разбира се, това изисква и всички братя и сестри да се активизират и да сътрудничат на водачите и работниците в тази работа, като съвместно ограничават различните модели на поведение и действия на злите хора, които причиняват прекъсване и смущение, така че да гарантират, че в църковния живот няма да има повече прекъсване и смущение от страна на злите хора, като се стремят да гарантират, че всяко събитие на църковния живот е просветлено от Светия Дух, изпълнено е с мир и радост, с Божието присъствие, и има Божията благословия и напътствие, както и да гарантират, че всяко събиране е време на наслада и придобивки. Това е най-добрият вид църковен живот, този, който Бог желае да види. Предприемането на тази работа е относително сложно за водачите и работниците, тъй като включва междуличностни взаимоотношения, включва репутацията и интересите на хората, а също и нивото на разбиране на истината от хората, което я прави малко по-предизвикателна. Когато възникнат проблеми обаче, не ги избягвайте и не омаловажавайте големите проблеми, все едно са малки, и в крайна сметка не ги оставяйте да останат неразрешени. Нито трябва да се справяте с тях с помощта на философии за светски отношения и да си затваряте очите за тях. Дори нещо повече, не бъдете угодници, а по-скоро се отнасяйте към различните типове хора, които се съревновават за статус, според истините принципи. Ясно ли е това общение? (Да.) Тогава с това приключва нашето общение по пети въпрос.

VI. Поддържане на непристойни взаимоотношения

Шестият проблем, който прекъсва и смущава Божието дело и нормалния ред в църквата, е поддържането на непристойни взаимоотношения. Щом хората влизат в контакт и могат да се събират, ще има общностен живот и от това ще възникват различни взаимоотношения. И така, кои от тези взаимоотношения са благопристойни и кои са непристойни? Нека първо да поговорим за това какво представляват благопристойните взаимоотношения, а след това да разговаряме за непристойните. Когато братята и сестрите се срещат и се поздравяват, те могат да си кажат такива неща като: „Как си напоследък? В добро здраве ли си? Детето

ти започва ли гимназия следващата година? Как върви бизнесът на съпруга ти?“. Такъв взаимен поздрав счита ли се за благопристойно взаимоотношение? (Да.) Защо казвате това? Защото когато двама души, които не са се виждали дълго време, случайно се съберат, това да си кажат няколко думи за поздрав, е най-елементарният етикет, както и най-основната проява на загриженост и поздрав. Това са все думи, действия и уместни теми, които хората повдигат в рамките на нормалната човешка природа. Ако се съди по разговора им до момента, очевидно е, че взаимоотношението им е съвсем благопристойно. Диалогът им се основава както на етикета, така и на нормалната човешка природа, и въз основа на тези две точки може да се определи, че взаимоотношението между двамата разговарящи е благопристойно, че представлява нормално междуличностно взаимоотношение. Ако двама души се познават много добре, но когато се срещнат, и двамата се мръщят и не си говорят, а когато се погледнат, в погледа им се чете враждебност, нормално ли е това взаимоотношение? (Не е.) Защо не е нормално? Как точно трябва да се определи то? Когато двама души се срещнат, но нито един от тях не поздравява другия и дори не казва „здрасти“, още по-малко участва в нормален разговор и диалог, очевидно е, че техните проявления не отразяват това, което се очаква от нормалната човешка природа. Взаимоотношението им не е нормално междуличностно взаимоотношение. То е донякъде изкривено, но все пак не представлява непристойно взаимоотношение, все още има някаква разлика между тях. Като цяло, ако взаимоотношенията между хората са поставени на основата на нормалната човешка природа, така че хората могат да си взаимодействат и да се свързват нормално и съгласно принципите, могат да си помагат, да се подкрепят и да си предоставят ресурс един на друг, всичко това е показателно за благопристойни взаимоотношения между хората. Това означава, че въпросите се решават по делови начин, че не се участва в сделки, че липсват преплетени интереси, и още повече че липсва омраза, а действията не са обусловени от плътски желания. Всичко това попада в обхвата на благопристойните взаимоотношения. Не е ли доста широк този обхват? Нормалните междуличностни взаимоотношения включват диалог и общуване в рамките на нормалната човешка природа, взаимодействие и свързване с други хора и съвместна работа въз основа на съвестта и разума на нормалната човешка природа. На по-високо ниво тя включва взаимодействие и свързване съгласно истините принципи. Това е общо определение на благопристойните междуличностни взаимоотношения между хората. Поздравът при среща е най-нормалната форма на взаимодействие. Да можеш да поздравяваш и да разговаряш нормално с другия, без да си придаваш важност, без да предполагаш обич, когато няма такава, без да се държиш надменно, да можеш да говориш, без да потискаш другите или да се превъзнасяш, да говориш и да общуваш нормално — по този начин трябва да говорят и общуват онези, които притежават нормална човешка природа, и това е основният начин на

взаимодействие в рамките на нормалните междуличностни взаимоотношения. Божиите избраници трябва най-малкото да притежават съвест и разум и да взаимодействат, да се сдружават и да работят заедно с другите според принципите и критериите, които Бог изисква от хората. Това е най-добрият подход. Това може да удовлетвори Бог. И така, кои истини принципи изисква Бог? Хората да проявяват разбиране към другите, когато са слаби и негативни, да се съобразяват с болката и трудностите им и след това да ги питат за тези неща, да им предлагат помощ и подкрепа и да им четат Божиите слова, за да им помогнат да разрешат проблемите си, като им дадат възможност да разберат Божиите намерения и да преодолеят слабостта си и като ги доведат пред Бог. Дали този начин на практикуване не съответства на принципите? Подобно практикуване е в съответствие с истините принципи. Естествено подобни взаимоотношения още повече отговарят на истините принципи. Ако видиш, че хората умишлено смущават и прекъсват или умишлено изпълняват дълга си нехайно, и ако си способен да им го посочиш, да ги порицаеш и да им помогнеш според принципите, то това съответства на истините принципи. Ако си затваряш очите или извиняваш поведението им и ги прикриваш и дори стигаш дотам, че им казваш хубави думи на похвала и одобрение, то подобен начин на общуване с хората и такъв подход за справяне с въпроси и решаване на проблеми очевидно противоречат на истините принципи и не се основават на Божиите слова. И така, тези начини на взаимодействие с хората и справяне с проблемите очевидно са неправилни и това никак не е лесно да се открие, ако те не се разнищят и разпознаят според Божиите слова. Хората, които не разбират истината, едва ли ще разпознаят тези проблеми, а дори да признаят, че това са проблеми, няма да им е лесно да ги разрешат. Често сме казвали, че цялото покварено човечество живее според нрава на Сатана и тези проявления са доказателство за това. Сега, виждате ли го ясно?

Основният акцент в нашето общение днес е да разобличим проявленията на четири вида непристойни взаимоотношения, които причиняват прекъсвания и смущения на църковния живот. Кои са тези хора, които поддържат непристойни взаимоотношения в рамките на църквата? Какво точно представлява едно непристойно взаимоотношение? Какви проблеми са свързани с поддържането на непристойни взаимоотношения? Тъй като основната тема на общението ни включва различни хора, събития и неща, които прекъсват и смущават Божието дело и нормалния ред в църквата, това обсъждане на непристойните взаимоотношения се ограничава до онези, които причиняват прекъсвания и смущения на църковния живот. Няма да поставяме безразборно под общ знаменател всички видове непристойни взаимоотношения и да се занимаваме с въпросите извън църковния живот. Трябва да възприемете този въпрос в чист вид, без отклонения. И така, когато става въпрос за поддържане на непристойни взаимоотношения, кои въпроси и кои взаимоотношения между хората са непристойни? Кои непристойни взаимоотношения

причиняват прекъсвания и смущения в църковния живот и сред повечето хора? Струва ли си да се разговаря за тези въпроси? (Да.) Това са въпроси, които трябва да бъдат ясно разгледани в нашето общение.

А. Непристойни взаимоотношения между половете

Кой е най-често срещаният, лесно разбираем и лесно окачествяван вид непристойно взаимоотношение в църковния живот? (Взаимоотношенията между половете.) Това е първият аспект, за който хората се сещат, когато мислят за непристойни взаимоотношения. Когато са в група, някои хора винаги флиртуват с противоположния пол. Правят подканящи жестове и физиономии, говорят по особено изразителен начин и обичат да се перчат. Ако използваме един неуместен термин, това е парадиране със сексуалността им. Обичат да изглеждат остроумни, забавни, романтични, кавалерски, героични, харизматични и учени пред противоположния пол, наред с други качества. Особено обичат да се перчат. Защо се перчат? Не за да се съревновават за статус, а за да привлекат противоположния пол. Колкото повече представители на противоположния пол им обръщат внимание, като им хвърлят възхитени, благоговеещи и обожаващи погледи, толкова по-развълнувани и заредени с енергия стават те. Тъй като прекарват повече време в участие в църковния живот и влизат в контакт с повече хора, те се насочват към няколко човека, флиртуват и разменят погледи с някои представители на противоположния пол, често говорят по провокативен начин, дори с намек за сексуален тормоз. Благопристоен ли е този вид взаимоотношение между хората? (Не.) Това представлява поддържане на непристойни взаимоотношения. Такива хора дори използват времето на събиранията, за да се перчат, и говорят така, че да изглеждат особено остроумни и очарователни пред човека, когото харесват или от когото се интересуват, правят подканящи жестове и пускат подканящи погледи, имат победоносно и възбудено изражение, дори вървят наперено, и всичко това с каква цел? Да съблазнят противоположния пол и да го въвлекат в непристойно взаимоотношение. Макар че много братя и сестри са отвратени от това и въпреки многобройните предупреждения от околните, те пак не спират и упорито продължават безразсъдното си съблазняване. Ако подобни непристойни взаимоотношения включват само двама души, които флиртуват помежду си извън църковния живот и не оказват влияние върху църковния живот или работата на църквата, тогава въпросът може да бъде оставен настрана за момента. Ако обаче онези, които поддържат непристойни взаимоотношения, обичайно участват в такива модели на поведение в църковния живот и причиняват смущения на другите, те трябва да бъдат предупредени и ограничени. Ако останат непоправими, въпреки многократните увещания, и вече сериозно са смутили църковния живот, те трябва да бъдат премахнати от църквата чрез гласуване на Божиите избраници. Уместен ли е този подход? (Да.) Ако става въпрос само за

млади хора, които ходят на нормални романтични срещи, те трябва да бъдат дискретни и по време на събиранията, за да не засегнат другите. Църквата е място за поклонение пред Бог, за четене на Божиите слова с молитва и за водене на църковен живот. Личните чувства не бива да се внасят в църковния живот, за да не смущават другите. Ако това причинява смущения на другите, ако влияе на настроението им по време на събиранията, ако оказва въздействие върху четенето им на Божиите слова и на тяхното разбиране и познаване на Божиите слова, като разсейва и смущава повече хора, тогава такова взаимоотношение се окачествява като непристойно взаимоотношение. Дори обичайните романтични срещи, ако причиняват смущение на другите, ще бъдат окачествени като непристойни взаимоотношения, да не говорим за съблазняването на противоположния пол извън такива срещи. Следователно, ако някой поддържа непристойни взаимоотношения в рамките на църковния живот, това не бива мълчаливо да му се позволява или към него да се проявява снизхождение, а то трябва да бъде посрещано с предупреждения, ограничения и дори с премахване съгласно принципите. Това е работа, която водачите и работниците трябва да свършат. Ако се установи, че някой поддържа непристойни взаимоотношения и е причинил смущения на повечето хора в църквата, а присъствието му кара другите да се разсейват и да бъдат завладени от похотливи мисли, дори води до разпадане на семейства и кара някои новоповярвали да изгубят интерес към събиранията, към четенето на Божиите слова или дори към самата вяра, като вместо това се влюбват все повече в човека, когото обожават, искат да избягат с него и да изживеят дните си заедно, и изоставят вярата си — ако сериозността на ситуацията е стигнала до такава степен и въпреки това водачите и работниците не я приемат на сериозно, като си мислят, че това е просто проява на човешка похот, че не е нищо съществено и че е нещо, което всички обикновени хора правят, ако не признават сериозността на проблема или още по-малко осъзнават докъде може да се развие той, а по-скоро го пренебрегват, ако са особено безчувствени и глупави в реакцията си на подобни въпроси, което в крайна сметка оказва неблагоприятни последствия за мнозинството в църквата — тогава естеството на тези инциденти представлява сериозни прекъсвания и смущения. Защо казвам, че това представлява сериозни прекъсвания и смущения? Защото тези инциденти смущават църковния живот и вредят на нормалния ред на църковния живот. Затова, щом такива хора се появят в църквата, те трябва да бъдат ограничавани, независимо от техния брой, като се осигури разглеждането на всеки случай, а ако ситуацията е сериозна, те трябва да бъдат изолирани. Ако изолацията не даде резултат и те продължават да съблазняват противоположния пол, да смущават църковния живот и да вредят на нормалния ред в църквата, тогава трябва да бъдат премахнати от църквата съгласно принципите. Уместен ли е този подход? (Да.) Въздействието на тези въпроси върху църковния живот и върху делото на църквата е изключително пагубно. Те са близки до чума и трябва да бъдат изкоренени.

Всеки, който е склонен да съблазнява противоположния пол, го прави навсякъде, където отиде, и неуморно проявява такива модели на поведение. Неговите мишени за съблазняване и тормоз често са млади и привлекателни хора, но понякога включват и хора на средна възраст — такъв човек активно търси възможности да съблазни всеки, който му се струва привлекателен. Ако възнамерява да съблазнява другите, някои хора не могат да устоят на съблазънта и биват въвлечени, което лесно води до непристойни взаимоотношения. Тъй като духовният ръст на хората е твърде малък и им липсва истинска вяра в Бог, както и разбиране на истината, как те биха могли да преодолеят тези изкушения и да се съпротивляват на подобни съблазни? Духовният ръст на хората е твърде малък. Те са особено слаби и безсилни, когато се сблъскат с тези изкушения и съблазни. Трудно им е да останат незасегнати. Имаше един мъж водач, който се опитваше да съблазни всяка красива жена, която видеше. Понякога не му беше достатъчно да съблазни само една — той можеше да съблазни три или четири жени, като ги пленяваше до такава степен, че те губеха апетита си, не можеха да спят и дори губеха желание да изпълняват дълга си. Такъв беше „чарът“ на този мъж. Ако той просто беше взаимодействал нормално с хората, без да се опитва умишлено да ги съблазнява, влиянието му нямаше да бъде толкова голямо. Едва когато умишлено започна да играе представления и да съблазнява другите, все повече хора се хванаха на въдицата, с което броят на непристойните взаимоотношения на съблазнените от него се увеличи. Хората ставаха безсилни да се съпротивляват и се поддаваха на тези изкушения. Това беше „чарът“ на похотта. Това, което той правеше, създаваше изкушения, съблазни и смущения и за двете страни. Един мъж, който съблазняваше няколко жени едновременно — дали сърцето му беше объркано, или какво? На коя жена първо да обърне внимание, коя да задоволи първо — нямаше ли да се изтощи психически? (Да.) Ако беше толкова изтощително, защо продължи да се държи така? Това е нечестивост. Такъв тип същество беше той, такава беше природата му. Щом жертвите са съблазнени и изпаднат в изкушение, дали им е лесно да избягат от изкушението? Веднъж попаднали в изкушение, трудно ще се измъкнат. Дали ядат, спят, ходят, изпълняват дълг — каквото и да правят, умовете им са изпълнени с мисли за този човек, сърцата им са обсебени от този човек. Такива смущения са изключително сериозни! Това, което следва, е постоянно мислене за това как да се харесат на този човек, как да се хвърлят в обятията му, как да го спечелят, как да го завладеят напълно, как да се състезават и да се борят с други съперници. Не са ли това последствията от смущенията? Лесно ли е да се избяга от такова състояние? (Не е лесно.) Последствията стават сериозни. Може ли все пак в този момент сърцето на човек да е притихнало пред Бог? Когато чете Божиите слова, може ли все пак да ги възприема? Може ли все пак да има светлина? По време на събиранията ще бъде ли все пак в настроение да обмисля Божиите слова и да разговаря за тях, да

слуша как другите споделят Божиите слова? Няма да може. Сърцето му ще е изпълнено с похот, с обекта на неговото обожание, ще е лишено от всякакви сериозни въпроси — дори Бог ще е изчезнал от сърцето му. Това, което следва, е разсъждаване за това как да преживява любов, как да бъде романтичен и т.н., а желанието да вярва в Бог е напълно изгубено. Добри ли са тези последствия? Това ли искат да видят хората? (Не.) Дали последствията от съблазняването и изпадането в изкушение са нещо, което хората могат да предотвратят? Могат ли хората да контролират тези последствия? Могат ли те сами да решават? Могат ли да достигнат до нивото да са способни да спрат, когато пожелаят това в сърцето си? Никой не може да постигне това. Това е последствието от смущенията, причинени от такива непристойни взаимоотношения върху хората. Когато Бог отсъства от сърцето на човека и той вече не желае да чете Божиите слова, какви са последствията? Има ли все още надежда за спасение? Надеждата за спасение става нулева. Всичко е загубено. Оскъдните доктрини, които преди това е разбирал, решителността и решимостта да отдава всичко на Бог и желанието да получи Божието спасение са отхвърлени — това са последствията. Хората се отдалечават от Бог и Го отхвърлят в сърцата си, и те също биват отхвърлени от Бог. Това последствие не е нещо, което всеки, който вярва в Бог и Го следва, иска да види, нито е факт, който всеки Божий последовател може да приеме. Веднъж поддали се обаче на такива изкушения и попаднали във вихъра на непристойните взаимоотношения, хората трудно се измъкват от тях и дори са неспособни да се контролират. Затова такива непристойни взаимоотношения трябва да бъдат ограничавани. В сериозни случаи онези, които постоянно смущават и тормозят противоположния пол, трябва да бъдат незабавно и бързо изчистени от църквата, за да не смущават църковния живот и още повече, за да се предотврати увличането на повече хора в изкушението. Разумен ли е този подход? (Да.)

В дванадесетата точка от отговорностите на водачите и работниците те трябва да полагат максимални усилия във всяка задача, за да гарантират, че Божиите избраници могат да водят нормален църковен живот, като предпазват братята и сестрите от всякакви вмешателства или смущения в църковния живот. Това означава да се защитят всички братя и сестри, които могат да водят нормален църковен живот. Какво точно трябва да се защити? Братята и сестрите трябва да бъдат защитени, така че да могат да дойдат пред Бог в тишина по време на събиранията и спокойно да четат с молитва и да споделят Божиите слова. Същевременно братята и сестрите трябва да са способни да се молят на Бог в единство на сърцето и ума, да търсят Божиите намерения, да търсят просветление и озарение от Бог, да придобиват Божието присъствие и да получават Божиите благословии и напътствия. Това е най-големият и най-важният интерес на всички братя и сестри и той е от съществено значение за всеки. Той засяга възможността да бъдат спасени и дали могат да имат добра крайна цел. Затова е необходимо

стриктно да се ограничат, изолират или премахнат онези, които участват в непристойни взаимоотношения в църквата. По-специално онези, които поддържат взаимоотношения между половете, трябва да бъдат строго надзиравани. Какво означава надзорът? Ако става въпрос само за незначителен случай, те трябва да бъдат разобличени и кастрени, незабавно спрени и ограничени, и да им се попречи да засегнат другите. Ако случаят е сериозен, е необходимо да се действа решително и без колебание. Те трябва да бъдат премахнати от църквата възможно най-бързо, за да им се попречи да смущават повече хора. Ако искат да предизвикват смущения, да го правят навън в света, да смущават когото пожелаят. Достатъчно е да се каже, че всички братя и сестри в църковния живот, които се стремят към истината, не бива да бъдат смущавани от тях. Това е основният принцип и основната цел в работата на водачите и работниците по отношение на тази дванадесета отговорност.

Б. Хомосексуални взаимоотношения

Що се отнася до въпроса за непристойните взаимоотношения, току-що разговаряхме главно по въпроса за поддържането на непристойни взаимоотношения между половете. Когато това включва прелъстяване, съблазняване, перчене и задяване на противоположния пол, активно търсене на контакт и опити за сближаване с него, често умишлено или неволно търсене на място до него на събирания и освен това не просто прелъстяване на един човек, а преминаване към друг, ако първият опит е неуспешен, така че много членове на противоположния пол в църквата са тормозени, тогава този въпрос е станал сериозен. Това обхваща непристойните взаимоотношения между половете. Освен взаимоотношенията с противоположния пол има и някои непристойни взаимоотношения между хора от един и същи пол. Ако двама души от един и същи пол са в особено приятелски отношения, познават се от дълго време и са доста близки, тогава е уместно те често да си взаимодействат. Но щом се стигне до впускане в похотливи плътски взаимоотношения, такива взаимоотношения също трябва да се категоризират като непристойни. Ако между двама души от един и същи пол често има телесен контакт, дори до степен, че често използват провокативен език един към друг, двамата често могат да бъдат забелязани прегърнати или да проявяват по-явни модели на поведение и проявления, то с течение на времето за всички става ясно: „Не става въпрос за това, че тези двамата си помагат или си пасват като личности. Те не си взаимодействат в рамките на нормалната човешка природа. Това е хомосексуализъм!“. Сега повечето хора разбират, че хомосексуализмът е непристойно взаимоотношение, дори по-сериозно по своето естество и по-непристойно от това между различните полове. Ако такова взаимоотношение съществува в църквата, то може да се разпространи като чума и да доведе някои хора до такъв вид изкушение и съблазън. Някои хора казват, че в миналото са въвличани в хомосексуализъм, но не са го правили доброволно. Оставяме

настрана дали наистина са хомосексуалисти или каква е тяхната сексуална ориентация, но ако могат да се поддадат на такова изкушение под въздействието на съблазън — като засега оставим настрана дали са го правили доброволно или пасивно — то преди всичко те са били смутени от това. Съдейки по твърдението им, че не са го правили доброволно, те са били жертви. Следователно, ако хомосексуалистите прелъстят и съблазнят други хора от същия пол, онези, които са съблазнени, макар те самите да не са непременно хомосексуалисти, може да станат такива, след като бъдат съблазнени от хомосексуалист. Не е ли това опасна ситуация? Защо казваме, че тези хора са хомосексуалисти? Хетеросексуалните лица, които прелъстяват много хора, попадат в категорията на разюздаността, която представлява непристойно взаимоотношение. И така, когато двама души от един и същи пол, които имат близки отношения и се разбират добре, държат се за ръце и се прегръщат, и всичко това е нормално, как може то да прерасне в определянето им като хомосексуалисти? Това е сексуалното взаимоотношение между тях — щом се появи това ниво на взаимоотношения, то се превръща в хомосексуално. Когато поставят ръце на раменете на другия, обвият ръка около врата или кръста му, това не е нормален телесен контакт между лица от един и същи пол. По-скоро това е телесен контакт, продиктуван от похот, който по своето естество е различен и затова попада в категорията на непристойните взаимоотношения. За повечето хора в църквата поучително ли е да виждат такива хомосексуалисти, или не? (Не е поучително.) Повечето хора чувстват ли се смутени, след като видят това? Ако нямаш информация за ситуацията и някой обвие ръка около врата ти или около кръста ти, или дори те целуне по лицето, би ли се почувствал смутен? (Да.) След като се почувстваш смутен, сърцето ти би ли се чувствало спокойно, или ще е неспокойно? (Бих се почувствал отвратен.) Тогава би ли имало чувство на извършен грях? Ако не разбираш точно каква е същността на този тип въпроси и просто си докоснат от човек от същия пол или ако той е осъществил физически контакт с теб, а ти не се замислиш след това, тогава няма голям проблем. Ако обаче мислиш за това и продължаваш да го обмисляш, а след това не можеш да се отървеш от този човек, както когато някой може да вехне по противоположния пол, независимо дали се съпротивляваш в своето субективно съзнание, тогава появата на такива мисли у теб показва, че вече си бил смутен, нали? Ето защо естеството на хомосексуалните взаимоотношения, този вид непристойни взаимоотношения, е много по-сериозно. Някои хора не виждат разликата между разюздаността сред хетеросексуалните и хомосексуалността и се отнасят еднакво към тези два проблема. Всъщност проблемът с хомосексуалността е много по-сериозен от проблема с разюздаността сред хетеросексуалните.

Ако в рамките на църквата се появят хора, които имат хомосексуални взаимоотношения, и не бъдат ограничени, те представляват заплаха за всички и предизвикват смущения у всеки. Какви смущения? Отстрани повечето хора не могат да забележат никакви проблеми с човешката им природа, когато взаимодействат

с тях, но продължителното общуване замъглява мислите им и помрачава сърцата им. Те губят ентусиазъм да вярват в Бог и без да се сблъскват с някакви особени проблеми, вече не желаят да вярват в Бог, губят интерес към четенето на Божиите слова, чувстват се все по-отдалечени от Бог в сърцата си и ги спохождат зли мисли да се откажат от вярата си. Ето защо такива непристойни хомосексуални взаимоотношения в рамките на църквата трябва не само да бъдат спирани и ограничавани. Онези, които се впускат в тях, трябва да бъдат и незабавно изчистени от църквата. Това е категорично. Щом бъдат забелязани такива хора, независимо от дълга, който изпълняват, или от статуса им, те трябва незабавно да бъдат изчистени от църквата, без никаква търпимост! Това е правилото на църквата. Защо е въведено това правило? То се основава на солидни основания. Бог създаде хората като мъж и жена, след като създаде Адам, негова партньорка беше Ева, а не друг Адам. Предприемането на такива действия срещу онези, които имат хомосексуални връзки, се основава на Божиите слова и е абсолютно точно. Някой може да каже: „Защо да не дадем на тези хора шанс да се покаят? Те са млади. Не трябва ли да им се позволи да извършат някои нелепи действия?“. Не! Към други нелепи действия може да се подхожда по различен начин в зависимост от обстоятелствата и естеството им, но това конкретно нелепо действие категорично не е просто някакво нелепо действие. То категорично не може да бъде толерирано и всеки, който извърши такова действие в рамките на църквата, трябва незабавно да бъде изчистен! Ако цялата църква е съставена от хомосексуалисти, тогава всички щяха да бъдат изчистени. Такава църква не е желана, дори да е само една! Това е принципът. Някои казват: „Някои хора имат хомосексуална връзка само с един човек, но не са прелъстили други хора или не са започнали да смущават някого другиго. Трябва ли да се занимаваме с такива хора и те да бъдат премахвани?“. Ако те наистина са хомосексуални, да ги оставите в църквата сред Божиите избраници е равносилно на поставяне на бомба със закъснител — рано или късно тя със сигурност ще избухне. Дори да не са смущавали, прелъстявали или тормозили лица от същия пол, това не означава, че няма да го направят в бъдеще. Възможно е все още да не са намерили някого, който да им се харесва, някого, когото харесват, или моментът да не е подходящ и на всички все още да им липсва взаимно опознаване и разбиране. Но щом моментът назрее и е подходящ за такива хора, те ще направят своя ход. Затова такива лица абсолютно никога не трябва да бъдат толерирани или допускани в църквата, тъй като те са противоестествени и нечовечни. Църквата не иска такива хора. Справянето с онези, които поддържат такива непристойни взаимоотношения по този начин, не е нито погрешно, нито прекомерно. Някои хора обаче казват: „Някои хомосексуалисти изглеждат доста добри. Те не са направили нищо лошо, спазват законите и правилата, проявяват уважение към възрастните и обичат младите, винаги вършат добри неща, някои дори имат дарби и умения, а някои са особено благотворителни

и полезни в църквата. Трябва да им позволим да останат в църквата“. Правилна ли е тази мисъл? (Не.) Независимо дали твоите мисли са правилни или не, трябва да си способен да прозреш природата на хомосексуалистите. Принципът на практикуване на църквата по отношение на лицата, които имат хомосексуални взаимоотношения, е те да бъдат премахнати. Това е управленски закон, който никой не може да нарушава. Всеки трябва да практикува според този принцип.

Проявленията на тези два вида непристойни взаимоотношения, за които токущо разговаряхме, са най-лесни за разпознаване, прозиране и окачествяване от хората. Що се отнася до онези, които поддържат такива непристойни взаимоотношения, от една страна, водачите и работниците трябва да изпълнят своите отговорности, като използват мерки като спиране, ограничаване, изолиране и премахване, за да се справят с тях. От друга страна, братята и сестрите също трябва да разпознават и да стоят настрана от онези, които поддържат тези два вида непристойни взаимоотношения, за да избегнат да бъдат съблазнени и да изпаднат в изкушение, което може да засегне вярата им в Бог и стремежа им към истината за постигането на спасение. Веднъж попаднал в капана на изкушението, е трудно да се измъкнеш. Повечето хора би трябвало да са способни да разпознаят тези два типа хора. Не се дръжте като хората в обществото, които се правят, че не виждат кой с кого флиртува, нямат правилна гледна точка или позиция спрямо тези, които се впускат в разюзданост, способни са да взаимодействат нормално с такива хора, стига да не са засегнати собствените им интереси, говорят както обикновено, сякаш няма нищо нередно. Такива хора имат ли принципи за това как да се отнасят към другите? Съвсем не. Всички невярващи хора живеят според философиите за светските отношения, като се стремят да не оскърбят никого, за да се защитят, но Божият дом е напълно различен от невярващото общество. В Божия дом властва истината. Бог изисква от хората да се отнасят към другите въз основа на истините принципи. Всички Божии избраници приемат истината, въоръжават се с нея и я използват, за да разпознават другите и в отношението си към тях, не само за да поддържат църковния живот и да защитават братята и сестрите, но и, което е по-важно, за да предпазят себе си от страданията на изкушението и да избегнат да се поддадат на изкушението. Колкото по-рано можеш да разпознаеш такива хора и да се разграничиш от тях, толкова повече ще си способен да се отдалечиш от изкушението и ще бъдеш защитен. Ето как трябва да се отнасяте към лицата, които поддържат непристойни взаимоотношения. Това е в съответствие с истините принципи и е съобразено с Божиите намерения.

В. Непристойни взаимоотношения, свързани с лични интереси

Друг вид непристойни взаимоотношения са взаимоотношенията, свързани с лични интереси. Хората вършат неща като ласкаене, въздигане, хвалене и взаимно спечелване на благоразположение в името на интересите. Внасянето на

такова криво поведение и нечестива атмосфера в църковния живот оказва сериозно въздействие върху другите, които спокойно четат Божиите слова или слушат споделени преживявания. Щом се установи взаимоотношение, свързано с лични интереси, замесените лица често казват или вършат неща, които противоречат на желанията им, за тяхна собствена изгода. Например, ако някой види, че друг човек би могъл да облагодетелства бизнеса или интересите му по някакъв начин, той може да избере този човек за водач, да го предложи за определен дълг или да се съгласява с всичко, което този човек казва, като твърди, че то е правилно, независимо дали е съобразено с истината, за да си спечели неговото благоразположение. За да си спечели благоразположението му, той прави много неща, които не са съобразени с принципите и които противоречат на истината, и които смущават Божиите избраници да разпознават хората, събитията и нещата и да навлизат в истината. Те описват неправилното и изопаченото като правилно, описват човешките представи и фантазии все едно са съгласно Божиите намерения и т.н., като по този начин смущават мислите на хората и правилната посока и цел на техния стремеж. Всички тези модели на поведение произтичат от поддържането на взаимоотношение на лични интереси. За да защитят и поддържат собствените си интереси, те могат да говорят против съвестта си и да действат против принципите. Това, което казват и правят, води до смущения и унищожаване на църковния живот, което в крайна сметка води до това, че все повече хора са неспособни да разговарят за Божиите слова, да четат с молитва Божиите слова или да споделят лични преживявания по нормален и подреден начин, което води до загуби в навлизането на хората в живота. Когато хората разговарят за личните си разбирания за преживяване, те често се сблъскват с намеса от взаимоотношенията на хората, свързани с лични интереси. Някои от тях са устни намеси, други са поведенчески, а трети се отнасят до цели и посоки. Хората често са прекъсвани при общението за истината и четенето на Божиите слова с молитва, често са отклонявани от темата и често са засягани в различна степен. Затова онези, които поддържат непристойни взаимоотношения на лични интереси и свързаните с тях модели на поведение, трябва да бъдат ограничавани. Църковните водачи, които са изправени пред тези проблеми, не бива да си затварят очите и със сигурност не бива да търпят такива злодеяния, като намират извинения за появата на такива неща в църковния живот. Вместо това те трябва да бъдат бдителни и схватливи и незабавно да ги спират и ограничават.

Поддържането на непристойни взаимоотношения, свързани с лични интереси, е често срещано явление в църквата. Например, ако някой планира да се кандидатира да бъде избран за следващия църковен водач, той може да привлече група хора и да им изложи идеите си. Тези хора не са глупави. Те му намекват: „Ако изберем теб, какви ползи ще ни осигуриш?“. По този начин между тях се формира взаимоотношение, основано на лични интереси. За да обслужат личните

си интереси, те често заемат една и съща позиция по въпроси по време на събиранията. Без другите да са наясно или да знаят предисторията, те винаги говорят за това колко добър е даден човек, как това, което прави друг човек, е позволено и благословено от Бог, кой е направил приношения и колко е принесъл, и кой какъв принос е дал за Божия дом, като често сипят взаимни похвали и се хвалят взаимно. В църковния живот те често споменават тези неща в служба на консенсуса, който са постигнали преди това, и за да отстояват взаимните си интереси. Например някой може да каже: „Ако ме избереш за водач, след като заема позицията си, ще те направя ръководител на група“. Нима всички те не търсят лична изгода? За да реализират интересите си, не трябва ли да кажат определени неща или да извършат определени действия? Затова по време на събиранията имат различни проявления и всички те имат за цел да отстояват постигнатия преди това консенсус и свързаните с него интереси. Преди да постигнат целта си, повечето от това, което правят, е продиктувано от интереси. И така, не са ли намеренията и целите, които стоят зад това, което казват и правят, напълно непристойни? Не е ли непристойно взаимоотношението, установено между тях? Не трябва ли да се ограничат такива непристойни взаимоотношения в църквата? Някои казват: „Как можем да ги ограничим, ако не са разкрити?“. Освен ако такива неща изобщо не се вършат, веднъж предприети, те могат да бъдат разкрити и ще бъдат разобличени. Ако хората разговарят правилно за истината и за личните си разбирания и преживявания, без да смесват нищо, което не е свързано с истината, всеки може да възприеме това. Ако има опорочаване, хората могат да разпознаят и това. Затова в църквата трябва да се ограничат и различните търговски отношения, които възникват с цел обслужване на взаимни интереси. Най-малкото замесените в тях трябва да бъдат предупредени и да се разговаря с тях, като им се даде възможност да разпознаят собствените си проблеми и да разберат сериозните последствия от участието си в такива дейности, като същевременно се даде възможност на братята и сестрите да разпознаят естеството на тези въпроси. Какво въздействие оказва този вид дейност върху повечето хора? Тя кара хората да си мислят, че няма голяма разлика между църквата и обществото, като и на двете места всички се експлоатират взаимно и хората участват в сделки за собствена изгода. Това поведение не е умерено смущение, а създава сериозни смущения в църковния живот. Кажете Ми, добър човек ли е този, който постоянно привлича хората, за да спечели гласовете им на избори, като използва необичайни средства, за да манипулира избора и да спечели позицията на водач? Очевидно е, че водачите, които са избрани по този начин, не са добри хора. Могат ли братята и сестрите, които са попаднали в ръцете им, да очакват нещо добро? Ако някой стане водач с необичайни средства, вместо да бъде избран въз основа на принципи, такъв водач определено не е добър човек. Ако му се позволи да ръководи, това е равносилно

на явно предаване на братята и сестрите на зъл човек, на антихрист, като повечето хора на практика са предадени в ръцете на Сатана. При такъв сценарий плодовете на техния църковен живот ще бъдат съвсем очевидни. Това е вид непристойно взаимоотношение, обвързано с интереси. Независимо дали става въпрос за групи или за отделни хора, щом взаимоотношенията между хората включват интереси, те ще клонят повече към лични облаги в действията си, отколкото да действат според принципите, за да отстояват интересите на Божия дом. Такива взаимоотношения не се основават на съвестта и разума на нормалната човешка природа, а противоречат както на съвестта, така и на разума, а още повече на истините принципи. Това, което те казват, правят и показват, заедно с техните намерения, цели, мотивации, произход и т.н., всичко това е продиктувано от интереси. Затова тези взаимоотношения може да бъдат определени като непристойни. Тъй като създаването на такива взаимоотношения смущава Божиите избраници да живеят църковен живот и затруднява повечето хора да четат Божиите слова и да разговарят за истината в тишина пред Бог, такива непристойни взаимоотношения трябва да бъдат ограничавани в църквата. За случаите, които са тежки и представляват поведение на зли хора, трябва да се издават предупреждения и ако замесените не се покаят, независимо от всичко, те трябва да бъдат премахнати от църквата.

Г. Омраза между хората

Непристойните междуличностни взаимоотношения имат различни проявления. Още едно от тях е личната омраза. Например в семейството може да възникнат търкания или спорове между свекърви и снахи, между етърви, между братя или между съседи. Понякога това прераства дори в омраза и, тъй като са противници, тези хора не са способни да си сътрудничат или да работят заедно, до такава степен, че дори не могат да се гледат един друг, спорят и се карат винаги, когато се видят. Когато се видят на събирания, сърцата им са изпълнени с омраза и те са неспособни да притихнат пред Бог, за да се насладят на Божието слово, да се самоанализират и да опознаят себе си, и със сигурност не са способни да се избавят от предразсъдъците и от омразата си, за да проведат нормално събиране. Вместо това всеки път, когато се срещнат, влизат в кавги и пререкания помежду си, разобличават недостатъците си и се нападат един друг, дори се ругаят, което оказва силно негативно въздействие върху Божиите избраници. Такива хора са неверници, те са невярващи. За онези, които искрено вярват в Бог и обичат истината, каквото и да се случи, с когото и да имат спорове или към когото и да имат предразсъдъци, те са способни да търсят истината, да се самоанализират и да опознаят себе си, както и да разрешават проблемите си съгласно истините принципи. Ако са извършили нещо нередно и са задължени на някого, могат да се извинят и да признаят грешките си по своя инициатива. Те категорично няма да прибягнат до предизвикване на спорове или неприятности по време на

събиранията. Напълно непристойно е за светците да влизат в спорове и да предизвикват безпорядъци в църквата. Подобно поведение силно позори Бог. На хората, които постъпват по този начин, до голяма степен им липсват човешка природа, съвест и разум. Те категорично не са истински вярващи в Бог. Този въпрос е относително по-често срещан сред новоповярвалите. Понеже те не разбират истината и техният покварен нрав не е пречистен, лесно се впускат в спорове за много неща, дори оставят избухливостта си да се развихри и се впускат в битки. Ако не се изкорени този покварен нрав, хората ще таят омраза в сърцата си и дори когато водят църковен живот, отново ще влизат в безкрайни спорове с тази избухливост и омраза. Това засяга църковния живот и влияе на яденето и пиенето на Божието слово, възхваляването на Бог и споделянето на своето разбиране за преживяването на Божиите слова от страна на Божиите избраници. Това влияе пряко и на навлизането в живота на Божиите избраници. Някои новоповярвали лесно започват спорове заради несъгласие по незначителни въпроси. Например преди началото на събирането някои хора може да поискат да пеят един химн, докато други предпочитат друг — дори такъв банален въпрос може лесно да доведе до спорове. По същия начин различните мнения по даден въпрос понякога може бързо да прераснат в дебати и дори обидата към някого поради липсата на внимание към изказа може да предизвика спорове. Подобни инциденти са често срещани сред новоповярвалите. Когато възникнат спорове по време на събиранията, те няма как да не смущават църковния живот. Това не смущава ли и Божиите избраници? Онези, които са склонни да спорят и да обсъждат кое е правилно и кое е погрешно, са хората, които най-лесно смущават църковния живот. Те се грижат само за задоволяване на собствената си суета и репутация, без да се съобразяват с интересите на Божиите избраници. Когато действат по този начин, не причиняват ли смущения в църковния живот? (Да, така е.) Църквата е място, където братята и сестрите се събират, за да ядат и пият Божиите слова и да им се наслаждават. Тя е място за покорство и почит към Бог. Тя в никакъв случай не е място за даване на воля на личното недоволство и със сигурност не е място за кавги или спорове за това кое е правилно и кое е погрешно. Когато такива хора предизвикват смущения по този начин, до какви последствия води това? То води директно до липса на наслада по време на събиранията, води до това, че Божиите избраници са неспособни да получат духовно израстване и дори прави повечето хора неспособни да намерят покой и ги кара да страдат неописуемо. С течение на времето някои хора стават негативни и слаби, дори не желаят да посещават събиранията. Тази ситуация е често срещана в повечето църкви и е нещо, което всички Божии избраници са преживели. И така, как трябва да се реши въпросът с честите спорове и караници по време на събиранията? Трябва да се изберат няколко откъса от Божиите слова, които имат отношение към въпроса, и да се прочетат на всички няколко пъти по време на събиранията. След

това всеки трябва да разговаря за истината, като сподели своето разбиране. Този подход може да доведе до известни резултати. Не само че склонните към спорове могат да признаят своите прегрешения и да изпитат съжаление, но дори наблюдателите могат да премислят дали са разкривали своя покварен нрав в подобни ситуации и дали са способни да спорят с другите — по този начин наблюдателите също могат да опознаят себе си. Независимо дали човек участва в спорове или не, след като прочете няколко пъти няколко пасажа от Божиите слова, той може да разпознае собствения си покварен нрав и да види, че да живееш според покварен нрав наистина означава да нямаш съвест и разум и да нямаш ни най-малка човешка природа. Резултатът от това да водиш църковен живот по този начин не е лош, нали? Макар че в началото на събирането може да има спорове, ако след това всеки може да чете Божиите слова, да се смълчи пред Бог, за да се самоанализира, да разреши проблемите с помощта на истината и да се покае истински — ако тези резултати могат да бъдат постигнати — тогава това е нормален църковен живот. Следователно каквото и да се случи по време на събиранията, то не е непременно лошо. Щом всички постигнат единомислие, за да търсят истината, и заедно прочетат няколко подходящи откъса от Божиите слова няколко пъти, дори проблемите да не могат да бъдат напълно разрешени, хората ще бъдат способни да ги прозрат донякъде и да имат известна проницателност — всички ще имат полза от това. Бихте ли казали, че е трудно да се постигне подобен църковен живот? Това е превръщане на нещо лошо в нещо добро, това донякъде е скрита благословия. То обаче не бива да кара хората да застъпват идеята, че споровете и дебатите са желани в църковния живот. Зад това категорично не може да се застава. Споровете и дебатите лесно могат да доведат до изблици на избухливост и конфликти, което е лошо за всички и причинява скръб у участващите. Затова търсенето на истината за разрешаване на проблемите е най-добрият подход, а разбирането на истината може действително да предотврати подобни инциденти в бъдеще. Мъдрите хора трябва да заемат търпеливо и толерантно отношение, когато възникнат търкания и сблъсъци. Тъй като те също имат покварен нрав и лесно могат да наранят другите, когато разкрият покварения си нрав, трябва незабавно да се помолят на Бог и да потърсят истината, за да разрешат проблемите. По този начин към момента на събирането личната неприязън и омразата вече ще са се разсеяли, което води до чувство на освобождаване в сърцата им и улеснява приятелското разбирателство с братята и сестрите, с което се насърчава хармоничното сътрудничество. Когато някой види, че брат или сестра разкриват покварения си нрав, трябва да им предложи помощ с любов, а не да ги съди, да ги заклеймява или да ги отхвърля. Може да се случи така, че проблемите да не бъдат разрешени след един или два опита за помощ, но все пак са необходими търпение и толерантност. Стига да не смущават църковния живот или да не извършват зло умишлено, към тях трябва да се

отнасяме с търпение и толерантност до последно — ще дойде ден, когато те ще се вразумят. Ако някой е със зла човешка природа и отказва всякаква помощ, ако не приема истината, независимо от начина, по който се разговаря за нея, тогава той не вярва искрено в Бог и трябва да се стои далече от такива хора. Ако те многократно смущават църковния живот, към тях трябва да се отнасяме и да се справяме с тях според принципите. Ако те не са зли хора, а само често разкриват покварения си нрав, ненавиждат себе си, но се чувстват безсилни да направят друго в момента, тогава на такива хора трябва да се помогне с любов, да им се помогне да разберат истината, да разпознаят и да осъзнаят разкриването си на поквара — по този начин разкриването им на поквара постепенно ще намалее. Ако братята и сестрите само от време на време са засегнати от тези хора, те могат да бъдат извинени. Стига да няма големи проблеми с човешката им природа и да не са измамни или зли хора, тогава те трябва да бъдат подкрепяни и подпомагани чрез общение за истината. Ако могат да приемат истината, към тях трябва да се отнасяте с любов. Ако обаче откажат да се покаят и оказват негативно въздействие върху църковния живот за дълъг период от време, църковните водачи трябва да им отправят предупреждения и да им налагат ограничения. Ако те упорито откажат да приемат истината, такива хора са зли. Злите хора не могат да се разбират с никого, те са гнили ябълки и демони. Задържането им в църквата само ще предизвика прекъсвания и смущения. Затова тези, които откажат да се променят въпреки многократните увещания, трябва да бъдат третирани като зли хора и да бъдат премахнати от църквата. Всеки, който често смущава църковния живот и навлизането в живота на Божиите избраници, е неверник и зъл човек, и той трябва да бъде премахнат от църквата. Независимо кой е човекът и как е действал в миналото, ако често смущава делото на църквата и църковния живот, ако отказва да бъде кастрен и винаги се защитава с несъстоятелни аргументи, той трябва да бъде премахнат от църквата. Този подход е изцяло в името на поддържането на нормалния ход на църковното дело и в защита на интересите на Божиите избраници и е напълно съобразен с истините принципи и с Божиите намерения. Навлизането в живота на Божиите избраници и делото на църквата не бива да бъдат засягани от споровете и неразумните разправии на няколко зли човека — това не си заслужава и е несправедливо спрямо Божиите избраници.

Ако злите хора често предизвикват смущения в църквата, което води до неефективен църковен живот, най-доброто решение е да се категоризират хората и събиранията да се разделят на различни групи: онези, които обичат истината и искрено изпълняват дълга си, да се събират заедно; онези, които искат да се стремят към истината, но не изпълняват дълга си, да се събират заедно и онези, които обичат да предизвикват прекъсвания и смущения, да клюкарстват за другите и да съдят и заклеймяват другите, да се събират заедно. По този начин църквата може да бъде разделена основно на три групи хора — може да се каже, че всички

се подреждат според типа им — и така се гарантира, че тези групи няма да си пречат по време на събиранията. Хората с лоша човешка природа, колкото и безразсъдно да извършват прегрешения, няма да засягат другите, а ще вредят само на себе си. Някои хора имат жесток нрав. Ако някой каже нещо, което ги наранява или обижда, те ще намразят този човек и ще мислят за начини, по които да го нападнат и да му отмъстят. Както и да се разговаря за истината с тях или както и да бъдат кастрени, те не го приемат. По-скоро ще умрат, отколкото да се покаят, и ще продължат да смущават църковния живот. Това доказва, че са зли хора. Не можем да продължаваме да търпим тези типове зли хора. Те трябва да бъдат премахнати от църквата в съответствие с истините принципи. Това е единственият начин за цялостно разрешаване на този проблем. Каквито и грешки да са допуснали или каквито и лоши неща да са извършили, тези хора с жесток нрав няма да позволят на никого да ги разобличи или кастри. Ако някой ги разобличи и ги обиди, те ще изпаднат в ярост, ще си отмъстят и никога няма да оставят въпроса да отшуми. Те нямат търпение и толерантност към другите хора и не проявяват снизходителност към тях. На какъв принцип се основават техните постъпки? „Предпочитам да предам, отколкото да ме предадат“. С други думи, те не търпят да бъдат обиждани от когото и да било. Не е ли това логиката на злите хора? Точно такава е логиката на злите хора. На никого не е позволено да ги обижда. За тях е недопустимо някой да ги предизвика дори по най-незначителен начин и те ненавиждат всеки, който го прави. Те ще продължат да преследват този човек и никога няма да оставят въпроса да отшуми — такива са злите хора. Трябва да изолирате или да премахнете злите хора веднага щом установите, че притежават същността на зли хора, преди да могат да сторят някакво голямо зло. Това ще сведе до минимум вредите, които нанасят. Това е мъдрият избор. Ако водачите и работниците чакат, докато някой зъл човек причини някакво бедствие, за да се справят с него, те са пасивни. Това би доказало, че водачите и работниците са много глупави и нямат принципи в действията си. Има някои водачи и работници, които са точно толкова глупави и невежи. Те настояват да изчакат, докато получат неопровержими доказателства, преди да се справят със злите хора, защото считат, че само така съзнанието им ще бъде спокойно. Но всъщност не са необходими неопровержими доказателства, за да сте сигурни, че някой е зъл. Можете да разберете това по ежедневните му думи и действия. След като сте сигурни, че той е зъл, можете да започнете с това да го ограничите или да го изолирате. Това ще гарантира, че нито делото на църквата, нито навлизането в живота на Божиите избраници ще бъдат засегнати. Някои водачи и работници не могат да разпознаят кой е зъл, нито могат да се справят своевременно със злите хора. В резултат на това делото на църквата и църковният живот биват засегнати, а навлизането в живота на Божиите избраници бива възпрепятствано. Това е много глупаво. По този начин лъжеводачите вършат работата. От една страна, на

тях им липсва проницателност, а от друга страна, те са угодници, които се страхуват да не обидят другите. Когато служат като водачи, първо, такива хора не могат да вършат истинска работа, и второ, вредят на Божиите избраници. Те дори не могат да разрешат незабавно проблема със смущенията, причинени от зли хора, нито могат да защитят братята и сестрите. Такива хора не са годни за водачи и работници. Кажете Ми, ако някой е окачествен като зъл човек, пак ли има нужда да разговаряме за истината, за да му помогнем? (Не.) Няма нужда да му се дава шанс. Някои хора имат твърде много „любов“ и винаги дават на злите хора шанс да се покаят, но може ли с това да се постигне някакъв резултат? Съответства ли това на принципите на Божиите слова? Виждал ли си някой зъл човек, който може истински да се покае? Никой никога не е виждал това. Да се надяваш злите хора да се покаят е като да жалиш отровни змии, то е като да жалиш диви зверове. Това е така, защото въз основа на същността на злите хора може да се определи, че злите хора никога няма да обичат положителните неща, никога няма да приемат истината и никога няма да се покаят. В техния речник няма да откриеш думата „покаяние“. Независимо как ще разговаряш с тях за истината, те няма да загърбят собствените си мотиви и интереси, ще намерят различни причини и извинения, за да се оправдаят, и никой не може да ги разубеди. Ако претърпят загуба, тя е непоносима за тях и те безкрайно ще натякват на другите за нея. Как може такива хора, които не са готови да понесат никаква загуба, да се покаят истински? Онези, които поставят собствените си интереси над всичко, са изключително егоистични хора. Те са зли хора и никога няма да се покаят. Ако вече напълно си възприел, че такъв човек е зъл, и все още му даваш шанс да се покае, това не е ли глупаво? То е все едно да топлиш в пазвата си замръзнала змия, докато не те ухапе по-късно. Само глупак би направил такава глупост. В църквата е нормално явление Божиите избраници да мразят злите хора, защото на злите хора им липсва човешка природа и винаги вършат неморални неща. Да мразиш злите хора е правилният начин на мислене. Той е част от това, което хората трябва да притежават в своята нормална човешка природа.

Кажете Ми, какъв тип човек е този, който няма никаква любов към братята и сестрите? Защо няма дори малко нормално междуличностно взаимоотношение с братята и сестрите? Този човек с когото и да взаимодейства, свързва тези взаимодействия само с интереси и сделки. Ако не са намесени интереси или сделки, той няма да се занимава с хората. Това не е ли зъл човек? Някои хора не се стремят към истината и живеят само въз основа на чувствата. Те се сближават с всеки, който се отнася добре с тях, и считат за добър всеки, който им помага. Такива хора също нямат нормални междуличностни взаимоотношения. Те живеят единствено въз основа на чувствата. Тогава те могат ли да се отнасят към братята и сестрите обективно и справедливо? Това е абсолютно непостижимо. Затова всеки, който няма нормално междуличностно взаимоотношение с братята и сестрите или с онези, които искрено вярват в Бог, е човек без съвест и разум, без

нормална човешка природа и определено не е човек, който обича истината. Тези хора не се различават от нищожната паплач сред невярващите. Те взаимодействат с всеки, от когото имат полза, и пренебрегват онези, от които нямат полза. Освен това, когато видят някой, който се стреми към истината, или някой, който може да сподели свидетелства за преживявания — някой, на когото всички се възхищават и когото всички харесват — те стават завистливи, изпълват се с омраза и се опитват всячески да съберат „боеприпаси“, с които да съдят и заклеймяват хората, които се стремят към истината. Нима злите хора не правят точно това? Такива хора нямат съвест и разум — те са по-лоши от зверове. Те не могат да се отнасят правилно към хората, не могат да се разбират нормално с другите, не могат да изграждат нормални междуличностни взаимоотношения с Божиите избраници и дори могат да мразят онези, които се стремят към истината. Такива хора трябва да се чувстват много изолирани и самотни в сърцата си, винаги се оплакват от Небето и от другите хора. Каква радост или смисъл има в живота им? Тези хора имат жесток нрав и с когото и да взаимодействат, могат да се изпълват с омраза по банални въпроси, да го заклеймяват и да му отмъщават, да му навличат бедствия. Такива зли хора са същински дяволи, които носят бедствия на църквата всеки ден, в който останат в нея. Ако останат дълго време, бедствията няма да имат край. Бедствията може да бъдат предотвратени само ако тези хора бъдат премахнати от църквата. Освен това има хора, които външно изглеждат цивилизовани, но изпитват особена страст към облагите. Така че тяхната вяра в Бог е също така за преследване на облаги. Ако известно време не са се възползвали от някакво необосновано предимство, лицата им стават мрачни, сякаш някой им дължи много пари. Всеки, който види обидените им и унили лица, веднага бива емоционално засегнат. Какво въздействие според вас би имало едно такова лице, ако се появи в църковния живот? Повечето от Божиите избраници определено биха се почувствали неудобно, като го видят, а четенето на Божиите слова и общението им за истината ще бъдат смутени и засегнати в различна степен. Особено онези, които не са се вкоренили в истинския път, ако виждат често това неизменно мрачно лице в църковния живот, това би ги засегнало много лесно! В църквата трябва да има повече хора с весели индивидуалности, които говорят просто и открито, повече хора, чиито сърца са изпълнени с мир и радост и чиито духове са волни и освободени. Това би направило църковния живот приятен. Тези кисели хора, които са вечно навъсени, трябва да се молят на Бог у дома и да коригират начина си на мислене, преди да дойдат на събиранията. Така ще бъдат в добро настроение и ще придобият нещо от събирането. Освен това то ще бъде от полза и за другите, най-малкото те няма да бъдат смущавани. За да гарантират, че Божиите избраници могат да живеят нормален църковен живот, водачите и работниците трябва да се научат да разговарят за истината, за да разрешават проблеми. Ако някой дойде на събирането с навъсено лице, водачите и

работниците трябва да се намесят и да го попитат: „Нуждаеш ли се от помощ?“. Това се нарича да помагаш на другите по своя инициатива от любов. Ако водачите и работниците видят някой с проблем и не му обърнат внимание, а го избягват и се пазят от този „кисел човек“, без да разговарят за истината, за да разведрят деня му, тогава те не вършат реална работа. За да работят ефективно в църквата, водачите и работниците трябва преди всичко да се научат да бъдат довереници на Божиите избраници, подобно на това, което невярващите биха нарекли грижовен държавен служител. Някои хора не желаят да играят такава роля, винаги предпочитат да бъдат странични наблюдатели — по този начин как могат да водят Божиите избраници към добър църковен живот? Всъщност това дали някой има проблеми в сърцето си, до известна степен може да се разбере по изражението на лицето му. Ако лицето на някого е винаги навъсено, това със сигурност означава, че сърцето му е мрачно, без капчица светлина. Ако по цял ден е потопен в спорове за това кое е правилно и кое е неправилно, може ли на лицето му все пак да има усмивка? Лицата на тези хора винаги са осеяни с тъмни облаци, без нито миг слънце, а това се отразява и на изпълнението на дълга им. Ако водачите и работниците се заемат с този въпрос и го разрешават мудно, което кара братята и сестрите да страдат от постоянни смущения и от неописуемо нещастие, това доказва, че водачите и работниците са неспособни да вършат реална работа, неспособни са да разрешават проблемите с истината и са напълно безполезни. Ако водачите и работниците разбират истината и могат да установят проблемите на братята и сестрите, ако могат да им предоставят своевременна подкрепа и помощ, ако не само са способни да помагат за разрешаването на проблемите на хората, но могат и да им помогнат да разберат и истините принципи и да изпълняват дълга си, тогава изпълнението на дълга им и справянето с въпросите ще бъде ефективно и църковната работа няма да бъде засегната. Ако водачите и работниците не могат бързо да установят и разрешат проблемите, това засяга делото на църквата. Ако водачите и работниците не могат да установят проблемите и да се справят с тях, с което нанасят вреди на делото на църквата и възпрепятстват навлизането в живота на Божиите избраници, те не са ли подвели Бог и Неговите избраници? Не им ли липсват принципи при справянето с въпросите? Да се справяш с проблемите незабавно и без колебание, след като си прозрял същността им — това се нарича изпълняване на отговорностите и преданост, това е изпълняване на дълга по начин, който отговаря на критериите.

Темата на днешното общение е шестият въпрос — поддържането на непристойни взаимоотношения. Проблемите от този вид, които възникват в църковния живот, са основно следните: непристойни взаимоотношения между половете, взаимоотношения между хора от един и същи пол, взаимоотношения, свързани с лични интереси и омразата между хората. Независимо дали става въпрос за взаимоотношения, основани на плътска похот, на плътски интереси или на сантиментални обвързаности

на плътта, всички те попадат в категорията на непристойните взаимоотношения, защото излизат извън обхвата на съвестта и разума на нормалната човешка природа. Съществуването на тези непристойни взаимоотношения може да обезпокои хората до известна степен. По-сериозното е, че те могат да смутят навлизането в живота на хората, стремежа им към истината и стремежа им да опознаят Бог. Тези различни видове непристойни взаимоотношения не произлизат от съвестта или от разума и противоречат на нормалната човешка природа. За хората е трудно да приемат и да практикуват истината, когато живеят в рамките на тези ненормални взаимоотношения, а това ги смущава в църковния им живот и в стремежа им към житейско израстване, а също така внася смут в реда на църковния живот. Това е вредно за навлизането в живота на Божиите избраници и може да навреди и на делото на църквата. Поради всичко това е наложително водачите и работниците незабавно да установят тези проблеми и да се справят с тях.

Що се отнася до непристойните взаимоотношения, вече изброихме различни ситуации и ги категоризирахме. Можете ли да дадете някои примери, за да практикувате проницателност? Каква е целта да се учите на проницателност? Тя е да ви се даде способността да разпознавате и да определяте същността на хората, събитията и нещата, така че да правите точни преценки и след това да се отнасяте към тях според принципите. Това е крайният резултат. Някой казвал ли е: „По цял ден говориш за тези въпроси за правилното и неправилното, за тези ежедневни въпроси — вече не искаме да ги слушаме. Дори не искаме да идваме повече на събиранията. Не трябва ли да разговаряш за истината? Защо винаги говориш за тези ситуации“? Забелязали ли сте такива хора? Що за хора са те? (Хора, на които им липсва духовно разбиране.) Ние разговаряме по този начин и въпреки това те все още не могат да разберат истината — нямат интелигентността на нормален човек. Такива хора са напълно безполезни. Трябва ли някой, чиято интелигентност не отговаря на човешката интелигентност, все пак да бъде каран да слуша проповеди? Може би той ще предложи: „Събиранията винаги са свързани с общение за истината, винаги се говори за неща като практикуване на истината — уморих се да слушам това, не желая повече да идвам на събиранията“. Ако той наистина поддържа такова мнение, значи е човек, който изпитва неприязън към истината. Божият дом не настоява тези хора да присъстват. Бързо ги отпраща. Ако те самите не желаят да идват на събиранията и не са възприемчиви към това, което се обсъжда на тях, ние не настояваме — не искаме да им създаваме неприятности. Такива хора, дори цял живот да вярват в Бог, няма да разберат истината и няма да навлязат в реалността. Това са усилия, хвърлени на вятъра. Ако им харесва да слушат богословски знания, тогава нека отидат и да изучават богословски знания. Един ден, когато не получат истината като живот, ще съжаляват за това.

29 май 2021 г.

ОТГОВОРНОСТИТЕ НА ВОДАЧИТЕ И РАБОТНИЦИТЕ (15)

Дванадесета точка: своевременно и точно идентифицирайте различните хора, събития и неща, които прекъсват и смущават Божието дело и нормалния ред в църквата; спрете ги и ги ограничете, и преобърнете нещата; освен това разговаряйте за истината, така че Божиите избраници да развият проницателност чрез такива неща и да се учат от тях (трета част)

Различните хора, събития и неща, които прекъсват и смущават църковния живот

На последното събиране разговаряхме за дванадесетата отговорност на водачите и работниците: „Своевременно и точно идентифицирайте различните хора, събития и неща, които прекъсват и смущават Божието дело и нормалния ред в църквата; спрете ги и ги ограничете, и преобърнете нещата; освен това разговаряйте за истината, така че Божиите избраници да развият проницателност чрез такива неща и да се учат от тях“. Във връзка с тази отговорност разговаряхме главно за различни проблеми, свързани с църковния живот, които групирахме в единадесет въпроса. Продължете и ги прочетете. (Първо, често отклоняване от темата, когато се разговаря за истината. Второ, изричане на думи и доктрини, за да се подведат хората и да се спечели тяхното голямо уважение. Трето, бръщолевене за домашни въпроси, създаване на лични връзки и уреждане на лични дела. Четвърто, сформиране на клики. Пето, съревноваване за статус. Шесто, поддържане на непристойни взаимоотношения. Седмо, впускане във взаимни нападки и словесни престрелки. Осмо, разпространяване на представи. Девето, даване воля на негативността. Десето, разпространяване на безпочвени слухове. И единадесето, манипулиране и прекъсване на изборите.) Миналия път разговаряхме за петия въпрос, който касае съревноваването за статус, и за шестия въпрос, който се отнася до поддържането на непристойни взаимоотношения. Тези два вида проблеми, подобно на предишните четири въпроса, също причиняват смущения и прекъсвания на църковния живот и на нормалния ред в църквата. Съдейки по естеството на тези два вида проблеми, вредата, която нанасят на църковния живот, и въздействието им върху навлизането в живота на хората, и двата могат да представляват хора, събития и неща, които прекъсват и смущават Божието дело и нормалния ред в църквата.

VII. Впускане във взаимни нападки и словесни престрелки

Днес ще разговаряме за седмия въпрос — впускане във взаимни нападки и словесните престрелки. Такива проблеми са често срещани в църковния живот и

са очевидни за всички. Когато хората се събират, за да ядат и пият Божието слово, да разговарят за личните си преживявания или да обсъждат някои действителни проблеми, различните гледни точки или споровете за правилното и неправилното често водят до пререкания и спорове между хората. Ако хората имат несъгласия и различни гледни точки, но това не смущава църковния живот, тогава това счита ли се за впускане във взаимни нападки и словесни престрелки? То не отговаря на критериите. То спада към нормалното общение. Затова на пръв поглед много проблеми може да изглеждат свързани със седмия въпрос, но в действителност към него спадат само тези, които са по-сериозни по отношение на обстоятелствата и естеството и съответно представляват прекъсвания и смущения. Нека сега разговаряме за това естеството на кои проблеми отговаря на критериите за включване в този въпрос.

Първо, ако погледнем проявленията на впускането във взаимни нападки, със сигурност тук не става въпрос за нормално общение за истината или за търсене на истината, или за различни разбирания, или за светлина, основана на общение за истината, или за търсене, общение, обсъждане на истините принципи и търсене на път за практикуване по отношение на определена истина, а за спорове и пререкания относно правилното и неправилното. В общи линии това е начинът, по който то се проявява. Този вид проблем среща ли се понякога в църковния живот? (Да.) Само по външни признаци е очевидно, че действие като това да се впускаш във взаимни нападки, със сигурност не е свързано с търсене на истината, нито с общение за истината под напътствието на Светия Дух, нито с хармонично сътрудничество. Вместо това корените му са в избухливостта, а използваният в него език съдържа осъждане и заклеймяване, дори и проклятия — този вид проявление наистина е разкриване на покварения нрав на Сатана. Когато хората се нападат един друг, независимо дали езикът им е остър или тактичен, това носи в себе си избухливост, злоба и омраза, лишено е от любов, толерантност и търпение и, естествено, още повече е лишено от хармонично сътрудничество. Хората използват различни методи, за да се нападат един друг. Например, когато двама души обсъждат някакъв въпрос, първият казва на втория: „Някои хора имат лоша човешка природа и надменен нрав. Перчат се винаги, когато направят нещо, и не слушат никого. Те са същите като това, което Божиите слова казват за онези, които се държат варварски и са лишени от човешка природа, подобно на зверовете“. След като чуе това, вторият човек си мисли: „Дали това, което току-що каза, не беше насочено към мен? Ти дори се позова на Божиите слова, за да ме разобличиш! След като говориш така за мен, и аз няма да се въздържа. Ти беше груб с мен, затова и аз ще постъпя зле с теб!“. И така, вторият човек казва: „Някои хора външно може да изглеждат много набожни, но всъщност дълбоко в себе си те са по-зловещи от всички останали. Те дори поддържат непристойни взаимоотношения с противоположния пол, подобно на блудниците и проститутките, за които се говори в Божиите слова — Бог

е крайно отвратен от такива хора и изпитва неприязън към тях. Каква е ползата от това човек да изглежда набожен? Всичко това е преструвка. Бог най-много не харесва тези, които се преструват. Всички преструващи се хора са фарисеи!“. След като чуе това, първият човек си мисли: „Това е контраатака срещу мен! Добре, ти беше груб с мен, затова не ме обвинявай, че не се въздържам!“. Напред-назад, двамата са започнали да се карат. Това общение за Божиите слова ли е? (Не.) Какво правят те? (Нападат се взаимно и се карат.) Те дори се възползват от определена слабост и намират „основа“ за своите нападки, като се позовават на Божиите слова като основа — това е впускане във взаимни нападки и същевременно е участие в словесни престрелки. Наблюдава ли се понякога тази форма на общение в църковния живот? Нормално ли е това общение? Това общение в рамките на нормалната човешка природа ли е? (Не.) А тази форма на общение причинява ли прекъсвания и смущения в църковния живот? Какъв вид прекъсвания и смущения причинява тя? (Нормалният църковен живот бива смутен, хората се впускат в пререкания за правилното и неправилното и съответно не са способни спокойно да разсъждават и да разговарят за Божиите слова.) Когато хората се впускат в такива караници и спорове за правилното и неправилното и отправят лични нападки по време на църковния живот, Светият Дух все още ли върши делото Си? Светият Дух не върши делото Си. Този вид общение хвърля в смут сърцата на хората. Има едни слова в Библията, спомняте ли си ги? („Пак ви казвам, че ако двама от вас се съгласят на земята за каквото и да било нещо, което да поискат, ще им бъде дадено от Моя Отец, Който е на небесата. Защото, където двама или трима са събрани в Мое име, там съм и Аз посред тях“ (Матей 18:19-20).) Какво означават тези слова? Когато хората се събират пред Бог, те трябва да са в единомислие и да са единни пред Бог. Бог ще им дари благословии и Светият Дух ще върши делото Си само когато хората са в единомислие. Но дали двамата спорещи, за които споменах преди малко, бяха в единомислие? (Не.) С какво се занимаваха те? С взаимни нападки, с караници и дори с осъждане и заклеймяване. Макар на пръв поглед да не използваха скверни ругатни и да не се наричаха с имена, мотивацията зад думите им не беше общение за истината или търсене на истината и те не говореха в рамките на съвестта и разума на нормалната човешка природа. Всяка дума, която изричаха, беше безотговорна и носеше със себе си агресивност и злоба. Всяка дума не отговаряше на фактите, нито имаше някаква основа. Всяка дума не се отнасяше до това да се прецени даден въпрос според Божиите слова и Божиите изисквания, а до това да се отправят лични нападки, осъждания и заклеймявания, основани на собствените предпочитания и собствената воля, срещу човек, когото мразеха и на когото гледаха отвисоко. Нищо от това не е проявление на единомислие. По-скоро това са думи и проявления, които идват от избухливостта и покварения нрав на Сатана и те не са богоугодни. Затова Светият Дух не върши делото Си. Това е проявление на впускане във взаимни нападки.

В църковния живот между хората често възникват спорове и конфликти по незначителни въпроси или заради противоречиви гледни точки и интереси. Често споровете възникват и поради несъответстващи индивидуалности, амбиции и предпочитания. Различни видове несъгласия и раздори възникват между хората и поради различия в социалния статус и нивото на образование или поради различия в тяхната човешка природа и естество, дори поради различия в начините на говорене и справяне с въпросите, наред с други причини. Ако хората не се опитват да разрешат тези въпроси, като използват Божието слово, ако няма взаимно разбиране, толерантност, подкрепа и помощ, а вместо това те таят предразсъдъци и омраза в сърцата си и се отнасят един към друг с избухливост в рамките на покварен нрав, тогава това вероятно ще доведе до взаимни нападки и осъждане. Някои хора имат малко съвест и разум и, когато възникнат спорове, те могат да проявят търпение, да действат разумно и да помогнат на другата страна с любов. Някои хора обаче не могат да постигнат това, защото им липсват дори най-елементарна толерантност, търпение, човешка природа и разум. Те често развиват различни предразсъдъци, подозрения и погрешни разбирания спрямо другите по тривиални въпроси или заради една дума или изражение на лицето, вследствие на което в сърцата им се пораждат различни мисли, съмнения, осъждане и заклеймяване. Тези явления често се срещат в църквата и често засягат нормалните взаимоотношения между хората, хармоничното взаимодействие между братята и сестрите и дори тяхното общение за Божиите слова. Обичайно е да възникват спорове, когато хората взаимодействат помежду си, но ако такива проблеми възникват често в църковния живот, те могат да засегнат, да смутят и дори да унищожат нормалния църковен живот. Например, ако някой започне спор по време на събиране, тогава това събиране ще бъде смутено, църковният живот ще бъде безплоден и присъстващите на събирането няма да придобият нищо и по същество ще се съберат напразно и ще си губят времето. Следователно тези проблеми вече ще са засегнали нормалния ред на църковния живот.

А. Няколко вида проявления на впускане във взаимни нападки и словесни престрелки

1. Взаимно разобличаване на недостатъците

Някои хора винаги обичат да бръщолевят за домашни въпроси и маловажни теми по време на събиранията, да говорят за тривиални дела и да се впускат в разговори с братята и сестрите, щом ги срещнат, което кара тези братя и сестри да се чувстват безпомощни. Някой може да се изправи, за да ги прекъсне, но какво се случва тогава? Ако постоянно ги прекъсват, те стават нещастни, а когато са нещастни, това води до неприятности. Те си мислят: „Винаги ме прекъсваш и не ме оставяш да говоря. Добре тогава. И аз ще те прекъсвам, когато говориш! Когато ти разговаряш за Божиите слова, аз ще те прекъсна с друг пасаж от Божиите слова.

Когато говориш за себеопознаването, аз ще говоря за Божиите слова, които съдят хората. Когато говориш за това как да разбереш надменния си нрав, аз ще говоря за Божиите слова за определяне на изхода и крайната цел на хората. Каквото и да кажеш, аз ще кажа нещо различно!“. Не е само това. Ако други се присъединят, за да го прекъснат, тогава този човек се изправя и ги напада. Същевременно, тъй като таи обида и омраза в сърцето си, по време на събиранията той често разобличава недостатъците на човека, който го е прекъснал, като говори за това как този човек е мамил други хора в бизнеса си, преди да повярва в Бог, колко безскрупулен е бил в отношенията си с другите и т.н. — говори за тези неща винаги, когато другият човек заговори. Отначало другият човек може да прояви търпение, но с течение на времето започва да си мисли: „Винаги ти помагам, винаги проявявам толерантност и търпение към теб, но ти не проявяваш никаква толерантност към мен. Ако се отнасяш с мен по този начин, не ме обвинявай, че не се въздържам! Живеем в едно и също село от толкова дълго време — и двамата се познаваме добре. Ти ме нападна, така че и аз ще те нападна. Ти разобличи моите недостатъци, но ти самият имаш много такива“. И така, той казва: „Ти дори крадеше неща, когато беше млад. Тези дребни кражби, които извърши, са още по-позорни! Това, което аз вършех, поне беше бизнес, всичко беше с цел да си изкарвам прехраната. Кой не прави по няколко грешки в този свят? А какво да кажем за твоето поведение? Ти имаш поведение на крадец, на обирджия!“. Това не е ли впускане във взаимни нападки? Какъв е методът на тези нападки? Това е взаимно разобличаване на недостатъците, нали? (Да, така е.) Той дори си мисли: „Ти продължаваш да разобличаваш моите недостатъци, да информираш всички за тях и за моето позорно минало, и правиш така, че другите да не ме уважават повече — е, тогава и аз няма да се въздържам. Знам всичко за това колко партньори си имал, с колко хора от противоположния пол си бил. Заредил съм се с всички тези боеприпаси. Ако още веднъж разобличиш недостатъците ми и ме изкараш от релсите, ще извадя наяве всички твои прегрешения!“. Взаимното разобличаване на недостатъците е често срещан проблем сред тези, които се знаят и познават добре. Вероятно поради несъгласие или поради това, че между тях има конфликти или вражди, двама души изваждат наяве стари и тривиални въпроси, които използват като оръжие, за да се нападат един друг по време на събиранията. Тези двама души разобличават недостатъците си, нападат се и се заклеймяват взаимно, като отнемат от времето на всички за ядене и пиене на Божието слово и оказват въздействие върху нормалния църковен живот. Може ли такива събирания да са плодотворни? Дали хората около тези двама души все още имат желание да се събират? Някои братя и сестри започват да си мислят: „Тези двамата наистина носят само неприятности, какъв е смисълът да засягат тези въпроси от миналото! Сега и двамата вярват в Бог, трябва да забравят за тези неща. Кой няма проблеми? Нима сега и двамата не са дошли пред Бог?

Всички тези проблеми могат да бъдат разрешени с Божието слово. Разобличаването на недостатъците не е практикуване на истината, нито е извличане на поука от силните страни на един човек, за да се компенсират слабостите на друг. Това са взаимни нападки, това е сатанинско поведение“. Взаимните им нападки смущават и унищожават нормалния църковен живот. Никой не може да ги спре и който и да разговаря с тях за истината, те не искат да го чуят. Някои хора ги съветват: „Престанете да разобличавате недостатъците си. В действителност всичко това не е толкова важно. Не е ли то просто едно кратко словесно несъгласие? Между вас двамата няма дълбока омраза. Ако и двамата бихте могли да сте откровени, да се разкриете, да загърбят предразсъдъците, обидата и омразата си, за да се молите и да търсите истината пред Бог, всички тези проблеми биха могли да бъдат разрешени“. Но двамата все още са в задънена улица. Единият от тях казва: „Ако той може да ми се извини пръв и ако пръв прояви откровеност и се разкрие, тогава и аз бих направил същото. Но ако, както преди, не иска да забрави за това нещо, тогава няма да се въздържам срещу него! Вие искате от мен да практикувам истината — защо той не я практикува? Искате от мен да забравя за тези неща — защо той пръв не го направи?“. Не се ли държи неразумно? (Да, така е.) Той започва да се държи неразумно. Ничий съвет няма въздействие върху тези хора и те не се вслушват в общението за истината. Щом се видят, започват да спорят, да разобличават недостатъците си и да се нападат. Не се стига единствено до удари, но във всичко друго, което правят един на друг, има омраза и всяка дума, която казват, съдържа намеци за нападки и проклятия. Ако в църковния живот има двама такива души, които се нападат и влизат в словесни престрелки още щом се видят, може ли този църковен живот да бъде плодотворен? Могат ли хората да придобият нещо положително от него? (Не.) Когато възникнат такива ситуации, повечето хора започват да се тревожат и казват: „Всеки път, когато се съберем, тези двамата винаги се карат и не слушат ничий съвет. Какво да правим?“. Щом двамата са там, събиранията не са спокойни и всички са смутени от тях. В такива случаи църковните водачи трябва да се намесят, за да разрешат въпроса. Те не бива да позволяват на такива хора да продължават да смущават църковния живот. Ако след многократни съвети, общения и положителни напътствия не се постигнат никакви резултати, а двете страни продължават да държат на предразсъдъците си и отказват да си простят, ако продължават да се нападат взаимно и да смущават църковния живот, тогава е необходимо въпросът да бъде разрешен според принципите. Трябва да им се каже: „И двамата сте в това състояние от дълго време и то причинява сериозни смущения на църковния живот и на всички братя и сестри. Повечето хора са ядосани от това ваше поведение, но се страхуват да кажат нещо по въпроса. Предвид сегашното ви отношение и проявления, в съответствие с принципите църквата трябва да преустанови участието ви в църковния живот и да ви накара да се изолирате за самоанализ. Когато сте

способни да се разбирате хармонично, да участвате в нормално общение и да имате нормални междуличностни взаимоотношения, тогава можете да се върнете в църковния живот“. Независимо дали те са съгласни с това или не, църквата трябва да вземе това решение. Това е разрешаване на въпроса въз основа на принципите. Тези въпроси трябва да се решават по такъв начин. От една страна, това е полезно за тези двама души. То може да ги подтикне към самоанализ и себеопознаване. От друга страна, то главно предпазва повече братя и сестри от това да бъдат смущавани от зли хора. Някои хора казват: „Те не са сторили никакво зло. От гледна точка на същността им те не са зли хора. Просто имат дребни недостатъци в човешката си природа, просто са своенравни, имат склонността да бъдат неразумни, предразположени са към ревност и спорове. Защо да ги изолираме само заради това?“. Независимо каква е тяхната човешка природа, щом те смущават църковния живот, църковните водачи трябва да се намесят, за да разгледат въпроса и да го разрешат. Ако тези двама души са зли, веднага след като това бъде разпознато, отговорът не бива да се свежда само до изолирането им. Трябва незабавно да се вземе решение направо да бъдат премахнати. Ако действията им се ограничават до това да се нападат един друг и да спорят за това кое е правилно и кое е неправилно, без да причиняват вреда на други хора или да извършват други лоши дела, които биха причинили загуби на интересите на Божия дом, и ако не са зли, тогава не е необходимо да бъдат премахнати. Вместо това църковният им живот трябва да бъде преустановен и те трябва да бъдат изолирани, за да се самоанализират. Този подход е най-подходящ. Целта на справянето с въпроса по този начин е да се осигури нормалният ред на църковния живот и да се гарантира, че църковната работа може да продължи нормално.

2. Взаимно разобличаване и взаимни нападки

На някои хора им липсва способност да ядат и пият Божието слово и те не знаят как да разговарят за своето разбиране за преживяване на Божието слово. Те умеят само да свързват Божиите слова, които разобличават хората, с други хора. Затова, когато разговарят за истината в Божиите слова, винаги имат лични мотиви. Винаги искат да се възползват от възможността да разобличават и да нападат другите, което предизвиква тревога в църквата. Ако онези, които са разобличени, могат да се отнасят правилно към тези ситуации, да разбират, че те идват от Бог, и да се научат на покорство и търпение, няма да има никакви спорове. Неизбежно е обаче някой да не почувства непокорство, когато чуе, че другите разговарят за неговите проблеми и ги разобличават. Той си мисли: „Защо след като четеш Божиите слова, не споделяш разбирането си за преживяването им или не говориш за себепознанието си, а вместо това нападаш и нарочваш само мен? Неприятен ли съм ти? В Божиите слова вече е изяснено, че имам покварен нрав — наистина ли е необходимо да го казваш? Аз може да имам покварен нрав,

но нима ти нямаш такъв? Винаги ме критикуваш, наричаш ме измамен, но и на теб не ти липсва лукавство!“. Изпълнени с негодувание и непокорство, те биха могли да проявят търпение веднъж или два пъти, но след като мине време и недоволството им се натрупа, избухват. А щом избухнат, това е катастрофално. Те казват: „Когато някои хора действат и говорят, външно се преструват, че са много честни и открити, но в действителност са пълни с всякакви кроежи и винаги заговорничат срещу другите. Никой не може да схване мислите или намеренията им, когато разговаря с тях. Те са измамни хора. Когато срещнем такива хора, не можем да говорим или да взаимодействаме с тях. Те са твърде плашещи. Ако не внимаваш, ще попаднеш в капана им и ще бъдеш измамен и използван от тях. Такива хора са най-злите, от типа, който Бог ненавижда и от който се отвращава най-много. Те трябва да бъдат хвърлени в бездънната пропаст, в езерото от огън и жупел!“. След като чува това, другият човек си мисли: „Ти имаш покварен нрав, но не позволяваш на другите хора да те разобличат? Толкова си надменен и самоправеден, затова ще намеря друг пасаж от Божиите слова, за да те разоблича, и ще видя какво ще кажеш тогава!“. Другият човек става още по-гневен, след като е разобличен, и си мисли: „Значи няма да оставиш това да отшуми, нали? Все още няма да се избавиш от това, а? Ти просто не ме харесваш и смяташ, че имам покварен нрав, нали? Добре, тогава и аз ще те разоблича!“. И така, той казва: „Някои хора просто са антихристи. Те обичат статуса и похвалите на другите, обичат да ги поучават, да използват Божиите слова, за да разобличават и да заклеймяват другите, да карат другите хора да си мислят, че те самите нямат покварен нрав. Всички те са толкова надути и си мислят, че са осветени, но не са ли просто нечисти духове? Не са ли просто сатани и зли духове? Какво представляват антихристите? Антихристите са сатани!“. В колко кръга са се сражавали? Има ли победител? (Не.) Казали ли са нещо поучително за другите? (Не.) И така, какви са тези думи? (Осъждания, заклеймявания.) Това са осъждания. Те говорят безразсъдно, без да се съобразяват с действителната ситуация или с фактите, произволно съдят и заклеймяват другите, дори ги проклинат. Има ли фактическо основание да нарече другия човек антихрист? Какви злодеяния и проявления на антихрист показа този човек? Поквареният му нрав достига ли нивото на същността на антихриста? Когато Божиите избраници го чуят да разобличава другия човек, ще сметнат ли, че това е обективно и вярно? Има ли някаква доброта или добри намерения в думите, изречени от тези двама души? (Не.) Дали целта им е да помогнат на другия да опознае себе си и да му дадат възможност да се отърве от покварения си нрав и да навлезе в истината реалност възможно най-бързо? (Не.) Тогава защо правят това? За да дадат воля на личната си злоба, да нападат другата страна и да ѝ отмъстят, затова произволно я обвиняват в нещо, което изобщо не съответства на фактите. Те не се оценяват точно и не се окачествяват един друг въз основа на Божиите слова и на

разкриванията и същността на другия човек, а използват Божиите слова, за да се нападат взаимно, да си отмъщават и да дават воля на личната си злоба. Те изобщо не разговарят за истината. Това е сериозен проблем. Винаги се хващат за неща, свързани с другия човек, за да го нападат и заклеймяват за надменния му нрав — това отношение е зловещо и злонамерено и то определено не е добронамерено разобличаване. Впоследствие то води само до взаимна враждебност и омраза. Ако разобличаването се извършва с нагласата да се помага на другите от любов, хората могат да почувстват това и могат да се отнесат правилно към него. Но ако някой се възползва от надменния нрав на друг човек, за да го заклеймява и напада, това е единствено с цел да напада този човек и да го измъчва. Всеки има надменен нрав, така че защо винаги да се нарочва един и същи човек? Защо винаги да се съсредоточава върху един човек и не го оставя на мира? Непрекъснато да разобличава надменния нрав на този човек — наистина ли целта му е да му помогне да се отърве от този нрав? (Не.) Тогава каква е причината за това? Причината е, че счита другия човек за неприятен, затова търси възможности да го напада и да си отмъщава, и винаги иска да го измъчва. Следователно, когато казва, че другият човек е антихрист, Сатана, дявол, измамен и зловещ човек, това почива ли на факти? Може малко и да се докосва до фактите, но целта му да каже тези неща не е да помогне на другия човек или да разговаря за истината, а да даде воля на личната си злоба и да си отмъсти. Той е бил измъчван и затова иска да си отмъсти. Как си отмъщава? Като разобличава другия човек, заклеймява го, нарича го дявол, Сатана, зъл дух, антихрист — лепва му възможно най-ужасния етикет и възможно най-тежкото обвинение. Това не е ли произволно осъждане и заклеймяване? Намерението, целта и мотивацията и на двете страни, които казват тези неща, не е да помогнат на другия човек да опознае себе си и да изкорени покварения си нрав, още по-малко да му помогне да навлезе в реалността на Божието слово или да разбере истините принципи. Вместо това те се опитват да нападат и да нанесат удар на другия човек, да го разобличат, за да могат да постигнат целта си — да дадат воля на личната си злоба и да си отмъстят. Това е впускане във взаимни нападки и словесни престрелки. Въпреки че този метод за нападане на другите хора може да изглежда по-основателен от взаимното разобличаване на недостатъците и да свързва Божиите слова с другия човек, за да каже, че той има покварен нрав и че е дявол и Сатана, и че на пръв поглед изглежда доста духовен, естеството на тези два метода е едно и също. Нито един от тези методи не е насочен към общение за Божието слово и за истината в рамките на нормалната човешка природа, а е насочен към безотговорно и произволно осъждане, заклеймяване и проклинане на другия човек въз основа на лични предпочитания и впускане в лични нападки. Диалози от такова естество също предизвикват прекъсвания и смущения в църковния живот и пречат и вредят на навлизането в живота на Божиите избраници.

Какво трябва да направите, когато се сблъскате с двама души, които се впускат във взаимни нападки, като разобличават покварения нрав на другия? Трябва ли да ударите по масата и да им изнесете лекция? Трябва ли да излеете кофа студена вода върху тях, за да ги охладите и да ги накарате да осъзнаят, че са некоректни, и че трябва да се извинят един на друг? Могат ли тези методи да разрешат проблема? (Не.) Тези двама души винаги се карат на всяко събиране и след края на всяко събиране се подготвят за следващата кавга. Вкъщи те търсят Божии слова и основания, които да използват в нападките си, дори пишат чернови и измислят как да нападнат другата страна, кои нейни аспекти да атакуват, как да я съдят и заклеймяват, какъв тон да използват и кои Божии слова да използват, за да започнат най-убедителна атака и заклеймяване. Те търсят и различни духовни термини и използват различни методи на изразяване, за да заклеймят и да нападнат другата страна, да ѝ попречат да промени ситуацията, като се стремят да я повалят в следващата схватка така, че да е невъзможно тя да се изправи отново. Всички тези модели на поведение спадат към впускането във взаимни нападки и словесни престрелки. Лесно ли се разрешават такива проблеми? Ако след като са получили съвет, помощ и общение за истината от мнозинството хора, те все още не се покайват и не променят курса си — т.е. при среща спорят и се ругаят един друг, не слушат ничии съвети и не приемат, когато някой разговаря за истината или ги кастри — какво трябва да се направи тогава? С това е лесно да се справите: те трябва да бъдат изчистени. Няма ли това да разреши проблема? Не е ли лесно това? Необходимо ли е да продължавате да разговаряте с тях? Необходимо ли е да продължавате да им помагате с любов? Кажете Ми, уместно ли е с любов да проявявате толерантност и търпение към такива хора? (Не е уместно.) Защо не е уместно? (Те не приемат истината — няма смисъл да разговаряме с тях.) Правилно, те не приемат истината. Участват в събирания само за да се впускат в словесни престрелки. Не вярват в Бог, за да се стремят към истината, а просто обичат да се впускат в словесни престрелки. Това разкриване и проявление на нормална човешка природа ли е? Притежават ли те рационалността, която нормалната човешка природа трябва да притежава? (Не.) Липсва им рационалността на нормалната човешка природа. По време на събиранията такива хора не четат Божиите слова целенасочено и правилно, за да могат да разберат и да получат истината от Божиите слова и по този начин да изкоренят своя покварен нрав и да се справят със своите проблеми. Вместо това те винаги искат да разрешават чужди проблеми. Вниманието им постоянно е насочено към другите, за да им търсят кусурите. Винаги се стремят да открият проблемите на другите хора в Божиите слова. Използват възможността да четат Божиите слова и да разговарят за тях, за да разобличават и нападат другите, и използват Божиите слова, за да съдят, омаловажават и заклеймяват другите. И все пак те поставят себе си отделно от Божиите слова. Какъв тип хора са те? Дали

са хора, които приемат истината? (Не.) Те са особено добри в едно нещо и са запалени по него: след като прочетат Божиите слова, те често установяват у другите различни проблеми, състояния и проявления, които са разобличени в Неговите слова. Колкото повече установяват тези проблеми, толкова повече чувстват, че носят значителна отговорност и вярват, че могат да направят много, като си мислят, че трябва да разобличават тези проблеми. Те няма да пощадят нито един човек, който има такива проблеми. Що за хора са те? Такива хора притежават ли разум? Имат ли способността да възприемат истината? (Не.) Ако такива хора не се изказват и не причиняват смущения в църквата, няма нужда да се справят с тях. Ако обаче постоянно действат по този начин, винаги нападат, съдят и заклеймяват другите, тогава църквата трябва да предприеме съответните действия, за да се справи с тях, като ги изчисти. Що се отнася до онези, които са били разобличени от някого, след което те го нападат, съдят и заклеймяват, като използват същите методи и средства, ако обстоятелствата са сериозни и те са прекъснали и смутили църковния живот, те също трябва да бъдат изчистени и изолирани от Божиите избраници — към тях не може да се проявява никаква снизходителност.

Какви други проявления на впускане във взаимни нападки и словесни престрелки отговарят на критериите за наличие на естество на прекъсване и смущаване на църковния живот? Взаимното разобличаване на недостатъците и взаимното разобличаване на покварения нрав на другия, за да се даде воля на личната злоба и да се отмъсти, са очевидни проявления на прекъсване и смущаване на църковния живот. Освен тези две проявления, другите са да се преструваш, че се откриваш, че се излагаш на показ и че се разнищваш, за да разобличиш и разнищиш умишлено другите — този вид нападка също е проявление на прекъсване и смущаване на църковния живот. И така, дали нещо, което човек казва, е нападка, щом не се отнася до неговите собствени проблеми, а до проблемите на другите хора, независимо дали е казано остро или е казано косвено, мимоходом, по тактичен начин? (Не.) Тогава кои ситуации представляват нападки? Зависи от намерението и целта на казаното. Ако нещо е казано, за да се нападат хората и да им се отмъщава или за да се дава воля на лична злоба, това е нападка. Това е едната ситуация. Освен това преекспониране на повърхностните аспекти на даден проблем, за да се съдят и заклеймяват хората в противоречие с фактите и истината, безотговорното прибягване до заключения, без изобщо да се погледне каква е същността на въпроса — това също е даване воля на личната злоба и отмъщение, това е осъждане и заклеймяване и този вид ситуация също представлява нападка. Какво друго? (Съчиняването на безпочвени слухове за хора — това също ли е нападка?) Съчиняването на безпочвени слухове със сигурност също се брои, дори в по-голяма степен. Колко ситуации представляват нападки? (Три.) Обобщете тези ситуации. (Първата е нападане на

други хора с конкретна цел. Втората е осъждане и заклеймяване на други хора по начин, който противоречи на фактите и на това, което е вярно, а това е произволно окачествяване на други хора по безотговорен начин. Третата е съчиняване на безпочвени слухове за хора.) Естеството на всяка от тези три ситуации отговаря на критериите за лични нападки. Как да разграничим кои ситуации отговарят на критериите за лични нападки и кои не? Когато става въпрос за тези, които нападат, кои действия или думи представляват нападки? Да предположим, че думите на даден човек донякъде имат насочващо естество и са способни да подведат другите, а също така имат и качеството на съчиняване на слухове. Този човек прави от мухата слон и си измисля слухове и лъжи, за да подведе и заблуди хората. Намерението и целта му са да накара повече хора да признаят и да повярват, че това, което казва, е правилно, и да се съгласят, че казаното от него е съобразено с истината. Същевременно той иска да отмъсти на някого другиго, да го направи негативен и слаб. Той си мисли: „Ти имаш толкова подъл характер — трябва да разоблича действителното ти положение и да стъпча тази твоя надменност, а после ще видим с какво ще се перчиш и фукаш! Как бих могъл да изпъкна до теб? Омразата ми няма да отслабне, докато не ти докарам негативизъм и не те срина. Ще покажа на всички, че можеш да бъдеш негативен и че ти също имаш слабости!“. Ако това е целта му, тогава думите му представляват нападка. Но да предположим, че намерението му е просто да изясни фактите и това, което е вярно по отношение на даден въпрос — след като придобие точно прозрение за него и открие същността на проблема чрез период на преживяване, той счита, че трябва да разговаря за това, за да може мнозинството да го разбере и да знае кой вид възприемане на въпроса е чисто, т.е. целта му е да коригира изопачените или едностранчивите възгледи на повече хора по този въпрос — това нападка ли е? (Не.) Той не принуждава някого да приеме личното му мнение, а още по-малко таи каквото и да било намерение за лично отмъщение. Вместо това иска само да изясни истинността на фактите, да използва любовта, за да помогне на другата страна да разбере и да я предпази от отклоняване чрез това разбиране. Независимо дали другата страна приема това, той е способен да изпълни своята отговорност. Затова това поведение, този подход не е нападка. По езика, по подбора на думите, по начина, по тона и по отношението към говоренето в тези две различни проявления може да се разбере какво е намерението и каква е целта на този човек. Ако човекът има намерение да нападне другата страна, езикът му със сигурност ще бъде остър, а намерението и целта му ще бъдат очевидни по тона, интонацията, подбора на думи и отношението му. Ако той не принуждава другата страна да приеме това, което казва, и със сигурност не я напада, тогава речта му определено ще съответства на проявленията на съвестта и разума на нормалната човешка природа. Освен това отношението, тонът и подборът на думи при говорене със сигурност ще бъдат рационални и ще попадат в сферата на нормалната човешка природа.

След като разговаряхме за принципите за разграничаване на това какво представлява лична нападка и какво не, способни ли сте да разпознаете това сега? Ако все още не можете да го разпознаете, тогава няма да сте способни да прозрете същността на въпроса. Колкото и приятно да звучи нечие общение, ако човекът не практикува според принципите, ако не се стреми да помага на хората да разберат истината и да изпълняват дълга си правилно, а вместо това намира неща, които да използва срещу хората, за да ги дразни непрекъснато, ако прави всичко възможно да ги съди и заклеймява, и въпреки че на пръв поглед изглежда, че разпознава хората, всъщност намерението и целта му е да заклеймява и да напада другите, тогава тази ситуация включва лична нападка. Незначителните неща, които се случват между хората, са много прости и очевидни. Ако се разговаряше за истината по тези въпроси, това щеше да отнеме по-малко от едно събиране. Необходимо ли е тогава да се отнема времето на братята и сестрите, като се говори много за това на всяко събиране? Не е необходимо. Ако някои хора винаги дразнят другите без прекъсване, това представлява нападане на хората и причиняване на смущения. Каква е причината някой да се вкопчва в един въпрос и да говори безкрайно за него? Тя е, че никой не иска да загърби собствените си намерения и цели, никой не се опитва да опознае себе си и не приема истината или фактите и това, което е вярно, и затова непрекъснато дразни другите. Какво е естеството на това непрекъснато да дразниш другите? То е нападка. То е намиране на неща, които да бъдат използвани срещу другите, намиране на кусури при подбора на техните думи и използване на недостатъците им срещу тях, безкрайно занимаване само с едно нещо и спорене, докато му пламне лицето. Ако хората разговарят в рамките на нормалната човешка природа, като се подкрепят и си помагат — тоест изпълняват отговорността си — тогава взаимоотношенията между тях ще стават все по-добри. Но ако се впускат във взаимни нападки и спорове, ако се впримчват един в друг, за да изяснят собствените си оправдания, ако винаги искат да имат последната дума, ако не искат да признаят поражението си и не правят компромиси, ако не се избавят от личното си недоволство, тогава взаимоотношенията между тях в крайна сметка ще стават все по-напрегнати и ще се влошават все повече. Това няма да са нормални междуличностни взаимоотношения и дори може да се стигне дотам, че когато се срещнат, очите им да се напълнят с кръв. Спомнете си, че когато кучетата се бият, очите на свирепото куче стават червени. Каква е причината очите му да са червени? То не е ли изпълнено с омраза? Не е ли същото и с хората, които се нападат един друг? Ако когато хората разговарят за истината, не се нападат един друг, а вместо това могат да компенсират недостатъците си, като се възползват от силните си страни, и се подкрепят взаимно, възможно ли е взаимоотношенията им да са лоши? Взаимоотношенията им определено биха ставали все по-нормални. Когато двама души си говорят, бъбрят, общуват или дори спорят в рамките на съвестта и разума

на нормалната човешка природа, взаимоотношението им ще бъде нормално и те няма да се ядосат или да започнат да се карат още щом се срещнат. Ако у хората се появи омраза и имат прилив на необяснима ярост, когато дори не са лице в лице, само защото е спомената другата страна, то това не е проявление на притежаване на разум и съвест на нормална човешка природа. Хората се нападат един друг, защото имат покварен нрав. Това по никакъв начин не е свързано със средата, в която се намират. Всичко това се дължи на това, че хората не обичат истината, не могат да приемат истината, не практикуват истината и не се справят с въпросите въз основа на принципите, когато възникнат спорове, и затова в църковния живот често се наблюдават случаи на взаимно разобличаване на недостатъци, на осъждане и дори на взаимни нападки и заклеймяване. Тъй като хората имат покварен нрав и често са в състояние на липса на разум, те живеят според покварения си нрав и, дори да разбират част от истината, им е трудно да я практикуват, между тях лесно възникват спорове и различни видове нападки. Ако тези нападки се случват от време на време, те имат само временно въздействие върху църковния живот, но онези, които постоянно са склонни към взаимни нападки, причиняват сериозни прекъсвания и смущения на църковния живот, а също така сериозно засягат навлизането в живота на Божиите избраници и му пречат.

3. Словесни престрелки

В църквата има и друг тип хора — този тип хора особено много обичат да се оправдават. Ако например са направили или казали нещо нередно, те се страхуват, че другите може да имат лошо мнение за тях и че това ще се отрази на имиджа им в очите на мнозинството, затова се оправдават и обясняват въпроса по време на събиранията. Целта на обяснението им е да попречат на хората да си съставят лошо мнение за тях, затова влагат много усилия и мисли в това отношение, като разсъждават по цял ден: „Как мога да изясня този въпрос? Как мога да го обясня ясно на този човек? Как мога да опровергая лошото мнение, което си е съставил за мен? Днешното събиране е добра възможност да поговорим по този въпрос“. На събирането той казва: „Това, което направих миналия път, не беше с цел да нарани или да разобличи някого. Намерението ми беше добро, то беше да помогна на хората. Но някои хора винаги ме разбират погрешно, винаги искат да ме нарочват и винаги мислят, че съм алчен и амбициозен и че моята човешка природа е лоша. А всъщност аз изобщо не съм такъв, нали? Не съм правил или казвал подобни неща. Когато съм говорил за някого, който не присъства, не съм му създавал умишлено неприятности. Когато хората са извършили лоши неща, как може да не позволяват на другите да говорят за това?“. Те казват много неща, като едновременно се оправдават и се защитават, и същевременно разобличават доста от проблемите на другата страна, и всичко това с цел да се разграничат от въпроса, да накарат всички да

повярват, че това, което са разкрили, не е покварен нрав и че те нямат лоша човешка природа или че не харесват истината, а още по-малко че имат злостни намерения, а вместо това считат, че са добронамерени, че добрите им намерения често не се разбират и че те често са заклеймявани заради погрешните разбирания на другите. Както явно, така и скрито, думите им карат слушателите да считат, че те са невинни и че хората, които са смятали, че те грешат и че са лоши, са злите хора и са онези, които не обичат истината. След като чуе това, другата страна разбира: „Смисълът на думите ти не е ли да кажеш, че нямаш покварен нрав? Не е ли това само за да може да изглеждаш добър? Не е ли това просто непознаване на себе си, неприемане на истината, неприемане на фактите? Добре, не приемаш тези неща, но защо си ме нарочил? Аз не съм имал намерение да те нарочвам, нито съм искал да те нападна. Можеш да си мислиш, каквото си искаш. Какво общо има това с мен?“. И така, той не може да се сдържи и казва: „Когато някои хора се сблъскат с незначителен проблем, когато понесат малко несправедливо отношение или болка, не са готови да приемат това и искат да се оправдават и да се обясняват. Винаги се опитват да се разграничат от проблема, винаги искат да се правят на добри, да излъскат имиджа си. Те не са такъв тип хора, така че защо се опитват да изглеждат добри, да се представят за съвършени? Освен това аз разговарям за истината, никого не държа под прицел, нито мисля да нападам или да отмъщавам на някого. Нека хората си мислят каквото си искат!“. Тези двама души разговарят ли за истината? (Не.) И така, какво правят те? Едната страна казва: „Направих тези неща в името на църковното дело. Не ме интересува какво мислиш ти“. Другата казва: „Когато човек действа, Небето гледа. Бог знае мислите на хората. Не си мисли, че само защото имаш известна добра воля, способности и красноречие и не вършиш лоши неща, Бог няма да те проучи внимателно. Не си мисли, че ако скриеш дълбоко мислите си, Бог не може да ги види. Всички братя и сестри могат да ги видят — да не говорим за Бог! Нима не знаеш, че Бог проучва внимателно дълбините на човешките сърца?“. За какво спорят двамата? Едната страна полага огромни усилия да се оправдае, да се оневини, не иска другите да имат лошо впечатление за нея, докато другата страна настоява да не се примирява с това, да не позволява на този човек да се изкарва добър и едновременно с това цели да го разобличи и да го заклейми чрез порицания. На пръв поглед тези двамата не се ругаят директно един друг и не се разобличават директно, но речта им е целенасочена: едната страна се опитва да попречи на другата да я разбере погрешно и изисква да изчисти името си, докато другата страна отказва да направи това и вместо това настоява да постави етикет на другия човек и да го заклейми, като изисква неговото признание. Този разговор нормално общение за истината ли е? (Не е.) Дали това е разговор, основан на съвестта и разума? (Не.) Тогава какво е естеството на този вид разговор? Дали той представлява впускане във взаимни нападки? (Да.) Дали този, който

оправдава себе си, разговаря за това как може да приема нещата от Бог, да опознае себе си и да намери принципите, които трябва да се практикуват? Не, той се оправдава пред другите. Той иска да поясни своите мисли, гледни точки, намерения и цели пред другите, да се обясни пред другата страна и да я накара да изчисти името му. Освен това той иска да отрече разобличаването и заклеймяването му от другата страна и независимо дали това, което другата страна казва, е съобразено с фактите или с истината, щом не го признава или не е готова да го приеме, тогава според него това, което казва другата страна, е погрешно, и той иска да го поправи. А другата страна не желае да изчисти името му и вместо това го разобличава, като го принуждава да приеме заклеймяването му. Едната страна не е готова да приеме, а другата страна настоява да я накара да приеме, което води до нападки помежду им. Естеството на този вид диалог е естество на впускане във взаимни нападки. И така, какво е естеството на този вид нападки? Характеризира ли се този разговор с взаимно отричане, с взаимни оплаквания и с взаимно заклеймяване? (Да.) Тази форма на диалог среща ли се и в църковния живот? (Да.) Всички тези видове разговори са словесни престрелки.

Защо този вид диалози се наричат словесни престрелки? (Защото хората, които участват в тях, спорят за правилно и грешно и никой не се опитва да опознае себе си, и никой не придобива нищо. Те просто упорито се занимават с този въпрос и диалозите са безсмислени.) Тези хора просто говорят много и хабят цялата си енергия за това да спорят кой е прав или кой греши, кой е висшестоящ и нисшестоящ. Спорят непрекъснато, без някога да има победител, и след това продължават да спорят. В крайна сметка какво придобиват от това? Дали е разбиране на истината, дали е разбиране на Божиите намерения? Дали е способността да се покаят и да приемат Божията внимателна проверка? Дали е способността да приемат нещата от Бог и да се опознаят по-добре? Те не придобиват нищо от това. Тези безсмислени спорове и тези диалози за правилно и грешно са словесни престрелки. По-просто казано, словесните престрелки са напълно безсмислени разговори, в които всичко казано е безсмислица, нито една дума не е поучителна или полезна за другите, а по-скоро всички изречени думи са нараняващи и произлизат от човешката воля, от избухливостта, от умовете на хората и, разбира се, в още по-голяма степен от покварения им нрав. Всяка изречена дума е в името на собствените интереси, на собствения имидж и репутация, а не за поучаване или помагане на другите, не за собственото разбиране на някои аспекти на истината или за разбиране на Божиите намерения, и, разбира се, не е в името на обсъждането на това кой от видовете покварен нрав е разобличен в Божиите слова, дали покваренията им нрав съответства на Божиите слова или дали разбирането на човека е правилно. Колкото и приятно, искрено или благочестиво да звучат тези безсмислени собствени оправдания и обяснения, всички те са словесни престрелки, взаимни нападки и осъждания, които не носят

полза нито на другите, нито на себе си. Те не само вредят на другите и засягат нормалните междуличностни взаимоотношения, но пречат и на собственото си житейско израстване. Накратко казано, независимо от оправданията, намеренията, отношението, тона или използваните средства и техники, щом става въпрос за произволно осъждане и заклеймяване на другите, всички тези думи, методи и т.н. попадат в категорията нападки срещу другите, всички те са словесни престрелки. Широк ли е този обхват? (Доста е широк.) И така, когато се сблъскате с нападки, осъждания и заклеймявания от страна на хората, можете ли да се въздържите да не се впуснете в поведение, при което нападате и заклеймявате другите? Как трябва да практикувате, когато се сблъскате с такъв вид ситуации? (Трябва да се смълчим пред Бог чрез молитва. Тогава в сърцата ни вече няма да има омраза.) Щом човек е разбиращ и разумен, щом може да се смълчи пред Бог и да Му се помоли, и да приеме истината, той може да контролира намеренията и желанията си и тогава може да достигне до ниво, на което нито да осъжда, нито да напада другите. Щом намерението и целта на някого не е да дава воля на личната си злоба или да търси отмъщение и със сигурност не е да напада другата страна, а вместо това неволно наранява другата страна, защото не разбира истината или я разбира твърде повърхностно, и защото донякъде е глупав и невеж или своенравен, тогава с помощта и подкрепата на другите и общение с тях, след като разбере истината, речта му ще стане по-точна, както и оценките и възгледите му за другите, и той ще може да се отнася правилно към покварения нрав, разкриван от другите хора, и към грешните им действия, като по този начин постепенно ще намали нападките към другите и преценките си за тях. Ако обаче човек винаги живее в рамките на своя покварен нрав, ако търси възможности да отмъсти на всеки, който му е неприятен или който го е засегнал или му е навредил преди това, ако винаги таи такива намерения и изобщо не търси истината, ако не се моли на Бог и не се уповава на Него, тогава той е способен да напада другите по всяко време и на всяко място, а това трудно може да се преодолее. Непреднамереното нападане на другите се преодолява лесно, за разлика от умишленото и преднамереното нападане. Ако от време на време и непреднамерено човек напада и съди другите чрез други хора, които разговарят за истината, за да го подкрепят и да му помогнат, той ще е способен да промени курса си, щом разбере истината. Ако обаче някой постоянно се стреми да отмъсти и да даде воля на личната си злоба, ако винаги иска да измъчва или да проваля другите и ги напада с такива намерения, което може да се почувства и види от всички хора, тогава това поведение се превръща в прекъсване и смущаване на църковния живот. То изцяло представлява умишлено прекъсване и смущаване. Затова е трудно да се промени този нрав на нападане на другите.

Сега разбирате ли как трябва да се разреши въпросът с нападането и заклеймяването на другите? Има само един начин — човек трябва да се моли на

Бог и да се уповава на Него, и тогава омразата му постепенно ще изчезне. Има главно два типа хора, които могат да нападат другите. Единият тип са онези, които говорят, без да мислят, които са откровени и груби и които може да кажат някои обидни неща, когато считат хората за неприятни. В повечето случаи обаче те не нападат хората умишлено или преднамерено — просто не могат да се въздържат, просто това е техният нрав и те неволно се впускат в нападки срещу други хора. Ако бъдат кастрени, могат да го приемат, и затова не са зли хора и не са цел за изчистване. Но злите хора не приемат да бъдат кастрени и често предизвикват прекъсвания и смущения в църковния живот, често нападат и осъждат другите, нахвърлят се срещу тях и им отмъщават и ни най-малко не приемат истината. Те са зли хора и църквата трябва да се заеме именно с тях и трябва да ги изчисти. Защо трябва да се заеме с тях и да ги изчисти? Ако се съди по тяхната природа същност, тяхното поведение, при което нападат другите, не е непреднамерено, а е умишлено. Това е така, защото тези хора имат злобна човешка природа — никой не може да ги обиди или критикува и ако някой каже нещо, което случайно ги нарани малко, те ще мислят как да намерят възможности да си отмъстят — и така, такива хора са способни да се впускат в нападки срещу другите. Това е един от типовете хора, с които църквата трябва да се заеме и които трябва да изчисти. Всеки, който се впуска във взаимни нападки и словесни престрелки — без значение от коя страна е, дали напада активно или пасивно — щом участва в този вид нападки, той е зъл човек със зловещи намерения, който ще измъчва другите при най-малкото неодобрение. Такива хора причиняват сериозни прекъсвания и смущения на църковния живот. Те са тип зли хора в църквата. По-безобидните случаи могат да се разрешат чрез изолиране на въпросния човек за размишление. При по-сериозни случаи въпросният човек трябва да бъде премахнат или отлъчен. Това е принципът, който водачите и работниците трябва да разберат по отношение на справянето с този въпрос.

Въз основа на това общение сега разбирате ли какво означава да нападаш другите? Можете ли да го разпознаете? След като дам определение за нападане, някои хора си мислят: „С такова широко определение за нападане на другите, кой ще се осмели да говори в бъдеще? Никой от нас, хората, не разбира истината, така че само да си отворим устата, това ще доведе до нападане на другите, което е ужасно! В бъдеще просто трябва да ядем храна, да пием вода и да мълчим, да запечатаме устата си и да не говорим небрежно от момента, в който се събудим сутринта, за да избегнем да нападаме другите. Това би било прекрасно и дните ни ще бъдат много по-спокойни“. Правилен ли е този начин на мислене? Да запечаташ устата си не разрешава проблема. Същността на проблема с нападането на другите е проблем на сърцето на човека, той се дължи на покварения му нрав и не е проблем на устата. Това, което хората казват с устата си, се управлява от покварения им нрав и от мислите им. Ако човек се е справил с покварения си нрав

и наистина разбере някои истини, ако речта му също стане донякъде принципна и премерена, тогава проблемът с това, че напада другите, ще бъде частично решен. Разбира се, в рамките на църковния живот, за да могат хората да имат нормални междуличностни взаимоотношения и да не се впускат във взаимни нападки или словесни престрелки, е необходимо те често да идват пред Бог в молитва, да се молят за Божието напътствие и да бъдат смълчани пред Бог с благочестиви сърца, които изпитват глад и жажда за праведност. По този начин, когато някой неволно каже нещо, което те наранява, сърцето ти може да се смълчи пред Бог, да не натякваш и да не искаш да споришс с другия човек, а още по-малко да се защитаваш и оправдаваш. Вместо това ще го приемеш от Бог, ще благодариш на Бог, че ти е дал добра възможност да опознаеш себе си, ще Му благодариш, че ти е позволил да осъзнаеш, че все още имаш такъв и такъв проблем чрез думите на другите. Това е добра възможност да опознаеш себе си, това е Божия благодат и ти трябва да я приемеш от Бог. Не бива да таиш негодувание към човека, който те е наранил, нито да изпитваш отвращение и омраза към човека, който неволно е посочил твоите недостатъци или е разобличил твоите недостатъци, съзнателно или неволно да го избягваш или да използваш всевъзможни начини да му отмъстиш. Нито един от тези подходи не е богоугоден. Идвай често пред Бог да се молиш и след като сърцето ти се успокои, ще си способен да се отнасяш правилно към това, когато други хора неволно те наранят, ще си способен да проявяваш към тях толерантност и търпение. Ако някой те нарани умишлено, какво трябва да направиш? Как би подходил към това — би ли спорил с него от избухливост, или би се смълчал пред Бог и би потърсил истината? Разбира се, без да е необходимо Аз да го казвам, всички вие определено знаете кой начин на навлизане е правилният избор.

В църковния живот е много трудно да се избегнат взаимните нападки и словесните престрелки, като се разчита на човешката сила, на човешкия самоконтрол и на човешкото търпение. Независимо колко добра е човешката ти природа, колко мил и добър си ти или колко си великодушен, неизбежно ще се сблъскаш с някои хора или неща, които накърняват твоето достойнство, почтеност и т.н. В ума си трябва да имаш принцип как да се справяш с този вид проблеми и как да се отнасяш към тях. Ако подходиш към тях с избухливост, това е много лесно: те те проклинат и ти ги проклинаш, те те нападат и ти ги нападаш, зъб за зъб, око за око, като им връщаш всичко, с което ти се нахвърлят, като използваш същите методи и защитаваш достойнството, почтеността и имиджа си. Това се постига много лесно. В сърцето си обаче трябва да претеглиш дали този метод е препоръчителен, дали е полезен както за теб, така и за другите, и дали е богоугоден. Често когато хората не са разбрали същността на този въпрос, първата им мисъл е: „Той не показва милост към мен, така че защо аз трябва да му показвам милост? Той не проявява никаква любов към мен, така че защо аз

трябва да се отнасям с любов към него? Той не проявява търпение към мен и не ми помага, така че защо аз трябва да проявявам търпение към него или да му помагам? Той е груб с мен, и аз ще постъпя зле с него. Защо да не бъде зъб за зъб, око за око?“. Това са първите мисли, за които се сещат хората. Но когато наистина действаш по такъв начин, чувстваш ли се вътрешно спокоен или си неспокоен и ти е болно? Когато наистина избереш това, какво придобиваш? Какво получаваш? Много хора са преживели това, че когато наистина действат по този начин, се чувстват вътрешно неспокойни. Разбира се, за повечето хора това не е въпрос на гузна съвест, а още по-малко е безпокойство, причинено от чувството, че са длъжници на Бог. Хората не притежават такова ниво на духовен ръст. Какво предизвиква това безпокойство у тях? То произтича от омразата на хората, от оспорването на тяхното достойнство и почтеност, когато са обидени, както и от болката, която изпитват, и от изблиците на ярост, омраза, негодувание и възмущение, които се пораждат в сърцата им, след като бъдат словесно провокирани — всичко това кара хората да се чувстват неспокойни. Какви са последиците от това безпокойство? Веднага след като го почувстваш, ще започнеш да обмисляш какъв език да използваш, за да се справиш с този човек, как да използваш законни и разумни средства, за да го провалиш, да му покажеш, че имаш достойнство и почтеност и че не може лесно да те тормози. Когато се чувстваш неспокоен, когато изпитваш омраза, това, за което мислиш, не е да проявиш търпение и толерантност към този човек, да се отнесеш към него правилно или други положителни неща, а по-скоро всичките негативни неща като ревност, отвращение, ненавист, враждебност, омраза и заклеймяване, до такава степен, че го проклинаш безброй пъти в сърцето си и независимо от времето — дори докато се храниш или спиш — мислиш как да му отмъстиш и си представяш как ще се справиш с него и как ще действаш в такива ситуации, ако те нападне или заклейми и т.н. По цял ден разсъждаваш как да сразиш другия човек, как да дадеш воля на възмущението и омразата си и да го накараш да отстъпи пред теб, да се страхува от теб и да не смее да те провокира отново. Често мислиш и за това как да дадеш урок на другия човек, за да му покажеш колко си силен. Когато се появят такива мисли и когато въображаемите сценарии се повтарят многократно в съзнанието ти, смущенията и последствията, които те предизвикват, са неизмерими. Щом изпаднеш в състояние да се впускаш в словесни престрелки и взаимни нападки, какви са последствията? Лесно ли е тогава да бъдеш смълчан пред Бог? Не забавя ли това навлизането ти в живота? (Да, така е.) Това е въздействието върху човека от избирането на грешния начин за справяне с нещата. Ако избереш правилния път, когато някой говори по начин, който накърнява имиджа или гордостта ти или оскърбява почтеността и достойнството ти, можеш да избереш да бъдеш толерантен. Няма да се впускаш в спорове с него, като използваш всякакъв език или преднамерено да се оправдаваш, да опровергаваш и да нападаш другата

страна, което поражда омраза у теб. Каква е същността и значението на това да бъдеш толерантен? Ти си казваш: „Някои от нещата, които каза, не са съобразени с фактите, но такива са всички хора, преди да разберат истината и да постигнат спасение, и аз някога бях такъв. Сега, след като разбирам истината, не вървя по пътя на невярващите да споря кое е правилно и кое е грешно или да се занимавам с философията на противоборството — избирам толерантността и отношението към другите с любов. Някои от нещата, които каза, не са съобразени с фактите, но аз не им обръщам внимание. Приемам това, което мога да разпозная и възприема. Приемам го от Бог и го представям пред Бог в молитва, като Го моля да нагласи обстоятелства, които да разкрият моя покварен нрав, да ми позволят да опозная същността на този покварен нрав и да имам възможност да започна да се занимавам с тези проблеми, постепенно да ги преодолявам и да навляза в истината реалност. Относно това кой ме наранява с думите си и дали нещата, които казва, са правилни или не, или какви са намеренията му, от една страна практикувам разпознаването им, а от друга — ги търпя“. Ако този човек е някой, който приема истината, можеш да седнеш и да разговаряш с него спокойно. Ако не е, ако е зъл човек, тогава не му обръщай внимание. Изчакай, докато се прояви в достатъчна степен и всички братя и сестри го разпознаят напълно, ти също, а водачите и работниците са на път да го премахнат и да се справят с него — тогава е настъпил моментът, в който Бог да се заеме с него и, разбира се, ти също ще се почувстваш превъзходно. Пътят, който трябва да избереш обаче, съвсем не е да се впускаш в словесни престрелки със зли хора или да споришс тях и да се опитваш да се оправдаваш. Вместо това пътят е да практикуваш според истините принципи винаги, когато нещо се случи. Независимо дали става въпрос да се справяш с хора, които са те наранили, или с онези, които не са те наранили и са ти полезни, принципите на практикуване трябва да са едни и същи. Когато избереш този път, ще има ли омраза в сърцето ти? Може би ще има малко неудобство. Кой не би се почувствал неудобно, когато достойнството му е накърнено? Ако някой твърди, че не се чувства неудобно, това би било лъжа, би било измамно, но ти можеш да издържиш и да понесеш тази несгода в името на практикуването на истината. Когато избереш този път, ще имаш чиста съвест, когато отново дойдеш пред Бог. Защо съвестта ти ще бъде чиста? Защото ще си наясно, че думите ти не произтичат от избухливост, че не влизаш в спорове с другите до почервеняване заради собствените си егоистични желания, а че вместо това въз основа на възприемането на истината следваш Божия път и вървиш по собствения си път. Ще си напълно наясно в сърцето си, че пътят, който си избрал, се ръководи от Бог и се изисква от Бог, и затова вътрешно ще се чувстваш доста спокоен. Когато имаш такова спокойствие, дали омразата и личната неприязън между теб и другите ще те смущават? (Не.) Когато наистина забравиш и доброволно избереш положителния път, сърцето ти ще бъде смълчано и спокойно. Вече няма да си смущаван от

обида, възмущение и отмъстителни мисли и кроежи, заедно с други неща, които се дължат на избухливост. Пътят, който си избрал, ще ти донесе спокойствие и смълчано сърце, а онези неща, които се дължат на избухливостта, вече няма да могат да те смущават. Когато вече не могат да те смущават, ще продължиш ли да мислиш за начини да нападаш онези, които те наранява с думите си, или да се впускаш в словесни престрелки с тях? Няма да продължиш. Разбира се, понякога у теб ще се появяват избухливост, импулсивност и негодуване поради малкия ти духовен ръст или поради някакви специални условия. Твоята решителност, твоята решимост и твоята воля да практикуваш истината обаче ще попречат на тези неща да тревожат сърцето ти. С други думи, тези неща няма да могат да те смущават. Ти все още може да имаш изблици на избухливост, като например да си мислиш: „Той постоянно ми създава трудности. Трябва някой ден да си поговоря с него и да го попитам защо винаги ме държи под прицел и винаги ми вгорчава живота. Трябва да го попитам защо винаги ме гледа отвисоко и ме обижда“. Понякога може да имаш такива мисли. След като помислиш още малко обаче, ще осъзнаеш, че те са погрешни и че ако постъпваш по този начин, би предизвикал недоволството на Бог. Когато се появят такива мисли, бързо се връщаш пред Бог, за да обърнеш това състояние, така че тези погрешни мисли да не те завладеят. Впоследствие в теб ще започнат да се появяват някои положителни неща — например себепознание, както и известно просветление и озарение, които Бог ти дава, които ще ти позволят да разпознаваш хората и да прозреш нещата — и, без да го осъзнаваш, тези положителни неща ще те накарат да разбереш истината реалност и да навлезеш в по-голяма степен в нея. В този момент съпротивата ти, т.е. „антителата“, които отблъскват омразата, егоистичните желания и избухливостта, ще става все по-силна, а духовният ти ръст ще става все по-голям. Онези неща, които се дължат на избухливостта, вече няма да могат да те контролират. Макар че понякога е възможно да имаш някои неправилни мисли, идеи и импулси, тези неща бързо ще изчезнат, ще бъдат отстранени и изкоренени от твоята съпротива и от твоя духовен ръст. В този момент в теб ще са взели връх положителните неща, реалността на истината и Божиите слова. Когато тези положителни неща вземат връх, ти вече няма да се влияеш от външни хора, събития и неща. Твоят духовен ръст ще порасне, състоянието ти все повече ще се нормализира и вече няма да живееш според покварен нрав и да се развиваш в порочен кръг, вследствие на което духовният ти ръст непрекъснато ще расте.

Когато сте в църквата или сред група хора, е полезно, ако можете да изберете да сте толерантни и търпеливи и да предпочетете правилния път на практикуване, когато се сблъскате с лични нападки, които накърняват достойнството и почтеността ви. Може да не виждаш тази полза, но когато преживееш подобно събитие, несъзнателно ще откриеш, че Божиите изисквания към хората и пътят, който Той им предоставя, са една светла и широка улица и са истинска и жива

пътека, че те дават възможност на хората да придобият истината и са им полезни, и че те са най-смисленият път. Когато си сред група хора, особено когато си в църковния живот, можеш да преодолееш различни изкушения и съблазни. Когато някой злонамерено те напада и наранява или умишлено се стреми да ти отмъсти и да даде воля на омразата си срещу теб, от решаващо значение е да си способен да подходиш към това според истините принципи и да практикуваш според тях. Тъй като Бог мрази покварения нрав на хората, Той им казва да не подхождат с избухливост към нещата, с които се сблъскват, а да бъдат смълчани пред Бог и да търсят истината и Божиите намерения, след което да разберат наистина какви са Божиите изисквания към хората. Човешкото търпение е ограничено, но разбере ли истината, човек ще има принципи за своето търпение и то ще може да се превърне в движеща сила и в помагало за този човек да практикува истината. Ако обаче човек не обича истината, ако обича да спори за правилно и грешно, да напада другите и ако е склонен да живее в рамките на своята избухливост, когато бъде нападнат, той ще бъде склонен да се впуска в словесни престрелки и взаимни нападки. Това носи вреда на всички участници и не предоставя никакво поучаване или помощ на никого. Когато някой се впуска във взаимни нападки и словесни престрелки, след това е изтощен, крайно уморен, и двете страни са наранени. Те изобщо не са способни да получат каквито и да било истини и в крайна сметка не придобиват нищо. Остава само омразата и намерението да отмъстят, когато получат възможност. Това е неблагоприятният резултат, който взаимните нападки и словесните престрелки в крайна сметка носят на хората.

По темата за взаимните нападки и словесните престрелки, за която току-що разговаряхме, сега разбирате ли принципите на разпознаването? Можете ли да разграничите кои ситуации представляват взаимни нападки и словесни престрелки? Взаимните нападки и словесните престрелки се срещат често сред групи от хора и често могат да бъдат наблюдавани. Взаимните нападки включват преди всичко целенасочено прицелване в проблемите на даден човек, за да бъде нападнат лично, да бъде съден, заклеймен и дори наруган, с цел отмъщение, контраатака, даване воля на лична злоба и т.н. Във всеки случай взаимните нападки и словесните престрелки не са свързани с общение за истината, нито с практикуване на истината и със сигурност не са проявление на хармонично сътрудничество. Точно обратното, те са проявление на отмъщение и нанасяне на удари на хората заради избухливост и заради покварения нрав на Сатана. Със сигурност целта на взаимните нападки и словесните престрелки не е ясното общение за истината, а още по-малко е да се спори, за да се разбере истината. Целта е по-скоро да се задоволят собственият покварен нрав, собствените амбиции, егоистични желания и плътски предпочитания. Очевидно взаимните нападки не са свързани с общение за истината и със сигурност не са свързани с това да се помага на хората и да се проявява отношение на любов към тях. Вместо

това те са една от стратегиите и методите на Сатана за измъчване на хората, за заиграване с тях и за заблуждаването им. Хората живеят в покварен нрав и не разбират истината. Ако не изберат да практикуват истината, е много лесно да попаднат в капана на такива примки и изкушения, както и в битките на взаимни нападки и словесни престрелки. Те спорят, докато лицата им почервенеят, и дори продължават до безкрайност, и то заради една-единствена дума, фраза или поглед, като се борят с години, за да надделеят един над друг, до степен на ситуация, в която всички са губещи, само заради едно нещо. Щом се срещнат, започват да спорят безкрайно, а някои дори се нападат, ругаят и заклеймяват един друг в компютърните чат групи. Колко сериозна е станала тази омраза! Не са се ругали достатъчно по време на събиранията, все още не са се освободили от омразата си, не са постигнали целите си и след като се приберат вкъщи, колкото повече мислят за това, толкова повече се ядосват и продължават да се ругаят взаимно. Какъв е този дух? Заслужава ли си да се насърчава, заслужава ли си да се защитава? (Не.) Що за „безстрашен дух“ е това? Това е дух на липса на боязън, това е дух на беззаконие, това е последствие от покваряването на човека от Сатана. Разбира се, подобни модели на поведение и подобни действия носят значителни смущения и загуби на навлизането в живота на тези хора, а също така причиняват смущения и прекъсвания в църковния живот. Затова когато водачите и работниците се сблъскат с такива ситуации и открият, че двама души се нападат един друг, че се впускат в словесни престрелки и се кълнат да се бият докрай, те трябва бързо да ги изчистят, да не ги търпят и със сигурност да не се отнасят към тях със снизхождение. Трябва да защитят останалите братя и сестри и да поддържат нормален църковен живот, да гарантират постигането на резултати на всяко събиране и да не позволяват на такива хора да губят времето на братята и сестрите за четене на Божиите слова и общение за истината и да смущават нормалния църковен живот. Ако по време на събиранията се установи, че те се нападат взаимно и се впускат в словесни престрелки, това трябва незабавно да бъде спряно и преодоляно. Ако не може да бъде ограничено, тези хора трябва да бъдат разобличени и разнищени незабавно чрез събиране, и да бъдат изчистени. Църквата е място за ядене и пиене на Божиите слова, за поклонение пред Бог. Тя не е място за взаимни нападки или за впускане в словесни престрелки, за да се дава воля на личната злоба. Всеки, който често смущава църковния живот и засяга навлизането в живота на Божиите избраници, трябва да бъде изчистен. Църквата не приветства такива хора, не допуска смущения от дяволи или присъствието на зли хора — изчистете тези хора и проблемът ще бъде разрешен.

Ако в църквата се установи, че някои хора се впускат във взаимни нападки и словесни престрелки, независимо от техните оправдания и причини и независимо какъв е акцентът на тяхното обсъждане — дали става въпрос за нещо, което интересува всички, или не — щом се прекъсва и смущава църковният живот, този

въпрос трябва да бъде решен незабавно и без да се чака. Ако не е възможно да се спрат или да се ограничат участниците, те трябва да бъдат изчистени. Именно тази работа трябва да свършат водачите и работниците, когато се сблъскат с такива ситуации. Основният принцип е не да насърчаваш лошото поведение на тези хора, като ги толерираш или проявяваш снизхождение към тях, нито да действаш като „порядъчен чиновник“, който отсъжда кое е правилно и кое е грешно по отношение на тези хора, преценява кой е прав и кой греши, кой е в правото си и кой не е, разграничава ясно кой е прав и кой не е, и след това налага еднакви наказания на двете страни, или наказва този, когото смята за виновен, и възмездява другия — това не е начинът за разрешаване на проблема. При справянето с този въпрос не бива да го съпоставяш със закона и още по-малко да го съпоставяш с моралните норми и да го преценяваш според тях, а по-скоро трябва да го съпоставяш и да се справяш с него според принципите на църковното дело. Що се отнася до двете страни, замесени във взаимните нападки, щом те причиняват прекъсвания и смущения на църковния живот, църковните водачи и работници трябва да приемат за свой неотменим дълг да ги спрат и ограничат, или да ги изолират, или да ги премахнат, вместо да слушат внимателно двете страни да излагат какво се е случило и да говорят за причините и оправданията на всяка от тях, за намерението, целта и основната причина, които стоят зад това, че са нападнали другия човек и са влезли в словесна престрелка — от тях не се изисква да разберат цялата история, а да разрешат проблема, като отстранят тези прекъсвания и смущения на църковния живот и се справят с онези, които са ги причинили. Да предположим, че водачите и работниците изгладят нещата и възприемат „умерен“ подход, като приложат помирителна политика спрямо двамата, които са се впуснали във взаимните нападки, като им позволят безразсъдно да причиняват прекъсвания и смущения на църковния живот, без да се намесят и да се справят с тях — те продължават да бъдат снизходителни към тези хора. Само ги увещават и ги съветват всеки път и не са способни да разрешат проблема из основи. Тези водачи и работници са занемарили своите отговорности. Ако в църквата възникне проблем с хора, които се впускат във взаимни нападки и словесни престрелки, които причиняват сериозни смущения и вреди на църковния живот, с което пораждат негодувание и отвращение у мнозинството от хората, водачите и работниците трябва да действат бързо, като изолират или премахнат двете страни в съответствие с работните разпоредби на Божия дом и с принципите за изчистване на църквата. Те не бива да действат като „порядъчни чиновници“, които отсъждат по делото на участниците и се произнасят по техните лични кавги, не бива да слушат внимателно тези хора, които бълват отвратителни, безсмислени глупости, за да видят кой е прав и кой греши, кое е правилно и кое е грешно, и след като преценят тези неща, да накарат повече хора да проведат обсъждания и общения по тези въпроси, което ще доведе до това все повече хора

да изпитват отвращение и омраза в сърцата си. Това ще загуби времето, което хората би трябвало да използват, за да ядат и да пият Божиите слова и да разговарят за тях. Още повече това е занемаряване на отговорността от страна на водачите и работниците и този принцип на практикуване е неправилен. Ако в даден момент страните, които са ограничени, се покаят и вече не губят времето на събирането с взаимните си нападки и словесните си престрелки, тогава наложената им изолация може да бъде отменена. Ако са били премахнати като зли хора и някой твърди, че са се променили и че са станали по-добри, е необходимо да се види дали показват действителни проявления на покаяние, а също и да се потърси мнението на мнозинството по въпроса. Дори да бъдат приети обратно, те трябва да бъдат наблюдавани внимателно и времето им за говорене трябва да бъде строго ограничено, а по-късно с тях трябва да се действа по съответния начин според проявленията им. Това са принципи, които църковните водачи и работници трябва да разбират и на които трябва да обръщат внимание. Разбира се, справянето с този въпрос не може да се основава на субективни предположения. Взаимните нападки на двете страни трябва да имат естество на причиняване на прекъсвания и смущения. На хората не бива да се забранява да говорят и да се изолират само защото единият от тях в даден момент е казал нещо, което е наранило другия, и този човек след това е отвърнал със своя коментар. Справянето с хората по този начин наистина не е съгласно принципите! Водачите и работниците трябва правилно да схванат принципите, да гарантират, че мнозинството е съгласно с това, че действията им са съгласно принципите, вместо да вилнеят и да вършат лоши неща или да преувеличават сериозността на проблема във възможно най-голяма степен. Когато става въпрос за този аспект на работата, от една страна, мнозинството трябва да се научи да разпознава какво е нападка, а, от друга страна, църковните водачи и работниците също трябва да познават принципите, които трябва да бъдат схванати, и отговорностите, които трябва да бъдат изпълнени при извършването на тази работа.

4. Произволно заклеймяване на хора

Съществува и друго проявление на взаимните нападки. Някои хора знаят няколко духовни термина и винаги използват някои от тях в речта си, като например „дявол“, „Сатана“, „непрактикуване на истината“, „нехаресване на истината“, „фарисей“ и т.н. — те ги използват, за да съдят произволно определени хора. Няма ли това малко естеството на нападка? Преди имаше един човек, който искаше да ругае всеки, който не действаше според неговите желания, когато си взаимодействаше с братята и сестрите. Но той си мислеше: „Сега, когато вярвам в бог, ми се струва неприлично да ругая хората. Така изглеждам в разрез със святото благоприличие. Не мога да ругая или да използвам нецензурни думи, но ако не ругая, ще се чувствам неудовлетворен, няма да съм способен да смекча

омразата си — винаги ще искам да ругая хората. Как тогава да ги ругая?“. Затова измисли нов термин. Всеки, който го обидеше, който го наранеше с действията си или който не го слушаше, беше наругаван от него по този начин: „Зъл дявол!“, „Ти си зъл дявол!“, „Еди-кой-си е зъл дявол!“. Той добавяше „зъл“ пред думата „дявол“ — наистина никога не бях чувал някой да използва тази фраза преди това. Не е ли доста новаторско? Братята и сестрите бяха нехайно наругавани от него, че са „зли дяволи“ — на кого би му било приятно да чуе подобно нещо? Например, ако помолеше някой брат или сестра да му налее чаша вода, а те бяха твърде заети и му казваха да го направи сам, той ги ругаеше: „Ти си зъл дявол!“. Ако се върнеше от събиране и видеше, че храната му още не е приготвена, се ядосваше: „Вие, зли дяволи, всички сте толкова мързеливи. Излизам, за да изпълня дълга си, а дори няма готова храна за мен, когато се върна!“. Всеки, който взаимодействаше с него, можеше потенциално да бъде наруган като „зъл дявол“. Що за човек е това? (Зъл човек.) Какво показва, че е зъл? В неговите очи всеки, който го обижда или не се съобразява с желанията му, е зъл дявол — той самият не е такъв, но всички останали са такива. Има ли някакво основание да твърди това? Абсолютно никакво. Просто произволно е избрал дума, с която да ругае хората, която му позволява да смекчи омразата си и да даде воля на емоциите си. Той вярва, че ако наистина наругае някого, другите ще кажат, че той не прилича на вярващ в Бог, но счита, че ако нарече някого дявол, това не е ругатня и би трябвало да изглежда разумно за другите, и така удовлетворява собствените си желания и същевременно не дава възможност на другите да му намерят кусури. Този човек е доста лукав и зъл, той използва най-злобния език, език, който не оставя на хората никаква възможност за съпротива, за да им отмъсти и да ги заклейми, и въпреки това хората не могат да го обвинят, че ругае или говори неразумно. Когато се сблъскат с такъв човек, повечето хора биха ли го избягвали или биха се сближили с него? (Биха го избягвали.) Защо? Те не могат да си позволят да го провокират, затова могат само да стоят далече от него. Така биха постъпили умните хора.

Явлението, при което някой е произволно заклеймен, лепнат му е етикет и е измъчван, често се среща във всяка църква. Например някои хора таят предразсъдък към определен водач или работник и за да си отмъстят, го коментират зад гърба му, разобличават го и го разнищват под предлог, че разговарят за истината. Намеренията и целите зад подобни действия са погрешни. Ако човек наистина разговаря за истината, за да свидетелства за Бог и да е от полза на другите, той трябва да разговаря за собствените си истински преживявания и да носи полза на другите, като разнищва и опознава себе си. Такава практика дава по-добри резултати и Божиите избраници ще я одобрят. Ако нечие общение разобличава, напада и принизява друг човек в опит да му се нахвърли или да му отмъсти, тогава намерението на общението е погрешно, то е неоправдано, Бог го ненавижда и то не е поучително за братята и сестрите. Ако

намерението на някого е да заклейми другите или да ги измъчва, тогава той е зъл човек и върши зло. Всички Божии избраници трябва да имат проницателност, когато става въпрос за зли хора. Ако някой умишлено се нахвърля на хората, разобличава ги или ги принизява, тогава трябва да му се помогне с любов, да се разговаря с него, да бъде разнищен или кастрен. Ако не е способен да приеме истината и упорито отказва да влезе в правия път, тогава това е съвсем друго нещо. Когато става въпрос за зли хора, които често произволно заклеймяват, лепят етикети и измъчват другите, те трябва да бъдат напълно разобличени, за да може всеки да се научи да ги разпознава, и след това да бъдат ограничени или отлъчени от църквата. Това е от съществено значение, тъй като такива хора смущават църковния живот и църковната работа и има вероятност да подвеждат хората и да внасят хаос в църквата. По-специално някои зли хора често нападат и заклеймяват другите, единствено за да постигнат целта си да се изтъкнат и да накарат другите да ги уважават. Тези зли хора често използват възможността да разговарят за истината на събиранията, за да разобличават, разнищват и потискат косвено другите. Те дори оправдават това, като казват, че го правят, за да помогнат на хората и да разрешат съществуващите проблеми в църквата, и използват този претекст за прикритие, чрез което да постигнат целите си. Те са от хората, които нападат и измъчват другите, и всички те очевидно са зли хора. Всички онези, които нападат и заклеймяват хората, които се стремят към истината, са изключително жестоки и само онези, които разобличават и разнищват злите хора, за да опазят делото на Божия дом, имат чувство за справедливост и са одобрявани от Бог. Злите хора често са много лукави в своите злодеяния. Всички те умеят да използват доктрината, за да измислят оправдания за себе си и да постигнат целта си да подвеждат другите. Ако Божиите избраници не ги разпознаят и не са способни да ограничат тези зли хора, църковният живот и делото на църквата ще се превърнат в пълна бъркотия — или дори в стълпотворение. Когато злите хора разговарят за проблемите и ги разнищват, те винаги имат намерение и цел и тя винаги е насочена към някого. Те не разнищват и не опознават себе си, нито се откриват и излагат на показ, за да разрешат собствените си проблеми — напротив, те се възползват от възможността да разобличават, да разнищват и да нападат другите. Често се възползват от общението за себепознанието, за да разнищват и заклеймяват другите, а чрез общението за Божиите слова и истината разобличават, принизяват и очернят хората. Те изпитват особено силно отвращение и омраза към онези, които се стремят към истината, към онези, които носят бремето на църковната работа, и към онези, които често изпълняват дълга си. Злите хора ще използват всякакви оправдания и извинения, за да ударят по мотивацията на тези хора и да им попречат да изпълняват църковната работа. Част от това, което изпитват към тях, е завист и омраза. Друга част е страхът, че тези хора, когато се изправят, за да вършат работа, представляват заплаха за

тяхната слава, придобивки и статус. Затова са нетърпеливи да опитат да ги предупредят, да ги потиснат и да ги ограничат по всевъзможни начини, като дори стигат дотам, че събират боеприпаси, с които да ги набедят и да изопачат фактите, за да ги заклеймят. Това напълно разкрива, че нравът на тези зли хора мрази истината и положителните неща. Те изпитват особено силна омраза към онези, които се стремят към истината и обичат положителните неща, както и към онези, които са по-скоро простодушни, порядъчни и почтени. Може и да не го казват, но това е техният начин на мислене. Защо се насочват именно към онези, които се стремят към истината и към порядъчните и почтените хора, за да ги разобличават, принизяват, потискат и отхвърлят? Това очевидно е опит от тяхна страна да съборят и да поразят добрите хора и онези, които се стремят към истината, да ги стъпчат, за да могат те самите да контролират църквата. Някои хора не вярват, че това е така. На тях задавам един въпрос: защо когато разговарят за истината, тези зли хора не разобличават и не разнищват самите себе си, а вместо това винаги нарочват другите и ги разобличават? Възможно ли е те наистина да не разкриват поквара или да нямат покварен нрав? Със сигурност не е възможно. Защо тогава настояват да си нарочат други хора, за да ги разобличават и разнищват? Какво точно се опитват да постигнат? Този въпрос изисква задълбочен размисъл. Човек постъпва както трябва, ако разобличава злодеянията на злите хора, които смущават църквата. Но вместо това тези хора разобличават и измъчват добрите хора под претекст, че разговарят за истината. Какви са техните намерения и цели? Дали са разярени, защото виждат, че Бог спасява добрите хора? Такава е действителната ситуация. Бог не спасява злите хора, затова злите хора мразят Бог и добрите хора — всичко това е съвсем естествено. Злите хора не приемат истината и не се стремят към нея. Те самите не могат да бъдат спасени, но измъчват онези добри хора, които се стремят към истината и които могат да бъдат спасени. Какъв е проблемът тук? Ако тези хора имаха познание за себе си и за истината, те биха могли да се открият и да разговарят, но те винаги нарочват другите и ги провокират — винаги имат склонност да нападат другите — и винаги набелязват онези, които се стремят към истината, за свои въображаеми врагове. Това са отличителните белези на злите хора. Онези, които са способни на такова зло, са истинските дяволи и сатани, те са същинските антихристи, които трябва да бъдат ограничавани, а ако вършат много зло, с тях трябва да се справят незабавно, като бъдат отлъчени от църквата. Всички онези, които се нахвърлят върху добрите хора и ги отхвърлят, са гнили ябълки. Защо ги наричам гнили ябълки? Защото е вероятно да предизвикат ненужни спорове и конфликти в църквата, което води до все по-голямо влошаване на положението там. Един ден нарочват един човек, а на следващия — друг, и винаги се прицелват в другите, в онези, които обичат истината и се стремят към нея. Това няма как да не смути църковния живот и да не се отрази на нормалното ядене и пиене на Божиите слова

от Божиите избраници, както и на нормалното им общение за истината. Тези зли хора често се възползват от това, че живеят църковен живот, за да нападат другите в името на общението за истината. Във всичко, което казват, прозира враждебност. Те правят провокативни забележки, за да нападат и заклеймяват онези, които се стремят към истината, и онези, които отдават всичко на Бог. Какви ще са последствията от това? То ще прекъсне и смути живота на църквата и ще накара хората да бъдат неспокойни в сърцата си и да са неспособни да се смълчат пред Бог. По-специално безскрупулните неща, които тези зли хора казват, за да заклеймят, нападнат и наранят другите, може да предизвикат съпротива. Това не благоприятства разрешаването на проблемите. Напротив, то подклажда страх и тревога в църквата и обтяга взаимоотношенията между хората, то води до възникване на напрежение между тях и ги тласка към разпри. Поведението на тези хора не само оказва въздействие върху църковния живот, но и поражда конфликти в църквата. То дори може да повлияе на работата на църквата като цяло и на разпространяването на евангелието. Затова водачите и работниците трябва да предупреждават този тип хора, а също така трябва да ги ограничават и да се справят с тях. От една страна, братята и сестрите трябва да поставят строги ограничения на тези зли хора, които често нападат и заклеймяват другите. От друга страна, църковните водачи трябва незабавно да разобличават и спират онези, които произволно нападат и заклеймяват другите, а ако са непоправими, да ги премахнат от църквата. На злите хора трябва да се попречи да смущават живота на църквата по време на събиранията и същевременно на объркаите хора трябва да се ограничи възможността да говорят по начин, който влияе на църковния живот. Ако се установи зъл човек, който върши зло, той трябва да бъде разобличен. Не бива да му се позволява по никакъв начин да действа умишлено и да върши зло, както му е угодно. Това е необходимо, за да се поддържа нормален църковен живот и да се гарантира, че Божиите избраници могат да се събират, да ядат и да пият от Божиите слова и да разговарят нормално за истината, което им позволява да изпълняват добре и нормално дълга си. Само тогава Божията воля може да бъде извършена в църквата и само по този начин Божиите избраници могат да разберат истината, да навлязат в реалността и да придобият Божиите благословии. Забелязали ли сте такива зли хора в църквата? Те винаги таят завистлива омраза към добрите хора и винаги ги нарочват тях. Днес не харесват един добър човек, утре друг. Те са способни да критикуват всекиго и да изтъкват множество негови недостатъци, а това, което казват, звучи много добре обосновано и разумно, и в крайна сметка предизвикват всеобщо възмущение и се превръщат в бич за групата. Те смущават църквата до такава степен, че сърцата на хората се изпълват със смут, много хора стават негативни и слаби, от събиранията не се придобива никаква полза или поучаване, а някои хора дори губят желание да посещават събиранията. Не са ли такива зли хора

гнили ябълки? Ако не са достигнали до нивото, на което трябва да бъдат премахнати, те трябва да бъдат изолирани или ограничени. Например по време на събирания им отделете уединено място, за да им попречите да влияят на другите. Ако настояват да търсят възможности да говорят и да нападат хората, трябва да бъдат ограничени — да им се забрани да говорят безполезни неща. Ако стане невъзможно да бъдат ограничени и те са на ръба да избухнат или да се съпротивляват, трябва незабавно да бъдат премахнати. Тоест, когато вече не желаят да бъдат ограничавани, те казват: „На какво основание ограничавате моето изказване? Защо всички останали имат право да говорят пет минути, а аз само една?“ — когато постоянно задават тези въпроси, това означава, че ще се съпротивляват. Когато са на път да се съпротивляват, не са ли непокорни? Не се ли опитват да причинят неприятности, да предизвикат безредици? Не се ли готвят да смутят църковния живот? Те са на път да разкрият кои са в действителност. Времето за справянето с тях е настъпило — те трябва бързо да бъдат изчистени. Това разумно ли е? Да. Осигуряването на нормален църковен живот за мнозинството наистина не е лесно, тъй като има всякакви зли хора, зли духове, нечисти духове и „специални таланти“, които искат да провалят нещата. Можем ли да си позволим да не ги ограничим? Някои „специални таланти“ започват да принизяват и да нападат другите, още щом си отворят устата — ако носиш очила или нямаш много коса, те те нападат. Ако споделяш свидетелството си за преживяване по време на събиранията или ако си активен и отговорен в изпълнението на дълга си, те те нападат и осъждат. Ако имаш вяра в Бог по време на изпитания, ако си слаб или ако преодоляваш семейни трудности, като използваш вярата си, без да се оплакваш от Бог, те те нападат. Какво означава „да те нападат“ тук? Означава, че каквото и да правят другите, то никога не се харесва на тези хора. Те винаги не го харесват, винаги търсят кусури, които не съществуват, винаги се стремят да обвинят другите хора в нещо и в техните очи нищо от това, което другите хора правят, никога не е правилно. Дори ако разговаряш за истината и разрешаваш въпросите според работните подредби на Божия дом, те ще се заяждат с теб и ще те критикуват, ще ти намират кусури във всичко, което правиш. Те умишлено създават неприятности и всеки е обект на техните нападки. Всеки път, когато в църквата се появи такъв човек, трябва да се справите с него. Ако се появят двама такива души, трябва да се справите и с двамата. Това е така, защото те нанасят значителна вреда на църковния живот, причиняват прекъсвания и смущения в делото на църквата, а последствията от това са ужасни.

Б. Характеристики на човешката природа на хората, които често нападат другите

Днес разговаряхме за няколко аспекта, свързани с въпроса за взаимните нападки и словесните престрелки. Схванахте ли естеството на проявленията,

показани от различните типове хора в рамките на всеки от тези аспекти? Нека да започнем с тези, които са склонни да нападат другите — притежават ли те разума на нормалната човешка природа? (Не.) В какво се проявява липсата им на разум? Какво е тяхното отношение и какви са техните принципи към хората, събитията и нещата? Какви методи и отношение избират, за да се справят с различните хора, събития и неща? Например те обичат да спорят за правилно и грешно — не е ли това едно от отношенията, които таят към хората, събитията и нещата? (Да, така е.) Това че обичат да спорят за правилно и грешно означава, че се опитват да изяснят кое е правилно или грешно по всеки един въпрос, че не спират, докато въпросът не се изясни и не се разбере кой е бил прав и кой — крив, и упорито се втренчват в безсмислени неща. Какъв точно е смисълът от такова поведение? В крайна сметка правилно ли е да се спори за правилно и грешно? (Не.) Къде е грешката? Това изобщо свързано ли е с практикуването на истината? (Няма никаква връзка.) Защо казвате, че няма връзка? Да се спори за правилно и грешно не е придържане към истините принципи, не е обсъждане на истините принципи, нито е общение за тях. Вместо това хората все обсъждат кой е прав и кой крив, кой постъпва правилно и кой греши, кой има право и кой не, кой има основателна причина и кой не, и кой изразява по-висша доктрина. Ето това изследват. Когато Бог подлага хората на изпитания, те все се опитват да спорят с Него, все изтъкват един или друг аргумент. Обсъжда ли Бог такива неща с теб? Пита ли Бог каква е обстановката? Пита ли за причините и мотивите ти? Не пита. Бог те пита дали имаш отношение на покорство или на съпротива, когато те подлага на изпитание. Пита те дали разбираш истината и дали си покорен, или не. Това е всичко, за което Бог пита, и не пита за нищо друго. Той не те пита за причината, поради която нямаш покорство, не гледа дали имаш основателна причина. Той изобщо не се интересува от подобни неща. Бог гледа само дали си покорен, или не. В каквато и среда и в каквато и обстановка да живееш, Той проучва внимателно само дали има покорство в твоето сърце, дали имаш покорно отношение. Бог не обсъжда с теб кое е правилно и кое не е. Той не се интересува от причините ти. Интересува се единствено от това дали наистина си покорен — само за това те пита Бог. Това не е ли истина принцип? Има ли истини принципи в сърцата на този тип хора, които обичат да спорят за правилно и грешно и които обичат да се впускат в словесни престрелки? (Няма.) Защо няма? Обръщали ли са някога каквото и да е внимание на истините принципи? Стремили ли са се някога към тях? Търсили ли са ги някога? Никога не са им обръщали никакво внимание, не са се стремили към тях, не са ги търсили и истините принципи изобщо не присъстват в сърцата им. В резултат на това те могат да живеят само според човешките представи. В сърцата им има само правилно и грешно, вярно и невярно, основания, причини, софистика и доводи, а малко след това взаимно се нападат, съдят и заклеймяват. Нравът на подобни хора е такъв, че те обичат да спорят за правилно и грешно и съдят и

заклеймяват хората. Такива хора изобщо не обичат и не приемат истината, те са склонни да се опитват да спорят с Бог, дори да Го осъждат и да Му се противопоставят. Накрая ще бъдат наказани.

Търсят ли истината онези, които обичат да спорят за правилно и грешно? Търсят ли Божиите намерения, Божиите изисквания или истините принципи, които трябва да се прилагат в тези ситуации, чрез хората, събитията и нещата, с които се сблъскват в тях? Не търсят. Когато се сблъскват със ситуации, те са склонни да изучават „какво е това събитие“ или „какъв е този човек“. Какво е това поведение? Не е ли то това, което хората често наричат неумолимо втренчване в хора и неща? Те спорят за обосновките на хората и за хода на събитията, настояват за изясняване на тези неща, но не споменават в коя част от процеса на тези сложни ситуации са потърсили истината, са разбрали истината или са били просветлени. Липсват им тези преживявания и методи на практикуване. Те просто продължават да казват: „Ти със сигурност си ме нарочил по този въпрос, обиждаш ме. Мислиш ли, че съм толкова глупав, че не мога да разбера? Защо ти е да ме обиждаш? Аз не съм те обидил. Защо си ме нарочил? Щом си ме нарочил, няма да се въздържам! Отдавна проявявам търпение към теб, но търпението ми си има граници. Не си мисли, че лесно се поддавам на натиск. Не се страхувам от теб!“. Вкопчени в тези въпроси, те непрестанно представят своите обосновки, разискват кое е правилно и кое е грешно, кое е правилното и неправилното по въпроса, но техните така наречени обосновки изобщо не са съобразени с истината и нито една дума от тях не отговаря на Божиите изисквания. Те се занимават с хората, събитията и нещата до такава степен, че на другите им идва до гуша и никой не желае да ги слуша, но самите те никога не се уморяват да говорят за тези неща, говорят за тях, където и да отидат, сякаш са обладани от тях. Това се нарича неумолимо втренчване в хора и неща и просто отказ от търсене на истината. Втората характеристика на хората, които се впускат във взаимни нападки и словесни престрелки, е особената им склонност към неумолимото втренчване в хора и неща. Обичат ли истината онези, които неумолимо се втренчват в хора и неща? (Не.) Те не обичат истината, това е очевидно. Тогава тези хора разбират ли истината? Знаят ли какво всъщност представлява истината, за която говори Бог? Ако се съди по външното им поведение на неумолимо втренчване в хора и неща, знаят ли те какво всъщност е истината? Ясно е, че не знаят. Каква е идеята, пред която благоговеят? Това е идеята, че всеки човек, чиито думи са най-обосновани, е прав, че всеки човек, чиито действия са прями и могат да бъдат изложени пред всички, е прав, и че всеки човек, който действа в съответствие с морала, етиката и традиционната култура, като придобива одобрението на мнозинството, е прав. Според тях тази „правота“ представлява истината, така че те могат неумолимо да се втренчват в хора и неща с голяма дързост и никога не спират да се занимават с тези въпроси. Вярват, че да се обосновеш е равносилно на това да притежаваш

истината — не е ли това много притеснително? Някои хора казват: „Не съм прекъсвал или смущавал делото на църквата, не се възползвам от другите, не обичам да крада от другите и не съм насилник. Не съм зъл човек“. Дали подтекстът тук е, че си човек, който практикува истината, че си някой, който притежава истината? Голяма част от онези, които неумолимо се втренчват в хора и неща, вярват, че са порядъчни хора, които следователно не бива да се притесняват от слухове и които считат себе си за почтени, благородни хора, които никога не биха ласкали другите. Затова когато се сблъскат със ситуации, те са склонни да спорят, да дебатират и да настояват да докажат чрез тези средства, че обосновката им е правилна. Те вярват, че ако обосновката им е солидна и може да бъде представена открито, а мнозинството се съгласи с нея, то те са хора, които притежават истината. Каква е тяхната „истина“? По какъв критерий се измерва тя? Смятате ли, че такива хора могат да разберат истината? (Не.) Затова те винаги неумолимо се втренчват в хора и неща и упорито се занимават с тях. Тези хора не разбират истината, затова винаги казват: „Не съм те обидил. Защо винаги ме нарочваш? Не е редно да ме нарочваш!“. Те вярват: „Ако не съм те обидил, не бива да се отнасяш с мен по този начин. Щом се отнасяш с мен по този начин, аз ще ти отвърна със същото, ще ти отмъстя и моето отмъщение е законна самозащита, то е законно. Това е истината принцип. Следователно това, което правиш ти, не е съобразено с истините принципи, но това, което правя аз, е съобразено. Затова ще се втренча в този въпрос, винаги ще го повдигам и винаги ще те споменавам!“. Те вярват, че неумолимото втренчване в хора и неща е съобразено с истините принципи, но това не е ли огромна грешка? Наистина е огромна грешка и те са неправилно ориентирани. Неумолимото втренчване в хора и неща е съвсем различен въпрос от практикуването на истината. Това е вторият проблем с човешката природа на тези хора — те неумолимо се втренчват в хора и неща. С какво са свързани проблемите на човешката природа? Не са ли те свързани с природата на човека? Тези хора вярват в Бог от много години, но не разбират истината и считат, че понятията, които познават, като например да бъдеш открит и прям, порядъчен и честен, откровен и непосредствен, чистосърдечен и порядъчен и т.н., са основата на това как да постъпва, и смятат тези неща за истини принципи. Това е дълбоко погрешна гледна точка.

Хората, които се впускат във взаимни нападки и които са склонни да участват в словесни престрелки, имат ненормална човешка природа. Първият ѝ аспект е, че обичат да спорят за правилно и грешно. Вторият е неумолимото втренчване в хора и неща. Какъв е третият аспект? Не е ли той пълният им отказ да приемат истината? Те не могат да приемат дори едно-единствено правилно твърдение. Мислят си: „Дори това, което казваш, да е правилно, все пак трябва да ми помогнеш да запазя имиджа си, трябва да говориш тактично и да не ме нараняваш. Ако думите ти са остри и биха могли да доведат до това да загубя имиджа си,

трябва да ми ги кажеш насаме. Не бива да ме нараняваш пред много хора, без да се съобразяваш с гордостта ми и без да ми даваш възможност за изход от това неловко положение. Още повече, че това което казваш, е погрешно, така че трябва да ти отвърна!“. В по-сериозни случаи този тип хора се съпротивляват: „Колкото и правилни да са думите ти, аз няма да ги приема! Нямам нищо против, ако говориш за някой друг, но не приемам да ме нарочваш, дори да си прав!“. Дори когато четат Божиите слова, ако почувстват, че Божиите слова са насочени към тях или ги разобличават, те изпитват неприязън към тези слова и не желаят да ги слушат — просто защото са изправени само пред Божиите слова и не могат да спорят с Бог. Ако някой им посочи техните проблеми или състояния в лицето или неволно ги спомене, без да иска да ги нарочва, те са способни да отвърнат и да започнат словесни престрелки. Не означава ли това, че такива хора напълно отказват да приемат истината? (Да.) Това е тяхната човешка природа същност — абсолютен отказ да приемат истината. И така, независимо от съдържанието на словесните им престрелки или от мястото, където това се случва, човешката природа на такива хора е ясна. Те не разбират истината и дори да разбират какво се казва по време на проповедите, те не приемат истината. Все така се впускат във взаимни нападки и непрекъснато участват в словесни престрелки или често са склонни да нападат другите. Ако съдим по тези техни проявления, що за хора са те? Първо, дали обичат истината? Дали са личности, които могат да практикуват истината, когато я разберат? (Не.) Когато установят проблеми, те могат ли да търсят истината, за да ги разрешат? (Не.) Когато таят представи и предразсъдъци или лични мнения по отношение на други хора, могат ли да поемат инициативата да ги оставят настрана, за да търсят истината? (Не.) Те не могат да направят нито едно от тези неща. Като погледнем всички тези неща, на които са неспособни, очевидно е, че всички хора, които са склонни да нападат другите и да се впускат в словесни престрелки, не са добри. Ако се съди по различните им проявления, те не обичат истината и не са готови да я търсят. По въпроси, свързани с истината, независимо какви предразсъдъци или погрешни гледни точки развиват, те остават самоправедни и изобщо не търсят истината, а дори когато ясно е разговаряно с тях за истината, те отказват да я приемат, а още по-малко са готови да я практикуват. В същото време тези хора показват още по-отвратително проявление: след като са придобили разбиране за някои думи и доктрини, те използват тези велики доктрини, които разбират, за да нападат, да осъждат и да заклеймяват произволно другите, и дори да ги възпират и контролират. Ако не успеят да те потиснат с осъжданията и заклеймяванията си, ще измислят всякакви начини да те възпрат с кухи теории. Ако пак не отстъпваш, ще прибягнат до още по-достойни за презрение и ужасни методи, за да те нападат, докато не им отстъпиш, не станеш слаб и негативен или не започнеш да им се възхищаваш и да бъдеш манипулиран от тях — тогава ще се почувстват удовлетворени. И така, въз основа на моделите им на поведение,

на проявленията им и на отношението им към истината, що за хора са това? Те напълно отказват да приемат истината — това е тяхното отношение към истината. А какво да кажем за човешката им природа? По-голямата част от тези лица са зли хора. Консервативно казано, повече от 90% от тях са зли хора. Злите хора обичат да изясняват кое е правилно и кое е грешно по всеки въпрос, иначе няма да се избавят от него и винаги проявяват такава склонност. Освен това, когато се сблъскат със ситуации, злите хора се занимават с хора и неща и неумолимо се втренчват в тях, като винаги представят свои собствени обосновки, винаги се опитват да накарат всички да се съгласят с тях и да ги подкрепят, да кажат, че са прави, и не позволяват на никого да каже нещо лошо за тях. Освен това, когато злите хора се сблъскат със ситуации, те винаги търсят възможности да затворят хората в клетка и да ги контролират. Какъв метод използват, за да контролират хората? Те заклеймяват всеки, карат всеки друг да повярва, че е непригоден, че има проблеми и недостатъци и че е по-непълноценен от тези зли хора, след което злите хора се чувстват доволни и щастливи. След като са победили всички останали и са останали изправени само те, не са ли поставили всички под свой контрол? Целта, която постигат, като контролират хората, е да заклеймят и да повалят всички, да накарат всички да повярват, че са неспособни, да ги направят негативни и слаби, да загубят вяра в Божиите слова и в истината, да загубят вяра в Бог и да нямат път, който да следват — след това тези зли хора се чувстват щастливи и удовлетворени. Като разглеждаме тези аспекти, не е ли ясно, че злите хора съставляват по-голямата част от този тип хора? Погледнете кои типове хора винаги са склонни да нападат другите, когато са в група, в лицето или зад гърба им, като използват различни методи, за да нападат другите — това са злите хора. Тези хора изобщо не приемат истината, нито разговарят за нея и често се възползват от ситуацията, за да се хвалят, че са добри хора, че всичко, което правят, е оправдано и добре обосновано и че те се държат почтено и открито — винаги се хвалят, че са достойни и почтени хора, че са прями и справедливи. Тези хора никога не свидетелстват за истината, нито свидетелстват за Божиите слова. Те просто обичат неумолимо да се втренчват в хора и неща и да представят собствените си обосновки. Тяхното намерение и цел е да накарат хората да повярват, че са добри хора и че разбират всичко. Що се отнася до онези хора в църквата, които често се впускат във взаимни нападки и словесни престрелки, независимо дали става въпрос за онези, които инициират нападенията, или за онези, които са нападани, ако църковният живот е прекъснат и смутен, тогава повечето хора трябва да се изправят, за да ги предупредят и ограничат. На тези хора не бива да се дава време да се развихрят и да вършат лоши неща, нито трябва да им се позволява да засягат другите, като дават воля на личната си злоба и търсят отмъщение поради личното си озлобление и временен гняв. Разбира се, църковните водачи трябва да изпълняват и отговорностите си по подобаващ

начин, като ефективно ограничават тези хора да не прекъсват и да не смущават църковния живот и да предпазват мнозинството от хората от смущения. Когато хората се впускат във взаимни нападки и словесни престрелки, църковните водачи трябва да са способни да ги спрат и да ги ограничат своевременно. Ако опитите да бъдат спрени и ограничени не разрешат проблема, а те продължават да се нападат взаимно и да влизат в словесни престрелки, като смущават другите, и продължават да вредят на църковния живот, тогава такива хора трябва да бъдат премахнати или отлъчени. Това е отговорност на църковните водачи.

Доста разговаряхме за моделите на поведение и проявленията на онези, които се впускат във взаимни нападки и словесни престрелки. Току-що накратко разнищихме и разговаряхме за човешката им природа, което ще ви даде възможност да придобиете повече проницателност за тях и ще даде възможност на повечето от вас да разберете какво се случва и да ги разпознаете своевременно, когато те говорят и действат. Колкото по-задълбочено разберете и опознаете същността на тези хора, толкова по-бързо ще можете да ги разпознаете и впоследствие все по-малко ще бъдете смущавани от тях. Повечето от вас трябва да са наясно с вредата, която онези, които се впускат във взаимни нападки и словесни престрелки, причиняват на църковния живот и на Божиите избраници. Този тип хора определено няма да се самоанализират и да спрат да се карат. Ако не се вземат бързи мерки и не бъдат премахнати, те ще причиняват постоянни прекъсвания и смущения на църковния живот. Затова справянето с такива хора и премахването им е много важен елемент от работата на църковните водачи и той не бива да се пренебрегва.

5 юни 2021 г.

ОТГОВОРНОСТИТЕ НА ВОДАЧИТЕ И РАБОТНИЦИТЕ (16)

Дванадесета точка: своевременно и точно идентифицирайте различните хора, събития и неща, които прекъсват и смущават Божието дело и нормалния ред в църквата; спрете ги и ги ограничете, и преобърнете нещата; освен това разговаряйте за истината, така че Божиите избраници да развият проницателност чрез такива неща и да се учат от тях (четвърта част)

Различните хора, събития и неща, които прекъсват и смущават църковния живот

VIII. Разпространяване на представи

А. Проявления на разпространяването на представи

Днес ще продължим да разговаряме за дванадесетата отговорност на водачите и работниците: „Своевременно и точно идентифицирайте различните хора, събития и неща, които прекъсват и смущават Божието дело и нормалния ред в църквата; спрете ги и ги ограничете, и преобърнете нещата; освен това разговаряйте за истината, така че Божиите избраници да развият проницателност чрез такива неща и да се учат от тях“. Що се отнася до различните въпроси, свързани с прекъсванията и смущенията, които възникват в църковния живот, ние изброихме единадесет. Миналия път разговаряхме за седмия въпрос: впускане във взаимни нападки и словесни престрелки. Днес ще си разговаряме за осмия въпрос: разпространяване на представи. Разпространяването на представи също често се случва в църковния живот. Някои хора, които изобщо не приемат истината, вярват в Бог въз основа на своите представи и фантазии и често разпространяват някои представи, за да смущават църковния живот. Църквата трябва да ограничи това поведение и да го изкорени чрез общение за истината в църковния живот. Буквално погледнато, всеки може да види, че разпространяването на представи не е правилно поведение, че то не е нещо положително, а е нещо негативно. Следователно то трябва да бъде спирано и ограничавано в църковния живот. Независимо от това какви хора разпространяват представи, независимо от техните мотиви, независимо дали разпространяват представи умишлено или неумишлено, щом разпространяват представи, това ще прекъсва и смущава църковния живот, и ще причинява пагубни въздействия. Затова този въпрос трябва да бъде ограничен на сто процента. От всяка гледна точка разпространяването на представи не може да играе положителна роля в стремежа на хората към истината, в стремежа им да опознаят Бог или да навлязат в истината реалност. То може да доведе само до смущаване и увреждане на тези неща. И така, когато някой разпространява представи в църковния живот, всеки — както църковните водачи, така и братята и

сестрите — трябва да разпознае този въпрос и незабавно да се намеси, за да спре и ограничи този човек, вместо сляпо да му позволява да разпространява представи, за да подвежда и смущава другите. Нека първо разговаряме за това кои думи представляват разпространяване на представи. С тази проницателност хората могат точно да определят какво включва разпространяването на представи и точно да го спрат и ограничат, вместо да го пренебрегват и да се отнасят към него с безразличие.

1. Разпространяване на представи за Бог

Разпространяваните представи са целенасочени. Първо, трябва да видим към кого са насочени те и какви представи се разпространяват. Разбирането на тези въпроси ще ви помогне да узнаете кои от изричаните от хората твърдения и кои от разпространяваните от тях възгледи представляват представи. Когато са наясно кои думи са човешки представи и кои действия представляват разпространяване на представи, хората ще могат да ограничават по-точно и по-адекватно разпространяването на представи. Преди всичко най-сериозното разпространяване на представи включва идеите и погрешните разбирания на хората за Бог. Това е основна категория. Разпространяването на нефактически възгледи и твърдения за Божията идентичност, Божията същност, Божия нрав, Божиите слова, Божието дело и Божието съществуване — всичко това представлява разпространяване на представи. Това е общо твърдение. По-конкретно, кой вид твърдения представляват разпространяване на представи? Разпространяването на погрешни разбирания за Бог, осъждането и заклеймяването на Бог и дори хуленето на Бог — всичко това е разпространяване на представи. По-просто казано, разпространяването на разбирания за Бог, които не отговарят на реалността, както и на твърдения и погрешни тълкувания, които не отговарят на Божията идентичност и същност — всичко това представлява разпространяване на представи. Например в църковния живот някои хора често говорят за Божията идентичност и за Божията същност. Те нямат истинско разбиране за Божията идентичност и за Божията същност. Често се съмняват в Бог, разбират Го погрешно в сърцата си и не са способни да се покоряват на жизнената среда и на средата за изпълнение на дълга си, които Бог подрежда за тях, наред с други неща. След това разпространяват своите погрешни разбирания за Бог и идеите си за неразбирането на Бог. Накратко казано, тези идеи не са свързани с приемането и покоряването на Божието върховенство и на подреденото от Бог от гледна точка на сътвореното човешко същество, а са пълни с лични предразсъдъци, с погрешни разбирания и дори с осъждане и заклеймяване. След като ги чуят, други хора развиват погрешни разбирания за Бог и предпазливост спрямо Него, и по този начин губят истинската си вяра в Бог, камо ли да имат истинско покорство.

Някои хора считат, че вярата в Бог трябва да им носи спокойствие и радост и че ако се сблъскат със ситуации, трябва само да се помолят на Бог и Той ще ги

чуе, ще им даде благодат и благословии и ще се погрижи всичко да мине тихо и безпрепятствено за тях. Целта на вярата им в Бог е да търсят благодат, да придобият благословии и да се радват на спокойствие и щастие. Именно поради тези възгледи те се отричат от семействата си или напускат работата си, за да отдадат всичко на Бог, могат да понесат несгоди и да платят цена. Те вярват, че щом се отрекат от нещата, щом отдават всичко на Бог, щом понасят несгоди, щом работят усърдно и проявяват изключително поведение, ще придобият Божиите благословии и Божията благосклонност и че независимо с какви трудности се сблъскват, щом се помолят на Бог, Той ще ги реши и ще им отвори път във всичко. Това е възгледът на мнозинството от хората, които вярват в Бог. Хората считат, че този възглед е основателен и правилен. Способността на много хора да поддържат вярата си в Бог в продължение на години, без да се отказват от нея, е пряко свързана с този възглед. Те си мислят: „Отдал съм толкова много на Бог, поведението ми е толкова добро и не съм извършил никакви злодеяния. Бог непременно ще ме благослови. Тъй като съм страдал много и съм платил висока цена за всяка задача, вършел съм всичко според Божиите слова и изисквания, без да допускам грешки, Бог трябва да ме благослови. Той трябва да се погрижи всичко да върви гладко за мен и често да имам мир и радост в сърцето си и да се наслаждавам на Божието присъствие“. Не е ли това човешка представа и фантазиране? От човешка гледна точка хората се наслаждават на Божията благодат и получават ползи, затова е логично да трябва да страдат малко за това и си струва да заменят това страдание за Божиите благословии. Това е нагласа за сключване на сделки с Бог. От гледна точка на истината и на Бог обаче в основата си това не съответства на принципите на Божието дело, нито на нивото, което Бог изисква от хората. Това е изцяло пожелателно мислене, чисто човешка представа и фантазиране за вярата в Бог. Независимо дали включва сключване на сделки с Бог или изискване на нещо от Него, или съдържа човешки представи и фантазии, във всеки случай нищо от това не е съобразено с Божиите изисквания, нито отговаря на Божиите принципи и критерии за благославяне на хората. По-специално това мислене и този възглед за сключването на сделки накърняват Божия нрав, но хората не го осъзнават. Когато това, което Бог върши, не е съобразено с представите на хората, те бързо развиват в сърцата си оплаквания и погрешни разбирания за Него. Дори се чувстват ощетени и тогава започват да спорят с Бог, а може и да Го осъждат и заклеймяват. Каквито и представи и погрешни разбирания да развиват хората, от гледна точка на Бог Той никога не действа и не се отнася към никого според човешките представи или желания. Бог винаги прави това, което Той желае да направи, по Свой собствен начин и въз основа на Своя собствен нрав същност. Бог има принципи за начина, по който се отнася към всеки човек. Нищо, което Той прави с всеки човек, не се основава на човешки представи, фантазии или предпочитания — това е аспектът на Божието

дело, който е в най-голямо противоречие с човешките представи. Когато Бог нагласява среда за хората, която напълно противоречи на техните представи и фантазии, в сърцата си те си създават представи срещу Бог, съдят Го и Го заклеймяват, и дори могат да Го отрекат. Може ли тогава Бог да удовлетвори техните искания? Категорично не. Бог никога няма да промени Своя начин на вършене на делото Си и желанията Си според човешките представи. Кой е този, който трябва да се промени тогава? Хората. Хората трябва да се избавят от представите си, да приемат средата, нагласена от Бог, да ѝ се покорят и да я преживеят, както и да търсят истината, за да изкоренят собствените си представи, вместо да оценяват спрямо представите си това, което Бог върши, за да видят дали е правилно. Когато хората настояват да се придържат към представите си, те развиват съпротива срещу Бог — това се случва по естествен начин. Къде се крие коренът на съпротивата? Той се крие във факта, че това, което хората обикновено притежават в сърцата си без съмнение са техните представи и фантазии, а не истината. Следователно, когато се сблъскат с Божието дело, което не е съобразено с човешките представи, хората могат да се възпротивят на Бог и да Го съдят. Това доказва, че хората по начало нямат богопокорно сърце, че покварения им нрав далеч не е пречистен и че те по същество живеят според покварения си нрав. Те все още са невероятно далече от постигането на спасение.

Когато в сърцата на хората се развият представи за Бог и съпротива срещу Него, онези, които имат някаква съвест, неохотно ще приемат това, което Бог върши, ще се опитат да се впишат в средата, която Бог е нагласил, и ще приемат Неговото върховенство над хората. От колко представи могат да се избавят хората и до каква степен, зависи отчасти от техните заложби и отчасти от това дали приемат истината и дали са хора, които обичат истината. Някои хора активно се изправят пред средата, която Бог нагласява, като четат Божиите слова, търсят, разговарят и разсъждават. Те постепенно придобиват известно разбиране за Божието върховенство над всичко и така увеличават покорството и вярата си. Някои хора обаче, независимо от средата, с която се сблъскват, не търсят истината. Вместо това оценяват всички среди, които Бог устройва, въз основа на своите представи, фантазии и въз основа на това дали те им носят полза или не. Техните съображения винаги се въртят около собствените им интереси. Те винаги се интересуват колко голяма полза могат да придобият, доколко могат да бъдат задоволени интересите им по отношение на материални неща, пари и плътски наслади. И винаги вземат решения и се отнасят към всичко, което Бог подрежда, въз основа на тези фактори. И в крайна сметка, след като понапрегнат мозъците си, те избират да не се покорят на средата, нагласена от Бог, а да се измъкнат от нея и да я избегнат. Заради съпротивата, отхвърлянето и избягването си те се отдалечават от Божиите слова, пропускат преживяването на живота и търпят загуби, което носи болка и терзания в сърцата им. Колкото повече се противопоставят на

такава среда, толкова повече и по-големи са страданията, които понасят. Когато възникне такава ситуация, малкото вяра, която имат в Бог, е окончателно съкрушена. В този момент всички представи, които владеят сърцата им, изригват наведнъж: „Толкова дълго съм отдавал всичко на бог, но не съм очаквал бог да се отнася така с мен. Бог е несправедлив, не обича хората! Бог е казал, че тези, които искрено Му отдават всичко, със сигурност ще бъдат много благословени. Искрено отдавах всичко на бог, отрекох се от семейството и кариерата си, понасях несгоди и работих усилено — защо бог не ме благослови изобилно? Къде са божиите благословии? Защо не мога да ги почувствам или да ги видя? Защо бог се отнася несправедливо към хората? Защо бог не държи на думата си? Хората казват, че бог е верен, но защо не мога да го почувствам? Ако оставим всичко останало настрана, само в тази среда изобщо не съм усетил, че бог е верен!“. Тъй като хората имат представи, те лесно се заблуждават и се подвеждат от тях. Дори когато Бог нагласи среда за промяна на нрава на хората и за тяхното житейско израстване, те трудно я приемат и разбират Бог погрешно. Мислят, че това не е Божията благословия и че Бог не ги харесва. Вярват, че искрено са отдали всичко на Бог, но Бог не е изпълнил обещанията Си. Така хората, които не се стремят към истината, се разкриват толкова лесно чрез едно-единствено изпитание в някаква незначителна среда. Когато се разкрият, те най-накрая казват това, което най-много са искали да кажат: „Бог не е праведен. Бог не е верен бог. Думите на бог рядко се сбъдват. Бог каза: „Бог има предвид това, което казва. Това, което казва, ще бъде направено и това, което прави, ще трае вечно“. Къде е изпълнението на тези думи? Защо не мога да го видя или да го почувствам? Вижте еди-коя-си: откакто е повярвала в бог, тя не се е отрекла от толкова много неща колкото мен и не е отдала всичко на бог като мен, нито е предложила толкова много, колкото мен. Но децата ѝ са влезли в престижни университети, съпругът ѝ е повишен, бизнесът им процъфтява и дори реколтата им е по-добра от тази на другите. А какво съм спечелил аз? Никога повече няма да вярвам в бог!“. Тези думи са истинските мисли на тези хора, техните девизи. Те са изпълнени с тези представи, изпълнени са с тези абсурдни мисли и гледни точки и са изпълнени със съображения за ползи и сделки. Така те разбират и възприемат Божието дело и Неговите ревностни и грижовни намерения, така се отнасят към тези неща. Затова в средата, която Бог ревностно и грижовно нагласява отново и отново, те многократно оценяват и разбират погрешно Бог въз основа на своите представи и непрекъснато се провалят и препъват. Освен това те постоянно се опитват да проверят дали представите им са верни. Когато сметнат, че тези представи се потвърждават и са достатъчно доказателство, за да могат произволно да оценяват, съдят и заклеймяват Бог, те започват да разпространяват представи, защото сърцата им са пълни с представи за Бог. Какво е смесено в тези представи? Това са оплаквания, недоволство и жалвания. Когато са изпълнени с

тези неща, те търсят възможности да ги излеят. Надяват се да намерят тълпа, която да изслуша „несправедливостите“, с които са се сблъскали. Искат да излеят тези неща пред тези хора и да им разкажат за така нареченото несправедливо отношение, което са „понесли“. Така в църковния живот възникват разпространяваните от тези хора представи, така се появяват такива представи. Сърцата на тези хора са пълни с жалвания, непокорство и недоволство, както и с погрешни разбирания за Бог и оплаквания от Него, и дори с осъждане и заклеймяване на Бог, което в крайна сметка води до това, че сърцата им се изпълват с богохулство. Те се страхуват, че няма да придобият благословии, и затова не желаят да си тръгнат, и така разпространяват сред хората своите погрешни разбирания за Бог и недоволството си от Него, а още повече разпространяват своите осъждане и заклеймяване на Бог и своите хули към Него. Какво е тяхното богохулство? Те хулят Бог, като казват, че Той е несправедлив към тях и не им дава подходящо и равностойно възнаграждение за това, което са направили. Те съдят Бог за това, че не им дава благодат и големи благословии след техните приношения и жертви. Те не са получили от Бог нужните им плътски неща — материални неща, пари и т.н., които са се надявали да получат, и така сърцата им са се изпълнили с оплаквания и жалвания. Целта на тяхното разпространяване на представи, от една страна, е да дадат воля на тези оплаквания и жалвания и да търсят отмъщение, като по този начин постигнат чувство за психологическо равновесие, а от друга страна, да подтикнат повече хора да развият погрешни разбирания и представи за Бог, с което да ги накарат, подобно на тях, да се пазят от Бог. Ако повече хора кажат: „Никога повече няма да вярваме в бог“, те ще се почувстват вътрешно удовлетворени. Това е целта и основната причина за тяхното разпространяване на представи.

Какъв е девизът на хората, които разпространяват представи? Каква е поговорката, която често повтарят? След като преживеят определени неща и не придобият желаните ползи, те непрекъснато си повтарят: „Никога повече няма да вярвам в бог“. Дори след като кажат това, те не считат, че са се освободили от омразата си или че са постигнали целта си. Когато присъстват на събирания, за каквото и да разговарят другите, те не могат да го приемат. Трябва да кажат отново тази фраза, да я повторят няколко пъти, дори повече от десет пъти. „Никога повече няма да вярвам в бог“ — нима тази фраза не е наситена със смисъл? Зад нея има история. Каква е тяхната „вяра“? Вярвали ли са в Бог преди това? Истинска ли е била предишната им вяра? Включвала ли е тя покорството, което би трябвало да има едно сътворено същество? (Не.) Съвсем не. Те са пълни с представи и фантазии за Бог. По-важното е, че са пълни с изисквания и искания към Бог, без никакво покорство. Какво означава тяхната „вяра“? „Вярвам, че бог е този, който господства над небето и земята и над всички неща. Вярвам, че бог може да ме защити от издевателствата на другите. Вярвам, че бог може да ми позволи да се

наслаждавам на плътски удобства, да водя добър, благополучен живот и да направи всичко да върви мирно и приятно за мен. Вярвам, че бог може да ми позволи да вляза в небесното царство и да получа големи благословии, да придобия стократно повече в този живот и вечен живот в идния свят!“. Това вяра ли е? В тези „вярвания“ няма и следа от покорство и нито едно от тях не съответства на Божиите изисквания към хората. Тези вярвания произтичат единствено от гледната точка за лични придобивки. Бог изразява истината и върши делото Си върху хората. Кога Бог е казал, че ще даде възможност на хората да живеят щастливо, да живеят по-добре от другите или да бъдат благоденстващи и успешни, с неограничени перспективи? (Никога.) Тогава защо те смятат собствената си „вяра“ за толкова ценна? Дори казват, че никога повече няма да вярват в Бог. Дали тяхната вяра струва нещо? Бог приема ли я? У тях няма и следа от истината реалност, няма и следа от покорство пред Бог, а искат само да придобият благословии, ползи и предимства от Бог и наричат това вярване в Бог. Не е ли това богохулство? Този тип хора са изпълнени с представи и са обзети от намерението да придобият благословии. Те изобщо не преживяват Божието дело и не практикуват Божиите слова. Целта и мотивът на всичко, което правят, са изцяло в полза на собствената им плът. Те се чувстват добре в кожата си и считат своята така наречена вяра в Бог за особено ценна. Ако вярата ти в Бог е толкова ценна и благородна, защо когато Бог нагласява някаква незначителна среда за теб, ти не можеш да разбереш истината от нея или да останеш непоколебим в свидетелството си? Какво става в тази ситуация? Когато Бог изпитва вярата ти, какво връщаш ти на Бог? Възможно ли е погрешните разбирания, оплакванията и съпротивата, които връщаш на Бог, да са това, което Той иска? Те съгласно истината ли са? Очевидно е, че не са. Следователно фактът, че тези хора могат открито да разпространяват представи в църквата, доказва едно: те не познават Бог и още повече не вярват, че Бог господства над всичко — богът, в когото те вярват, просто не съществува. Когато тези хора открито разпространяват представи, за да подведат и привлекат повече хора да се присъединят към тях в противопоставянето, в заклеймяването на Бог и в богохулството, те несъзнателно публично обявяват, че вече не са последователи на Бог, че не са вярващи и не са сътворени същества под господството на Създателя. Разпространяваните от тях представи не са обикновени идеи или твърдения. По-скоро в сърцата си те вече са издигнали непреодолима бариера срещу Бог и са решили, че използването на човешки представи и фантазии в отношението им към Бог, в справянето им с връзката им с Бог и в отношението им към Божиите слова и Божието дело е правилно и че това е начинът, по който трябва да практикуват. Когато такива хора открито разпространяват представи в църковния живот, трябва ли да бъдат ограничавани? Или с оглед на малкия им духовен ръст и плитките им основи трябва да им се даде свобода да изразяват възгледите си и достатъчно време и

пространство, за да се покаят? Какъв е уместният начин на действие? (Уместно е да бъдат спрени и ограничени.) Защо спирането и ограничаването им е уместно? Някои хора казват: „Ако ги ограничиш и не им позволяваш да се изказват свободно, и те спрат да вярват и да посещават събирания, това няма ли да им навреди? Това би било толкова жалко! Не би ли предпочел Бог да спаси всички хора, вместо един-единствен човек да падне в погибел? Дори и една-единствена изгубена овца трябва да бъде върната — след всички усилия да върне една изгубена овца, би ли могъл Той все пак да допусне тя да се изгуби отново?“. Правилни ли са тези думи? (Не.) Защо не са правилни? (Защото такива хора не вярват истински в Бог. Те вярват в Бог само с надеждата да придобият благословии и във вярата им има примеси.) Кой няма някакви примеси във вярата си в Бог? Нима ти нямаш такива? Това основателна причина ли е? Помислете за твърдението на такива хора: „Никога повече няма да вярвам в бог“. Що за думи са това? Има ли някаква разлика между тях и хулите на невярващите, дяволите и Сатана? (Не.) Какъв е подтекстът на това твърдение? „Аз вече не вярвам в бог. В миналото от все сърце вярвах в бог и го следвах, но бог не ме благославяше. Вместо това той нагласи среда като тази, за да ме затрудни и да ме накара да се спъна. Това, което бог казва, изобщо не съответства на това, което прави, затова вече не смея да вярвам в бог! Преди бях толкова глупав. Отрекох се, отдадох всичко на бог, понесох толкова много несгоди за бог, но не видях никаква защита от бог, когато бях арестуван и преследван от големия червен змей. Бизнесът на семейството ми също не вървеше толкова добре, колкото на другите, не печелех толкова пари, колкото другите, а родителите ми останаха болни. Нищо не придобих от вярата в бог в продължение на толкова години. Не каза ли бог, че изобилно ще благослови хората? Какви благословии получих от бог? Божиите слова изобщо не се сбъднаха, затова никога повече няма да вярвам в бог!“. Твърдението „Никога повече няма да вярвам в бог!“ казва толкова много. То е изпълнено с оплаквания, неудовлетвореност и погрешни разбирания за Бог. Накратко казано, след като са понесли несгоди и са отдали всичко с нагласата на самозалъгване, Бог не им е дал благословии според техните искания, нито ги е възмездил или възнаградил според техните представи и фантазии, затова те са станали неудовлетворени и изпълнени с негодувание към Бог и именно при такива обстоятелства са изрекли това изречение. Това изречение не е дошло от нищото. До момента, в който го казаха, те вече бяха показали много модели на поведение и проявления и бяха разкрити. Какъв е проблемът във връзката на тези хора с Бог? Кой е най-големият проблем във връзката им с Бог? Той е, че те никога не са считали себе си за сътворени същества и никога не са считали Бог за Създателя, Когото да почитат. От самото начало на вярата си в Бог те се отнасяха към него като към дърво с пари, като към съкровищница. Считаха Го за Бодхисатва, който да ги избави от страданията и бедствията, а себе си смятаха за последователи на този Бодхисатва,

на този идол. Те смятаха, че вярата в Бог е като вярата в Буда, където само с ядене на вегетарианска храна, с рецитиране на свещени текстове, с често кадене на тамян и с поклони до земята могат да получат каквото поискат. Така че всички истории, които последваха, след като повярваха в Бог, се случиха в сферата на техните представи и фантазии. Те не показаха нито едно от проявленията на сътворено същество, което приема истината от Създателя, нито проявиха каквото и да било покорство, което едно сътворено същество би трябвало да има към Създателя. Имаше само непрекъснати изисквания, непрекъснато пресмятане и непрестанни искания. Всичко това в крайна сметка доведе до разпадане на връзката им с Бог. Този вид връзка е основана на обмен и никога не може да остане непоколебима. Въпрос на време е такива хора да бъдат разкрити. Дори да участват в църковния живот, да не разпространяват представи и от време на време да разговарят за това как Бог ги е водил, как ги е благословил, на какво са се наслаждавали и т.н., повечето от това, за което говорят, е свързано с благодатта, с насладата и с плътските облаги, които са получили от Бог. Тези обсъждания нямат нищо общо с истината и с покорството пред Бог и в тях изобщо няма каквато и да било истина реалност. Когато обстоятелствата са благоприятни, те показват вяра в Бог и любов към Него, както и търпение и поносимост към другите хора, и всичко това, за да постигнат една цел: да придобият всички Божии благословии. Когато Бог отнеме благодатта, облагите и материалните предимства, на които са се наслаждавали, техните представи се разкриват. Водени от личния си интерес и поставящи на първо място личните си придобивки, тези хора изпадат в ярост, щом не получат желаното. Започват да разпространяват представи, за да изразят недоволството си от Бог, като същевременно се опитват да привлекат повече хора, които да им съчувстват и да приемат техните представи за Бог. Трябва ли такива хора да бъдат спирани и ограничавани? (Да.) Темите, мислите и възгледите, за които те разговарят, не отразяват чисто възприемане на истината, нито помагат на хората да се покорят на Бог и да имат истинска вяра в Него. Вместо това те отдалечават хората от Бог, предизвикват погрешни разбирания за Бог, предпазливост по отношение на Него и дори отхвърляне на Бог и карат онези, които слушат разпространяваните от тях представи, да се заричат тихомълком: „Никога повече няма да вярвам в бог“, също като тях. Това е смущението, което разпространяваните от такива хора представи причиняват на другите.

2. Разпространяване на представи за Божиите слова и Божието дело

Тези хора, които разпространяват представи, използват собствените си представи, за да оценяват Божиите слова, да оценяват Божието дело, както и да оценяват Божията същност и Божия нрав. Те вярват в Бог в рамките на своите представи, възприемат Бог в рамките на своите представи и наблюдават и проучват внимателно всяко слово, което Бог казва, всеки елемент от делото, което

Бог върши, и всяка среда, която Бог нагласява, в рамките на своите представи. Когато това, което Бог върши, е съобразено с техните представи, те гръмко възхваляват Бог и казват, че Бог е праведен, че Бог е верен и че Бог е свят. Когато това, което Бог прави, не е съобразено с техните представи, когато интересите им търпят сериозни загуби и те понасят голяма болка, те започват да отричат словата, които Бог казва, и делото, което Той върши. Те дори разпространяват представи, за да подтикнат повече хора да разбират погрешно Бог и да се предпазват от него, като казват: „Не вярвайте толкова лекомислено на божиите слова и не практикувайте лекомислено божиите слова. В противен случай, ако се възползва от вас и претърпите загуби, никой няма да поеме отговорност за това“ и т.н. Например Бог казва: „Непременно ще благословя изобилно онези от вас, които искрено Ми отдават всичко“ — тези слова не са ли истината? Тези слова са сто процента истината. Те не съдържат никаква прибързаност или измама. Те не са лъжи или грандиозно звучащи идеи, още по-малко са някаква духовна теория — те са истината. Каква е същността на тези думи на истината? Тя е, че трябва да си искрен, когато отдаваш всичко на Бог. Какво означава „искрен“? С готовност и без примеси. Да не си мотивиран от пари или слава и със сигурност да не си мотивиран от собствените си намерения, желания и цели. Ти отдаваш всичко, не защото си принуден или защото те подтикват, уговарят или теглят, а по-скоро това ти идва отвътре, доброволно. То е породено от съвестта и разума. Това означава да бъдеш искрен. По отношение на готовността да отдаваш всичко на Бог, това означава да бъдеш искрен. Тогава как искреността се проявява на практика, когато отдаваш всичко на Бог? Не се занимаваш с лъжа или измама, не прибягваш до номера, за да избегнеш някаква работа, и не вършиш нещата нехайно. Отдаваш цялото си сърце и ум, като правиш всичко по силите си, и т.н. — има твърде много подробности, за да ги споменаваме тук! Накратко казано, да бъдеш искрен включва истините принципи. В Божиите изисквания към човека има критерий и принцип. Някои хора казват: „Ако предложа искреността си и всичките си оскъдни спестявания във вярата си в бог, ще придобия ли повече? Ако мога да придобия повече, тогава си струва да предложа всичко!“. След като предложат всичко, те виждат, че Бог не ги е благословил, и разсъждават върху това, като си мислят: „Може би не съм предложил достатъчно, затова ще предложа повече. Ще отида и ще проповядвам евангелието“. Когато се сблъскват с трудности, докато проповядват евангелието, те се молят. Понякога, когато им липсва храна и не спят добре, те продължават да се молят и си мислят: „Бог е казал, че онези, които искрено отдават всичко на Бог, със сигурност ще бъдат много благословени. Може би моята искреност все още не е достатъчна, затова ще се моля повече“. Чрез молитва те придобиват вяра и нямат нищо против да понесат малко несгоди. Наистина започват да виждат някакви резултати от проповядването на евангелието и си мислят: „Сега вече имам известна искреност. Ще побързам да се прибера

вкъщи, за да видя дали животът на семейството ми се е подобрил, дали заболяването на детето ми се е подобрило и дали семейният бизнес върви гладко — дали има или няма благословии от бог“. Това искрено отдаване всичко на Бог ли е? (Не.) Какво е това? (Сделка.) Това е сключване на сделка с Бог. Те използват собствените си методи и това, което считат за „искреност“, основана на представите им, за да направят това, което искат, и да получат желаното от това. Непрекъснато използват „искреността“, която разбират, за да проверят изречените от Бог слова, като постоянно се ровят в това какво точно възнамерява да направи Бог, какво е направил и какво не е направил, и постоянно разсъждават за това дали Бог ще ги благослови, или не, и дали възнамерява да ги благослови изобилно. Непрекъснато пресмятат какво са предложили и колко трябва да придобият, дали Бог им го е дал и дали Божиите слова са се изпълнили. Непрекъснато търсят факти, с които могат да проверят Божието твърдение. Докато отдават всичко на Бог, те винаги искат да проверят дали Божиите слова са верни. Целта им е да проверят дали това, че отдават всичко на Бог може да им спечели Божиите благословии. Те постоянно изпитват Бог, винаги искат да видят Божиите благословии върху себе си, за да потвърдят словата Му. Когато открият, че Божиите слова не се изпълняват толкова лесно, колкото са си представяли, и че е трудно да се потвърди истинността на Божиите слова, представите им за Бог стават още по-сериозни. В същото време те започват твърдо да вярват, че не всяка дума, която Бог казва, е непременно истината. С това, което е скрито в сърцата им, те започват да се съмняват в Бог и да Го поставят под въпрос, като често развиват представи за Него. От време на време тези хора, чиито сърца са изпълнени с представи, разкриват някои от представите си за Бог, докато водят църковен живот и общуват с братята и сестрите. Те развиват представи за Божиите слова и също така използват представите си, за да оценяват Божието дело. Когато Божието дело постоянно не е съобразено с представите им и е в пълен разрез с техните очаквания, те разпространяват своите представи, за да дадат воля на недоволството си от Бог. Например Бог казва, че делото Му е към края си и хората трябва да се отрекат от всичко, за да следват Бог и да отдадат всичко на Него, да сътрудничат на Божието дело и повече да не се стремят към светски перспективи, хармонично семейство и други подобни неща. След като Бог е изрекъл тези слова, Той продължава да върши много работа. Минават три, пет, седем или осем години и някои хора виждат, че Божието дело все още продължава неотклонно, без никакви признаци, че делото Му завършва или че големите катаклизми приближават и че всички вярващи са намерили убежище. Онези, които използват своите представи, за да оценяват Божието дело, изгарят от нетърпение Божието дело да завърши бързо, за да могат вярващите да споделят чудесните Божии благословии. Но Бог не действа така. Той не осъществява този въпрос според човешките представи и фантазии. Онези, които не могат да чакат, стават

неспокойни и започват да имат опасения, като казват: „Божието дело не приближава ли вече към своя край? Не трябва ли скоро да приключи? Не каза ли бог, че големите катаклизми приближават? Защо божият дом все още върши толкова много работа? Кога точно ще приключи божието дело? Кога ще свърши?“. Тези хора ни най-малко не се интересуват от истината или от Божиите изисквания. Те нямат никакъв интерес да практикуват истината, да се покоряват на Бог или да се измъкнат от влиянието на Сатана, за да постигнат спасение. Те се интересуват единствено и най-вече от такива неща като това кога ще завърши Божието дело, дали изходът им ще бъде живот или смърт, кога ще могат да влязат в царството, за да се наслаждават на благословии, и как ще изглеждат красивите сцени в царството. Това са най-големите им грижи. Затова, след като издържат известно време и видят, че небето и земята остават непроменени, а държавите по света продължават да съществуват нормално, те казват: „Кога ще се сбъднат тези божии думи? Чакам вече няколко години — защо все още не са се сбъднали? Могат ли божиите думи наистина да се сбъднат? Бог държи ли на думата си или не?“. И така, тези хора губят търпение, стават неспокойни и започват да търсят възможности да се върнат в света, за да живеят собствения си живот.

Божието дело и истините, които Бог изразява, винаги надхвърлят човешките фантазии и винаги са отвъд човешките представи. Колкото и да се опитват, хората не могат да ги проумеят или оценят. Те не знаят точно какви са методите на Божието дело или какви цели възнамерява да постигне то, затова в крайна сметка някои хора започват да се съмняват: „Наистина ли бог съществува? Къде точно се намира бог? Бог продължава да изразява истини, но дали не изразява твърде много от тях? Не каза ли бог, че ще ни въведе в своето царство? Кога можем да влезем в небесното царство? Как така тези неща все още не са се сбъднали или изпълнили? Колко точно още години ще са необходими? Винаги се казва, че божият ден е наближил, но това „наближил“ се споменава от години насам — защо е толкова далече и сякаш безкрайно?“. Те не само мислят по този начин, но и разпространяват тези съмнения навсякъде. Какъв проблем показва това? Защо, след като са слушали толкова много проповеди, те все още изобщо не разбират истината? Защо винаги използват човешки представи и фантазии, за да ограничат Божието дело? Защо не могат да погледнат на тези неща според Божиите слова? Могат ли да потвърдят съществуването на Бог и да определят път към спасението чрез Божиите слова? Разбират ли, че всички тези слова, които Бог казва, и всичко, което върши, са с цел да спаси хората? Разбират ли, че само чрез придобиване на истината и чрез постигане на спасение хората могат да придобият всички благословии, които Бог е обещал на човечеството? От това, което казват, и от представите, които разпространяват, става ясно, че те в основата си не разбират какво точно прави Бог и каква е целта на това, че Бог върши цялото това дело и изрича всички тези слова. Те са просто неверници! След като толкова много години

са слушали проповеди и толкова много години са пропилели в Божия дом, какво са придобили? Те дори не са потвърдили дали Бог съществува, нямат категоричен отговор на този въпрос. Каква роля играят в църквата? След като известно време са полагали труд, без да придобият благословии, те безскрупулно разпространяват представи, за да подвеждат и смущават другите. Нещата, които небрежно казват, са осъждане на Бог и Неговото дело. Някои от тях казват: „Мислех, че божието дело ще бъде завършено за три до пет години. Не очаквах, че сега, когато са изминали десет години, то все още няма да е завършено. Кога ще бъде завършено това дело? Непрекъснато се пишат статии за свидетелства, непрекъснато се създават видеоклипове с изпълнения на химни и филми, непрекъснато се проповядва евангелието — кога ще приключи това?“. Те дори питат другите: „Не мислите ли и вие така? Е, без значение какво мислите вие, аз мисля така. Аз съм честен човек. Казвам, каквото мисля, за разлика от някои хора, които не казват това, което мислят, и държат всичко в себе си“. Колко „честни“ са те, като се осмеляват да кажат всичко! Още по-лошо, те казват: „Ако божието дело не свърши скоро, просто ще си намеря работа, ще изкарам малко пари и ще си живея живота. Всичките тези години, през които вярвах в бог, пропуснах толкова много хубави ястия, толкова много приятни места, толкова много материални наслади! Ако не вярвах в бог, щях да живея в имение, да имам кола и може би дори щях да пътувам по света няколко пъти през последните години. Като се замисля, животът без вяра в бог, беше доста добър. Бях доста щастлив. Въпреки че беше малко празен, можех да се наслаждавам на плътски удоволствия, да ям и да пия добре, да правя каквото си искам, без никакви ограничения. През тези години на вяра в бог страдах толкова много и бях твърде строг към себе си! Въпреки че придобих малко истина и се чувствам малко по-сигурен в сърцето си, тези истини не могат да заменят онези плътски удоволствия! Освен това божието дело никога не свършва и бог никога не се явява пред хората, така че никога не се чувствам истински сигурен. Казват, че разбирането на истината и придобиването ѝ носят спокойствие и радост, но каква е ползата от спокойствието и радостта? Аз все още нямам плътска наслада!“. Тези мисли минават през ума им безброй пъти и те си ги повтарят многократно. Когато считат, че представите им имат достатъчно основание, за да останат непоколебими, и чувстват, че моментът е назрял и са достатъчно пригодни, за да придирят на Божието дело, те не могат да не разпространяват цитираните по-горе забележки и представи. Те разпространяват недоволството си от Бог и своите представи и погрешни разбирания за Божието дело, като се опитват да подведат повече хора в това да разбират погрешно Бог и Неговото дело. Разбира се, има и такива със скрити мотиви, които искат да попречат на повече хора да отдават всичко на Бог, като искат от тях да изоставят сегашния си дълг и да отхвърлят Бог. Ако църквата се разформирова, за тях това би било най-доброто нещо. Каква е тяхната цел? „Ако аз не мога да придобия

благословии, никой от вас не бива да се надява на това. Ще объркам нещата за всички вас, така че никой от вас да не може да се надява да придобие истината или благословиите, обещани от бог!“. Като не виждат никаква надежда да придобият благословии, те губят търпение да чакат повече. Самите те не придобиват благословии и не искат и другите да ги придобият. Ето защо, когато разпространяват представи, те в известен смисъл дават израз на своето недоволство, оплакват се, че нищо в Божието дело не е съобразено с човешките представи и фантазии и че Божият метод на вършене на делото е безразличен към чувствата на хората. Едновременно с това те искат да подвеждат и да въвличат повече хора в погрешното разбиране на Бог и в оплакването им от Бог, в развиване на представи за Бог и в загуба на вяра. Те искат, подобно на тях, повече хора да изоставят Бог поради своите погрешни разбирания и представи за Него.

Б. Как да се отнасяме към хората, които разпространяват представи

Какви са последствията, когато някой в църквата разпространява представи и недоволство от Бог? Засяга ли то пряко резултатите на църковния живот? Смущава ли нормалния църковен живот и работата на църквата? (Да.) Това се отразява на вярата на хората в Бог и влияе на способността им да изпълняват нормално дълга си. Поради това онези, които разпространяват представи, трябва да бъдат ограничавани. Дори ако споменават такива неща само от време на време, те трябва да бъдат ограничавани и разпознавани. Вижте какъв тип човешка природа имат, дали това, че разпространяват представи, се дължи на временен негативизъм и слабост, или се дължи на проблем с тяхната природа същност — дали системно не се стремят към истината и умишлено разпространяват представи, за да подвеждат повече хора и да смущават църковния живот и да му вредят. Ако това е само случаен негативизъм и слабост, достатъчно е да ги подкрепите и да им помогнете чрез общение за истината. Ако не се вслушват в съветите и продължават да разпространяват представи и да смущават църковния живот — дори да предизвикват негативизъм и слабост у другите, като засягат способността им да изпълняват нормално дълга си — тогава това означава, че са слуги на Сатана и трябва да бъдат премахнати според принципите. Защо да не им се даде още един шанс? Смятате ли, че такива хора са неверници? (Да.) Независимо каква е тяхната човешка природа, такива хора са неверници. Неверниците са като плевелите сред житото — те трябва да бъдат изтръгнати. Ако показват само някои от проявленията на неверниците и не са причинили смущения в църковния живот, ако все още могат да служат като приятели на църквата и да ѝ служат, можете да ги оставите на мира. Но онези, които постоянно разпространяват представи, винаги изразяват възгледите и забележките на неверниците. Те не казват нещата случайно. Целта им е да подстрекават, да подвеждат и да привличат повече хора да се отдалечат от Бог. Намерението им е следното: „Ако

не мога да придобия благословии, няма да вярвам повече. Никой от вас не бива да се надява да придобие благословии и вие също не бива да вярвате! Ако продължавате да вярвате, какво ще стане, ако постоянствате и в крайна сметка някой ден придобиете благословии — това няма ли да ме постави в трудно положение? Как бих могъл да се чувствам вътрешно балансиран тогава? Това няма да стане. За да не съжалявам в бъдеще, ще ви смущавам и ще разколебая вярата ви, ще ви накарам да се отдалечите от бог, да предадете бог и да напуснете църквата заедно с мен — така би било най-добре“. Това е тяхната цел. Не трябва ли такива неверници да бъдат премахнати? (Да, трябва.) Те трябва да бъдат премахнати. Ако някои неверници престанат да вярват, църквата просто ще си прибере обратно техните книги с Божиите слова и ще ги зачеркне. Има и други неверници, които имат някакви положителни чувства относно вярата в Бог и към вярващите. Те не играят положителна роля в църквата. Просто от време на време помагат като приятели на църквата. Такива хора, въпреки че не се стремят към истината и не разговарят за нея, не разпространяват представи и не смущават църковния живот. Щом могат да служат, трябва да им се позволи да останат в църквата, и не е необходимо да бъдат премахнати. Към онези неверници, които постоянно разпространяват представи обаче, не бива да се проявява никаква милост. Те разпространяват своите представи и погрешни разбирания за Бог, смущават църковния живот и причиняват прекъсвания и смущения в делото на църквата. Тези неверници са слуги на Сатана. Те имат представи. Но те не само не търсят истината, за да ги изкоренят, но дори разпространяват своите представи, за да подвеждат Божиите избраници. Те предават Бог и искат да завлекат заедно със себе си към гибел и други хора. Именно с такива намерения те смущават работата на църквата. Може ли Бог да им прости? Не, те не бива да бъдат пощадени. Не става въпрос за това, че трябва да бъдат ограничени или изолирани. Те трябва да бъдат изчистени и зачеркнати завинаги, без да им се показва каквато и да било снизходителност!

В църквата някои хора никога не се стремят към истината и никога не разбират как Бог върши делото Си, за да спаси хората. След като преживеят някои неща, те развиват погрешни разбирания, съпротива и оплаквания спрямо Бог. Някои от нещата, които казват и правят, служат за разпространяване на представи. Представите, които разпространяват, не са просто отклонения от възприемането на Божиите слова и Божието дело или погрешното разбиране на Бог. Някои от тях са по-сериозни и директно отричат, че Божиите слова са истината — те напълно съдят и заклеймяват Бог. А в други разпространявани от тях представи дори открито се напада и хули Бог. Те не разнищват и не се опитват да опознаят собствената си поквара и бунтарство с покорно сърце, като заемат гледната точка на сътворено същество или на Божий последовател, нито приемат истината и разговарят за своето разбиране на Божието дело и за своето възприемане на

Неговите намерения. Изразяваните от тях представи са напълно противоположни на тези положителни разбирания. Когато другите чуят техните представи, те не придобиват разбиране за Бог, нито развиват истинска вяра и, разбира се, тяхната вяра в Бог също не расте. Вместо това вярата им в Бог става неясна, отслабва или дори се губи напълно. Същевременно виждането за Божието дело става неясно за тях. Колкото повече хора слушат разпространяваните от тях представи, толкова по-объркани стават сърцата им, дори до такава степен, че не им е ясно защо трябва да вярват в Бог, и тогава те започват да се съмняват дали Бог съществува. Дали Божиите слова са истината, дали Божиите слова и Божието дело могат да пречистят и да спасят хората и други подобни въпроси — всичко това става неясно и съмнително за тях. Когато хората чуят разпространяваните от такива хора представи и погрешни разбирания, те започват да се съмняват и да се пазят от Бог. Започват да ограничават Бог в сърцата си, развиват погрешни разбирания и оплаквания спрямо Бог и дори вътрешно се отдалечават от Бог. Това е много притеснително. Щом имат тези негативни мисли, възгледи, планове и замисли, става ясно, че информацията и забележките, които са приели, не са съгласно нуждите на нормалната човешка природа, камо ли истината — сто процента сигурно е, че те идват от Сатана. Независимо от намеренията или мотивите на онези, които разпространяват представи, независимо от това дали умишлено или неумишлено разпространяват заблуди и безпочвени слухове, щом причиняват пагубно въздействие в църквата, те трябва да бъдат ограничавани. Разбира се, ако такива хора бъдат установени и разпознати извън църковния живот, те също трябва незабавно да бъдат спирани и ограничавани. Ако някой, който разбира истината, може да използва Божиите слова или собственото си разбиране, за да опровергае и разобличи онези, които разпространяват такива неща, и да помогне на братята и сестрите да ги разпознаят, това е още по-добре. Това е борба срещу Сатана. Ако нямаш нужния духовен ръст, трябва да се научиш да ги разпознаваш и да стоиш далече от тях. Ако имаш духовния ръст, трябва да ги разобличаваш. Смеете ли да го направите? Знаете ли как да го направите? Това най-много разкрива дали човекът притежава истината реалност. Когато някои новоповярвали чуят представите и погрешните разбирания за Бог, разпространявани от такива хора, те са шокирани и казват: „Как може някой, който вярва в Бог, да говори така?“. Ако хора без основа чуят тези представи и заблуди, ще станат ли негативни и слаби? Ще приемат ли тези заблуди? Ще бъдат ли подведени и ще напуснат ли църквата? Всичко това е възможно. Когато някой, който разпространява представи, каже: „Никога повече няма да вярвам в бог“, независимо в какво състояние се намира, когато го казва, то показва, че той напълно е загубил вяра в Бог и че е неверник. Независимо от целта, с която разпространява такива думи, можеш ли да придобиеш някакво поучение, когато ги чуеш? (Не.) Когато си слаб и чуеш тези думи, вероятно ще си кажеш: „Този човек споделя моята болка. Когато

говори за своите представи, сякаш изразява моите съкровени мисли“. Ако обаче някой с вяра чуе тези думи, той би си помислил: „Това е възмутително бунтарство! Как може да се изричат такива думи? Не е ли това богохулство? Аз не бих се осмелил да говоря такива неща, защото това накърнява Божия нрав!“. Фактът, че може да разпространява тези представи, показва, че тези идеи са се развили отдавна и вече са пуснали корени в сърцето му. Ако тези идеи току-що са започнали да се оформят и все още са в начален стадий, и не са се развили напълно в представи, щом човек не ги изрича на глас и не е подвел или смутил другите, това показва, че той има малко разум, че може да държи езика зад зъбите си и така да избегне последствията от това да бъде премахнат. Но ако говори открито и смущава църковния живот, тогава към него не може да се проявява повече любезност. Той трябва да бъде разобличен и премахнат. Хората, които не обичат истината и нямат способността да я възприемат, често са склонни да развиват представи. Онези, които често четат Божиите слова и имат способността да възприемат обаче, ще търсят истината, за да се справят с представите си, дори ако възникнат такива. Онези, които често разпространяват представи, се разкриват и отстраняват чрез Божието дело. Те са хора, които изобщо не обичат истината и които не могат да я приемат, и всички те изпитват неприязън към истината и я мразят. Това е извън всякакво съмнение.

Проблемът с разпространяването на представи със сигурност съществува в църковния живот в различни държави и на различни места, защото хората, които не обичат истината, са навсякъде. Онези, които не се стремят към истината, онези, които изпитват неприязън към истината, онези, които търсят плътски удоволствия, както и неверниците, злите хора и други, тъй като не се стремят към истината, винаги таят представи за Божиите слова и за въплътения Бог. Сърцата им са пълни с представи, пълни са с фантазии за Бог и с изисквания към Него и те не могат да възприемат и да разберат чисто всяка дума, която Бог казва. Те ги разбират само въз основа на собствените си представи, предпочитания и дори въз основа на личните си придобивки и загуби. Сърцата им са пълни с различни представи, фантазии и неразумни изисквания към Бог, както и с различни погрешни разбирания и осъждания на Бог и т.н. Затова за тези хора е естествено да разпространяват представи — това не е нещо ново. Докато съществуват такива хора, разпространяването на представи ще се случва от време на време и може да се случи във всеки един момент. Когато нещо, което Бог казва или върши, не е съобразено с техните представи и желания и когато накърнява техните интереси, те изпадат в ярост и започват да говорят открито заради собствените си интереси и да се опълчват на Бог и на Неговото дело. Тези хора винаги се противопоставят на истината и на Бог, анализират и проучват внимателно Божиите слова, Божия нрав и Божието дело. Те непрекъснато проучват внимателно и изследват правилността на Божиите слова и на Божието дело, а също така искат да проверят

дали плътта на въплътения Бог е съобразена с Божията идентичност и с Божия статус. По време на процеса на проверката им е много трудно да получат точни отговори. В техните очи дори е много трудно Божиите слова да бъдат изпълнени и да се сбъднат. Затова те имат доста неща за казване, когато разпространяват представите си. Те разпространяват представите си независимо от времето, мястото или контекста. Винаги, когато се чувстват неудовлетворени по някакъв начин от Бог, те оценяват нещата, като използват своите представи. Ако Божиите слова и Божието дело не съответстват на техните представи, те бързо изразяват представите си. Този вид изразяване окачествяваме като разпространяване. Защо се нарича „разпространяване“? Защото нещата, които те изразяват, нямат положително въздействие върху Божиите избраници, върху църковния живот или върху делото на Божия дом. Вместо това те причиняват само смущения, прекъсвания и вреди. Затова е точно да наричаме изричането на такива забележки „разпространяване“.

След като придобиете основна проницателност по въпроса за разпространяването на представи, трябва да разнищвате и да разпознавате различните погрешни представи и забележки на хората въз основа на истината, а след това да се справяте с тях и да ги изкоренявате според правилата на Божия дом. Водачите и работниците, разбира се, носят неотклонна отговорност за справянето с такива въпроси. Едновременно с това всички Божии избраници, след като изслушат това общение, също имат задължението и отговорността да разобличават и да разнищват хората, които разпространяват представи, както и техните думи и модели на поведение. Ако нямаш смелостта да ги спреш или да ги ограничиш, можеш да разговаряш и да разискваш с тях въз основа на Божиите слова и истината, която разбираш. Каква е целта на такова разискване? Тя е да се даде възможност на хората с малък духовен ръст и неразбиране на истината, след като изслушат разискванията, да осъзнаят чии думи са съгласно истината, вместо да бъдат объркано подведени от представите и заблудите, разпространявани от някои хора. Това е полезно за Божиите избраници и за църковния живот. Когато се установи, че някой говори думи, които не са съгласно истината — независимо дали са човешки представи или заблуди — трябва да се проведат разисквания. Такива разисквания са поучителни за хората. Най-малкото, след като изслушат тези разисквания, наблюдателите могат ясно да видят, че думите на онези, които разпространяват представи, наистина са представи, и могат да разберат кои аспекти на тези представи не са съобразени с истината, каква е същността на представите, защо не отговарят на истината, защо са окачествени като представи, защо хората, които ги разпространяват, трябва да бъдат ограничавани и т.н. — те са способни да получат точно прозрение за тези въпроси, вместо да бъдат подвеждани и да си играят с тях по объркващ начин. Въпреки че разпространяваните от хората представи могат да причинят известно смущение и вреда на навлизането

в живота на Божиите избраници и на църковния живот, преживяването на тези неща наистина не е нещо лошо за хората. Най-малкото то позволява проницателността им да се развие, да видят какво е истинското лице на онези, които разпространяват представи, да видят какъв нрав разкриват те, когато разпространяват представи, и да видят разликата между разпространяваните от тях представи и истината. От една страна, хората ще са способни да разпознават тези забележки и да имат имунитет срещу тях. От друга страна, те ще имат и известна проницателност по отношение на такива хора и ще знаят какви думи изричат неверниците, онези, които изобщо не притежават нищо от истината и които често таят представи за Бог, и ще знаят, че вярата им не е истинска — най-малкото хората ще могат да придобият този вид проницателност. Разбира се, ако все още не си се сблъскал с тези проблеми, не се моли безразсъдно, като казваш: „Боже, моля те, нагласи за мен среда, в която да видя какво се има предвид под „разпространяваните от хората представи“. Да станеш свидетел на разпространяването на представи не е игра и лесно може да доведе до това да бъдеш подведен. А когато тези неща се случат, трябва да се справиш с тях правилно. Не позволявай да ти се изплъзнат и не ги избягвай. Изправи се пред тях правилно и подхождай към всяка среда, която Бог е нагласил за теб, със сериозно и строго отношение. Това е отношението, което трябва да има човек, който се стреми към истината, за да получи истината. Когато се сблъскаш с някого, който разпространява представи, трябва да се научиш да се молиш на Бог: „О, Боже, моля те, бъди с мен, просветли ме и ме напътствай, за да мога да разпозная тези думи и този тип хора, а също така ми дай възможност да осъзная дали имам в себе си някоя от представите на тези хора“. След това, след като се помолиш, иди и преживей този въпрос. Разбира се, това ще бъде и моментът, в който ще бъдеш изпитан по отношение на това колко от истината наистина разбираш и колко голям е твоят духовен ръст. Когато някой разпространява представи, ако ги чуеш и нямаш никаква вътрешна реакция или мисли, а вместо това си като едно радио — приемаш всякакви представи, които те изразяват и разпространяват, без никаква съпротива или способност да ги отхвърлиш, и още повече без никаква способност да ги разпознаеш — това не е ли много притеснително? Някои хора, когато чуят, че даден човек изразява представи, чувстват в сърцето си, че това, което се казва, е погрешно, и искат да разговарят и да спорят с този човек, но не знаят как да се изразят по подходящ начин или как да го разобличат и разнищят. Те също така се страхуват, че ако не успеят да се аргументират ефективно, ще се изчервят от срам, а след това, когато накрая бъдат победени, ще загубят достойнството си и ще се окажат в неловка ситуация. Въпреки това те не изпитват и желание да се примирят, без да разискват, като си мислят: „Слушал съм много проповеди и разбирам доста неща, така че защо не мога да намеря думи, с които да го опровергая? Нямам никакви представи за Бог и имам истинска вяра в Него, защо

тогава не мога да обясня ясно нещата сега, когато е време да опровергая неговите заблуди?“. Те наблюдават как човекът, който разпространява представи, говори все повече, а думите му стават все по-скандални и отвратителни, но просто не могат да го опровергаят или разнищят и не са способни да се изправят и да го разобличат, още по-малко да го спрат, което ги кара да се чувстват изключително тревожни и притеснени вътрешно. Едва в този момент те осъзнават, че духовният им ръст е твърде малък, и виждат, че разбирането им за истината все още не се е оформило в цялостен и правилен възглед, че това са само откъслечни фрази, разпръснати късчета светлина и идеи, и изобщо не са истинско познаване на истината. Те много добре знаят, че този човек разпространява представи и подвежда хората и е неверник, и искат да го разобличат и да опровергаят възгледите му, само че им липсва подходящ и силен език, за да го направят. Могат само да кажат: „Всичко, което Бог прави, е добро. Трябва да го приемеш. Бог е свят и съвършен. Той съвсем не е такъв, какъвто ти казваш. Бог господства над всички неща, а хората са сътворени същества. Те трябва да се покоряват на Бог. Хората не губят, като се покоряват на Бог“. Те могат да изразят само тези повърхностни теории, които изобщо не засягат съществените точки. След като преживеят това специално събитие, те осъзнават, че духовният им ръст е твърде малък, и си мислят: „Защо съм толкова неспособен? Обикновено мога да говоря надълго и нашироко за грандиозни доктрини и съм доста красноречив. Мога да говоря един час на събиране без проблем и да напиша от три до пет страници бележки за проповед, без да ми трепне окото, и се чувствам много уверен в това отношение. Но когато се сблъскам с човек, който разпространява представи, който съди и хули Бог по този начин, защо нямам бдителност и реакция? Защо не мога да направя мощно разобличение и опровержение?“. Какво откриват тогава? Не е ли то, че осъзнават, че не разбират истината? Дали това осъзнаване е нещо добро, или е нещо лошо? (Нещо добро е.) Накрая те откриват действителния си духовен ръст. Ако не се бяха сблъскали с човек, който разпространява представи, все още можеше да си мислят, че имат духовен ръст, че разбират истината, че имат проницателност, че могат да прозрат всичко, че могат да проповядват различни духовни доктрини и че могат да разговарят по малко за всяка истина с голяма вещина. Когато обаче се сблъскат с човек, който разпространява представи, макар че знаят, че това е погрешно, те се оказват безпомощни, неспособни да направят нищо и в крайна сметка се оказват победени. Смущаващо ли е това? Славно ли е това? (Не.) И така, как трябва да се разреши този проблем? Ако нямаш правилните думи, за да спориш с този човек, а също така искаш да избегнеш неудобството и да останеш непоколебим в свидетелството си, за да посрамиш напълно и да победиш Сатана, какво трябва да направиш? Ще ви кажа един ефективен метод: ако виждаш, че той непрекъснато разпространява представи, а на повечето хора им липсва проницателност и се влияят от тях, но ти

не можеш да го обориш в спор, тогава е време да свалиш ръкавиците, да удариш по масата и да кажеш: „Млъкни! За какво говориш? Може да не съм способен да те оборя в спор, но знам, че ти си неверник! Погледни се какво говориш. Има ли една-единствена дума, която да е съобразена с истината? Толкова години се наслаждаваш на Божията благодат — изричал ли си някога дума на възхвала или свидетелство за Бог? Имаш оплаквания срещу Бог. Ако разполагаш с това, което е необходимо, иди направо на третото небе и говори директно с Бог. Спри да причиняваш смущения тук. Сега официално ти нареждам да се махнеш!“. Бихте ли се осмелили да кажете това? Това прибързано поведение ли е? (Не е.) Това е отправяне на декларация към Сатана. Просто го направете. Кажете му: „Махай се, неверниko! Напразно си се наслаждавал на толкова много Божия благодат, ти безсъвестен нещастнико. Ти си недостоен да бъдеш човек!“. Само две думи: „Махай се!“. Как ви звучи това? То е мощно, но не може да се използва безразсъдно. Не бива да казвате това на новите братя и сестри във вярата, които все още не са разбрали истината, но на неверниците и слугите на Сатана можете безмилостно да давате такива заповеди: „Това е Божият дом, домът на истинските братя и сестри, домът на онези, които следват Бог. Това не е дом на дяволи и сатани. Дяволи и сатани не са ни нужни тук. Ти си дявол и сатана, така че се махай!“. Уместно ли е това? (Да.) Това не е най-добрият метод. Уча ви на този метод само защото духовният ви ръст е малък, защото нямате достатъчно духовен ръст, за да се борите със Сатана. Всъщност той не е идеален. Идеалният метод е — ако разбирате много истини и имате истинска вяра в Бог и истинско познание за Него — вие сте способни да го опровергаете и го опровергавате толкова убедително, че той да е напълно засрамен, затова накрая казва на всички: „Не мога да запазя вярата си. Прекалено ме е срам да се изправя пред когото и да било от вас. Аз съм дявол и сатана. Сам ще напусна църквата“. Тъй като сега нямате тази способност, трябва да се отнасяте към онези, които често разпространяват представи, според метода, на който ви научих.

Знаете ли вече как да се справяте с онези, които често разпространяват представи в църквата? Сега можете ли да разпознаете онези, които разпространяват представи, за да подвеждат хората? (Да.) Кои са основните видове говорене, с които се разпространяват представи? Единият вид е насочен към Божиите слова, другият — към Божието дело, а третият — към Божия нрав и Божията същност. Тези видове говорене варират от леки — фантазии и погрешни тълкувания за Бог — до тежки, като например осъждане, заклеймяване и хулене на Бог. Освен тях има и негативни забележки и забележки на съпротива на хората — за изразяване на неща като оплаквания, неподчинение и недоволство спрямо Бог. В обобщение, всички думи, с които се разпространяват представи, са от естеството да се противопоставят, да съдят, да заклеймяват и да хулят Бог, а последствията, които причиняват, са да карат хората да се отнасят с подозрение и предпазливост

към Бог, да Го разбират погрешно и да се отдалечават от Него, и дори да Го отхвърлят. Всичко това би трябвало лесно да се разпознава.

В. Принципите и пътищата за изкореняване на представите

Все още има някои неща, свързани с разпространяването на представи, за които трябва да разговаряме. Някои хора казват: „По време на църковния живот трябва да практикуваме разобличаване и разнищване, когато става въпрос за разпространяването на представи, и да го ограничаваме. В хода на вярата в Бог обаче сме склонни да развиваме различни представи. Това е нещо извън нашия контрол. Затова когато става въпрос за представи, какъв път на практикуване трябва да следваме, така че да можем да практикуваме точно и да не причиняваме смущения и прекъсвания по време на църковния живот, да не влияем пагубно на другите или да не причиняваме загуби в живота на други хора? Какъв е уместният начин да се действа?“. Не е ли факт, че хората имат представи? Не е ли това неизбежно? (Да, така е.) Някои хора казват: „Само онези, които не се стремят към истината, ще развият представи“. Правилно ли е това твърдение? Само отчасти е правилно. Онези, които се стремят към истината, също могат понякога да развият представи за Бог, когато се сблъскат с особени ситуации, защото преди хората да разберат истината и Божиите намерения и преди да имат познание за Бог, те ще развият някои представи за Божиите слова и за Божието дело. Тези представи са някакви погрешни човешки идеи, които не съответстват на истината. Някои представи може да съответстват на морала, философията, традиционната култура, етичните теории и т.н. и на пръв поглед тези идеи може да изглеждат правилни. Те обаче просто не съответстват на истината и са в противоречие с нея. Това е факт. Как хората трябва да се изправят пред тези представи? Преди да се стремят към истината, те вече носят със себе си много представи. Това са присъщи представи. По време на процеса на стремежа към истината у хората ще се породят доста нови представи поради промяната на средата и различните условия. Това са придобити представи. И двата вида представи са неща, пред които хората трябва да се изправят в пътуването си на вярата в Бог. И така, има ли решение за изкореняване на представите? Съществува ли път на практикуване? Някои казват: „С това е лесно да се справим. Можем да се опълчим на присъщите ни представи. Не е необходимо да им обръщаме никакво внимание. Сигурни сме, че в процеса на стремежа към истината тези представи постепенно ще бъдат изкоренени и премахнати, щом разберем истината. Що се отнася до придобитите представи, ние се уповаваме на Бог, за да ги изкореним, и освен това не сме възпирани от тях. Поради това досега не сме създали в сърцата си представи, които биха могли да доведат до такива неща като съпротива, заклеймяване или хулене на Бог“. Какъв е този метод на практикуване, този начин на изправяне пред представите и справяне с тях? Може ли с него да се изкоренят

представите? Има ли той недостатъци? Активно и положително ли е това отношение към представите? (Не.) Има ли това отношение каквото и да било положително въздействие върху хората? Ако използваш пасивен метод, при който пренебрегваш тези представи, запазваш ги в най-скритите кътчета на сърцето си, потискаш ги и се молиш, когато се проявят, а след това ги считаш за изкоренени, справяш се с тях по същия начин, когато се появят отново, и след това не мислиш за тях и се държиш така, сякаш те не са проблем, и вярваш, че „във всеки случай Богът, в когото вярвам, все още е моят Бог, аз все още съм Божие сътворено същество и Бог все още е моят Създател, това не се е променило“ — това ли е най-ефективният начин да се изкоренят представите? По този начин постига ли се положителен резултат? С този вид практикуване изкореняват ли се напълно представите из основи? Очевидно не. Независимо дали са големи или малки, независимо дали са много или малко, докато тези представи съществуват в сърцата на хората, те ще оказват някакво негативно въздействие върху навлизането им в живота и върху връзката им с Бог и ще причиняват смущения. Особено когато хората са слаби, когато се сблъскват със среда, която не могат да преодолеят, когато не разбират Божиите намерения, когато нямат път за практикуване и не знаят как да удовлетворят Бог, когато чувстват, че нямат надежда за спасение, тези представи бързо се появяват вътре в тях, завладяват мислите им, настаняват се в сърцата им и дори могат да повлияят на оставането или напускането им, както и на пътя, който избират. Може да се окаже, че има представа, от която никога не си се интересувал и която никога не те е засягала или поваляла — винаги си вярвал, че ти си нейният господар, че можеш да я контролираш — но след като преживееш определен провал, освобождаване от длъжност или отстраняване, или строго дисциплиниране и укор от Бог, или дори когато се почувстваш така, сякаш си паднал в бездънна пропаст, в този момент тази представа вече не е просто нещо второстепенно за теб. Дори ако я пренебрегнеш, тя може да смущава и подвежда мислите ти, дори да завладее мислите и възгледите ти, отношението ти към Бог и вярата ти в Бог. Ако нямаш подходящ метод или принцип на практикуване, за да се справиш с тези представи, или ако нямаш ясно разбиране за тях, те периодично ще влияят на навлизането ти в живота или на непосредствения ти избор. Те дори могат да повлияят на връзката ти с Бог и на отношението ти към Бог. И така, когато се сблъскат с всякакви представи, които възникват във всеки контекст, какво отношение и какъв метод трябва да възприемат хората, за да се изправят срещу тях и да се справят с тях, така че да избегнат вреди и да постигнат положителен резултат? Това е въпрос, за който определено трябва да се разговаря.

Хората, които живеят в плът, имат свободна воля и свободни мисли. Независимо дали са образовани, какви са заложбите им или какъв е полът им, щом имат мисли, те ще създават представи. Ако една представа владее твоя покварен нрав, ти ще

се противопоставиш на Бог заради тази представа. Следователно проблемът с хората, които имат представи, трябва да бъде разрешен. Не само хората, които разпространяват представи, създават представи. Те просто разпространяват своите представи, като безразсъдно се противопоставят на Бог и разпространяват различни възгледи и осъждания за Него. Но нима тези, които не разпространяват представи, нямат такива? Всеки човек има представи. Това е факт. Разликата е, че онези, които умишлено разпространяват представи, имат природа същност, която изпитва присъща неприязън към истината. Понеже те не приемат истината и дори вярват, че техните представи са правилни и напълно съответстват на истината, ако представите им противоречат на истината, те избират да приемат своите представи, а не истината. Ето къде се провалят и защо биват ограничавани и заклеймявани. Тогава защо обикновените, нормалните хора не биват заклеймявани, когато създават представи? Това е така, защото повечето от тях говорят и действат рационално и в сърцето си знаят, че човешките представи не съответстват на истината и са неправилни. Макар че не могат веднага да изкоренят представите си, те са готови да ги изоставят. Когато изберат да приемат истината, вътрешните им представи се заменят и изкореняват от истината. Те се избавят от своите представи и вече не се влияят, не са ограничавани или завладени от тях. Така че тези хора, въпреки че имат представи, не ги разпространяват. Те все пак могат да изпълняват нормално дълга си, да следват нормално Бог, да приемат Божиите слова и Божието дело, да се покоряват на Божието върховенство и на Божиите подредби и да се покоряват на Божието спасение. Те винаги признават, че са сътворени същества, а Бог е Създателят. Независимо какви представи таят в сърцата си, те могат да поддържат нормална връзка с Бог, да поддържат връзка между едно сътворено същество и Създателя, да се въздържат от това да се откажат от дълга си, да се въздържат от това да изоставят Божието име и вярата им в Бог остава непроменена. Дори така да стоят нещата, ако представите никога не бъдат изкоренени, те все пак могат да погубят хората и да доведат до тяхното унищожение. Затова все още трябва да разговаряме за това как най-добре да се изправяте пред представите и да ги изкорените.

Кое според вас се изкоренява по-лесно: присъщите представи, които хората имат отпреди да повярват в Бог, или представите, които хората развиват в специална среда и обстановка, след като повярват в Бог? (Присъщите представи се изкореняват по-лесно.) Фантазиите и представите, които хората имат за Бог, когато за пръв път започват да вярват в Него, се изкореняват по-лесно, докато представите, които развиват, докато преживяват Божието дело, след като са повярвали в Него, не се изкореняват толкова лесно — това е теоретично твърдение, но в крайна сметка то не е съобразено с фактите. Какво означава „теоретично“? Означава, че този вид заключения се извеждат от хората въз основа на философията и логиката. След като хората за пръв път започват да вярват в

Бог и разберат истината за виденията, някои от техните представи отпадат и се изкореняват. В действителност това изкореняване се постига само на доктринално ниво. Изглежда така, сякаш тези представи са изкоренени, но много от представите, които хората развиват, докато следват Бог, са свързани с присъщите им представи. Теоретично от тези два вида представи присъщите представи се изкореняват по-лесно, но фактически, щом хората могат да приемат истината и да обичат положителните неща, щом достигнат до разбиране на истината, и двата вида представи се изкореняват лесно. Например някои от вас казват, че присъщите представи се изкореняват по-лесно, но може да срещнете хора с изопачени възприемания, които са много упорити и се втренчват в маловажни детайли, които се ровят в Библията, в духовните класици и в тълкуванията на библейските тълкуватели. Тези хора ти повтарят нещата, които намират, и независимо как общуваш с тях за истината, те не я приемат. Не могат да приемат чистите проповеди, истината или правилните думи. Не възприемат тези неща, когато ги чуят. От една страна, има проблем със способността им да възприемат. От друга страна, те не обичат положителните неща или истината, а вместо това обичат да упорстват и да се втренчват в маловажни детайли, да си играят с езика, и обичат теориите и теологията. Могат ли такива хора да се избавят от представите си? (Не.) Ако се съди по фактите, по нрава и предпочитанията на такива хора, те не могат да приемат истината. Първоначалните представи на хората всъщност са много плитки и повърхностни, те се изкореняват много лесно. Ако даден човек има нормално мислене и нормална способност за възприемане, когато разговаряш с него за истината относно виденията, стига да я разбере, той лесно може да се избави от представите си. Но има един тип хора, които нямат нормално мислене, не могат да възприемат истината и не приемат истината. Могат ли такива хора да се избавят от представите си? (Не.) Затова представите на такива хора се изкореняват трудно. Ако човек има нормален разум и е способен да приеме истината, тогава каквито и представи да си създава за Бог след като повярва в Бог, и в каквато и среда или контекст да възникват тези представи, той не спори с Бог. Той казва: „Аз съм човек, имам покварен нрав, моето мислене и моите действия може да са погрешни. Бог е истината, Бог никога не греши. Независимо колко разумни са мислите ми, те все пак са човешки мисли, идват от човек и не са истината. Ако противоречат на Божиите слова или на истината, тогава тези мисли, колкото и да са разумни, са погрешни“. Възможно е в момента той да не знае с какво точно са погрешни тези представи, така че как да практикува? Да практикува покорство, да не е упорит, да не се втренчва в определени детайли, да се избави от въпроса и да вярва, че един ден Бог ще му го разкрие. Някой го пита: „Ами ако Бог не му го разкрие?“. Той отговаря: „Тогава ще се покоря завинаги. Бог никога не греши и това, което Той върши, никога не е грешно. Ако това, което Бог върши, не отговаря на човешките представи, това не

означава, че Бог греши, а че хората не могат да го възприемат или да го разберат. Следователно това, което хората най-вече трябва да правят, е да не проучват внимателно, да не мислят постоянно за своите представи и да не ги използват, за да търсят недостатъци на Бог, да не използват своите представи като причина и оправдание да не се покоряват на Бог и да Му се противопоставят“. Ето как се отнася към своите представи. Дали този вид практикуване е практикуване на истината? Това наистина е практикуване на истината. Когато развиват представи, този тип хора не сравняват Бог с тях и не ги използват, за да проучват внимателно Бог, за да проверяват дали Бог е истински и дали съществува. Вместо това те се избавят от представите си и се стремят да приемат истината и да опознаят Бог. Но въпреки че полагат всички усилия да опознаят Бог, те все пак не могат да Го опознаят. Какво правят тогава? Въпреки това се покоряват. Те казват: „Бог никога не греши. Бог винаги е Бог. Бог е Този, Който изразява истината. Бог е източникът на истината“. Когато се занимават с тези представи, те първо поставят Бог в позицията на Бог, а себе си — в позицията на сътворени същества. Следователно, дори да не са загърбили представите си или да не са ги изкоренили, отношението им на покорство пред Бог не се променя. Това отношение ги защитава и им позволява да останат признати от Бог като сътворени същества пред Него. И така, лесно ли се изкореняват представите на такива хора? (Да.) Как се постига това? Да предположим, че когато се сблъскат с някаква ситуация, те говорят по този начин: „Да кажеш, че всичко, което бог прави, е истина и е правилно, че бог е всемогъщ и не може да греши — не е ли това неправилно? Въпреки че се казва, че бог не може да прави грешки, това е само теоретично твърдение. Всъщност има някои неща, които бог прави, които са невнимателни и които не са съобразени с човешките чувства. Мисля, че това не е съвсем правилно. По отношение на нещата, които не са съвсем правилни, не е нужно да им се покорявам или да ги приемам, нали? Въпреки че не отричам божието име или неговата идентичност, представите, които сега развих, ми дадоха повече прозрение и по-добро разбиране за бог — бог също прави някои неща погрешно и има моменти, когато допуска грешки. Затова оттук нататък няма да вярвам, когато хората казват, че бог е праведен, съвършен и свят. Ще поставям малък въпросителен знак на тези твърдения. Въпреки че бог е създателят и аз мога да приема неговото върховенство, в бъдеще трябва да приемам избирателно и не мога да се покорявам оборкано и сляпо. Ами ако се покоря погрешно? Няма ли да претърпя загуба? Не мога да бъда човек, който се покорява глупаво“. Ако се отнасят към представите и към Бог по този начин, могат ли лесно да се избавят от своите представи? Дали този вид практикуване е практикуване на истината? (Не.) Дали връзката между тях и Бог не става проблемна? Не проучват ли те внимателно и непрекъснато Бог? Бог се е превърнал в обект на тяхната внимателна проверка, а не във Върховният владетел, който управлява съдбата им. Макар че признават,

че са сътворено същество под господството на Създателя, това, което правят, не е изпълнение на дълга и задълженията на сътворено същество. Те не се отнасят към Създателя от същинската си позиция на сътворено същество, а вместо това застават в опозиция на Създателя, внимателно проучват Създателя и анализират действията и поведението Му, като избират дали да се покорят и да приемат въз основа на собствената си преценка. Това отношение и този начин на практикуване ли са проявленията, които трябва да има човек, който приема истината? Могат ли да се изкоренят техните представи? (Не, не могат да се изкоренят.) Те никога не могат да се изкоренят. Това е така, защото връзката им с Бог е изкривена. Това не е нормална връзка, не е връзка между едно сътворено същество и Създателя. Те се отнасят към Бог като към обект на внимателна проверка, постоянно Го проучват внимателно. Приемат онова, което считат за правилно и добро, но вътрешно се съпротивляват и спорят с Бог за онова, което не отговаря на човешките представи и фантазии или на човешките предпочитания, и се отчуждават от Бог. Дали такъв човек приема истината? На пръв поглед, в отсъствието на каквито и да било инциденти и без никакви представи за Бог, той може да се покори на словата, които Бог изрича. Но щом развие представи, неговото покорство изчезва. То не се вижда никъде и не може да бъде приведено в действие. Какво става в тази ситуация? Ясно е, че той не е човек, който практикува истината. Той не приема Бог като източник на истината или като самата истина. За хората, които не приемат истината, е трудно да се избавят от представите си или да ги изкоренят, независимо кога възникват тези представи.

Ако се съди по съдържанието на горното общение, кой вид представа според вас е по-лесно да се изкорени? Това зависи от ситуацията. Представите на онези, които могат да приемат истината, които имат разум и са хора на място, се преобръщат лесно, независимо кога възникват те. Представите на онези, които не могат да приемат истината, се изкореняват трудно, независимо кога възникват те. Някои хора вярват в Бог в продължение на двадесет или тридесет години, но дори сега нищо от това, което казват, не отговаря на истината. Всичко е само думи, доктрини и човешки представи. Те изобщо не разбират никаква истина — могат ли да се избавят от своите представи, когато те възникнат? Трудно е да се каже. Ако не приемат истината, няма да са способни да се избавят от представите си. Неизбежно е хората да имат представи. Умът на всеки може да породи различни представи по всяко време, независимо дали са присъщи или придобити. В сърцата на всички има представи, колкото и години да вярват в Бог. Така че какво трябва да се направи? Дали този проблем просто е неразрешим? Той може да бъде разрешен. Има няколко принципа, които трябва да запомните. Тези принципи са от решаващо значение. Когато се сблъскате с такива ситуации, практикувайте според тези принципи. След като практикуваш известно време, ще видиш резултати и ще навлезеш в истината реалност. Когато възникнат представи,

независимо каква е представата, първо разсъждавай и анализирай в сърцето си дали това мислене е правилно. Ако ясно почувстваш, че това мислене е неправилно, че е изопачено и богохулствено, тогава незабавно се помоли на Бог и поискай от Бог да те просветли и да те напътства да осъзнаеш същността на този проблем, а след това обсъди разбирането си по време на събиране. Докато придобиваш разбиране и преживяваш нещата, съсредоточи се върху изкореняването на представите си. Ако практикуването по този начин не постигне очевидни резултати, трябва да разговаряш за този аспект на истината с някого, който разбира истината, да се стремиш да придобиеш помощ от другите и решения от Божиите слова. Чрез Божиите слова и чрез преживяванията си постепенно ще потвърдиш, че Божиите слова са правилни, и ще осъзнаеш големите резултати по отношение на въпроса за изкореняването на собствените ти представи. Като приемеш и преживяваш такива слова и делото от Бог, най-накрая ще разбереш Божиите намерения и ще имаш известно познание за Божия нрав, което ще ти даде възможност да се избавиш от своите представи и да ги изкорениш. Ти вече няма да разбираш Бог погрешно или да се предпазваш от Бог, нито ще предявяваш неразумни изисквания. Това се отнася за лесно изкоренимите представи. Но има и друг вид представи, които са трудни за разбиране и изкореняване от хората. По отношение на представите, които са трудни за изкореняване, има един принцип, който трябва да спазвате: не ги изразявайте и не ги разпространявайте, защото изразяването на такива представи не носи нищо добро на другите. Това е факт на противопоставяне на Бог. Ако разбираш естеството на разпространяването на представи и последствията от него, най-добре е сам ясно да ги прецениш и да се въздържаш от необмислени изказвания. Ако кажеш: „Чувствам се ужасно да сдържам думите си в църквата. Имам чувството, че мога да се пръсна“, ти все пак трябва да обмислиш дали разпространяването на тези представи е наистина ползотворно за Божиите избраници. Ако не е ползотворно и може да накара другите да имат представи за Бог или дори да се противопоставят на Бог и да Го съдят, не вредиш ли на Божиите избраници? Ти вредиш на хората. Това не е по-различно от разпространяването на чума. Ако наистина имаш разум, по-скоро би предпочел сам да понесеш болката, отколкото да разпространяваш представи и да вредиш на другите. Ако обаче ти е мъчително да сдържаш думите си, трябва да се помолиш на Бог. Ако проблемът се разреши, това не е ли нещо добро? Ако с представите си съдиш и разбираш погрешно Бог, дори когато Му се молиш, тогава само си навличаш неприятности. Трябва да се молиш на Бог така: „Боже, имам тези мисли и искам да се избавя от тях, но не мога. Моля Те, дисциплинирай ме, разкрий ме чрез различни видове среди и ми позволи да осъзная, че представите ми са погрешни. Независимо как ще ме дисциплинираш, готов съм да го приема“. Тази нагласа е правилна. След като се помолиш на Бог с тази нагласа, няма ли да се почувстваш по-малко задушен? Ако продължиш да се молиш и да търсиш, да

получаваш просветление и озарение от Бог, да разбираш Божиите намерения и сърцето ти да става светло, вече няма да се чувстваш задушен. Дали тогава проблемът няма да бъде разрешен? Твоите представи, съпротива и непокорство срещу Бог в повечето случаи ще изчезнат. Най-малкото няма да изпитваш нужда да ги изразяваш. Ако това все още не работи и проблемът не е напълно разрешен, намери някого с преживяване, който да ти помогне да изкорениш представите си. Помоли го да намери няколко пасажа от Божиите слова, свързани с изкореняването на представите, които имаш, и ги прочети десетки или стотици пъти. Може би твоите представи ще бъдат напълно изкоренени. Някои може да кажат: „Ако изразя представите си по време на събиране с братята и сестрите, това ще бъде разпространяване на представи, така че не мога да го направя. Но се чувствам ужасно, че ги задържам в себе си. Мога ли да говоря за тях със семейството си?“. Ако членовете на семейството ти също са братя и сестри по вяра, изразяването на тези представи сред тях също би ги смутило. Уместно ли е това? (Не.) Ако това, което казваш, би имало пагубно въздействие върху другите, ако би им навредило и би ги подвело, категорично не бива да го казваш. Вместо това се моли на Бог да разреши въпроса. Щом се молиш, ядеш и пиеш Божиите слова с благочестиво сърце, със сърце, което е гладно и жадно за праведност, твоите представи могат да бъдат изкоренени. Божиите слова съдържат цялата истина. Те могат да разрешат всеки проблем. Зависи само от това дали можеш да приемеш истината и дали си готов да практикуваш Божиите слова, както и дали можеш да се избавиш от собствените си представи. Ако вярваш, че Божиите слова съдържат цялата истина, трябва да се молиш на Бог и да търсиш истината, за да разрешиш проблемите, когато възникнат. Ако, след като си се молил известно време, все още не се чувстваш просветлен от Бог и не си получил ясни слова от Бог какво да правиш, но несъзнателно твоите представи вече не ти въздействат вътрешно, не смущават живота ти, постепенно изчезват, не засягат нормалната ти връзка с Бог и, разбира се, не засягат изпълнението на дълга ти, тогава тази представа не е ли изкоренена в общи линии? (Да, така е.) Това е пътят на практикуване.

Онези, които не разбират истината, трябва първо да си спомнят, че когато имат представи, трябва да търсят истината, за да ги изкоренят. Никога не бива да ги разпространяват или да говорят небрежно, като казват: „Имам свобода на словото. В крайна сметка това е собствената ми уста. Мога да казвам каквото си искам, на когото си искам и в каквато си искам обстановка“. Говоренето по този начин е погрешно. Изричането на няколко добри или правилни думи не носи задължително полза на другите, но изричането на думи, които са представи или изкушения на Сатана, може да доведе до неизмерими последствия. Въз основа на тези последствия, ако имаш представа, която настояваш да изразиш, и ако считаш, че по този начин се чувстваш добре и това те прави щастлив, твоите действия ще

трябва да бъдат окачествени като злодеяния и Бог ще ги запише като твой минус. Защо ще бъдат записани като твой минус? Казани са ти много положителни методи, пътища и принципи на практикуване, но ти не си ги избрал. Вместо това си избрал път, който носи вреда на хората — това е било умишлено, нали? Тогава прекомерно ли е да наречем действията ти злодеяния? (Не.) Ти можеш съвсем сам да разрешиш този проблем чрез преживяване и чрез молитва към Бог и с търсене, вместо да излагаш представите си, за да смущаваш и подвеждаш другите. Това е начинът, който човек със съвест и разум трябва да избере. Тогава ти защо не избираш този начин? Защо избираш начин, който вреди и наранява другите? Не е ли това, което Сатана би направил? Злите хора вършат неща, които вредят на другите и на самите тях. Ако и ти вършиш такива неща, Бог мрази ли това? (Да.) Дори ако Бог не заклеймява представите ти, ти сам трябва да потърсиш истината, за да ги изкорениш, и трябва да имаш път за практикуване на истината. Ако начинът ти за справяне с представите е да ги разпространяваш, за да подвеждаш другите и да им вредиш умишлено, като смущаваш църковния живот и навлизането в живота и нормалните състояния на братята и сестрите, тогава твоите действия са злодеяния. Когато човек се сблъска с такава ситуация, какъв избор трябва да направи? Човек с човешка природа, който се стреми към истината, няма да избере начин, който подвежда другите и им вреди. Той ще избере да практикува активни, положителни принципи и да се придържа към тях, ще дойде пред Бог, за да се моли и да търси истината, и ще помоли Бог да му помогне да разреши проблема. Някои казват: „Когато моля Бог да ми помогне, винаги имам чувството, че помощта Му е неосезаема и невидима. Мога ли вместо това да избера да потърся помощ от хората?“. Да, можеш да избереш някого, който разбира истината повече от теб и който има по-голям духовен ръст от теб, човек, за когото вярваш, че може да разреши твоя проблем, без да бъде смутен и повлиян от твоите представи така, че да стане слаб, човек, който е преживял подобни проблеми и може да ти каже как да ги разрешиш — този път също е уместен. Ако избереш човек, който обикновено е доста объркан и не може да прозре нищо, който след като чуе за този проблем, веднага вдига врява, иска да разпространи представите навсякъде и да предизвика смущения, и иска да спре да вярва — тогава твоите действия неволно ще са смутили църковния живот. Тогава действията ти няма ли да бъдат окачествени като злодеяния? (Да.) Следователно, когато става въпрос за това как трябва да се справяте с представите, трябва да сте внимателни и предпазливи, не бива да действате объркано или спонтанно и в никакъв случай не бива да се отнасяте към представите като към истината — колкото и правилни да са човешките мисли, те не са истината. По този начин ще се чувстваш много по-спокоен и представите ти няма да могат да причиняват никакви неприятности. Да имаш представи не е нещо, от което да се страхуваш — стига да търсиш истината, те в крайна сметка ще бъдат изкоренени. Някои хора

казват: „Но представите не се изкореняват лесно“. Някои представи наистина се изкореняват трудно, така че какво трябва да се направи? Просто е. Някои представи никога не се изкореняват от мислите и умовете на някои хора. Това вече е факт, но колкото и трудно да е да се изкорени една представа, тя все така не е истината. Щом разберете тази точка, проблемът е лесен за разрешаване. Тук има един факт, за който трябва да ви кажа: Бог не изисква от всеки да разбира напълно или да схваща ясно всичко, което Бог прави. Той не изисква от всеки да знае истината в това, което Бог прави, или защо Той действа по определен начин. Бог не желае това. Той не изисква от хората такива критерии. Ако заложбите ти са достатъчно добри, всяко ниво на разбиране, което постигнеш, е добро — просто направи всичко по силите си. Ако не можеш да разбереш, с напредването на възрастта и с постоянното задълбочаване на преживяванията ти, както и с натрупването на повече преживявания разбирането ти за истината също постепенно ще се задълбочава и представите ти ще намаляват. Повечето хора не са способни обаче да възприемат някои специални въпроси и никога не ги разбират. Налага ли им Бог да разбират тези въпроси? Не им налага. Бог не им внушава насила разбиране. Например измежду всички неща, сътворени от Бог, има много тайнства, които хората искат да узнаят, но не могат. В Божиите слова и в Божието дело Той се съсредоточава обаче само върху изразяването на истината, за да пречисти и спаси хората. Той рядко споменава други въпроси, а дори когато понякога това се случва, то е само накратко. Бог никога не обяснява тези въпроси на хората надълго и нашироко. Защо не прави това? Защото хората нямат нужда да разбират тези неща. В делото, което Бог върши върху хората, от една страна, Той разкрива Своя нрав същност. От друга страна, Бог има Своите мисли, Своите планове, източниците и целите на нещата, които върши, начините и методите, които използва, за да върши делото Си върху различните хора, начините и методите за това как да господства над всички неща и т.н. Бог никога не е казвал, че хората трябва да разбират всички истини и да навлязат във всички истини, за да се считат за спасени. Това е така, защото Бог е твърде всемогъщ! Начинът, по който Той действа, говори, върши делото Си и господства над всички неща естествено разкрива Неговия нрав, Неговата същност, Неговата идентичност и т.н. Макар че Бог естествено разкрива тези неща, които притежава и представлява, Той не изисква от хората да разбират или да схващат всички тях. Това е така, защото Бог винаги ще бъде Бог и Той е всемогъщ, докато сътвореното човечество е миниатюрно и напълно лишено от мощ. Между човек и Бог има огромна разлика! Затова е съвсем нормално хората да развиват някакви представи и фантазии за Бог. Бог не приема това присърце, но ти винаги го приемаш толкова сериозно и упорито се втренчваш в него. Този подход няма да проработи. Ако си човек, който се стреми към истината и притежава големи заложби, стига да разбираш истината и да имаш истинско познание за Бог, ти ще

преодолееш тези представи и фантазии по естествен начин. Ако не се стремиш към истината и който и да разговаря с теб за истината, ти не я приемаш и винаги се вкопчваш в своите представи, какво ще бъде последствието от това? Последствието ще бъде, че дори да достигнеш до края на живота си или до момента, в който Божието дело е напълно завършено, ти няма да си придобил истината, а ще си доведен до смърт от своите представи и фантазии. Дори да видиш явяването на духовното тяло на Бог, пак няма да си способен да изкорениш своите представи и фантазии за Бог. Нима Бог би ти казал всички факти и кое е вярно само защото не можеш да изкорениш тези представи? От една страна, не е необходимо Той да прави това. От друга страна, налице е факт, а именно, че човешкият мозък и ум нямат огромния капацитет, който е необходим за получаването на тези неща. Делото, което Бог върши, е отвъд човешките фантазии и отвъд всички неща. В сравнение с всички неща хората са като песъчинка на плажа. Това описание е близко до фактите и може да се счита за подходящо. Дори ако Бог искаше да ти каже всичко, ти имаш ли капацитета да приемеш всичко? Някои хора казват: „Защо не мога да приема всичко? Ако Бог казваше повече, щях да разбера повече и да придобия повече. В такъв случай щях да бъда облагодетелстван!“. Това е неосъществима мечта. Ти надценяваш собствените си способности. Не така стоят нещата в действителност. В очите на Бог нещата, които Той ти казва, са много прости и очевидни. Това са неща, които хората могат да възприемат. Всъщност има много неща, за които Бог не е говорил, защото хората не могат да ги възприемат. Затова е съвсем нормално някои от твоите представи да не могат да бъдат изкоренени в крайна сметка. Нещата, които Бог има нужда да разбереш и които иска да ти каже или които можеш да понесеш и да възприемеш, ти ще ги разбереш. Що се отнася до нещата, които не можеш да понесеш или да възприемеш, които физическите ти очи не могат да прозрат, дори Бог да ти ги каже, това ще бъде безполезно и ще бъде загуба на усилия. Затова Бог не ти казва тези неща. Що се отнася до тези представи, дори ако към момента, когато умреш, или към момента, когато Божието дело бъде завършено, ти все още нямаш разбиране, какво засяга това? Засяга ли твоето покорство пред Бог? Засяга ли твоето приемане на ролята на сътворено същество? Засяга ли твоето познаване на Божията идентичност и същност? Ако не си засегнат по нито един от тези начини, тогава ти ще си спасен. И така, трябва ли този вид представа все пак да бъде изкоренен? Не трябва. Това е последният вид представа, видът, който не може да бъде изкоренен дори в момента на смъртта. Някои хора казват: „О, Боже, все още не разбирам това дело, което Ти си извършил, тези слова, които си казал, и тази среда, която си нагласил. Можеш ли да ми кажеш това преди да умра, за да мога да умра спокойно?“. Бог пренебрегва такива молби. Ти можеш да си отидеш спокойно. Ще разбереш всичко в духовния свят.

Бог има Свой Собствен критерий за спасяване на хората. Той не се основава на това колко добре си изкоренил представите си или от колко от тях си се избавил.

Вместо това той се основава на това, доколко се боиш от Бог и доколко си покорен пред Него, дали наистина се боиш от Него и дали Му се покоряваш, или не. Във всичко, което Бог върши, има смисъл и независимо дали ти е лесно да го приемеш, или ти е трудно да го приемеш и вероятно това ще предизвика представи у теб, във всеки случай идентичността на Бог не се променя в резултат на това. Той винаги ще бъде Създателят, а ти винаги ще бъдеш сътворено същество. Ако си способен да не се ограничаваш от никакви представи и все още да поддържаш с Бог връзката между сътворено същество и Създателя, тогава ти си истинско Божие сътворено същество. Ако си способен да не се влияеш или смущаваш от никакви представи и ако си способен на истинско покорство пред Бог от дълбините на сърцето си, и ако независимо от това дали разбирането ти на истината е дълбоко или повърхностно, си способен да загърбиш представите и да не бъдеш възпиран от тях, и ако вярваш, че само Бог е истината, пътят и животът, че Бог завинаги ще бъде Бог и че това, което Бог върши, никога не е погрешно, тогава може да бъдеш спасен. В действителност духовният ръст на всеки човек е ограничен. Колко неща могат да се поберат в човешкия мозък? Могат ли хората да проумеят Бог? Това е самозалъгване! Не забравяй: хората винаги ще бъдат младенци пред Бог. Ако си мислиш, че си умен, ако винаги се опитваш да се правиш на умен и се опитваш да разбереш всичко, като си мислиш: „Ако не мога да го разбера, тогава не мога да призная, че ти си моят бог, не мога да приема, че ти си моят бог, не мога да призная, че ти си създателят. Ако не изкорениш моите представи, мечтаеш си, като мислиш, че ще призная, че ти си бог, че ще приема твоето върховенство и че ще ти се покоря“, тогава това е притеснително. По каква причина? Бог не спори за такива неща с теб. Към човека Той винаги ще се отнася по следния начин: ако не приемеш, че Бог е твоят Бог, Той няма да приеме, че ти си едно от Неговите сътворени същества. Когато Бог не приеме, че ти си едно от Неговите сътворени същества, във връзката ти с Бог настъпва промяна в резултат на твоето отношение към Него. Ако си неспособен да се покориш на Бог и да приемеш идентичността и същността на Бог и всичко, което Бог върши, ще настъпи промяна в твоята идентичност. Ти все още ли си сътворено същество? Бог не те признава. Няма смисъл да се спори. А ако ти не си сътворено същество и Бог не те иска, все още ли имаш надежда за спасение? (Не.) Защо Бог не те счита за сътворено същество? Ти си неспособен да изпълняваш отговорностите и дълга, които едно сътворено същество би трябвало да изпълнява, и не се отнасяш към Създателя от позицията на сътворено същество. И така, как Бог ще се отнася с теб? Как ще гледа на теб? Бог няма да гледа на теб като на сътворено същество, което отговаря на критериите, а като на дегенерат, дявол и Сатана. Не мислеше ли, че си умен? Как стана така, че се превърна в дявол и Сатана? Това не е умно, това е глупаво. Тези думи какво помагат на хората да разберат? Че хората трябва да се държат добре пред Бог. Дори да имаш причина за своите представи, не си

мисли, че владееш истината и че имаш капитала да протестираш шумно срещу Бог и да Го ограничаваш. Каквото и да правиш, не бъди такъв. Щом изгубиш идентичността си на сътворено същество, ще бъдеш унищожен — това не е шега. Именно защото, когато хората имат представи, подхождат по различен начин и приемат различни решения, изходът е напълно различен.

Имате ли принципи за това как да практикувате по отношение на представите? Тези принципи защитават ли ви, за да можете да постъпвате правилно като сътворени същества? Добър ли е този път? (Да.) Тогава го обобщете. (Ако става въпрос за сравнително лесно изкоренима представа, трябва да се молим и да търсим, от Божиите слова да намерим истината, която разнищва този вид представа, а също така можем да разговаряме с братя и сестри, които разбират истината. По този начин ще сме способни да прозрем погрешните аспекти на представата и така да я изкореним. Има и някои представи, които не се изкореняват лесно, но не бива да се вкопчваме в тях. Трябва да имаме отношение на приемане на истината и на покорство пред Бог, да знаем, че сме сътворени същества и че това, което Бог върши, определено е правилно, а ние просто не сме го осъзнали. Независимо дали разбираме, или не разбираме, не можем да разпространяваме представи. Трябва да се научим често да се молим на Бог и да търсим, и постепенно тези представи също ще може да се изкоренят. Третата ситуация е, че някои представи може да останат неизкоренени до края. В такива случаи, стига да не сме възпирани от тези представи и не ги разпространяваме, всичко е наред. Дори тези представи да не бъдат изкоренени накрая, стига да не се вкопчваме в тях и да не извършваме зло заради тях, Бог няма да ни заклейми и това няма да повлияе на спасението ни.) Колко принципа има общо? (Три.) Има общо три принципа. Отбелязали ли сте ги всичките, нали? Щом разберете истината и схванете принципите, представите ви ще бъдат изкоренени по естествен път. Не бива да позволявате на представите да ви пречат или да ви спъват. Изкоренете по най-добрия начин онези представи, които могат да бъдат изкоренени, а на онези, които временно не могат да бъдат изкоренени, поне не им позволявайте да ви засягат. Те не бива да пречат на изпълнението на дълга ти, нито да засягат връзката ти с Бог. Най-основното е поне да не разпространяваш представи, да не вършиш зло, да не причиняваш прекъсвания и смущения и да не действаш като слуга на Сатана или негов проводник. Ако, независимо от усилията, които полагаш, някои представи може да бъдат изкоренени само повърхностно, а не напълно, тогава просто ги пренебрегвай. Не позволявайте на представите да засегнат стремежа ви към истината или навлизането ви в живота. Овладейте тези принципи и при нормални обстоятелства ще бъдете защитени. Ако си човек, който приема истината, който обича положителните неща, ако не си зъл, ако не желаеш да причиняваш прекъсвания или смущения и не причиняваш умишлено прекъсвания и смущения, когато обикновено се сблъскаш с проблема с възникването на представи,

в общи линии ще бъдеш защитен. Най-елементарният принцип на практикуване е следният: ако възникне представа, която се изкоренява трудно, не бързай да действаш по нея. Първо изчакай и потърси истината, за да я изкорениш, и вярвай, че това, което Бог върши, не може да бъде погрешно. Запомнете този принцип. Освен това не загърбвай дълга си и не позволявай на представата да засегне изпълнението на дълга ти. Ако имаш представи и си мислиш: „Просто ще се справя как да е с този дълг. В лошо настроение съм, така че няма да Ти свърша добра работа!“, това не е добре. Щом отношението ти стане негативно и нехайно, това е притеснително. Това са представи, които действат в теб. Когато в теб действат представи и засягат изпълнението на дълга ти, това означава, че в този момент връзката ти с Бог всъщност вече е претърпяла промяна. Някои представи могат да засегнат изпълнението на дълга ти, което е сериозен проблем, и те трябва да бъдат изкоренени своевременно. Други представи не засягат изпълнението на дълга ти или връзката ти с Бог, затова те не представляват сериозни проблеми. Ако представите, които развиваш, могат да засегнат изпълнението на дълга ти, като те карат да се съмняваш в Бог, да не изпълняваш дълга си усърдно — и дори да смяташ, че няма да има последствия от неизпълнението на дълга ти — и да нямаш никакъв страх или богобоязливо сърце, това е опасно. Това означава, че ще паднеш в изкушение и ще бъдеш измамен и заловен от Сатана. Твоето отношение към представите ти и изборът, който правиш, са от решаващо значение. Независимо от това дали представите могат да бъдат изкоренени и независимо от степента, в която могат да бъдат изкоренени, нормалната връзка между теб и Бог не бива да се променя. От една страна, трябва да си способен да се покориш на всяка среда, устроена от Бог, и да потвърдиш, че всичко, което Бог върши, е правилно и смислено, и това знание и този аспект на истината никога не бива да се променят за теб. От друга страна, не бива да загърбваш дълга, който Бог ти е поверил, не бива да се разтоварваш от това бреме. Ако вътрешно или външно нямаш съпротива, противопоставяне или непокорство спрямо Бог, Той ще види само твоето покорство и това, че чакаш. Все още може да имаш представи, но Бог не вижда твоето непокорство. Тъй като в теб няма непокорство и съпротива, Бог все още те счита за едно от Своите сътворени същества. За разлика от това, ако сърцето ти е пълно с оплаквания и негодувание, ако търсиш възможност да си отмъстиш и не желаеш да изпълняваш дълга си, а вместо това искаш да се разтовариш от него — дори до такава степен, че в сърцето ти има всевъзможни оплаквания от Бог и в хода на изпълнението на дълга ти се разкриват определени проявления на роптаене и негодувание — тогава в този момент връзката ти с Бог вече е претърпяла огромна промяна. Ти вече си излязъл от позицията си на сътворено същество. Ти вече не си сътворено същество, а си се превърнал в проводник на дяволите и на Сатана — и затова Бог няма да ти покаже никаква доброта. Когато човек стигне до този момент, той се приближава до опасна

територия. Дори Бог да не направи нищо, човекът няма да е способен да остане непоколебим в църквата. И така, във всичко, което правят — особено когато то е свързано с въпроси като изкореняването на представи — хората трябва да се грижат да избягват да правят неща, които оскърбяват Бог или които са заклеймени от Бог, или които наранняват другите или им вредят. Това е принципът.

Проблемът с това, че хората имат представи за Бог не е малък! За хората е изключително важно да поддържат нормална връзка с Бог, но това, което най-много засяга тази връзка, са представите на хората. Само когато представите на хората за Бог са изкоренени, може да се поддържа нормална връзка с Бог. Понастоящем много хора имат сериозен проблем. Независимо от това от колко години вярват в Бог, макар че може да са способни да понасят страдания и да плащат цената при изпълнението на дълга си, все пак през цялото време представите им не могат да бъдат напълно изкоренени. Това сериозно засяга връзката им с Бог и пряко влияе на любовта им към Бог и на покорството им пред Него. Затова, независимо какви представи развиват хората за Бог, това е сериозен въпрос, който не бива да се пренебрегва. Представите са като стена. Те прекъсват връзката на хората с Бог и ги правят несвързани с Божието спасително дело. Ето защо това, че хората имат представи за Бог, е много сериозен въпрос, който не може да бъде пренебрегван! Ако хората имат представи и не могат своевременно да потърсят истината и да ги изкоренят, това лесно може да породи негативизъм, съпротива срещу Бог и дори враждебност към Него. Могат ли тогава те все още да приемат истината? Навлизането в живота им ще спре. Пътят на преживяване на Божието дело не е гладък и е неравен. Тъй като хората имат покварен нрав, те могат да поемат по много заобиколни пътища и в крайна сметка да си създадат представи във всяка ситуация. Ако тези представи не бъдат изкоренени чрез търсене на истината, хората могат да се разбунтуват срещу Бог и да Му се противопоставят, като вървят по пътя на враждебността към Него. След като хората тръгнат по пътя на антихристите, смятате ли, че за тях остава шанс за спасение? В този момент не е лесно да се справиш и няма да ти остане никакъв шанс. Затова преди Бог да се отрече от теб като Негово сътворено същество, трябва да се научиш как да бъдеш Божие сътворено същество. Не се опитвай да проучваш внимателно Създателя или да разбереш как да докажеш и потвърдиш, че Богът, в когото вярваш, е Създателят. Това не е твое задължение или отговорност. Това, за което трябва да мислиш и да разсъждаваш в сърцето си всеки ден, е как да изпълняваш дълга си добре и да се превърнеш в сътворено същество съгласно критериите, вместо да доказваш дали Бог е Създателят, дали Той наистина е Бог, или да проучваш внимателно какво е направил Бог и дали действията Му са правилни или не. Това не са нещата, които трябва да проучваш внимателно.

19 юни 2021 г.

ОТГОВОРНОСТИТЕ НА ВОДАЧИТЕ И РАБОТНИЦИТЕ (17)

Дванадесета точка: своевременно и точно идентифицирайте различните хора, събития и неща, които прекъсват и смущават Божието дело и нормалния ред в църквата; спрете ги и ги ограничете, и преобърнете нещата; освен това разговаряйте за истината, така че Божиите избраници да развият проницателност чрез такива неща и да се учат от тях (пета част)

Различните хора, събития и неща, които прекъсват и смущават църковния живот

IX. Даване воля на негативността

Днес продължаваме общението си за дванадесетата отговорност на водачите и работниците: „Своевременно и точно идентифицирайте различните хора, събития и неща, които прекъсват и смущават Божието дело и нормалния ред в църквата; спрете ги и ги ограничете, и преобърнете нещата; освен това разговаряйте за истината, така че Божиите избраници да развият проницателност чрез такива неща и да се учат от тях“. По отношение на различните прекъсвания и смущения, които възникват в църковния живот, миналия път разговаряхме по осмия въпрос — разпространяване на представи, а днес ще разговаряме по деветия — даване воля на негативността. Даването воля на негативността е и нещо, за което често се чува в ежедневието. По подобен начин действията или твърденията, свързани с даване воля на негативността, също трябва да бъдат ограничавани и спирани, когато се появят в църковния живот, защото даването воля на негативността не е поучително за никого, а по-скоро въздейства на хората, смущава ги и им причинява загуби. Поради това даването воля на негативността е нещо негативно, естеството му е подобно на другите модели на поведение, действия и твърдения, които смущават църковния живот. Освен това то може да смущава хората и да има неблагоприятни въздействия. Никой не може да поучава другите или да им носи ползи, като дава воля на негативността си. Това носи само вредни последствия, а може да засегне и нормалното изпълнение на дълга на хората. Затова когато в църквата се дава воля на негативността, това трябва да бъде съответно спряно и ограничено, а не хората да му се поддават или да го насърчават.

А. Какво означава да даваш воля на негативността

Първо нека разгледаме как трябва да се разбира и разпознава даването воля на негативността. Как трябва да разпознаваме даването воля на негативността? Кои от забележките и проявленията на хората са проявления на даване воля на негативността? Преди всичко негативността, на която хората дават воля, не е

нещо положително, а е нещо негативно, което противоречи на истината, и то е нещо, което е породено от техния покварен нрав. Притежаването на покварен нрав води до трудности при практикуването на истината и покоряването на Бог — и поради тези трудности у хората се разкриват негативни мисли и други негативни неща. Те се пораждат в контекста на това, че хората се опитват да практикуват истината. Това са мисли и възгледи, които въздействат и пречат на хората, когато се опитват да практикуват истината, и те са изцяло негативни неща. Независимо доколко тези негативни мисли и възгледи са съгласно човешките представи и колко разумно звучат, те не идват от разбирането на Божиите слова, а още по-малко са познание за преживяване на Божиите слова. Вместо това те са породени от човешкия ум и изобщо не са в съгласие с истината. Следователно те са аспекти на негативността, негативни неща. Намерението на хората, които дават воля на негативността, е да намерят много обективни причини за неуспеха си да практикуват истината, така че да спечелят съчувствието и разбирането на другите хора. Тези негативни твърдения влияят и подкопават в различна степен инициативата на хората да практикуват истината и дори могат да спрат много от тях да практикуват истината. Тези последствия и негативни въздействия допринасят за това тези неща още по-заслужено да бъдат окачествявани като негативни, противопоставящи се на Бог и напълно враждебни на истината. Някои хора не могат да прозрат същността на негативността и смятат, че честата негативност е нещо нормално и че не оказва съществено влияние върху стремежа на хората към истината. Този начин на мислене е погрешен. В действителност тя има много голямо влияние и ако негативността на човека стане твърде тежка за понасяне, тя лесно може да го доведе до предателство. Това ужасно последствие е причинено не от нещо друго, а от негативността. И така, как трябва да се разпознава и разбира даването воля на негативността? Казано по-просто, даването воля на негативността означава да се подвеждат хората и да им се пречи да практикуват истината. То включва използването на меки тактики, на привидно нормални методи, за да се подвеждат и спъват хората. Това вредно ли е за тях? В действителност това е изключително вредно за тях. И така, даването воля на негативността е нещо негативно, то е заклеймено от Бог. Това е най-простото тълкуване на даването воля на негативността. И така, какъв точно е негативният компонент в даването воля на негативността? Кои неща са негативни и могат да окажат неблагоприятно въздействие върху хората, да причинят смущения и да навредят на църковния живот? Какво включва негативността? Ако хората имат чисто възприемане на Божиите слова, дали думите, с които разговарят, ще съдържат някаква негативност? Ако хората имат отношение на истинско покорство към обстоятелствата, нагласени за тях от Бог, тогава познаването на тези обстоятелства ще съдържа ли някаква негативност? Когато споделят своето познание за преживяване с всички, то ще съдържа ли някаква негативност? Със

сигурност не. По отношение на всичко, което се случва в църквата или около тях, ако хората са способни да го приемат от Бог, ако имат правилно отношение и могат да имат нагласа на търсене и покорство, тогава дали тяхното знание, разбиране и преживяване на случващото се ще съдържа някаква негативност? (Не.) Категорично не. Така погледнато в тези аспекти, тогава какво точно е негативност? Как може да бъде разбрана тя? Нима негативността не съдържа неща от следното естество — неподчинение, недоволство, оплаквания и негодуване от страна на хората? По-сериозните случаи на негативност включват също така съпротива, предизвикателно отношение и дори шумно протестиране. Изразяването на забележки, които съдържат тези елементи, може да се окачествти като даване воля на негативността. И така, ако се съди по тези проявления, когато човек дава воля на негативността си, има ли в сърцето му някакво покорство пред Бог? Със сигурност няма. Има ли готовност да се опълчи на плътта и да преодолее своята негативност? Не — няма нищо друго освен съпротива, непокорство и противопоставяне. Ако сърцата на хората са изпълнени с тези неща — ако сърцата им са превзети от тези негативни неща — тогава това ще породи съпротива, непокорство и предизвикателно отношение спрямо Бог. И ако нещата стоят така, дали хората все пак ще са способни да практикуват истината и да се покоряват на Бог? Няма да са способни. Всичко, което ще се случи, е, че ще се отдалечат от Бог и ще станат по-негативни, а може дори да се усъмнят в Бог, да се отрекат от Бог и да Го предадат. Това не е ли опасно? Всеки, който често е негативен, е способен да дава воля на негативността, а това означава да се противопоставя на Бог и да се отрича от Него. Поради това хората, които често дават воля на негативността, са склонни да предадат Бог и да Го напуснат по всяко време и на всяко място.

Ако се съди по значението на думата „негативност“, когато човек стане негативен, настроението му се понижава и той изпада в лошо състояние на духа. Настроението му е изпълнено с негативни елементи, липсва му нагласа за активен напредък и стремеж напред, липсва му положително, активно сътрудничество и търсене. Нещо повече, той не показва охотно покорство, а точно обратното — изпада в невероятно унило настроение. Какво представлява унилото настроение? Олицетворява ли то положителните аспекти на човешката природа? Означава ли то наличие на съвест и разум? Означава ли да се живее с достойнство, да се живее в рамките на достойнството на човешката природа? (Не.) Ако то не представлява тези положителни неща, какво представлява тогава? Може ли да представлява липса на истинска вяра в Бог, както и липса на решителност и решимост на човека да се стреми към истината и активно да постига напредък? Може ли да представлява силно недоволство от настоящата ситуация и трудности и затрудненото им разбиране, както и нежелание да се приемат фактите от настоящето? Може ли да представлява ситуация, в която сърцето на човека е изпълнено с неподчинение, с желание да предизвиква и с желание да избяга от настоящата ситуация и да я

промени? (Да.) Това са състоянията, които хората проявяват, когато посрещат тази ситуация с негативност. Накратко казано, независимо от всичко, когато хората са негативни, тяхното недоволство от настоящата ситуация и от това, което Бог е подредил, не е равнозначно на нещо толкова просто, като това просто да имат погрешни разбирания, да не разбират, да не възприемат или да не са способни да преживяват. Невъзприемането може да е въпрос на заложби или време, което е нормално проявление на човешката природа. Неспособността да преживяват може да се дължи и на някои обективни причини, но те не се считат за негативни неща. Някои хора също така са неспособни да преживяват, но когато се сблъскат с неща, които не разбират или не прозират, или с неща, които не са способни да възприемат или преживеят, те ще се молят на Бог и ще търсят Неговите желания, ще чакат Божието просветление и озарение и активно ще търсят от другите и ще разговарят с тях. Някои хора обаче са различни. Те нямат тези пътища на практикуване, нито имат такова отношение. Вместо да чакат, да търсят или да намерят някого, с когото да разговарят, те развиват погрешни разбирания в сърцата си и считат, че събитията и обстоятелствата, с които се сблъскват, не са съобразени с техните желания, предпочитания или фантазии, което води до неподчинение, недоволство, съпротива, оплаквания, предизвикателно отношение, шумни протести и други подобни негативни неща. След като са породили тези негативни неща, те не мислят много за тях, нито идват пред Бог да се молят и да размишляват, за да придобият познание за собственото си състояние и поквара. Те не четат Божиите слова, за да търсят Божиите желания, и не използват Божиите слова, за да разрешават проблеми, а още по-малко се допитват до другите и разговарят с тях. Вместо това те настояват, че това, в което вярват, е правилно и точно, таят в сърцата си неподчинение и недоволство и остават в капана на негативните емоции. Когато са в капана на тези емоции, те може да са способни да ги потискат и да им устоят за ден-два, но за по-дълъг период от време в умовете им се пораждат много неща, включително човешки представи и фантазии, човешка етика и морал, човешка култура, традиции и знания и т.н. Те използват тези неща, за да оценяват, изчисляват и разбират проблемите, с които се сблъскват, като напълно се оплитат в мрежата на Сатана, и по този начин възникват различни състояния на недоволство и неподчинение. От тези покварени състояния след това се появяват различни погрешни идеи и възгледи и тези негативни неща вече не могат да бъдат контролирани в сърцата им. След това те търсят възможности да излеят и да дадат воля на тези неща. Когато сърцата им са изпълнени с негативност, те казват ли: „Вътрешно съм изпълнен с негативни неща. Не бива да говоря безразсъдно, за да не вредя на другите. Ако ми се иска да говоря и не мога да се сдържа, ще говоря на стената или на нещо, което не разбира човешката реч“? Достатъчно добри ли са, за да направят това? (Не.) Какво правят тогава? Търсят възможности да имат публика, която да получи техните негативни

възгледи, забележки и емоции, и използват това, за да излеят от сърцата си различни негативни чувства като недоволство, неподчинение и негодувание. Те вярват, че по време на църковния живот е най-доброто време за даване воля на негативността и че това е добър повод да излеят своята негативност, недоволство и неподчинение, защото има много слушатели и думите им могат да повлияят на другите да станат негативни и да донесат неблагоприятни последствия за църковното дело. Разбира се, онези, които дават воля на негативността си, не могат да се сдържат дори зад кулисите. Те винаги изливат негативната си реч. Когато няма много хора, които да ги слушат как дават воля на негативността, те не намират това за вълнуващо, но когато всички се съберат, те се изпълват с енергия. Ако се съди по емоциите, състоянията и другите аспекти на онези, които дават воля на негативността, тяхната цел не е да помогнат на хората да разберат истината, да прозрат кое е истинско, да изчистят погрешните разбирания или съмненията относно Бог, да опознаят себе си и своята покварена същност или да разрешат проблемите си с непокорството и покварата, така че да не се бунтуват срещу Бог или да Му се противопоставят, а по-скоро да Му се покоряват. Техните цели по същество са две: от една страна, те дават воля на негативността, за да излеят собствените си емоции. От друга страна, те се стремят да въвлекат повече хора в негативността и в капана на съпротивата и шумните протести срещу Бог заедно със себе си. Поради това актът на даване воля на негативността трябва да бъде категорично спрян в църковния живот.

Б. Различните състояния и проявления на хората, които дават воля на негативността

1. Даване воля на негативността, когато се чувстват недоволни от това, че са освободени

В общи линии това са емоциите и проявленията на негативност. След като разговарях за тях, хората трябва да се сравняват с тях и да видят кои от техните модели на поведение, забележки и методи в реалния живот са проявления на даване воля на негативността и кои ситуации ги карат да изпадат в негативност, което води до даване воля на негативността. Кажете Ми при обичайни обстоятелства кои ситуации карат хората да бъдат негативни? Кои са най-често срещаните форми на негативност? (Когато някой е освободен от позицията си или когато е кастрен, той може да развие някаква негативност в сърцето си.) Да бъдеш освободен е един сценарий, а да бъдеш кастрен — друг. Защо освобождаването води до негативност? (Някои хора, след като бъдат освободени, нямат себепознание и смятат, че именно техният статус е довел до падението им. След това казват: „Колкото по-високо се изкачваш, толкова по-тежко падаш“, като изразяват някои негативни възгледи. Те не възприемат чисто това, че са били освободени. Те са непокорни в сърцата си.) Вътре в тях има неподчинение и

недоволство, които са негативни емоции. Оплакват ли се? (Да. Чувстват, че са понесли несгоди и са платили цена, че винаги са работили упорито, без да получат нищо добро в замяна, и въпреки това са били освободени. Затова казват: „Трудно е да си водач. Който стане водач, няма късмет. В крайна сметка всички биват освободени“.) Разпространяването на тези забележки е даване воля на негативността. Ако просто са непокорни и недоволни, без да го разпространяват, това все още не представлява даване воля на негативността. Ако от неподчинението и недоволството постепенно възникне настроение на оплакване и те не признават факта, че имат лоши заложби и са били неспособни да се справят с работата, а след това започнат да се аргументират с изкривената си логика, като по време на спора изказват всякакви твърдения, възгледи, оправдания, причини, обяснения, обосновки и т.н., тогава правенето на подобни забележки е равносилно на даване воля на негативността. Някои лъжеводачи, които са освободени заради това, че не вършат истинска работа, таят в сърцата си неподчинение и недоволство, без изобщо да имат покорство. Те винаги си мислят: „Да видим кой може да заеме мястото ми на водач. Другите не са по-добри от мен. Щом аз не мога да свърша работата, значи и те не могат!“. Какво ги прави непокорни? Те смятат, че заложбите им не са лоши и че са свършили много работа, но защо тогава са ги освободили? Това са вътрешните мисли на лъжеводачите. Те не размишляват, за да опознаят себе си и да видят дали действително са свършили някаква истинска работа, колко действителни проблема са разрешили или дали наистина са парализирали църковното дело. Рядко се замислят над тези неща. Не считат, че проблемът е в това, че им липсва истината реалност и че не могат да прозрат нещата. Те по-скоро считат, че след като са свършили много работа, не би трябвало да бъдат окачествявани като лъжеводачи. Това е основната причина за тяхното неподчинение и недоволство. Те винаги си мислят: „Много години съм изпълнявал дълга си, ставал съм рано и съм оставал до късно всеки ден, и заради кого? След като повярвах в Бог, оставих семейството си, отказах се от кариерата си и дори рискувах да бъда арестуван и хвърлен в затвора, за да изпълнявам дълга си. Колко несгоди съм понесъл! А сега казват, че не съм свършил истинска работа и просто ме освобождават — това е толкова несправедливо! Дори да нямам никакви постижения, аз съм понесъл несгоди. Ако не са несгоди, то е умора! С моите заложби и способности да плащам цена в работата си, ако все пак считат, че не отговарям на критериите и ме освободят, тогава мисля, че едва ли има водачи, които да отговарят на критериите!“. Дали с изричането на тези думи те дават воля на негативността? Има ли сред тези думи едно-единствено изречение, което да изразява покорство? Има ли дори намек за желание да се търси истината? Има ли някакъв самоанализ, като например: „Казват, че работата ми не отговаря на критериите, но какво точно ми липсва? Каква действителна работа не съм свършил? Какви проявления на лъжеводач показвам?“. Самоанализирали ли са се

по този начин? (Не.) И така, какво е естеството на думите, които те казват? Оплакват ли се? Оправдават ли се? С каква цел се оправдават? Не е ли, за да придобият съчувствието и разбирането на хората? Не искат ли повече хора да ги защитят, да се оплачат от несправедливостта, която са понесли? (Да.) Тогава срещу кого протестират шумно те? Не спорят ли с Бог и не протестират ли шумно срещу Него? (Да.) Тяхната реч е оплакване от Бог, противопоставяне на Бог. Сърцата им са изпълнени с оплаквания, със съпротива и с непокорство. Не само това, но като дават воля на негативността си, те целят да накарат повече хора да ги разберат, да им съчувстват и да станат негативни като тях, да накарат повече хора да се оплакват от Бог, да се съпротивляват срещу Него и да Го предизвикват или да протестират шумно срещу Него, също като тях. Нима не дават воля на негативността си, за да постигнат тази цел? Тяхната цел е просто повече хора да узнаят за така наречената истина по въпроса и да накарат другите да повярват, че са онеправдани, че това, което са направили, е било правилно, че не е трябвало да бъдат освободени и че освобождаването им е било грешка. Те искат повече хора да застанат в тяхна защита. Чрез това се надяват да възстановят имиджа, статуса и репутацията си. Всички лъжеводачи и антихристи, след като бъдат освободени, дават воля на негативността си по този начин, за да спечелят съчувствието на хората. Нито един от тях не може да се самоанализира и да опознае себе си, да признае грешките си или да покаже истинско разкаяние и покаяние. Този факт доказва, че лъжеводачите и антихристите са все хора, които не обичат истината, и изобщо не я приемат. И така, след като са разкрити и отстранени, те не могат да опознаят себе си чрез истината и чрез Божиите слова. Никой не ги е видял да се разкайват или да имат истинско себепознание, нито ги е видял да показват истинско покаяние. Изглежда, че те никога няма да придобият себепознание или да признаят грешките си. Ако се съди по този факт, освобождаването на лъжеводачите и антихристите е напълно уместно и съвсем не е несправедливо. Въз основа на пълната липса на самоанализ и себепознание, както и на липсата на всякакво разкаяние, е очевидно, че техният нрав на антихристи е тежък и че те изобщо не обичат истината.

Някои лъжеводачи, след като бъдат освободени, изобщо не признават грешките си, не търсят истината, не се самоанализират и не се опознават. Те ни най-малко нямат сърце или нагласа за покорство. Вместо това разбират погрешно Бог и се оплакват, че Бог се отнася несправедливо с тях, като си блъскат главата да намерят различни оправдания и причини, за да се оправдаят и защитят. Някои дори казват: „Никога преди не съм искал да бъда водач, защото знаех, че това е трудна работа. Ако се справяш добре, не те награждават, а ако не се справяш добре, те освобождават и ставаш печално известен, отхвърлен от братята и сестрите и оставаш без абсолютно никакво достойнство. Как може някой да покаже лицето си след това? Сега, когато ме освободиха, съм още по-убеден, че не е

лесно да бъдеш водач или работник. Това е тежка и неблагодарна работа!“. Какво означава твърдението „да бъдеш водач или работник е тежка и неблагодарна работа“? В него предава ли се някакво намерение да се търси истината? Не се ли получава така, че те са започнали да мразят факта, че Божият дом е подредил да бъдат водачи или работници, и сега използват този вид твърдение, за да подведат другите? (Да, така е.) Какви са последствията, до които може да доведе това твърдение? По този въпрос умът, мисленето, възприемането и разбирането на повечето хора ще бъдат повлияни и смутени от тези думи. Това е последствието, до което даването воля на негативността води хората. Например, ако ти не си водач и чуеш това, ще се стреснеш и ще си помислиш: „Не е ли вярно! Не трябва да ме избират за водач. Ако ме изберат, ще трябва бързо да намеря всякакви причини и оправдания, за да откажа, ще кажа, че ми липсват заложби и не мога да върша работата“. Някои, които са водачи, също са засегнати от това твърдение и си мислят: „Колко ужасяващо! Дали в бъдеще и аз ще се сблъскам със същия резултат като тях? Ако нещата ще се развият по този начин, категорично отказвам да бъда водач“. Тези негативни емоции и това негативно твърдение смущават ли хората? Те несъмнено причиняват смущения. Независимо кой е човекът, дали е с добри или с лоши заложби, когато чуе тези думи, той неволно ще ги възприеме на първо място и те ще заемат доминираща позиция в съзнанието му и ще го засегнат в различна степен. Какви са последствията от това, че е засегнат? Повечето хора няма да са способни да се отнесат правилно към въпроса за това да са водачи и да са освободени от водачеството, и няма да имат отношение на покорство. Вместо това ще имат сърце, което винаги разбира погрешно Бог и се предпазва от Него, ще развият негативни емоции по отношение на този въпрос и ще бъдат особено чувствителни и уплашени, когато въпросът бъде споменат. Когато хората проявяват тези модели на поведение, не са ли попаднали те в изкушението и подвеждането на Сатана? Ясно е, че те са подведени и смутени от хората, които дават воля на негативността. Тъй като нещата, които изричат хората, които дават воля на негативността, произтичат от покварения им нрав и от Сатана, и понеже те нямат разбиране на истината или прозрение за преживяване, придобито чрез покоряване на средата, която Бог е нагласил, онези, които ги чуват, са смутени в различна степен. Негативността, на която хората дават воля, причинява някакъв неблагоприятен, смущаващ ефект върху всички. Някои, които активно търсят истината, ще бъдат по-малко засегнати. Други, без никаква съпротива, няма как да не бъдат смутени и дълбоко уязвени, дори да знаят, че думите са погрешни. Независимо какво казва Бог, как разговаря по въпроса или какви изисквания има, те пренебрегват всичко това и вместо него имат предвид думите на онези, които дават воля на негативността си, като винаги се предупреждават да не отслабват бдителността си, сякаш тези негативни твърдения са техният защитен чадър, техният щит. Независимо какво казва Бог, те не могат да се избавят от своята

предпазливост и погрешно разбиране. Тези хора, които нямат навлизане в истината или в Божиите слова и които не разбират истината реалност, не могат да разпознаят тези негативни твърдения и не им се съпротивляват. В крайна сметка те се оказват възпирани и обвързани от тези негативни твърдения и не могат повече да приемат Божиите слова. Не са ли претърпели вреда от това? До каква степен са претърпели вреда? Те не могат да възприемат или да разберат Божиите слова, а вместо това смятат негативните думи, думите на недоволство, неподчинение и оплакване, изразени от хората, за положителни неща, смятат ги за свои лични девизи, които трябва да пазят близо до сърцата си, и ги използват, за да направляват живота си, да се противопоставят на Бог и открито да се съпротивляват на Неговите слова. Не са ли попаднали те в мрежата на Сатана? (Да.) Тези хора неволно са уловени в мрежата на Сатана и са заловени от Сатана. Негативните твърдения, които тези хора изразяват по такъв прост въпрос като освобождаването от дадена длъжност, въпреки това имат огромно въздействие върху другите. За това има първопричина: онези, които приемат тези негативни твърдения, вече са били пълни с представи и фантазии — и дори с някои погрешни разбирания и предпазливост — относно това да си водач. Въпреки че тези погрешни разбирания и предпазливост не са били напълно оформени в съзнанието им, след като чуят тези негативни твърдения, те са още по-убедени, че предпазливостта и погрешните им разбирания са правилни. Те считат, че имат още повече основания да вярват, че да си водач носи със себе си много нещастия и не много добри неща и че в никакъв случай не бива да стават водачи или работници, за да избегнат освобождаване и отхвърляне заради допуснати грешки. Не са ли били напълно подведени и повлияни от онези, които дават воля на негативността си? Само негативните твърдения, изразени от човек, който е бил освободен, както и чувството му на неподчинение и недоволство, могат да причинят толкова значителни въздействия и вреди на хората. Какво мислите — сериозен ли е въпросът, че негативните емоции, на които хората дават воля, са изпълнени с атмосфера на смърт? (Да, сериозен е.) Кое го прави толкова сериозен? Това, че по перфектен начин отговаря на дълбоко вкоренената предпазливост и погрешно разбиране на хората по отношение на Бог, като същевременно отразява състоянията им на погрешно разбиране на Бог и съмнение в Бог, както и вътрешното им отношение към Него. Следователно твърденията, разпространявани от онези, които дават воля на негативността си, директно удрят по жизненоважните точки на хората и те ги приемат напълно, и попадат напълно в мрежата на Сатана дотолкова, че не могат да се освободят. Това добро или лошо нещо е? (Лошо.) Какви са последствията от това? (То кара хората да предават Бог.) (То кара хората да се пазят от Бог и да Го разбират погрешно, да се отдалечават от Бог в сърцата си, да подхождат негативно към дълга си и да се страхуват да приемат важни поръчения. Те се задоволяват с изпълнението на обикновен дълг и така пропускат

много възможности да бъдат усъвършенствани.) Може ли такива хора да бъдат спасени? (Не.)

Преди две хиляди години Павел изложи много възгледи и написа много писма. В тези писма той изрече много заблуди. Тъй като на хората им липсва проницателност, онези, които четяха Библията през последните две хиляди години, приемаха предимно мислите и възгледите на Павел, а оставяха настрана словата на Господ Исус, не приемаха истините от Бог. Могат ли тези, които приемат мислите и възгледите на Павел, да дойдат пред Бог? Могат ли да приемат Неговите слова? (Не.) Ако не могат да приемат Божиите слова, могат ли те да се отнасят към Бог като към Бог? (Не.) Когато Бог дойде и застане пред тях, могат ли те да разпознаят Бог? Могат ли да Го приемат като свой Бог и Господ? (Не.) Защо не могат? Погрешните мисли и възгледи на Павел са изпълнили сърцата на хората и са създали всевъзможни теории и поговорки. Когато хората ги използват, за да оценяват Бог, Неговото дело, Неговите слова, Неговия нрав и Неговото отношение към хората, те вече не са покварени човешки същества от обикновен, прост тип, а застават срещу Бог, проучват Го внимателно и Го анализират, и стават враждебни към Него. Може ли Бог да спаси такива хора? (Не.) Ако Бог не ги спаси, ще имат ли те все още възможност да получат спасение? Божието предопределение и избор са дали на хората възможност, но ако след Божието предопределение и избор пътят, който хората изберат, е този, в който следват Павел, дали тази възможност за спасение все още съществува? Някои хора казват: „Аз бях предопределен и избран от Бог, затова вече съм в безопасната зона. Определено ще бъда спасен“. Издържат ли тези думи? Какво означава да бъдеш предопределен и избран от Бог? Означава, че си станал кандидат за спасение, но дали ще бъдеш спасен, зависи от това колко добре се стремиш и дали си избрал правилния път. Дали накрая всички кандидати ще бъдат избрани и спасени? Не. По същия начин, ако хората приемат чувствата като непокорство, недоволство и оплакване, или забележките, мислите и възгледите, изразени от онези, които дават воля на негативността, и сърцата им са изпълнени и обладани от тези негативни неща, това не означава, че те просто са съгласни донякъде с тях — това означава, че ги приемат напълно и искат да живеят според тях. Когато хората живеят според тези негативни неща, какво става взаимоотношението им с Бог? То се превръща в антагонистично взаимоотношение. Това не е взаимоотношението между Създателя и сътворените същества, нито е взаимоотношението между Бог и покварeното човечество, и със сигурност не е взаимоотношението между Бог и онези, които получават спасение. Вместо това то се превръща във взаимоотношение между Бог и Сатана, между Бог и Неговите врагове. Така че това дали хората могат да получат спасение се превръща във въпросителна, в неизвестност. Негативните твърдения, направени от онези, които са били освободени, са изпълнени с оплаквания, погрешни разбирания, оправдания и защити. Те дори казват някои

неща, които подвеждат и привличат хората към тях. След като чуят тези твърдения, хората развиват погрешно разбиране и предпазливост по отношение на Бог и дори се отдалечават от Него и Го отхвърлят в сърцата си. Затова когато такива хора дават воля на негативността си, те трябва незабавно да бъдат ограничени и спрени. Тяхната неспособност да приемат от Бог ситуациите, които преживяват, да търсят истината и да се покоряват на Бог, е техен личен проблем и не бива да им се позволява да засягат другите. Ако не могат да го приемат, нека да го смелят и разрешат постепенно. Но ако дават воля на негативността си и засягат и смущават нормалното навлизане на другите хора, трябва да бъдат спрени и ограничени своевременно. Ако не могат да бъдат ограничени и продължават да дават воля на негативността си, за да подвеждат и привличат хората на своя страна, тогава трябва да бъдат незабавно премахнати. Не бива да им се позволява да продължават да смущават църковния живот.

2. Даване воля на негативността, когато хората отказват да приемат кастрене

Има и друга ситуация, при която хората са склонни да дават воля на негативността: когато се сблъскат с това да бъдат кастрени и не могат да приемат някои думи от кастренето, в сърцата им ще се породят неподчинение, недоволство и оплаквания, а понякога дори се чувстват онеправдани. Вярват, че с тях са постъпили несправедливо: „Защо не ми позволяват да обясня или да поясня? Защо непрекъснато ме кастрят?“. На какви видове негативност обикновено дават воля тези хора? Те търсят и причини да се оправдават и защитават. Вместо да разнищват, да компенсират или да поправят грешките си, те се обосновават, като казват неща от рода на това защо не са направили нещо добре, какви са причините за това, какви са били обективните фактори и условия и че не са го направили умишлено. Използват тези извинения, за да се оправдаят и защитят, за да постигнат целта си за отхвърляне на кастренето. Тези хора не признават, че кастренето е правилно, и анализират инцидента с кастренето с много други хора, като се опитват да обяснят въпроса ясно пред всички. Дори разпространяват идеи от сорта: „Този вид кастрене ще обезкуражи хората да изпълняват дълга си. Никой вече няма да е готов да изпълнява дълга си. Хората няма да знаят как да постъпват и няма да имат път за практикуване“. Има дори хора, които на пръв поглед в общение казват, че приемат да бъдат кастрени, но в действителност използват общението, за да се оправдават и защитават и да накарат повече хора да вярват, че Божият дом изобщо не се съобразява с чувствата на хората в отношението си към тях и че дори малка грешка може да доведе до това да бъдеш кастрен. Онези, които са склонни да дават воля на негативността си, никога не се самоанализират. Дори когато са изправени пред това да бъдат кастрени, те не размишляват върху естеството на грешките си или върху това, което ги е причинило. Не разнищват тези въпроси, а вместо това непрекъснато спорят,

оправдават се и се защитават. Някои хора дори казват: „Преди да бъда кастрен, считах, че има път, който да следвам. Но след като ме кастриха, се объркаx. Вече не знам как да практикувам или как да вярвам в Бог и не мога да видя пътя напред“. Освен това те казват на другите: „Трябва да сте много внимателни, за да не бъдете кастрени. Това е толкова болезнено, като да отлепиш слой кожа. Не следвайте стария ми път. Вижте какво стана с мен, след като бях кастрен. В безизходица съм, неспособен съм да вървя нито напред, нито назад. Нищо от това, което правя, не е правилно!“. Правилни ли са тези думи? Има ли някакъв проблем с тях? (Да. Те се оправдават и спорят, като казват, че не са направили нищо нередно.) Какво послание се предава чрез това оправдание и този довод? (Те казват, че Божият дом не е прав, като кастри хората.) Някои хора казват: „Преди да бъда кастрен, чувствах, че имам път, който да следвам, но след като бях кастрен, не знам какво да правя“. Защо след като са били кастрени, те не знаят какво да правят? Каква е причината за това? (Когато се сблъскат с кастрене, те не приемат истината и не се опитват да опознаят себе си. Таят някакви представи и не търсят истината, за да ги преодолеят. Това ги оставя без път. Вместо да намерят причината в себе си, те твърдят обратното — че именно кастренето ги е накарало да загубят пътя си.) Не е ли това контраобвинение? То е все едно да кажеш: „Това, което направих, беше в съответствие с принципите, но това, че бях кастрен от теб, показва ясно, че не ми позволяваш да се справям с нещата съгласно принципите. И така, как се очаква да практикувам в бъдеще?“. Ето какво имат предвид хората, които казват такива неща. Приемат ли да бъдат кастрени? Приемат ли факта, че са допуснали грешки? (Не.) Не означава ли това твърдение всъщност, че те знаят как безразсъдно да извършват простъпки, но когато бъдат кастрени и помолени да действат според принципите, не знаят какво да правят и се объркват? (Да.) И така, как са вършели нещата преди? Когато човек се сблъска с кастрене, причината не е ли в това, че не е действал според принципите? (Да, така е.) Той безразсъдно извършва злодейства, не търси истината и не върши нещата според принципите или правилата на Божия дом, затова получава кастрене. Целта на кастренето е да даде възможност на хората да търсят истината и да действат според принципите, за да ги предпази от безразсъдното извършване на повторни злодейства. Когато се сблъскат с кастрене обаче, такива хора казват, че вече не знаят как да действат или как да практикуват — съдържат ли тези думи някакъв елемент на себепознание? (Не.) Те нямат никакво намерение да опознаят себе си или да търсят истината. Вместо това искат да кажат: „Преди изпълнявах дълга си много добре, но откакто ме кастри, ти внесе смут в мислите ми и объркa моя подход към дълга ми. Сега мисленето ми не е нормално и вече не съм толкова решителен или дързък, колкото бях преди, вече не съм толкова смел и всичко това се дължи на факта, че бях кастрен. Откакто бях кастрен, сърцето ми е дълбоко наранено. Затова трябва да кажа на другите да бъдат много внимателни при изпълнението

на дълга си. Не трябва да разкриват недостатъците си или да допускат грешки. Ако допуснат грешка, ще бъдат кастрени, а след това ще станат плахи и ще загубят устрема, който някога са имали. Смелият им дух ще бъде значително притъпен, а младежкият им кураж и желание да дават всичко от себе си ще изчезнат, ще се превърнат в кротки мекушавци, които се страхуват от собствената си сянка и които считат, че нищо от това, което правят, не е правилно. Вече няма да чувстват Божието присъствие в сърцата си и ще се чувстват все по-отдалечени от Него. Изглежда, че дори молитвите и виковете към Бог ще останат без отговор. Ще чувстват, че не притежават същата жизненост, ентусиазъм и обичливост, и дори ще започнат да гледат отвисоко на себе си“. Дали това са чистосърдечните думи, казани от човек с преживяване? Истински ли са? Дали поучават хората, или им носят полза? Не е ли това просто изкривяване на фактите? (Да, тези думи са доста абсурдни.) Те казват: „Не вървете по моите стъпки и не повтаряйте стария ми път! Сега ви се струва, че се държа доста добре, но всъщност аз просто се уплаших след онова кастрене и вече не съм толкова волен и освободен, колкото бях преди“. Какво въздействие оказват тези думи върху слушателите? (Те карат хората да се предпазват повече от Бог и да действат предпазливо от страх да не бъдат кастрени.) Те оказват този вид негативно въздействие. След като ги чуят, хората ще си помислят: „На мен ли го казваш! Едно малко недоглеждане и се стига до кастрене — нищо не можеш да направиш, за да го предотвратиш! Защо трябва да е толкова трудно да изпълняваш дълга си в Божия дом? Постоянно да говориш за истините принципи — това е наистина трудно изпълнимо! Не може ли просто да живееш обикновен, стабилен живот? Това не е прекомерно изискване или екстравагантна надежда, но защо е толкова трудно да се постигне? Силно се надявам, че няма да бъда кастрен. Аз съм много плах човек. Обикновено когато хората се взират в мен и говорят на висок глас, сърцето ми започва да бие силно. Ако наистина бъда изправен пред кастрене и думите са толкова строги, а фактите се разнищват по този начин, как бих могъл да се справя с това? Няма ли да сънувам кошмари? Всички казват, че кастренето е нещо добро, но аз не виждам нищо хубаво в него. Нима онзи човек не се изплаши от него? Ако аз бях кастрен, също щях да се уплаша“. Не е ли това въздействието, причинено от думите на онези, които дават воля на негативността си? Дали това въздействие е положително или негативно? (Негативно.) Тези негативни твърдения могат да причинят огромна вреда на онези, които са готови да се стремят към истината! И така, кажете Ми, дали онези, които често дават воля на негативността си и разпространяват смърт, са слуги на Сатана? Дали са хора, които смущават работата на църквата? (Да, така е.)

Някои хора действат според собствените си идеи и се противопоставят на принципите. След като бъдат кастрени, считат, че макар че са работили толкова усърдно и са платили цена, все пак са били кастрени, затова сърцата им се изпълват с неподчинение и те не приемат разобличаването или разнищването.

Вярват, че Бог е неправеден и че Божият дом е несправедлив към тях, тъй като такъв полезен човек с талант като техния, който понася толкова много страдания и заплаща толкова висока цена, остава непохвален от Божия дом и дори бива кастрен. От неподчинението им се пораждат оплаквания и те ще дадат воля на негативността си: „Както го виждам аз, няма нищо по-трудно от това да вярваш в бог. Наистина е трудно да получиш няколко благословии и да се насладиш на малко благодат. Платих толкова висока цена, но ме кастриха само за едно нещо, което не направих, както трябва. Ако някой като мен не се справя със задачата, как би могъл да се справи някой друг? Нима бог е праведен? Защо става така, че не съм способен да призная неговата праведност? Защо божията праведност е толкова несъвместима с представите на хората?“. Те не разнищват факта, че това, което са направили, противоречи на принципите, или какъв покварен нрав са разкрили. На тях не просто им липсва дори капчица разкаяние или покорство — те дори открито съдят и се съпротивляват. След като ги чуят да изказват подобно твърдение, повечето хора започват да им съчувстват донякъде и се оказват повлияни от тях: „Това е вярно, нали? Вярвали са в Бог в продължение на двадесет години и все още се сблъскват с такова кастрене. Ако някой, който е вярвал двадесет години, не може непременно да бъде спасен, тогава за хора като нас има още по-малко надежда“. Дали не са били отровени? Щом се даде воля на негативността, отровата се посява като семе в сърцата на хората, което се вкоренява, покълва, разцъфтява и дава плод в умовете им. Преди да се усетят, те биват отровени и в тях възникват съпротива и оплаквания срещу Бог. Когато тези хора бъдат кастрени, те започват да не се подчиняват на Бог и са недоволни от начина, по който Божият дом се е отнесъл с тях. Вместо да възприемат отношение на покаяние и изповед, те спорят, дават оправдания и се защитават. Разгласяват надлъж и нашир колко много несгоди са понесли, каква работа са свършили и какъв дълг са изпълнили през многото години на своята вяра и че вместо сега да получат награди, се сблъскват с кастрене. След кастренето не само не признават собствената си поквара и грешките, които са допуснали, но и разпространяват идеята, че начинът, по който Божият дом се е отнесъл към тях, е несправедлив и е съвсем неразумен, че не бива да се отнася така с тях и че ако това се случва, значи Бог не е праведен. Причината, поради която дават воля на тази негативност, е, че не могат да приемат кастренето или факта, че са допуснали грешки, а още по-малко могат да приемат или да признаят факта, че са причинили вреда на навлизането в живота на братята и сестрите и на църковното дело. Те вярват, че са действали правилно и че Божият дом е сгрешил за това, че ги е кастрил. Като дават воля на негативността си, те искат да кажат на хората, че Божият дом е несправедлив в отношението си към хората: щом човек допусне грешка, Божият дом ще я използва като оръжие срещу него, като се възползва от този проблем и го кастри безмилостно, докато не стане послушен и не си помисли, че не е допринесъл с нищо, докато вече няма кой да го боготвори, докато престане

да се цени и не смее да иска награди от Бог — едва тогава Божият дом ще е постигнал целта си. Целта им при даване воля на негативността е да накарат повече хора да застанат в тяхна защита, да накарат повече хора да разберат „истината по въпроса“ и да видят колко много страдания са понесли през многото години на вяра в Бог, колко значителен е приносът им, колко са пригодни и колко опитни вярващи са те. С това искат да накарат другите да застанат на тяхна страна в споделеното противопоставяне на правилата на Божия дом и на кастренето, което Божият дом е извършил спрямо тях. По своето естество това не е ли привличане на хората на тяхна страна? (Да.) Като дават воля на негативността си по този начин, целта им е да привлекат хората на своя страна и да ги подведат, и те смущават делото на църквата, за да дадат воля на своето негодувание. Независимо от въздействието, което в крайна сметка оказва това върху хората, резултатът и последствието са, че хората биват подведени и смущавани, че им е нанесена вреда. Това не е нещо поучително. Това е негативен резултат.

Когато хората се сблъскат с кастрене, в общи линии това са видовете негативност, на които дават воля. Не могат да приемат, че са кастрени, и са недоволни и непокорни в сърцата си, неспособни са да приемат това от Бог. Първата им реакция не е да потърсят истината относно кастренето и да се самоанализират, да се опознаят и да разнищят себе си, за да видят какво точно са направили погрешно, дали действията им са съобразени с принципите, защо Божият дом ги е кастрил и дали това, че са се отнесли с тях по този начин, се дължи на лична неприязън, или е било справедливо и разумно. Първата им реакция не е да търсят тези неща — вместо това първата им реакция е да се позоват на своята пригодност, на понесените несгоди и разходи, за да се противопоставят на кастренето. По този начин всичко, което възниква в сърцата им, със сигурност ще бъде негативно, без нищо положително. Така че когато разговарят за чувствата и разбиранията си след кастренето, те със сигурност дават воля на негативността си и разпространяват представи. Даването воля на негативността и разпространяването на представи трябва незабавно да се спре и да се ограничи, вместо хората да му се поддават и да го пренебрегват. Тези негативни неща ще възпрепятстват навлизането в живота на всеки човек, ще го смущават и ще му вредят и не могат да играят положителна роля, а още по-малко могат да вдъхновят предаността на хората към Бог или преданото изпълнение на дълга им. Поради това, когато такива хора дават воля на негативността си, те смущават църковния живот и трябва да бъдат ограничавани.

3. Даване воля на негативността, когато репутацията, статусът и интересите на хората са накърнени

В какви други ситуации хората дават воля на негативността, освен в тези, в които са били освободени от позицията си или са били кастрени? (Когато

интересите на хората са накърнени и те смятат, че са претърпели загуба.) (Някои хора са изпълнявали дълга си в продължение на много години, но когато се разболеят или семействата им пострадат от бедствия, те казват: „Какво придобих от това, че вярвах в Бог толкова години?“.) Обичайната фраза на черногледците е: „Какво придобих?“. Какви други ситуации има? (Някои хора не само че не постигат резултати в дълга си, но често допускат грешки, затова казват: „Защо Бог просветлява другите, но не и мен? Защо Бог им е дал толкова добри заложби, а моите заложби са толкова лоши?“. Вместо да размишляват над собствените си проблеми, те прехвърлят отговорността върху Бог, като казват, че Бог не ги е просветлил или напътствал, и след това продължават да се оплакват от Бог.) Твърдят, че Бог е несправедлив и питат защо Той просветлява другите и им дарява благодат, а на тях не дава, роптаят, че не постигат резултати в дълга си — оплакват се. Примерите, които дадохте, са добри. Има ли още? (Някои хора се изпълват с негодувание, когато назначеният им дълг е адаптиран, питат се защо се е случило това и подозират, че са станали мишена на водачите и работниците, които им създават трудности.) Смятат ли те, че Божият дом ги гледа отвисоко? (Да.) Някои хора, които не вършат действителна работа, биват освободени и отстранени, и считат, че репутацията и статусът им са накърнени. За да излеят недоволството си, те винаги се оплакват насаме: „Вярвам в бог отскоро, способността ми за възприемане не е добра и заложбите ми са лоши. Не мога да се меря с останалите. Щом другите казват, че съм неспособен, значи е така!“. На пръв поглед признават недостатъците си, но всъщност се опитват да си върнат изгубените предимства, като непрекъснато се оплакват и говорят неща, с които да спечелят съчувствието на хората и да ги накарат да почувстват, че Божият дом е несправедлив. Щом интересите им бъдат накърнени, в тях се поражда неохота и те винаги се надяват да възстановят загубите си и да получат компенсация. Ако това не стане, губят вярата си в Бог и вече не знаят как да вярват в Него, и казват неща от рода на: „Преди си мислех, че да вярваш в бог е нещо прекрасно и че да действаш като водач или работник в църквата определено ще донесе големи благословии. Никога не съм очаквал, че ще бъда освободен и отстранен, че ще бъда отхвърлен от другите. Как е възможно човек да си помисли, че нещо подобно може да се случи в божия дом! Не всеки, който вярва в бог, е непременно добър човек и не всичко, което прави божият дом, представлява бог или справедливостта“. Какво е естеството на подобни твърдения? Думите им както явно, така и скрито изразяват нападка. Те изразяват осъждане и съпротива. На пръв поглед изглежда, че са насочени към определен водач или към църквата, но това, към което в действителност те насочват тези думи в сърцата си, е Бог, Неговите слова и управленските закони и правилата на Неговия дом. Те чисто и просто дават воля на своето негодувание. Защо дават воля на негодуванието си? Защото считат, че са претърпели загуба. В сърцата си изпитват несправедливост и недоволство и

искат да поискат нещо и да получат компенсация. Макар че негативността, на която тези хора дават воля, не представлява значителна заплаха за повечето хора, тези отвратителни думи са като досадни мухи или дървеници, които причиняват известно смущение в съзнанието на хората. Повечето хора изпитват отвращение и неприязън, когато ги чуят, но неизбежно ще се намерят подобни на тях хора, със същия нрав, същност и влечения, които са от един дол дренки с тези хора и които са разколебани и смутени от тях. Това е неизбежно. Нещо повече, някои хора с малък духовен ръст, на които им липсва проницателност, може да бъдат смутени от тези негативни забележки и вярата им в Бог да бъде повлияна. Тези хора вече не знаят какво точно е вярата в Бог, не са наясно с истините за виденията, а и способността им да възприемат истината е лоша. Когато чуят тези негативни твърдения, е напълно възможно да ги възприемат неволно и така да пострадат от тяхното влияние. Тези думи са отрова. Те лесно могат да бъдат насадени в сърцата на хората. Щом човек приеме тези негативни твърдения, когато Божият дом поиска от него да изпълни някакъв дълг, той отговаря с безразличие. Когато Божият дом поиска от него съдействие при изпълнението на някаква задача, той е равнодушен. Ще я поеме само ако му е угодно. В противен случай няма да я поеме и винаги изтъква всевъзможни причини и оправдания. Преди да чуе тези негативни забележки, в неговата вяра в Бог е имало малко искреност и той е имал нещо като положително, активно отношение, когато е изпълнявал дълга си. Но след като чуе тези негативни забележки, той става безразличен и студен и към своите братя и сестри. Той е предпазлив спрямо тях. Когато църквата подреди за него изпълнението на определен дълг, той продължава да го избягва и многократно го отблъсква, като проявява голяма пасивност. Преди редовно посещаваше събиранията, но след като чува тези забележки, присъствието му става спорадично — идва, когато е в добро настроение, но когато не е в добро настроение, не идва. Ако вкъщи се случи нещо неприятно, той се тревожи, че може да му се случи някакво бедствие, затова посещава повече събирания и чете повече Божии слова. Ако е развълнуван, щастлив и трогнат, след като е чел Божиите слова, дори ще предложи някакви пари. Но щом нещата вкъщи се успокоят, той отново спира да посещава събиранията. Когато братята и сестрите се опитват да разговарят с него с надеждата да го подкрепят, той намира извинения, за да откаже. А когато братята и сестрите отидат в дома му, той не отваря вратата, дори когато е очевидно, че си е вкъщи. Какво означава това? Означава, че той е бил повлиян от тези негативни забележки — бил е отровен и вярва, че вярващите в Бог са ненадеждни. Отначало доста се е доверявал на тези хора и когато е чел Божиите слова, си е мислел: „Това са Божии слова, тези хора са мои братя и сестри, това е Божият дом — колко прекрасно!“. Но след като чуе негативните забележки, разпространявани от някои хора, се променя. Не е ли повлиян? Не е ли пострадало навлизането му в живота?

(Да, така е.) Кой му е повлиял? Хората, които дават воля на негативността, онези, които са направили тези забележки. Ако някой все още не е положил солидна основа в истинския път или не е ял и пил Божиите слова до степен, в която да разбира истината, той лесно може да бъде повлиян от негативни неща. И по-специално онези, които нямат способността да разбират истината, а просто наблюдават тенденциите, наблюдават ситуацията и гледат повърхностните явления — те още по-лесно се влияят от негативните думи. Особено когато са чули хора да изричат заблуди като: „Божият дом не е непременно справедлив и не всичко, което върши божият дом, е положително“, тяхната предпазливост се засилва още повече. Твърдение, което е съобразено с истината, не винаги се приема с готовност, но негативно твърдение, абсурдно твърдение, твърдение, което противоречи на истината — тези твърдения твърде лесно могат да се вкоренят в сърцата на хората и отстраняването им не е лесно. Толкова трудно е за хората да приемат истината и толкова лесно е за тях да приемат заблудите!

Някои хора с лоша човешка природа отдават голямо значение на собствения си престиж, слава, плътски наслади, лично имущество и интереси. Когато репутацията, статусът и преките им интереси претърпят загуби, те не приемат това от Бог или не приемат средата, която Бог е нагласил за тях, и са неспособни да се избавят от тези неща и да пренебрегнат личните си придобивки и загуби. Вместо това използват различни възможности, за да дадат воля на недоволството и неподчинението си и да дадат воля на негативните си емоции, в резултат на което някои хора силно страдат. Следователно, когато такива хора дават воля на негативността, църковните водачи трябва на първо място незабавно да схванат и овладеят ситуацията и своевременно да спрат и да ограничат тези хора. Разбира се, църковните водачи трябва също така активно да разобличават тези хора и да разговарят с братята и сестрите за това как да ги разпознават и защо те казват тези негативни и абсурдни неща, както и как да се отнасят към тези думи и как да ги разпознават, за да се предпазят от това да бъдат подведени и сериозно увредени от тях. Необходимо е човек да е способен да разпознава и разнищва такива хора, за да ги избягва и отхвърля, и повече да не бъде подвеждан от тях. Това е работата, която трябва да вършат църковните водачи. Разбира се, ако обикновените братя и сестри открият такива хора и разпознаят човешката им природа същност, те трябва да стоят настрана от тях. Ако нямаш достатъчно способност да се съпротивляваш или достатъчно духовен ръст, за да ги подкрепиш, да им помогнеш и да ги промениш, и ако считаш, че не можеш да издържиш негативните им забележки и думите им на недоволство и неподчинение, най-добрият подход е да стоиш настрана. Ако считаш, че си много силен, че имаш известен духовен ръст и че можеш да проявиш проницателност и да останеш незасегнат, каквото и да казва някой, колкото и силна да е негативността, на която дава воля, както и че това няма да промени вярата ти в Бог, че можеш да

разпознаваш такива хора и че можеш също така да ги разобличаваш и да ги спираш, когато дават воля на негативността си — тогава не е необходимо да избягваш такива хора или да се пазиш от тях. Но ако считаш, че не притежаваш такъв духовен ръст, начинът и принципът за справяне с такива хора е да стоиш далече от тях. Лесно ли се постига това? (Да.) Някои хора казват: „Може ли да ги търпя, да ги понасям и да им прощавам?“. Това също е добре и не е погрешно, но не е най-съществено или най-доброто практикуване. Да речем, че ги търпиш, понасяш ги и се отнасяш снизходително към тях, а накрая си подведен от тях и привлечен на тяхна страна. И да предположим, че независимо от това, че Божият дом ти предоставя ресурс и те подкрепя, ти не го усещаш. Или че когато четеш Божиите слова, често си разколебан от техните мисли и забележки и щом се сетиш за нещо, което са ти казали, умът ти бива засегнат и ти не си способен да продължиш да четеш. И когато братята и сестрите разговарят за своето разбиране за истината — особено когато разговарят за разпознаването на забележките на такива хора — ти отново си разколебан и засегнат от техните думи, след което в ума ти настъпва хаос. Ако ситуацията е такава, тогава трябва да стоиш далече от такива хора. Твоята толерантност и издръжливост ще са неефективни и те не са най-добрият начин за защита срещу такива хора. Да кажем, че твоята толерантност и издръжливост не са прикрито, външно поведение, а по-скоро действително имаш достатъчно духовен ръст, за да се изправиш срещу такива хора. Без значение какво казват те, дори нищо да не кажеш, пак можеш да ги разпознаеш в сърцето си. Способен си да проявиш снизходителност към тях и да ги пренебрегнеш, но всички негативни думи или думи на погрешно разбиране на Бог и оплакване от Бог, които те изричат, няма да засегнат ни най-малко вярата ти в Бог, нито ще повлияят на предаността ти при изпълнението на дълга ти или на покорството ти пред Бог. В такъв случай можеш да ги търпиш и понасяш. Какъв е принципът на практикуване на толерантност и издръжливост? Да не ти бъде нанесена вреда. Не им обръщай внимание, остави ги да говорят каквото си искат — в края на краищата тези хора са просто неразумни размирници и са костеливи орехи. Както и да разговаряш с тях за истината, те няма да я приемат. Те принадлежат на дяволите и Сатана и е безполезно да разговаряш с тях. Затова преди Божият дом да ги премахне и да се справи с тях, ако имаш духовния ръст да ги търпиш и издържиш, без да ти навредят, така е най-добре. Възприемате ли обикновено този принцип на толерантност и издръжливост? Търпите всякакви хора, но понякога не внимавате и малко се подвеждате. После го осъзнавате. Чувствате се длъжници на Бог, молите се няколко дни, обръщате състоянието си и се приближавате до Бог. През повечето време можете ясно да видите, че тези хора не са добри и че принадлежат на дяволите. Въпреки че можеш да взаимодействаш нормално с тях, вътрешно си отдалечен и отвратен от тях. Каквото и да казват или каквито и негативни забележки и възгледи да изразяват, ти си запушваш ушите, не им

обръщаш внимание и си мислиш: „Приказвай каквото искаш. Мога да те разпозная. Просто не общувам с хора като теб“. Това ли е принципът, който следвате през повечето време, когато се занимавате с такива въпроси? Постигането на този принцип също не е лошо. Не е лесно и изисква разбиране на някои истини и притежаване на определен духовен ръст. Ако нямаш дори това ниво на духовен ръст, тогава няма да можеш да останеш непоколебим и няма да изпълняваш добре своя дълг.

4. Даване воля на негативността, когато желанието на човека да придобие благословии е унищожено

Даването воля на негативността има и друго проявление. Някои хора казват: „Толкова години вярвам в Бог, а какво придобих?“. Когато такива хора дават воля на негативността си, основното нещо, което казват, е: „А какво изобщо придобих?“, което означава, че не са придобили нищо. Те вярват, че е особено трудно да се получат някакви ползи или благословии от Божия дом или от Бог, докато вярват в Него, и че хората трябва да предлагат огромна любов и да имат невероятна издръжливост, а не да са нетърпеливи за бързи резултати. Що се отнася до Божиите слова, които разобличават хората, кастрят ги, облагородяват ги и пречистват покварата им, те вярват, че това е само повърхностна, високопарна реторика, на която не може да се вярва безусловно. Те смятат, че ако практикуват според Божиите слова, наистина ще понесат голяма загуба. Смятат, че най-съществената нещо за тях е да получават ползи и предимства във всеки един момент, както и да осъществяват въжделенията и желанията си, а това дали практикуват истината или не, изобщо не е от решаващо значение — те вярват, че щом не вършат зло, това е достатъчно и няма да бъдат отстранени от църквата. Как се чувстват повечето хора, след като чуят тези негативни думи? Дали вътрешно ги одобряват и се съгласяват с тях, или изпитват известно презрение към тях и смятат, че тези хора са егоистични, достойни за презрение, че са нечестиви и долни и че могат да ги разпознаят, да ги разобличат и да ги ограничат, да ги спрат да продължават да разпространяват негативност и смърт? Дали повечето хора се отвращават от такива негативни думи и ги заклеймяват, или е възможно да бъдат подведени от тях и да станат негативни? Някои хора, след като чуят тези думи и видят, че са с празни ръце, си мислят: „Не е ли вярно това! Аз също не съм придобил нищо. В Божия дом получавам само три яденета на ден, постоянно съм зает и наистина не съм придобил нищо друго“. Вие имате ли такива мисли? Чувствате ли се по същия начин? Онези, които разбират истината, ще кажат: „Какво имаш предвид, като казваш, че не си придобил нищо? Ние сме придобили толкова много от Бог! Разбрахме толкова много истини!“. Но някои хора може да не се съгласят с тях и ще кажат: „Не изглежда много реалистично да се твърди, че сме придобили „толкова много“. Просто получихме малко благодат,

получихме някои възможности да изпълняваме дълга си, разбрахме някои доктрини за това как да постъпваме, срещнахме и опознахме много братя и сестри от различни места и разширихме много кръгозора си. И това се счита само за малка придобивка“. В коя от тези категории попадате вие? Има хора във всички тези категории, нали? (Да.) Ще обсъдим този въпрос в два аспекта. Първо, нека да поговорим за това какво се случва с онези, които вярват в Бог винаги с цел да придобият благодат — те вярват ли в Бог, за да се стремят да придобият истината, за да постигнат спасение? (Не, те вярват заради придобиването на благословии.) А Бог дал ли им е малко благодат, закрила, доброта, просветление и озарение? (Бог им е дал много от тези неща.) Може да се каже, че всеки човек, който вярва в Бог, е получил Божията закрила. Конкретна ли е Божията закрила? Има ли някакви примери от реалния живот за нея? Какви видове закрила са получили хората? (Относително очевиден вид закрила е, че след като повярваме в Бог, повече не се влияем от нечестивите тенденции на света. Не изпадаме в упадък или не се стремим към онези нечестиви неща, като например да ходим по нощни клубове, да пушим, да пием и т.н. Най-малкото, не се занимаваме с тези неща и аз вярвам, че сме доста защитени в това отношение.) Това е много осезаем аспект, който хората могат да видят и лично да преживеят. Да не се влияеш и да не се подвеждаш от нечестивите тенденции на света, да живееш като човек в рамките на нормална човешка природа с подобието на човешко същество — това е практически пример и доказателство за Божията закрила. Има ли още такива примери? (Да не бъдеш смущаван от зли духове и да си способен да живееш под Божията закрила.) Това също е практически пример. Дали повечето хора са имали такова преживяване? Можете ли да проумеете смисъла му? Някои хора казват: „Невярващите също не са смущавани от зли духове. Колко от невярващите са смущавани от зли духове?“. Вярно ли е това твърдение? Смятате ли, че това твърдение е съобразено с фактите? (Доста от моите съученици са били смущавани от зли духове. Някои от тях преживяват сънна парализа, а други чуват гласове. Те не вярват в Бог и не знаят какво се случва. Търсят лечение навсякъде, но не могат да се излекуват, живеят в страх и ужас. Това е мъчително. Аз обаче никога не съм бил смущаван и не съм страдал по този начин, защото вярвам в Бог от детството си. През повечето време сърцето ми се чувства относително стабилно и спокойно.) Истински вярващите в Бог нямат това притеснение. Ние не се тревожим, че ще страдаме от дисоциативно разстройство или че ще бъдем смущавани или обладавани от зли духове. Не се страхуваме, защото имаме Бог. Освен това в реалния живот невярващите постоянно говорят за физиогномика, фън шуй и гадаене — на Запад има дори астрология. Някои хора се покланят на известни будистки статуи, на зли духове и идоли, а други не се покланят, но независимо дали го правят или не, всички те в някаква степен са повлияни и ограничени от тези неща. Например преди да излязат от къщи, те трябва да

погадаят малко, за да видят коя посока е благоприятна и коя не. Когато отварят магазин, те определят коя позиция на щанда ще им донесе пари и коя не, какви вещи да поставят в магазина и на кои идоли да се покланят, за да привлекат богатство, и къде да поставят определени вещи, за да не нарушат фън шуй. При преместване трябва да определят благоприятния момент за това, за да осигурят бъдещото благоденствие на семейството и за да избегнат нещастни случаи, както и да определят кои моменти са неблагоприятни. Дори учениците се влияят от тези вярвания, когато се явяват на приемни изпити. В деня на изпита избягват да произнасят думи, свързани с неуспех, а вместо това трябва да казват думи като „отличен“ и „успех“. Всеки един аспект от живота — от децата, които ходят на училище, до родителите, които живеят в ежедневието, печелят пари, местят жилището си, търсят работа, както и браковете на децата им и т.н. — се влияе от т.нар. фън шуй и късмета, наред с други идеи. И така, когато хората се влияят от тези неща, от какво са ограничавани? Ограничават ги зли духове. Всички тези неща се контролират от зли духове. Тогава защо хората се покланят на тези зли духове? Защо се влияят от тези неща? Защо за такъв прост въпрос като преместването винаги трябва да разсъждават кой момент е благоприятен за преместване и кой не, кое е благоприятно да се премести първо и кое не е благоприятно да се премества? Защо винаги трябва да обмислят тези неща? Те трябва да се съобразяват с тях, защото ако не го направят, злите духове ще започнат да действат, ще ги измъчват и изтезават. Какво разбирате от тези въпроси? Цялото човечество живее под контрола на злите сили. Кои са злите сили? По-големите зли сили са Сатана и дяволите, а по-малките зли сили са злите духове на различни места, онези, които контролират различни раси хора. Всеки аспект на човешкия живот е ограничен и контролиран от тези зли духове. Дори при строежа на къща, по време на монтажа на основната греда, хората окачват червен плат и изстрелват петарди за малко късмет, а всички строителни работници носят червени дрехи, за да си осигурят финансово благоденствие и да избегнат злополуки. За всички тези неща има някои специфични изисквания и поговорки, както и табута, и те трябва да избягват табутата и да следват тези поговорки. Някои хора например често се сблъскват с несгоди и нещата им не вървят гладко — губят работата си, жените им ги напускат и вкъщи не им остава нищо. Не могат да изплащат дори ипотеките на жилищата си и изглежда, че при тях нищо не върви, както трябва. Не са направили нищо лошо, но защо им се случват тези неща? Тъй като нямат други възможности, прибягват до поклонение на лъжебогове и зли духове или спешно търсят някого, който да провери техния фън шуй, за да промени късмета им, и след като го направят, нещата постепенно тръгват към по-добро. Преди не вярваха в тези неща, но сега, когато възникнат проблеми, те искрено се кланят на лъжебогове и зли духове и трябва да се консултират с гадатели или врачки, преди да направят нещо. Изтощително ли е да се живее по

този начин? (Да.) Това е крайно уморително! Макар че искат, те не могат да живеят свободно и непринудено, нито да избягат от възпирането на тези поговорки и правила. Ако нарушат тези правила, злите духове действат и ги смущават, и те биват насилствено подчинени от тези зли духове и трябва да им се покланят ежедневно, за да върви гладко животът им. Тези, които вярват в Бог обаче, не са ограничени от тези феодални суеверия или от действията на злите духове. Те могат да преместят жилището си или да отидат, където пожелаят, без да им се налага да избягват каквито и да било табута. В континентален Китай комунистическата партия винаги потиска и преследва религиозните вярвания. Ако вярващият не може повече да живее на дадено място, той трябва бързо да се премести — трябва ли да избере благоприятен ден или час за това, или да се поклони на нещо? Не. Той се моли на Бог и Бог го закриля. Всичко е в Божиите ръце — той не е обвързан от тези неща. Когато иска да яде нещо или да излезе от къщи, трябва ли да се допита до алманаха или да провери дали това не нарушава някое табу? Не, той се моли на Бог и всичко е в Божиите ръце. Когато хората живеят под Божието господство и върховенство, под Божията закрила и под Божието напътствие, злите духове и нечистите духове, малки и големи, са държани настрана. Те не смеят да действат върху онези, които вярват в Бог. Нима тези хора не са защитени? Не живеят ли те свободно и лесно? (Да, така е.) Голяма ли е тази благодат? (Да.) Независимо дали вече си придобил истината или не, щом си човек, който искрено вярва в Бог, ти си човек, предопределен и избран от Бог, и когато дойдеш пред Бог, Той те закриля по този начин, като ти позволява да се наслаждаваш на такава благодат. Каква огромна благодат е това! Личната ти безопасност и всички твои движения се пазят в безопасност и сигурност, Бог поема отговорност за тези неща и ги закриля, затова не е нужно да се тревожиш. През повечето време хората дори не се молят и не си мислят съзнателно: „Ще се помоля на Бог и ще поискам от Него да ме закриля. Надявам се всичко да е наред и да не се случи нищо лошо“. Дори не ти се налага да се молиш. Щом имаш в сърцето си това просто убеждение: „Вярвам в Бог, всичко е в Божиите ръце“, Бог ще действа. Хората се наслаждават на такава огромна благодат от Бог — с това малко ли се придобива? (Придобива се много.) Бог е единственият и неповторим Върховен владетел в света. Животът ти и всичко, което притежаваш, са в Божиите ръце, в ръцете на този Върховен владетел, сърцето ти се чувства мирно, стабилно и спокойно и няма нужда да се тревожиш за нищо. Независимо колко знания имаш за Бог или колко истини разбираш, можеш да бъдеш абсолютно сигурен в това в сърцето си. Всичко е в ръцете на Бог. Ако вярващите в Бог имат място за Него в сърцата си и разбират истината, злите духове не смеят да ги смущават, да им вредят или да се приближават до тях. Следователно за вярващите не е необходимо да се занимават с тези ненужни процеси. Това е такава огромна благодат — как можеш въпреки това да казваш, че не си придобил нищо от вярата

си в Бог? Не ти ли липсва съвест? Без да се вглеждаме в нищо друго, самото твърдение за това, че човек не е придобил нищо, доказва пълната липса на съвест и доказва, че съвестта на човека е изцяло лоша. За останалото няма какво да се говори повече.

Бог дарява на хората истината и живота, като им предоставя Своите слова, без да иска нищо в замяна. Макар че те може да считат, че духовният им ръст е все още незрял, че не са разбрали много от истината и че не могат да изразят ясно малкото, което наистина разбират, само тези неща, които Бог им е дал, тази обич и любов — каква огромна благодат е това! Бог е дал на хората най-ценните неща. Хората са получили от Бог най-ценните неща в света. Независимо дали си го почувствал или не, Бог вече ги е дал на човека. За какво все още има да се оплакват хората? Заслужават ли те да получат тези неща? Подбраните от Бог хора са най-щастливите хора на света. Ти си подбран и избран от Бог. Ти си един от най-щастливите хора и най-големите късметлии на света. Как можеш да кажеш, че не си придобил нищо? Ти си станал един от най-щастливите хора и един от най-големите късметлии, защото Бог те е подбрал и избрал, и затова злите духове и нечистите духове не смеят да се доближат до теб. Някои хора питат: „Това означава ли, че моят статус и моята идентичност са станали достойни за уважение?“. Може ли да се каже това? Не може, защото всичко това се дължи на Божията любов и на Божиите действия. Хората са придобили толкова много! Само в този живот хората са придобили толкова много. Как изобщо са пригодни да получат всичко това? Някои хора, които вярват в Бог, изобщо не се стремят към истината и продължават да казват: „Какво съм придобил от многото години вяра в Бог?“. Не можеш ли сам да го изчислиш? В сърцето си знаеш дали разбираш истината, колко по-малко зло си извършил, а още повече си наясно на колко благодат си се наслаждавал. Ако в сърцето си си наясно по тези въпроси, не би говорил неща, които са толкова лишени от съвест. Някои хора също така казват: „Божият дом ми предоставя също храна, дрехи и подслон“. Не е ли това нещо много незначително в сравнение с Божията благодат и закрила? Струва ли си дори да се споменава? Онези обаче, които имат съвест, смятат, че макар да не си струва да се споменава, то все пак е част от Божията благодат. Божията благодат е неизмерима. Бог е дал толкова много на хората! Що се отнася до тези материални неща, от гледна точка на Бог, Той дори не ги брои.

Единият аспект на действията на Бог е да закриля хората, а другият е да ги води по пътя на спасението, за да може да бъдат спасени. Хората са се наслаждавали на това намерение на Бог и на Неговата любов към тях и Бог ги е дарил с изобилна благодат! Освен това има нещо, което е най-важно: истината, която Бог е дарил на хората, а именно словата, които никой никога в човешката история, в нито една епоха, не е чувал или получавал. Независимо колко пъти Бог е създавал човечеството, Той никога не е вършил това дело и не е изричал тези

слова. Всички мистерии, свързани с човечеството, това, което хората могат да понесат, да осмислят и да разберат — Бог ви е казал всичко това. Могат ли тези мистерии, тези истини да бъдат измерени с някакво количество? Те не могат да бъдат измерени. Хората не могат да изчерпят наслада от тях в продължение на много животи. Защо казвам това? Защото тези Божии слова са основата за съществуването на хората и те могат да съществуват вечно. Ако ти наистина имаш достатъчно късмет да оцелееш и да живееш вечно, тогава тези слова и истини от Бог могат да ти предоставят ресурс за вечни времена. Какво означава вечността? Означава да не си ограничен от времето, означава да си безграничен. Ако го тълкуваме буквално, това означава да нямаш край — да продължиш да живееш вечно, точно като Самия Бог. Тези слова и истини от Бог могат да съществуват до онова време. „Онова време“ е понятие и определение за време, изразено на човешки език, но всъщност то означава безкрайно. Кажи Ми, голяма ли е стойността на тези слова от Бог, или не е? Невероятно голяма е! Ако не се стремиш към тях, тогава ти губиш, ти си глупак. Но ако се стремиш към тях, тези слова имат за теб стойност, която далеч надхвърля само този живот. Тя се простира във вечността. Те винаги ще бъдат валидни и полезни за теб и ще имат стойност и значение завинаги, и вечно ще ти предоставят ресурс. Ако разбереш тези слова, ако ги получиш и живееш според тях, ще можеш да живееш вечно. Казано по-просто, ще живееш вечно, без да усетиш вкуса на смъртта. Не е ли това нещо, за което хората мечтаят? Ще минат безброй епохи, ще умрат безброй хора, но ти ще останеш жив. По какъв начин ще останеш жив? Именно чрез Божиите слова, чрез истината ще имаш пригодността да живееш по този начин. Какво ще правиш с този непрекъснат живот? Имаш Божието поръчение, Божието ръководство, а имаш и мисия. Каква е твоята мисия? Чрез това, че изживяваш Неговите слова, Бог иска да Го прославиш и да бъдеш Негово свидетелство. Това е стойността на Божиите слова. Стойността и значението на истината и словата, които хората чуват, с които влизат в контакт и които преживяват в тази епоха, ще съществуват във вечността. Защо ще съществуват във вечността? Тези Божии слова не са теология, теория, лозунг или вид знание, а те са словата на живота. Щом получиш тези слова, щом живееш и оцеляваш според тях, Бог ще ти позволи да продължиш да живееш и няма да те остави да умреш. Това означава, че Той няма да те унищожи или да отнеме живота ти — Той ще ти позволи да продължиш да живееш. Не е ли това голяма благословия? (Да, така е.) Чрез тези слова Бог иска от теб да предвкусиш тази благословия в този живот и да я получиш в идния свят. Това е Божието обещание. Предвид огромното обещание, което Бог е дал на човечеството, много ли са получили хората? (Да.) Бог е дал такова голямо обещание на човечеството и го е направил достояние на всички. Той ти е разказал за него и ти е позволил да дойдеш и да го вземеш свободно. Не е необходимо да жертваш живота си или да предаваш цялото си имущество. Достатъчно е да се

вслушваш в Божиите слова и да действаш според Божиите изисквания и Неговите желания, и ще можеш да получиш това обещание от Бог. Нима Бог не е дал много на човечеството? В момента ти си на път да получиш това обещание: макар че все още не си го получил напълно, малко ли си получил? Като погледнем обещанието, което Бог е дал на човечеството, хората са получили немалко. Те са придобили значително предимство. Не са загубили абсолютно нищо и не са претърпели никакви загуби. Само са инвестирали малко време и плътта им може би се е отрудила в известна степен. Може да са пожертвали малко лично домашно благоденствие, личните си плътски предпочитания и желания, може да са се отказали от някои свои въжделения, интереси и мечти и т.н. В сравнение с разбирането на истината, с постигането на спасение и с получаването на Божието обещание обаче всички тези лични перспективи, цели и въжделения не си заслужава да бъдат споменавани, защото те могат да те отведат само в ада, а Бог няма да ти даде Своето обещание за тези неща. И обратното, когато хората инвестират ограничено време, цена, която са готови и способни да платят, в крайна сметка те разбират истината и схващат някои мистерии, някои принципи на своите постъпки, определени същности и първопричини за всички събития и неща и т.н., които не са били разбрани от човечеството от сътворението му от Бог. Още по-важното е, че те придобиват известни познания за Бог и са способни да се боят от Него. След като са получили всичко това, не си ли струва да платят такава цена? Какви оплаквания имат хората? Защо казват, че не придобиват нищо от това, че вярват в Бог? Съвестта им не е ли напълно прогнила? Придобил си толкова много, а все още не си доволен. Какво искаш още? Ще бъдеш ли доволен, ако те направят президент или милиардер? Ако Бог ти даде тези неща, тогава ти няма да си бил избран от Бог. Бог не иска да придобива такива хора.

Хората винаги казват, че не са придобили нищо от вярата си в Бог, което показва, че нямат съвест, че не са способни да възприемат истината, че не се стремят към нея и че имат изключително нисък характер. Такива хора нямат чисто разбиране за това какво върши Бог, какво изисква Бог от хората и какво е дарил Бог на хората, наред с други неща. В крайна сметка, когато се случи нещо, което ги прави малко неудовлетворени, огромният гняв, който са натрупали, моментално избухва: „Какво съм придобил от това, че вярвам в Бог? Плътта ми е страдала толкова много. Изпълнявах всеки дълг, който ми възлагаше църквата. Колкото и трудно или уморително да беше, никога не съм се оплаквал. Колкото и големи да бяха трудностите, никога не съм казал нищо. Никога не съм предявявал каквито и да било изисквания към Божия дом. Какво придобих от моята голяма любов и голяма преданост? Ако дори аз не придобия нищо, тогава за другите има още по-малка надежда, че ще придобият нещо!“. Подтекстът е: „Вие не сте предложили толкова, колкото аз, не сте платили цената, която аз платих. Ако дори аз не съм придобил нищо, какво можете да придобиете вие? Всички вие трябва да

внимавате, не бъдете глупави!“. Нима на такива хора не им липсва съвест? Безсъвестният човек винаги говори глупости и думи от вироглавост. Той не може да възприеме нито една от всичките многобройни истини, изречени от Бог, нито от всичките многобройни чисти и положителни неща и твърдения, а вместо това упорито се вкопчва в собствените си възгледи: „Аз понасям несгоди и плащам цена за Бог, така че Бог трябва да ме благослови и да ми позволи да придобия повече от другите. В противен случай, ще дам воля на негативността си, ще избухна, ще сипя ругатни! Каквото и да поискам, Бог трябва да ми го даде, а ако не го получа, значи Бог не е праведен и аз ще твърдя, че не съм придобил нищо — това е самата истина!“. Не им ли липсва човешка природа? Думите на човек, на когото му липсва човешка природа, със сигурност не могат да бъдат непоколебими, камо ли да са съобразени с истината. Малко прекалено е да се очаква това от тях. Думите, които човек изрича, трябва да бъдат основателни искания, основателни твърдения, а не изопачени аргументи. Те трябва да останат непоколебими, независимо кой ги чува или кой ги оценява. Думите и действията на хората с лоша човешка природа обаче не могат да останат непоколебими. Когато избухват в гняв и дават воля на оплакванията си, някои хора си мислят: „Защо казват, че нищо не са придобили? Възможно ли е Божият дом да ги е ощетил по някакъв начин? Да не би някои от действията на Божия дом да не са в съгласие с принципите и да не могат да бъдат извадени наяве? Този човек по принцип изглежда доста способен да понася несгоди и да плаща цена, но днес избухна толкова яростно и каза, че не е придобил нищо. Изглежда, че наистина не е придобил нищо. Това не провокира ли един добре възпитан човек да се разгневи? Тогава по-добре да внимавам. Не бива да понасям такива несгоди и да плащам такава цена, както преди, когато изпълнявам дълга си!“. Ето как се влияят някои объркани хора, на които им липсва проницателност.

Ако хората, които често дават воля на негативността си, наистина имат възгледи или идеи, които да изразят, оставете ги първо да говорят и да разобличат своите възгледи. След като го направят, всички ще разберат: „Те считат, че цената, която са платили, не съответства на това, което са придобили. Считат, че не са придобили никакви ползи и че са претърпели загуби, затова желанието им се е изпарило. Оплакват се от Бог, надяват се да се спазарят с Бог, изискват благодат и ползи!“. Може ли обикновеният човек да разпознае такъв човек, след като го чуе да говори по този начин? Щом всички са способни да го разпознаят, кажете на този човек: „Приключи ли с говоренето? Ако нямаш какво повече да кажеш, тогава млъкни, защото иначе ще станеш за смях. Ако твоята нечестива природа бъде разобличена пред всички и не бъде незабавно обуздана, това ще отприщи обществено възмущение. Когато всички те разобличат и отхвърлят, ще бъде твърде късно за съжаления“. Предупреди го по този начин и така ще си го ограничил. Или пък би могъл да му кажеш: „Ако считаш, че си загубил, не е

задължително да вярваш в Бог. Ти считаш, че не си придобил нищо, но какво точно искаш да придобиеш? Ако искаш да направиш състояние и да станеш богат или да заемеш висок пост, тогава съжалявам, но това не са неща, които човек може да получи само защото ги иска. Това са неща, отредени от Бог. Явяването на Бог и Неговото дело за спасението на човека не са свързани с това да даде тези неща на хората. Иди там, където можеш да ги получиш. Божият дом не е светът, той не може да задоволи дяволите и сатаните. По-добре не искай такива неща от Божия дом, нито от братята и сестрите. Ако се осмелиш да поискаш тези неща от Бог, тогава ще накърниш Неговия нрав и ще предизвикаш Неговия гняв. Това е така, защото Бог е дарил хората с много благодат и с още повече истини, които да бъдат техен живот. Това, че ти не смяташ за ценно придобиването на истината, означава, че си глупав и невеж“. Всички го упрекват и го кастрят по този начин. Какво мислиш за тази практика? Или можеш да кажеш: „Божият дом не ти дължи нищо. Това, че си отдал всичко на Бог и че си изпълнявал дълга си, са все доброволни неща. Знаеш ли на колко много благодат от Бог си се наслаждавал, откакто си започнал да вярваш в Него и да изпълняваш дълга си? Ако изобщо имаш някаква съвест, не бива да казваш на Бог, че не си придобил нищо. Трябва да дойдеш пред Бог и да признаеш собствените си проблеми. Ако наистина вярваш, че Бог е истината, че всичко, което Бог върши, е истината и че Неговите слова са истината, тогава не бива да казваш това, не бива да се оплакваш. Сегашното ти отношение не е отношението, което трябва да има човек, който вярва в Бог, нито е отношението, което трябва да има човек, който търси истината. Опитваш се да се бунтуваш, да разискваш отново старите си проблеми с Бог! Опитваш се да се разделиш с Бог, да си уредиш окончателната сметка! Но нито Бог, нито Божият дом ти дължи нещо. Ако искаш да си уредиш сметките с Божия дом, тогава побързай и напусни Неговия дом. Не досаждай на Божия дом, защото в противен случай ще предизвикаш Неговия гняв и Той ще те порази. Това не би било чудесно последствие. Ако имаш някаква съвест или разум, трябва да се успокоиш, да се помолиш и да потърсиш, за да видиш дали има нещо нередно в гледната точка, която стои зад твоя стремеж да вярваш в Бог, и дали пътят, по който вървиш, е този, който Бог изисква от теб да извървиш. Ти имаш толкова много неразумни изисквания към Бог, толкова голямо негодувание. Това показва, че нещо се е объркало в твоя стремеж. Ти не си натрупал толкова дълбоко негодувание само за ден-два. Това се е трупало дълго време. Или може би си идвал пред Бог с погрешен възглед в ума си, откакто си започнал да вярваш в Него, и каквото и да ти е казал Той, ти си бил безчувствен, в резултат на което не изпитваш никакво разкаяние, нито вина. Може би именно това е довело нещата да са такива, каквито са днес. По-добре е да побързаш да се изповядаш и да се покаеш. Все още има време да се покаеш. Ако не го направиш и продължиш да вършиш зло и да даваш воля на негативността си, тогава ще станеш дявол, антихрист. Когато Божият дом те премахне, за теб вече

няма да има никакъв шанс да бъдеш спасен — това, което е заклеймено от Божия дом, е заклеймено и от Бог. Отправяме ти това предупреждение предвид способността ти да понасяш несгоди и да плащаш цена през многото години, в които си вярвал в Бог. Даваме ти шанс. Ако настояваш на собствения си път и отказваш да чуеш съветите, а Божият дом реши да те премахне, тогава ти вече няма да бъдеш брат или сестра. Няма да има никаква надежда да бъдеш спасен. Когато дойде това време, ти наистина няма да си придобил нищо. Не изпитвай съжаление тогава. Това, което е най-съществено за теб сега, е да направиш обрат в мислите си, във възгледите си и в посоката на стремежа си. Повече не се стреми винаги да придобиеш нещо. Вслушвай се в Божиите слова. Виж колко от това, което Бог разобличава от покварения нрав на хората, можеш да премислиш и да познаеш в себе си. Разреши ли проблемите, които можеш да откриеш в себе си, тези, които можеш да видиш ясно? Осъзна ли своето бунтарство срещу Бог? Преодоля ли го? Най-големият проблем, с който се сблъскваш сега, е желанието ти винаги да уреждаш сметките си с Бог — какъв е този проблем? Не е ли това проблем, който трябва да бъде разрешен? Винаги вярваш в Бог с някакъв умисъл, с мисълта за сделка. Винаги си нетърпелив да придобиеш благословии, надяваш се да разменish усилията, себеотдаването и плътските страдания за благословиите на небесното царство — не е ли това логиката на един бандит? Защо не погледнеш какви хора Бог дарява с благословии, какви са Божиите изисквания към хората, какво е казал Бог на хората и какво трябва да постигнат те, за да получат Божиите обещания? Ако наистина вярваш в Бог и ако наистина искаш да бъдеш спасен, тогава не се опитвай винаги да придобиеш нещо от Бог. Трябва да погледнеш колко от Божиите слова си приложил на практика, дали си човек, който следва Божиите слова. Да следваш Божиите слова означава да практикуваш и да живееш според Божиите изисквания и според истините принципи, а не просто да страдаш малко физически и да платиш малка цена. Поквареният ти нрав не е преодолян и зад всички цени, които плащаш, и зад всички несгоди, които понасяш, стоят намерения. Бог не одобрява това. Той не иска такава цена. Ако настояваш да си уредиш сметките с Бог, ако настояваш да споришиш и да се караш с Бог, тогава ти накърняваш Божия нрав и Той ще те остави да си вървиш по пътя надолу към ада, за да бъдеш наказан. Това е възмездието за вършенето на зло. Ти си се наслаждавал на много благословии и благодат от Бог и Той ти е дал някакво специално материално отношение. Вече си получил това, което ти се полага — какво още искаш от Бог?“. Ако разговаряш с тези думи, дали настроението за оплакване на човек, който има малко съвест и разум, няма да се уталожи малко, като ги чуе? Дали тези думи са чисто възприемане, което е в съгласие с истината? (Да.) Ако човек има човешка природа и разум, той може да ги разбере и да ги приеме. Само онези, които нямат човешка природа, онези, които са без съвест и разум, биха си помислили, че тези думи се опитват да ги измамят, че те са

високопарна реторика, недостойна за вяра, и че не са толкова осезаемо полезни, колкото видимата благодат или материалните благословии. Така че преди да видят тези осезаеми ползи, каквото и да кажеш, то е безполезно. Няма да го приемат. Може да не се противопостави на това в лицето ти, но зад гърба ти все пак ще продължи да се съпротивлява в сърцето си, от време на време ще дава воля на негативността си, ще изтъква собствения си принос, ще изброява несгодите, които е изтърпял, както и това как се отнася Божият дом към него, как той понася Божия дом — той винаги пази тези неща в сърцето си. Каквото и да му се случи, щом не получи желаното, зверството му се отприщва, той избухва в ярост, разобличава позорното си поведение и дава воля на негативността си. Трябва ли все пак да се опитате да убеждавате такъв човек? Ако след просто настояване той продължава да проявява същия характер, старите му проблеми се връщат и дяволщината му отново избухва, какво трябва да се направи? Тогава е време да му наложите ограничения. Не му оставяйте възможност да се покае. Той е безнадежден случай. Той е глупав, упорит нещастник. В какъв смисъл е „глупав, упорит нещастник“? В смисъл, че не приема чистия път и не приема положителните неща. Вместо това възприема изопачени аргументи, ереси и заблуди, като се вкопчва в собствените си възгледи за придобиване на материални ползи, извличане на предимства и избягване на загуби. Независимо по какъв начин Божият дом разговаря за истината, той винаги казва: „Това са все хубаво звучащи думи. Кой не може да каже няколко хубави думи? Ако беше изгубил, нямаше да казваш това“. Той упорито се вкопчва в тези възгледи и когато се случи нещо неприятно или претърпи загуба, счита, че не е придобил нищо от това, че е вярвал в Бог, и отново дава воля на негативността си. Трябва ли все пак да му се даде шанс? Вече няма да има шанс. Ако не изпълнява добре дълга си, а вместо това смущава другите, веднага го спрете и го ограничете. Не му позволявайте да говори свободно. Ако продължава да разпространява негативност и да смущава другите, не проявявайте повече любезност към него. Бързо го изчистете. Това не е проявяване на нелюбов, нали? (Не, не е.) Истината му е била поднесена на тепсия в общението, но той не може да я приеме, независимо от начина, по който е разговаряно за нея — какво показва това? На пръв поглед този човек изглежда неверник, но в същността си той е дявол. Той е дошъл в Божия дом, за да поиска благодат и благословии от Бог, за да придобие ползи, и няма да се успокои, докато не ги придобие. Ако не е придобил никакви ползи, след като е вярвал известно време, сатанинският му нрав ще избухне. Той ще излива недоволството си срещу Бог, ще върши зло и ще причинява смущения. Това е дявол. Малкото страдания и себеотдаване, които е предприел, в основата си не са практикуване на Божиите слова. Те са единствено с цел сключване на сделка, придобиване на ползи и благословии за себе си. Когато нещо сполети онези, които винаги искат да придобият нещо от вярата си в Бог, те са негативни и слаби и винаги казват: „Нищо

не придобих от вярата си в Бог“. Тогава те се отказват и започват да действат безразсъдно, търсят отмъщение и често дават воля на негативността си, за да излеят емоциите си на недоволство. Вече сме разговаряли за това как да се отнасяме към такива хора: с тях трябва да се справяме според принципите. Ако могат да приемат истината и да гарантират, че няма да причиняват повече смущения в бъдеще, може да им се даде още един шанс да останат в църквата. Ако винаги искат да смущават и да вредят на делото и живота на църквата, тогава ги изчистете. Това се прави, за да се защити делото на църквата и да се гарантира, че Божиите избраници могат да живеят необезпокояван църковен живот. Това решение се взема и този метод се възприема въз основа на този принцип. Той е уместен.

Кой друг в църковния живот е склонен да дава воля на негативността си? Някои хора изпълняват дълга си без резултат и винаги се подхлъзват. Те не се самоанализират, а винаги считат, че Бог не е праведен или справедлив, че Бог винаги се отнася благосклонно към другите, но не и към тях, че Бог гледа отвисоко на тях и никога не ги просветлява, и затова никога няма резултат от изпълнението на дълга им и те никога не са способни да постигнат целта си да изпъкнат и да бъдат уважавани. В сърцата си те започват да таят оплаквания срещу Бог, започват да завиждат на онези, които изпълняват дълга си предано, да ги ненавиждат и да ги мразят. Каква човешка природа имат такива хора? Не са ли те дребнави? И освен това не се ли провалят в това да разберат как да се стремят към истината във вярата си в Бог? Те не разбират какво е това да вярваш в Бог. Мислят, че да вярваш в Бог и да изпълняваш дълга си е като да се явяваш на изпити в университета като студент и винаги да трябва да сравняваш оценки и класирания. Затова придават голямо значение на тези неща. Не е ли такова тяхното състояние? Преди всичко, от гледна точка на разбирането на истината, имат ли такива хора духовно разбиране? Нямат и не разбират какво е да вярваш в Бог и да се стремиш към истината. От една страна, те отдават голямо значение на класирането си сред другите. От друга страна, те винаги използват метод на оценяване, за да оценят колко добре другите изпълняват дълга си и колко добре се справят самите те, все едно оценяват ученици в училище, като измерват вярата на хората в Бог и изпълнението на дълга им с този метод. Няма ли нещо погрешно в това? Освен това, не е ли погрешен начинът, по който те полагат усилия, за да изпълняват дълга си? Не изпълняват ли дълга си чрез усилията на ученето и полагането на изпити? (Да, така е.) Защо казваме това? Дали такива хора разбират как да търсят принципите, когато вярват в Бог и изпълняват дълга си? Способни ли са да търсят принципите? От една страна, те не знаят как да търсят принципите. Как хората трябва да четат Божиите слова, как да разговарят за истината и как правилно да изпълняват дълга си — те не разбират тези въпроси, нито се интересуват от тях. Знаят само, че трябва да намерят принципите и да действат според тях, но им липсва разбиране по отношение на това какво предвиждат

принципите, какво изисква Бог или как другите действат според принципите. Те просто не го разбират. А от друга страна, способни ли са да оценяват изпълнението на определен дълг въз основа на Божиите критерии, за да преценят дали изпълнението на дълга на хората е съгласно критериите и принципите, които Той изисква от хората при изпълнението на дълга им? Могат ли да разберат тези въпроси от Божиите слова и от общението на братята и сестрите? Преди всичко, те не разбират Божиите слова, нито разбират въпросите за изпълнението на дълга. След като започнат да вярват в Бог и да изпълняват дълга си, те разсъждават: „Когато бях в училище, открих едно правило: стига да си готов да работиш усърдно и да учиш повече, можеш да постигнеш високи резултати. Затова аз ще правя същото и във вярата си в бог. Ще чета повече божиите слова и ще се моля повече. Докато другите разговарят или се хранят, аз ще уча химни и ще запомням божиите слова. С такива усилия бог със сигурност ще ме благослови, предвид моето усърдие, старание и трудолюбие, и изпълнението на дълга ми определено ще бъде плодотворно. Със сигурност ще получа висока оценка спрямо другите и ще ме ценят и повишат“. И все пак, въпреки че правят това, те все още не могат да постигнат желанията си: „Защо все още съм по-малко ефективен от другите при изпълнението на дълга си? Как някога ще бъда повишен или използван за важни задачи? Нима това не означава, че нямам никаква надежда? Роден съм конкурентоспособен, не желая да изоставам от другите. Такъв бях в училище и все още съм такъв във вярата си в бог. Решен съм да надмина всеки, който ме превъзхожда. Няма да се успокоя, докато не го направя!“. Те вярват, че с правилния метод и подход — като просто полагат усилия за усилено учене, за да наблегнат на четенето на повече Божии слова и ученето на повече химни, като не се занимават с празни разговори, като не се съсредоточават върху облеклото си, като спят по-малко и се наслаждават по-малко, като подчиняват тялото си и не се отдават на плътски удобства — ще са способни да получат Божиите благословии и със сигурност ще постигнат резултати в изпълнението на дълга си. Нещата обаче винаги се развиват по различен начин от този, който очакват: „Защо все още винаги допускам грешки при изпълнението на дълга си и защо все още не мога да го изпълнявам толкова добре, колкото другите? Другите вършат нещата бързо и добре, а водачът винаги ги хвали и уважава. Понесъл съм толкова много страдания и несгоди. Защо все още не постигам резултати?“. Докато разсъждават върху това, те най-накрая правят важно откритие: „Оказва се, че бог е неправеден. Толкова дълго съм вярвал в бог, а едва сега го виждам! Бог е благосклонен към когото си поиска. Тогава защо не иска да покаже благосклонност към мен? Дали защото съм глупав, защото ласкателството и красноречието не са по силите ми, защото не съм съобразителен? Или защото изглеждам твърде обикновен и не съм много образован? Бог е този, който ме разкрива, нали? Прочетох толкова много божии слова — защо бог не е благосклонен към мен, а вместо това ме разкрива“.

Когато мислят за това, те стават негативни: „Не искам повече да изпълнявам дълга си. Бог не ме е благословил, докато съм изпълнявал дълга си, и съм чел повече от божиите слова, но той не ме е просветил. В божиите слова се казва, че бог е благосклонен към когото си поиска и проявява благосклонност към когото си поиска. Аз не съм от тези, към които бог проявява благосклонност или към които е благосклонен. Защо трябва да изтърпявам това мъчение?“. Колкото повече мислят, толкова по-негативни стават и толкова по-малко чувстват, че имат път напред. Задушават се от собствените си оплаквания и повече не искат да изпълняват дълга си. А когато изпълняват дълга си, просто отбиват номера. Колкото и другите да разговарят за принципите, това не достига до тях. В тях няма никаква реакция. Когато са в такова състояние, имат ли някакво навлизане в живота? Имат ли някаква преданост към изпълнението на дълга си? Вече не, а и малкото усилия и старание, които някога са имали, също са изчезнали. И така, какво е останало в сърцата им? „Просто ще правя планове в движение и ще приемам нещата такива, каквито са. Всеки момент бог може да ме разкрие и да ме отстрани и да се откаже от мен. Когато дойде денят, в който няма да ми е позволено да изпълнявам дълга си, няма да го правя. Знам, че не съм достатъчно добър. Бог може все още да не ме е отстранил, но знам, че не ме харесва. Въпрос на време е да бъда отстранен“. Тези мисли и възгледи възникват в сърцата им, а когато общуват с другите, понякога се изплъзват забележки от рода на: „Всички вие продължавайте да вярвате искрено. Вашата вяра и изпълнението на дълга ви със сигурност ще бъдат благословени от бог. Аз съм безнадежден. Аз съм в края на пътя си. Колкото и да съм усърден и трудолюбив, няма полза. Ако бог не харесва някого, каквито и усилия да полага този човек, не са му от полза. Изпълнявам дълга си, като полагам усилия според способностите си. Ако усилията ми няма за какво да бъдат използвани, няма какво да се направи по въпроса. Може ли бог да принуди хората да правят нещо, което не е по силите им? Бог не може да принуди рибата да живее на сушата!“. Какво се има предвид с това? Подтекстът е: „Аз просто съм такъв. Без значение как бог се отнася с мен, това ще бъде моето отношение“. Кажете Ми, защо човек с такова отношение и намерение въпреки това иска да получи Божиите благословии? Може ли това състояние и това отношение, които е развил, да повлияят на другите? Те лесно могат да окажат негативно и неблагоприятно влияние и да доведат другите до негативност и слабост. Не е ли това подвеждане и нанасяне на вреда на другите? Хората с такава степен на негативност са дяволи, нали? Дяволите никога не обичат истината.

Някои хора не дават воля на негативността си в дълги разговори, а просто изричат няколко фрази: „Всички вие сте по-добри от мен, всички вие сте много благословени, а аз съм безнадежден. Колкото и да се опитвам, е безполезно. Нямам никаква надежда да получа Божиите благословии“. Макар че думите им са прости и изглеждат безпроблемни, те звучат така, сякаш се изследват, сякаш

се разнищват и сякаш приемат факти като собствените си лоши заложби и недостатъци, но в действителност те дават воля на някаква невидима негативност. Тези думи носят сарказъм и подигравка, както и съпротива, и разбира се, още повече носят недоволство от Бог, заедно с негативно и потиснато настроение. Тези негативни думи може да са малко, но това настроение, подобно на заразна болест, може да засегне другите. Макар че не казват изрично: „Не желая повече да изпълнявам дълга си, нямам надежда за спасение, а всички вие също сте в опасност“, те изпращат сигнал, който кара хората да считат, че ако този човек, въпреки усилията си, няма надежда за спасение, то вероятността да имат надежда онези, които не се стараят, е още по-малка. Като предават този сигнал, те казват на всички: „Надеждата е важна. Ако Бог не ти дава надежда, ако Бог не те благославя, тогава колкото и усилия да полагаш, всичко е напразно“. След като повечето хора приемат този сигнал, вярата им в Бог няма как да не отслабне дълбоко в тях, а предаността и искреността, които трябва да проявяват, когато изпълняват дълга си, силно намаляват. Макар да дават воля на тази негативност без ясното намерение да подведат хората или да ги привлекат на своя страна, това негативно настроение бързо засяга другите и ги кара да се чувстват в криза и да считат, че усилията им лесно отиват на вятъра. Това кара хората да живеят в рамките на своите чувства, да използват чувствата си, за да правят предположения за Бог, и да анализират и проучват внимателно отношението и искреността на Бог към хората въз основа на повърхностни признаци. Когато това негативно настроение се предаде на другите, те няма как да не се отдалечат от Бог, да не Го разберат погрешно и да се усъмнят в казаното от Бог, като вече не вярват в словата Му. В същото време те вече нямат искреност по отношение на дълга си, не желаят да плащат цена и не желаят да имат никаква преданост. Такова е въздействието на тези негативни забележки върху хората. Какво е последствието от това въздействие? След като чуят тези думи, хората не придобиват поучение, а още по-малко постигат себепознание, не откриват недостатъците си или не стават способни да практикуват истината и да изпълняват дълга си според принципите — те не придобиват нито един от тези положителни резултати. Това въздействие вместо това кара хората да стават все по-негативни, да мислят за отказване от стремежа към истината и повече да нямат решимост в дълга си. Защо са загубили вяра? (Те считат, че нямат надежда за спасение.) Точно така, ти си приел това послание и считаш, че нямаш надежда за спасение, затова не желаеш да полагаш усилия, за да изпълняваш дълга си. Това поведение показва, че не се стремиш искрено към истината, а винаги преценяваш дали Бог е доволен от теб, дали имаш надежда за спасение и дали Бог одобрява изпълнението на дълга ти въз основа на чувства, настроения и догадки. Когато хората преценяват тези неща въз основа на догадки, те нямат голяма мотивация да практикуват истината. Защо това е така? Могат ли хората да преценяват точно Бог, когато Го преценяват въз

основа на догадки? Могат ли хората да правят точно догадки за всяка Божия мисъл и идея? (Не.) Умовете на хората са пълни с измамност, сделки, философии за светските отношения, с логиката на Сатана и т.н. Какви са последствията от това, че хората правят догадки за Бог въз основа на тези неща? Това води до усъмняване в Бог, до отдалечаване от Бог и дори до пълна загуба на вяра в Бог. Когато човек напълно изгуби вяра в Бог, в сърцето му неминуемо ще се появи голяма въпросителна за това дали Бог съществува. В този момент времето му на вярващ в Бог ще приключи — той е напълно съсипан. Освен това правилно ли е хората да правят догадки за Бог? Това ли е отношението, което едно сътворено същество трябва да има към Създателя? Очевидно не. Хората не бива да правят догадки за Бог, нито да разсъждават за Божието мислене или за мислите Му за хората. Това само по себе си е погрешно. Хората са заели неправилна гледна точка и позиция.

Хората не бива да се отнасят към Бог с догадки, предположения, съмнение или подозрение, нито да Го преценяват въз основа на човешки мисли и възгледи, философии за светските отношения или академични знания. И така, как трябва да се отнасят хората към Бог? Първо, те трябва да вярват, че Бог е истината. Изискванията на Бог към хората, Неговите намерения към тях, любовта и омразата Му към хората, както и Неговите подредби, мисли и идеи за различните типове хора и т.н. не изискват твоите разсъждения. Тези въпроси имат ясни обяснения и ясни значения в Божиите слова. Ти трябва само да вярваш, да търсиш и след това да практикуваш според Божиите слова — толкова е просто. Бог не иска от теб да преценяваш въз основа на чувства какво възнамерява да направи с теб или как гледа на теб. И така, ти смяташ, че нямаш надежда за спасение — това чувство ли е, или е факт? Дали в Божиите слова се казва това? (Не.) Тогава какво казват Божиите слова? Бог казва на хората как да търсят истината за решения и да намерят пътя за практикуване на истината, когато се сблъскат с някакъв проблем или разкрият покварен нрав. Това потвърждава едно нещо: вярно е, че Бог иска да спаси хората и да преобрази техния покварен нрав. Бог не те мами и това не са празни приказки. Ти мислиш, че нямаш надежда за спасение, но това е само временно настроение, чувство, което се поражда в определена среда. Твоите чувства не представляват Божиите желания или намерения, а още по-малко Неговите мисли, но те не представляват и истината. Следователно, ако живееш според това чувство, ако правиш догадки за Бог въз основа на това чувство, като го използваш, за да замениш Божиите желания, тогава си в голяма грешка и си попаднал в капана на Сатана. Какво трябва да направи човек в тази ситуация? Да не разчита на чувствата. Някои хора казват: „Ако не бива да разчитаме на чувствата, на какво трябва да разчитаме?“. Да се осланяш на всяко твое нещо е безполезно. Човешките чувства не представляват истината. Кой знае как се е породило твоето чувство, откъде наистина е дошло — ако е породено от това, че

си бил подведен от Сатана, тогава това е проблемно. Във всеки случай, независимо как се е появило чувството, то не представлява истината. Колкото по-силни са чувствата и интуицията на човека, толкова повече той трябва да търси истината, да дойде пред Бог и да се самоанализира. Човешките чувства и фактите и истината са две различни неща. Могат ли чувствата да ти предоставят истината? Могат ли да те изведат на път за практикуване? Не могат. Само Божиите слова, само истината могат да те изведат на път на практикуване, да ти донесат обрат и да ти открият изход. Следователно това, което трябва да практикуваш, не е да търсиш собствените си чувства — твоите чувства не са важни. Това, което трябва да направиш, е да дойдеш пред Бог, за да потърсиш истината, да разбереш Божиите намерения чрез Неговите слова. Колкото повече разчиташ на чувствата, толкова повече се оказваш без път напред, толкова по-дълбоко изпадаш в негативност и толкова повече вярваш, че Бог е несправедлив, че не те е благословил. Обратното, ако загърбиш тези чувства, за да потърсиш истините принципи, за да видиш кои действия в процеса на изпълнение на дълга ти са нарушили истините принципи, кои действия са извършени според твоята воля и са напълно несвързани с истините принципи, тогава в процеса на търсене ще откриеш, че имаш твърде много собствена воля, твърде много фантазии. Само с прилагането на тази частица сериозност ще разкриеш много проблеми: „Аз съм твърде непокорен, твърде своенравен, твърде надменен! Не става въпрос за това, че нямам надежда за спасение. Чувствата ми са неточни. Въпросът е в това, че не приех на сериозно Божиите слова и че не практикувах според истините принципи. Винаги се оплаквам, че Бог не ме благославя, че не ме напътства и че е пристрастен, но всъщност не бях осъзнал, че съм нехаен, своенравен и безразсъден в изпълнението на дълга си — това е моята вина. Сега осъзнах, че Бог не проявява пристрастие. Когато хората не търсят истината или не идват пред Бог, Той вече е добър към тях с това, като не отменя пригодността им да изпълняват даден дълг. Бог вече е много снизходителен в това отношение. Въпреки това аз все още се чувствах изпълнен с огорчение, дори се съревновавах с Бог и спорех с Него. Преди си мислех, че съм доста добър, но сега виждам, че това изобщо не е така. Каквото и да правех, то не се основаваше на принципи. Това, че Бог не ме дисциплинира, беше Неговата благодат — Той призна малкия ми духовен ръст!“. Чрез такова търсене ще разбереш някои истини и ще можеш да поемеш инициативата да практикуваш активно според истините принципи. Малко по малко ще почувстваш, че имаш някои принципи в постъпките си и в изпълнението на дълга си. В този момент няма ли да се почувстваш много по-спокоен пред съвестта си? „Преди считах, че нямам никаква надежда за спасение, но защо сега това чувство, това осъзнаване, става все по-слабо? Как стана така, че това състояние се промени? Преди си мислех, че нямам никаква надежда. Не беше ли това само негативност, съпротива и борба срещу Бог? Бях твърде

непокорен!“. След като се покориш, несъзнателно в процеса на изпълнение на дълга си ще започнеш да разбираш някои принципи и вече няма да се сравняваш с другите. Ще се съсредоточиш само върху това как да избегнеш нехайството и как да изпълняваш дълга си според принципите. Вече няма да считаш несъзнателно, че не можеш да бъдеш спасен, и вече няма да си в капана на това негативно състояние. Ще изпълняваш дълга си според принципите и ще считаш, че връзката ти с Бог е станала нормална. Когато имаш това чувство, ще си помислиш: „Бог не ме е изоставил. Мога да почувствам Божието присъствие и мога да почувствам Божието напътствие и благословии, когато търся Бог, докато изпълнявам дълга си. Най-накрая почувствах, че Бог благославя другите, че благославя и мен и че Бог не проявява пристрастие. Изглежда, че все още имам надежда за спасение. Оказва се, че пътят, по който съм вървял преди, е бил погрешен. Винаги съм отбивал номера и съм извършвал безразсъдни простъпки при изпълнението на дълга си, и дори съм си мислел, че съм добре, щом живея в собствения си малък свят и се възхищавам на себе си. Сега виждам, че това е било голяма грешка! Да живея изцяло в състояние на шумно протестиране и съпротива срещу Бог — нищо чудно, че не получих Божието просветление. Как бих могъл да получа Божието просветление, ако не действам според принципите?“. Виждаш ли, това са два напълно различни начина на практикуване, два напълно различни начина на справяне със собствените идеи, които в крайна сметка водят до различни резултати.

При вярата си в Бог хората не могат да живеят според чувствата си. Чувствата на хората са просто мимолетни настроения — имат ли те нещо общо с техния изход? С фактите? (Не.) Когато хората се отдалечат от Бог, когато живеят в душевно състояние, в което разбират Бог погрешно или Му се съпротивляват, борят се и протестират шумно срещу Него, те изобщо не са под Божията грижа и закрила и вече нямат място за Бог в сърцата си. Когато хората са в подобно състояние, няма как да не живеят според собствените си чувства. Някоя незначителна мисъл може така да ги разтревожи, че да не могат да се хранят или да спят, нечия случайна забележка може да ги потопи в догадки и недоумение и дори един кошмар може да ги направи негативни и да ги накара да разбират Бог погрешно. След като се създаде такъв порочен кръг, хората решават, че всичко е свършено, че са загубили всякаква надежда за спасение, че Бог ги е изоставил и че Бог няма да ги спаси. Колкото повече мислят така и колкото повече изпитват подобни чувства, толкова повече потъват в негативизъм. Истинската причина, поради която хората се чувстват така, е, че не търсят истината и не практикуват според истините принципи. Когато нещо им се случи, хората не търсят истината, не практикуват истината и винаги вървят по своя път, като живеят сред собствената си дребнава хитрост. Те прекарват всеки ден в сравняване с другите и в съревнование с тях, завиждат на всеки, за когото смятат, че ги превъзхожда, и

го мразят, и се подиграват и се присмиват на всеки, когото смятат за по-низш от тях, живеят с нрава на Сатана, не постъпват според истините принципи и отказват да приемат съвета на когото и да е. В крайна сметка това ги кара да развиват всякакви заблуди, предположения и преценки и им причинява постоянно безпокойство. А не го ли заслужават? Такива горчиви плодове могат да бъдат добити само от тях самите и наистина си го заслужават. Каква е причината за всичко това? Причината е, че хората не търсят истината, прекалено са надменни и самоправедни, винаги действат според собствените си идеи, все се изтъкват и сравняват с другите, все се опитват да се отличат, винаги отправят неразумни искания към Бог и т.н. Всички тези неща карат хората постепенно да се отдалечават от Бог, да се съпротивляват срещу Него и да нарушават истината отново и отново. В крайна сметка те се потапят в мрак и негативност. А в такива моменти хората нямат истинско разбиране за собственото си непокорство и противопоставяне, а още по-невъзможно е да подходят към тези неща с правилно отношение. Вместо това те се оплакват от Бог, разбират Го погрешно и правят предположения за Него. Когато това се случи, хората най-накрая осъзнават, че покварата им е много дълбока и че са твърде проблемни, затова решават, че са от типа, който се противопоставя на Бог, и няма как да не се потопят в негативност. Те са неспособни да се измъкнат. Те вярват в следното: „Бог ме отритва, Бог не ме иска. Твърде съм непокорен и си го заслужавам. Определено Бог вече няма да ме спаси“. Те смятат, че това са все факти. Определят догадките в сърцата си като факти. Който и да разговаря с тях за истината, е безполезно, те не я приемат. Мислят си: „Каква е ползата да вярвам в Бог, щом няма да ме благослови и няма да ме спаси?“. Способни ли са хората още да вярват в Бог, когато пътят на вярата им е стигнал до този етап? Не. Защо вече не могат да продължат? Има един факт. Когато негативизмът на хората достигне определена степен, в която сърцата им са изпълнени със съпротива и оплаквания, а те искат веднъж завинаги да прекъснат връзката си с Бог, то това вече не е нещо толкова просто като това да не се боят от Бог, да не са покорни към Бог, да не обичат истината и да не приемат истината. А какво е вместо това? В сърцата си те активно избират да се откажат от вярата си в Бог. Смятат, че е срамно пасивно да чакат да бъдат отстранени, че е по-достойно сами да се откажат, и затова поемат инициативата сами да се лишат от шанса си и да сложат край на нещата. Те заклеймяват вярата в Бог като нещо лошо, заклеймяват истината, че е неспособна да промени хората, и заклеймяват Бог като неправеден и се оплакват, че не ги е спасил: „Толкова съм усърден, търпя много повече несгоди от другите и плащам много по-висока цена от всички останали, изпълнявам дълга си искрено, но въпреки това Бог не ме благослови. Сега ясно виждам, че Бог не ме харесва, че Бог не се отнася еднакво към хората“. Те имат наглостта да превърнат съмненията си за Бог в заклеймяването Му и в богохулство. Могат ли да продължат по пътя на вярата в Бог, когато този факт се

установи? Тъй като се бунтуват срещу Бог и Му се противопоставят, не приемат истината и изобщо не се самоанализират, те са съсипани. Не е ли неразумно някой да изостави Бог по собствена инициатива, а след това да се оплаква, че Бог не го благославя и не му показва милост? Всеки сам избира пътя си и сам върви по него, никой не може да го направи вместо него. Ти си този, който е избрал задънена улица, ти си този, който е изоставил Бог и който Го е отхвърлил. От началото до края Бог никога не е казвал, че не те иска, че се е отказал от теб или че отказва да те спаси. Ти си този, който е ограничил Бог въз основа на своите предположения. Ако вярваше истински в Бог и продължаваше да вярваш в Бог, дори ако Той не те искаше, и ако въпреки това би продължил да вярваш в Бог, да четеш словата Му, да приемаш истината и да изпълняваш дълга си нормално, дори Той да те мразеше, кой би могъл да те ограничи или да те спре? Нима всичко не зависи от твоя собствен избор и стремеж? На теб самия ти липсва вяра, но въпреки това се обръщаш, за да се оплакваш от Бог. Това е неразумно. Ти не поддържаш връзката си с Бог и настояваш да я унищожиш. Щом има разрив, може ли тя да бъде възстановена? Счупеното огледало трудно се възстановява, а дори да се възстанови, пукнатината ще остане. Сега, след като връзката се е разпаднала, тя никога не може да бъде възстановена в първоначалното си състояние. Така че, независимо от това с каква среда се сблъскват в хода на вярата си в Бог, хората трябва да се научат да се покоряват и да търсят истината — само тогава могат да останат непоколебими. Ако искаш да следваш Бог до края на пътя, от решаващо значение е да се стремиш към истината. Независимо дали при изпълнението на дълга си, или при изпълнението на каквото и да било друго, разбирането на истините принципи и тяхното практикуване и прилагане е от съществено значение, защото именно чрез процеса на разбиране на истината и практикуването в съответствие с истините принципи опознаваш Бог, разбираш Бог, възприемаш Бог и схващаш Божиите намерения, което ти позволява да станеш съответстващ на Него и да придобиеш възприемане и приемане на Неговата същност. Ако не прилагаш истините принципи на практика, а просто действаш или изпълняваш дълга си според собствената си воля, никога няма да влезеш в съприкосновение с истината. Какво означава никога да не влезеш в съприкосновение с истината? Това означава, че никога няма да влезеш в съприкосновение с Божието отношение към всичко, с Неговите изисквания или мисли. А още по-малко вероятно е да влезеш в съприкосновение с Божия нрав и с Божията същност, разкрити в Неговото дело. Ако не успееш да влезеш в съприкосновение с тези факти от Божието дело, твоето възприемане на Бог завинаги ще бъде ограничено до човешките фантазии и представи. То ще остане в сферата на фантазиите и представите и никога няма да е съобразено със същността и истинския нрав на Бог. По този начин няма да си способен да постигнеш истинско възприемане на Бог.

В процеса на изпълнение на дълга си хората често преживяват негативни и бунтовни състояния. Ако могат да потърсят истината и да използват истините принципи, за да се заемат с тези проблеми и да ги разрешат, негативните им емоции няма да се превърнат в оплаквания, съпротива, предизвикателно отношение, шумни протести или дори богохулство. Ако обаче се справят с тези неща, като разчитат единствено на собствената си дребнава хитрост, на човешко самовъздържане, на човешки усилия, на старание, на дисциплиниране на телата и на други подобни подходи, то рано или късно тези човешки фантазии, преценки и догадки ще се превърнат в оплаквания, предизвикателно отношение, съпротива, шумни протести и дори в богохулство. Когато хората попаднат в капана на такива негативни емоции, те са склонни да проявяват неподчинение, недоволство и оплаквания срещу Бог, наред с други подобни чувства или мисли. Когато с течение на времето тези мисли се натрупат у хората и те все още не търсят истината или не я използват, за да ги изкоренят, тяхното неподчинение, недоволство и оплакванията им ще се превърнат в предизвикателно отношение. Ще започнат да проявяват бунтовно поведение, като например да изпълняват дълга си нехайно или умишлено да смущават и саботират църковното дело, наред с други негативни модели на поведение, за да изразят своето неподчинение и недоволство и така да постигнат целта си открито да се съпротивляват на Бог. Някои хора разрушават и смущават изпълнението на дълга на други хора. Смисълът на техните действия е: „Ако аз не мога да изпълнявам дълга си или ако бог не ме благослови в дълга ми, ще се погрижа никой от вас да не може да изпълни дълга си добре!“, след което започват да причиняват смущения. Някои хора правят това чрез думи, а други използват някои действия. Какви неща биха могли да направят онези, които смущават другите хора с действията си? Например може умишлено да изтрият файлове от компютъра на някой друг, за да повлияят на резултатите от изпълнението на дълга му, или умишлено да смущават онлайн събиранията. Това са дяволи и сатани, които смущават хората. Хората не разбират: „Как може човек на тази възраст да върши такива гадости? В крайна сметка той не е тийнейджър, как може все още да прави такива номера?“. Всъщност хора на тридесет, четиридесет, петдесет или шестдесет години също могат да вършат такива неща. Тези различни модели на поведение са невъобразими. Това не са действия на хора със съвест и разум, а на дяволи и сатани. Когато такъв човек види, че другите не са засегнати и че целите му не са постигнати, той дава воля на негативността си и причинява смущения в присъствието на много хора или по време на събирания. Когато започне да излива недоволството си чрез действия, тогава ситуацията става трудно контролируема. Много е трудно той да бъде обуздан, а ако ситуацията продължи да се развива, може само да ескалира и да придобие още по-сериозно естество. Той не само причинява смущения с действията си, но прилага и различни средства и методи, като използва агресивен и осъдителен

език, за да смущава другите, докато изпълняват дълга си. Независимо дали постига целите си, след това се съпротивлява на Бог в сърцето си. Не чете Божиите слова, не учи химни и отказва да чете каквито и да било книги, свързани с Божиите слова или с истината. Какво прави вкъщи? Чете романи, гледа телевизионни сериали, заучава готварски техники, изучава гримиране и фризьорство… По време на събиранията не разговаря за разбирането си за Божиите слова, нито за това как да преодолее покварения си нрав и разкриванията на поквара. Когато другите разговарят, той умишлено превзема разговора, прекъсва говорещия и умишлено измества темата и т.н., като винаги казва неща, които злепоставят и смущават. Защо действа по този начин? Причината се крие в убеждението му, че няма надежда за спасение, което го кара да се предаде и да започне да действа безразсъдно. Гледа да намери няколко другари, преди да бъде премахнат или отлъчен от църквата — ако не може да бъде благословен, ще се погрижи и за другите да не е възможно. Защо мисли по този начин? Той вярва, че Богът, в когото вярва, не е като богът, който първоначално си е представял, че Той не обича хората толкова, колкото той си е представял, че не е и толкова праведен и със сигурност не е толкова искрено привързан към хората, колкото този човек си е представял. Бог обича другите, но не и него. Бог спасява другите, но не и него. Сега, когато не вижда никаква надежда за себе си и смята, че не може да бъде спасен, той се предава и започва да действа безразсъдно. Но това не е всичко. Той иска и другите да видят, че след като няма надежда за него, няма надежда и за тях, и е удовлетворен едва когато накара всички да се откажат от вярата си в Бог и да се оттеглят от своята вяра. Целта, поради която прави това, е следната: „Ако аз не мога да получа благословиите на небесното царство, по-добре не си и мечтайте да ги придобиете!“. Що за отрепка е този човек? Не е ли дявол? Той е дявол, запътил се към ада, който забранява и на другите да вярват в Бог и да навлязат в небесното царство. Той върви с бързи крачки право към задънена улица! Никой, който има малко съвест и донякъде богобоязливо сърце, не бива да постъпва по този начин. Ако наистина извърши голямо зло и бъде разкрит, и това го накара да счита, че за него вече няма надежда, той все пак ще трябва да се стреми да помогне на другите да успеят, като им позволи искрено да вярват в Бог и да не следват примера му. Той може да каже: „Аз съм твърде слаб, плътските ми желания са силни и съм твърде влюбен в света. Това е по моя собствена вина, заслужил съм си го! Вие продължавайте да бъдете искрено вярващи, не се влияйте от мен. По време на събиранията аз ще стоя на пост и ако полицията на големия червен змей влезе в селото, ще ви предупредя“. Всеки, който има частица човешка природа, би трябвало да направи поне толкова и не бива да смущава стремежа на другите към истината. Но онези, които нямат човешка природа, когато нещата не се случат според желанията им или когато виждат, че братята и сестрите ги гледат отвисоко и странят от тях, считат, че Бог ги е разкрил и

отстранил, и че нямат надежда за спасение. Когато таят такива идеи и мисли, те се предават и започват да действат безразсъдно, като дават воля на негативността си и безскрупулно смущават църковния живот. Що за хора вършат това? Не са ли дяволи? (Да, така е.) Трябва ли човек да проявява любезност към хора, които са дяволи? (Не.) И така, как трябва да се постъпва в този случай? Казваш му: „Идваш на събиранията, но не четеш Божиите слова, нито приемаш истината. Тогава за какво си тук? За да причиняваш смущения, нали така? Считаш, че нямаш надежда за спасение. Всъщност и ние не смятаме, че имаме голяма надежда, но се стараем. Вярваме, че Бог не е пристрастен, че заслужава доверие, че сърцето Му е искрено по отношение на спасяването на хората и че сърцето Му не се променя. Докато има частица надежда, няма да се откажем. Няма да бъдем постоянно негативни и няма да разбираме Бог погрешно като теб. Ти сънуваш, ако си мислиш, че можеш да ни смущаваш или да ни забавяш! Ако упорито настояваш, ако продължаваш да вярваш по този начин и ако продължаваш злонамерено да искаш да ни смущаваш, тогава не ни обвинявай, че сме груби с теб. От днес ти си премахнат. За теб вече няма място в църквата. А сега се омитай!“. По този начин не разрешавате ли проблема? Просто е, само няколко думи и той е изчистен. Толкова лесно е да се направи това! Защо да се справяте по този начин? Защото природата същност на такива хора не може да се промени, те няма да приемат истината. Мислят, че няма надежда за спасение. Бог не им е казал това, нито братята и сестрите, но въпреки това те вършат зло и причиняват смущения по този начин. Какво ще правят, ако един ден наистина бъдат отлъчени за това, че вършат зло и смущават делото на църквата, или ако Бог ги дисциплинира, защото не се стремят към истината? Може ли да станат врагове на Бог, може ли да потърсят отмъщение? Това е много вероятно! Добре е такива хора да бъдат разкрити, преди да успеят да извършат някакви злосторничества или да сторят голямо зло. Това е Божие дело. Бог ги е разкрил. Сега изчистването им е съвсем правилно. Другите хора все още не са понесли никакви загуби. Справянето по този начин е навременно и уместно. Всички придобиват проницателност и са се справили със злите хора. Ролята им на контрастиращи е изпълнена по задоволителен начин.

В общи линии това са различните състояния и проявления на хората, които дават воля на негативността. Когато желанието им да преследват статус, слава и придобивки не е изпълнено, когато Бог прави неща, които са в разрез с техните представи и фантазии, неща, които засягат техните интереси, те се оплитат в чувствата на неподчинение и недоволство. А когато изпитват тези чувства, умът им започва да ражда оправдания, претекст, доводи, защити и други мисли с оплаквания. В този момент те не възхваляват Бог и не Му се покоряват, а още по-малко търсят истината, за да опознаят себе си. Вместо това те се борят срещу Бог, като използват своите представи, фантазии, мисли и възгледи или прибързаност. И как се борят срещу Бог? Разпространяват своите чувства на неподчинение и

недоволство, като използват това, за да изяснят на Бог своите мисли и възгледи, като се опитват да накарат Бог да действа според волята и изискванията им, за да удовлетвори желанията им. Едва тогава чувствата им се уталожват. По-конкретно Бог изразява много истини, за да съди и наказва хората, да пречиства покварения им нрав, да ги спасява от влиянието на Сатана и кой знае колко мечти на хората за това да бъдат благословени са били порязани от тези истини, като разбиват на пух и прах фантазията им да бъдат грабнати в небесното царство, на която са се надявали ден и нощ. Те искат да направят всичко по силите си, за да променят нещата, но са безсилни, могат единствено да се потопят в бедата с негативизъм и негодувание. Не се подчиняват на нищо от това, което Бог е подредил, защото това, което Той прави, е в противоречие с техните представи, интереси и мислене. По-конкретно, когато църквата извършва делото на пречистването и отстранява много хора, тези хора си мислят, че Бог не ги спасява, че ги е отритнал, че към тях се отнасят несправедливо, и затова ще се обединяват, за да предизвикат Бог, ще отричат, че Бог е истината, ще отричат идентичността и същността на Бог и ще отричат праведния Му нрав. Разбира се, те ще отричат и факта на Божието върховенство над всички неща. И с какви средства отричат всичко това? Чрез предизвикване и съпротива. Подтекстът е: „Това, което бог върши, е в противоречие с моите представи и затова не се покорявам, не вярвам, че ти си истината. Ще протестирам шумно срещу теб и ще разпространявам тези неща в църквата и сред хората! Ще казвам каквото ми е угодно и не ме интересува какви ще са последствията. Имам свобода на словото; ти не можеш да ме накараш да млъкна — ще казвам каквото искам. Какво можеш да направиш?“. Когато тези хора настояват да изразят своите погрешни мисли и възгледи, говорят ли за собственото си разбиране? Дали общуват за истината? Категорично не. Те разпространяват негативизъм, дават израз на ереси и заблуди. Не се опитват да опознаят собствената си поквара или да я разобличат, нито разобличават нещата, които са извършили и които са в разрез с истината, нито грешките, които са допуснали. Вместо това те правят всичко възможно да оправдаят и да защитят грешките си, за да докажат, че са прави, а в същото време правят нелепо заключение и изразяват негативни и изопачени възгледи, както и изкривени доводи и ереси. Въздействието върху Божиите избраници в църквата е това, че те са подвеждани и смущавани, а това дори може да потопи някои хора в състояние на негативност и объркване. Всичко това са вредните въздействия и смущенията, причинявани от хората, които дават воля на негативността. Затова онези, които дават воля на негативността си, трябва да бъдат ограничавани, заедно с речта и поведението им — не бива да се проявява снизходителност към тях или да бъдат допускани. Църквата трябва да разполага с подходящи методи и принципи за справяне с тези хора. От една страна, братята и сестрите трябва да разпознават тези хора и техните негативни забележки. От друга страна, когато Божиите

избраници имат проницателност, църквата трябва незабавно да премахне или да отлъчи тези хора според истините принципи, за да предотврати повлияването и смущаването на повече хора. С това приключваме нашето общение за различните аспекти на даването воля на негативността.

В. Принципите и пътищата за преодоляване на негативността

Хората притежават сатанинска природа. Когато живеят със сатанински нрав, е трудно да се избегнат негативните състояния. Особено когато човек не разбира истината, негативността се превръща в обичайно явление. Всеки има моменти на негативност — някои по-често, други по-рядко, някои за по-дълги периоди, а други за по-кратки. Духовният ръст на хората е различен, както и техните състояния на негативност. Хората с по-голям духовен ръст стават донякъде негативни само когато се сблъскат с изпитания, докато тези с по-малък духовен ръст, които все още не разбират истината, са неспособни да разпознаят кога другите разпространяват някакви представи или говорят абсурди. Те може да бъдат смущавани, повлиявани и да станат негативни. Всеки възникнал проблем може да доведе до тяхната негативност, дори банални въпроси, които не си струва да бъдат споменавани. Как трябва да се разреши този проблем с честата негативност? Ако човек не знае как да търси истината, не знае как да яде и да пие Божиите слова или да се моли на Бог, тогава това става много проблемно. Той може да разчита само на подкрепата и помощта на братята и сестрите. Ако никой не е способен да му помогне или ако не приема помощ, той може да остане толкова негативен, че да не може да се възстанови, и дори да спре да вярва. Вижте, много е опасно човек винаги да има представи и лесно да става негативен. Колкото и да се разговаря за истината с такива хора, те не я приемат, като винаги настояват, че собствените им представи и фантазии са правилни. Това са изключително неприятни хора. Колкото и да си негативен, трябва да разбереш в сърцето си, че наличието на представи не означава, че те са съобразени с истината. Това означава, че има проблем с възприемането ти. Ако имаш някакъв разум, не бива да разпространяваш тези представи. Това е най-малкото, което хората трябва да спазват. Ако имаш поне малко богобоязливо сърце и можеш да признаеш, че си последовател на Бог, трябва да потърсиш истината, за да преобърнеш представите си, да се покориш на истината и да избягваш да причиняваш прекъсвания и смущения. Ако не можеш да направиш това и настояваш да разпространяваш представи, тогава ти си загубил разума си. Ти си психически ненормален, обладан си от демони и не можеш да се контролираш. Подвластен на демони, ти изричаш и разпространяваш тези представи независимо от всичко — няма отърване от това, то е дело на злите духове. Ако имаш някаква съвест и разум, би трябвало да си способен да направиш следното: да не разпространяваш представи и да не смущаваш братята и сестрите. Дори да станеш негативен, не бива да правиш неща, които вредят на

братята и сестрите. Просто трябва да изпълняваш добре дълга си, да вършиш това, което си длъжен да вършиш правилно, и да гарантираш, че си неукорим — това е минималният критерий, спрямо който трябва да постъпваш. Дори ако понякога си негативен, но не си направил нищо, с което да преминеш границите, Бог няма да се занимава с твоята негативност. Щом имаш съвест и разум, щом си способен да се молиш на Бог и да се уповаваш на Него, както и да търсиш истината, в крайна сметка ще разбереш истината и ще направиш обрат. Ако се сблъскаш със значими събития, като например да бъдеш освободен и отстранен за това, че не си свършил истинска работа като водач, ако считаш, че за теб няма надежда за спасение и станеш негативен — прекалено негативен до степен, че да не можеш да се възстановиш, ако се чувстваш сякаш си заклеймен и прокълнат, и развиеш погрешни разбирания за Бог и оплаквания срещу Него — какво трябва да направиш? Много лесно можеш да се справиш с това: намери хора, които разбират истината, с които да разговаряш и да търсиш, и говори открито със сърцето си пред тях. И което е по-важно, ела пред Бог, за да се молиш истински за твоята негативност и слабост, както и за някои от нещата, които не разбираш и не можеш да преодолееш, едно по едно — разговаряй с Бог, не крий нищо. Ако има неописуеми неща, които не можеш да изразиш пред другите, още по-наложително е да дойдеш пред Бог да се молиш. Някои хора питат: „Да се говори с Бог за това не води ли до заклеймяване?“. Вече не си ли направил много неща, които се противопоставят на Бог и заслужават Неговото заклеймяване? Защо да се тревожиш за това допълнително нещо? Мислиш ли, че ако не говориш за него, Бог няма да узнае за него? Бог знае всичко, за което мислиш. Трябва открито да разговаряш с Бог, да излееш сърцето си, да Му представиш вярно проблемите и състоянията си. Твоята слабост, твоето непокорство и дори оплакванията ти могат да бъдат изразени пред Бог. Дори ако искаш да излееш душата си, няма проблем — Бог няма да заклейми това. Защо Бог не заклеймява това? Бог познава човешкия духовен ръст. Дори да не говориш с Него, Той въпреки това познава твоя духовен ръст. Като говориш с Бог, от една страна, това е твоята възможност да се разкриеш и да бъдеш откровен с Бог. От друга страна, това показва и отношението ти на покорство пред Бог. Най-малкото, ти позволяваш на Бог да види, че сърцето ти не е затворено за Него, че ти просто си слаб, че нямаш достатъчно духовен ръст, за да преодолееш този проблем, това е всичко. Ти не възнамеряваш да Го предизвикваш, отношението ти е на покорство. Просто твоят духовен ръст е твърде малък и ти не можеш да понесеш този проблем. Когато напълно отвориш сърцето си за Бог и си способен да споделиш с Него най-съкровените си мисли, макар че е възможно това, което казваш, да съдържа слабост и оплаквания — и по-специално много негативни неща — има едно нещо, което е правилно в този случай: да признаеш, че притежаваш покварен нрав, да признаеш, че си сътворено същество, да не отричаш идентичността на Бог като Създател, нито да отричаш,

че връзката между теб и Бог е връзка между сътворено същество и Създателя. Поверяваш на Бог нещата, които ти е най-трудно да преодолееш, нещата, които те правят най-слаб, и изразяваш пред Бог всичките си най-съкровени чувства — това показва твоето отношение. Някои хора казват: „Веднъж се помолих на Бог, но това не доведе до преодоляване на негативността ми. Все още не мога да я преодолея“. Това няма значение, просто трябва сериозно да потърсиш истината. Независимо доколко я разбираш, Бог постепенно ще те укрепи и вече няма да си толкова слаб, както в началото. Колкото и слабост и негативност да имаш или колкото и оплаквания и негативни емоции да имаш, говори с Бог. Не се отнасяй към Бог като към външен човек. От всеки друг можеш да криеш неща, но не крий нищо от Бог, защото Бог е единствената ти опора и единственото ти спасение. Тези проблеми може да бъдат разрешени само като дойдеш пред Бог. Да се разчита на хората е безполезно. И така, когато се сблъскат с негативност и слабост, най-умни са онези, които идват пред Бог и се уповават на Него. Само глупавите и упорити хора, когато се сблъскат със значими и критични събития и е необходимо да излеят сърцата си пред Бог, се отдалечават от Бог и Го избягват още повече, и кроят планове в собствените си умове. И какъв е резултатът от всички тези кроежи? Тяхната негативност и оплакванията им се превръщат в предизвикателно отношение, а предизвикателното отношение — в съпротива и шумни протести срещу Бог. Тези хора стават напълно непримирими с Бог и връзката им с Бог е напълно разрушена. Въпреки това, когато се сблъскаш с подобна негативност и слабост, ако все пак можеш да избереш да дойдеш пред Бог, за да търсиш истината, и ако избереш да се покориш на устроеното и подреденото от Бог, ако възприемеш истински покорно отношение, тогава, като види, че ти все още искрено искаш да Му се покориш, дори когато си негативен и слаб, Бог ще знае как да те напътства и ще те изведе от негативността и слабостта ти. След като преминеш през тези преживявания, ще развиеш истинска вяра в Бог. Ще почувстваш, че независимо от трудностите, с които се сблъскваш, щом търсиш Бог и Го чакаш, Той ще подреди изход за теб, без ти да узнаеш, и ще ти позволи да видиш, че без дори да си осъзнал, ситуациите са се променили така, че ти вече не си слаб, а си силен, и вярата ти в Бог се е увеличила. Когато премислиш тези събития, ще почувстваш колко детинска е била слабостта ти в онзи момент. Всъщност хората се държат точно толкова детински и без Божията подкрепа никога не биха надмогнали своята детинщина и невежество. Само ако човек постепенно приеме и се покори на Божието върховенство в процеса на преживяване на тези неща, като се изправя положително и активно пред тези факти, търси принципите, търси Божиите намерения, вече не избягва Бог и не се отдалечава от Него, нито е непокорен към Бог, а става все по-покорен, все по-малко бунтовен, все по-близо до Бог и все по-способен да се покорява на Бог — само чрез такова преживяване животът на човек постепенно расте и съзрява и израства напълно до духовния ръст на възрастен.

Как човек трябва да се отнася към негативните състояния и да ги преодолява? Човек не бива да се страхува от негативността. Важното е да има разум. Не е ли лесно човек да постъпва глупаво, когато е постоянно негативен? Когато човек е негативен, той или само се оплаква, или се отказва от себе си и говори и действа без никакъв разум — не се ли отразява това на изпълнението на дълга му? Ако човек може да се поддаде на отчаяние и да се отпусне в негативност, това не е ли предателство към Бог? Тежката негативност е като да имаш психично заболяване, донякъде прилича на това да си обладан от демони. Това означава да ти липсва разум. Да не се търси истината за решения е наистина опасно. Когато хората са негативни, ако напълно им липсва богобоязливо сърце, те лесно ще загубят разума си. Ще тръгнат да разпространяват своята негативност, недоволство и представи. Това е умишлено противопоставяне на Бог и твърде лесно може да прекъсне и смути църковното дело — последствие, което е твърде ужасно да се обмисля, и много е възможно да бъдат отритнати от Бог. Ако обаче човек в своята негативност е способен да търси истината, да поддържа богобоязливо сърце, да не говори негативно, нито да разпространява собствената си негативност и собствените си представи, да поддържа вярата си в Бог и покорното си отношение към Него, такъв човек може лесно да се измъкне от негативността. Всеки има моменти на негативност. Те просто се различават по интензивност, продължителност и причини. Някои хора по принцип не са негативни, но стават такива, когато се сблъскат с провал или неуспех в нещо. Други може да станат негативни по банални въпроси, дори и да е просто нещо, което някой казва и това наранява гордостта им. А някои стават негативни при леко неблагоприятни обстоятелства. Дали такива хора разбират как да живеят? Имат ли прозрение? Притежават ли широтата на ума и великодушието на нормален човек? Не. Независимо от обстоятелствата, щом човек живее в рамките на своя покварен нрав, той често ще изпада в някои негативни състояния. Разбира се, ако човек разбира истината и може да прозре нещата, негативните му състояния ще стават все по-редки, а негативността му постепенно ще изчезва с нарастването на духовния му ръст, докато накрая изчезне напълно. Онези, които не обичат истината, които изобщо не приемат истината, ще имат все по-голям брой негативни емоции, негативни състояния и негативни мисли и отношение, и колкото повече се натрупват, толкова по-сериозни ще стават, и щом тези неща ги залеят, няма да са способни да се възстановят, което е много опасно. Ето защо незабавното преодоляване на негативността е от решаващо значение. За да преодолее негативността, човек трябва активно да търси истината. Четенето на Божиите слова и разсъждаването върху тях, като същевременно се поддържа състояние на покой в Негово присъствие, ще доведат до придобиване на просветление и озарение, което ще позволи на човека да разбере истината и да прозре същността на негативността и по този начин ще разреши проблема с негативността. Ако все още се вкопчваш в собствените си

представи и причини, значи си изключително глупав и ще умреш от глупостта и невежеството си. Независимо от това, преодоляването на негативността трябва да бъде активно, а не пасивно. Някои хора смятат, че когато се появи негативност, трябва просто да не ѝ обръщат внимание. Когато отново се почувстват щастливи, негативността им естествено ще се е превърнала в радост. Това е фантазия. Без да се търси или приема истината, негативността няма да си отиде от само себе си. Дори да я забравиш и да не чувстваш нищо в сърцето си, това не означава, че първопричината за твоята негативност е преодоляна. Щом се появят подходящите обстоятелства, тя ще се разпали отново, което е често срещано явление. Ако човек е умен и има разум, трябва незабавно да потърси истината, когато възникне негативност, и да използва метода на приемане на истината, за да я преодолее, и така да разреши проблема с негативността в нейните корени. Всички, които често са негативни, са такива, защото не могат да приемат истината. Ако не приемеш истината, негативността ще се вкопчи в теб като дявол, ще те направи вечно негативен, ще те накара да развиеш чувства на неподчинение, недоволство и оплаквания по отношение на Бог, докато не започнеш да се съпротивляваш, да се бориш и да протестираш шумно срещу Бог — тогава ще си стигнал края и грозното ти лице ще бъде разобличено. Хората започват да те разобличават, да те разнищват и да те окачествяват и едва тогава, когато си изправен пред мрачната реалност, сълзите ти започват да текат. В този момент се сриваш и започваш да се биеш в гърдите от отчаяние — само чакаш да приемеш Божието наказание! Негативността не само отслабва хората, но и ги кара да се оплакват от Бог, да съдят Бог, да отричат Бог и дори пряко да се борят с Бог и да протестират шумно срещу Него. Затова, ако човек се забави да преодолее негативността си, щом разкрие богохулни думи и накърни Божия нрав, последствията са много тежки. Ако изпаднеш в негативност и таиш оплаквания заради едно събитие, фраза, мисъл или възглед, това показва, че разбирането ти по въпроса е изопачено и имаш представи и фантазии за него. Възгледите ти по този въпрос със сигурност не са съобразени с истината. В този момент трябва да потърсиш истината и да се изправиш пред нея по правилния начин, като се стремиш бързо да коригираш тези погрешни представи и идеи, колкото е възможно по-рано, като не позволиш да бъдеш обвързан и подведен от тези представи в състояние на неподчинение, недоволство и оплаквания по отношение на Бог. Своевременното преодоляване на негативността е от решаващо значение и пълното ѝ изкореняване също е много важно. Разбира се, най-добрият начин за преодоляване на негативността е да се търси истината, да се четат повече Божиите слова и да се идва пред Бог, за да се търси Неговото просветление. Понякога може временно да си неспособен да направиш обрат в мислите и възгледите си, но поне трябва да си наясно, че грешиш и че тези твои мисли са изопачени. По този начин минималният резултат ще бъде, че тези погрешни мисли и възгледи няма да повлияят на предаността ти

при изпълнението на твоя дълг, няма да повлияят на връзката ти с Бог и няма да повлияят на идването ти пред Бог, за да откриеш сърцето си и да се молиш — най-малкото това е резултатът, който трябва да се постигне. Когато си погълнат от негативност и си непокорен, недоволен и таиш оплаквания към Бог, но не искаш да търсиш истината за преодоляването ѝ, мислиш, че връзката ти с Бог е нормална, но всъщност сърцето ти е далече от Бог и ти вече не желаеш да четеш Неговите слова или да се молиш, проблемът не е ли станал сериозен? Ти казваш: „Независимо колко съм негативен, изпълнението на дълга ми не е възпрепятствано и не съм изоставил работата си. Аз съм предан!“. Валидни ли са тези думи? Ако често си негативен, това не е въпрос на покварен нрав. Има по-сериозни проблеми: имаш представи за Бог, разбираш Го погрешно и си издигнал прегради между себе си и Бог. Ако не търсиш истината, за да разрешиш тези проблеми, това е много опасно. Как човек може да е сигурен, че изпълнява предано дълга си до самия край и без нехайство, ако често е негативен? Може ли негативността просто така да си отиде или да изчезне от само себе си, ако не бъде преодоляна? Ако човек не търси своевременно истината за решение, негативността ще продължи да се развива и само ще се влошава. Последствията, които причинява, ще стават още по-пагубни. Те категорично няма да се развият в положителна посока, а само ще затъват в неблагоприятна посока. Затова, когато възникне негативност, трябва бързо да потърсите истината за да я преодолеете. Само това ви гарантира, че сте способни да изпълнявате добре дълга си. Преодоляването на негативността е от решаващо значение и не може да се отлага!

26 юни 2021 г.

ОТГОВОРНОСТИТЕ НА ВОДАЧИТЕ И РАБОТНИЦИТЕ (18)

Дванадесета точка: своевременно и точно идентифицирайте различните хора, събития и неща, които прекъсват и смущават Божието дело и нормалния ред в църквата; спрете ги и ги ограничете, и преобърнете нещата; освен това разговаряйте за истината, така че Божиите избраници да развият проницателност чрез такива неща и да се учат от тях (шеста част)

Различните хора, събития и неща, които прекъсват и смущават църковния живот

X. Разпространяване на безпочвени слухове

На последното събиране разговаряхме за дванадесетата отговорност на водачите и работниците: „Своевременно и точно идентифицирайте различните хора, събития и неща, които прекъсват и смущават Божието дело и нормалния ред в църквата; спрете ги и ги ограничете, и преобърнете нещата; освен това разговаряйте за истината, така че Божиите избраници да развият проницателност чрез такива неща и да се учат от тях“. Общението за различните хора, събития и неща, които прекъсват и смущават Божието дело и нормалния ред в църквата, които се появяват в църковния живот, разделихме на единадесет въпроса. Прочетете ги отново. (Първо, често отклоняване от темата, когато се разговаря за истината. Второ, изричане на думи и доктрини, за да се подведат хората и да се спечели тяхното голямо уважение. Трето, бръщолевене за домашни въпроси, създаване на лични връзки и уреждане на лични дела. Четвърто, сформиране на клики. Пето, съревноваване за статус. Шесто, поддържане на непристойни взаимоотношения. Седмо, впускане във взаимни нападки и словесни престрелки. Осмо, разпространяване на представи. Девето, даване воля на негативността. Десето, разпространяване на безпочвени слухове. И единадесето, манипулиране и прекъсване на изборите.) Миналия път разговаряхме по деветия въпрос. Днес ще разговаряме по десетия въпрос — разпространяването на безпочвени слухове.

A. Проявленията на разпространяването на безпочвени слухове

В църквата е имало случаи на разпространяване на безпочвени слухове. Някои хора не обичат истината и не се съсредоточават върху практикуването на истината при изпълнението на дълга си. Независимо дали по въпроси, свързани с истините принципи, или в личните си стремежи, те не се съсредоточават върху търсенето на истината — тези акценти нямат място в сърцата им. В своята вяра в Бог те просто обичат да се интересуват от клюки и лична информация, както и да събират странни и необичайни истории. Разбира се, това, към което проявяват още по-голям

ентусиазъм, е да надзъртат по въпроси, свързани с Бог и Божието дело, както и по въпроси, отнасящи се до Божия дом и до водачите и работниците на църквата. Същевременно те обичат необосновано да разпространяват клюки, като разнасят неща, които са чули или са си въобразили и които изобщо не са верни. Такива хора не обичат да четат Божиите слова, рядко се молят, а по време на събиранията рядко разговарят за истината и рядко говорят за собственото си състояние, за личните си стремежи и навлизане или за разбирането си за Божието дело и т.н. Разбира се, те не се интересуват от онези, които разговарят за истината или за свидетелството си за преживяване, нито се интересуват от тези въпроси. Но щом чуят някой да говори за това до какъв етап е стигнало Божието дело или щом в Божиите слова видят съдържание за бедствия, за крайната цел на хората, за това как Бог променя формата Си и т.н., очите им изведнъж светват и те стават особено съсредоточени. Щом прочетат или чуят тези слова, интересът им веднага се разпалва. Ако се съди по проявленията на тези хора, става ясно, че те не вярват в Бог, за да се стремят към истината, нито за да изпълняват дълга си и да следват Бог, и със сигурност не за да се покоряват на Бог и да Му се покланят. Те идват в Божия дом и не влагат никаква мисъл в изпълнението на какъвто и да било дълг. Искат само да любопитстват и да събират някакви клюки или да разпространяват някакви слухове. Изпитват удоволствие от тези дейности и изобщо не се интересуват от свидетелствата за преживяване, от химните или от филмите от Божия дом. Те просто обичат да влизат в интернет, за да събират твърденията и оценките, които антихристките сили в религиозния свят дават за Божия дом, за делото на църквата и за въплътения Бог. Дори ако понякога гледат видеоклипове от Божия дом, това не е от вътрешен копнеж да търсят истината, за да разрешат собствените си проблеми. И така, какво гледат? Гледат коментарите под видеоклиповете и подбират това, което четат. Прескачат коментарите на братята и сестрите от църквата, но се интересуват особено много от коментарите на религиозния свят и невярващите. Дори специално гледат коментарите и твърденията на големия червен змей, като се опитват да открият някои неща от тях. Когато видят тази негативна пропаганда, твърдения и измислени слухове, те не търсят истината и не ги разпознават. Вместо това те дори може да приемат някои от тези негативни забележки и твърдения и да ги считат за факти. Колкото и положителни коментари да има, те не желаят да ги прочетат и не вярват, че са верни. Само негативните коментари или слухове привличат вниманието им и изострят апетита им. Всеки път, когато видят тези негативни коментари, те се чувстват много доволни и вътрешно успокоени. Особено ги интересуват напълно неверните слухове и осъждания, и дори нападките и клеветите срещу Бог, които се разпространяват в света, в религиозния свят или в интернет, и винаги ги изучават и събират усърдно. И обратното, изобщо не се интересуват от Божиите слова, от проповедите и общенията, от свидетелствата за преживяване на братята

и сестрите и от други подобни неща. Така че, когато другите четат Божиите слова, разговарят за истината и споделят свидетелства за преживяване по време на събиранията, те изпитват неприязън и намират тези неща за досадни и излишни. В сърцата си изпитват особена неприязън към общенията за истината и към разговорите за себепознанието. И така, какво искат да чуят? Те искат да чуят само странни и чудати неща, било то мистерии от духовния свят или слухове и клюки, разпространявани от религиозния свят — просто искат да слушат за тези неща. Сърцата им са изпълнени и заети с тези негативни неща и никой не може да им отнеме тези негативни неща или да ги лиши от тях. Защо е така? Защото те твърде много се интересуват от тях и ги обичат! Поради това, когато са сред братята и сестрите, особено по време на събирания, те обичат да говорят за някои необосновани клюки и дори да разпространяват някои негативни коментари за Божия дом и църквата, които намират в интернет. Тези хора се интересуват изключително много от тези слухове. Макар че са наясно, че разпространяването на тези неща не е от полза за другите, те не могат да се контролират и настояват да ги разпространяват. Дори ако трябва да търсят възможности да разпространяват тези слухове и негативна пропаганда, или ако трябва да прекарват време в събирането на такива неща, или да използват ума си, за да измислят такива неща, те все пак показват неуморен ентусиазъм за това. Ако в една църква църковните водачи са с малки заложби и не могат да вършат истинска работа или да разпознават хората, тогава, щом има хора, които разпространяват слухове и заблуди, църковният живот ще бъде смущаван и засегнат, а някои хора дори ще бъдат подведени и контролирани от тези хора. Защо много хора често може да бъдат смущавани и подвеждани от други хора? Една от причините е, че те не разбират истината и не могат да разпознаят слуховете, които клеветят Божия дом. Другата причина е, че някои братя и сестри, които вярват едва от кратко време, са с незрял духовен ръст, не разбират истината за виденията и са объркани по отношение на Божието въплъщение, за Божието дело на правосъдието в последните дни и за Божието намерение да спаси хората, не са способни да видят ясно тези неща и не са сигурни дали този етап на делото е Божието явяване и дело. Вследствие на това те нямат истинска вяра и дори не знаят докога ще са способни да следват Бог. Естествено, те също така много лесно се подвеждат, разколебават и контролират от онези, които разпространяват слухове.

Б. Същността на разпространяването на безпочвени слухове е да се действа като слуга на Сатана

Тези хора, които разпространяват безпочвени слухове, не само че не вярват в истината и в Божиите слова, но и не могат да разпознават правилното от погрешното. Те винаги се съмняват в положителните неща и лесно се оставят да бъдат убедени от слухове и дяволски думи. Тези хора твърдят, че вярват в Бог и

следват Бог, но въпреки това разпространяват слухове, които клеветят Бог и църквата, и разпространяват сред братята и сестрите различните слухове, които са събрали, дори безразсъдно и многократно ги разпространяват и разгласяват навсякъде. От това става ясно, че тези хора не обичат истината и вярват само на дяволските думи на невярващите. Строго погледнато, те изобщо не са Божии избраници и не са членове на Божия дом. Тогава какви са те? Ако трябва да сме точни, тези хора са неверници, те са слуги на Сатана. Някои хора казват: „Дали слугите на Сатана са шпиони, изпратени от ККП? Дали са агенти, проникнали в Божия дом?“. Не е задължително. Тези агенти и шпиони са лесни за разпознаване, но хората, които разпространяват слухове, на пръв поглед изглеждат като истински вярващи. Те обаче не се стремят към истината и често се изявяват като говорители на Сатана и разпространяват вместо него думи, с които клеветят и нападат Бог, и разпространяват измислени от него слухове за църквата и за Божия дом. Ако съдим по това, независимо кой ги е изпратил, тези хора не са ли слуги на Сатана? (Да, така е.) Независимо дали активно са събирали тези слухове или пасивно са ги чули, тези хора не мислят да търсят истината и да ги разпознават, а ги считат за факти. Те дори могат безскрупулно и невъздържано да ги разпространяват и разнасят сред хората, и то не само на едно място или по един повод. Целта на разпространяването на тези слухове е да накарат повече хора да разберат за тях, да направят слабите още по-слаби и да накарат онези, които са силни и вярват в Бог, да се съмняват в Него и в Неговото дело заради слуховете — целта е да накарат всички да не се интересуват от истината, от Божиите слова, от Божието дело и от това да бъдат спасени, а вместо това да ги накарат да се интересуват от различни слухове и негативна пропаганда, подобно на самите тях, така че след това, когато хората се съберат, да говорят за тези негативни неща. Нима нормалните хора и хората с човешка природа и разум биха вършили такива неща? Когато повечето хора чуят слухове или различна негативна пропаганда, дори да не знаят дали слуховете са верни или неверни, поради вярата си в Бог и частицата богобоязливо сърце, което имат, те ще дойдат пред Бог, за да се молят и да търсят истината. Дори да са повлияни от слуховете и да се чувстват малко слаби и съмняващи се, това няма да повлияе на изпълнението на дълга им или на следването им на Бог. Те дори ще се предупредят да внимават какво говорят и да избягват да правят неща, с които да се съпротивляват на Бог или да оскърбяват Бог. Този вид подход е нещо, което повечето братя и сестри могат да постигнат. Стига хората да имат малко човешка природа, частица истинска вяра и частица богобоязливо сърце, те могат да го постигнат. Тъй като хората вярват, че Бог съществува, те трябва да вярват, че всичко, което Бог върши, е правилно. Тъй като то се върши от Бог, хората не бива да дават никакви оценки за него. Трябва да са сигурни, че: „Независимо какво казват слуховете извън църквата, аз не мога да им вярвам и със сигурност не мога да ги разпространявам. Дори да се чувствам малко

слаб и разколебан в сърцето си, не трябва да отричам съществуването на Бог!“. Ако човек вярва в съществуването на Бог, той трябва да вярва, че всичко, което Бог върши, е правилно. Ако вярва в съществуването на Бог, той трябва да има сърце, което се плаши от Бог и се бои от Бог — това е абсолютно правилно. Тъй като има богобоязливо сърце, независимо какви слухове чува, той ще внимава какво говори, няма да стане разпространител на слухове, няма да се хване на хитростите на Сатана и няма да се поддава на неговите кроежи. Не е ли това нещо, което повечето хора могат лесно да постигнат? (Да, така е.) Ти притежаваш нормално мислене и разум, така че когато чуеш слухове, дали след това ще ги разпространиш или не, зависи изцяло от теб. Контролира ли те някой друг? (Не.) И така, след като чуят тези слухове, не трябва ли хората да са наясно как трябва да се справят с тях, как трябва да се отнасят към тях и как да практикуват, така че да са в съгласие с принципите, както и с човешката природа и с разума? Всеки би трябвало да има тази частица преценка и да разбира този метод и път за практикуване, без да е необходимо другите да го учат. Дори децата знаят, че не бива да разпространяват клюки и че това е неуважително, неетично е и всява раздори, и че човек не бива да бъде такъв. Това са мислите и поведението, които хората с нормален разум трябва да притежават. Има обаче един тип хора, които нямат такъв разум и в още по-голяма степен им липсва такава човешка природа. Това ги кара да искат да разпространяват слухове и негативна пропаганда сред близките си възможно най-скоро, след като са чули тези неща, така че всички заедно да ги анализират, преценяват и украсяват, а след това да разпространяват тези слухове сред по-широка аудитория. Те си мислят: „Не е ли страхотно? Не е ли вълнуващо това? Ако църковният живот беше изпълнен с това съдържание, колко богат щеше да бъде той! Хората щяха да получат толкова много знания!“. Какви са тези мисли и възгледи? Не са ли това мислите и възгледите на лош човек? Що за логика е това? Не е ли тя логиката на човек, който отчаяно се стреми към хаос? Не е ли вярно, че той не може да понася да вижда другите да се справят добре? В сърцето си дори се подиграва на братята и сестрите: „Вие, глупаци, навсякъде извън църквата се носят слухове. Негативните оценки, нападки и клевети срещу божия дом, особено срещу христос и божието дело, са навсякъде. В църквите на религиозния свят са окачени всякакви негативни пропагандни материали. Щом хората там чуят „Източна светкавица“, започват да сипят заклеймяващи думи и да се дистанцират. Всички ви критикуват и заклеймяват, но вие, глупаци, все още сте тук, вярвате в бог и се стремите към истината!“. Като вижда тези хора да следват Бог с такава твърда вяра, той се чувства неудобно, а също и много отвратен. По-специално, когато види, че нечие общение за истината показва истинско разбиране и промяна в нрава и че всички му се възхищават, той намразва този човек. Ако види, че някой се придържа към принципите, постига резултати и проявява преданост в изпълнението на дълга си в Божия дом, той се

ядосва и казва: „Защо не чуваш слуховете или пропагандата извън църквата? Защо си толкова глупав и искрен? Виж колко съм прозорлив — имам позиции и в двата лагера. Участвам в църковния живот на божия дом и не казвам, че не вярвам в бог, и ако не ми беше позволено да изпълнявам дълг, не бих се съгласил с това, но също така давам ухо на новините извън църквата. Продължавам да обръщам внимание на негативната пропаганда и на коментарите от религиозния свят, от невярващия свят и от интернет“. Той винаги има неправилен възглед. Като вижда братята и сестрите, които се стремят към истината и изпълняват дълга си, той се чувства вътрешно неудовлетворен. Винаги иска да подведе и да отмъкне един-двама от тези хора и дори постоянно иска да смущава някои от тях и да им влияе. Също така постоянно иска да „събуди“ някои хора, като разпространява слухове, така че те да повярват на слуховете и да се подведат. Кажете Ми, какъв точно е този тип човек? Уместно ли е да считаме такива хора за част от Божия дом и за братя и сестри? (Не.) Тогава какъв е най-подходящият начин да се отнасяме към тях? Най-уместно е да ги считаме за неверници, за слуги на Сатана. Това не е необосновано заклеймяване или несправедливост към тях. Това е факт.

Какво е отвратителното в тези хора, които разпространяват безпочвени слухове? Независимо от кой канал чуват негативната пропаганда, дори когато очевидно са наясно, че това са слухове и дяволски думи без никаква фактическа основа, те продължават да ги разпространяват сред другите с неуморен ентусиазъм. Какво е естеството на това разпространяване? Човек с богобоязливо сърце ще се чувства отвратен, когато чуе слухове. Особено когато става въпрос за думи, с които се напада и обижда Бог, той изобщо няма да ги спомене, за да не оскверни устата си, което доказва, че има богобоязливо сърце. Той казва: „Това, че другите съдят и клеветят Бог, и нападат и очернят църквата, си е тяхна работа. Аз не бива да участвам в техните грехове. Тяхното оклеветяване на Бог вече е възмутително бунтарство и ужасен грях — не мога да изрека тези думи със собствената си уста. Не трябва да казвам същите неща като тях. Категорично няма да го направя!“. Обаче онези, които са слуги на Сатана, могат да преразкажат дословно негативната пропаганда и слуховете, които са чули, и го правят многократно и без никакви опасения, дори ги разпространяват навсякъде. Тези хора имат ли и най-малка частица богобоязливо сърце? Боят ли се от Бог? Не, не се боят. На пръв поглед те също вярват в съществуването на Бог, но да вярваш не означава че признаваш, че Бог е Създателят, който господства над всички неща. Сатана също вярва, че има Бог в света, във вселената и сред всички неща, но как се отнася към Бог, когато Бог му говори? Как разговаря с Бог? Има ли богобоязливо сърце? Отнася ли се към Бог като към Бог? Не. Какъв метод използва, за да разговаря с Бог? Изпитва Го, мами Го и Му се подиграва, сякаш се шегува. Когато Бог попита: „Отде идеш?“, как отговори Сатана? („От шетане тук-тамѐ по земята и скитане нагоре-надолу по нея“ (Йов 1:7).) Това човешки думи ли

са? (Не.) И така, какво означават тези думи? Защо Сатана говори по този начин? Какъв вид отношение поражда такива думи? Не е ли това отношение на присмех? (Да.) Какво означава присмех? Това е да се подиграваш на някого, нали? „Няма да ти кажа откъде съм дошъл. Какво можеш да направиш по въпроса?“. Думите са изречени към теб, но нямат за цел да ти позволят да разбереш за какво всъщност става въпрос — говорещият отказва да ти каже това, а вместо това просто ти се присмива. Това е присмех. Това отношение показва ли отнасяне с Бог като с Бог в какъвто и да било смисъл? Има ли в него някакво чувство на уважение към Бог или боязън от Бог? Категорично не — това е лицето на Сатана. Онези, които разпространяват слухове, могат да ги разнасят небрежно сред братята и сестрите. Те знаят много добре, че тези слухове не отговарят на фактите, но въпреки това правят всичко възможно да ги разпространяват, като търсят всякакви възможности и поводи да го правят. Не е ли това поведението и подходът на Сатана? Ето как действа Сатана. Той признава съществуването на Бог и знае, че Бог господства над всички неща, но не изпитва ни най-малка боязън от Него. Това е лицето на Сатана, това е природата същност на Сатана. Някои братя или сестри може да кажат: „Въпреки че този човек не се стреми към истината, вярата му в Бог е искрена. Когато чу, че църквата ще го изолира или премахне, той толкова се разтревожи, че заплака и много се притесни. Дори му се появиха афти в устата! Той не желае да напусне Божия дом. Той вярва в съществуването на Бог. Затова, независимо какво прави, трябва да се отнасяме към него като към брат, да му даваме любов и да сме толерантни, и дори когато разпространява слухове, пак трябва да се отнасяме към него с любов, за да му помагаме и да го подкрепяме“. Правилни ли са тези думи? Истината ли са те? (Не.) Бог е изрекъл толкова много слова, а тези хора все още не им вярват. Но независимо колко слухове изричат дяволите и сатаните, тези хора вярват на всички тях и дори безскрупулно разпространяват тези слухове, за да нападат и клеветят Бог. Само заради това не заслужават да бъдат наричани братя или сестри. Правилно ли е това? (Да.) Тъй като те могат безскрупулно да разпространяват слухове, да клеветят Бог, да нападат Бог и да клеветят Божия дом и църквата, имаме основателна причина да ги считаме за слуги на Сатана, за сатани. Те са врагове на Бог и на всички Божии избраници. И така, как трябва да се отнасяме към нашите врагове? (Да ги отхвърлим.) Точно така, трябва да ги отхвърлим.

Някои хора не обичат истината. След като чуят слухове, макар че не ги разпространяват открито в църквата, те ги разпространяват задкулисно сред близките си. Някои хора, които не могат да разпознават, стават негативни и слаби, след като чуят тези слухове. Някои престават да посещават събиранията, а други се оттеглят от църквата — но разпространителят на слухове въпреки това не признава, че именно разпространението на слухове от негова страна е причинило това. Въпреки многократните увещания и общение, той продължава да прави това,

когато се сблъска с такива въпроси, въздържа се само от открито и нагло разпространяване на слухове по време на събиранията или на публични места от страх да не се разобличи, да не бъде отхвърлен от братята и сестрите или да не бъде премахнат от църквата, и вместо това предпочита тайно да разпространява някои слухове чрез изпращане на съобщения до други хора или чрез контактуване с хора. Тогава дали такива хора не са зли? Всъщност те са още по-коварни. Независимо колко тайно действат, мотивите им и естеството на действията им са същите като на слугите на Сатана. Целта на разпространяването на слухове е да се смути изпълнението на дълга на хората, те да станат негативни и слаби, да ги накарат да се отрекат от Бог, да се отдалечат от Бог и да изоставят дълга си. Някой някога казвал ли е: „Целта на това, че разпространявам слухове, не е да смущавам хората да изпълняват дълга си или да подкопавам инициативността им, а да им помогна да развият проницателност и да повишат имунитета си, така че когато чуят слухове, да бъдат имунизирани срещу тях, да не им вярват, да могат правилно да се стремят към истината и да могат спокойно да изпълняват дълга си“? Някой някога разпространявал ли е слухове с това намерение? (Не.) Убедително ли е това твърдение? Всъщност то не издържа. Щом могат да разпространяват слухове, особено онези, които нападат, клеветят и хулят Бог — като ги изричат небрежно всеки път, когато си отворят устата, и ги разпространяват навсякъде без никакви скрупули, — независимо колко слухове разпространяват, дали слуховете се разпространяват открито или задкулисно, и независимо от въздействието им върху хората, накратко казано, целта им при разпространяването на слухове не е да помогнат на хората да разберат истината и да развият проницателност, а да смущават и подвеждат хората, да ги карат да се съмняват и да се отдалечават от Бог — това, което правят, смущава и разрушава делото на църквата. От тази гледна точка, независимо от причината или контекста, в който се разпространяват слуховете, същността на хората, които разпространяват слухове, несъмнено е на слуги на Сатана. Всеки, който изрича слухове, които клеветят, нападат и хулят Бог, се съпротивлява на Бог и е негов враг. Вярно ли е това? (Да.) Макар че ти не си инициатор на слуховете, фактът, че можеш да ги разпространяваш, доказва, че вярваш, че слуховете са верни, или че вътре в теб си много склонен да им вярваш. „Само да бяха верни слуховете, нямаше да ми се налага да вярвам в бог, бог нямаше да е бог и фактът на въплъщението на бог нямаше да съществува. Той щеше да е просто човек и аз щях да мога свободно да съчинявам слухове за него, да го очерням, да го нападам и клеветя“. Не е ли това целта? Ако ти вярваш в Бог, но винаги искаш да говориш и да действаш своеволно, това не е ли желание да се противопоставиш на Бог? (Да, така е.) Някои хора казват: „Това бунтуване срещу Бог ли е? Това ли означава да нямаш вяра в Бог?“. Естеството му е много по-сериозно. Това е съпротивляване на Бог и противопоставяне на Бог. Само Божиите врагове се съпротивляват и противопоставят

на Бог по този начин. Покварeното човечество, поради това че има покварения нрав на Сатана, не разбира истината и няма познание за Бог, може да се бунтува срещу Бог. Сатана обаче прави нещо повече от това да се бунтува срещу Бог. Той предава Бог, съпротивлява се на Бог и се противопоставя на Бог. Това го прави враг на Бог. Взаимоотношението между Божиите врагове и Бог е взаимоотношение на противопоставяне. Какво означава противопоставяне? Означава да бъдеш непримирим. Независимо от ситуацията или средата, противопоставянето на Сатана на Бог не се променя с времето или географията. Същността на Сатана е да се противопоставя на Бог и това е неизменно. Сатана просто е враг на Бог. Съпротивата на Сатана срещу Бог и непримиримостта му към Него не трае ден или само няколко години, или десетилетия. Той започна да се противопоставя на Бог още от момента, в който Го предаде. И кога ще приключи това противопоставяне? Ще бъде ли някога Сатана трогнат и поправен от Бог? Ще намалее ли постепенно с времето противопоставянето му на Бог? Не. Той ще продължи да се противопоставя на Бог. Кога ще престане да съществува това противопоставяне? Когато Божието дело завърши, а Сатана приключи служенето си и вече е непотребен, и Бог го унищожи — тогава противопоставянето ще спре. А какво да кажем за онези, които са слуги на Сатана? Докато са в църквата, те ще продължават да се противопоставят на църквата, на Божия дом и на Бог. Някои хора казват: „Те вярват в Бог, понякога правят приношения, дават милостиня и дори приютяват братя и сестри. Как така се противопоставят на Бог? Те не Му се противопоставят, а дори вършат някои добри дела“. Правилни ли са тези думи? Може ли приютяването на братя и сестри и даването на малко пари на бедни братя и сестри да заличи противопоставянето им на Бог? Може ли това да докаже, че те съответстват на Бог? (Не.) И така, как възниква това противопоставяне? (То е определено от тяхната природа същност.) Точно така, тяхната природа същност е да се съпротивляват на Бог и да враждуват с Бог. Вие трябва да разпознавате такива хора въз основа на Божиите слова: вижте кой обича да събира от различни канали негативна пропаганда или слухове, които нападат и клеветят Божия дом и църквата, и кой се интересува от тези негативни неща и е готов да вярва на тези слухове и дяволски думи. Това ще ви позволи да видите истинските лица на тези неверници. Тези хора обикновено не четат Божиите слова, не са ентусиазирани, когато слушат братята и сестрите, които разговарят за истината, и са равнодушни към изпълнението на дълга си. Те винаги смятат вярата в Бог за безинтересна. Върху какво се съсредоточават, когато гледат видеоклипове и предавания на Божия дом? Когато виждат положителни коментари, оставени от религиозни хора, те се чувстват неудобно и ги прескачат. Но когато видят религиозни хора и невярващи, които застават на страната на големия червен змей, обиждат църквата, обиждат Божия дом и обиждат братята и сестрите с дяволските си думи, те се чувстват особено щастливи и развълнувани. Всеки път, когато чуят тези

негативни пропаганди и слухове, те се вълнуват така, сякаш са инжектирани с адреналин, не стъпват по земята от емоция и дори се събуждат радостно от сън. Не е ли това нечестиво? Наблюдавайте хората около себе си, за да видите кой принадлежи към този тип хора. Вижте дали имат нрав, който мрази истината и мрази Бог. Ако наистина забележите такъв човек, трябва да сте особено предпазливи и да го разпознаете. Наблюдавайте думите, действията и поведението му. Щом се убедите, че е зъл човек, че е слуга на Сатана, трябва да го отхвърлите и да не се отнасяте към него като към брат или сестра. Такива хора трябва да бъдат премахнати от църквата възможно най-бързо. Някои хора казват: „Защо трябва да премахваме тези хора? Ако в Божия дом има още един човек, това означава още един източник на сила за вършене на работа. Това, че има още един човек, го прави и малко по-вълнуващ. Тези хора вярват в Бог от много години и въпреки че не обичат и не практикуват истината, те вярват в съществуването на Бог още от детството си, вярват в Стареца на Небето. Те също така вярват, че на метър над тях има бог, а още повече вярват, че има разплата за доброто и злото. Те обикновено не се осмеляват да вършат очевидно лоши дела и са готови да помагат на другите. Просто имат това малко любимо занимание — обичат да разпространяват слухове и клюки. По-специално те разпространяват слухове от големия червен змей, които очернят Бог, повтарят тези неща, без дори да се замислят много за тях, вероятно защото са невежи и неосведомени“. На пръв поглед те не приличат на зли хора и не са прекъсвали или смущавали делото на църквата, но са особено активни в разпространяването на слухове и винаги искат да са първите, които да ги разпространят. Не трябва ли хората да бъдат бдителни за такива хора? Не са ли те слуги на Сатана? Същността на такива хора е съвсем очевидна! Те никога не се интересуват от Божиите слова или от истината и никога не търсят истините принципи, когато изпълняват дълга си. Във всичко, което правят, не проявяват усърдие, не влагат сърцето си и не желаят да понасят несгоди. Те просто действат нехайно и отбиват номера, като постоянно се шегуват. С речта и с действията си не оскърбяват никого и могат да се разбират с всички, изглеждат дружелюбни към другите — просто обичат да събират и разпространяват слухове. Въз основа на тези действия може ли да окачествим тези хора като слуги на Сатана? (Да.) Защо е възможно? Дали това не преекспонира нещата? (Не.) Те нямат никакъв интерес да се стремят към истината. Щом заслушат някоя проповед, те стават сънливи. Щом се разговаря за Божиите слова, те се чувстват отвратени и неспокойни, постоянно стават, за да пият вода или да отидат до тоалетната, винаги се чувстват вътрешно неспокойни — слушането на общение им се струва толкова невероятно трудно, колкото да се подложат на мъчение. Но щом чуят слуховете на Сатана или дяволските думи на невярващите, интересът им се разпалва, въодушевяват се и започват да разпространяват тези слухове и дяволски думи с голям ентусиазъм. Такива хора братя и сестри ли са? Не. Те изпитват неприязън

към истината и я презират до мозъка на костите си. Що се отнася до въпросите, свързани с Бог и Неговото дело, независимо дали става въпрос за Божията идентичност и същност, за Божия статус, за Божието достойнство или за плътта, в която Бог е въплътен, те ги презират в сърцата си. Те са напълно лишени от богобоязливо сърце. Затова винаги таят представи за Бог и Неговото дело. Могат лесно да повтарят всякакви сатанински слухове и дяволски думи и така постигат целта си да ги разпространяват, без да имат никакви угризения на съвестта. Що за отрепки са това? Дали са вярващи в Бог? (Не.) Това са действията на онези, които на думи признават Бог и твърдят, че Го следват, които вярват, че има Старец на Небето, които вярват, че има бог на метър над тях, и които вярват, че за доброто и злото има разплата. Това е тяхното отношение към Бог. Ако някой е обидил родителите им или е измислил слухове за тях зад гърба им, те несъмнено биха се сражавали до смърт. Когато обаче някой обижда Бог, напада Бог или клевети Бог, те не само че не се разстройват, но могат да го повтарят на шега и дори да го разпространяват навсякъде. Това ли трябва да прави един последовател на Бог? (Не.) И така, уместно ли е много хора да се отнасят към тези неверници като към братя и сестри? (Не.) Поради това, когато има подозрения, че такива хора са слуги на Сатана, останалите трябва да са нащрек. Водачите и работниците трябва своевременно да информират братята и сестрите да внимават с тези хора, така че всеки да може да ги разпознае. След като се потвърди, че са слуги на Сатана, дяволи, всички заедно трябва да ги отхвърлят и да ги изчистят от църквата. Това съобразено ли е с принципите? (Да.) Значи именно това трябва да се направи.

В. Как да се отнасяме към безпочвените слухове на правителството на ККП и на религиозния свят, които клеветят и нападат Бог

Китайското комунистическо правителство и религиозният свят са измислили много безпочвени слухове за Божия дом, лъжливо твърдят, че братята и сестрите принуждават хората да приемат евангелието, и т.н. Как се чувствате вие, след като чуете тези слухове? (Ядосани, възмутени.) Това са слухове за вас и вие изпитвате възмущение. До каква степен сте възмутени? Искате ли да намерите хората, които измислят слуховете, и да спорите с тях, дори да им дадете урок? (Да.) На пръв поглед тези слухове са насочени към църквата, но всъщност засягат всеки член на църквата, както и репутацията и почтеността на всеки неин член. След като ги чуете, вие сте възмутени и казвате: „Не сме извършили това! Ние проповядваме евангелието според истините принципи. Никога не принуждаваме онези, които не искат да вярват в Бог. Вярата е доброволна. Никога не принуждаваме никого, още по-малко нанасяме вреди или отмъщаваме на хората. Точно обратното, онези от нас, които проповядват евангелието, са жестоко бити от религиозни хора и докладвани от тях на полицията, предавани на големия червен змей, за да бъдат измъчвани. Толкова много от нас са хвърляни в затвора, а доста от тях дори са

задържани в частни затвори, създадени от религиозни хора. Ние сме онеправданите!“. След като чуете тези слухове, вие сте възмутени и винаги искате да спорите с тях. Реакцията ви е такава, защото тези слухове пряко нападат и очернят църквата и Божиите избраници. Как се чувствате, когато чуете слухове, които очернят и съдят Бог? Те не засягат личните ви интереси или почтеността и достойнството ви. Те са слухове, отнасящи се до Бог. Например, когато преди това вярваше в Исус, някои хора говореха, че Исус е роден от девица и че няма баща. Как се почувства, когато чу това? Искаше ли ти се да спориш с тях? „Ние вярваме в Бог!“. След това се замисли: „Мария е била девица, а Исус е роден от девица, заченат е от Светия Дух. Това е факт, но невярващите говорят за него грубо, а аз не харесвам да слушам това!“. Най-много да си имал такива чувства, но в сърцето си все пак си чувствал, че зачатието от Светия Дух силно противоречи на човешките представи. Не можеш да повярваш на това, защото вярваш в науката. Не вярваш от сърце във всемогъществото на Бог, нито вярваш, че всичко, което Бог казва и върши, е истината, и затова няма да се впуснеш да опровергаваш дяволските думи на неверниците. Тъй като не притежаваш истината и не разбираш истината, в най-добрия случай намираш слуховете, за които хората говорят, за неприятни за слушане и смяташ, че хората не бива да говорят така, защото тези слухове засягат твоята репутация. Мислиш си: „Невярващите са толкова отвратителни и противни! Те имат наглостта да използват всякакви мръсни думи. Те са истински неверници! Те са истински дяволи!“. Това е всичко и това е максимумът, който можеш да постигнеш. Защо се чувстваш провокиран и намираш невярващите за противни и отвратителни, след като ги чуеш да изричат такива слухове? Защото засягат репутацията ти. Тези слухове провокират твоето сърце и те карат да се чувстваш опозорен, затова предизвикват твоя гняв и ти се изправяш, за да кажеш няколко положителни думи в опровержение. Дали това опровержение застава изцяло на страната на Бог? Дали е в защита на Божието свидетелство? Не, то е изцяло в защита на собствената ти репутация и достойнство. Защо казвам това? Защото не си прозрял същността на проблема. Нещо повече, не разбираш Божиите намерения и не разбираш какво Бог изисква от теб. Това, което разбираш и чувстваш, не е съобразено с Божиите намерения. То е просто човешка прибързаност и човешко добро поведение. Човешкото добро поведение не представлява твоето свидетелстване за Бог. Ти не оставаш непоколебим в свидетелството си. Просто защитаваш репутацията и достойнството си, опровергаваш слуховете, за да облекчиш малко съвестта си — не заставаш на страната на Бог, за да говориш в Негова защита, нито използваш истината или фактите, за да опровергаеш слуховете и да свидетелстваш за Бог. Не се застъпваш за Бог и това, което казваш, със сигурност не е съобразено с истината. То е съобразено само с твоите плътски интереси — то е само за да накара сърцето ти да се чувства по-малко тъжно и за да не изпитваш срам, че вярваш в Господ Исус. Това е всичко. Затова, когато чуете, че

някой напада и заклеймява Бог, че очерня и съди Божията църква или че дори ви заклеймява, вие сте особено възмутени и искате да спорите и да се впускате в дебати с него, за да възстановите репутацията си и да изясните тези въпроси. Но означава ли това, че сте останали непоколебими в свидетелството си? Съвсем не е така. Без разбиране на истината няма свидетелство!

Когато чуете слухове, които се разпространяват във външния свят, които клеветят и нападат Бог, независимо дали нападат Бог на небето или въплътения Бог на земята, как се чувствате? Безразлични ли сте, или изпитвате известна болка? Дали сте неспособни да понесете това и не се примирявате с него, или сте безпомощни? Някои хора, след като чуят тези слухове, си мислят: „Бог е невинен. Бог не е извършил тези неща. Защо светът и религиозният свят Го нападат и клеветят по този начин? Трябва усърдно да отдаваме всичко и да изпълняваме дълга си, както и да защитаваме Божието име. Когато великото Божие дело бъде завършено, истината за всичко ще излезе наяве и всички народи по света ще видят, че въплътеният Бог, в Когото вярваме, е единственият истински Бог, че е Богът на небето, и че това изобщо не е погрешно!“. Други си мислят: „Бог е изразил толкова много истини и тези невярващи зли хора и дяволи знаят много добре, че Божиите слова са истината, но все пак клеветят и нападат Бог. Колко дълго трябва да страда Бог?“. Други пък казват: „Хората могат да говорят каквото си искат. Ние не им обръщаме внимание. Бог никога не е опровергавал слуховете, с които Го клеветят. Той не им отговаря. Какво тогава можем да направим ние, едни микроскопични човешки същества? Бог не е ли бил винаги погрешно разбиран, нападан, хулен и отхвърлян от човечеството по този начин? Бог изобщо не се оплаква и все още спасява хора. Оставете на времето да разкрие всичко. Бог сам ще свидетелства за Себе Си!“. Какъв е вашият възглед? Току-що споменах, че сте непреклонни, възмутени, непримирими към това, безпомощни — кое от тези чувства изпитвате? Кое чувство е най-правилното? Как трябва да се отнасяте към тези въпроси в съответствие с истините принципи? Как се чувствате, когато чуете тези слухове? (Възмутени.) Възмутени, а след това искате да напишете заклеймяване, за да негодувате срещу тези създатели на слухове, срещу тези религиозни измамници и зли хора на религията. Имате ли такива мисли? Няма да считате, че е достатъчно просто да стиснете юмруци в гнева си, нали? Чувствате ли подтик да направите нещо по въпроса? Или това е само празно възмущение? (Изпитваме още омраза и отхвърляне.) Възмущение, омраза, отхвърляне — това са емоции, които възникват от умствени дейности, без конкретни думи, модели на поведение или действия. Това са просто емоции и, разбира се, те представляват и определен вид отношение. (Освен че изпитваме възмущение, понякога пишем статии или създаваме програми, за да разясним фактите и да разобличим, че същността на техните действия е омраза към истината и към Бог, за да могат хората да видят истинските факти.) Ще го приемат ли онези хора, след като видят

истинските факти? Дори да приемат, че това, което казвате, е вярно, и след това да направят справедлив коментар, като кажат: „Вашата вяра е правилна. Продължавайте да вярвате, ние ви подкрепяме!“, а религиозните измамници да се почувстват засрамени и да кажат: „Съжаляваме, сгрешихме. Това, което казахме, не отговаряше на фактите. Оттук нататък вие вярвайте по вашия начин, а ние ще вярваме по нашия“, това ще ви накара ли да се почувствате спокойни? Това ли е единствената цел, към която се стремите? (Ние искаме също така да свидетелстваме за Бог, така че онези, които изследват истинския път и които жадуват за истината, да могат ясно да разпознаят правилното от погрешното и да приемат истинския път.) Това е единият път. Това е положителен начин на практикуване. Полезно ли е просто да се ядосвате и да мразите? Каква е причината за вашия гняв и омраза? Защо се ядосвате и мразите? (Бог се е въплътил, за да спаси хората, което е най-справедливото нещо, но те разпространяват слухове, за да съдят и очернят Бог. Много сме възмутени и считаме, че те наистина обръщат наопаки правилното и погрешното и говорят глупости.) Смятате ли, че отхвърлянето на Бог от страна на човечеството и света и отношението им към Бог са такива само в периода на това въплъщение на Бог? Отношението на човечеството и на света към Бог винаги е било едно и също от началото до края — хората винаги са заклеймявали, клеветили, нападали и богохулствали. Откакто Бог започна Своето дело до сега, отношението на човечеството към всичко, което Бог върши, и към въплътения Бог не се е променило. Не само след първото въплъщение на Бог човечеството започна да напада и хули Бог и да съчинява различни слухове за въплътения Бог — всичко това се случва, откакто Бог започна Своето дело и откакто човечеството за първи път осъществи контакт с Бог и с Неговото дело, и то продължава и досега. А онези, които следват Бог, винаги е трябвало да понасят очерняне, нападки, осъждания, хули, различни слухове и други неща от режимите на Сатана и от религиозните сили на антихристите срещу Бог и църквата. Трябва ли последователите на Бог да понасят тези неща? Някои казват: „Толкова сме отвратени от тези слухове, защото те напълно изопачават фактите и обръщат наопаки правилното и погрешното. Чувстваме се вбесени, щом ги чуем, и дълбоко в сърцата си мразим онези, които измислят и разпространяват слухове. Независимо дали тези слухове идват от религиозния свят, или от дяволското правителство на ККП, ние имаме само едно отношение към тях — на омраза и гняв, след което искаме да ги опровергаем и да изясним всичко“. Някои дори казват: „Искаме да проведем дебат с тези зли дяволи антихристите, за да можем да засрамим Сатана и да го унижим!“. Такъв ли е възгледът на повечето хора? Правилен ли е този възглед? Ако се възприема от гледната точка на нормалната човешка природа, той е разумен. Хората трябва да притежават известна порядъчност и нормалната палитра от емоции. Те трябва да обичат и да мразят ясно, да обичат това, което трябва да се обича, и да мразят

това, което трябва да се мрази. Хората с нормална човешка природа трябва да притежават тези качества. Но дали е достатъчно само да застанат от позицията на нормалната човешка природа, за да постъпват съгласно истините принципи? Казано по-ясно, дали този подход е съгласно Божиите намерения? Или по-скоро това отношение и този подход се нравят на Бог? Когато казвам това, повечето хора е възможно да схванат нещо, като си мислят: „Ти каза, че това е просто възприемане на нещата от гледната точка на нормалната човешка природа. Ако се съди по внушенията на казаното от Теб, очевидно е, че този подход е прибързан, че не е съгласно истините принципи и че не е съгласно Божиите намерения“. Какво означава да не е съгласно Божиите намерения? Това означава, че Бог не желае хората да действат по този начин. Божиите желания и изискваните от Него критерии за хората не са такива. Ако действаш по този начин, макар че Бог не го заклеймява, от Негова гледна точка това не означава, че следваш Неговата воля, и Той не го признава. На пръв поглед изглежда, че действаш разумно, като вършиш тези неща, като изпитваш едновременно омраза и любов, като искаш да изясниш тези факти за Бог, така че целият свят да узнае, че Бог е Бог, че Бог е Богът на цялото човечество, и че всеки трябва да почита Бог и да приеме Божието спасение. На пръв поглед изглежда, че това, което правиш, е безупречно, разумно, съгласно закона, човешката природа, морала и нещо повече — съгласно вкусовете на всички хора. Но попита ли Бог за това? Потърси ли Бог? Откри ли от Неговите слова принципите на действие, които Бог изисква от хората? Какви точно са Божиите намерения? Някои хора казват: „Има толкова много Божии слова, че не е лесно да се намерят конкретните Божии изисквания към хората по всеки въпрос“. Тъй като не си намерил изричните Божии слова, можеш да потърсиш подсказки от Божието отношение към този вид слухове. Тогава въз основа на Божието отношение по този въпрос няма ли да можеш да определиш какво трябва да е отношението на хората към този въпрос и какви са принципите, които трябва да практикуват? (Да, ще мога.) И така, нека видим какво точно е Божието отношение по този въпрос.

От самото начало на срещата на човечеството с Божието дело хората се оплакват от Бог и са недоволни от Него, и дори тайно изричат много отблъскващи думи на подозрение, съмнение и отхвърляне по отношение на Бог, наред с други неща. Съществуват и различни слухове от управляващата партия и от религиозния свят, които изобщо не са съобразени с фактите, нито отговарят на истината. Какви са тези думи към Бог? Независимо дали са подозрения, погрешни разбирания или оплаквания, те са изпълнени с нападки, клевети и хули срещу Бог и не отразяват ни най-малка частица от богобоязливо сърце. Така е още от самото начало. В църквата винаги има хора, които не обичат истината. Това са неверниците, които се съмняват в Божиите слова и в истината и които показват такова отношение към Бог. Още повече това са онези невярващи и атеистичните

управляващи партии, онези хора, които изпитват неприязън към истината — тяхното отношение към Бог не се нуждае от обяснение. Те безскрупулно нападат и съдят, като говорят каквото си искат. По-специално онези фарисеи в религиозния свят още повече се възползват от възможността безразсъдно да съдят и заклеймяват. Всички тези коментари не са положителни и със сигурност не са обективни и точни. Каква е тогава същността на тези коментари? За Бог тези думи не са просто твърдения или възгледи, а по-скоро очерняне, нападки, клевети и хули срещу Него. Защо казвам „за Бог“? Защото Бог измерва всичко това най-точно, а ние можем само да добавим представка. През цялата история отношението на човечеството към Бог е било такова. Думите на хората, които нападат и обиждат Бог, са били твърде много и нито една дума не е била добронамерена. Дори и днес това, което ушите ви чуват и очите ви виждат, е същото. От самото начало цялото отношение на човечеството към Бог не се е променило. Как Бог се справя с тези въпроси? Има ли Бог условията или способността да свика световен религиозен конгрес, за да Се защити, да изясни действителните факти от делото Си, да се оправдае пред човечеството? Правил ли е Бог това? Не, Бог мълчи, не изяснява цялата ситуация, нито някога Се защитава или оправдава. На онези, които нападат Бог по особено подъл начин, Бог обаче е наложил някакво наказание, като е допуснал да ги сполетят някои факти. Що се отнася до нападките, клеветите и хулите от страна на обществото, какво е отношението на Бог към тях? Как Бог се справя с тях? Той не им обръща внимание. Той върши това, което трябва да се свърши, върши го по начина, по който трябва да се свърши, избира този, когото трябва да избере, напътства този, когото трябва да напътства. Целият свят е подреден в Божиите ръце. Той никога не е прекъсвал или променял плановете Си заради човешки нападки, клевети или хули. Когато злите сили на Сатана, независимо колко са обезумели, потискат и арестуват Божиите избраници, Бог никога не е променял плановете или мнението Си. Мислите и идеите Му остават напълно непроменени. Той просто продължава както винаги да върши делото, което възнамерява да върши, и управлява Своето човечество. За Бог тези нападки, клевети и хули никога не са представлявали някаква намеса. Бог не им обръща внимание. Защо Бог не се оправдава и не се защитава? За Бог тези неща са напълно нормални. Човешките същества са си човешки същества и Сатана си е Сатана. Съвсем нормално е хората, които не разбират истината или реалните факти, да вършат такива неща. Това засяга ли стъпките на Божието дело? Не. Бог притежава огромно могъщество. Той господства над всичко. Всички неща и всичко се случва методично в Божиите слова, в Божиите мисли и под Божието върховенство. Каквото и да каже или направи човечеството, то не може да повлияе по никакъв начин на Божието дело — това е способен да извърши Бог с божествена същност. Бог действа, когато му дойде времето, изпълнява плановете Си без ни най-малко отклонение и никой не може да промени

нищо от това. Човешките забележки и всякакви човешки нападки или клевети по адрес на Бог, независимо дали са умишлени опити за възпрепятстване и унищожаване на Божието дело, или са непреднамерени смущения и разрушения на Божието дело, никога не са постигали предвидените цели. Защо? Това е Божията власт. Това потвърждава, че Божията власт е уникална, незаменима от никоя сила и ненадминатата от никоя сила. Това е факт. Бог има тази власт и това могъщество, Бог има Своята истинска идентичност и никоя сила не може да промени нищо, така че защо Бог да се притеснява от дребните нападки и клевети на хората? За Бог, независимо колко важни личности или колко могъщи сили сред човечеството се опитват да се намесят, това че Го клеветят, нападат или хулят, не може да смути ни най-малко Божието дело. Напротив, тези действия служат само да подчертаят Божия праведен нрав и Божието всемогъщество. Смущенията от страна на злите сили на Сатана са само незначителен епизод в хода на човешката история. Това, което може да държи върховенството над цялото човечество, да влияе на цялото човечество и да преобразява цялото човечество, са Божието дело, Божият план и Божието велико могъщество и власт. Това е факт. И обратно, има ли нужда Бог да се притеснява от очернянето, атаките, клеветите и хулите на хората срещу Него? Не, защото Бог има власт, защото за Бог Неговото твърдение: „Говоря сериозно, това, което казвам, ще бъде изпълнено и това, което върша, ще продължи вечно“, винаги ще се сбъдва. То се сбъдва и се изпълнява всеки ден. Това е Божията власт. Някои хора питат: „Това ли е Божията увереност, Неговата вяра?“. Ти се лъжеш! Хората имат увереност, хората се нуждаят от вяра, но не и Бог. Защо? Защото Бог има власт и могъщество и колкото и да Го клевети или заклеймява човечеството, колкото и да Го смущават и саботират враждебните сили на Сатана, нищо няма да се промени. Затова на Бог не Му е необходимо да отстранява враждебните сили сред покварeното човечество, които Го нападат, клеветят и хулят, преди да извърши Своето дело. При какви обстоятелства върши делото Си Бог? При какви обстоятелства Той постига победа? При какви обстоятелства Той осъществява Своето дело? То се извършва сред какофонията на атаките, клеветите и хулите на цялото човечество и на всички враждебни сили. Именно в такава среда и на такъв фон Той осъществява Своето дело. Не е ли това доказателство за великото Божие могъщество? Не е ли това Божията власт? (Така е.) Кой може да отрече този факт? Нима ти се осмеляваш да не признаеш, че това е факт?

През цялата си история човечеството непрекъснато е клеветило и хулило Бог, а в последните дни силите сред човечеството, които се съпротивляват на Бог, са станали още по-силни и все повече гласове клеветят и заклеймяват Бог. Човечеството използва различни методи чрез вестници, телевизия, интернет и други медии, за да клевети и напада Бог. Но дали някога сме разнищвали тези слухове на всички наши събирания? (Не.) Защо не? Някои хора казват: „Дали

защото невинните си остават невинни, а слуховете умират, когато стигнат до мъдреците?“. Дали това е причината? (Тези слухове по принцип не могат да повлияят на Божието дело. Независимо как Сатана смущава, той не може да саботира или да попречи на напредъка на Божието дело и на Божия план.) Сатана е точно такова нещо. Докато Бог действа, докато Бог върши делото Си, той идва да смущава. Точно такава е неговата роля. Дали за теб е добре да му попречиш да действа? Трябва да му дадеш достатъчно пространство, достатъчно сцена, достатъчно възможност да се изяви. Когато той се изяви достатъчно, когато се умори от своята суматоха и извърши достатъчно зло, неговите дни свършват. Не бива да губим ценно време да разнищваме и да анализираме различните му слухове и злодеяния, за да ги развенчаем. Това е безполезно и безсмислено. Каква е ползата от разнищването им? Може ли това да представлява разбиране на истината от страна на хората? Има твърде много истини, които хората трябва да разберат. Те дори не могат да изслушат всички тези истини, камо ли да развенчаят тези слухове. Имат ли хората толкова свободно време? Честно казано, тези въпроси наистина не Ме интересуват, нито желая да ги споменавам или да им обръщам внимание. Някои хора казват: „В тези години дали не става така, че Ти не смееш да отидеш никъде? Да не би да се носят толкова много слухове, че винаги се притесняваш и страхуваш, където и да отидеш?“. Аз им казвам, че не чувствам нищо. Някои хора казват: „Не искаш ли да се защитиш от неща, които не си извършил?“. Какво има да се защитавам? Не мога да смогна дори със същинските Си дела! Аз разговарям с хора, със сътворени същества, а не с дяволи. Някои хора питат: „Не се ли ядосваш, когато чуеш тези слухове?“. Аз им казвам, че не изпитвам нищо относно тях, че те не Ме карат да изпитвам каквото и да било. Аз не се занимавам с тези въпроси. Някои хора питат: „Не се ли чувстваш онеправдан?“. Казвам им, че не се чувствам онеправдан, за какво да се чувствам онеправдан? Върша това, което мога, върша това, което трябва да върша, върша добре това, което мога и трябва да върша, изпълнявам отговорностите Си — това е най-доброто нещо, това е смислено. Няма да се разсейвам и няма да прекарвам времето си в тези безсмислени, безполезни неща. Нямам време да се занимавам с тези въпроси. Някои хора казват: „Ами когато имаш свободно време, тогава ще се занимаваш ли с тях?“. Не, няма да се занимавам, дори когато имам свободно време. Предпочитам да говоря с кучето Си, отколкото да разговарям с дяволи. Ако сте напълно наясно, че това е дявол, който бълва дяволските си приказки, защо да се занимавате с него? Изобщо не бива да се занимавате. Правилното нещо, което трябва да направите, е да оставите дявола да бъде напълно засрамен. Накратко казано, Божието отношение към тези слухове е следното: каквото и да върши или каквото и изречение да казва Бог, Той не Се оправдава, не Се доказва пред човечеството и със сигурност не Се оправдава пред Сатана, пред Своя враг, като казва, че Той е чист, невинен и

непорочен. Всичко, което Бог върши, е за Своето управление, за да спаси хората, които възнамерява да спаси. Той следва Своя план за управление стъпка по стъпка. Не го прави, за да докаже нещо на някого, нито за да потвърди Своята идентичност. Казано на човешки език, всичко, което Бог върши, се извършва инстинктивно, без никаква неискреност или пасивност. Бог, който инстинктивно изпълнява всички тези задачи, потвърждава Своята идентичност и Своята същност. Човечеството не може да промени Божия план, нито може да надмине Божията власт и Божието могъщество. Това е факт. Затова Бог не обръща внимание на слуховете и дяволските думи, с които човечеството Го напада и клевети от всички страни. Кажете Ми, не би ли било твърде лесно Бог да изрече една глава със слова или да напише заклеймяване, за да негодува срещу нападките и съпротивата срещу Бог на атеистичните управляващи партии в света и в религиозния свят? Но Бог няма да действа по този начин спрямо Сатана. Бог действа въз основа на принципи. Когато става въпрос за унищожаването на злите сили на Сатана, Бог определя точния момент. За Бог е твърде лесно да действа. Бог би могъл да извърши няколко чудодейни дела в небесата и изведнъж небесата да се разтворят от глас, който казва: „Аз съм единственият истински Бог, Когото вие клеветите, нападате и хулите. Аз съм Всемогъщият, Когото вие в момента клеветите и хулите!“. Като чуе това, човечеството веднага ще бъде стъписано и ще изпадне в недоумение, ще е способно само да падне ничком, да ридае и да скърца със зъби. Това единствено изречение би решило всичко, би доказало всичко. Нима тогава някой би се осмелил да обиди Бог? Дали дяволите в религиозния свят няма да се уплашат и да изчезнат безследно? Сатана съчинява слухове за Бог, клевети и напада Бог, и кара онези, които вярват в Бог, да се ядосват и да изпитват омраза, да не могат да ядат или да спят, да искат да пишат статии и да създават програми, за да го опровергаят, докато Бог действа просто — Той би могъл да каже само няколко изречения и тогава цялото човечество би отстъпило напълно, без повече да се осмели да Го напада или хули. Как Павел бе накаран да бъде покорен? (Бог му се яви по пътя за Дамаск.) Бог му се яви. Всъщност той не видя нищо. Имаше само светлина, която уплаши Павел толкова много, че той падна ничком и вече не смееше да преследва Исус. Справянето със Сатана е толкова просто. Всъщност за Бог е твърде лесно. Бог може да се справи само с една дума. Да направи това би било много по-лесно, отколкото да прекара десетилетия в разговори с вас и да полага всички тези усилия по отношение на вас, но Бог не действа по този начин. Защо? Има една тайна, която трябва да ви кажа: Бог спасява хората, т.е. тези, които е избрал. Останалите, които Бог не е избрал, не счита за хора, а за зверове, за дяволи, които не са достойни да чуят Божия глас, да видят Божието лице или още по-малко да узнаят каквато и да било информация, свързана с Бог. Затова Бог не действа по този начин. Божията идентичност е благородна. Не всеки, който желае, може да Го види и Той няма да

се яви на някого само защото той винаги съсредоточено, нетърпеливо и с цялото си сърце гледа нагоре към определено място в небето. Смяташ ли, че всеки, който иска да види Бог, може да Го види? Бог има достойнство. Бог се явява на онези, които се боят от Него и които отбягват злото. Той се явява на свети места и се крие от мръсните места. Дали цялото човечество е мръсно или свято, това не се нуждае от обсъждане. Това човечество не заслужава да види Бог. То не признава, че има Бог, така че защо Бог да му се явява? То е недостойно! Бог е способен да върши неща, но не ги върши. Това потвърждава смирението и скритостта на Бог, както и благородството на Неговата идентичност. Кажете Ми, ако Сатана можеше да върши тези неща, колко пъти на ден щеше да ги върши, колко щеше да се перчи? Когато хората, покварени от Сатана, заемат някакъв незначителен пост и притежават малко власт, кой знае до каква степен ще се перчат с тази власт, да не говорим за Сатана, който ще злоупотребява и ще парадира с всяка частица власт, която притежава, по невъобразими начини. Бог не действа по този начин. Не оценявайте Бог с логиката на Сатана, това би било груба грешка. Що се отнася до това, което Бог може да направи, от Него зависи дали иска да го направи. Ако Бог иска, това може да стане за миг, а ако не иска, никой не може да Го принуди. Отношението на Бог към слуховете е точно такова — Той ги пренебрегва. Бог все пак върши това, което трябва да свърши, което възнамерява да свърши. Никой човек, никаква сила не може да разстрои или да промени Неговия план. Тези слухове, които нападат, клеветят и очернят Бог, не променят нищо. Слуховете в крайна сметка са само слухове и никога не могат да се превърнат във факти. Дори да са съобразени с човешката философия, наука, морал, теория и т.н., дори цялото човечество да се вдигне да напада Бог, истината няма да застане на страната на човечеството, нито човечеството ще стане притежател на истината. Бог е завинаги Бог. Неговата идентичност и статус никога не се променят. Така че, независимо по какъв начин Сатана смущава, Божието дело продължава да върви по подреден начин, защото това е Божието дело. Ако беше човешко дело, режимът на Сатана, който предизвиква такива смущения, и различните обществени сили, които отправят такива нападки и клевети, вече щяха да са довели до неговото разрушаване и до прекратяването на съществуването му. Само когато Бог говори и върши делото Си, само когато Светият Дух върши делото Си, църквата процъфтява все повече. Това не е ли факт? Виждали ли сте този факт? (Да.) Какво сте видели? (Евангелието на царството вече е разпространено в десетки държави и тези слухове, измислени и разпространявани от Сатана, изобщо не са спрели онези, които обичат истината, да се обърнат към Бог.) Това е Божие дело. Божието дело може да постигне този резултат, Божиите слова могат да постигнат този резултат — това е отвъд очакванията на Сатана. Божиите слова имат такова огромно могъщество. Евангелието се разпространява в добра посока и всичко протича подредено според Божия план, без никакво несъответствие. Божието

дело и Божиите слова се разпространяват сред Божиите избраници, както отдавна е било предначертано. Броят на хората, придобити от проповядването на евангелието, и броят на хората, които изследват истинския път, се увеличава всеки месец. Не показва ли това как се разпространява евангелската работа? Ако не беше Божието дело, колкото и много хора да бяха платили каквато и да е висока цена, те не биха могли да постигнат този резултат. Това е Божията мощ, резултатът, постигнат чрез могъществото на Божиите слова.

Да се върнем да поговорим за това как хората се отнасят към различните слухове. Те не могат да постигнат същото отношение към различните слухове като Бог. Те не разбират Божиите намерения и след като чуят слухове, винаги си мислят: „Ако не направя нещо, ще предам съвестта си. Ако хората, които измислят слухове, надделеят, ще се чувствам неспокоен, недоволен и възмутен, ще се наруши душевното ми равновесие, затова трябва да ги опровергая. Трябва да направя видеоклип или да напиша статия, за да разясня слуховете“. Струва си да размишляваме дали вършенето на неща с такава нагласа е съгласно Божиите намерения, дали отговаря на истините принципи. Ако целта и мотивацията ви да вършите църковна работа и да изпълнявате дълга си са само за да разяснявате слухове и да обяснявате ясно, че вярвате в истинския Бог, че сте на правилния път в живота и че всичко, което сте направили, за да проповядвате евангелието и да свидетелствате за Бог, е било справедливо — и че само защото светът не знае или не разбира истината за всички тези факти, ви обвинява в много необосновани престъпления — затова вие се надявате, че когато всичко се изясни, светът ще ви признае за невинни, че всички страни в света ще признаят единодушно, че „вярвате именно в истинския Бог, че сте на правилния път в живота и че всичко, което Бог е поискал от вас да направите, е правилно и че е справедлива кауза“, тогава какво? Тогава ще се чувствате ли спокойни и оправдани във вашата вяра? Дали ще сте поели по правилния път на вярата в Бог? Дали ще сте поели по пътя на спасението без никаква външна намеса? Дали ще сте развили богобоязливо сърце? Можете ли тогава да постигнете покорство пред Бог? Можете ли тогава да получите Божието одобрение? (Не.) Възможно ли е хората да нямат никакви погрешни разбирания за теб и само да те хвалят и почитат, след което ти да можеш да вярваш в Бог с чиста съвест? Категорично не! Разбира се, хората не могат да постигнат същото отношение към слуховете като Бог, но човек трябва да има правилна гледна точка, точно отношение и позиция и да каже: „Тези слухове наистина са омразни и отвратителни. От тях се вижда, че покварeното човечество наистина е враг на Бог. Това е напълно правилно! Не трябва да съдя дали Божието дело е истинско или лъжливо въз основа на слуховете на Сатана. Чрез четенето на Божиите слова и чрез преживяванията в изпълнението на дълга си потвърждавам, че всички Божии слова са истината и че всичко, което Той върши, дава способност на хората да бъдат спасени. Щом днес съм дошъл пред Бог, за

да приема Неговото спасение, трябва да изпълня своя дълг, да изпълня задълженията и отговорностите си да разгласявам Божиите слова, да провъзгласявам Неговото име и да свидетелствам за Божието дело и за Неговите намерения, за да могат избраните от Бог хора да се върнат в Божия дом, да чуят гласа Му и да получат от Него запас от слова и живот възможно най-бързо и в най-кратки срокове. Това е мое задължение, моя отговорност. Аз сътруднича на Божието дело, но не за да се оправдавам, че пътят, който следвам, е правилният или че каузата, която подемам, е справедлива — не за тези неща. Не изпълнявам дълга си да отвърна на атаките и клеветите на Сатана срещу Бог. По-скоро изпълнявам собствените си задължения и отговорности, и разбира се, собствената си преданост, за да се отплатя на Божията любов, да приема Божието поръчение и да сътруднича на Божието дело“. Това ли е правилната гледна точка? Това ли е гледната точка, която хората трябва да имат? (Да.) От тази гледна точка, когато се създават различни програми, било то за пеене на химни, танцуване, правене на филми или продуциране на театрални постановки за свидетелства за преживявания, не трябва ли позицията на хората, гледната точка, която заемат, и някои конкретни твърдения, които правят, да претърпят известни промени? (Да, така е.) Докато са изпълнявали всички тези задачи обаче, повечето хора са вършели това прибързано и с омраза, примесена с човешки емоции. Поради това те са разобличили твърде много действията и поведението на невярващите, на управляващата партия и на религиозния свят, и думите им са били твърде остри, което е оставило донякъде негативно въздействие върху другите, когато гледат такива програми. Причината е проста: хората предприемат всички тези дейности с определена емоция, не от най-правилната гледна точка. И все пак смятат, че това е съвсем справедливо, като казват: „Те нападат, очернят и измислят слухове за нас. Какво лошо има в това да ги разобличим? Това е законна самоотбрана! Законната самоотбрана не е противозаконна, нито си измисляме нещо. Всички ние разнищваме нещата въз основа на фактите. Те измислят слухове за нас от нищото. Погрешно ли е да ги разобличаваме и разнищваме? Не можем ли да им отвърнем?“. Каква е ползата от това да отвърнеш? Дяволите са пълни с лъжи и никога не изричат нито едно вярно твърдение. Постоянно да разнищваме лъжите им, за да ги накараме да признаят, че това, което казват, е лъжа, и след като признаят, че лъжат, никога повече да не лъжат — има ли някаква стойност в това? Могат ли те да го постигнат? (Не.) Този подход не е ли глупав и невеж? Отдавна казвам, че нашата основна задача е да свидетелстваме за Божието дело, за резултатите, постигнати от Неговото дело, за Неговите слова и за въздействието на Неговите слова върху хората, и че по отношение на потискането и преследването от страна на управляващата партия, както и на съпротивата и заклеймяването на религиозния свят, е достатъчно само накратко да споменем някои от свързаните с това обстоятелства. Но хората не могат да разберат, независимо от начина, по

който чуват това. Те винаги се отнасят към тези въпроси прибързано и искат да спорят. И какъв е резултатът? Това не дава никакъв резултат, защото със злите сили на Сатана не може да се спори. Не е ли това проявление на глупостта и невежеството на хората?

Някои хора проповядват евангелието, овладяват някаква техническа професия или изпълняват определен вид дълг с единствената мотивация да разясняват слухове и да обясняват на хората кое е вярно, да обявяват война на мрачния свят и на злите хора, които се съпротивляват на Бог. Това действие на справедливост ли е? Независимо дали си прав или не, когато вършиш това, трябва да разбереш следното: може ли Бог да спаси тези нечестиви хора, които са враждебни към Него? Струва ли си да го правиш? Ако не разбираш какъв тип хора спасява Бог и винаги изразяваш някакви възгледи, които изглеждат правилни, но всъщност са погрешни, не пречи ли това на собственото ти спасение? Някои хора изпълняват дълга си само за да се борят срещу злите сили, които се съпротивляват на Бог, и за да се противопоставят на светските тенденции. „Те казват, че пренебрегваме семействата си и не водим нормален живот, затова искам да се докажа, като изпълнявам добре дълга си. В бъдеще, когато отида на небето и вляза в царството, а те бъдат съдени, ще видят, че съм прав!“. Какъв е смисълът да се доказваш по този начин? Дори да си се доказал, каква полза може да има от това? Какво представлява това? Каква е стойността му? Ако наистина можеше да ти позволи да влезеш в царството и да придобиеш Божието одобрение, тогава то би си струвало и твоят път би бил правилен. Но за съжаление този път не е осъществим. Това не е пътят, който Бог е предопределил за хората, и Бог не изисква от тях да действат по този начин. Хората винаги са глупави и си мислят, че щом стоят на страната на истината и я притежават, трябва да се заемат със справедливи каузи, да обявят война на този зъл свят и на всички онези, които измислят слухове: „Ние вярваме в Бог и следваме Бог, изпълняваме дълга си — ще ви покажем кой е на правилния път!“. Не е ли това прибързаност? Има ли смисъл да се спори за тези неща? Това няма никаква стойност. Ако наистина имаш време и енергия, би било по-добре да научиш нещо повече за дадена професия, да получиш още малко знания и общи познания, свързани с дадена професия. Това е полезно и подпомага изпълнението на дълга ти. Защо винаги се бориш срещу злите сили на света? Защо винаги се бориш срещу слуховете? Не е ли това изразходване на усилия там, където не са необходими? Както и да те нападат другите, не е необходимо да им обръщаш внимание. Те са с дяволска природа и са зверове, те са просто такива. Бог не ги спасява, не ги променя и не им говори. Бог не им обръща внимание, така че необходимо ли е ти да им обръщаш внимание? Ако хората настояват упорито да вършат това, което Бог не върши, не е ли това малко глупаво и лишено от мъдрост? Най-малкото, ти си човек, който няма богопокорно сърце, и не обичаш това, което Бог обича, или не мразиш това,

което Бог мрази. Ти не виждаш какво е Божието отношение към тези неща — Бог не им обръща внимание. Ти дори не осъзнаваш защо това е така. Във всеки от трите етапа на Божието дело Бог е изрекъл много слова. Има много диалози между Бог и човечеството и от тези диалози може да се видят Божиите намерения, Божият нрав и Божията същност. Бог обаче никога не говори за това как води диалог със Сатана по определени конкретни въпроси и по този начин разобличава Сатана, като позволява на човечеството да види ясно истинското лице на Сатана и да види ясно как Сатана се отнася към Бог. Има толкова много такива въпроси, но Бог не ги споменава. Защо Бог не ги споменава? Защото говоренето за тези неща не е от полза за теб. Това, което е най-полезно за теб, са словата на Божия живот. Тези слова, които могат да ти дадат способност да дойдеш пред Бог и да станеш човек, който се покорява на Бог и който се бои от Бог и отбягва злото, са най-полезни за теб. Бог ти казва как да живееш и как да говориш, а също и как да разпознаваш хората и нещата, как да се научиш да практикуваш истината и как да бъдеш мъдър в различни среди и ситуации — всичко това е от полза за теб. Бог казва и върши всичко, което е от полза за теб. Бог не казва нито една дума, която да не е от полза за теб. Не би ли било твърде лесно за Бог да каже тези думи? Тогава защо не ги казва? Защото покварeното човечество не се нуждае от тези думи. Тези слухове са равностойни на думите на дяволите и Сатана и Бог не им обръща внимание, затова и ти не трябва да се бориш с тях. Разбирате ли? (Разбрахме.) Щом сте разбрали, знаете как да практикувате, нали? Не влагайте усилия в разнищване на слухове, в опровергаване на слухове, в търсене на източниците на слухове и т.н. Ако наистина имаш сърцето да свидетелстваш за Бог и искаш да останеш непоколебим в свидетелството си и да придобиеш Божието одобрение, има толкова много думи, които можеш да кажеш, и толкова много неща, които можеш да направиш. Словата и истините, които Бог предоставя на хората, изискват от теб да разсъждаваш и да преживяваш, така че те да се превърнат в твои собствени принципи и пътища за практикуване, и накрая да се превърнат в твоя собствен живот. Необходимо е да отделяш време и енергия, за да ги прилагаш. Ако си глупав и тъп, ако винаги влагаш усилия в слухове, ако винаги искаш да изчистиш името си и да се изясниш пред света, това предвещава неприятности. Няма да придобиеш истината и ще бъдеш напълно впримчен и изтощен от тези светски слухове. В крайна сметка няма да си способен да обясниш нещата ясно. Защо няма да си способен да ги обясниш ясно? Защото си изправен пред дявола, а той говори откровени лъжи. Какво казва дяволът сега? Големият червен змей казва: „Китай е защитникът на световния ред, защитникът на световния мир и неговата роля в поддържането на световния мир и ред е от решаващо значение“. Кои думи от казаното са факти? Тези думи факти ли са? Когато чуеш тези думи, не се ли чувстваш ядосан? След като чуеш това, си мислиш, че Сатана е толкова безсрамен, че казва дори такива неща. Защо би

спорил с него? Не постъпваш ли глупаво? То не е нищо повече от това — Бог просто го използва, за да Му служи. Той по никакъв начин не възнамерява да го спасява или променя. Не е ли глупаво да се спори с него? Не вършете такива глупости. Мъдрите хора не се вслушват в тези слухове, нито са възпирани от тях. Някои хора казват: „След като чуя слухове, се смущавам!“. Тогава трябва да се молиш в сърцето си, да използваш истината, за да ги разпознаваш, и след това да проклинаш тези дяволи и Сатана и тези слухове вече няма да имат никакво влияние върху сърцето ти. Има и друг начин: трябва да прозреш същността. Трябва да кажеш: „Дори действията на Бог да не съответстват на моите представи и да са заклеймени и отхвърлени от покварения човечество, аз виждам, че Той е истината, а дяволите и Сатана нямат никаква истина. Аз съм решен да вярвам в Бог! Само Бог може да ме спаси. Той има Божията същност, Той е Бог и Неговата същност никога не се променя. Колкото и дяволите и Сатана да се съпротивляват на Бог, те нямат никаква истина и аз не вярвам на думите на дяволите и на Сатана!“. Имаш ли тази вяра? (Да.) Ако имаш тази вяра, не бива да се смущаваш от никакви хора, събития или неща, а още по-малко да бъдеш подвеждан или нападан от Сатана. Какво трябва да направиш тогава? Не им обръщай внимание. Просто се съсредоточи върху това да се стремиш към истината и да останеш непоколебим в свидетелството си, и Сатана ще бъде посрамен.

Току-що разговаряхме за някои въпроси, свързани с разпространяването на слухове в рамките на църквата. Повечето хора са чули някои слухове от китайското комунистическо правителство и от религиозния свят. Току-що разговаряхме и за това как да се отнасяме към тези слухове и как да се справяме с тях. Щом хората разберат истините принципи, те вече няма да бъдат подвеждани или смущавани от слуховете. Когато в църквата се появи някой, който разпространява слухове, независимо по какъв начин или с какъв тон разпространява всякакви слухове, как трябва да подходим към него? Трябва ли да оставим това да се случи, без да се намесваме, или да разобличим, да разнищим този човек и да се справим с него? Кой метод е съгласно принципите? Има хора, които казват: „Нима няма свобода на словото? Защо да не оставим този човек да говори? Просто го оставете да говори. След като чуем слуховете, щом всички могат да ги разпознаят какво представляват, те вече няма да вярват на тези дяволски думи и слуховете естествено ще се разпаднат“. Други казват: „Недопустимо е да разпространява слухове и да клевети Бог. Не можем да му позволим да прави неща, които клеветят Бог. Трябва да му дадем урок, за да се събуди. Бог е понесъл толкова много страдания, за да говори и да върши делото Си, за да ни спаси, но този човек разпространява слухове. Той няма съвест! Само като го прокълнем, можем да разсеем омразата си. Ако не се справим с него, ще разочароваме Бог“. Кой начин е добър? Всички тези подходи не са добри. Както разговаряхме по-рано, онези, които разпространяват слухове, определено не са стока и такива хора трябва да

бъдат разпознавани. Ако само от време на време разпространяват слухове, трябва да бъдат предупредени. Ако постоянно разпространяват слухове, трябва да бъдат разобличени, разнищени и след това премахнати от църквата, така че повече да не могат да подвеждат хората или да им вредят. Лесно ли е да се справите с този въпрос? Бихте ли се справили с него по този начин, или бихте изчакали църковните водачи да дадат нареждания? Щом се установи, че някой постоянно разпространява слухове и че всеки път, когато дойде на събиране, говори за тези неща, никога не чете Божиите слова, не се моли, не учи химни, и нещо повече — не споделя разбирането си за преживяване на Божиите слова, и винаги, когато някой разговаря на събиране за Божиите слова и споделя свидетелство за преживяване, той се чувства отвратен от това и изпитва неприязън към него, но не изпитва такава неприязън към слуховете на невярващите и много се вълнува от тях — след като всичко това бъде разкрито, защо да проявяваме някаква любезност към такъв човек? Ясно е, че той е слуга на Сатана, който се е внедрил в църквата, за да пречи на Божиите избраници да следват Бог. Можеш ли да приемеш неговото смущаване? (Не.) Ако не можеш да го приемеш, тогава се изправи и кажи: „Еди-кой си идва в църквата и винаги разпространява слухове, не чете Божиите слова и не споделя своето разбиране за преживяване на Божиите слова. Той е неверник и трябва да бъде премахнат от църквата. Някой има ли възражения?“. Ако всички кажат, че нямат възражения, и вдигнат ръка в знак на съгласие, тогава този човек трябва да бъде изчистен. Не е ли удовлетворяващо да се справим с разпространител на слухове по този начин? (Да, така е.) Това е начинът, по който трябва да се справяте с такива хора.

Г. Разпознаване на няколко вида безпочвени слухове, които тълкуват погрешно Божиите слова и съдят Божието дело

Откъде идват различните слухове, за които току-що говорихме? Те идват от големия червен змей, от религиозния свят и от невярващите. Освен слуховете от външния свят, има и някои вътрешни за църквата поговорки и клюки. Има дори напълно неверни твърдения за Бог, за Божието дело, за Божия ден и за някои от Божиите слова, както и за някои тайнства, свързани с Бог и с Неговото дело, които хората създават въз основа на своите фантазии и представи или въз основа на непрекъснатото препредаване на погрешна информация и безпочвени предположения. И понеже хората разкрасяват тези поговорки, клюки и твърдения, се създават тези слухове. След създаването на слуховете някои хора, които имат предразположеност към слуховете, се увличат с ентусиазъм от дейността по разпространяването им, отнасят се към тях като към истинни и ги разпространяват навсякъде, като ги описват толкова живо и подробно, че някои хора, които не са наясно с истинското положение на нещата, които не разбират истината и са глупави и невежи, наистина се подвеждат от тези слухове. След като се подведат,

дали са засегнати и смутени? (Да.) Това също са често срещани въпроси, които изникват в църквата. Въпреки че тези слухове бледнеят в сравнение с онези, които клеветят и нападат Бог и Божия дом — те нито клеветят, нито хулят Бог — и въпреки че не причиняват никакви смущения или вреди на Божието дело, те все пак засягат навлизането в живота на някои хора и трябва да бъдат спрени. Например, когато някои хора чуят някакви привидно истинни твърдения, те им вярват в сърцето си и бързо ги разпространяват сред близките си хора. С разпространяването на слуховете подробностите стават все по-многобройни и пълни и в крайна сметка слуховете започват да изглеждат като истински събития. Налични са всички елементи като време, място и герои — такива слухове отговарят на условията за публично разпространение, нали? Каква информация се разпространява? Разпространителят на слухове казва: „Има нещо важно, което трябва да ви кажа днес. Ще се чувствам вътрешно неспокоен, ако не го направя. Дори няма да мога да се съсредоточа върху четенето на Божиите слова. Толкова съм развълнуван от този въпрос. Сега ние, които вярваме в Бог, най-накрая имаме надежда!“. Когато всички чуят, че има надежда, те се заинтересуват и ентусиазират и тази тема става много привлекателна. Те казват: „Божието дело скоро ще завърши. Вече са се появили няколко признака, които Бог преди това е пророкувал относно края на Своето дело. Например състоянието на луната и слънцето, положението в Изтока и в Запада, броят на Божиите избраници във всяка държава, колко хора са способни да изпълняват дълга си и т.н. — тези признаци за завършването на Божието дело сега са пред нас. Трябва бързо да се подготвим!“. Някой пита: „Какво трябва да подготвим?“. Разпространителят на слухове казва: „Трябва да подготвим добри дела, да приготвим храна и бързо да дадем всичките си спестявания като приношения на Бог, тогава ще можем да си осигурим добра крайна цел“. Те казват също така: „През тази и тази година и месец, на тази и тази дата и в този и този час трябва да се съберем на определено място, където Бог ще ни чака, за да ни отведе. Бог каза: „Ако не се отречеш от всичко, не си достоен да бъдеш Мой ученик и не си достоен да бъдеш Мой последовател“. Сега Божият ден най-накрая дойде и Божиите слова се изпълниха. Трябва да се избавим от всички светски неща, не само от перспективите и от кариерата си, но и семействата, родните и плътските си взаимоотношения. Трябва да се отречем от всички светски обвързаности. Ще се срещнем с Бог!“. Повечето хора питат: „Вярно ли е това?“. Разпространителят на слухове казва: „Да, продадох къщата и колата си и изтеглих спестяванията си. Ако не ми вярваш, погледни Божиите слова. В една глава разтълкуването на определено изречение разкрива адрес, а в друга глава разтълкуването на определен откъс разкрива годината и месеца…“. Има ли някой, който да не е развълнуван, като чуе това? Има ли някой, който да може да разпознае тези слова? Не са ли това нещата, от които хората много се интересуват? Не са ли това нещата, на които хората

отдавна се надяват? Някои хора, след като чуят това и след това погледнат Божиите слова и видят, че има съвпадение, започват да обмислят резервен план. Макар че някои хора вътрешно са скептични, те все пак се надяват, че това е вярно, и си мислят: „Въпреки че определените година и ден са малко далече, поне има точна дата и час, така че имаме надежда“. Дори да не вярват наистина в това, те все пак му обръщат известно внимание. Какво показва това внимание? То показва, че хората лесно се влияят и смущават от тези неща. Щом този тип слухове започне да се разпространява широко в църквата, 80-90 процента от хората ще бъдат изключително развълнувани, ще получат прилив на емоции и ще си помислят: „Денят, на който се надявахме, най-накрая идва! Бог е чул молитвите ни! Бог ни обича и не ни е изоставил!“. Какви биха били последствията от разпространяването на подобни теми по време на събиранията? Ще се отрази ли това на емоциите на всички? Хората няма да са способни да го отхвърлят, дори да искат. Всяко изречение от слуха ще поразява сърцата им и за тях ще бъде невъзможно да не повярват в него. Хората най-вероятно ще повярват в тези думи. Дори да не са сто процента сигурни, те все пак желаят това да е истина и си мислят: „Като размишлявам над това колко трудности сме преживели, докато следвахме Бог — отхвърлени от света, гонени от правителството, преследвани от религиозния свят, едва дишащи, живеещи в постоянен страх — кога ще свършат тези дни? Сега Божият ден най-накрая настъпи!“. Тези мисли карат сърцето ти да се вълнува: „Толкова много от себе си сме отдали на Бог, толкова сме решителни във вярата си да следваме Бог. Това, което чуваме, трябва да е истина. Не бива повече да се скитаме и да страдаме в този свят — не заслужаваме това!“. Когато ти хрумне тази мисъл и си толкова убеден и ревностен по отношение на този слух, все още ли искаш да четеш Божиите слова? В този момент не ти ли се струва излишно да четеш който и да е откъс от Божиите слова? Ти си мислиш: „Защо сега споделянето на разбиране за преживяване на Божиите слова изглежда толкова ненужно? Вече няма нужда да се молим на Бог, нали? Божият ден е настъпил и скоро ще се срещнем с Бог лице в лице, така че няма ли това, че се молим на Бог сега, да означава, че не Го уважаваме? Когато живеехме в плът, далеч от Бог, имахме нужда да четем Божиите слова, за да облекчим копнежа си. Сега сме на път да преминем отвъд този свят и скоро ще срещнем Бог лично, така че няма нужда да четем Божиите слова. Нищо, което правим сега, не е толкова съществено, колкото срещата с Бог в конкретната година, месец, ден и час. Какво прекрасно нещо ще бъде това! В сравнение със срещата с Бог в онзи ден на онова място четенето на Божиите слова изглежда толкова незначително“. Вече не можеш да се концентрираш върху четенето на Божиите слова. Сърцето ти е станало неспокойно и копнее този ден да дойде на часа! Не е ли трудно да се изрази това настроение? Такива слухове са много привлекателни за масовия вкус и много лесно може да се разпространяват в църквата. Един човек ги

разпространява на двама, двама разказват на десет и слуховете се разпространяват все повече, от една църква на две църкви, от две църкви на пет, разпространяват се все по-нашироко. Какви са последствията? Тези слухове карат хората да се съмняват в Бог, да се отдалечават от Бог, да забравят истинската Божия любов при спасяването на човечеството, да забравят дълга, който трябва да изпълняват, и да забравят пътя, който трябва да следват. Вместо това те се стремят единствено към това да видят как ще дойде Божият ден и дали ще може да получат благословии. Когато този ден действително дойде и нищо не се случи, едва тогава хората осъзнават, че вярването на слуховете е навредило на живота им. Можеш ли тогава да се върнеш към предишното си състояние, да се държиш добре, да се придържаш към дълга си, да се стремиш към истината, да си стъпил здраво на земята, да търсиш истините принципи във всичко и да постъпваш и да изпълняваш дълга си според Божиите слова? Това време вече ще е минало и няма да можеш да го върнеш. Кой е виновен за това? Обвинявай себе си за това, че никога не си бил човек, който се стреми към истината. Летял си в облаците и в резултат на това си се подвел по слухове.

За онези, които вярват в Бог, но не разбират истината, един-единствен слух може да ги отведе в бездънна пропаст и да ги погуби. Какво се има предвид под бездънна пропаст? Първоначално ти си имал нормална вяра в Бог и си се надявал да бъдеш спасен, но един-единствен слух те е отклонил от правилния път. Без да осъзнаваш, си бил подведен от Сатана, повярвал си на дяволските думи, изречени от Сатана, и си го последвал. Вървиш и се стремиш по пътя, който Сатана е начертал за теб, и колкото по-далече отиваш, толкова по-мрачно става сърцето ти и толкова повече се отдалечаваш от Бог. Когато напълно си напуснал и отхвърлил Бог, ти не само имаш съмнения относно Бог в сърцето си, но и нещо още по-сериозно — развиваш оплаквания от Бог и отричаш Бог. Когато стигнеш до този момент, не е ли това краят на пътя за теб? Не е ли това бездънната пропаст? Дали това е нещо, което искаш да видиш? Когато стигнеш до този момент, можеш ли все още да постигнеш спасение? Не, и е много трудно да се върнеш назад. Защо? Защото Бог е престанал да върши делото Си, Светият Дух е престанал да върши делото Си, а ти си изпълнен с мрак. Между теб и Бог е издигната висока стена. Каква е тази стена? Това са представите, фантазиите и слуховете, които Сатана ти е втълпил, и твоите лични желания. Познанията ти за положителните неща, като Божията идентичност, същност, статус и т.н., изведнъж се замъгляват и дори постепенно изчезват. Това е много плашещо. Не е ли това падане в бездънната пропаст? (Да, така е.) Когато изпаднеш в тази ситуация, можеш ли все още да понасяш несгоди и да платиш цена, за да изпълняваш дълга си? Можеш ли все още да вървиш по пътя на стремежа към истината, за да постигнеш спасение? Казвам ти, че е много трудно да се върнеш назад. Това е отклоняване от пътя! Ако за миг не внимаваш и се подведеш, само един слух може да доведе до

невъобразими резултати. Затова, когато в църквата се появят такива слухове за Божието дело, те трябва незабавно да бъдат спрени и ограничени. Човек не бива да си изсмуква разни неща от пръстите и да съчинява всякакви лъжи, които хората обичат да чуват, за да ги подведе и отклони от правилния път. Дори хората да харесват тези теми, каква полза има човек да се съсредоточава върху тях в сърцето си и да ги разпространява? Каква полза може да се придобие от тях? Някои хора казват: „Този човек може да говори каквото си иска, устата си е негова. Така че нека говори каквото си иска“. Но зависи какво казва. Ако е нещо, което е поучително за хората, то може да се каже и да се разпространи — може да се разпространи по всякакъв начин. Но тези слухове ни най-малко не са поучителни за хората. Те само подвеждат хората и отклоняват вниманието им, смущават стремежа им и ги карат да се отклоняват от правилния път, влияят на връзката им с Бог, влияят на нормалното изпълнение на дълга им и на нормалния ред в църковното дело. Щом хората приемат тези слухове, това е все едно да попаднат в капана на лабиринт, от който не могат да избягат. Така че, когато чуеш тези слухове, ако някой ти ги разкаже само на теб, трябва да ги отхвърлиш. Ако ги говори сред други хора, трябва не само да ги отхвърлиш, но и да ги разобличиш и разнищиш — не позволявай повече хора да бъдат подвеждани. Особено в случая с онези, които са вярващи само от година-две или от две-три години, те все още не могат да прозрат въпросите за крайната цел, за срещата с Бог и за грабването им, все още не са развили интерес към истината и нямат път да се стремят към истината и да се стремят към промяна на нрава във вярата си. В такива ситуации те най-лесно се подвеждат и се влияят от тези слухове, а щом бъдат подведени, последствията са невъобразими. Това е същото, като да приемеш отрова. Дори да има противоотрова, не са ли нанесени вече щети на тялото ти? Дори да оцелееш, може ли да се пренебрегне страданието и увреждането на тялото ти? Затова, когато се сблъскате с тези слухове, трябва да ги разпознавате и да ги отхвърляте, да не ги приемате нито за истории, нито за реални събития. Някои хора проявяват особен интерес към тези слухове и ги разнасят и разпространяват навсякъде, споделят ги с другите, сякаш са истината. Какво е естеството на тези действия? Не означава ли това, че действат като слуги на Сатана? Такива хора трябва да бъдат кастрени и предупредени. Ако не се покаят, трябва да бъдат премахнати. Ако в даден момент се вразумят и кажат: „Не беше правилно да разпространявам слухове. Действах като слуга на Сатана и никога повече няма да ги разпространявам“, тогава може да бъдат подложени на наблюдение. Ако се покаят и покажат добро поведение, може временно да бъдат приети обратно в църквата. Ако се върнат към старите си навици, трябва да бъдат изчистени.

Слуховете за Божието дело не се ограничават само с тях. Хората използват фантазиите и представите си, както и ума си, за да анализират и проучват внимателно. Те проучват внимателно Божиите слова и различни пророчества,

както и различни бедствия, знаци и събития в обществото и света, и дори разчитат на сънищата си, за да правят свободно забележки за Божието дело — те измислят много слухове. Много хора не четат редовно Божиите слова и не полагат редовно усилия за истината, а още по-малко полагат редовно усилия да търсят принципите при изпълнението на дълга си. Вместо това разсъждават върху въпроси като: „Как е започнало Божието явяване и дело? Кой започна всичко това? Каква роля изиграха хората? Какви събития се случиха?“. Те проучват внимателно тези външни явления, както и административната структура на църквата, персонала и т.н. След цялото това внимателно проучване те обобщават всичко и измислят някои така наречени правила или явления и ги разпространяват в църквата, сякаш са истината. Когато ги разпространяват, те ги описват по ярък и задълбочен начин и онези, които нямат проницателност, биха могли дори да си помислят, че обсъждат Божието дело. Обаче онези, които имат проницателност, си мислят: „Дали не бълваш глупости и не пускаш ереси и заблуди? Дали не съдиш Божието дело? Това не е споделяне на разбиране и преживявания — то няма връзка с истината. Това е измисляне на слухове и то трябва да бъде прекратено незабавно. В противен случай някои хора ще бъдат подведени!“. Тези заблуди и ереси, които се квалифицират като слухове, не са съобразени с истината и смущават разбирането на хората за истината. Когато в църквата възникне случай на разпространяване на слухове, той трябва незабавно да бъде спрян.

Съществуват и някои слухове, които са дяволски думи и които осъждат Божието дело. Например по отношение на това кого Бог обича, кого спасява и кого довежда до съвършенство, някои хора, като прилагат и собствената си дребнава хитрост, наблюдават, правят заключение и казват: „Онези в света, които са способни, и онези, които са служили като чиновници, и онези, които са били ръководители на отдели или главни изпълнителни директори в предприятия, когато дойдат в божия дом, директно стават водачи или веднага поемат отговорността за общите дела и финансите. Те са хората, които бог довежда до съвършенство“. Не е ли това измисляне на слухове? Това наистина е измисляне на слухове. Какво е това слух? Това е да се говори безотговорно, да се преценява на сляпо и да се правят необосновани заключения, по начин, който не съответства на фактите. Всички тези думи са слухове. Други хора казват: „Еди-кой си направи приношение от десетки хиляди юана. Неговата вяра е голяма, той може да влезе в царството“. Това кара онези, които нямат пари, да станат негативни и да се чувстват скръбни. Те казват: „Въпреки че и аз направих доста приношения, те не може да се сравняват с това, което той предложи наведнъж. Означава ли това, че не мога да бъда спасен и да бъда доведен до съвършенство? Нима Бог не иска някой като мен?“. Други, които измислят слухове, казват: „Богатите не могат да влязат в царството, бог иска бедните“. Тогава тези бедни хора стават щастливи: „Въпреки че не съм предложил много пари, все пак мога да вляза в царството, а

богатите остават извън него“. Каквото и да казват онези, които измислят слухове, то влияе на бедните хора по един или друг начин. Те не могат да прозрат факта, че всичко това са само слухове и дяволски думи. Защо е така? Защото те не разбират истината и им липсва проницателност, така че постоянно са подвеждани. И онези, които измислят слухове, и онези, които ги разпространяват, са все дяволи. Колкото и да говорят, ти не знаеш кои думи са верни и кои са лъжливи, откъде точно идват тези думи, какви точно са мотивите им да разпространяват тези думи и какви цели се надяват да постигнат. Ако някой не може да прозре тези неща и сляпо приема и разпространява слуховете, това не го ли прави глупак? Глупакът не се ли нарича още негодник? Макар че тази дума е грубовата, аз я намирам за доста подходяща. Защо е подходяща? Защото такива хора говорят безотговорно. Те небрежно разпространяват слухове, безразсъдно правят изводи и измислят слухове въз основа на определени явления, а след това лекомислено разпространяват тези слухове и ги описват правдоподобно, сякаш са реални събития — в резултат на което те засягат и смущават някои хора. Те не четат Божиите слова и не разбират истината, а прекарват дните си в разпространяване на слухове и говорене на глупости в църквата. Днес виждат някого, който прави много приношения, и казват, че този човек може да бъде спасен. Утре виждат някого, който е бил в затвора и не е станал Юда, и казват: „Този човек е в единомислие с бог. Той може да влезе в царството и да има добра крайна цел. В бъдеще той ще управлява двадесет града в божия дом. Ние, обикновените пехотинци, не можем да се сравняваме с него“. Не е ли това дяволско говорене? Не са ли това слухове? (Да, така е.) Независимо от мотивите и целите на хората, които казват тези думи, няма ли подобни думи да засегнат и смутят някои хора? Някои хора са имали малко вяра и когато чуят тези слухове и дяволски думи, започват да се замислят: „Мога ли да бъда спасен? Бог радва ли ми се?“. В сърцата си те мислят за тези неща по цял ден, колебаят се и се тревожат за тях. Заради безпочвените глупости на онези, които измислят слухове, те чувстват, че нямат надежда да бъдат спасени, затова идват пред Бог и се молят: „Не ме ли обичаш, Боже? От толкова много съм се отрекъл заради Теб. Кога ще бъда способен да Те удовлетворя?“. Те имат куп оплаквания. Нищо не се е случило, така че откъде идват тези оплаквания? Те са причинени от онези слухове — тези хора са били отровени и са паднали. Те не изпитват никакво разкаяние или вина за какъвто и да било покварен нрав, който разкриват, или за каквито и да било прегрешения, които са извършили, и никога не плачат заради това — не проливат дори една-единствена сълза — но когато чуят онези, които измислят слухове, да казват, че хора като тях няма надежда да бъдат спасени, веднага се чувстват скръбни. Нима не са били засегнати? Те са били засегнати и смущавани. Тези хора имат незрял духовен ръст, не разбират истината и са много глупави. Онези, които измислят слухове, виждат, че лесно могат да си играят с такива хора, и затова

измислят слухове, за да ги заблудят. Днес те казват, че имаш надежда да бъдеш спасен, и ти си щастлив. Утре казват, че за теб няма надежда да бъдеш спасен, и ти плачеш и се чувстваш скръбен. Защо ги слушаш? Защо винаги си възпиран от тях? Те ли имат последната дума? В най-добрия случай те са просто шутове. Дори съдбата им е в Божиите ръце, така че каква е тяхната пригодност да оценяват другите? Каква пригодност имат, за да кажат кой може и кой не може да бъде спасен, или какви хора може или не може да бъдат доведени до съвършенство? Разбират ли те истината? Кои от техните думи са съобразени с Божиите намерения и с Божиите слова? Нито една от думите им не е съобразена с Божиите слова, така че защо ти им вярваш? Защо си смутен от тях? Това не е ли причинено от глупост? (Да, така е.) Дали това се дължи на глупост и невежество, или на това, че духовният ти ръст е твърде малък и не разбираш истината, във всеки случай онези, които разпространяват слухове в църквата, са най-отвратителни. Те трябва да бъдат разпознати, разобличени и след това ограничени или премахнати.

Някои хора казват: „Вижте еди-кой си, с тези добре оформени черти, той е избран за църковен водач. Еди-коя си просперира в обществото, всеки, който я види, я харесва. След като повярва в бог, братята и сестрите също я харесват, а и бог я харесва“. Има ли едно-единствено правилно твърдение в тези думи? (Не.) Защо? (Те не отговарят на истината.) Правилно, тези думи не отговарят на истината, всички те са дяволски приказки. Някои казват: „Семейството на еди-кой си е богато, има добри условия за живот и много знания. Така че в божия дом членовете на това семейство се занимават с финансите и с общите дела. Те са полезни и могат да поемат този дълг. Това е божието предопределение“. Добавянето на „божието предопределение“ прави ли това твърдение съответстващо на истината? Не е ли това дяволско говорене? Такива дяволски приказки се наричат събирателно слухове. Всички безотговорни твърдения, които не съответстват на фактите, които противоречат на фактите, предопределени от Бог, са безразсъдни думи и произволни заключения. Всички такива твърдения са слухове. Защо ги окачествяваме като слухове? Тъй като тези твърдения, след като бъдат пуснати, ще смущават нормалното мислене и целите на стремеж на някои хора и ще им вредят, те се окачествяват като слухове. Според Божиите слова Бог казва само, че мястото на раждане, семейната среда, външният вид, нивото на образование и т.н. са предопределени от Бог. Той никога не е казвал на хората, че външният вид, социалният произход или присъщите условия на която и да е категория хора са условия за получаване на благословии. Единственото ниво, което Бог изисква от хората, е те да са способни да се стремят към истината и да постигнат покорство пред Бог. Това е най-важното. Ако в Божиите слова нещо не е изрично посочено и то е просто плод на субективните фантазии на хората или на техните предположения, такива твърдения също се считат за слухове. Хората винаги искат да преценят дали някой може да бъде благословен чрез своите наблюдения и

разбиране, както и въз основа на собствените си представи и фантазии. Тогава те пускат тези заблуди, за да повлияят на стремежа на другите към истината, като произволно решават кой може да бъде спасен и кой не, кой е Божият народ и кой е полагащ труд. Това са все слухове. Що се отнася до слуховете, можем да ги наречем също дяволски думи. Независимо от това какъв вид слухове или дяволски думи се появяват, църковните водачи трябва незабавно да излязат напред, за да ги спрат и ограничат. Разбира се, ако някой от братята и сестрите има проницателност, той също трябва да излезе напред, за да разнищи и разпознае откъде идват слуховете и какво е тяхното естество. Когато тези братя и сестри придобият разбиране за тези неща, те могат да се изправят, за да опровергаят и оспорят тези слухове, както и да ограничат онези хора, които разпространяват слуховете, като задружно възроптаят срещу тях. Как трябва да направят това? Като открито изобличават тези хора пред всички: „Това, което казваш, са само слухове и дяволски приказки, те не съответстват на Божиите слова, нито отговарят на нашите потребности. Ако въпреки увещанията продължаваш да разпространяваш слухове, ще те премахнем от църквата и няма да имаш никаква възможност да измисляш слухове и да причиняваш смущения в църквата!“. Как ви се струва това практикуване? (Добро.) Като постъпвате по този начин, това съответства на истините принципи. Ако разговаряш за своите лични разбирания за преживяване, като казваш неща, които поучават хората, тогава каквото и да говориш, е добро. Можеш да използваш каквито си искаш думи, независимо дали е официален или разговорен език, всичко е позволено. Единственото нещо, което не ти е позволено да правиш, е да разпространяваш слухове.

Д. Вредите, които причиняват безпочвените слухове

Слуховете, които се разпространяват в църквата, не се отнасят само до отричането на Бог или до осъждането на Божието дело. Има и други видове слухове. Тези слухове трябва да бъдат разпознавани и разнищвани, както и да бъдат спирани и ограничавани. Накратко казано, слуховете определено не са нещо добро. Те не носят никаква полза за хората. Някои хора казват: „Искам да чуя слуховете, за да видя какво точно казват, за да придобия проницателност и мъдрост от тях“. Ако наистина имаш някаква способност да разпознаваш и не се страхуваш, че ще бъдеш смутен от слухове, можеш да ги слушаш, но какви ще бъдат последствията? Ако се объркаш и започнеш да се съмняваш в Бог и в Божието дело, това е опасно. Това означава, че си бил подведен. Ако не можеш да ги разпознаваш и вместо това бъдеш подведен, това не е ли проблемно? Имаш ли такъв духовен ръст? Мислиш си, че имаш вяра, но разбираш ли истината? Ако не разбираш истината, вярата ти не е истинска и пак ще бъдеш подведен. Ако разбираш някаква истина, ако имаш някакво истинско познание за Бог и ако можеш да разпознаваш тези слухове и да им се съпротивляваш, тогава можеш да

придобиеш мъдрост от слушането им. Ако си мислиш, че просто имаш вяра, но всъщност тази вяра все още не е истински духовен ръст и все още не разбираш истината, тогава Аз ти казвам, че ще ти бъде много трудно наистина да придобиеш проницателност и мъдрост от слуховете. Откъде идват слуховете? Те идват от Сатана. Сатана използва всяка вратичка и се възползва от всяка възможност да бъде придирчив към фразите, използвани в Божиите слова, и да намери нещо в тях, което може да използва като опорна точка, като извади Божиите слова от контекста. Изглежда така, сякаш има основание, но всъщност прави това извън контекста, за да подвежда хората. След като чуят тези слухове, онези, които не разбират истината, си мислят: „Това, което казва, се основава на Божиите слова. Би трябвало да е вярно. Не може да е слух, нали?“. В резултат на това те биват подведени. Някои слухове са очевидни и лесни за разпознаване. Някои слухове обаче са трудни за разпознаване. На пръв поглед изглежда, че са съобразени с фактите, но същността им не е такава. Не си мислете, че само защото на пръв поглед тези слухове са съобразени с буквалното значение на Божиите слова, те са верни. Всъщност много от тези твърдения са празни теории, те са капани и не носят никакво поучение или полза за хората. Всички тези твърдения трябва да бъдат отхвърлени. Тъй като степента, до която хората разбират Божиите слова, е различна, и контекстът, в който Бог говори, също е различен, именно сляпото прилагане и тълкуване на Божиите слова най-вероятно ще доведе до грешки. Сатана често подвежда хората, като изважда Божиите слова от контекста и ги тълкува погрешно. Всякакви заклеймявания на Божието дело въз основа на Библията или на Божиите слова са хитрост на Сатана, неговото средство за подвеждане на хората. Те са капани и всички подобни твърдения трябва да бъдат отхвърлени. На пръв поглед слуховете са само една-две или няколко забележки. Не са толкова много, че да се боите от тях, и не са нещо, от което трябва да се страхувате. Това, от което трябва да се боите, са слуховете, в които се правят заключения въз основа на Библията или на истината, извадени от контекста. Това най-много може да подведе хората. Именно то най-много смущава умовете на хората. То ще накара хората без проницателност да се препънат. Само онези, които разбират истината, могат да разпознаят такива подвеждащи дяволски приказки. Някои хора например намират някои от Божиите слова, за да ги използват като основа, за да кажат, че Бог обича този тип хора, а не обича онзи тип хора, че Бог спасява този тип хора, а не спасява онзи тип хора, че този тип хора са отстранени от Бог, а хора от онзи тип не означават нищо за Бог, и т.н. Тези твърдения не са ли заключения? Тези заключения всъщност не съответстват на Божиите слова. Основанията, на които почиват, всъщност са извадени от контекста. Те принадлежат на различен контекст и са различни твърдения. Това е напълно погрешно тълкуване. Тези хора не прозират същността и прилагат правилата произволно. Но онези, които нямат проницателност, след като чуят тези

заблуди, биват отровени и подведени, стават негативни в сърцата си и си мислят, че след като казаното се основава на Божиите слова, то трябва да е точно. Те не четат внимателно Божиите слова след това, за да открият недостатъците на тези заблуди, а вместо това вярват напълно, че те са верни. Не са ли подведени? Ако никой, който разбира истината, не разговаря с тях, това е много опасно. Най-малкото тези хора може да станат негативни за шест месеца или една година. Това не само забавя навлизането им в живота, но ако се оттеглят и престанат да вярват, те ще бъдат напълно съсипани и ще загубят напълно Божието спасение. Следователно хората с малък духовен ръст, които не разбират истината, са изложени на голям риск да бъдат подведени от Сатана! Само онези, които разбират истината, са в безопасност и са стабилни. Ако един ден наистина се сблъскате с някой, който разпространява слухове, за да подвежда хората, най-ефективният начин е бързо да намерите човек, който разбира истината, с когото да разговаряте. Само тогава можете да се спасите в тази ситуация. Търсенето на помощ от хора без духовно разбиране, които сляпо прилагат правила, не само няма да разреши проблема, но и ще ви подведе още повече. Така че да бъдеш подведен не е нещо, което се случва само в религията — дори да вярваш в Бог и да живееш църковен живот, ако не се стремиш към истината, пак може лесно да бъдеш подведен. Дори да си вярвал в продължение на три-пет или седем-осем години, ако не си придобил истината, тогава все още има риск да бъдеш подведен. По-специално онези, които често имат представи и които често са негативни, са най-податливи на това да бъдат подведени и може да предадат Бог по всяко време. Защото Сатана броди по земята като ревящ лъв и търси хора, които да погълне. Това е факт. Кой е този Сатана? Това са всички онези, които изпитват неприязън към истината и които я мразят, включително антихристите, лъжеводачите, абсурдните хора и онези, които подвеждат другите — всички те са сатани. Тези хора бродят навсякъде, подвеждат и смущават Божиите избраници, където и да отидат, затова всички те са дяволи, които се съпротивляват на Бог. Божиите избраници трябва да бъдат особено бдителни, за да си гарантират, че няма да бъдат подведени и че ще могат да останат непоколебими.

Не може да се отрече, че някои новоповярвали хора или хора с изключително малки заложби в църквата, които нямат способността да възприемат Божиите слова, често са подвеждани, повлиявани и смущавани от различни слухове. Онези, които измислят слухове, лесно могат да потиснат група хора с едно небрежно заключение. Думите и твърденията, които бълват безразсъдно, могат да направят някои хора негативни, слаби и нежелаещи да изпълняват дълга си. Когато Божият дом ги повика, тези хора са изпълнени с опасения, намират си различни причини и оправдания, за да откажат и да се измъкнат. Ясно е каква роля играят в църквата онези, които измислят слухове, нали? Без съмнение те действат като слуги на Сатана. Например някои хора казват: „Трябва да имаш резервен

план, когато изпълняваш дълга си. Божият дом те призовава да изпълняваш даден дълг и ако не го изпълниш добре, божият дом може да спре да те използва по всяко време. В този момент, ако се прибереш у дома, ще ти е трудно да се справиш. Никой няма да те подкрепи тогава!“. Това звучи ли „затрогващо“? То отговаря на човешките чувства и звучи доста любящо и грижовно, но откриваш ли в тези думи някакво проявяване на внимание към Божието сърце? Предлагат ли те някаква подкрепа, ресурс, помощ или насърчаване на хората? (Не.) Като казват на хората да си подготвят резервен план — не ги ли задържат по този начин? Какво имат предвид с това? „Трябва да си предпазлив, бог може да се обърне срещу теб!“. Това е отровата, която насаждат у хората. След като го чуят, хората си мислят: „Точно така, как можах да бъда толкова глупав? Замалко не продадох къщата си — ако не си изпълня добре дълга си и ме освободят, няма да имам дори дом, в който да се върна. Добре, че ми напомниха, иначе щях да направя някоя глупост“. Какво „любезно“ напомняне, но в него има доста много отрова и тя прониква дълбоко! Чували ли сте подобни слухове? Тези хора звучат така, сякаш са толкова добри към хората, толкова са загрижени за тях, изпитват такава голяма „любов“. Те не са нито роднини, нито приятели на хората, с които говорят, между тях няма никаква кръвна връзка — просто защото всички вярват в Бог, тези хора може да имат такава голяма „любов“ към хората, с които говорят. Хората си мислят: „Това наистина е Божия закрила! Тогава по-добре първо да обмисля нещата. Ако винаги съм нехаен, когато отивам да изпълнявам дълга си, какво ще правя, ако ме отпратят? Затова, когато изпълнявам дълга си, трябва да бъда предпазлив. Трябва да върша повече работа, която ми дава възможност да изглеждам в благоприятна светлина, да избягвам да допускам грешки, а дори да допускам грешки, не мога да позволя на другите да разберат за това. По този начин няма да ме отпратят, нали? Дори да ме отпратят, всичко е наред, защото имам резервен план, имам спестявания и къщата ми все още е там. Това не означава ли просто, че Бог не се съобразява с чувствата на хората и не се ръководи от плътски чувства? Тогава от какво да се страхувам? Хората се ръководят от чувствата си, а в човешкия свят навсякъде има любов!“. Това „затрогващо“ твърдение създава „приятелство“ между хората, но къде поставя Бог? То поставя Бог на трето или четвърто място по важност, превръща Го в аутсайдер, сякаш на Бог не може да се вярва, а само на хората си струва да се вярва, само хората проявяват внимание към другите. Това единствено твърдение предизвиква толкова значително въздействие, толкова е „навременно“! Харесва ли ви да чувате такива думи? Въпреки че знаете, че в тези думи се крие злонамереност, все пак се надявате, че някой може да ви подскаже, да ви помогне, да ви даде предупреждение от някого, който е бил в същото положение, когато не знаете какво ви очаква, който може да ви каже сърдечна дума. Това твърдение е толкова „съдбоносно“, толкова „важно“! Това не е ли пълно приемане на неговите думи? „Безразсъдните“ думи на този

създател на слухове са купили хора и са продали Бог. Какво е това действие? Порядъчно ли е? (Не.) Що за човек бихте казали, че е това? В очите на хората той е добър, мил човек, но в очите на онези, които разбират истината, това е объркан човек. Ако се съди по действията и по поведението му, той действа напълно като слуга на Сатана, той е истински дявол! Точно ли е да се каже това? (Да.) Много е точно! Ни най-малко не е преувеличено. Той въвлича всеки да се предпазва от Бог, да се противопоставя на Бог и не казва нито дума, която да поучава хората. Защо не го прави? Защото сърцето му е изпълнено с враждебност и омраза към Бог, природата му същност е тази на Сатана и за него е присъщо да се съпротивлява на Бог и да Му се противопоставя. Някои хора казват: „За него е присъщо да се противопоставя на Бог, тогава защо все пак следва Бог?“. За да придобие благословии! Иска да измъкне изхода да бъде благословен от Божия дом, но не иска да плати никаква цена или да се стреми към истината. Освен това той иска да компрометира Бог, да смущава Божиите избраници и да ги накара да се отдалечат от Бог и да предадат Бог. Такъв човек несъмнено е истински дявол. Но някои глупави хора никога не могат да прозрат и да разпознаят дяволските лица на такива хора. Те могат да приемат всички дяволски думи, които са съобразени с човешките представи и с потребностите на плътските чувства, които изрича този човек. След като бъдат подведени от такъв човек, те биха могли да предадат и да отхвърлят Бог във всеки един момент — дори да не искат да Го отхвърлят, това е извън техния контрол. Сатана, дяволите и слугите на Сатана са толкова коварни и измамни! Самите те се съпротивляват на Бог и Му се противопоставят, мразят истината и не я приемат, и дори искат да попречат на повече хора да следват Бог и да се стремят към истината. В Божия дом тези хора играят ролята на проводник на Сатана, говорят и действат от името на Сатана. Те служат за контрастиращ предмет и се използват специално, за да могат другите да израстват в проницателността си. Затова много от нещата, които тези хора казват, може да не изглеждат прекалено проблемни на пръв поглед. Те дори често цитират Божиите слова, като намират някои доказателства и твърдения в Божиите слова, а след това ги доукрасяват, за да изглежда така, сякаш това, което казват, до голяма степен съответства на Божиите слова. Но едно е сигурно: това, което те казват, е в разрез с истината. Когато чуеш това, което те казват, то може да ти се стори правилно, но ако внимателно го съпоставиш с Божиите слова, можеш да разпознаеш, че то в основата си не отговаря на истината. Всички тези привидно правдоподобни думи, които изричат, идват от Сатана. Те изпитват Бог, опитват се да намерят опорни точки в Божиите слова, погрешно тълкуват Божиите слова, за да заклеймяват Бог и да подвеждат Божиите избраници, като ги карат да спекулират относно Бог, да Го разбират погрешно, да Го предават, да Го отхвърлят и т.н. Затова освен антихристите и злите хора, онези, които измислят слухове, за да подвеждат другите, също са категория хора в църквата, която трябва да

бъде разпознавана, от която човек трябва да се предпазва и която трябва да бъде премахната.

Е. Разпознаване на хората, които разпространяват безпочвени слухове, и принципите за справяне с тях

Как трябва да разпознаваме онези хора в църквата, които измислят слухове, за да подвеждат другите? Първо, онези, които измислят слухове, категорично не се стремят към истината. Те изпитват неприязън към истината. Освен това те често измислят всякакви дяволски думи и нелепи твърдения и ги използват, за да подвеждат и увличат някои братя и сестри, които са с малък духовен ръст, имат плитки основи и не разбират истината. Въздействието, което постигат, смущава нормалния ред на църковния живот и му вреди, смущава нормалния стремеж на хората и ги кара да се отклоняват от правилния път, прави хората негативни и слаби и дори ги кара да изоставят дълга си и да спрат да вярват в Бог — това ги прави дори още по-щастливи. Затова е напълно точно описание да наречем онези, които измислят слухове, слуги на Сатана. Това е истинското лице и същината на тези хора и те лесно могат да бъдат разпознати. Някои хора имат известен разум. Въпреки че самите те не обичат истината, те не изразяват мнение и не се намесват в начина, по който другите се стремят към истината. Може да не се обръща внимание на тези хора. Но някои хора завиждат на хората, които се стремят към истината, и ги мразят. Винаги ги съдят и нападат, таят определени намерения и дори се възползват от всяка ситуация, за да ги заклеймяват. Човек трябва да се пази от такива хора. Въпреки че това, което те казват, може да звучи съвсем правилно, логично и съгласно буквалния смисъл на Божиите слова, при внимателно разпознаване се оказва, че това са предимно лъжи и слухове, чисти глупости. Тези привидно правдоподобни слухове и лъжи трябва да бъдат разпознати. Някои хора казват: „Вярвам в Бог отскоро, чел съм малко от Божиите слова и не разбирам истината. Как мога да разпозная слуховете и лъжите?“. Единственият начин е от днес нататък да се съсредоточиш повече върху четенето на Божиите слова и да търсиш повече истината в Божиите слова, като позволиш на Божиите слова да се вкоренят в сърцето ти. С напътствието на Божиите слова и с възприемането на нещата според истината ще имаш проницателност. Слуховете, разпространявани от тези хора, няма да имат никакво въздействие върху теб и няма да смущават нормалния ти стремеж. Независимо какви слухове обсъждат или какви глупости говорят те, ти няма да се разколебаеш, след като ги чуеш, нито ще станеш негативен и слаб, а още по-малко ще имаш някакви погрешни разбирания за Бог. Просто ще се съсредоточиш върху това да се стремиш в правилната посока. Това означава, че имаш съпротивителна сила — тези слуги на Сатана вече няма да имат никакво влияние в църквата. Няма кратък път да се научите как да разпознавате слуховете. Единственият начин е да

слушате повече проповеди, да четете повече Божиите слова и да разговаряте повече за истината. Когато постигнете разбиране на истината, естествено ще имате проницателност. Каква е целта на четенето на Божиите слова и на общението за истината? Целта е да се разбере истината и да се разпознаят тези слухове и заблуди чрез четене на Божиите слова. Ако видите, че тези слухове противоречат на Божиите слова и са в разрез с тях, ако са в пълно противоречие с истината, те сами ще се разпаднат. Разбира се, някои хора казват: „Не съм положил усилия да чета Божиите слова и не разбирам каква точно е истината в Божиите слова. Помня само едно: по отношение на постъпките си трябва да следвам тълпата. Това, което повечето хора отхвърлят, го отхвърлям и аз, това, което повечето хора приемат, го приемам и аз, просто следвам тълпата“. Правилно ли е това? (Не.) Понякога тълпата също греши, а да следваш тълпата означава да грешиш заедно с нея. Трябва да се научиш да следваш онези, които разбират истината. Само този път е добър.

Разпространяването на безпочвени слухове е нещо, което често се случва в църквата. Въпреки че този въпрос не е голям проблем, смущението и вредата от него за Божиите избраници не са малки. Най-малкото той може да направи хората негативни и слаби, а в най-лошия случай може да накара хората да се отдалечат от Бог и дори да Го предадат. Ето защо разпространяването на слухове не може да бъде пренебрегвано. Щом се случи в църквата, то трябва незабавно да бъде спряно и ограничено. Ако църковните водачи са вцепенени и тъпи, ако са неспособни да вършат истинска работа и не могат да разпознаят този проблем, но някои хора с добри заложби, които се стремят към истината и я разбират, го установят, тогава тази група трябва да се активизира, за да разреши този проблем. Чрез търсене и общение с много хора, за да се постигне общо съгласие и да се получи потвърждение, след като се установи, че се разпространяват слухове, хората трябва да потърсят истината, за да разрешат проблема. Ако не е ясно, че дадена забележка е заблуда, не я окачествявайте сляпо като такава. Забележките, които са очевидни и несъмнени, които лесно се разпознават като слухове и заблуди, трябва незабавно да бъдат разобличавани и разнищвани, така че всеки да може да ги разпознае. Ако не можете да разпознаете дали това, което някой казва, е слух или заблуда, след като сте го чули да казва едно или две изречения, трябва да се отнасяте към него предпазливо и да не правите заключения сляпо. Изчакайте, докато той приключи да говори, за да разпознаете ясно казаното. След като се потвърди, че това е слух или заблуда, този човек трябва незабавно да бъде спрян и ограничен. Ако многократните увещания и ограничения не го ограничат и той продължи упорито да разпространява слухове, трябва да бъде премахнат от църквата. Ясен ли е принципът и пътят за това какво да се прави и как да се практикува, когато се установи, че някой разпространява слухове в църквата? (Да.)

Съдържанието на слуховете не включва само основните въпроси, за които споменах. Има и някои слухове, които са просто откъслечни твърдения, като например забележки за кастренето или за това кого Божият дом използва и кого отстранява, както и други неверни твърдения. Преди църквата да е напълно пречистена, в нея има лъжеводачи, антихристи, различни зли хора, объркани хора, тъпаци, които нямат духовно разбиране — в нея има всякакви хора. Лъжците и измислящите слухове хора са често срещано явление, а сред хората се наблюдават всякакви слухове и дяволски разговори. Що се отнася до тези слухове, от една страна, хората трябва да имат нормален разум да ги преценяват. От друга страна, за по-сериозните слухове, които засягат Божието дело, Божия план за управление, Самия Бог и дори управленските закони на Божия дом и други въпроси, хората трябва да имат истината, за да ги разпознават. За външните въпроси хората трябва да имат разума на нормалната човешка природа, за да ги преценяват. За въпросите, засягащи Божието дело и истината, хората трябва да имат истината реалност и духовен ръст, за да ги разпознават. Накратко казано, независимо от вида на слуховете хората трябва да ги разпознават и да ги отхвърлят, а не да ги приемат. Разбира се, някои хора не се стремят към истината и просто живеят според тези слухове. Днес някой разпространява дадена поговорка и вятърът задухва в една посока и тези хора го следват. Утре друга поговорка насочва вятъра в друга посока и те пак го следват. Например някой водач или работник казва, че онези, които могат да пишат статии със свидетелства, могат да бъдат доведени до съвършенство, така че те практикуват писане на статии, учат писане и търсят ресурси. На следващия ден друг водач или работник казва, че онези, които изпълняват дълга си, могат да бъдат спасени, така че те започват да се занимават с изпълнението на дълга си. Но колкото и да са заети, те никога не се тревожат за най-важния въпрос и не се интересуват от него: стремежът към истината и навлизането в живота. Различните нечестиви тенденции, създадени сред различните групи в църквата, винаги повличат някои хора. Различните слухове, създадени сред членовете на църквата, винаги подвеждат определени хора и им влияят. Има обаче и някои хора, които остават безразлични към слуховете, които чуват, и не им обръщат внимание. Те не забелязват нищо от работата, която върши Божият дом, не се интересуват от вярата в Бог и не са истински вярващи. Тези хора са вярващи само на думи. Има и друга група хора, при които положението е малко по-добре. Те могат да търсят истината и да приемат истината, затова не се влияят от тези негативни неща и от тези негативни хора. Само онези, които са с малък духовен ръст, без основа и които изобщо не се стремят към истината, винаги се влияят от различните поговорки и забележки. Тъй като те винаги следват подобни неща, винаги се намират хора, които ще измислят различни слухове, за да мътят водата. Те смятат, че само така вярата в Бог е жива и вълнуваща, а не скучна, и за тях това

е единственият начин да се чувстват важни. Тези неща често се случват сред новоповярвалите. Ако в една църква масово се разпространяват слухове и хората биват подвеждани, това означава, че в нея определено има твърде малко хора, които разбират истината. В църквата тези гореспоменати хора следват всякакви слухове и подстрекателства, измислени от хора със скрити мотиви, което е много притеснително. Това отчасти се дължи на лоши заложби, а също е истинско проявление на неразбиране на истината. Повечето от това, което казва някой, който не разбира истината, не е практическо и съдържа примеси. Строго погледнато, всичко това е равносилно на лъжа. Ако съдържа мотиви и цели, тогава то не е просто лъжа, а нещо повече — кроеж на Сатана и заговор на зли хора. Затова повечето от нещата, казани от хората, които нямат истината, са дяволско говорене и не бива да им се вярва.

С това приключваме общението по темата за разпространяването на безпочвени слухове. Въпросът за разпространяването на слухове най-добре разкрива хората и позволява ясно да се видят моделите на поведение на различните хора. Сега вече би трябвало да разбирате какво отношение да имате към слуховете и към онези, които ги разпространяват, както и какви методи да използвате, за да се справите с тях, нали така? (Да.) След като разберете тези въпроси, когато отново се сблъскате с тях, трябва да ги съпоставите с нашето общение и да използвате най-правилните методи, за да се справите с тях. Това съответства на принципите.

17 юли 2021 г.

ОТГОВОРНОСТИТЕ НА ВОДАЧИТЕ И РАБОТНИЦИТЕ (19)

Дванадесета точка: своевременно и точно идентифицирайте различните хора, събития и неща, които прекъсват и смущават Божието дело и нормалния ред в църквата; спрете ги и ги ограничете, и преобърнете нещата; освен това разговаряйте за истината, така че Божиите избраници да развият проницателност чрез такива неща и да се учат от тях (седма част)

Различните хора, събития и неща, които прекъсват и смущават църковния живот

Принципи за справяне с хора, които участват в непристойни взаимоотношения

Темата за различните хора, събития и неща, които прекъсват и смущават Божието дело и нормалния ред в църквата сме разделили на общо единадесет въпроса. Преди това разговаряхме за шестия въпрос — участието в непристойни взаимоотношения. С какво основно е свързан той? С безразсъдното съблазняване на други хора и с участието във взаимоотношения на похотливи желания. За какво разговаряхме по този аспект? Когато такива хора се появят в църквата, как трябва да се постъпва с тях? Какви са възможните решения? Трябва ли да си затваряме очите и да ги оставяме без контрол, или трябва да разрешим проблема съгласно истините принципи? Трябва ли да го избягваме или да въздействаме на тези, които са замесени в това от любов? Трябва ли да разговаряме с тях за истината, или трябва да ги предупредим и да ги премахнем? Кой е най-подходящият начин да се справим с този проблем? (Да предупредим и да ограничим участващите. Ако не могат да бъдат ограничени, да ги премахнем.) Как трябва да бъдат ограничени? Лесно ли е да се направи това? Когато възникнат такива проблеми, обикновено не е толкова лесно да се ограничат замесените. Някои хора забелязват такава ситуация и смятат, че тя е неуместна, но се притесняват да говорят открито за нея. Някои хора могат да намекнат за това косвено, но замесените невинаги се вслушват. Каква е човешката природа на всички хора, които могат безразсъдно да съблазняват другите? Дали те са достойни и порядъчни хора? Дали са хора с благоприличието на светци? Дали са хора с достойнство и чувство за срам? (Не.) Ако някой просто им напомни с думи или в нормално общение истината, това може ли да разреши проблема? Не може. Когато се появи такъв проблем, това означава, че той всъщност е назрявал в сърцата им от дълго време. В този момент лесно ли е да се контролира той? Може ли помощта и опитът да им се въздейства с любов да разрешат проблема? (Не.) И така, кое е най-доброто решение? То е да премахнете такива хора, да ги изолирате от онези, които искрено вярват в Бог и

изпълняват дълга си, и да не им позволявате да продължават да смущават другите и да им вредят.

Понастоящем в някои църкви непрекъснато се появяват случаи, в които мъже и жени се съблазняват един друг. Тези хора, стига да имат възможност, се съблазняват един друг, държат се особено разгулно и без никакво чувство за срам. Чух за мъж, който съблазнил много жени. Той не си давал труда да ухажва сериозно, а просто безразсъдно съблазнявал всяка жена, която срещнел, и се лепвал за нея. Някои хора казват: „Той просто си общува нормално, това е просто неговият начин на общуване“. Повечето хора намират този начин на общуване за неназидателен, отвратителен и противен. Това не е ли проблем? Може ли това да докаже, че подобни взаимоотношения са непристойни? Ако това, че двама души са в любовна връзка, засяга не само собственото им изпълнение на дълга, но и това на другите, те трябва да бъдат ограничени. Не бива да им се позволява да се срещат в църковния живот, особено в църква на пълно работно време, защото това засяга изпълнението на дълга на другите и е пагубно за църковното дело. Когато могат да задържат вниманието си върху своя дълг, те могат да се върнат в църквата на пълно работно време, за да изпълняват дълга си. Някои хора не ходят на сериозни срещи, а по-скоро безразсъдно съблазняват другите и се лепват за тях, играят си с похотливи желания, смущават църковния живот, засягат настроението на хората и смущават другите. Тази ситуация представлява смущение на църковното дело и трябва да се разреши и уреди съгласно принципите. Тези хора трябва своевременно да се изолират и премахнат. Лесно ли се оправя този проблем? На никого не бива да се позволява да смущава и прекъсва църковния живот и църковното дело, затова подобни проблеми трябва да се разрешават според принципите. Някои хора казват: „Няма да можем да се разправим с тях в ситуации, в които няма да има кой да поеме дълга им, в случай че се разправим с тях. Трябва просто да им се позволи да продължат и да съблазняват другите, както си искат. Колкото и да съблазняват другите, това трябва да им е позволено“. Има ли такова правило в Божия дом? Имаше ли такъв принцип в общението на последното събиране относно това как да се справяме с такива хора? (Не.) Когато се сблъскват с такива ситуации, църковните водачи и надзорниците се объркват и не знаят как да се справят с тях, и позволяват на тези хора безразсъдно да съблазняват други хора в църквата, което кара повечето хора да се чувстват неудобно и ги оставя без назидаване, кара ги да се чувстват отблъснати в сърцата си, без да смеят да изкажат мнението си, и те трябва да понасят това. Водачите и надзорниците вярват, че делото на църквата и на Божия дом не може да мине без тези хора, че ако тези безразсъдни съблазнители бъдат отпратени, ще има по-малко ръце, които да вършат работата. Правилна ли е тази логика? (Не.) Защо е неправилна? (Тези хора не могат да вършат работата, те не се интересуват от нея.) Това е отговор право в десетката. Какви хора според вас са способни

безразсъдно да съблазняват другите? Те нямат никакви задръжки. Те са неверници, невярващи. Не става въпрос само за това, че не обичат истината, че изпитват неприязън към истината, че имат слаба вяра, че са млади и че имат плитка основа — това не е всичко. Дали всички невярващи, които не вярват в Бог, са способни безразсъдно да съблазняват другите? Всички ли са способни да участват в разпътни дейности? Само част от тях. Малцинството все още цени почтеността и достойнството, грижи се за репутацията си и има морален компас за своите постъпки. Тези така наречени вярващи в Бог не са по-добри от невярващите, така че прекалено ли е да ги наричаме невярващи и неверници? (Не.) Макар че тези хора могат да полагат някакъв труд в Божия дом, по природа те са невярващи и неверници. Те нямат принципи за нищо от това, което правят, и постъпват без морален компас, без достойнство и без чувство за срам. Невярващите дори поддържат идеята, че „хората се нуждаят от своята гордост така, както дървото се нуждае от кората си“. Но тези хора не искат да запазят дори гордостта си, така че могат ли да искат истината? Могат ли искрено да отдават всичко на Бог? Могат ли да действат съгласно принципите в своя дълг? Категорично не! Те просто полагат труд. Хората, които полагат труд, не притежават никаква истина. Техният труд прекъсва и смущава, и не отговаря на критерия за изпълнение на дълга. Въпреки че външно изглежда, че изпълняват дълга си, независимо как разговаряш с тях за принципите, те просто не слушат. Правят каквото си искат, без да действат според принципите. Когато тези хора слушат проповеди, поведението и изражението им разобличават същността им на неверници. Другите седят изправени, слушат сериозно и внимателно, а как слушат тези хора? Някои се подпират на масата, често се протягат и се прозяват, не седят прилично, не приличат на хора. Що за хора са тези, които не приличат на хора? Те изобщо не са хора. Те само носят белезите на хора. Как се чувствате, когато видите, че група от тези „влечуги“ са дошли да слушат проповед? Не се ли чувствате неудобно? (Да.) Тази група изглежда отвратително и като ги видя, Ми се отщява да говоря. Аз говоря на хора, а не на „влечуги“. Може ли състоянието на хората, които слушат проповеди по този начин, да се подобри, докато изпълняват дълга си? Може ли вярата им в Бог да нарасне и могат ли те да разбират истината по-ясно, колкото повече изпълняват дълга си? Категорично не! Както и да изпълняват дълга си, техният духовен ръст и вяра не растат. Те правят всичко безразборно и без задръжки, живеят в похотта на плътта и покварения си нрав без никакво осъзнаване, укор към себе си или дисциплина — те са нечовеци! Само участието на такива хора в непристойни взаимоотношения, без дори да се вземат предвид другите лоши неща, които са извършили, или действията им, които са нарушили принципите и са навредили на интересите на Божия дом, е достатъчно, за да бъдат премахнати. Това е много прост въпрос, но църковните водачи и надзорниците просто се почесват по главите, без да знаят как да се справят с него.

Този въпрос е много лесен за разрешаване. За него сме разговаряли и преди. Той трябва да бъде разрешен според принципите и тези, които следва да бъдат премахнати, трябва да бъдат премахнати. Не го обмисляйте прекалено много. Делото на Божия дом ще продължи добре и без тях. Кажете Ми, какво трябва да направи човек, ако намери някъде кучешки изпражнения или екскременти? Трябва да ги почисти веднага. Ако не го направи своевременно, веднага ще долетят мухи и комари, а хората не могат да имат спокойствие на такова място. Какво имам предвид с всичко това? (За да се разреши проблемът с участието в непристойни взаимоотношения в църквата, първата стъпка е да се изчистят тези подли неверници.) Да, точно това имам предвид. Ако в църквата има хора от сорта на „смрадливите кучешки изпражнения“, те със сигурност ще привлекат някои „смрадливи мухи“. Като изчистим смрадливите кучешки изпражнения, тези мухи естествено ще изчезнат. Не е ли това решение? Разумно ли е това решение? (Да.) Когато се занимават с такива въпроси, някои църковни водачи винаги имат опасения и казват: „Ако изчистим онези, които безразсъдно съблазняват другите, няма ли да има по-малко хора, които да вършат работата?“. Това проблем ли е? (Не.) Защо не е проблем? Как човек трябва да се справи с това притеснение? Дори притесненията им да има смисъл, понеже си мислят, че ако изискванията към хората са твърде строги и онези, които могат да вършат работата, бъдат изчистени и няма да има кой да върши тази част от работата, няма ли да е лесно да се намерят други способни хора, които да ги заместят? (Да, така е.) И дори ако не може веднага да се намерят заместници, работата може да се свърши по-късно, когато се намерят подходящи хора, без това да се отрази на делото на Божия дом. Божият дом не подкрепя хората, които не вършат същинска работа. Ако те могат да се покаят и да се занимават със същинските задачи, ще могат да продължат да вършат работата, но ако не се покаят, тогава трябва да бъдат лишени от правото да изпълняват дълга си. Не е ли това оправдано и разумно? Божият дом по-скоро би подкрепил полагащите труд, отколкото да подкрепя неверниците и невярващите. Правилен ли е този принцип? (Да.) Защо е правилен? Дори ако един полагащ труд не се стреми към истината, той все пак е готов да полага труд и може да полага усилия по възпитан и покорен начин в Божия дом. Макар че само полага труд, той е предан и най-малкото не е лош човек. Това е типът хора, които Божият дом запазва. Ако човек е лош и подъл, ако винаги се занимава с криви и порочни практики и ако дори не може да полага добре труд и не отговаря на критерия за полагащ труд, тогава такъв човек е невярващ и Божият дом не го запазва. Следователно Божият дом не го запазва не защото е полагащ труд, а защото трудът му дори не отговаря на критериите, защото дори трудът му е сметкаджийски, защото той винаги иска да върши зло и да причинява смущения, винаги се опитва да се занимава с криви и порочни практики в църквата, нарушава реда в църковното дело и засяга изпълнението на дълга на повечето хора. Той

покварява атмосферата в църквата и опозорява Божието име — нищо не би могло да бъде по-уместно от това да бъде изчистен. Където и да има хора от сорта на „смрадливите кучешки изпражнения“, те трябва да бъдат незабавно изчистени. Разбрахте ли? (Да.)

XI. Манипулиране и прекъсване на изборите

Днес ще продължим да разговаряме за дванадесетата отговорност на водачите и работниците: „Своевременно и точно идентифицирайте различните хора, събития и неща, които прекъсват и смущават Божието дело и нормалния ред в църквата; спрете ги и ги ограничете, и преобърнете нещата; освен това разговаряйте за истината, така че Божиите избраници да развият проницателност чрез такива неща и да се учат от тях“. Какъв е единадесетият въпрос от тази дванадесета отговорност? (Манипулиране и прекъсване на изборите.) Вече сме имали известно общение относно манипулирането и прекъсването на изборите, когато разговаряхме и разобличавахме различните проявления на антихристите, нали? (Да.) Работните подредби на Божия дом включват правила за църковните избори. Избори могат да се провеждат веднъж годишно, а също така и при определени специални обстоятелства. Всички църкви трябва да избират водачи и работници на всички нива според принципите, установени от Божия дом. Правилата за изборите включват избирателните принципи, критериите за избиране на хора, методите и подходите на изборите и различни въпроси, на които братята и сестрите трябва да обръщат внимание и с които трябва да са запознати по време на изборите. Разбира се, преди всеки избор водачите и работниците на всички нива трябва да разговарят по всички аспекти на избирателните принципи, за да гарантират, че Божиите избраници могат ясно да ги разберат. По този начин изборните резултати ще бъдат по-добри. Днес няма да разговаряме за подробностите относно изборите. Основната тема на днешното общение са някои проявления на манипулиране и прекъсване на изборите.

А. Проявления на манипулиране и прекъсване на изборите

Църковните избори трябва да следват стриктно избирателните принципи, определени от Божия дом, за да бъдат избрани най-подходящите кандидати за водачи и работници. Ако избирателните принципи се нарушават и се използват други изборни методи, това е дело на лъжеводачите и антихристите. Божият дом трябва да забрани подобни нарушения и да разследва и да се справи с основните лица, които са манипулирали изборите. По време на църковните избори ще бъдат разкрити различни хора и ще бъдат разобличени различни нагласи на хората. Някои хора плетат много съмнителни задкулисни интриги, за да бъдат избрани за водачи или за да бъдат избрани хора, които са им изгодни. Някои хора например се страхуват, че онези, които се стремят към истината, ще бъдат избрани за

водачи и ще застрашат техния статус, и затова полагат всички усилия да съдят тези хора зад гърба им за слабостите, които са показали, и за грешките, които са допуснали, и ги заклеймяват като надменни и самоправедни с нрава на антихристи и т.н. — всичко това в опит да ги накарат да загубят изборите. Други, за да бъдат избрани за водачи, купуват хубави неща, за да подкупят хората по време на изборния период, или дават обещания с приятно звучащи думи, а също така използват различни средства, за да подбуждат и подстрекават другите за кого или против кого да гласуват. Независимо какви средства и методи използват, всички те са с цел манипулиране на изборите и повлияване на изборните резултати. Въпреки че църквата многократно е разговаряла за избирателните принципи — например да се избират онези, които са с добра човешка природа, които се стремят към истината и които могат да водят братята и сестрите към нормално изпълнение на дълга им, към нормално четене на Божиите слова, към навлизане в истината реалност и други подобни принципи — тези хора просто не слушат и искат да плетат съмнителни интриги. Какво означава да плетат съмнителни интриги? Това означава, че те винаги искат да мамят. Никога не оценяват открито кой е добър и кой не, винаги искат да плетат съмнителни интриги и да участват в лукави задкулисни схеми и машинации. Те дори заговорничат задкулисно за това кого да изберат и кого да не изберат, и се опитват да накарат всички да постигнат съгласие. Не са ли това съмнителни интриги? Не е ли това мамене? (Да, така е.) Това ли е гарантиране на изборите по открит и безпристрастен начин в съответствие с истините принципи? Не, нали? Те използват човешки кроежи и методи в безочлив опит да манипулират изборите. С каква цел манипулират изборите? Те искат да контролират изборните резултати, искат самите те да бъдат избрани, а ако не могат да бъдат избрани, тогава искат те да решат кой да бъде избран, затова плетат съмнителни задкулисни интриги. Те не проявяват внимание към делото на църквата или навлизането в живота на братята и сестрите. Не мислят за интересите на Божия дом или на братята и сестрите, а само за личните си интереси. Когато се провеждат избори, техен основен приоритет са собствените им намерения и желания. И така, защо искат да манипулират изборите? Ако някой наистина искаше да доведе братята и сестрите пред Бог и в истината реалност, щеше ли да действа по този начин? Щеше ли да има такива амбиции? Щеше ли да показва такова поведение? Не. Само онези, които имат скрити мотиви, амбиции и желания и искат да манипулират църковните избори, биха действали по този начин. В църквата те привличат някои хора, които се разбират доста добре с тях, които споделят техните възгледи и имат същите мотиви и цели, а освен това впримчват някои хора, които обикновено са слаби, не се стремят много към истината и които са объркани, невежи и лесно се поддават на влияние и манипулация, като образуват сила, която да смущава изборното дело на църквата. Тяхната цел в противопоставянето на църквата е да бъдат избрани, да получат

последната дума при определянето на изборните резултати. Те искат да изберат предварително набелязаните от тях хора, онези, които са изгодни за тях. Ако тези хора бъдат избрани, значи техният заговор е успял. Дали резултатът от такива избори ще бъде правилен или погрешен? (Погрешен.) Определено би бил погрешен. Избраните чрез избори, които са фалшифицирани от зли хора, със сигурност биха били изгодни за злите хора. Защо биха били изгодни за злите хора? Защото тогава злите хора биха могли да действат умишлено и безразсъдно и да вилнеят в църквата, без никой да се осмели да ги разобличи или ограничи. Те няма да бъдат премахнати, а онези, които се стремят към истината, ще бъдат отхвърлени и потискани от тях, и църквата ще се превърне във владение на злите. Ясно е, че крайният резултат от избори, които са манипулирани от зли хора, определено е погрешен. Той със сигурност противоречи на преобладаващото мнение и нарушава принципите. Църковните водачи и братята и сестрите трябва да са наясно и да са бдителни за всички модели на поведение и действия на тези хора по време на избори. Те не бива да се объркват по този въпрос. Щом бъдат забелязани признаци за манипулиране и прекъсване на изборите, трябва незабавно да се вземат мерки за ограничаване на замесените лица, а ако тези хора не могат да бъдат ограничени, трябва да бъдат изолирани. Тези хора са особено нагли, невъздържани и трудни за контролиране. За да прекъснат изборите и да манипулират резултатите, те със сигурност ще плетат съмнителни задкулисни интриги и ще казват, и ще вършат много неща. Какво трябва да се направи по този въпрос? Въпросът може лесно да се разреши. Ако църковните водачи забележат проблема, те трябва да го разобличат и да го разгласят, като накарат братята и сестрите да разговарят за сериозността и последствията от него и за това какво точно е естеството на подобни действия. Накрая, те трябва да предприемат определени мерки. Какви мерки трябва да се предприемат? С всеки, който винаги плете съмнителни задкулисни интриги и се опитва да манипулира и да прекъсва изборите, трябва да се постъпи безцеремонно и да му се забрани да участва в избори. Какво означава това? Това означава гласът му да не се брои. Независимо колко хора участват в манипулирането и прекъсването на избора, гласовете на всички тях трябва да бъдат анулирани и те не бива да бъдат допускани да участват в изборите. Независимо кой е подведен и смутен, щом е следвал начините на онези, които манипулират изборите, и се е сговорил със зли хора да навреди умишлено на изборите, Божиите избраници трябва да се изправят, за да го разобличат и да му отнемат правото да участва в изборите. Добър подход ли е това? (Да.) Това се прави изцяло с цел да се предпази делото на църквата. Не отказваш ли да приемеш ограниченията? Не отказваш ли да приемеш избирателните принципи в Божия дом? Не искаш ли да имаш последната дума? Ако имаш последната дума, то Сатана е този, който има последната дума. Божият дом и църквата са местата, където царува истината. Не може да се позволи на Сатана да командва. Понеже ти искаш да

плетеш съмнителни интриги и умишлено да манипулираш и прекъсваш тези избори, тогава решението е просто — твоят глас се анулира. Независимо за кого гласуваш, това няма никакво значение. Нито едно от твоите мнения не е валидно и дори да настояваш да участваш в изборите, това няма да стане. Божият дом има управленски закони и правила и правото ти да участваш в тези избори ти е отнето и е отменено. Ако и на следващите избори все така смущаваш, правото ти да участваш в избори ще бъде напълно отнето и никога повече няма да бъдеш допуснат до участие. Ето как трябва да се постъпва с онези, които винаги плетат съмнителни интриги, за да манипулират и прекъсват изборите.

Когато има църковни избори, винаги се намират няколко зли хора, които започват да стават неспокойни: някои от тях плетат съмнителни задкулисни интриги в опит да манипулират и да прекъснат избора, а други се стремят да се състезават открито с останалите за водаческата позиция, спорят до почервеняване, дори са на ръба да действат прибързано, да прибегнат до насилие и да стигнат до бой, като създават у братята и сестрите несигурност относно това кого да слушат и кого да изберат. По време на изборите те не разговарят за истината, нито обсъждат как ще вършат делото на църквата, какви пътища биха приложили в работата или какви идеи и планове за работа биха предложили, ако бъдат избрани за водач. Вместо това те правят всичко по силите си да разобличават недостатъците на другите кандидати и да ги нападат, като същевременно привличат една група хора да сформират опозиция срещу друга група и създават ситуация на разделение в църквата. В какво се превръщат такива избори? Те се превръщат в нещо, което разделя църквата. Още преди да излязат изборните резултати, църквата вече е разделена. Такова ли явление трябва да се появи по време на църковни избори? Нормално ли е това явление? Не. Ако искаш да си водач и вярваш, че имаш известни способности и чувство за бреме, че си пригоден за тази работа, можеш да участваш в изборите според принципите на Божия дом. Разбира се, можеш също така да изложиш своите силни страни и достойнства и да разговаряш за своите разбирания и преживявания, така че братята и сестрите да бъдат убедени и да ти се доверят да поемеш работата на църковен водач. Не бива обаче да постигаш целта си да бъдеш избран, като нападаш другите, защото това лесно може да подведе хората и да доведе до негативни последствия. Братята и сестрите с малък духовен ръст и без проницателност лесно могат да бъдат подведени от теб и няма да знаят кого да изберат, а църквата може да бъде хвърлена в хаос и да бъде обхваната от разцепление. По този начин не се ли открива възможност за Сатана да се възползва? Накратко казано, участието в избори, без да се спазват принципите, както и това, че винаги имаш амбиции и желания и използваш средства, достойни за презрение, за да постигнеш целта си да бъдеш избран, имат естеството на манипулиране и прекъсване на изборите и представлява непристойно изборно поведение. Разбира се, някои хора имат

правилно поведение, което трябва да се разграничи от непристойното. Например, ако кандидат разговаря за това как да върши добре различни елементи от църковното дело, като например евангелската работа, работата с текстовете и работата по общите въпроси, или как да подобри църковния живот, да разреши трудностите на Божиите избраници при навлизането им в живота и т.н., всичко това е уместно. Изразяването на собствените възгледи и разбирания по правилен начин, споделянето на мислите и плановете относно църковното дело и т.н. — всичко това е част от нормалното говорене и поведение и е съобразено с избирателните принципи, установени от църквата. Освен горното, всяко непристойно поведение, проявявано по време на изборните периоди, което се набива на очи, трябва да привлича вниманието на хората. Те трябва да бъдат бдителни към подобни модели на поведение и да ги разпознават, а не да бъдат небрежни.

Някои хора често споменават, че са заети с работа, че имат много проблеми в семейството или неподходяща среда, като извинение за това, че не изпълняват дълга си и не участват в църковния живот. Когато дойде време обаче да се избират църковни водачи, тези трудности изведнъж престават да съществуват и те старателно се обличат за случая и идват да участват в изборите. Отдавна не са се появявали, но като чуят голямата новина за църковните избори, се втурват с нетърпение. За какво идват? Идват за изборите, за позицията на църковен водач, за тази „официална позиция“. Такива хора са особено хитри в действията си. Понеже се страхуват, че другите ще заподозрат, че искат да станат църковни водачи, те избягват да споменават изборите и се съсредоточават само върху общението за своите разбирания и преживявания, за да придобият възхищението на хората. Освен това публично ядат и пият Божиите слова, водят всички към общение за Божиите слова и споделят собственото си свидетелство за преживяване. Като цяло в действителност те рядко участват в църковния живот и рядко разговарят за истината, нито са способни да говорят за някакви разбирания за преживяване. С наближаването на изборите обаче стават съвсем различни. Активно участват в църковния живот и горят от желание да се молят, да пеят химни и да разговарят, изглеждат особено целеустремени и активни и ярко се открояват. След събиранията търсят възможности да разговарят по семейни въпроси с братята и сестрите и да си създават връзки. Когато видят църковен водач, казват: „Не изглеждаш много добре тези дни, имам фурми вкъщи, да ти донеса малко“. Когато видят някоя сестра, казват: „Чух, че семейството ти има финансови затруднения. Имаш ли нужда от помощ? Мога да ти дам някои дрехи“. За разлика от преди, те са особено активни на всяко събиране. В миналото се появяваха от време на време само за да се регистрират и, независимо кой ги канеше на събиране, се извиняваха, като казваха, че са заети. Но по време на изборния период се появяват изведнъж и участват във всяко събиране, без да пропуснат нито едно. На всяко събиране братята и сестрите разговарят за въпроси и

принципи, свързани с изборите, и разбира се, те също се включват. През този период полагат всевъзможни усилия да изградят добри взаимоотношения с братята и сестрите и се стремят да увлекат част от тях. Дори правят многобройни приношения пред братята и сестрите, което кара повечето хора да се чудят и да си мислят: „Те вярват в Бог от толкова дълго време, но никога преди не сме ги виждали да правят приношения. Защо този път са толкова щедри? Наистина ли са се променили към по-добро и са постигнали обрат?“. Някои глупави и невежи хора, които не могат да преценят нещата, си мислят, че този човек наистина се е променил към по-добро, че предишната им преценка за него е била погрешна, и несъзнателно си създават благоприятно впечатление за него в сърцето си, като си мислят: „Семейството на този човек е заможно, има връзки и достъп до възможности да се справя с нещата. Ако стане църковен водач, той ще може да направи много неща за църквата. Дали това няма да осигури помощ на нашата църква в проповядването на евангелието и настаняването на някои братя и сестри, които са преследвани и имат трудности? Ако може да продължи да бъде толкова активен, би било чудесно, но не съм сигурен дали ще може да го направи и дали ще има готовност да стане наш църковен водач“. Някои хора не са ли били подведени и измамени? Всичко, което този човек е правил, започва да дава плодове, нали? Парчетата от пъзела си идват на мястото и резултатите няма да закъснеят. Не иска ли точно това този човек? (Да, така е.) Освен това той дава някакви дрехи на един човек, кошница със зеленчуци на друг човек и някакви хранителни добавки на трети човек и се уверява, че всеки е обгрижен. Това кара хората да си мислят: „Ако този човек стане църковен водач, няма ли да бъде чудесен пастир? Не е ли той човекът, на когото повечето хора искат да разчитат?“. Не е ли назрял вече моментът? Дали братята и сестрите няма лесно да изберат някой като него? Този човек е образован, говори ясно и има определен статус в обществото. Ако църквата е изправена пред арести, той може да защити братята и сестрите. Ако някое от семействата на братята и сестрите има затруднения, той може да подаде ръка за помощ, а може да помогне и в църковното дело, когато са необходими повече ръце. Има обаче едно нещо, за което повечето хора не са сигурни: „Той не се стремеше към истината и дълго време рядко посещаваше събиранията. Но сега, когато дойде време за избори, набързо посети няколко събирания. Ако бъде избран за водач, ще разбира ли истината? Ако не разбира истината и може единствено да защити тези хора или да им осигури някакви ползи, може ли да помогне на хората да разберат истината? Може ли да доведе хората пред Бог? Съмнявам се в това“. Някои имат съмнения в сърцата си, а други вече са повлияни и подкупени от ползите от този човек. Не е ли много опасна тази ситуация? Един-единствен глас би могъл да е от значение за избирането му. Независимо от крайния резултат на изборите, правилни ли са действията и моделите на поведение на тези хора? (Не.) В най-подходящите моменти те дават

милостиня, правят приношения и помагат на братята и сестрите да се справят с някои реални трудности. Когато някои братя и сестри преместват жилището си, те им осигуряват транспорт, а когато семействата на някои братя и сестри не разполагат с пари, те им дават назаем. Когато някой няма телефон, те му купуват, а когато някой няма компютър, те му дават своя… Правят тези неща в най-подходящите моменти, в най-критичните моменти. Що за поведение е това? Не вършат ли тези неща с намерението да се съревновават за водачество, с неописуеми тайни и цели, като манипулират и прекъсват изборите? (Да, така е.) Те не идват по-рано или по-късно, а се появяват точно в момента на изборите за водач. Не таят ли те неописуеми тайни? Не би могло да бъде по-очевидно от това. Със сигурност таят неописуеми тайни. Не става въпрос за това, че са изпитали внезапно угризение на съвестта и искат да извършат някакво добро. Целта им е да се кандидатират за църковното ръководство, да застанат начело на църквата, да манипулират църквата и Божиите избраници. Искат ли те да манипулират тези хора, за да могат наистина да свършат нещо за тях? (Не.) Тогава какво искат да правят? Искат да контролират Божиите избраници, да контролират църквата и да си извоюват позиция в църквата, на която да действат като чиновници и да раздават команди. Тези необичайни методи и практики не се ли считат за манипулиране и прекъсване на изборите? (Да, така е.)

По време на църковни избори някои хора, които се страхуват, че няма да получат достатъчно гласове, гласуват за себе си. Това не ви ли звучи нелепо и странно? Какво е естеството на това някой да гласува за себе си? Дали е проявление на липса на увереност, на безсрамие или на прекомерна амбиция? Всичките тези неща. Тези хора се страхуват, че няма да бъдат избрани, затова нямат друг избор, освен да гласуват за себе си — това е липса на увереност. Те нямат нужното за целта, но все пак искат да бъдат водачи. Понеже се страхуват, че другите няма да гласуват за тях, те гласуват за себе си. Това не е ли безсрамие? Освен това прекомерната им амбиция замъглява преценката им до степен, в която изхвърлят гордостта си през прозореца и се лишават от почтеност и достойнство: „Ако не гласуваш за мен, няма как да стане. Трябва да бъда църковен водач. Ако не мога да стана водач, няма да вярвам повече в бог!“. Те настояват да бъдат водачи, да действат като чиновници, чувстват се спокойни и доволни от живота само когато имат статус — какви огромни амбиции и желания имат те! Ценят твърде много статуса, вярват в Бог само за да станат водачи. Какво велико има в това да си водач? Ако не ценеше ползите от статуса и не се наслаждаваше на цялото привилегировано отношение, което той носи, щеше ли все пак да жадуваш за тази позиция? Щеше ли да гласуваш за себе си? Амбициите и желанията ти щяха ли да са все толкова големи? Щеше ли все още да цениш толкова много статуса? Не, нямаше. Такива хора винаги искат да манипулират изборите и да влагат усилия в тях, като прибягват до всякакви подмолни деяния. Макар самите

те да смятат, че да се действа по такъв начин е позорно, че не е открито или безпристрастно и донякъде е унизително, след известно обмисляне си казват: „Както и да е, важното е да бъда избран за водач!“. Това е безсрамие. Те дори искат да имитират методите на дебатиране, използвани в изборите на демократичните държави, където кандидатите взаимно разобличават недъзите си, дават преценки един за друг и се нападат взаимно, впускат се в словесни престрелки, като прилагат тази тактика в църковните избори — това не е ли груба грешка? Не е ли това погрешната арена за подобни тактики? Ако си дошъл в църквата, за да участваш в тези криви и мерзки действия и да се опитваш да манипулираш и да прекъсваш изборите, казвам ти, че си избрал грешното място! Това е Божият дом, а не обществото. Всеки, който манипулира и прекъсва изборите, ще бъде заклеймен, без изключение. Независимо какви причини, оправдания или методи се използват в опит да се манипулират и прекъсват изборите в църквата, те са несъстоятелни и това представлява злодеяние — то е завинаги злодеяние! Всички, които се опитват да манипулират и прекъсват изборите, биват заклеймени. Такива хора не се признават за членове на Божия дом или за братя и сестри, а вместо това се окачествяват като слуги на Сатана. Какви неща правят слугите на Сатана? Те са специализирани в извършването на всякакви неща, които прекъсват и смущават Божието дело и нормалния ред в църквата. Онези, които манипулират и прекъсват изборите, играят тези негативни роли и вършат нещата, които се вършат от слугите на Сатана. Каквато и работа да предприеме църквата, тези хора се надигат, за да я прекъснат и унищожат, без да се съобразяват с работните подредби и правилата на Божия дом, без да се съобразяват с Божиите управленски закони и най-вече без да се съобразяват с Бог. Те се опитват да правят каквото си искат в Божия дом, да манипулират различни църковни дела, а още повече да манипулират църковните членове и стигат дори дотам да манипулират и прекъсват църковните избори. С какви средства се опитват да манипулират кадровите въпроси в църквата? Те търсят възможности да манипулират и прекъсват църковните избори. Щом изборите са били манипулирани и прекъснати от тези слуги на Сатана, те са неуспешни. Ако тези слуги на Сатана постигнат своето и станат църковни водачи, резултатът от изборите правилен ли е, или е погрешен? Погрешен е, разбира се. Повторни избори трябва да се проведат след общение за истината и извличане на поуки.

Б. Принципите за справяне със злите хора, които манипулират църковните избори

Когато има случай на манипулиране на изборите от зли хора, е необходимо да се проведат нови избори. Как трябва да се практикува това? (Резултатите от изборите трябва да бъдат отменени и да се проведат повторни избори.) Това е един от начините. Вътрешната информация за това как тези избори са били

манипулирани от зли хора трябва да стане открито и публично достояние, така че всеки да знае какъв е бил изборният процес и как са получени резултатите. След като тази вътрешна информация стане известна, изборните резултати трябва да се отменят и да се проведат повторни избори. Проведените избори не бива да се признават от мнозинството от Божиите избраници. И няма значение кой е бил избран — резултатите не може да се приемат. При нормални обстоятелства, чрез общение за истината и разобличаване на вътрешната информация, резултатите от изборите може да бъдат отменени и да се проведат повторни избори. Но понякога, при определени специални обстоятелства, дори малка част от хората да разберат, че резултатите от изборите са били манипулирани от слугите на Сатана и че избраният човек изобщо не може да върши работата и е просто една марионетка, тъй като мнозинството в църквата е подведено от злите хора и продължава да стои на страната на слугите на Сатана, а само малцина от тях имат известна проницателност и са узнали за вътрешната информация — и никой не вярва на това малцинство и не го слуша, когато говори — то е изолирано и безсилно и в основата си няма сили да промени ситуацията. При такива обстоятелства може да поискате да разобличите вътрешната история за манипулирането на изборите, но не е лесно да разберете ясно ситуацията. В такъв случай, освен да докладвате за това на водачите и работниците от по-високо ниво, какво друго можете да направите? Ако продължите да живеете църковен живот, ще бъдете отхвърлени. Посещаването на събирания в друга църква не изглежда уместно, тъй като хората там не могат просто ей така да приемат някой непознат на случаен принцип. Това наистина ви поставя пред дилема! Виждаш, че избраният църковен водач има лоша човешка природа, че е дявол и че не е този, който е трябвало да бъде избран, затова се ядосваш само като го видиш. Ходенето на събирания те кара да се чувстваш неудобно, но да не ходиш на тях не е изход. Ако не ходиш и прекъснеш връзката си с църквата, ще загубиш църковния си живот, а това не е нещо, което можеш да направиш. Така че има ли добро решение на този проблем? Това изисква мъдрост. Какво би било последствието, ако прибързано го разобличиш? Тези хора може да се обединят, за да те потискат, да те прогонят или ако нещата наистина не вървят добре, може дори да те премахнат, да те превърнат в жертва на несправедливост. Това е най-вероятното последствие. И така, какво е най-доброто решение? (Да обединим усилията си с някои братя и сестри, които имат проницателност, и да съберем всички доказателства за злодеянията на тези хора, които тайно манипулират изборите. Да съобщим за това на водачите и работниците на по-високо ниво, а също така бързо да разговаряме за истината с подведените братя и сестри, за да ги върнем обратно.) Счита ли се това за добро решение? Добре ли е да се правят такива неща прибързано? Какви са последствията от прибързаността? (Тя неволно улеснява предупреждаването на врага.) Когато се сблъскате с подобни въпроси, страхувате ли се, или сте

нервни? Трябва ли да се страхувате, или да нервничите? (Не.) На теория не бива да се страхуваш — това ти подсказва твоята рационалност. Но как се случва с хората в действителност? Най-съществено в случая е дали хората разбират истината. Ако хората не разбират истината и имат само своята решителност, те все още ще се страхуват вътрешно. Когато се страхуваш, лесно ли е да постигнеш резултати, независимо какво правиш и как го правиш? (Не.) Когато се страхуваш, в какво състояние се намираш? Ти се страхуваш от властта на тези хора, страхуваш се, че те ще разберат, че си ги разпознал и че се пазиш от тях, страхуваш се, че ще те потискат и ще те отхвърлят, когато видят, че не си на тяхна страна, и накрая ще те премахнат от църквата. Ще имаш тези опасения в сърцето си. Когато имаш такива опасения, можеш ли да имаш мъдрост, смелост и средства да взаимодействаш с тези хора, да разрешиш причинените от тях проблеми или да разкриеш злодеянията им, така че братята и сестрите да имат проницателност и да не бъдат подведени? Кой е най-уместният начин да се действа? Когато се страхуваш, не си ли в състояние на слабост? Преди всичко, ти си слаб и пасивен. От една страна, ти липсва силна вяра в Бог, а от друга, си мислиш: „Значи тези зли хора успяха. Как е възможно сега само аз да съм този, който разпозна този въпрос? Нима другите имат някаква проницателност? Ако разкажа на другите за истинското положение, ще ми повярват ли? Ако не ми повярват, ще ме разобличат ли? Ако всички се обединят, за да се справят с мен, а аз съм сам и безсилен, дали тези зли хора ще намерят всякакви оправдания, за да ме премахнат?“. Няма ли да имаш такива опасения? Когато имаш такива опасения, как можеш да се справиш с такива хора? Как можеш да взаимодействаш с тях по най-подходящия и най-мъдрия начин? В този момент имаш ли някаква посока или път, който да следваш? По-точно казано, когато се страхуваш най-много и си най-слаб, ти просто си неспособен да се съревноваваш или да взаимодействаш с тях, да се справяш с причинените от тях проблеми. Тогава кой е най-добрият подход за теб в този момент? Дали това е да поемеш инициативата и да удариш пръв, като се изправиш срещу тях и разобличиш злодеянията им, за да се защитиш? Уместен ли е този метод? (Не.) Защо не е уместен? Защото не си обмислил внимателно как да действаш, не можеш да прозреш същността им и не знаеш как да ги разобличиш, да не говорим за това дали онези, които са подведени, могат да приемат истината и да направят обрат. Ти не си наясно с нито едно от тези различни неща, както и не си наясно какво е най-полезното и ефективно решение за теб. Макар че все още не си достигнал определено ниво на негативност, сегашното ти състояние е най-малкото състояние на слабост и страх, а вътре в себе си имаш много опасения. Независимо дали тези опасения са основателни, или са причинени от твоята слабост и страх, накратко казано, това са фактите. Когато тези факти възникнат, най-доброто решение е да се научиш да изчакваш и да не правиш нищо. Какво означава да не правиш нищо? Означава да не бързаш да разобличаваш

истинската ситуация около изборите на онези, които са били заблудени, да не бързаш да се противопоставяш на новоизбраните църковни водачи или на групата хора, които са манипулирали и прекъснали изборите. Не ги разобличавай. В този момент трябва да се научиш да изчакваш. Някои хора казват: „Чакането е нещо толкова пасивно. Колко дълго трябва да чакам?“. Не се изисква прекалено дълго да се чака. Докато чакаш, ела пред Бог, за да се молиш, да четеш Божиите слова и да търсиш истината. При такива обстоятелства, когато си най-изплашен и най-слаб, твоите молитви са най-истински и най-искрени. Имаш нужда Бог да те напътства и закриля. Трябва да се уповаваш на Бог. Докато се молиш, страхът ти ще намалява малко по малко, докато изчезне. Когато страхът ти изчезне, няма ли да си по-малко слаб? (Да, така е.) Ще имаш все по-малко опасения. Тези страхове, слабости и опасения не изчезват от само себе си. По-скоро по време на този процес на промяна постепенно ще започнеш да разбираш някои неща. Какви неща ще започнеш да разбираш? От една страна, ще знаеш как да се справиш с тези хора, кого първо да разобличиш и как да говориш и да действаш по начин, който е от полза за делото на Божия дом. Освен това ще познаваш естеството на поведението на тези хора. Как започваш да разбираш тези неща? Именно чрез търсенето на истината по време на процеса на изчакване постепенно ще започнеш да ги разбираш. Когато ясно видиш това, ще се замислиш естествено как трябва да прилагаш мъдростта, с кого е уместно да говориш и как да говориш по начин, който да ги трогне, да им даде възможност да узнаят фактите за злите хора, които манипулират изборите, и който да им даде възможност да направят обрат, да разпознаят истинските лица на онези, които са манипулирали и прекъснали изборите, както и да разпознаят какви хора всъщност са така наречените избрани водачи. Ще притежаваш този вид мъдрост и действията ти ще бъдат методични. И така, как се постигат тези положителни придобивки? Всички те са ти дарени от Бог по време на процеса на твоето чакане. Някои от тях се появяват благодарение на делото и просветлението на Светия Дух, а други са това, което Бог ти позволява да видиш и да разбереш от Неговите слова. Божиите слова казват да не влизаме неподготвени в битки. Какво означава това? Означава, че независимо дали се бориш срещу Сатана, или разобличаваш злодеянията на слугите на Сатана, както и да водиш битката със Сатана, ти самият трябва да си силен, да разбираш истините принципи и да си способен да прозреш същността и злодеянията на Сатана и на злите хора, и след това да ги разобличиш. Само по този начин накрая ще постигнеш добри резултати. Щом разбереш тези неща, страховете, слабостите и опасенията ти няма ли да намалеят и да станат по-малко очевидни? Вече няма да се чувстваш толкова уплашен. Тези неща, които чувстваш, постепенно ще се променят. Ще откриеш, че вече не си толкова слаб, колкото си бил, когато ситуацията е възникнала за пръв път. Вместо това ще се чувстваш малко по-силен и по-уверен в себе си от преди и ще знаеш какво да правиш. В този момент отново

се помоли на Бог и поискай от Него да подготви правилната възможност, а след това предприеми действия. Докладвай за ситуацията на водачите и работниците от по-горното ниво, като същевременно разговаряш с онези, които имат добра човешка природа и искрено вярват в Бог, но са били заблудени и подведени, защото не са разбирали истината, разкрий им вътрешната информация за злите хора, които манипулират изборите. След като спечелиш един или двама от тях, твоят страх на практика ще изчезне. Ще осъзнаеш, че всичко това не може да се постигне, ако разчиташ на човешката сила, а още по-малко ако разчиташ на прибързаността. Не можеш да разчиташ на моментния порив или гняв, нито на временното, така наречено чувство за справедливост — всичко това е безполезно. Бог ще подготви правилното време за теб и ще те просветли какво да кажеш, а въз основа на това, което разбираш, Той ще те напътства стъпка по стъпка, ще ти даде път, който да следваш. Отначало си слаб и уплашен, докато търсиш и разбереш принципите и пътя — през този период ти все още можеш да взаимодействаш нормално с тези зли хора. По време на нормалните взаимодействия съзнанието на хората не е празно. Те имат свои собствени мисли. Докато търсиш и се молиш, ти наблюдаваш тези хора. Какво наблюдаваш? Гледаш точно по какъв път поемат и каква е истинската им същност. Ако това, което казват, е правилно и е съобразено с принципите на църковното дело, може да ги изслушаш. Ако това, което казват, прекъсва и смущава църковното дело, можеш да намериш извинение да не ги слушаш или да печелиш време, като използваш мъдър начин да взаимодействаш с тях „приятелски“, без да ги предупреждаваш. Докато взаимодействаш „приятелски“ с тях, събирай доказателства за злодеянията им, разпознавай ги въз основа на различните им действия и заблуди, които нарушават истините принципи, и потвърди допълнително, че тези хора са слуги на Сатана. Практикуването по този начин ти позволява да не си възпиран от тях, като същевременно изпълняваш добре отговорността и дълга си — именно така постъпва мъдрият човек. Само хората с човешка природа, мъдрост и любов към истината могат да вървят по правилния път. Действията на хората без мъдрост, които действат безразсъдно и грубо, и винаги разчитат на прибързаността и порива, независимо какво правят и пред какви обстоятелства са изправени, често водят до лоши резултати. Такива хора не само прекъсват и смущават делото на църквата, но си навличат и много ненужни неприятности и огорчения. Мъдрите хора, същевременно, са различни. Във всичко, което правят, те изчакват, наблюдават и търсят, чакат правилния момент, Божиите подредби и Божието устройване. През периода на изчакване те са способни да търсят Божиите намерения, да ядат и да пият Божиите слова с цел да схванат по-точно истините принципи и да действат според Божиите намерения. Те използват Божиите слова и истината, за да водят добра битка и да свидетелстват за Бог, вместо да се бият с хората или да се впускат в словесни престрелки поради прибързаност.

Когато става въпрос за злите хора, които манипулират и прекъсват изборите, най-важното нещо не е дали можеш да ги прозреш или как планираш да ги разобличиш, а да докладваш своевременно за ситуацията на по-висшестоящите. Трябва да използваш мъдрост, за да се преборишс тях, да чакаш Божието време, да търсиш Божиите намерения и да търсиш истините принципи, като същевременно не забавяш дълга си. Какъв е крайният резултат от това? Че изпълняваш отговорността и дълга си. Като докладваш за ситуацията на по-висшестоящите и търсиш решение, не само че проблемът бива разрешен, но ти придобиваш прозрение, повишаваш своята проницателност и мъдрост, духовният ти ръст израства и вярата ти в Бог укрепва. Хората придобиват толкова много от преживяването на конфронтация със Сатана и това е от голяма полза за тях. Обратното, да предположим, че действаш от прибързаност и порив, влизаш в остра битка с тези хора и споришс тях лице в лице, като им казваш: „Вие манипулирате и прекъсвате изборите. Въпреки че притежавате голяма власт, няма да ви се подчиня и не се страхувам от вас!“. Резултатът от този подход е, че те ще те изгонят от църквата, а ти ще плачеш и ще страдаш вкъщи в продължение на месеци. Но ти все още не разбираш Божиите намерения: „Защо се озовах в тази каша? Нима Ти не ме искаш, Боже? Нима Ти не се интересуваш от мен?“. В продължение на месеци пропускаш новите проповеди и химни, не знаеш каква работа се извършва в църквата, не си способен да изпълняваш дълга си и си напълно изолиран, и съвсем изпадаш в мрак. Всеки ден, освен че плачеш, единственото, което правиш, е да се тревожиш. В тази среда не се научаваш да се молиш на Бог или да ядеш и пиеш Неговите уместни слова, а още по-малко се научаваш да търсиш истините принципи в сложни ситуации. Изобщо не израстваш в мъдрост. След като плачеш в продължение на няколко месеца, най-накрая един ден някой те връща в църквата и те моли да споделиш преживяванията си за този период, но ти само сълзливо се оплакваш: „Бях толкова онеправдан! Не съм смущавал църквата, не съм зъл човек, а бях натопен от зли хора“. Когато те попитат: „Какви поуки си взе от този период? Придоби ли нещо?“. Отговаряш: „Какво можех да придобия? Изолираха ме, отнеха ми книгите с Божиите слова и песнопенията и не можех да слушам никакви проповеди. Всичко, което можех да правя, бе да говоря за вярата и от време на време да изпявам по няколко химна, които си спомнях. Нищо не придобих. За щастие Бог ми беше подготвил момент да ме върне. В противен случай планирах да изляза и да се занимавам с бизнес, за да печеля пари, тъй като така или иначе нямах надежда за спасение. Бог не ме искаше повече и аз не можех да продължа да вярвам. Сърцето ми беше напълно помрачено“. Накрая добавяш: „Божиите овце никога няма да бъдат изоставени от Бог“ и правиш това заключение. Да преживееш такова значимо и специално събитие и да придобиеш толкова малко — не е ли малко жалко? Не е ли неуместно? Изправен пред такава значима ситуация, ти не си взе никакви поуки и

не израсна в мъдростта или вярата си. Макар че в сърцето си все още вярваш в Бог, ти беше измъчван от сатани, дяволи и антихристи до степен, в която почти спря да вярваш. Можеш ли все още да свидетелстваш за Бог? Не си ли безполезен страхливец? Каква полза има да плачеш вкъщи? Дори да плачеш, докато ослепееш, ще ти помогне ли това? Може ли това да разреши проблема с антихристите? Злите хора успяха и в крайна сметка всичко, което имаш, е поговорката: „Божиите овце никога няма да бъдат изоставени от Бог“, без да си придобил нищо друго. Нямаш мъдрост, нямаш посока на действие и не знаеш как да търсиш Бог съгласно дадения от Бог път, да дойдеш пред Бог, за да вземеш Божиите слова и истината, за да се бориш срещу Сатана. Този вид доктрина, която обикновено бълваш, не ти носи никаква полза. Когато се наложи да се изправиш пред такива въпроси, освен че плачеш, ти се чувстваш единствено онеправдан и се оплакваш — ти си безполезен страхливец. Безполезните страхливци често имат няколко проявления, които са и основните им характеристики. Първо, те плачат. Второ, чувстват се онеправдани. Трето, оплакват се в сърцата си. В сърцата си те казват още: „Къде си Ти, Боже? Защо не се интересуваш от мен? Беше ми нанесена ужасна вреда от Сатана, не мога да продължа да живея. Моля Те, бързо ме спаси!“. Бог казва: „Ти си безполезен страхливец, отпадък, обвит в човешка кожа. Ако вярваш в Бог, от какво се страхуваш? За какво трябва да се страхуваш от Сатана?“. Независимо какви заговори и кроежи използва Сатана, когато действа, ние не се страхуваме. Имаме Бог, имаме истината. Бог ще ни даде мъдрост. Бог господства над всичко. Всичко е под Божието устройване. От какво се страхуваш? Плачът само показва, че си страхлив и неспособен. Ти си боклук, ти си нищожество! Плачът означава, че се спогаждаш със Сатана и го молиш за милост. Бог харесва ли такива безполезни страхливци? (Не.) Бог вижда в теб безполезен страхливец, глупак, боклук, без никакво свидетелство и без никаква мъдрост. Какво се случи с истината, която разбра? Не си ли чул достатъчно за проявленията на антихристите и Сатана, които Бог разобличава? Не разбираш ли или не прозираш ли тези неща? Не знаеш ли, че те са сатани? Ако знаеш, че те са сатани, от какво се страхуваш? Защо не се боиш и не се страхуваш от Бог? Не се ли страхуваш, че ще оскърбиш Бог, като се боиш от Сатана? Това не е ли акт на нечестивост? Когато възникнат такива ситуации, ти се страхуваш и нямаш никакво решение, никаква мъдрост или мерки за противодействие. Какво придоби от слушането на проповеди през всичките тези години? Дали всичко това е било напразно? Могат ли такива безполезни страхливци да останат непоколебими в свидетелството си? (Не.) Когато става въпрос за ситуации, в които сатаните и злите хора манипулират и прекъсват изборите, независимо дали си сам и безсилен, или наистина има няколко братя и сестри, които са в единомислие с теб, не бързай да действаш. Първо, научи се да чакаш. Второ, научи се да търсиш. През периода на чакане и търсене не изоставяй дълга си. Какво означава да

чакаш? Това означава да чакаш Бог да подготви правилното време и възможност. А какво трябва да търсиш? Търси принципите и пътя, които трябва да практикуваш, когато вярваш в Бог и Го следваш. Търси как да действаш, така че да си в съответствие с Божиите намерения, как да действаш, така че да се бориш със Сатана и със силите на антихристите, докато накрая преодолееш силите на Сатана, за да излезеш победител. Ако си сам, трябва да се молиш повече на Бог, да чакаш и да търсиш. Ако има още двама-трима души, които са в единомислие с теб, можете да разговаряте, да се молите, да чакате и да търсите заедно. Когато Бог е подготвил подходящия момент, помоли Бог за сила и мъдрост, така че всичко, което правиш, и всяка дума, която казваш, да са уместни. По този начин, от една страна, ти изпълняваш дълга си на сътворено същество, а от друга страна, можеш силно и ефективно да разобличиш Сатана, като напълно разобличиш и осуетиш заговорите на слугите на Сатана и антихристите. Уместно ли е това? Тези методи, начини, пътища и принципи са ви посочени, но как ще ги прилагате, зависи от вас. Достатъчно ясен ли е този път? (Да.) Тогава, когато се сблъскате с такива въпроси, практикувайте според този принцип. Това е лесно постижимо.

По време на всеки църковен избор както водачите и работниците, така и Божиите избраници имат отговорността и задължението да опазват изборната работа. Водачите и работниците трябва да поемат работата по общението за истината и изборните принципи. Божиите избраници трябва да повдигат всички въпроси, които имат, след което трябва да се разговаря за истината, за да се разрешат тези въпроси. Само по този начин може да се гарантира, че изборите ще преминат гладко. От една страна, водачите и работниците трябва стриктно да се придържат към изборните принципи на Божия дом и да извършват работата по всеки избор в Божия дом въз основа на тези принципи. От друга страна, те трябва да се предпазват от зли хора и антихристи, които манипулират и прекъсват изборите. Тези хора са слуги на Сатана, те са кохортата на Сатана. Водачите и работниците трябва строго да се пазят от тях и да бъдат предпазливи с тях, да останат бдителни към опитите им да манипулират нещата зад кулисите по време на избори и да участват в някакви съмнителни, скрити действия, за да фалшифицират тайно процеса. Да предположим, че се окаже, че изборите наистина са били манипулирани от зли хора, което е довело до изключване на кандидата, на когото се е полагало да бъде избран, и до подвеждане на повечето хора, така че за водач е избран някой, който не е човек на място, който е негоден за позицията. Ако възникне такава ситуация, тогава все още има решение. Истинското положение на избрания човек трябва да бъде разобличено. Ако повечето хора са съгласни, може да се проведат нови избори. Избори, манипулирани от Сатана и от зли хора, не са резултат от нормално проведени от църквата избори въз основа на истините принципи. Това не е нещо положително и рано или късно ще бъде разкрито, разобличено и анулирано. Щом вярваш в това,

ако се сблъскаш с такива ситуации, как трябва да действаш? Трябва да си готов по всяко време и навсякъде да се бориш срещу Сатана, а не да стоиш безучастно. Ако си слабак, объркан човек или безполезен страхливец, може да се спогодиш с него, да се сговориш с него или да бъдеш толкова смазан от него, че да станеш негативен и неспособен да се възстановиш. Някои хора просто стоят безучастно и казват: „Така или иначе аз не мога да стана църковен водач. Който и да служи, все едно. Който има способности, нека да служи! Ако някой антихрист иска да служи, това няма нищо общо с мен и стига да не ме премахнат, всичко е наред“. Онези, които казват това, не струват нищо. Те не могат да си представят какви биха били последствията, ако един антихрист служи като водач, нито въздействието, което това би имало върху вярата им в Бог и спасението им. Само хората, които разбират истината, могат да видят това такова, каквото е. Те ще кажат: „Ако антихрист стане водач на църквата, ще страдат Божиите избраници. По-специално онези, които се стремят към истината, онези, които имат чувство за справедливост, и онези, които с готовност изпълняват дълга си, ще бъдат потиснати и отхвърлени. Само онези объркани хора и човекоугодниците ще имат полза от това, и те ще са затворени в клетка и под контрола на властта на антихриста“. Но онези, които не се стремят към истината, никога не се замислят за тези неща. Те си мислят: „Човек вярва в Бог, за да бъде спасен. Всеки върви по своя път. Дори един антихрист да стане водач, това няма да ме засегне. Щом не върша лоши неща, не могат да ме потиснат, да ме отхвърлят или да ме премахнат от църквата“. Това ли е правилната гледна точка? (Не.) Ако никой от Божиите избраници не се интересува от църковните избори, щом допуснат антихрист да вземе властта, какви ще бъдат последствията? Дали наистина ще бъде толкова просто, колкото си го представят хората? Какви промени ще претърпи църковният живот? Това е пряко свързано с навлизането в живота на Божиите избраници. Ако един антихрист държи властта в дадена църква, какво ще се случи? Истината вече няма да има власт в тази църква, нито Божиите слова — вместо това на власт там ще бъдат неверниците и Сатана. Макар че Божиите слова може би все още ще се четат на събиранията, антихристът контролира правото да се говори. Може ли антихристът да разговаря ясно за истината? Може ли антихристът да позволи на Божиите избраници да разговарят за истината свободно и без задръжки? Това е невъзможно. Щом антихрист завземе властта, ще има все повече прекъсвания и смущения, резултатите от църковния живот все повече ще намаляват, а Божиите избраници няма да жънат много, когато се събират, което ще доведе до трудности при тяхното навлизане в живота. Проблемите на Божиите избраници ще се умножават и няма да е възможно да бъдат разрешени, а някои от тях, които са способни да практикуват истината, ще бъдат външно смутени. Атмосферата на църковния живот ще бъде изцяло променена, сякаш мрачни облаци са дошли, за да затъмнят слънцето. Ще има ли тогава все още наслада от църковния живот? Определено

той ще бъде компрометиран, и то в немалка степен. В църквата онези, които се стремят към истината, са малцинство. Ако това малцинство бъде потиснато и отхвърлено, може да се каже, че повече няма да има църковен живот. Ако хората не могат да прозрат това последствие, те няма да обръщат внимание на изборите и няма да се интересуват от тях. Ако мнозинството от хората не гледат сериозно на изборите, не се придържат към принципите, ако се отнасят към изборите толкова негативно и се водят по лъжеводачите и антихристите, щом зли хора или такива, които не обичат истината, станат църковни водачи, повечето от Божиите избраници ще претърпят загуби при навлизането си в живота. Следователно резултатите от църковните избори пряко засягат жизнения растеж на Божиите избраници и бъдещето на църквата. Божиите избраници трябва ясно да видят това и категорично не бива да възприемат негативно отношение. Някои объркани хора не могат да прозрат този въпрос. Те винаги разчитат на собствените си фантазии и си мислят: „Всеки в църквата е искрено вярващ, така че всеки може да бъде избран. Щом е брат или сестра, всеки може да бъде водач“. Те разглеждат църковните избори твърде опростено, което води до много негативни, погрешни идеи и възгледи. Ако лъжеводачите и антихристите наистина бъдат избрани за водачи и работници, делото на църквата ще бъде увредено и навлизането в живота на Божиите избраници неминуемо ще пострада. В този момент хората ще осъзнаят колко е важно да се провеждат избори според принципите.

Във всяка църква има човекоугодници. Тези човекоугодници нямат никаква проницателност по отношение на злите хора, които манипулират и прекъсват изборите. Дори да имат малко проницателност, те я пренебрегват. Отношението им към всички въпроси, които възникват по време на църковните избори, е: „Оставете нещата такива, каквито са, ако не ви засягат лично“. Те смятат, че няма значение кой ще стане водач, че това няма нищо общо с тях. Щом могат да продължат щастливо да водят ежедневния си живот, значи всичко е наред. Какво мислите за такива хора? Дали това са хора, които обичат истината? (Не.) Що за хора са това? Те са човекоугодници, а може да бъдат наречени и неверници. Тези хора не се стремят към истината. Те се стремят само към това да живеят лесно и ламтят за плътски комфорт. Те са твърде егоистични и твърде ловки. Има ли много такива хора в обществото? Независимо коя политическа партия е на власт, независимо кой е начело, те са харесвани, могат да се справят много успешно с обществените си отношения и живеят комфортно. Каквото и политическо движение да възникне, те не се включват в него. Какви са тези хора? Това са най-измамните, най-ловките хора, известни като „изплъзващи се змиорки“ и „стари лисици“. Живеят според философиите на Сатана, без капка принципност. Който и да е на власт, те го обслужват, ласкаят го, възпяват заслугите му. Не правят нищо друго, освен да защитават началниците си и никога не ги оскърбяват. Колкото и злини да вършат началниците им, нито им се противопоставят, нито ги подкрепят,

а държат мислите си скрити дълбоко в себе си. Те винаги са харесвани, независимо кой е на власт. Сатана и дяволските царе харесват такъв тип хора. Защо дяволските царе харесват такъв тип хора? Защото те не провалят делата на дяволските царе и не представляват заплаха за тях. Този тип хора са безпринципни и нямат никаква основа за постъпките си, липсват им почтеност и достойнство. Те просто следват тенденциите в обществото, кланят се на дяволските царе и се нагаждат към техните вкусове. Няма ли такива хора и в църквата? Могат ли те да бъдат победители? Добри войни на Христос ли са те? Свидетели ли са за Бог? Когато злите хора и антихристите надигат глава и смущават делото на църквата, могат ли такива хора да се изправят и да водят война срещу тях, като ги разобличават, разпознават и се отричат от тях, като прекратяват злодеянията им и свидетелстват за Бог? Със сигурност не могат. Тези изплъзващи се змиорки не са хората, които Бог ще усъвършенства, нито са хората, които ще спаси. Те никога не свидетелстват за Бог и не отстояват интересите на Неговия дом. Както Бог ги вижда, тези хора не са хората, които Го следват или Му се покоряват, а са онези, които сляпо разпалват неприятности, членове на бандата на Сатана — именно тях Той ще отстрани, когато делото Му приключи. Бог не цени такива нещастници. Те нямат нито истината, нито живота. Те са зверове и дяволи. Те са недостойни за Божието спасение и за това да се наслаждават на Неговата любов. Така че Бог с лекота отхвърля и отстранява такива хора, а църквата трябва незабавно да ги премахне като неверници. Те нямат истинско сърце за Бог, така че дали Бог ще им предостави истинско подхранване? Дали ще ги просветли и ще им помогне? Няма да го направи. Когато по време на църковните избори има намеса и смущения, а резултатите от изборите се контролират и повлияват от зли хора, тези хора категорично няма да застанат на Божията страна, за да защитят интересите на Божия дом. Те категорично няма да се придържат към истините принципи, за да се борят срещу злите хора и антихристите, да се борят докрай срещу силите на Сатана. Категорично няма да направят това, липсва им смелост. Затова онези, които могат да свидетелстват за Бог, трябва да разпознават тези хора и не бива да разговарят с тях за истините, които разбират, или за своето разпознаване на Сатана. Дори да разговаряш с тях за тези неща, ще е безполезно. Те няма да застанат на страната на истината. Когато избирате сътрудници и партньори, трябва да отхвърляте такива хора и да не ги избирате. Защо да не ги избирате? Защото те са изплъзващи се змиорки. Те няма да застанат на страната на Бог, няма да застанат на страната на истината и няма да се обединят с теб в сърцето и в ума си, за да се борите срещу Сатана. Ако им довериш чистосърдечните си думи, ти си глупак и ще станеш за смях пред Сатана. Не разговаряйте за истината и не увещавайте такива хора, не възлагайте никаква надежда на тях, защото Бог изобщо не спасява такива хора. Те не са хора, които са в единомислие с Бог. Те са зрители, които наблюдават от разстояние разгара

на битката. Те са изплъзващи се змиорки. Този тип хора проникват в Божия дом само за да наблюдават вълненията и сляпо да разпалват неприятности. Те нямат чувство за справедливост и чувство за отговорност. Те дори не съчувстват на добрите хора, когато са пострадали от зли хора. Да наречеш такива хора дяволи и сатани е съвсем уместно. Ако някой с чувство за справедливост разобличи злите хора, те дори няма да го аплодират или да го подкрепят. Затова никога не се доверявайте на тези хора. Те са изплъзващи се змиорки, хамелеони, стари лисици. Те не са искрено вярващи в Бог, а са слуги на Сатана. Тези хора никога не могат да бъдат спасени и Бог не ги иска. Това е ясното желание на Бог. В повечето църкви вероятно има такива хора. Огледай се в твоята църква, за да видиш кои са те. Когато нещо се случи, никога не разговаряй с тях за истината и не им позволявай да разберат какво наистина се случва с теб. Бъдете предпазливи към такива хора и не се занимавайте с тях. Потърсете онези, които наистина вярват в Бог и имат чувство за справедливост — когато видят, че интересите на Божия дом са накърнени, че делото на църквата и редът на църковния живот са смущавани или манипулирани, те стават неспокойни и гневни. Дълбоко мразят злите хора, които смущават църквата. Искат да се изправят и да разобличат злите хора и са нетърпеливи да намерят хора, които разбират истината, за да се обединят с тях и да се борят срещу злите демони. Разговаряйте с такива хора и обединете усилията си с тях в борбата срещу Сатана. Тези хора са победителите, добрите войни на Христос. Само те имат дял в Христовото царство. Човекоугодниците, старите лисици, хамелеоните и онези, които са вцепенени и тъпи — всички те са разкрити. Те са обекти на отстраняване. Те не са братя и сестри, не са хора от Божия дом, а неверници и опортюнисти, недостойни за доверие. Това е начинът да се справите с тези хора: ако те могат да вършат зло, изчистете ги. Ако не са зли хора и не следват зли хора, за да смущават църквата, временно може да останат в църквата, докато чакате тяхното покаяние. От една страна, наблюдавайте и схващайте нрава на тези хора, тяхната човешка природа, както и техните възгледи и отношение към различни въпроси, и упражнявайте проницателност, за да разберете същността им. В същото време, когато зли хора манипулират и прекъсват изборите, бъдете бдителни за тези човекоугодници, които застават на страната на злите хора и които действат като техни лакеи и съучастници. Накратко казано, по отношение на всички непристойни модели на поведение на злите хора, които манипулират и прекъсват изборите, е необходимо да имате проницателност според Божиите слова. Когато видите ясно тяхната същност, ще знаете как да се справите с тях по подходящ начин според принципите.

Току-що разговаряхме за някои явления, свързани с манипулирането и прекъсването на изборите и действията на някои хора. Въпреки че не бяха обхванати всички аспекти, в общи линии общението засегна принципите за разрешаването на тези проблеми. Щом откриете хора, които манипулират и

прекъсват изборите в църквата, трябва да се изправите и да ги ограничите. Не бъдете отстъпчиви и не действайте като човекоугодници. Ако някой винаги се опитва да манипулира и прекъсва изборите, още щом се появи тази тенденция, братята и сестрите трябва да се изправят заедно, за да го спрат и разобличат. Ако този някой прави това от объркване, без да знае, че това се счита за манипулиране и прекъсване на изборите, може да му обясните: „Това, което правиш, е манипулиране и прекъсване на изборите. Не играй ролята на слуга на Сатана. Това са избори за църковни водачи, а не избори за кметове или градоначалници. Божият дом има свои правила и принципи за извършване на тази работа. Човешките намерения не бива да се намесват тук; трябва стриктно да следваме истините принципи за тази работа. Ако твоите заложби са лоши и не можеш да разбереш истините принципи, или ако си стар и объркан, без необходимия интелект за участие в избори, тогава можеш да се въздържиш и просто да изчакаш резултата, но в никакъв случай не бива да манипулираш или да прекъсваш изборите, или да се намесваш и да предизвикваш смущения. Това са злодеяния и Бог ги ненавижда. Тези злодеяния са заклеймени завинаги. Никога не бъди такъв човек и не следвай този път. Ако наистина си човек, не се занимавай с манипулиране и прекъсване на изборите, защото след като това стане факт, ще бъдеш окачествен като слуга на Сатана и ще бъдеш премахнат от църквата“. Ако хората, които манипулират и прекъсват изборите, бъдат разкрити, с онези от тях, които имат лоши заложби и не разбират какво всъщност се е случило, може да се разговаря с любов, те може да бъдат подкрепени, да им се предостави ресурс и да им се помогне. Но какво да кажем за онези, които въпреки че са били напълно наясно с истините принципи, все пак съзнателно са манипулирали и прекъсвали изборите, дори са пренебрегвали предупрежденията да не го правят? За тях също има решение: те вече нямат право да участват в избори, лишете ги от избирателните им права. Накратко казано, всички действия на манипулиране и прекъсване на изборите трябва да бъдат еднозначно разпознавани, спирани и ограничавани, за да се преобърне ситуацията. Такива поведения и действия не бива да се допуска да съществуват в църквата, за да се предотвратят погрешни изборни резултати и смущаване и увреждане на делото на църквата.

Обобщение на различните хора, събития и неща, които причиняват прекъсвания и смущения

Дванадесетата отговорност на водачите и работниците е свързана с различните хора, събития и неща, които прекъсват и смущават Божието дело и нормалния ред в църквата. Разделихме ги на единадесет въпроса за общение. Проблемите или случаите на прекъсвания и смущения, изброени във всеки въпрос, включват изпълнението на дълга на хората и тяхната истинска вяра в Бог. Защо са разделени толкова щателно? Защо поставям всеки въпрос на общение и

разнищване? С оглед на заглавието на всеки въпрос човешката природа на хората, които вършат тези неща, не е добра. С изключение на първия въпрос — честото отклоняване от темата, когато се разговаря за истината, чието естество не се счита за сериозно — всички останали са доста сериозни по своето естество. Всички тези проявления имат естеството на причинители на прекъсвания и смущения, и всички те представляват прекъсвания и смущения на църковното дело, поради което ги поставяме за общение и разнищване едно по едно. Когато тези въпроси възникват в църковния живот или в процеса на изпълнение на нечий дълг, хората трябва да бъдат особено бдителни и да ги разпознават и прозират. Когато хората видят, че се случват такива събития, които причиняват прекъсване и смущение, те трябва да се изправят, за да ги спрат и ограничат. Що се отнася до първия въпрос — „честото отклоняване от темата, когато се разговаря за истината“ — хората понякога правят това неволно и обстоятелствата и естеството на този въпрос не са твърде сериозни. Но ако често се отклоняват от темата и говорят несвързано, като причиняват раздразнение сред слушателите си и поради това не се постигат добри резултати в църковния живот, тогава то води до последствия, които прекъсват и смущават църковното дело. За останалите въпроси дори не е необходимо да се споменава. Всеки един от тях е достатъчен сам по себе си, за да представлява прекъсване и смущение на църковното дело и на реда в църковния живот. Затова е необходимо да се разговаря за всеки един от тези въпроси, да се анализира и да се разнищи подробно. Когато възникнат злонамерени инциденти, ако имаш проницателност и познание за злодеянията, които смущават църквата, трябва да се изправиш, за да ги спреш и да ги ограничиш. В по-широк смисъл това е изпълнение на дълга на едно сътворено същество. В по-тесен смисъл най-малкото това е изпълнение на дълга и отговорността на член на църквата. Не трябва ли да си способен да правиш именно това? (Да, така е.) Ако не си способен да правиш това, какви са последствията? Как трябва да окачествим това, че не си способен да правиш тези неща? Най-малкото това означава, че си объркан човек. Освен това ти си безполезен страхливец, който се страхува от Сатана, а когато сатаните и дяволите се появят, за да смущават Божието дело и нормалния ред в църквата, ти оставаш безразличен и безсилен, не реагираш и нямаш вяра и смелост да се изправиш в битка срещу Сатана и да останеш непоколебим в свидетелството си за Бог. В такъв случай ти си безполезен човек, недостоен да бъдеш последовател на Бог.

Дванадесетата отговорност на водачите и работниците изброява различни видове инциденти в църквата, които прекъсват и смущават Божието дело. Всеки инцидент включва отношението на водачите и работниците, както и на обикновените братя и сестри, към Бог. Той също така включва отношението на всеки човек към неговия дълг и отговорности, както и неговата позиция и гледна точка към тези негативни събития и неща, които смущават делото на Божия дом.

Разбира се, той включва и това дали човек, който е вярвал в Бог и е слушал проповеди в продължение на много години, има достатъчен духовен ръст и вяра, за да воюва срещу Сатана и да свидетелства за Бог, когато изникнат тези негативни събития и неща. Засяга ли това ключови въпроси? Засяга позицията на човека и пътя, по който той върви, както и неговото отношение към Бог, към истината и към дълга му. Ето защо, след като чуете тези слова, вие трябва да разберете, че това са Божиите изисквания към хората. Не се отнасяйте към тях като към доктрини, правила или наредби, които да изпълнявате и прилагате, а по-скоро размишлявайте повече върху тях, за да разберете истината, и след това ги практикувайте и навлизайте в тях, като по този начин постигате Божиите изисквания. Когато зли хора прекъсват и смущават работата на църквата, не стойте безучастно, не избягвайте отговорностите си с различни извинения, като казвате, че вярвате в Бог едва отскоро, имате малък духовен ръст или сте все още млади и т.н. Когато Бог проверява делото, когато Той нагласява обстоятелства, за да види твоето отношение, Той не гледа твоята възраст, колко години си вярвал в Него, нито каква цена си платил някога и какви заслуги си постигнал; Бог иска твоето отношение в конкретния момент. Ако ти обикновено никога не си обмислял тези въпроси или не си търсил за тях и преминаваш през всеки въпрос в объркано състояние, без да задържаш нищо, без да търсиш истината, без да научиш урока си или да се отнасяш сериозно към различните обстоятелства, които Бог е нагласил, ако ти бягаш, когато видиш зли хора да причиняват смущения и прекъсвания, и никога не докладваш това на Божия дом, нито показваш твоето отношение, тогава, въпреки че ти не си участвал в злодеянието, твоето поведение по този въпрос вече е разкрило твоята позиция и гледна точка — ти си безучастен наблюдател, подкрепящ Сатана. Бог проучва всичко внимателно и ти не можеш да Го заблудиш. Ето защо, когато тези негативни въпроси възникнат, когато откриеш различни хора, събития и неща, които прекъсват и смущават работата на църквата и нормалния ред на църковния живот, това ясно разкрива твоето отношение към Бог. Може да вярваш в Бог едва отскоро, да си доста млад и твоят духовен ръст да е малък, но ако, когато тези неща се случат, ти действаш според принципите и се опиташ да спреш, ограничиш или дори разобличиш злите хора, като поемаш рискове и пренебрегваш собствената си безопасност, за да се изправиш и да защитиш интересите на Божия дом — ако ти имаш това сърце, тогава твоето отношение към Бог, както и твоята решимост да свидетелстваш за Бог и да се бориш срещу Сатана, ще се превърнат в свидетелство, видяно от хората и от Бог. Злодеянията на хората, тяхното заблуждаване на Бог и укриване от Него, тяхното избягване на отговорности, отстъпчивостта им пред Сатана и компромисът им с него, когато той върши зло — Бог ще види всичко това и тези злодеяния един ден ще бъдат уредени и ще получат присъда. Но също така, ако когато Сатана прекъсва и смущава, някой се изправи, за да говори в защита на Божия дом и на

братята и сестрите, и воюва срещу Сатана, за да защити интересите на Божия дом, като търси истината с решимостта да свидетелства за Бог — дори ако понякога чувства, че е безсилен и сам, и му липсва мъдрост, и че може да има само повърхностно разбиране на истината, и макар да иска да общува за истината, не може да се изрази ясно, което кара някои хора да му се подиграват и да го гледат отвисоко — в Божиите очи Той вижда неговата искреност и счита тези действия и поведение за добри дела. Злодеянията един ден ще получат присъда и ще имат своя завършек пред Бог, така ще бъде и с добрите дела — но крайният завършек за всеки от тези два вида поведение ще бъде напълно различен. Злодеянията ще получат своето дължимо възмездие, а добрите дела ще бъдат отплатени с добро отношение. Бог отдавна е определил това за всеки човек, като просто чака различните проявления на хората по време на Божието дело да се превърнат в установени факти, преди да възнагради доброто и да накаже злото.

Дванадесетата отговорност на водачите и работниците изброява единадесет проблема относно хора, събития и неща, които прекъсват и смущават работата на църквата. Важни ли са тези единадесет проблема? Разкриват ли ясно хората? Когато общувате за всеки проблем, трябва да полагате повече усилия, за да разберете ясно истината. Това включва как хората отстояват справедливостта и положителните неща и как отстояват Божието свидетелство; включва също как хората се изправят да се борят със Сатана, да разобличават и разкриват лицето на Сатана и да спират и ограничават злодеянията на Сатана — това са двата включени аспекта. Когато Сатана прекъсва и смущава работата на църквата, ти играеш ли роля? Каква роля играеш? Направил ли си това, което Бог изисква от теб? Изпълнил ли си задълженията и отговорностите, които един последовател на Бог трябва да изпълни? Когато възникнат тези проблеми, ти правиш ли компромис, заглаждаш ли нещата и заемаш ли средна позиция като угодник, или се изправяш, за да спреш и ограничиш злодеянията на Сатана, като работиш в единомислие с повече истински братя и сестри, за да защитиш интересите на Божия дом? Какво защитаваш? Интересите на злите хора, интересите на Сатана ли защитаваш, или защитаваш интересите на Божия дом? Ако се случи нещо, което прекъсва или смущава работата на църквата, и ти не правиш нищо, а само действаш като угодник и пазиш себе си, като гарантираш, че можеш да се справиш успешно с взаимоотношенията си с хората и да останеш невредим, без изобщо да се чувстваш загрижен или тревожен за това, че работата на църквата е смутена, без да изпитваш никаква омраза или гняв към злодеянията на злите хора, без да носиш никакво бреме за интересите на Божия дом и всички братя и сестри, без никакво чувство за задлъжнялост към Бог и без да чувстваш никакъв укор към себе си, тогава си в опасност. Ако в Божиите очи ти си пълен угодник, стоиш със скръстени ръце и наблюдаваш пасивно каквото и да се случва и го избягваш, и не изпълняваш абсолютно никакви свои отговорности или задължения, тогава си

наистина в опасност и има вероятност да бъдеш отстранен от Бог. Ако Бог има мисъл, при която дори намерението да те остави да полагаш труд не остава, и Му е писнало от теб, тогава в този момент ти си предопределен да бъдеш отстранен, което е невероятно опасно! Когато Бог казва, че повече не иска да вижда хора като теб и че не цени хора като теб да изпълняват какъвто и да е дълг или да полагат труд в Божия дом, тогава може да бъдеш отстранен от църквата някой ден, някой момент в не твърде далечното бъдеще, което ще промени съдбата ти. Това е така, защото връзката ти с Бог вече не е нормална или си се отдалечил от Бог и си Го предал, и това е довело до резултат. Можеш ли да видиш този факт? Когато осъзнаеш този факт, независимо дали можеш да го приемеш, всички хубави надежди в сърцето ти ще изчезнат мигновено.

Когато хората за първи път повярват в Бог, всички те имат пламенно сърце. Макар че не могат да видят бъдещата си крайна цел или перспективи, те винаги изпитват някакво упование в Бог. Те винаги се стремят към красиви и положителни неща. Откъде идва тази сила? Хората не знаят; не могат да го проумеят: „Всички хора са еднакви, всички живеят в един и същ въздух и под едно и също слънце. Защо тогава невярващите нямат тези неща в сърцата си, а ние ги имаме?“. Не е ли това мистерия? Тази сила идва от Бог. Тя е твърде скъпоценно нещо; не е нещо, с което хората се раждат. Ако всички го имаха от раждането си, щяха да бъдат еднакви; сред човешките същества нямаше да има разграничения на висши или нисши, благородни или низки и нямаше да има разлика между тези, които вярват в Бог, и тези, които не вярват. Това, което те нямат, ти можеш да притежаваш; ти можеш да имаш най-скъпоценното нещо, което съществува сред човечеството. Защо се нарича най-скъпоценното нещо? Точно поради тази надежда и очакване ти можеш да се съсредоточиш в изпълнението на дълга си в Божия дом. Това е най-основното условие, за да може човек да постигне спасение. Именно поради това очакване ти имаш възможност и малко решимост да отдадеш всичко на Бог, да изпълниш дълга си като сътворено същество и да бъдеш добър човек, спасен човек. Ползите, които това носи, са толкова големи. И така, откъде идва това нещо? То идва от Бог; дадено е от Бог. Когато обаче Бог вече не иска някого, това нещо бива отнето. Той вече не копнее за красиви неща, нито ги очаква; вече не възлага надеждите си на тях. Сърцето му помръква и започва да потъва. Той губи ентусиазма да се стреми към нещо красиво или положително, както и към Божиите обещания. Станал е точно като невярващ. Щом това нещо е загубено, може ли той да остане в Божия дом и да продължи да вярва в Бог и да Го следва? Не е ли стигнал до края си пътят му на вяра в Бог? Когато ти загубиш тази предпоставка да имаш решимост да се стремиш, ти се превръщаш в ходещ труп. Какво означава да си „ходещ труп“? Означава, че вече не можеш да разбираш Божиите слова. Когато имаш тази предпоставка, ти можеш да разбираш Божиите слова, да имаш надежда, вярата ти може да бъде вдъхновена и тази предпоставка може да ти

даде мотивация да се стремиш към истината. Когато обаче загубиш тази основна предпоставка, тази мотивация изчезва. Ти нямаш ентусиазъм или интерес да слушаш Божиите слова. Обещанията и очакванията вече не те интересуват и не те мотивират. За теб Божиите слова са се превърнали в теория на високо ниво. Ти не се стремиш към тях и Бог вече не те просветлява. Ти не можеш да придобиеш никаква истина от Божиите слова. Не е ли стигнал до края си този път на вяра в Бог за теб? Когато стигне до този момент, Бог вече те е отритнал; можеш ли все още да накараш Бог да промени решението Си? Няма да е лесно. Когато Бог е решил, че вече не иска определен човек, ето какво чувства човекът вътрешно. Когато това нещо бъде отнето, твоето отношение към различни въпроси като вярата в Бог, изпълнението на дълга и спасението ще бъде напълно различно от преди. Като размишляваш над някогашния си страстен стремеж, ти ще го намираш за необясним, неразбираем и невероятен. Когато го намираш за невероятен, като сравняваш какъв си сега с предишното си аз, твоето вътрешно състояние ще е претърпяло качествена промяна; ще бъдеш напълно различен човек, няма да си същият човек, какъвто си бил преди. Защо ще се случи това? Няма да е защото средата се е променила; няма да е защото си остарял и си станал по-голям интригант; няма да е защото си придобил повече преживявания и житейски прозрения, като си променил мислите и гледните си точки. Вместо това ще бъде защото Бог е променил решението Си, Неговите мисли са се променили и Неговото отношение и очаквания към теб са се променили. Така че ти си станал различен човек не по твоя воля. Погледнато сега, ако човек загуби онова, което Бог му дава, но което той счита за най-дребното, най-незначителното нещо, в този момент този човек ще бъде хванат в капана на страданието и не може да се говори за никакво щастие. Така че никога не стигай до този момент. Ако стигнеш, може да почувстваш сякаш тежест е свалена от раменете ти, че си освободен, отпуснат, че вече не трябва да вярваш в Бог или да изпълняваш дълга си и че можеш да живееш свободно и разпуснато като невярващите, като птица извън клетката си. Но това е само временен комфорт, радост и самоугаждане. Докато продължаваш напред, погледни пътя пред себе си — ще бъдеш ли все още толкова щастлив? Не, няма да бъдеш. Тежки времена те очакват напред! Когато живееш под господството на Създателя, независимо как Създателят устройва нещата за теб, какво ти прави и как го прави, колко изпитания и мъки ти носи, колко страдание понасяш или дори ако възникнат неразбиране, погрешни разбирания и други неща, най-малкото ще чувстваш, че си в Божиите ръце, че Бог е твоето упование и че сърцето ти е спокойно. Но когато Бог вече не те иска и вече не си способен да доловиш как Бог се отнася към теб, и загубиш това упование, сякаш целият свят се срива около теб. Сякаш когато си бил дете и си мислил само: „Мама е най-обичливата, мама се грижи за мен и ме обича най-много, мама не може да умре“. Не си можел да понесеш, когато си чул, че майка ти е болна. Мислил си, че ако

майка ти наистина умре, небето ще се срути и няма да имаш начин да продължиш да живееш. Същото разсъждение се прилага и към вярата в Бог. Най-големият мир и радост във вярата на човек в Бог идват от упованието в Бог, от вярата, че съдбата на човек е в ръцете на Създателя. Усещането за стабилност на човек идва от това, че има това истинско доверие и упование. Когато почувстваш, че това доверие и упование ги няма и сърцето ти се чувства празно, като прясно изкопана дупка, не се ли е срутило твоето небе? Имаш ли силата да продължиш да живееш, когато загубиш твоето упование? Такива хора са като ходещи трупове, просто се тъпчат, докато чакат края си.

Сега някои хора постоянно проявяват лошо поведение и непрекъснато вършат зло, прекъсват, смущават и вредят на делото на църквата, докато изпълняват дълга си, дори до степен да причиняват големи загуби на интересите на Божия дом. Те никога не са проявявали искреност или преданост към Бог, камо ли някакво покорство. Затова Бог никога не ги е признавал. Те са зли хора, които са проникнали в Божия дом с намерението да получат благословии. Бог им позволява да влязат, за да могат Божиите избраници да си извлекат поуки и да придобият повече проницателност. Макар че те също принадлежат към призованите, те не са били избрани заради поведението, което постоянно показват. Какво е тяхното състояние? Можете да се поинтересувате. Животът на нито един от тях не върви добре. Качеството на живот на онези, които се уповават на Бог и получават Неговия ресурс по всяко време и навсякъде, е коренно различно от това на онези, които не получават Божия ресурс и помощ и които винаги падат в бездънната пропаст, когато се сблъскат със ситуации. Онези, които не получават Божия ресурс, нямат спокойствие и радост, по цял ден преживяват страх, безпокойство, нервност и тревога. Какви дни прекарват те? Лесно ли е да прекарваш дните си в бездънна пропаст? Не, не е лесно. Ако оставим настрана тази бездънна пропаст, дори да прекараш няколко дни подред в негативизъм, ти ще страдаш неимоверно. Затова цени настоящето и не пропускай тази чудесна възможност. За теб е чест да изпълняваш дълга си в шестхилядолетното дело на управлението на Бог. Това е чест за всеки човек. Не става въпрос за унижение. Ключът е в това как се отнасяш към тази чест и как се отплащаш за тази чест, която си получил от Бог. Бог те е възвисил. Не пропускай да оцениш Неговата доброта. Трябва да знаеш как да се отплащаш за Божията благодат. Как трябва да се отплатиш за нея? Бог не иска парите или живота ти и не желае никакви наследствени съкровища, предадени чрез семейството ти. Какво иска Бог? Бог желае твоята искреност и преданост. Как се проявява тази искреност и преданост? Начинът, по който се проявява, е следният: независимо какво казва Бог, ти трябва да правиш всичко възможно, за да проявиш искрено сърце и да действаш според Божиите слова. Какви са Божиите слова? Те са истината. След като признаеш и приемеш истината, как трябва да я прилагаш? Трябва да практикувате в съответствие с истините принципи. Правете

точно това, което Бог казва. Не говорете само на думи, че практикувате истината, а след това да действате според собствената си воля, когато се сблъскате със ситуации, като по-късно се оправдавате и изричате прикрити и измамни думи — това е липса на искреност и преданост — Бог не желае да вижда това. Най-ценното нещо в човека е искреността. Как трябва да се държи човек, който има искреност? Трябва да постъпваш точно, както изисква Бог, като упорито следваш Божиите слова. Дори да прекаляваш и да действаш, сякаш следваш правила, а другите да те считат за малко глупав, когато видят това, теб въпреки това не те е грижа и продължаваш да действаш според Божиите слова, това е искреността, която Бог иска от хората. Ако винаги кроиш схеми и хитруваш и ако никога не си готов да изглеждаш като глупак в очите на другите, да понесеш и най-малката загуба за собствените си интереси, тогава ти си неспособен да практикуваш истината, защото ти липсва искреност. Хората, на които им липсва искреност и все още се опитват да въртят измамни номера, са прекалено хитри и Бог не ги харесва. Когато практикуват Божиите слова, те подбират и избират, като практикуват само това, което им носи полза, и избягват това, което не им носи. Обикновено говорят приятно, бълват само грандиозни идеи, но когато възникнат проблеми, се скриват, изчезват безследно и се появяват отново едва след като другите са разрешили проблемите. Що за нещастници са такива хора? Когато нещо е изгодно за тях, те поемат инициативата и излизат напред, по-активни са от всички останали. Когато обаче личните им интереси са застрашени, те се отдръпват и стават негативни. Губят всичките си приятно звучащи думи, позицията си и възгледите си. Бог не харесва този тип хора. Той би предпочел някой, който изглежда глупав в очите на другите, пред някой, който е толкова лукав.

XII. Обсъждане на политика

Приключихме с общуването относно единадесетте проблема, съдържащи се в дванадесетата отговорност на водачите и работниците. В допълнение към единадесетте проблема, нека добавим още един. Макар че той не се среща често в църковния живот, трябва да се спомене тук, което го прави дванадесетият проблем — обсъждане на политика. Уместно ли е обсъждането на политически теми в църковния живот? (Не.) Църковният живот е за четене на Божието слово, почитане на Бог и споделяне на разбирането за Бог и познанието за преживяване на Божиите слова. През това време обаче някои хора говорят надълго и нашироко за политика, като например политически ситуации, политически дейци, политическия пейзаж, политически възгледи и политически позиции. Уместно ли е това? Когато обсъждат теми за това как Бог господства над всички неща и над човечеството, някои хора механично прилагат идеята, че политическите дейци също са в Божиите ръце, като казват, че определени политически дейци също вярват в Бог и Го следват и дори пишат духовни записки и какво ли още не. Не обърква ли това

другите? Има дори хора, които казват: „Ние, християните, трябва да подкрепяме този политик, защото той не само е вярващ, но и защитава интересите на нас, вярващите. Той е на едно мнение с нас и ние трябва да го подкрепим и изберем“. В църковния живот те дори правят обширна реклама на този политически деец. Уместно ли е това? Участват ли християните в политиката? (Не.) Какво може да се направи, за да се избегне участието? Първо, независимо коя партия подкрепяш или какви са твоите политически възгледи, не ги внасяй в църковния живот за обсъждане. Разбира се, още по-съществено е дебатите между хора с различни политически възгледи също да не се появяват в църковния живот. Например, ако ти и някой друг имате различни възгледи и подкрепяте различни политически дейци, може да пожелаеш да го обсъдите, когато се видите; това е допустимо, но категорично не можете да го правите на събирания. Вие двамата можете да си изпращате лични съобщения, можете да се срещнете и да говорите, или дори можете да спорите до посиняване и никой няма да се намеси; това е право на гражданин в демократична система. Но по време на църковния живот ти си не само гражданин на дадена страна; по-важното е, че си член на Църквата на Всемогъщия Бог. В тази среда това е твоята идентичност. Не внасяй политически теми или теми, засягащи политически дейци, в църквата. Това, което обсъждаш, представлява само твоята лична позиция и възгледи, а не тези на църквата. Църквата не се интересува от политика, нито от каквито и да било политически системи, дейци, лидери или групи, защото тези въпроси не засягат истината и нямат връзка с вярата в Бог. Всички теми, засягащи политиката, не бива да се повдигат в църковния живот. Някои казват: „Добре ли е тогава всички да се събират и да обсъждат това извън църковния живот?“. Най-добре е да не го правите. Ако искаш да се присъединиш към дискусия сред невярващи с различни политически възгледи, това зависи от теб; това е твоята свобода и Божият дом няма да се намесва. Но докато членове на църквата се събират заедно или по време на официални събирания, не повдигай тези политически възгледи или аргументи като основни теми, и не се преструвай лъжливо, че твоите политически възгледи имат нещо общо с Божиите слова, истината или Божието върховенство. Твоите политически възгледи изобщо не са свързани с истината, няма абсолютно нищо общо между тях, така че не се преструвай, че е иначе!

Някои хора искат да говорят за политика, но у дома няма с кого да обсъждат тази тема, така че разговорът не може да се осъществи. Като виждат, че братята и сестрите са все възрастни, те смятат, че са намерили поле за обсъждане на политика и изразяване на политическите си възгледи. Развълнувани са, че са намерили тази добра възможност, и искат да говорят за политически възгледи, текущи събития и международната обстановка. Когато обсъждат това, те започват с: „Всичко това е под Божието върховенство. Политиката на човечеството и тези политици също са под Божието върховенство. Те са отредени от Бог“. След тази

прелюдия започват надълго и нашироко да обсъждат политика и текущи събития и приключват с думите: „Политиката не може да избяга от Божието върховенство; във всичко това има Божии добри намерения“. Ако хората не могат да прозрат тези неща, не трябва да говорят лекомислено за тях. Да се общува за истината означава да се общува за истината; не обсъждай политика или политически дейци. Обсъждането на политика не е общуване за истината, то подвежда хората. Ако искаш да говориш за политика, намери си група хора, които обичат политиката, и говори с тях; ще можеш да си говориш до насита. Какво целиш, като винаги говориш за тези теми в църквата? Умишлено ли се опитваш да накараш хората да ти се възхищават и да те изберат за водач? Това е наличие на скрити мотиви! Хората, които обичат да говорят за политика, са хора, които не се занимават със същинските си задачи и със сигурност не се стремят към истината. Никога не обсъждай политически теми на църковни събирания. Някои хора казват: „Ако не можем да говорим за демократичните избори, политическите системи и политиките на свободните държави, тогава какво ще кажете за политиката и скандалите на високопоставените служители в страната на големия червен змей, като например колко злато е взел даден корумпиран служител и колко любовници има? Можем ли да обсъждаме тези неща?“. Тези теми не те ли отвращават? Защо толкова много те е грижа за тези отвратителни неща? Защо аз намирам за отвратително да ме е грижа и да чета за тези въпроси? Някои хора особено се интересуват от тези неща, като изобщо не ги намират за отвратителни. Те са готови да четат за тези неща онлайн, като го правят винаги, когато имат време. Сърцата им се чувстват комфортно, сигурно и заситени, когато четат за тези неща. Как така не се чувстват толкова заситени, когато четат Божието слово? Не е ли това малко мерзко? Не е ли това пренебрегване на същинските задачи? В такова прекрасно време дори разходка в двора, вдишване на чист въздух и любуване на гледката биха повдигнали настроението ви. Но някои хора отказват да правят тези неща; вместо това, винаги когато имат малко свободно време, те просто зяпат компютъра, проверяват за новини, събират клюки — кой корумпиран служител е бил разкрит, че има еди колко си любовници, колко от активите на кой корумпиран служител са били конфискувани от дома му, кой от висшите кръгове на големия червен змей кого е свалил или кой кого е убил. Това са нещата, които обикновено ги занимават. Те смятат, че са пълни със знания, след като съберат тази информация, която след това изсипват върху всички на събиранията. Не е ли това разпространяване на отрова? Не е ли твърде нормално тези зли дяволи да вършат злосторничества? Някои хора казват: „Нормално е те да вършат злосторничества, но ти не би могъл дори да си представиш някои от ужасните неща, които правят“. Каква е ползата да си ги представяш? Да не би мозъкът да ти е даден, за да можеш да си представяш какви нечестиви неща правят те? Не е ли това пренебрегване на същинските ти задачи? Мислиш ли, че знанието за някаква невъобразима

нечестивост ти дава превъзходство? Какво можеш да придобиеш от това? Няма ли просто да те накара да се чувстваш още по-отвратен? Хората, които пренебрегват същинските си задачи, винаги се интересуват от тези непристойни, подли въпроси на политическата сцена. Не са ли глупаци? Защо винаги се тревожиш за техните неща, вместо просто да живееш собствения си живот? Не е ли това глупаво? Това не е ли да нямаш нищо по-добро за вършене? Някои хора казват: „Вярващите са преследвани от големия червен змей. Несъмнено го мразят. Със сигурност вярващите биха се интересували от скандалите, корупцията, злоупотребите и разврата на високопоставените служители на големия червен змей, както и от съмнителните неща, които правят. Не трябва ли вярващите да пляскат с ръце от радост, когато тези скандали бъдат разобличени?“. Дали вярваш в Бог и Го следваш, за да получиш тези неща? Говоренето за политически въпроси в църквата, особено за разобличените скандали на високопоставените служители на големия червен змей, е най-отвратителното нещо. Категорично не бива да го обсъждаш! Не Ми говори и на Мен за това; това Ме отвращава! Казвам ти, не говори за това и дори не чети за него, иначе рано или късно ще дойде ден, когато ще съжаляваш, че си чел тези неща. Когато съжалиш, ще знаеш какво е чувството. Тези неща могат да станат безкрайно отвратителни. Да се слуша и да се чете прекалено много за тези неща не носи полза. Защо казвам, че не носи полза? Защото затрупването на ума ти с тези отвратителни въпроси ще те лиши от желанието да слушаш Божиите слова. Въпреки че тези теми засягат политиката, тези въпроси са още по-отвратителни. Ако искаш да говориш за тези неща, иди и говори до насита с някои невярващи, кажи им каквото искаш, но в никакъв случай не говори за тях в църковния живот или сред братята и сестрите. Някои хора казват: „Говоренето за мръсните и нечестиви дела на високопоставените служители на големия червен змей помага на братята и сестрите да растат в проницателност и им позволява да излеят гнева си“. Каква е ползата от изливането на гняв? Изливането на гняв свидетелство ли е? Да не би да е твое задължение или дълг? Говоренето за тези неща е безполезно и няма никаква стойност. Колкото и да разобличаваш нечестивите дела на големия червен змей, Бог няма да го запомни. И обратното, ако говориш за това как в страната на големия червен змей си преживял преследването му и си се освободил от неговото сплашване и заплахи и си ги преодолял и как си се уповавал на Бог и си останал непоколебим в свидетелството си в такава среда, Бог приема това. Но говоренето за политика няма нищо общо с навлизането в живота и Бог не го приема. Някои хора казват: „Аз разобличавам корупцията на служителите на големия червен змей, как харчат десетки хиляди юана за едно хранене или колко харчат за луксозни хотели; добре ли е това?“. Какво общо има всичко това с теб? Не са ли просто такива този свят и това общество? За кого се застъпваш? Това не е свидетелстване за Бог, нито е разобличаване на същината на големия червен

змей, нито е проявление на опълчване срещу големия червен змей. Не обърквай хората и не бъди лицемерен; нищо от това не е практикуване на истината. Подкупността на корумпираните служители и политици не ни засяга, нито е нещо, което трябва да разобличаваме. Не се занимавай с тези въпроси. Тези неща са съществували в режима на Сатана през цялата история и това, което те правят, няма абсолютно нищо общо с нашето преживяване на Божието дело или свидетелстване за Бог. Затова в никакъв случай не смесвай тези теми с темата за „опълчване на големия червен змей и разобличаването му, за да се свидетелства за Бог“, и не внасяй за обсъждане тези странни, отвратителни и нечестиви въпроси в църковния живот или сред братята и сестрите. Ако наистина искаш да обсъждаш политика, прави го с невярващи. Както и да го обсъждаш насаме с онези, които имат такива хобита и интереси, е добре. Това е твое лично хоби и интерес; това е твоята свобода и право и никой не се намесва. Но по време на събирания и пред братята и сестрите не обсъждай тези въпроси. Дори някой да е готов да слуша, не говори за тях, тъй като това засяга църковния живот и засяга разбирането на истината от Божиите избраници.

Без значение дали засягат политиката или скандалите от личния живот на политиците, не внасяй за обсъждане тези теми в църковния живот. Ако някой не се интересува от съдържанието на събиранията в църковния живот и винаги обича да обсъжда тези въпроси, като говори за тях на всяко събиране, какво трябва да направят братята и сестрите? Трябва да ограничават такива хора, като казват: „Това е време за събиране, не говори за тези боклучави неща. Ако искаш да говориш за тях, иди си вкъщи и го прави там!“. Ами ако не могат да бъдат ограничени и пак говорят за тях? Изгонете ги и им кажете да се върнат, когато спрат. Има и друг начин, който е още по-ефективен: щом отворят уста да говорят за политика, братята и сестрите стават и отиват в друга стая и ги оставят да говорят сами. Казано накратко, хора, които обичат да говорят за политика, със сигурност съществуват. Такива хора пренебрегват същинските си задачи, не се стремят към истината, не обмислят как да изпълняват добре дълга си, не обмислят какви трудности има в работата на църквата или с какви трудности се сблъскват братята и сестрите, и не обмислят кои техни реални проблеми се нуждаят от разрешаване — те не обмислят тези същински въпроси. Вместо това те обмислят само онези мерзки, криви въпроси и са особено ентусиазирани за тях. Особено сега, когато информацията е широко разпространена и достъпна от всякакви канали — това позволява на тези хора да задоволяват своите хобита и интереси. Ние не се намесваме в техните хобита и интереси, но Божият дом има правило, че обсъждането на политически теми на събирания се категоризира към проблема за прекъсване и смущаване на работата на църквата. Така тези теми са строго забранени по време на църковния живот и когато братята и сестрите се събират заедно. Някои хора казват: „Тези теми са забранени, но какво ще кажеш за

различните ни политически възгледи, коя партия харесваме или не харесваме, за кого гласуваме или не гласуваме — намесва ли се църквата в това?“. Нека да изясним: гласувай за когото искаш, харесвай когото искаш — църквата не се намесва в тези въпроси, това е твоята свобода. Тази ненамеса не е ли вече доста снизходителна? Ти напълно си се възползвал от твоите задължения и човешки права като гражданин; това не е ли достатъчно уважение? Това вече е достатъчно добре; а ти все още искаш да говориш свободно и до насита в църквата? Това противоречи на правилата. Ако срещнете такива хора, намерете начин да ги ограничите. Първо, общувайте ясно с тях, като кажете: „Ти нов ли си във вярата? За първи път ли си на събиране и не знаеш ли правилата на Божия дом? Тогава трябва да ти кажа: това място е място за събиране и това време е време за събиране. Каквито и политически възгледи или идеи да имаш, категорично не бива да ги разпространяваш в църквата и не ги обсъждай на събирания. Ние не искаме да ги слушаме, нито сме задължени да те слушаме да говориш за тези неща. Избрал си грешното място. След събирането, когато напуснеш това място, можеш да казваш каквото искаш; никой не се намесва. Това е твоята свобода“. Ако разберат и запомнят казаното от вас и следващия път не говорят за това, тогава е добре и са показали, че имат някакъв разум. Но ако след общуването продължат да говорят така, като винаги споделят политически възгледи на всяко събиране, трябва ли да бъдат ограничени да говорят? (Да.) Независимо дали са замесени в политиката, или не, стига някой да говори по политически теми, това трябва да се окачествi заедно със сформирането на клики, съревноваването за статус, даването воля на негативността и други подобни модели на поведение като различните хора, събития и неща, които прекъсват и смущават работата на Божия дом. Към такива хора не може да се показва никаква вежливост; те трябва да бъдат спрени и ограничени. Разбира се, хората, които говорят за политика, не са непременно зли или добри; те може просто да харесват тези въпроси и теми. Но можем да сме сигурни, че тези хора не се стремят истински към истината. Казано накратко, вече беше проведено ясно общение за принципа за справяне с тези хора: кажете им правилата на Божия дом. Ако след като им ги обясните ясно, те продължат да говорят по политически теми и не обръщат внимание на предупрежденията, тогава ги изолирайте. Те могат да продължат да живеят църковен живот само след покаяние. Ако никога не се покаят, тогава не им позволявайте да идват на събирания. Справянето с този въпрос би трябвало да е толкова просто. Не усложнявайте прост въпрос, това не е от полза за никого.

24 юли 2021 г.

ОТГОВОРНОСТИТЕ НА ВОДАЧИТЕ И РАБОТНИЦИТЕ (20)

Дванадесета точка: своевременно и точно идентифицирайте различните хора, събития и неща, които прекъсват и смущават Божието дело и нормалния ред в църквата; спрете ги и ги ограничете, и преобърнете нещата; освен това разговаряйте за истината, така че Божиите избраници да развият проницателност чрез такива неща и да се учат от тях (осма част)

Завършихме общението за дванадесетата отговорност на водачите и работниците на последното събиране. Съпоставихте ли се със съдържанието на това общение? Размишлявахте ли върху това общение? След като чуят Моето общение, онези, които обичат истината, и онези, които имат чувство за справедливост и някаква човешка природа, могат да практикуват някои истини, след като ги разберат. Първо, те могат да съпоставят истините, които разбират, със своето положение, да изследват себе си спрямо истината, да установят проблемите си и след това да използват някои неща и заобикалящи среди в реалния живот и при изпълнението на дълга си, за да разрешават тези проблеми. Постепенно, по отношение на истините, които разбират, те схващат принципите, които хората трябва да практикуват и да спазват. От една страна, те придобиват по-дълбоко разбиране и познание за себе си, а от друга, разбират по-практически и точно какво всъщност казва и съдържа истината. Онези обаче, които не обичат истината, а я ненавиждат, нямат осъзнатост и у тях няма промяна, независимо колко истина чуват. Тяхното състояние, отношението им при изпълнението на дълга, целите, които преследват, начинът на живот и принципите, според които постъпват, изобщо не се променят. Те продължават да действат, както желаят, и да живеят, както им харесва. Тези истини нямат никакво въздействие върху тях, нито са способни да ги накарат да се самоанализират и да се опознаят до степен да се намразят. Ако не могат да стигнат дотам да намразят себе си, те със сигурност не могат да постигнат истинско покаяние. Без истинско покаяние няма истинско навлизане; без истинско навлизане със сигурност няма промяна на нрава. Затова много хора, които са вярвали в Бог от много години, макар че те също се събират, изпълняват дълга си, слушали са проповеди в продължение на много години и често общуват с братята и сестрите, нямат никакво разбиране за себе си, не показват никаква промяна и вярата им в Бог изобщо не нараства. Те следват Бог с първоначалните си представи и фантазии и с намерението и желанието да получат благословии. Без значение колко години са вярвали в Бог, техните гледни точки за вярата в Бог, техните възгледи за нещата, техните методи на стремеж и целите, които преследват, и отношението им при изпълнението на

дълга изобщо не са се променили. Техните настоящи разкривания и проявленията, които изживяват, са резултат от това, че не се стремят към истината. Разговаряхме за дванадесет от отговорностите на водачите и работниците, но поведението на някои водачи и работници изобщо не се е променило. Нагласите им при изпълнението на дълга и към Божиите изисквания изобщо не са се променили. Съдържанието на общението послужи за напомняне, надзор и подтикване на онези, които относително се стремят към истината, и на онези, които имат някаква човешка природа и чиято съвест има малко осъзнатост. То обаче не оказа никакво въздействие върху някои, които са по-непреклонни, лукави и изобщо не приемат истината. Защо е така? Защото отношението на тези хора към истината е на съпротива и ненавист. Без значение за колко много истина се разговаря, тяхното отношение остава същото: „Във всеки случай аз изпълнявам своя дълг и следвам Бог. Аз искрено отдавам всичко на Бог. Без значение как се държа, стига да упорствам до края, мога да получа благословии!“. Има ли някакъв разум в този вид мислене? Тези хора са напълно непоправими и нямат никакъв срам, нали? Това не е ли твърдоглавие и отказ да се покаеш, каквото и да става? (Да.)

Дванадесетата отговорност на водачите и работниците е: „Своевременно и точно идентифицирайте различните хора, събития и неща, които прекъсват и смущават Божието дело и нормалния ред в църквата; спрете ги и ги ограничете, и преобърнете нещата; освен това разговаряйте за истината, така че Божиите избраници да развият проницателност чрез такива неща и да се учат от тях“. Преди това разделихме нашето общение по тази отговорност на дванадесет въпроса. Съдържанието на тези дванадесет въпроса засяга основно това как водачите и работниците трябва да се отнасят към тези проблеми и да ги уреждат, когато в църквата се появят различни типове хора, събития и неща, които причиняват прекъсвания и смущения, така че да се постигне ефектът на защита на делото на Божия дом и нормалния ред на църквата, като по този начин се изпълняват ролите, които водачите и работниците трябва да играят, и отговорностите, които трябва да изпълняват. Проведохме подробно общение по всеки от въпросите в рамките на тази отговорност на водачите и работниците, разговаряхме за някои конкретни проявления на всеки от тях и цитирахме някои конкретни примери. По отношение на принципите, съдържанието, за което разговаряхме, е доста практическо. Макар че дадените примери може да не обхващат всичко, разговаряхме ясно за съществените въпроси на различните хора, събития и неща. В частност вие, като водачи и работници, трябва да разбирате този аспект на истината, за да разрешавате различните проблеми, които възникват в църквата. Първо, трябва да намерите словата, които разнищват същността на проблемите, от съдържанието на общенията и да ги съотнесете към проблемите. Разбирането на същността на проблемите улеснява намирането на съответни решения и разрешаването на проблемите съгласно истините принципи.

Разбирането на същността на даден проблем е от решаващо значение, преди да се заемете с неговото разрешаване. След като разбереш същността на проблема, ти също трябва да разбереш и да схванеш принципите за справяне с този проблем. И двата аспекта са незаменими: единият е същността на проблема, а другият са принципите за разрешаване на такива проблеми. Това са неща, по които водачите и работниците трябва да са наясно. Само чрез схващането на тези два принципа можете точно да разрешите всички проблеми и правилно да подходите към хората, събитията и нещата, свързани с различни въпроси, вместо да прилагате без мяра правила и да преувеличавате въпросите. Понастоящем, когато някои водачи и работници се занимават с определени въпроси, отчасти те просто следват правилата, и отчасти не успяват да схванат същността на въпросите, като лесно постъпват несправедливо с хората и допускат отклонения. Това изисква ясно разбиране на подробностите, спецификата и контекста на въпросите. Освен това е важно да се разгледа последователното поведение на даден човек, за да се определи точно към коя категория принадлежи той. Само чрез овладяването на тези аспекти могат да бъдат разглеждани въпросите съгласно принципите. Някои водачи и работници, когато вършат своята работа, единствено прилагат правила към проблемите и ги преувеличават, без да могат да прозрат действителната същност на замесените хора — дали са добри или лоши хора, дали поведението им е обичайно или е просто случайно прегрешение. Те не могат да разпознаят тези аспекти, затова са много склонни да допускат грешки. В такива случаи, ако църквата може да гласува, може ефективно да избегне някои грешки. Наличието на тези отклонения и грешки в работата на водачите и работниците може най-ясно да разкрие дали те имат проницателност и дали уреждат въпросите съгласно принципите. То също така разкрива дали водачите и работниците притежават истината реалност. Ако водач или работник, който е вярвал в Бог от много години, не може да се справи с тези реални проблеми, това е достатъчно да се докаже, че този водач или работник не е човек, който се стреми към истината.

След като разбрахме отговорностите, които водачите и работниците трябва да изпълняват, принципите, които трябва да следват, и обхвата на тяхното дело, трябва да се върнем към темата на този етап от общението: разобличаване на лъжеводачите. Това е основната тема. По отношение на дванадесетата отговорност на водачите и работниците, темата, за която ще разговаряме днес, са областите, в които лъжеводачите пренебрегват отговорността си, и техните проявления на невършене на реална работа. Първо, нека прочетем съдържанието на дванадесетата отговорност. (Дванадесета точка: своевременно и точно идентифицирайте различните хора, събития и неща, които прекъсват и смущават Божието дело и нормалния ред в църквата; спрете ги и ги ограничете, и преобърнете нещата; освен това разговаряйте за истината, така че Божиите избраници да развият

проницателност чрез такива неща и да се учат от тях.) Дванадесетата отговорност ясно споменава три аспекта на работата, които водачите и работниците трябва да разбират. Как е свързано това с разобличаването на лъжеводачите? (Първо, трябва да разберем няколкото отговорности на водачите и работниците в тази работа. След това сравняваме, за да видим дали лъжеводачите са изпълнили тези отговорности и какви са проявленията на лъжеводачите; измерването им според този критерий е относително точно.) Точно така. Разпознаването дали даден човек е лъжеводач не се прави, като използвате очите си, за да гледате лицето му и да видите дали чертите на лицето му са добри или зли, нито се прави, като гледате колко много изглежда отвън, че е страдал или колко много е тичал наоколо. По-скоро трябва да гледате дали изпълнява отговорностите на водачите и работниците и дали може да използва истината за разрешаване на реални проблеми. Това е единственият точен критерий, по който да го оценявате. Това е принципът на разнищване, разпознаване и определяне дали даден човек е лъжеводач. Само по този начин оценката може да бъде справедлива, съгласно принципите, в съответствие с истината и безпристрастна към всички. Окачествяването на някого като лъжеводач или лъжеработник трябва да се основава на достатъчно факти. То не трябва да се основава на един или два инцидента или прегрешения, още по-малко за основа може да се използва временно разкриване на поквара. Единствените точни критерии, по които да окачествиш някого, са дали може да върши реална работа и да използва истината за разрешаване на проблеми, както и дали е правилен човек, дали е човек, който обича истината и може да се покорява на Бог, и дали притежава делото и просветлението на Светия Дух. Някой може да бъде правилно окачествен като лъжеводач или лъжеработник само въз основа на тези фактори. Те са критериите и принципите за оценяване и определяне дали някой е лъжеводач или лъжеработник.

Трите задачи, които водачите и работниците трябва да изпълнят в рамките на дванадесетата отговорност

I. Своевременно и точно идентифициране на различните хора, събития и неща, които причиняват прекъсвания и смущения

Дванадесетата отговорност на водачите и работниците включва три задачи или три стъпки. Чрез следването на тези три стъпки за завършване на тази работа се спазват неговите принципи и се изпълняват неговите отговорности. Кои са тези три задачи? (Първо, своевременно и точно идентифицирайте различните хора, събития и неща, които прекъсват и смущават Божието дело и нормалния ред в църквата. Второ, спрете ги и ги ограничете, и преобърнете нещата. Трето, разговаряйте за истината, така че Божиите избраници да развият проницателност чрез такива неща и да се учат от тях.) Тези три задачи са изискванията към

водачите и работниците в дванадесетата отговорност. Като начало, първото изискване към водачите и работниците е своевременно и точно да идентифицират различните хора, събития и неща, които прекъсват и смущават Божието дело и църковния живот. Трябва да се идентифицира своевременно и точно, а не да се реагира вяло и безчувствено, нито да се правят слепи и безразсъдни окачествявания — неразумните окачествявания не са приемливи. Някои водачи и работници, поради своите лоши заложби и обърканост, безразсъдно кастрят и поучават хората за незначителни въпроси, като правят произволни окачествявания и сляпо определят нещата, без да спазват принципи. Работата по този начин нарушава истините принципи. Следователно водачите и работниците в Божия дом трябва най-малкото да са способни да разпознават различните хора, събития и неща. Само като разпознават, могат своевременно и точно да идентифицират различните проблеми, които възникват в църквата. За да се постигне способността да се разпознават различните хора, събития и неща, какво е първото изискване? Първо, необходимо е да се разбират Божиите изисквания към различните типове хора, както и как Бог определя различните хора и различните състояния, които те развиват. Освен това е важно да се разнищи как възникват различните негативни състояния и какви са техните корени. Освен това човек трябва да разбира въздействието на различните хора, събития и неща върху Божието дело и нормалния ред в църквата. Каква е основата за изпълнение на тези условия? Каква работа трябва преди всичко да предприемат водачите и работниците? Ако водачите и работниците са винаги високомерно дистанцирани, държат се като бюрократи и не общуват с братята и сестрите, не схващат различните състояния на братята и сестрите, нямат близък контакт с различни типове хора и им липсват подробно наблюдение и задълбочено разбиране за тях, приемливо ли е това? Със сигурност не е приемливо. Някои водачи и работници често се крият в стаите си, като използват духовната отдаденост и писането на статии със свидетелства за преживявания като извинения, за да пренебрегват и да не схващат делото на църквата. На повърхността изглежда, че работят по църковните въпроси, докато се крият в стаите си, но всъщност те вече са се изолирали от делото на църквата и от Божиите избраници. Може ли този начин на работа да разреши проблемите, които съществуват в различните елементи на църковното дело? Може ли да помогне на Божиите избраници да изпълняват добре дълга си? Когато се крият в стаите си, за да пишат статии за свидетелства, преживяват ли Божието дело? Следователно този подход е неуместен. Според дванадесетата отговорност, първата задача на водачите и работниците е своевременно да идентифицират различните хора, събития и неща, които прекъсват и смущават делото на църквата въз основа на Божиите слова и истините принципи. Някои хора питат: „Трябва ли водачите и работниците да бъдат дълбоко въвлечени в църковния живот само за да могат своевременно и точно да идентифицират хората, събитията и нещата,

които причиняват смущения и прекъсвания?“. Правилно ли е това възприемане? (Не.) Това е изопачено възприемане. Водачите и работниците трябва да имат правилно отношение и подход към своята работа и трябва също така да навлязат дълбоко на местно ниво. Само по този начин могат своевременно и точно да идентифицират и разрешават проблемите. Ако не се потопят в местната общност и не живеят с Божиите избраници, ще бъде много трудно да се идентифицират всички проблеми в делото на църквата. Ако могат да разрешат само няколко проблема, след като хората са дали сигнали и са потърсили решения, резултатът от това дело ще бъде много ограничен. Най-погрешният начин за работа на водачите и работниците е да се затварят и да работят изолирано, като древните учени, които са се посвещавали изцяло на изучаването на книгите на мъдреците и не са обръщали внимание на външните въпроси. Това отношение и този начин на живот са неприемливи за водачите и работниците. Стоиш сам в стаята си, слушаш проповеди, четеш Божиите слова, пишеш бележки за духовна преданост и пишеш проповеди, но дали усвояването на някои доктрини и думи означава, че разбираш истината? Означава ли, че разбираш действителните ситуации и истинските състояния на хората, разобличени от истината? (Не.) Затова, макар че животът в духовна преданост е съществен в работата на водачите и работниците, най-важното е те да имат правилните методи на работа и начин на живот.

II. Своевременно спиране и ограничаване на злите хора

Второто изискване към водачите и работниците, очертано в дванадесетата отговорност, е, че когато идентифицират различни хора, събития и неща, които прекъсват и смущават делото на църквата, те трябва да са способни своевременно и точно да правят преценки. Трябва ясно да разпознават естеството на различните хора и събития и да разбират как те влияят на църковния живот, дали заплашват, смущават или подриват състоянията, навлизането в живота и изпълнението на дълга на Божиите избраници и дали влияят на резултатите от изпълнението на дълга на хората — водачите и работниците трябва своевременно и точно да преценяват и оценяват тези въпроси. Това е отговорността на водачите и работниците. Ако им липсва нужният ум за това и нямат подходящите заложби, те няма да могат да вършат делото на църквата. Освен това водачите и работниците трябва да имат остра реакция и проницателност спрямо различните хора, събития и неща. Например, когато в църквата възникнат спорове и се случат различни прекъсвания и смущения, ти не можеш да идентифицираш проблема и смяташ, че е незначителен, което води до това, че много хора са засегнати и не изпълняват добре дълга си. Нима такъв водач или работник не е безчувствен и сляп? (Да, така е.) Това е проблем с водачите и работниците. Какво трябва да направиш, когато откриеш, че някой прекъсва и смущава делото на църквата? Първо, трябва да установиш сериозността на въпроса и да оцениш и прецениш

същността на такива хора и въздействието и последствията от такива неща върху делото на църквата и църковния живот. Каква трябва да бъде основата за такава преценка? Тя трябва да се основава на Божиите слова и на истината. Някои хора казват: „Как да я основаваш на Божиите слова? За мен това са празни приказки“. Всъщност не са празни приказки. Защо казвам това? Когато се сблъскаш с такива неща или видиш или чуеш за тях, просто трябва да ги сравниш с въпросите, разобличени от Божиите слова. Виж как Божиите слова разобличават и разнищват такива хора и въпроси и как Той окачествява тези въпроси, например как разобличава лъжеводачите и антихристите или как разобличава покварените нрави на различни хора и т.н. След това сравни и разнищи посочените въпроси спрямо тези слова и чрез общение с братята и сестрите и собствените си наблюдения най-накрая можеш да направиш точна оценка и окачествяване на хората, събитията и нещата, които виждаш, и да формулираш съответни решения. Как трябва да се подхожда към онези, за които е установено, че са сред различните хора, които прекъсват и смущават? Не само че трябва да бъдат разобличавани и разнищвани, за да се помогне на хората да ги разпознават, но трябва също така да бъдат спирани и ограничавани, а онези, които остават непоправими въпреки многократните увещания, трябва да бъдат премахвани. Какви са методите и специфичните подходи за спирането и ограничаването им? (Да бъдат кастрени и предупреждавани.) Добър метод ли е кастренето? (Да.) Разобличаването на действията им, посочването на най-фрапиращите им проблеми, разнищването на същността им и даването на предупреждения — нима всичко това не са осъществими методи? Разбира се, най-важното е да им се четат Божиите слова и да се използват Божиите слова като основа за убеждаването и разнищването им. Ако не приемат истината и твърдо отказват да признаят грешките си, тогава са необходими по-строги мерки. Първо, дайте им предупреждение, след това използвайте управленските закони на църквата, за да ги ограничите, като не им позволявате безразсъдно да вършат злосторства и да смущават братята и сестрите. Те трябва също така да бъдат кастрени и след това надзиравани. Всички тези методи са необходими, за да се гарантира, че делото на църквата се върши добре и за да се спасяват хората, като се напътстват към правилния път. Използването на тези методи със сигурност ще даде добри резултати. От една страна, използвайте истината, която хората разбират, за да ги убедите и разобличите, като разнищите техния нрав и същност, разобличите естеството на действията им и сериозните последствия, причинени от тях — това е минимумът, който хората могат да направят. Следващата стъпка е да ги разнищите и разпознаете въз основа на Божиите слова и да ги окачествите по съответния начин. Ако те се вслушат в съвета, приемат го и се покаят, това разбира се би било най-доброто. Ако не го приемат обаче и продължават да смущават делото на църквата, какво трябва да се направи тогава? В такъв случай няма нужда да

бъдете учтиви. Божият дом има управленски закони и в този момент човекът трябва да бъде спрян и ограничен съгласно управленските закони на Божия дом. Ако човекът е нововярващ с малък духовен ръст, който не разбира истината, може да му се помогне с любов; можете да разговаряте за истината, за да му помогнете да опознае себе си. За онези, които могат да приемат истината и да се покаят, няма нужда да бъдат спирани, ограничавани или кастрени. Ако не приемат истината, това не е въпрос на плитка основа или на малък духовен ръст и неразбиране на истината. Това е проблем с тяхната човешка природа. За такива хора трябва да се използва административно управление и административно наказание, за да бъдат спрени и ограничени. Крайният постигнат резултат е поддържането на делото на църквата и нормалния ред на църковния живот, което позволява на църковния живот да протича по подреден начин. Това се нарича променяне на нещата и това е резултатът, който водачите и работниците трябва да постигнат в своята работа. Само чрез постигането на този резултат те изпълняват своята отговорност. Ако водачите и работниците пренебрегват всички проблеми, които възникват, като просто отговарят нехайно с няколко думи и доктрини или порицават или кастрят онези, които прекъсват и смущават делото на църквата, по прост начин само с няколко думи, може ли това да разреши проблема? Не само че това не успява да разреши проблема, но и води до по-голям хаос в църквата — повечето хора губят желание да изпълняват дълга си и са смутени в различна степен, което влияе на изпълнението на техния дълг. Изпълнили ли са отговорността си такива водачи и работници? (Не.) Това показва, че тези водачи и работници не са компетентни в своята работа.

III. Разобличаване на злодеянията на злите хора, така че Божиите избраници да развиват своята проницателност и да извличат поуки

Третото изискване в дванадесетата отговорност на водачите и работниците е, че когато се справят с прекъсванията и смущенията, причинени от зли хора, водачите и работниците трябва да ядат и да пият Божието слово заедно с Божиите избраници, за да се самоанализират и да опознаят себе си, и да направят истински обрат. Те трябва да са способни да водят Божиите избраници към това да навлязат в истината реалност, да се отърват от покварения си нрав и да постигнат следване на Бог, покорство пред Бог и свидетелстване за Бог. Само този вид работа е съобразена с Божиите намерения. На първо място, водачите и работниците, които работят по този начин, са способни да разрешават проблемите и да се въоръжават с истината, докато работят. Освен това чрез общението за истината за разрешаване на проблемите те помагат на братята и сестрите да разберат истината, да знаят как да се самоанализират и да опознаят себе си, да се отърват от покварения си нрав, да изпълняват добре дълга си, да знаят как да разпознават хората и как да се отнасят към тях, да постигнат следване на Бог и

покорство пред Бог, да не бъдат възпирани от другите и да са способни да останат непоколебими в свидетелството си. Това означава изпълнението на дълга на водачите и работниците. Това е принципът, който водачите и работниците трябва да практикуват за разрешаване на проблемите при изпълнението на църковната работа. Каквито и проблеми да възникнат в църквата, преди всичко водачите и работниците трябва да търсят истината, да схващат Божиите намерения и да търсят заедно Божието напътствие. След това трябва да потърсят съответните Божии слова, за да разрешат различните съществуващи проблеми. В процеса на разрешаването на проблемите водачите и работниците трябва да разговарят повече за съответните Божии слова с братята и сестрите и да разберат същността на проблемите въз основа на Божиите слова. Те трябва също така да накарат Божиите избраници да разговарят за собственото си разбиране, за да разпознават тези проблеми. Щом мнозинството е способно да има едно и също разбиране и да достигне до общо съгласие, проблемите стават по-лесни за разрешаване. Когато разрешавате проблеми, недейте винаги да преразказвате многократно събитията, не се задълбочавайте в незначителни подробности и не обвинявайте лицата, които са замесени в проблемите. Отначало не се съсредоточавайте върху незначителни въпроси. Вместо това разговаряйте ясно за истината, тъй като това ще разкрие естеството на проблемите. Само този подход помага на Божиите избраници да се научат да разпознават проблемите въз основа на Божиите слова, да придобият проницателност от хората, събитията и нещата, които възникват, и да извлекат практически поуки от тях. Той също така им позволява да сравняват думите и доктрините, които обикновено разбират, с реалния живот, което им дава възможност наистина да разберат истината. Водачите и работниците не трябва ли да правят точно това? Воденето на Божиите избраници към навлизане в истината реалност включва преди всичко използването на истината за справяне с представите и фантазиите на Божиите избраници и с техния покварен нрав. Този подход дава най-добри резултати. Колкото повече водачите и работниците са способни да използват истината за разрешаване на проблемите, толкова по-лесно Божиите избраници ще могат да разберат истината. По този начин те ще знаят как да практикуват и да прилагат Божието слово в реалния живот. Ако водачите и работниците често водят Божиите избраници към разрешаване на действителни проблеми, те ще са способни да въведат Божиите избраници в истината реалност, а също и да интегрират Божието слово в своето ежедневие. Някои хора казват: „Това изискване към водачите и работниците не е ли твърде трудно изпълнимо? Как можем да имаме толкова дълбоко разбиране?“. Възможно е да не си го имал преди, но не можеш ли да се учиш и да практикуваш, за да постигнеш този резултат? Това е начинът, по който Божието дело обучава водачите и работниците и Божиите избраници да навлязат в истината реалност. Ако не знаеш как, можеш да се учиш и да практикуваш. Каквито и проблеми да възникнат, трябва да се учиш

да се самоанализираш и да опознаваш себе си въз основа на Божиите слова. Това е процесът на практикуване. След като практикуваш няколко пъти и постигнеш резултати, ще имаш път и ще знаеш как да практикуваш истината. Когато Бог идва да върши делото Си, това е начинът, по който Той води хората да се учат да навлизат в истината реалност. Водачите и работниците трябва често да общуват с братята и сестрите, да се изправят заедно пред проблемите, да ги разрешават заедно и да вършат добре църковната работа. Как църковните водачи трябва да водят Божиите избраници? Основният начин е да ги водят към откриване и разрешаване на проблеми в реалния живот, към практикуване и преживяване на Божието слово в реалния живот, така че Божиите избраници не само да са способни да практикуват истината, но и да са способни да разпознават негативните неща и негативните хора — лъжеводачите, лъжеработниците, злите хора, неверниците и антихристите. Целта на разпознаването на различните хора е да се разрешават проблемите. Само чрез пълно преодоляване на смущенията, причинени от зли хора и антихристи, работата на църквата може да напредва гладко и Божията воля да се изпълнява в църквата. Същевременно справянето със злите хора служи и като предупреждение да се избягва допускането на грешки или вършенето на зло и дава възможност човек да постигне боязън от Бог и отбягване на злото. По този начин не само изпълняваш дълга си и придобиваш навлизане в живота, но и разбираш истината и навлизаш в истината реалност. Не означава ли това да уцелиш с един куршум два заека? Когато разбираш истината и можеш да разрешаваш проблемите, това доказва, че притежаваш заложбите да си водач или работник и отговаряш на изискванията да бъдеш развиван в Божия дом. Затова трябва да поемеш водачеството и да напътстваш братята и сестрите да се учат да разпознават различните хора, събития и неща в реалния живот, да постигнеш разбиране на истината, да знаеш как да се отнасяш към всякакви хора, които прекъсват и смущават църковното дело, да знаеш как да практикуваш истината, да се отнасяш към различните хора според принципите и да разговаряш за истината, за да разрешиш проблемите. Това е твоя отговорност. Като практикуваш по този начин, ти навлизаш в реалността на Божиите слова. Ще извлечеш поуки, ще придобиеш проницателност и ще разбереш Божиите намерения във всеки въпрос, който срещаш в реалния живот, като имаш принципи на практикуване на това как да се справяш с въпросите, как да се отнасяш към хората и как да изпълняваш дълга си. Така ще си способен да практикуваш истината. Божието изискване към хората е да постигнат такива резултати. Следователно, каквито и въпроси да възникват, винаги трябва да си вземате поука и да развивате своята проницателност. Не може да ги оставите да ви се изплъзнат, нито да пропускате някоя възможност да се поучите и да развивате своята проницателност. Щом нещо се е случило, не трябва да подхождаме към него с негативна нагласа и с нагласата да се оплакваме, а да го посрещнем с

положително отношение. Как се прави това? Като потърсите истината, за да разрешите проблема. Всички хора имат покварен нрав и тяхната човешка природа може да бъде добра или зла. При това положение как да не възникват проблеми, когато хората се събират? Какво трябва да е отношението ти, като се има предвид, че Бог е нагласил тази среда за теб, че Той ти е показал такива хора, събития и неща, които се случват около теб? Благодари на Бог, че е изложил тези различни проблеми пред теб. Той ти дава възможност да практикуваш, да си взимаш поуки и да навлезеш в истината реалност. Като водач или работник трябва също така да благодариш на Бог, че ти е дал такава възможност. С каквито и проблеми да се сблъскваш, трябва да водиш братята и сестрите да се учат да разпознават, да извличат поуки и да получават прозрения заедно с теб. Освен това трябва да ги водиш заедно с теб да премислят и да разбират какви представи и фантазии имат хората по отношение на проблема, какви изопачени възгледи съществуват, какви поуки са извлечени от сблъсъка с този въпрос, какви погрешни представи и възгледи са изкоренени и какви истини са разбрани накрая. Така човек трябва да преживява Божието дело, без да пропуска нито един въпрос. Ако си преживявал Божието дело в продължение на няколко години и си разрешил много проблеми, ще видиш, че Божиите слова са цялата истина и че те безусловно могат да изчистят хората и да ги спасят от влиянието на Сатана. Когато хората разберат и придобият истината, те ще видят, че Божиите слова са напълно изпълнени и осъществени. Когато Божиите избраници са способни да практикуват и да преживяват Божиите слова, тогава те ще са способни да вплетат Божиите слова в реалния си живот, да използват правилно Божието слово, за да възприемат хората и въпросите, и да оценяват хората и всичко, което правят, чрез Божието слово, вместо да разчитат на това, което виждат, или на чувствата си, и със сигурност няма да разчитат на представите и фантазиите. След като са си извлекли тези поуки, за тях става по-лесно да живеят според Божиите слова и те често могат да живеят в Божието присъствие. По този начин водачите и работниците отговарят напълно на критериите в работата си и отговорностите им са изпълнени. Само когато водачите и работниците вършат работата си задълбочено, Божиите избраници могат да постигнат тези придобивки. Ако в много от ситуациите, с които се сблъскваш, не знаеш как да водиш братята и сестрите така, че да извличат поуки, и не можеш да разпознаваш различните хора, събития и неща, тогава ти си сляп, вцепенен и ниско интелигентен объркан човек. Изправен пред такива ситуации, ти не само ще си съкрушен, няма да знаеш как да се справиш с тях, ще си некомпетентен за тази работа, но това ще се отрази и на преживяването на братята и сестрите на тези хора, събития и неща. Ако се справяш с нещата погрешно, ако не вършиш никаква работа, ако не казваш в общение за истината нито дума, която трябва да кажеш, и ако не можеш да кажеш нищо полезно или назидателно на другите, когато много хора се сблъскат с тези хора, събития и

неща, които причиняват прекъсвания и смущения, те не само няма да приемат тези неща от Бог, да се отнесат към тях положително и активно и да извлекат поуки от тях, но техните представи за Бог и предпазливостта им спрямо Бог ще стават все по-сериозни, както и тяхното недоверие и подозрение към Него. Това не е ли последствие от липсата на истина реалност у водачите и работниците и от неспособността им да използват истината, за да разрешават проблемите? Това не е ли знак, че водачите и работниците не могат да вършат действителна работа? Ти не си свършил правилно църковната работа, не си изпълнил поръчението, което Бог ти даде, не си изпълнил отговорностите на водачите и работниците и не си извел братята и сестрите изпод властта на Сатана. Те все още живеят в покварен нрав и в изкушенията на Сатана. Нима не забавяш навлизането в живота на Божиите избраници? Ти дълбоко вредиш на хората! Като водач или работник трябва да приемеш Божието поръчение, да водиш братята и сестрите пред Бог, да позволиш на Божиите избраници да ядат и да пият Божиите слова, за да постигнат разбиране на истината и да изпълняват дълга си съгласно принципите, като по този начин увеличават вярата си в Бог. Ти не само че не си практикувал по този начин, но не си ограничил или изкоренил смущенията, причинени от зли хора, като си навредил на навлизането в живота на Божиите избраници. След като са вярвали в Бог в продължение на много години, те не само не са постигнали напредък и не са разбрали истината или придобили познание за Бог, но дори са развили много представи и погрешни разбирания за Бог, без никакво реално покорство. Тогава нима всичко, което си направил, всъщност не прекъсва и не смущава Божието дело? Ти не само не си въвел в истината реалност или защитил Божиите избраници, но вместо това си позволил те да бъдат смущавани от зли хора и да бъдат подвеждани и контролирани от антихристи. Нима не си извършил неща, които вредят на собствения ти народ и радват враговете ти? Нима не подпомагаш и не подбуждаш злото? Работил си толкова дълго време, но не само че не си постигнал положителни резултати, а дори още повече си увеличил разстоянието между братята и сестрите и Бог и си допринесъл за това Божиите избраници да вярват в Бог години наред, без да разбират истината или без да знаят как да разпознават прекъсванията и смущенията на злите хора, което се е отразило тежко на тяхното навлизане в живота. Какъв е проблемът тук? Нима това не е вършене на много зло? Независимо каква работа вършат водачите и работниците, ако не могат да действат според Божиите изисквания и да се справят с въпросите и да разрешават проблемите според истините принципи, тяхното въздействие ще излезе отвъд самите тях или само няколко души. То ще окаже влияние върху църковното дело, върху навлизането в живота на всички Божии избраници в църквата, върху резултатите от изпълнението на дълга на Божиите избраници, върху резултатите от разпространяването на царското евангелие и дори върху това дали Божиите избраници ще могат да бъдат спасени и въведени

в Божието царство — това са все области, върху които то би могло да окаже влияние. Някои хора вярват в Бог, но следват лъжеводачи и антихристи, което води до тяхната погибел. Точно както хората в религиозните среди, които биват подвеждани и контролирани от пастори и старейшини, в резултат на което не успяват да посрещнат Бог при завръщането Му и вместо това попадат в бедствие. Всичко това е доказано вярно. Следователно способността да се разпознават лъжеводачите и антихристите е изключително полезна за навлизането в живота на Божиите избраници!

Дванадесетата отговорност на водачите и работниците изисква от тях да изпълнят три най-съществени задачи: първо, те трябва да идентифицират различните хора, събития и неща, които причиняват прекъсвания и смущения в църковното дело. Второ, след като ги разпознаят и окачествят, трябва незабавно да спрат и да ограничат злите хора. Това е втората стъпка. Трето, докато спират и ограничават злите хора и обръщат нещата, трябва често да разговарят за Божиите слова с братята и сестрите, за да разобличават злодеянията на злите хора, и внимателно да следят реакциите и разбиранията на братята и сестрите по този въпрос, като незабавно поправят всички техни неправилни възгледи. Разбира се, ако някои братя и сестри, които се стремят към истината, имат прозрения, те трябва да бъдат насърчавани да разговарят повече. Освен това водачите и работниците трябва да помагат и на онези, които са слаби или с малък духовен ръст, и да ги насърчават да говорят повече. Целта е да се помогне на братята и сестрите да придобият проницателност и да извлекат поуки от събитията, които се случват, като се научат да разпознават хората и нещата. Целта на разпознаването на хората и нещата е да им се даде възможност да разбират точно различните типове хора и, в съответствие с истините принципи, да се отнасят към тях, като използват правилните методи и същевременно и самите те си извличат поуки. Какви поуки трябва да си извлекат? Те трябва да наблюдават какво е Божието отношение към тези хора, когато Той разнищва и разобличава техните състояния — знанието за Божието отношение към тези хора изяснява по-добре какъв човек трябва да бъдеш и по какъв път да поемеш, нали? (Да.) Накратко казано, крайният резултат, който трябва да се постигне, е Божиите избраници да разберат истината и да навлязат в реалността в условията на реалния живот, да са способни нормално да изпълняват дълга си и да се покоряват на устроеното и подреденото от Бог. По този начин изпълнението на църковното дело от страна на водачите и работниците ще бъде съобразено с Божиите намерения. Като се имат предвид трите стъпки на изпълнение на тази работа, трудно ли е за водачите и работниците да я вършат добре? (Не.) Ако разчиташ на човешката доброта и заложби, може да ти е донякъде изнурително да свършиш добре тази работа, защото няма да постигнеш резултата, който Бог изисква, и няма да изпълниш истинските отговорности на водачите и работниците. Можеш ли да свършиш добре тази

работа, ако разчиташ на покварения човешки нрав? (Не.) По-точно казано, да разчиташ на покварения нрав, за да свършиш тази работа, означава да действаш според собствените си идеи. До какво ще доведе това? (Ще предизвика хаос в църквата.) Това е едното последствие: колкото повече работиш, толкова по-хаотични стават нещата. Какво е хаос? Какви са конкретните състояния на хаоса? Това е когато по време на събиранията хората не могат нормално да ядат и да пият Божиите слова или да разговарят за истината. Винаги има зли хора и неверници, които причиняват смущения, или постоянно има спорове, като всеки се придържа към собствените си възгледи и сформира фракции и клики. На братята и сестрите им липсва проницателност и са в недоумение, а хората с духовно разбиране, които обичат истината, също са смущавани и животът им не расте. В такава църква злите хора и неверниците държат изцяло властта и Светият Дух не върши делото Си. В такава църква, каквото и да се случи, всички хора говорят едновременно, изразяват всякакви възгледи и почти не се изказват правилни гледни точки. Църквата бързо се разделя на няколко фракции, няма единство между хората и няма признаци за делото или напътствието на Светия Дух. Хората се пазят един от друг и се гледат с подозрение. Две-три групи се борят за власт и изгода. Всеки си търси гръб, атакува и отстранява инакомислещите и е възможно да бъдат извършени всякакви злодеяния. Това е сцената на хаоса. Как се е стигнало до тази ситуация? Нима това не се дължи на неспособността на водачите и работниците да вършат работата си? (Да, така е.) Водачите и работниците, които работят според собствените си идеи, причиняват тези последствия. Какво означава да работиш според собствените си идеи? Означава да не разбираш истината, да ти липсват принципите и да действаш сляпо въз основа на покварен нрав и човешки представи и фантазии, което води до още по-хаотично състояние в църквата. Някои хора може да кажат: „Как може да има зли хора, които причиняват смущения в църквата? Не знам кой е прав и кой греши, нито чия страна да заема“. Други може да кажат: „Църквата е разделена на няколко фракции. Как се очаква от нас да живеем църковен живот? Всяко събиране е безплодно и е загуба на време. Ако продължим да вярваме така, няма да постигнем никакви резултати“. Когато една църква стане толкова хаотична, че Божиите избраници са неспособни да живеят църковен живот, тя е напълно отритната от Бог. Това ясно показва, че щом злите хора и неверниците държат властта, те ще погубят църквата. Църквата не може да функционира без добри хора и без онези, които практикуват истината като водачи и работници — без тях ще бъде невъзможно да се държат нещата под контрол! Ако злите хора и неверниците не бъдат ограничени, няма да има църковен живот и нормалният ред в църквата ще бъде напълно объркан, като се превърне в бъркотия. Такъв е резултатът, когато водачите и работниците не вършат добре работата си. Ако водачите и работниците не могат да приемат истината, да проявят внимание към Божиите

намерения или да се уповават на Бог, тогава те няма да са способни да вършат добре църковната работа. Те ще са неспособни да разрешат каквито и да било проблеми, които възникват в църквата, или каквито и да било трудности, пред които са изправени Божиите избраници. Могат ли такива водачи и работници да постигнат добри резултати, ако имат власт в ръцете си? Те могат да донесат само хаос в църквата — в крайна сметка точно такава ситуация възниква. Тогава тази църква става пуста, място, в което Сатана държи властта. Тя се изражда в нещо друго. Бог няма да признае тази църква и Светият Дух няма да върши делото Си в нея. Такава църква само се назовава църква и тя трябва да бъде закрита.

Разнищване на проявленията на лъжеводачите по отношение на дванадесетата отговорност

I. Лъжеводачите имат лоши заложби и не са способни да идентифицират проблемите с прекъсванията и смущенията

Това са задачите, които водачите и работниците трябва да изпълняват, както е посочено в дванадесетата отговорност. Сега няма да разговаряме за по-конкретни примери. Темата на днешното общение е да разобличим конкретните проявления на лъжеводачите, докато те изпълняват тези задачи, и да определим кои поведения отразяват същността на лъжеводачите и могат да се използват, за да се окачествидаден човек като такъв. Това е основната тема на днешното общение. Първо, изискването към водачите и работниците в тази работа е своевременно да идентифицират различните хора, събития и неща, които причиняват прекъсвания и смущения в Божието дело и в нормалния ред на църквата. Своевременното идентифициране е задължителен критерий за водачите и работниците. Винаги когато възникне нещо, щом има и най-малкия намек за нещо нередно, като например признаци, че зли хора започват да маневрират, или ако някой показва признаци, че ще създава проблеми, водачите и работниците трябва да го усетят и да бъдат нащрек. Ако са безчувствени и ниско интелигентни, това ще доведе до неприятности. Особено в ситуации, в които има зли хора, които причиняват смущения, веднага щом този проблем стане явен и не е ясно какво точно възнамеряват да направят тези хора или как ще се развие ситуацията — тоест, когато водачите и работниците все още не могат да прозрат случващото се — те не бива да действат сляпо или да алармират преждевременно тези хора, за да избегнат погрешна преценка. Това обаче не означава да не забелязват и да не осъзнават ситуацията. В действителност, това означава да чакат и да наблюдават, за да видят как се развиват нещата и какви са намеренията, целите и мотивите на тези хора. Това е работата, която водачите и работниците трябва да свършат. Когато ситуацията се развие до известна степен и тези хора започнат да дават воля на негативността и да разпространяват заблуди, като причиняват

смущения сред Божиите избраници, водачите и работниците трябва да действат своевременно. Те трябва да се изправят без колебание, за да разобличат, разнищят и ограничат злодеянията на тези хора, като помагат на другите да извлекат поуки, да разпознаят и да прозрат злите хора. Това е процесът на своевременно и точно идентифициране на различните хора, събития и неща, които причиняват прекъсвания и смущения — това означава водачите и работниците да вършат тази работа. Основната цел на тази работа е да се идентифицират различните хора, събития и неща, които прекъсват и смущават църковното дело, и след това да се разрешат незабавно. Именно това могат да постигнат водачите и работниците. И така, какви са проявленията на лъжеводачите в тази работа? Как можем да разнищим и да разпознаем лъжеводачите? Ясно е, че лъжеводачите не могат своевременно и точно да идентифицират смущенията, причинени от зли хора в църковното дело. Това е най-очевидният проблем при изпълнението на църковното дело от страна на лъжеводачите — те нямат никаква проницателност по отношение на смущенията, причинени от зли хора в църковното дело. Защо се казва, че лъжеводачите не могат да идентифицират проблемите или да прозрат същността на проблемите? Действията на някои хора са явни прекъсвания и смущения на църковното дело, но лъжеводачите не могат да разпознаят или да възприемат проблемите. Те са слепи. Някои хора дават воля на негативността си, подвеждат и смущават другите в църквата. Други сформират клики, като тайно се занимават със съмнителни сделки, често осъждат определени хора зад гърба им. Трети пък безразсъдно съблазняват и флиртуват едни с други. Лъжеводачите се преструват, че не виждат тези неща. Те съвсем не са наясно със сериозността на тези проблеми и стремежът към истината и изпълнението на собствения дълг на точно колко хора ще бъдат засегнати, ако тези проблеми останат неразрешени, както и какви последствия ще има, затова ги пренебрегват. Когато някои хора забележат проблеми и ги докладват на лъжеводач, той може да каже: „Всички те са братя и сестри — кой не разкрива някаква поквара? Кой няма емоции и желания? Не съдете, нито не заклеймявайте лекомислено другите!“. Независимо колко абсурдно, нечестиво или противоречащо на истината е дадено нещо в църквата, лъжеводачите просто не го виждат. По време на събиранията някои хора винаги говорят негативно и казват неща като: „Все повтарят, че Божият ден е близо — кога всъщност ще дойде?“. Някои братя и сестри несъзнателно са засегнати от това, но каква е реакцията на лъжеводача? Той смята това за нормална слабост и не счита, че то представлява даване воля на негативността, подвеждане и смущаване на другите. Някои братя и сестри са явно засегнати при изпълнението на дълга си. Те вече не искат да проповядват евангелието и вече не се присъединяват положително или проактивно към събиранията. Всеки път, когато има събиране, трябва да бъдат призовавани да присъстват. И въпреки това

лъжеводачът не вижда това като проблем. Той не забелязва какви промени настъпват сред всички в църквата, когато възникне този проблем. Той просто механично провежда събиранията по навик, без да осъзнава какво се случва зад кулисите, какви са промените в състоянията на хората, какви проблеми имат те, кой ги е причинил, кои са главните виновници, от кого са произлезли проблемите и точно какви въпроси трябва да бъдат разрешени — той не може да възприеме нищо от това. Дали причината да не може да възприема тези неща е, че му липсва зрение? (Не.) Щом не му липсва зрение, защо тогава, когато в църквата се появят такива сериозни прекъсвания, смущения и очевидни заблуди, той не ги вижда или идентифицира? Ясно е, че този водач е сляп и му липсва духовно разбиране. Някои хора казват: „Въпреки че не може да идентифицира тези проблеми, той може да чете Божиите слова на хората по време на събиранията. Независимо какво е разбирането на хората за неговото четене или дали то дава някакви резултати, той упорито чете Божиите слова. Дори само поради тази причина може да бъде смятан за добър водач“. Той се съсредоточава само върху четенето на Божиите слова — ако това не води до никакви резултати, не е ли то просто едно механично действие? Ако не може да разрешава проблеми, каква полза могат да извлекат хората от събиранията? И така, този водач лъжеводач ли е? (Да.) Едното проявление на лъжеводача при изпълнението на тази задача е слепотата. Той е сляп — независимо колко очевиден е проблемът точно пред него или около него, той не може да го види или да го идентифицира. Външно може да изглежда, че цени Божиите слова повече от обикновения човек, но не разбира за какво се отнасят Божиите слова, за кои хора се отнасят или към кои ситуации са насочени — той не може да свърже Божиите слова с реалния живот. И така, какво е разбирането, за което разговаря? Съобразено ли е то с истината? Може ли той да разрешава реални проблеми? (Не.) Когато проповядва, бълва празни думи, сякаш има голямо разбиране за истината, но не може да идентифицира очевидни смущения, причинени от зли хора в църквата, а вместо това действа така, сякаш нищо не се е случило. Това показва ли, че разбира истината и че има проницателност? Има ли той истинско разбиране за Божиите слова? (Не.) Ако може нормално да чете Божиите слова, защо не може да ги използва, за да анализира проблемите и да ги разреши? Защо умът му никога не се отваря, когато чете Божиите слова? Защо няма острота на сърцето, когато чете Божиите слова? Какъв е коренът на този проблем? Защо е сляп? Каква е причината за неговата слепота? (Защото му липсва способността да възприема Божието слово и защото има изключително лоши заложби.) Правилно. Не очите му са слепи, а сърцето му е сляпо. Какво означава да имаш сляпо сърце? Означава да имаш изключително лоши заложби и да ти липсва способността да възприемаш Божиите слова. Без значение колко много Божии слова чете, той ги разбира само повърхностно. Не може да ги отнася към различните хора, събития, неща и ситуации, които се

появяват в църквата, нито може да се отнася към различните проблеми, да се справя с тях и да ги разрешава според истините принципи. Това е коренът на неговата слепота — той има лоши заложби и не е способен да върши тази работа. Следователно, независимо колко усърдно учи, колко стриктно се обучава и колко усилено работи, за да компенсира липсата си на способности, може ли той да изпълнява отговорностите на водачите и работниците? Не може. Такива хора са доста жалки. Независимо с колко много думи и доктрини се въоръжават, те не могат да изпълняват отговорностите на водачите и работниците или да вършат тази работа.

Току-що разговаряхме за едно от проявленията на тези лъжеводачи, а именно неспособността им да видят, че действията на злите хора и антихристите причиняват смущения в църквата, както и неспособността им да прозрат същността на злите хора и на антихристите. Когато се сблъскат с неща, при които зли хора причиняват прекъсвания и смущения, понякога може да забележат някакъв признак или просто да усетят, било чрез свое преживяване, чувство или чрез интуицията си, че нещо не е съвсем наред, че изражението на този човек, погледът и думите му са някак извън нормалното. Може да имат някакво смътно чувство, но не могат да прозрат много неща и не успяват да идентифицират повечето проблеми. Каква е причината да не прозират същността на проблемите? Това е още един проблем. Те са толкова усърдни, стоят в стаите си по цял ден, пишат проповеди, водят си бележки за духовната си практика, записват разбиранията и преживяванията си за Божиите слова, учат химни, поставят си цели за броя молитви, за количеството Божии слова, които да четат, и за броя проповеди, които да слушат всеки ден, както и за времето, през което да напишат статия със свидетелство за преживяване — изпълняват всички тези задачи, но защо става така, че все пак не могат да прозрат нещата, когато се случат? Те не разбират истината. Могат само да бълват думи и доктрини, но не могат да разрешават реални проблеми. Някои хора винаги изричат думи и доктрини, за да подвеждат другите, а лъжеводачите не могат да прозрат това. Макар понякога да усещат, че нещо не е наред, че може да има някакъв проблем, щом видят, че тези хора не изглеждат зли, те просто оставят по един объркан начин проблема да отшуми. Не са способни да търсят истините принципи, за да разпознават такива проблеми, и дори да са чели Божиите слова, в които се разобличават състоянията и същността на такива хора, те не знаят как да ги свържат с тези ситуации. Умовете им са замъглени и те не могат да прозрат тези неща. Когато искат да търсят, не знаят как да го формулират. Говорят дълго, без да обяснят същността на проблема и без ясно да опишат какви са цялостните проявления на такива хора, каква е тяхната човешка природа, стремеж, изпълнението на дълга им и решимостта им да отдадат всичко на Бог, или какво е тяхното отношение към истината и дали са хора, които приемат истината. Тези лъжеводачи не могат да

прозрат или да обяснят ясно тези въпроси. Дори да усетят, че има проблем, те само дърдорят и изговарят куп неща, без да изяснят мисълта си. Слушателите им трябва да са способни да разпознават, да извличат основните акценти и да анализират думите им, за да са наясно с въпросите, които задават, с цялостното състояние на човека, когото описват, и накрая да окачествят същността на този човек — дали е зъл или добър, дали е някой, който се стреми към истината, или е просто полагащ труд. Когато помолиш лъжеводача да опише даден проблем или да повдигне въпрос, той никога не може ясно да опише корена и същността на проблема или сърцевината му. Накратко казано, лъжеводачите нямат конкретно отношение към проблемите, които не могат да прозрат, а по въпросите, за които могат да се ориентират до известна степен, все още не могат да прозрат същността на тези проблеми. Дори когато някои хора дават воля на негативността си и разпространяват представи, като оказват неблагоприятно въздействие върху църковния живот, те не могат да прозрат това. Не могат да прозрат или да окачествят същността на даден проблем от начина, по който той изглежда на повърхността, или от етапа на зараждането му. Разбира се, не е прост въпрос да се прозре същността на даден проблем. Най-важното нещо в църковното дело е да се прозре същността на различните хора въз основа на Божиите слова. Онези, които разбират истината, могат да постигнат това, но лъжеводачите и лъжеработниците не могат. Когато видят антихристи да смущават църковното дело, те не могат да прозрат същността на проблема и дори ги защитават, като казват: „Те просто разкриват някакъв покварен нрав и са малко надменни, своенравни и своеволни. Въпреки това те могат да понасят несгоди, докато изпълняват дълга си. Затова не бива да ги съдим и да ги заклеймяваме. Не бива да правим голям проблем от това“. Другите питат: „Ако могат да понасят несгоди, докато изпълняват дълга си, дали са хора, които се стремят към истината? Дали са подстрекавали, подвеждали или привличали други хора задкулисно? Дали са се превъзнасяли и дали са свидетелствали за себе си?“. Лъжеводачите не могат да прозрат тези въпроси. Има дори такива хора, които под претекст, че свидетелстват за Бог, умишлено клеветят и хулят Бог и преднамерено разпространяват безпочвени слухове, докато разнищват собствените си представи за Него и говорят за своето разбиране за тях. След като ги чуят, че правят това, лъжеводачите може да усетят, че казаното от тях звучи някак нередно, но не могат да прозрат сериозността на проблема, още по-малко могат да видят негативното въздействие и тежките последствия, до които водят тези думи. Следователно различните прекъсвания и смущения, които се случват точно под носа на лъжеводачите, или остават напълно незабелязани от тях, или, ако ги забележат, те не знаят как да ги окачествят или как да правят връзки между Божиите слова и съответните ситуации. Тези толкова ясни въпроси се превръщат в пълна каша за тях. Лъжеводачите са глупаци. Те не могат да разпознаят в църквата кои хора се стремят към истината и кои хора са

истински вярващи, които могат да приемат истината. Те не могат да разпознаят кои хора не се стремят към истината, но все пак са способни да полагат труд, и в повечето случаи са готови да платят цена, да действат според принципите и са относително послушни и покорни, въпреки че понякога изричат някои негативни думи. Освен това те не могат да разпознаят кои хора играят само негативна роля, дават воля на негативността си и съдят другите, и винаги имат представи за всички работни подредби на Божия дом и за правилата и изискванията относно всички елементи на работата в Божия дом, като таят отношение на съпротива, не на приемане, и са особено непочтителни към тези неща, дори до степен да ги осъждат. Накратко казано, лъжеводачите не могат да прозрат нито един тип хора. Още по-лошо — в църквата има някои хора, които често разпространяват представи, дават воля на негативността си и дори не четат Божиите слова по време на събиранията. Те винаги сформират клики, занимават се със завист и раздори. Някои хора винаги искат да бъдат водачи, винаги искат да живеят на гърба на църквата и винаги искат да заграбват имуществото на Божия дом. Има и хора, които на пръв поглед изглежда, че имат добро поведение, но не играят положителна роля по отношение на дълга си. Лъжеводачите не могат да прозрат тези негативни персонажи и не могат да ги категоризират. Те не могат да прозрат точно какъв път следват тези хора, каква е тяхната същност и дали те са хора, които приемат истината. Не е ли това проблем със заложбите на лъжеводачите? Тези лъжеводачи имат изключително малки заложби. Каквото и да правят, настъпва пълна бъркотия, и всяка работа, с която се заемат, завършва в пълен безпорядък.

Някои хора харчат приношенията безпринципно, когато купуват предмети за Божия дом, като купуват произволно неща, без да получат разрешение. Като видят това, лъжеводачите дори казват: „Макар че похарчиха малко повече пари, намеренията им бяха добри. Когато купуваме неща за Божия дом, трябва да купуваме най-доброто. Това не е пилеене на пари. Не трябва ли приношенията да се използват точно така?“. Има ли принципи в думите им? (Няма.) Тогава какви са тези думи? Не са ли оборкани? Безпринципните думи са оборкани думи, а безпочвените думи също са оборкани думи. Някои хора често изричат думи и доктрини по време на църковния живот. Те са особено красноречиви, говорят по структуриран начин, който звучи доста подредено, и притежават отлични ораторски умения. Какво казват лъжеводачите за такива хора? „Нашият църковен живот разчита изцяло на еди-кой си. Той се изразява по най-изразителния начин и има най-голямо разбиране за Божиите слова. Без него нашият църковен живот би бил невероятно сух и безинтересен“. Те съвсем не са наясно, че тези хора изричат само думи и доктрини. Колкото и да ги слуша човек, няма да получи никакво поучение, няма да разбере истината, нито ще знае как да свърже истината със себе си, за да разбере собственото си състояние и да разреши проблемите си. Под ласкателството и подбуждането на лъжеводачите хората, които изричат

думи и доктрини, хората, които обичат да са в центъра на вниманието, и дори хората, които често се отклоняват от темата в изказванията си и на всяко събиране дърдорят по екстравагантни, безсмислени и обширни теми — всички те получават пространство за изява. Лъжеводачите не са способни да ги разпознаят и дори ги считат за талантливи хора, като ги ласкаят с думите: „Вие говорите толкова добре. Защо не напишете статии със свидетелство за преживяване? Колко жалко!“. В църквата тези студенти, професори и интелектуалци са считани за съкровища от лъжеводачите. Те казват: „Тези интелектуалци и професори са талантливи личности. Те имат огромен опит и известност в обществото. Ако станат водачи и работници в църквата, може да се свърши повече работа, а Божиите избраници ще могат да се възползват повече и да придобият повече. В бъдеще църковното дело ще разчита изцяло на тях. Под водачеството на тези интелектуалци вярата ни в Бог със сигурност ще донесе благословии“. Следователно в църквите, в които има лъжеводачи, хората, които имат статус в обществото, хората, които са знаещи, хората, които имат дар слово, хората, които говорят безсъдържателно за думи и доктрини, хората, които имат някакъв престиж и т.н. — всички тези хора, които нямат абсолютно никаква истина реалност, заемат водещи позиции в църквата и лъжеводачите се отнасят към тях като основни сили и дори като към така наречените стълбове на църквата. Когато нещо се случи в църквата, лъжеводачите казват: „Иди питай еди-кого си. Той беше главен изпълнителен директор на компания“, или „Иди питай еди-коя си. Тя беше професор в еди-кой си университет“, или „Иди питай еди-кого си. Той беше водещ адвокат в адвокатска кантора“. Лъжеводачите се отнасят към тези хора като към стълбове и основни сили на църквата. Може ли църковният живот да бъде добър при такива обстоятелства? (Не.) И така, какъв е резултатът? Тези така наречени основни сили и стълбове тайно или дори открито се борят за статус, сформират клики и често разпространяват представи и безпочвени слухове. Братята и сестрите в църквата, които са истински вярващи, които обичат истината, които могат да приемат истината и които имат чисто възприемане на истината, често биват отхвърляни и потискани от тях. Тези така наречени видни обществени личности нямат никаква преданост и никога не действат според истините принципи — независимо дали при изпълнение на дълга си или при извършване на някаква работа — те изцяло следват порядките на невярващото общество. Следователно в такава църква онези, които наистина се стремят към истината, онези, които имат чисто възприемане, и онези, които притежават известна човешка природа и чувство за справедливост, нямат възможност да говорят, нямат право да говорят и със сигурност нямат право да вземат решения. Независимо какво се случва в църквата, онези, които вземат окончателните решения, винаги са от тази група на така наречените най-важни членове. Лъжеводачите боготворят тези хора и сляпо им вярват и затова когато нещо се случи, в крайна сметка те разчитат на тях за

намирането на решения. Ако тези хора се стремяха към истината и действаха според истините принципи, това би било нещо добро. Повечето от тях обаче не се стремят към истината. Те притежават известни знания и образование, имат социален статус, а на всичкото отгоре имат и измамна и коварна човешка природа, сладкодумни са и са умели в подвеждането на другите. Точно такава е природата същност на антихристите. Какъв е резултатът от това, че лъжеводачите разчитат на тези хора? Те напълно объркват делото на църквата и реда на църковния живот и провалят навлизането в живота на Божиите избраници, в резултат на което църквата губи напълно своето свидетелство. Някои лъжеводачи се надяват да имат важна клечка в църквата, която разбира от политика и актуални събития, като си мислят: „Ако имаше такъв човек, който да разшири мащаба на църквата, да подсили влиянието ѝ и да подобри репутацията ѝ, щеше да има надежда за работата по разпространяването на евангелието. Това наистина би било повод за празнуване!“. В църквите, които са контролирани от лъжеводачи, по време на църковния живот някои хора говорят обширно за политика, актуални събития, международната обстановка и вътрешните работи, обсъждат личния живот на високопоставени политически личности и дори ясно и логично анализират конспирациите и явните заговори на тези политически фигури. Лъжеводачите, на които им потичат слюнки от завист, казват: „Най-накрая нашата църква има важна клечка, която да ни помогне да поддържаме реномето си! Преди това винаги съм се чувствал обезсърчен, разочарован и не можех да държа главата си изправена, защото на нашата църква ѝ липсваше такава важна клечка. Но сега имаме такъв човек в нашата църква. Затова трябва да го оставим да прави каквото си иска, да казва каквото си иска и да му дадем свобода. Не практикува ли Божият дом свобода и човешки права? Епохата на царството не набляга ли на правата на човека?“. Лъжеводачите се отнасят към онези, които обичат да говорят за политика и да коментират известни личности, които често дрънкат за възвишени празни идеи сред хората, като към редки съкровища и искат да ги развият в стълбове и в стожери на църквата. Така често ги насърчават и ги хвалят, защото се опасяват, че ако те станат негативни, това ще повлияе на делото на църквата. Накратко казано, тези лъжеводачи са вцепенени и слепи. Те не могат своевременно да идентифицират различните хора, които прекъсват и смущават делото на църквата. Дори да ги идентифицират, те не могат да прозрат същността на злите хора. Не могат да прозрат дори очевидно злите хора, които попадат в категорията на антихристите, като например онези, които сформират клики и създават независими царства. Когато видят антихристи да сформират клики, да се перчат и да правят каквото си искат с огромната власт, с която разполагат, как ги оценяват лъжеводачите? „Този човек е необикновен, той наистина е забележителен! Преди не бях забелязал този талант. Той е много по-добър от мен, наистина ме засрамва. Вижте способностите му — той е способен да поема неща и да се

отказва от тях, да говори със стил и да държи на думата си. Мен, от друга страна, не ме бива за нищо. Като плахо момиченце съм“. Те се възхищават силно на антихристите, кланят им се и с охота стават техни последователи. Едната характерна черта на това проявление на лъжеводачите е слепотата, а другата е вцепенението. Като цяло същността на този проблем с лъжеводачите е свързана с малките заложби.

Хората имат очи, за да могат да виждат нещата. След като човек види нещо, умът му ще реагира и ще направи преценка, а след като направи преценка, ще развие гледна точка и ще придобие път на практикуване. Това доказва, че не е сляп — каквото и да вижда, той има нормална реакция, знае как да се изправи пред него и как да се справи с него. Това е човек с нормално мислене. За хората е характерно да реагират на това, което виждат. Те разсъждават и го обмислят в една или друга степен. Докато мислите им се разгръщат, в умовете им постепенно се оформя картината на съответното нещо и те развиват свои собствени гледни точки, отношения и подходи. И така, каква е предпоставката тези неща да се случат? Очите на човека трябва да са способни да виждат нещата, след което да предават събраната информация на мозъка и ума си за размишление. Ако човек може да вижда нещата с очите си, значи не е сляп, и тогава може да мисли и разсъждава, да има осъзнатост, отношения и гледни точки, и накрая да стигне до правилни заключения. Разбира се, за да се стигне до тези заключения, е необходимо известно време. Какво означава да има осъзнатост, гледни точки и отношения преди да се стигне до тези заключения? Означава, че умът на човека е активен, че не е вцепенен, което доказва, че този човек е жив, а не мъртъв. Лъжеводачите имат малки заложби. В какво отношение са малки? На лъжеводачите им липсват тези две качества. Очите им са отворени, но те не могат да видят как нещата се случват или се развиват, което е слепота. Освен това, когато видят нещата, умовете им не реагират, те не формират никакви гледни точки или мисли и те нямат средствата или правилните начини да преценяват, и така да стигнат до заключения. Това е вцепененост на духа. Хората с вцепенен дух не могат да разпознаят нищо, не притежават правилни оценки или точни преценки и в крайна сметка не могат да стигнат до правилни заключения, не знаят как да подходят към съответните неща, как да се справят с тях или да ги разрешат. Това означава да си вцепенен и ниско интелигентен. Когато човек има вцепенен и ниско интелигентен дух до степен да не реагира изобщо, когато нещо се случи, това означава, че е мъртъв — това описва нещата съвсем точно. Нека засега оставим настрана въпроса за това дали лъжеводачите са наистина мъртви и просто да кажем, че имат малки заложби. До каква степен са малки? Колкото и значимо събитие да се случи, те не могат да го видят, а дори да го видят, не могат да го прозрат. Например, колкото и дълго да работят лъжеводачите, те не могат да направят заключения за това каква е същността на даден въпрос, как да го

категоризират, как да го окачествят или каква е основата за окачествяването му. Те не знаят как да оценяват тези неща и нямат критерии или принципи за оценяването им. Те са объркани хора, на които им липсва духовно разбиране. Това е основното проявление на лъжеводачите в първата задача. Те са слепи, глупави, безразсъдни и вцепенени, но въпреки това искат да бъдат водачи. Това не забавя ли нещата? То не е ли много притеснително? Ако някой никога преди не е служил като водач и просто се сблъсква с нещо за първи път, и ако този въпрос не се споменава в Божиите слова, и хората не са чували за него — тоест, ако няма преживяване или знания по този въпрос — при такива обстоятелства на този човек ще му трябва време, за да развие правилни прозрения, отношение и гледни точки. Но защо се счита, че лъжеводачите са вцепенени и слепи? Защото съм изговорил толкова много слова, но колкото и да разобличавам и да разнищвам нещата или колкото и примери да давам, лъжеводачите просто научават за самите въпроси, след като чуят Моите слова, но не разбират истините принципи от тях. Освен това, колкото повече говоря, толкова повече се объркват те. Те казват: „При толкова много въпроси, толкова много слова, толкова много истории, кой може да ги запомни всичките и да ги свърже с реалния живот? Не казвай толкова много, малко ми е трудно да възприема всичко това и да го разбера. Просто ми кажи как да се справя с този човек: трябва ли да бъде отлъчен, или да бъде задържан?“. Не е ли това вцепенение? Това е пълно вцепенение! Всъщност като казвам, че са вцепенени, Аз проявявам известна снизходителност към тях, защото този човек може да е млад или вероятно необразован, или може да е много стар и малко объркан — като го казвам по този начин, Аз щадя гордостта им. Но всъщност това са малки заложби и липса на способност да се възприема истината. Това обяснение изяснява нещата.

Ако в църквата възникнат сериозни прекъсвания и смущения и лъжеводачите не могат да прозрат същността на тези проблеми, компетентни ли са те за работата на ръководството? Могат ли братята и сестрите да бъдат защитени под тяхното водачество? Може ли делото на църквата, околната среда, в която братята и сестрите изпълняват дълга си, и нормалният ред на църковния живот да бъдат защитени и поддържани? Това са най-основните неща, които водачите и работниците трябва да постигнат. Могат ли лъжеводачите да постигнат тези неща? Не могат. Те дори не могат да идентифицират или да прозрат хората, събитията и нещата, които причиняват прекъсвания и смущения, така че как биха могли да продължат със следващите стъпки в работата си? Те дори не могат да разпознаят най-основните неща, като например кой е добър човек, кой е лош човек, кой е измамник или кой е лицемер — как могат да се справят с църковното дело? Те са неспособни на това. Не че умишлено не вършат реална работа или че са мързеливи и се отдават на предимствата на статуса. Просто имат малки заложби и са неспособни да вършат работата си. Това е същността на проблема.

Хората с много малки заложби могат само да бълват думи и доктрини и да се придържат към правила. По време на събиранията те могат само да придумват и да увещават другите, като казват неща от рода на: „Вярвайте правилно в Бог! Как можеш да се отдаваш на плътски удоволствия в такова време? Как можеш все още да ламтиш за пари и светски неща? Бог сигурно е толкова съкрушен!“. Те могат да изнасят проповеди само от този вид. Когато възникнат различни злодеяния като прекъсвания, смущения и даване воля на негативността, те не могат да ги видят или идентифицират. Братята и сестрите искат да живеят нормален църковен живот, но са неспособни да го правят, и искат да имат подходяща околна среда, за да изпълняват дълга си, но не са в състояние да го правят. Лъжеводачите не могат да разрешат тези проблеми, така че каква е ползата от тях? Братята и сестрите искат да живеят църковния живот, да разберат истината, да разрешат трудностите и да изкоренят негативните си състояния. Те нетърпеливо се надяват, че водачите и работниците ще могат да разговарят за истината ясно и задълбочено, за да разрешат тези реални проблеми. Ако лъжеводачите държат властта в дадена църква, може ли тези реални проблеми да бъдат разрешени? Лъжеводачите не разбират сърцата на Божиите избраници, нито могат да видят трудностите им. Вместо това те продължават да изричат думи и доктрини и да дърдорят за възвишени празни идеи, което предизвиква голямо разочарование сред Божиите избраници. Все пак кой би искал да посещава редовно събиранията в този случай? Могат ли лъжеводачите да проявяват внимание към Божиите намерения и да изчистят църквата в съответствие с Божиите слова и изисквания от тези зли хора, неверници, нагаждачи и развратни хора, които са нечестиви и обичат светските неща, като им попречат да се намесват и да смущават Божиите избраници и като дадат възможност на Божиите избраници да живеят нормален църковен живот? Могат ли лъжеводачите да постигнат това? Не могат. Когато някой отправи такова искане, какво казват лъжеводачите? „Ти си толкова придирчив! Да не мислиш, че само ти обичаш Бог и че само ти искаш да бъдеш предан в изпълнението на дълга си? Кой не иска това? Те също вярват в Бог и са избрани от Бог. Макар че имат известни проблеми, трябва да се отнасяме правилно към тях. Недей все да намираш кусури на другите. Възползвай се от възможността да се самоанализираш и да опознаеш себе си повече. Трябва да се научиш да бъдеш толерантен и търпелив“. Лъжеводачите са объркани и слепи и нямат принципи в отношението си към различните типове хора. Те не могат да прозрат онези, които трябва да бъдат ограничавани или премахнати, а вместо това ги търпят да правят каквото си искат и да се държат като тирани в църквата, като им предоставят достатъчно пространство за действие, което създава бъркотия в църквата до такава степен, че нивото на разнородност в някои църкви може да се опише с една фраза: те се превръщат в истинска сбирщина. Зли хора, неверници, развратници, местни тирани и дори хора, които биха продали църквата и братята

и сестрите при най-малката опасност — всички те са се смесили заедно в тези църкви. Лъжеводачите не могат да прозрат тези хора и не се справят с тях, нито се занимават с тях. Следователно под водачеството на такива слепи и вцепенени лъжеводачи Божиите избраници не могат да бъдат защитени, а църковното дело и нормалният ред на църковния живот със сигурност не могат да бъдат поддържани. Как могат онези, които обичат истината и са готови да я приемат, да разберат и да достигнат до истината в такъв разнороден църковен живот? Няма ли тези хора да изпитват болка в сърцата си? Ако един църковен водач не може правилно да поддържа църковното дело, нормалния ред на църковния живот или околните среди, в които братята и сестрите да изпълняват дълга си, или да осигури сигурността им, тогава този водач несъмнено е лъжеводач. Защо е наричан лъжеводач? Защото е сляп и вцепенен, което води до повтарящи се случаи на зли хора, които прекъсват и смущават работата на църквата. Освен това, дори когато това вече е имало последствия, той пак не може да се справи и да разреши проблемите своевременно и точно, нито може да поддържа правилно църковното дело и църковния живот на братята и сестрите. Меко казано, такива водачи са некомпетентни по отношение на работата си. По-точно казано, те сериозно се провалят в изпълнението на отговорностите си. Макар че служат като водачи, те защитават интересите на злите хора и на слугите на Сатана, като същевременно пренебрегват делото на църквата и навлизането в живота на Божиите избраници. Те защитават и търпят тези зли хора да прекъсват и смущават църковния живот за сметка на увреждането на братята и сестрите. Макар че, ако се съди по техните заложби и проявления, те просто имат малки заложби, некомпетентни са в работата си и не могат да бъдат окачествени като антихристи, последствията от техните действия върху делото на църквата са тежки. Естеството на техните действия е същото като това на антихристите, които създават независими царства и потискат братята и сестрите. И в двата случая се предпазват и приемат злите хора и се приемат слугите на Сатана да действат както си искат в църквата. Просто лъжеводачите не вършат зло открито и безочливо и не смущават работата на църквата като антихристите. Те не повличат умишлено хора към себе си и не ги карат да им се подчиняват, но крайният резултат е същият като при антихристите, които създават независими царства. И двете водят до увреждане и съсипване на братята и сестрите, които обичат истината и искрено изпълняват дълга си, и ги оставят без жизнен път. В такава околна среда и в такъв църковен живот е много трудно за братята и сестрите, които искрено изпълняват дълга си, да постигнат напредък в живота и да изпълняват дълга си нормално. Естествено работата по разпространението на евангелието и различните елементи на църковното дело също са силно възпрепятствани и не могат да се развиват нормално. Това е първото проявление на лъжеводачите, което разнищваме по отношение на дванадесетата отговорност — незабелязването и неспособността им да прозират

хората, събитията и нещата, които възникват около тях. Това проявление е достатъчно такива хора да бъдат окачествени като лъжеводачи.

II. Лъжеводачите не се справят с хората, които прекъсват и смущават църковното дело, в съответствие с принципите

По отношение на втората задача, описана в дванадесетата отговорност на водачите и работниците, ще разобличим и разнищим проявленията на лъжеводачите. Втората задача е водачите и работниците да използват истините принципи, за да разрешават проблемите своевременно, след като те бъдат установени. Лъжеводачите обаче са некомпетентни и по отношение на тази задача. Следователно второто проявление на лъжеводачите, което ще разнищим, е, че те не познават принципите за справяне с различните хора, събития и неща, които прекъсват и смущават Божието дело и нормалния ред на църковния живот. Когато лъжеводачите участват в църковния живот, те ядат и пият Божиите слова и четат с молитва Божиите слова, но никога не разбират какво означават те, никога не схващат принципите на всичко, което Бог казва, и не познават принципите и критериите, които Бог изисква по различните въпроси. Това доказва още повече, че лъжеводачите нямат способността да възприемат истината и имат изключително малки заложби. Някои хора казват: „Как може да говориш, че заложбите им са малки? Те готвят много добре, обличат се стилно и говорят приятно, когато общуват с другите. Всички обичат да ги слушат“. Може ли външният вид на човека да представлява неговата същност? Способността да върши добре някои външни неща означава ли, че има добри заложби? За да се оценява, измерва и окачествява каквото и да било, винаги трябва да има точен критерий. За да се измерят заложбите на един човек, критерият е дали неговото възприемане на Божиите слова е чисто. Когато се казва, че тези хора имат малки заложби, се има предвид главно липсата им на способност да възприемат истината. Ние измерваме заложбите на човека въз основа на способността му да възприема Божиите слова. Не е ли това съвсем обективно и справедливо? (Да, така е.) Като сътворено същество, ако не можеш да разбереш словата на Създателя, какви заложби имаш ти? Имаш ли функциониращ ум? Такъв човек няма човешки заложби. Заложбите му са толкова малки, че дори не може да разбере Божиите слова — може ли такъв човек да придобие истината като вярващ в Бог?

Сега ще разговаряме за второто проявление на лъжеводачите и ще го разнищим. Лъжеводачите не знаят как да се справят с онези, които прекъсват и смущават църковното дело, и не могат да разпознават различните хора, събития и неща. Това е достатъчно, за да покаже, че лъжеводачите имат малки заложби, нямат способността да възприемат истината и не притежават заложбите да възприемат Божиите слова. Например някой винаги се противопоставя на всеки водач. Лъжеводачите могат да забележат също така, че този човек има проблеми,

и да усетят, че прилича на зъл човек и на антихрист. Те могат да доловят някои признаци за нещата, което не е твърде лошо. Но ако ги попиташ: „Кое те кара да казваш, че той прилича на антихрист и на зъл човек? Има ли конкретни проявления като доказателство? Можеш ли да определиш, че той е антихрист и зъл човек, само защото винаги се противопоставя на всеки водач? Само това не е достатъчно, за да го окачествиш по този начин. Това е просто въпрос на нрав, проблем с надменност и самоправедност. Има ли той природата на антихрист? Дали е човек, който изпитва неприязън към истината и я мрази? Смущавал ли е църковното дело? Заклеймявал ли е всички водачи и работници като лъжеводачи и антихристи? Правил ли е някое от тези неща?“, те отговарят: „Изглежда, че е правил“. Ако след това попиташ: „Тогава как трябва да го окачествим и да се отнасяме към него?“, те казват, че не знаят. Ако попиташ: „На такъв тип човек трябва ли да му отправим предупреждения и да го разобличим, за да помогнем на братята и сестрите да придобият проницателност?“, те пак не знаят. Това е случай на пълно неведение и неспособност да се прозре каквото и да било. Те могат да забележат някои признаци, но не знаят как да окачествят такива хора или да се справят с тях в съответствие с принципите. Могат ли те да разрешат реални проблеми? Могат ли да помогнат на Божиите избраници да си извлекат поука? Понеже такива личности са зли хора и антихристи, рано или късно те ще бъдат отлъчени. Ако обаче ги премахнеш или изолираш преди действително да са извършили някои злодеяния, те ще се противопоставят, а братята и сестрите няма да са способни да разберат защо си го направил. Затова е необходимо да ги оставиш да се проявяват за известно време. Когато злодеянията им станат все по-очевидни и те започнат да разпространяват заблуди и безпочвени слухове, да подвеждат и да се опитват да спечелят на своя страна братята и сестрите, да се борят за власт и влияние, да установяват независимо царство и да се опитват да разрушат църковното дело, повечето хора ще са способни ясно да определят тяхната природа същност и естествено ще бъдат способни да се изправят, за да ги разобличат, разпознаят и отхвърлят. Тогава можеш да ги премахнеш и да се справиш с тях в съответствие с истините принципи. Само ако работиш по този начин, ще помогнеш на братята и сестрите да развият проницателност. Могат ли лъжеводачите да се справят с проблемите по този начин и да ги разрешават? На лъжеводачите им липсват тези заложби и мъдрост. Виждаш ли някой лъжеводач, който може своевременно да се справи със злите хора и антихристите? Няма нито един. Ето защо лъжеводачите изобщо няма да защитят братята и сестрите от смущенията на злите хора и от подвеждането на антихристите. Повечето лъжеводачи не само не успяват да опознаят себе си, след като бъдат освободени от длъжност, но също така се оплакват много, като мърморят, че Божият дом е несправедлив към тях, казват, че това е подобно на „използване и после захвърляне като непотребна вещ“, твърдят, че са положили усилия, но не са

получили признание и са били онеправдани. Ако ги разобличиш като лъжеводачи, те продължават да роптаят, като си мислят: „Служих като водач няколко години. Дори да нямах постижения, поне изтърпях несгоди. Защо бях освободен от позицията си? Това е подобно на използване и после захвърляне като непотребна вещ!“. Независимо как ги разобличаваш, те продължават да се противопоставят. Дори казват: „Когато открием антихрист, ставах толкова тревожен, че често ми излизаха афти по устата и не можех да спя добре. Как бих могъл да имам такова бреме, ако съм лъжеводач?“. Те не са свършили нито една от необходимите работи, били са неспособни да свършат каквото и да било от тях и дори не са знаели какво да правят, но въпреки това успяват да се възхищават на себе си. Не е ли това проблемно? Колко отвратително е това!

По отношение на различните проблеми, които възникват в църквата, лъжеводачите са съвсем наясно, че естеството им е да прекъсват и смущават църковното дело, но въпреки това не им обръщат внимание. Когато видят очевидни проблеми, те просто отбиват номера и не смеят да разобличат важните, съществени проблеми. Правят само някои намеци и увещания, като проповядват доктрини, без да засягат въпросите по същество, и толкова. Когато се сблъскат със зли хора и с антихристи, те са безпомощни, отнасят се с безразличие, сякаш това няма нищо общо с тях. Не знаят най-уместния начин, по който да се отнесат към тези проблеми, не знаят какво да кажат, за да ги разрешат, не знаят как да защитят братята и сестрите и нямат никакво бреме. Всичко, което имат, е малко добронамереност: „Знам, че си зъл човек. Няма да ти позволя да смущаваш братята и сестрите и да им вредиш. Докато съм на тази позиция, трябва да защитавам братята и сестрите и да изпълнявам дълга си докрай“. Каква полза от това? Разрешил ли си проблема? Докато си зает да се тревожиш, дали антихристите ще стоят бездейни? Ще спрат ли да смущават църковното дело? Когато видят, че си безполезен и страхлив водач, неудачник без никаква мъдрост и със сигурност без никаква работоспособност, те изобщо няма да те вземат на сериозно. Повечето антихристи и зли хора са особено лукави и коварни. Те подвеждат и смущават братята и сестрите, а ти нямаш средство да ги спреш или да ги ограничиш. Нито знаеш от кого да потърсиш помощ за разрешаване на проблемите. Просто си тревожен и разстроен, плачеш, докато се молиш. Изглеждаш толкова жалък. Изглежда така, сякаш проявяваш голямо внимание към Божиите намерения и толкова много се грижиш за братята и сестрите. Не можеш да се справиш дори с толкова очевидно зли хора като антихристите. Неспособен си да разнищиш действията и поведенията на антихристите в съответствие с истината, нито си способен публично да разобличиш намеренията, мотивите и поведенията на антихристите, за да помогнеш на братята и сестрите да развият проницателност. Не можеш да направиш нито едно от тези неща. Някои лъжеводачи дори казват: „Никой не бива да разобличава антихристите. Ако

братята и сестрите знаят, че те са антихристи, и ги избягват, антихристите ще търсят отмъщение“. Не е ли това да бъдеш безполезен страхливец? Могат ли такива хора да се справят с църковното дело? Могат ли те да защитят братята и сестрите, за да могат последните да живеят нормален църковен живот? Какъв е този начин на разрешаване на проблемите? Когато нищо не се случва, те могат да проповядват доктрини до безкрай, но когато нещо се случи, те са заблудени и объркани, и могат само да хленчат. Не са ли безполезни страхливци? Докато гледат как антихристи подвеждат братята и сестрите и зли хора ги смущават, те са безпомощни и нямат отговор. Дори не знаят как да направят най-основното нещо — да се обединят с братята и сестрите в църквата, които имат относително чувство за справедливост, притежават човешка природа и могат да приемат истината, за да разговарят заедно, да използват Божиите слова за разрешаване на тези проблеми и да разобличат и разпознаят антихристите. Такъв човек не е ли безполезен? (Да, така е.) Някои лъжеводачи са прекалено предпазливи, страхливи и безполезни. До каква степен са страхливи и безполезни? Когато се появят зли хора, за да прекъсват и смущават църковното дело, като говорят особено грубо и нагло, те са толкова уплашени, че треперят, като си мислят: „Не смея да се справя с тях. Те са опасни. Те са зли хора в света. Ако ги разоблича, за да защитя братята и сестрите, те със сигурност ще намерят нещо срещу мен и ще си отмъстят. Тогава как мога да продължа да бъда водач? Те знаят къде живея. Ще навредят ли на семейството ми? Ще ме докладват ли за това, че вярвам в Бог?“. Такива лъжеводачи не могат да вършат църковното дело. Прекомерният им страх ги задушава в бездействие. Те естествено изобщо не могат да разберат принципите за справяне с такива проблеми и с такива хора. Онзи, който е окачествен като човек, който прекъсва и смущава църковното дело, не е човек, който просто понякога допуска грешка. По-скоро човешката му природа е толкова зла, че той винаги върши безразсъдни прегрешения и извършва множество злосторства. Такива личности несъмнено имат същността на зли хора. Справянето със злите хора изисква и някои мъдри методи. Трябва да вземете предвид условията и околната среда, както и какви действия могат да предприемат злите хора, след като се справите с тях, и дали това може да донесе неприятности на църквата. Само чрез внимателно обмисляне на тези аспекти можете да се справите с въпроса по подходящ начин, по начин, който е съобразен с истините принципи и който почива на мъдрост. Онези, които разбират истината, несъзнателно ще схванат принципите, докато се справят с такива проблеми. Докато вършат тази работа, те постепенно ще разберат как да се отнасят към различните хора, ще развият начини и методи и ще имат мъдрост в сърцата си. Но на лъжеводачите напълно им липсват тези начини, методи и мъдрост. Това е така, защото те не проявяват внимание към Божиите намерения, не обмислят дали делото на Божия дом ще бъде засегнато или дали водачите и работниците ще се сблъскат с

опасност. Понеже не обмислят тези неща, те се справят с въпросите без принципи и още повече — без мъдрост. Лъжеводачите не могат да се справят с тези проблеми и не си извличат поуки от тях, което доказва, че нямат желание да се учат, некомпетентни са, пренебрегват същинските задачи и са неспособни да вършат каквато и да е работа. Когато видят зли хора и антихристи да вършат зло и да предизвикват смущения, те нито ги разобличават, нито разрешават проблемите. Мислят само как да защитят собствените си интереси, без никаква загриженост за църковното дело или навлизането в живота на Божиите избраници. Някои лъжеводачи тормозят слабите, като същевременно се страхуват от по-силните от тях. Безмилостно тормозят онези, които са относително кротки, и парадират със силата си пред тях, но когато срещнат зли хора и антихристи, не спират да се усмихват и да сипят ласкателства. Може ли Бог да харесва такива лъжеводачи и лъжеработници, които нямат принципи? Категорично не. Може ли Божият дом да развива хора, които тормозят слабите и се страхуват от силните, които нямат чувство за справедливост, за да бъдат водачи и работници? Категорично не! Всички тези хора са неверници и невярващи, които нямат съвест или разум и изобщо не приемат истината, и Божият дом не ги иска.

Когато в работата на лъжеводача възникнат проблеми, реакцията му винаги е да бяга от отговорност. Най-обичайната му реплика е „Разговарял съм с тях“. Подтекстът тук е: „Казах всичко, което трябваше, така че те носят отговорност, когато нещо се обърка. Аз нямам нищо общо с това“. Ето защо изречението „Разговарял съм с тях“ е талисман и девиз на лъжеводачите. Ако един лъжеводач види антихрист да се държи по собствени правила, да действа необуздано и да предизвиква смущение в църквата, той също използва метода на общение и помощ. След като каже няколко думи на увещание и предупреждение, той предполага, че антихристът ще бъде послушен и покорен и повече няма да подвежда хората или да смущава църковния живот. Не е ли това едно глупаво предположение? Начинът, по който работи лъжеводачът, е да използва такъв глупав подход за ограничаване на смущенията на антихристите, което наистина е крайно глупаво! Лъжеводачът не прави нищо друго, освен сляпо да се занимава с безсмислена дейност. Той просто се занимава с общи дела, като същевременно е неспособен да извършва основна работа. Не пои онези, които са способни да приемат истината, не ограничава онези, които прекъсват и смущават, и не премахва онези, които безразсъдно вършат прегрешения и отказват да се променят, въпреки многократните увещания. По-специално, той не обръща внимание на това, че антихристите вършат зло и причиняват смущения. Нито ги разобличава, нито ги разпознава, нито ги премахва, нито ги отлъчва, а им позволява да вършат зло и да смущават църковното дело. Изобщо не го е грижа и смята, че злодеянията на антихристите нямат нищо общо с него. В работата си лъжеводачите са способни само да отбиват номера. Вършат малко обща работа

и след това си мислят, че са свършили реална работа и че отговарят на критериите за водачи и работници. Който и да прекъсва и смущава делото на църквата, те само му изреждат някои доктрини, отправят няколко увещания и напомняния и си мислят, че проблемът е разрешен. Заети са по цял ден, занимават се както с големи, така и с дребни въпроси, и смятат, че се справят добре. Дори се хвалят, като казват: „Погледнете нашата църква. Всеки е полезен: онези, които могат да проповядват евангелието, проповядват евангелието, онези, които могат да правят видеоклипове, правят видеоклипове, онези, които могат да пеят, записват химни — нашият църковен живот процъфтява!“. Те обаче изобщо не виждат множеството скрити проблеми в църквата. Не смеят да се справят с онези зли хора и неверници, които постоянно прекъсват и смущават църковния живот, затова не им обръщат внимание. Затварят си очите за антихристите, които действат по свой собствен начин, като всеки от тях се опитва да привлече хора и да сформира свои собствени малки групи. Неспособни са да отговорят на многото въпроси, повдигнати от новоповярвалите, които са гладни и жадни за праведност. Вместо да намират начини за разрешаване на тези реални проблеми, лъжеводачите винаги се опитват да ги избягват, като същевременно твърдят, че „църковният живот процъфтява“. Не е ли това преструвка и измама? Лъжеводачите оставят тези неверници, зли хора и антихристи в църквата, без да ги премахват или да се справят с тях, като им позволяват безразсъдно да вършат прегрешения и да превръщат църковния живот в пълен хаос, като през цялото време се преструват, че не забелязват това. Такива лъжеводачи са напълно слепи! Те действат като защитен чадър за неверниците, злите хора и антихристите и дори изпитват чувство на гордост от това, като си мислят, че като не премахват тези изчадия, проявяват любов и защитават Божиите избраници. Не е ли това прекъсване и смущаване на църковното дело? Не е ли това умишлено оказване на съпротива на Бог и обръщане срещу Него? Но лъжеводачите съвсем не осъзнават това. Ако ги попиташ дали тези реални проблеми са разрешени, те казват: „Кастрил съм ги, разговарял съм с тях“, което би следвало да означава, че проблемите са разрешени и че вече нямат нищо общо с тях. Не е ли това бягство от отговорност? Според лъжеводача, когато човек извърши някакво лошо деяние, доколкото той нехайно скастри извършителя и му отправи няколко напомняния и увещания, работата му е свършена и сякаш е разрешил проблема. Не е ли това извършване на измама? Лъжеводачите очевидно не премахват своевременно неверниците, злите хора и антихристите, а след това привеждат правдоподобни доводи, като казват: „Разговарях с тях за Божието слово, всички те осъзнаха какво са направили и изпитаха угризение, всички плакаха и казаха, че определено ще се покаят и повече няма да се опитват да установяват собствено независимо царство“. Не мамят ли себе си тези лъжеводачи, като деца, които си играят на семейство? Тези неверници, зли хора и антихристи са все хора, които изпитват неприязън към

истината. Никой от тях не приема изобщо истината и те не са обект на Божието спасение. По-скоро те са обект на Божията ненавист и омраза. Но лъжеводачите се отнасят към тези неверници, зли хора и антихристи като към братя и сестри и им помагат с любов. Какво е естеството на проблема тук? Дали глупост и невежество им пречат да виждат ясно тези хора, или те се опитват да им угодят от страх да не ги обидят? Каквато и да е причината, най-важното е, че лъжеводачите не вършат реална работа и не приемат истината, нито признават грешките си, когато биват кастрени. Това е достатъчно да покаже, че лъжеводачите изобщо не притежават истина реалност. Те не работят съобразно работните подредби на Божия дом и действат нехайно, особено що се отнася до работата по изчистване на църквата. Само отбиват номера, като изчистват няколко очевидно зли хора. Когато бъдат разобличени и кастрени, дори намират различни причини и извинения, за да избягат от отговорност и да спорят в своя защита. Ето защо всеки лъжеводач, който не върши реална работа, е препъникамък, който възпрепятства изпълнението на Божията воля. Лъжеводачите вършат само малко повърхностна, обща работа, която няма никаква стойност. Те никога не разрешават различните проблеми, които възникват в църквата. Просто ги избягват. Това не само забавя нормалния ход на църковното дело, но засяга и навлизането в живота на Божиите избраници. Със сигурност може да се каже, че лъжеводачите прекъсват и смущават църковното дело и действат като защитен чадър за неверниците, злите хора и антихристите. В критичния момент на духовната война те застават на страната на злите хора и антихристите, за да се съпротивляват на Бог и да Го мамят. Не е ли това проявление на предателство към Бог? Ако се съди по възгледите и поведенията на лъжеводачите, е ясно, че те просто не са хора, които се стремят към истината, че изобщо не разбират истината и са напълно неспособни да вършат водаческата работа.

Лъжеводачите не се отнасят към хората въз основа на Божиите слова, а съобразно собствените си предпочитания. Те действат без никакви принципи, като правят каквото си искат. Когато видят антихристи да смущават църквата, лъжеводачите не ги мразят. Те вярват, че като им прочетат някои от Божиите слова, могат да ограничат прекъсванията и смущенията им. Що за хора са антихристите? Те са дяволи, те са сатани! Без значение колко години са вярвали в Бог, антихристите изобщо не приемат истината и могат да прекъсват и да смущават църковното дело, както и да смущават навлизането в живота на Божиите избраници. Те са дяволите и сатаните от реалния живот. Лъжеводачите се надяват да накарат антихристите да изпитат угризение и да променят решението си, след като им прочетат няколко откъса от Божиите слова. Не е ли това изключително глупаво? Хора като антихристите изобщо не приемат истината. Колкото и злодеяния да извършат, те няма да се самоанализират или да се опознаят, и колкото и грешки да допуснат, няма да ги признаят. Те са жалки нищожества,

обречени на ада, а ти си мислиш, че като им прочетеш няколко откъса от Божиите слова и им отправиш няколко думи на увещание, можеш да ги промениш — не е ли това самозалъгване? Ако покварeното човечество можеше толкова лесно да приеме истината, на Бог нямаше да се налага да извършва делото на правосъдието и наказанието. Защо Бог казва толкова много слова и изразява толкова много истини в Своето дело? Защото спасяването на хората не е лесно, защото трудностите на хората са твърде много и тяхното непокорство е твърде голямо! Само онези, които могат да приемат истината, може да бъдат спасени. Онези, които изпитват неприязън към истината и я мразят, не може да бъдат спасени. Лъжеводачите вярват обаче, че ако кажат няколко сурови думи на неверниците, злите хора и антихристите, тези лица ще изпитат угризение и ще стигнат до себепознание, и че ако след това им кажат няколко насърчителни и утешителни думи, те ще се покаят, така че да могат да се съсредоточат върху изпълнението на дълга си, да станат предани и да претърпят промяна в нрава, като така превърнат антихристите в покорни овце. Не е ли това глупава идея? Тази идея е изключително глупава! Това са бълнуванията на лунатик — как биха могли нещата да са толкова прости! Бог върши делото на правосъдието повече от тридесет години, а колко себепознание и преобразяване са постигнали хората? Само малцина са постигнали някакви резултати. Онези, които не обичат истината, независимо колко проповеди слушат, в най-добрия случай разбират някои доктрини. Техният живот нрав изобщо не се е променил и дори рядко може да се видят добро поведение и добри дела от тях. Що за хора са това? Това са хора, които ядат хляб до насита — те изобщо не приемат истината. Те се съсредоточават само върху това да се наслаждават на Божията благодат и преследват само благословии. Те не са нищо повече от пременени в дрехи зверове! Хората са били дълбоко покварени от Сатана. Те са пълни с покварен нрав, а костите и кръвта им са пълни с отровите на Сатана. Ако не могат да приемат истината или Божия съд и наказание, как могат истински да се покорят на Бог? Как могат да изпълняват дълга си предано? Как могат да се боят от Бог и да отбягват злото? Може ли постигането на спасение да бъде толкова просто, колкото хората си го представят? Сатана е покварявал хората в продължение на няколко хиляди години до такава степен, че те са се превърнали в дяволи. Сега Бог е дошъл да ги спаси и независимо колко слова изрича Той, превръщането на хората, които са станали дяволи, в истински човешки същества е изключително трудна задача. Не само че Бог трябва да изрази много истини, но хората също трябва да направят всичко възможно да сътрудничат, като се стремят към истината, като я приемат и я практикуват — само тогава могат да се освободят от влиянието на Сатана и да постигнат Божието спасение. Бог веднъж каза: „Мнозина са призовани, но малцина са избрани“. Въпреки че много хора вярват в Бог, само онези, които наистина преживяват Божия съд и наказание и напълно се покоряват на Неговото

дело, могат да бъдат пречистени и доведени до съвършенство. Онези неверници, зли хора и антихристи, които не приемат ни най-малка част от истината, изпитват неприязън към истината в сърцата си. Те никога няма да постигнат Божието спасение и може единствено да бъдат разкрити и отстранени от Божието дело. Лъжеводачите нямат разбиране за Божието дело. Те мислят за Божието дело на спасяването на хората по толкова прост начин и вярват, че като прочетат някои от Божиите слова на злите хора и антихристите и кажат няколко сурови думи на кастрене, те ще се покаят, ще се променят и ще станат предани в изпълнението на дълга си. Какъв е проблемът тук? Освен че не се стремят към истината и не я разбират, това е така и защото лъжеводачите имат изключително малки заложби. Поради това те нямат никакво разбиране, когато става въпрос за Божието дело и за това как Бог спасява хората. За да видите каква е същността на човек, дали той има истината реалност и как трябва да се отнасяте към него, е необходимо да вземете предвид неговите заложби и отношението му към истината — трябва да наблюдавате какво е неговото възприемане на истината и дали той може да приеме истината. И така, каква е основата за измерването на това дали човек може да възприеме истината? Тя зависи най-вече от качеството на неговите заложби и дали възприемането му на Божиите слова е чисто. Някои хора живеят до петдесет-шестдесет години и все още не могат да прозрат същността и действителността на човешката поквара. Те все още си представят, че човешкото общество е красиво и искат да живеят в мир и хармония с другите. Не е ли това изключително глупаво и наивно? Ако вярата в Бог можеше да превърне всички в добри хора, щеше ли да има нужда от Божието дело на правосъдието и наказанието, за да спаси хората? Лъжеводачите не окачествяват различните хора въз основа на Божиите слова, а по-скоро само въз основа на външното им поведение и на лични впечатления. Работата, която вършат, също е много повърхностна, подобно на деца, които си играят на семейство. Те си мислят, че понякога могат да намерят точните Божии слова, които да приложат в дадена ситуация, и че простото прочитане на някои от Божиите слова на хората ще ги промени: „Вижте, под моето водачество и с моето увещание, с моята любяща помощ Божиите слова дадоха резултат върху хората. Те вече не искат да бъдат антихристи и са готови да променят възгледите си за вярата в Бог. Вече няма да се борят за власт и облаги, нито ще установяват независими царства. Вече няма да прекъсват и смущават църковното дело и вече няма да подвеждат или увличат на своя страна братята и сестрите!“. Можеш ли да ги ограничиш? Никога не можеш да ограничиш онези, които са истински зли хора, причиняващи прекъсвания и смущения. Понеже имат същността на зли хора, те вършат злодеяния по всяко време денем и нощем. Те вършат зло, винаги когато им се отдаде възможност. Редно ли е да не ги премахнеш от църквата? Ще спрат ли доброволно злодеянията си? Те не са хора. Те са дяволи и сатани! Колко години дяволите и Сатана са се

съпротивлявали на Бог? Те все още се съпротивляват на Бог и до днес. Антихристите и всякакви зли хора, които прекъсват и смущават Божието дело и нормалния ред на църквата, са дяволите и сатаните от реалния живот. Те са враговете в реалния живот. Могат ли те да променят същността си заради няколко твои думи или заради твоето любящо сърце? Толкова си глупав! Мислиш си, че можеш да спасиш хората от греха, само защото разбираш малко доктрина? Можеш ли да ги спасиш? Те са обречени на ада, а ти си мислиш, че няколко добри думи могат да ги променят. Толкова ли е лесно? Ако хората бяха толкова лесни за спасяване, на Бог нямаше да Му се налага да казва толкова много слова или да извършва делото на правосъдието и наказанието. Щеше ли да има нужда да изразходва толкова много време и толкова много кръв от сърцето Си, за да спаси хората?

Сега в църквата различни хора вече са разкрити и обособени според типа си. Всеки трябва да бъде категоризиран според типа му, а в Божия дом има принципи и управленски закони, които указват как да се отнасяме и как да се справяме с различните типове хора. Бог има търпение и толерантност, милост и любяща доброта, и праведен нрав — но не забравяйте, че Бог има също гняв и величие. Някои хора казват: „Бог иска всеки човек да бъде спасен и не иска никой да падне в погибел“. Това е вярно, но Бог желае „всеки човек“ да бъде спасен, а не всяко нещо или всеки дявол. Когато хората падат в погибел, Бог изпитва тъга и скръб. Когато дяволите падат в погибел, това е техният подобаващ край и тяхното заслужено наказание. Бог не скърби за тях. Такъв е Божият нрав и такъв е Неговият принцип в отношението Му към хората. Хората винаги искат да противоречат на Бог, като си мислят, че онези неверници, зли хора и антихристи също са хора. Те вярват, че онези, които постоянно прекъсват и смущават църковното дело, също са хора, че онези, които се борят за статус и установяват независими царства, също са хора, че онези, които постоянно се занимават с разврат, също са хора. Те причисляват всички тези личности, които са от рода на дяволите, към Божиите избраници. Не е ли абсурдно това? Не противоречи ли то на Божиите желания? Понеже възгледите им по въпросите напълно противоречат на Божиите слова и на истината, техните мнения за различните негативни личности, дяволи и сатани са напълно противоположни на Божиите слова и много сериозно се различават от тях. Бог никога не се е отнасял към дяволите, които следват Сатана, като към хора. Как окачествява Бог тези хора? Те са слуги на дявола Сатана, те са зверове. Лъжеводачите, водени от добрите си намерения и объркана любов и подтикнати от самозаблуда, се отнасят към тези неверници, дяволи и слуги на Сатана като към братя и сестри. Следователно те им показват голяма любов и доброта, като постоянно им помагат и ги подкрепят. В резултат на това, че лъжеводачите разпростират своята подкрепа, помощ и водачество върху тези хора, истинските братя и сестри, тези, които Бог иска да спаси, са силно

смутени. Църковният живот никога не може да влезе в правилния път и братята и сестрите никога не могат нормално да ядат и пият Божиите слова и да разговарят за истината без никакво смущение от зли хора. Не е ли това „постижението“ на лъжеводачите? Тяхното „постижение“ е доста значимо: те не само не успяват да защитят братята и сестрите, но оказват и незаслужено уважение и защита на онези зли хора и антихристи. Не е ли това прекъсване на църковното дело? Естеството на това, което лъжеводачите правят, е прекъсване, но те си мислят, че поддържат църковното дело и че подпомагат и подкрепят Божиите избраници. Как гледа Бог на тези действия на лъжеводачите? Бог ги ненавижда, Той ги ненавижда силно! Лъжеводачите не вършат реална работа, а се съсредоточават върху закрилата на злите хора и действат като слуги на Сатана. Стига се до там, че Божиите избраници — онези, които обичат истината — са неспособни да получат подкрепата и ресурса на църквата, въпреки че живеят църковен живот и въпреки че искат да изпълняват дълга си, но безопасността им не може да бъде гарантирана. Лъжеводачите са в пълно неведение по тези въпроси и си мислят: „Отнасям се към всички еднакво, тогава защо се оплаквате? Какво точно трябва да направя, за да ви удовлетворя? Ето какво означава да се отнасяш справедливо към хората. Вие просто сте придирчиви и трудно може да ви се угоди! Както и да е, аз отговарям пред Бог. Правя всичко пред Бог!“. Не са ли те неподатливи на никакъв разум, щом могат да бълват такава реторика? Не са ли те глупави до крайност? Те наистина са неподатливи на разум и са глупави до крайност. Божият дом всеки ден говори за това как Бог спасява човечеството, но лъжеводачите никога не разбират Божиите слова. Те си мислят, че независимо кой е човекът, независимо каква е неговата същност, независимо колко зли са били деянията, извършени от него и колко злобна е човешката му природа, под напътствието на Божиите слова и с помощта на любящата подкрепа на хората, той в крайна сметка ще се покае и ще се върне назад. Не е ли този възглед напълно погрешен? (Да, така е.) Освен че имат много погрешно възприемане на Божиите слова, лъжеводачите също така се преструват, че разбират Божиите намерения и, като мислят едностранчиво и действат според собствените си егоистични желания, показват доброта и любов към злите хора и антихристите. И какъв е резултатът? В крайна сметка те прикриват злите хора и антихристите, стават техни съучастници, предоставят им възможности и благодатна почва да прекъсват и смущават църковното дело и църковния живот. Междувременно братята и сестрите, които наистина се нуждаят от защита, биват пренебрегвани от лъжеводачите, които никога не ги питат: „Как се чувствате от това, че в църквата има такива зли хора и антихристи, и хора, които дават воля на негативността си и разпространяват представи? Съгласни ли сте да ги задържим в църквата? Готови ли сте да изпълнявате дълга си и да живеете църковен живот заедно с тях?“. Те никога не питат как се чувстват братята и сестрите по отношение на всичко това. Какво

мислите — не са ли такива водачи и работници доста отвратителни? Те действат под знамето на водачи и работници, носят такива титли, но всъщност вършат работа по закрилата на Сатана и слугите на Сатана. Наистина е тъжно! Ако кажете, че такива водачи и работници имат малки заложби и не вършат реална работа, те може да не са убедени в това. Ще се почувстват онеправдани, като си мислят, че са заети всеки ден и че не бездействат, така че как може да не вършат реална работа? Но въз основа на техните проявления — понеже чувстват, че и двете групи хора са важни, като мислят, че и двете групи трябва да бъдат третирани еднакво, използват справедливото отношение като извинение, за да позволят на злите хора и на онези, които прекъсват и смущават, да властват тиранично в църквата, и допускането на различни злодеяния да продължават в църквата — какви са тези водачи и работници? Въз основа на техните проявления, на начина им на работа, на принципите им на работа и на мотивите им за вършенето на работа, те безспорно са лъжеводачи и объркани глупаци. Точно ли е да се каже това? (Да.)

В обществото, независимо за коя група или класа хора става дума, не се прави разлика между зли и добри хора, още по-малко се обсъжда как Сатана покварява хората или каква е същността на покварения човечество. Дори не се прави разлика между добро и зло. Но в Божия дом всичко се основава на Божиите слова. Истината никога не се променя и Божиите слова постигат всичко. В църквата всички типове хора са разкрити от Божиите слова и са естествено разпределени според типа си. Всички типове хора трябва да бъдат използвани по най-добрия начин въз основа на човешката им природа, стремежи и същност. Това категоризиране по ранг ли е? Това не е категоризиране на хората по ранг, а е категоризиране. Всеки човек трябва да бъде разпределен според типа си — трябва да бъде поставен там, където принадлежи. Смесването не е приемливо, смесването е временно и е за определен период. Например, когато плевели и жито са смесени заедно, ако скубането на плевелите засяга житото и може да доведе до загиването му, тогава плевелите все още не бива да се скубят. Това, че не се скубят, не означава обаче, че не са категоризирани — тогава кога трябва да се скубят? В подходящия момент. Бог ще подготви момента. Сега е моментът всеки да бъде разпределен според типа си. Всички видове хора трябва да бъдат категоризирани. Това е необходимо. Защо трябва да се свърши тази работа? От теоретична гледна точка това е в основата на Божиите слова. От гледна точка на реалната ситуация е необходимо да се направи това — то има практическа стойност и е наложително да се направи. Когато скубането на плевелите не засяга житото, плевелите трябва да бъдат изскубани и отделени от житото. Ако към неверниците и злите хора — онези, които са плевели, — се отнасят като към братя и сестри, това е твърде несправедливо към всички братя и сестри, които искрено отдават всичко на Бог. От една страна, тези хора често ще бъдат смущавани, повлиявани и увреждани от зли хора, които прекъсват и смущават делото на

църквата. От друга страна, някои хора с малък духовен ръст не разбират истината и ще бъдат възпрени, ще станат негативни и слаби или дори ще се препънат, когато влязат в контакт със зли хора, които прекъсват и смущават. Освен това всичко, което правят хората, които прекъсват и смущават, и всяка дума, която казват, води до хаос, бъркотия и ситуации на безпорядък. Най-реалистичната ситуация е тази, в която изпълняват дълг или вършат някаква работа, но безразсъдно вършат прегрешения и не следват принципите, което води до голяма загуба на работна сила, на материални и финансови ресурси, без да се постига резултат. В крайна сметка какво се случва? Когато бъдат освободени от длъжност, всички трябва да платят за злодеянията им. Работата трябва да се поправи, а работната сила, материалните ресурси, времето и най-скъпоценната енергия на всеки, изразходвани преди тези лица да бъдат освободени от длъжност, са пропилени поради техните безразсъдни прегрешения и не могат да бъдат компенсирани. Негативното въздействие, което са оказали върху тази работа, е твърде голямо! Никой не може да понесе тази отговорност. Дори ако работата бъде свършена добре по-късно, предишните загуби не могат да бъдат компенсирани от никого. Някои хора казват, че те трябва да бъдат накарани да платят пари. Това също би следвало да се направи, но могат ли парите да купят време? Могат ли парите да купят времето и енергията на братята и сестрите или искрената цена, която са платили? Не, не могат — те са безценни! Без значение колко хора причиняват прекъсвания и смущения в църквата, последствията са неизмерими. Навлизането в живота на множество братя и сестри ще бъде засегнато. Загубата е значителна и не може да бъде компенсирана. Може ли загубата за живота на братята и сестрите да бъде компенсирана? Кой ще плати за тази загуба? Така че тези зли хора трябва да бъдат изчистени. Те не са от същия тип хора като братята и сестрите, които се стремят към истината. Те принадлежат към кохортата на дяволите и Сатана и идват в Божия дом, за да смущават и унищожават. Ако тези зли хора не бъдат премахнати от църквата, делото на църквата и редът на църковния живот никога не могат да бъдат гарантирани. Независимо колко хора съставляват дадена група, щом сред тях има един човек, който прекъсва и смущава — някой, който безразсъдно върши прегрешения, който никога не действа според принципите, който никога не приема положителните неща или истината, който не слуша никого, който действа самоволно, независимо дали има някакъв статус или власт, и по същество е жив Сатана — докато такъв човек стои в църквата, рано или късно той ще донесе голямо смущение и унищожение на делото на църквата. Когато дойде денят да го премахнат и да се справят с него, колко хора ще трябва да разчистват неблагоприятните последствия и безпорядъка, които той е причинил! Следователно премахването или отлъчването на тези зли хора и антихристи е важна задача, която водачите и работниците трябва да поемат и към която не трябва да се отнасят небрежно.

Лъжеводачите обаче проявяват доброта и любов към онези, които трябва да бъдат премахнати или отлъчени, затварят си очите за злодеянията им, толерират ги и ги приемат като братя и сестри, и дори смятат онези, които са им полезни, за талантливи хора, и ги развиват и ги използват. Независимо какви лоши неща правят те, лъжеводачите намират извинения, за да ги оправдаят, и дори им оказват любяща помощ и подкрепа. До известна степен не е ли това умишлено прекъсване? (Да.) Лъжеводачите действат според собствените си идеи и собствената си доброта и ентусиазъм, като в крайна сметка причиняват големи неприятности на църквата и на Божиите избраници! Ако тези зли хора държат властта, бедствията и последствията, които носят на църквата, са неизчислими.

В Божия дом понастоящем има правило, че който и да извърши прегрешения, щом това причинява загуба на Божия дом, той трябва да я компенсира. Ако загубата е твърде голяма и последствията са сериозни, може ли проблемът да се разреши само с парично обезщетение? Някои загуби не могат да бъдат компенсирани с никакво парично обезщетение. Те са непоправими и невъзстановими. Всеки ден сега е много ценен и решаващ. След като е минал един ден, може ли това време да бъде върнато? То също е невъзстановимо. Защо казваме, че за пропускането на определени неща се съжалява цял живот? Точно защото времето не може да бъде върнато. Какво имам предвид, като казвам това? Най-добре е да се предотвратят проблемите, преди да възникнат, вместо да се харчат пари за разрешаването им, след като са настъпили. Това е най-добрият начин за разрешаване на проблемите. „Да заключиш вратата на конюшнята, след като конят е избягал“, е крайна мярка. Най-добре е да се извърши превантивна работа, преди нещата да се случат. Това означава, че преди да възникнат каквито и да било прекъсвания или смущения, водачите и работниците трябва ясно да разпознават и напълно да разбират различните типове хора в църквата и внимателно да наблюдават и своевременно да схващат състоянията, нрава и стремежите на различните типове хора, както и тяхното отношение и възгледи при изпълнението на дълга, за да осигурят на всички братя и сестри нормален църковен живот и среда за изпълнение на дълга им. По този начин делото на църквата може да напредва по подреден начин. Това са отговорностите на водачите и работниците. Разбира се, лъжеводачите не са на нивото, изисквано за тази работа. Те са объркани глупаци и безполезни хора. Сега те имат умна идея: „Всеки, който не следва принципите и оплеска работата, ще бъде глобен! Ако антихрист направи нещо нередно, ще бъде глобен!“. Те мислят, че налагането на глоби е най-доброто решение и най-добрият практически принцип. Ако всички проблеми можеха да бъдат решени чрез налагане на глоби, каква би била ползата от това да се стремите към истината? Защо лъжеводачът се нарича лъжлив? Защото не разбира истината и се отнася към спазването на правилата като към практикуване на истината, а думите и доктрините, които разбира, счита за истина,

и когато се случат неща, той изобщо не може да намери правилните принципи или посока и не може да разреши проблемите из основи. Той изобщо не разбира Божиите слова и не може да схване какво има предвид Бог, но въпреки това иска да работи и да бъде водач или работник — колко глупаво! Какво е основното проявление на лъжеводача в това отношение? Той не може да прозре същността на различните типове хора, които прекъсват и смущават делото на църквата, не може да ги категоризира и със сигурност не може да се отнася към тях и да се справя с тях според принципите. В ума на лъжеводача всичко това е объркана каша. Той спекулира относно Божиите слова и относно това, което Той има предвид въз основа на своя ентусиазъм и на собствените си представи и фантазии. В същото време той налага своята доброта, ентусиазъм и лични фантазии и представи на Бог, като вярва, че тези неща са съобразени с истината, че са съобразени с Божиите намерения и че може да представляват това, което Бог желае. Така той разчита на тези неща, за да работи и да води Божиите избраници. Това е основното проявление на лъжеводача. С това ще приключим нашето общение относно второто проявление на лъжеводачите.

III. Лъжеводачите не разобличават и не спират злите хора

На следващо място ще разгледаме третото проявление на лъжеводачите, а именно да пренебрегват и да не се интересуват от хората, които прекъсват и смущават делото на църквата — дори когато разкрият, че зли хора и антихристи смущават делото на църквата, те не обръщат внимание на това. По своята същност това проявление е по-сериозно от първите две проявления. Защо се казва, че е по-сериозно? Първите две проявления засягат заложбите на лъжеводачите, а това проявление засяга човешката им природа. Някои лъжеводачи имат толкова малки заложби, че не могат да прозрат естеството на прекъсването и смущаването на делото на църквата. Някои лъжеводачи, въпреки че могат да установят проблемите, свързани с прекъсването и смущаването на делото на църквата, за съжаление не разбират истината и не могат да се справят с тези проблеми и да ги разрешат. Те винаги действат според собствените си идеи и ентусиазъм, правят това, което им харесва, като си мислят в сърцата си: „Стига да върша делото на църквата, всичко е наред. А що се отнася до това кой прекъсва и смущава, това си е негова лична работа и няма нищо общо с мен“. Има и някои лъжеводачи, които имат известни заложби и могат да вършат някаква работа, знаят малко за принципите за справяне с всички типове хора. Те обаче се страхуват да не оскърбят хората, така че когато открият зли хора и антихристи, които причиняват прекъсвания и смущения, те не смеят да ги разобличат, спрат или ограничат. Те живеят според сатанински философии и си затварят очите за въпроси, които смятат, че нямат нищо общо с тях. Изобщо не ги е грижа какви са резултатите от делото на църквата или доколко е повлияно навлизането в живота на Божиите

избраници. Те смятат, че тези неща нямат нищо общо с тях. Така че по време на мандата на такъв лъжеводач нормалният ред на църковния живот не се поддържа, а дългът и навлизането в живота на Божиите избраници не са защитени. Какво е естеството на този проблем? Проблемът не е в това, че тези лъжеводачи не могат да вършат работа, защото заложбите им са малки; поради факта, че човешката им природа е лоша и им липсват съвест и разум, те не вършат реална работа. В какво се състои лъжливостта на лъжеводачите? Те нямат съвестта и разума на човешката природа. Следователно по време на тяхната работа като водачи проблемът със злите хора и антихристите, които прекъсват и смущават делото на църквата, изобщо не се разрешава. Някои братя и сестри понасят големи вреди, а делото на църквата също претърпява огромни загуби. Когато такъв лъжеводач забележи проблем, когато види зъл човек или антихрист да причинява прекъсване или смущение, той знае каква е отговорността му, какво трябва да направи и как трябва да го направи, но въпреки това не прави абсолютно нищо и дори се прави на глух, напълно го пренебрегва и не съобщава проблема на началниците си. Преструва се, че нищо не знае и нищо не вижда, и позволява на злите хора и антихристите да прекъсват и смущават делото на църквата. Няма ли проблем с човешката му природа? Не е ли той в един лагер със злите хора и антихристите? Какъв принцип възприема той като водач? „Аз не причинявам прекъсвания или смущения, но няма да направя нищо, което оскърбява, или нещо, което накърнява достойнството на другите. И да ме окачествите като лъжеводач, пак няма да направя нищо, което обижда. Трябва да си оставя изход“. Що за логика е това? Това е логиката на Сатана. А що за нрав е това? Не е ли много лукав и измамен? Такъв човек не е ни най-малко искрен в отношението си към Божието поръчение. Той винаги е лукав и хитър при изпълнението на дълга си, с толкова много долни пресмятания и мисъл за себе си във всичко. Не отдава ни най-малка мисъл на делото на църквата и няма никаква съвест или разум. Той е изначално недостоен да служи като църковен водач. Такива хора нямат ни най-малко бреме за делото на църквата или за навлизането в живота на Божиите избраници. Те се интересуват само от собствените си интереси и удоволствия, съсредоточават се единствено върху това да се отдават на предимствата на статуса, без никаква загриженост за състоянието на Божиите избраници. Не е ли това най-егоистичният и най-достойният за презрение човек? Дори когато открие зли хора и антихристи, които смущават делото на църквата, той не им обръща внимание, сякаш тези въпроси нямат нищо общо с него. Той е като овчар, който вижда вълкът да изяжда овцете, но не прави нищо и се интересува само как да запази собствения си живот. Такъв човек не е пригоден да бъде овчар. Всичко, което прави този тип лъжеводач, е да увеличи в максимална степен защитата на собствената си репутация, статус, власт и различните предимства, на които в момента се наслаждава. Той няма бреме в сърцето си за Божието поръчение, за делото на църквата или за

навлизането в живота на Божиите избраници, които са негов дълг и негова отговорност, и никога не ги обмисля. Той си мисли: „Защо водачът трябва да изпълнява тези задачи? Защо неизпълнението на тези задачи води до кастрене и заклеймяване, и до отхвърляне от братята и сестрите?“. Той не разбира и е напълно безразличен. В Моето сърце, независимо колко добре изглежда, че се държи такъв тип човек или колко подчиняващ се на правилата изглежда или мълчалив, или трудолюбив и компетентен, фактът, че действа без принципи и не поема отговорност за делото на църквата, Ме задължава да го видя в нова светлина. Накрая определих този тип човек така: той може да не допуска големи грешки, но е много лукав и измамен. Изобщо не поема никаква отговорност, нито изобщо поддържа делото на църквата — той няма човешка природа. Считам, че той прилича на някакво животно — по лукавостта си прилича малко на лисица. Хората казват, че лисиците са лукави, но всъщност тези хора са дори по-лукави от лисиците. На пръв поглед изглежда, че не са извършили никакво зло, но всъщност всичко, което казват и правят, е за собствената им слава, придобивки и статус. Всичко, което правят, е с цел да се насладят на предимствата на статуса си и изобщо не проявяват внимание към Божиите намерения. Те изобщо не разрешават проблемите, които възникват в делото на църквата, нито се занимават с реалните проблеми, свързани с навлизането в живота на Божиите избраници. Тези лъжеводачи не вършат никаква работа, за да водят Божиите избраници към истината реалност. Каква е целта на всичко, което правят? Не е ли просто да угодят на хората и да накарат другите да ги ценят високо? Те се опитват да накарат всички да имат високо мнение за тях, без да оскърбяват никого, като по този начин се наслаждават на репутацията си и на предимствата на статуса си. Това, което предизвиква най-голяма омраза към тях, е, че всичките им действия не носят никаква полза за навлизането в живота на Божиите избраници. Вместо това те подвеждат хората, карат другите да им се възхищават и да ги боготворят. Не са ли тези хора още по-лукави и по-измамни от лисиците? Те са типични, истински лъжеводачи. Те имат статус на водач и носят тази титла, но не вършат никаква реална работа, като се грижат само за някои видими, повърхностни общи дела или неохотно вършат малко от работата, специално възложена от Горното. Ако няма специално възлагане от Горното, те не вършат никаква съществена работа за църквата. По отношение на въпроси, които са свързани с поддържане на делото на църквата и реда на църковния живот, те се страхуват да не оскърбят хората и не смеят да отстояват принципите. Те не разрешават нито един от натрупаните проблеми в делото на църквата и дори когато виждат как активите на Божия дом се разхищават от антихристи и зли хора, те не правят нищо, за да ги спрат или ограничат. В сърцата си ясно знаят, че тези хора вършат зло и вредят на интересите на Божия дом, но въпреки това се правят на глухи, като не обелват и дума. Това са лукави и измамни хора. Не са ли тези хора по-лукави от лисиците?

Външно те са любезни към всички и не правят неща, за да навредят на някого, но забавят основния въпрос за навлизането в живота на Божиите избраници, забавят делото на църквата и делото по разпространението на евангелието. Такива хора достойни ли са да бъдат водачи и работници? Не са ли те слуги на Сатана? Не са ли те хората, които прекъсват и смущават делото на църквата? Макар че на пръв поглед не са извършили никакво очевидно зло, последствията от факта, че работят по този начин са дори по-сериозни от извършването на зло. Те възпрепятстват изпълнението на Божията воля, съпротивляват се на Бог и прекъсват и смущават делото на църквата. Те вредят на Божиите избраници и дори могат да унищожат надеждата да бъдат спасени Божиите избраници. Кажете Ми, не е ли това вършене на зло? Точно това прави един човекоугодник, който изобщо не спазва принципите. Хората, които не разбират истината, не могат напълно да прозрат ужасните последствия от този начин на работа на лъжеводачите, нито могат да схванат какви са техните намерения, мотиви и цели. Ти никога няма да разгадаеш какво наистина искат да направят в сърцата си — такива хора са твърде коварни! Образно казано, те са лукави лисици. По-точно казано, те са живи дяволи, живи дяволи сред хората!

Когато става въпрос за това как да бъдат окачествени тези лъжеводачи, въз основа на техния нрав същност те не могат да бъдат произволно поставени в категориите на злите хора, антихристите, лицемерите и т.н. Но ако се съди по това, което проявяват, като проявленията на тяхната човешка природа и отношението им към църковното дело, както и това, че не се справят с проблемите, които установяват, те са най-порочният тип лъжеводачи. Ако се съди по различните им проявления, въпреки че те не сформират активно клики или не установяват собствени независими царства и рядко свидетелстват за себе си, и въпреки че могат да се разбират добре с братята и сестрите, да понасят несгоди, да плащат цена, да се въздържат от кражба на приношения и дори стриктно да се въздържат от търсене на специални привилегии, когато се изправят пред различните хора, събития и неща, които прекъсват и смущават църковното дело, или пред различните хора, които разхищават приношенията и увреждат имуществото на Божия дом, те не ги спират и не се справят с тях, не казват нищо, нито вършат никаква работа. Такива хора са ужасни! Те са най-достойният за презрение тип лъжеводачи, те са непоправими! Защо казвам, че са непоправими? Не става въпрос за това, че имат малки заложби или че не могат да възприемат Божиите слова — те имат определена способност за възприемане и работоспособност, но когато установят някой, който прекъсва и смущава църковното дело, те не се справят с това и не го разрешават. Само неохотно вършат малко от тази работа, когато се сблъскат със строгия надзор и честите запитвания на своите висшестоящи водачи или когато биват кастрени. Независимо дали вършат тази работа или не, или как я вършат, основният им приоритет е да защитят себе си.

Изобщо не изпълняват отговорностите на водачи и работници. Освен че защитават себе си и поддържат собствените си интереси, те не вършат никаква съществена работа и извършват само малко повърхностна работа, която нямат избор да не свършат. Те не се интересуват от нищо друго, освен да защитават себе си. Нима не са по-лукави и по-хитри от лисици? Някои хора казват: „Инстинктът на лисицата е да изяжда малки животни, така че лъжеводачите нямат ли същия инстинкт да защитават себе си?“. Това инстинкт ли е? Това е тяхната природа! Тези лъжеводачи защитават собствения си статус, репутация и достойнство, поддържат отношения с хората и избягват да оскърбяват когото и да било с цената на накърняване на интересите на Божия дом и увреждане на църковното дело. Те дори не се занимават лично с освобождаването или адаптирането на персонал, а възлагат на други да го правят вместо тях. Те си мислят: „Ако този човек потърси отмъщение, няма да подгони мен. Трябва първо да защитя себе си във всяка ситуация, с която се сблъсквам“. Тези хора са твърде лукави! Като водач ти дори не можеш да поемеш тази отговорност, така че достоен ли си да бъдеш водач? Ти си просто един безполезен страхливец! Без тази малка доза смелост все още ли си вярващ в Бог? Дали хората, които прибягват до хитрост, за да избегнат отговорностите си при изпълнението на дълга си, са последователи на Бог? Бог не иска такива хора. Тези лъжеводачи са толкова лукави и хитри като лисици. Когато видят някой да причинява прекъсване или смущение, те нито се справят с това, нито го разрешават — те просто не вършат действителна работа. Независимо как биват разобличавани и кастрени, те не действат. Щом не изпълняваш отговорностите на водачите и работниците, защо заемаш тази позиция? За да бъдеш част от декора ли? За да си угаждаш с предимствата на статуса ли? Ти не си пригоден за това! Да не вършиш действителна работа, но да искаш братята и сестрите да те почитат и боготворят — нима това не е нагласата на дявол? Толкова е безсрамно! Някои хора казват, че изобщо не искат да бъдат водачи. Тогава защо поддържаш репутацията и статуса си? Каква е целта ти да подвеждаш хората? Ако не искаш да бъдеш водач, можеш по своя инициатива да подадеш оставка. Защо не подаваш оставка? Защо заемаш тази позиция и не се оттегляш? Ако не искаш да подадеш оставка, тогава трябва съвестно да вършиш някаква действителна работа. Няма друг избор — това е твоя отговорност. Ако не можеш да вършиш действителна работа, най-добре би било да поемеш отговорност за това и да подадеш оставка. Не бива да забавяш църковното дело или да вредиш на Божиите избраници. Ако ти липсва дори капчица съвест и разум, имаш ли все още някаква човешка природа? Ти си недостоен да бъдеш наречен човек! Независимо дали могат да бъдат водачи или работници, хората, които вярват в Бог, заслужават да бъдат наречени хора само ако имат поне малко съвест и разум.

За да бъде водач или работник, човек трябва да притежава определено ниво на заложби. Заложбите на човека определят неговата работоспособност и

степента, до която схваща истините принципи. Ако донякъде ти липсват заложби и нямаш достатъчно дълбоко възприемане на истината, но си способен да практикуваш толкова, колкото можеш да разбереш, ако можеш да прилагаш на практика това, което разбираш и в своето сърце си чист и честен, ако не кроиш планове за себе си, нито преследваш слава, придобивки и статус, и ако можеш да приемеш Божията внимателна проверка, тогава ти си правилният човек. Лъжеводачите обаче не притежават тези качества. Те не се занимават с различните проблеми на прекъсванията и смущенията, които възникват в църквата. Дори да забележат тези проблеми, те не им обръщат внимание. Ако ги попитат дали са наясно със ситуацията, те казват: „Мисля, че знам нещо за нея, но не всичко“. Това се случи точно под носа ти — защо казваш, че не знаеш за него? Не се ли опитваш да мамиш хората? Щом знаеш за това, помислил ли си как да се справиш с него? Свършил ли си някаква работа? Опитал ли си се да измислиш някакви решения? Те отговарят: „Заложбите на този човек са по-добри от моите, и той има дар слово и говори добре. Не смея да му се меся. Ами ако се заема с нещо, което всъщност не е проблем, и го оскърбя? Това ще затрудни работата ми след това!“. Щом не смееш, ти си безполезен страхливец, не изпълняваш отговорностите си и си недостоен да бъдеш водач! Когато се сблъскаш с такава ситуация, знаеш ли как да се справиш с нея? Те казват: „Въпреки че знам как да се справя, не смея. Не е ли това, за което се отнася Горното? А има и група за вземане на решения. Как би могло тази задача да се падне на мен?“. Щом си я видял и знаеш за нея, трябва да се справиш с тази ситуация. Ако духовният ти ръст е твърде малък и не можеш да се справиш с този проблем, казал ли си на началниците си за проблема? Съобщил ли си за него? Направил ли си това, което влиза в обхвата на твоите отговорности и на работата, която ти се пада? Изпълнил ли си изобщо някоя от отговорностите си? Изобщо не! В сърцата си тези хора знаят много добре: „Знаех за този проблем, но не действах. Чувствам се виновен! Трябваше да съобщя за този въпрос, но не го направих. Но и други хора не го направиха — какво общо има това с мен?“. Другите хора също ли са водачи? Дали другите хора го правят или не, си е тяхна работа — защо ти не си го направил? Ако другите хора не го правят, означава ли това, че ти не трябва да го направиш? Това ли е истината? Дори другите хора да го бяха направили, можеше ли това да замести твоето действие? Това, което ти правиш, е твоята работа. Изпълнил ли си отговорностите и задълженията си? Ако не си, тогава си изоставил отговорностите си, не си пригоден да бъдеш водач и трябва да поемеш отговорност за това и да подадеш оставка. Нямаш никакво признание за това как си бил издигнат, недостоен си за доверието на братята и сестрите, недостоен си за доверието на Божия дом и още повече си недостоен за Божието възхваляване. Ти си безсърдечен негодник. Третият тип лъжеводач има проблем с характера си. Независимо какви са личните му стремежи и навлизане в живота, ако се съди единствено по факта, че по време

на мандата си не върши никаква действителна работа, не възстановява никакви загуби за църквата и със сигурност не е способен своевременно да спре или да се справи със злодеянията на злите хора, този тип човек не само има проблем с малките си заложби и проблем с това, че не върши действителна работа, но най-важното е, че той няма човешка природа. Съвестта му е напълно прогнила и той няма никакъв разум. На обикновен език той е морално фалирал. Той е в крайна степен егоистичен и достоен за презрение и не заслужава доверие. Сред трите типа хора, които разнищихме, човешката природа на този тип е най-лошата. Първите два типа хора имат малки заложби, не могат да вършат работа и не отговарят на принципите и критериите на Божия дом за развиване и повишаване на хора, така че не могат да бъдат развивани или използвани. Заложбите им са изключително малки, те са слепи и вцепенени и на практика са мъртви хора — не си струва да бъдат разобличавани и разнищвани. Третият тип човек е най-подлият. Той е изключително достоен за презрение от гледна точка на човешката си природа и ние го окачествяваме като лукав и хитър. Тези хора са дори по-лукави от лисиците. Те не вършат никаква действителна работа, но имат куп извинения и се чувстват напълно спокойни. Независимо как злите хора и антихристите смущават църковното дело, те не се тревожат или безпокоят за това, и все пак искат да продължат да бъдат водачи. Защо са толкова пристрастени към властта? Тези водачи казват: „Човек се стреми нагоре, а водата тече надолу. Всеки обича властта!“. Те не искат да вършат никаква действителна работа, но все пак желаят да се вкопчат в позицията си и да се наслаждават на предимствата на статуса си. Що за негодници са това? Те са чисто и просто от рода на Сатана, те категорично не са нещо добро.

Днес разговаряхме по три точки относно дванадесетата отговорност на водачите и работниците. Лъжеводачите, които разнищихме в дванадесетата отговорност, са в общи линии същите като лъжеводачите, които разобличихме преди. Въпреки че разнищихме три точки, те основно са свързани с два проблема: единият е, че имат малки заложби и не могат да вършат действителна работа. Другият е, че тяхната човешка природа е подла, достойна за презрение, лукава и хитра и те не вършат действителна работа. Това са основните, същинските проблеми на лъжеводачите. Щом човек има един от тези два проблема, той е лъжеводач. Това е извън всякакво съмнение.

4 септември 2021 г.

ОТГОВОРНОСТИТЕ НА ВОДАЧИТЕ И РАБОТНИЦИТЕ (21)

Как да различаваме антихристите от хората, които имат нрава на антихристи

Различаване въз основа на отношението им към истината

Днес ще продължим да разговаряме за отговорностите на водачите и работниците. Преди официално да започнем общението, нека разгледаме отново една от темите относно антихристите, по която вече е провеждано общение: как да различаваме хората с нрава на антихристи от онези със същността на антихристи и какви са разликите между тези два типа хора. Първо, ще разговаряме по въпроса как да разпознаваме антихристите. Това не е много трудно. Преди всичко трябва ясно да видиш какви са очевидните характерни проявления на антихристите, така че да можеш бързо да идентифицираш истинския антихрист и да установиш, че той определено не е някой, който има само нрава на антихрист, или някой, който върви по пътя на антихристите. По този начин ще можеш да разпознаваш антихристите и вече няма да бъдеш подвеждан, впримчван и контролиран от тях. Сега най-съществената е да сте способни да отличавате очевидните разлики между хората с природа същност на антихристи и тези с нрава на антихристи. За да разпознаете тези два типа хора, първо трябва да схванете техните основни характеристики. Някои хора схващат само разкриванията на поквара от страна на антихристите в ежедневието, като например склонностите им да налагат своя статус и да поучават другите, но те не могат да разпознават природата същност на антихристите. Това добре ли е? (Не.) Има и такива, които казват, че най-изразените проявления на антихристите са тяхната надменност и самонадеяност, и окачествяват всички надменни и самонадеяни хора като антихристи. Това правилно ли е? (Не.) Защо не е правилно? Защото надменността и самонадеяността не са най-изразените проявления на антихристите. Те са покварен нрав, какъвто имат всички покварени хора. Всеки човек има надменен и самонадеян нрав, така че окачествяването на всички надменни и самонадеяни хора като антихристи е сериозна грешка. И така, кои проявления са същностните проявления на антихристите, които могат да направят същностните разлики между антихристите и хората с нрава на антихристи ясни от пръв поглед и да позволят на човек да разпознае, че същностите на тези два типа хора са различни и че отношението към тези хора трябва да бъде различно? В определени аспекти, като действия, поведения и нрав, тези два типа хора имат ли прилики и сходства? (Да.) Ако не наблюдаваш внимателно, ако не различаваш сериозно или ако нямаш точно разбиране и проницателност за нрава и същността на тези два типа хора в сърцето си, е много лесно да се отнасяш към тях сякаш са от един и същи тип.

Може дори да сбъркаш антихрист с човек с нрава на антихрист и обратното, тоест лесно може да направиш такива погрешни преценки. И така, какви са основните характеристики и разлики между тези два типа хора, които може да дадат възможност на човек да различи със солидни доказателства кой е антихрист и кой е човек с нрава на антихрист? Вие не би трябвало да сте незапознати с тази тема, затова нека чуем вашите мисли. (Един от начините, използвани за разграничаване на антихристите от хората с нрава на антихристи, се основава на тяхното отношение към истината. Друг начин се основава на тяхната човешка природа. В отношението си към истината антихристите мразят истината и изобщо не я приемат. Независимо колко злодеяния извършват, които причиняват прекъсвания и смущения, и независимо как разговаряш с тях или ги кастриш, те не признават това и са непоколебимо непокайващи се. Хората с нрава на антихристи могат да правят и погрешни неща, когато не разбират истината или не схващат принципите, но когато бъдат кастрени, те могат да приемат истината, да се самоанализират и да се опознаят, способни са да изпитват угризения и да се покаят. От гледна точка на тяхното отношение към истината, същността на антихристите е, че мразят истината, докато хората с нрава на антихристи могат да приемат истината. От гледна точка на тяхната човешка природа, антихристите са зли хора без съвест или чувство за срам, докато хората с нрава на антихристи имат съвест и чувство за срам.) Споменахте две характеристики. Разговаряно ли е и преди за това съдържание? Считат ли се тези характеристики за очевидни? (Да.) Отношението към истината на антихристите и на хората с нрава на антихристи е напълно различно. Това е много важен момент и е проявление с очевидни характеристики. Антихристите изпитват неприязън към истината и изобщо не я приемат. Те по-скоро биха умрели, отколкото да признаят, че Божиите слова са истината. Както и да разговаряш за истината, те се съпротивляват вътрешно и изпитват неприязън към нея. В себе си дори може да те проклинат, да ти се подиграват и да те презират, да се отнасят към теб с пренебрежение. Антихристите са враждебни към истината. Това е очевидна характеристика. А какви са характеристиките на хората с нрава на антихристи? За да бъдем точни и обективни, хората с нрава на антихристи, но с известна съвест и разум, могат да променят своите представи и да приемат истината, когато други хора разговарят с тях за нея. Ако бъдат кастрени, те могат и да се покорят. С други думи, щом хората с нрава на антихристи вярват искрено в Бог, повечето от тях могат да приемат истината в различна степен. В обобщение, хората с нрава на антихристи могат да приемат истината и да се покорят чрез средства като четене от самите тях на Божиите слова, приемане на Божието дисциплиниране и просветление, или чрез кастренето, помощта и подкрепата на братята и сестрите. Това е очевидна характеристика. Антихристите обаче са различни. Независимо кой разговаря за истината, те нито слушат, нито се покоряват. Те имат само едно отношение: по-скоро биха умрели,

отколкото да приемат истината. Както и да ги кастриш, е безполезно. Дори да разговаряш за истината възможно най-ясно, те не я приемат. Дори вътрешно се съпротивляват и изпитват неприязън към нея. Може ли човек с такъв нрав, който мрази истината, да се покори на Бог? Определено не. Поради това антихристите са Божии врагове и са непоправими.

Различаване въз основа на човешката им природа

Току-що споменахте и друга характеристика за различаване на антихристите от хората, които имат нрава на антихристи, а именно от гледна точка на човешката природа. Кой би искал да говори още малко за тази характеристика? (Антихристите имат особено злобна човешка природа. Те могат да потискат и да измъчват хора и независимо колко зло извършват, не знаят как да се покаят.) Точно така, основната характеристика на антихристите е тяхната злобна човешка природа, тяхното безсрамие и липса на съвест и разум. Колкото и злодеяния да извършват в църквата или колкото и вреди да причиняват на църковното дело, те не смятат това за срамно, нито се виждат като грешници. Независимо дали Божият дом ги разобличава, или братята и сестрите ги кастрят, те остават невъзмутими и не се чувстват укорени или разстроени. Това е проявлението на антихристите от гледна точка на човешката природа. Техните основни характеристики са липсата на съвест и разум, липсата на срам и изключително жесток нрав. Всеки, който засегне интересите им, бива осъждан и измъчван от тях, и те имат особено силно желание за мъст, като не щадят никого, дори собствените си роднини. Толкова жестоки са антихристите. От друга страна, хората с нрава на антихристи, независимо колко поквара разкриват, не са непременно зли хора. Независимо какви недостатъци или дефицити имат в своята човешка природа, какви грешки могат да допуснат или в какво отношение могат да се провалят и препънат, те могат да се самоанализират и да си извличат поуки след това. Когато са изправени пред кастрене, те са способни да признаят грешките си и да изпитват угризения. А когато братята и сестрите ги критикуват или разобличават — макар че е възможно да се опитат донякъде да се защитят и да не желаят да го признаят в момента — те всъщност вече са признали грешката си в сърцата си и са се покорили. Това доказва, че все пак могат да приемат истината и че могат да се поправят. Когато допускат грешки или се сблъскват с някакви проблеми, тяхната съвест и разум все още могат да функционират. Те са осъзнати, не са вцепенени и безчувствени, нито са непреклонни и отказващи да признаят нещата. Освен това, въпреки че този тип хора имат нрава на антихристи, те са относително съпричастни и донякъде по-добри. Когато се сблъскат с различни въпроси, характеристиките, които проявяват като човешка природа, могат да бъдат описани по най-подходящия и лесен за разбиране начин като относително разумни. Ако бъдат кастрени сурово, най-много да се чувстват малко отвратени в сърцата си, но ако на това се погледне от

перспективата на проявлението на човешката им природа, може да се види, че те все пак познават срама, имат угризения на съвестта и разумът им може да оказва известно въздържащо въздействие. Ако причинят загуби на интересите на Божия дом или вреди на някои братя и сестри, те винаги се чувстват вътрешно неспокойни и чувстват, че са се провалили пред Бог. Тези проявления се разкриват в различна степен от хората с нрава на антихристи. Дори ако не поправят веднага стореното или не направят правилния избор и не практикуват правилно, след като нещата се случат, тези хора все още имат чувство на осъзнатост в сърцата си. Съвестта им ги гризе. Знаят, че са постъпили погрешно и че не бива да постъпват така отново, а също така чувстват, че не са добри хора — едва доловимо, всички те могат да изпитват тези чувства. Нещо повече, с времето състоянието им ще се променя и те ще имат истинско покаяние. Ще изпитват дълбоко угризение, като съжаляват, че първоначално не са направили правилния избор или че не са практикували правилно. Именно тези проявления са най-честите и обичайни проявления на покварените хора. Онези, които са антихристи обаче, са специални. Те не са хора, а дяволи. Независимо колко време минава след като сторят зло или грях, те изобщо нямат угризения. Остават упорити и неотстъпчиви докрай. Хората с нрава на антихристи могат да се покорят, когато се сблъскат с обикновено кастрене. Когато са изправени пред сурово кастрене, те може да спорят с аргументи, да отричат нещата и да отказват да ги приемат в момента, но по-късно са способни да се самоанализират и да се опознаят, да изпитат угризения и да се покаят. Дори ако някой им се подиграва и ги осъжда, че нямат човешка природа, те може да изпитат болка в сърцата си, но няма да отвърнат на този човек или да се отнесат към него като враг. Те могат и да разберат другия човек, като си мислят: „Мога да виня само себе си за тази грешка. Както и да се отнасят с мен другите, то не е повече, отколкото заслужавам“. Тези проявления се разкриват в различна степен при различните хора. Накратко казано, тези разкривания са нормалните и естествени проявления на хората с нрава на антихристи, на хората с покварен нрав, и именно по това те ясно се различават от антихристите. Чрез различните проявления на тези две състояния веднага става ясно кои точно са зли хора и антихристи и кои просто имат нрав на антихристи, но не са зли хора.

Различаване въз основа на това дали истински се покайват или не

Току-що бяха споменати два аспекта на разликите между антихристите и хората с нрава на антихристи: първият аспект е тяхното отношение към истината. Отношението на хората към истината е отношението им към Бог. В този аспект има ясна разлика между тези два типа хора. Второ, от гледна точка на човешката природа тези два типа хора също имат ясна същностна разлика. Тези две характеристики са много очевидни. Това са напълно различни типове хора. Освен тези две разлики, другият аспект се отнася до това дали има някакво проявление

на покаяние след извършване на зло. В случая с хората, които са антихристи, независимо какви злодеяния извършват — дали измъчват хора, дали установяват независими царства, дали се съревновават с Бог за статус, дали крадат приношения или нещо друго — дори ако бъдат директно разобличени, те не признават тези деяния. Ако не ги признаят, могат ли да се покаят? По-скоро биха умрели, отколкото да се покаят. Те не приемат фактите на своите злодеяния. Дори да осъзнават, че разобличаването е съвсем точно, те се съпротивляват и му се противопоставят. Категорично няма да размишляват дали са на грешен път, нито ще кажат: „Окачествен съм като антихрист. Това е много опасно и трябва да се покая“. Те категорично нямат такива мисли в ума си. Човешката им природа не притежава тези качества. Следователно антихристите имат една очевидна характеристика: колкото и години да вярват в Бог, те изобщо не приемат истината и не показват никаква истинска промяна. Когато за пръв път започнат да вярват в Бог, те обичат да изпъкват в тълпата, да се съревновават за власт и печалба, да измъчват хора, да сформират клики и да разделят църквата. Тяхната цел в опита им да държат властта е да живеят на гърба на църквата и да установят независимо царство. След три до пет години вяра, когато ги видиш отново, те пак имат същите тези проявления и характеристики без никаква промяна. Дори след осем или десет години те си остават същите. Някои хора казват: „Може би ще се променят след 20 години вяра!“. Могат ли да се променят? (Не.) Те няма да се променят. Те имат същите тези проявления, независимо дали взаимодействат с няколко човека или с мнозинството, дали изпълняват обикновен дълг, или действат като водачи или работници. Никога не се покайват, нито се обръщат назад и упорито вървят по същия път докрай. Те категорично няма да се покаят. Такива са антихристите. Що се отнася до хората с нрава на антихристи, дори някои от тях да не са зли хора, те също имат покварен нрав. Те разкриват надменност, измамност, егоизъм, низост и други видове поквара. Проявяват и лоша човешка природа. Когато за пръв път започнат да вярват в Бог, те също искат да се съревновават за слава и придобивки, да изпъкнат, за да спечелят възхищението на хората, и имат амбиции и желания да бъдат водачи и да държат властта. Тези проявления присъстват в различна степен у покварените хора и не се различават много от проявленията на антихристите. В процеса на вяра в Бог обаче те започват да разбират някои истини чрез преживяване на съда и разобличаването на Божиите слова и все по-малко разкриват този покварен нрав. Защо все по-малко се разкрива този покварен нрав? Защото след като разберат истината, осъзнават, че тези поведения и проявления са разкривания на покварен нрав. Едва в този момент съвестта им се пробужда и те виждат, че са дълбоко покварени и наистина им липсва човешко подобие. Тогава стават готови да се стремят към истината и да мислят как да се отърват от този покварен нрав, как могат да се освободят от своето робство и да станат хора, които се стремят към истината и я практикуват. Какво е това проявление? Не е ли

постепенно покайване? (Да, така е.) В процеса на преживяване на Божието дело те откриват собствените си проблеми, разпознават своя покварен нрав и разбират своите различни състояния. Освен това те опознават своята човешка природа същност и съвестта им става все по-осъзната. Все повече чувстват, че са дълбоко покварени и непригодни за Божието оползотворяване и че са си спечелили Божията ненавист, и вътрешно мразят себе си. Несъзнателно те постепенно се разкайват дълбоко в сърцата си и с това покаяние настъпват малки промени — малки промени, които могат да се видят в тяхното поведение. Например първоначално, ако някой разобличеше проблемите им, те щяха да се чувстват отвратени, щяха да изпаднат в ярост от смущение и щяха да се опитат да се обясняват и оправдават, като полагат всички усилия да намерят различни извинения и причини, за да се защитят. Чрез непрекъснати преживявания обаче те стигат до осъзнаването, че това поведение е погрешно, и започват да поправят това състояние и поведение, като работят усърдно, за да възприемат правилни възгледи, и се стремят към хармонично сътрудничество с другите. Когато ги сполети нещо, те се научават да търсят от другите и да разговарят с тях, научават се да общуват от сърце и да се разбират приятелски с другите. Това проявления на покаяние ли са? (Да.) След като повярват в Бог, те постепенно придобиват истинско разбиране за някои от видовете нрав, поведения и проявления на антихристите, които те разкриват. След това постепенно се отървават от своя покварен нрав, способни са да изоставят предишния си погрешен начин на живот и да се откажат от стремежа си към слава и статус, способни са да действат, да постъпват и да изпълняват своя дълг съгласно истините принципи. Как се постига такава промяна? Постига ли се чрез приемане на истината и чрез непрекъснат обрат и покаяние? (Да.) Всички тези неща се постигат в процеса на непрекъснато покаяние. Впоследствие състоянието им със сигурност се подобрява, ръстът им също нараства със задълбочаването на преживяванията им и когато ги сполети нещо, те са способни да се самоанализират. Независимо дали се сблъскват с неуспехи или провали, или биват кастрени, те представят тези въпроси пред Бог и Му се молят, а също така могат да съпоставят, да разнищват и да разбират своето покварено състояние, докато четат Божиите слова. Въпреки че все още може да разкриват поквара и да развиват погрешни мисли, когато нещо ги сполети, те са способни да се самоанализират и да се опълчат на себе си. Щом осъзнаят тези проблеми, те могат непрекъснато да търсят истината, за да ги разрешат, и да практикуват покаяние. Макар че този напредък е много бавен и резултатите са минимални, те непрекъснато се променят в най-дълбоките кътчета на сърцата си. Хората от този тип винаги поддържат активно, положително, самомотивирано отношение и състояние на обрат и покаяние. Въпреки че понякога се съревновават с другите за слава и статус и разкриват някои проявления и действия на антихристи в различна степен, след като преживеят известни кастрения, съд и

наказания или Божието дисциплиниране, този покварен нрав се отхвърля и се преобразява в различна степен. Основната първопричина за постигането на тези резултати е, че този тип хора могат в дълбините на сърцето си да размишляват върху своя покварен нрав и за грешните пътища, по които са поели, могат да разберат това и да направят обрат. Въпреки че промените, растежът и придобивките от техния обрат са много малки и напредъкът е много бавен, до такава степен, че самите те може дори да не ги забележат, след три до пет години в такива преживявания те могат да почувстват някои промени в себе си, а и тези около тях също могат да ги забележат. При всички случаи има разлика между хората, които имат нрава на антихристи, и онези, които са антихристи. Каква е основната характеристика в това отношение? (Хората с нрава на антихристи са способни да се покаят.) Когато направят нещо нередно, когато извършат прегрешение или се сблъскат с кастрене, съд и наказание, укор или дисциплиниране, те могат да се покаят. Дори когато осъзнаят, че са постъпили погрешно или са допуснали грешка, те могат да се самоанализират и да имат нагласа за обрат и покаяние в сърцата си. Това е характерна разлика, която напълно отличава хората с нрава на антихристи от антихристите.

Обобщение на разликите между антихристите и хората, които имат нрава на антихристи

Онези, които са антихристи, са живи сатани. Може да се каже, че те живеят като сатани. Те са дяволи и сатани, които са видими за хората. И така, нека обобщим съществените разлики между антихристите и хората с нрава на антихристи. Един от аспектите е отношението им към истината. Антихристите категорично не приемат истината. Макар че устно може да признават, че Божиите слова са истината, че са положителни неща, че са слова, които са полезни за хората, че са критерият за всички положителни неща и че хората трябва да ги приемат, да им се покоряват и да ги практикуват — макар че могат да кажат всичко това — те категорично не могат да прилагат Божиите слова на практика. Защо не ги практикуват? Защото не приемат истината в сърцата си. С устата си казват, че Божиите слова са истината, но с напълно различен мотив: казват го, за да прикрият факта, че не приемат истината, и за да подвеждат хората. Това че антихристите могат да говорят думи и доктрини, не означава, че в сърцата си признават, че Божиите слова са истината. Те не могат да прилагат истината на практика, защото из основи не приемат истината на Божиите слова в сърцата си. Те не са готови да приемат истината и да я практикуват, за да навлязат в истината реалност. От друга страна, хората с нрава на антихристи не са непременно антихристи. Някои от тях могат в различна степен да приемат истината, положителните неща и правилните слова и да им се покоряват — това е едната разлика. Хората със същността на антихристи са враждебни към истината и ѝ обръщат гръб, но някои хора с нрава

на антихристи могат да приемат и да практикуват истината. Чрез четене на Божиите слова и чрез няколко години преживяване на Божието дело, отношението им към истината може да се промени донякъде. Дълбоко в сърцата си те усещат, че макар да не могат да я прилагат на практика, истината е добра и е правилна. Просто те не обичат истината или не се интересуват толкова от нея, така че практикуването ѝ изисква известно усилие и борба. И така, хората с нрава на антихристи, но с малко съвест и разум, могат да приемат истината в различна степен. Най-малкото, дълбоко в сърцата си те не се съпротивляват на истината или не се отвращават от истината и не изпитват неприязън към нея. Повечето хора са в такова състояние и показват такъв вид проявление спрямо истината. Този начин на описване на тези хора нито ги идеализира, нито ги очерня. Той е доста обективен, нали? (Да.) Друг аспект е да ги разграничим от гледна точка на човешката природа, т.е. да ги разграничим въз основа на тяхната съвест, разум и добротата или злината в човешката им природа. Който има зла човешка природа, който не приема истината и който изпитва особено силна неприязън към истината, определено е неверник или антихрист. Някои хора не обичат особено истината и не се интересуват от нея. Когато други хора разговарят за истината, те стават сънливи и апатични. Хората от този тип обаче нямат зла човешка природа и не измъчват другите. Ако разговаряш за Божиите намерения, за истините принципи или за правилата на Божия дом, те могат да слушат и са готови да приемат истината и да се стремят към нея, но не е задължително да са способни да прилагат истината на практика. Ако станат водачи, може да не са способни да те водят към това да разбираш истината или да те доведат пред Бог, но категорично няма да те измъчват. Това е човешката природа на хората с нрава на антихристи. Във всеки случай човешката природа на хората с нрава на антихристи не е толкова зла. Те могат да приемат истината в различна степен. За разлика от тях, антихристите не само нямат съвест и разум, но имат и изключително жестока човешка природа. Хората с нрава на антихристи имат чувство за съвест и известен разум и могат да се справят с определени въпроси рационално. Например от гледна точка на това как да избират и на коя страна да застанат при справянето с изискванията на Божия дом, при справянето с различните хора в църквата и при справянето с положителните и негативните неща, те могат да разграничат тези и други такива въпроси и в крайна сметка са способни да направят правилния избор въз основа на своята съвест. Хората от този тип нямат толкова зла човешка природа и са относително добросърдечни. Има още едно разграничение, за което току-що разговаряхме, а именно, че има някои хора с нрава на антихристи, които могат да приемат истината, и когато сгрешат, могат да размишляват върху това и да имат покаяно сърце. За разлика от тях, антихристите изобщо нямат тези две проявления. Те са упорити и непроменящи се, защото изпитват неприязън към истината, не я приемат и имат изключително жестока човешка природа. Невъзможно

е хора от този тип да направят обрат и да постигнат покаяние. Дали човек може истински да се покае, зависи главно от това дали притежава съвест и разум и от отношението му към истината. Тъй като нямат зла човешка природа, имат известна съвест и разум и могат да приемат някои истини в различна степен, хората с нрава на антихристи имат потенциала да направят обрат. Когато допускат грешки или извършват прегрешения, могат да се покаят, след като бъдат кастрени. Това определя, че за хората с нрава на антихристи има надежда да бъдат спасени, докато антихристите са неспасяеми. Те са от рода на дяволите и на Сатана. Съществените разлики между антихристите и хората с нрава на антихристи са в тези няколко характеристики. Доста обективно ли е това обобщение? (Да.) По отношение на тези няколко характеристики на антихристите, детайлните проявления, за които разговаряхме, са обективни и съответстват на фактите, без никакъв елемент на очерняне. Всички Божии избраници са се сблъсквали с това и са били свидетели на това. Точно такива са антихристите. Що се отнася до хората с нрава на антихристи, също разобличихме различни проявления, като всички те са видими за хората и съответстват на фактите, без никакво разкрасяване.

Хората с нрава на антихристи имат много дефекти и недостатъци в човешката си природа и проявяват различен вид покварен нрав в различна степен. Този покварен нрав има някои очевидни, характерни проявления у всеки. Например някои хора са особено надменни, някои са особено пресметливи и измамни, някои са особено непреклонни, някои са особено лениви и така нататък. Тези изражения са проявленията на хората с нрава на антихристи и те са характеристиките на човешката природа на такива хора. Макар че имат известна доброта в сърцата си — просто казано, те са донякъде добросърдечни — когато се сблъскат с въпроси, те ясно виждат, че интересите на Божия дом са увредени, но тъй като се страхуват да не оскърбят другите, стават като костенурка, която се скрива в черупката си, като живеят според сатанинската философия и не желаят да отстояват истините принципи. Макар че дълбоко в себе си чувстват, че не трябва да действат така и че като действат така, разочароват Бог, те все пак не могат да изберат да не бъдат угодници. Защо това е така? Защото вярват, че за да живеят и оцелеят, трябва да разчитат на сатанинската философия и само по този начин могат да се предпазят. Затова избират да бъдат угодници и не практикуват истината. В сърцата си чувстват, че като постъпват така, са безсъвестни и лишени от човешка природа. Те не са хора и са по-лоши от куче пазач. След като се упрекнат обаче, когато се сблъскат с друга ситуация, пак не се покайват и пак действат по същия начин. Винаги са слаби и винаги чувстват вина. Какво доказва това? То доказва, че макар самите хора с нрава на антихристи да не са антихристи, човешката им природа наистина има проблеми и недостатъци, така че те със сигурност разкриват много поквара. Ако се разгледат цялостните проявления на такъв човек, той е някой, който остава изцяло непроменен в своята дълбока поквареност от Сатана. Той е

точно това, което Бог нарича потомството на Сатана. В какво хората с нрава на антихристи са по-добри от антихристите? По-точно казано, макар хората, които имат нрава на антихристи, но не и същността на антихристи, да разкриват различни видове покварен сатанински нрав, те определено не са зли хора. Ситуацията им е подобна на тази, в която обикновено се казва, че някой не е нито коварен и зъл, нито добър човек. Просто те искрено вярват в Бог, желаят да се покаят и могат да приемат истината, след като бъдат кастрени, като имат някакво покорство. Макар че не са зли хора и за тях все още има надежда да бъдат спасени от Бог, те са далеч от критерия да се боят от Бог и да отбягват злото, за който говори Бог! Някои хора вярват в Бог три до пет години и имат известни промени и напредък. Някои хора вярват в Бог осем до десет години и нямат никакъв напредък изобщо. Някои хора вярват в Бог дори в продължение на 20 години без никакви значими промени. Те все още са си същите, каквито бяха преди. Упорито се вкопчват в своите представи. Само защото са чули Божиите слова и са били въздържани от различните правила и разпоредби на Божия дом, не са допуснали големи грешки, не са извършили злодеяния, които да причинят сериозни загуби на Божия дом, и не са причинили големи бедствия. Със сигурност Бог не може да спаси накрая всички хора с нрава на антихристи. Повечето от тях вероятно са полагащи труд, а някои от тях определено ще бъдат отстранени. Във всеки случай, макар да не са зли хора, те са хора с лоша човешка природа. Техният изход и крайна цел определено няма да бъдат еднакви. Всичко зависи от това дали могат да приемат истината и как избират пътя си. Някои хора казват: „Твоите думи са противоречиви. Не каза ли, че тези хора могат да направят обрат и да се покаят?“. Това, което имам предвид, е, че тези хора при определени обстоятелства и в различни среди могат да приемат истината в различна степен. Какво означава „в различна степен“? Означава, че някои хора претърпяват известна промяна, след като вярват в Бог от три до пет години, и значима промяна след 10-20 години. Някои хора вярват в Бог 10-20 години и са си все същите, както когато започнаха да вярват, и винаги скандират: „Трябва да се покая, трябва да се отплатя за Божията любов!“, но всъщност нямат никаква промяна. Само защото имат чувство за съвест, те имат това желание в сърцата си и са готови да направят обрат, и да се покаят. Готовността обаче не означава, че са способни да практикуват истината, нито е равносилна на това да са способни да навлязат в реалността. Готовността означава просто, че не се съпротивляват на истината, че не изпитват неприязън към истината, че не я очернят открито, че не осъждат, заклеймяват или хулят открито Бог — тя е само тези проявления. Но това не означава, че те са способни истински да се покорят, да приемат и да практикуват истината, нито означава, че са способни да се опълчат на плътта и на собствените си желания. Това обективен факт ли е? (Да.) Точно така стоят нещата. Наличието на известна съвест и разум и малко покаяно сърце в човешката природа не означава, че човек няма покварен

нрав. Хората с нрава на антихристи съществено се различават от антихристите, но това не означава, че са хора, които могат да приемат истината и да ѝ се покорят. Нито означава, че са хора с истината реалност или че са хора, които Бог обича. Има съществени разлики между тези два аспекта. Те са напълно различни. В сравнение с антихристите хората с нрава на антихристи със сигурност са много по-добри от гледна точка на човешката природа, на отношението им към истината и на степента им на покаяние. Критерият, по който Бог оценява хората, обаче не се основава на това по какво се различават от антихристите. Не това е критерият. Бог оценява човешката природа по това дали даденият човек има съвест и разум, дали обича и приема истината, дали изпълнява предано дълга си, дали се покорява на Бог и дали може да получи истината и да постигне спасение. Това са критериите, по които Бог оценява хората. Бог е поставил различни изисквания към хората с нрава на антихристи. Бог използва тези изисквания, за да оценява хората с нрава на антихристи, с цел да ги спаси. След като чухте това обяснение, вече го разбирате, нали? Първо, трябва да си сигурен, че независимо колко от нрава на антихриста имаш, щом можеш да приемеш истината, ти не си антихрист. Въпреки че не си антихрист, това не означава, че си човек, който се покорява на Бог. Това че не изпитваш отвращение и неприязън към истината, не означава, че си човек, който практикува истината и ѝ се покорява. Наличието на известна съвест и разум, на относителна добросърдечност и по-добра човешка природа от антихристите не означава непременно, че си добър човек. Критерият за оценяване дали човек е добър или лош не се основава на човешката природа на антихристите. Независимо колко на брой лоши неща правят антихристите, те никога не ги признават, нито се покайват, а продължават да действат по същия начин, никога не се обръщат назад и се противопоставят на Бог докрай. Макар че някои хора с нрава на антихристи искрено искат да направят обрат и да се покаят, малкият обрат не означава, че имат истинско покаяние. Наличието на решимост за покаяние не означава, че човек е способен да разбира истината, да получи истината и да придобие живот.

Някои хора казват: „Аз не съм антихрист, значи съм по-добър от антихристите и не съм чак толкова дълбоко покварен колкото тях“. Тези думи правилни ли са? Това разбиране изопачено ли е? (Да.) Хората с нрава на антихристи са същите като антихристите по своя покварен нрав, но тяхната природа същност е различна. Помислете — това твърдение правилно ли е? (Да.) Тогава го обяснете. (Хората с нрава на антихристи имат покварен нрав също като антихристите. И едните, и другите имат надменен и нечестив нрав и преследват статус. Тяхната човешка природа същност обаче е различна. Хората с нрава на антихристи имат известно чувство за съвест и могат да приемат истината в различна степен. Те не изпитват неприязън към истината и не я мразят. От друга страна, хората със същността на антихристи имат злобна човешка природа същност. Те нямат чувство за съвест, изпитват неприязън към истината и я мразят. Те няма да се покаят.) Всички те

имат покварен нрав, така че защо Бог окачествява хората със същността на антихристи като антихристи и като Свои врагове? (В основата на това е главно тяхното отношение към истината. Антихристите изпитват неприязън към истината и я мразят, а да мразиш истината означава всъщност да мразиш Бог.) Нещо друго? (Същността на антихристите е същност на дяволи.) За хората със същност на дявол има ли някаква надежда да бъдат спасени? (Не.) Тези хора изобщо не приемат истината и не могат да бъдат спасени. С оглед на това, че и двата типа хора имат покварен нрав, каква е разликата между онези, които могат да бъдат спасени, и онези, които не могат да бъдат спасени? Тези два типа хора са еднакви само от гледна точка на техния покварен нрав; тогава защо антихристите не могат да бъдат спасени, а хората с нрава на антихристи, но не и със същността на антихристи, имат слаба надежда да бъдат спасени? (Хората с нрава на антихристи не са като антихристите, които са толкова враждебни към истината и към положителните неща. Въпреки че не обичат особено истината, те не се отвращават от нея и могат да я приемат в различна степен, като малко по малко се променят. Освен това човешката им природа има известно чувство за съвест, за разлика от антихристите, които нямат чувство за срам.) Надеждата за спасение се крие именно тук. В това е съществената разлика. Ако се съди по същността на антихристите, този тип хора са непоправими и за тях няма надежда да бъдат спасени. Дори да искаш да ги спасиш, не можеш. Те не могат да се променят. Те не са обикновен тип хора с покварения нрав на Сатана, а са от типа хора с живот същност на дяволи и сатани. Този тип хора категорично не може да бъде спасен. За разлика от тях, каква е същността на обикновените хора с покварен нрав? Те просто имат покварен нрав. Те обаче притежават известна съвест и разум и могат да приемат някои истини. Това означава, че истината може да окаже известно въздействие върху тези хора, като им даде надежда, че ще бъдат спасени. Бог спасява именно този тип хора. Антихристите категорично не могат да бъдат спасени, но могат ли хората с нрава на антихристи да бъдат спасени? (Да.) Ако кажем, че могат да бъдат спасени, това не е обективно. Можем само да кажем, че за тях има надежда да бъдат спасени — това е относително обективно. В крайна сметка дали един човек може да бъде спасен, зависи от самия него. Зависи от това дали той може истински да приеме истината, да я практикува и да ѝ се покори. Следователно може само да се каже, че за този тип хора има надежда да бъдат спасени. И така, защо за антихристите няма надежда да бъдат спасени? Защото са антихристи. Тяхната природа е сатанинска. Те са враждебни към истината, мразят Бог и изобщо не приемат истината. Може ли Бог все пак да ги спаси? (Не.) Бог спасява покварените хора, а не сатани и дяволи. Бог спасява онези, които приемат истината, а не отрепките, които мразят истината. Това изяснява ли нещата? (Да.) Разговаряме по този начин, за да предотвратим това някои хора да имат изопачено разбиране. След разграничението между антихристите и хората с

нрав на антихристи някои хора си мислят, че щом не са антихристи, това означава, че са в безопасна зона, че наистина са си осигурили убежище и със сигурност няма да бъдат премахнати, отлъчени или отстранени в бъдеще. Изопачено ли е това разбиране? Да имаш надежда за спасение не означава, че ще бъдеш спасен. Тази надежда все пак изисква от хората да отидат и да я сграбчат. Твоето отношение към истината е различно от това на антихристите. Ти не изпитваш неприязън към истината или твоята човешка природа е малко по-добра от тази на антихристите, притежаваш известно чувство за съвест, относително добросърдечен си, не вредиш на другите, знаеш как да се покаеш, когато направиш нещо нередно, и можеш да направиш обрат. Самото притежаване на тези няколко качества означава, че имаш основните условия за приемане на истината, за практикуване на истината и за постигане на спасение. Но това, че не си антихрист, не означава, че ще бъдеш спасен. Ти не си антихрист, но все пак си покварено човешко същество. Могат ли всички покварени хора да бъдат спасени? Не е задължително. Дори ако човек не е антихрист или зъл човек, щом не се стреми към истината, той все пак не може да бъде спасен. Божието спасяване на хората се постига чрез тяхното приемане на истината и стремежа им към нея. Покваренията нрав на хората е враждебен към Бог. Щом някой притежава покварен нрав, той все още може да се бунтува срещу Бог, да се противопоставя на Бог, да предава Бог и така нататък. Следователно той трябва да приеме правосъдието, наказанието, изпитанията и облагородяването на Божиите слова. Нуждае се от притока и напътствието на Божиите слова, от Божието кастрене, дисциплиниране и наказание и така нататък — нито едно от тези дела, които Бог извършва, не може да липсва. Следователно, за да се постигне спасение, от една страна, е необходимо Божието дело, и в допълнение към това, хората трябва да имат решимост да сътрудничат. Те трябва да са способни да понасят трудности и да плащат цена, да навлязат в истината реалност след като разберат истината и така нататък. Това е единственият начин хората да постигнат Божието спасение от последните дни и да получат невероятно рядката благословия да бъдат доведени до съвършенство от въплътения Бог въз основа на разбирането на истината. Толкова е просто. Добре, нека с това да завършим общението по темата.

Тринадесета точка: защитавайте Божиите избраници от смущаване, подвеждане, контролиране и сериозно увреждане от антихристи и им давайте възможност да разпознават антихристите и да се отричат от тях в сърцето си

Няколко задачи, които водачите и работниците трябва да изпълнят, когато установят, че антихристи смущават църквата

Сега ще разговаряме по основната тема. Нашето общение по дванадесетата отговорност на водачите и работниците завърши. В това общение ще обсъждаме

тринадесетата отговорност: „Защитавайте Божиите избраници от смущаване, подвеждане, контролиране и сериозно увреждане от антихристи и им давайте възможност да разпознават антихристите и да се отричат от тях в сърцето си“. Тринадесетата отговорност включва темата за това как водачите и работниците трябва да се отнасят към антихристите. Каква работа трябва да извършват водачите и работниците, когато в църквата се появят антихристи? Първо, тази отговорност гласи, че при разрешаването на такива проблеми водачите и работниците трябва да излязат напред, за да защитят братята и сестрите от смущаването, подвеждането, контролирането и сериозното увреждане от антихристи. Това е първата задача, която трябва да свършат. Що се отнася до това как антихристите смущават, подвеждат, контролират и сериозно увреждат Божиите избраници, по тази тема вече сме разговаряли много пъти, така че това съдържание няма да бъде основна тема на днешното общение. Днес ще се съсредоточим върху това какви отговорности трябва да изпълняват водачите и работниците и каква работа трябва да извършват, когато са изправени пред тези поведения и пред тези действия на антихристите, за да защитят Божиите избраници от вреди. Първо, водачите и работниците трябва да защитават Божиите избраници от смущаването, подвеждането, контролирането и сериозното им увреждане от антихристи — това е една от отговорностите на водачите и работниците. Какво означава „една от отговорностите“? Означава, че сред многото задачи, които водачите и работниците поемат, важна задача е защитата на Божиите избраници, така че те да могат да водят нормален църковен живот без смущаване и сериозно увреждане от антихристи. Също така това е неизбежна задача, при която те не могат да избягат от своята отговорност. Водачите и работниците трябва да я определят като значима и не бива да я пренебрегват. Поддържането на нормалното функциониране на църковния живот е много важна задача и е най-съществената задача в цялото църковно дело. Тя също е отговорност на водачите и работниците. Основната работа на водачите и работниците е да водят Божиите избраници към истината реалност. Когато сатани, антихристи идват да смущават и подвеждат хората, и да се съревновават с Бог за Неговите избраници, водачите и работниците трябва да се изправят, за да разобличат антихристите, така че Божиите избраници да могат да ги разпознаят, като накарат антихристите да разкрият истинския си облик и след това да ги премахнат от църквата. Това е, за да се предотврати контролирането и сериозното увреждане на Божиите избраници от антихристи. Това е отговорността, която водачите и работниците трябва да изпълняват, когато вършат църковно дело. И така, какво означава да се предотвратят тези неща? Как трябва да бъдат предотвратени? Терминът „предотвратявам“ буквално означава да се спре случването на нещо във възможно най-голяма степен. Кой е ключовият момент тук? Със спирането на настъпването на инциденти се постига предотвратяване. При справянето с инциденти с антихристи основната работа на водачите и

работниците е да бъдат спрени антихристите да смущават, подвеждат, контролират и сериозно увреждат Божиите избраници във възможно най-голяма степен. Те трябва да защитят Божиите избраници от увреждането от страна на антихристите във възможно най-голяма степен. Това е най-съществената работа, която водачите и работниците трябва да извършват, и именно поради това трябва ясно да разговаряме за тринадесетата отговорност. И така, как могат да бъдат защитени Божиите избраници? Като се спрат злодеянията, извършвани от антихристи. Има много начини и методи да бъдат спрени, като например разобличаване, кастрене, разнищване и ограничаване. Какво друго? (Отлъчване.) Това е последната стъпка. Когато на братята и сестрите все още им липсва проницателност и те не знаят, че даден човек е антихрист, но водачите и работниците вече са установили, че той е такъв, ако го отлъчат направо, онези, на които им липсва проницателност, може да развият представи и преценки, а някои може да се препънат. В такива случаи каква работа трябва да свършат водачите и работниците? Какво споменах току-що? (Разобличаване, кастрене, разнищване и ограничаване.) Имате ли добри методи да спрете антихристите да не вършат зло? Добър метод ли е да бъдат наблюдавани? Наблюдаването счита ли се за ефективен начин и метод, който е съгласно принципите? (Да.) Какъв е подходящият начин, по който да се отнасяте към антихристите? Възможно ли е съдът, наказанието, изпитанията и облагородяването да проработят по отношение на антихристите? (Не.) Защо не? (Антихристите не приемат истината. Те изпитват неприязън към нея.) Антихристите изпитват неприязън към истината и не я приемат, така че използването на изпитания, облагородяване, съд и наказание за справяне с антихристите не е подходящо. Освен това Бог не извършва това дело върху тях. Тази идея не е подходяща, така че този метод определено няма да проработи. Тогава кой метод е подходящ? Много хора, които са пострадали сериозно от увреждането от антихристи, ги мразят дълбоко и вярват, че антихристите трябва да бъдат осъждани, заклеймявани и публично излагани на показ. Те смятат, че антихристите трябва да бъдат накарани да признаят грешките си и да изповядат греховете си открито в църквата, и да бъдат напълно засрамени. Смятате ли, че прилагането на тези методи би било подходящо? (Не.) Ако разгледаме същността на антихристите, предприемането на такива действия всъщност не би било прекалено — както и да се третират дяволите, все е добре. Това може да се направи така небрежно, както смачкването на буболечка. Така че целта на водачите и работниците, които вършат това, изглежда съвсем основателна и правилна, но има ли някакви проблеми с тези методи? Тази работа в обхвата на отговорностите на водачите и работниците ли е? Вършенето на нещата по този начин съгласно принципите ли е, или не е? (Не е.) Ясно е, че не е съгласно принципите. Откъде идват принципите? (От Божиите слова.) Точно така. Въпреки че под прицела на тези действия са антихристите дяволи, методите също трябва

да са съобразени с принципите и с Божиите изисквания, защото при вършенето на тази работа водачите и работниците изпълняват своите отговорности, а не се занимават със семейни или лични въпроси.

I. Разобличаване

Справянето с антихристите и спирането им да вършат зло, да подвеждат и да увреждат Божиите избраници е отговорност на водачите и работниците. Целта е да се защитят Божиите избраници от вреди, а не да се измъчва някой или да се използва възможността за отмъщение срещу някого, и със сигурност не е да се провеждат кампании срещу някого. Следователно какви са задачите, които водачите и работниците трябва да поемат, за да спрат във възможно най-голяма степен антихристите да вършат зло? Първата е да ги разобличават. Каква е целта на разобличаването? (Да се помогне на хората да развият проницателност.) Точно така. Целта е да се помогне на Божиите избраници да разпознават същността на антихристите, да се направи така, че те да могат вътрешно да се разграничат от антихристите и да не бъдат подвеждани от тях, и така че — когато антихристите се опитват да ги подвеждат и контролират — да са способни активно да ги отхвърлят, а не да им позволяват да ги манипулират и да си играят с тях. И така, важно ли е разобличаването им? (Да.) Разобличаването им е много важно, но трябва да ги разобличаваш точно. Тогава как трябва да ги разобличавате? Какво трябва да бъде основанието за вашето разобличаване? Добре ли е да им поставяте произволни етикети? Добре ли е безразсъдно да ги заклеймявате без основание? (Не.) Тогава как трябва да ги разобличавате по точен начин, за да постигнете целта за защита на Божиите избраници? (Първо, трябва обективно и истинно да ги разобличаваме въз основа на извършените от тях злодеяния. Освен това трябва да ги разпознаваме и да ги разнищваме съгласно Божиите слова.) Тези две твърдения са много точни. И двата аспекта са абсолютно необходими. Първо, трябва да има фактически доказателства. Трябва да прецените и да окачествите същността им въз основа на погрешните думи, действия и абсурдни мисли и възгледи, разкрити от антихристите. Най-важното обаче е да ги разпознавате и разнищвате съгласно Божиите слова. Към кои Божии слова трябва да се обърнете? Кои слова са най-преките и най-проникновените? (Словата, които разобличават антихристите.) Точно така. Трябва да намерите слова, които да смъкнат маската на антихристите, за да ги разобличите и да направите уместни и безпристрастни сравнения, като осигурите абсолютна точност. След като чуят това, братята и сестрите ще разберат. Веднага ще имат проницателност по отношение на съответното лице и ще се пазят от него. Когато имат проницателност в сърцата си, те ще се почувстват отвратени от този човек: „Значи все пак той е антихрист! Преди ми помагаше и дори ми правеше услуги. Мислех, че е добър човек. Чрез това разнищване и общение неговото лицемерие и неговите

същностни проявления на антихрист бяха разобличени, което помогна на всички да видят, че този човек е опасен. Божиите слова го разобличиха толкова точно! Той не е добър човек. Говори хубави неща и привидно няма проблеми в действията му, но чрез разобличаването на същността му сега е очевидно, че той наистина е антихрист“. Ако се съди по промяната в мислите на хората, когато водачите и работниците извършват работата по разобличаването на антихристите, те във възможно най-голяма степен спират антихристите да подвеждат и смущават Божиите избраници. Разбира се, те изпълняват и отговорността си да защитават Божиите избраници от контрола и сериозните вреди на антихристите. Те вършат една от своите задачи по практически начин. Коя е тази задача? Разобличаването на антихристите. Работата по разобличаването на антихристите е една от задачите, която водачите и работниците трябва да поемат, за да защитят Божиите избраници. Що се отнася до различните задачи, които водачите и работниците трябва да вършат, няма да ги подреждаме по техния мащаб или по резултатите, които постигат. Нека първо разговаряме за работата по „разобличаването“. Разобличаването на природата същност на антихристите включва разобличаване на намеренията, целите и последствията от техните постоянни злодеяния, които прекъсват и смущават църковното дело; разобличаването на това, че докато служат като водачи и работници, антихристите изобщо не вършат никакво реално църковно дело и пренебрегват навлизането в живота на Божиите избраници; разобличаването на грозното лице на антихристите като хора, които изобщо не познават себе си, никога не практикуват истината и просто изричат думи и доктрини, за да подвеждат хората; и разобличаването на различните им твърдения и действия пред хората и зад гърба им. Цялостното разобличаване на тези аспекти показва истинския облик на антихристите като сатани и зли дяволи. Това е важна задача, която водачите и работниците трябва да поемат. И така, какво трябва да притежават водачите и работниците, за да изпълнят тази задача? Преди всичко те трябва да имат известно чувство за бреме, нали? (Да.) Когато водачите и работниците носят тази отговорност, те често си мислят: „Този човек е антихрист. Някои братя и сестри често ходят при него с въпроси, винаги се приближават до него и имат добри отношения с него. Подведени от този човек, много хора го боготворят особено много. Какво трябва да се направи по този въпрос?“. Те идват пред Бог да се молят и често съзнателно търсят Божиите слова, които разобличават антихристите, като се въоръжават с истината в това отношение. След това молят Бог да подготви подходящото време или сами търсят подходящо време и възможност да разговарят с братята и сестрите по този въпрос. Те се отнасят към този въпрос като към свое бреме и към важна задача, която трябва да поемат след това. Постоянно се подготвят, търсят и се молят на Бог за напътствие, винаги са в такова душевно състояние и положение. Ето това означава човек да има чувство за бреме. След като известно време са се

подготвяли с такова бреме, те трябва да изчакат, докато условията назреят. Най-малкото трябва да изчакат, докато двама-трима души имат истинска проницателност за антихриста, преди да могат да започнат да го разобличават. Ако преценят, че някой изглежда като антихрист само въз основа на своите чувства, но не могат да прозрат дали този човек действително е антихрист, или не, тогава не трябва да действат прибързано. Накратко казано, при вършенето на тази работа те със сигурност ще имат Божието просветление и напътствие. Именно това означава да се върши реална работа и да се изпълняват отговорностите на водачите и работниците.

II. Кастрене

След като работата по разобличаването на антихристите е свършена, въпреки че братята и сестрите придобиват известна проницателност, преди антихристите да бъдат изцяло извадени на светло, те неизбежно правят повече, за да подвеждат и смущават братята и сестрите, като карат повече хора да ги боготворят, да им се възхищават и да ги следват. Това значително забавя Божиите избраници да навлязат в правилния път на вярата в Бог, като възпрепятства тяхното навлизане в живота и причинява значителни вреди. Следователно втората задача, която водачите и работниците трябва да поемат, е, когато антихристите подвеждат и смущават братята и сестрите или когато думите и действията им видимо нарушават истините принципи, водачите и работниците да съберат доказателствата и своевременно да излязат напред, за да ги кастрят и да разобличат техните злодеяния съгласно Божиите слова, така че братята и сестрите да могат да разпознаят и да прозрат истинското им лице. Това е неотменимата отговорност за защита на Божиите избраници и за опазване на делото на Божия дом. Водачите и работниците не бива да стоят безучастно, да не правят нищо или да си затварят очите. Те трябва своевременно да се възползват от възможностите, да посочват точно инцидентите и да излизат напред, за да кастрят антихристите, като точно разобличават техните действия, амбиции, желания и същност. Разбира се, необходимо е също така по-точно да се окачествят какъв тип хора са антихристите, така че братята и сестрите да видят това ясно, така че самите антихристи да знаят това и така че да са наясно, че не на всеки му липсва проницателност за тях и не всеки може да бъде заблуден от тях — че поне някои хора могат да прозрат техните действия и поведение и да прозрат скритите им амбиции и желания, както и тяхната същност. Целта на кастренето на антихристите, разбира се, не е просто да се разобличи тяхната същност чрез думи. По-важното какво е? (От една страна, това е да се помогне на братята и сестрите да развият проницателност, а също и да се ограничат злодеянията на антихристите.) Правилно. Целта е да бъдат ограничени, така че когато вършат неща, които подвеждат и смущават хората, да имат известни скрупули и да изпитват известен страх, да бъдат подложени на

ограничения, да имат известни задръжки и да не смеят да действат безразсъдно, да им се даде да разберат, че Божият дом не само има истината, че истината държи властта, но също така има управленски закони и че не е възможно да се действа тиранично и с умишлено безразсъдство в Божия дом, да се вреди на интересите на Божия дом и да се вреди на Божиите избраници. Както и да им се даде да разберат, че ще бъдат държани отговорни за извършването на безразсъдни злосторства, които смущават църковното дело и вредят на навлизането в живота на Божиите избраници. Докато своевременно кастрят антихристите, водачите и работниците трябва също така да се изправят, за да ги разобличат, като помагат на хората да развият проницателност и да прозрат амбициите, желанията, намеренията и целите на антихристите. Това, разбира се, също е с цел да се защитят Божиите избраници и да се опазят интересите на Божия дом. Всичко това са съображения, които водачите и работниците трябва да вземат предвид, и в обхвата на техните отговорности е да вършат тази работа. Те не могат да я пренебрегват или да бъдат небрежни към нея. Ако водачите и работниците установят антихристи в църквата, винаги трябва да са бдителни за техните думи и действия и за заблудите, които разпространяват задкулисно, както и да практикуват кастренето и разобличаването им. Това е една от задачите на водачите и работниците за защита на Божиите избраници от смущаване и увреждане от антихристи.

III. Разнищване

Коя е следващата задача за водачите и работниците? Да разнищват. Разнищването е почти идентично с разобличаването, но има разлики в степента. Когато става въпрос за разнищване, това не е просто разобличаване на факт, на истинска ситуация или на предистория. То включва въпроса за окачествяването, тоест включва нрава на антихристите — този същностен, основен въпрос. Да се разнищи тяхното отношение към Бог, към истината, към техния дълг и към делото на Божия дом, както и мотивите, намеренията и целта, с която разпространяват заблуди — причините, поради които правят това — и да се разпознае точно каква е същността им чрез техните мисли, възгледи, реч, действия, нрав и чрез проявленията, които разкриват. Всичко това трябва да бъде съпоставено с Божиите слова и обяснено, така че братята и сестрите да могат да придобият по-дълбоко разбиране за антихристите и да видят ясно от практическа гледна точка защо всъщност антихристите казват и правят тези неща пред тях, каква е Божията гледна точка за такива хора и как Бог ги окачествява. Разбира се, водачите и работниците трябва също така да кажат на братята и сестрите да стоят далече от антихристите и да ги отхвърлят, както и да бъдат бдителни, за да не бъдат подведени от действията, поведенията, речта и възгледите на антихристите, за да избегнат погрешното разбиране на Бог, предпазването от Бог, дистанцирането от

Бог, отхвърлянето на Бог и дори вътрешното осъждане и заклеймяване на Бог, както правят антихристите. Целта на разнищването, както и на други задачи като разобличаването и кастренето, е да бъдат спрени антихристите да подвеждат, смущават и увреждат Божиите избраници. Целта е да се защитят Божиите избраници от това да бъдат сериозно увреждани от антихристите и отклонявани от правилния път на вярата в Бог. Когато Божиите избраници видят ясно фактите и истинското положение относно начина, по който антихристите смущават църквата, и когато видят ясно същността на антихристите, те вече няма да бъдат подвеждани и контролирани от тях. Дори ако някои объркани и глупави хора все още вътрешно им се възхищават и ги боготворят, взаимодействат с тях и се сближават с тях, антихристите вече няма да могат да причиняват големи проблеми. Те ще правят само някои неща на глупавите хора, без изобщо да засягат навлизането в живота на онези, които искрено вярват в Бог, и по този начин няма да могат да смущават и да прекъсват делото на църквата. Водачите и работниците трябва да могат да достигнат именно това ниво. С други думи, те трябва да гарантират, че онези, които искрено вярват в Бог и с готовност изпълняват своя дълг, и онези, които обичат истината, могат да живеят нормален църковен живот и да изпълняват своя дълг. Същевременно те трябва да могат да гарантират и че тези хора могат да се пазят от подвеждането и смущенията от антихристите и да отхвърлят антихристите. Това е спиране на вършенето на злодеяния и смущения от антихристите в най-голяма степен и пълно постигане на целта за защита на Божиите избраници. Разбира се, независимо колко ефективно вършиш своята работа и колко изчерпателно говориш, неизбежно ще има някои глупави хора, хора с лоши заложби и объркани хора, които не могат да отхвърлят антихристите и ще продължат да им се възхищават и ще ги гледат с уважение в сърцата си. Повечето хора обаче ще са достигнали момента, в който могат да отхвърлят антихристите. Ако водачите и работниците могат да постигнат това, те вече ще са защитили Божиите избраници в най-голяма степен, като ще са постигнали в пълна степен желания резултат. Що се отнася до онези глупаци, които не могат да разберат истината, както и да се разговаря за нея, ако те все още могат да полагат малко труд, трябва да им се окаже известна грижа и помощ, както и да им се покаже повече любов, търпение и толерантност. Това означава да се направи всичко, което следва да се направи, и вършенето на работата по този начин да се основава на принципи. Много ли са водачите и работниците, които могат да отговорят на този критерий? (Не.) Затова трябва да се полагат максимални усилия. Трябва да защитавате Божиите избраници неуморно и в най-голяма степен. Какво означава „в най-голяма степен“? Означава да направите всичко възможно, за да разговаряте за истините принципи, които разбирате, да представите вече получените доказателства — различните проявления на злодеянията на антихристите — като ги съпоставите с Божиите слова, които

разобличават антихристите, да разговаряте за тях и да ги разнищвате. Именно така братята и сестрите ще могат ясно да видят действителното, истинското положение, да разпознаят и да прозрат същността на антихристите и да узнаят за Божието отношение към антихристите. Това е важна задача, която водачите и работниците трябва да поемат.

IV. Ограничаване

Коя е следващата задача, която водачите и работниците трябва да вършат? Тя е да ограничават. Работата по „ограничаването“ е лесна за изпълнение. Тя включва въвеждане на някои специални мерки, за да се постигне като резултатът ограничаване. Например антихристите винаги изричат думи и доктрини, винаги възвеличават себе си, понякога омаловажават другите, често по време на събирания свидетелстват колко страдания са понесли и какъв принос са направили в Божия дом, безсрамно свидетелстват за себе си, като говорят за това, че другите им се възхищават, че са по-добри от тях, че са уникални и така нататък. Водачите и работниците трябва да направят всичко възможно, за да ограничат различните злодеяния на антихристите, които подвеждат и контролират Божиите избраници, вместо постоянно да им угаждат. Те трябва да ограничат времето им за говорене и темите, които обсъждат. Освен това, по отношение на действията на антихристите както в публичната, така и в частната сфера, като например използването на малки услуги, за да привлекат хора на своя страна, всяването на раздор, разпространяването на представи и негативни забележки и така нататък, водачите и работниците не бива да се правят на глухи или слепи. Те трябва своевременно да схващат действията на антихристите. Щом открият модели на поведение, които подвеждат и смущават другите, трябва своевременно да разобличат и да разнищят тези поведения и да наложат ограничения на антихристите, като не им позволят да обикалят и да подвеждат хората, и да смущават църковното дело. Това една от важните задачи, които водачите и работниците трябва да свършат, ли е? (Да.) Можеш ли да ограничиш злодеянията на антихристите само като ги кастриш, разобличаваш и разнищваш? (Не.) Не можеш да ги ограничиш по този начин, защото те са сатани и зли дяволи. Докато ръцете и краката им не бъдат вързани, а устата им не бъде запечатана, те ще разпространяват заблуди и ще говорят дяволски думи, които смущават хората. Водачите и работниците трябва своевременно да предприемат действия, за да ги ограничат. Особено когато разпространяват заблуди, за да подвеждат и смущават хората, водачите и работниците трябва да ги прекъснат и да ги спрат своевременно. Те трябва също така да дадат възможност на Божиите избраници да имат проницателност и ясно да видят истинското лице на антихристите. Това е действителната работа, която водачите и работниците трябва да вършат.

V. Наблюдаване

След ограничаването на антихристите следва наблюдаването им. Вижте кого са подвели антихристите и какви заблуди и дяволски думи са разпространили задкулисно, проверете дали застават на страната на големия червен змей и дали действат в съгласие с него, дали са се съюзили с религиозния свят, дали тайно извършват съмнителни машинации с членове на своите групи, дали могат да издадат важна информация за Божия дом и така нататък. Това също е отговорност, която водачите и работниците трябва да изпълнят. Преди действията на антихристите да излязат наяве, водачите и работниците не бива да „се посвещават изцяло на изучаването на книгите на мъдреците и не обръщат внимание на външни въпроси“, а трябва да бъдат хитри като змии. Щом водачите и работниците установят, че някой е антихрист, ако все още не е дошло време да премахнат или да отлъчат този човек, те трябва да го наблюдават отблизо, за да му попречат да продължи да върши зло, като сторят необходимото неговите думи и действия да се наблюдават от Божиите избраници. Тъй като антихристите обичат властта и установяването на връзки с влиятелни хора, водачите и работниците трябва да наблюдават отблизо с кого винаги взаимодействат задкулисно и дали са в контакт с религиозни хора. Някои антихристи често общуват с религиозни пастори и старейшини, а някои дори взаимодействат с хора от Отдела за работа на обединения фронт. Когато възникнат такива инциденти, водачите и работниците не бива да си затварят очите за тях, а да бъдат бдителни и да са нащрек с антихристите. Ако антихристът види, че методите му за подвеждане и привличане на хора на негова страна не работят в Божия дом и че злодеянията му са разобличени, и ако знае, че всичко това няма да свърши добре, не можеш да предвидиш какво може да извърши или докъде може да стигне неговото зло. Затова, щом си сигурен в сърцето си, че някой е антихрист, трябва отблизо да го наблюдаваш и проследяваш, без да го изпускаш от поглед. Това е твоя отговорност. Какъв е смисълът да се върши това? Смисълът е да се защитят Божиите избраници и да се спрат във възможно най-голяма степен антихристите да не извършват погрешни действия срещу църквата и братята и сестрите, за да увреждат братята и сестрите. Някои антихристи винаги питат за приношенията: „Кой управлява парите на Божия дом? Кой води сметките? Точно ли се водят сметките? Възможно ли е да има присвояване? Къде се държат парите на църквата? Не трябва ли тези неща да бъдат оповестени публично, като се даде право на всеки да знае за тях? Колко активи има Божият дом? Кой е дал най-много приношения? Защо не знам за тези неща?“. Думите им звучат така, сякаш са загрижени за финансовите дела на Божия дом, но всъщност мотивът им е друг. Няма нито един антихрист, който да не ламти за пари. И така, какво трябва да правят водачите и работниците в такива случаи? Първо, трябва правилно да

стопанисвате приношенията, като ги поверявате на надеждни хора да ги пазят отговорно и в никакъв случай не бива да позволявате на антихристите да успяват да постигнат целите си — не трябва да сте объркани по този въпрос. Щом възникне такава ситуация, трябва да осъзнаете: „Нещо не е наред. Антихристът ще направи нещо. Прицелил се е в парите на църквата. Може би планира да се съюзи с големия червен змей, за да крои заговори за парите на църквата и да ги заграби. Трябва да ги преместим веднага!“. От една страна, не можете да позволите на антихристите да знаят кой управлява финансите на Божия дом. Освен това, ако хората, които управляват парите, усетят, че има риск за сигурността, както парите, така и хората, които ги управляват, трябва бързо да бъдат преместени. Не трябва ли водачите и работниците да се захванат именно с това и не е ли това работата, която трябва да вършат? (Да.) Вместо това глупавите водачи чуват антихристите да говорят по този начин, но въпреки това си мислят: „Този човек носи бреме и знае да проявява загриженост за парите на Божия дом, така че нека му дадем известна отговорност и да му позволим да помага със счетоводството“. Щом вършат това, не са ли се превърнали в юди? (Да, така е.) Те не само не са защитили приношенията, но дори са ги продали на антихристите и в действителност са се превърнали в юди. Какво мислите за тези водачи и работници? Не са ли те зли хора? Не са ли дяволи? Те не само не са изпълнили своите отговорности, но са предали Божиите приношения и братята и сестрите на антихристите. Следователно на местата, където има антихристи, щом водачите и работниците открият някакви такива признаци, трябва да започнат разследване и да извършат специална работа, в рамките на която работата по „наблюдаването“ е незаменима.

Работата по наблюдаването, която се извършва от водачите и работниците, не е свързана с шпиониране или с каквито и да е шпионски дейности. Тя означава просто да изпълняваш своята отговорност да бъдеш по-загрижен, като внимателно наблюдаваш повече и отбелязваш какво правят антихристите и какво възнамеряват да направят. Ако откриеш някакви признаци, че вършат зло и смущават църквата, трябва да предприемеш ответни мерки възможно най-скоро. В никакъв случай не може да им позволяваш да успеят. Това означава във възможно най-голяма степен спиране на настъпването на инциденти, при които антихристи смущават църковното дело. Естествено, това, също така, опазва църковното дело по най-добрия начин и защитава Божиите избраници. Това е проявление на изпълнението от водачите и работниците на техните отговорности. Наблюдаването не означава да организираш няколко души да действат като тайни агенти, да ги караш да следят, да дебнат и да наблюдават хората като шпиони, или да претърсват домовете им и да използват сурови методи за разпит. Божият дом не се занимава с такива дейности. Трябва обаче своевременно да разбереш положението на антихристите. Можеш да попиташ за тяхното неотдавнашно положение, като говориш с членове на техните семейства или с братя и сестри,

които могат да ги разпознаят, или които ги познават. Всичко това не са ли методи и начини за вършене на тази работа? Ако водачите и работниците изпълняват задачите, които попадат в обхвата на техните отговорности, и ако спазват принципите, изисквани от Бог, те изпълняват своите отговорности. Каква е целта на това водачите и работниците да изпълняват своите отговорности? Целта е да направиш всичко възможно да спреш във възможно най-голяма степен антихристите да не причиняват прекъсвания и смущения, като по този начин възпрепятстваш антихристите да увреждат Божиите избраници и да продават интересите на Божия дом. Това е отговорността на водачите и работниците. Това не спира ли във възможно най-голяма степен възникването на инциденти с антихристи? Водачите и работниците, които предприемат тези действия, не правят ли всичко, което е в човешките възможности? (Да.) Трудно ли е да се върши това? (Не.) Не е трудно. Това е нещо, което могат да постигнат онези, които разбират истината. Хората трябва да направят всичко по силите си, за да постигнат това, което е постижимо от хората. Останалото зависи от Бог да го извърши, да упражни Своето върховенство над него, да го устройва и да го напътства. За него се тревожим най-малко. Имаме Бог зад гърба си. Не само имаме Бог в сърцата си, но имаме и истинска вяра. Това не е духовна подкрепа. Всъщност Бог е в невидимото и Той е до хората, и винаги присъства до тях. Когато хората правят нещо или изпълняват някакъв дълг, Той наблюдава. Той е там, за да ти помогне по всяко време и на всяко място, като те пази и защитава. Това, което хората трябва да правят, е да положат всички усилия, за да постигнат онова, което трябва да постигнат. Щом осъзнаеш, щом почувстваш в сърцето си, щом видиш в Божиите слова, щом ти бъде напомнено от хората около теб или ти бъде даден някакъв знак или поличба от Бог, които ти предоставят информация — че това е нещо, което трябва да направиш, че това е Божие поръчение към теб — тогава трябва да изпълниш своята отговорност, да не стоиш безучастно или да наблюдаваш отстрани. Ти не си робот. Имаш ум и мисли. Когато нещо се случи, категорично знаеш какво трябва да направиш и определено имаш чувства и осъзнатост. Затова приложи тези чувства и осъзнатост към реалните ситуации, изживей ги и ги превърни в свои действия, и по този начин ще си изпълнил своята отговорност. По отношение на нещата, за които можеш да имаш осъзнатост, трябва да практикуваш съгласно истините принципи, които разбираш. По този начин правиш всичко по силите си и полагаш максимални усилия, за да изпълняваш своя дълг. Като водач или работник, когато полагаш максимални усилия, тоест когато спираш във възможно най-голяма степен настъпването на злодеянията на антихристите, Бог ще бъде удовлетворен, че можеш да практикуваш по този начин. Защо Бог ще бъде удовлетворен? Бог ще направи преценка за такива водачи и работници: те изпълняват своите отговорности и полагат максимални усилия, за да свършат работата, присъща на тяхната роля. Това Божие одобрение ли е? (Да.)

VI. Отлъчване

Тринадесетата отговорност на водачите и работниците включва няколко конкретни задачи, които трябва да изпълняват, като изброихме част от тях, а именно: да практикуват разобличаване, кастрене, разнищване, ограничаване и наблюдаване на антихристите. Общението по тези основни принципи завърши. Независимо от конкретните действия, които водачите и работниците предприемат в специални ситуации, принципите за справяне с антихристите остават непроменени. Освен това основната цел на тези задачи е да се защитят Божиите избраници. Да предположим, че Божиите избраници вече единодушно са признали някого за антихрист и са разпознали и напълно са разбрали, че антихристът винаги се стреми да подвежда и да контролира хората. Те знаят, че в присъствието на антихриста не може да има добри дни или добър църковен живот, и всички единодушно настояват антихристът да бъде премахнат от църквата. При тези обстоятелства някои водачи и работници все още настояват антихристът да остане, за да бъде използван в обучение по практикуване на разобличаване, кастрене, разнищване, ограничаване и наблюдаване на антихристи — има ли нужда все пак да се преминава през тези процеси? Някои водачи и работници може да кажат: „Ако не преминем през тези процеси, няма ли да пренебрегна отговорностите си? Само преминаването през тези процеси подчертава моята роля като водач. Трябва да изпълня тази работа. Независимо дали братята и сестрите са съгласни или не, на първо място трябва да позволя на антихриста да остане. Първо ще го разоблича, а после ще го кастря и разнищя, и ще позволя на братята и сестрите допълнително да потвърдят, че той е антихрист. След единодушно съгласие ще го премахнем или отлъчим. Няма ли това да е по-ефективно?“. В резултат на това междувременно антихристът отново започва да разпространява представи, за да подвежда хората и да смущава църковното дело, като причинява паника сред всички, а някои от тях дори отказват да идват на събирания. За да покажат своята решителност и да докажат, че не пренебрегват отговорностите си, тези водачи и работници повърхностно отбиват номера и проточват работата. В резултат на това те предприемат много излишни отклонения, смущават реда в църковния живот, губят ценното време на Божиите избраници за стремеж към истината и едва след това премахват антихриста. Приемлив ли е този подход? (Не е.) Какво не е наред с него? (Това е просто следване на правила и отбиване на номера.) Каква е целта на водачите и работниците, когато изпълняват тези задачи? (Да защитават Божиите избраници.) И така, ако някои хора все още не са разпознали антихриста, ако все още са доста привързани към него, а когато водачите и работниците решат да го отлъчат от църквата, някои хора се възмущават и казват, че Божият дом не е любящ или справедлив към хората, че му липсват принципи в начина, по който върши нещата,

и така нататък, и някои объркани хора дори са подведени и повлияни от антихриста и искат да го последват извън църквата, какво трябва да се направи в тази ситуация? В този момент водачите и работниците трябва да свършат някаква съществена работа, като например да практикуват кастрене на антихриста и да използват Божиите слова, за да го разобличат и разнищят, така че братята и сестрите да могат да си извлекат практически поуки и в крайна сметка да разпознаят антихриста. Един ден те казват: „Този човек е толкова отвратителен. Той наистина е зъл човек и антихрист. Хайде бързо да го изчистим!“. Това не е гласът само на един човек, а гласът на много братя и сестри. В този случай все още ли е необходимо да се извършва работа по ограничаване и наблюдаване на антихриста? Не, просто го отлъчете веднага. Водачите и работниците, които достигнат това ниво в работата си, са постигнали като резултат защита на Божиите избраници от вредата от антихристите. Какво доказва това? От една страна, то доказва, че братята и сестрите в тази църква имат проницателност, заложби и чувство за справедливост. От друга страна, то доказва, че вероятно водачите и работниците са способни да вършат действителна работа, или че действията на този антихрист са твърде очевидни, човешката му природа е твърде лоша и твърде нечестива, което е възбудило общественото възмущение, и той самият рано си е отрязал пътя, като е спестил на водачите и работниците голяма част от процеса на справяне с него. Не спестява ли това много усилия? В такава ситуация премахването или отлъчването му е нещо добро, нали? Освен това работата, която водачите и работниците трябва да вършат, е широкообхватна и не се ограничава само с тази задача. Мислиш ли, че отлъчването на антихриста е краят на историята? Че си довел всичко до пълен успех? Далеч не е така! Ти имаш друга работа за вършене. Освен справянето с антихристите и защитата на Божиите избраници от причиняваните от тях вреди, водачите и работниците имат и отговорността да водят Божиите избраници към реалността на Божиите слова, да ги водят към изкореняване на покварения им нрав и да ги водят към изкореняване на нрава им на антихристи, наред с много други важни задачи. Ако обаче се появи антихрист, докато изпълняват тези задачи, тогава справянето с него става най-важният приоритет. Първо трябва да разобличат и да се справят с антихриста, и да разговарят и за други аспекти на истината. Ако се появи смущение от антихрист, ако стане много трудно да продължи другата работа, като тази работа се сблъсква с възпрепятстване и намеса, и антихристът оказва сериозно въздействие върху израстването на живота на братята и сестрите, върху реда в църковния живот и върху средата за изпълнение на дълга, тогава, разбира се, е необходимо първо да се заемете с това най-голямо зло и с първопричината за бедствието. Едва след като бъде премахнат антихристът и след като се справите с него, ще може да продължи нормално и подредено другата работа. Затова ако в една църква се появи антихрист и братята и сестрите бързо го разпознаят за кратко време и

единодушно кажат: „Махай се, антихристе!“, няма ли това да спести много усилия на водачите и работниците? Не трябва ли тайно да се радваш? Би могъл да кажеш: „Тревожех се, че не мога да ограничa този антихрист, този дявол. Тревожех се също така, че някои братя и сестри ще бъдат подведени и сериозно увредени от него, и че моят собствен духовен ръст е твърде малък, за да разоблича същността на антихриста, да разнищя напълно тези въпроси и да разреша този проблем“. Сега няма нужда да се тревожиш. С това единствено изявление от братята и сестрите въпросът е решен и „бремето“ на водачите и работниците е свалено. Колко прекрасно е това! Трябва да благодариш на Бог. Това е Божията благодат! Такава ситуация вероятно се случва в църквата, защото много е обсъждано по темата за разобличаването на антихристите, понеже братята и сестрите не са толкова по-нисши от водачите и работниците, както може да предположиш. Под напътствието на Божиите слова те също имат известна способност сами да възприемат истината и да разрешават проблемите. Когато се обединят, за да гласуват и да отлъчат антихрист, това е нещо добро, това е добро явление! Водачите и работниците не бива да се чувстват тъжни, разочаровани или негативни заради това. След премахването на тези препятствия, на антихристите, всяка стъпка от последващата работа остава сериозно изпитание за водачите и работниците. Всяка задача, която трябва да предприемат, включва техните отговорности и въпросите относно техните заложби и работоспособност.

Проявленията, които лъжеводачите показват, когато антихристи причиняват смущения

Приключихме с общението по тринадесетата отговорност на водачите и работниците: „Защитавайте Божиите избраници от смущаване, подвеждане, контролиране и сериозно увреждане от антихристи и им давайте възможност да разпознават антихристите и да се отричат от тях в сърцето си“. На следващо място ще разнищим и разобличим проявленията на един тип хора, които не могат да изпълняват отговорностите на водачите и работниците — лъжеводачите — като ги съпоставим с работата, която водачите и работниците трябва да свършат. При извършването на тази работа има много задачи, които водачите и работниците трябва да поемат и които изискват от тях да имат определени заложби, да бъдат внимателни, педантични, сериозни, отговорни, да проявяват внимание към Божието бреме, да имат любящо сърце, което защитава Божиите избраници, и така нататък. Само с тези качества те могат да изпълняват своите отговорности и задължения. Лъжеводачите обаче са пълната им противоположност. Тези качества липсват в тяхната човешка природа. Те може да имат определени заложби, както и способността да възприемат истината и да разпознават антихристите. Или може да имат малко по-лоши заложби, да са способни да разпознават поне някои очевидни антихристи, които извършват многобройни злодеяния, дори да не могат напълно да

разпознаят природата същност на антихристите. Или заложбите им може да са толкова лоши, че да не могат да разпознаят или да прозрат разликите между хората със същността на антихристи и хората с нрава на антихристи. Във всеки случай лъжеводачите показват тези две проявления: едното е, че не вършат действителна работа, а другото е, че се занимават само с повърхностна работа по общи въпроси, като същевременно са напълно неспособни да разрешават реални проблеми или да вършат действителна работа. Тези две характерни проявления на лъжеводачите остават видни в работата, свързана с тринадесетата отговорност. На следващо място ще разговаряме за това точно какви конкретни проявления имат те.

I. Не смеят да разобличават и да се справят с антихристи от страх да не ги оскърбят

Когато антихристите смущават, подвеждат, контролират или сериозно увреждат Божиите избраници, първото проявление на лъжеводачите е бездействие. Какво означава бездействие? Означава невършене на действителна работа. Зад невършенето на действителна работа стоят причини, главно страхът, че може да оскърбят хората и липсата на смелост да отстояват принципи. След като станат водачи, тези хора започват да парадират със своята власт, като си мислят: „Сега имам статус и съм длъжностно лице в църквата. Трябва да управлявам храната, облеклото, жилището и превоза на братята и сестрите. Трябва да разпознавам дали това, което братята и сестрите казват, е съобразено с истината и дали отговаря на благоприличието на светците. Трябва да видя дали са искрени към Бог, дали духовният им живот е нормален, дали се молят сутрин и вечер, дали обичайните им събирания са нормални — трябва да управлявам всичко това“. Лъжеводачите се интересуват само от тези въпроси. По отношение на формалностите те изглежда да изпълняват отговорностите на водачите и работниците, но когато възникнат съществени принципни въпроси или дори когато се появят антихристи, лъжеводачите се крият в сенките, без да издадат звук, мълчат и се преструват на неосведомени и неспособни да забележат нищо. Каквито и заблуди да разпространяват антихристите, те се преструват, че не чуват. Когато антихристите смущават, подвеждат и контролират Божиите избраници, те също се преструват на неосведомени, сякаш цялата тази информация се изпарява, щом достигне до тях. Те се преструват, че не са способни да разпознаят антихристите, които дори обикновените братя и сестри могат да разпознаят, и казват: „Не мога да ги прозра. Ами ако отлъча неправилния човек? Ами ако сгреша по отношение на братята и сестрите? Освен това Божият дом все още се нуждае от хора, които да служат!“. Като използват всякакви извинения, за да се отклонят от отговорностите на водачи и работници, те избягват да се справят с антихристите и не защитават братята и сестрите от увреждането им от антихристи. Някои лъжеводачи дори казват: „Ако

винаги разобличавам антихристите, какво ще стане, ако те насъскат братята и сестрите да ме нападнат? Тогава никой няма да гласува за мен на следващите избори и вече няма да мога да бъда водач. Моето влияние не е толкова силно, колкото тяхното!“. За да защитят своя статус и личната си безопасност, лъжеводачите изобщо не изпълняват своята отговорност да защитават Божиите избраници, нито спират във възможно най-голяма степен антихристите да увреждат братята и сестрите. Те действат едновременно като угодници и като костенурки, които се крият в черупката си, а същевременно са егоистични и достойни за презрение. Те не защитават братята и сестрите, но са много задълбочени в това да измислят как да защитят себе си. Когато става въпрос за справяне с антихристи или за тяхното кастрене и разобличаване, така че братята и сестрите да придобият проницателност, те са уплашени до смърт, притеснени са да не загубят своя статус и чувстват, че правенето на това е пагубно за тях самите. Те напълно пренебрегват интересите на Божиите избраници, като се съобразяват само със собствените си интереси, репутация, лична безопасност и с безопасността на своето семейство, и се страхуват, че ако случайно оскърбят антихристите, това може да ги накара да станат безмилостно враждебни и да провокира отмъщение. Този тип лъжеводачи всъщност имат известни заложби. Със своите заложби и прозрение те са напълно наясно кои са антихристите, но проблемът се крие в страха им да не оскърбят антихристите. Като виждат жестокия нрав на антихристите, те не смеят да ги оскърбяват. За да защитят себе си обаче, те нямат скрупули да жертват интересите на Божия дом и на Божиите избраници. Те наблюдават с безразличие как братята и сестрите биват предавани на антихристите, като позволяват на антихристите да ги подвеждат, контролират и сериозно да ги увреждат по свое усмотрение. Лъжеводачите само понякога казват задкулисно на някои сравнително простодушни хора с добра човешка природа, които не представляват заплаха за тях: „Този човек е антихрист. Той подвежда другите. Той не е добър човек“. Пред всички братя и сестри и пред антихристите обаче те никога не смеят да кажат и едно „не“ на антихристите. Никога нямат смелостта да разобличат каквито и да било злодеяния на антихристите или тяхната същност. Дори по време на събирания, когато антихристите обсебват думата и говорят час-два, те не смеят да гъкнат. Ако антихристите удрят по масата и гледат свирепо хората, те не смеят дори да дишат твърде шумно. В обхвата на работата им хората с малък духовен ръст, хората със страхлива човешка природа и хората, които искат да се стремят към истината, но все още не са придобили проницателност, се чувстват нещастни, защото няма водачи или работници, които да излязат напред, за да разобличат и да разпознаят злодеянията на антихристите. Те наблюдават безпомощно, докато антихристите действат тиранично в църквата, като действат с умишлено безразсъдство и смущават църковния живот, без да имат някакви средства да им се противопоставят. Междувременно лъжеводачите не

вършат никаква действителна работа и не разрешават реалните проблеми за Божиите избраници. Когато братята и сестрите изпаднат в затруднения, лъжеводачите не само не успяват да разобличат и да ограничат злодеянията на антихристите, но дори не смеят да кажат и една справедлива дума. Дори ако съвестта им почувства нещо и започне малко да ги гризе, и те пролеят няколко сълзи в молитва към Бог зад затворени врати, на следващия ден по време на събирането, когато видят антихристите да правят безотговорни забележки за делото на Божия дом и произволно да го съдят, дори непряко да осъждат Бог и да разпространяват представи за Бог, те не правят нищо по въпроса, въпреки че знаят, че това е погрешно. Дори когато видят антихристите да прахосват приношения, те заемат позиция на пренебрежение. Изобщо не разобличават, нито ограничават антихристите, и въпреки това не изпитват дори малко укор в сърцата си — това е изключително безотговорно! Всеки човек с известно чувство за съвест, дори ако смята, че собствената му сила е твърде слаба, трябва да се обедини с братята и сестрите, които имат известен духовен ръст и проницателност, за да разговарят по този въпрос и да обсъдят как да се справят с антихристите. Но на лъжеводачите им липсва такава решителност и смелост, а още повече им липсва такова чувство за отговорност. Те дори казват на братята и сестрите: „Антихристите са твърде жестоки. Ако ги оскърбим, те ще ни докладват на правителството и тогава никой от нас няма да е способен да вярва в Бог. Антихристите знаят местата на църковните събирания, така че не можем да ги провокираме“. Това изцяло е грозното поведение на сваляне на оръжието и предаване на антихристите, на правене на компромис със Сатана и на моленето му за милост.

Освен да защитават себе си, лъжеводачите не вършат никаква част от работата, която водачите и работниците следва да вършат, като например да защитават Божиите избраници и да им помагат да придобият проницателност относно антихристите. Те изобщо не изпълняват никакви отговорности, и въпреки това непрекъснато искат братята и сестрите да ги избират за водачи. След като завършат един мандат, искат да бъдат избрани за следващия. Не е ли това безсрамно и непоправимо? Достойни ли са такива хора да бъдат водачи? (Не.) Божият дом ти поверява стадото, но когато дойдат диви зверове, в критичния момент, ти защитаваш само себе си и предаваш стадото на дивите зверове. Действаш като прикриваща се костенурка, като намираш убежище, безопасно място, където да се скриеш. И в резултат на това стадото страда — някои овце са нахапани до смърт, а други са изгубени. Да предположим, че даден водач вижда как антихристите безскрупулно смущават делото на църквата и подвеждат и контролират Божиите избраници, и въпреки това той се отнася към това с пренебрежение, за да защити собствената си репутация, статус и препитание и за да гарантира собствената си безопасност. Вследствие на това повечето Божии избраници са подведени, чувстват се безпомощни и стават негативни и слаби.

Някои дори са превзети от антихристите, а други не желаят да изпълняват дълга си. И въпреки това този водач не чувства нищо, когато вижда смущенията, причинени от антихристите. Съвестта му не изпитва угризения. Има ли човешка природа този тип водач или работник? За да постигне собствената си цел за самосъхранение, той няма скрупули да предаде Божиите избраници на антихристите, като им позволи да ги подвеждат, сериозно да ги увреждат и да ги опустошават. Що за водач е това? (Лъжеводач.) Нима той не е съучастник на Сатана? На коя страна е в действителност? Въпреки че е окачествен като лъжеводач, същността на този въпрос може да бъде дори по-сериозна от това да е лъжеводач. Това има характера на предаване на братята и сестрите, точно като онези хора, които са арестувани и измъчвани и стават юди, като предават братята и сестрите на големия червен змей, за да бъдат сериозно увредени. И така, каква е природата на лъжеводача, който предава Божиите избраници на антихристите? Не са ли такива лъжеводачи изключително подли? В сравнение с антихристите тези лъжеводачи външно не изглежда да имат намерение да се противят на истината. Те изглеждат способни да разговарят за някои истини, да имат известна способност за възприемане и да могат да практикуват малка част от истината, а някои от тях дори могат да понасят несгоди и да плащат цена. И въпреки това, когато Божият дом им повери Божието стадо и когато се появят зли хора и демони, те не използват своя живот, за да направят всичко възможно да защитят Божиите избраници. Вместо това те правят всичко възможно да защитят себе си, като избутват братята и сестрите навън, за да действат като предпазен щит, с цел да осигурят собствената си безопасност и интереси. Колко достойни за презрение и колко егоистични са тези хора! На пръв поглед не изглежда да има големи проблеми с тяхната човешка природа. Те изпитват любов към хората, могат да помагат на другите, готови са да платят цена и могат да понесат всякакви несгоди, докато изпълняват дълга си. Когато се появят антихристи обаче, те правят нещо неочаквано и неразбираемо: независимо как антихристите подвеждат Божиите избраници или смущават църковния живот, те не правят нищо, и независимо колко хора са нападнати, отхвърлени или увредени от антихристите, те не обръщат внимание на това. Като действат по този начин, тези водачи напълно предават Божиите избраници под контрола на антихристите, като им позволяват да ги подвеждат и сериозно да ги увреждат по свое усмотрение, а същевременно самите водачи изобщо не вършат никаква работа. Когато антихристите са изчистени и проблемът е разрешен, тогава тези водачи излизат, за да разговарят за своето себепознание, за това колко са били слаби, страхливи, уплашени, егоистични и измамни, и че не са били предани, че не са защитили добре Божиите избраници и че са разочаровали Бог и братята и сестрите. Те изглеждат много разкаяни. Изглежда така, сякаш са направили обрат и са способни на покаяние. Когато обаче антихристите се появят отново, те тласкат братята и сестрите към

антихристите, точно както са постъпили последния път, и намират безопасно място за себе си, където да се скрият. Въпреки че не са били подведени или увредени от самите антихристи, те са занемарили отговорностите си и са предали Божието поръчение, а отношението им към дълга им, отношението им към Божиите избраници и истинската им същност са напълно разобличени. Всеки път когато се появят антихристи, те не избират да застанат на страната на Бог и да се борят с антихристите докрай и не казват дори малко от това, което трябва да се каже, нито вършат поне малко от работата, която трябва да се свърши, за да защитят Божиите избраници и по този начин да успокоят съвестта си, а още по-малко изпълняват отговорностите на водачи, за да удовлетворят Божиите намерения. Всички избори и действия на тези лъжеводачи са изцяло с цел защита на собствения им статус от вреди. Не ги е грижа за живота или смъртта на Божиите избраници. За тях всичко е наред, щом собствената им репутация, собствените им интереси и статус не са накърнени. Кой разобличава антихристите, кой отлъчва антихристите, как трябва да се действа спрямо антихристите — изглежда сякаш тези въпроси нямат нищо общо с тях. Те нито се интересуват, нито се намесват. Когато антихристите смущават църковния живот, увреждат Божиите избраници, несправедливо обвиняват и измъчват онези, които се стремят към истината, те не се интересуват от това. Тези неща не са важни за тях. Всичко е наред, щом статусът им не е застрашен. Какво мислите за тези типове хора? Обикновено тяхната човешка природа не изглежда лоша и изглежда, че те са способни да вършат някаква работа. Когато се сблъскат с кастрене, изглежда, че са способни да опознаят себе си и да имат поне малко разкаяно сърце. Когато обаче се сблъскат с антихристи, които смущават църквата, те напълно губят разума си, нямат чувство за справедливост и им липсва дори кураж да се борят срещу антихристите. Когато видят дяволи и сатани, те правят компромиси. Когато видят зли хора да причиняват смущения, те ги избягват. Ако се съди по отношението им към злите хора и антихристите, какъв път следват те в действителност? Нима това не е много показателно за техния проблем? (Да, така е.) На пръв поглед този тип човек може и да не изглежда антихрист, но отношението, което проявява към действията и поведенията на злите хора и антихристите, е типично именно за нрава на антихристите и естеството на този проблем е ужасно. Може да се каже, че по естеството си това е отказ от собствените отговорности и предаване на Божиите избраници. Не е ли това естество много сериозно? Проявяват ли те някаква преданост към делото на църквата и към Божието поръчение? Има ли дори намек за отговорно отношение при тях? Когато и да им бъде поверено поръчение или задача, техният принцип е да избягват да оскърбяват хората и да защитават себе си. Това е най-висшият им критерий за поведение и техен принцип на действие, и този факт никога няма да се промени. Нека засега оставим настрана въпроса дали такива хора могат да бъдат спасени — ако се съди просто по

работата за справяне с антихристите, достойни ли са тези лъжеводачи да приемат Божието поръчение? Достойни ли са да бъдат водачи и работници? (Не.) Тези хора са недостойни да бъдат водачи и работници. Това е така, защото им липсват съвест и разум и те не са достойни да поемат делото на църковното ръководство. Те не спират в най-голяма степен антихристите да увреждат Божиите избраници и не правят всичко възможно, за да изпълнят тази отговорност или да свършат тази работа добре, за да защитят Божиите избраници — не защото имат лоши заложби и са неспособни да го правят, а по-скоро защото просто не го правят. Следователно, ако се погледне от тази гледна точка, хората, които се страхуват да не оскърбят други хора, изобщо не са достойни да бъдат водачи и работници. Няма ли доста такива водачи и работници? (Да.) Когато нищо не се е случило, те сновят наоколо по-ентусиазирани от всеки друг. Толкова са заети, че дори не си сресват косата, нито си измиват лицето, сякаш достигат едно много духовно ниво. Но когато се появят антихристи, те се изпаряват. Намират си всякакви оправдания, за да се измъкнат, и просто не се справят с антихристите. Какво е естеството на това поведение? Това е липса на преданост при изпълнението на дълга им и ненадеждност. В критични моменти те дори могат да предадат Бог и да застанат на страната на Сатана, като си затварят очите, докато делото на църквата е смущавано и ощетявано от зли хора и антихристи. Те са по-безполезни дори от куче пазач. Това е тип лъжеводач.

II. Неспособни да разпознават антихристите

Има и друг тип лъжеводачи: когато се появят антихристи, те не могат да разпознаят какъв нрав и същност имат те, какво проявяват и разкриват, какъв вид смущения причиняват на братята и сестрите, кои твърдения, мисли, възгледи и поведения могат да подведат и да смутят братята и сестрите, методите, които антихристите използват, за да контролират хората, при какви обстоятелства братята и сестрите може да бъдат подведени, контролирани и сериозно увредени от антихристите, и така нататък — това са все въпроси, които лъжеводачите не могат да разпознават. Антихристите подвеждат братята и сестрите. Те и подведените братя и сестри се отделят от църквата, за да провеждат свои събирания и да установяват независими царства. Те не приемат ръководството на Божия дом, не приемат работните подредби на Божия дом и не се покоряват на никакви подредби или напътствия от Божия дом, още по-малко се покоряват на каквито и да било Божии изисквания към хората. Но нито едно от тези действия на антихристите за подвеждане на Божиите избраници не се счита за проблеми от лъжеводачите. Те не могат да видят какво не е наред в тези ситуации, още по-малко могат да видят как думите, действията, мислите и възгледите на антихристите смущават, подвеждат и увреждат хората. Те не могат да видят тези негативни въздействия и не знаят как да ги разпознаят. Някои обикновени братя и

сестри, поради това, че са видели и чули много, може да имат известна проницателност, възприемане и осъзнатост, но лъжеводачите не могат да прозрат тези неща. Дори когато някой посочи, че еди-кой си върши определени неща, за да подвежда хората и да сформира клики зад кулисите, лъжеводачите пак се противопоставят и казват: „Не можем да разпространяваме тези твърдения. Не причинявайте смущения. Те имат добри отношения — какво лошо има в това, че разговарят един с друг? Трябва да дадем на хората свобода!“. Те все още не могат да прозрат това. Ако не могат да прозрат тези неща, биха могли да наблюдават и да търсят, да разговарят с братята и сестрите, които разбират истината и които имат известна проницателност. Лъжеводачите обаче са доста самоправедни. Когато братя и сестри им отправят напомняне, те не го приемат, като си мислят: „Ти ли си водачът или аз? Щом съм избран за водач, сигурно разбирам истината по-добре от обикновения човек. Иначе защо да ме избират вместо някой друг? Това доказва, че съм по-добър от всички вас. Независимо дали съм по-възрастен или по-млад от вас, моите заложби определено са по-добри от вашите. Когато се появи антихрист, аз трябва да съм първият, който ще го установи. Ако вие го установите първи, няма да се съглася с вашата оценка. Ще изчакаме, докато аз го установя, преди да предприемем каквото и да било!“. В резултат на това антихристът разпространява много ереси и заблуди сред братята и сестрите, открито се съпротивлява на работните подредби на Божия дом и открито протестира шумно и се противопоставя на църквата, на Божия дом и на работните подредби от Горното. Антихристът дори открито привлича братя и сестри на своя страна, за да участват в извънредни събирания, на които участниците слушат само него да проповядва и приемат неговото водачество. Дори хората с най-лоши заложби в църквата могат да видят, че този човек е антихрист. Едва в такава ситуация лъжеводачите признават: „О, Боже, той е антихрист! Как така го осъзнах едва сега? Не, всъщност го осъзнавах и преди, но не казах нищо, защото се страхувах, че братята и сестрите са с малък духовен ръст и им липсва проницателност“. Те дори измислят прекрасна лъжа за себе си. Ясно е, че точно защото те самите са вцепенени, нискоинтелигентни, с лоши заложби и неспособни да разпознаят антихриста, са оставили братята и сестрите да претърпят толкова много вреди от него. Вместо да се чувстват виновни, те обвиняват братята и сестрите, че говорят глупости, че разпространяват безпочвени слухове, че разбират хората погрешно и така нататък. Що за водач е това? Не е ли напълно объркан? Такъв водач е абсолютно неспособен да поеме делото на църквата. На пръв поглед той често яде и пие Божиите слова, моли се, посещава събирания, слуша проповеди, пише духовни бележки и статии за свидетелства, сякаш полага много усилия, но когато възникнат проблеми, не може да ги разреши, не може да търси истината според Божиите слова и със сигурност не може да разпознава антихристите въз основа на Божиите слова. Лъжеводачите обикновено могат да

проповядват час-два, а когато разговарят за Божиите слова и за собствените си преживявания, могат да бърборят безкрайно, но когато антихристите разпространяват ереси и заблуди, като подвеждат братята и сестрите и смущават делото на църквата, те нямат какво да кажат и изобщо не вършат никаква работа. Те не само не предприемат никакви предпазни мерки, нито водят братята и сестрите, за да разпознават ересите и заблудите на антихристите, но дори когато виждат прекъсванията и смущенията, причинени от антихристи, не ги разобличават или разнищват, нито кастрят антихристите. Не вършат изобщо никаква работа. Какъв е проблемът с такива хора? (Заложбите им са твърде лоши.) Въпреки лошите си заложби, те все пак се хвалят, че са духовни хора, че са добри водачи и че са хора, които се стремят към истината, че обичат Божиите слова, и безсрамно твърдят, че са се отказали от семейните и плътските удоволствия, за да изпълняват отговорностите на водачи и работници. В действителност те са истински лъжеводачи, които са безотговорни, лишени от съвест и разум, вцепенени и нискоинтелигентни до голяма степен — те са автентични, лицемерни фарисеи. Те знаят само как да проповядват доктрини и да скандират лозунги. Когато хората им задават въпроси, те могат да избълват поток от теории, за да ги подведат, но всъщност изобщо не могат да обяснят ясно истините принципи. Въпреки това те смятат, че имат способност за възприемане и разбиране на истината. В сърцата си ясно знаят, че когато хората търсят решения на проблемите от тях, те не могат да дадат отговори, които са съобразени с истината, но въпреки това се преструват, че са добри водачи и духовни хора. Това не е ли малко безсрамно? (Да, така е.) Повечето лъжеводачи имат обща черта и общ проблем: безсрамието. Те смятат, че щом имат статуса и титлата на водач и са способни да говорят за духовни теории, това ги прави духовни хора. Те прекарват повече време от другите в ядене и пиене на Божиите слова, в слушане на проповеди и в гледане на видеоклипове от Божия дом, разговарят повече с другите за Божиите слова, затова смятат, че могат да вършат работата на водачи и работници и да изпълняват отговорностите на водачи и работници. Факт е обаче, че когато възникне големият проблем с антихристите, които безскрупулно подвеждат и смущават Божиите избраници, те само гледат, но са безсилни да направят каквото и да било и не знаят кои части от Божиите слова да използват, за да ги свържат с антихристите и да ги разнищят, така че братята и сестрите да придобият проницателност, да отхвърлят антихристите от сърцата си и да избегнат да бъдат подведени и контролирани от тях. Макар че понякога се чувстват малко паникьосани вътрешно, те все пак смятат, че вярват в Бог отдавна, че са слушали много проповеди, че разбират истината по-добре от обикновения човек и че могат да говорят красноречиво. Те често се хвалят: „Аз съм духовен. Мога да проповядвам. Макар че не мога да разреша проблема с антихристите, които подвеждат и смущават Божиите избраници, и не мога да свържа Божиите слова с антихристите и да ги разпознавам, свърших работата, която

трябваше да свърша, и казах каквото трябваше да кажа. Щом братята и сестрите могат да разберат, всичко е наред!“. Що се отнася до това какъв е крайният резултат, дали Божиите избраници са били защитени, в сърцата си те не са наясно с него. Освен това те смятат, че са умни и се преструват, че разрешават проблеми, но в крайна сметка само изричат много думи и доктрини, без в действителност да разрешават проблемите. Те не могат да разговарят за истината, за да разобличат и разнищят антихристите. Вместо това бълват само думи и доктрини, за да се оправдаят и защитят, говорят час-два и оставят хората напълно объркани и в мъгла дори за нещата, които първоначално са разбирали. Те не спасяват братята и сестрите от подвеждането на антихристите и не им дават възможност да разпознаят антихристите и да ги отхвърлят от сърцата си — те никога не постигат резултата на защита на братята и сестрите. Дори да виждат това последствие, те все пак претендират за идентичността на водачи и не се смиряват, за да търсят истината с другите, нито докладват за проблема нагоре, за да търсят решения. Такива хора не са ли негодници? Ти си едно нищо, но въпреки това се преструваш. Защо се преструваш? След като не можеш да си водач, трябва да се оттеглиш и да отидеш да се преструваш другаде. Не трябва да вредиш на Божиите избраници! Докато се преструваш, антихристите се възползват от възможността да вършат толкова много злодеяния, които смущават и контролират хората, като подвеждат и увреждат мнозина! Кой ще поеме отговорност за това? Божият дом ще установи кой е отговорен!

Някои водачи и работници не вършат никаква истинска работа, когато се занимават с инциденти на антихристи, и също така не могат да разпознават антихристите. По време на периода, в който антихристите подвеждат и контролират братята и сестрите, те никога не разобличават истински злодеянията и същността на антихристите, нито могат да ги обяснят ясно. По-късно някои от Божиите избраници с проницателност разобличават и отлъчват антихристите, а тези лъжеводачи смятат, че това е тяхна собствена заслуга. След като антихристите бъдат отлъчени, те правят обобщение и изричат някаква доктрина: „Вижте, когато антихристите говорят и действат, църковният живот става ненормален, хората са смутени и претърпяват загуби в живота си. За да избегнем вредата от антихристите, трябва да разпознаваме действията, думите, човешката природа, същността и т.н. на антихристите — трябва да разбираме всички тези неща. Бог позволява появата на антихристи в църквата, като им позволява да правят неща и да разобличават собствената си грозота, разкрива антихристите, за да можем да се въоръжим с истината, да израстваме в проницателност и да увеличаваме духовния си ръст възможно най-бързо — това са Божиите намерения! Вече сме разпознали антихристите и не сме възпирани от тях. Всеки е способен да ги отхвърли. Това е събитие, което си струва да бъде отпразнувано!“. Накрая лъжеводачите започват да говорят с тон на чиновник и правят своето

обобщение, като говорят така, сякаш са свършили много истинска работа, сякаш са платили голяма цена и са изиграли значима роля в отлъчването на антихристите. Не е ли това някак безсрамно? Ясно е, че от начало до край те не са могли да разпознаят какво представлява антихристът. Те не разбират как антихристите подвеждат хората, какво правят антихристите на Божиите избраници, нито какъв е нравът същност на антихристите, но въпреки това се преструват, че са свършили много работа. Очевидно е, че именно братята и сестрите са разпознали антихристите и са ги отлъчили от църквата. Очевидно е, че лъжеводачите не са изиграли ролята, която водачите и работниците следва да играят, нито са изпълнили отговорностите на водачи и работници, но въпреки това правят обобщение и си приписват заслугата, сякаш са планирали всичко много отдавна и сега казват на братята и сестрите, че действията им са дали резултат и са пожънали голям успех. Това не е ли безсрамно? Защо говориш с този тон на чиновник? Не вършиш никаква истинска работа, а говориш като чиновник. Ти чиновник на големия червен змей ли си? Такива хора не са ли фарисеи? (Да, така е.) Те знаят само да скандират лозунги и да проповядват доктрини. Когато се случи нещо, те не само не се отнасят правилно към него, но нямат и път за практикуване. Бълват само безсмислици и сляпо прилагат правила. Те са абсолютно неспособни да разрешат каквито и да било проблеми. След като нещата отминат, те се държат така, сякаш нищо не се е случило, преструват се на добри хора и си приписват заслугите с дръзко безсрамие. Тези хора са чистокръвни фарисеи. Те могат само да проповядват доктрини, да скандират лозунги, да положат малко усилия и да понесат малко трудности, неспособни са да свършат някаква истинска работа, но въпреки това се преструват, че са духовни хора. Те са фарисеи. Такава е същността на този тип лъжеводачи. Могат да проповядват толкова много доктрини пред всички, но защо тогава не могат да разобличават и да се справят с антихристи? Могат да проповядват по няколко часа без прекъсване и притежават голямо красноречие, така че защо когато се сблъскат с действителни проблеми — особено когато се сблъскат със злодеянията на антихристите — са неспособни да се справят с тях и изглеждат стъписани? Каква е причината за това? Причината е, че техните заложби са твърде лоши. Колко точно лоши? Те нямат духовно разбиране. Те са образовани и интелигентни, доста ловки са в справянето с външни въпроси и имат някакво разбиране за закона. Когато обаче става дума за въпроси на вярата в Бог, за духовни въпроси и за различни съществени въпроси, те са неспособни да разпознават и не могат да прозрат нищо, нито могат да намерят някакви истини принципи. Когато няма възникнали проблеми, те седят спокойно като рибари, които чакат улова си, но когато възникнат проблеми, се държат като смешни клоуни, като мравки на горещ тиган, и представляват жалка гледка. Понякога се държат изключително сериозно и важно. Когато не са важни, изглеждат нормални, но когато станат важни, всъщност карат хората да се смеят.

Това е така, защото когато са важни, те не казват нищо друго освен погрешни неща и думи, в които липсва духовно разбиране, и всичко това са аматьорски коментари. Те обаче остават сериозни и важни — това не е ли смешно? Ако някой им зададе критично важни въпроси, на които да отговорят, те се объркват, остават безмълвни и изглеждат крайно смутени. Има много такива лъжеводачи. Основните им проявления са лоши заложби и липса на духовно разбиране. Те са объркани хора. Какво означава да ти липсва духовно разбиране? Когато става дума за духовни въпроси и за въпроси, свързани с истината, те сякаш се опитват да превеждат от старогръцки — изобщо нищо не разбират от тях. Дори и така, те продължават да се преструват, като казват: „Аз съм духовен. Вярвам в Бог от дълго време. Разбирам много истини. Вие сте новоповярвали, току-що сте започнали да вярвате в Бог и не разбирате истината. Вие не сте надеждни“. Те винаги се смятат за вярващи в Бог от дълго време и за хора, които разбират истината. Такива хора са едновременно отвратителни и смешни. С това завършва общението относно проявленията на тези лъжеводачи.

III. Действащи като защитен чадър за антихристите

Има и друг тип лъжеводачи, които са още по-отвратителни. Те не само не разобличават антихристите, но действат и като техен защитен чадър, а за оправдание използват любящата помощ, за да допускат злодеянията на антихристите, които смущават делото на църквата. Колкото и заблуди да разпространяват антихристите, за да подвеждат хората, тези лъжеводачи не само не ги опровергават или разобличават, но им предоставят възможности свободно да изразяват своите възгледи и да говорят открито. Независимо какви смущения, подвеждане или увреждане понасят Божиите избраници, те остават безразлични. Дори когато някои хора посочат: „Тези хора са антихристи. Именно те трябва да бъдат ограничени от Божия дом. Не бива да бъдат издигани или развивани, и със сигурност не бива да бъдат защитавани. Те достатъчно са увредили братята и сестрите. Време е да си разчистим сметките с тях и напълно да ги разобличим, и да се справим с тях“, лъжеводачите излизат напред, за да говорят в защита на антихристите. Вземат под внимание фактори като възрастта на антихристите, годините им на вяра в Бог и предишни заслуги и използват различни оправдания, за да говорят в тяхна полза и да ги защитават. Когато водачи от по-високо ниво отиват да инспектират работата или да се справят с антихристите, лъжеводачите пречат на братята и сестрите да им докладват фактите за злодеянията на антихристите. Те дори предприемат мерки, за да изолират изцяло църквата, така че водачите от по-високото ниво да останат неосведомени за това, че антихристите смущават църквата, както и възпрепятстват проницателните братя и сестри да разобличават антихристите. Независимо какви оправдания използват лъжеводачите или какви цели имат, за да действат като защитен чадър за

антихристите, с тези си действия те в крайна сметка защитават интересите на антихристите и същевременно предават интересите на църквата и на Божиите избраници. Те използват различни оправдания, за да защитават антихристите, като например: „антихристите също вярват в Бог и имат право да говорят в Божия дом“ и „преди това са изпълнявали опасен дълг. Божият дом трябва да отчете предишните им заслуги“. Те пречат на братята и сестрите да разпознават антихристите и не позволяват на водачите от по-високо ниво да научат за различните им злодеяния, а същевременно самите те не разобличават и със сигурност не кастрят антихристите. Тези антихристи може да са членове на тяхното семейство, близки приятели или, още по-вероятно, хора, които те боготворят и от които им е емоционално трудно да се избавят. Независимо от ситуацията, щом знаят, че тези хора са антихристи, и въпреки това защитават злодеянията им, като казват на другите да се отнасят към тях с любов, и дори използват различни средства, за да предоставят на антихристите възможности да разпространяват различни заблуди, за да подвеждат и да смущават Божиите избраници, тези проявления показват, че те действат като защитен чадър за антихристите. Някои лъжеводачи може да са свършили малко истинска работа в други области, но що се отнася до справянето с антихристи, те не се отнасят към тях според изискванията на Божия дом. Нещо повече, те не изпълняват отговорностите на водачи и работници, както се изисква от Божия дом — не спират в най-голяма степен антихристите да не разпространяват представи, негативни емоции, ереси и заблуди, за да подвеждат хората в църквата. Вместо това често поддържат правдоподобните доктрини, изричани от антихристите, както и техните твърдения и забележки, които се основават на знания или на сатанинска философия, като положителни неща. Всички тези неща са проявления на действията им като защитен чадър за антихристите. Разбира се, има и някои лъжеводачи, които не се справят с антихристите, защото ценят тяхното влияние в обществото. Те казват: „Повечето братя и сестри са от по-ниските слоеве на обществото и нямат влияние. Въпреки че този човек е антихрист със зла човешка природа, той има власт и влияние в света и е способен. Когато братята и сестрите или църквата са изправени пред опасност, не се ли нуждаем от могъщ човек, който да излезе напред и да ни защити? Затова да си затворим очите за неговите простъпки и да не се отнасяме толкова сериозно към въпроса“. Лъжеводачите са готови да действат като защитен чадър за антихристите, така че последните да ги защитават и подкрепят — дори това не е под достойнството на лъжеводачите. Има и някои лъжеводачи, които имат погрешен възглед. Те казват: „Някои антихристи имат статус и влияние в обществото. Те имат престиж. В нашата църква има двама такива души. Въпреки че са антихристи, ако ги премахнем, хората ще си помислят, че в нашата църква няма способни хора, а хората в религиозните среди ще ни гледат отвисоко. Трябва да ги задържим заради престижа. Затова тези двама души

са ценни за нашата църква. Никой не може да ги разпознае или премахне. Те трябва да бъдат защитени“. Що за логика е това? Те считат антихристите за таланти, затова ги защитават. Не са ли негодници тези лъжеводачи? (Да, така е.) Независимо от обстоятелствата, щом водачите и работниците позволяват на антихристите да правят каквото си искат в църквата и да смущават църковното дело, те са лъжеводачи и лъжеработници. Независимо как антихристите и злите хора разпространяват заблуди, колко хора биват подведени по този начин, как нападат и изключват положителните личности и колко Божии избраници увреждат, лъжеводачите пренебрегват това и си правят оглушки — щом могат да запазят себе си, значи всичко е наред. Това са основните проявления на лъжеводачите. Каквото и да казват или да правят антихристите, лъжеводачите не ги разобличават, не ги разнищват или ограничават, така че братята и сестрите да могат да ги разпознаят и отхвърлят. Вместо това те отглеждат антихристите като свои домашни любимци, служат им и ги защитават като знатни особи, дават им зелена светлина и им създават различни възможности, за да се изявяват. Чии интереси са пожертвани, докато оставят антихристите да се наслаждават напълно на своята свобода? (Интересите на Божиите избраници.) Лъжеводачите не само не защитават Божиите избраници, но позволяват на антихристите да поемат управлението в църквата, като карат братята и сестрите да служат на антихристите като волове и коне, като роби, карат ги да изпълняват заповедите на антихристите, да приемат техните заблуждаващи твърдения, мисли и възгледи, да приемат техния контрол, и дори да приемат сериозната вреда, която им нанасят, и така нататък. Това е работата, която лъжеводачите вършат. Спират ли те в най-голяма степен антихристите от нанасянето на сериозни вреди на Божиите избраници? Изпълнили ли са отговорностите на водачите и работниците? Свършили ли са те работата по защита на Божиите избраници? (Не.) Накратко казано, независимо от причината, всеки водач, който дава зелена светлина на антихристите да правят каквото си искат, без да върши никаква работа, е лъжеводач. Защо казвам, че това са лъжеводачи? Защото когато антихристите подвеждат и контролират Божиите избраници, те оставят братята и сестрите да понасят различни вреди от антихристите, като се провалят в поръчението, дадено им от Бог. Божият дом повери Божиите овце, Божиите избраници на теб, а ти не изпълни своята отговорност. Ти си недостоен да носиш Божието поръчение! Независимо каква причина или какво оправдание имаш, ако по време на твоя мандат като водач си действал като защитен чадър за антихристите, като си причинил на братята и сестрите неимоверно страдание от смущенията, подвежданията, контрола и сериозното увреждане от антихристите, тогава ти си грешник во веки веков. Причината за това е не защото не можеш да разпознаваш антихристите или да прозираш същността им — ти ясно знаеш в сърцето си, че антихристите са сатани и дяволи, но въпреки това не позволяваш на Божиите избраници да ги

разобличат и разпознаят. Вместо това оставяш братята и сестрите да ги слушат, да ги приемат и да им се подчиняват. Това напълно противоречи на истината. Не те ли прави това грешник во веки веков? (Да.) Ти не само не защити онези, които искрено изпълняват дълга си и се стремят към истината, но и издигна антихристи на позиции на водачи и работници, като ги отглеждаше като домашни любимци и караше братята и сестрите да се подчиняват на техните заповеди. Божият дом ти повери Божиите избраници не за да служат като роби на антихристите или като твои роби, а за да водиш Божиите избраници да се борят срещу Сатана и антихристите, да разпознават и да отхвърлят антихристите, както и за да дадеш възможност на Божиите избраници да живеят нормален църковен живот, да изпълняват дълга си нормално, да навлязат в истината реалност, да се покоряват на Бог и да свидетелстват за Бог под Божието напътствие. Ако не можеш да изпълниш дори тази отговорност, заслужаваш ли да се наречеш човек? И въпреки това ти все още искаш да защитаваш антихристите. Антихристите твои предци ли са или твои идоли? Дори да имаш кръвна връзка с тях, трябва да се придържаш към истините принципи и да поставяш справедливостта над семейството. Трябва да се чувстваш задължен да изпълняваш отговорностите на водач и работник — да разобличаваш, да разпознаваш и да отхвърляш антихристите и да правиш всичко възможно, за да защитаваш в най-голяма степен братята и сестрите и да предотвратяваш увреждането им от антихристите. Това означава предано да изпълняваш своя дълг и да изпълниш Божието поръчение. Само ако правиш това, можеш да се наречеш водач или работник, който отговаря на критериите. Ако не изпълняваш отговорностите на водачите и работниците и охотно действаш като защитен чадър за антихристите, какво друго можеш да бъдеш освен грешник во веки веков? С това завършва общението относно лъжеводачите, които действат като защитен чадър за антихристите. Ясно е, че поставянето на такива хора в редиците на лъжеводачите изобщо не е несправедливо. Това е едно от проявленията на истинските лъжеводачи.

IV. Незагрижени или незадаващи въпроси за хората, които са били подведени от антихристи

Има още едно проявление на лъжеводачите, което е още по-вбесяващо. Някои лъжеводачи могат да разпознават антихристите до известна степен по време на взаимодействията си, но не се справят с тях своевременно. Също така те не разобличават и не разнищват своевременно злодеянията и същността на антихристите чрез различните им поведения, така че да дадат възможност на братята и сестрите да разпознаят и отхвърлят антихристите. Това вече се счита за неизпълнение на отговорностите на водачите и работниците. Когато някои братя и сестри са подведени и следват антихристите, тези лъжеводачи остават безразлични, сякаш това няма нищо общо с тях. Освен това те не изпитват никакво

самоукоряване или самообвинение в сърцата си. Не смятат, че са подвели Бог или братята и сестрите. Вместо това те често изричат тази „класическа“ реплика: „Тези хора бяха подведени от антихристите. Заслужиха си го! Те са си виновни, че нямат проницателност. Дори да не бяха следвали антихристите, пак щяха да бъдат мишени за премахване от Божия дом“. Тези лъжеводачи не само не изпитват никакво самоукоряване или вина, след като братята и сестрите бъдат подведени от антихристите, а нещо повече — те не премислят, нито се покайват. Вместо това те казват такива нечовешки неща, като твърдят, че тези братя и сестри са заслужили да бъдат подведени от антихристите. Какво може да се види от тези думи? Имат ли тези хора човешка природа? (Не.) Със сигурност им липсва човешка природа. И така, защо казват тези неща? (За да избегнат отговорност.) Първо, за да избегнат отговорност, за да подведат хората и постепенно да притъпят сетивата и чувствата им. Те вярват: „Онези хора бяха подведени от антихристите, защото нямат проницателност, което няма нищо общо с мен. Те не се стремяха към истината, така че си заслужиха да бъдат подведени!“. Какво означава „заслужиха си“? Означава, че тези хора е трябвало да бъдат подведени и контролирани от антихристите, и че е трябвало да бъдат сериозно увредени от антихристите — каквото и отношение да получат от антихристите, те си го заслужават. Заслужават си да следват антихристите. Това означава, че тези хора не бива да следват Бог, а трябва да следват антихристите, че следването на Бог е било грешка за тях, че Бог също е сгрешил, като ги е избрал, и че въпреки че са влезли в Божия дом, отклоняването им от антихристите е било неизбежно. Нямат ли лъжеводачите точно това предвид? Те не само клеветят братята и сестрите, но хулят и Бог. Нима не са отвратителни тези хора? (Да, така е.) Те са изключително отвратителни! В допълнение към това, че бягат от отговорност и прикриват факта и истината, че не са защитили братята и сестрите, те дори ги нападат, като казват, че тези хора са заслужили да бъдат подведени от антихристите и че са недостойни да вярват в Бог и да получат Божието спасение. Само това твърдение разкрива колко противен е техният характер! Въпреки че не са смущавали, подвеждали или потискали пряко братята и сестрите като антихристите, отношението им към братята и сестрите, към Божието поръчение и към стадото, поверено им от Божия дом, показва колко коравосърдечни и студенокръвни са в действителност! На никой човек, който приема Божието дело, не му е лесно. То включва жертвите и сътрудничеството на онези, които проповядват евангелието. Това струва много работна сила и ресурси, и, още повече, в него се съдържа кръвта от Божието сърце. Бог е Този, който нагласява различните хора, събития, неща и среди, за да доведе хората пред Себе Си. Лъжеводачите не обръщат никакво внимание на нищо от това. Без значение кой е подведен от антихристите, те го отхвърлят с една-единствена фраза: „Заслужиха си го!“. По този начин те оставят целия усърден труд на всички замесени и кръвта от Божието сърце да отидат на вятъра,

като свеждат всичко до нула. Какво означава „Заслужиха си го“? Означава: „Кой ти каза да им проповядваш евангелието? Те са недостойни да вярват в Бог. Беше грешка да им проповядваш евангелието. Кой им каза да следват антихристите? Макар да не свърших никаква истинска работа, аз не ги накарах да следват антихристите. Те сами настояха за това. Заслужиха си да следват антихристите!“. Що за човешка природа притежава такъв тип човек? Той изобщо има ли сърце? Той е студенокръвен, по-лош е от куче пазач, и въпреки това е водач? Той е недостоен! Трябва да имате проницателност: когато виждате, че такива хора нямат съвест и разум и са толкова студенокръвни, не трябва да ги избирате за водачи. Не бъдете оборкани! Те не само не правят всичко възможно да възстановят загубите и да спасят подведените от антихристите, но и казват такива жестоки неща — те са толкова злобни! Проблемът при този тип хора е по-сериозен по своето естество от този на обикновения лъжеводач. Въпреки че въз основа на своите проявления той не може да бъде считан за антихрист, ясно е, че няма човешка природа и е недостоен да бъде водач или работник. Той е просто един грозен, неблагодарен предател! Той не знае какво е Божието поръчение, нито има някаква осъзнатост каква работа трябва да върши. Той не се отнася към нея със съвест и разум. Той е недостоен да бъде водач на Божиите избраници и е недостоен да приеме Божието поръчение. По-конкретно лъжеводачите нямат любов към Божиите избраници. Когато братята и сестрите са подведени, те дори ги ритат докато са паднали, като казват неща от сорта на: „Заслужиха си го“, без да показват каквото и да било съчувствие. Такъв човек ако види някой, който е сполетян от нещастие или трудности, няма да му помогне, а вместо това ще го рита, докато е на земята. Неговата съвест няма да изпита никакво самоупрекване и той ще продължи да бъде водач по начина, по който винаги е бил. Не е ли това безсрамно? (Да.) Да не говорим за братята и сестрите, но дори ако един добър невярващ е сериозно увреден от дяволи, всеки с нормална човешка природа, като вярващ в Бог и като сътворено същество, би изпитал съчувствие. Колко повече сърцето му би следвало да се чувства наранено, когато именно братята и сестрите — онези, които искрено вярват в Бог — са подведени и ощетени от антихристите. Тези лъжеводачи не вършат никаква истинска работа през времето, в което антихристите извършват зло и увреждат Божиите избраници. Те нито разобличават, нито разнищват злодеянията и същността на антихристите, камо ли да имат чувство за бреме да помогнат на братята и сестрите да придобият проницателност по отношение на антихристите и да ги отхвърлят от сърцата си. Те не изпитват никакво чувство на отговорност по този въпрос. Дори когато някои хора са подведени от антихристите, те просто подхвърлят студената, безсърдечна забележка: „Заслужиха си го“. Това наистина е вбесяващо! За да избегнат отговорност, за да запазят себе си, за да подведат и постепенно да притъпят сетивата и чувствата на повече хора и за да избегнат да бъдат заклеймени от Бог,

те изричат такива нечовешки неща. Не е ли това отвратително? (Да.) Независимо какво казваш, ти не изпълни своите отговорности и не свърши работата си както трябва — това са проявленията на лъжеводач. Не можеш да отречеш тези неща, колкото и да се опитваш. Ти си лъжеводач.

Някои лъжеводачи не само че действат коравосърдечно, безсърдечно и безотговорно, след като някои братя и сестри биват подведени от антихристи, и казват, че тези хора са заслужили да бъдат подведени, но дори когато работните подредби на Божия дом изискват от тях да изпълнят своята отговорност да възстановят във възможно най-голяма степен онези от тях, които имат относително добра човешка природа и надежда за възстановяване, тези лъжеводачи пак не вършат никаква реална работа. Дори когато някои хора искат да се върнат в църквата, те остават безразлични и пренебрежителни, не се отнасят към живота на хората като към най-ценното нещо, което трябва да се цени. Те не възстановяват във възможно най-голяма степен тези подведени братя и сестри. Не могат да изпълнят тази отговорност и не полагат усилия за това. Въпреки че работните подредби на Божия дом многократно изискват тази работа да бъде свършена добре, лъжеводачите продължават да не се трогват, не предприемат никакви действия и не вършат никаква работа. В резултат на това някои хора, които са били подведени от антихристите и са били изолирани или премахнати, все още не могат да се върнат в Божия дом и все още не са възобновили нормалния си църковен живот. Разбира се, някои хора наистина не отговарят на условията за възстановяване от Божия дом в различни аспекти, но има други, които може да бъдат възстановени. Ако чрез любяща помощ и търпелива подкрепа те могат да разберат истината, да разпознаят и да отхвърлят антихристите, те могат да бъдат възстановени. Тъй като обаче водачите и работниците не вършат реална работа, не изпълняват работните подредби на Божия дом и не се отнасят към живота на тези хора като към нещо важно, някои хора все още са оставяни да се скитат навън. Тези водачи и работници пренебрегват работните подредби на Божия дом, като използват различни извинения. Те дори пренебрегват онези братя и сестри, които искат да се върнат в църквата и отговарят на условията на църквата за приемане. Те измислят всякакви извинения, като казват, че тези хора имат лоша човешка природа, че са изправени пред рискове за сигурността, че обичат да се кипрят, да се наслаждават на плътски удоволствия, че обичат статуса и така нататък. Като използват тези измислени извинения и причини, те отказват да им позволят да се върнат в църквата. Тези хора са били подведени и са контролирани от антихристите, но лъжеводачите не се интересуват от това, че са се изгубили. Те нямат каквото и да било чувство за отговорност или съвест. Може би смятат, че възстановяването на тези хора е трудно или опасно, или може би не желаят това и не са съгласни дълбоко в себе си. Във всеки случай, по различни причини, те изобщо не

изпълняват гореспоменатата работна подредба на Божия дом. Това са проявленията на такива лъжеводачи. Те не само не сътрудничат и не изпълняват активно своите отговорности по отношение на всяка задача, възложена от Бог или от Божия дом, но когато някой разобличи занемаряването от тяхна страна на отговорността, те се защитават, като казват неща, с които избягват от отговорностите си и се оправдават, така че да прикрият истината за допуснатото от тях занемаряване. Не са ли такива лъжеводачи още по-отвратителни? (Да, така е.) В обобщение, тези лъжеводачи са също толкова небрежни при справянето си с антихристи, които сериозно увреждат Божиите избраници, като изобщо не вършат никаква реална работа. Те пренебрегват всеки детайл от тази работа, която се изисква от Божия дом. Те не желаят да понасят несгоди или да плащат цена, като предпочитат единствено да правят каквото си искат и да действат както си искат — правят малко, ако им се иска, и не правят нищо, ако не им се иска. Те напълно пренебрегват работните подредби на Божия дом, пренебрегват дълга и отговорностите, които са им поверени от Божия дом, и най-вече пренебрегват Божиите намерения и изисквания. Тези хора нямат човешка природа и съвест. Те са ходещи трупове. Бихте ли посмели да поверите този важен въпрос от живота си в стремеж към спасение чрез вяра в Бог на хора без човешка природа? (Не.) Дори да не те предадат на антихристите, ще направят ли всичко по силите си, за да се борят срещу тях, когато те подвеждат и сериозно увреждат Божиите избраници? Не, няма, защото такива хора са студенокръвни животни, без чувство за отговорност. Те служат като водачи, само за да си осигурят ползи за себе си.

Лъжеводачите понякога проявяват загриженост за братята и сестрите. Питат ги дали имат нужда от нещо, как се справят с храната и настаняването и така нататък. Те са доста внимателни, когато става дума за въпроси, свързани с бита, но по отношение на въпроси, които включват Божието поръчение, живота и смъртта на братята и сестрите и истините принципи, те остават безразлични и не правят нищо, независимо кой се обръща към тях. Те се интересуват само от плътските наслади, храната, облеклото, подслона, транспорта или материални облаги на хората и се занимават само с такива въпроси. Някои хора казват: „Думите Ти са противоречиви. Не каза ли, че са студенокръвни? Студенокръвният човек би ли желал да прави тези неща за другите?“. Един студенокръвен човек би ли бил толкова добросърдечен, че да прави тези неща за всички? (Не.) Всъщност някои студенокръвни хора наистина биха направили тези неща и за това има две причини. Едната е, че докато правят неща за всеки, те правят неща и за себе си и извличат полза от това. Ако не могат да извлекат някакви ползи от правенето на нещо, вижте дали все пак ще го правят — те веднага ще променят отношението си и ще спрат. Освен това, чии пари използват, за да правят тези неща и да търсят ползи за всички? Божият дом плаща сметката. Специалността на тези хора е да бъдат щедри с ресурсите на Божия дом. Как биха могли да не правят тези неща,

когато лично получават ползи? Докато търсят ползи за всички, те всъщност правят неща за себе си. Не са толкова добросърдечни, че да търсят ползи в името на всички останали! Ако наистина търсеха ползи за всички, не би трябвало да имат никакви егоистични мотиви и би трябвало да се справят с въпросите съгласно принципите на Божия дом. Вместо това обаче те винаги търсят ползи за себе си и не отделят никаква мисъл за навлизането в живота на Божиите избраници. Освен това те правят неща за всички, така че хората да ги уважават и да казват: „Този човек търси ползи за нас и се стреми да защити нашите интереси. Ако ни липсва нещо, трябва да го помолим да се погрижи за това. Щом той е наблизо, няма да видим лошо отношение“. Те правят тези неща, така че всички да им благодарят. Като действат по този начин, те придобиват както слава, така и ползи, така че защо да не правят тези неща? Ако търсеха ползи за всички, но никой не знаеше за това и всички благодаряха на Бог, и никой никога не изпитваше благодарност към тях, щяха ли все пак да го правят? Определено нямаше да са в настроение да го правят. Тяхната истинска същност щеше да бъде разобличена. Когато хора от този тип правят нещо, тяхната природа същност бива напълно разобличена. Затова когато антихристи смущават църквата, те категорично никога няма да свършат някаква реална работа, за да защитят Божиите избраници.

Току-що разговаряхме, че след като Божиите избраници страдат от подвеждането, контрола и увреждането на антихристите, лъжеводачите все още си затварят очите за това. Те не мислят за средства, с които да възстановят Божиите избраници, нито изпълняват своите задължения и отговорности. Те се интересуват само от собствените си чувства, настроения и интереси. Не изпълняват своите отговорности и не се държат отговорно. Вместо това бягат от отговорностите си и ги заобикалят. Дори съдят Божиите избраници след като са подведени и контролирани от антихристите, и казват, че те не вярват искрено в Бог, за да избягат от отговорност, без изобщо да изпитват някакви угризения на съвестта. Тези лъжеводачи са най-отвратителни. Всички тези различни видове проявления на лъжеводачите, които обсъдихме, са доста отвратителни, но последният тип хора просто нямат никаква човешка природа. Този тип човек е студенокръвно животно, звяр в човешки дрехи. Той не може да бъде считан за част от човечеството, а трябва да бъде класифициран сред зверовете. Защо не изпълнява своите отговорности? Защото няма човешка природа, няма съвест или разум. Отговорности, задължения, любов, търпение, състрадание, защита на братята и сестрите — няма никое от тези неща в сърцето си. Той не притежава тези качества. Липсата на тези качества в човешката му природа е равносилна на липсата на човешка природа. Това са проявленията на четвъртия тип лъжеводачи.

Това в общи линии са четирите вида проявления на лъжеводачите, които трябва да бъдат разобличени в рамките на тринадесетата отговорност на водачите и работниците. Разбира се, има и други подобни проявления, но тези

четири вида вече могат в общи линии да представят различните проявления на лъжеводачите при извършването на тази работа, както и тяхната човешка природа същност. Независимо на колко категории разделяме проявленията им, във всеки случай две основни проявления на лъжеводачите може все пак да бъдат открити в рамките на тези четири категории: едното от тях е, че не вършат действителна работа, а другото е, че са неспособни да вършат действителна работа. Това са двете най-откроряващи се проявления на лъжеводачите. Независимо какви са човешката природа и заложбите на лъжеводачите и независимо как те се отнасят към истината, във всеки случай тези две проявления са въплътени в рамките на посочените четири категории. С това приключва съдържанието относно разобличаването на лъжеводачите в днешното ни общение по тринадесетата отговорност на водачите и работниците.

Допълнение: Отговаряне на въпроси

Имате ли въпроси? (Боже, искам да задам въпрос. В началото на събирането Бог ни попита каква е разликата между хората с нрава на антихристи и действителните антихристи и какви са типичните характеристики на същността на антихристите. В онзи момент чувствахме, че умовете ни са празни, и след като разсъждавахме известно време, можахме да се сетим само за няколко много прости думи и доктрини. Бог разговаряше за истини относно разобличаването на антихристите повече от година, но ние сме способни да разберем и да практикуваме само много малка част от тях. Една от причините за това е, че не сме вложили усилия в тези истини, а другата е, че сме срещнали относително малко антихристи и не сме стигнали до разбирането на тези истини, като видим как те се свързват с реалните ситуации. Затова дори сега всъщност нямаме никакво навлизане в тези истини, нямаме голяма проницателност за антихристите и в нас самите има много проявления от нрава на антихристите, които все още не сме идентифицирали. Искам да попитам как да разрешим този проблем.) За всеки аспект на истината трябва да имате известни реални преживявания и познание от преживявания, както и да постигнете истинско разбиране, за да бъдат словата на истината издълбани в сърцето ви. Процесът на придобиване на истината винаги е такъв. Нещата, които можеш да си спомниш, са нещата, които си придобил чрез своите преживявания. Това са най-дълбоките впечатления. Ето защо, тъй като днес разговаряхме по темата за антихристите, първо ви накарах да прегледате това съдържание. Вие успяхте да си припомните част от него. От нещата, които можахте да си припомните, някои са теоретични за вас, но естествено има някои проявления на антихристите, които в общи линии можете да съпоставите с реалния живот — всеки трябва да го преживее по този начин. Обичайно при хората е, че колкото и добре да изглежда, че разбират, докато слушат проповеди, те разбират само на теория и от гледна точка на доктрината, но нямат познание за

истината. Кога човек може да разбере истината? Само когато е преживял тези неща, той може да има известно практическо познание. Без да преживее реални обстоятелства, никой не може да придобие познание. И така, понеже днес разговаряхме по темата за антихристите, трябваше да направим бърз преглед и да ви припомня някои неща. След това, независимо дали разговаряхме за отговорностите на водачите и работниците, или за различните проявления на лъжеводачите, общението поне няма да бъде твърде кухо за вас — това е всичко. Вие обаче все пак трябва да придобиете впечатление от първа ръка за различните проявления на антихристите. Някои хора казват: „Ако Бог не нагласи някои реални хора, събития и неща, къде можем да придобием опит с тях? Не можем сами да търсим антихристи, нали?“. Няма нужда да ги търсите. Най-простото решение е, когато срещнеш антихристи, да се опитате във възможно най-голяма степен да ги съпоставите с Божиите слова. Да съпоставите техните външни разкривания, твърдения, действия и нрав, както и техните мисли и възгледи, и дори начина им на държане и справяне със света, начина им на живот и така нататък — тоест, да ги съпоставите с петнадесетте проявления на антихристите, които сме обсъждали. Съпоставете колкото можете повече от тях. Това е начинът, по който хората възприемат нещата: не могат да си спомнят много по памет, защото човешката памет е ограничена. Хората могат да говорят съвършено добре за нещата, които наистина са придобили чрез преживявания от първа ръка. Независимо колко неща казват, те не са основани на памет, а на преживяване и на това, през което са преминали. Нещата, които са придобили, са най-близо до истината и до това, което е фактически вярно — това са неща, които хората са придобили чрез преживяване. Извън тях, нещата, които съответстват на човешките представи и фантазии, и нещата, които са основани на познание, не съответстват на истината, независимо колко години са заемали преобладаващо място в ума ви, след като са влезли в него за пръв път. Когато наистина разбереш истината, тези неща ще бъдат отстранени и отхвърлени. Но нещата, които са близо до истината и които съответстват на истината, които си придобил чрез преживяване, са нещата, които са ценни. Независимо дали напълно разбирате въпросите, които зададох днес, със сигурност има част от темата за разпознаването на антихристите, която можете да разберете, защото всички вие сте преживели известно подвеждане и смущаване от антихристи. Това ви е дало известна проницателност и когато срещнете антихристи, които вършат зло и смущават църковното дело, тези истини може да подействат върху вас. Тези слова действат само когато срещнете реална среда. Ако не сте преживели подвеждане от антихристи и просто си представяте техните действия в ума си, това е безполезно. Колкото и добро да е въображението ти, това не означава, че ще си способен да ги разпознаеш. Само когато се сблъскат с реална среда, хората реагират инстинктивно, като използват собствените си мисли и възгледи, някои теории, на които са били изложени, и

някои доктрини, методи и начини, които са научили, за да се изправят пред тези въпроси и да се справят с тях, и накрая правят своите избори. Но преди хората да са се сблъскали с тези ситуации, вече е доста добре, ако имат чисто възприемане на различни теории и впечатление от тях. Някои хора казват: „Каква е ползата да говориш толкова много, преди да сме се сблъскали с антихристи?“. Полезно е. Не са ли словата, които разобличават антихристите, отпечатани в книга? Дали тези слова са нещо, което можете да преживеете напълно и да прозрете за ден-два? Не. Целта на отпечатването им в тази книга е да ви спаси и да ви позволи често да четете тези слова и да разбирате тези истини, както и да четете Божиите слова и да получавате ресурс за живот, когато се сблъскате с различни ситуации в бъдеще — било то с инцидент с антихрист, с трудности при промяната на собствения ви нрав или с нещо друго. За теб Божиите слова в тази книга са източникът, чрез който да преживееш тези въпроси и да се справиш с тях, както и да навлезеш в тези аспекти на истината. Количеството, което можеш да разбереш, когато слушаш проповеди, не съответства на реалността, която притежаваш. Ако не можеш да разбереш или да запомниш нещо в даден момент, това не означава, че никога няма да го преживееш или че никога няма да го разбереш в бъдеще. Накратко, трябва да разберете, че само нещата, които хората придобиват чрез преживяване и които научават въз основа на Божиите слова, са свързани с истината. Нещата, които хората помнят, и нещата, които разбират в ума си, до голяма степен не са свързани с истината. Те са просто доктринални. Кои са най-важните неща, когато става въпрос за истината? Най-важните неща са преживяването и навлизането. С всеки аспект на истината, когато хората действително го преживеят, крайната им жътва е плодът на истината и пътят за тяхното оцеляване. Ето защо това, че не помните, не е проблем.

Ако бях започнал да обсъждам основната тема направо в началото на събирането, нямаше ли да сте неспособни да реагирате своевременно? Затова трябваше да използвам някои методи и първо да ви попитам: „Помните ли разликата между хората със същността на антихристи и хората с нрава на антихристи?“. Целта, с която зададох първо този въпрос не беше да ви оставя зашеметени или да ви изложа на показ, а да ви дам подсказка. След това направихме преглед и някои хора постепенно си спомниха: „Преди сме разговаряли за това как антихристите се отнасят към истината и каква е човешката природа на антихристите“. Част от съдържанието за антихристите вече е оставила дълбоко впечатление у вас. Това съдържание чака да бъде използвано от теб, когато преживееш такива неща, за да ти служи като напътствие и насока за твоето практикуване. Но има още съдържание, от което изобщо не си получил никакво впечатление, след като си го чул за първи път. Това съдържание също трябва да бъде преживяно. Когато преминеш през тези преживявания и след това ядеш и пиеш, и четеш с молитва тези слова, ще придобиеш още повече. Независимо дали е съдържание, от което

имаш впечатление или не, след като преминеш през тези неща, всичко ще ти се смеси. Доктрините, които си запомнил, ще станат твое практическо разбиране и твои придобивки, след като ги преживееш. Що се отнася до съдържанието, от което не си имал никакво впечатление, след като го преживееш веднъж, може да имаш известно впечатление, но това ще бъде само малко основано на възприятията познание. То може да остане само на нивото на доктрината. Трябва да преживееш подобни неща отново и в този момент, след това, то ще те напътства, ще ти дава насока и ще ти предостави път за практикуване. Преживяването на Божиите слова и преживяването на истината е именно такъв тип процес. Притеснително ли е, че не знаехте как да отговорите на въпроса, който зададох? Не е притеснително. Ако Ми зададете изненадващ въпрос, аз също ще трябва да го обмисля на момента, да се замисля какво означава той и кои аспекти на истината включва. Човешкият мозък и ум работят така — те се нуждаят от време, за да реагират. Дори да е нещо, с което си много добре запознат, ако не си го срещал от много години, пак ще ти трябва време, за да реагираш, когато внезапно отново се сблъскаш с него. Независимо колко дълбоко си преживял нещо, ако се сблъскаш с него отново след много дни или години, пак ще ти трябва време, за да реагираш — да не говорим, че разбирането ви по темата за антихристите е само на нивото на думите и доктрините, ти все още не можеш да го съпоставиш с антихристите, които срещаш в реалния живот, и може да се каже, че в общи линии ти все още не можеш да разпознаваш антихристите. И така, тези истини ви чакат да ги преживеете практически — едва тогава можете да потвърдите автентичността и точността на Божиите слова. Например преди това разговаряхме, че антихристите са твърдо непокаяни. Да предположим, че си запомнил това и кажеш: „Бог каза, че антихристите са твърдо непокаяни. Те ще предизвикват Бог и ще Му се противопоставят докрай. Те не приемат истината и никога няма да признаят, че Божиите слова са истината, каквото и да става. Те изпитват неприязън към истината“. Разбираш и приемаш това твърдение или имаш впечатление от него само на доктринално ниво. Това е просто малко основано на възприятията познание. В своето подсъзнание чувстваш, че това твърдение е правилно, но кои конкретни думи, които антихристите изричат, какъв покварен нрав, който те разкриват, и каква природа, която ги движи, и така нататък, се съпоставят и съотнасят с Божиите слова, които разобличават антихристите? Кои от тях могат да покажат, че Божието разобличаване се основава на факти? Това изисква от теб или лично да срещнеш антихрист, или да чуеш от наблюдатели за делата и думите на антихрист и накрая да осъзнаеш: „Божиите слова са толкова практически, те са напълно правилни. Този човек няколко пъти е бил окачествяван като антихрист и отстраняван. Въпреки че все още не е отлъчен или премахнат, неговите проявления и разкривания показват, че той изобщо не приема истината, че е твърдо непокаян и че не само има нрава на антихрист, но и

природата същност на антихрист — той е наистина отявлен антихрист“. И един ден, когато този човек бъде отлъчен, потвърждаваш в сърцето си: „Божиите слова са толкова точни! Хората с нрава на антихристи могат да се променят, но тези със същността на антихристи няма да се променят“. Тези слова се вкореняват в сърцето ти. Това не е просто спомен или мимолетно впечатление, нито е просто вид основано на възприятията познание. Вместо това ти дълбоко разбираш и приемаш Божиите слова: „Антихристът няма да се промени. Той ще се противопоставя на Бог докрай. Нищо чудно, че Бог не го спасява. Нищо чудно, че Бог не върши делото Си върху такива хора. Нищо чудно, че те никога нямат просветление или светлина, когато изпълняват дълга си, и не показват никакъв ръст — решени са да следват собствения си път. Това наистина е антихрист!“. Когато провериш точността на Божиите слова, си мислиш: „Божиите слова действително са истината. Тези слова са правилни. Амин!“. Какво означава да кажеш „Амин“? Означава, че чрез своите преживявания си стигнал до разбирането, че Божиите слова са критерият за измерване на всички неща, че Божиите слова са истината и че дори когато тази епоха и това човечество отминат, Божиите слова няма да отминат. Защо няма да отминат? Защото когато и да е, същността на антихристите никога няма да се промени и Божиите слова, които разобличават същността на антихристите, никога няма да се променят. Макар че тази епоха ще отмине, макар че това покварено човечество ще отмине, тези Божии слова винаги ще бъдат истината на фактите — никой не може да отрече това. Това е словото на Бог! Когато почувстваш, че Божиите слова съответстват и съвпадат с фактите, които виждаш и срещаш, и сърцето ти получи потвърждение, и това не е просто чувство, че Божиите слова няма как да не са правилни, или че Божиите слова не са погрешни, а вместо това си го видял и преживял лично, тогава естествено ще кажеш „Амин“ на Божиите слова. В този момент, ако попитам отново: „Какви са проявленията на хората със същността на антихристи?“, твоето вътрешно разбиране ще изплува веднага. Няма да имаш просто впечатление, запаметена фраза или вид осъзнатост или основано на възприятията познание. Веднага ще кажеш: „Антихристите категорично не приемат истината и са твърдо непокаяни!“. Въпреки че това твърдение може да не е с особено логическа структура, въпреки че е изречено доста рязко и хората няма да го разберат отначало, ти знаеш какво означава, защото си го преживял и си го видял с очите си. Антихристите са точно такива жалки нещастници — те никога няма да се покаят. Тези слова трябва да бъдат преживени. Който не ги преживее, няма да придобие нищо.

2 октомври 2021 г.

ОТГОВОРНОСТИТЕ НА ВОДАЧИТЕ И РАБОТНИЦИТЕ (22)

Последния път разговаряхме за тринадесетата отговорност на водачите и работниците: „Защитавайте Божиите избраници от смущаване, подвеждане, контролиране и сериозно увреждане от антихристи и им давайте възможност да разпознават антихристите и да се отричат от тях в сърцето си“. Сега, нека си припомним: за какви конкретни точки, свързани с конкретното съдържание на тринадесетата отговорност на водачите и работниците, разговаряхме? (Разговаряхме за пет точки: разобличаване, кастрене, разнищване, ограничаване и наблюдение.) Тези пет точки са конкретните задачи, включени в тази отговорност на водачите и работниците. Това са конкретните задачи, които водачите и работниците трябва да изпълняват по отношение на антихристите. И така, какви проявления имат лъжеводачите по отношение на тези задачи? Последния път разговаряхме ли и за някои подробности? (Да.) Проявленията на лъжеводачите са следните: първото е, че те се страхуват да не оскърбят хората и не смеят да премахнат или да отлъчат антихристите. Второто е, че не могат да разпознаят антихристите. Третото е, че действат като защитен чадър за антихристите. Четвъртото е, че са безотговорни спрямо Божиите избраници. Как изглежда безотговорността? Когато са изправени пред смущения и подвеждане от антихристи, лъжеводачите не могат да защитят братята и сестрите, не могат да разобличат злодеянията на антихристите, не могат да разобличат интригите на Сатана и не могат да разговарят за истината, за да помогнат на братята и сестрите да разпознаят антихристите — те не вършат такава работа. Освен това, що се отнася до онези хора с малък духовен ръст, на които им липсва проницателност и които са подведени от антихристите — лъжеводачите не само не вършат никаква работа, за да ги върнат обратно, но и казват безчовечни неща като например: „Заслужават си го“. Това е конкретно проявление на безотговорност, което показва, че лъжеводачите нямат усещане за бреме за делото на църквата. Тези проявления са конкретни действия и подходи на лъжеводачите, когато антихристите подвеждат и смущават Божиите избраници. Конкретното им отношение към тази работа е на безотговорност и нелоялност. Те представят различни оправдания и използват различни методи, за да дадат на антихристите зелена светлина, действат като защитен чадър за антихристите, като същевременно не успяват да защитят делото на църквата и правата и интересите на Божиите избраници. Ако лъжеводачите можеха бързо да решат такива проблеми като този, при който антихристите смущават, подвеждат, контролират и сериозно увреждат Божиите избраници, и след това можеха да ограничат, изолират, премахнат и отлъчат антихристите, то Божиите избраници биха получили най-голямата защита. Като водачи обаче те са некомпетентни за тази работа. От определена гледна точка може да се каже, че те прикрито

защитават антихристите и им проправят път, като по този начин те могат да продължат да подвеждат, контролират и сериозно да увреждат Божиите избраници, и да смущават нормалния църковен живот, както и изпълнението на дълга на Божиите избраници. Това са различни проявления на лъжеводачите.

Четиринадесета точка: своевременно разпознавайте, а после премахвайте или отлъчвайте всякакви типове зли хора и антихристи (първа част)

След като завършихме общението за тринадесетата отговорност на водачите и работниците, днес ще разговаряме за четиринадесетата. Съдържанието на четиринадесетата отговорност в някои отношения е сходно с това на тринадесетата. Конкретната работа, която водачите и работниците трябва да изпълнят в четиринадесетата отговорност, е свързана не само с антихристите, но засяга и различни зли хора, което прави нейния обхват по-широк от този на тринадесетата отговорност. Преди да разговаряме за четиринадесетата отговорност, нека първо прочетем нейното съдържание. (Четиринадесетата отговорност на водачите и работниците: „Своевременно разпознавайте, а после премахвайте или отлъчвайте всякакви типове зли хора и антихристи“.) Това изречение не е дълго, но когато става въпрос за конкретната работа, която водачите и работниците трябва да свършат, то не е толкова просто, колкото изглежда на повърхността. Какви точно са отговорностите на водачите и работниците, споменати в това изречение? Кои хора са обект на работата, която водачите и работниците трябва да извършват? (Разни зли хора и антихристи.) Каква е конкретната работа, която трябва да бъде свършена? (Своевременно ги разпознавайте. След като бъдат разпознати, премахвайте ги или ги отлъчвайте.) Своевременно разпознаване без отлагане. Още щом бъдат установени признаците, трябва да се направят прецизни преценки и окачествяване, след което да се предприемат мерки спрямо замесените лица, като те бъдат премахнати. Всъщност конкретната работа, която водачите и работниците трябва да извършат, се състои от две задачи: разпознаване на хора и решаване на проблеми. На повърхността това изглежда просто: първо разпознай, след това своевременно намери решения и мерки, насочени към различните зли хора и антихристи, които Божият дом изисква да бъдат премахнати или отлъчени. От тази гледна точка изглежда лесно за водачите и работниците да свършат тази работа добре и да изпълнят тази отговорност без особени трудности, защото Божият дом вече е провел пространно общение за подробностите по разпознаването и премахването на различни хора, като по този въпрос е говорено много. На пръв поглед работата, предвидена в четиринадесетата отговорност, в някои отношения изглежда сходна с конкретното съдържание на дванадесетата и тринадесетата отговорност, за които вече разговаряхме, но в четиринадесетата отговорност обект на работата, вършена от водачите и

работниците, са не само антихристите, а и разни зли хора. Това разширява обхвата, за да включи различни типове зли хора, което изисква систематично и конкретно общение. Тъй като не става въпрос за проявленията на един тип зъл човек, а на различни типове, когато разговаряме за четиринадесетата отговорност на водачите и работниците, ще се съсредоточим върху определянето на конкретни обекти на тази работа. Това е един аспект. Освен това в следващото общение ще разговаряме подробно как точно да се отнасяме към тези хора — дали да ги ограничаваме, изолираме, премахваме, или да ги отлъчваме.

Какво е църква

Преди да разговаряме подробно за това дело, нека първо да разговаряме по една странична тема. Тази странична тема може да е добре позната или да е тема, по която нямате конкретно разбиране. Каква е темата? Тя е „Какво е църква?“. Как ви се струва тази тема? Някои хора може да кажат: „Ти разговаряш за отговорностите на водачите и работниците, затова просто разговаряй конкретно за това. Защо ще разговаряш за това какво е църква? Свързано ли е с тази тема?“. На пръв поглед може да изглежда, че не е свързано, и някои дори може да кажат: „Това е напълно отделна тема. Защо трябва да се повдига в общение?“. Независимо на какво мнение сте, оставете настрани тези мисли и първо се замислете какво е църква. След като определението на тази дума, обозначението „църква“, бъде ясно казано в общение, ще знаете защо разговаряме по тази тема.

I. Няколко разбирания за църква

Общението за това какво е църква предоставя ясно и точно обяснение на обозначението „църква“. То съобщава конкретното и точното определение на термина „църква“. Първо, можете да обсъдите как разбирате и възприемате термина „църква“. Какво е църква? Да започнем с теоретичното обяснение и след това да преминем към по-конкретно и относително практическо определение. (Моето разбиране е, че място, на което братя и сестри, които искрено вярват в Бог и се стремят към истината, се събират, за да почитат Бог, се нарича църква.) Това определение се отнася до това какъв тип място е църквата. Общо взето тя е осезаем, физически обект. Това е теоретично определение. Това определение точно ли е? Има ли някакви неточности? В теоретичен аспект това определение е приемливо. Кой може да добави повече? (Аз ще добавя малко. Поради явяването и делото на Бог, както и поради това, че Той изразява истината, има група хора, които следват Бог. Колективът, който те образуват, се нарича църква.) Това определение описва какъв тип колектив е една църква. Това също е формално, теоретично определение. (Ще добавя, че тази група хора получава делото на Светия Дух и когато се съберат да четат Божиите слова, те имат просветлението на Светия Дух и могат да практикуват истината и да растат в живота. Църква е

събиране на такива хора.) Тази добавка към определението за църква описва какъв вид събиране е тя — основната отличителна черта на това събиране е да се ядат и пият Божиите слова, да се получава делото на Светия Дух и да се израства в живота. Това общо взето също е формално, теоретично определение за църква. Някой друг да добави още? (Това е група хора, които възприемат Божието слово като принцип на практикуване и се ръководят от истината и Христос. Тази група може да преживява Божието дело, да приема истината, да расте в живота и да бъде спасена. Такава група се нарича църква.) Тази „група“ е тъждествена на „колектива“, който беше споменат преди малко. Някой още да добави към това? Ако няма какво друго да добавите, можете да изкажете отново четирите разбирания, споменати по-горе. А именно, от началото на вярата ти в Бог до този момент какво точно си смятал, че е определението за църква. Теоретичното ѝ дефиниране би трябвало да е лесно, нали? Например колектив от хора, които искрено следват и се прекланят пред Бог, може да бъде наречен църква. Или група, която следва Божията воля, стреми се към покорство пред Бог и се прекланя пред Бог, може да бъде наречена църква. Или група, която има делото на Светия Дух, напътствията на Светия Дух и Божието присъствие и може да се прекланя на Бог, може да бъде наречена църква. Нима това не са теоретични определения за църква? (Да.) Всички вие разбирате и познавате съдържанието на тези отличителни черти в определението за църква, нали? (Да.) Тогава го повторете. (Църква означава колектив от хора, които искрено вярват в Бог и следват Христос. Една истинска църква има делото на Светия Дух и Божиите напътствия. Тя се ръководи от Христос и истината. Това е мястото, където последователите на Бог ядат и пият Божиите слова, преживяват Божието дело и имат навлизане в живота. Това е истинска църква. Църквата се различава от религиозните общности. Църквата не се занимава с религиозни ритуали или външни форми на почитане на Бог.) Това е в общи линии теоретичното определение за църква. Например определянето на църквата като място, на което се събират хора, призвани от Бог, или определянето на църквата като колектив от хора, които искрено вярват в Бог, следват Го, покоряват Му се и се прекланят пред Него, или определянето на църквата като събиране на хора, призвани от Бог, и така нататък — тези обозначения отразяват някои основни разбирания или определения за църква от различни групи вярващи. Нека не навлизаме във въпроса как различните религии и деноминации определят какво е църква. За нас, които следваме Бог, какво е определението за църква? Това не е нищо повече от група хора, които искрено вярват в Бог, получават делото на Светия Дух, имат Божиите напътствия и могат да ядат и пият Божиите слова, да се стремят към истината, да се стремят към покорство пред Бог и да се прекланят пред Бог. Независимо дали се определя като място, колектив, събиране, група, общност или друго — независимо от използвания термин — характеристиките на определението

са общо взето тези. Предвид основното разбиране на хората за църква, предвид характеристиките, които използвате, за да определите обозначението „църква“, става ясно, че след като хората започнат да следват Бог и да разбират някои истини, разбирането им за църква е, че това вече не е обикновена общност или група. Вместо това тя е свързана с искрена вяра в Бог, четене на Божието слово, получаване на делото на Светия Дух, способност да се покориш на Бог и да се преклониш пред Бог, или с аспекти, включващи навлизане в живота, промяна на нрава, свидетелстване за Бог и други. Погледнато по този начин, след като Бог започна да върши делото Си, обозначението „църква“ в сърцата на повечето хора придоби по-дълбоко, по-конкретно разбиране и възприемане — такова, което е съобразено в по-голяма степен с Божията идея за църква. То вече не е нещо толкова просто като сграда, социална общност, отдел, институция или нещо друго. По-скоро е свързано с неща като вярването в Бог, Божиите слова, истината и почитането на Бог.

II. Стойността на съществуването на църквата и делото, което върши

Що се отнася до конкретното понятие или определение за църква, в момента няма да правим прибързани заключения. След като имате основно понятие за обозначението „църква“ или определението за нея, ясни ли са ви неща като стойността на съществуването на църквата, работата, която се извършва в резултат от съществуването на една църква и ролята, която една църква играе сред хората? Съдържанието на тези аспекти свързано ли е и с определението за църква? Казано просто, онова, което върши една църква, е стойността на нейното съществуване. Да разгледаме например една къща — какво е предназначението на тази къща? Каква е нейната стойност и значение за хората, които живеят в нея и я използват? Най-малкото тя осигурява подслон от вятъра и дъжда, което е една нейна стойност. Друга стойност е, че когато си изтощен и изморен и няма къде да отидеш, домът е мястото, където можеш да си починеш и да живееш в мир и доволство. Тази къща се нарича дом, но каква е нейната функция за теб? Тя осигурява подслон от вятъра и дъжда, осигурява почивка, отпускане, възможността да се насладиш на свободата и така нататък. Тези функции са стойността на тази къща за теб. Сега, да повторим, каква е ролята на една църква? Каква е стойността и значимостта на нейното създаване и съществуване? Казано просто, какво върши една църква, каква роля играе? Ясен ли ви е този въпрос? Каква конкретна работа или вид работа трябва да върши една църква и какво трябва да влиза в обхвата на нейната работа, за да бъде наречена църква, за да бъде тази работа онова, което трябва да върши една истинска църква? Това е част от конкретното съдържание, за което трябва да се разговаря по отношение на определението за църква. Първо, какво точно дело върши една църква? (Основно разгласява Божиите слова, свидетелства за Божието дело и разпространява евангелието,

като дава възможност на повече хора да дойдат пред Бог и да приемат Неговото спасение.) Това конкретна задача ли е? (Да.) Това е значимостта на съществуването на една църква и една от конкретните задачи, които тя трябва да изпълнява, но не е всичко. Разгласяването на Божиите слова и свидетелстването за Божието дело е конкретна задача. Кой отговаря за тази задача? Това е текущият евангелски екип. Какво друго дело върши една църква? (Да организира братята и сестрите да се събират, да ядат и пият Божиите слова и да разговарят за Божиите слова, да им дава възможност постоянно да разбират истината и да изпълняват дълга си нормално.) Тази конкретна задача е да води хората да ядат и пият Божиите слова, да разбират истината и да изпълняват дълга си нормално. Разгласяването на Божиите слова е основна и важна задача на една църква. Да води хората да ядат и пият Божиите слова, да разбират истината и да изпълняват дълга си нормално е съществената работа на църквата. Това се ръководи вътрешно. Тези две задачи — една външна и една вътрешна — са делото, което е резултат от съществуването на църквата. Може да се каже също така, че те са две важни задачи, които една църква трябва да изпълнява. Има ли и други? (Друга задача е хората да бъдат водени да преживяват Божието правосъдие, за да се пречистят и да постигнат промяна в нрава.) Това е конкретна вътрешна задача на една църква. Всички тези задачи, които споменахте, са общо взето представителни. Преживяването на Божието дело, като например преживяване на различни среди, преживяване на правосъдие, наказание, кастрене и така нататък, в крайна сметка постигане на промяна в нрава и спасение — това е конкретна задача. Това е ефектът и въздействието, които създаването и съществуването на една църква имат върху хората. Делото на разгласяването на Божиите слова и свидетелстването за Бог се върши не само от евангелския екип. То се осъществява и чрез различни статии за свидетелства за преживяване, химни, различни видеоклипове и филми, и така нататък, които също така са конкретното съдържание и проекти, включени в делото по разгласяване на Божиите слова. Освен това има задачи, свързани с църковния живот: ядене и пиене на Божиите слова, за да се разбере истината, способност за покоряване пред Бог и познаване на Бог, както и преживяване на Божието дело и различните среди, нагласени от Бог в процеса на изпълнение на дълга, за да се постигне промяна в нрава и спасение. Това са няколко задачи, възникващи въз основа на съществуването на църквата, след като тя е била създадена. Освен тези основни задачи има ли и странични задачи? Какви са страничните задачи? Те са свързани с работа по маловажни или общи дела, които обаче също носят ползи за Божиите избраници, докато се стремят към истината и изпълняват дълга си. Тази работа може да се отрази положително на израстването в живота на хората и промяната на техните възгледи за нещата. При специални обстоятелства работата по общи дела, свързани с физическото оцеляване на хората, която произтича от работата на църквата, счита ли се за

необходима работа на една църква? Например земеделието, животновъдството и други дейности, които осигуряват известна част от необходимата храна за тези, които изпълняват дълга си — те считат ли се за съществена работа на една църква? (Не.) А осигуряването на компютри, оборудване и други неща за хората, които изпълняват дълга си — те считат ли се за съществена работа на една църква? (Не.) Тогава какво се има предвид под съществена работа на една църква? Това засяга определението за църква. Предишните ви определения за църква бяха добри. Бях доста удовлетворен от тях, защото характеристиките във вашите определения са свързани с по-висши истини като навлизането на хората в живота, истинската им вяра в Бог и следването на Бог, познаването на Бог и дори промяната в нрава, покорството пред Бог и почитането на Бог. В контекста на горното, съществуването на църква категорично не е в името на неща, свързани с плътския живот и интереси на хората, като например това да им бъде топло и да бъдат нахранени, да бъдат здрави или да търсят перспективи. Една църква не съществува, за да подпомага физическото оцеляване на хората или да им позволява да се наслаждават повече на плътския живот. Някои хора казват: „Това не е правилно. Физическият ни живот и оцеляване са споменати в Божиите слова, които ни казват да изучим някои съвременни умения и знания за здравословен живот. Нима те не са свързани с нашето оцеляване?“. Те считат ли се за съществена работа на една църква? (Не.) Тъй като една църква се състои от вярващи в Бог и животът на хората естествено включва храна, облекло, подслон, транспорт и ежедневни потребности, църквата помага на хората да решават тези проблеми между другото. След като тези проблеми бъдат решени, хората си мислят: „Църквата е отговорна и за ежедневните ни нужди. Това е редовната работа на църквата и нейната съществена работа“. Нима това не е погрешно разбиране? (Да.) От какво е породено това погрешно разбиране? (Не им е ясно що е то съществена работа на една църква.) Защо това остава неясно за тях дори сега? Няма ли проблем с възприемането им? (Да.) Защо има проблем с възприемането им? Това е въпрос на заложби. В крайна сметка проблемът е в слабите заложби.

Що се отнася до съществената работа на една църква, току-що бяха споменати три точки: едната е свидетелстване за Божиите слова и разгласяването им. Друга точка е да води хората да ядат и пият Божиите слова, да навлязат в реалността на Божиите слова и да помага на хората да разберат истината, да практикуват Божиите слова и да изпълняват по-добре дълга си. А третата е да води хората да преживяват Божието дело, да преживяват върховенството на Бог и да се отърват от покварения си нрав, за да постигнат промяна в нрава въз основа на разбиране на Божиите слова. Целта на всичко това е хората да постигнат спасение. Свършили сте добра работа във формулирането на тези три точки; те са работата, която една църква трябва да върши, и стойността и значимостта на съществуването на

църквата за човешкия род, за членовете на църквата и за Божиите избраници. Но това не е достатъчно изчерпателно. Освен тези съществени задачи, помислете отново за това какви други съществени ползи придобиват хората, освен че преживяват това дело, което църквите вършат. (Хората се учат да разпознават различни хора, събития и неща.) Разпознаването на различни хора, събития и неща е донякъде близък отговор. То е свързано със съществената работа на една църква. Когато говорим за съществена работа, става въпрос за представителни задачи. Онова, за което разговаряхме току-що, са положителните резултати, които хората постигат, или част от работата, вършена от църквите, в която хората участват или която преживяват. Освен тези съществени задачи, друга стойност на съществуването на една църква е да помага на хората да разберат човешкия род, света и влиянието на мрака. Извън трите задачи, за които разговаряхте, това съществена задача на една църква ли е? Това конкретна задача ли е? (Да.) В сравнение с първите три задачи това се счита за странична задача. Защо се счита за странична? Защото е резултат, постигнат от хората чрез преживяване на първите три задачи — постигнат е чрез преживяване на Божието дело, ядене и пиене на Божиите слова, разбиране на истината, разбиране на собствения покварен нрав и познаване на Бог. Резултатът е, че хората започват да разбират този нечестив човешки род, този мрачен свят и влиянието на мрака. Този резултат вече постигнат ли е частично? (Да.) Не е ли това стойността на съществуването на една църква? Не е ли това функцията и ефектът, които съществуването на една църква трябва да има за онези, които следват Бог? (Да.) Първо, то има този обективен ефект. Освен това църквите също така положително и активно вършат тази работа. Какви конкретни проекти се включват в тази работа? Например филмите за Божиите избраници, които преживяват арест и мъчения — от една страна, това са свидетелства, създадени от онези, които следват Бог, когато страдат от бруталното преследване на Сатана. От друга страна, те разобличават как този нечестив човешки род, този мрачен свят и влиянията на мрака се съпротивляват и осъждат Бог и истината, както и различните начини, по които те брутално преследват онези, които следват Бог. Чрез разобличаването на тези неща филмите помагат на хората да разберат човешкия род, света и влиянието на мрака от тази гледна точка. Някои хора казват: „Какво имаш предвид под „разбиране на човешкия род и света“?“. Всички вие какво мислите, че означава това? (Разбиране на мрака и нечестивостта на човешкия род и света, както и разбиране на същността, че целият човешки род е враг на Бог.) Правилно. Това означава разбиране на нечестивостта и мрака на човешкия род, разбиране на грозните лица и истинската природа на целия човешки род като врагове на Бог. Видеоклиповете за мъчения или лични свидетелства за преживявания са конкретни примери за делото, което вършат църквите. Освен това разобличаването на традиционната култура, човешките морални възгледи, мислите на определени

етнически групи или раси, както и традиционните доктрини на даоизма и конфуцианството в Китай, някои псевдоистини, семейни правила и възпитание, които обвързват хората и ограничават мислите им — каква е целта на разобличаването на тези неща? В коя категория дело попада това? Съдържанието, което вече анализирах в историята „Да спиш на съчки и да вкусваш жлъчка“, не е ли част от разбирането на света, човешкия род и влиянието на мрака? (Да.) Това е пример за конкретното съдържание на това дело. Следователно това дело е и конкретна задача, която една църква трябва да изпълнява. В обобщение, делото на една църква е, от една страна, да напътства позитивно хората към истината реалност чрез истината, да ги води към постигане на покорство пред Бог. От друга страна, то е да разобличава сатанинския, мрачен свят, да разобличава различните актове на враждебност на Сатана към истината и Бог, и да разобличава злите тенденции в човешкото общество, различните идеи и представи на покварения човешки род, както и техните ереси, заблуди и така нататък, така че хората да могат да разберат истинската природа и същност на тази нечестива епоха. Нима това не е съществената работа на една църква? (Да.) Всъщност вие вече сте придобили много от делото на църквата и сте спечелили съществени ползи. Що се отнася до хората в църквата, независимо дали те са онези, които се интересуват от истината, или онези които не се интересуват от истината, след като са следвали Бог от три до пет години чрез събирания за общение за истината, четене на Божиите слова с молитва и преживяване на преследване и оклеветяване от страна на невярващите, смущения от зли хора и антихристи, както и всякакви други хора, събития и неща, те несъзнателно ще започнат да разпознават и да разбират този мрачен свят, нечестивия човешки род, управляващите власти и мрачното влияние на целия свят. Това са ползите, които те получават. И как възникват тези ползи? Те резултат ли са от съществуването на църквите? Те резултат ли са от делото, което църквите вършат? (Да.) От една страна, хората са придобили някакво разбиране за Божиите слова, дело и нрав. От друга страна, те са получили и известна съответна осъзнатост и проницателност за света, човешкия род и влиянието на мрака. Резултатите от тези две придобивки за хората и положителните им ефекти върху тях са онова, което те трябва да достигнат, за да постигнат спасение.

Делото на една църква може да бъде обобщено като разгласяване на Божиите слова и дело и свидетелстване за тях, и водене на хората да ядат и пият Божиите слова, така че да могат да разберат истината, да практикуват Божиите слова и да изпълняват дълга си по-добре. Освен това на основата на разбирането на истината те могат да преживеят Божието дело, да се отърват от покварения си нрав и да постигнат промяна в нрава. Освен тези три аспекта то включва помагане на хората да разберат нечестивия човешки род, мрачния свят и влиянието на мрака. Макар проектите в работата на една църква да не са много, конкретното

съдържание е обширно. Цялото съдържание е свързано с Божиите слова, истината, отърваването от собствения покварен нрав и покоряването на Бог. Разбира се, то е в още по-голяма степен свързано със спасението. Това е функцията на една църква и стойността на съществуването на църквата. Всеки аспект от делото на една църква е тясно свързан с навлизането в живота на Божиите избраници, тъй като касае това как хората се отнасят към Божиите слова, отношението им към Бог, спасението им, както и техните възгледи и отношение към света, човешкия род и влиянието на мрака. Накратко казано, съществуването на една църква е тясно свързано с всеки, а делото, което върши една църква, наред със стойността и значимостта на нейното съществуване, е неразделно от всеки, който приема Божието спасение.

След като разговаряхме за конкретната работа, която една църква трябва да върши, нека обсъдим неподходящите определения и възгледи, които хората имат за обозначението „църква“ и значимостта на съществуването на една църква. Преди всичко, хората мислят, че църквата е относително успокояващо място, място, изпълнено с топлина и слънчева светлина, относително дружелюбно място без конфликти, война, убийства или кръвопролития — идеално място, за което сърцата на хората копнеят и което е изпълнено с щастие. Тук няма ревност или съперничество, няма заговорничене, няма зли тенденции или други явления, които съществуват в невярващия свят. На това място се гледа като на идеален пристан, на който сърцата на хората могат да пуснат котва. Независимо колко красиви са фантазиите на хората за термина „църква“, като цяло хората намират известна духовна опора в църквата. Тази духовна опора има по-осезаема функция за хората: когато се сблъскат с трудности, могат да дойдат в църквата, за да изразят проблемите си и църквата може да им помогне да облекчат тревогите си и да разрешат трудностите си. Например ако се сблъскат с трудности в работата или в живота, ако децата им са непокорни, ако съпругът или съпругата имат извънбрачна връзка, ако има конфликти между свекърви и снахи, ако има спорове с колеги или съседи, ако децата им са тормозени, ако земята им е присвоена от някакъв местен деспот и така нататък — когато тези неща се случат, хората се надяват, че някой в църквата може да се застъпи за тях и да им помогне да решат и да преодолеят тези проблеми. В съзнанието на хората църквата е такова място. Несъмнено в съзнанието на хората църквата е убежище, идеален рай, място за облекчаване на тревоги и решаване на трудности, отстраняване на насилието и място, където добрите хора са оставени да живеят в мир и където се отстоява справедливостта. Ако животът стане труден, църквата трябва да предостави помощ. Ако няма зеленчуци за ядене и ориз за готвене, църквата трябва да ги раздава. Ако няма дрехи, църквата трябва да му купи. Ако някой се разболее, църквата трябва да плати за лечението. Когато някой се сблъска с трудности в работата, братята и сестрите в църквата трябва да му подадат ръка за помощ, да

използват влиянието си, да използват връзки или да предложат напътствия. Когато нечии деца се явяват на приемни изпити за колеж, родителите се обръщат към църквата, за да намерят повече хора, които да се молят за тях в опит да се осигури, че детето им ще успее да влезе в колежа. Независимо какви трудности възникват, щом някой дойде в църквата, всички тези трудности могат да бъдат преодолени и може да бъде намерено решение. Дори ако човек страда от лошото отношение на зли хора, църквата, с многото си хора и голямо влияние, може да уреди нещата. Насърчаван и подкрепян от много хора, човек вече няма да е плах или да се страхува, че ще го тормозят някакви бандити. Дори когато е тормозен, отлъчен от средата си и изпитва постоянни трудности в обществото без начин за препитание, човек може да потърси помощ и добър съвет от църквата и да намери подходяща работа. Всички тези неща, както и други, представляват ролята, която хората вярват, че една църква трябва да играе, и работата, която трябва да върши. Ако се съди по мислите и представите на хората или от онова, което те изискват от една църква, е ясно, че те несъмнено гледат на църквата като на институция за социално подпомагане, благотворителна организация, агенция за запознанства или набиране на персонал, или общност на Червения кръст. Някои дори мислят, че без значение колко са способни или какъв е статусът им в обществото и сред човешкия род, те винаги имат нужда от мощна организация, на която да разчитат. Когато се сблъскат с трудности в обществото или се изправят пред силните на деня, те се нуждаят от могъща сила, която да ги подкрепи, да говори от тяхно име, да поеме контрол или да се бори за техните права и интереси. Според тях църквата може да изпълни тази роля и да постигне желаната от тях цел, затова църквата става единственият им избор. Очевидно те гледат на църквата като на социално обединение или асоциация, като например учителски профсъюз, транспортен профсъюз, фермерска асоциация, асоциация на жените, пенсионерска асоциация и така нататък — такъв тип социални групи и организации. Без значение какви действително са определенията на хората за църквата, предвид работата, която една църква върши и точното определение за църква, става ясно, че отношението на хората към църквата и изискванията им спрямо нея са неправилни и необосновани и хората не бива да ги имат. Църквата не е място, където „да се ограбват богатите, за да се нахранят бедните“, да се отстранява насилието, добрите хора да се оставят да живеят в мир и да се отстоява справедливостта, а още по-малко е място, където да се помага на света и да се спасяват хора или да се облекчават тревогите на хората и да се решават трудностите им. Църквата не е благотворителна организация, не е институция за социално подпомагане и не е социална общност. Създаването и присъствието на една църква не е с цел да действа като социална група или организация. Освен няколкото съществени задачи, които една църква трябва да поеме, които са да свидетелства за Божиите слова и да ги разгласява, да води хората да ядат и пият Божиите слова, да

преживяват Божието дело и да се отърват от покварения си нрав, за да постигнат спасение, една църква няма задължение да предоставя никакви функции или помощ на обществото или на която и да било етническа група. Освен това църквата не е място за борба за правата и интересите на хората и тя няма задължение да осигури на хората физическия им живот, социален статус, длъжности, заплати, социална помощ и така нататък. В представите си хората вярват, че функциите на една църква са да отстранява насилието и да остави добрите хора да живеят в мир, да отстоява справедливостта, да облекчава тревогите на хората и да решава трудностите им, да помага на света и да спасява хората, както и да се бори за правата и интересите на хората — общо взето тези функции. Следователно хората вярват, че църквата е тяхната непосредствена помощ и че всяка трудност може да бъде решена и преодоляна от църквата. Очевидно хората считат църквата за социална институция, организация или група. Една църква обаче институция ли е? (Не е.) Ако функциите и ролите, заради които хората вярват, че една църква съществува, са да отстрани насилието и да остави добрите хора да живеят в мир, да отстоява справедливостта, да облекчава тревогите на хората и да решава трудностите им, да помага на света и да спасява хората, да се бори за правата и интересите на хората и така нататък, то тази църква не може да бъде наречена църква, тъй като няма връзка с Божиите слова, делото на Светия Дух или Божието дело по спасението на хората. Такава група или организация трябва просто да бъде наречена група или организация, която няма връзка с църквата, нито има връзка с делото на църквата. Ако една организация под знамето на вярата в Бог се занимава с дейности като например посещение на служби, прекланяне пред Бог, четене на Библията, молитви, пеене на химни и възхваляване, или дори ако има официални събирания и богослужения, както и така наречените събирания за изучаване на Библията, молитвени събирания, събирания с колеги, събирания за обмен и така нататък, независимо от вида на членовете и структурата си, тези неща нямат връзка с истинската църква. И така, какво точно е истинска църква? Как възниква тя? Една истинска църква се формира заради явяването на Бог, Неговото дело и това, че Той изразява истината, за да спаси човешкия род. Тя се създава, когато хората чуят Божия глас, обърнат се към Бог и се покорят на Божието дело. Това е истинска църква. Църква не се организира и основава от хора, а се създава лично от Бог, лично се ръководи от Бог и Той е неин пастир. Следователно Бог има поръчения за Своите църкви. Мисията на една църква е да разгласява Божиите слова, да свидетелства за Божието дело и да помага на хората да чуят Божия глас, да се върнат към Божието присъствие, да приемат Божието спасение, да преживеят Божието дело и да постигнат Божието спасение, както и да свидетелстват за Бог — толкова е просто. Това е стойността и значимостта на съществуването на една църква.

III. Определението за църква

След като разговаряхме по темата какво е църква, сега имате известно разбиране за това как се създава една църква, за делото, което върши една църква, и за резултатите, които постига. Също така можете да разберете донякъде стойността и значимостта на съществуването на църквата. И така, можем ли сега да формулираме точно определение за това какво именно е църква? Преди всичко, църквата не е място, където се предоставя емоционална утеха на хората, нито е място, където се осигурява, че хората са добре нахранени и облечени, или им се предоставя убежище. Църквата не е място, където се гарантират физическите права и интереси на хората или се решават трудностите, пред които те се изправят в живота. Тя не е място, където да се запълват духовните празнини на хората и да се предоставя духовна опора. Тъй като църквите не са онова, което хората предполагат, че са според техните представи и фантазии, тогава какво е конкретното определение за църква? Какво точно е църква? В Библията Господ Исус дава фундаментално описание на термина „църква“. Как точно го формулира Той? („Защото, където двама или трима са събрани в Мое име, там съм и Аз посред тях“ (Матей 18:20).) Тези думи означават, че независимо колко много хора са се събрали заедно, щом имат делото на Светия Дух и чувстват, че Бог е там с тях, това място е църква — точно това е. В последните дни Бог се е явил, за да върши дело и да изразява истината. Когато хората се събират, за да ядат и пият Божиите слова, да четат с молитва и да общуват за Божиите слова, Бог присъства там, както присъства и просветлението на Светия Дух, което означава, че Бог разпознава това като църква. Ако хората се събират, но не ядат и пият Божиите слова, ако просто повтарят празни духовни доктрини и не могат да почувстват делото на Светия Дух, тогава това не е църква, защото не е разпозната от Бог и следователно няма делото на Светия Дух. Събиранията, на които присъства Бог, са благословени и напътствани от Него, и когато хората са заедно на такива събирания, без значение дали ядат и пият Божиите слова, общуват за истината или използват истината, за да решават проблеми, всички тези неща са свързани с Божиите изисквания и ръководство и следователно всички са благословени от Него. Поради тази причина щом даден вид събиране има напътствието, ръководството и присъствието на Бог, то може да се нарече църква. Това е най-простото, най-основното определение за църква и то е било определението за църква през Епохата на благодатта. Родено е от контекста на Божието дело по това време и следователно е точно и вярно. Но през този етап на делото на правосъдието от последните дни, понеже Бог е изрекъл повече слова и е свършил по-велико дело, определението за църква трябва да бъде по-задълбочено от това основно определение от Епохата на благодатта. Божието дело е напреднало още. Една църква вече не се характеризира просто с делото на Светия Дух и

присъствието на Бог. Сега Бог лично работи в Своите църкви, като ги напътства и е техен пастир. Божиите избраници могат да ядат и пият Неговите настоящи слова и да следват и да свидетелстват за Христос. Следователно определението за църква от последните дни е по-развито, отколкото е било в Епохата на благодатта. То е по-задълбочено, по-точно и по-конкретно описание отколкото преди и разбира се, е неразделно от истината и Божиите слова. Следователно какъв е най-точният и подходящ начин за определяне на църквата? Първо, основното определение трябва да бъде група хора, които искрено следват Бог. По-конкретно църквата е група хора, които искрено следват Бог, които са управлявани от Неговите слова, стремят се към истината, практикуват и преживяват Неговите слова и могат да се покорят на Бог и да се преклонят пред Него, да следват волята Му и да постигнат Неговото спасение. Ключовата част от това определение е „група хора“. Църквата не е място, колектив или общност, а още по-малко е просто събиране на хора с вяра. „Групата“ може да е съставена от около десетина души или от тридесет до петдесет души, или, разбира се, дори още по-голям брой. Те могат да се събират заедно или да се разделят на по-малки групи за събирания. Това е гъвкаво и подлежи на промяна. Накратко казано, когато тези последователи на Бог Го възхваляват, свидетелстват за Него, прекланят се пред Него и следват волята Му, те са църква. Без значение колко от тях се събират заедно, те пак са църква. Например петдесет души се наричат малка църква, а сто души се наричат голяма църква — размерът на църквата се определя от броя на членовете. Има големи, средни и малки църкви — броят на хората в една църква не е строго определен. Нека отново да погледнем определението за църква: група хора, които искрено следват Бог, които са управлявани от Неговите слова, стремят се към истината, практикуват и преживяват Неговите слова и могат да се покорят на Бог и да се преклонят пред Него, да следват волята Му и да постигнат Неговото спасение. Защо църквата се определя по този начин? Защото Бог иска да върши дело в църквите и Бог желае да спаси тази група хора. Само такава група хора може да бъде наречена църква. И само когато се събере група от такива хора, те могат да ядат и пият Божиите слова нормално и да ги практикуват, истински да се молят на Бог, да Му се покорят и да се преклонят пред Него. Тази група хора се управлява и ръководи от Божиите слова. Следователно именно чрез такава група хора се създава определението за църква. Понеже религиозните хора не приемат истината, не приемат Божието дело, и Бог не ги спасява, те не са църква, те са религиозна общност. Това е най-ясната разлика между църква и религия. Само църквата е управлявана от Божиите слова, само църквата е лично пастирувана от Христос и е управлявана от Божиите слова. Какво означава да бъдеш управляван от Божиите слова? Необходимо ли е да споменаваме тук делото на Светия Дух или напътстванията, просветлението и озарението на Светия Дух? (Не.) Кажете Ми, кое е по-практическо: да бъдеш управляван от Божиите слова или да имаш

делото на Светия Дух? (Да бъдеш управляван от Божиите слова.) Да бъдеш управляван от Божиите слова е по-практическо и по-конкретно. Делото на Светия Дух просто предоставя на хората известно просветление и озарение, за да им помогне да разберат истината, и ги води, за да намерят принципи на практикуване в Божиите слова. Резултатът, който се постига, е, че те са управлявани от Божиите слова. Ако Светият Дух не вършеше дело, хората щяха ли да могат пак да изпълняват дълга си добре, като разбират Божиите слова и схващат принципите? (Да.) Сега са изговорени толкова много Божии слова. Хората често слушат проповеди и могат да разберат Божиите слова. Дори без делото на Светия Дух хората знаят какво да правят. Онези, които обичат истината, могат да практикуват Божиите слова и да се покоряват на Божието дело, при условие че разбират истината. Онези, които не обичат истината, няма да разберат Божиите слова дори ако ги чуят, и дори да ги разберат малко, те няма да са склонни да практикуват и така единственото, което остава, е да бъдат отстранени. В последните дни Бог директно изразява истината, за да ръководи лично хората и да бъде техен пастир. Делото на Светия Дух е само спомагателно. Както когато дете започва да се учи да ходи. Понякога възрастен ще му окаже помощ. Щом детето се научи да ходи стабилно и да тича, няма нужда някой да му служи за опора. Следователно делото на Светия Дух не е абсолютно, нито е ключово. Когато хората са управлявани от Божиите слова, това означава, че те разбират Божиите слова, разбират истината, знаят какво означават Божиите слова и какви са принципите и критериите, които Бог изисква от хората, и че те могат да разбират и прилагат тези принципи и критерии. Именно това означава сърцата на хората да бъдат управлявани от Божиите слова. Бог вече е говорил за тези неща достатъчно ясно и прегледно, така че няма нужда тук да се споменава делото на Светия Дух. В последните дни Бог изрази толкова много истини, като направи всяка истина ясна и разбираема за хората. Следователно делото на Светия Дух не е толкова важно, а е само спомагателно. Само в случаите, когато хората не разбират истината или когато Бог не е изказал толкова много слова с такава изчерпателност и яснота, Светият Дух върши известно дело, чиято природа е спомагателна, подсказваща, и което предоставя на хората основна светлина и служи да ги подтикне малко, да им помогне да направят правилния избор и да поемат по правилния път в живота си и в различни среди. Сега е ерата на Божиите слова, в която Бог лично говори, за да води човешкия род, и Божиите слова господстват над всичко. Делото на Светия Дух е само спомагателно. Когато хората разбират истината, могат да практикуват Божиите слова и да живеят според Божиите слова, Божиите намерения са удовлетворени.

Да разгледаме първата фраза от основното определение за църква: „искрено следват Бог“. Това „искрено“ има конкретно значение. То не се отнася до онези, които се занимават с нещо просто за да минава времето, онези, които само

формално запълват места, онези, които ядат хляб до насита, онези, които разчитат на благодат за спасение, или онези, които имат скрити мотиви и цели. Така че какво означава „искрено“? Най-базовото и просто обяснение е това: щом някой чуе за Бог, истината или Създателя, той чувства копнеж в сърцето си, с готовност се отрича, с готовност посвещава себе си, с готовност понася трудности и е готов да дойде пред Бог, за да приеме Божия призив и да изостави всичко, за да следва Бог. Стига да има искрено сърце, това е достатъчно. Някои хора казват: „Защо Ти не казваш, че това е група от хора, изпълнени с вяра, които следват Бог?“. Хората не могат да достигнат това ниво. От онези, които сега изпълняват дълга си, някои вярват от десетина години, а някои вярват от двадесет или тридесет години. Наличието на такава искреност общо взето е достатъчно. Определянето ѝ като да си изпълнен с вяра не е точно. Нашето определение за църква се основава на базова и конкретна ситуация, без издребняване при избора на думи или задаване на твърде високо определение и критерий, тъй като това би било непрактично. Някои хора казват: „Не е достатъчно да се каже „искрено“ и „изпълнен с вяра“. Трябва да се нарече група праведни хора, които се боят от Бог и отбягват злото — това би било чудесно!“. Ако поставим такъв висок критерий, тогава всички последващи фрази „стремят се към истината, практикуват и преживяват Неговите слова“ биха станали излишни. Основният момент тук е, че всички членове на църквата са онези, които Бог иска да спаси. Тази група хора е изпълнена с покварения нрав на Сатана и е пълна с представи и фантазии за Бог. Казано по-реалистично, те са изпълнени с бунтарство, липсва им покорство, не разбират истината и изобщо нямат познание за Бог — това е най-реалистичната ситуация. Следователно в Божиите очи членовете на църквата са в такава реална ситуация и действителен статус. Начинът, по който Бог избира хора, се основава на това базово условие: дали могат искрено да следват Бог и истински да отдадат всичко и да се отрекат. Някои хора казват: „Ако са искрени, защо тогава продължават да имат екстравагантни желания? Ако са искрени, защо пак искат да получават благословии?“. Тези неща постепенно ще се променят, докато хората преживяват Божието дело. В момента определяме основната концепция за църква. Тази основна концепция е минималното изискване и най-ниският критерий при Божия избор на хора. Тези критерии изобщо не са празни или преувеличени. Те още повече са съгласно вашата реална ситуация. С други думи, когато Бог ви избере и реши да спаси когото и да е от вас, това са критериите, които разглежда Бог. Ако отговаряш на тези изисквания, ти биваш въведен в Божия дом от Бог и ставаш член на църквата. Това е действителната ситуация. Следователно първата фраза в определението за църква е „искрено следват Бог“. Това е относително точно. Тази група хора не съумява да се бои от Бог и да отбягва злото, тя не съумява да скъса с мрачното влияние и не съумява напълно да се опълчи на света и големия червен змей. Те не съумяват да изпълнят всички тези неща.

Защо? Защото по-нататък в определението се споменава да бъдеш способен да се стремиш да практикуваш Божиите слова. В процеса на стремежа, понеже хората имат сърце, което обича истината и копнее за истината, те могат да преживяват и да практикуват Божиите слова и в крайна сметка могат да се прекланят пред Бог. Прекланянето пред Бог влече след себе си покоряване на Бог, слушане на Божиите слова, приемане на устроеното от Бог и приемане на Божието върховенство и на уреденото от Него. В крайна сметка тази група от хора може да постигне спасение. Това е действителният статус на членовете на църквата в Божиите очи. Нима това не е най-основното условие? (Да.) Някои хора казват: „Не спомена отърваването от покварения нрав на Сатана и постигането на пречистване. Това определение за църква не включва тези неща“. Те включени ли са в това определение? (Да.) Коя част ги включва? Стремежът да се практикуват Божиите слова. Ако можеш да се стремиш да практикуваш Божиите слова, нима твоят покварен нрав постепенно няма да бъде преодолян? Нима не си способен да се отървеш от покварения нрав на Сатана и да постигнеш промяна в нрава? (Да.) През периода на постигане на промяна в нрава ти постепенно разбираш Божиите слова и преодоляваш собствения си покварен нрав. Докато преодоляваш част от своя покварен нрав, твоята вяра в Бог и покорството ти пред Бог увеличават ли се? Има ли връзка между тези неща? (Да.) Колкото повече се прекланяш пред Бог, толкова повече покорство пред Бог ще имаш. Докато покорството ти пред Бог се увеличава, нима не се приближаваш до постигането на спасение? (Да.) Следователно тази група що за хора са? Това са онези, които могат да постигнат спасение. Това е действителната ситуация на членовете на църквата. Някои казват: „В това определение за църква не се споменава работата, която върши една църква“. Тук има ли някаква част, свързана със съществената работа, която върши църквата? (Стремеж към постигане на спасение.) Тази част е тясно свързана. Делото, което върши една църква, било то да разгласява Божиите слова или да води хората да ядат и пият Божиите слова, да помага на хората да опознаят себе си и да се отърват от покварения нрав на Сатана, в крайна сметка има за цел да помогне на хората да постигнат спасение. Следователно сега можете ли да приемете това най-основно и най-просто понятие за църква? (Да.) Това определение не е преувеличено или празно и не използва високопарни термини и фрази, а включва най-основните нужди за формирането или определянето на църквата.

След като ви го обясних, разбирате ли какво стои в основата на определението на понятието за църква? (Да.) Ако не го бях обяснил по този начин, щяхте да мислите, че съществената работа на една църква и определението за църква са изключително задълбочени. След като вече разбирате определението за църква, усещате, че разбирането ви за църква е толкова повърхностно. Определението за църква беше изяснено — то е толкова практическо. Колкото по-практически са

нещата, толкова по-често хората ги смятат за повърхностни. В действителност ако погледнеш отблизо, всяка дума от това определение е свързана с практически и конкретни ситуации и има пряко отношение към тях, и изобщо не е повърхностна. Първата фраза в определението за църква е „искрено следват Бог“. Това „искрено“ е онова, което Бог иска. Колко хора притежават такава искреност? Лесно ли е за хората да имат тази искреност? Не е лесно. Що се отнася до „управляван от Неговите слова“, постигнал ли си вече това? Мислиш, че тази фраза е повърхностна и лесна за постигане. Ако Бог каже: „Станете, следвайте Ме и изпълнявайте дълга си“ и хората се подчинят, това означава ли, че са управлявани от Божиите слова? Това само означава, че хората са готови да повярват в Бог и да Го следват, но не са достигнали точката, в която са управлявани от Божиите слова — те все още са далеч от нея! Какво трябва да притежаваш, за да бъдеш управляван от Божиите слова? Минималното изискване е, че трябва да разбираш Божиите слова. Трябва да знаеш какви изисквания се имат предвид в Божиите слова, какви принципи се изискват от Божиите слова и, когато се изправиш пред различни хора, събития и неща, как да прилагаш Божиите слова и как да превърнеш Божиите слова в твоя практика, за да удовлетвориш Бог. Това не е лесно. Изисква се дълъг период на ядене и пиене на Божиите слова, четене с молитва, преживяване и разбиране на Божиите слова, както и на разбиране на Божиите намерения и Божия нрав, за да може човек постепенно да бъде донякъде управляван от Божиите слова. Следователно фразата „управлявани от Неговите слова“ изглежда проста на пръв поглед, сякаш повечето хора са управлявани от Божиите слова, но в действителност не е така. Ако се съди по действителните ситуации на хората, е ясно, че тази фраза просто е Божието изискване към хората, което те все още изобщо не са изпълнили. Следващата фраза „стремят се да практикуват Неговите слова“ е Божието изискване към хората. Все още не си постигнал практикуването на Божиите слова. Просто се стремиш да практикуваш Божиите слова. Как трябва да се стремиш към това? Когато се натъкнеш на ситуации, практикувай според Божиите изисквания. Не лъжи. Бъди честен човек. Можеш ли да направиш това? Не е лесно да се направи. Когато те кастрят, трябва да си способен да се покориш, да се самоанализираш и да опознаеш себе си, както и да практикуваш съгласно истината. Можеш ли да постигнеш това? Ако това ти се струва изнурително или ако собствената ти воля е твърде силна и винаги искаш да оставиш прибързаността си внезапно да се прояви, тогава трябва да се стремиш да действаш съгласно принципите, и да не показваш прибързаността си или да действаш своеволно или произволно. Трябва да правиш онова, което казват Божиите слова, да приемаш кастрене, да опознаеш прегрешенията си и да разбереш къде си сгрешил. Това се нарича стремеж към практикуване на Божиите слова. Ако човек започне да практикува Божиите слова, това означава ли, че се е променил? Не е толкова просто. Ако си избран за водач или работник, можеш ли

да се въздържаш да действаш своеволно и произволно? Не е лесно. Това изисква да разбираш истината, да можеш да практикуваш Божиите слова и да преживяваш за известен период от време. Само тогава можеш да постигнеш това. Ако кажеш, че искаш да практикуваш Божиите слова, но имаш само тази устно изразена готовност, но не и мотивация в сърцето си, това не е достатъчно. Когато сърцето ти го желае и наистина искаш да практикуваш истината, можеш да приложиш истината на практика. Когато не си склонен да практикуваш истината в сърцето си, дори да положиш клетва или другите да те подкрепят, от това няма да има полза. Трябва да имаш решителността, тоест, трябва да имаш сърце с огромно желание за Бог. Трябва да знаеш как Бог определя дадено нещо и какво Той изисква по отношение на него, да намериш и да събереш всички Божии слова, свързани с този аспект, и след това да ги четеш с молитва и да ги разбираш. Запиши ги в тетрадка или ги постави на място, където ще ги виждаш лесно. Докато си в почивка на работа, гледай ги, чети ги и с течение на времето ще запомниш тези Божии слова и ще ги пазиш в сърцето си. Размишлявай всеки ден за истинското значение на Божиите слова и помисли какъв точно начин на говорене и действие се счита за практикуване на Божиите слова. Това се нарича стремеж към практикуване на Божиите слова. Лесно ли е да се постигне? Не е лесно. Не е нещо, което може да бъде постигнато от днес за утре или с един изблик на усилия. Някои хора казват: „Полагам клетва с кръв“, но това е безполезно. Казваш: „Ще постя и ще се моля, без да ям или пия“, но това е безполезно. Казваш: „Ще стоя буден цяла нощ и ще страдам“, но и това е безполезно. Трябва да се стремиш към истината. Трябва да притежаваш проявления на стремеж към истината и трябва да имаш път за стремеж към истината. Трябва да имаш правилните средства и методи. Без значение какви видове средства или методи имаш, не можеш да се отклониш от Божиите слова. Трябва да положиш усилия в Божиите слова, да сравняваш всичко спрямо Божиите слова, да използваш Божиите слова, за да решаваш проблеми във всяка ситуация и да направиш Божиите слова свой най-висш приоритет. Това се нарича да се стремиш към истината. Например що се отнася до взаимодействието с другите, трябва да видиш какво казват Божиите слова за това и да намериш Божиите слова, които се отнасят до взаимодействието с другите. За хармоничното сътрудничество — намери Божиите слова по отношение и на този аспект. По отношение на преданото изпълнение на дълг, намери Божиите слова относно това как да изпълняваш дълга си по начин, който отговаря на критериите, запомни съществените Божии слова и ги запази в сърцето си. Що се отнася до това какво е лъжеводач, какви проявления имат лъжеводачите, дали имат съвест и разум и как Бог окачествява лъжеводачите, намери тези ключови Божии слова и ги запиши в тетрадка, постави ги на място, където можеш да ги виждаш лесно, и ги чети с молитва винаги, когато имаш време. За всеки въпрос, свързан с твоето навлизане в живота и промяна в нрава, практикувай и полагай усилия по този

начин. Това се нарича стремеж към истината. Ако усилията ти не достигнат това ниво, това не се нарича стремеж към истината. Нарича се механично правене на нещата, плъзгане по повърхността и да преживяваш някак си дните си.

Да разгледаме израза „да се преклонят пред Бог“. Прекланянето пред Бог изисква истинско страхопочитание, боязън, уважение и искреност, както и човек да се отнася към Бог като към Бог, да има място за Бог в сърцето си, да се справя рационално със средата, която Бог е нагласил, и поръченията, които е дал Бог, както и да има сериозно и отговорно отношение към всяко слово, изречено от Бог, и така нататък. Всички тези проявления се наричат прекланяне. Независимо дали става въпрос за слова, които Бог е изрекъл лице в лице с теб, или за всички слова, които Той изобщо някога е изразил, щом ги знаеш и си ги запомнил, и щом ги разбираш и ги потвърждаваш в сърцето си, трябва да се отнасяш към тях като към критерии за това как да се държиш, живееш и така нататък — това е проявлението на прекланянето пред Бог. Когато си изправен пред нещо, независимо дали отговарят на твоите вкусове, желания или представи, трябва да можеш да успокоиш сърцето си и да помислиш: „Това от Бог ли е извършено? От Бог ли произлиза? Защо Бог направи това? Какво иска Бог да облагороди в мен, какво Той иска да преобрази в мен? Какво точно е Божието намерение? Как трябва да се покоря на уреденото от Бог? Как трябва да удовлетворя Божието намерение? Как трябва да изпълня отговорността си като човешко същество?“. Всички тези проявления, както и други подобни, са проявления на прекланянето пред Бог. Дори да не разбираш повече истина, като нормален човек, като някой, който вярва в съществуването на Бог, като някой, който искрено следва Бог, това е отношението, което като минимум трябва да имаш към Бог. Всичко, което е свързано с Бог, всичко, което касае Божиите слова, всичко, което се отнася до Божието поръчение към теб, твоя дълг и твоята отговорност — към всички тези неща трябва да се отнасяш с грижа и внимание, а не лекомислено, немарливо, презрително — това се нарича да се прекланяш пред Бог. Да се отнасяш към всичко, свързано с Бог, с внимателно, грижливо, богобоязливо сърце, със сърце, изпълнено със страхопочитание към Бог — това се нарича да се прекланяш пред Бог. Лесно ли е да се постигне? Не е лесно. Без истинско преживяване дори разбирането на думите „да се преклонят пред Бог“ е трудно, а какво остава действително да се практикува прекланянето пред Бог. Последната фраза от определението за църква е „да постигнат Неговото спасение“. Как трябва да се разбира това? Пътят към постигането на спасение е дълъг и тук се изисква дори повече. Първо, пътят, по който вървиш, трябва да е правилен. Трябва да можеш да приемеш всички истини в Божиите слова и да бъдеш човек, който се стреми да практикува Божиите слова и се покорява на Бог. Животът ти трябва да бъде управляван от Божиите слова. Трябва не само да признаеш съществуването на Бог, а и да обичаш истината и да действаш съгласно истината. Трябва да имаш истинска боязън от

Бог и покорство пред Бог, да се молиш често на Бог в сърцето си и постепенно да преминеш към прекланяне пред Бог. Тогава си човек, който обича истината и се покорява на Бог. Ти си точно типът човек, който Бог иска да спаси. Човек, който искрено вярва в Бог, трябва да бъде човек на място. Каква е ползата от това да бъдеш човек на място? Ползата е, че постигането на спасение няма да бъде твърде трудно за теб. Ще имаш надежда да го постигнеш. Това е цялото общение, което проведохме относно конкретните подробности по определението за църква.

IV. Представите и възгледите, които хората таят спрямо църквата

Току-що разговаряхме за това какво е църква, съществената работа, която върши една църква и какво си въобразяват хората за една църква в рамките на представите си, както и какво изискват от нея. Накрая предоставихме определение на понятието за църква. Сега, след като я определихме, трябва да имате точно разбиране за обозначението „църква“. Трябва да имате основно разбиране за работата, която една църква трябва да върши, ролята, която една църква играе при подпомагането на хората да придобият истината и да постигнат спасение, както и значимостта на една църква за всеки, който следва Бог. Също така за кратко направихме представителен анализ и разобличаване на това, за което хората вярват, че е стойността на съществуването на една църква и работата, която една църква трябва да върши в представите им. Има ли нещо, което не можете да прозрете или да възприемете относно разбиранията и тълкуванията, които хората имат в представите си по отношение на църквите? Някои хора мислят, че една църква трябва да се занимава с някакъв вид работа в обществото или да има някаква роля в обществото, като например да отстоява справедливостта. В представите на хората църквата представлява положителен образ — защо тогава да не може да отстоява справедливостта? Отстояването на справедливостта има ли нещо общо с делото на една църква или с Божиите изисквания? (Не.) Какво се има предвид под това „отстояване на справедливостта“, за което говорят хората? (Онова, което хората наричат отстояване на справедливостта, не е истинска справедливост. То е просто защитаване на интересите на плътта и не е съобразено с истината.) Тази справедливост има ли нещо общо с истината? (Не.) Това човешкият род нарича справедливост. Например сразяването на някои зли сили, поправянето на някои несправедливости и случаи, при които хора са били онеправдани и унижени, или налагането на заслужено наказание на зли хора и възстановяването и защитата на интересите на уязвими групи и така нататък — това хората наричат отстояване на справедливостта. Каква е основната цел на това отстояване на справедливостта? То има ли нещо общо със стремежа на хората към истината? Има ли нещо общо със спасението на хората? (Не.) Това е просто израз, който възниква на основата на моралната справедливост и етика. Няма абсолютно нищо общо с истината. Можем ли да кажем, че не се издига до

нивото на истината? (Да.) Можем ли? (Не. Двете не са свързани.) Точно така. Те изобщо не са свързани. Те са две различни неща. Какъв вид справедливост отстоява човешкият род? Това е видът, при който, след като редовият човек с малко по-нисък социален статус бива потиснат или лишен от всякакви права или интереси от зли хора, злите хора биват надлежно наказани, а редовият или обикновеният човек вече не страда от лошо отношение. Касае се за възстановяване и гарантиране на плътските интереси на хората, постигане на относително равенство между хората, отстраняване на различията между социалните слоеве и гарантиране, че злите хора няма да успеят в злодеянията си, както и че жалбите на онеправданите ще бъдат удовлетворени. Това човешкият род нарича отстояване на справедливостта и то няма абсолютно нищо общо с истината. Как можете все още да казвате, че не се издига до нивото на истината? Свързано ли е с истината? Не, не е. Кажете Ми, тези редови и обикновени хора, които търпят неправди, непременно добри хора ли са? (Не е задължително.) Да се сложи край на това да търпят неправди — това справедливост ли е? Това в съгласие с истината ли е? Могат ли тогава тези хора да бъдат спасени? Това очевидно са две различни неща — как може да бъдат смесвани? Не може да става и дума дали това се издига до нивото на истината. Това просто не е същото нещо като истината. Ако имате някакви спорове по този въпрос, тогава вероятно повечето от вас не могат да прозрат въпроса с отстояването на справедливостта и продължават да са донякъде привързани към него, като си мислят: „Как може това да е погрешно? Как може това да не е делото, което една църква трябва да върши?“. Всъщност това няма нищо общо с делото на една църква. Има и хора, които мислят, че църквата трябва да е място, където злото се наказва, а доброто се насърчава, че тя трябва да изпълнява тази функция, като наказва злодеянията и злите, мрачни сили и в същото време насърчава добрите и добродетелни неща. Дали е така? Може ли наказването на злото и насърчаването на доброто да се издигне до нивото на истината? Когато става въпрос какво е зло и какво е добро, хората не могат да направят ясна разлика между тези неща. Какво имат предвид хората под наказване на злото и насърчаване на доброто? Това свързано ли е с наказването на злото, насърчаването на доброто и сортирането на всички според вида им, за което говори Бог? (Не.) Не е свързано. Какъв е критерият на човешкия род за определяне на зло и добро? Според определението на китайците какво е зло и какво е добро? Какво стои в основата на определението им за зло и добро? Стои будистката култура. Будизмът говори за концепции като оказване на помощ на света и спасяване на хора, въздържане от убийство и така нататък — тези неща се смятат за добри, докато яденето на пиле, риба, говеждо или агнешко се смята за зло и хората, които го правят, трябва да бъдат наказвани. Не бива да се яде месо и не бива да се убиват живи същества. Убийството се смята за зло, а онези, които убиват, трябва да си признаят и да се молят за прошка пред Буда. Това е

будисткото определение за зло. То същото ли е като злото, за което говори Бог? (Не.) Те са две различни неща, следователно това определение за зло няма абсолютно нищо общо с истината и със сигурност не може да се издигне до нивото на истината. И така, какво се има предвид под добро в будизма? То е дори още по-абсурдно, повърхностно и двулично. Будистите вярват, че да не се убиват живи същества е добро и освобождаването на животни от плен е добро. Независимо колко хора е убил един зъл човек или колко грехове е извършил, ако остави касапския нож, той може веднага да стане Буда — това се смята за добро. Има и една поговорка: „Да спасиш нечий живот е по-голямо дело от построяването на седеметажна пагода“, което означава, че безусловното и безпринципното спасяване на хора — дори спасяването на дяволи, зли хора, разбойници, хулигани и всички останали — се смята за добро. Какъв вид добро е това? Това са хора с объркано съзнание, без никаква проницателност, позиция или принципи. Да спасиш някого и да простиш някому — може ли това да се смята за добро? Дори не си струва да се използва тази дума. Това е преструвка на Сатана и на дяволи. Те не убиват животни, но са погълнали безброй души. Това е тяхното така наречено добро, което в действителност е само преструвка. И така, основателна ли е човешката представа, че църквата трябва да играе ролята да наказва злото и да насърчава доброто? (Не.) Независимо от културния произход на която и да е раса или религия, наказването на злото и насърчаването на доброто няма нищо общо с делото на една църква или със свидетелството на една църква. Не мислете, че понеже тези понятия изглеждат справедливи и похвални, те трябва да бъдат свързани с делото на една църква или че това е ролята, която една църква трябва да играе в обществото. Това е човешка представа и фантазия. Освен „отстояване на справедливостта“ и „наказване на злото и насърчаване на доброто“, други добри понятия според човешките представи, като например „борба за правата и интересите на хората“ и „облекчаване на тревогите и решаване на трудностите“, също нямат връзка с делото на една църква или със свидетелството на една църква. Всички вие трябва да можете да разберете това. В по-голяма или по-малка степен общението разясни определението за църква, делото, което една църква трябва да върши, и стойността и значимостта на съществуването на една църква.

Критериите и основите за разпознаване на различните типове зли хора

Нека се върнем към четиринадесетата отговорност на водачите и работниците: „Своевременно разпознавайте, а после премахвайте или отлъчвайте всякакви типове зли хора и антихристи“. Нека разгледаме дали тази работа, която водачите и работниците трябва да вършат, е свързана с всяка една от подробностите по отношение на църквите, за които разговарях преди малко. Защо трябва да

разговаряме за тези конкретни подробности? Каква е връзката между тези подробности и тази работа, която водачите и работниците трябва да вършат? (Тези зли хора и антихристи не са членове на църквата и трябва да бъдат изчистени. Освен това съществуването им възпрепятства и смущава делото, което вършат църквите.) Следователно има връзка. Това общение не е напразно. След като разбрахме всяка една подробност относно обозначението или определението за църква, нека изследваме как водачите и работниците трябва да се отнасят към членовете на църквата, как трябва да се отнасят към различните хора, които трябва да бъдат премахнати или отлъчени от църквата, как могат да вършат тази работа добре и как трябва да изпълняват отговорността си и да поддържат делото на църквата. Първо, водачите и работниците трябва да разберат какво е определението за църква, защо една църква трябва да съществува и какво дело трябва да върши тя. След като разберат тези неща, трябва да разгледат кои настоящи членове на църквата не играят положителна роля, що се отнася до стойността на съществуването на църквата или делото, което върши църквата, или кои от тях могат да причинят прекъсвания, смущения и отрицателни въздействия върху съществената работа на църквата, или дори сериозно да засегнат репутацията на църквата и да опозорят Божието име. Ясното разпознаване и своевременното премахване или отлъчване на тези хора — нима това не е работата, която водачите и работниците трябва да вършат? (Да.) Следователно какво включва доброто изпълнение на тази работа? За да премахнат или отлъчат всички типове зли хора, да пречистят църквата, да дадат възможност стойността на съществуването на църквата да се прояви и църквата да изпълни отредената ѝ роля, като същевременно създадат възможност делото на църквата да напредва безпроблемно, водачите и работниците трябва първо да разпознаят кои точно хора в църквата са зли хора и антихристи. Това е информацията или действителната ситуация, която водачите и работниците трябва първо да схванат, когато вършат тази работа. Първият въпрос, пред който се изправят водачите и работниците при тази работа, е да разпознаят различните типове хора. Каква е целта на разпознаването на различните типове хора? Целта е да бъдат сортирани според вида им и да се защитят онези, които са истински членове на църквата. Защитаването на тези хора само по себе си обаче не означава, че работата, очертана в четиринадесетата отговорност, е успешно изпълнена. Какъв, тогава, е най-важният аспект на успешното изпълнение на тази работа? Това е премахването или отлъчването на всички видове неверници и зли хора, които не принадлежат към църквата. Независимо от това дали тези хора се окачествяват като зли хора, или антихристи, ако отговарят на условията да бъдат премахнати или отлъчени, тогава възниква необходимостта от тази работа и е време водачите и работниците да изпълнят отговорността си. Нека първо разговаряме за това как да разпознаем различните типове хора.

I. Въз основа на целта на вярата на човек в Бог

Как трябва да разпознаем различните типове хора? Първият критерий е да се разпознаят според целта на тяхната вяра в Бог. Вторият е според тяхната човешка природа. А третият е според тяхното отношение към дълга им. Ако трябва да използваме някакви прости, обобщени формулировки, те биха били: първо, целта на вярата им в Бог, второ, тяхната човешка природа, и трето, тяхното отношение към дълга им. След като имаме тези три формулировки, какво е вашето разбиране за всяка от тях? Досега не сме говорили много за целта на вярата на хората в Бог. Говорили сме повече за човешката природа на хората и тяхното отношение към дълга им и затова сте по-запознати с тези неща. Целта на вярата на хората в Бог в действителност също не е съвсем непозната за вас, защото самите вие сте започнали да вярвате в Бог с някаква цел. Някои хора вярват в Бог, защото не искат да отидат в ада, някои — защото искат да отидат на небето, някои — защото не искат да умрат, някои — за да избегнат бедствия, някои — само защото искат да бъдат добри хора, някои — защото искат да избегнат лошо отношение и така нататък. Тази тема не би трябвало да ви е непозната. Просто подробностите, за които ще говоря, може да са донякъде непознати — може да се чувствате неуверени по отношение на тях, да не знаете какво ще кажа за тях или откъде ще започна. И така, нека поговорим накратко за това. Кажете Ми, хората с какви видове намерения и цели във вярата си в Бог трябва да бъдат премахнати или отлъчени? (Онези, които се стремят само към слава и статус и само искат да притежават власт, и които безскрупулно ще смущават църквата в името на статуса си.) Това е един тип хора. Има ли други? (Неверниците, които се стремят само към благословии и търсят да се наситят с хляб.) Неверниците — това е друг тип. Има ли и други? Може да си мислите за проявленията на някои хора, но не можете ясно да разпознаете дали тези хора просто разкриват покварен нрав, или действително са хора с нечисти цели във вярата си в Бог, които трябва да бъдат премахнати или отлъчени. Не можете да разберете това и усещате, че е малко неясно, затова не можете да го изкажете. Темата за целта на вярата на хората в Бог е доста обширна. Всеки има някакви намерения и цели, когато вярва в Бог. Типовете хора обаче, които имат нечисти цели по отношение на вярата си в Бог, за които говорим тук, не отговарят на условията за Божието спасение. Те не могат да постигнат спасение и не могат дори да изпълнят минималния критерий за това да бъдат полагащи труд. Независимо каква цел имат тези хора, като вярват в Бог, във всеки случай, когато им бъде предоставена възможност, тези хора, които са започнали да вярват в Бог с някаква цел, ще се опитат да постигнат целите си и ако нямат възможността за това, ще извършат зло и ще причинят смущения. Това ще доведе до невъобразими последици за делото на църквата или за навлизането в живота на Божиите избраници и тези хора трябва да бъдат обект на премахване или отлъчване. Ако за момента оставим настрана

човешката природа на тези хора или какво отношение таят към дълга си и говорим само за целта на вярата им в Бог, то тя категорично не е да приемат истината и да постигнат спасение, а още по-малко да се покорят на Бог и да се преклонят пред Него. Следователно вярата им в Бог съвсем естествено няма да доведе до спасение. Вместо на тези хора да бъде позволено да останат в църквата и непрекъснато да смущават Божиите избраници — истинските братя и сестри — за предпочитане е те да бъдат прецизно разпознати и окачествени възможно най-бързо, след което да бъдат своевременно премахнати от църквата. Отношението към тях не бива да е като към членове на църквата или като към братя и сестри. И така, кои са тези типове хора? Току-що говорихте в общ план за някои понятия. Ще дам някои конкретни примери и ще разберете, след като ги чуете.

А. Да задоволи желанието си да бъде длъжностно лице

Първо, нека поговорим за първия тип хора, които трябва да бъдат премахнати или отлъчени от църквата. Някои хора винаги искат да станат длъжностни лица в обществото и да прославят предците си, но кариерата им е неуспешна. Въпреки това желанието им да бъдат длъжностни лица изобщо не намалява. Социалният статус на семействата им обаче не е висок, затова чувстват, че животът е безнадежден и виждат света като твърде несправедлив, тъй като не могат да постигнат дори това дребно желание. Смятат, че имат известни познания и компетентност, но никой не ги оценява. Не могат да си намерят поддръжник, а перспективата да станат длъжностни лица им изглежда много далечна. В тази отчаяна ситуация те са намерили църквата. Смятат, че ако успеят да станат водачи в църквата, то е също като да са длъжностни лица, и желанието им може да бъде удовлетворено. И така, те идват в Божия дом с желание да постигнат величие. Смятат, че тяхната компетентност и способности са съвсем подходящи, за да бъдат използвани в Божия дом, и надеждата им да станат длъжностни лица и изтъкнати хора може да бъде реализирана, като така ще изпълнят едно отколешно свое желание. Възгледът им по отношение на вярата в Бог може да бъде обобщен с поговорки като: „Аз на теб, ти на мен“, „Истинското злато рано или късно ще заблести“ и „Умната птица избира мъдро къде да кацне“ — това е фонът, на който те избират да поемат по пътя на вярата в Бог. Ако се съди по същността на този човек, става ясно, че той не вярва в съществуването на истина в света, а още малко в съществуването на Спасителя. Казано накратко, той не вярва в единствения истински Бог, а още по-малко вярва в съществуването на Създателя. Независимо дали става дума за това, което е написано в Библията, или за това, което се проповядва в религиозния свят — че Бог сътвори света и човешкия род, че Бог господства над човешкия род и го води — всички тези думи за него са само исторически сведения. Никой не ги изследва и никой не може да ги потвърди. Те са просто легенди и истории, вид религиозна култура. Това е неговото най-основно

разбиране за вярата. Той започва да вярва в Бог с това разбиране, като си мисли, че върви по правилния път, че е изоставил мрака и се е обърнал към светлината, че той е „умната птица“, която избира мъдро къде да кацне. Разбира се, той не се е отказал от своя избор и желание да стане длъжностно лице и изтъкнат човек. Той вярва, че в този широк свят с толкова много хора няма място за него и само Божият дом може да му донесе надежда. Само животът в църквата може да му даде шанс да използва таланта си и да осъществи желанието си да стане изтъкнат човек. Това е така, защото според възгледа му за сегашната ситуация външният свят става все по-злонамерен и мрачен — само църквата е място на чистота в този свят. Църквата е единственото място в света, което може да предостави на хората духовна опора, и само църквата процъфтява все повече. Той започва да вярва в Бог с такива желания и цели. След като е приел вярата, той не разбира нищо за вярването в Бог, за стремежа към истината или за въпросите, свързани с истината, Божия нрав и Божието дело. Той не се стреми към тези неща, нито им обръща внимание. В сърцето си той изобщо не се е избавил от желанието си за статус и чиновничество, а по-скоро продължава да се придържа към тези представи и възгледи, докато се мотае в църквата. Той гледа на църквата като на социална организация, религиозна общност и смята Божието дело и Божиите слова за илюзии, създадени от вярващите в резултат от собствените им суеверни вярвания. Поради тази причина винаги когато стане въпрос за стремеж към истината, винаги когато стане въпрос за Божиите слова и Божието дело, той се чувства отвратен и се съпротивлява. Ако някой каже, че нещо е Божие дело, Божие върховенство или че е устроено от Бог, той се чувства отвратен. Но без значение колко отвратен се чувства и независимо дали признава или приема истината, желанието му да получи позиция със статус в църквата, за да удовлетвори копнежа си за власт, никога не е намалявало и той не се е избавил от него. Понеже има такава амбиция и желание, той съвсем естествено разкрива различни проявления. Например подстрекава хората, като казва нещо от рода: „Не основавайте всичко на божиите слова, нито свързвайте всичко с божиите слова и бог. В действителност много от идеите и думите на хората са правилни. Хората трябва да имат собствени възгледи и позиции“. Той разпространява тези твърдения, за да подвежда хората. В същото време енергично демонстрира своите таланти, дарби, както и разнообразните тактики и трикове, които може да разиграва в света в опити да привлече погледа на хората и да спечели вниманието им и високото им мнение за него. Каква е целта на енергичната му изява? Целта е хората да имат високо мнение за него и да го гледат почтително. Да има статус сред хората и по този начин да удовлетвори желанието си да гони кариера на длъжностно лице и да прославя предците си. Той е доволен, когато е уважаван, хвален, следван, одобряван, обожаван и когато хората го гледат почтително, и дори когато го ласкаят. Нещо повече — той неуморно преследва тези неща и им се наслаждава. Макар Божият дом постоянно

да разобличава антихристите, злите хора и различния покварен нрав на хората, в сърцето си той се отнася с пренебрежение към тези неща като такива, които не заслужават дори презрението му, и се чувства особено отвратен от тях. Той непоколебимо се стреми към статус и към това другите да му се възхищават и да го гледат почтително, за да осъществи желанията, които не би могъл да реализира в света и в обществото. И така, каква е целта на вярата му в Бог? Тя не е да получи стократно повече в този живот и вечен живот в идния свят и със сигурност не е да приеме истината и да бъде спасен. Целта на вярата му в Бог не е да действа като сътворено същество, а да бъде длъжностно лице и господар, да се наслаждава на ползите от статуса. В църквата със сигурност има такива хора. Това са злодеите, които проникват в църквата. Църквата категорично не допуска такива хора да се смесват с Божиите избраници, така че това са хората, които трябва да бъдат премахнати. Лесно ли е да се разпознае целта на вярата им в Бог? (Да.) Като се имат предвид техните намерения и целите на вярата им в Бог, заедно с различните им проявления в църквата, що за хора са те? (Неверници.) Да, те са неверници. Освен че са неверници, те искат и да се стремят към статус и перспективи в Божия дом, за да задоволят копнежа си за власт. Целта на вярата им в Бог е да станат длъжностни лица. И така, защо тези хора трябва да бъдат изчистени? Някой може да каже: „Ако неверници полагат труд в Божия дом и като приятели на църквата могат да помогнат с нещичко, не е ли добре да останат?“. Това твърдение основателно ли е? (Не.) Защо не е основателно? (Желанието им да станат длъжностни лица със сигурност ще доведе до извършването на неща, които смущават другите, не носят полза за делото на Божия дом и засягат стремежа на братята и сестрите към истината.) Независимо как гледате на въпроса, неверниците се съпротивляват на истината и отричат Бог, затова Божият дом не може да ги задържи. Те няма да играят положителна роля. Независимо дали се стремят да станат длъжностни лица, само техните забележки, проявления и действия като неверници могат да причинят смущения и няма да имат положителен ефект. Някои братя и сестри, когато преживяват различни обстоятелства, казват: „Това е Божието върховенство и ние трябва да се покорим“. Могат ли неверниците да се покорят? Ако не се надигат, за да смущават и да се противопоставят, вече е добре. В сърцата си дори казват: „Не казвайте, че всичко е божие върховенство. Хората трябва да имат някои собствени мнения и известна независимост. Не приписвайте всичко на божието върховенство!“. Те не само повличат всички надолу, но и казват някои двусмислени, благовидни заблуди, за да подвеждат хората. Нима това не е безсрамно? Те може да са способни да изпълнят някои умни ходове и трикове сред невярващите, но Божият дом е грешното място да се опитват такива ходове и трикове! Някои хора управляват клиники, в които всеки иска да отиде, защото казват, че там инжекциите не болят. Защо инжекциите не болят? Върхът на иглата се потапя в анестетик, така че

сигурно не боли. Това мъдър ход ли е? (Не, това е мръсен ход.) Въпреки това те го смятат за мъдър ход и се хвалят с това, като мислят, че той показва тяхната способност и умение, и казват: „Ти само говориш за това, че трябва да се покорим на бог, за устроеното от бог и за божието върховенство. Ти имаш ли уменията, които аз имам?“. Нима това не е безсрамно? (Да.) Те дори се хвалят с такива пагубни трикове! Хората, които таят мотивите на неверниците, които проникват в църквата, са онези, които трябва да бъдат премахнати от църквата. Защо? В сърцата си тези хора се съпротивляват на истината и изпитват неприязън към нея. Независимо от целта на вярата им в Бог, дали това е нещо, което могат открито да признаят, или не, въз основа на същността им на неверници църквата трябва да ги премахне или да ги отлъчи. Тези неверници проникват в църквата с определена цел, искат да покажат талантите си, да реализират амбициите си и да удовлетворят желанията си в църквата. Те искат да използват едно ценно място, каквото е църквата, като средство за постигане на целта си да притежават власт, да парадират и да подвеждат и контролират хората. Като се има предвид целта на вярата им в Бог, те са способни да смущават и прекъсват Божиите избраници и делото на църквата. Следователно тези хора трябва да бъдат премахнати или отлъчени от Божия дом. Водачите и работниците трябва да прозрат тяхната същност на неверници. Независимо дали го отдаваш на техните проявления или на последователните им изказвания за вярата в Бог, след като схванеш ситуацията и ясно разпознаеш, че са неверници, трябва решително и без колебание да ги отхвърлиш. Независимо какъв метод или каква мъдрост използваш, намери някакъв начин, по който можеш да ги премахнеш — това е работата, която трябва да вършат водачите и работниците. Това е работата, с която те трябва да се нагърбят. Това е единият тип хора, които трябва да бъдат премахнати или отлъчени.

Б. Да търси контакти с противоположния пол

И така, какви са проявленията на втория тип хора, които трябва да бъдат премахнати или отлъчени? Някои хора никога не са били ангажирани с това да вярват в Бог. Те са просто благоразположени към този въпрос. Не се интересуват да узнаят към какво трябва да се стреми човек или какво трябва да спечели, като вярва в Бог. Чували са, че хората, които вярват в Бог, са доста изпълнителни и простодушни, затова искат да намерят романтичен партньор в църквата, след това да сключат брак и да живеят стабилен живот. Това е тяхното намерение и цел и те идват в църквата, за да открият своя идеален партньор. Тези неверници нямат никакъв интерес да вярват в Бог. Те изобщо не се интересуват от Създателя, от истината, от това да бъдат спасени, да познаят Бог, да изпълняват дълг или подобни въпроси. Дори да могат да разберат, след като чуят Божиите слова и слушат проповеди, те не искат да го приемат присърце. Те просто искат да открият идеален партньор и, разбира се, се надяват да срещнат повече хора и да разширят

кръга на познанствата си. Те започват да вярват в Бог с цел да открият идеален партньор. Някои хора може да кажат: „А Вие откъде знаете, че това е целта им? Нито са казвали нещо, нито са Ви споменавали за това!“. Те го проявяват чрез поведението си. Вижте как винаги търсят общуване с противоположния пол, когато изпълняват дълга си или контактуват с някого. След като си харесат някого, продължават да общуват с този човек и да се сближават с него, като винаги разпитват за него и искат да го опознаят. Тези необичайни действия и проявления трябва да привлекат достатъчно вниманието на водачите и работниците, които трябва да наблюдават какви са намеренията на тези хора и каква цел се стремят да постигнат. Те трябва да установят кой им е проповядвал евангелието, защо специално търсят контакт с противоположния пол, защо винаги имат нещо да кажат на хора от противоположния пол и защо изпитват специална привързаност към противоположния пол, по-конкретно защо демонстрират специално любопитство и загриженост към хората, които харесват. Такива хора са благоразположени към онези, които вярват в Бог. Дори да не се интересуват много от събирания, слушане на проповеди, общуване за Божиите слова, пеене на химни, общуване за лични преживявания и други подобни неща, по принцип те не казват нищо, което причинява смущения и прекъсвания. Те са съсредоточени само върху това да си намерят романтичен партньор, с когото да живеят добре. Ако открият партньор, след това могат да го последват във вярата в Бог. Дори самите те да не се стремят, могат да подкрепят партньора си в това да вярва в Бог. Някои хора имат относително приемлива човешка природа, отзивчиви са и правят всичко възможно да бъдат дружелюбни и мили. Например те могат да търпят другите, мислят всячески как могат да помогнат на хората, които имат трудности, да ги преодолеят, или да дадат някакъв съвет и така нататък. Те са относително мили към другите и не таят злонамереност, но намерението и целта на вярата им в Бог не са много почтени. Те не се стремят към истината и не приемат истината, независимо кой общува с тях за нея. След като са следвали в продължение на половин година или една, или две години, в тях няма промяна. Въпреки че не казват нищо за това, че не вярват, и не причиняват никакви смущения или прекъсвания, те не развиват никакъв интерес по въпроси на вярата в Бог. Уместно ли е такива хора да остават в църквата? (Не.) Трябва ли такива хора да бъдат изчистени? (Трябва да бъдат и изчистени.) Поради каква причина? (Защото те не се интересуват от истината и не са обект на спасение. Ако останат в църквата, докато винаги търсят партньор, това ще смущава другите и ще ги въвежда в изкушение. Те няма да играят положителна роля.) Точно така е. Например някои хора особено обичат да ядат месо. Когато ядат месо, те забравят за работата си. Ако няма месо, те все още са способни да вършат някакви същински задачи, но когато има месо на разположение, работата им се забавя. Какво е месото за тях? (Изкушение.) Точно така, то е изкушение. И така, онези, които винаги си търсят партньор, могат ли да бъдат източник на

изкушение? (Да.) Те наистина са източник на изкушение. На такива хора трябва да бъде казано ясно: „Ти не подхождаш искрено към вярата в Бог или изпълнението на дълга си. Никога не си бил способен да станеш част от църквата и никога не си бил смятан за истински вярващ. През тези две години на контакт ние видяхме твоята цел: ти просто искаш да си намериш партньор в църквата. Нима това не е причиняване на вреда на добри хора? Хората в църквата не са подходящи за теб. Има много подходящи за теб сред невярващите. Отиди и намери някой сред невярващите“. Подтекстът е да му се каже: „Ние те прозряхме. Ти не си един от Божиите избраници. Не си човек на Божия дом. Не можеш да бъдеш считан за наш брат или наша сестра“. Такива хора трябва да бъдат премахнати от църквата според принципите на Божия дом. Така тези, които безразсъдно търсят партньор и съблазняват другите, ще бъдат изчистени. Лесно ли е да се разпознаят такива хора? (Да.) Тези хора са и неверници. Те изпитват лека привързаност към църквата, към религиозната вяра и към онези, които вярват в Бог. Те просто искат да използват възможността да вярват в Бог, за да си намерят партньор сред вярващите, с когото да живеят и който да им служи предано. Кажете Ми, възможно ли е такова нещо? Трябва ли да ги удовлетворим? Трябва ли църквата да урежда такива въпроси? (Не.) Църквата няма задължение да удовлетворява личните им предпочитания. Колкото и да смятат, че вярващите са добри хора, че биха могли да живеят подобаващо живота си с тези вярващи или че вярващите могат да вървят по правия път, това е безполезно — мнението им няма значение. Такива неверници могат да бъдат открити и в повечето църкви. Начинът за справяне с тези хора е да се използва методът, за който разговаряхме току-що, или можете да използвате по-добри методи, ако разполагате с такива, стига да се справите с тях съгласно принципите. Тези неверници се категоризират сред различните типове зли хора — това прекалено ли е? (Не.) Точно това е начинът, по който се отнасяме към неверниците.

В. Да избегне бедствия

Какви други типове хора трябва да бъдат премахнати или отлъчени от църквата? (Другият тип са онези, които вярват в Бог само за да избегнат бедствия.) Да вярват в Бог само за да избегнат бедствия, също е цел, заради която хората вярват. Нима повечето хора, които вярват в Бог, нямат също и този вид примес? (Да.) Следователно как трябва да различим хората, които трябва да бъдат премахнати или отлъчени заради това, от хората, които просто проявяват нормално разкриване на поквара и не бива да бъдат премахнати или отлъчени? При повечето хора вярата им е смесена с мотива да вярват в Бог, за да избегнат бедствия — това е факт. Сред онези, които вярват в Бог, за да избегнат бедствия, трябва да различите неверниците, които отговарят на критериите за това да бъдат премахнати или отлъчени. Например такива хора, когато видят, че бедствията започват да стават по-сериозни, започват да посещават събирания по-често и

бързо вземат отново книгите с Божиите слова, които преди това са върнали на църквата, като казват, че вече искат сериозно да вярват в Бог. След като бедствията преминат или утихнат обаче, те отново се връщат към правенето на бизнес или пари, като блокират всички начини за контакт, така че братята и сестрите да не могат да ги открият или да се свържат с тях за събирания. Когато се случат бедствия, те активно търсят братята и сестрите, но когато бедствията отминат, става много трудно за братята и сестрите да ги открият и в много редки случаи някой изобщо може да се свърже с тях. Нима тези проявления не са доста очевидни? (Да.) Когато няма бедствие, те казват: „Хората трябва да имат нормален живот. Трябва да вършим обичайните ежедневни неща. Трябва да готвя вкъщи всеки ден, трябва да водя децата на училище и да ги прибирам оттам, затова понякога не успявам да посещавам събиранията. Освен това, за да живее човек, трябват пари. Всички разходи за живот трябва да се плащат. Не можем да оцелеем, без да печелим пари. В този свят никой не може да се справи без пари. Вярването в бог трябва да е практическо!“. Те говорят правдоподобно и изреждат куп причини, като се съсредоточават само върху печеленето на пари и вършенето на ежедневни неща и само спорадично посещават някое събиране и рядко четат Божиите слова. Отношението им към вярата в Бог е хладко — нито студено, нито топло. Когато се случи бедствие, те казват: „О, не мога без бог, имам нужда от бог! Трябва да се моля на бог и да го призовавам всеки ден! Не се опитвам да избегна бедствия. Основното е, че не мога да живея без бог в сърцето си. Да живея добър живот без бог в сърцето си ме кара да чувствам празнота!“. Те не могат да кажат и едничка дума, която демонстрира някакво познание за Бог. Всичко, което казват, са само думи, с които оправдават действията и поведението си. Те не знаят колко книги раздава Божият дом на всеки. Не знаят до коя тема са стигнали проповедите. Не знаят за кои истини в момента се провеждат общения в църковния живот. Посещават събиране веднъж на шест месеца или веднъж годишно. Когато все пак посещават, казват: „Невярващите са просто ужасни. Обществото е несправедливо. Светът е зъл. Толкова е трудно да се полагат усилия, за да се печелят пари! Бремето на бог върху хората е леко…“. Продължават да говорят за тези безполезни неща, които нямат нищо общо с темите и съдържанието на общението на събирането. Казват няколко празни думи в молитвата си и няколко повърхностни думи за вярата в Бог, след което се смятат за вярващи, като чувстват облекчение и спокойствие в сърцата си. Това ли е да вярваш в Бог? Що за отрепки са такива хора? Ако ги попитате: „Защо не посещаваш събиранията редовно?“, те казват: „Условията не го позволяват. Това е средата, която бог е нагласил за мен и трябва да се покоря“. Колко приятно звучат тези думи! Те също така казват: „Виж, бог е нагласил тази среда за мен. Цялото ми семейство разчита на мен да осигурявам храна, затова трябва да изкарвам пари, за да живеем! В момента печеленето на пари е задачата, която бог ми е възложил“. Те изобщо не споменават

изпълняването на техния дълг, нито отговорностите и задълженията си като сътворено същество, а още по-малко споменават как да практикуват Божиите слова. Посещават някое събиране само спорадично и дават приношение от няколко юана, като си мислят, че са дали своя принос за Божия дом. Има други, които, когато децата им се разболеят, се молят на Бог, а няколко дни след това, когато децата им оздравеят, бързо дават приношение под формата на някаква сума пари на църквата и след това отново изчезват. Всеки път, когато разговарят с братята и сестрите, никога не общуват за истината, нито четат Божиите слова. Когато няма бедствия или нещастия, никога не се молят на Бог. Ежедневните им разговори винаги са за домашни дребнотемия, спорове кой е прав и кой е крив, за плътския живот, различни социални явления и различни неща, които са чули и видели. Рядко общуват за Божиите слова и никога не изричат и дума от сърце за вярата в Бог. Просто си пазят мястото в църквата, за да търсят Божията грижа и защита. Това е просто техният начин да вярват в Бог. Те просто търсят спокойствие и благословии, без изобщо да се стремят към истината. Нямат какъвто и да било интерес към истината. Искат само да получават ползи, благодат и благословии от вярата в Бог. Не ги е грижа за следващия живот, защото не могат да го видят и изобщо не вярват в него. Искат само да се наслаждават на Божията благодат в този живот и да избегнат всички бедствия. Понеже Бог и църквата са тяхното убежище, когато все пак посещават събирания, това се случва със сигурност, когато са се сблъскали с трудности или бедствия. Такива хора искрени вярващи ли са в Бог? (Не.) Що за хора са те? (Опортюнисти и неверници.) Те са неверници, които искат да използват църквата, за да избегнат бедствия. Трябва ли на такива хора да бъде разрешено да останат в църквата? (Не.) Когато идват на събирания, те смущават другите и вътрешно ги разстройват. Повечето хора са твърде стеснителни и биха се смутили, ако се опитат да ги обуздаят, затова ги оставят да си бръщолевят и да смущават всички при яденето и пиенето на Божиите слова. Какво трябва да направят водачите и работниците в такъв момент? Нима не трябва да поемат отговорността да ограничат такива хора, да защитят интересите на мнозинството и да поддържат нормален църковен живот? (Да.) Можеш да вземеш обратно книгите им с Божиите слова и да ги посъветваш да напуснат църквата. Има различни начини да убедите някого да напусне църквата — можете да измислите ваш собствен начин. Само се уверете, че вече няма да могат да се свържат с братята и сестрите. Да предположим, че някой каже: „Този човек е добър. Той просто говори за някакви домашни дребнотемия в църквата, но не смущава делото на църквата, нито влияе на изпълнението на дълга ни, затова трябва да проявим търпимост! Като вярваме в Бог, не бива ли да сме търпеливи към всички типове хора и да ги понасяме? Бог иска всеки човек да бъде спасен и не иска никой да падне в погибел!“. След това трябва да помислиш дали са обект на спасение. Ако не са, нима не бива да ги разпознаем и да ги

премахнем? (Да.) Някои хора казват: „Аз съм твърде стеснителен. Ще ми е неудобно да се опитам да ги убедя да напуснат църквата“. Този проблем се решава лесно. Ако просто не контактуваш с тях, няма да бъдеш смущаван или възпиран от тях. Дори да ги срещнеш случайно, няма нужда да се занимаваш с тях. Няма нужда да говориш с тях относно неща, свързани с вярата в Бог. Просто се отнасяй към тях като към невярващи. Някои хора казват: „Не можем ли да им помогнем с любов и да общуваме с тях за истината, която разбираме?“. При такива неверници, ако наистина имаш любов, можеш да опиташ. Ако наистина можеш да ги промениш, то няма нужда да бъдат премахнати или отлъчени. Някои хора казват: „Няма да си хабя силите. Безполезно е да им се помага, това е като да къпеш прасе. Колкото и добре да го измиеш, то пак ще отиде да се овъргаля в калта. То си е точно такова същество. Няма да се промени!“. Ако можеш да разбереш това, значи си прав. Ще продължиш ли да общуваш за истината с такива неверници, за да им помогнеш? Ще продължите ли да вършите тази безсмислена работа? (Не.) В този момент разбирате, че сте били глупави и не сте прозрели хората. Неверниците не могат да се променят. Тези хора също така знаят, че онези, които вярват в Бог, вършат добри неща и избягват да вършат лоши неща, че не тормозят другите и не ги мамят. Те имат добро впечатление за онези, които вярват в Бог, затова се прикриват под знамето „да вярваш, че има Бог“ и „да вярваш в Бог е хубаво“ и се промъкват в църквата, като карат хората да ги смятат за брат или сестра. Някои хора наистина са заблудени от това и наистина ги смятат за брат или сестра, като често ги посещават и им помагат. Чак след дълго време осъзнават: „Този човек идва в църквата само когато се сблъска с бедствия или трудности и говори безполезни, безсмислени неща. Когато нещата вървят гладко и всичко му е наред, когато животът му е хубав, той пренебрегва всички. Ако знаехме по-рано, че е такъв негодник, нямаше да му помагаме или да полагаме толкова много усилия!“. Има ли смисъл да съжалявате сега? Твърде късно е за съжаление — вече си изговорил толкова много напразно! Казано накратко, такива неверници трябва да бъдат разпознати, да се вземат мерки спрямо тях и да бъдат премахнати от църквата възможно най-рано. Не се отнасяйте към тях като към братя и сестри. Те не са братя и сестри. Само хора, избрани от Бог, са братя и сестри. Само онези, които могат да бъдат спасени и които се стремят към прекланяне пред Бог, са братя и сестри. Онези, които висят в Божия дом, за да избегнат бедствия, и алчно се наслаждават на Божията благодат, без да приемат истината, са неверници. Те не са братя и сестри и със сигурност не са Божии избраници. Разбирате ли? Към такива неверници трябва да се отнасяте според принципите. Трябва да се справите с тях така, както трябва. Това е отговорността на водачите и работниците и също така е принцип, който трябва да е ясен на всеки един от Божиите избраници.

23 октомври 2021 г.

ОТГОВОРНОСТИТЕ НА ВОДАЧИТЕ И РАБОТНИЦИТЕ (23)

Четиринадесета точка: своевременно разпознавайте, а после премахвайте или отлъчвайте всякакви типове зли хора и антихристи (втора част)

На последното събиране общувахме относно четиринадесетата отговорност на водачите и работниците: „Своевременно разпознавайте, а после премахвайте или отлъчвайте всякакви типове зли хора и антихристи“. Общението обхвана един аспект от това: какво е църква. След като общувахме относно определението за църква, ясно ли ви е каква е връзката между това и четиринадесетата отговорност на водачите и работниците? (След като Бог общува относно определението за църква, разбрахме защо съществуват църквите, каква роля играе църквата и каква работа върши тя. Въз основа на това можем да разпознаем кои хора в църквата причиняват прекъсвания и смущения и не играят положителна роля, и след това да премахнем или отлъчим тези хора.) След като разберат какво е църква, водачите и работниците трябва да знаят защо Бог основава църкви, какво влияние оказва създаването на църкви върху хората, каква работа трябва да вършат църквите, кои са типовете хора, които съставляват църквата, и кои хора са истински братя и сестри. След като разберете и знаете тези неща, вие имате основно понятие и определение, както и принципна основа за работата, очертана в четиринадесетата отговорност: „Своевременно разпознавайте, а после премахвайте или отлъчвайте всякакви типове зли хора и антихристи“. Това е нещо, което трябва да ви е ясно и да разбирате по отношение на теорията и видението. След като разберат това, първата работа, с която водачите и работниците трябва да се заемат, е да разпознаят всякакви зли хора. Какви са критериите и принципите за това? Разпознаването на всякакви зли хора трябва да се основава на определението за църква, на значението и ценността на съществуването на църквата и на работата, за която Бог основава църквите. Миналия път критериите и основите за разпознаване на различните типове зли хора бяха разделени на три основни категории. Кои са тези три категории? (Целта на човека да вярва в Бог, неговата човешка природа и отношението му към дълга.) Достатъчно конкретни и изчерпателни ли са тези три основни категории? Някои хора казват: „Защо разпознаването на всякакви хора не се основава на степента, в която те обичат истината, и на степента, в която се покоряват на Бог и се боят от Него, а вместо това се основава на тяхната цел да вярват в Бог, на тяхната човешка природа и на отношението им към дълга? Тези критерии не са ли твърде ниски? С други думи, съдейки по конкретното съдържание на тези три категории, защо няма по-задълбочено обсъждане на отношението на хората към Бог и истината? Защо не

се споменава дали хората са готови да приемат кастрене, правосъдие и наказание, дали имат сърце, което се покорява на Бог и се бои от Него, и друго по-задълбочено съдържание, свързано с истината?“. Вие мислили ли сте някога по този въпрос? Нека засега не навлизаме в този въпрос. Нека първо разгледаме трите критерия: целта на хората да вярват в Бог, тяхната човешка природа и отношението им към дълга. Съдейки по наименованията им, повърхностни ли са тези три критерия, или не? Ако човек не отговаря на тези три най-основни критерия, може ли да бъде наречен брат или сестра? (Не.) Може ли да бъде считан за член на църквата? Може ли да бъде признат от Бог като част от църквата? (Не.) Нито едно от тези неща не е възможно за него. Така че, ако даден човек не отговаря на който и да е от тези три критерия или не достига изискваното от тях ниво, тогава такива личности трябва да бъдат разпознавани. Те принадлежат към редиците на различните видове зли хора и трябва да бъдат премахнати или отлъчени. Дали даден човек е брат или сестра, признат от Бог, или член, когото църквата трябва да приеме, зависи най-малкото от това дали отговаря на критериите и преминава проверката по отношение на тези три критерия. Ако този човек не отговаря дори на тези три критерия, тогава определено не е брат или сестра. Естествено, Бог не го признава и църквата също не трябва да го приема. И така, как трябва църквата да се отнесе към него и да се справи с него? (Трябва да бъде премахнат или отлъчен.) Щом бъде разпознат, трябва да бъде премахнат или отлъчен. Точно така стоят нещата.

Критериите и основите за разпознаване на различните типове зли хора

I. Въз основа на целта на вярата на човек в Бог

Г. Да се занимава с опортюнизъм

На последното събиране общувахме и изброихме три цели за вярата в Бог. Ако ги изброим като заглавия, първата е човек да задоволи желанието си да бъде длъжностно лице; втората е да търси контакти с противоположния пол и третата е да избегне бедствия. Приключихме с общението относно тези три цели. Следва да общуваме за четвъртата цел: някои хора вярват в Бог чисто от опортюнистични причини, така че заглавието на тази цел е „да се занимава с опортюнизъм“. Някои хора виждат, че всички религии и вероизповедания в религиозния свят са запустели и нямат делото на Светия Дух — че вярата и любовта на хората са охладнели, че самите хора са станали все по-развратени и не виждат надежда за спасение, и че хората вярват в Господ от много години, без да са придобили нищо. Виждайки, че религиозният свят напълно се е превърнал в пустош, те търсят път напред за себе си. Те размишляват: „Коя църква сега има повече хора, процъфтява и има перспективи за развитие?“. Те откриват, че Църквата на Всемогъщия Бог, на

която религиозният свят се съпротивлява и която заклеймява, процъфтява, че има делото на Светия Дух и се развива добре както в страната, така и в чужбина. Те си мислят: „Чух, че членската маса на тази църква расте, че се развива добре и че притежава изобилие от работна ръка, материални ресурси и финансови средства и има перспективи за развитие. Ако се възползвам от тази добра възможност да се присъединя към тяхната църква, няма ли да мога да спечеля някои ползи? Няма ли да си осигуря добри перспективи?“. С такова намерение и цел и с малко любопитство те проникват в църквата. След като тези хора проникнат в църквата, те не се интересуват от истината, от вярата в Бог или от преобразяването на своя живот нрав. Тяхната цел да се присъединят към църквата е просто да намерят гръб или място за престой и да спечелят перспективите, които желаят. Всъщност в сърцата си те нямат интерес към вярата в Бог, към истините, които Бог изразява, или към делото на спасението, което Бог върши, и не искат да слушат или да търсят по отношение на тези неща. По-специално, те съвсем нямат интерес към Божието дело и делото на Светия Дух. Тези хора са като опортюнистите в обществото, които, без значение към кой бранш се присъединяват, го правят само за да намерят възможности да получат слава, придобивки и статус и просто правят инвестиции и плащат цена в интерес на собствените си перспективи и съдба. Щом открият, че понастоящем няма очевидни перспективи в областта или бранша, в който са се хвърлили, или че тази индустрия не им позволява да покажат силните си страни и да се издигнат в света, те често пресмятат в ума си дали да сменят работата или да сменят индустрията. Каквото и да правят, такива хора винаги чакат възможност да действат. Те имат намерение и цел да се присъединят към църквата. Когато църквата процъфтява, когато може да се утвърди и има перспективи за развитие в обществото или в която и да е страна, те активно и ентусиазирано се хвърлят в работата на църквата. Но щом църквата е потисната и ограничена или не може да удовлетвори личните им желания и изисквания, те обмислят дали да не напуснат църквата и да намерят друг път напред за себе си. Ясно е, че истинската цел на тези хора да се присъединят към църквата не е защото се интересуват от истината. Те не са се присъединили към църквата въз основа на признаването на съществуването на Бог и на Божието ново дело за спасяване на хората. Дори когато избират църква, те избират добре позната, мащабна църква с много членове, особено такава, която има определена известност както в страната, така и в чужбина. За тях само този вид църква отговаря на техните стандарти и напълно съответства на целите, към които се стремят или които преследват. Но така или иначе, те никога не са вярвали истински в истината, нито пък наистина са признавали Божието съществуване или Божието дело. Дори ако изглежда, че понякога правят нещо за църквата или се хвърлят в някаква част от църковното дело, в дълбините на сърцата им отношението им към истината и към Бог остава непроменено. Какво е тяхното отношение? Тяхното постоянно

отношение е засега просто да следват, да видят какво точно могат да спечелят от тази църква, да видят точно колко от изговорените от Бог слова могат да се сбъднат и до каква степен, и да видят кога могат да бъдат получени благословиите, обещани на човека от Бог, и дали тези благословии могат да бъдат засвидетелствани и изпълнени в краткосрочен план. Тяхното отношение винаги е такова. Те идват в Божия дом с любопитство и желание да опитат, и с отношение, че ако Божиите слова се изпълнят и сбъднат, тогава те ще получат благословии и няма да загубят. Такива хора идват в Божия дом и дори ако изглеждат приятелски настроени към другите, спазват правилата, не причиняват прекъсвания или смущения и не правят пакости, въз основа на отношението им към Бог и истината те могат да бъдат идентифицирани като очевидни неверници.

Как можем да разпознаем този тип неверници, които вярват в Бог само за да получат опортюнистично благословии и нямат желание да придобият истината? Колкото и проповеди да слушат, както и да им се разяснява истината чрез общение, техните мисли и възгледи за хората и нещата, схващането им за живота и ценностите им никога не се променят. Защо е така? Защото те никога не размишляват сериозно над Божиите слова и изобщо не приемат истините, изразени от Бог, или това, което Бог казва по различни въпроси. Те просто се придържат към собствените си възгледи и към философиите на Сатана. В сърцата си те все още вярват, че философиите и логиката на Сатана са правилни и верни. Например: „Всеки човек за самия себе си, а за дявола остават последните“, „Държавните служители не поставят пречки за тези, които носят подаръци“ или „Добрите хора живеят спокойно“. Има дори такива, които казват: „Когато хората вярват в бог, те трябва да бъдат добри, което означава никога да не отнемат живот; да отнемеш живот е грях и е непростимо за бог“. Що за възглед е това? Това е будистки възглед. Макар че будисткият възглед може да съвпада с представите и фантазиите на хората, той е лишен от всякаква истина. Вярата в Бог трябва да се основава на Божиите слова; само Божиите слова са истината. В своята вяра в Бог някои хора дори приемат абсурдните възгледи на невярващите и погрешните теории на религиозния свят като истината, ценят ги и се придържат към тях. Това хора, които приемат истината ли са? Те не могат да направят разлика между словата на човека и словата на Бог, нито между дяволите и Сатана и единствения истински Бог, Създателят. Те не се молят на Бог, нито търсят истината, нито приемат която и да е от истините, изразени от Бог. Техните мисли и възгледи за хората, за външния свят и за всички други въпроси никога не се променят. Те се придържат само към възгледите, които винаги са поддържали, които произхождат от традиционната култура. Колкото и нелепи да са тези възгледи, те не могат да осъзнаят това и все пак се придържат здраво към тези погрешни възгледи и не се отказват от тях. Това е една от проявите на неверника. Коя е другата? Това е, че техният план, настроения и вяра се променят с

нарастването на мащаба на църквата и с непрекъснатото нарастване на статуса ѝ в обществото. Например, когато делото на църквата се разпространи в чужбина и мащабът ѝ нарасна, когато евангелската работа напълно се разпространи, те видяха това и веднага се оживиха. Те почувстваха, че църквата става все по-влиятелна и вече няма да страда от потисничеството и преследването на правителството, повярваха, че има надежда за тяхната вяра в Бог, че могат да държат главите си високо; и така те почувстваха, че като вярват в Бог, са направили правилния залог, че залогът им най-накрая ще се изплати. Те почувстваха, че шансовете им да получат благословии стават все по-големи и най-накрая започнаха да се ободряват. През предишните години те се чувстваха потиснати, измъчени и изтерзани, защото често виждаха арестите и потисничеството на християните от страна на големия червен змей. Защо се терзаеха? Защото църквата беше в такова тежко положение и те се притесняваха дали са направили правилния избор да вярват в Бог, и нещо повече, бяха обезпокоени и притеснени дали трябва да останат в църквата, или да я напуснат. През тези години, без значение пред какви неблагоприятни обстоятелства беше изправена църквата, това оказваше влияние върху емоциите им; каквато и работа да вършеше църквата и както и да се меняха репутацията и статусът на църквата в обществото, това влияеше на емоциите и настроението им. Въпросът дали да останат, или да си тръгнат, винаги се въртеше в умовете им. Такива хора са неверници, нали? Когато църквата е заклеймена и потисната от националното правителство или когато вярващите са арестувани или съдени, заклеймявани, клеветени и отхвърляни от религиозния свят, те се чувстват дълбоко опозорени и дори изпитват голям срам и унижение, че са се присъединили към църквата; сърцата им се колебаят и те съжаляват, че са повярвали в Бог и са се присъединили към църквата. Те никога нямат каквото и да било намерение да споделят радостите и трудностите на църквата или да страдат заедно с Христос. Вместо това, когато църквата процъфтява, те изглеждат изпълнени с вяра, но когато църквата е преследвана, отхвърляна, потискана и заклеймявана, те искат да избягат, да си тръгнат. Когато не виждат никаква надежда да получат благословии или никаква надежда за разпространението на евангелието на царството, те още повече искат да си тръгнат. Когато не виждат да се изпълняват Божиите слова и не знаят кога ще се стоварят големите катаклизми и кога ще свършат, или кога ще се осъществи царството на Христос, те се колебаят и са неспособни да изпълняват дълга си със спокоен ум. Винаги когато това се случи, те искат да напуснат Бог, да напуснат църквата и да намерят изход. Такива хора са неверници, нали? Всяко тяхно действие е за собствените им плътски интереси. Техните мисли и възгледи никога няма да се променят постепенно чрез преживяването им на Божието дело или чрез четене на Неговите слова, общуване за истината и живеене на църковен живот. Когато нещо им се случи, те никога не търсят истината или какво казват Божиите слова за това, какви са Божиите

намерения, как Бог напътства хората или какво изисква от тях. Единствената им цел да се присъединят към църквата е да изчакат деня, в който църквата ще може да „държи главата си високо“, за да могат да грабнат ползите, които винаги са желали. Разбира се, те са се присъединили към църквата и защото са видели, че Божиите слова са истината — но те изобщо не приемат истината и не вярват, че всички Божии слова ще се изпълнят. И така, какво ще кажете вие, такива хора неверници ли са? (Да.) Без значение какво се случва в църквата или във външния свят, те преценяват доколко ще бъдат засегнати интересите им и какво влияние ще окаже това върху целите, които преследват. При най-малкия признак на неприятност, те веднага ще се сетят с изострена чувствителност за собствените си перспективи, интереси и за това дали трябва да останат в църквата, или да я напуснат. Има дори хора, които продължават да питат: „Миналата година се каза, че божието дело ще приключи — тогава защо все още продължава? Коя година точно ще приключи божието дело? Нямам ли право да знам? Търпях достатъчно дълго, времето ми е ценно, младостта ми е ценна — със сигурност не можете да ме карате да чакам така?“. Те са особено чувствителни към това дали Божиите слова са се изпълнили, към положението на църквата и към нейния статус и репутация. Не ги е грижа дали са способни да придобият истината или дали могат да бъдат спасени, но са много чувствителни към това дали ще могат да оцелеят и дали могат да получат ползи и благословии, като останат в Божия дом. Такива хора са опортюнисти в желанието си да бъдат благословени. Дори ако вярват до самия край, те пак няма да разберат истината и няма да имат никакво свидетелство за преживяване, за което да говорят. Срещали ли сте такива хора? Всъщност такива хора съществуват във всяка църква. Трябва да се погрижите да ги разпознаете. Всички такива личности са неверници, те са бич в Божия дом, те ще донесат голяма вреда и никакви ползи на църквата и трябва да бъдат премахнати от нея.

Нека обобщим характерните черти на опортюнистите. Първата им характерна черта е, че те не приемат много сериозно въпроса дали Бог съществува. Ако ги попиташ дали Бог съществува, те ще кажат: „Вероятно. Но няма проблем, ако не съществува. Тук съм само за да видя точно дали пророчествата, които бог е изрекъл, ще се сбъднат, или не, и дали големите катаклизми ще дойдат, или не“. В техните мисли и гледни точки тяхното отношение е, че няма значение дали Бог съществува, или не. Не е ли тогава шега те да вярват в Бог и да се присъединят към църквата? (Да.) Тяхната вяра в Бог е проста вяра, тя е като игра и не е свързана с истината или с техния житейски път. Всъщност не ги е грижа дали Бог съществува, или не; добре е, ако съществува, и е добре, ако не съществува. Някои хора ги опровергават, като казват, че Бог не съществува, а те не се разстройват, нито мразят такива хора. Ако хората казват, че Бог съществува, те казват: „Ако съществува, значи съществува. Както и да е, ако вярваш, значи съществува; ако

не вярваш, значи не съществува“. Това е тяхната гледна точка. Такива хора истински вярващи ли са? Те са неверници, нали? (Да.) Дали Бог съществува, или не, е без значение за тях, така че има ли искреност във вярата им в Бог? Не е възможно да бъдат искрени. Коя е първата характерна черта на опортюнистичните хора? (Те не приемат много сериозно въпроса дали Бог съществува.) Това е първата характерна черта.

Коя е втората характерна черта на опортюнистичните хора? Тя е, че те не приемат много сериозно разграничаването между положителни и негативни неща. Те не разпознават кои изказвания, хора, събития и неща са положителни и кои са негативни и не приемат това сериозно. За тях добрите неща могат да бъдат представени като лоши, а лошите неща могат да бъдат представени като добри, точно както гласи поговорката на невярващите: „Лъжа, повторена хиляда пъти, става истина“; това твърдение е валидно за тях. Ако ги попиташ какво е истината, те определено няма да кажат, че Божиите слова са истината, защото не признават това. Какво ще кажат? Истинската им гледна точка е, че лъжа, повторена хиляда или десет хиляди пъти, ще стане истина, което означава, че ако много хора кажат нещо, те ще повярват, че е истина. Също както невярващите казват: „Първоначално в света не е имало път, но като са минали повече хора, се е образувал път“. Те не се интересуват от това кое е правилно или грешно, справедливо или нечестиво; те вярват, че който има големи способности, е прав, а който е безполезен и некомпетентен, е негативен. Те категорично няма да признаят, че всичко, което Бог казва и прави, са положителни неща, нито ще признаят, че това, което Бог изисква хората да изживяват, са реалностите на положителните неща. Тези хора дори ще изричат погрешни твърдения като: „Ти казваш, че бог е истината и божиите слова са реалността на всички положителни неща. Означава ли това, че в света няма положителни неща? Няма ли положителни неща и истини и в света?“. Това не е ли безсмислица? Това не е ли погрешно твърдение? (Да.) Тези хора не приемат Божиите слова като критерий за своите думи или действия. Например, когато изразят погрешно твърдение и ти ги опровергаеш, те ще кажат: „Ти мислиш, че ти си прав, а аз мисля, че аз съм прав, така че нека всеки остане на своето мнение. Каквото човек смята за добро, то е правилно“. Що за гледна точка е това? Не е ли това просто опит да замажат нещата? (Да.) Това е глупав и объркан възглед; тези хора не приемат сериозно разграничаването между положителни и негативни неща. Какво означава да не си сериозен по този въпрос? Означава, че те не могат да признаят от сърце, че всички положителни неща, за които Бог говори, са свързани с истината, са в съответствие с истината и идват от Бог, и че негативните неща, за които Бог говори, противоречат на истината и идват от Сатана. Те не приемат този факт и винаги искат да размиват понятията. За да избегнат да бъдат разпознати от другите и да бъдат заклеймявани, те никога не приемат сериозно разграничаването между положителни и негативни неща, никога не разкриват

истинските си възгледи и винаги говорят двусмислено, никога не казват на хората какво мислят наистина. Казват различни неща в зависимост от това с кого говорят, като напълно се приспособяват към ситуацията според нуждите. Тези хора по никакъв начин не се интересуват от истината или от съществуването на Бог. Това е второто проявление на опортюнистичните хора: те не приемат много сериозно разграничаването между положителни и негативни неща.

Какви други характерни черти имат тези опортюнистични хора? Тези хора винаги ще избират дали да останат или да си тръгнат въз основа на това как се развиват нещата, като са особено умели да се приспособяват към обстоятелствата. Когато се присъединят към църквата, те вече са направили предостатъчна подготовка за своята стратегия за излизане и за своите перспективи, като са планирали всяка стъпка. В сърцата си те пресмятат и правят планове какво да правят, ако Божиите слова се изпълнят, и какво да правят, ако не се изпълнят след определен брой години. Този тип хора никога не се посвещават изцяло на църковната работа, след като влязат в църквата. Вместо това те постоянно наблюдават развитието на църквата, отношението на църквата към тях и начина, по който тя подхожда към тях, както и други фактори, за да решат следващите си стъпки. Мислите на тези хора не са ли доста сложни? (Да.) Въпреки че са се присъединили към църквата, те винаги поддържат временна перспектива, като работник на договор, вечно оставащ в състояние „тялом тук, но духом другаде“, а умовете им са заети със схеми и кроежи. Техният избор да вярват в Бог и да се присъединят към църквата е просто неохотен компромис, а не духовна необходимост или желание да следват Бог и да вървят по правилния път на човешкия живот, основано на признаването на Божието съществуване. Липсва им вярата за това. Тези хора вярват в Бог с изчаквателна нагласа, като пресмятат в сърцата си: „Ако вярата в бог ми донесе стократно повече в този живот, вечен живот в идния свят и възможността да бъда спасен и да вляза в небесното царство, тогава ще следвам и ще вярвам. Ако не мога да получа тези неща, ще напусна църквата по всяко време и във всяка ситуация и ще спра да вярвам“. Те започват да вярват в Бог изцяло с опортюнистичната надежда да получат благословии. Ако не могат да получат благословии, те могат да изоставят своя дълг по всяко време и във всяка ситуация и да си чертаят друг път, защото сърцата им никога не са били вкоренени в църквата, нито наистина са избрали пътя на вярата в Бог и следването на Бог.

Основните характерни черти на тези опортюнистични хора са тези три: те не приемат сериозно дали Бог съществува, не различават сериозно положителните и негативните неща и могат да напуснат църквата по всяко време и във всяка ситуация. Независимо колко добре се отнасят към тях братята и сестрите, стига нещата да не са съобразени с техните интереси или да не отговарят на текущите им нужди, те могат да напуснат църквата, но когато нямат къде да отидат, избират да се върнат. След като се върнат, те все така не се стремят към истината и могат

да напуснат църквата отново по всяко време. Що за негодници са те? Тяхното идване и тръгване изглежда толкова нехайно; те не вярват в Бог с искреност. Това са характерните черти на опортюнистичните хора; по отношение на тяхната същност, те са неверници. Някои хора могат да упорстват във вярата три до пет години, други — осем или десет години, но целта им е просто опортюнистично да търсят благословии. Такива хора не са прости. Те дори са издържали досега в суровата, преследвана среда на континентален Китай — нима това не е малко като „да спиш на съчки и да вкусваш жлъчка*“? Някои хора вече не могат да упорстват, след като са вярвали десет години, и се оплакват: „Изминаха десет години. Младостта ми беше пропиляна в църкв*ата. Ако бях работил усилено в света през тези десет години, колко пари щях да спечеля? Може би щях да стана мениджър и вероятно щях да имам толкова много активи“. Тогава те стават неспокойни. Те са вярвали в Бог десет години единствено за да задоволят своето нищожно любопитство и желание за благословии, но никога не са се стремили към истината. В резултат на това не са спечелили нищо. Те съжаляват, че са вярвали в Бог, и дори ругаят себе си, като си казват: „Глупако, идиот такъв! Не пое по широкия, лесен път, а настояваше да вървиш по този тежък маршрут. Никой не те е принуждавал; това беше твой собствен избор!“. Някои хора могат да си тръгнат дори след като са вярвали десет години, като си тръгват без колебание. След като едва са преживявали в обществото две-три години, те откриват, че не е толкова безпроблемно или лесно да си проправят път в обществото, колкото са си представяли, и невярващият свят не е толкова пъстър и идеален, колкото е изглеждал; не им е лесно да се справят никъде по света. След като обмислят, те откриват, че все пак църквата е по-добре, затова безсрамно се връщат. Когато се върнат, казват: „Да вярваш в бог е добро; невярващите са лоши, винаги тормозят хората. В света има твърде много страдание. През тези години, без да чета божиите слова, без да живея църковен живот, паднах в мрак, плачех и скърцах със зъби всеки ден; бях смазан до такава степен, че вече не приличам на човек. По-добре е да вярваш в бог!“. Те прогласяват, че е по-добре да вярваш в Бог, но всъщност го правят, защото са чули, че в този свят има твърде много бедствия и човечеството скоро ще преживее голям катаклизъм. Да имаш пари, земя, коли и къщи е безполезно; само тези с вяра могат да бъдат спасени. Така те отново се връщат да вярват в Бог. Това не е ли опортюнист? (Да.) Опортюнистичните хора могат да напуснат църквата по всяко време. Ако видят, че има надежда да получат благословии, като се върнат в църквата, те също могат да се върнат по всяко време. След като се върнат, могат да кажат няколко думи на съжаление и да изразят, че никога повече няма да напуснат Бог, но след като видят, че нещата в

* Китайска поговорка за човек, който се самодисциплинира чрез трудности, които си налага сам, за да съумее да преодолее несгодите.

света са спокойни и мирни и че все още могат да се насладят на няколко добри дни, те могат отново да напуснат църквата по всяко време. За какво смятат те Божия дом и църквата? Смятат ги за свободен пазар, идват си и си отиват, както им е угодно. Кажете Ми, ако такива хора бъдат премахнати или напуснат по собствена воля, трябва ли църквата да ги приеме обратно, ако искат да се върнат? (Не.) Те не бива да бъдат приемани обратно. Приемането им обратно е грешка и нарушава принципите. Тези хора не отговарят на критериите за членове на църквата. Те могат да напуснат църквата по всяко време и за да получат благословии, могат да се промъкнат обратно в църквата по всяко време, но през цялото това време никога не приемат истината. Това доказва, че не са истински вярващи. Такива хора завинаги ще бъдат обект на премахване и отлъчване. Църквата трябва да ги премахне и да им каже: „Не съжалявай. Щом си тръгнеш, не можеш да се върнеш. Църквата няма да отвори вратата за теб втори път. Такъв е принципът“. Някои хора казват: „Тогава са били глупави, но сега се държат много добре. Покорни са като агънца, жалки като бездомни скитници. Когато видят братята и сестрите, изразяват своето съжаление и това, че са длъжници, очите им са зачервени от плач от разкаяние. Изглеждат много жалки и отношението им на изповед е много добро. Нека ги оставим да се върнат“. Има ли тук някое изречение, което да е съобразено с принципите? (Не.) Дори след като са вярвали три или дори десет години, те все още могат да напуснат църквата решително и без колебание. Що за негодници са те? Истински вярващи ли са? (Не.) Имали ли са някаква искреност, когато първоначално са избрали да следват Бог? Не. Ако изобщо са имали някаква искреност, нямаше да са толкова решени да напуснат църквата. Обикновено човек може най-много да има такива мисли, когато е слаб, унил или когато нещата не му вървят добре, но никога не би решил твърдо да напусне църквата, за да търси друг път, след като е вярвал в Бог три, пет или дори десет години. Ако могат да напуснат църквата по свое желание, това показва, че не са били искрени, когато в началото са приели истинския път и са се присъединили към църквата; имали са скрити мотиви и цели — няма друг начин да се каже. Такива хора трябва да бъдат ясно разпознати. Те не са истински вярващи. Тяхната вяра в Бог и следването на Бог е с опортюнистичната надежда да получат благословии. Такива хора се окачествяват като опортюнисти и щом бъдат разпознати, трябва да бъдат премахнати от църквата. Ако не напуснат църквата и продължават да се възползват от ситуацията за лична изгода в църквата, тогава това е, защото никой не е в състояние да разпознае какви са те. Въпреки това, чрез днешното общение относно различните проявления на тези опортюнисти, водачите и работниците, както и Божиите избраници, трябва да имат ясно разбиране и способност за разпознаване на такива хора. Щом се открие, че те никога не четат Божиите слова, нито се молят на Бог, не се интересуват от Божието дело или от истините, които Бог изразява, не се интересуват от положителните неща и не ги

приемат сериозно, тогава трябва да се пазим внимателно от тях. Необходимо е да се наблюдават техните мотиви и цел във вярата в Бог и да се установи тяхното отношение към църквата, тяхното отношение към истината и тяхното отношение към Бог. Ако е очевидно, че те нямат правилно отношение, особено безразлични са към стремежа към истината и изпълнението на дълга, не проявяват никакъв интерес и винаги поддържат скептично отношение към Божиите слова, тогава може да се потвърди, че тези хора са опортюнисти и неверници. В такъв случай те не бива да се считат за братя или сестри; те не са част от църквата. По-скоро трябва да бъдат премахнати от църквата. Те са вярвали с години и все още не приемат истината; би ли било полезно да се продължава да се общува за истината с тях? Реалистично ли е да се продължава да се чака те да се покаят? Не работете повече върху такива хора и не чакайте да се покаят. Ако не желаят да изпълняват своя дълг и все още искат да протакат престоя си в църквата, без да напускат, тогава църковните водачи трябва да намерят начин мъдро да ги изолират. Подходящо ли е това? (Да.) Щом тези хора бъдат разпознати като опортюнисти, те вече са категоризирани сред редиците на различни зли хора и неверници. Тъй като са зли хора и неверници, те отговарят на принципите и условията за премахване или отлъчване от църквата. Ранното им премахване определено е по-добре от късното. Ранното им премахване избягва много неприятности, а и те вече не е нужно да се чувстват огорчени. Трябва ясно да кажете на такива хора: „Не е нужно да продължаваш да пресмяташ в сърцето си кога или как да напуснеш, нито да пресмяташ дали да останеш или да си тръгнеш. Божият дом и Бог не принуждават хората; ако искаш да напуснеш, църквата няма да се опитва да те убеждава да останеш. Но едно нещо трябва да ти бъде изяснено: ако си сигурен, че не си човек от Божия дом и не желаеш да бъдеш член на църквата, тогава напусни възможно най-скоро; не отлагай. Това е за доброто на всички. Ако вярваш в съществуването на Бог, можеш да приемеш Божиите слова като истината и искрено желаеш да се присъединиш към църквата, тогава по право си член на църквата. Но сега не си. Дошъл си от опортюнизъм и може би самият ти не знаеш това, но ние — въз основа на Божиите слова, истината и принципите на църквата за справяне с всякакви хора — разпознахме, че си опортюнист. Продължаваш да пресмяташ подходящото време да напуснеш църквата; това е толкова досадно. Няма нужда да търсиш подходящо време; можеш да напуснеш сега. Ако винаги си несигурен относно явяването и делото на Бог, тогава сега ти казвам ясно: няма нужда повече да обмисляш или внимателно да проучваш нещата, не е нужно да продължаваш да си затруднняваш живота — можеш да напуснеш църквата сега, вратата на Божия дом е отворена и Божият дом няма да те задържа, той не принуждава хората“. Подходящо ли е да се направи това? (Да.) Дайте им „изход“; не ги оставяйте да се измъчват тук всеки ден като мравки върху горещ тиган, постоянно измъчвани от своите чувства, своята плът, своите перспективи и

въпроса дали да останат или да си тръгнат. Независимо колко много се измъчват от тези неща, това никога не води до нищо. Те все още обмислят в сърцата си кога да напуснат, как да напуснат, дали ще претърпят загуби и нещастие, ако напуснат рано, и дали могат да получат благословии, ако останат по-дълго. Ами ако напуснат и след това Божиите слова се изпълнят? Ами ако не напуснат, а Божиите слова останат неизпълнени? Няма нужда постоянно да се тревожат и безпокоят за тези неща. Тъй като не вярват в Бог с искрено желание, те трябва да напуснат възможно най-скоро. Не бива да остават тук и да се опитват да се възползват от ситуацията за лична изгода, като се преструват на нещо, което не са. Кажете Ми, добре ли е да ги посъветвате така и да се справите по този начин? (Да.) Прекалено ли е да се категоризират опортюнистите сред различните зли хора, които трябва да бъдат премахнати или отлъчени? (Не.) Някои хора казват: „Как могат такива хора да се считат за зли?“. Колко са добрите сред неверниците? В Божиите очи нравът същност на тези, които вярват в Бог и признават Божието съществуване, се счита за зъл, камо ли на тези, които изобщо не вярват в Бог и не признават Божието съществуване. Така че прекалено ли е да бъдат категоризирани като зли хора? (Не.) Във всеки случай те поне все още се наричат хора — зли хора. Достатъчно добре е, че не са категоризирани като зли демони. Категоризирането им сред злите хора е напълно подходящо и уместно; изобщо не е прекалено. Такива зли хора също са един от различните типове хора, които трябва да бъдат премахнати или отлъчени от Божия дом. Това е четвъртият тип неверник, чиято цел за вяра в Бог е опортюнистична.

Какви са основните характерни черти на опортюнистите? От общуването ви с тези хора и като наблюдавате нравите, гледните точки, нагласите или човешката природа, които те разкриват, какви основни характерни черти сте открили? Обобщете ги. (Опортюнистите първоначално не идват да вярват в Бог, за да се стремят към истината. Те чуват, че Църквата на Всемогъщия Бог процъфтява, затова идват да вярват в Бог само с надеждата да получат някакви ползи и благословии от Божия дом, да търсят печалба. И ако не получат тези неща след известно време, искат да напуснат. Тези хора не вярват искрено в Бог и изобщо не се интересуват от вярата в Бог.) Какъв е най-големият проблем с опортюнистите? Основният проблем е, че те не се интересуват от истината, а най-много се интересуват от получаването на благословии, затова за тях е най-трудно да приемат истината. Някои хора казват: „Не можеш да ги премахнеш или отлъчиш само защото не се интересуват от истината, нали?“. Липсата на интерес към истината у тези хора главно се проявява в това, че те никога не четат Божиите слова, нито общуват за истината. Ако чуят някой да общува за истината и да говори за опознаване на себе си или за търсене на истината за решаване на проблеми, те изпитват особена неприязън в сърцата си, напълно са незаинтересовани и започват да дремят. Те изпитват изключителна неприязън към тези неща и дори използват

празни приказки, говорят за бедствия и обсъждат как Бог показва знамения и чудеса, за да смущават общението за истината на другите. В резултат на това някои хора, които не се стремят към истината, се въодушевяват, когато чуят тези теми, и се присъединяват към дискусията. Това не е ли очевидно смущаване на църковния живот? Те рядко четат Божиите слова в ежедневието си, а когато понякога го правят, вероятно е защото нещо ги притеснява отвътре. Те не се интересуват от събирания, от ядене и пиене на Божиите слова или от общуване за Божиите слова. Те се интересуват само от това: „Кога ще дойде божият ден? Кога ще свършат големите катаклизми? Кога ще можем да се насладим на благословиите на небесното царство?“. Те винаги се чудят за тези неща. Ако никой не обсъжда тези теми, те търсят в интернет и след като потърсят, започват да разпространяват тези неща по време на събирания. Сърцата им са залети от тези неща. Стига да чуят другите да общуват по теми, които ги интересуват, те могат да се включат и да се присъединят към общението. Но щом чуят съдържание, свързано с истината или Божиите слова, не искат да слушат. Започват да дремят, а някои дори си тръгват, докато други започват да шават — показват всякакви грозни изражения. Ти казваш: „Нека общуваме за Божиите слова“. Те казват: „Жаден съм, трябва да пия вода“. Ти казваш: „Нека общуваме за опознаването на себе си“ или „Нека общуваме за подробностите по изпълнението на дълга; да видим какво казват Божиите слова за това и какви са истините принципи“. Те казват: „Имам работа. Тръгвам. Приятен разговор“. Те намират всякакви извинения, за да отклонят и да откажат да общуват за Божиите слова и истината. Това ясно разобличава факта, че те не само не обичат истината, но също така изпитват неприязън към истината и ѝ се съпротивляват от дълбините на сърцата си. Винаги, когато се споменат Божиите слова, истината, те не се противопоставят открито, нито спорят, а намират различни извинения, за да ги откажат и избегнат. Това поведение не показва ли ясно, че са опортюнисти? Това не показва ли ясно, че са неверници, вярващи в Бог с определена цел, от опортюнизъм? (Да.) Някои хора казват: „Ти казваш, че те са неверници и не следват искрено Бог, тогава защо могат да вярват досега и все още да полагат усилия и да понасят трудности за църковната работа?“. Поведението, което току-що споменахме, не е ли достатъчно, за да отговори на този въпрос? Това поведение е достатъчно, за да докаже, че нашето разпознаване и окачествяване спрямо тях е точно. Следователно, за да се прецени дали целта на даден човек да вярва в Бог е опортюнистична, трябва да се преценява и разпознава въз основа на неговото отношение към Бог, Божието дело, истината и към положителните и негативните неща. Това е най-точното. Не е точно и не е обективно да се преценява по тяхното външно поведение и действия. Само техните истински вътрешни мисли и отношението им към Бог и истината разкриват проблемите; само това са най-точните критерии за окачествяване какъв тип хора са. Сега ясно ли ви е в общи линии каква е

същността на тези, чиято цел да вярват в Бог е опортюнистична? Всички ли сте срещали такива хора? (Да.) По-добре е такива хора да напуснат възможно най-скоро. Ако искрено желаят да служат, тогава с неохота могат да бъдат задържани. Въпреки това, ако не изпълняват своя дълг и не могат да служат по никакъв начин, а причиняват смущения и оказват отрицателно въздействие върху църковната работа и църковния живот, тогава трябва да бъдат накарани да напуснат възможно най-скоро. Това е принципът за премахване на неверниците. Божият дом се нуждае от хора, които искрено вярват в Бог и обичат истината; нуждае се от предани обслужващи. Божият дом категорично не се нуждае от неверници или от тези, които колебливо наблюдават, за да попълнят бройката. Църквата също не се нуждае от никого, за да попълни бройката. С това ще приключим нашето общение по тази тема тук.

Д. Да живееш на гърба на църквата

Сега ще разговаряме за петата цел: да вярваш в Бог, за да живееш на гърба на църквата. Всички сте запознати с тази тема за живеенето на гърба на църквата, нали? (Да.) Какви са проявленията на хората, които живеят на гърба на църквата? Чрез какви проявления можем да определим, че целта им да вярват в Бог е нечиста; че не следват искрено Бог, нито се стремят да постигнат спасение; и че не са дошли, за да се стремят към истината и да я приемат и да практикуват Божиите слова въз основа на вярата в съществуването на Бог и на готовността да приемат Божието спасение, за да постигнат целта да получат спасение, а вместо това са дошли да живеят на гърба на църквата? Какво означава да живееш на гърба на църквата? Повърхностното значение е много ясно. То означава да се присъединиш към дадено вероизповедание чрез религиозна вяра, за да разрешиш проблеми, свързани с ежедневието си, и проблема с осигуряването на храна. Това е най-сбитото и точно определение за „живеене на гърба на църквата“, а също и най-ясното. И така, какви проявления показват тези хора, които потвърждават, че те не са истински вярващи, а вместо това са дошли да живеят на гърба на църквата? Някои хора владеят определено умение и имат работоспособността на нормален човек, но виждат, че това общество е несправедливо и че не е лесно да си изкарват прехраната, като работят в него. Печеленето на пари чрез работа, за да издържаш всички членове на семейството си, изисква да ставаш рано и да си лягаш късно, да понасяш много трудности и да търпиш много неправди — човек трябва да бъде също тактичен и гъвкав, но и достатъчно безмилостен и лош, и трябва да притежава хитрини и способности — само тогава може да си осигури стабилен поминък и да се утвърди в обществото. Като гледаме тези, които работят, независимо от бранша и независимо дали са от висшата, средната или нисшата социална класа, изкарването на прехраната не е лесно. Тези „бели якички“ си придават фасада на човешко подобие, с бляскавия си външен вид,

високопоставени титли, висока образователна квалификация и големи заплати и облаги, и всички им завиждат, но всяко препятствие, което срещат на работното място, е изпитание. Да работиш в която и да е сфера не е лесно. Да си земеделец и да обработваш земята е още по-трудно. Земеделците се трудят толкова усилено и въпреки това си набавят достатъчно храна само за да изхранят семействата си, нямат пари да си купят дрехи и други необходими неща, нито да ремонтират къщите си, а когато искат да похарчат малко пари, трябва да разчитат на продажба на зеленчуци или отглеждане на добитък, за да го направят — да си земеделец е още по-окаяно! Както казват невярващите: „Парите се изкарват трудно — лесно е да се родиш, но е трудно да живееш“ — изкарването на прехраната е много трудно. Някои хора нямат средства за препитание и виждат, че невярващите са много лоши, и мислят, че тези с религиозна вяра са простодушни, и че изкарването на прехраната в църквата може да е малко по-лесно, затова използват възможността, че Божият дом проповядва евангелието, за да проникнат в църквата. И след като чуят, че на тези, които изпълняват дълг, се предоставя храна, идват да изпълняват дълг. Някои хора, които искат да изпълняват дълг, си мислят: „Аз съм основният източник на доходи в семейството си. Стига да има кой да обработва земята у дома и да се предоставя издръжката на семейството ми, ще изпълнявам дълга си“. Тяхната основна цел да вярват в Бог и да изпълняват дълг е да си осигурят достатъчно храна и топли дрехи, за да осигурят оцеляването си — да имат три хранения на ден и повече да не се налага да разчитат на работа и печелене на пари, за да се издържат; всичко е наред за тях, стига да имат помощта на църквата и на братята и сестрите. За да постигнат тази цел, те правят всичко, което църквата уреди да правят. Има и някои хора, които, след като влязат в църквата, започват да се учат как да бъдат водачи и да държат проповеди. Те четат много Божиите слова, преписват и запаметяват много Божиите слова, и след като ги запаметят, се учат да проповядват на другите и да помагат на хората да решават проблеми. Те опитват по всякакъв възможен начин да помогнат на всички и се надяват, че хората ще им подадат ръка за помощ, след като получат тяхната помощ, и се надяват, че хората ще изпитват благодарност към тях, след като чуят проповедите им и Божиите слова, които проповядват, и така ще им дават милостиня и ще им помагат. Например, понеже изпълняват дълг, ако нямат пари да платят сметките за вода и ток у дома, братята и сестрите могат да им помогнат да ги платят, и ако нямат пари да платят таксите за обучение на децата си или да покрият медицинските разходи за болните си родители, църквата или братята и сестрите могат да предоставят тези средства. По този начин те се чувстват спокойни, като вярват в Бог, и чувстват, че вярата им в Бог си заслужава, че не им е причинила никакви загуби и че са постигнали целта си. Те непрекъснато благодарят на Бог в сърцата си, като казват: „Всичко това е божия благодат, божие благоволение. Благодаря на бог!“. За да се „отплатят“ за Божията любов, те

„спазват“ църковните уредби и стига да им се предоставят храна и издръжка, ще вършат всякакви задачи — целта им е просто да си осигурят стабилен поминък в замяна. Щом църквата пренебрегне житейските им потребности и не разреши своевременно трудностите им, те стават нещастни. Отношението им към работата на църквата и към дълга, възложен им от Божия дом, веднага се променя. Те казват: „Това няма да стане, трябва да изляза да печеля пари. Преди, понеже вършех църковна работа, нямах възможност да печеля пари. Дори често рискувах да бъда арестуван от големия червен змей, като се явявах лично, за да върша тази работа, и навсякъде хората ме познават. Сега не ми е удобно да печеля пари. Какво да правя?“. В такава ситуация те активно ще представят трудностите и исканията си пред братята и сестрите, дори ще протегнат ръка и ще предявят искания към Божия дом. Някои хора нямат пари за издръжка или за стариите си, но не решават тези проблеми сами. Вместо това искат да разчитат на полагането на усилия в Божия дом, за да спечелят пари за издръжката си. Някои хора дори отиват по-далеч — те не само искат Божият дом да им предостави издръжката и средствата за отглеждане на децата и подпомагане на родителите им, но искат пари и за медицинските си разходи. Някои хора дори искат пари от Божия дом, за да погасяват заемите си — исканията им стават все по-прекомерни и те наистина са безсрамни да искат такива неща. След като някои хора повярват в Бог и се присъединят към църквата, парите, платени от Божия дом за покриване на разходите им, и допълнителните средства, които те активно изискват, надвишават парите, които печелят от работа. При положение че тези условия са изпълнени, те външно изглежда, че изпълняват работата, възложена им от Божия дом, с посвещение и голяма доза преданост. Въпреки това, щом тези облаги бъдат намалени или изчезнат, отношението им се променя. Отношението им към работата, възложена от църквата, варира в зависимост от отношението на братята и сестрите към тях и в зависимост от размера на финансовата помощ, предоставена им от Божия дом. Щом благодатта, на която се наслаждават, бъде оттеглена или изчезне, те вече не могат да бъдат видени да изпълняват дълга си. От момента, в който започнат да вярват в Бог, тези хора пресмятат как да се промъкнат с измама до място в Божия дом и „по право“ да се наслаждават на милостинята и помощта на братята и сестрите, след като са се утвърдили тук, както и на помощта от Божия дом и неговите ресурси за ежедневието им. Те категорично не отдават искрено всичко на Бог, категорично не идват, за да отдадат всичко безусловно — вместо това се присъединяват към църквата само с една цел, а именно да живеят на гърба ѝ и да си осигурят прехраната. Щом тази цел не може да бъде постигната според желанието им, те бързо стават враждебни и бързо разкриват истинското си лице, което е лице на неверник. Още откакто започнат да вярват в Бог, те не идват с искреност; не следват искрено Бог, нито се отричат от неща и не отдават всичко на Бог доброволно, без да искат

възнаграждения и без да изискват нищо в замяна. Вместо това те идват да вярват в Бог със собствените си искания, намерения и цел — с целта си твърдо да живеят на гърба на църквата и да разчитат на църквата и на братята и сестрите, за да си изкарват прехраната, понеже вярват в Бог. Щом тази цел не може да бъде постигната или осъществена според желанието им, те намират друг път напред — или като отидат на работа, или като започнат бизнес. Няма ли такива хора? (Да.) В църквата има известен брой хора от този тип. В началото, когато Божият дом или братята и сестрите им дават някои неща като милостиня, например дрехи, неща за ежедневни нужди или пари, те външно изглеждат смутени, но всъщност вътрешно сияят от радост. Да кажем например, че те приемат в дома си един или двама братя и сестри или изпълняват дълга си на пълен работен ден, и така Божият дом или братята и сестрите дават известна милостиня и оказват финансова помощ на семействата им. Те се чувстват доста щастливи и доволни от това и си мислят, че да вярваш в Бог си заслужава и е изгодно, и че не са загубили. С течение на времето сърцата им стават все по-алчни, ръцете им се протягат все по-надалеч и те стават все по-безсрамни — колкото и да им се дава, никога не са доволни. Първоначално те се чувстват смутени да приемат неща, но с времето чувстват, че това е донякъде оправдано, а след това започват да недоволстват, че не е достатъчно. По-късно те директно изискват Божият дом да им дава определена сума; в противен случай няма да могат да оцелеят и следователно не могат да изпълняват дълга си. Алчността им не нараства ли все повече? (Да.) Въпреки че се радват на толкова много благодат, те не само не мислят да се отплатят за нея, но и все повече изискват от Божия дом. Те вярват, че Божият дом им е длъжен, че братята и сестрите са им длъжни и че е напълно правилно да им се дава милостиня и да им се оказва финансова помощ. Ако им се даде по-малко или ако го получат по-късно, те не са доволни. Приемат колкото и пари и каквито и неща да им се дадат, с чувството, че това е напълно правилно. Докато продължават да изпълняват дълга си за по-дълъг период от време, те още повече смятат, че им се полага, и започват да изискват Божият дом да им предостави мобилни телефони и компютри от висок клас. Те също така изискват Божият дом да монтира климатици в домовете им и да им предостави уреди като микровълнови печки и съдомиялни машини. Те дори изискват Божият дом да им купи къща и да им предостави кола, а някои искат и прислужница. Исканията им нарастват, алчността им се увеличава и накрая предявяват абсурдно прекомерни искания и се осмеляват да искат всичко. Те вярват: „Отдал съм всичко на божия дом и съм положил усилия във вярата си в бог. Аз съм част от божия дом. Вие, хора, давате толкова много приношения на бог — ще навреди ли да ми дадете дял? Освен това, ако ми дадете дял, няма да е напразно; аз също полагам усилия в божия дом и поемам рискове, също понасям трудности и плащам цена. Не е ли напълно правилно да се наслаждавам на тези неща? Следователно божият дом

трябва безусловно да удовлетвори исканията ми, трябва да ми даде всичко, от което се нуждая, и не бива да бъде стиснат“. Кажете Ми, това не са ли проявления на живеене на гърба на църквата? Такива хора не са ли неверници? (Да.) Това поведение се окачествява точно като „живеене на гърба на църквата“. Какво означава да живееш на гърба на църквата? Означава да изнудваш Божия дом за пари и стоки под прикритието на вяра в Бог и да изискваш компенсация от Божия дом под прикритието на полагане на усилия за Божия дом и изпълнение на дълг. Това означава да живееш на гърба на църквата. Могат ли такива хора да се стремят към истината? (Не.) Защо те се отричат от неща, полагат усилия и понасят трудности? За да изпълняват дълг ли е? Практикуват ли истината? (Не.) Те изобщо не полагат усилия и не понасят трудности с цел да изпълняват своя дълг, а изцяло за да си осигурят прехраната, и изобщо не позволяват на никого да ги критикува — те просто искат да живеят на гърба на църквата по право. Това са хора, които живеят на гърба на църквата.

Тези, които живеят на гърба на църквата, вярват в Бог не по друга причина, а за да си осигурят прехраната, да получат поминък. Има ли около вас хора, които живеят на гърба на църквата? Говорете за техните проявления. (Срещал съм такъв човек. В началото изглеждаше донякъде интелигентен и ентусиазиран, затова църквата го уреди да проповядва евангелието. По това време семейството му изпитваше затруднения, затова църквата му предостави известна помощ. По-късно обаче се установи, че той харчи пари безпринципно, харчи ги за неща, за които не бива да харчи, и не пести, където може да се спести. Когато братята и сестрите разговаряха с него за истините принципи, той беше недоволен и вътрешно много се съпротивляваше. Понеже злоупотребяваше с парите на Божия дом, църквата направи разумни корекции съгласно уредбите и условията на Божия дом, като намали финансовата помощ, която му се отпускаше. Вследствие на това той изгуби предишната си енергия за изпълнение на своя дълг и ставаше все по-нехаен. По-късно църквата спря да му помага и той вече не влагаше сърцето си в изпълнението на дълга. Цялото си време прекарваше в мисли как да работи и да печели пари. Дори взе пари назаем от братята и сестрите с твърдението, че трябва да си купи кола и да инвестира в основаване на компания, като каза, че това ще направи проповядването на евангелието по-удобно и ще придобие повече хора. Той очевидно мамеше и подвеждаше хората с тези думи; използваше претекста, че проповядва евангелието, за да изтръгне с измама пари от братята и сестрите.) Как се отнесоха с този човек? (Направо беше отлъчен.) Правилно са решили. Това е да живееш на гърба на църквата. Когато за първи път повярват в Бог, хората, които живеят на гърба на църквата, изглеждат донякъде ентусиазирани и отдават малко, и по това време изискванията им не са високи — достатъчно им е само да получават храна. Но с течение на времето те вече не се задоволяват с даденото и започват да предявяват все по-високи изисквания, а ако изискванията им не

бъдат удовлетворени, започват да хитруват и губят желание да служат. Дори трябва да бъдат наблюдавани, когато изпълняват малка част от своя дълг, в противен случай го правят нехайно. Накрая, когато се установи, че нанасят повече вреда, като служат, отколкото да носят полза, те биват отстранени. Някои казват: „Защо Божият дом не проявява любов към тях?“. Има принципи и когато става въпрос за проявяване на любов. Тези хора са неверници, не четат Божиите слова, нито приемат истината, постоянно хитруват и са нехайни, докато изпълняват своя дълг, и не слушат, когато се разговаря за истината, нито приемат каквото и да е кастрене, и може да се каже, че са непоправими. Следователно с тях може да се постъпи единствено като бъдат премахнати и отстранени. Ако водачите и работниците открият такъв човек, те трябва бързо да се справят с него, а ако братята и сестрите открият такъв човек, те трябва бързо да го докладват на водачите и работниците. Това е отговорността на всеки от Божиите избраници. Щом се потвърди, че този човек живее на гърба на църквата, че само гледа да си осигури прехраната и че е неверник, и се потвърди, че отказва да работи, когато не му се дават пари, губи желание и става враждебен, когато смята, че не му се плаща достатъчно, и върши малко работа само когато му се плати достатъчно, към него не бива да се проявява никаква снизходителност — той трябва да бъде премахнат! Казано по-точно, такива хора дори не са годни да служат в Божия дом. Ако не им плащаш, те няма да желаят да служат; но стига да им плащаш, дори и да осъзнават, че просто служат, те пак ще желаят да го правят. Но каква служба могат да извършат тези неверници? Те дори не могат да служат добре и не служат съгласно критериите, затова трябва да бъдат отстранени. Следователно, първото нещо, което трябва да се направи, щом се разпознае, че те са от типа хора, които живеят на гърба на църквата, е да се справят с тях и да ги отлъчат от църквата като зли хора. Това изобщо не е прекомерно; то е напълно съобразено с принципите на Божия дом за премахване и отлъчване на хора. Трябва ли на такъв човек да се даде шанс да се покае? Трябва ли да бъде оставен за наблюдение? (Не.) Способен ли е да се покае? (Не.) Точно това е неговата природа; той никога няма да се покае. Той се родее със Сатана. Сред родеещите се със Сатана има един тип хора с природата на дяволски негодници, които искат да живеят на чужд гръб, където и да са, и не се занимават с никаква същинска работа, където и да отидат, а гледат само да шмекеруват и да мамят хората. Те виждат, че вярващите в Бог имат човешка природа и предполагат, че тези хора са лесна плячка, затова идват в Божия дом да живеят на гърба на църквата. Те не знаят, че Божият дом отдавна ги е разпознал и се пази от тях, и има принципи за справяне с хора като тях. Когато опитите им да живеят на гърба на църквата се провалят, те изпадат в ярост от смущение и разкриват истинското си лице. В този момент ти ще знаеш защо Божият дом не дава на такива хора шанс да се покаят — това е защото те нямат човешка природа и са неспособни на промяна. Те са дяволските негодници, за които говорят невярващите. Следователно Божият

дом се справя с такива хора, като директно ги премахва или отлъчва и никога повече не ги приема обратно в църквата. Подходящо ли е да се постъпва с тях като със зли хора? (Да.) С това приключва нашето общение по тази тема.

Е. Търсене на убежище

Сега ще разговаряме за шестата цел, шестия вид неверници, които трябва да бъдат премахнати или отлъчени от църквата: тези, чиято цел да вярват в Бог е да търсят убежище. Някои хора казват: „Какви са проявленията на търсенето на убежище? Има ли такива, които вярват в Бог, за да търсят убежище? Наистина ли съществуват такива хора?“. Чували ли сте някога някой да казва: „Църквата е място за убежище; хората вярват в Бог, за да могат да търсят убежище“? Много хора в религията казват това. По отношение на същността на това твърдение, има ли разлика между него и целта, която ще разнищим — „да вярваш в Бог, за да търсиш убежище“? (Да.) Каква е разликата? От какво търсят убежище? (Тези, които искрено вярват в Бог, също имат някои нечистотии в стремежа си към истината; те също се надяват да избегнат бедствия или трудности и да придобият известен мир. Въпреки това, типът хора в шестата цел вярват в Бог единствено за да търсят убежище и в тях няма нито капчица истинска вяра в Бог. Това е разликата.) Разликата тук е между това да имаш нечистотии в целта на вярата си в Бог и това да вярваш в Бог с единствената цел да търсиш убежище. Освен това разграничение, има и разграничение по отношение на това от какво търсят убежище. Някои хора имат нечистотии, примесени с целта на вярата им в Бог; те вярват в Бог, за да избегнат бедствия, да избягат от бедствия или за да може Бог да ги закриля и да бди над тях, и тогава те могат обективно да избегнат някои опасности и бедствия. Именно тези бедствия целят да избегнат. Типът хора в тази шеста цел, за която разговаряме — тези, чиято цел да вярват в Бог е да търсят убежище — търсят убежище от по-широк кръг неща. За тях най-реалното далеч надхвърля избягването на големите катаклизми, които тепърва предстоят. И така, кои са най-реалните проблеми за тях? Неща като сблъсък със страховити врагове в обществото, справяне със съдебни дела, оскърбяване на държавни служители или влиятелни хора, нарушаване на закона, война или различни бедствия, случващи се в страната им, или сблъсък с някои хора или събития, които застрашават живота им или безопасността на семейството им, и така нататък. След като се сблъскат с тези ситуации, те намират църква, на която смятат, че могат да се доверят и да разчитат, за да търсят убежище; това е търсенето на убежище, за което се говори в шестата цел. Тоест, когато се сблъскат с някои трудности в ежедневието си, които застрашават живота, семейството, работата, кариерата им и така нататък, те идват в църквата да търсят убежище, търсят помощта на сила, съставена от голям брой хора. Това е да вярваш в Бог с цел търсене на убежище, както е споменато в шестата цел. Не е ли това различно от

нечистотиите на истинските вярващи? (Да.) Целта на вярата в Бог на този тип хора е да търсят убежище, да търсят помощ от църквата. Тоест, те се надяват, че църквата може да им подаде ръка за помощ и освен финансова помощ, те също изискват църквата да им предостави защита, подкрепа и съдействие. Някои такива хора също искат да използват влиянието, статуса и репутацията на църквата в обществото, за да се борят с нечестивите режими или нечестивите сили, които потискат вярващите в Бог и им вредят, така че животът или поминъкът им да бъдат защитени. Това е тяхната цел да вярват в Бог. Има ли такива хора? Те вярват, че църквата е добро място за убежище, което може да бъде отделено от политиката и обществото, и мислят, че когато имат нужда от помощ, църквата може искрено и любезно да им подаде ръка за помощ, за да им осигури всякаква финансова помощ, да се застъпи за тях, да ги защитава, да ги представлява в съдебни дела и да се бори за техните права и интереси. Това е целта на тези хора да вярват в Бог. До ден днешен има ли такива хора в църквата? Чували ли сте да има такива хора? Със сигурност има такива хора в църквите в чужбина. Тези хора вярват в Бог и се присъединяват към църквата само с цел търсене на убежище. Те не разбират какво е вяра, още по-малко се интересуват от истината. Въпреки това, когато се сблъскат с трудности и не могат да намерят никаква помощ в обществото, те се сещат за църквата и вярват, че църквата е място, където могат безопасно да намерят убежище, най-добрият път за бягство и най-безопасното място, затова избират да вярват в Бог и да влязат в църквата, за да постигнат целта си да избегнат бедствия.

Бедствията стават все по-големи и хората няма как да живеят. Някои хора избират да вярват в Бог изцяло за да избегнат бедствията. Те може и да вярват, че Бог съществува, но не изпитват ни най-малка любов към истината. Ако такива хора повярват в Бог, трябва ли църквата да ги приеме? Много хора не виждат ясно този проблем и смятат, че всеки, който вярва, че Бог съществува, трябва да бъде приет от църквата. Това е ужасна грешка. Решението на църквата да приеме някого трябва да се основава на това дали този човек може да приеме истината и дали е обект на Божието спасение, а не на това дали е готов да вярва в Бог. Има много дяволи, които биха искали да получат благословии и да намерят път напред чрез вярата в Бог. Нима църквата трябва да допуска и такива хора? Това не е като проповядването на евангелието в Епохата на благодатта, когато всеки беше допускан, стига да вярва; в Епохата на царството има принципи и ограничения на Божиите управленски закони по отношение на това кой да бъде допускан от църквата. Независимо за кого се отнася, ако не обича или не приема истината, той не може да бъде приет. Защо не се допускат такива хора? Такива хора не могат да бъдат допуснати, най-вече защото не можем да разберем ясно техния произход и какви хора са всъщност. Всеки знае какви лоши последствия ще има за църквата, ако тя приеме дявол, зъл човек с чудовищна злонамереност. Освен това, когато

вярваме в Бог, трябва да разбираме Неговите намерения, кого спасява и кого отстранява Той. От какви хора се състои църквата? Тя се състои от хора, които приемат Божието спасение, от такива, които обичат истината, от такива, които са приети от Бог. Бог не спасява онези, които не вярват искрено в Него и не приемат истината, защото да не приемаш истината е проблем на човешката природа, а такъв човек принадлежи на Сатана и никога няма да се промени. Затова такива хора никога не бива да се допускат в църквата. Ако някой допусне в църквата да влезе зъл човек, дявол, то този, който го е допуснал, е слуга на Сатана. Те са дошли умишлено, за да рушат и унищожат делото на църквата, и са врагове на Бог. Да се допусне такъв дявол, враг на Бог в църквата означава да се накърни Божият нрав и да се нарушат Неговите управленски закони и Божият дом категорично няма да търпи това. Злите хора, дяволите не бива да се допуска да влизат в църквата — това е една от ясните позиции и изисквания на църквата по отношение на работата по проповядване на евангелието. Църквата изобщо няма никаква отговорност да допуска онези, които избират да вярват в Бог, за да се спасят от бедствието, нито трябва да допуска онези, които ни най-малко не приемат истината, защото Бог не спасява такива хора. Всеки, който не признава, че словата на Всемогъщия Бог са истината, всеки, който се съпротивлява на истината и изпитва неприязън към нея, е зъл човек и Бог не спасява такива хора. Що се отнася до онези, които признават Бог в сърцата си, но не обичат истината, и са категоризирани като неверници, които ядат хляб до насита, църквата никога не бива да допуска никого от тях. Да не говорим за онези безскрупулни хора от обществото, които биха искали да идват да търсят убежище в църквата — те още по-малко трябва да бъдат допускани. Това е така, защото църквата не е благотворителна организация, а място, на което Бог върши делото по спасяването на човека. Делото на църквата няма нищо общо с управлението на държавата. Социалните организации убеждават хората да вършат добро и да свалят оръжие — това се прави заради държавата и няма нищо общо с църквата. Ако някой се осмели да привлече в църквата невярващ зъл човек, дявол или неверник, той ще накърни Божия нрав и ще наруши Неговите управленски закони. Всеки, който привлече в църквата зъл човек, дявол, трябва да бъде премахнат или отлъчен от Божия дом. Това е ясна позиция на църквата по отношение на работата по проповядване на евангелието. Когато тези зли хора, дяволи, поискат да дойдат да търсят убежище в Божия дом, трябва да им се каже, че са почукали на грешна врата, че са избрали грешното място. Църквата със сигурност няма да ги допусне. Това е ясната позиция на църквата спрямо невярващите, които биха искали да потърсят убежище. Изясни ли се това? (Да.) Тогава как трябва да постъпваме с такива хора? Какъв е подходящият начин да им кажем? Казваш: „Независимо от държавата, има дружества на Червения кръст, социални институции, приюти и будистки храмове, както и някои доброволчески групи в обществото. Ако срещнеш

проблеми и смяташ, че имаш оплаквания, на които трябва да се обърне внимание, можеш да потърсиш помощ от тези организации. Освен това можеш да потърсиш политическо убежище или убежище за бежанци от правителството, а ако финансовите ти условия позволяват, можеш да наемеш адвокат, който да ти помогне с твоето дело. Но това е църквата; тя е място, където Бог върши делото Си, място, където Бог спасява хората, а не място, където да търсиш убежище. Следователно влизането ти в църквата е неуместно, а оставането ти тук е безполезно. Бог не приема такива хора, а и църквата не ги приема. Без значение какви трудности имат невярващите, те трябва да търсят помощ от благотворителни организации, организации за подпомагане или държавни институции за граждански въпроси в обществото — тези организации се занимават със служене на хората, даване на милостиня и помагане на другите. Каквито и оплаквания или искания да имаш, можеш да им кажеш или да отправиш петиция към правителството. Това са най-подходящите места за теб“. Църквата изобщо не приема неверници и невярващи. Ако някой е особено „любящ“, нека той лично да приеме такива хора и с това да приключи; той може сам да пастирува такива хора, а Божият дом няма да се намесва в това. Някои хора може да попитат: „Тогава защо църквата проповядва евангелието? Каква е целта на проповядването на евангелието?“. Проповядването на евангелието е Божие поръчение. Потенциалните приемници на евангелието са тези, които търсят Бог и търсят истинския път, които копнеят за Божието явяване, които обичат истината и могат да приемат истината, и които истински вярват в Бог — само на тези хора може да се проповядва евангелието. А колкото до тези, които не търсят Бог, които не идват да приемат истината, а да търсят убежище, на тях евангелието не се проповядва. Някои объркани хора не могат да прозрат този въпрос и се объркват, когато им се случи нещо — това са объркаите хора, които никога няма да разберат Божиите намерения.

Ж. Да си намериш гръб

Седмата цел, която хората имат, като вярват в Бог, е да си намерят гръб. Виждали ли сте такива хора? Това е доста специална ситуация; макар че не са много, те определено съществуват. Защото Божиите църкви се появиха не само в Китай, но и в Азия, Европа, двете Америки и различни страни в Африка и така тези опортюнисти и неверници ще се появят заедно с тях. Независимо колко е вероятно тези хора да се появят, във всеки случай, щом се появят, вие трябва да се изправите срещу тях и да ги разпознаете, и да не позволявате на тези неверници да придобият статус и да създават смущения в църквата. Ако си мислите, че тези проблеми не съществуват, защото не са се появили или не сте се сблъсквали с тях, това е глупава идея. Щом тези проблеми възникнат, ако нямаш проницателност и не знаеш как да ги разрешиш, те ще донесат големи скрити опасности за църквата, за Божия дом, за братята и сестрите и за църковната работа. Така че,

преди нещо да се случи, трябва да знаеш какви проблеми трябва да посрещнеш и как да ги разрешиш. Това е най-добрият начин; това служи като невидима закрила за теб. Хората, споменати в седмата цел на вярата в Бог, онези, които вярват в Бог, за да си намерят гръб, не са малко. Това общество навсякъде е изпълнено с несправедливост, дискриминация и потисничество. Хората, живеещи на всички нива на обществото, са изпълнени с отвращение и омраза към различните несправедливости в обществото, а също и с гняв. Не е лесно обаче да се избяга от несправедливостите на човешкия свят, освен ако не изчезнеш от него. Докато човек живее в този свят, докато живее сред тези хора, той ще бъде — повече или по-малко и в по-голяма или по-малка степен — тормозен и унижаван и дори може да бъде гонен и преследван от някои могъщи сили. Тези различни несправедливости и неравенства са причинили голямо напрежение у психиката на хората, донесли са им значителен психологически натиск и, разбира се, много неудобства в нормалния им живот. В резултат на това някои хора не могат да не развият определена идея: „За да може човек да се утвърди в обществото, той трябва да има сила зад гърба си, на която да разчита. Когато се сблъскат с трудности и се нуждаят от помощ или когато са сами и безпомощни, тогава ще има група хора, които да им пазят гърба и да вземат решения вместо тях, да разрешат неприятностите и проблемите, пред които са изправени, или да осигурят най-необходимото за живота им“. Затова те се стремят да намерят такава подкрепа. Разбира се, някои от тези хора в крайна сметка намират църквата. Те вярват, че хората в църквата са единни по сърце и работят за една и съща цел, че всеки има вяра, притежава добри намерения и действа мило към другите, стои далеч от социалните конфликти и се дистанцира от злите тенденции на обществото. За тези, които вярват в Бог, църквата несъмнено е символ на голяма справедливост в това общество и в света; хората в църквата също имат положителен, добър и мил образ в съзнанието на хората. Някои избират да вярват в Бог, защото са на дъното на обществото, без никаква власт в обществото и напълно лишени от добър семеен произход. Те се сблъскват с различни трудности при получаването на образование, създаването на приятелства, намирането на работа или извършването на различни неща, затова вярват, че за да оцелеят и да се утвърдят в това общество, трябва да има хора, които да им помогнат. Например, когато търсят работа, ако разчитат на себе си, докато преглеждат безцелно обява след обява за работа, те могат почти да изчерпят спестяванията си, без непременно да намерят подходяща работа. Но ако в търсенето им съдействат някои надеждни хора, които искрено могат да им помогнат, неприятностите, през които трябва да преминат, са много по-малко, а времето, прекарано в търсене на работа, е значително съкратено. Затова те вярват, че ако могат да намерят такъв гръб, когато става въпрос за всичко, с което трябва да се справят в обществото — получаване на образование, търсене на работа, дори ежедневния им живот и

оцеляване — ще имат хора, които да използват влиянието си и да ги подкрепят, група ентусиазирани хора, които им помагат задкулисно. И така, когато намерят църквата, те чувстват, че са намерили правилното място. Църквата се превръща в много добър избор за тяхното утвърждаване в обществото и постигане на спокоен живот. Например, независимо дали става въпрос за посещение на лекар, пазаруване, сключване на застраховка, закупуване на къща, подпомагане на децата им да изберат училища или дори за справяне с какъвто и да е въпрос, те винаги могат да намерят любящи хора в църквата, които да им подадат ръка и да им помогнат да разрешат тези проблеми. По този начин животът им става много по-удобен, те вече не са толкова сами в обществото и трудностите при справянето с въпросите са значително намалени. Затова за тях идването в църквата, за да вярват в Бог, наистина осигурява осезаеми ползи. Дори ако отидат на лекар, братята и сестрите ще намерят познати в болницата, които да им помогнат; могат да ги използват, за да получат най-добрите оферти при покупки и дори да купят къщи на цени за „свои хора“. С помощта на братята и сестрите в църквата всички тези проблеми се решават. Те си мислят: „Да вярваш в бог е толкова хубаво! Намирането на работа, уреждането на дела и правенето на покупки — всичко това вече е удобно! Винаги, когато имам нужда от нещо, просто трябва да се обадя по телефона или да изпратя съобщение до групата и всички обединяват усилия, за да подадат ръка за помощ. В църквата има толкова много мили хора; уреждането на делата е толкова удобно! Не беше лесно да си намеря гръб, така че няма да напусна църквата, каквото и да става. Но събиранията в божия дом винаги включват четене на божиите слова и общуване за истината, което ме кара да се чувствам неловко и раздвоен. Не желая да ям и да пия божиите слова и изпитвам неприязън, когато чуя общуване за истината. Но ако не слушам, няма да стане — не мога да ги напусна. Те ми помагат толкова много. Ако откажа да слушам, ще се почувствам неудобно, а също така би било неловко да кажа, че вече не вярвам, така че просто трябва да се примиря и да казвам хубави неща“. В сърцата си те всъщност не искат да вярват, но могат само да скрият това чувство. Някои хора казват: „Ти виждаш само, че те винаги молят братята и сестрите да уреждат делата им и че са доста щастливи, когато братята и сестрите им помагат — само по това ли можеш да разпознаеш, че целта им да вярват в Бог е да си намерят гръб?“. Освен тези проявления, вижте дали те обикновено четат Божиите слова и общуват за истината, дали могат да изпълнят своя дълг и дали имат някакви реални промени; това ще ви покаже дали искрено вярват в Бог. Тези, които търсят гръб, вярват в Бог само за да използват църквата и братята и сестрите да уреждат делата им и да разрешават трудностите в живота им. Но те никога не споменават изпълнението на своя дълг, нито ядат и пият Божиите слова или общуват за тях. Щом чуят за някакви находчиви начини да се свършат нещата, те се въодушевяват силно; започват да бръщолевят неспирно и дори не могат да бъдат прекъснати.

Но когато става въпрос за изпълнение на дълга или за това да бъдат честни и да не лъжат или мамят другите, те млъкват. В сърцата си те не се интересуват от тези неща — колкото и страстно да говориш, те нямат реакция и не се включват; дори постоянно се опитват да те прекъснат и да насочат темата към нещо, което ги интересува. Те си блъскат главите да измислят начин да накарат братята и сестрите да правят неща за тях и да полагат усилия за тях, като не искат да дадат на братята и сестрите никаква възможност да споменават изпълнение на дълга или отдаване на всичко на Бог. Ако някой предложи те да изпълняват своя дълг и да отдадат всичко на Бог, те бързо намират някакъв свой неотложен въпрос, който да предложат в замяна; докато братята и сестрите уреждат този техен въпрос, те неохотно полагат известни усилия за Божия дом, като едва удовлетворяват искането на братята и сестрите, а щом личният им въпрос бъде уреден, те стават студени към братята и сестрите. За да поддържат контакт с църквата, за да не загубят този гръб, който е църквата, и тези помощници, които са братята и сестрите, те поддържат тесен контакт с всеки, който им е полезен, като често ги питат загрижено как са, казват им внимателни и неискрени думи, за да поддържат отношенията. Те говорят за това колко много вярват в съществуването на Бог, колко много Бог ги благославя, колко много благодат им дава Бог и как често проливат сълзи, като се чувстват длъжници на Бог и изпитват желание да се отплатят за Божията любов — това е, за да измамят братята и сестрите и да получат тяхната помощ. Щом някой вече не им е от полза, те веднага блокират и изтриват данните му за контакт. Те енергично се подмазват на тези, които са им най-полезни, тези, които най-много си струва да експлоатират, угаждат им и се сближават с тях. Що се отнася до тези, които не си струва да бъдат използвани, тези, които, подобно на тях, нямат влияние или статус в обществото и също са на най-ниското стъпало на обществото без никого, на когото да разчитат, те дори не ги и поглеждат. Те общуват изключително с тези, които си струва да бъдат използвани и които имат връзки в обществото, с тези, които смятат за способни. Те могат да полагат усилия и да понасят трудности за църквата само когато имат нужда от нещо от църквата или от братята и сестрите. Всъщност проявленията на неверници у такива хора са много очевидни. Вкъщи те никога не четат Божиите слова, никога не се молят на Бог, когато нямат трудности, и участват в църковния живот с голяма неохота. Те не проявяват инициативата да изпълняват своя дълг и не поемат инициатива да се включат в църковната работа. По-специално те никога не участват активно в опасна работа. Дори да се съгласят да го направят, показват голямо нетърпение и само когато ги повикат или поканят, неохотно полагат малко усилия. Това са проявления на неверници. Това да не четат Божиите слова, да не изпълняват дълга — въпреки че неохотно участват в църковния живот, е, за да избегнат загубата на общността на братята и сестрите в църквата, огромен гръб за тях. Те поддържат отношения с тези хора само за да

им е по-удобно да уреждат делата си в бъдеще. Щом такива хора се утвърдят в обществото и имат място, където да се установят и да започнат живота си, и щом се издигнат в света и придобият влияние и перспективи за бляскаво бъдеще, те бързо и без колебание ще напуснат църквата, ще прекъснат връзките с братята и сестрите и ще изгубят контакт. Ако има потенциален приемник на евангелието, с когото те имат добри отношения, а ти искаш да се свържеш с тях, за да проповядваш евангелието на този човек, няма да можеш да се свържеш с тях. Те не само прекъсват връзките с църквата, но и прекратяват приятелството с определени хора. Нима вече не са се разкрили като неверници? (Да.) И така, как трябва църквата да се справи с такива хора? (Да ги премахне.) Трябва ли да им дадем шанс, да проявим разбиране към тяхната слабост и към трудностите в живота им и да ги подкрепяме и да им помагаме повече, за да могат да повярват, че Бог съществува, да се заинтересуват от истината и искрено да отдадат всичко на Бог? Необходимо ли е да се извърши тази работа? (Не.) Защо не? (Защото тези хора изобщо не са дошли да вярват в Бог.) Точно така, те не са дошли да вярват в Бог; целта им е много ясна — дошли са да си намерят гръб. И така, може ли общуването за истината с такива хора да постигне някакви резултати? (Не.) Те няма да го приемат; не го ценят, не се нуждаят от него и не се интересуват от него.

Как да опишем тези, които вярват в Бог само за да си намерят гръб? Доста подходящо е да ги опишем като хора, които поставят собствените си интереси пред всичко останало. Щом видят, че някой им е полезен и изгоден, те ще направят всичко, което този човек поиска; дори ще му се подчиняват изцяло и безпрекословно. Те поставят собствените си интереси над всичко останало; стига нещо да служи на техните интереси, това е добре. Ако ти им кажеш, че вярата в Бог ще им донесе благословии и ползи, те определено ще повярват в Него и ще направят всичко, което ти им кажеш да направят. Стига способността ти да уреждаш делата в обществото да отговаря на техните нужди и да им позволява да се облагодетелстват, те със сигурност ще общуват с теб. Тяхното общуване с теб обаче не означава, че те могат наистина да вярват в Бог, нито означава, че те искрено ще отдадат всичко на Бог, както ти правиш. Дори да се разбират добре с теб и да имате особено добри отношения, това не означава непременно, че говорите един и същ език, следвате един и същ път или имате едни и същи стремежи. Затова не бива да се оставяте да бъдете подвеждани от такива хора. Тези хора са ловки и имат тактики за общуване с другите хора. Тяхната цел да вярват в Бог е да си намерят гръб, а не да се стремят към истината и да постигнат спасение. Това показва колко низък и мрачен е техният характер! Те идват в църквата, за да намерят хора, които могат да използват, като кроят планове, за да получат различни ползи за себе си. Не означава ли това, че такива хора са способни да действат без никакви скрупули и да вършат всякакви безсрамни неща? (Да.) Само от факта, че целта им да вярват в Бог е да си намерят гръб и да

си осигурят препитание, става ясно, че тези хора не са стока и са с нисък характер, егоистични, подли и мръсни, и живеят в голям мрак. Затова принципът на църквата за справяне с тях е също да ги разпознае и след това да ги премахне или отлъчи. Щом разпознаете, че те не са истински вярващи, че са дошли в църквата, за да търсят изход и да се възползват, и искат да използват братята и сестрите да уреждат делата им и да им служат, тогава в такива случаи водачите и работниците, както и братята и сестрите, трябва своевременно и точно да се справят със ситуацията. Без да застрашавате безопасността на църквата или на братята и сестрите, ги премахнете или отлъчете възможно най-скоро. Не бива да им се позволява да продължават да се спотайват сред братята и сестрите. Те не са обект на Божието спасение. Когато такива хора се спотайват сред вас, те постоянно наблюдават алчно и внимателно всички, за да видят кого си струва да използват. Те винаги пресмятат дали в църквата има хора, които могат да използват — кой има роднини, работещи в болница, кой знае как да лекува болести или има тайни лекове, кой може да получи цени на едро в магазините, семейството на кой от братята управлява автокъща, кой може да получи цени на къщи като за „свои хора“ — те специално разследват тези въпроси. Тези хора са педантични в своите изчисления! Те изчисляват дори дребни неща и освен това искат да кроят планове срещу братята и сестрите и създават интриги, за да се възползват от тях. Те разследват семейния произход на всеки и държат всички в рамките на своите кроежи и заговори. Могат ли сърцата ви да чувстват мир, когато общувате с такива хора? (Не.) Какво трябва да се направи, ако няма мир? Трябва да сте нащрек за такива хора. Тези хора вярват в Бог със скрити мотиви; те не са тук, за да се стремят към истината или спасението, а за да си намерят гръб, препитание и изход за себе си. Такива хора са особено егоистични, подли и коварни. Те не изпълняват никакъв дълг, нито отдават всичко на Бог. Когато църквата се нуждае от тях за нещо, те са неоткриваеми, но се появяват отново, щом въпросът е приключил. Тези хора знаят само да се възползват и няма никаква полза да остават в църквата; трябва да се използват различни методи, за да бъдат изчистени възможно най-скоро. Някои хора казват: „Наистина ли са необходими различни методи, за да се справим с един човек?“. В църквата има всякакви хора; много от тях вярват в Бог само за да си намерят гръб и изход, да получат благословии или да избегнат бедствия. Само сериозността на тези мотиви варира; някои хора проявяват един вид поведение, докато други проявяват друг. Затова към различните хора трябва да се подхожда по различен начин; само това е в съответствие с принципите. Що се отнася до тези неверници, които търсят гръб, те трябва да бъдат изчистени незабавно. Не им позволявайте да паразитират в църквата. Те молят братята и сестрите да уреждат делата им — тъй като всъщност е необходимо само малко усилие, за да им се помогне да уредят делата си, защо да не им се окаже дори тази малка помощ? Първият момент е, че най-съществената е,

че тези хора не са истински вярващи; те са абсолютни неверници. Вторият момент е, че тези хора не могат да се променят от невярващи в истински вярващи. Те не са тези, които Бог е предопределил и избрал; те не са обект на Неговото спасение — по-скоро те са злодеи, които са проникнали в църквата. Третият момент е, че тези хора се движат навсякъде в църквата, като винаги търсят помощ от братята и сестрите, независимо колко голям е проблемът, пред който са изправени, което незабележимо тормози братята и сестрите и същевременно създава изключително негативна атмосфера в църквата, която е вредна за всички. Затова е най-добре тези дяволи, които вярват в Бог само за да си намерят гръб, да бъдат изчистени възможно най-скоро. Ако все още не сте ги идентифицирали или не сте разбрали, че са такива хора, можете да ги задържите за наблюдение. Щом ги разпознаете и прозрете, че са сред различните зли хора, които Божият дом трябва да премахне, не се колебайте и не проявявайте никаква любезност към тях. След като обсъдите с всички и постигнете съгласие, можете да ги премахнете. Ако водачите и работниците в църквата пренебрегнат този въпрос, стига мнозинството от братята и сестрите да потвърдят, че те са от типа, който вярва в Бог само за да си намери гръб и изход, вие имате правото да ги премахнете директно, без да минавате през лъжеводачи. Това е правилно и е напълно съобразено с истините принципи. Това е ваше право, ваше задължение, ваша отговорност; това е за вашата собствена защита. Разбира се, когато братята и сестрите, които са истински вярващи, се сблъскат с трудности, ние имаме отговорността и задължението да направим всичко възможно, за да им помогнем, доколкото можем, било то с любяща помощ и подкрепа, или чрез материална помощ. Това е любовта между братята и сестрите, любовта на тези, които вярват в Бог. Ние обаче нямаме отговорност или задължение да оказваме помощ на неверниците, защото те не са братя и сестри и не заслужават тази благодат или такава помощ. Това е отношение към хората според принципите. С това приключва нашето общение по седмата цел на вярата в Бог. Няма нужда да даваме повече конкретни примери за такива хора. Накратко, всеки, чиято цел да вярва в Бог е да си намери гръб, е човек, който трябва да бъде премахнат или отлъчен от църквата. Щом водачите и работниците разпознаят, че в църквата има такива хора, трябва незабавно да ги премахнат. Премахвайте всеки, когото откриете, без да оставяте никого. Ако мнозинството от братята и сестрите вече са били тормозени до степен да се чувстват безпомощни и да не могат повече да търпят, а водачите и работниците все още ги защитават, като казват: „Те имат трудности; трябва да им помогнем“, тогава на такива водачи трябва да се каже: „Те изобщо не са истински вярващи в Бог. Те пренебрегват всеки, който общува с тях за Божиите слова, и отказват да изпълняват своя дълг, когато им се каже. Никога не са имали никакво намерение да отдадат всичко на Бог и просто искат да използват братята и сестрите да уреждат делата им. Ние нямаме отговорност или задължение да помагаме на такива неверници!“.

Дори църковният водач да не одобри, вие имате правото да се обедините с мнозинството, за да ги премахнете от църквата. Ако църковният водач все още не е съгласен на този етап, тогава докладвайте въпроса на по-високо ниво; изолирайте водача и го оставете да размисли. Вие можете отново да приемете неговото ръководство, след като той се съгласи. Ако той продължава да не е съгласен, вие можете да го отстраните и да изберете нов водач. Това е седмата цел на вярата в Бог: да си намериш гръб.

3. Да се преследват политически цели

Сега ще разговаряме за осмия мотив: хора, които вярват в Бог с политически намерения и политически цели. Вероятността да се появят такива хора не е много голяма, но независимо колко е голяма, щом има вероятност тези хора да се появят, трябва да изброим примери на такива хора, да ги разобличим, да разговаряме за тях и да ги окачествим. Трябва да направим това, така че всички да имат проницателност спрямо тях и след това те да могат да бъдат премахнати възможно най-скоро, за да се предотврати възникването на неприятности и опасности за църквата и за братята и сестрите. Това се прави, за да се защитят църквата и братята и сестрите. Следователно онези, които вярват в Бог с политически цели, са хора, които трябва да разпознаваме и от които да се предпазваме, а също така са зли хора, които църквата трябва да премахне възможно най-скоро. Какви са проявленията на онези, които имат политически цели? Те няма да ти кажат истинските си мисли. Те няма да кажат ясно: „Аз просто се интересувам от политика, обичам да участвам в политиката, затова вярвам в Бог с политически цели и политически намерения, а не по някаква друга причина. Можете да постъпите с мен, както сметнете за редно“. Ще кажат ли това? (Не.) И така, какви са техните проявления, които ти позволяват да разпознаеш, че имат политически цели? Тоест какви думи изричат, какви неща вършат, какви изражения, поглед в очите им и тон на гласа са достатъчни, за да потвърдиш, че целта на вярата им в Бог не е чиста? Каквото и да казват или правят, те крият неща в сърцата си и никой не може да ги разгадае. Те имат специална идентичност и произход; от речта и поведението им може да се види, че кроят планове и интриги и че начинът, по който говорят и вършат нещата, е стратегически. Когато говорят, обикновеният човек не може да схване истинските им мотиви или мисли и не знае защо изричат тези неща. Макар че външно тези хора не показват враждебност или осъждане спрямо вярата в Бог или спрямо общуването за истината и дори може да проявят известно харесване на тези неща, ти просто чувстваш, че са странни — те са различни от другите братя и сестри и са донякъде неразгадаеми. Какво правиш обикновено с хора, които са донякъде неразгадаеми? Дали само просто се предпазваш от тях? Или поемаш инициативата да ги изследваш и да разбереш каква е истината за тях? (Трябва да ги наблюдаваме.)

Каквото и да прави човек, неговите намерения и цели обикновено не се разобличават лесно за кратък период от време. Но с течение на времето — освен ако не правят абсолютно нищо — когато действат, те със сигурност ще се издадат. Наблюдавай и търси улики в дребните детайли — можеш да откриеш известна информация и улики от тяхната реч и поведение, от намерението и посоката на техните действия, както и от думите и тона, които използват, когато говорят. Дали си способен да направиш това, зависи от това дали си старателен и дали притежаваш определено ниво на интелигентност и заложби. Някои глупаци не са способни да разпознаят опасността и жестокостта, които съществуват в човешкото общество; независимо с кого се сблъскат, те винаги използват един и същ метод за общуване с него. В резултат на това, когато се сблъскат с хитри и коварни политици с политически цели, те лесно се превръщат в юди и в оръдия за предателство към църквата и несъзнателно вършат глупави неща, които въвличат църквата в капан.

Какви проявления всъщност имат тези хора с политически цели? Тези хора имат определен социален произход; те са личности, които се движат в политическите среди. Независимо от техния статус в политическите среди, дали са длъжностни лица, дали вършат разни работи или се готвят да се утвърдят в политическите среди, казано накратко, тези хора имат политически произход в обществото; това е сложна и специална ситуация. Независимо дали тези хора вярват в съществуването на Бог, ако се съди по техните стремежи, по пътищата, по които поемат, и по тяхната природа същност, могат ли тези хора да станат такива, които искрено вярват в Бог? Могат ли те да се превърнат от неверници, от политици, ентусиазирани от политиката, в такива, които искрено вярват в Бог? (Не.) Сигурни ли сте? Или има такава възможност? (Категорично не.) Определено е невъзможно. Вярата в Бог и политиката са два различни пътя; тези два пътя се развиват в противоположни посоки, нямат нищо общо и категорично не могат да се пресекат. Те са напълно разнопосочни пътища. Следователно онези, които имат политически цели или обичат политиката и са ентусиазирани от нея, дори да вярват в Бог без никакви явни политически намерения, все пак таят други намерения; и е сигурно, че целта им не е да придобият истината или да бъдат спасени. Най-малкото може да се определи, че те не вярват искрено в Бог. Те признават само легендата, че има Бог, но не признават съществуването на Бог или факта, че Бог господства над всичко. И така, тези хора никога няма да се превърнат от неверници, ентусиазирани от политиката, в истински вярващи, които вярват в съществуването на Бог, могат да приемат Божието дело и да приемат Божието правосъдие и наказание.

Всъщност с какви намерения вярват в Бог тези неверници с политически цели? Това е свързано с техните стремежи и с професиите, които упражняват. Например някои хора винаги имат определени лични искания в политическите среди, имат

грандиозни политически цели и домогване до политиката и т.н., които — независимо какви са — са все свързани с политиката. Какво се има предвид под „политика“? Казано по-просто, тя е свързана с режими, власт и управление. Следователно вярата им в Бог с политически цели, разбира се, е свързана с техните политически стремежи. И така, какви са техните цели? Защо са си харесали хората в църквата? Те искат да използват институцията, която е църквата, големия брой хора в църквата и влиянието на тези хора в църквата от различни професии и социални слоеве, за да постигнат целите си. След като научат за ученията на църквата, за функционирането на различните елементи на църковната работа, за начина, по който Божиите избраници живеят църковен живот, за практикуването на дълга им и т.н., те се опитват да се интегрират в църквата. Те твърдо помнят неща като духовната терминология и различните изрази, често използвани в общението от Божиите избраници, като се надяват, че един ден ще могат да използват тези неща, за да призоват всички да ги слушат, да бъдат използвани от тях и по този начин да постигнат политическите си цели. Точно както казват невярващите, след като нещата са назрявали известно време, когато могат да издигнат знаме и да накарат хората да се вдигнат на бунт, повече хора ще откликнат на призива им и ще ги последват, така че те да могат да придобият част от хората в църквата, за да станат тяхна сила, с която да се борят със съперниците си. Такива неща са се случвали няколко пъти в съвременната китайска история. Например бунтът на Белия лотос и Тайпинското въстание по време на династията Цин са случаи, при които хора с политически цели използваха религията, за да се борят срещу правителството. Ученията на техните религии се отклоняваха от истинския път и имаха много абсурдни и нелепи аспекти, които изобщо не съответстваха на истината. Онези, които имаха политически цели, използваха такива учения, за да обединят умовете на хората, да обвържат техните умове и да повлияят на умовете им и да ги индоктринират. В крайна сметка те използваха тези индоктринирани хора, за да постигнат политическите си цели. От самото начало, когато тези хора с политически цели започват да вярват в Бог, те си харесват името на църквата. Тоест те могат да скрият своята идентичност и своите цели под името на институцията, която е църквата — това е единият аспект. Другият е, че те смятат, че щом разпространяват политическите си възгледи под знамето на вярата в Бог, ще бъде много лесно да индоктринират хората в църквата и че тези хора вероятно ще боготворят и ще слушат известни личности. Следователно тези личности, които имат политически цели, са склонни да гледат на хората в църквата като на обекти, които да бъдат използвани. Те вярват, че е много лесно църквата да се превърне в място, където могат да скрият своята идентичност, и че членовете на църквата са обекти, които лесно могат да бъдат използвани от тях — казано по-просто, така виждат те нещата. Следователно намерението, с което се присъединяват към църквата, е надеждата, че един ден,

след като се издигнат, ще могат да се борят с политическите си съперници и да придобият власт — това е тяхната политическа цел. Те искат да използват номиналния претекст на вярата в Бог, за да разширят кръга от хората, които ги боготворят и следват, в част от своята политическа сфера на влияние. Някои хора казват: „Те може да имат тази цел, но ако не предприемат никакви действия, най-много можем да видим, че са неверници или лъжевярващи. Как можем да видим, че имат ясни политически намерения?“. Това не е трудно. Просто отделете време да наблюдавате. Щом имат политически цели, те определено ще предприемат действия. Ако не искат да предприемат действия, защо биха проникнали в църквата? Ако все още не са предприели действия, това е, защото не са намерили възможност. Щом имат възможност, ще действат по съответния начин. Например, ако правителството приеме погрешна политика или потиска и арестува Божиите избраници, братята и сестрите най-много биха обсъдили и разпознали този въпрос и с това би се приключило. Каквото и да става, важното е да вярват в Бог, да изпълняват дълга си и да следват Божията воля. Те не биха загубили голямата картина заради дребни въпроси; биха продължили да вярват в Бог и да изпълняват дълга си по начина, по който трябва, както обикновено. Хората с политически цели обаче са различни. Те биха направили голям въпрос от това, биха го разобличили яростно и биха го разгласили нашироко, и отчаяно биха искали да подтикнат всички да се вдигнат срещу правителството, за да служат на собствените им политически цели, и не биха спрели, докато не постигнат целите си. Заради участието си в политиката те напълно загърбват въпросите на вярата в Бог и изпълнението на дълга си и пренебрегват Божиите изисквания към човека и Божиите намерения. Толкова са луди — нима хората все още не могат да ги разпознаят? Такива хора Бог ли следват, или следват политиката? Някои хора, на които им липсва проницателност, лесно се подвеждат. Тези хора, които се занимават с политика, не знаят какво е истината, камо ли да разбират, че Божието дело е да пречисти покварения нрав на хората и да ги спаси от влиянието на Сатана. Те смятат, че да се занимаваш с правата на човека и с политика означава да имаш чувство за справедливост и да се покоряваш на Бог. Дали занимаването с политика и с правата на човека означава, че човек има истината реалност? Дали означава, че човек се покорява на Бог? Колкото и добре да се справяш с правата на човека и с политиката, нима това означава, че покваренията ти нрав е пречистен? Означава ли това, че амбицията и желанието ти да притежаваш власт са пречистени? Много хора не могат да прозрат тези въпроси. Очевидно Сун Ятсен също беше християнин. Когато беше в опасност, той се молеше на Бог да го спаси. Цял живот се занимаваше с революция — получи ли Божието одобрение? Беше ли човек, който практикува истината и се покорява на Бог? Имаше ли свидетелство за преживяване на практикуването на Божиите слова? Той нямаше нищо от това. След като Павел беше призован, той непрекъснато проповядваше евангелието и

претърпя много трудности, но тъй като не се покая истински, нямаше навлизане в живота, многократно извършваше същите стари грехове и възвеличаваше себе си и свидетелстваше за себе си при всяка възможност, той стана антихрист и беше наказан. Каквото и да става, да вярваш в Бог, без да приемаш истината, винаги да преследваш слава и статус и винаги да искаш да бъдеш свръхчовек или велика личност, е много опасно. Всички онези, които имат политически цели, са антихристи. Тези хора няма лесно да се откажат от осъществяването на домогването си до политиката и винаги ще търсят възможности да подстрекават и да привличат вярващите като своя политическа сила. Ако един ден видят, че вярващите не се използват лесно, че вярващите обичат само истината и се стремят само към нея и че следват само Христос, а не хора, едва тогава напълно ще се откажат от тези вярващи.

По същество умовете на хората с политически цели са изцяло погълнати от идеи, свързани с политиката — власт и влияние, управление, заговори, политически средства и т.н. Те не разбират какво означава да вярваш в Бог, какво е вяра, какво е истината, а още по-малко как да се покоряваш на Бог. Те също така не разбират каква е волята на Небето. Техните принципи за оцеляване са „човекът ще победи природата“ и „съдбата на човека е в собствените му ръце“. Затова опитите да се променят такива хора са невъзможни и са глупава идея. Тези хора често разпространяват политически възгледи сред братята и сестрите в църквата, като ги подстрекават да се занимават с политически дейности и да участват в политиката. Много е ясно, че намерението при вярата им в Бог е продиктувано от политически цели. Тази същност може бързо и лесно да бъде разпозната от другите. Тези хора са напълно невежи по отношение на вярата, на вървенето по правилния път и на покоряването на волята на Небето — те вярват, че мислите и пътищата на всеки човек могат да бъдат променени с помощта на политически тактики и особено вярват, че съдбата на човека може да бъде променена чрез човешки средства и методи. Затова те са напълно невежи по отношение на дълбоките, но очевидни въпроси за природните закони, създадени от Бог, и за Божието върховенство над човешката съдба; те са лаици, що се отнася до тези въпроси, и просто не могат да ги проумеят. Какво имам предвид, като казвам това? Ако откриеш някого, чиято цел да вярва в Бог е продиктувана от политически цели, категорично не бива да се опитваш да го променяш или да го убеждаваш и няма нужда да разговаряш с него за толкова много истини. Освен че трябва да си нащрек спрямо него, трябва възможно най-скоро да информираш църковните водачи на различни нива или надеждни братя и сестри за него, а след това да намериш начин да го отлъчиш от църквата. Не бива тайно и тихомълком да се предпазваш от него, като държиш другите на тъмно. И така, какъв тип хора могат да имат известна проницателност по отношение на онези, които обичат да говорят за политика и имат политически цели? Дали са по-възрастни хора, или по-млади?

Дали са братя, или сестри? (По-възрастни братя.) Точно така; по-възрастните братя, тоест онези, които имат социален опит, имали са контакт с политиката или са били политически преследвани — хора с прозрение по тези въпроси — могат да възприемат политическите въпроси с относителна яснота. Естествено, те могат да проявят известна проницателност спрямо онези, които се занимават с политика, и по-специално могат да възприемат техните амбиции и желания, както и техните мисли, гледни точки, мечти и въжделения с относителна яснота. Затова те могат да разпознаят тези хора относително по-бързо от другите. Щом някой разпознае, че тези хора имат политически цели и са неверници, той трябва да се предпазва от тях и да разобличи тези неверници. Същевременно трябва да защити и глупавите и невежите, които не разбират истината, като им попречи да бъдат подведени и използвани и да издадат неволно някаква вътрешна информация на църквата. Необходимо е възможно най-скоро да се уведомят църковните водачи, да се обсъди този въпрос с тях и да се информират повече по-възрастни хора или онези, които разбират известна истина и имат известен духовен ръст, за да се предпазват от тези хора с политически цели. Важно е да се помогне на другите ясно да видят същността на тези хора като неверници, за да бъдат защитени глупавите и невежите братя и сестри от това да не бъдат експлоатирани от тях. Ако не можеш да прозреш тези въпроси и нямаш проницателност, когато някои зловещи, хитри, коварни хора говорят и разговарят с теб, ти доброволно ще разкриеш подробностите за истинското си положение и всичко, което знаеш, без дори да те питат, и неволно ще станеш Юда. Има ли такива хора? (Да.) Когато говориш, не знаеш какво намерение таи другият човек и се отнасяш към него като към брат или сестра, като му казваш всичко, което ти е на сърцето, без да го осъзнаваш — след като си говорил, не знаеш какви последствия ще настъпят. Като виждаш, че другите се предпазват от такива хора, ти казваш: „Ти си твърде предпазлив. Какво има да се крие между братя и сестри?“. Ти не осъзнаваш защо другите не говорят открито — това се нарича да си глупак.

Хората с политически цели със сигурност са и неверници, защото не обичат истината и няма да приемат истината. Дори да вярват в Бог, те изцяло принадлежат към категорията на злите хора, които са антихристи. Предпазването от такива хора всъщност е най-пасивният подход. Активният подход е да ги откриеш рано, да се справиш с тях и да ги отлъчиш възможно най-бързо, за да избегнеш създаването на неприятности за църквата и за братята и сестрите. Тъй като тези хора могат да влияят на другите по всяко време и навсякъде в църквата и да унищожат нормалния ред на църквата по всяко време и във всяка ситуация, не продължавайте да толерирате такива неверници или да проявявате търпение към тях. Не им давайте повече шанс да се покаят; не бъдете глупави. Щом бъдат открити, те трябва да бъдат отлъчени възможно най-скоро, за да се предотврати бъдещо нещастие. Целта на това е да се попречи на онези, които не се стремят

към истината, да бъдат подведени и използвани, и да не станат марионетки на Сатана и злите демони. Разбира се, в момента най-важното е да попречите на онези, които имат политически цели, да научат каквато и да е важна информация за църквата. Колкото по-скоро ги разпознаеш и отлъчиш, толкова по-малко контакт ще имат братята и сестрите с тях и толкова по-малко ще бъдат подведени и повлияни от тях. Следователно по отношение на времето е по-добре по-скоро да се справите с такива хора и да ги отлъчите, отколкото по-късно — колкото по-рано, толкова по-добре. Да бъдеш активен е по-добре, отколкото да бъдеш пасивен. Хората с политически цели са злонамерени; невъзможно е те да проявят и капка искреност, като вършат нещо за църквата и за Божия дом. Ако не могат да подведат или да използват братята и сестрите, те ще бъдат напълно унизени и ще напуснат църквата доброволно, дори без да се сбогуват. С това приключва нашето общение за осмото намерение на вярата в Бог: преследване на политически цели.

30 октомври 2021 г.

ОТГОВОРНОСТИТЕ НА ВОДАЧИТЕ И РАБОТНИЦИТЕ (24)

Четиринадесета точка: своевременно разпознавайте, а после премахвайте или отлъчвайте всякакви типове зли хора и антихристи (трета част)

Критериите и основите за разпознаване на различните типове зли хора

I. Въз основа на целта на вярата на човек в Бог

На последното събиране разговаряхме за четиринадесетата отговорност на водачите и работниците: „Своевременно разпознавайте, а после премахвайте или отлъчвайте всякакви типове зли хора и антихристи“. Въз основа на съдържанието на тази отговорност обобщихме различните проявления на различните хора при различни обстоятелства и след това разпознахме тези различни хора въз основа на техните проявления. Чрез разпознаването на тези хора целта ни беше ясно да идентифицираме онези, които са зли хора и които Божият дом трябва да разпознае и да премахне — тоест онези, на които не е позволено да останат в Божия дом и които са обект на премахване. Последните два пъти разговаряхме за разпознаването и категоризирането на различните видове зли хора чрез три аспекта. Днес ще продължим да разговаряме за различни подробности относно категоризирането на различните видове зли хора чрез тези три аспекта. Първо, прочетете четиринадесетата отговорност и трите конкретни категории, изброени в нея. (Четиринадесетата отговорност на водачите и работниците: „Своевременно разпознавайте, а после премахвайте или отлъчвайте всякакви типове зли хора и антихристи“. Първо, целта на вярата на човек в Бог; второ, човешката природа; трето, отношението му към дълга.) След като прочетохте това, спомняте ли си част от основното съдържание от предишните две общения? (Да.) Нека първо да преговорим съдържанието на последното ни общение. (Последния път Бог разговаря за целта на вярата на човек в Бог, като обхвана точки от четвърта до осма по тази тема: четвърта, да се занимава с опортюнизъм; пета, да живее на гърба на църквата; шеста, да търси убежище; седма, да си намери гръб; осма, да преследва политически цели.) Тези пет точки бяха обсъдени в последното общение. Чрез общението за основните проявления и разкритите покварени същности на тези пет типа хора, ако се съди по тяхното поведение и техните намерения и цели да вярват в Бог, както и по постоянните им изисквания към Бог, трябва ли тези хора да бъдат считани за братя и сестри и да останат в църквата? (Не, такива хора трябва да бъдат изчистени, защото вярата им в Бог не е с цел да се стремят към истината или към спасение. Всички те имат лични намерения и кроежи, надяват се да изтръгнат предимства за себе си и да получат ползи в Божия

дом. Те не са хора, които наистина вярват в Бог; всички те са неверници.) Ако неверниците не бъдат премахнати от църквата, каква вреда нанасят те на църковната работа и на братята и сестрите? (Те нито ядат и пият Божието слово, нито преживяват Божието дело; остават в църквата, без да приемат истината. Освен това могат да дават воля на негативността и на представите си, като по този начин причиняват прекъсвания и смущения и играят негативна роля.) Тези проявления са общо взето видими за хората.

Ако се съди по проявленията на петте типа хора, обсъдени в последното общение, тези хора споделят ли обща характерна черта? (Да.) Каква е тяхната обща характерна черта? (Всички тези хора са неверници.) (Те не вярват в съществуването на Бог, не вярват в истината и не се интересуват от истината.) Това засяга тяхната същност. Тъй като не вярват в истината, те няма да я приемат. Същността на онези, които изобщо не приемат истината, е на неверници. Какви са отличителните белези на неверниците? Те вярват в Бог, за да се занимават с опортюнизъм, да живеят на гърба на църквата, да избягват бедствия, да намират подкрепа и сигурен източник на препитание. Някои от тях дори преследват политически цели, като искат да установят връзки с правителството чрез определени въпроси, за да спечелят благоволение и да получат длъжност. Такива хора са неверници, до един. Вярата им в Бог е водена от тези мотиви и намерения и в сърцата си не вярват с пълна сигурност, че има Бог. Дори да Го признават, те го правят със съмнение, защото възгледите, към които се придържат, са атеистични. Те вярват само в нещата, които могат да видят в материалния свят. Защо казваме, че не вярват, че има Бог? Защото те изобщо не вярват и не признават фактите, че Бог е сътворил небесата, земята и всички неща и че след като е сътворил човечеството, Бог го е водил и е господствал над него. По този начин те не могат да повярват във факта, че Бог може да се въплъти. Ако не вярват, че Бог може да се въплъти, способни ли са да повярват и да признаят всички истини, изразени от Бог? (Не са.) Ако не вярват в истините, изразени от Бог, тогава вярват ли, че Бог може да спаси човечеството, и в Неговия план за управление за спасяването на човечеството? (Не вярват.) Те не вярват в нищо от това. Какъв е коренът на тяхното неверие? Той е, че не вярват, че Бог съществува. Те са атеисти и материалисти. Те вярват, че само нещата, които могат да видят в материалния свят, са реални. Вярват, че славата, придобивките и статусът могат да бъдат постигнати само чрез кроежи и непочтени средства. Вярват, че единственият начин да просперират и да живеят щастливо е да живеят според сатанинските философии. Вярват, че съдбата им е само в собствените им ръце и че трябва да разчитат на себе си, за да създадат и осигурят щастлив живот. Те не вярват в Божието върховенство или в Неговото всемогъщество. Смятат, че ако разчитат на Бог, няма да имат нищо. В крайна сметка те не вярват, че Божиите слова могат да постигнат всичко, и не вярват в Божието всемогъщество. Ето защо

във вярата им в Бог възникват намерения и цели като например да се занимават с опортюнизъм, да живеят на гърба на църквата, да търсят убежище, да си намерят гръб, да се сприятеляват с противоположния пол и да преследват политически цели — да си осигурят длъжност и сигурен източник на препитание. Именно защото тези хора не вярват, че Бог господства над всичко, те са способни дръзко и безскрупулно да проникнат в църквата със собствените си намерения и цели, като искат да използват талантите си или да осъществят желанията си в църквата. Това означава, че те проникват в църквата, за да задоволят намерението и желанието си да получат благословии; искат да получат слава, придобивки и статус в църквата и по този начин ще получат своя сигурен източник на препитание. От тяхното поведение, както и от тяхната природа същност, може да се види, че техните цели, мотиви и намерения да вярват в Бог не са правилни и че никой от тях не приема истината или не вярва искрено в Бог — дори да проникнат в църквата, те просто запълват места и не играят никаква положителна роля. Затова църквата не бива да приема такива хора. Въпреки че тези хора са проникнали в църквата, те не са Божии избраници, а по-скоро добронамерено са били доведени от други хора. „Те не са Божии избраници“ — как трябва да се тълкува това? Означава, че Бог не ги е предопределил и избрал; Той не ги разглежда като обекти на Своето дело; нито ги е предопределил като човешки същества, които ще спаси. Щом тези хора проникнат в църквата, ние естествено не можем да се отнасяме към тях като към братя и сестри, защото те не са тези, които искрено приемат истината или се покоряват на Божието дело. Някои може да попитат: „След като те не са братя и сестри, които наистина вярват в Бог, защо църквата не ги премахне или отлъчи?“. Божието намерение е Неговите избраници да се научат на проницателност от тези хора и по този начин да прозрат кроежите на Сатана и да го отхвърлят. Щом Божиите избраници придобият проницателност, тези неверници трябва да бъдат изчистени. Целта на проницателността е да се разобличат тези неверници, които са проникнали в Божия дом със своите амбиции и желания, и да бъдат премахнати от църквата, защото тези хора не са истински вярващи в Бог, а още по-малко са хора, които приемат истината и се стремят към нея. От оставането им в църквата няма да произлезе нищо добро — а ще има голяма вреда. Първо, след като проникнат в църквата, тези неверници никога не ядат и не пият Божиите слова и не приемат ни най-малка частица от истината. Те винаги обсъждат неща, различни от Божиите слова и истината, и смущават сърцата на другите. Те само ще прекъсват и смущават делото на църквата, в ущърб на навлизането в живота на Божиите избраници. Второ, ако останат в църквата, те ще вилнеят и ще вършат пакости, точно като невярващите, ще прекъсват и смущават делото на църквата и ще излагат църквата на много скрити опасности. Трето, дори да останат в църквата, те няма да желаят да действат като обслужващи, а дори да служат малко, това ще бъде само за да получат

благословии. Ако дойде ден, в който научат, че не могат да получат благословии, те ще се разгневят, ще смущават и ще разстройват делото на църквата. Вместо да се допуска това, по-добре е да бъдат премахнати от църквата възможно най-рано. Четвърто, тези неверници лесно сформират фракции в църквата, подкрепят и следват антихристи, създават зла сила в църквата, която представлява голяма заплаха за нейното дело. С оглед на тези четири съображения е необходимо да се разпознаят и разобличат тези неверници, които проникват в Божия дом, и след това да бъдат премахнати. Това е единственият начин да се поддържа нормалният напредък в делото на църквата и ефективно да се гарантира, че Божиите избраници могат да ядат и пият Божиите слова и да живеят нормално църковен живот, и следователно да влязат в правилния път на вярата в Бог. Това е така, защото проникването на тези неверници в църквата е от голяма вреда за навлизането в живота на Божиите избраници. Има много хора, които не могат да ги разпознаят, а вместо това се отнасят към тях като към братя и сестри. Някои хора, като видят, че имат няколко дарби или силни страни, ги избират да служат като водачи и работници. Ето как в църквата се появяват лъжеводачи и антихристи. Ако погледнем тяхната същност, може да се види, че никой от тях не вярва, че Бог съществува, или че Неговите слова са истината, или че Той господства над всичко. Те са невярващи в очите на Бог. Той не им обръща внимание и Светият Дух няма да върши делото у тях. И така, въз основа на тяхната същност, те не са обект на Божието спасение и със сигурност не са предопределени или избрани от Него. Бог не би могъл да ги спаси. Независимо как се погледне на това, никой от тези неверници не е Божи избраник. Те трябва своевременно и точно да бъдат разпознати и след това премахнати. Не бива да им се позволява да се прокрадват в църквата и да смущават другите. Тези неверници проникват в църквата с различни цели и мотиви и може да не успееш да ги прозреш или разпознаеш в началото. С течение на времето обаче, докато общуваш с тях по-често и имаш повече контакти с тях, ще ги разбираш все повече и все по-ясно ще виждаш различните проявления, които показват, че са неверници. Тогава не е ли по-лесно да ги разпознаеш въз основа на Божиите слова? (Да.) Ако всички Божии избраници могат да разпознават неверниците, тогава е време те да бъдат разкрити и премахнати. Независимо от техния характер, какъв е социалният им статус или колко голям е стажът им в църквата, ако след няколко години слушане на проповеди те все още не могат да приемат истината и са пълни с представи за Бог, те вече са разкрити като неверници. Като се имат предвид техните цели и проявления във вярата в Бог, те несъмнено са тези, които трябва да бъдат премахнати или отлъчени. Това е делото на пречистване, което една църква трябва да върши във всеки период.

По темата за целта на вярата в Бог бяха обсъдени общо осем точки, което означава, че има осем типа хора, чиито проявления са достатъчни, за да можем да разпознаем разнообразните типове зли хора и след това да ги окачествим точно

и да се справим с тях по съответния начин. Накратко казано, тези осем типа хора не могат да останат в църквата. Някои може да попитат: „Всеки от тези осем типа хора само един вид поведение ли проявява?“. Това не е непременно така; целта на вярата в Бог на някои хора включва четири или пет точки — те търсят убежище, живеят на гърба на църквата, занимават се с опортюнизъм, преследват политически цели и безразборно търсят контакти с противоположния пол, като проникват в църквата, за да съблазняват безразборно другите. Целта на вярата в Бог на някои хора може да обхваща две точки — едната е да се стремят да станат длъжностни лица в църквата, а другата е да търсят благословии чрез опортюнизъм, или пък някои може да търсят контакти с противоположния пол, както и да живеят на гърба на църквата. Ясно е, че тези хора идват в Божия дом, за да се възползват, като възнамеряват да използват Божия дом или братята и сестрите, за да им помагат да вършат неща, да полагат усилия за тях; за да постигнат целите си и да задоволят желанията си, те използват всички възможни средства, за да накарат братята и сестрите да им служат. Накратко казано, очевидната цел на тези неверници и опортюнисти, които са проникнали в църквата и трябва да бъдат премахнати или отлъчени, като идват в Божия дом, е да паразитират и да се възползват от ситуацията за лична изгода. Независимо дали в речта или в действията им, тяхната цел винаги може смътно да бъде разпозната. Тези хора изобщо не приемат истината и нямат никакъв интерес към истината; понякога дори показват настроения и отношение на отвращение или съпротива. Какъвто и дълг да им отреди църквата, те сътрудничат неохотно само ако това им е от полза. Ако няма полза за тях, те вътрешно се съпротивляват и проявяват негативизъм и пасивност, и дори отвращение или отказ. Те вършат малко работа само ако има полза; без нея те или избягват, или пасивно отбиват номера. В критични моменти на работата те играят на криеница, изчезват и пренебрегват църковната работа. От тези проявления става ясно, че вярата им в Бог е просто за да паразитират; дори използването им за служене носи повече вреда, отколкото полза.

И. Да наблюдават църквата

Днес ще разговаряме за последната точка по темата за целта на вярата в Бог. Освен споменатите по-рано осем точки, има и друг тип хора, чиято цел и намерение да вярват в Бог не са правилни. Какво ги отличава от споменатите по-горе, които са мотивирани единствено от облаги и правят всичко възможно, за да преследват слава, придобивки и статус? Този тип хора не влизат в църквата, за да станат длъжностни лица, заради статус или сигурен източник на препитание, или за да направят живота си по-удобен и т.н.; те имат цел, която е трудна за откриване от обикновените хора. Каква е тази цел? Тя е да наблюдават и да контролират църквата. Наблюдаването на църквата е деветата точка по темата за целта на вярата в Бог. Тези хора влизат в църквата със задачата да я наблюдават, като

целят да контролират хода на развитието на църквата. Тези, които ги изпращат, техните началници или шефове, може да представляват правителството, определена религиозна група или някаква организация в обществото. Тъй като не са запознати с църквата, изпълнени са с любопитство и дори са неспокойни относно появата, формирането и съществуването на църквата, те имат намерението да разберат в дълбочина църквата, да научат за нейната структура, работа и различни обстоятелства. Затова някои хора са изпратени в църквата, за да извършват работата по наблюдаване. Онези, които поемат работата по наблюдаване на църквата, независимо дали идват от правителството, от религиозни групи или от някоя обществена организация, имат цел да вярват в Бог, която е напълно различна от тази на истинските братя и сестри. Те не са тук, за да приемат Божието спасение; не са дошли да приемат Божиите слова, истината и Божието спасение въз основа на вярата в Бог и признаването Му. Тяхната вяра в Бог е съпроводена от политически цели или задача, дадена от някоя организация. И така, наблюдаването на църквата е както тяхната цел да проникнат в църквата и да вярват в Бог, така и задача, възложена от техните началници; това е работа, която вършат, за да си изкарват заплатата.

Какво всъщност наблюдават онези, които проникват в църквата, за да я наблюдават? Те наблюдават много аспекти, като например ученията на църквата, нейните цели, за какво се застъпва тя, работата, която върши, и мислите и възгледите на нейните членове, като преценяват дали тя представлява някаква вреда за правителството, религиите или обществото. Те проверяват за всякакви антисоциални, антиправителствени или антидържавни изявления по отношение на речта. По отношение на ученията те наблюдават какви точно са идеите, за които се застъпва църквата. Може да не ти е лесно да откриеш тези хора, когато проникнат в църквата, защото те може да слушат внимателно и да си водят сериозни бележки по време на събиранията, без да задремват. Те дори може усърдно да обобщават изказванията на различни хора на всяко събиране, като в крайна сметка правят изводи за различните мисли и възгледи на различните хора и ги категоризират, за да видят кои от тях са съобразени с интересите и изискванията на националното правителство и кои са вредни за управлението на държавата, противоречат на правителството и т.н. Те може щателно да правят изводи за тези дълбоко вкоренени възгледи на членовете на църквата и да ги категоризират, като водят документация. Защо правят това? Защото това е тяхната работа, тяхната задача; те трябва да докладват на своите началници. Това е първата част от тяхната работа: да схванат ученията на църквата и идеологическите тенденции на всички нейни членове. Щом сметнат, че тези тенденции съдържат елементи, които са вредни за обществото или държавата, или ако смятат, че се появяват някакви радикални мисли и възгледи, те незабавно ще докладват и ще съобщят това на своите началници, за да могат да бъдат

предприети подходящи мерки. Първо се стремят да разберат ученията на църквата — това е една от основните им задачи при наблюдаването на църквата, — а след това — информация за персонала на църквата. Например те събират информация за това кои са висшите водачи на църквата, включително техните адреси на местоживеене, възраст, външен вид, образователно ниво, интереси и хобита, здравословно състояние, за какво говорят в ежедневието, къде ходят, каква работа вършат, както и техните ежедневни работни часове и съдържание на работата. Те следят дали тези водачи са правили изявления или са предприемали действия, които са против правителството, против религиите или против обществените тенденции, както и реакциите на тези водачи спрямо системата на управление на нацията и текущите политически развития, наред с други неща. Всичко това са аспекти, които наблюдаващите църквата се стремят да схванат. Освен това те непрекъснато обръщат внимание на структурата на църквата и на административните ѝ структури. Например те следят кои са водачите и работниците в църквата, кое ниво на водачи е било освободено, какви разпоредби са били направени за тях, след като са били освободени, кои водачи са били арестувани и кой е поел работата им след това. Те събират информация за възрастта на заместника, пола му, от колко години вярва в Бог, образователното му ниво и — ако е талантлив висшист — дали има някакво отрицателно въздействие върху страната или обществото и дали потенциално би могъл да бъде нает на работа в правителствени ведомства, наред с друга конкретна информация. Те дори искат да узнаят за конкретни църковни водачи, които заемат постовете си или биват освобождавани. Тоест статусът на персонала, конкретната административна работа и структурата на църквата са все аспекти, с които те целят да се запознаят. Освен това те целят да схванат напълно информацията за това колко елемента на работа има в църквата, колко групи има и подробностите за надзорниците на всяка група, наред с други неща. Те обикалят, разпитват, наблюдават и научават, като вършат работата си много подробно. Работата, която трябва да се свърши, и задачата, която трябва да се изпълни от хора от този тип, които проникват в църквата, са своевременно да схванат всички аспекти на положението ѝ и различните ѝ развития, за да постигнат целта на наблюдаването на църквата. Това включва например как се развива църквата в чужбина, в колко държави се е разпространило евангелието и в кои държави са основани църкви — те трябва да схванат всички тези подробности. Това са основните задачи, които те изпълняват при наблюдаването на църквата: първо, да схванат ученията на църквата; второ, да схванат положението на персонала на църквата; и трето, да схванат състоянието на църковната работа и нейната скорошна ключова динамика. Те действат изцяло като съучастници и лакеи на Сатана, големия червен змей; те са истински слуги на Сатана.

Целта на хората от този тип, които наблюдават църквата, е, като проникнат в нея, да съберат информация за ученията ѝ, персонала, работните тенденции,

мащаба на църквата и други аспекти. Те целят да схванат всеки от тези аспекти и след това да ги докладват на своите началници, които по всяко време могат да разработят съответни политически планове или мерки за противодействие на църквата в зависимост от ситуацията. Казано накратко, целта им при наблюдаването на църквата категорично не е добронамерена. В противен случай защо все пак биха наблюдавали църквата, при положение че това не им носи нито богатство, нито полза? Не е ли защото са неспокойни относно съществуването на църквата? Те не вярват, че църквата, установена и водена от Бог, се състои от хора, които вярват в Бог чисто и нямат връзки с държавата, обществото или политически групи и организации. Но независимо как проучват църквата, те остават неспокойни. Защо? Защото са атеисти, не признават Бог, а също така мразят истината. Затова са способни да извършват глупави и абсурдни действия като потискане и арестуване на вярващи, както и наблюдаване на църквата. Защо предприемат мерки за наблюдаване на църквата и съпротива срещу нея? Защото най-голямата им тревога е, че ако църквата стане твърде голяма и има твърде много членове, това ще окаже значително въздействие върху страната, правителството и обществото и дори ще застраши традиционните култури и традиционните религиозни групи и ще им повлияе. Това е истинската причина за тяхното наблюдаване на църквата и съпротивата им срещу нея. Затова те третират наблюдаването на църквата и съпротивата срещу нея като политическа задача за изпълнение.

Хората от този тип, които наблюдават църквата, може да не е лесно да бъдат разпознати в нея, защото имат скрити мотиви и дълбоко се прикриват, така че другите да не могат да ги открият. По този начин те може да се движат с мнозинството в църквата, да не правят нищо необичайно, да изглеждат особено добре възпитани и никога да не изразяват никакви различни мнения относно работата, извършвана от църквата. Тези хора обаче имат една характерна черта: те са хладки към вярата в Бог, нито много активни, нито много пасивни по отношение на нея. Те могат да изпълняват част от възложения им дълг, но никога не разкриват личните си данни, като например къде работят, какво е семейното им положение или дали са вярвали в Бог преди. Ако някой спомене, че работи в правителствен отдел, те са много уклончиви, избягват да дават мнения за правителството, политиката, политиките или религията. Тяхното поведение се характеризира с избягване на всякакви чувствителни теми; те нито критикуват, нито хвалят правителството, нито обсъждат неговите политики или система на управление. Когато някой посочи, че определен човек е шпионин, те стават забележимо нервни и дори може бързо да се изправят, за да се защитят. Освен че са нервни, може да забележиш и по погледа им склонност да избягват такива чувствителни теми; те странят от всеки, който може да ги прозре. Освен това те често получават обаждания от неизвестни източници или с тях се свързват и общуват мистериозни лица, които не са свързани с църквата, и щом отговорят на

едно от тези обаждания, те се отдалечават от другите. Ако някой случайно ги види в тези моменти, те видимо се смущават, изчервяват се и изглеждат изключително неспокойни от страх, че самоличността им може да бъде разкрита. Освен че тайно събират информация за църквата, те от време на време се осведомяват и за положението на братята и сестрите, като задават въпроси от рода на: „От колко години вярваш в Бог? Родителите ти вярват ли? Членовете на семейството ти в континентален Китай ли са? От членовете на семейството ти в континентален Китай кои вярват в Бог и от колко години? На каква възраст са? Колко души има в местната ви църква? Как са те сега?“. От време на време те търсят чувствителна и лична информация, която хората не желаят да разкриват. При обичайните взаимодействия между братята и сестрите никой умишлено или активно не пита за чувствителна лична информация, ако някой не желае да я сподели. Този човек обаче обръща специално внимание на такива въпроси, като дори стига дотам, че проследява движенията на някои водачи и работници или хора, отговарящи за важна работа, опитва се да получи достъп до данните на компютрите и мобилните телефони на тези хора или до информация за адресите им, като настоява да разследва щателно тези подробности. Ако забележи, че определен водач не е присъствал на събиране, той ще попита: „Еди-кой си не е на събирането днес. Какво прави?“. Ако някой спомене, че е зает, той ще продължи да пита: „Зает с какво? Да не би отново да пои онези новоповярвали? Кои са тези новоповярвали? Кога са започнали да вярват? Защо аз не знам за това?“. Той продължава да рови все по-дълбоко. Братята и сестрите казват: „Ако не трябва да знаем, тогава да не питаме. Защо продължаваш да питаш? Това не е свързано с навлизането в живота, не засяга истината; няма нужда да знаем“. На което проникналият отговаря: „Но това са въпроси на Божия дом, на църковната работа; защо да не можем да знаем за това? Всички ние вярваме в Бог, малко знание не вреди. Ако вие не искате да знаете, това означава, че не ви е грижа за църковната работа или за църковните водачи. С кого точно се е срещнал водачът? Колко новоповярвали има? Къде са те? И аз бих искал да ги видя“. Той винаги се осведомява по тези въпроси.

Има и друга задача, на която тези, които наблюдават църквата, обръщат най-голямо внимание, а именно да схванат финансовото ѝ състояние. От една страна, те се стремят да разберат източниците на финансиране на църквата. Искат да знаят дали църквата е основала фабрики или предприятия, дали притежава предприятия с експлоататорски условия на труд, дали използва детски труд и дали различните елементи от работата на църквата включват печеливши начинания. Например дали производството на видеоклипове, филми, химни и отпечатването на книги с Божиите слова от страна на църквата носи печалба или генерира прекомерна печалба; какви са източниците на финансиране на църквата; дали има заможни лица, които даряват в подкрепа на църквата; дали тези лица включват личности от политическия елит или мултимилионери и милиардери — това са

подробностите, които искат да схванат. Освен да разберат административните структури на църквата и финансовите ѝ източници, те се стремят да схванат и как се съхраняват финансите на църквата, като целта им е да проследят потока на тези средства. Как църквата харчи парите си, дали участва в някакви незаконни дейности, дали организира социалния елит или си сътрудничи с различни обществени организации и групи, за да се противопоставят съвместно на диктаторски правителства и да защитават правата на човека, и така нататък — това също са някои от важните ситуации, които те се стремят да схванат. Някои хора питат: „Само страната на големия червен змей ли извършва работата по наблюдаване на църквата?“. Точно ли е това твърдение? Всъщност целият свят и цялото човешко общество се съпротивляват на Бог. Не само страните под диктаторско управление се съпротивляват на Бог; дори в така наречените християнски страни мнозинството от управляващите са атеисти и невярващи, а дори сред управляващите, които имат вяра или изповядват християнството, броят на тези, които могат да приемат истината, е малцинство. Повечето хора не признават, а още по-малко приемат истината. И така, не са ли това хора, които вярват в Бог, но въпреки това Му се съпротивляват? Например в религии като християнството, католицизма и юдаизма в Израел, дали висшите ешелони са съставени от хора, които приемат истината? Съвсем не. Никой от тях не идва да изследва Божието дело; нито един не може да приеме истината. За да бъдем точни, всички те са неверници; всички те се съпротивляват на Бог и са антихристи. Те смущават и саботират Божието дело и брутално потискат и преследват онези, които следват Бог, което се доказва от отношението им към Божието дело в последните дни. Кое вероизповедание позволява на своите вярващи свободно да изследват истинския път, да слушат проповедници отвън или да приемат непознати? Нито едно не може да направи това. Коя раса или страна е приятелски настроена към църквата? (Нито една.) Вече е похвално, ако ти дадат малко религиозна свобода и малко пространство да дишаш. Очакваш ли все пак те да те подкрепят в допълнение към това? Когато се появи Божията църква или когато църквата започне да проповядва евангелието, тогава тези хора, които изобщо не вярват в съществуването на Бог и които изпитват особена погнуса и отвращение към истините, изразени от Бог, поемат специална задача, а именно да възложат на отделни лица да наблюдават отблизо църквата. „Наблюдават“ тук означава да следят, да схващат и контролират; тоест да следят строго, да схващат и контролират всички аспекти на църквата във всеки период. Някои хора казват: „Те не са заклеймили публично или не са се противопоставили на Божието дело, нито сме претърпели преследване или тормоз в местния си живот. Смятаме, че да вярваш в Бог, да се събираш, да изпълняваш дълга си и да разпространяваш евангелието в чужбина е много по-добре и по-безопасно, отколкото в държавата на големия червен змей. Не сме преживявали никаква намеса“. Само защото не е

имало намеса и ви е предоставена известна свобода, не бива да отричате тяхната работа по наблюдаване на църквата. Малкото религиозна свобода, която ти е дадена, е основна обществена институция; това, на което се наслаждаваш, са просто основните права на всеки гражданин в страната, в която живееш. Да се наслаждаваш на тези основни права не означава, че националното правителство, социалните групи или религиозният свят са приели и признали Божието дело и делото на църквата, станали са приятелски настроени или че вече няма враждебност и наблюдение. Не е ли така? (Да.) Този въпрос не е абстрактен, нали? (Не, не е.)

Какво трябва да бъде нашето отношение към враждебността и наблюдаването от страна на сатанинските режими? Трябва ли да ги отхвърляме и избягваме, или просто да ги пренебрегваме? Първо, помислете за това: страхува ли се църквата те да наблюдават някоя от дейностите, които извършва? (Не.) Имаме ли някакви тайни дейности? Правим ли някакви антидържавни или антиправителствени политически изявления? (Не.) Това може да се потвърди. Вярата в Бог никога не включва участие в политиката. Повечето от вас вярват в Бог повече от три години, някои дори от двадесет или тридесет години. През всичките тези години на слушане на проповеди някой открил ли е някога църквата да прави антидържавни или антисоциални изявления? (Не.) Ни най-малко; Божият дом никога не обсъжда политика. Освен това Църквата на Всемогъщия Бог е основана от Бог, тя е предвкусване на Божието царство на земята, а не организация, създадена от някой човек, не е основана от никое лице. И така, каква е работата, за която Бог е основал църквата? Тя не е да се занимава с антисоциална, антирелигиозна или антиполитическа дейност. Каква тогава е работата на църквата? Първо, основната ѝ работа е да разпространява благата вест за това, че Бог се е въплътил, за да спаси човечеството в последните дни, като позволява на човечеството да приеме всички истини, изразени от Бог, за да може то да се обърне към Бог и да Го боготвори. Второ, тя включва довеждането на онези, които копнеят за истината, пред Бог, за да приемат правосъдието и наказанието на Божиите слова и да бъдат пречистени, като в крайна сметка постигнат спасение. Това е работата, предприета от църквата, както е основана от Бог, и това е смисълът и ценността на съществуването на църквата. Това няма отношение към политиката, бизнеса, индустрията, технологиите или който и да е друг сектор на обществото и не е свързано с тях; то няма нищо общо с тези неща. Каква тогава е същността на Божието дело на спасението в църквата? Казано по най-простия и проникновен начин, това е управлението на човечеството. Конкретното съдържание на управлението на човечеството включва довеждането на хората пред Бог, в реалността на Божиите слова, като им се позволява да приемат Божието правосъдие и наказание, за да бъдат пречистени и да постигнат спасение. Това е конкретната работа по управлението на човечеството. Всяка работа, с която се

занимава църквата, е свързана с Божието управление, Божия план и, разбира се, включва словата, изразени от Бог; тя няма никаква връзка с различните работи, предприети от светските хора. Следователно всяка информация за църквата, независимо дали се отнася до нейните учения, персонал, административни структури, състоянието на нейната работа или дори финансовото състояние на църквата, няма абсолютно никаква връзка с никоя държава, никое общество, никоя раса, никоя религия или никоя човешка група — дори и най-малката връзка. Следователно, като се имат предвид тези аспекти, независимо дали става въпрос за управляващата партия, религиозни групи или обществени групи, до какво единствено се свежда техният акт на изпращане на хора да наблюдават църквата? (Ненужно действие.) „Ненужно действие“ е официален израз. Каква е народната поговорка? Че си нямат друга работа, нали? Според Мен е точно това; дните им са изпълнени с твърде много удобства и лекота, затова изпращат тези няколко безделници да наблюдават църквата, като дори третират това като политическа задача, като сериозна работа — това е напълно нелепо! С тези усилия откриването на образователни или благотворителни институции би било много по-добре. Това е просто случай на твърде много плътски удобства, водещи до безделие, а не до съсредоточаване върху същинските задачи! Ако целият човешки род беше като Божията църква, с Бог, Който лично пастирува и я води, тогава този свят, това човечество биха спестили много от ненужни институции, разходи и неприятности. Най-малкото агенции като шпионски организации и полицейски управления, тези сектори за сигурност, не биха служили за нищо и би трябвало да бъдат разпуснати и преназначени на друга работа.

Хората, натоварени със задачата да наблюдават църквата, са на мисия. Основната им задача при проникването в църквата са тези няколко аспекта, за които разговаряхме; след като схванат няколко основни и важни ситуации в църквата, те докладват на своите началници. Независимо от техните мисли, мнения или целта на тяхната работа, присъствието на тези наблюдатели в църквата трябва да подскаже на братята и сестрите да бъдат нащрек и да се отнасят с тях мъдро. Правилен ли е този подход? (Да.) Тогава има ли нужда от прекомерна тревога? (Не.) Как трябва да подходим към появата на такива хора? Има два принципа, много е просто. Ако те обикалят, като разпитват и търсят информация, това ясно ги определя като шпиони или съгледвачи. Такива хора са с изключително подла и нагла човешка природа; те причиняват сериозни смущения на църквата. Самото им присъствие предизвиква безпокойство сред хората и им пречи да дойдат пред Бог. Събиранията и изпълнението на дълга също биват смущавани и засегнати, а безопасността е компрометирана. Как трябва да се постъпи с такъв човек? (Да се премахне от църквата.) Правилно; ако такива хора причиняват смущения на църковния живот или на църковната работа, те направо трябва да бъдат изчистени. Тогава има ли нужда да се крием от тях

или да се страхуваме от тях? (Не.) Някои хора, когато се сблъскат с шпиони в чужбина, изпадат в паника и се крият навсякъде, сякаш са видели полиция в континентален Китай. Когато някои братя и сестри излизат по задачи и се сблъскат с шпиони, които им задават въпроси, и чуят колко заплашителен е тонът на разпита, подобен на полицейски разпит, те толкова се плашат, че бягат, без дори да свършат задачите си. Аз казвам: „Как може да си такъв балама? Защо бягаш? От какво толкова се страхуваш? В държавата на големия червен змей толкова много братя и сестри бяха заловени, но останаха безстрашни; те не станаха юди, останаха непоколебими в свидетелството си. Защо тогава, след като вече си дошъл в чужбина, все още можеш да бъдеш толкова страхлив? Не си нарушил никакъв закон; от какво толкова се страхуваш?“. Някои хора казват: „Те винаги се опитват да се доближат до мен и постоянно ме разпитват“. Не можеш ли да ги разпиташ и ти? Би могъл да кажеш: „Какво право имаш да ме разпитваш? Познавам ли те? Да не си служител на големия червен змей, който проверява лични карти? Кого представляваш? Продължавай да ми задаваш въпроси и ще те съдя!“. Има ли нужда да се страхуваме от тях? (Не.) Някои хора, когато се сблъскат с такива шпиони, не смеят да говорят и бързо бягат от страх. Някои объркани хора изобщо не могат да ги разпознаят и дори се опитват да проповядват евангелието на тези сатанински шпиони и подлизурковци. След няколко опита те осъзнават: „Това не е човек, който вярва, че Бог съществува. Защо прилича на служител на големия червен змей?“. Като почувстват, че нещо не е наред, те се отказват. По-късно премислят: „Бог ме закриля; за щастие не им разкрих никаква лична информация. Фалшива тревога!“. Те са толкова уплашени, че вече не смеят безразборно да проповядват евангелието на всеки, когото срещнат. Всъщност наистина е имало шпиони, които са били въведени в църквата чрез проповядване. Те са съгледвачи, внедрени в църквата от големия червен змей, те са умишлено поставени от Сатана. Те са като вълци в овчи кожи, проникват в църквата, без да ядат и пият Божиите слова или да разговарят за истината, винаги душат за информация за църквата и ровят в личните данни. Щом се установи, че поведението им е подозрително или че вече са причинили смущения в църквата, те трябва незабавно да бъдат изчистени — съгледвачите на големия червен змей, слугите на Сатана, категорично не бива да бъдат допускани да смущават църквата. Премахвайте всеки, когото откриете; не им показвайте никаква милост! Ако някой се разбира добре с шпионин, винаги е готов да се отнася любезно към шпионина от чувство за любов, отговаря на всякакви зададени въпроси, като играе ролята на подлизурко на шпионина, такава измет трябва направо да бъде отлъчена! Подозрителните лица трябва да бъдат наблюдавани и следени внимателно; нито една подробност за църквата не бива да им се разкрива, особено кои са водачите и работниците. Ако на шпионин се позволи да получи каквато и да е информация, това може да представлява скрита заплаха или

бедствие за църквата и братята и сестрите по всяко време. Затова, когато някой бъде счетен за подозрителен, стига никога да не яде и да не пие Божиите слова или да не разговаря за истината, той определено е неверник и е правилно незабавно да бъде премахнат. Дори такъв човек да не е шпионин, той не е добър човек и премахването му по никакъв начин не е несправедливо. Ако бъде открит някой, който е в тесни връзки с шпионин и е способен да предаде църквата, той трябва незабавно да бъде премахнат, независимо от обстоятелствата. Такава измет и негодник може само да донесе бедствие на църквата и на братята и сестрите. Той е по-лош дори от кучета пазачи; дори да не извършва злодеяния, пак трябва да бъде премахнат. Сега големият червен змей е напът да рухне, но те не желаят да приемат своето поражение и унищожение. Те продължават да арестуват и да преследват Божиите избраници и да провеждат шпионски операции, за да проникнат в Божия дом. Тяхното смущаване и саботиране на църковната работа никога не е спирало. Сега някои очевидно подозрителни лица са разобличени. Опитите им да съберат информация предизвикаха брожение, което улесни другите да ги прозрат. Щом се разобличат, те биват премахнати от църквата. Но дали всички хитри шпиони са разобличени? В никакъв случай. Възможно е в църквите навсякъде да се внедрят агенти на големия червен змей. Някои лица, след като бъдат заловени от големия червен змей, биват принудени чрез заплахи, изкушения и различни други средства от Сатана да действат от негово име и след това да се внедрят в църквата. Това са скритите шпиони. Такива съгледвачи са коварни и хитри, притежават известна пресметливост и потайност, както и интелект. По думите на невярващите, те имат известни способности. Когато наблюдават църквата, те го правят незабележимо, действат тихо и тайно, никога не разкриват истинските си намерения при взаимодействията си. Повечето хора не усещат нищо, когато общуват с тях; не осъзнават, че шпионинът събира информация, нито усещат отвращението на шпионина към вярата в Бог. Шпионинът може вече да е схванал основното положение на църквата, преди повечето хора дори да осъзнаят, че той е там, за да наблюдава църквата. Външно такива лица не причиняват никакво смущение на църквата или на повечето хора, така че как трябва да се постъпва с тях? Трябва ли да предприемем някакви мерки или решения, за да се справим с тяхното наблюдение над църквата? Както споменахме по-рано, страхува ли се църквата от тяхното наблюдение в който и да е аспект? (Не.) Съществуването на нашата църква и различните елементи от работата, с които се занимава, са открити и почтени; тези дейности са най-справедливите каузи сред човечеството. Ако някоя организация иска да разбере който и да било аспект на църквата, свидетелствата за преживяване на църквата се излъчват публично онлайн — всеки може да ги гледа, когато пожелае. Няма тайни, няма незаконни дейности и със сигурност няма смущения на обществения ред или негативни изказвания или действия. И така, ако те тайно разследват и

наблюдават положението на църквата, тогава да ги оставим. Защо казвам това? Тези лица, работещи като агенти, притежават определен професионален стандарт и обикновените хора не могат да открият какви точно са задачите, които изпълняват задкулисно. Така че, стига да не причиняват смущения, няма нужда да се занимаваме с тях; просто да ги оставим. Освен това тези неверници, атеисти и политически ангажирани лица не са свикнали с църковния живот, нито се интересуват от него. В църквата, където всеки ден хората четат Божиите слова, приемат правосъдие и наказание и обсъждат себепознанието, познаването на Бог и преобразяването на нрава, как биха могли да не се чувстват като на тръни или подложени на мъчение? На всяко събиране те са неспокойни като мравки на гореща ламарина; изпитват нежелание да се насилват да останат в църквата. Те разбират в сърцата си, че църквата е просто църква, а категорично не е политически ангажирана организация. Като наблюдават църквата и научават за нея и осъзнават какво точно прави тя, те се образоват относно факта, че Бог господства над всички неща и над съдбата на човечеството, разширяват хоризонтите си, за да не живеят толкова невежо. Те също са сътворени същества, но дори не знаят, че човекът е сътворен от Бог, което показва колко са глупави и незначителни! Има ли някакъв риск да ги оставим да останат в църквата? Ако не представляват заплаха или смущение за църквата или за братята и сестрите, тогава да ги оставим. Щом направят нещо, което причинява смущение, това е моментът на тяхното разобличаване и това е подходящото време да се справим с тях. Въз основа на факти и доказателства, своевременно ги разпознайте и окачествете — тяхната мисия приключва и църквата естествено ги отлъчва. Добър ли е този подход? (Да.) Някои хора питат: „Не е ли работата на църквата открита и почтена? Защо да се ограничава наблюдаването от хората?“. Това е насочено главно към режима на големия червен змей, Сатана. Неговото наблюдаване на църквата е с цел да потиска и арестува Божиите избраници и да им вреди; следователно Божият дом не му позволява да наблюдава, за да предотврати страданието на Божиите избраници от преследване и избиване. Ако лица от демократични държави или религиозни групи дойдат да изследват истинския път, те могат да го проверят онлайн или да се свържат с църквата. Църквата приема всеки, който искрено търси истината. Но ако другата страна таи лоши намерения и се стреми да изопачи правилното и грешното и да оклевети църквата, как би могъл Божият дом да им позволи да наблюдават? Не би ли било изключително глупаво да им се позволи да наблюдават? Не би ли било глупаво и невежо? (Да.) Божият дом винаги е приветствал търсещите истината и ги приема топло, което е напълно в съответствие с Божиите намерения. Ако хората не разбират това, то се дължи на тяхната глупост и невежество. Външната политика на църквата е открита и почтена, напълно е съобразена с истините принципи и е пропита с интелигентност и мъдрост. Ако някой не може да възприеме тези положителни

неща, тогава той е нелеп човек, объркан човек. Някои хора казват: „Ако съгледвачи или слуги на Сатана дойдат да научат за църквата, трябва ли да бъдем честни хора и да отговаряме на въпросите им истинно?“. Да казваш истината на дяволи и сатани е глупаво; това не те прави честен човек, а те превръща в подлизурко на Сатана. Когато онези от рода на Сатана желаят да научат и да схванат положението на църквата, Божиите избраници нямат отговорност да им казват. Те не могат да приемат истината и нямат добра воля, така че ние нямаме какво да им кажем! Да постъпиш така не е прибързаност, а мъдрост. Някои хора питат: „Ако ме попитат: „Кой ръководи вашата църква? От колко години вярват?“, мога ли да им кажа?“. Трябва да ги попиташ: „С каква цел искаш да знаеш за нашия водач? Първо ми кажи, ще помисля и тогава ще реша дали да те осведомя или не“. Мъдър ли е този отговор? (Да.) Това се нарича да действаш според принципите. Разбирате ли? С разпространението на евангелската работа и постепенното увеличаване на броя на хората в църквата, от време на време в църквите в различни страни и региони може да се появят съгледвачи и агенти. За такива лица е достатъчно просто да се уведомят Божиите избраници да се отнасят с тях мъдро. Ако се установи, че причиняват смущения или прекъсвания, те трябва незабавно да бъдат премахнати. Повечето хора би трябвало да имат известно разбиране и проницателност за начина, по който тези агенти говорят и действат, или за тяхното поведение, и определено ще имат известно осъзнаване или възприятие, когато общуват с тях. Ако само няколко братя и сестри в дадена църква забележат такива лица, но не са сигурни дали са шпиони или съгледвачи, тогава трябва да се подходи предпазливо и с мъдрост. Ако повечето хора са ги забелязали, те могат да се информират взаимно и да вземат предпазни мерки. Ако заподозрените шпиони не проявяват приятелско отношение към църквата или към братята и сестрите, постоянно се стремят да въвлекат братята и сестрите в капан и да смущават църквата, и винаги търсят доказателства, с които да дискредитират църквата, като дори стигат дотам, че правят снимки или записи на братята и сестрите, или използват примамки и изкушения, за да извлекат информация, която искат да знаят, такива лица, щом бъдат открити, не могат да бъдат оставени безконтролно — те трябва незабавно да бъдат премахнати от църквата. Може би не сте се сблъсквали с тези ситуации преди, затова ви предупреждавам предварително. Това е за разширяване на разбирането ви, за опознаване на човечеството, обществото, политиката и света — той е просто толкова мрачен и толкова зъл.

Що се отнася до деветата цел на вярата в Бог — да се наблюдава църквата — с това приключваме общението по основното съдържание. Всичко ли беше изяснено в общението? (Да.) Кои са аспектите, които тези, които наблюдават църквата, се стремят да наблюдават? (Ученията на църквата, положението на персонала, работните условия и финансовото състояние.) По принцип тези четири

области са това, което най-много ги интересува. Какво включват тези четири аспекта? Те включват това, от което най-много се тревожат: въздействието на присъствието на църквата върху обществото, нацията и религиозния свят. Те също така се тревожат, че църквата може да използва религията като прикритие, за да се занимава с политика и да свали правителството, като считат това за най-голямата скрита опасност. Затова те потискат, преследват и забраняват църквата, и арестуват нейните членове. Държавата на големия червен змей забранява всички религиозни вярвания, някои държави забраняват определени вярвания, а повечето държави се страхуват истината да държи властта и се страхуват хората да приемат истината, което застрашава тяхното управление. Накратко, колкото повече на дадено място Бог върши дело и изразява истината и колкото повече дадена църква има делото на Светия Дух, толкова по-вероятно е тя да бъде наблюдавана и да бъде възприемана с враждебност от различни правителства. Затова правителствата често изпращат агенти, маскирани като хора, изследващи истинския път, за да научат и да схванат положението на църквата, за да наблюдават цялата динамика на църквата. Освен това те се опитват да схванат тенденциите в работата на църквата, за да видят дали църквата участва в политиката, дали участва в някакви политически дейности под прикритието, че извършва църковна работа, или дали има някакви връзки с чуждестранни религиозни сили, наред с други притеснения. Това са нещата, които те искат да схванат и от които се тревожат. Освен това финансовото състояние на църквата също е нещо, което те искат да схванат. Те разсъждават: „Тази църква е нараснала по брой и се е развила бързо — откъде идват парите им? Кои организации или богати хора им даряват?“. Казано накратко, няма нищо, за което ние може да не се сетим, а те да не са го обмислили. Защо? Защото са зли; те са зли хора. Опитите им да схванат положението на църквата произтичат от огромната им тревога относно съществуването на църквата, от страх, че църквата може да повлияе на повече хора, което би представлявало заплаха за тяхното управление; точно от това се притесняват те по отношение на църквата. Колкото и справедлива или основателна да е работата, предприета от църквата, те все още не вярват. Защо? Защото са неверници, атеисти и материалисти — материалистите могат да направят само това. Това са четирите ситуации, от които те се тревожат. Току-що разговаряхме за два принципа относно подходящия начин за справяне с такива хора, след като разбрахме причините и целите зад техните тревоги относно тези четири ситуации. Направете просто обобщение на тези принципи и говорете за тях. (Ако причиняват смущения в църквата, тогава ги изчистете; ако не причиняват смущения, няма нужда да се занимавате с тях.) Ако причиняват смущения, като душат навсякъде и всяват паника, тогава ги изчистете безмилостно; ако не причиняват смущения и повечето хора не ги забелязват или не могат да ги разпознаят, тогава ги пренебрегнете. Щом видят ясно, че това наистина е църковна

работа, все религиозни дейности, и изобщо не е свързано с политика, само потвърждаването на тази точка ще ги накара да си тръгнат сами. Това е подходът, който демократичните държави използват, за да разберат религиозните ситуации. По-рано беше споменато също, че човечеството е много сложно. Каква е причината за сложността на човечеството? Не произтича ли тя от злото на човечеството? (Да.) Как е възникнало злото на човечеството? Защо се казва, че човечеството е зло? Защото Сатана е покварил човечеството твърде дълбоко. Как се казва на прост език? Че Сатана е превърнал хората в демони; цялото човечество е под властта на дяволи, с твърде много големи и малки дяволи, така че местата, където се събират хора, са се превърнали в градове на демони. Когато има много демони, събрани заедно, става сложно; те са способни да извършат всякакви злодеяния и да се занимават с всякакви долни дейности. Тъй като всички дяволи са зли и винаги има борба между тях, и те никога не могат да си съответстват помежду си, това усложнява нещата. Когато хората, които искрено вярват в Бог, се съберат, е много по-просто; всички те желаят да четат Божиите слова и да живеят църковен живот и всички обичат да изпълняват дълга си и да се занимават със същински задачи. Те не участват в криви и долни дейности — най-много може да разкрият известна поквара. Само такива хора могат да постигнат спасение чрез вяра в Бог. Дяволите никога не могат да бъдат спасени чрез вяра в Бог, защото окраската на леопарда не може да се промени. Дори дяволите да вярват в Бог в продължение на десетилетия или векове, те няма да се променят, което е факт, видим за всички. Сега много църкви са изчистили онези, които са дяволи, което е добро нещо и напълно съответства на Божиите намерения. В някои църкви половината от хората са дяволи, докато в други дяволите са малцинство. Лесно ли е да се извършва работата на църквата в такива църкви? Със сигурност не. Ако дяволите бъдат изчистени и се остави само покварено човечество, църковната работа става много по-лесна за вършене. Най-жалкото положение е, когато лъжеводачи или антихристи държат властта в някои църкви, като дяволи заемат ръководната роля; тогава Божиите избраници в тези църкви наистина страдат. Кажете Ми, могат ли лъжеводачите или антихристите, държащи властта, да донесат мир и радост на Божиите избраници? Мислите и идеите на лъжеводачите и антихристите са изцяло зли и противоречат на истината. Ако има десет или двадесет живи демони, които ги подкрепят, животът в такава църква е като да живееш на място, където се събират демони, в бърлога на демони, контролирана от дяволски цар; това е подобно на живот в месомелачка, което причинява безпокойство на ума и духа ти. Всеки ден това, което заема мислите ти, са неща като с кого да се бориш или да спориш, с кого да се сприятелиш и да се сближиш, кого да избягваш и от кого да се пазиш и т.н.; дори нямаш спокойна среда, живееш в постоянен страх и трепет, без капка спокойствие. Не е ли това като да си в месомелачка? (Да.) Това зло общество, това зло

човечество се отнася към всеки и към всяка група или организация по един и същи начин, като прилага едни и същи мнения и гледни точки към всички. По същия начин те са неспокойни дори спрямо църквата, институция, която е относително положителна, и не я пощадяват. Независимо от всичко, начинът, по който ние се отнасяме към тях, е принципен, нали?

Деветата цел на вярата в Бог — наблюдаването на църквата — вече е изцяло обсъдена в общение и за цялото съдържание на първата категория от четиринадесетата отговорност на водачите и работниците също е разговаряно основно. Това са основно точките, които изтъкнахме по отношение на целите на тези неверници и атеисти в тяхната вяра в Бог. Последната цел, за която е разговаряно, леко се различава по съдържание от предишните. Когато тези, които наблюдават църквата, проникнат в нея, те не гонят прехрана, статус или удобства в живота и работата, а идват с политически цели. Независимо от техните цели, щом ги прозрем и разпознаем, трябва незабавно да предприемем подходящи действия, като премахнем или отлъчим тези лица, и категорично да не им позволяваме да се спотайват дълго в църквата. Това е важна задача за водачите и работниците. Въз основа на тяхната цел да вярват в Бог, разпознайте и определете кои са истинските братя и сестри — Божиите избраници — и кои са различните типове зли хора, които църквата трябва да премахне или отлъчи; своевременно идентифицирайте тези зли хора и след това незабавно възприемете съответния подход, за да ги премахнете или отлъчите. Това е първата категория за разпознаване и категоризиране на различните типове зли хора: целта на вярата на човек в Бог. Приключихме с нашето общение по нея.

II. Въз основа на човешката природа

Сега преминаваме към втората категория, а именно тяхната човешка природа. Чрез проявленията на човешката природа на даден човек ние разпознаваме и определяме дали този човек наистина вярва в Бог и дали е подходящ да остане в църквата. Ако въз основа на неговите проявления и разкривания на човешката природа и същността на неговата човешка природа той не е истински брат или сестра, не е подходящ да остане в църквата, присъствието му смущава братята и сестрите и — според поведението му — той принадлежи към онези, които трябва да бъдат премахнати или отлъчени от църквата, тогава църквата трябва бързо да разработи съответните планове за премахване или отлъчване на този човек. Общението по четиринадесетата отговорност на водачите и работниците е за премахване или отлъчване на всякакви зли хора. Погледнато през призмата на човешката природа, човешката природа на тези лица със сигурност е лоша и зла; казано на по-достъпен език, те просто не са стока. Въз основа на проявленията на тяхната човешка природа те трябва да бъдат премахнати или отлъчени от църквата, за да им се попречи да продължават да причиняват смущения в

църквата и да засягат нормалния ред на църковния живот на Божиите избраници и изпълнението на техния дълг. И така, чрез кои проявления преценяваме човешката природа на даден човек като добра или зла и по този начин решаваме дали църквата трябва да го премахне или отлъчи? Втората категория — човешката природа — при обобщение също обхваща много точки, но нека първо да разговаряме за първата точка.

А. Обича да представя фактите за лъжи и обратното

Първата точка е за тези, които обичат да представят фактите за лъжи и обратното. Със сигурност всички вие често сте виждали такива хора. В какво основно се проявява любовта към представянето на фактите за лъжи и обратното? Тя се проявява в говорене без принципи, в постоянно провокиране на спорове с определени намерения и цели, което причинява неблагоприятни последици. Ясно е, че такива хора имат сериозни проблеми с речта си, които се коренят в лошия им нрав и липсата на човешка природа, което ги кара да обичат да представят фактите за лъжи и обратното. Ако погледнем от гледна точка на този термин, „представянето на фактите за лъжи и обратното“ означава често да се твърди, че това, което е факт, е лъжа, и обратното; това е да се обръщат наопаки черното и бялото и дори да се разкрасяват фактите с неверни подробности, да се отправят неоснователни обвинения, да се правят необосновани преценки и да се говори, както му е угодно на човек. Такива хора никога не представят нещата в положителна светлина; това, което казват, не изгражда хората и не им носи никаква полза или помощ. В хода на общуването, ангажирането и комуникацията с тях, слушането на това, което говорят, често потапя сърцата на хората в мрак и мътнина, дори ги кара да губят увереност във вярата си, така че да не бъдат склонни да вярват в Бог и да не могат да успокоят умовете си по време на духовната практика и на събиранията. Те често са разстроени в ума и духа си от твърденията за това кое е правилно и кое не и от клюките, които такива хора разпространяват, и започват да гледат на всички с неодобрение и да виждат само недостатъци у другите. Често, след като чуят как се представят фактите за лъжи и обратното, нормалното мислене на хората се смущава и дори правилните им гледни точки по въпросите се смущават, което им пречи да разпознаят правилното от неправилното. Онези, на които им липсва проницателност, често биват примамени и попадат в изкушение, без дори да го осъзнават, поради някои неща, казани от хората, които представят фактите за лъжи и обратното. Те си мислят: „Тези хора не са навредили на никого, участват нормално в събиранията, понякога дори дават милостиня и помагат на другите и не са направили нищо лошо“. Последствията от техните взаимодействия с такива хора обаче често са, че те се оказват затънали във въпроси за правилно и грешно и затънали в изкушение, и се оказват затънали в емоционални обвързаности между хората и в неподходящи

междуличностни отношения. Тези хора, които представят фактите за лъжи и обратното, са специалисти в смущаването на подходящите взаимоотношения между хората и в саботирането на част от чистото разбиране в умовете на хората. В техните очи хората, които споделят добри взаимоотношения и могат да се подкрепят и да си помагат взаимно, стават обект на техните тайни нападки и осъждания. По същия начин всеки, който изпълнява дълга си с известна преданост и отдава всичко в някаква степен, също е обект на техните нападки. Независимо колко добро или положително е нещо, те намират начини да го очернят. Отправят прикрити критики към всичко, коментират всяко нещо и имат собствени възгледи по всички въпроси. Тези възгледи изобщо не са истински възгледи; по-скоро те говорят глупости, объркват истинските факти и лъжите и обръщат наопаки черното и бялото. За да постигнат дадена цел или да всяват раздори между хората, или да оклеветят определени личности, те дори стигат дотам, че умишлено и безразсъдно измислят неща, като разкрасяват фактите с неверни подробности и отправят неоснователни обвинения, като съчиняват нещо от нищото. Онези, които не са наясно с фактите, ги слушат как говорят и си мислят, че твърденията им изглеждат разумни и не биха могли да бъдат лъжливи, и така биват подведени. Този тип хора, които обичат да представят фактите за лъжи и обратното, отправят прикрити критики към всяко положително нещо. Дали е защото имат чувство за справедливост? (Не.) Те се отнасят с открито пренебрежение към онези, които активно изпълняват дълга си, които са предани, които отдават всичко ентусиазирано и които имат съвест и разум, и не ги уважават. И така, каква е причината за безразсъдните приказки на тези хора? Къде се коренят те? Защо тези хора винаги обичат да представят фактите за лъжи и обратното? (Защото човешката им природа е лоша.) Правилно; това се дължи на лошата човешка природа. Ако човешката им природа беше добра, те нямаше да представят фактите за лъжи и обратното. Говоренето трябва да се основава на съвестта и рационалността; човек не може постоянно да бълва изопачени теории и ереси. Представянето на фактите за лъжи и обратното се корени в лошата човешка природа. Каквото и да кажат такива хора, то има лош привкус; меко казано, те осъждат другите, но всъщност думите им носят някои елементи на злобно намерение да заклеймят и прокълнат, както и нотки на подстрекателство, завист, предизвикателност, омраза и дори привкус на това да риташ падналия. Казано накратко, това са основните характерни черти на тяхното представяне на фактите за лъжи и обратното. Освен тези характерни черти, такива хора споделят и друга обща черта: те негодуват срещу хората, които имат това, което на тях им липсва, и се присмиват на хората, на които им липсва това, което те имат. Добра ли е тяхната човешка природа? (Не.) Хората от този тип, които негодуват срещу хората, които имат това, което на тях им липсва, и се присмиват на хората, на които им липсва това, което те имат, изпитват завист към всеки, който е по-добър от тях, и злословят по негов адрес зад гърба му, като го осъждат и

заклеймяват; докато, ако някой е по-низш от тях, те подигравателно му се присмиват, готови да го осмеят, сатиризират и омаловажат. Те не могат да възприемат правилно нито един въпрос, нито да подходят към него въз основа на най-основната човешка етика. Не е нужно да благославят някого, нито да пожелават на някого добро или всичко да му върви по вода, или да върви по правилния път; а най-малкото трябва да оценяват правилно другите, без да таят никаква злоба — те дори това не успяват да направят. Коя е основната причина да представят фактите за лъжи и обратното? Очевидно от речта им и от отношението им към другите, и от това, което мислят, и начина, по който се отнасят към другите дълбоко в сърцата си, става ясно, че човешката природа на хората от този тип е злобна. Въпреки че хората от този тип използват само устата си, за да представят фактите за лъжи и обратното, зад тези действия се крият нещата и целите, които искат да постигнат, както и техните истински възгледи и отношение към хората и нещата дълбоко в сърцата им. Като оставим настрана засега дали тези, които обичат да представят фактите за лъжи и обратното, възприемат добре истината и дали са хора, които обичат истината, могат ли те, въз основа на тази черта на тяхната човешка природа — любовта към представянето на фактите за лъжи и обратното, да окажат някакво добро или положително влияние върху братята и сестрите в църквата? (Не.) Категорично не!

Нека разгледаме някои конкретни примери, за да видим какви проявления имат тези, които обичат да представят фактите за лъжи и обратното. Да кажем например, че има една сестра, чието семейство е много богато, но в името на проповядването на евангелието и свидетелстването за Бог тя се е отказала от плътските удоволствия и е напуснала дома си, за да изпълнява своя дълг. Кажете Ми, как нормалните хора биха погледнали на тази ситуация? Няма ли да ѝ се възхищават и да ѝ завиждат? Най-малкото биха сметнали, че сестрата е достойна за похвала и подражание за това, че е способна да пожертва плътските удоволствия, за да изпълнява своя дълг. Но как коментират това тези, които обичат да представят фактите за лъжи и обратното? Те казват: „Тя се отказва от живота на богаташ, за да излиза и да проповядва евангелието по цял ден; ако продължава така, рано или късно съпругът ѝ ще я изгони! Нима вярата в бог не е изцяло за получаване на благословии и наслада? Погледнете я, има благословии, но не знае как да им се наслаждава, изоставя семейството и кариерата си, за да изпълнява всеотдайно своя дълг; не е ли това глупаво? Ако моето семейство беше толкова богато, просто щях да си седя вкъщи и да се наслаждавам“. Кажете Ми, има ли в тези думи едно-единствено изречение, което да е в съгласие с човешката природа, което да изгражда другите? (Не.) Като чуят това, онези, които имат известна проницателност, биха си помислили: „Това не е ли изопачаване на фактите? За един вярващ да се отрече от всичко, за да отдаде всичко на Бог, и да не преследва материални удоволствия, е нещо положително по своята същност,

но те го заклеймяват“. Ако някой непроницателен човек чуе това, той ще бъде подведен и смутен; неговият устрем за вяра в Бог и устремът му да се отрича от неща и да отдава всичко, за да изпълнява своя дълг, веднага ще бъдат силно охладени. Въпреки че думите на тези, които обичат да представят фактите за лъжи и обратното, са малко, негативното въздействие, което оказват върху другите, е значително, достатъчно, за да накара някого да се чувства негативно за известно време и да не може да се възстанови. Не е ли така? (Да.) Само няколко привидно правдоподобни думи могат да отровят някои хора, след като ги чуят. Какво говори това за човешката природа на тези, които могат да изричат такива отровни думи? (Тя е лоша.) Има ли сред думите им изречение, което би могло да укрепи вярата на някого, след като го чуе? (Не.) Какви са всички тези думи? Най-общо казано, всички те са думи на неверници; нито едно изречение не бива да бъде изричано от тези, които следват Бог. По-конкретно, нито едно изречение, казано от тези хора, не показва каквато и да било човешка природа. Какво означава на хората да им липсва човешка природа? Това означава да не притежават дори морал. Какво означава да нямат морал? Сестрата има добри условия на живот и заможно семейство, а какво е отношението на тези хора? Дали е само завист, последвана от благопожелания и след това продължаване напред? (Не.) Тогава какво е тяхното отношение? На завист, възмущение, негодуване и таене на оплаквания в сърцата им: „Заслужава ли тя да има толкова много пари? Защо аз нямам толкова много пари? Защо бог благославя нея, а мен не?“. Сестрата е богата и преуспяваща, затова те изпитват завист и омраза, без нито една дума на искрено възхищение или благопожелание. Това показва пълно отсъствие дори на най-елементарен морал. Сестрата е богата, затова те таят омраза, почти до степен да се опитат да я ограбят или измамят, за да ѝ отнемат имуществото. Нещо повече, тази сестра живее в заможно семейство, но е способна да загърби добрите условия на живот и материалните удобства, за да отиде и да изпълни дълга си. За един вярващ в Бог това е нещо, което заслужава поздравления, заслужава възхищение и завист. Хората трябва да ѝ пожелаят добро, да се опитат да се доближат до нея и да ѝ подражават. Но дали тези хора, които обичат да представят фактите за лъжи и обратното, имат да кажат нещо подобно? (Не.) Как говорят те? Всяко изречение е белязано от остри думи и намек за омраза. Защо могат да говорят по този начин? Защото са недоволни и неудовлетворени от собственото си положение, защото таят негодувание и затова дават воля на гнева си срещу тази богата сестра. Като вярващ в Бог човек трябва особено много да цени онези, които са способни активно да изпълняват дълга си и да се стремят към истината, да им се възхищава, да се учи от тях и да им подражава. Вместо да се поучат от силните страни на сестрата, за да компенсират собствените си слабости, тези хора ѝ се подиграват, че е глупава, и дори се надяват, че съпругът ѝ ще се разведе с нея. Те чакат да видят нейното падение. Ако тази сестра

наистина се разведе със съпруга си, няма ли тогава да се почувстват доволни? Няма ли да се изпълни желанието им? Това отразява истинските им чувства, както и намерението и целта им. Те не желаят доброто на другите. Когато видят някой, който се справя добре или е по-добър от тях, това ги изпълва със завист и негодувание. Независимо колко силна е вярата на някой друг в Бог, ако този човек е по-добър от него, тогава просто няма да стане. На тях им липсва изцяло човешка природа и те не са способни да произнесат и дума на благословение или назидание. Защо не могат да изрекат такива думи? Защото човешката им природа е твърде зла! Не става въпрос за това, че не искат да говорят или че им липсват подходящите думи, а по-скоро за това, че сърцата им са изпълнени със завист, негодувание и възмущение, което прави невъзможно за тях да произнасят думи на благословение. И така, може ли тогава фактът, че сърцата им са изпълнени с такива покварени неща, да показва, че човешката им природа е злобна? (Да.) Може. Понеже разкриват такъв покварен нрав, за другите става лесно да ги разпознаят и те могат да прозрат покварената им същност.

Ето още един пример. Имаше една сестра, която преди да повярва в Бог, винаги беше в конфликт със своята етърва. По-късно и двете започнаха да вярват в Бог и чрез ядене и пиене на Божиите слова разбраха някои истини. Те осъзнаха как човек трябва да постъпва и да се разбира с другите и когато покварата им се разкриваше, те можеха да се открият една пред друга и да се опитат да опознаят себе си, от което връзката им ставаше все по-хармонична. Някои хора биха им завидели и биха казали: „Вижте ги, цялото семейство вярва в Бог и етървите са като истински сестри. Не е ли всичко това заради вярата им в Бог? Семействата на невярващите изобщо не могат да се разбират, винаги се карат и съревновават помежду си, дори сред братя и сестри от една майка. Вярващите са много по-добре; дори етървите да не са истински сестри, стига да вярват в Бог, да имат общи цели, към които да се стремят, да вървят по един и същи път и да намират общ език, те си съответстват по дух, което е прекрасно!“. Това показва, че тези, които искрено вярват в Бог, са различни от невярващите. Хора от различни семейства се събират с общи цели и стремежи, съответстват си в Божия дом и пред Бог. Целта на тези думи е да се даде на хората да разберат, че това е резултатът от Божиите слова и дело, благодат, дадена на хората от Бог. Това е нещо, което невярващите нямат и на което не могат да се насладят. Най-малкото, след като чуе това, човек би почувствал, че е добре да вярва в Бог, и би имал благоприятно впечатление за вярата в Бог. Но чуйте какво казва за това човекът, който обича да представя фактите за лъжи и обратното: „Хм! Може да виждаш, че тези етърви външно сякаш се разбират, че са напълно хармонични по време на събиранията — но не се ли карат и те понякога помежду си? Ти не знаеш, те преди се караха толкова лошо!“. Други казват: „Техните минали спорове и караници бяха, защото не вярваха в Бог и не разбираха истината. Сега се разбират чудесно! Това

е, защото и двете вече вярват в Бог, разбират някои истини и могат да се открият една пред друга в общение и да познаят собствената си поквара, и често изпълняват дълга си заедно. Въпреки че все още има известно търкане между тях, те като цяло могат да си признаят грешките една на друга и се консултират помежду си за всичко, което правят. Това е нещо, което никой невярващ не може да постигне, дори и с кръвните си роднини“. И все пак човекът, който представя фактите за лъжи и обратното, казва: „В кое семейство няма свади? Остави етървите, дори биологичните сестри се карат, нали? Хармонията, която изглежда, че сега цари между тях, е просто театър за пред другите. Отказвам да повярвам, че няма да се скарат за наследството, след като свекърът им умре! Нима вярата в бог не е просто желание, вид духовна утеха? Могат ли наистина да се откажат от толкова много богатство заради нея? В никакъв случай!“. Има ли в тези думи едно-единствено твърдение, което да е съобразено с фактите? Има ли някакво пожелание за добруването на хората, някаква благословия? (Не.) Има ли нещо, което изразява личното чувство, че вярата в Бог наистина е добра, след като е видял другите да се наслаждават, точно като самия него, на Божията благодат? (Не.) Според тези, които представят фактите за лъжи и обратното, тези лични преобразявания, които се случват сред братята и сестрите, са измамни; придобиването на истината и промените в нрава, които идват от вярата в Бог, са лъжливи; те не вярват, че Бог може да пречисти хората, че Бог може да промени хората. От думите им може да се види не само тяхното произволно осъждане, омраза и проклинане на хората, но и тяхното неверие и отричане на въздействието, постигнато от Божието дело и слова върху хората. Етървите имат добри взаимоотношения и проявяват взаимна толерантност и търпение, когато са заедно, поради вярата си в Бог. Този човек, който обича да представя фактите за лъжи и обратното, се чувства неудобно и недоволен в сърцето си и затова се опитва по всякакъв възможен начин да всява раздор между сестрите, като се радва, ако успее да накара етървите да спорят и да се карат при среща. Що за държание е това? Що за манталитет е това? Ако се съди по манталитета им, не е ли това донякъде извратено? (Да.) По отношение на изражението им, не е ли то отвратително? (Да.) И все пак хора от този тип все още участват в църковния живот и такива като тях не липсват сред онези, които изпълняват своя дълг. Тези хора обикновено се наричат хора с „хаплив език“. Всъщност не става въпрос само за това, че езикът им е хаплив; техният вътрешен свят е невероятно мрачен и отровен! Независимо какви добри свидетелства за преживяване споделят братята и сестрите, в техните очи те са изкуствени и въображаеми и в тях няма нищо специално. Независимо в кого Бог извършва делото на правосъдие и наказание, което води до значителни придобивки, така че той да може да се изправи и да сподели своето преживяване и да свидетелства за Бог — дълбоко в себе си тези хора презират това, като си мислят: „Какво толкова велико има в това? След като

са слушали толкова много проповеди, нима някой няма да има някакво разбиране? Написваш една статия със свидетелство за преживяване и си доволен, смяташ се за победител? Бих искал да видя дали все пак ще се оплакваш от бог, когато в бъдеще нещата се объркат. Ако бог ти отнеме детето, бих искал да видя дали ще плачеш и дали тогава все още ще можеш да вярваш в бог!“. Какво според вас изпълва сърцата им? Не е ли това желание целият свят да е в хаос, страх хората да не тръгнат по правилния път? Казано накратко, независимо какво се случва в нечие семейство, те трябва да направят някакви коментари по въпроса, но независимо какво казват, тези хора имат една характерна черта, а именно, че се надяват никой да не е добре — те говорят за всички така, сякаш изобщо нямат заслуги; радва ги да говорят за другите като за измет и винаги се наслаждават на чуждото нещастие. Ако някой има богато семейство, те завиждат, ядосват се и мразят, постоянно се оплакват в сърцата си и желаят Бог да отнеме богатството на този човек и благодатта, на която се наслаждава, и да ги даде на тях. Оплакванията, изричани зад гърба на хората от тези лица, са непоносими за слушане. Приличат ли те по някакъв начин на вярващи в Бог? Разбира се, хората от този тип също са умели в прикриването. Колкото и злонамерени или мрачни да са сърцата им, в присъствието на братя и сестри по време на събирания те също ще разговарят за своето разбиране и прозрения, ще бълват велики доктрини, за да се прикрият, като си създават „славен“, добър образ. Зад кулисите обаче те не говорят и не действат като човеци. Повечето хора, ако не са общували с тези лица и не познават истинските им проявления или това, което се крие в дълбините на сърцата им, а само са ги чували да говорят правилно по време на събирания, няма да са открили колко подла или жестока е тяхната човешка природа, нито колко низък е характерът им, а дори ще ги мислят за добри. Едва след като прекарат повече време с тях и разберат техните действия и поведение в живота зад кулисите, хората постепенно започват да ги разпознават и да изпитват отвращение. Затова разпознаването на някого не бива да се основава единствено на приятните думи, които изрича по време на събирания; човек трябва също така да наблюдава неговите действия и думи в живота зад кулисите, за да прозре неговата същност и истинско лице.

Освен че не говорят като човеци, хората от типа, който обича да представя фактите за лъжи и обратното, имат и друга характерна черта: те искат да коментират всеки и всичко, дори тези, които не познават или с които никога не са общували, и не пропускат дори най-дребните въпроси в живота на другите хора. Резултатът от техните коментари е, че колкото и положително да е нещо, то се извърта в негативно от тяхната реч; колкото и правилно да е нещо, то се изопачава в нещо негативно, щом мине през техните противни усти. Това ги прави щастливи, позволява им да се хранят добре и да заспиват дълбоко. Кажете Ми, що за същество е това? Например, ако някои братя и сестри са имали добри доходи тази

година и са финансово по-добре — предлагат малко повече, надхвърлят една десета — те стават завистливи и казват: „Защо предлагаш толкова много тази година? Бог определя дали човек е добър или зъл не въз основа на това колко предлагаш. Какъв е смисълът на твоята нетърпеливост? Божият дом не изпитва недостиг на пари“. Неприятните думи отново излизат, нали? Който и да направи нещо правилно или нещо, което е съобразено с истината, те го намират за неприемливо и изпитват крайно отвращение в сърцата си. Те се опитват по всякакъв възможен начин да те контролират, като търсят извинения да те нападат, обвиняват и заклеймяват, докато не те съборят и не избият позитивността от теб, като те оставят напълно объркан и неспособен да различиш кое е правилно и кое не. Тогава те се смеят от сърце, вътрешно ти се подиграват и си казват: „Това е всичко, което представляваш, а говориш за свидетелство за преживяване!“. Това не е ли дявол, който показва истинското си лице? Не са ли това думите на слуга на Сатана, на антихрист? (Да.) Колкото повече говоря за този тип хора, толкова повече се ядосвам и отвращавам. Сблъсквали ли сте се някога с такива хора? Независимо от външния им вид или чертите на лицето им, винаги когато са напът да представят фактите за лъжи и обратното, израженията им стават странни: свити устни, присвити очи, които вече не гледат открито другите, а чертите на някои хора дори сякаш се разместват. Това е сигнал, който ти се предава и ти казва, че са на път да говорят не по човешки. Какво правиш тогава? Получаваш ли този сигнал, или го блокираш? (Блокираме го.) Трябва да се дистанцираш, като им кажеш: „Не говори; не искам да слушам. Ти клюкарстваш твърде много. Ако няма да говориш като човек, тогава стой далеч от мен. Не искам да бъда подлаган на твоето смущение; не искам да бъда въвличан в тези неподходящи междуличностни отношения, няма да обръщам внимание на човек като теб“. Наблюдавайте и вижте кой сред вас обича да представя фактите за лъжи и обратното, кой притежава такова държание, и след това бързо се дистанцирайте от него. Каква е характерната черта на човешката природа на тези хора? Тя е да говорят отровно или, по-разговорно казано, да имат „хаплив език“. Като разобличавате отровните им думи, можете да видите различните твърдения, които те разпространяват; чрез техните твърдения можете да видите вътрешния им свят и да определите точно каква е тяхната човешка природа същност и дали са зли хора. Хората от този тип, които обичат да представят фактите за лъжи и обратното, чрез различните сигнали и твърдения, които разпространяват, позволяват на другите ясно да ги определят като зли хора. Хората от този тип напълно отговарят на критерия за премахване или отлъчване; към тях не може да има милост. Те трябва да бъдат премахнати и да не им се позволява да причиняват смущения в църквата.

Току-що разговаряхме за характерните черти на типа хора, които обичат да представят фактите за лъжи и обратното, и от положението с вярата им в Бог и от проявленията на тяхната човешка природа би трябвало да е видно, че те са тип

хора, които изпитват неприязън към истината и които не обичат истината. Тяхната човешка природа е лоша до такава степен, че те са неподвластни на разума и им липсва дори най-основна човешка етика; просто в техния конкретен случай характерната черта на лошата им човешка природа е, че те особено обичат да представят фактите за лъжи и обратното. От думите, които изричат, може да се наблюдава характерната черта на тяхната човешка природа и тяхната човешка природа същност; ясно е, че хората от този тип са личности с лоша човешка природа. До каква степен е лоша тяхната човешка природа? Тя е лоша до такава степен, че е зла, което ги поставя в категорията на злите хора. Това е така, защото думите, които те обикновено изричат, не са оплакване от време на време и изразяване на малко завист или показване на малко човешка слабост понякога; техните проявления не са тези на обикновен, нормален покварен нрав, а са достатъчни, за да докажат, че могат да бъдат категоризирани като зли хора. Това е първият тип хора: тези, които обичат да представят фактите за лъжи и обратното.

Б. Обича да се възползва

Вторият тип хора са тези, които обичат да се възползват. Някои хора определено имат представи, когато става въпрос за общение относно любовта към възползването, като си мислят: „Кой покварен човек не обича да се възползва? Това е човешка природа; стига да не е извършване на зло, какво толкова сериозно има в това да се възползваш малко?“. Любовта към възползването, за която разговаряме тук, надхвърля обхвата на любовта към възползването на нормалните хора — тя достига степента на зло. В църквата би трябвало да има доста хора от този тип, или поне част от тях. Под претекст, че „всички сме братя и сестри“, те се възползват навсякъде, възползват се сред братята и сестрите, в Божия дом и в църквата. От какво се възползват? Например, ако семейството им трябва да купи къща, но нямат достатъчно пари, те не се обръщат към роднини или приятели, за да заемат, нито отиват в банката за кредит; те заемат от братята и сестрите, без да споменават лихва или кога ще върнат заема — те просто го заемат. Да се каже, че го „заемат“, е меко казано; факт е, че те просто го вземат, защото никога не възнамеряват да върнат парите или да платят лихва. Защо се насочват към братята и сестрите? Те смятат, че тъй като всички са братя и сестри, трябва да си помагат в трудни моменти, а ако някой не помогне, тогава той не е брат или сестра. Така те отиват при братята и сестрите, за да заемат пари, като си измислят причини, за да накарат братята и сестрите да почувстват, че е съвсем правилно и редно да им дадат пари назаем. Някои други хора виждат, че семейството на брат или сестра притежава кола и постоянно мислят за нея, като непрекъснато искат да я заемат на всеки няколко дни. Те я заемат, но не я връщат и не зареждат гориво, а понякога дори нанасят щети по каросерията ѝ или я блъскат. Те копнеят и кроят планове за всяка хубава храна, полезни предмети или

нещо ценно, което видят в домовете на другите, и ламтят за него. В чийто и дом да отидат, очите им блестят от крадлива алчност, докато търсят и оглеждат навсякъде в опит да намерят от какво да се възползват или неща, които биха могли да вземат — дори малка саксия с цвете няма да им убегне. Когато излизат или вечерят с други, те никога не предлагат да платят за транспорта или храната. Когато видят нещо хубаво, искат да го купят, но когато дойде време за плащане, карат другите да платят сметката вместо тях, а след това дори не повдигат въпроса за връщане на парите; те просто искат да се възползват, дори ако става въпрос само за жълти стотинки. Ако искаш хубави неща, можеш сам да си ги платиш; ако не искаш да плащаш със собствени пари, тогава не се опитвай да се възползваш от другите и не бъди толкова алчен; трябва да имаш известна почтеност, за да спечелиш уважението на другите хора. Но този тип хора нямат почтеност, искат само да се възползват и се чувстват все по-радостни, колкото повече се възползват. Появата на такива хора в църквата позор ли е, или слава? (Позор.) Това е позор. Бихте ли казали, че това тяхно възползване е необходимо? Дали е защото не могат да си позволят храна или да сложат храна на масата на семейството си? Съвсем не. Всъщност те имат достатъчно пари за харчене и достатъчно храна за ядене; просто алчността им е толкова голяма, до степен, че ги лишава от почтеност, и до степен, че предизвиква отвращение и погнуса у другите. Добър ли е такъв човек? (Не.) Някои хора винаги гледат да се възползват, когато изпълняват дълга си, чувстват се огорчени, ако загубят дори малко, и смятат, че трябва да говорят за това. Когато им се възложи задача, те винаги повдигат въпроса за парите: „Пътните разходи за едно пътуване ще бъдат еди-колко си, настаняването ще струва еди-колко си, храната ще струва еди-колко си и т.н.“. Казват им: „Не се притеснявай за парите, църквата ще ги осигури“. Но след като получат парите, те се замислят и си казват: „Това не е достатъчно. Какво мога да направя навън само с 200 юана? Има една поговорка: „Бъди пестелив у дома, но вземи достатъчно пари, когато пътуваш“. Трябва да нося още малко резервни пари; ако не ги използвам всичките, ще върна остатъка на църквата“. Когато се върнат, те не споменават нищо за останали пари, нито отчитат разходите си. Те дори смеят да се възползват от църквата; биха ли посмели да присвоят Божиите приноси? (Да.) Що за същества са те? Липсва им почтеност, както и съвест и разум. Би ли одобрил Бог такива хора? Някои други дори отиват на места за събиране или за настаняване, за да се къпят, да си мият косата и да перат, като използват пералнята, бойлера, шампоана, перилния препарат и т.н. на църквата; те дори се възползват от тези удобства, като използват нещата на църквата, за да спестят от своите. Те смятат, че тъй като вярват в Бог, те са част от Божия дом и затова им се полага свободно да използват всеки предмет, принадлежащ на Божия дом, с мисълта, че би било загуба да не го използват, или да не го вземат, или да не се възползват от него; и дори да го счупят, не възнамеряват да го компенсират.

Когато става въпрос за собствените им вещи, те знаят как да ги използват пестеливо и да се грижат щателно за тях, но използват оборудването и предметите на Божия дом, както си искат, без да предоставят компенсация, ако ги счупят. Добри хора ли са това? Те със сигурност не са стока. Особено в някои случаи, когато църквата трябва да закупи някои предмети, те активно се записват доброволци, бидейки особено склонни да се занимават с такива задачи. Защо са толкова нетърпеливи? Те вярват, че има печалба, която може да се извлече, и предимства, от които да се възползват; след като купят предметите, те прибират всички останали пари за себе си. Искат да се възползват от всичко, което могат, като си мислят, че би било загуба да не го направят; това е логиката, към която се придържат. Ако не могат да се възползват, те проклинат братята и сестрите и проклинат Божия дом — проклинат всички; те са просто зли демони, вонящи просяци, истински членове на просешка банда, които подават купичките си навсякъде, за да измъкнат облаги и да се възползват. Хората казват: „Ти винаги искаш нещо; не си ли просто вонящ просяк?“. Той отговаря: „Няма проблем, наричай ме както искаш — скъперник, стиснат човек, вонящ просяк, член на просешка банда, бедняк — стига да мога да се възползвам, всичко е наред“. Имат ли хората от този тип някаква почтеност? (Не.) Не причиняват ли такива хора известно ниво на смущение на братята и сестрите? Особено на тези семейства, живеещи в трудни обстоятелства, с оскъдни финансови средства, не причиняват ли те известно ниво на смущение и вреда? (Да.) Биха ли могли да повлияят негативно на младите на духовен ръст и особено уязвими хора? (Да.) Самият им вид отблъсква хората; всеки, който ги види, се дразни, но всички се чувстват твърде неудобно да откажат, затова допускат да бъдат толкова нагло изнудвани от тях. Всеки знае, че имат лоша човешка природа и нисък характер, но като има предвид, че всички са братя и сестри, и като вижда, че понякога могат да изпълняват някакъв дълг и имат капчица вяра, и понякога могат да положат малко усилия, като изпълняват дълг на домакини в дома си — заради тези неща повечето хора си затварят очите за тяхното поведение да се възползват навсякъде, където отидат, и не го приемат сериозно. Въпреки това смущенията, които причиняват в църквата, стават все по-значителни, достатъчно, за да накарат повечето хора да се чувстват неспокойни. Не е ли това проблем? (Да.) Тези хора, дори да не са бесни кучета, които хапят хората навсякъде и могат да ги нахапят до смърт, са като досадни мухи, чието жужене не дава покой на хората. Ако не бъдат премахнати, те ще причиняват безкрайни смущения. Оставянето им в църквата постоянно ще води до бедствия, като лишава хората от мир. След като бъдат смутени, хората се чувстват доста раздразнени, като често изпитват неприязън към такива хора; но тъй като нямат решение, те просто търпят, отново и отново. Що за хора са това? Сред хората има дори такива негодници, достойни за презрение. Защо такива хора изобщо вярват в Бог? Те просто не заслужават да

живеят! Да се възползват от всичко, което могат — колко срамно! Просто се наслаждавай на толкова материални неща, колкото позволяват способностите ти; ако нямаш способността, тогава не се наслаждавай и не присвоявай това, което принадлежи на другите. Ако се възползваш по някакъв дребен, незначителен начин, защото другите понякога благотворително предлагат нещо безплатно, или защото изпитваш особена симпатия към нещо или си влюбен в нещо, всеки може да прости това. Както казва поговорката: „Бедността ограничава амбицията“; това не е голям проблем. Но ако винаги търсиш как да се възползваш по този начин, до степен да станеш безсрамен и нагъл и да се превърнеш във вонящ просяк или в бясно куче или муха в очите на всички, тогава трябва незабавно да бъдеш премахнат. Веднъж завинаги трябва да се вземат мерки спрямо такива хора, за да се сложи край на всички тези проблеми.

До каква степен можете да търпите тези, които обичат да се възползват? Ако наистина не можете да ги понасяте и се чувствате сякаш сте глътнали умряла муха, след като са се възползвали от вас — като повечето от вас неконтролируемо се ядосват и постоянно се оплакват от тях, когато сте заедно — тогава в този момент не трябваше ли вече да са премахнати? (Да.) Когато стане непоносимо, когато се достигне границата, всички трябва да се обединят, за да ги премахнат. Това е премахване на напаст от Божия дом, това е нещо, което много радва хората. Такъв човек е просто отрепка, причиняваща безпокойство сред повечето хора. Това представлява зловреден инцидент, който смущава и прекъсва църковния живот, като принуждава хората да се събират, за да разговарят и да решат проблема, свързан с този човек. Тази практика е оправдана, тъй като смущението, причинено от злия човек, вече е навредило на някои хора. За да се попречи на злия човек да продължи да върши зло, да се поддържа нормалният ред на църковния живот и да се предотврати по-нататъшното причиняване на вреда на Божиите избраници, трябва бързо да се вземат мерки спрямо злия човек и той да бъде изчистен. Ако може да подаде сигнал за църквата, след като бъде премахнат, трябва мъдро да му се съобщи: „Ти не си премахнат или отлъчен. Изолирай се вкъщи и се самоанализирай. След като се самоанализираш правилно, напиши писмо на покаяние и тогава можем да те приветстваме обратно в църквата. Засега трябва да се опиташ да спечелиш повече пари и да се наслаждаваш на живота; освен това обмисли въпроса за вярата в Бог. По този начин няма да пренебрегваш нито един от двата аспекта“. Как звучи това? (Добре.) Няма да казваме, че е премахнат или отлъчен; просто от днес нататък този човек вече няма да бъде в църквата. Какво ще кажете да се справим по този начин? (Добре е.) Чудесно е! Няма нужда от спорове или уреждане на сметки, само едно просто и ясно решение, което му позволява да се върне в света, за да работи, да изкарва пари и да живее собствения си живот. Казано накратко, човешката природа на тези, които обичат да се възползват, не е кой знае колко добра. Въпреки че не може да се каже,

че е зла, техният характер на любов към възползването ги прави доста досадни и отвратителни. Те използват всяка възможна възможност! Дори такива хора да не участват в незаконни или престъпни дейности, дългосрочните прекъсвания и смущения, които техните действия и поведение носят на църковния живот — тези последици — са по-сериозни от всяко злодеяние; те са достатъчни, за да ги характеризират като неверници или зли хора, които да бъдат премахнати от църквата. По този начин напълно се спират смущенията в църквата и тормозът на братята и сестрите от страна на неверниците.

По-рано разговаряхме за специален начин за справяне с тези, които обичат да се възползват — метод, разработен въз основа на специалните обстоятелства на преследване в континентален Китай. В църквите в чужбина е добре просто директно да ги премахвате. Въпреки това, независимо към какъв тип хора е насочен даден метод за справяне, от съществено значение е да се гарантира, че той е едновременно принципен и мъдър. Църквата има управленски закони и правила, всички те са насочени към защита на нормалния църковен живот за братята и сестрите и нормалния ред на изпълнение на дълга. Ако някой смущава църковния живот на братята и сестрите или изпълнението на техния дълг, това не е позволено; този човек ще бъде отритнат от Бог. Разбира се, всякакъв тормоз или намеса в ежедневието на братята и сестрите не е позволен. Това е въпрос, за чието разрешаване трябва да отговарят водачите и работниците. Може да има лица, които са роднини, приятели или познати на братята и сестрите, които под прикритието, че са „братя и сестри“, се стремят да привлекат и подведат братята и сестрите, като им пречат да изпълняват своя дълг. Водачите и работниците, или братята и сестрите, имат задължението и отговорността да се справят с такива лица. Тяхното поведение и действия възпрепятстват другите да изпълняват своя дълг и да следват Бог, а също така причиняват смущения в работата на църквата, така че водачите и работниците трябва да се намесят, за да разрешат ситуацията и да наложат ограничения. Разбира се, ние имаме подходящи методи да се справяме и отнасяме с такива лица. Няма нужда да се прибягва до бой или караници; просто им изясняваме същността на техния проблем и обвиненията и упреците на мнозинството от Божиите избраници срещу тях, като накрая им казваме: „Премахването ти е решение, взето и подписано от мнозинството. Независимо дали си съгласен или не, църквата има правомощието да вземе това решение и да постъпи с теб по съответния начин. Трябва да се подчиниш“. По този начин въпросът е решен и такова справяне е напълно принципно. По отношение на тези, които обичат да се възползват, трябва да се отнасяме към тях и да се справяме с тях според принципите. Ако искат да заемат нещо, за да се възползват от теб, можеш да им го дадеш назаем, ако желаеш, или да откажеш, ако не искаш; решението е твое. Да им дадеш назаем е проява на доброта; да откажеш е твое право. Ако те кажат: „Не сме ли всички братя и сестри? Колко си стиснат, дори не

искаш да дадеш нещо назаем!“, можеш да отговориш: „Това е моя собственост и имам право да не я давам назаем. Това е в съответствие с принципите. Не ме притискай с „всички сме братя и сестри“; това, което казваш, не е истината. Освен ако Бог не каже: „Трябва да му го дадеш назаем“, едва тогава ще ти го дам“. Никой няма право да изнудва или да заема лична собственост под претекста на църквата или идеята, че „всички сме вярващи и всички сме братя и сестри“. Това истината ли е? (Да.) Това е истината. Само чрез придържане към тази истина може да се гарантира справедливост за всички и всеки може да се наслаждава на истинските си права. Но ако някой използва извиненията „нуждите на работата на Божия дом“, „нуждите на църковната работа“ или „нуждите на братята и сестрите“, за да изнудва или заема лични вещи, това съответства ли на истината? (Не.) Имаш ли право да отказваш искания, които не са съобразени с истината? (Да.) А ако някой ти лепне етикет, че си стиснат или скъперник, ще се уплашиш ли? (Не.) Ако някой направи голям въпрос от това, като твърди, че не подкрепяш църковната работа или че ти липсва любов към братята и сестрите, и кара братята и сестрите да те отхвърлят и изолират, ще се уплашиш ли? Ще отстъпиш. В този момент ще си помислиш: „Какво толкова е да дам кола назаем? Всичко е наред, независимо дали църквата, Божият дом или братята и сестрите я заемат. По-добре да не оскърбявам братята и сестрите. Да оскърбя един човек не е страшно, но ако всички братя и сестри бъдат оскърбени и сърцата им охладнеят към мен, като ме оставят изолиран, какво да правя?“. Тъй като вярваш в Бог, от какво има да се страхуваш? Тяхното изолиране от теб не означава, че те притежават истината или че действията им са съобразени с истината. Истината винаги е истина. Тя е истина, независимо дали малцинството или мнозинството от хората са съгласни с нея. Без истината, дори малцинството да се подчини на мнозинството, това не е истината. Това е факт, който никой не може да отрече. Дали някой притежава истината реалност не зависи от това колко приятно говори, а от това дали може да приложи истината на практика и да действа според принципите. Например, купил си нов компютър с цел да изпълняваш дълга си, а някой иска да го заеме, като твърди, че е за църковната работа. Ти отказваш да му го дадеш, а той казва: „Липсва ти любов, не обичаш Бог, не си самопожертвователен. Дори тази малка жертва е непосилна за теб“. Правилни ли са тези думи? Съответстват ли на истината? (Не.) Трябва да отговориш: „Компютърът е за изпълнение на моя дълг. В момента изпълнявам дълга си, така че не мога без компютъра си. Ако заемеш компютъра ми, няма ли това да повлияе на изпълнението на дълга ми? Това съгласно истината ли е? За какво точно ти трябва компютърът? Казваш, че е за църковна работа; ако е така, тогава трябва да намериш някой, който да го докаже. Освен това, дори да е за църковна работа, не бива да заемаш от мен. Какво да използвам аз за изпълнение на дълга си, ако вземеш компютъра ми? Това е невероятно егоистично от твоя страна! Не използвай нуждите на църковната работа като

извинение, за да се възползваш, няма да се хвана на това. Не си мисли, че съм някакъв объркан човек, на когото му липсва проницателност; искаш да се възползваш, но няма да стане!“. Необходимо е да се говори по този начин на такива хора, за да не се попада в капана на Сатана. Лесно ли е да се разреши този въпрос? Щом разбереш истината и действаш според принципите, няма да се страхуваш от това какво казва някой. Не обръщай внимание на фалшивите им етикети; тази частица доктрина, която бълват, изобщо няма да убеди никого. С това простото общение за проявленията на човешката природа на тези, които обичат да се възползват, и принципите за справяне с тях приключи.

По отношение на тези в църквата, които обичат да се възползват, от една страна, хората трябва да ги разпознават по-точно и практично, а от друга, хората трябва да разбират истината; те трябва да са наясно в сърцата си каква позиция трябва да заемат спрямо вярата в Бог, каква работа трябва да вършат, какви принципи трябва да отстояват и какво отношение трябва да имат към хората, събитията и нещата. Не следвайте тълпата, нито се страхувайте да не оскърбите хората, и особено не се отказвайте от принципите и позицията, които трябва да имате, за да угодите на определени лица, като в крайна сметка угодите на хората, но нараните Божието сърце и накарате Бог да ви ненавижда. Ако едно действие е съобразено с принципите, тогава дори това, че го вършиш, да обижда хората или да предизвика порицания зад гърба ти, това няма голямо значение. Но ако то не е съобразено с принципите, тогава дори ако с него получаваш одобрение и подкрепа от всички и се разбираш с всички — но има едно нещо, и то е, че не можеш да се отчетеш за това пред Бог — ти си понесъл загуба. Ако поддържаш отношения с мнозинството, правиш го щастливо и доволно и печелиш похвалите му, но обиждаш Бог, Създателя, тогава си пълен глупак. Следователно, каквото и да правиш, трябва ясно да разбереш дали то е съобразено с принципите, дали е угодно на Бог, какво е Божието отношение към него, каква позиция трябва да заемат хората, какви принципи трябва да отстояват, какво Бог е наредил и как трябва да го направиш — първо трябва да си наясно с това. Твоите връзки с другите и твоите материален обмен и вземане-даване с другите — изградени ли са те върху основата на съобразяване с принципите? Изградени ли са те върху основата на угаждане на Бог? Ако не са, тогава всичко, което правиш, независимо колко добре го поддържаш, колко перфектно го правиш или колко похвали получаваш от другите, няма да бъде запомнено от Бог. И така, принципите на твоите връзки и взаимодействия с когото и да било не бива да се отнасят до това дали те се възползват от теб или ти се възползваш от тях — те не бива да се градят на тази основа. По-скоро тези принципи трябва да се отнасят до това дали това, което правите, е съобразено с истините принципи. Само тогава може наистина да се счита, че е „с оглед на нашата вяра в Бог“; само тогава можете да кажете: „Всички ние сме вярващи, всички сме братя и сестри“; само тогава можете

да приемете това за предпоставка. Освен въпросите, свързани с навлизането в живота, дълга и църковната работа, никакви други взаимодействия не бива да се основават на предпоставката „братя и сестри“. Ако не става въпрос за дълг, навлизане в живота или нормални взаимодействия между хората, а някой винаги използва прикритието „братя и сестри“ като извинение за постигане на определена цел, той несъмнено се стреми да използва такива изявления, методи и благоприятни условия като претекст, за да се възползва и да крои планове за лична изгода. Божиите избраници трябва да бъдат бдителни за това, като подхождат към такива въпроси с мъдрост, за да избегнат да бъдат измамени. Това е така, защото повечето хора в църквата не разбират истината, а някои дори са неверници, действат безпринципно и вършат безразсъдни злосторничества. Тяхното вършене на неща под прикритието „братя и сестри“ е това, което най-лесно влияе на църковната работа и я смущава. Каква е целта да се казва всичко това днес? Тя е да се изясни, че независимо дали става въпрос за общуване или взаимодействия с другите, основата трябва да бъде положена върху истините принципи. Това предотвратява неподходящи отношения между хората; разбира се, то също така пречи на тези, които обичат да се възползват, да намират вратички, за да експлоатират, и едновременно с това пречи на тези, които са прекалено загрижени за репутацията си или са слаби по човешка природа, винаги да бъдат използвани, винаги да бъдат мамени и винаги да търпят загуби. Някои хора — въпреки очевидно затрудненото положение на собственото си семейство — в крайна сметка „стискат зъби“ за своя сметка, дават назаем трудно спечелените си пари, защото някой, който обича да се възползва, иска да заеме от тях с твърдението, че е избрал тези хора, защото ги цени високо. Какво се случва, след като парите са дадени назаем? Заемополучателят изчезва. След това заемодателят се оплаква от Бог, че не го е защитил. Има ли разум в това? Нима си мислеше, че като вярваш в Бог, не е нужно да мислиш, когато правиш нещо, че Бог ще се погрижи за всичко? Това не те ли прави безполезен човек? Бог изисква хората да бъдат честни, мъдри и да действат според истините принципи. Не можеш ли да разбереш това? Ако не действаш според тези истини принципи, тогава заслужаваш винаги да търпиш загуби и да бъдеш мамен. В крайна сметка, когато няма изход в живота ти, кого можеш да виниш? Сам си си го причинил. Твоите действия не бяха от любов; те бяха глупави! Дал си пари назаем на измамник, за да му угодиш, но когато ти трябват пари, можеш ли да ги поискаш от Божия дом? Трябва ли Божият дом да носи тази отговорност вместо теб? Като очакваш Божият дом да покрие този разход, не ставаш ли длъжник на Бог? Без изход в живота, как можеш да изпълняваш дълга си? Ако се молиш на Бог, Бог може да не те удовлетвори; това би било случай на жънене на това, което си посял, и то заслужено. Кой ти каза да бъдеш толкова глупав! Бог каза ли ти да се довериш на този човек? Каза ли ти Той да му дадеш пари назаем? Не каза; това беше твое лично действие, което не

представлява Божието намерение. Ако личните ти действия са погрешни и водят до неблагоприятни последици, можеш само сам да носиш отговорността. Защо трябва да караш Божия дом да носи отговорност или Бог да носи отговорност за теб? Защо се оплакваш, че Бог не те закриля? Ти си възрастен; защо ти липсва преценката, която се очаква от един възрастен? Би ли дал пари назаем на всеки, който поиска в обществото? Ще трябва да помислиш, нали? Защо би дал пари назаем на някого само защото е добавил споменаването на титлата „братя и сестри“ към молбата си? Това не показва ли, че си глупав? Ти не си просто глупав, ти си тъп; изключително тъп! Мислиш ли, че всички братя и сестри искрено вярват в Бог, че всички те разбират истината? Поне една трета от тях не обичат истината и са неверници. Не можеш ли да разпознаеш това? Мислиш ли, че всички братя и сестри са обект на Божието спасение, че наистина са избрани от Бог? Не знаеш ли, че „Мнозина са призовани, но малцина са избрани“? Кого представляват братята и сестрите? Те представляват покварeното човечество! Ако им се довериш, не си ли глупав? Независимо до какви неблагоприятни последици водят личните ти действия, не търси Божия дом или братята и сестрите; никой не може да те покрие, нито някой има задължението да носи отговорността за теб. Ти си забъркал горчивината, ти я изпий; отговорността е твоя. Също така, не внасяй тези въпроси в църковния живот за общение и обсъждане; никой не иска да го слуша и другите не са длъжни да се занимават с объркaните ти дела. Ако някой наистина иска да ти помогне, двамата можете да го решите насаме. Разбра ли?

Общението по тези въпроси служи като напомняне за хората, разширява техните знания и им дава предупредителен сигнал, като изяснява, че сред тези, които вярват в Бог, има всякакви хора. Има един важен момент, който трябва да помните и който съм споменавал няколко пъти преди: тези, които вярват в Бог, са избрани измежду покварeното човечество. Какво предполага това? Това предполага, че всеки човек е бил покварен от Сатана, всеки има покварен нрав и е способен да върши зло в различна степен, а в подходящ контекст е способен да прави неща, които се съпротивляват на Бог. Представянето на фактите за лъжи и обратното, както и любовта към възползването, за които току-що разговаряхме, се извършват от вярващи; невярващите не са от значение за нас, така че няма да ги споменаваме тук. Тези проявления на човешката природа, за които разговаряхме, са именно проявленията на тези, които вярват в Бог. Така че не гледай на титлата „братя и сестри“ като на нещо велико, благородно или свещено и неприкосновено. Ако го правиш, това е глупост от твоя страна. Бог никога не е казвал: „Братята и сестрите са скъпоценни. Щом станат братя и сестри, те са осветени, стават Божии довереници, напълно благонадеждни; можеш напълно да им се довериш и каквото и да кажат или да направят, е истината“. Това никога не се е случвало; това са твои представи и фантазии. Ако досега все още не можеш да видиш действителната конотация зад титлата „братя и сестри“, тогава си наистина

глупав; напразно си слушал проповедите през всичките тези години. Ти дори не си разбрал какъв човек си, а толкова се доверяваш на другите, като ги смяташ — братята и сестрите — за толкова свети и велики, бръщолевиш за това как „братята и сестрите не харесват това“, „братята и сестрите са ядосани“, „братята и сестрите страдат“, „братята и сестрите това и онова“, говориш за братята и сестрите с такава обич. Виждал ли си някъде в Божиите слова да се казва, че братята и сестрите са толкова благородни и свети, толкова благонадеждни? Нито едно изречение, нали? Тогава защо би ги възприемал по този начин? Това те прави пълен глупак. Следователно, независимо колко много си ощетен или каква загуба си претърпял от братята и сестрите, вината е изцяло твоя. В крайна сметка считай загубите и вредите, които си претърпял, за такса за обучение. Това е урок, който трябва да научиш. Винаги трябва да помните: братята и сестрите не представляват истината, още по-малко представляват Бог; те не са равностойни на Божиите приближени, Божиите свидетели или Божиите възлюбени чеда. Кои са братята и сестрите? Те са покварени хора, точно като теб; те имат представи за Бог, не обичат истината, изпитват неприязън към истината, притежават надменен нрав, притежават жесток и нечестив нрав, способни са да се поставят като врагове на Бог във всяко отношение, да изпълняват дълга си нехайно и дори да се възползват от другите братя и сестри под прикритието на вяра в Бог. Каква е целта да се казва всичко това? Не е да се всява раздор между теб и братята и сестрите, а да ти се помогне ясно да видиш истинското лице на всеки, да се отнасяш правилно към титлата „братя и сестри“, да се отнасяш правилно към хората около теб и да установяваш уместни междуличностни отношения с всеки. Не се опитвай да установяваш или поддържаш добри отношения с другите чрез лични услуги, материални обмени, ласкателство, подмазване, правене на компромиси или други подобни средства, с цел да се интегрираш сред братята и сестрите. Това е ненужно и всичко, което правиш в това отношение, е отвратително и ненавистно за Бог. Какъв тогава е най-добрият начин да се живее, най-доброто отношение и принцип за живот сред хората? Това е Божието слово. Какво казват Божиите слова? Те казват да се установяват уместни и нормални междуличностни отношения. Как се установяват тези отношения? Взаимодействай, говори и общувай с другите въз основа на Божиите слова. Например, ако някой се мести и те попита дали имаш време да помогнеш, ако желаеш, можеш да отидеш; ако не желаеш, защото се страхуваш, че това може да повлияе на дълга ти, можеш да откажеш. Това е твое право и, разбира се, също така е принципът, който трябва да следваш. Не е нужно да правиш компромиси, неохотно и против волята си да се съгласяваш от страх да не ги оскърбиш или да не нарушиш хармонията сред братята и сестрите, а след това вътрешно да не желаеш, което в резултат на това да възпрепятства изпълнението на твоя дълг. Ти много добре знаеш, че подобно действие противоречи на принципите, но въпреки това позволяваш на другите да

те изнудват и да те командват като роб, за да ги удовлетвориш и да поддържаш добри отношения. Удовлетворяването на другите хора не е добро дело и няма да бъде запомнено от Бог. Това, което правиш, е просто за поддържане на междуличностни отношения; не действаш заради църковната работа или за да изпълниш дълга си, още по-малко това е твоя отговорност или задължение. Бог никога няма да запомни такива действия и дори да ги извършиш, го правиш напразно. И така, когато се сблъскаш с такива въпроси, не трябва ли сериозно и внимателно да обмислиш как да избереш? Някои хора биват помолени за помощ, но всъщност са много заети с дълга си и те едва са успели да намерят време да присъстват на събиране или да извършат духовна практика. Те очевидно не искат да отидат, а според принципите не бива и да ходят. Но тъй като прекалено много държат на репутацията си, не могат да се накарат да кажат „не“. В крайна сметка какво се случва? Те позволяват на тези низки хора, които се опитват да се възползват, да ги експлоатират, като пропиляват времето, което е трябвало да бъде посветено на тяхното навлизане в живота. Не е ли това загуба? Това е напълно заслужена загуба! Претърпяването на такава загуба изобщо не заслужава съчувствието или съжалението на другите. Защо се казва, че е заслужена загуба? Кой те накара да пренебрегнеш Божиите слова? Кой те накара да се страхуваш да не оскърбиш хората? Ако предпочиташ да не оскърбяваш хората пред това да слушаш Божиите слова, тогава справедливо заслужаваш тази загуба! Някои казват: „Хората не живеят във вакуум; трябва да има взаимодействия между хората“. Важно е как взаимодействаш. Кое е съгласно истините принципи, съобразено е с Божиите намерения и е по-полезно за твоето навлизане в живота: взаимодействия, основани на принципи, или взаимодействия без принципи, да бъдеш човекоугодник, който се опитва да изглади всичко? Ти знаеш кое да избереш, нали? Ако знаеш как да избереш, но въпреки това затъваш в калта, крайната последица ще понесеш единствено ти. Не е ли това очевидно? (Да.)

Има още много проявления на човешката природа на злите хора, а днешното общение беше ограничено, като се съсредоточи само върху аспектите на любовта към представянето на фактите за лъжи и обратното и любовта към възползването от другите. Едва след като чуят за тези два аспекта, повечето хора започват да имат някакво усещане и разпознаване и си казват: „Значи такава е лошата човешка природа!“. Но такива хора наистина съществуват в църквата, така че какво трябва да се направи? Тяхното присъствие не е голям проблем, тъй като църквата има принципи и правила; тя може да приеме подходящи мерки за справяне с такива лица. Целта на днешното общение по тези въпроси е да даде възможност на повечето хора да имат ясно разбиране и разпознаване на тези два типа зли хора и след това да работят заедно, за да ги премахнат.

20 ноември 2021 г.

ОТГОВОРНОСТИТЕ НА ВОДАЧИТЕ И РАБОТНИЦИТЕ (25)

Четиринадесета точка: своевременно разпознавайте, а после премахвайте или отлъчвайте всякакви типове зли хора и антихристи (четвърта част)

Критериите и основите за разпознаване на различните типове зли хора

Днес продължаваме с общението по четиринадесетата отговорност на водачите и работниците: „Своевременно разпознавайте, а после премахвайте или отлъчвайте всякакви типове зли хора и антихристи“. Предишните няколко пъти разговаряхме за няколкото аспекта, които водачите и работниците трябва да разпознават, както и за основните истини, които трябва да разбират, когато вършат тази работа; тоест разговаряхме за това как да се разпознават всякакви зли хора. Как се определят всякакви зли хора? Това са онези, които проникват в Божия дом под прикритието, че вярват в Бог, но въпреки това не приемат истината и освен това смущават делото на църквата; всички такива хора попадат в категорията на злите хора. Те са тези, които църквата трябва да премахне или отлъчи; тоест тези, на които не е позволено да съществуват в църквата. Ние разграничаваме и анализираме всякакви зли хора чрез три основни критерия. Кои са тези три критерия? Първият е целта на човека да вярва в Бог. Вторият е човешката му природа — анализиране на човешката природа, за да се разпознае и да се види ясно дали той е сред онези, които църквата трябва да премахне. Какъв е третият критерий? (Отношението на човека към неговия дълг.) Отношението на човека към неговия дълг е третият критерий. За първия критерий разговаряхме преди. Що се отнася до втория критерий — човешката природа — разговаряхме за две точки. Коя беше първата точка? (Да обичаш да представяш фактите за лъжи и обратното.) А втората? (Да обичаш да се възползваш.) От съдържанието на тези две точки може да изглежда недостатъчно те да се считат за проявления на зли хора, но въз основа на подробните проявления, за които разговарях преди, тези два типа хора са вярвали в Бог с години без истинско покаяние; различните им проявления вече са причинили смущения и разруха на църковния живот, на навлизането в живота на Божиите избраници и на взаимоотношенията между Божиите избраници. Според техните проявления и въз основа на тяхната природа същност тези два типа хора трябва да попаднат в категорията на злите хора. Църковните водачи и Божиите избраници трябва да ги разпознаят и окачествят, и своевременно да ги премахнат. Подходящо ли е това? (Да.) Напълно е подходящо. Поведението на тези два типа хора в църквата има много негативно въздействие; те изобщо не се интересуват от истината, нито

изобщо се покоряват на Божието дело. Сред братята и сестрите това, което изживяват, изглежда не се различава от невярващите; те често лъжат и мамят другите, изпълняват дълга си нехайно и без ни най-малко чувство за отговорност и не се променят въпреки многократните увещания. Те не само засягат църковния живот, но и сериозно смущават делото на църквата. Несъмнено те са сред онези, които църквата трябва да премахне или отлъчи, и е напълно подходящо да бъдат окачествени като зли хора и да бъдат причислени към редиците на такива хора — изобщо не е пресилено да се направи това. Що се отнася до първия тип, онези, които обичат да представят фактите за лъжи и обратното, техният проблем не е толкова прост, колкото да казват неща, които не са много уместни, или да имат затруднения в общуването с другите и т.н., а по-скоро има проблем с техния нрав. На по-дълбоко ниво проблемът с техния нрав е проблем на тяхната природа същност. На по-повърхностно ниво това е проблем с тяхната човешка природа; тоест тяхната човешка природа е изключително подла и достойна за презрение, поради което за тях е невъзможно да взаимодействат нормално с другите. Те не само нямат положителни проявления като предоставяне на ресурс, помагане или обич към другите, но и техните действия и поведение служат само за смущаване, разрушаване и унищожаване. Ако някои хора по навик се занимават с това да обичат да представят фактите за лъжи и обратното и винаги правят това, било то открито или тайно, като причиняват изключително негативни последици за делото на църквата и за братята и сестрите, тогава те са сред онези, които църквата трябва да премахне. Другият тип са онези, които обичат да се възползват. Независимо от ситуацията, те винаги се стремят да се възползват, като очите им винаги са насочени към собствените им интереси. Те не се съсредоточават върху навлизането в истината реалност, нито върху доброто изпълнение на дълга си или изпълнението на собствените си отговорности. Още по-малко се съсредоточават върху нормалното взаимодействие с братята и сестрите, върху това да черпят от силните страни на другите, за да компенсират собствените си недостатъци и да изграждат нормални взаимоотношения, или да водят нормален църковен живот. Те не се съсредоточават върху нито едно от тези неща — те просто идват в църквата и сред братята и сестрите, за да се възползват. Докато те присъстват в църквата и докато братята и сестрите са в контакт с тях, братята и сестрите ще изпитват вътрешен дискомфорт. Братята и сестрите не само изпитват отвращение към техните действия и поведение, но най-вече често се чувстват възпрепятствани и възпирани в сърцата си в значителна степен. Какво означава „в значителна степен“? Означава, че в реални житейски ситуации, когато са изправени пред тормоз от неверници или зли хора, някои хора са възпирани от чувствата си и неспособни да се освободят, докато други, макар и да не го харесват, не смеят да говорят открито, но винаги вътрешно се чувстват възпирани и нямат покой. Това не е ли сериозно смущение за братята и сестрите? (Да.) Затова Божиите

избраници трябва да разпознават тези два типа хора. Всички, които са категоризирани като зли хора, са сред онези, които църквата трябва да премахне. Конкретните принципи за справяне с такива хора вече бяха обсъдени в общението на последното събиране, затова сега няма отново да разговаряме за тях подробно. В обобщение, двата типа хора, за които разговаряхме по-горе, са причинили смущения не само на църковния живот на братята и сестрите, но и на подреденото изпълнение на техния дълг. Поведението на някои от тях дори е вероятно да препъне някои новоповярвали, на които им липсва основа. Затова, въз основа на начините и средствата, по които действат, както и на различните проявления на тяхната човешка природа и неблагоприятните последици, които тези проявления причиняват, тези два типа хора са сред онези, които трябва да бъдат премахнати, и причисляването им към редиците на злите хора изобщо не е прекомерно. Въпреки че поведението на онези, които обичат да представят фактите за лъжи и обратното, и на онези, които обичат да се възползват, може да не изглежда толкова безразсъдно грубо или жестоко, колкото това на злите хора, определени в човешките представи — въпреки че им липсват такива очевидни проявления — неблагоприятните последици от тяхното поведение и тяхната човешка природа налагат те да бъдат премахнати от църквата. Това бяха проявленията на двата типа хора и принципите за справяне с тях, за които разговаряхме последния път.

II. Въз основа на човешката природа

В. Да бъдеш разпуснат и невъздържан

Днес продължаваме да разговаряме за проявленията на няколко други типа хора по отношение на тяхната човешка природа, като започваме с третия тип хора. Коя е основната характерна черта на човешката природа на тези хора? Това е разпуснатостта и липсата на сдържаност. Разбирането на разпуснатостта и липсата на сдържаност от буквална гледна точка е доста лесно. Това означава, че поведението, държанието и речта на тези хора изглеждат непристойни — те не са достойни и почтени хора. Това е основното разбиране за проявленията на хората от този тип. В църквата е неизбежно възгледите на някои хора за вярата в Бог и начините, по които се стремят, да съдържат отклонения или грешки. В речта и държанието им липсва всякаква набожност, проявленията им в живота и качеството на човешката им природа изобщо не отговарят на благоприличието на светците и напълно им липсва богобоязливо сърце. Като цяло тяхната реч, поведение и държание могат да бъдат описани само като разпуснати и невъздържани. Разбира се, конкретните проявления са многобройни, видими за всички и лесни за разпознаване. Тези хора приличат на неверници и невярващи; по-конкретно, те проявяват особено разпуснато поведение. Когато става въпрос за събирания, облеклото и външният им вид са много небрежни. Някои не си правят труда да се приведат в ред, преди да излязат от домовете си, и идват на

събирания в разрошен вид, с несресана коса и немити лица. Някои са облечени небрежно, носят износени чехли или дори пижами на събиранията. Други живеят немарливо, не обръщат внимание на личната хигиена и не им пука, че носят мръсни дрехи на събиранията. Всички тези хора се отнасят към събиранията с изключителна небрежност, сякаш отскачат до съседски дом, без да го приемат на сериозно. По време на събиранията речта и държанието им също са невъздържани и те говорят високо, без никакви скрупули, дори се вълнуват и жестикулират бурно, когато са щастливи, и показват изключителна необузданост. Независимо колко хора присъстват, те се смеят, шегуват се и правят широки жестове, седят с кръстосани крака и се държат така, сякаш са над всички останали; те са особено показни и дори надменни, никога не гледат никого директно в очите, когато говорят с него, а погледът им се стрелка наоколо. Това не е ли разпуснатост? (Да.) Това е особена необузданост и липса на всякаква сдържаност. Разбира се, невярващите може да припишат речта и държанието на такива хора на липса на добро възпитание, но ние го разбираме по различен начин; не става въпрос просто за липса на добро възпитание. Като възрастни хора, човек трябва ясно да знае правилните и подобаващи начини да говори, да се държи и да взаимодейства с другите — по-специално, човек трябва да знае как да го прави по начин, който подобава на благоприличието на светците, който назидава братята и сестрите и който представлява нормална човешка природа — без да е необходимо да му се казва. Особено когато се живее църковен живот, в присъствието на братята и сестрите, макар че няма нужда от преструвки, човек трябва да бъде сдържан. Каква тогава е мярката и изискваният критерий за тази сдържаност? Това е да се съответства на благоприличието на светците. Облеклото и дрехите на човек трябва да бъдат достойни и прилични, като се избягват странни дрехи. В присъствието на Бог човек трябва да бъде набожен и да не прави широки жестове; разбира се, пред другите хора той също трябва да поддържа набожност и човешко подобие, така че да се представя по начин, който е подходящ, полезен и назидателен за другите. Това е, което удовлетворява Бог. Онези, които са разпуснати и невъздържани, изобщо не обръщат внимание на изживяването на най-основните аспекти на човешката природа, а една определена причина за тяхното безразличие е пълното им невежество за това как да бъдат набожни хора или хора с почтеност и достойнство, които будят уважение; те просто не разбират тези неща. Затова, въпреки многократните указания и изисквания на църквата за спретнато, достойно и прилично облекло на събиранията, без носене на странни дрехи, те продължават да не приемат тези правила на сериозно, като често пристигат по чехли, разрошени или дори по пижами. Това е едно проявление на онези, които са разпуснати и невъздържани.

Хората, които са разпуснати и невъздържани, проявяват и друго поведение, а именно, че се обличат модерно и носят тежък, съблазнителен грим на събиранията.

Те започват да се гиздят и кипрят два дни преди всяко събиране, като обмислят какъв грим да си сложат, какви бижута да носят, каква прическа да си направят, кой тоалет да облекат, каква чанта да вземат и кои обувки да обуят. Някои жени дори си слагат съблазнително червило, сенки за очи и контур на носа, а в по-крайни случаи някои се обличат и гиздят прекалено съблазнително, като разголват раменете и гърба си и носят странни дрехи. На събиранията те не слушат внимателно общението на братята и сестрите, нито се молят; още по-малко участват в общението или споделят личното си разбиране и свидетелства за преживяване. Вместо това те се сравняват с всички останали, като се интересуват кой е по-добре или по-зле облечен от тях, кой носи особено модерни маркови дрехи, кой носи евтини дрехи от улични сергии, колко струва гривната на някого и така нататък; те се съсредоточават само върху тези въпроси, дори често правят такива забележки открито. От облеклото, както и от речта, поведението и държанието на тези хора, е очевидно, че участието им в църковния живот и взаимодействието им с братята и сестрите не е насочено към разбиране на истината, а още по-малко към стремеж към навлизане в живота, за да постигнат промяна в нрава; по-скоро те използват времето по време на събиранията, за да парадират с наслада си от парите и материалния живот. Някои хора идват на местата за събиране, облечени в маркови дрехи, за да се перчат, като напълно се отдават на желанията си за мода и социални тенденции сред братята и сестрите, примамват другите да следват тези тенденции и ги карат да им завиждат и да имат високо мнение за тях. Въпреки че забелязват погледите и отношението на отвращение на някои от братята и сестрите към тях, те остават пренебрежителни, продължават да правят нещата по свой начин, носят високи токчета и дизайнерски чанти. Някои дори се опитват да се представят за заможни, богати хора, като носят некачествен парфюм на събиранията, така че след като влязат в стаята, смесените миризми на парфюм, руж и масло за коса образуват остра и неприятна миризма. Много други участници в събирането се възмущават, но отвратени при вида на тези хора, не смеят да говорят открито, а онези, които искрено вярват в Бог, стоят настрана от тях. Независимо дали облеклото и външният им вид са доста изискани или доста небрежни, отличителната черта на такива хора е изключително свободната и недисциплинирана реч, поведение, държание и начин на живот, не само по време на събирания, но и в ежедневните им взаимодействия с братята и сестрите или в ежедневието им. По-точно казано, те са особено необуздани, неподвластни са и на минимална сдържаност. В ежедневието им няма постоянни модели; те казват каквото си искат, действат безразсъдно и своеволно, никога не обсъждат лични преживявания, рядко споделят разбирането си за Божиите слова и почти не говорят за трудностите, които срещат при изпълнението на дълга си. Кои са единствените теми, които обсъждат? Социалните тенденции, модата, изисканата храна, личния живот на известни личности в

обществото и дори звезди, както и необичайни истории и анекдоти от обществото. От това, което разкриват естествено, не е трудно да се види, че вярата на такива хора в Бог е просто за да се носят по течението в живота. Животът им е изцяло съсредоточен върху ядене, пиене и забавления, а не върху такива въпроси като водене на църковен живот, изпълнение на дълга или стремеж към истината. Под „разпуснати и невъздържани“ се разбира, че начинът на живот на тези хора, това, което изживяват в човешката си природа, а също и начините им на справяне с нещата, отношението към другите и взаимодействието с другите са все разпуснати и невъздържани. Те често повтарят популярни изрази в обществото; независимо дали братята и сестрите обичат да ги слушат или дали могат да ги разберат, тези хора просто продължават да говорят. Те дори често имитират изказванията на някои известни личности в обществото и музикални и филмови звезди. Що се отнася до положителния речник, често използван в Божия дом и сред братята и сестрите, те никога не проявяват интерес; никога не разговарят за истината в ежедневието си. Това, което боготворят, са светските тенденции; различни известни личности и звезди са обект на тяхното боготворене и подражание. Например те бързо възприемат популярни термини и фрази онлайн и ги използват в живота си и в разговори с братята и сестрите. Разбира се, тези термини със сигурност не са нещо положително или назидателно; всички те са негативни, нямат никаква стойност и още по-малко някакво значение за онези, които вярват в Бог. Те са популярни изрази, произведени от покварeното и зло човечество, изцяло представящи мислите и възгледите на злите сили. Такива думи често се забелязват, приемат и използват от онези неверници в църквата, които обичат злите тенденции. Те са напълно изолирани от духовната терминология и речника на Божия дом, не ги слушат и не ги изучават сериозно. И обратното, те бързо възприемат и прилагат негативните неща от невярващия свят и онези неща, на които немарливите хора обръщат внимание. Така тези хора, независимо дали се съди по външното им облекло, реч и държание, или по различните мисли и възгледи и отношението към нещата, които разкриват, се открояват като изключително различни сред братята и сестрите. Какво означава да си различен? Означава, че тяхната реч, поведение и държание са като на невярващи, не проявяват никаква промяна; те просто са неверници. Например някои хора изпяват два химна на сцената на Божия дом и печелят всеобщо признание, затова започват да се мислят за звезди или големи величия, винаги държат да си слагат тежък грим за представления, настояват да имат прическата на определена знаменитост и да я боядисват в странни цветове. Когато другите казват: „Вярващите трябва да се обличат достойно и прилично; твоят стил не отговаря на изискванията на Божия дом“, те се оплакват с думите: „Правилата на божия дом са твърде строги; наистина е проблемно! Защо е толкова трудно да си звезда?“. След като изпеят само два химна, те се мислят за звезди и смятат, че са страхотни,

и когато са свободни, постоянно размишляват: „С колко пръста държат микрофона звездите от невярващия свят? Колко стъпки правят, за да се качат на сцената? Защо не получавам цветя, когато пея толкова добре? Звездите по света имат агенти и асистенти; не им се налага сами да се занимават и да се справят с повечето въпроси, асистентите им правят всичко. Но като певец в божия дом, трябва сам да се грижа за прозаични задачи като набавяне на храна, обличане и пазаруване. Божият дом е твърде консервативен!“. В сърцата си те винаги се чувстват нещастни, като живеят в Божия дом; чувстват се особено огорчени, винаги са недоволни и изпълнени с оплаквания. Може ли такъв човек да обича истината? Ще практикува ли истината? Защо не се самоанализират? Техните гледни точки за нещата са толкова изопачени, подобни на тези на невярващите; как могат да не го осъзнават? Божият дом не им пречи да станат звезди, но тези техни възгледи и подходи — които са на неверници — осъществими ли са в Божия дом? По начало те са несъстоятелни. Обичайната им реч и държание са достойни за презрение за повечето хора. Поради своето „свободомислие“ и изключителна необузданост, каквото и да кажат или направят такива хора, то е разпуснато и невъздържано, като разкриват единствено нрава на Сатана.

Божият дом многократно подчертава, че братята и сестрите трябва да поддържат граници между мъжете и жените и да не се забъркват с противоположния пол. Някои хора обаче са разпуснати и невъздържани, изобщо не се вслушват в този съвет и дори се опитват тайно да съблазняват или да се срещат с други, като смущават църковния живот. Те обичат да поддържат връзки с противоположния пол, дори търсят причини и извинения, за да осъществят контакт и да си общуват игриво. Като видят някой от противоположния пол, който е привлекателен или с когото се разбират, започват да го дърпат и бутат, да флиртуват и да се закачат, да му дърпат дрехите и да му рошат косата, а през зимата дори хвърлят снежни топки в дрехите му; играят си един с друг като животни, без граници или чувство за чест, без да изпитват никакъв срам. Някои хора казват: „Как може това да се счита за игра? Те показват обич; това се нарича да си влюбен, да си романтичен“. Ако търсиш романтика, избрал си грешното място. Църквата е мястото, където братята и сестрите изпълняват дълга си; това е място за поклонение пред Бог, а не за флирт. Публичните прояви на такова поведение пред всички карат повечето хора да се чувстват отблъснати и отвратени. Ключовият проблем е, че това не назидава другите, а ти също губиш своята почтеност и достойнство. На колко години си? Не можеш ли да различиш дясната си ръка от лявата? Не разбираш ли разликата между мъжете и жените? И въпреки това се занимаваш с флиртуване! Нормално е седем- или осемгодишни деца да си играят; такова поведение и интереси са типични за тяхната възраст. Ако обаче възрастни проявяват такова поведение, не е ли това детинско? Казано по-просто, точно това е. По същество какво е това? (Необузданост, разпуснатост.) Твърде е разпуснато! Като вярва в

Бог, човек трябва да знае, че трябва да притежава чувство за чест. Дори сред невярващите малцина се държат толкова разпуснато. Колко лекомислени и достойни за презрение са такива разпуснати хора! Да хвърляш снежни топки в дрехите на човек от противоположния пол за тръпка, не само да го преследваш игриво, но дори да го риташ отзад — когато някой разобличи факта, че такова поведение е твърде разпуснато и размива границите между мъжете и жените, те отвръщат: „Ние си играем така само защото сме толкова близки; хората трябва да разбират“. До такава степен са необуздани, като не само си позволяват да бъдат необуздани, но и примамват другите да се присъединят към тяхната необузданост. Що за негодник е това? Кажете Ми, трябва ли такива хора да остават в църквата? (Не.) Да си около такъв тип хора винаги е неудобно и неловко. Когато видят някого, те не го поздравяват нормално; вместо това просто го удрят с юмрук и му казват: „Къде, по дяволите, си бил през всичките тези години? Мислех, че си се изпарил от лицето на земята! Как си?“. Дори начинът им на поздрав е толкова варварски и надменен; не само говорят варварски, но дори посягат физически на другите. Това не прилича ли на поведението на хулигани и бандити? Харесвате ли такива хора? (Не.) Удобно ли се чувстваш да ти се подиграват и да си играят с теб? (Не.) Неудобно е и дори не можеш да го изразиш; просто трябва да го търпиш, а следващия път, когато ги видиш, ги избягваш отдалеч. В обобщение, какво говори това за качеството на човешката природа на такива хора? (Лошо е.) Независимо от гледната точка, от която се разглеждат — дали това е тяхната реч и държание, постъпките им, начинът, по който се справят със света, и взаимодействието им с другите, тяхната гледна точка към тенденциите на невярващия свят, или начинът им на вярване в Бог и отношението им към Бог и Неговите слова — не е трудно да се види, че на тези хора им липсва каквато и да било набожност или богобоязливо сърце. Нито може да се види някаква искреност във вярата им в Бог, що се отнася до търсене или приемане на истината. Това, което се наблюдава, е тяхната разпуснатост и липса на сдържаност, постоянното им подражание на звезди и идоли и липсата на каквото и да било намерение да променят курса си, независимо как се разговаря за истината. Как могат да бъдат обобщени характерните черти на тяхната човешка природа? Като разпуснатост и липса на сдържаност. По този начин може категорично да се заяви, че те са невярващи, които са проникнали в Божия дом; те са неверници.

Хората, които са разпуснати и невъздържани, използват същия избор на думи като бандитите и хулиганите от невярващия свят; те особено обичат да имитират речта и стила на звездите и негативните фигури от обществото, като повечето от езика им носи немарлив тон, който звучи сякаш е изречен от хулиган или бандит. Например, когато пристигне невярващ и след като почука на вратата, изрече няколко странни фрази, братята и сестрите казват: „Нещо не е наред; защо този човек изглежда като съгледвач или шпионин?“. Въпреки че в момента не могат да

бъдат сигурни, това кара повечето хора да се чувстват неспокойни. И все пак човекът, който е разпуснат и невъздържан, говори впечатляващо, дори с известна надменност, като казва: „Съгледвач? Не ме плаши! Защо да се страхуваме от тях? Ако вие се страхувате, не е нужно да излизате. Аз ще отида да видя за какво става въпрос“. Вижте колко е смел и дързък. Вие бихте ли говорили така? (Не, нормалните хора не говорят така; това е като реч на бандит.) Бандитите говорят различно от нормалните хора; те са особено властни. Хората научават езика на своя вид; отраканите специално възприемат популярния жаргон на обществото, бандитите и хулиганите обичат да говорят на своя жаргон, а неверниците са точно като невярващите и казват всичко, което казват невярващите. Добрите, достойни, порядъчни хора изпитват отвращение и неприязън, когато чуят речта на невярващите; никой от тях не се опитва да имитира такъв вид реч. Някои неверници, дори след като са вярвали десет или двадесет години, все още използват езика на невярващите, като умишлено избират такава реч, а докато говорят, дори имитират поведението, израженията и жестовете на невярващите, както и погледите, които отправят с очите си. Могат ли такива хора да бъдат приятни в очите на братята и сестрите в църквата? (Не.) Повечето братя и сестри ги намират за неприятни и неудобни за гледане. Какво мислите, че Бог чувства към тях? (Отвращение.) Отговорът е ясен: отвращение. От това, което изживяват, от техните стремежи и от хората, събитията и нещата, които почитат в сърцата си, е очевидно, че тяхната човешка природа не въплъщава достойнство или порядъчност и е далеч от благочестието и не отговаря на благоприличието на светците. От устите им рядко се чуват думите, които вярващите или светците трябва да говорят, и думите, които назидават другите и излъчват почтеност и достойнство; едва ли ще ги изрекат. Това, което почитат, до което се домогват и което преследват в сърцата си, е коренно несъвместимо с това, което светците трябва да целят и към което трябва да са устремени, поради което е трудно това, което външно изживяват, тяхната реч и тяхното поведение да бъдат сдържани. Да ги помолиш да бъдат сдържани, а не разпуснати или необуздани, и да запазят достойнство и порядъчност е трудна задача. Да не говорим за това да живеят като някой с човешка природа и разум, който разбира истината и навлиза в истината реалност, те дори не могат да постигнат това да бъдат нормален човек с почтеност и достойнство, който отговаря на благоприличието на светците, спазва правилата и външно изглежда рационален. Преди имаше един човек, който отиде на село да проповядва евангелието и видя, че някои братя и сестри имат бедни семейства и живеят в порутени къщи. Той саркастично и подигравателно каза: „Тази къща е толкова порутена, не е годна за хора; едва е подходяща за прасета. Трябва бързо да се изнесете!“. Братята и сестрите отговориха: „Да се изнесем е достатъчно лесно, но кой ще ни осигури друга къща, в която да живеем?“. Той говореше безразсъдно и своеволно, като казваше каквото му дойде наум, без да мисли за

въздействието, което може да окаже върху другите. Това е проява на немарлива природа. Братята и сестрите попитаха: „Ако се изнесем, кой ще ни даде къща, в която да живеем? Ти имаш ли къща?“. Той нямаше отговор. Като видя, че хората са изправени пред трудност, той трябваше да може да разреши тяхната трудност, преди да говори. Какви бяха последствията от неговото безразсъдно говорене, без да може да разреши тяхната трудност? Дали това беше проблем на прекалена откровеност и прямота? Категорично не. Проблемът беше, че неговата немарливост беше твърде сериозна; той беше разпуснат и невъздържан. Такива хора са напълно лишени от каквото и да било понятие за почтеност, достойнство, внимание, толерантност, грижа, уважение, разбиране, съчувствие, милост, загриженост, помощ и така нататък. Тези качества, съществени за нормалната човешка природа, са това, което хората трябва да притежават. Не само че им липсват тези качества, но в общуването си с другите, като видят, че някой е изправен пред трудности, те дори могат да му се присмиват, да му се подиграват, да го иронизират и да го осмиват. Не само че са неспособни да го разберат или да му помогнат, но също така му носят тъга, безпомощност, болка и дори неприятности. За тези с такава тежка немарливост повечето хора ги виждат ясно и ги търпят многократно. Мислите ли, че такива хора могат да имат истинско покаяние? Не мисля, че е вероятно. Предвид тяхната природа същност, те не са любители на истината, така че как биха могли да приемат да бъдат кастрени и дисциплинирани? Невярващите имат изрази като „да си държиш на своето“ или „да вървиш по своя път, без значение какво казват другите“, за да описват такива хора — каква нелепа логика е това? Тези така наречени известни поговорки и идиоми често се разглеждат като положителни неща в това общество, което преиначава фактите и обърква правилното и грешното. Що се отнася до проявленията на човешката природа на тези, които са разпуснати и невъздържани, това общо взето го покрива.

Независимо дали разпуснатите и невъздържани хора засягат църковния живот, нормалните взаимоотношения между братята и сестрите или нормалното изпълнение на дълга от Божиите избраници, стига проявленията и разкриванията на тяхната човешка природа да причиняват неблагоприятни въздействия и последствия, като смущават братята и сестрите, тези проблеми трябва да бъдат разрешени и трябва да се предприемат подходящи действия срещу такива хора, вместо просто да им се позволява да действат безпрепятствено. При по-леки случаи може да се предложи помощ и подкрепа или те могат да бъдат кастрени и предупредени. При тежки случаи, когато тяхното поведение и държание са особено разпуснати, като на невярващи или неверници, и им липсва и капка свято благоприличие, църковните водачи и работници трябва да измислят подходящи решения за справяне с тези хора. Ако мнозинството от братята и сестрите са съгласни и условията позволяват, тези хора трябва да бъдат премахнати; най-малкото не бива да им се позволява да изпълняват дълга си в църквата на пълно

работно време. Какво се има предвид под „при по-леки случаи“? Означава, че някои хора са новоповярвали, първоначално невярващи, които никога не са вярвали в християнството и не разбират какво означава да вярваш в Бог. Тяхната реч и държание разкриват навиците на невярващите. Въпреки това, чрез четене на Божието слово, общение за истината и водене на църковен живот, те постепенно се обръщат и променят, започват да приличат на вярващи и показват известно човешко подобие. Тези хора не бива да бъдат категоризирани сред редиците на злите хора, а като такива, на които може да се помогне. Друга категория са младите хора на около двадесет години, които, въпреки че вярват в Бог от три до пет години, все още се отдават на игривост, не са съвсем улегнали, проявяват известна детинщина във външната си реч и държание — говорят, държат се и постъпват като деца — и така нататък, поради младата си възраст. На тези хора трябва да се предложи помощ и подкрепа с любов; трябва да им се даде достатъчно време да се променят постепенно, без да се налагат прекалено строги изисквания. Разбира се, за възрастни, които вярват в Бог от много години, но все още проявяват разпусната и невъздържана реч, държание, поведение и действия като невярващи и които отказват да се променят въпреки многократните увещания, е необходим различен подход; с тях трябва да се постъпва според правилата на Божия дом. Ако речта, държанието и разкриванията на човешката природа на такива хора смущават мнозинството и създават неблагоприятно въздействие в църквата, като карат мнозина да изпитват отвращение при вида им, да не желаят да ги слушат да говорят, да не желаят да виждат израженията им, когато говорят, нито да гледат облеклото им, и повечето са по-щастливи и в по-добро състояние, когато такива хора не посещават събиранията — чувстват се неудобно и отвратени от самото им участие в църковния живот и самото им присъствие сред братята и сестрите, сякаш има някаква буболечка, която причинява смущения — тогава такива хора несъмнено са зли. Тоест, винаги когато те живеят църковен живот и изпълняват дълга си с братята и сестрите, повечето хора се чувстват смутени и особено отвратени. В такива случаи трябва да се вземат мерки спрямо тези хора възможно най-рано, а не да се оставят да правят каквото си искат или да бъдат подлагани на по-нататъшно наблюдение. Най-малкото те трябва да бъдат изчистени от църквата на пълно работно време и изпратени в обикновена църква, за да се покаят. Защо да се постъпва по този начин? (Те са причинили смущения и неблагоприятни последици на повечето хора, смущавайки църковния живот.) Защото последствията и въздействията от техните проявления са толкова противни! Според това водачите и работниците, както и Божиите избраници, не бива да си затварят очите за тях и сляпо да толерират тяхното поведение. Неуместно е водачите и работниците да не правят нищо, дори когато такива хора причиняват смущения на мнозинството; такива хора трябва да бъдат изчистени от църквата според правилата на Божия дом — това е най-мъдрият избор.

Църквата справяла ли се е преди с хора, които са разпуснати и невъздържани? (Да.) Когато са се справяли с такива хора, някои от тях са плакали и са казвали: „Не беше нарочно. Само понякога поведението ми е такова; аз не съм такъв човек. Моля, дайте ми още един шанс! Ако не ми бъде позволено да изпълнявам дълга си, няма да мога да вярвам в бог, след като се върна у дома, където всички са невярващи“. Те говорят толкова трогателно и изглеждат искрено разстроени, като изразяват нежелание да напуснат Бог и молят Божия дом за още един шанс да се покаят. Да им се даде още един шанс е възможно, но най-съществено е дали могат да се променят, или не. Ако е напълно прозряно, че на този човек му липсва и капка човешка природа, няма съвест или разум, и по същество е нещо без сърце и без дух, тогава не трябва да му се дава още един шанс; би било безполезно. Въпреки това, ако същината на човека е добра и просто човешката му природа е незряла поради младата му възраст и той определено ще се промени след няколко години, тогава трябва да му се даде възможност да се покае. Той в никакъв случай не трябва да бъде премахван от църквата; нито един добър човек не бива никога да бъде погубван. Някои хора по рождение са неверници; те по рождение са разпуснати, невежи и глупави неща, а в човешката им природа по рождение липсва понятието за чест, те не знаят какво е чувство за срам. След като публично са постъпили по недодялан начин, повечето хора биха се разкаяли и биха се почувствали неудобно да се изправят пред другите. Освен това, когато искат да направят такива неща, те са способни да проявят внимание към чувствата и мненията на братята и сестрите, както и да се съобразят със собствената си почтеност и достойнство, и няма да се държат по такъв начин; най-много може би просто ще вдигнат малко шум у дома пред децата или родните си братя и сестри. Когато са навън и общуват с непознати, хората трябва да разбират какво означават чувство за чест, благоприличие, правила и достойнство. Може ли някой, на когото му липсва разбиране за тези понятия, да се промени дори с твоя помощ? Дори сега да е сдържан, колко дълго може да издържи? Няма да мине много време, преди да се върне към старите си навици. Тъй като в човешката природа на такива хора липсват достойнство и чувство за срам, те не знаят какво означават правилата, порядъчността или благоприличието на светците, а човешката им природа по рождение не притежава тези качества, ти не си в състояние да им помогнеш. Хората, на които не може да се помогне, са хора, които не могат да се променят, хора, които не могат да бъдат наставлявани или повлиявани. Такива хора трябва да бъдат изчистени възможно най-бързо и възможно най-рано, за да им се попречи да причиняват смущения сред братята и сестрите, да не носят срам тук. Божият дом няма нужда някой просто да запълва бройката. Ако Бог няма да спаси някого, тогава никакво запълване на бройката няма да бъде от полза за този човек. Тези, които Бог не признава, трябва да бъдат премахнати — изчистете тези, които не трябва да остават в Божия дом, за да не може присъствието на този

един човек да повлияе неблагоприятно на много други, което е несправедливо спрямо мнозинството. Ако прозрете същността на тези, които са разпуснати и невъздържани, трябва да се справите с тях и да ги премахнете възможно най-скоро, вместо да ги толерирате безкрайно. Някои казват: „Те понякога постигат известни резултати, когато изпълняват дълга си. Все още са необходими за този аспект на работата. Освен това имат доста любящо сърце и могат да платят малка цена“. Но кой от останалите в Божия дом не може да плати малка цена? Кой не може да постигне известни резултати, когато изпълнява дълга си? Ако всеки може да постигне известни резултати, защо да не изберем добри хора, които са достойни и порядъчни, за да изпълняват дълга си? Защо да настояваме да държим в църквата на пълно работно време типове хора, които са немарливи, мошеници и глупаци, за да причиняват смущения? Защо да настояваме да държим тези неверници, които живеят като невярващи, да полагат труд в Божия дом? Божият дом не изпитва недостиг на полагащи труд; Божият дом иска само честни хора, които обичат истината, почтени хора и такива, които могат да се стремят към истината, да отдават всичко на Бог.

Повечето от тези, които понастоящем изпълняват дълг, са хора, които вярват в Бог повече от пет или шест години, и в процеса на изпълнение на дълга си всякакви хора са били напълно разкрити — тези, които са неверници, объркани хора, лъжеводачи, зли хора и антихристи, всички са били разкрити. Много от Божиите избраници са видели ясно, че повечето от тези хора отказват да се променят въпреки многократните увещания, като вече са причинили сериозни смущения и прекъсвания на делото на Божия дом. Дошло е времето, когато тези неверници, зли хора и антихристи трябва да бъдат изчистени. Ако не бъдат изчистени, това ще засегне функционирането на църковното дело и разпространяването на евангелието на Божието царство. Ако не бъдат изчистени, това ще повлияе на навлизането в живота на Божиите избраници; църковният живот ще продължи да бъде смущаван и никога няма да намери покой. Затова църковните водачи и работници на всички нива трябва да започнат да изчистват църквата според Божиите намерения и въз основа на Божиите слова. Виждам, че на доста хора им липсва човешка природа. По време на събирания някои проявяват всякакви непристойни модели на поведение и не се държат подобаващо, независимо дали седят или стоят, като до тях са приготвени чай, мобилни телефони, крем за лице и парфюм. Някои, които обичат да изглеждат добре, постоянно проверяват външния си вид в огледалото и си оправят грима, а други постоянно пият вода, преглеждат телефона си, за да четат новини или да гледат видеоклипове от невярващия свят, говорят и разговарят с кръстосани крака, извивайки телата си на две, наподобявайки формата на змия, без дори да поддържат правилна форма. Чувал съм също, че някои хора се връщат в спалнята си вечер и лягат на леглото, без дори да си свалят обувките, и спят до зори. Сутрин отварят очи не за да се молят или да се

занимават с духовна практика, а първо да проверят новините на мобилния си телефон. По време на хранене, когато видят вкусна храна или месо, те се нахвърлят лакомо — без да ги е грижа дали другите ще могат да ядат, стига те да са сити — и след това веднага се връщат да спят. Липсва им човешко подобие във всичко, което правят, действат разпуснато и невъздържано като невярващи, изобщо не спазват никакви правила, нямат и капка подчинение или покорство, точно като зверове. Кажете Ми, може ли типът хора, които имат толкова сериозно немарлива природа, да бъдат спасени? (Не.) Тогава има ли смисъл те да вярват в Бог? Със заложби, твърде лоши, за да отговарят изобщо на истината, могат ли те да разберат Божиите слова, когато ги четат? Без да притежават никакви правила по отношение на собствените си постъпки, може ли техният труд да отговаря на критериите? Без съвест или разум, могат ли те да приемат, когато слушат проповеди и слушат общение за истината? (Не.) Тези, които проявяват тези модели на поведение, по начало нямат никаква човешка природа, така че как е възможно да придобият истината? Тези без човешка природа са зверове, дяволи, мъртви хора без дух, които не могат да разберат истината, когато я чуят, и не заслужават да чуят истината. Да им се позволи да разберат и придобият истината е като да принудиш рибите да живеят на сушата или прасета да летят — невъзможно! Преди, когато се говореше за това кои типове хора са зверове, думата „зверове“ често се предхождаше от думата „куче“, така че ги наричаха „кучешки зверове“. Въпреки това, след като отглеждах кучета и общувах отблизо с тях, открих, че кучетата притежават най-добрите неща, които липсват на хората: те се държат според правилата, покорни са и имат чувство за самоуважение. Определяш им граница, в която да се движат, и те се движат само в нея, и без изключение, в никакъв случай не отиват на места, където им е забранено да ходят. Ако случайно преминат границата, бързо се отдръпват, като непрекъснато махат с опашка, молят за прошка и признават грешката си. Могат ли хората да постигнат това? (Не.) Хората не успяват. Въпреки че кучетата може да не разбират толкова, колкото хората, те схващат едно нещо: „Това е територията на стопанина, домът на стопанина. Отивам, където стопанинът ми позволи, и избягвам места, където ми е забранено да ходя“. Дори без да бъдат удряни, те се въздържат да ходят там; имат чувство за самоуважение. Дори кучетата знаят какво е срам. Защо тогава хората не знаят? Прекалено ли е да се категоризират тези, които не знаят какво е срам, като зверове? (Не.) Изобщо не е прекалено; повечето хора дори не притежават добродетелите на куче. В бъдеще, когато казваме, че някои хора са зверове, вече не можем да ги наричаме „кучешки зверове“; това би било обида за кучетата, тъй като тези хора, тези зверове, са по-лоши дори от кучетата. Следователно, щом такива хора причинят смущения на църковния живот или на изпълнението на дълга на братята и сестрите, те трябва незабавно да бъдат премахнати — това е напълно разумно, оправдано и изобщо не е прекалено. Това

не е проява на нелюбов; това е действие според принципа. Дори ако тези, които са разпуснати и невъздържани, показват известни резултати в своя дълг, могат ли те да бъдат спасени? Дали са хора, които приемат истината? Те дори не могат да въздържат собствените си действия, така че възможно ли е да приемат истината? Те не могат да запазят собствената си почтеност и достойнство, така че могат ли да навлязат в истината реалност? Това е невъзможно. Затова справянето с тези хора по такъв начин изобщо не е прекалено; то е изцяло основано на принципа и изцяло с цел защита на Божиите избраници от смущенията на Сатана. В обобщение, при откриване на такива хора, с тях трябва да се постъпи съответно въз основа на няколкото принципа, които току-що споменах. Прекалено ли е да се категоризира типът хора, които са истински разпуснати и невъздържани и които истински се отдават на плътта без никакво свято благоприличие, като невярващи и неверници? (Не.) Тъй като са категоризирани като невярващи и неверници, включването им сред редиците на различните типове зли хора, които църквата трябва да премахне, не е прекалено. Хората, които дори не могат да въздържат собственото си поведение и държание, със сигурност не могат да приемат истината. Дали тези, които не могат да приемат истината, не са врагове на истината? (Да, така е.) Прекалено ли е да се окачествяват тези, които са врагове на истината, като зли хора? (Не.) Изобщо не е прекалено. Следователно принципите за справяне с тях са напълно подходящи.

Г. Склонни към отмъщение

Общението ни за проявленията на третия тип хора — тези, които са разпуснати и невъздържани — приключи. Освен хората от този тип има и много други, които спадат към категорията на злите хора, и църквата трябва да разпознае и да премахне всички тези типове зли хора. Следва да обсъдим четвъртия тип. От различните зли хора, които църквата трябва да разпознае и да премахне, четвъртият тип представлява значително предизвикателство и неприятност. Кои може да са те? Това са тези, които са склонни към отмъщение. От израза „склонни към отмъщение“ става ясно, че тези хора не са стока; разговорно казано, те са гнили ябълки. Ако се съди по последователните проявления и разкривания на тяхната човешка природа, както и по принципите им на действие, сърцата им не са добри. Както гласи народната поговорка, те са „гадняри“. Ние казваме, че те не са от добрия вид; по-конкретно, тези хора не са добросърдечни, а носят жестокост, злоба и безпощадност. Щом някой каже или направи нещо, което засяга интересите, репутацията или статуса на тези хора, или което ги оскърбява, от една страна, те таят враждебност в сърцата си. От друга страна, въз основа на тази враждебност, те действат; действат с цел и посока да излеят омразата си и да облекчат гнева си — поведение, известно като търсене на отмъщение. Сред хората винаги има една част такива индивиди. Независимо дали става въпрос за

това, което хората описват като дребнави, властни или прекалено чувствителни, каквито и термини да се използват за описание или обобщение на тяхната човешка природа, общото проявление на техните взаимодействия с другите е, че всеки, който случайно или умишлено ги нарани или оскърби, трябва да си изпати и да понесе съответните последствия. Както казват някои хора: „Оскърбиш ли ги, бедна ти е фантазията какво ще ти се случи. Ако ги предизвикаш или нараниш, не си мисли, че ще се измъкнеш лесно“. Съществуват ли такива индивиди сред хората? (Да.) Със сигурност съществуват. Независимо какво се случва, независимо дали си струва, или не да се ядосваш или да си дребнав, тези, които са склонни към отмъщение, го включват в дневния си ред, като се отнасят към него като към въпрос от изключителна важност. Който и да ги оскърби, това е неприемливо и те изискват да бъде платена съответната цена, което е техният принцип за отношение към хората, за отношение към всеки, когото считат за враг. Например в църковния живот някои хора разговарят за своето състояние или нормално общуват и споделят своите преживявания, като обсъждат своите състояния и поквара. С тези действия те неволно засягат състоянията и поквarата на други хора. Говорещият може да няма такова намерение, но слушателят го приема присърце. След като го изслуша, този индивид не може правилно да го възприеме или да подходи към него и е склонен да развие отмъстителна нагласа. Ако не остави този въпрос и настоява да напада и да търси отмъщение, това ще създаде проблеми за работата на църквата, така че този въпрос трябва да бъде разрешен своевременно. Докато в църквата има зли хора, неизбежно ще възникват смущения, така че инцидентите, при които зли хора смущават църквата, не бива да се подценяват. Независимо дали е умишлено, или не, стига да ги предизвикаш или нараниш, те няма да го оставят лесно. Те си мислят: „Ти говориш за своята поквара, защо споменаваш мен? Ти говориш за своето себепознание, защо разобличаваш мен? Разобличаването на моята поквара подкопава авторитета и достойнството ми, поставя ме в неудобно положение сред братята и сестрите, причинява ми загуба на престиж и уронва репутацията ми. Е, тогава ще ти отмъстя; бедна ти е фантазията какво ще ти се случи! Не си мисли, че лесно се поддавам на тормоз, не си мисли, че можеш да ми нареждаш какво да правя само защото семейните ми условия са лоши и социалният ми статус не е висок. Не ме приемай за някой мекушав; с мен шега не бива!“. Да оставим настрана как точно отмъщават; нека просто разгледаме самите тези хора: когато се сблъскат с тези дребни неща — неща, които са често срещани в църковния живот — те не само не могат да се отнесат към тях или да ги възприемат правилно, но също така развиват омраза и чакат възможност да си отмъстят, дори прибягват до безскрупулни средства, за да осъществят отмъщението си. Какво говори това за тяхната човешка природа? (Тя е злобна.) Добри хора ли са те? (Не.) Най-добрият тип хора са тези, които могат да приемат истината. Когато чуят други да споделят своите преживявания в

общение, те ще размишляват: „Аз също имам тази поквара. Това, което описват, изглежда като моето състояние. Независимо дали умишлено ме разобличават, или неволно говорят за нещо, което случайно прилича на моето състояние, аз ще го възприема правилно — ще чуя как са го преживели, как търсят истината, за да разрешат това състояние, и как практикуват и навлизат“. Това е човек, който наистина приема истината. Един малко по-слаб човек, след като чуе това, може да си помисли: „Как така покваренията нрав, който те разпознават, е точно като моето състояние? Дали говорят за мен? Е, нека говорят. В края на краищата не съм претърпял никаква загуба, а повечето хора вероятно така или иначе не знаят. Може би просто говорят за себе си и случайно съвпада с моето състояние; всички споделяме едно и също състояние“. Те не го приемат на сериозно, не таят омраза в сърцето си и не развиват отмъстителен манталитет. Различно е обаче при недобрите, злите хора. Други биха счели същия въпрос за обикновен, като се справят и се отнасят с него по съответния начин. Разбира се, добрите хора, които приемат истината, биха го разрешили проактивно и положително. Обикновените хора, макар и да не го разрешават положително, не таят омраза, още по-малко търсят отмъщение. Но за тези недобри хора такъв обикновен и съвсем тривиален въпрос може да предизвика вътрешен смут, поради което са неспособни да се успокоят. Нещата, които те причиняват, не са положителни или обикновени, а жестоки и нечестиви; те търсят отмъщение. Каква е причината за тяхното отмъщение? Те смятат, че хората умишлено ги злепоставят със злобни забележки, като разобличават реални ситуации около тях, както и грозната им страна и покварата им. Те приемат казаното от хората за умишлено, затова ги считат за свои врагове. Тогава те смятат, че е обосновано да използват отмъщение, за да уредят въпроса, като си служат с различни средства, за да постигнат отмъстителните си цели. Не е ли това жесток нрав? (Да.) В църковния живот, когато братята и сестрите говорят за своите състояния, повечето слушатели могат да намерят връзка с това и да го приемат от Бог. Само тези, които изпитват неприязън към истината и имат нечестив нрав, развиват враждебност и дори отмъстителна нагласа, след като го чуят, като напълно разкриват своята природа същност. Щом се породи отмъстителната нагласа, следват поредица от отмъстителни действия и поведение. Когато се разгърнат действия на търсене на отмъщение, какво става с отношенията между хората? Те вече не са правилни. И кой е истинската жертва в случая? (Човекът, срещу когото търсят отмъщение.) Правилно. Истинските жертви са тези, които разговарят за своето свидетелство за преживяване. Склонните към отмъщение след това ще осъждат, нападат и дори набеждават или клеветят онези, които възприемат като разобличаващи ги или таящи враждебност към тях, като използват думи или действия в различни ситуации. Склонните към отмъщение не просто временно таят омраза в сърцата си и с това да приключат; те търсят и дори създават всякакви възможности да си

отмъстят на тези, които са обект на тяхното отмъщение, на тези, към които са враждебни, и на тези, които възприемат като неблагосклонни към тях. Например по време на избора на водачи, ако човекът, към когото са враждебни, отговаря на принципите за оползотворяване на хора в Божия дом и е пригоден да бъде избран за водач, тяхната враждебност ще ги накара да го осъждат, заклеймяват и нападат. Те дори може да предприемат задкулисни действия или да направят неща, вредни за този човек, за да си отмъстят. Казано накратко, техните средства за постигане на отмъщение са разнообразни. Например те могат да намерят нещо, което да използват като средство за натиск срещу някого, и да го злепоставят, да измислят слухове за този човек чрез преувеличаване и безпочвени мълви или да всяват раздор между този човек и другите. Те дори могат лъжливо да го обвинят пред водачите с твърдението, че човекът не е предан, че се съпротивлява чрез негативност при изпълнението на дълга си. Всичко това всъщност са умишлени измислици, които си съчиняват. Вижте как от техните подозрения и погрешно разбиране на този човек възникват толкова много неоправдани модели на поведение и действия; всички тези подходи произтичат от тяхната отмъстителна природа. Всъщност, когато този човек е споделял своите свидетелства за преживяване, това изобщо не е било насочено към тях; не е имало никаква злонамереност към тях. Просто понеже те изпитват неприязън към истината и имат жесток нрав, склонен към отмъщение, те не позволяват на другите да ги разобличават, нито допускат разговори за опознаване на себе си, обсъждане на покварения нрав или говорене за сатанинската си природа. Когато се обсъждат такива теми, те се вбесяват, тъй като приемат, че са под прицел и са разобличени, и оттам развиват и формират отмъстителна нагласа. Проявленията на този тип хора, които отмъщават, изобщо не се ограничават само до една ситуация. Защо казвам това? Защото такива индивиди имат жестока природа; никой не може да ги предизвиква или провокира. Те притежават присъща агресивност към всеки и всичко, подобно на скорпион или стоножка. Следователно, независимо дали някой ги предизвиква или наранява, като говори умишлено или неволно, стига да почувстват, че са загубили гордостта или авторитета си, те ще измислят начин да спасят гордостта и авторитета си, което води до поредица от отмъстителни действия.

Сега ще разговарям за други проявления на тези, които са склонни към отмъщение. Някои биват кастрени от водачи, защото са изпълнявали дълга си нехайно, поради което таят недоволство. Кажете Ми, това кастрене обосновано ли е? (Да.) Напълно е обосновано и нормално. Ако ти изпълняваш дълга си нехайно, като причиняваш вреда на църковната работа, и не действаш съгласно принципите, и някой се изправи, за да те разобличи и кастри, това е обосновано и трябва да го приемеш. Тези, които са склонни към отмъщение, обаче не само отказват да го приемат, но и таят недоволство. Щом водачите си тръгнат, те започват да сипят ругатни: „Какво се перчиш? Не е ли само защото имаш официална длъжност? Ако

аз имах такава длъжност, щях да се справя по-добре от теб! За какъв се мислиш, че да ме кастриш? Мразя те, задето ме кастриш. Проклинам те да те прегази кола, да се задавиш с питието си и да умреш, да се задавиш с храната си и да умреш. Проклинам те да умреш по ужасен начин! Как смееш да ме кастриш? Няма човек на земята, който да смее да ме кастри!“. Когато тези водачи бъдат кастрени от по-висшестоящи водачи заради някои въпроси, те злорадстват над нещастието на водачите и стават изключително щастливи, като си тананикат мелодия и си мислят: „Е, как е? Перчеше се, а сега получаваш възмездие! Ще стъжня живота на всеки, който ме кастри!“. Какво мислите за такива хора? (Те са злобни.) Колкото и обосновано да е кастренето им, те не могат да го приемат. Упорито спорят и се защитават, а след това продължават да изпълняват дълга си нехайно, като остават непоправими въпреки многократните увещания. Ако винаги действаш нехайно в Божия дом просто ще бъдеш кастрен; ако си на работа в светския живот и действаш нехайно, може да бъдеш уволнен и да загубиш препитанието си. През повечето време в Божия дом принципът е да се разговаря за истината и да се подкрепя с любов, като се позволява на повечето хора да се стремят към истината и да изпълняват дълга си нормално. Всъщност сред водачите и работниците едва малцина могат да се сблъскат със сурово кастрене. Повечето хора действат въз основа на вяра, осъзнатост, съвест и разум, като приемат Божията внимателна проверка и не правят груби грешки, така че не се сблъскват със сурово кастрене. Кастренето обаче е добро нещо; колко хора се сблъскват с кастрене, особено от Горното? Това представлява чудесна възможност за себепознание и житейско израстване. Вярващите трябва поне да разбират значението на кастренето, като го признаят за нещо добро. Дори ако кастренето от определени лица не е изцяло съгласно принципите, примесено с лични влечения и избухливост, ти все пак трябва да изследваш себе си, за да видиш кои аспекти на действията ти не са съобразени с принципите и да го приемеш положително; това е полезно за теб. Но тези зли хора не могат да приемат дори обосновано кастрене. Дори да не предприемат действия, за да търсят отмъщение, сърцата им са изпълнени с огромно недоволство и те проклинат и ругаят. Когато тези, които са ги кастрили, се сблъскат със собственото си кастрене или срещнат несгоди, те са по-щастливи от дете, празнуващо Нова година. Това е проявлението на злите хора. Има и някои хора, които се съревновават при изпълнението на дълга си; те често не следват принципите и действат нехайно, което води до безплодно изпълнение на дълга им. Когато водачите разговарят за техните проблеми и ги кастрят, тези, които са склонни към отмъщение, не могат да се отнесат правилно към този въпрос. Въпреки че вътрешно признават своята нехайност и липса на принципност в изпълнението на дълга си, те все пак развиват мисли и действия за търсене на отмъщение в отговор на кастренето. Впоследствие пишат писма, в които лъжливо обвиняват водачите, като се хващат за някои техни практики и разкривания на

поквара, за да преувеличават и да докладват на по-висшестоящи в опит да предизвикат освобождаването на водачите. Ако целта им не бъде постигната, те подливат вода и причиняват смущения задкулисно, като упорито се съпротивляват на подредбите на водачите. Те не вземат предвид църковната работа, принципите, изисквани от Божия дом, или ефективността на изпълнението на дълга; загрижени са само да излеят гнева си. Отказват да слушат когото и да било, дори отхвърлят увещанията на водачите и работниците. Въпреки че не отвръщат дръзко или не се съпротивляват директно, задкулисно могат да дават воля на негативността, да изоставят работата си в знак на противопоставяне и да се хващат за всяка възможност, за да я използват като опорна точка срещу работните подредби на Божия дом или срещу водачите и работниците. Те дори разпространяват представи; самите те са негативни и не желаят да изпълняват дълга си, но също така се опитват да въвлекат повече хора в негативност, лентяйство и пренебрегване на дълга. Какъв е техният принцип? „Не се страхувам да умра; трябва да намеря някого, когото да завлека със себе си. Водачите ме кастрят, като казват, че изпълнението на дълга ми не е съгласно критериите — тогава ще направя така, че никой да не изпълнява добре дълга си. Ако аз не се справям добре, никой от вас няма да се справи! Водачите ме кастрят, а всички вие ми се смеете; на всички ви ще стъжня живота!“. Когато изпълняват дълга си нехайно или против принципите и някой докладва това на водачите, те разследват този въпрос: „Кой ме докладва? Кой ме натопи пред водачите? Кой е в тесен контакт с водачите? Ако разбера кой ме е докладвал на по-висшестоящите водачи, няма да проявя никаква любезност към този човек! Никога няма да го оставя на мира!“. Те не само са способни на резки изказвания, но, разбира се, могат и да осъществят такива заплахи. Тези индивиди имат много противни и подмолни тактики за търсене на отмъщение, не само като се хващат за повод, чрез който да осъждат и заклеймяват другите. Някои умишлено крадат зарядното устройство за лаптопа на човека, на когото искат да си отмъстят, за да не може да презареди лаптопа си и да възпрепятстват изпълнението на дълга му. Други умишлено добавят много сол в храната на някого, за да я направят негодна за ядене. Тези груби средства за отмъщение, често срещани сред невярващите, се използват и от злите хора в църквата. Техните методи за отмъщение далеч надхвърлят това, като включват някои безскрупулни тактики, каквито никога не сме виждали; ние само цитираме няколко прости примера. Някои индивиди сред тях умишлено създават неприятности, пречки и трудности за другите; това е често срещано явление. Във всяка група, при различни обстоятелства и обстановка, жестокият нрав на тези, които са склонни към отмъщение, постоянно се разобличава. Отмъстителните проявления на злите хора и антихристите са още по-очевидни. Докато в църквата има зли хора и антихристи, Божиите избраници, които искрено вярват в Бог и се стремят към истината, ще бъдат смущавани. Всеки ден, в който са налице зли хора и

антихристи, е ден, в който църквата не познава мир — добрите хора ще бъдат нападани и отхвърляни; по-специално тези, които се стремят към истината, ще се сблъскват с враждебността и отмъщението на злите хора и антихристите. Как злите хора и антихристите измъчват другите и им отмъщават? Първо, тяхна мишена са онези, които се стремят към истината и се придържат към принципите. Тези зли индивиди ясно осъзнават, че само онези, които се стремят към истината, са най-вредни за тях. Преди всичко, хората, които разбират истината, могат да ги разпознаят; стига да направят нещо лошо, те ще бъдат прозрени от тези, които разбират истината. Второ, в присъствието на хора, които разбират истината, техните злодеяния ще бъдат донякъде ограничени, което ще затрудни постигането на целите им. От тази гледна точка само тези, които се стремят към истината, са защитници на църковната работа. В присъствието на тези, които се стремят към истината, антихристите и злите хора не смеят да действат тиранично и трябва да проявяват известна сдържаност. Така тези, които се стремят към истината, са треска в окото за антихристите и злите хора и са трън в петата им и затова антихристите измислят начини да си отмъстят.

Когато злите хора осъществяват отмъщението си, те проявяват жесток нрав, като са неразумни и лишени от рационалност. Тези, които са прекарали известно време с тях и ги разбират, донякъде се страхуват от тях. Разговорите с тях изискват изключителна предпазливост и учтивост, изискват прекомерна степен на уважение. Трябва постоянно да ги успокояват и да им угаждат, и всички проблеми или недостатъци, които имат, не могат да бъдат посочвани директно. Вместо това трябва да обсъждат тези въпроси заобиколно, с увещания, а след като са говорили, трябва и да ги похвалят с думите: „Въпреки че ти имаш този недостатък или слабост, ти усвояваш умения по-бързо от нас, твоите професионални способности са по-силни от тези на другите, а твоята работна ефективност е по-висока от нашата. Аз виждам твоите недостатъци като силни страни“. Дори трябва да ги ласкаят. Защо правят това? От страх от тяхното отмъщение. По този начин тези зли индивиди стават доволни и се чувстват умилостивени в сърцата си. За да избегнат отмъщението им, повечето хора не смеят да им кажат директно за проблемите, които откриват у тях, нито смеят да докладват тези проблеми. Дори когато е ясно, че вредят на интересите на Божия дом и че църковната работа се забавя поради тяхната упоритост и безразсъдна своеволност, или дори когато се забелязват някои изопачавания в тяхната посока и принципи, никой не смее да възрази или да ги докладва на по-висшестоящите. Поради техния жесток нрав и тяхната човешка природа, която е склонна към отмъщение, другите донякъде се страхуват от тях, изпитват гняв, но са твърде уплашени, за да го изразят. Разговорите с тях трябва да бъдат особено учтиви и тактични, като към тях се проявява изключително мило, нежно и изискано отношение. Когато хората им говорят с уважение и учтивост и са отстъпчиви към тях, вътрешно те се чувстват

комфортно. Ако обаче някой е прям, разобличава проблемите им и прави предложения, те се отвращават, възприемат го като неуважение, сякаш другите имат възражения или враждебност към тях. Това ги подтиква да търсят отмъщение срещу този човек и да го измъчват; те трябва да го съсипят и да опетнят името му. Ако този човек попадне в ръцете им, няма да свърши добре. Страшни ли са такива хора? (Да.) Ако ти не ги разбираш и ги оскърбиш, те ще затаят злоба срещу теб, като обмислят как да ти отмъстят дори докато ядат и спят. Щом попаднеш в полезрението им, неприятностите са неизбежни, тъй като те са решени да търсят отмъщение. Макар външно да говорят с теб както преди, в момента, в който обмислят отмъщение, всичко, което ти преди си им правил или казвал, се превръща в оръжие за тях. Те ще се отнасят с теб като с враг, като си отмъщават малко по малко, докато не се почувстват достатъчно отмъстени и напълно удовлетворени. Това е последствието от общуването със зли хора.

Хората, които са склонни към отмъщение, ако се съди по различните им модели на поведение и по принципите и методите, по които действат и постъпват, представляват заплаха за почти всеки, с изключение на онези, които са добросърдечни и дружелюбни към всички и на които им липсват принципи в отношенията с когото и да било — такива хора са в безопасност около жестоки хора. Въпреки това тези, които имат дори и най-малко чувство за съвест или справедливост, в различна, по-голяма или по-малка степен ще се чувстват застрашени в присъствието на хора, склонни към отмъщение. В тежки случаи може да се сблъскат с физическа вреда или дори със заплахи за живота си, докато в по-леки случаи може да бъдат обект на словесни нападки, клевета или набеждаване. Това са сред общите разкривания и проявления на жестокия нрав на хората, склонни към отмъщение. Ако се съди по общите им проявления, такива хора причиняват смущения и сред братята и сестрите, и в църквата. Почти всеки, който общува с тези отмъстителни хора, се превръща в обект на тяхното отмъщение и почти неизменно — в жертва. Склонните към отмъщение имат жесток нрав, те са бомби със закъснител, които могат да избухнат всеки момент. Макар че могат да следват тълпата, за да изпълняват дълга си и да водят нормален църковен живот, ако се съди по тяхната човешка природа, те могат да търсят отмъщение и да представляват заплаха за другите по всяко време, както и да карат хората да се страхуват и да се пазят от тях. Не представлява ли това вече смущение за мнозинството? (Да.) За да избегнат да ги оскърбят, за да им угодят и за да избегнат тяхната злопаметност и отмъщение, хората трябва винаги да следят изражението им и да се вслушват в скрития смисъл на думите им, като се опитват да разберат техните намерения, цели и посоки, когато говорят. От тази гледна точка повечето хора не са ли не само смущавани от тях, но и контролирани от тях? (Да.) Следователно, ако се съди по естеството на този въпрос, такива отмъстителни индивиди не са ли зли хора? (Да.) Много е ясно, че те трябва да бъдат окачествени

като зли хора. Ако човек се опита да разбере положението на такива индивиди, повечето се страхуват да кажат истината за тях и ще отбиват всеки въпрос за тях с уклончиви отговори като „Става“, като не смеят нито да докладват за проблемите им, нито да говорят за тях или да ги оценяват. Не е ли това неприятна ситуация? Някои казват: „Такива зли хора могат да си отмъщават по всяко време и навсякъде; кой би се осмелил да ги провокира? Освен това те винаги твърдят, че имат връзки както в подземния свят, така и в законните среди, като заплашват, че ако някой ги оскърби, нещата няма да свършат добре за този човек, ще му дадат урок и ще направят така, че семейството му да умре в мъки. Затова никой не смее да ги провокира. Да не ги закачаме, а ние просто ще се надяваме на най-доброто за себе си“. Виждаш ли, такава ситуация се формира в църквата, което на практика означава, че те вече са контролирали тези хора. Поради това, че са станали свидетели на техния жесток нрав в търсенето на отмъщение, хората не смеят да ги обвиняват или да ги кастрят, нито смеят да изкажат истинската си оценка за тях. Разговорите трябва да се водят заобиколно, от страх да не ги оскърбят, и дори говоренето в конкретика за истинските им проявления зад гърба им е изключително плашещо. От какво се страхуват хората? Те се страхуват, че думите им ще стигнат до ушите на отмъстителния човек, който ще им отмъсти. След като говорят, те се удрят по устата и казват: „О, не, днес казах нещо не на място. Само почакай, ще си изпатя. Защо не мога да си държа устата затворена?“. Оттогава нататък те живеят в постоянен страх и безпокойство, като ходят на пръсти в живота, винаги наблюдават, когато са около този човек, и се чудят: „Дали той знае ли какво казах? Дали е стигнало до ушите му? Отношението му към мен същото ли е като преди?“. Колкото повече размишляват, толкова по-неспокойни стават, и колкото по-дълго продължава това, толкова по-голям става страхът им, затова решават, че е по-добре просто да го избягват напълно, като си мислят: „Не мога да рискувам да го провокирам, но поне мога да го избягвам. Независимо дали знае какво съм казал, или не, не мога ли просто да стоя далеч от него?“. Този страх става толкова непреодолим, че те не смеят дори да посещават събиранията, като избягват всяко място, където може да се намира този жесток човек, дори ако там трябва да изпълняват дълга си, като се чувстват уплашени до смърт.

Как трябва да се постъпва с тези зли хора, които са склонни към отмъщение? (Да се премахнат.) Съвсем просто е: само с две думи — премахнете ги — и готово. Ако бъдат премахнати и мнозинството празнува, като изпитва дълбоко чувство на удовлетворение, тогава решението да бъдат премахнати е било правилно. Преди, по време на събиранията, присъствието на зли хора означаваше, че повечето хора са възпирани по време на общение; те се страхуваха, че някоя грешна дума може да оскърби злите, затова се пазеха и ги избягваха, докато говорят. По време на събиранията се появи неписано правило: ако някой дадеше знак с очи, темата бързо се сменяше. Такова беше положението, което се създаде. След като

склонните към отмъщение бяха премахнати, в църквата настъпи мир, църковният живот се нормализира и отношенията между хората също се върнаха към нормалното. Братята и сестрите вече можеха свободно да споделят и да четат с молитва Божиите слова, както и свободно да споделят своите свидетелства за преживяване, без да бъдат контролирани от никого, без да се страхуват от никого и без да се съобразяват с ничие изражение. Въз основа на този резултат, правилно ли беше да се премахнат такива зли хора? (Да.) Напълно правилно. Те трябва да бъдат премахнати. Без да бъдат премахнати, животът би станал непоносим за всички и мнозина биха се страхували да посещават събиранията. Някои плахи хора дори може да страдат от кошмари, като постоянно сънуват, че са душени от зли демони. Те винаги биха били прекалено предпазливи по време на събиранията, никога не биха посмели да говорят и не биха могли да се чувстват освободени и волни. След като злите хора бяха премахнати, тези плахи хора се промениха напълно: сега смеят да говорят по време на събиранията, станаха по-активни по време на общение и се чувстват освободени и волни. Не е ли това нещо добро? (Да.) Лесно е да се разпознаят такива отмъстителни индивиди с жесток нрав. Обикновено, след като общува с някого повече от шест месеца, всеки би трябвало да може да почувства и ясно да види дали той е такъв тип индивид; това става очевидно, след като прекараш известно време с него. Водачите и работниците в църквата не бива да бъдат пасивни при справянето с такива зли хора. Какво означава да не бъдеш пасивен? Означава да не чакаш, докато те възмутят всички, като подведат някои хора и извършат злодеяния, преди да се справиш с тях — това би било твърде пасивно. И така, кога е най-подходящото време да се справим със злите хора? Тогава, когато вече е причинена вреда на малък брой хора и те изпитват силна неприязън и предпазливост към тях, и когато са били напълно окачествени като зли хора. В този момент трябва да се справите с тях и те да бъдат премахнати незабавно, за да се предотврати причиняването на вреда на повече хора и да се избегне това плахите да бъдат уплашени до смърт или да бъдат препънати от тях. Кое е най-важното тук? Ако на злите хора се позволи да причиняват смущения в църквата твърде дълго, крайният резултат е, че те контролират църквата и Божиите избраници. Ако се стигне до такава степен, всички страдат. За да се избегне причиняването на вреда на всички, когато на част от хората е била причинена вреда или когато някои са развили силна неприязън към такива индивиди и са ги прозрели, като са ги идентифицирали като зли хора, склонни към отмъщение, тогава църковните водачи трябва незабавно да ги премахнат. Те не бива да чакат, докато злите хора извършат многобройни злини и провокират обществено възмущение, преди да решат да действат — това би било твърде пасивно; и нима такива църковни водачи не биха били некадърници? (Да.) При предприемането на такава работа църковните водачи трябва да бъдат особено чувствителни към състоянията, проявленията и разкриванията на такива

индивиди, бързо да прозрат техния нрав и след това да определят, че те са зли хора, които трябва да бъдат премахнати, като се справят с тях възможно най-скоро. Ако в началото не е възможно да се определи, тогава е необходимо да се съсредоточите върху наблюдението, като се обръща голямо внимание на тяхната реч, поведение и държание, като се разбират техните мисли и тенденциите на техните действия. Щом се установи, че те възнамеряват да осъществят отмъщението си, трябва да се предприемат незабавни мерки за тяхното премахване, за да се предотврати причиняването на вреда на повече хора и страданието им от отмъстителни действия.

Някои църковни водачи казват: „Ние не се страхуваме от злите хора; освен от Бог, от никого не се боим. Какво са злите хора за нас? Ние не се страхуваме дори от Сатана, нито се страхуваме от арестите и преследването от страна на големия червен змей, така че защо да се страхуваме от злите хора? Един зъл човек е просто незначителен демон, защо да се страхуваме от него? Просто ще го държим в църквата и ще оставим мнозинството от братята и сестрите да понесат вреда. След като понесат вреда, те ще развият проницателност, а с проницателност вече няма да бъдат обвързани и възпирани от такива зли хора. Това би било чудесно!“. Може ли мнозинството да постигне този духовен ръст? (Не.) Не може. Вярата им е твърде слаба, истините, които разбират, са твърде малко, а духовният им ръст е твърде малък. Те избягват злите хора, когато ги видят, и не смеят да ги оскърбят. Освен че се страхуват от смъртта и ценят собствения си живот, повечето хора защитават и различните си плътски интереси; те не са способни да придобият проницателност или да си извлекат поуки от различните неща, които вършат злите хора. Следователно в основата си тази идея е непрактична и не може да доведе до никакви резултати. Ако в една църква се появи зъл човек, когато повечето са го разпознали и са определили, че е зъл, колко хора притежават чувството за справедливост да се изправят, да се разделят със злия, да се борят срещу него и да защитят интересите на Божия дом? Какъв процент са? 10% ли са? Ако не са 10%, тогава 5% ли са? (Приблизително толкова.) Това означава, че в група от двадесет души може да има един човек, който да се изправи, за да се бори срещу зъл човек, да го разобличи и да го предизвика с Божиите слова, да влезе в дебат и да го премахне от църквата. Такива индивиди са героите сред Божиите избраници, хората с големи заслуги към църквата. Някои водачи и работници се страхуват да се справят със злите хора. Подходящи ли са такива хора за своите роли? Пригодни ли са да свидетелстват за Бог? Когато чуят за зъл човек, който трябва да бъде премахнат от църквата, те казват: „Малко е проблемно да го премахнем. Преди го познавах доста добре. Той знае къде живея и кои от семейството ми вярват в Бог. Ако го отлъча, той със сигурност ще ми отмъсти“. Какво мислите, заслужават ли такива хора да бъдат водачи и работници? (Не.) След като открият зъл човек, който трябва да бъде премахнат, първата им мисъл

е за собствените им интереси, понеже се страхуват от отмъщението на злия човек. Те не се замислят дали злият човек, като знае някои места за събирания и има информация за контакт с братята и сестрите, би могъл да предаде църквата или братята и сестрите, след като бъде премахнат, нито как трябва да се предотврати това. Тяхната основна грижа не са интересите на Божия дом, а страхът, че злият човек, като знае семейното им положение, може да ги предаде и да повлияе негативно на семейството им. Такива водачи и работници имат ли свидетелство? (Не.) Някои водачи и работници виждат зли хора, които се държат тиранично и се опитват да контролират църквата, но не смеят да говорят. Вместо това те правят компромиси и избягват, не смеят да се справят със злите хора. Когато видят зли хора, те се чувстват толкова ужасени, сякаш са видели зъл демон с три глави и шест ръце, и не успяват да защитят интересите на Божия дом. Междувременно някои обикновени братя и сестри притежават известно чувство за справедливост, притежават смелостта и вярата да се изправят и да разобличат злите, след като ги открият, без да се страхуват, че злите ще им отмъстят. Такива индивиди обаче са твърде малко в църквата. 5-те процента, които всички споменахте по-рано, може да са преувеличение, а не консервативна оценка. От тази гледна точка, какво е отношението на мнозинството към индивиди с жесток нрав, които са склонни към отмъщение? (Повечето хора защитават себе си.) Първата им мисъл е да се защитят, без да обмислят как да се изправят и да се борят срещу злите, за да защитят интересите на Божия дом и на братята и сестрите, като се съсредоточават само върху самозащитата. Какъв проблем показва тази самозащита? (Такива хора са много егоистични.) От една страна, това отразява дълбоко егоистична човешка природа, а от друга, показва, че вярата на повечето хора в Бог е твърде слаба. Те на думи твърдят: „Бог господства над всичко; Бог е нашата опора“, но когато се сблъскат с реалността, чувстват, че не могат да се осланят на Бог и трябва да разчитат на себе си, като дават приоритет на собствената си самозащита, което те смятат за най-висшата мъдрост. Подтекстът е: „Никой не може да ме защити, дори на Бог не може да се разчита. Къде е Бог? Не можем да Го видим! Освен това не знам дали Бог ще ме защити, или не. Ами ако не ме защити?“. Вярата на хората е толкова жалка. Те постоянно провъзгласяват: „Бог господства над всичко; Бог е нашата опора“, но когато възникнат ситуации, те търсят само самозащита, неспособни да се изправят, за да се борят срещу Сатана и да останат непоколебими в своето свидетелство, като им липсва дори и толкова вяра. Вярата на хората е толкова жалка; тя също е напълно разобличена от този въпрос. Техният духовен ръст просто е толкова малък. Що се отнася до тези зли хора, склонни към отмъщение, ако има няколко индивида, които искат да ги разобличат, но се чувстват изолирани, безсилни и се страхуват да не бъдат потиснати от злите, те трябва да се обединят с няколко водачи и работници или с проницателни братя и сестри. След като обединят силите си, те ще имат категорична увереност в

победата. Тогава те могат да разобличат и да разнищят действията и поведението на такива зли хора, да позволят на повечето хора да разпознаят и ясно да видят истинските лица на злите хора, така че всички да могат да се обединят в единомислие и съвместно да премахнат злите хора. По-рано споменахте, че когато се появят зли индивиди, около един на двадесет сред Божиите избраници може да притежава чувство за справедливост, за да говори справедливо и да се осмели да се изправи и да премахне такива зли хора. Един на двадесет е твърде малко; ако една църква се състои само от десет души, как ще изчистят злите индивиди? Те няма да могат; тези десет души ще бъдат под контрола на злите и ще понасят лошо отношение от тях, което е неприемливо. Би било чудесно да се стремим към това един на десет или дори един на пет души да има смелостта да се изправи и да се бори срещу злите хора! Постоянното търсене на самозащита не само води до загуба на свидетелство пред Сатана, но, което е още по-лошо, до загуба на възможността да се постигне истината пред Бог. В църква с един зъл индивид поне на някои хора ще бъде причинена вреда; ако има двама зли индивиди, на мнозинството ще бъде причинена вреда; а ако един антихрист държи властта с няколко съучастници и лакеи под него, тогава на всички Божии избраници в църквата ще бъде причинена вреда. Така ли е? (Да.) Един човек, който се изправя срещу злите, представлява една единица сила, докато десет души, които се изправят срещу злите, представляват десет единици сила. И така, според вас злите хора от един или от десет души се страхуват повече? (От десет души.) Тогава, ако всички двадесет, тридесет или петдесет души се изправят срещу злите, кой в крайна сметка ще победи? (Братята и сестрите.) В крайна сметка братята и сестрите ще победят. Не прави ли това премахването на злите хора много по-лесно? В единството е силата — този прост принцип трябва да е ясен на всички вас. Следователно разпознаването и премахването на злите хора не е отговорност единствено на определен водач или работник, а е колективна отговорност на всички Божии избраници в църквата. С усилията на водачите и работниците, заедно със сътрудничеството на Божиите избраници за премахване на злите хора, всеки може да се радва на добри дни. Ако злите хора не бъдат премахнати и бъдат оставени в църквата с надеждата за тяхното покаяние, но след шест месеца или година не се види подобрение и те продължават да причиняват непоносимо смущение на Божиите избраници, това е резултатът от проявяването на милост към злите. Да позволиш на злите хора да се държат тиранично и да контролират църквата е равносилно на това да се предадеш в ръцете на злите, както и да предадеш братята и сестрите в техните ръце, като им позволиш свободно да контролират Божиите избраници и сериозно да им вредят. Лесно ли е да се разбере и постигне истината в среда, в която зли хора и антихристи държат властта? (Не.) Времето е ценно. Като премахнеш злите хора възможно най-скоро, можеш да възстановиш мира и да се насладиш на правилен

църковен живот възможно най-скоро, и да разбереш повече от истината. Ако не премахнеш злите хора, те ще причиняват смущение и унищожение сред хората като бесни кучета, като казват и правят каквото си искат. Това те лишава от времето за постигане на истината, което означава, че твоето време и изпълнението на твоя дълг са контролирани от злите. Това добро или лошо нещо е? (Лошо нещо.) На теория всеки знае, че е лошо нещо, но когато се сблъскат със зли хора, които смущават църквата, те вече не мислят по този начин, като се съсредоточават само върху това да не се интригантства срещу тях или да не понесат сериозна вреда от злите. Ако всички Божии избраници в една църква се страхуват от злите хора по този начин, църквата лесно ще попадне под контрола на зли хора и антихристи, а Божиите избраници ще бъдат контролирани и от тях. Могат ли тогава да бъдат спасени от Бог? Трудно е да се каже. Ако в една църква няма двама или трима души, които разбират истината и са в единомислие, като свидетелстват за Бог и Му служат, това е безнадеждна църква и това е трагична ситуация.

Склонността към отмъщение е проявление на злодеяние и е вид поведение и проявление, породено от жесток нрав. Такива индивиди, когато проявяват това конкретно поведение, трябва да бъдат окачествени като зли хора. Разбира се, някои хора, понеже са били дребнави, нямали са проницателност или са били новоповярвали, които не са разбирали истината, винаги са се заяждали с другите, таили са омраза към тези, които са били неблагосклонни към тях или са им причинявали вреда, или някога са използвали някакви средства, за да си отмъстят на определени индивиди — но след като са чули, че склонните към отмъщение са зли хора и трябва да бъдат премахнати от църквата, те променят мислите си, тайно правят вътрешен обрат и проявяват известна умереност и сдържаност в поведението си. Кажете Ми, такива хора считат ли се за част от редиците на злите? (Не.) Какво показва това? (Способността им да направят обрат.) Какво демонстрира способността им да направят обрат? Демонстрира, че могат да приемат истината; това е добро явление. Защо казваме, че могат да приемат истината? Защото, след като са чули истината в това отношение и са осъзнали, че търсенето на отмъщение е проявление на зли хора, те се самоанализират относно собственото си покварено състояние, признават своята покварена същност и след това се покайват пред Бог, действат според Божиите слова и въздържат поведението си. Това е проявление на приемане на истината. Злите хора, за които говорим тук, не приемат истината. Колкото и ясно да разговаряш за истината с тях, те не я приемат; остават упорити и отказват да слушат когото и да било. Дори да ги предупредиш: „Твоите действия ще доведат до премахване“, те не се интересуват и продължават по своя път, непроменими от никого. Когато ги разобличиш, те не признават грешките си. Когато им кажеш, че са хора, склонни към отмъщение, че са зли и трябва да бъдат премахнати, те пак няма да се откажат от злодеянията си и определено няма да направят обрат. Що за хора са това?

Това са тези, които изпитват неприязън към истината. Те изобщо не приемат истината — без значение как се окачествява техният нрав същност, как се разобличават техните злодеяния или как се постъпва с тях, те така и не се трогват, категорично няма да сведат глава и да признаят грешките си и със сигурност няма да се откажат. Това е неспособност да направят обрат. Каква е същността на това да не направиш обрат? Това е отказът да приемеш истината. Ако можеха да приемат дори едно-единствено правилно твърдение или един-единствен аспект на истината, те не биха продължили по грешния път, без да се обръщат назад. Те биха обърнали посоката, биха признали грешките си и до известна степен биха се отказали от това, в което преди са упорствали. Понеже са зли хора, понеже са зли индивиди с жесток нрав, след като поведението им на търсене на отмъщение произтича от такъв нрав, те не само отказват да приемат това, което е разобличено от Божиите слова, да бъдат кастрени или да приемат такова окачествяване, а напротив, настояват на своето докрай. Те не планират да приемат да бъдат окачествени или разобличени, нито възнамеряват да признаят своята поквара. Разбира се, без да признаят своята поквара, те също не планират да се откажат от своето поведение и действия на търсене на отмъщение, нито от принципите на постъпките си. Те са изцяло и напълно зли. Такива зли хора не са ли дяволи? (Да.) Те са дяволи, които напълно притежават същността на Сатана. Ти не можеш да ги промениш. Защо не могат да бъдат променени? Основната причина е категоричното им нежелание да приемат истината. Те отхвърлят дори и най-малката истина, всяко правилно твърдение, положителна дума или положително нещо. Дори устно да признаят Божиите слова като истина и като положителни неща, сърцата им изобщо не приемат истината, нито планират да практикуват и преживяват Божиите слова, за да променят начина си на постъпване и вършене на нещата. Понякога те може устно да признаят, че действията им се основават изцяло на философията на Сатана, но все пак категорично няма да приемат истината. Всеки, който разговаря с тях за истината, се сблъсква с тяхното крайно отвращение и дори с тяхната омраза и осъждане, и всеки, който ги разобличи и разпознае, се превръща в обект на тяхната омраза и отмъщение, независимо кой е — дори собствените им родители не са пощадени. Не са ли те неподлежащи на изкупление? (Да.) Те не подлежат на изкупление. Жалко ли е да ги премахнем? (Не.) Такива индивиди трябва да бъдат премахнати или отлъчени. Това са общо взето всички проявления на склонните към отмъщение; това са техните характерни черти, техният нрав, техните начини и методи на действие и техните мисловни процеси, както и тяхното отношение към истината — общо взето това е. Въздействието, което те оказват върху църквата и върху братята и сестрите, вече беше обсъдено, така че няма нужда да разговаряме за това отново. С това приключва общението за проявленията на четвъртия тип хора — тези, които са склонни към отмъщение.

Д. Неспособността човек да си държи езика

Сега ще разговаряме за петия тип хора — тези, които не могат да си държат езика. Това сериозен проблем ли е? От буквална гледна точка това, че човек не може да си държи езика, не изглежда като сериозен проблем. Някои може да не са съгласни тези хора да бъдат окачествявани като зли: „Щом хората имат уста, тя е, за да говорят по всяко време и навсякъде; те могат да обсъждат въпроси по всяко време и навсякъде. Не е ли малко прекалено да се окачествяват тези, които не могат да си държат езика, сред злите, които трябва да бъдат премахнати?“. Какво мислите вие по този въпрос? (Ако причиняват смущения и прекъсвания на църковния живот или на делото на църквата, което води до неблагоприятни последици, те също трябва да бъдат премахнати.) Проблемът при такива хора не е в това, че не си държат езика, а е проблем с тяхната човешка природа. Ако причиняват смущения на братята и сестрите, на църковния живот и на църковното дело, или думите им са равносилни на продажничество и предателство спрямо църквата, и дори посрамват Божия дом и Божието име, тогава трябва да се вземат мерки спрямо такива хора. Нека първо обсъдим проявленията на тези, които не могат да си държат езика, а след това как да се справяте с тях. Могат ли хората, които не могат да си държат езика, да бъдат наречени „големи усти“? (Да.) Така ли е? Това характерна черта ли е на такива хора? Да си голяма уста означава ли да си глупав и да не осъзнаваш какво трябва или не трябва да се казва, да казваш каквото ти дойде наум, без да се съобразяваш с последствията? Това ли означава да не си държиш езика? (Не.) Някои хора умеят да говорят и да общуват; те са прями и сравнително простодушни и честни. Често споделят с другите своите съкровени мисли и идеи, собствените си разкривания на поквара, това, което са преживели, и дори грешките си. Тези хора обаче не са непременно глупави или неспособни да си държат езика. Изглежда, че говорят за всичко и са доста простодушни и честни; но когато става въпрос за критични въпроси, въпроси, които биха могли да посрамят Бог или Божия дом, или въпроси, които биха могли да включват предателство към братята и сестрите или към църквата, като по този начин постъпват като юди, те не изричат и дума. Това се нарича да си държиш езика. Следователно не е вярно, че прямите хора, хората с големи усти или тези, които са умели в говоренето, не могат да си държат езика. Какво означава тук да не можеш да си държиш езика? Да не можеш да си държиш езика означава да говориш безпринципно и да говориш безразсъдно, без да се съобразяваш с аудиторията, повода или контекста. Освен това това включва изобщо да не знаеш как да защитаваш делото на църквата и интересите на Божия дом, или изобщо да не те е грижа дали това е от полза за братята и сестрите или за църковния живот, и просто да говориш каквото и да е. Какво е последствието от това „просто да говориш каквото и да е“? Това е неволното предателство към интересите на Божия

дом и на интересите на братята и сестрите. Неволно, поради безразсъдната си реч и неспособността си да си държат езика, те дават на невярващите повод за нападки срещу Божия дом, позволяват на невярващите да се подиграват на някои братя и сестри и позволяват на невярващите и на хората, които не вярват в Бог, да узнаят много неща, които не би трябвало. В резултат на това тези хора свободно коментират и правят неуважителни забележки относно делата на Божия дом и вътрешните работи на църквата, и казват неща, които клеветят и хулят Бог. Те дори могат да измислят слухове за братята и сестрите, за църквата и за делото на Божия дом, което води до неблагоприятни последици. Това представлява смущение за делото на Божия дом и е равносилно на вършене на зло. Някои хора обръщат специално внимание на това да научат и да разследват кои са водачите и работниците в църквата, техните домашни адреси, личната информация на братята и сестрите, финансовата и счетоводната работа на църквата, счетоводния персонал и списъците с хора, които са били премахнати или отлъчени от църквата. Те също така се съсредоточават специално върху това да научат за работните подредби на църквата. Такова поведение е силно подозрително и може да означава, че те са доносници или шпиони на големия червен змей. Ако тези подробности изтекат към невярващите дяволи, което ще позволи на големия червен змей да узнае за тях, последствията биха били немислими. Някои, поради глупост и невежество, може да споделят тази информация или част от нея с невярващите членове на семейството си, които след това я разпространяват или я предоставят на агенти на големия червен змей. Това може да породи потенциални рискове и да донесе много неприятности на църковната работа, с немислими последствия. Тези вътрешни дела на църквата често се споделят неволно с невярващи членове на семейството от някои хора, които безрезервно разкриват всичко. И дори се споделят с невярващите им роднини и приятели. Това води до непрекъснато изтичане на вътрешните църковни въпроси чрез думите им към външния свят. Какви са последствията от това изтичане? Много от техните невярващи членове на семейството, роднини и приятели научават за много от вътрешните дела на църквата, които дори братята и сестрите може да не знаят, или за домашните адреси на братята и сестрите, техните истински имена и лични брачни въпроси. Как изтичат тези църковни въпроси? Как невярващите научават за тях? В църквата има „кореспонденти“! Как се наричат такива хора? (Тези, които не могат да си държат езика.) Точно така. Те споделят всичко, което се случва в ежедневния църковен живот или неща, засягащи братята и сестрите, с невярващите членове на семейството си, като например, че еди-коя си сестра се е развела, съпругът на друга сестра е загубил пари в бизнеса или синът ѝ е непокорен, или че еди-кой си брат или сестра са си купили къща и така нататък. Те също така говорят за братята и сестрите, които са били арестувани от големия червен змей и са станали юди, или за тези, които са останали непоколебими в

свидетелството си, и дори споменават, че църковните водачи са ги кастрили. Разговорите им у дома се въртят изцяло около тези теми. Членовете на семействата им дори им предлагат съвети и стратегии, за да им помогнат да действат срещу водачите, братята и сестрите или всеки в църквата, който не се разбира с тях, създава им предизвикателства или ги е разобличил. На събиранията сред братята и сестрите такива хора изглеждат особено покорни и възпитани, говорят малко, не са добри в разговорите, никога не говорят за собствения си покварен нрав, никога не споделят в общение своето разбиране за преживяване и дори рядко се молят. Те се отнасят към братята и сестрите с чувство на предпазливост, докато към невярващите членове на семейството си се отнасят така, сякаш са членове на Божия дом. Те рецитират всички подробности за църквата на членовете на семействата си без пропуск, споделят всичко с тях, включително дори отпечатването на книги с Божието слово от църквата, кой какви таланти има в църквата и други — всичко това се обсъжда с членовете на семействата им и с хора, които не вярват в Бог. Независимо с каква цел го правят, крайният резултат е, че те предават делото на църквата и братята и сестрите. Те са наясно със ситуацията на всеки ключов член в църквата. Разбира се, тези хора са и обект на обсъждания и осъждане зад гърба си и дори може да станат тези, които те тайно предават. Ако някой има добри отношения с тях, те непрестанно го хвалят пред семейството си. И обратното, ако някой има лоши отношения с тях, те непрестанно го ругаят пред семейството си, дори карат семейството си да се присъедини към словесните нападки, като наричат братята и сестрите идиоти или казват, че не стават за нищо. Тези хора обиждат братята и сестрите с всякакви обидни думи, които използват невярващите. Те са като невярващи; те са пълни неверници; не са стока и такива хора трябва да бъдат своевременно премахнати.

В страната на големия червен змей информацията за всеки, който вярва в Бог, трябва да се пази в тайна, и дори когато Божиите избраници се преместят в чужбина, информацията за тях трябва да остане поверителна. Това е така, защото шпионите на големия червен змей са се пръснали из всяка страна по света, като проникват навсякъде с конкретната цел да събират информация за тези, които вярват в Бог. В континентален Китай положението на братята и сестрите, които следват Бог, е много трудно и опасно. Дори когато отидат в чужбина, има известна степен на опасност. Ако шпионите на големия червен змей съберат информация за тях, от една страна, съществува риск от екстрадиция, а от друга, най-малкото, членовете на семействата им и роднините им в континентален Китай може да бъдат замесени. От съображения за безопасност и от уважение към хората, всеки трябва да пази в тайна личната информация на братята и сестрите и не бива да я споделя с тези, които не вярват в Бог. Дори сред тези, които вярват в Бог, личната информация не бива да се разкрива небрежно на другите без съгласието на съответния човек. Абсолютно недопустимо е каквато и да е информация за братята

и сестрите, църковната работа, дълга, който човек изпълнява, преживяванията, споделени в общение, или други подобни подробности да се превръща в тема за разговор с невярващи в свободното време. Какви са последствията от обсъждането на тези въпроси с тях? Има ли някакъв положителен резултат? (Не.) Последствието от такива обсъждания е, че тези невярващи дяволи намират повод за нападки, подиграват се и съдят, и дори проклинат и клеветят. Това добро ли е? (Не.) Трябва да изследвате дали в църквата има хора със скрити мотиви, които обсъждат такива подробности като действителните ситуации на църковната работа и църковния живот — както и кой наистина вярва в Бог, кой се стреми към истината, кой изпълнява дълга си, кой не изпълнява дълга си, кой често е негативен, кой има объркана вяра, и дори лична информация и ситуации за братята и сестрите — с невярващи и членове на семейството, които не вярват, всичко това безрезервно. Потърсете такива хора. Има въпроси, които дори хората в църквата не е необходимо да знаят, но невярващите членове на семействата на такива хора знаят повече по тези въпроси от хората в църквата — и ги знаят по-ясно. Как се случва това? Това е „заслугата“ на къртицата вътре. Тази къртица се отнася към членовете на семейството си, сякаш са църковни водачи, като докладва у дома за всичко, което види в църквата, на своите „водачи“ в опит да се подмаже и да задълбочи емоционалната си връзка със семейството си. Очевидно е, че всички тези дела на църквата са били предадени от тези къртици, които не могат да си държат езика. Те не уважават братята и сестрите, нито защитават делото и интересите на Божия дом. Те се отнасят към Божия дом и църквата като към общество или обществено място, като небрежно коментират и съдят братята и сестрите, сякаш са невярващи, дори се присъединяват към неверници и невярващи в свободното си осъждане на братята и сестрите. Освен това някои хора, след като са били кастрени от водачите или след конфликти, спорове и неразбирателство с братята и сестрите, се прибират у дома и вдигат скандал, като се уверяват, че семейството им знае всичко за това. Последствието е, че семейството им търси отмъщение срещу водачите или братята и сестрите, с цел да предадат и да съсипят църквата. Това добро явление ли е? (Не.) Безрезервно да споделят с членове на семейството, роднини и приятели вътрешните дела на църквата и неща като например колко братя и сестри живеят църковен живот и какъв дълг изпълнява всеки — що за отрепки са те? Истински вярващи ли са? (Не.) Членове на Божия дом ли са? Могат ли да бъдат наречени братя или сестри? (Не.) Задържането на такива къртици и скрити предатели в църквата, било то в миналото, настоящето или бъдещето, ще донесе значителни неприятности на Божия дом и на братята и сестрите. Дори да не изглежда, че извършват много злодеяния в църковния живот, последствията и въздействието от тайното им предаване на различни подробности за Божия дом на невярващи, сатани и дяволи са изключително пагубни! Трябва ли на такава измет да се позволява да остане в

църквата? (Не.) Заслужават ли да бъдат наричани членове на Божия дом? Достойни ли са да бъдат третирани като братя и сестри? (Не.) Как трябва да се постъпва с такива хора? (Трябва да бъдат премахнати възможно най-скоро.) Те трябва да бъдат премахнати възможно най-скоро! Изритайте ги! Това е причината да бъдат премахнати: „Ти не можеш да си държиш езика, не знаеш кое е добро за теб, хапеш ръката, която те храни. Ти вярваш в Бог и се наслаждаваш на Неговата благодат, както и на помощта, любовта, търпението и грижата от братята и сестрите, но въпреки това издаваш братята и сестрите и църквата по този начин. Ти не си стока; омитай се!“. Делата на братята и сестрите, делата на църквата и всяка работа на Божия дом не бива да се разкриват на невярващи, нито трябва да се използват като теми за празни разговори от тях. Те не го заслужават! Който разпространява такава информация, става прокълната твар, която църквата трябва да премахне, а братята и сестрите трябва да я отхвърлят. Само въз основа на техните предателски действия спрямо братята и сестрите и църквата и споделянето им на вътрешни църковни въпроси с невярващи за небрежни разговори, те несъмнено са предатели, къртици и зли хора, които трябва да бъдат премахнати от църквата. Братята и сестрите са свободни да общуват и да спорят, колкото е необходимо, за всяка работа, която се извършва в църквата — като например кой трябва да бъде премахнат или за възникването на определени събития — но това не бива да се споделя с невярващи и не може да се говори за него с невярващи членове на семейството. Особено личните и семейните ситуации на новите братя и сестри с малък духовен ръст не бива да се разкриват на външни хора. Ако ти е трудно да го запазиш за себе си, трябва да се молиш на Бог и да се осланяш на Него, за да се научиш на самоконтрол, и да се занимаваш с някакви смислени дейности. Ако наистина не можеш да се контролираш, трябва първо да докладваш на църквата, за да се потърси решение, за да се предотвратят неблагоприятни последици, защото разпространяването на такава информация е най-вероятно да причини проблеми. Например личните телефонни номера, домашните адреси, от колко години някой вярва в Бог, личното семейно и брачно положение и така нататък са чувствителни теми. Те нямат нищо общо с истината или с навлизането в живота; те се отнасят до личната неприкосновеност. Само агенти и къртици специално разследват тези въпроси. Ако обичаш да научаваш и да разпространяваш такива неща, какъв нрав показва това? Това е подло! Да не се стремиш към истината, а да се съсредоточаваш върху клюки, да действаш като къртица или шпионин и да служиш на големия червен змей — не е ли това подло и коварно? Всеки, който специално разпитва за чувствителни теми и лични дела на другите, разследва ги и безразсъдно ги разпространява, таи скрити мотиви и е неверник. Божиите избраници трябва да бъдат особено предпазливи към такива хора. Ако такива хора не се покаят, църковният им живот трябва да бъде прекратен, защото издаването на братята и сестрите е най-неморалното, презряното и

срамното деяние. Божиите избраници трябва да стоят настрана от тези хора. В църковния живот хората трябва да са ограничени по отношение на това да се интересуват от тези въпроси и да ги обсъждат, тъй като те нямат нищо общо с общението за истината и говоренето за тях не носи никаква полза на другите.

Божият дом има различни управленски закони и правила, които Божиите избраници трябва да спазват. Въпроси като вътрешните дела на църквата, кадровите промени на водачите и работниците, работата по изчистване на църквата и подредбите от Горното, наред с други, не бива да се разпространяват небрежно в църквата, за да се предотврати издаването им на Сатана от неверници и зли хора. Причината за това е, че Божият дом е различен от обществото; Бог изисква от хората да се стремят към истината, да четат повече Божието слово, да размишляват и да общуват повече. Само разгласяването на Божиите слова и свидетелстването за Бог могат да създадат подходяща атмосфера; само споделянето на повече свидетелства за преживяване може да създаде такава атмосфера. Освен това в Божия дом има много новоповярвали, които вярват в Бог отскоро. Неизбежно е някои неверници все още да не са били разкрити. По-специално, първите пет или десет години на вяра са време за разкриване на истинската същност на хората; през това време не е сигурно кой може да остане непоколебим и кой не, нито колко зли хора, способни да смущават църквата, все още съществуват. Постоянното безразсъдно разпространяване на лична информация и такива външни дела, както и въпроси, несвързани с общението за истината, може да доведе до много неблагоприятни последици. Например някой може да попита: „Откъде е еди-кой си водач? Къде живее?“. Тази чувствителна информация не е нещо, което Божиите избраници трябва да знаят. Някой друг може да попита: „Колко струва на Божия дом да отпечата книга с Божиите слова?“. Полезно ли е да се знае това? (Не.) Какво те засяга цената на отпечатването? Да не би да са те таксували за това? Изглежда, че това не те засяга, нали? Някои може да попитат: „Кои са висшестоящите водачи в Божия дом сега?“. Ако те не те ръководят пряко, това, че не знаеш, засяга ли те? (Не.) В континентален Китай осведомеността за тези неща може да бъде проблем. Ако бъдеш заловен от големия червен змей и подложен на жестоки мъчения, ако не знаеш тези неща, колкото и да те бият, не можеш да разкриеш нищо и така няма да станеш Юда. Но ако знаеш и не можеш да издържиш на жестоките побои, които ти нанасят, може да се случи да проговориш и да станеш Юда. В този момент може да си помислиш: „Защо тогава безразсъдно задавах тези въпроси? Щеше да е много по-добре да не знам. Дори да ме бяха пребили до смърт, пак щях да съм в неведение за тези неща; дори да исках да си измисля отговори, нямаше да мога да измисля нищо. В такъв случай нямаше да стана Юда. Сега си научих урока; най-добре е да не знам твърде много за тези въпроси, които не са свързани с истината. Да разпитваш за такива неща не носи никаква полза; по-добре е да не знаеш“. А има и други, които

може да попитат: „Колко екипа в Божия дом вършат специализирана работа?“. Какво те засяга това? Просто върши каквато работа е възложена на твоя екип. Това, че не знаеш, не влияе на способността ти да изпълняваш дълга си нормално, да се стремиш към истината във вярата си или да живееш църковен живот; не влияе на нищо. Това, че не знаеш, не ти пречи да се стремиш към истината или да постигнеш спасение като вярващ, така че защо да си правиш труда да питаш? „Повечето братя и сестри от градски или селски райони са? Образовани или необразовани са?“. Полезно ли е да се знаят тези неща? (Не.) И какво, ако всички са от селски райони? И какво, ако всички са от градове? Това няма нищо общо с истината. Някои може да попитат: „Как се разпространява евангелската работа сега?“. Да се попита малко за това е добре, но някои хора от любопитство питат подробно в точно колко държави се е разпространила евангелската работа, което е ненужно. Дори да знаеха това, какво въздействие би имало върху тях? Каква полза би донесло знанието на такива подробности? Ако нямаш истината реалност, пак няма да я имаш, дори да знаеш; това знание изобщо няма да ти помогне да изпълняваш добре дълга си, нито ще ти помогне по някакъв начин в навлизането в живота. Добре е да не се интересуваш за някои общи дела; всъщност е по-добре да не знаеш. Да знаеш твърде много е бреме. Щом такава информация изтече, тя се превръща в проблем и прегрешение. Да знаеш тези неща не е хубаво: колкото повече знаеш, толкова повече проблеми може да причини. Тези, които разбират истината, знаят какво трябва да се казва и какво не бива да се казва. Объркани те, на които им липсва духовно разбиране, не правят разлика между вътрешни и външни хора, когато говорят, и говорят само глупости. Следователно тези неща не бива да се съобщават на тези в църквата, които не разбират истината. Знанието на тези неща не носи никаква полза. Първо, тези хора не могат да помогнат за решаването на проблеми. Второ, те не могат да защитят делото на църквата. И трето, няма нужда те да говорят добре за Божия дом. Всички Божии слова са истината и всички Божии действия са праведни — има ли нужда от подмазване и ласкателство от страна на тези неверници и невярващи, на които им липсва духовно разбиране? Няма. Дори нито едно същество в целия свят да не следваше Бог или да не Му се покланяше, статусът и същността на Бог ще останат непроменени. Бог е Бог, вечно неизменен, непроменен от никакви промени в обстоятелствата. Божията идентичност и статус са вечно непроменящи се. Това са истини, които тези, които вярват в Бог, трябва да разберат. Тези неверници и невярващи говорят и действат, без да правят разлика между вътрешни и външни хора — полезно ли е за делото на Божия дом те да знаят твърде много? Необходимо ли е те да знаят за делото на Божия дом? Те не са достойни за това знание! Някои може да попитат: „Всички тези въпроси тайни ли са и затова ли не могат да бъдат известни?“. След като вярвате в Бог до този момент, мислите ли, че тези въпроси съдържат тайни? (Не.) Но Божиите избраници притежават

почтеност и достойнство; те не бива да бъдат обект на обсъждане или подигравки от страна на невярващи. Божият дом, църквата и братята и сестрите, било то като група или като отделни хора, всички имат достойнство; всички са положителни и никой не бива да се опитва да ги осквернява. Всеки, който действа по начин, който позволява на Сатана и дяволи безразборно да оскверняват и небрежно да клеветят или да уронват репутацията на Божия дом, или да уронват репутацията на братята и сестрите, бива прокълнат! Следователно църквата категорично не допуска съществуването на тези, които не могат да си държат езика. Щом бъдат идентифицирани, те трябва да бъдат премахнати! Този подход съгласно принципите ли е? (Да.)

Някои хора са особено внимателни и предпазливи, когато говорят, общуват, взаимодействат или се свързват с братята и сестрите, но щом се приберат у дома, стават големи усти, разказват всичко, дори личната информация на братята и сестрите, така че членовете на семействата им, невярващите безверници и тези, които вярват само на думи, знаят много за делата на църквата. Такъв човек е къртица, предател — юда — и точно такъв индивид църквата трябва да премахне. Колкото по-дълго такива хора остават в църквата, толкова повече информация ще знаят за братята и сестрите, толкова повече ще извършват предателства и толкова повече ще бъдат въпросите, които невярващите ще използват като повод за нападки и за клевета. Ако не се страхуваш, че ще предадат тази информация на невярващи, тогава ги задръж; ако не желаеш личната ти информация и вътрешните дела на църквата да се разпространяват от техните уста, тогава трябва да премахнеш тези къртици възможно най-скоро. Уместно ли е това? (Да.) Към такива хора не трябва да се проявява снизхождение; те не таят добри намерения и самите те не са стока. Как се сравняват такива хора с двата типа хора, споменати по-рано — тези, които са склонни към отмъщение, и тези, които са разпуснати и невъздържани? По-добри или по-лоши са? (По-лоши.) Тези хора може също да изпълняват дълга си, да полагат известни усилия и да понасят известни трудности; може да правят всичко, което Божият дом поиска от тях, и да не отказват, но има един проблем: те разкриват всичко за Божия дом на невярващи. Всеки ден играят ролята на предател, на къртица. Само поради тази причина църквата не може да ги търпи и трябва да ги премахне. Разбирате ли? (Да.) Независимо дали са щастливи или нещастни в църквата, кой ги провокира, кой се разбира с тях, дали са избрани за църковни водачи или са освободени — каквото и да се случи, те винаги трябва да споделят всеки детайл с невярващите членове на семейството си. Те се грижат невярващите членове на семейството им и невярващите да бъдат информирани веднага и своевременно да схващат вътрешната ситуация на църквата. Към такива хора категорично не бива да проявявате никакво снизхождение, нито милост; щом откриете такъв, премахнете го. Какъв е този подход? (Уместен.) Безмилостно ли е да се постъпва така? (Не.)

Не е безмилостно. Ти се отнасяш към тях като към братя и сестри, но те изобщо не защитават интересите на Божия дом или интересите на братята и сестрите. Вместо това те на всяка крачка продават интересите на Божия дом и на братята и сестрите. Ти ги смяташ за семейство, но те смятат ли теб за семейство? (Не.) Тогава не проявявай снизхождение към тях; ако трябва да бъдат премахнати, тогава ги премахни. До този момент срещали ли сте такива хора? (Да. Те споделяха всичко за братята и сестрите с членовете на семействата си, а понякога също така при първа възможност информираха членовете на семействата си за определени въпроси и конкретни подредби в църквата. Членовете на семействата им след това намираха повод да клюкарстват за църквата зад гърба ѝ.) Тези хора премахнати ли са? (Да.) След като са били премахнати, оплакваха ли се? Може да смятат, че е несправедливо, като си мислят: „Нищо не съм направил; това не представлява нарушение на управленските закони, нито съм причинявал прекъсвания или смущения. Защо тогава бях премахнат?“. Смятате ли, че естеството на техните действия е по-сериозно от причиняването на прекъсвания и смущения? (Да.) Могат ли такива хора да бъдат изкупени? Лесно ли се променят? (Не.) Защо казвате, че няма да е лесно? Кой аспект показва, че им е трудно да се променят? (Те не са част от Божия дом, не са братя или сестри; тяхната същност е на неверници и невярващи.) Това е тяхната същност. И така, как можете да разберете, че са невярващи и неверници? (Каквито и емоции да имат в църквата, те ги изливат пред семейството си, което показва, че каквото и да се случи, те не го приемат от Бог, а още по-малко си вадят поуки. Такива хора не преживяват Божието дело и не приемат истината, така че същността им е на неверници.) Тази тяхна същност на неверници е изяснена. Те изливат емоциите си пред семейството си и се отнасят към всичко въз основа на емоциите си. Как можете да разберете, че не са част от Божия дом, а са неверници, които са се промъкнали в Божия дом? (Защото могат да продадат интересите на Божия дом, като действат като предатели и къртици, и защото те по същество не са хора, които защитават делото и интересите на Божия дом. Следователно тези хора не са в единомислие с Божия дом.) Това обяснение не улучи целта. Нека ви обясня. Въпреки че тези хора участват в църковния живот и изпълняват дълга си, смятали ли са някога братята и сестрите за свое семейство? Казано на прост език, смятали ли са братята и сестрите за свои? (Не.) Тогава за какви смятат братята и сестрите? (За външни хора.) Правилно, за външни хора, за противници. Тогава за какво смятат Божия дом и църквата? Не е ли просто работно място за тях? (Да.) Те смятат Божия дом и църквата за компании или организации от невярващия свят, като гледат на братята и сестрите като на външни хора, като на такива, от които трябва да се пазят, като на противници. Така те лесно могат да разкриват различни видове информация и различни действителни ситуации за братята и сестрите на тези, които по същество не вярват в Бог. Те са наясно, че тези невярващи хора

няма да кажат нищо добро и дори биха могли да клеветят братята и сестрите и да позорят Божия дом — те знаят всичко това, но въпреки това безразсъдно и напълно безрезервно разкриват ситуациите на братята и сестрите и на църквата на тези невярващи. Ясно е, че те гледат на братята и сестрите като на външни хора, като на противници, и винаги, когато възникне някаква неприятност, те веднага се обединяват с невярващи, за да се подиграват, да клеветят и да действат срещу братята и сестрите зад гърба им, като по този начин задоволяват собствените си желания. Те смятат, че осъждането на който и да е брат или сестра не би било осъществимо в църквата, защото ако обсъждат делата на църквата или братята и сестрите пред самите братя и сестри, смятат, че ще трябва да понесат последствията, които биха били неблагоприятни за тях. Но обсъждането на тези въпроси със семейството им напълно задоволява личната им прибързаност, желания и емоции, без да се налага да носят каквито и да било последствия, тъй като семейството в крайна сметка си е семейство, което не би ги предало. Не е същото обаче с братята и сестрите, които биха могли да ги докладват, да ги разобличат и да ги кастрят, и дори да ги накарат да загубят дълга и позициите си по всяко време и на всяко място. Така че изобщо не е невярно да се каже, че те гледат на братята и сестрите като на свои противници. Противникът е някой, от когото трябва да се пазиш. Затова те не говорят с братята и сестрите, нито общуват с тях, нито разобличават нещо пред тях. Вместо това те „живеят църковен живот“ с невярващите членове на семейството си у дома, където споделят всичко и изливат сърцата си. Те безрезервно изразяват своите мисли, мнения, разочарования, недоволство и всичките си изопачени възгледи без никакви скрупули, като намират освобождение и удоволствие в това. Членовете на семействата им не ги презират, а вместо това им помагат и им сътрудничат. Ако говореха така в църквата, истинската им природа на неверници щеше да бъде напълно разобличена и църквата щеше да трябва да ги премахне. Следователно те не гледат на братята и сестрите като на семейство, а като на противници. Това е един аспект. Другият аспект е, че те никога не се смятат за част от църквата, така че каквото и да се случи с църквата, било то клевета и богохулство от религиозния свят, безпочвени слухове и подигравки от невярващи, или набеждаване и преследване от националното правителство, за тях лично е без значение и маловажно. Да предположим, че наистина се чувстваха така: „Ако имиджът на църквата е уронен и Божието име е опозорено, нашето достойнство като вярващи сериозно е поставено под въпрос. Поради тази причина никога не бих обсъждал църковните дела или делата на Божия дом с невярващи, като им позволявам да клюкарстват и да се смеят за това. Дори за да се защитя, не бих говорил небрежно за делата на Божия дом с невярващите членове на семейството си“ — ако имаха такова съзнание, нямаше ли тогава да могат да си държат езика? Защо тогава не могат да го направят? Ясно е, че те по същество не се смятат за част от Божия

дом, нито се смятат за вярващи. Някои хора казват: „Думите Ти са неправилни. Ако не се смятат за част от Божия дом, защо все още идват на събирания?“. Сред тези, които вярват в Бог, има всякакви хора. Не сме ли разговаряли за това преди? Има много хора, които идват да вярват в Бог с различни неправилни мотиви и цели, и това е един такъв тип. Да вярваш в Бог за забавление, за да разсееш скуката или да намериш духовна опора — не са ли такива неверници често срещани? Не могат ли такива хора да бъдат намерени в изобилие? (Да.) Те дори не се признават за вярващи в Бог. Разбира се, цялата работа на църквата и Божиите избраници, които изпълняват дълга си, не ги засягат, те не им обръщат внимание. Така те могат небрежно и с лека ръка да обсъждат с невярващи работната ситуация на църквата, вътрешните дела на църквата и дори всякакви проблеми, които възникват сред братята и сестрите. След като приключат с говоренето, невярващите продължават да клюкарстват, да клеветят и да се подиграват, но това ни най-малко не ги притеснява. Те дори може да се присъединят към невярващите в отправянето на обиди към братята и сестрите, в осъждането на Божия дом и в коментирането на работата и работните подредби на Божия дом. Вярващи в Бог ли са те? (Не.) Истинският вярващ никога не би постъпил по този начин. Дори ако е в името на защитата на собственото си достойнство и интереси, той никога не би хапал ръката, която го храни, и не би застанал на страната на тези извън църквата. Не е ли така? (Да.) Следователно такива хора са зли хора и неверници, които трябва да бъдат премахнати. Колкото по-скоро бъдат премахнати, толкова по-скоро църквата ще има спокойствие.

Да поговорим за вас самите. Например, ако родителите ти не вярват в Бог или ако братята и сестрите ти или най-добрите ти приятели не вярват в Бог, но не се противопоставят на твоята вяра и всъщност доста я подкрепят, би ли им разказал всичко, което се случва в църквата? Да предположим, че една твоя приятелка попита: „Във вашата църква има ли мъже, които си търсят партньорка? Има ли такива, които са особено простодушни, високи, богати и красиви?“. Някои порядъчни хора сред невярващите също искат да намерят порядъчен партньор, с когото да прекарат дните си. Твоята приятелка иска да намери някого, който вярва в Бог, така че ще бъдеш ли склонен да ѝ кажеш? (Не.) Трябва да ѝ кажеш: „Привързаността ти към вярващите е безполезна. Ти си невярваща и по същество си несъвместима с вярващите. Нямате общ език; вървите по различни пътища! Погледни се, облечена си толкова натруфено — кой брат в нашата църква би те харесал?“. Ти нямаш високо мнение за нея, така че би ли говорил с нея за църковни въпроси? (Не.) Само няколко думи и разговорът ще се разпадне — имате напълно различни гледни точки. Дори ако някои невярващи имат добро впечатление за вярващите и дори ако поддържат приятелство с теб, след като станеш вярващ, би ли бил склонен да споделиш с тях вътрешните дела на църквата или трудностите, които срещаш при изпълнението на дълга си? (Не.)

Дори да подкрепят вярата ти в Бог, каква е ползата да обсъждаш с тях църковни въпроси? Например някои братя и сестри са издържали на мъчения и разпити от големия червен змей, без да станат юди. Това е свидетелство, на което дори невярващите се възхищават — би ли бил склонен да споделиш това с тях? (Не.) Защо не би бил склонен да го обсъждаш? (Такива въпроси не ги засягат и те не биха могли да разберат тези свидетелства за преживяване.) Те няма да могат да разберат. Какви негативни последици може да има обсъждането на тези въпроси? (Вместо това те може да осъдят църквата.) Те биха отсъдили: „Защо се подлагате на това? Защо се противопоставяте на националното правителство?“. Вижте, един-единствен коментар може да разобличи тяхната природа. Как може това да се счита за противопоставяне на националното правителство? Ясно е, че дяволските царе, управляващи страната, жестоко преследват Божиите избраници, като не им оставят начин да живеят. Дори когато стават свидетели на това, те се преструват, че не знаят. Ясно е, че говорят по начин, който обръща истината и изопачава фактите. Какво друго би могъл да обсъждаш с тях? Не можеш да говориш с тях за нищо, свързано с вярата в Бог; не можеш да им позволиш да узнаят нищо за това. Тези, които не могат да си държат езика, могат да разкажат всичко за църквата на невярващи. Те очевидно са неверници; те са дяволи, дошли в Божия дом, за да се мотаят, зверове, които хапят ръката, която ги храни, без капка съвест или разум. Всяка вреда за интересите или репутацията на Божия дом или на църквата изобщо не ги засяга, не касае никой от собствените им интереси и те не изпитват ни най-малка скръб; така те могат безразсъдно да говорят за вътрешните дела на църквата на невярващи и на хора, които не вярват в Бог, без ни най-малки скрупули. Омразни ли са такива хора? (Да!) Може ли един неверник, който не гледа на братята и сестрите като на семейство, а гледа на невярващите като на свое семейство, да приеме истината? (Не.) Може ли да признае, че Бог е истината? (Не.) Може ли човек, който не се смята за член на църквата, когато чуе думите за Божието спасение на човека, да остави настрана собствените си интереси, за да се стреми към истината и да навлезе в истината реалност? (Не.) Ежедневните им дейности се състоят само в продаване на интересите на църквата, заставане на страната на външни хора и служене като къртици, юди и предатели, сякаш това е тяхната мисия. Те не вървят по правилния път, а живеят, за да вършат зло; те заслужават да умрат и да бъдат прокълнати! Тези юди, предатели и слуги на Сатана, които хапят ръката, която ги храни, са негативни отрепки, те са вредни за човечеството и са презирани от всички. Така че не е ли съвсем правилно църквата да се справи с тях и да ги премахне? (Да.) Съвсем правилно е! Не би ли ви било неприятно да бъдете издадени? Ако църквата или Божият дом бъдат издадени, повечето може да не са дълбоко съпричастни или да не се чувстват твърде наскърбени; просто вътрешно ще им е малко неприятно, защото в края на краищата те са нейни членове. А какво ще стане, ако бъдеш

издаден от някой в църквата на невярващи и поради това, че те е издал, невярващите изопачат фактите, клеветят те, подиграват ти се, съдят те и те заклеймяват? Как ще се почувстваш тогава? Няма ли тогава да преживееш унижението и срама, понесени от църквата и Божия дом? (Да.) От тази гледна точка уместно ли е да се премахват такива хора? (Да.) Те трябва да бъдат премахнати; няма нужда да се проявява снизхождение към тях. Що се отнася до тези, които не могат да си държат езика, въз основа на различните проявления на това как се държат и какво изживяват, те са неверници в църквата, тип зли хора, които трябва да бъдат премахнати. Независимо дали действията им се извършват тайно или открито, щом се открие, че някой не може да си държи езика и по своята човешка природа същност той е завършен неверник, тогава незабавно докладвайте на водачите и работниците и уведомете братята и сестрите за него. Трябва да се направи своевременно и точно разпознаване на такива хора и след това те трябва да бъдат премахнати от църквата възможно най-скоро. Не им позволявайте да имат никакво участие в църквата и нейната работа или да имат каквато и да било връзка с братята и сестрите; пълното им премахване е правилното действие. С това приключва общението по това проявление на човешката природа — неспособността човек да си държи езика.

Трите типа хора, за които разговаряхме днес, по-сериозни случаи ли са от двата типа, за които разговаряхме преди? (Да.) Техните обстоятелства са по-лоши, човешката им природа е по-подла и по-достойна за презрение, а вредата и въздействието им върху интересите на църквата и на всички братя и сестри са по-големи. Затова не подценявайте тези три типа хора; трябва да се пазите бдително от тях и да не бъдете снизходителни към тях. Ако някой бъде идентифициран като един от тези три типа, той трябва незабавно да бъде разобличен и разпознат, а след това да се справите с него възможно най-бързо. Ако изпълнява важен дълг, незабавно намерете някого, който да поеме дълга му, а след това го лишете от този дълг и го премахнете. Разбрахте ли? (Разбрахме.) Различните състояния на братята и сестрите в църквата, различните им проявления в различни периоди, работата на църквата и дори някои от вътрешните ѝ дела е позволено да се обсъждат и да се говори за тях само сред братята и сестрите. Това е така, за да се даде възможност на Божиите избраници да имат по-ясни разбирания и прозрения за принципите, изисквани от Божия дом, като по този начин постигнат способността да действат според истините принципи. Един принцип обаче трябва да е ясен: независимо дали става въпрос за истини или принципи, засягащи навлизането в живота на Божиите избраници, или за правилата за общи въпроси, категорично не е позволено да се говори за тях с невярващи, което би довело до това невярващите да коментират и да сочат с пръст. Това е абсолютно забранено. Някои може да кажат: „Ако е абсолютно забранено, това означава ли, че е управленски закон?“. Може да се каже и така; който издаде информация, ще

понесе съответните последствия. Защо ще трябва да понесе последствията? Защото тези, които издават вътрешни дела на църквата, не защитават църквата или братята и сестрите и лесно могат да издадат църквата и братята и сестрите. Тъй като действат като предатели и юди, към тях вече не трябва да се проявява снизхождение, нито да се считат за братя и сестри или за семейство. С тях трябва да се постъпва като с предатели и юди и да бъдат директно премахнати от църквата. Някои хора казват: „Преди имах лошия навик да съм голяма уста, бях склонен да говоря безразсъдно. Сега, когато виждам последствията от такива действия, вече не смея да говоря безразсъдно“. Добре. Щом си казал това, поведението ти ще бъде наблюдавано. Ако наистина се покаеш и направиш обрат, като вече не предаваш безразсъдно информация или не продаваш интересите на братята и сестрите и можеш да си държиш езика, Божият дом ще ти даде един шанс. Ако отново бъде открито, че си направил това, че ти си този, който е разпространил някаква информация, няма да бъде проявено никакво снизхождение към теб — братята и сестрите в църквата ще се обединят, за да те премахнат. Когато това се случи, недей да ревеш или да се оплакваш, че не си бил предупреден предварително. Сега, когато нещата са обяснени ясно, ако това се случи отново, Божият дом категорично няма да бъде снизходителен. Разбрахте ли? (Разбрахме.) Ако видите някого, който не е разбрал, обяснете му; дайте му насоки, като използвате това, за което разговаряхме днес. Ако забележите някого, който показва признаци на такова поведение, или някого, който е действал по този начин преди, общувайте с него, предупредете го и го информирайте за естеството на такива действия и последствията от тях, както и за отношението на Божия дом към тези въпроси и хора. След като изясните нещата, наблюдавайте го, за да видите дали може да се покае и какво ще прави в бъдеще. Ако се промени и вече не действа по такъв начин, той може да бъде приет обратно и да се отнасяте към него като към брат и сестра. Но ако упорито отказва да се покае и продължи тайно да действа по този начин, винаги, когато откриете такъв човек, го премахвайте. Ако намерите двойка, тогава премахнете и двамата; ако намерите група, тогава премахнете цялата група. Не проявявайте никакво снизхождение. Някои хора питат: „Мога ли да говоря с тези от семейството ми, които някога са вярвали, но по-късно са били премахнати?“. Изглежда, че тези, които обичат да си чешат езика и да се занимават с клюки, не им е лесно да се контролират, като винаги упорито питат дали това е допустимо. Какво мислите вие, допустимо ли е? (Не.) Не е допустимо да се говори с никого от тях, тъй като лесно води до последствия. С такива хора трябва да се постъпва като с юди. С тези, които са невярващи, тези, които са били премахнати, тези, които са ви близки, тези, които заслужават доверие, тези, които подкрепят вярата ви в Бог, тези, които са благосклонни към вярата в Бог, и тези, които на думи вярват в Бог, които просто живеят църковен живот и четат малко от Божиите слова, но изобщо не изпълняват дълга си, не бива

да се говори — ако някой го прави, с него ще се постъпи като с юда. Разбрахте ли? (Разбрахме.) Кой друг е включен в тези, които не изпълняват дълга си? Включени ли са обикновените членове на църквата? (Да.) Не забравяйте това нещо; не бъдете глупави. Трябва да схванете принципите добре. Не продължавайте да вярвате, само за да се окаже накрая, че сте станали юда и сте издали Божия дом, предали сте братята и сестрите, без дори да го осъзнавате, и дори се гордеете с това. Да не можеш да си държиш езика и дори да издаваш делото на църквата и братята и сестрите е сериозно прегрешение. Бог води записки за всеки, който извърши такова зло. Сега, след като ти е обяснено ясно и си разбрал, ако го направиш отново, това вече не е обикновено прегрешение; това е нарушение на управленския закон, което те прави обект на премахване и ще бъдеш лишен от правото на спасение. Разбрахте ли? (Разбрахме.)

11 декември 2021 г.

ОТГОВОРНОСТИТЕ НА ВОДАЧИТЕ И РАБОТНИЦИТЕ (26)

Четиринадесета точка: своевременно разпознавайте, а после премахвайте или отлъчвайте всякакви типове зли хора и антихристи (пета част)

Отношението, което водачите и работниците трябва да имат към делото по изчистването на църквата

През тази година непрекъснато разговаряме за отговорностите на водачите и работниците, както и за проявленията на всички замесени типове хора. Темите на общенията ставаха все по-подробни и по-конкретни и включваха различните проблеми на всички типове хора, а общението относно конкретните проявления на тези хора и категориите, в които те трябва да бъдат разделени, също беше много конкретно и ясно. Колкото по-конкретно и ясно се разговаря за тези подробни проблеми, толкова по-положителна помощ и напътствия това би трябвало да предоставя за навлизането в живота на Божиите избраници и толкова повече напътствия и помощ би трябвало то да предлага на водачите и работниците, за да работят и да изпълняват дълга си. Независимо от начина, по който се извършва общението обаче, независимо от това колко конкретно е то, някои водачи и работници все още не са наясно как да се справят и как да се разпореждат с различните типове хора и видове проблеми в църквата. За проблемите на всички типове хора се разговаря толкова ясно, но някои водачи и работници все още не могат да възприемат как да разпознават различните типове хора и как да се отнасят към тях. Те все още не могат да действат според истините принципи, нито да използват истината, за да се справят с различните типове хора и видове проблеми в църквата. Каква е причината за това? На тези хора им липсва истината реалност. Чрез общението за проявленията на всички типове хора човек трябва да има основна проницателност и да предприема разумни мерки по отношение на онези хора в църквата, които изпълняват дълга си, по отношение на онези, които не го изпълняват, по отношение на онези, които се стремят към истината, по отношение на онези, които не го правят, по отношение на онези, които са послушни и покорни, както и по отношение на онези, които предизвикват прекъсвания и смущения. Ако обаче погледнем ситуацията с всички типове хора в църквата, само очевидно злите хора са били премахнати. Много неверници не са били напълно премахнати. В работата по изчистването на църквата водачите и работниците трябва да си сътрудничат с Божието дело, за да изчистят злите хора и неверниците възможно най-бързо, а не да подхождат пасивно и да действат като човекоугодници или да мислят, че изчистването само на очевидно злите хора означава, че всичко е уредено и че всичко е наред. Водачите и работниците трябва

активно да проверяват работата на всеки екип, да проверяват положението на членовете на всеки екип, дали в тях има неверници, които просто попълват бройката, или неверници, които разпространяват негативизъм и представи, за да смущават работата на църквата, и след като бъдат установени, тези хора трябва да бъдат напълно разобличени и премахнати. Това е работата, която водачите и работниците трябва да вършат. Те не бива да са пасивни, не бива да чакат заповеди и подканване от Горното да действат, нито трябва да свършат нещо дребно, едва когато всички братя и сестри призоват за това. В работата си водачите и работниците трябва да проявяват внимание към Божиите намерения и да бъдат предани на Бог. Най-добрият начин, по който трябва да се държат, е активно да разпознават и разрешават проблемите. Те не бива да остават пасивни, особено когато разполагат с настоящите думи и общение, които им служат за основа. Вместо това трябва да поемат инициативата за пълно разрешаване на действителните проблеми и трудности чрез общение за истината и да вършат работата си точно така, както би следвало да го правят. Те трябва своевременно и активно да следят за напредъка на работата. Не могат винаги да чакат заповеди и подканяне от Горното, преди неохотно да предприемат действия. Ако водачите и работниците са винаги негативни и пасивни и не вършат истинска работа, те са недостойни да служат като водачи и работници и трябва да бъдат освободени и възложеният им дълг трябва да бъде адаптиран. В момента има много водачи и работници, които са много пасивни в работата си. Те вършат малко работа само след като Горното им изпрати заповеди и ги подтикне. В противен случай не си дават зор и отлагат. Работата в някои църкви е доста хаотична, някои от хората, които изпълняват дълга си там, са невероятно отпуснати и нехайни и не постигат никакви реални резултати. Тези проблеми вече са много сериозни и ужасни по своя характер, но водачите и работниците на тези църкви все така се държат като чиновници и господари. Те не само че не са способни да вършат никаква истинска работа, но и не могат да разпознават или разрешават проблемите. Това парализира работата на църквата и води до застой в нея. Там, където в работата на една църква цари ужасна бъркотия и няма никакви признаци на ред, определено начело на нея стои лъжеводач или антихрист, който държи властта. Във всяка църква, в която лъжеводач държи властта, църковната работа е в безпорядък и в пълна бъркотия — в това няма никакво съмнение. Например много от проблемите в американските църкви бяха установени с Моите собствени уши или очи. Повечето от проблемите, които видях, бяха разрешени на място. За някои други изисках от водачите на американските църкви да ги разрешат. По-голямата част от работата на водачите и работниците обаче се извършва много пасивно, последващите действия са твърде бавни, ефективността е твърде ниска, а повечето от ежедневните им задачи се изпълняват само след заповеди и подканяне от Горното. След като Горното подреди работата, те ще бъдат заети за известно време, но след като

тази част от работата бъде свършена, те не знаят какво да правят по-нататък, защото не разбират какъв дълг трябва да изпълняват. Никога не са наясно с работата, която попада в обхвата на отговорностите на водачите и работниците и която трябва да изпълняват. В техните очи няма работа, която трябва да се свърши. Какво се случва, когато хората не считат, че има каквато и да било работа, която трябва да се свърши? (Те не носят бреме.) По-точно казано, те не носят бреме. Освен това те са много мързеливи и ламтят за удобства, правят колкото се може повече почивки, когато могат, и се опитват да избягват всякакви допълнителни задачи. Тези мързеливи хора често си мислят: „Защо трябва да се тревожа толкова много? Прекалената тревога само ще ме състари по-бързо. Каква полза ще имам от това, както и ако тичам напред-назад и се изтощавам толкова много? Какво ще стане, ако прегоря и се разболея? Не разполагам с пари, за да платя за лечение. А кой ще се грижи за мен, когато остарея?“. Тези мързеливи хора са просто толкова пасивни и изостанали. Не притежават грам истина и не могат да видят нищо ясно. Очевидно това са куп объркани хора, нали? Всички те са объркани. Безчувствени са към истината и не се интересуват от нея, така че как могат да бъдат спасени? Защо хората винаги са недисциплинирани и мързеливи, сякаш са живи мъртъвци? Това засяга въпроса за тяхната природа. В човешката природа има някакъв вид мързел. Независимо каква задача изпълняват хората, те винаги имат нужда някой да ги надзирава и да ги подтиква. Понякога проявяват внимание към плътта, ламтят за физически удобства и винаги запазват нещо за себе си — тези хора са изпълнени с дяволски намерения и коварни кроежи. Наистина изобщо не са добри. Винаги правят по-малко от това, на което са способни, независимо колко важен дълг изпълняват. Те са безотговорни и нямат преданост. Днес казах тези неща, за да ви напомня да не сте пасивни в работата. Трябва да сте способни да следвате всичко, което казвам. Ако отида в различни църкви и установя или видя, че сте свършили много работа, че сте работили много ефективно и че работата напредва много бързо, че е достигнала задоволително ниво и че всеки е дал най-доброто от себе си, ще бъда доста доволен. Ако отида в различни църкви и видя, че напредъкът на работата е бавен във всички аспекти, което доказва, че не сте изпълнили добре дълга си и не сте поддържали нормалното темпо на разпространяване на евангелието, какво мислите, че ще бъде настроението Ми тогава? Пак ли ще се радвам да ви видя? (Не.) Няма да се радвам. Тази работа ви е поверена и Аз съм казал всичко, което трябва да се каже. Конкретните принципи на практикуване и пътят също са ви казани. Въпреки това вие не действате, не работите, а само чакате Аз лично да ви надзиравам и подтиквам, да ви кастря или дори да ви заповядам да действате. Какъв е проблемът тук? Не трябва ли това да се разнищи? Когато не вършите работата, която очевидно трябва да се свърши, и не сте способни да се нагърбите с нея — мога ли да имам добро отношение към вас? (Не.) Защо не мога да имам добро

отношение към вас? (Твърде безотговорни сме в изпълнението на дълга си.) Защото не изпълнявате дълга си с цялото си сърце и с всичките си сили, а по-скоро го вършите нехайно. Човек, който е предан в дълга си, трябва най-малкото да влага всичките си сили, но вие не можете да постигнете дори това. Изоставате твърде много! Не че заложбите ви са недостатъчни, а манталитетът ви е неправилен и сте безотговорни. В сърцата ви има някои абсурдни неща, които ви пречат да изпълнявате дълга си. Освен това нагласата да бъдете човекоугодници ви пречи да извършвате делото по изчистването на църквата. Знаете ли каква е значимостта на изчистването на църквата? Защо Бог иска да изчисти църквата? Какви са последствията, ако църквата не се изчисти? Всички вие не сте наясно с тези въпроси и не търсите истината, което доказва, че не проявявате внимание към Божиите намерения. Вие сте готови да вършите само малко от обичайната, редовна работа на вашата позиция и избягвате специалните задачи, особено онези, които могат да оскърбят другите. Всички вие предпочитате да прехвърляте тези задачи на някой друг. Не мислите ли по този начин? Не е ли това проблем, който трябва да бъде решен? Вие винаги казвате: „Заложбите ми са лоши, разбирането ми за истината е ограничено и нямам достатъчно трудов опит. Никога не съм бил църковен водач, нито съм извършвал работа по изчистването на църквата“. Това не е ли намиране на извинения? За работата по изчистването на църквата се разговаря толкова ясно. Изчистването на антихристите, злите хора и неверниците е толкова прост въпрос. Нима тези няколко принципа са толкова трудни за разбиране? Ако такива прости въпроси са обяснени толкова ясно, а хората все още не ги разбират, какво показва това? Показва, че или заложбите им са твърде лоши, за да разбират човешки език, или са просто негодници, които не се съсредоточават върху същинските си задачи. Сред водачите и работниците определено има някои с лоши заложби и със сигурност има някои човекоугодници, които не вършат истинска работа. Определено има и някои негодници, които пренебрегват същинските си задачи и безразсъдно извършват злосторничества — всички тези ситуации съществуват. Първо, тези негодници, които пренебрегват същинските си задачи, трябва да бъдат изчистени. Всеки, който може да върши истинска работа, трябва да бъде използван, човекоугодниците, които действат като водачи, определено трябва да бъдат освободени, а хората с лоши заложби, които могат да разбират човешки език и да вършат някаква истинска работа, трябва да бъдат задържани. Тези проблеми трябва да бъдат разрешени по този начин. Ако след Божието общение, ти можеш ясно да видиш проблемите в работата на църквата, които водачите и работниците трябва да разрешат, тогава трябва да се заемеш с тях своевременно, без повече отлагане. Трябва да си способен да поемеш инициативата да действаш, без да е необходимо да чакаш Горното лично да възлага задачи или да издава заповеди. Независимо какви проблеми възникват, те трябва да бъдат разрешени, преди да засегнат работата.

Преди Горното дори да започне да разследва проблемите, ти вече трябва да си докладвал своето разбиране за проблемите и решенията за тях, принципите за справяне с тях и резултатите от справянето с тях. Колко хубаво би било това! Може ли тогава Горното все още да е недоволно от теб? Като водач или работник, ако постоянно не успяваш да видиш работата в обхвата на собствените си отговорности или дори ако имаш известно осъзнаване или идеи, но продължаваш да отлагаш и да не действаш, като винаги чакаш Горното да ти възложи задачи, не е ли това неизпълнение на отговорността? (Да.) Това е сериозно неизпълнение на отговорността! Ти си загубил отношението и отговорността, които като водач и работник трябва да имаш към дълга си. В работата си водачите и работниците трябва да следват отблизо изискванията на Горното. Трябва да прилагате всичко, за което е разговаряло Горното, като действате и го прилагате бързо, след като сте разбрали. Разрешаването на проблемите с истината е най-важната отговорност на водачите и работниците и не бива пасивно да чакате Горното да ви възложи работа, преди да направите нещо. Ако винаги чакаш пасивно, тогава не си годен да бъдеш водач или работник, не можеш да се нагърбиш с тази работа и да поемеш отговорност и да си подадеш оставката би било единственото разумно нещо, което можеш да направиш.

Проявленията и изходът на трите типа хора, които вярват в Бог

I. Полагащи труд

Отговорностите на водачите и работниците са общо петнадесет, а ние вече разговаряхме до четиринадесетата. За проблемите в църквата, които водачите и работниците трябва да разрешат, както и въпросите, свързани с всички типове хора, които са замесени в тези проблеми, е разговаряно на около осемдесет до деветдесет процента. Всичко това са задачи, които водачите и работниците трябва да поемат, и проблеми, които трябва да разрешат. Това включва много въпроси. От една страна, засяга отговорностите, които водачите и работниците трябва да изпълняват, а от друга, включва и различните проблеми на всички типове хора в църквата. Въпреки че темата на нашето общение през този период е отговорностите на водачите и работниците и разобличаването на лъжеводачите, ние също така разговаряхме много за проблемите на различните типове хора — и за състоянията и същностите на различните типове хора — засегнати от тази тема. Разбира се, това конкретно съдържание има различно въздействие върху всички типове хора, които следват Бог в църквата. Сред тях има един тип хора, които дори след като са чули цялото това общение, все още поддържат нагласата: „Аз имам добра човешка природа, наистина вярвам в Бог, при вярата си в Бог съм готов да се отричам и съм готов да платя цена и да понеса несгоди, за да изпълня дълга си“. Те не се интересуват от различните състояния на всички типове хора, от

истината, свързана с различните състояния, или от истините принципи, които хората трябва да разберат, за които се разговаряше през този период. Не е ли това един тип хора? Не е ли този тип хора много представителен? (Да.) Този тип хора винаги се придържат към определен възглед. От какво основно се състои този възглед? От трите точки, които споменах току-що: първо, те вярват, че човешката им природа не е лоша и дори че е добра. Второ, те смятат, че наистина вярват в Бог, което означава, че искрено вярват в съществуването на Бог и в Божието върховенство над всичко, вярват, че човешката съдба се контролира от Бог, че тя попада под Божието върховенство, което е широко тълкуване на „истинска вяра в Бог“. Трето, те вярват, че могат да се отрекат от неща при вярата си в Бог и да понасят несгоди и да плащат цена, за да изпълняват дълга си. Може да се каже, че тези три точки са най-основните, първостепенни и съществени елементи, към които тези хора се придържат във вярата си в Бог. Разбира се, тези неща могат да се считат и за техния капитал във вярата в Бог, както и за целите, които преследват, и за тяхната мотивация и посока в действията. Те вярват, че притежаването на тези три точки ги прави пригодни за трите основни условия за спасение, което ги прави хора, които са обичани и приемани от Бог. Това е груба грешка. Притежаването на тези три точки просто показва наличието на малко човешка природа. Може ли само наличието на малко човешка природа да спечели Божието одобрение? Категорично не. Бог одобрява онези, които се боят от Него и отбягват злото. Тези три точки не отговарят на критерия за истината реалност; те са просто трите критерия за това да бъдеш полагащ труд. След това ще разговарям за подробностите на тези три точки, за да разберете ясно. Първата точка е притежаването на добра човешка природа. Те вярват, че е достатъчно да не вършат зло, да не предизвикват прекъсвания и смущения и да не причиняват вреда на интересите на Божия дом, и че това означава, че могат да удовлетворят Божиите намерения и да действат в съответствие с принципите. Втората точка е „истинска вяра в Бог“. За тях това, което наричат „истинска вяра в Бог“, означава никога да не се съмняват в съществуването на Бог или във факта на Неговото върховенство над всичко, и да вярват, че човешката съдба е в Божиите ръце, което според тях ще им позволи да следват Бог до края. Те вярват, че щом наистина вярват в Бог, ще спечелят Неговото одобрение. Затова, независимо как Бог води или действа, или с каквито и проблеми да се сблъскат, те казват: „Просто обичай Бог, следвай Бог, покорявай се на Бог“. Техният метод за решаване на проблеми е твърде опростен. Могат ли такива обобщени думи да решат някакви проблеми? Третата точка е да си способен да се отречеш от неща при вярата си в Бог и да си способен да понасяш несгоди и да плащаш цена, за да изпълняваш дълга си. Как прилагат това на практика? Понеже наистина вярват в Бог, когато има нужда в делото на църквата или когато почувстват неотложните Божии намерения, те могат активно да се отрекат от семействата, браковете и кариерите си, да загърбят

светските си перспективи и да следват Бог и да изпълняват дълга си с непоколебима решителност, без никога да съжаляват. Те са способни да понасят несгоди и да плащат цена за всеки дълг, който Божият дом им уреди, дори ако това означава да ядат по-малко и да спят по-малко. Независимо колко тежки са условията на живот или дори в някои неблагоприятни среди, те все пак могат да упорстват при изпълнението на дълга си. Освен тези три точки, практикуването на всички други аспекти, свързани с истината, изглежда няма връзка с тях. Те правят това, което им се струва добро или правилно. Що се отнася до различните принципи на практикуване, които Бог е казал на човека, както и до състоянията, проявленията и същността на различните видове покварен нрав на хората, които Бог е разобличил, те смятат, че е добре да знаят малко или изобщо да не знаят. Считат, че няма нужда да търсят конкретно и щателно различни принципи, за да изследват собствената си поквара и да компенсират недостатъците си, нито има нужда често да посещават събирания, за да слушат другите да разговарят за различните си свидетелства за преживяване, и след това да постигнат собствена промяна и така нататък. Да вярваш в Бог по този начин, според тях, е твърде проблемно, ненужно е. Те следват Бог и изпълняват дълга си с повърхностно разбиране за вярата в Бог и промяната в нрава, заедно с различни представи и фантазии за Божието дело. Не е ли този тип хора доста представителен? (Да.) Те си поставят най-основно изискване и имат най-основно отношение към вярата в Бог. Освен това те пренебрегват истината, Божието правосъдие и разобличаване, кастренето, както и различните видове покварен нрав на хората и различните състояния, проявления и така нататък. Те никога не обмислят тези въпроси, нито разсъждават върху тях. Тоест тези хора се смятат за хора с добра човешка природа, за добри хора и за хора, които наистина вярват в Бог. И докато признават, че хората имат покварен нрав, те пренебрегват конкретните състояния и проявления на различните видове покварен нрав на хората, разобличени от Бог, без да полагат никакви усилия да изследват тези неща. Не е ли това един тип хора? Не са ли възгледите и конкретните проявления на този тип хора при тяхната вяра в Бог доста представителни? (Да.) Като се имат предвид възгледите на тези хора за вярата в Бог, тяхното разбиране за спасението и отношението им към Божиите слова, които разобличават различните видове покварен нрав на хората, в коя категория трябва да бъдат поставени тези хора? (Хора с объркана вяра, които не се стремят към истината.) Това е само повърхностният вид. Как тогава трябва наистина да бъдат категоризирани тези хора? Има ли много такива хора в църквата? (Да.) Винаги, когато се обсъждат конкретни въпроси и се разговаря за съответните истини, започват да се унасят, задрямват или се объркват, без да проявяват интерес. Ако им се възложи някаква работа или задачи, те запретват ръкави и се захващат за работа, без да се плашат от несгоди или умора. Те смятат, че би било чудесно, ако вярата в Бог беше като вършенето на този вид работа — тогава щяха

да бъдат мотивирани. Когато дойде време да се понасят несгоди, да се плаща цена и да се полагат усилия в работата, те проявяват истинско старание. Но дали това истинско старание и ентусиазъм са същото като да си предан? Дали това е проявлението, което човек трябва да има, след като разбере истините принципи? (Не.) Чрез Моето общение можете ли да видите в коя категория трябва да бъдат категоризирани тези хора? (Полагащи труд.) Точно така. Тези хора са полагащи труд и така вярват в Бог полагащите труд.

Започнахме с общение за природата същност и различните проявления на антихристите, както и за различните проявления на онези, които имат нрава на антихристите, но всъщност не са антихристи. Сега разговаряме за проявленията на различните типове хора, засегнати от отговорностите на водачите и работниците. Въпреки че темите, за които се разговаря, са за антихристите и лъжеводачите, конкретните въпроси и проявления, засегнати от всяка точка, са свързани с покварения нрав на покварeното човечество, както и с различните състояния и проявления, породени под господството на покварения нрав. Въпреки че лъжеводачите и антихристите са само малцинство, нравът на лъжеводачите и антихристите, както и различните им състояния и проявления, съществуват във всеки човек в различна степен. Сега, след като за тези въпроси беше разговаряно в такива подробности, онези, които се стремят към истината, ще имат след това повече път и посока, както и по-ясни цели в стремежа си към истината, в практикуването на истината, в разбирането на истините принципи и в навлизането в истината реалност. Това е нещо добро за тях и е повод за радост. С други думи, те се впускат в нов етап от вярата си в Бог. Те вече не живеят според правила, религиозни ритуали или думи и доктрини, и лозунги. Вместо това те имат по-конкретни насоки и цели за практикуване, и разбира се, по-конкретни принципи, които да следват. Как да се практикува при определени обстоятелства и какви са свързаните с това истини принципи, или какви състояния и поквара имат хората и как трябва да се отнасят към тях, както и как да търсят истината, за да ги преодолеят — двете основни теми на общението за антихристите и лъжеводачите засягат предимно това съдържание. По отношение на онези, които се стремят към истината, колкото по-конкретно се разговаря за истината, толкова повече те имат път за практикуване. Колкото по-конкретно се разговаря за истината, толкова по-светли и ясни стават сърцата на хората, толкова повече те могат да опознаят и разберат себе си и толкова повече осъзнават в какво трябва да навлязат след това и какви проблеми трябва да решат. Що се отнася до типа хора, споменати току-що като полагащи труд, след като подробно разговаряхме за различните състояния, породени от покварения нрав на човечеството, и за различните проблеми на покварата, които трябва да бъдат разрешени, те все така не се трогват. Какво означава да останеш непоклатим? Означава, че те все още не са наясно и не могат да схванат стремежа към истината и пътя на спасението, за който говори Бог.

По-сериозното е, че след като се разговаря за толкова много съществени проявления и проблеми, те все още си мислят: „Аз имам добра човешка природа, наистина вярвам в Бог, при вярата си в Бог съм готов да се отричам и съм готов да платя цена и да понеса несгоди, за да изпълня дълга си; това е достатъчно“. Когато се сблъскат със ситуации, те нито се изследват, нито се съпоставят с Божиите слова, а вместо това се опитват да решават проблемите, като се основават единствено на собствената си човешка доброта или на малкото съвест и разум, които имат. Разбира се, някои хора разчитат на сдържаност и търпение, като търпят отново и отново, докато други разчитат на философии за светските отношения, като правят големите проблеми да изглеждат малки, а след това малките проблеми да изглеждат незначителни. Целта, която преследват, е: „В деня, когато Божието дело приключи, ако все още съм в църквата и изпълнявам дълга си, без да съм бил премахнат, това е достатъчно. Дали имам истинско разбиране за себе си, дали покварeният ми нрав е преодолян, дали имам истинско покорство пред Бог, дали съм човек, който се бои от Бог и отбягва злото — това са незначителни въпроси, които не си струва да се споменават. Ти правиш от мухата слон, като разговаряш за истината в такива подробности, повдигаш дори най-малките въпроси за безкрайно общение, като винаги ни караш да разпознаваме. Аз просто не желая да слушам тези общения за истината, изобщо не се интересувам. Когато дойде Божият ден, колко хубаво би било, ако можехме просто директно да влезем в царството!“. Макар че е вярно, че търпението на всеки има своите граници, търпението на такива хора е безгранично. Защо? Защото те вярват, че имат добра човешка природа, че наистина вярват в Бог, че имат способността да се отричат от неща като вярващи в Бог и че са готови да плащат цена и да понасят несгоди, за да изпълняват дълга си. Когато се сблъскат с нещо, те имат свои собствени решения и в крайна сметка все пак са способни непоколебимо да изпълняват дълга си и да останат непоколебими. Въпреки това, независимо как упорстват в изпълнението на дълга си или с какви средства издържат до края, независимо от мотивацията им, едно нещо е сигурно: те нямат истинско покорство пред Бог и никога не разбират собствения си покварен нрав. По-точно казано, тези хора не признават, че имат поквара, нито признават различните състояния и проблеми, които произтичат от покварения нрав на хората, разобличен от Бог. Дори ако понякога се съпоставят с тези състояния и проблеми, те се отнасят към това с хладно отношение, като казват: „Всеки е еднакво покварен. Природата същност на всички е тази на дяволите и Сатана. Всички ние сме врагове на Бог. Това е факт, който никой не може да промени. Но стига човек да упорства в изпълнението на дълга си, Бог със сигурност ще го одобри, а онези, които упорстват до края, ще бъдат победители“. Ако се съди по техните възгледи, те са доста енергични във вярата си в Бог, но когато става въпрос за споделяне на свидетелства за преживяване, те замлъкват, неспособни

да кажат и дума. Когато дойде време за общение за истината на събиранията, те се чувстват сънливи и не могат да възприемат. Ако ги попиташ: „Как преживяваш Божиите слова в дълга си всеки ден?“, те казват: „Върша всичко, което църквата ми възложи да върша. Това изисква ли преживяване?“. Изглежда, че не разбират. Ако след това ги попиташ: „Имаш ли някаква разкрита поквара? Как разбираш себе си?“, те казват: „Аз просто се покорявам на Бог и обичам Бог. Какви проблеми може да има?“. Мисленето им е толкова просто. Това е техният възглед: „Да вярваш в Бог трябва да е така. Защо да се занимаваме с толкова много банални въпроси? Прекалено усложнявате нещата!“. Затова те изпълняват дълга си и вършат задачи, без никога да търсят истините принципи, а по-скоро действат с добри намерения и ентусиазъм. По-точно казано, те действат под господството на съвестта и разума, като си мислят: „Вече съм страдал и съм платил цена в голяма степен. Вече съм практикувал истината и съм удовлетворил Бог в голяма степен. Не искайте повече от мен. Аз съм добре така, аз съм добър човек и наистина вярвам в Бог“. Разбира се, има моменти, когато тези хора не могат да се сдържат и да не дадат воля на чувствата си, и тогава истинското им лице се разкрива. Те могат да бълват много думи и доктрини, но нямат реален духовен ръст. С други думи, те нямат живот. Какво конкретно означава да нямаш живот? (Те нямат истина.) Как се стига до това да нямаш истина? (Те не обичат истината, нито се стремят към нея.) Дори не става въпрос дали обичат истината или не. По-точно казано, те не приемат истината. Някой може да каже: „Как можеш да кажеш, че не приемат истината? Те понасят толкова много несгоди и плащат толкова висока цена, за да изпълняват дълга си, като работят усърдно всеки ден от зори до здрач. Как можеш да кажеш, че нямат истина?“. Дали като казваме това, ги онеправдаваме? Но ако погледнеш тези хора, зад страданията им и плащането на цената, дали всичко, което правят, е в рамките на истините принципи? Търсят ли те принципи във всичко, което правят? Идват ли пред Бог с богобоязливо сърце и вършат ли нещата според Божиите слова и принципите, изисквани от Божия дом? Не. Всичко е човешки действия, човешка сдържаност. Кое е основното им проявление на неприемане на истината? То е, че преди да направят нещо, те никога не търсят активно истината, нито сериозно размишляват какви са принципите на истината, за да практикуват след това стриктно според Божиите слова. Таят ли такива мисли и отношение? Какво е отношението им към различните проявления на покварения нрав на човечеството, разобличен от Бог? Приемат ли те тези слова? Признават ли, че тези слова са факти? Признават ли, че тези конкретни проявления са разкривания на поквара? Може би кимат в знак на съгласие или го признават външно, но в сърцата си не го приемат. Те го пренебрегват. Какво означава да го пренебрегват? По-конкретно, това означава да не приемат, да нямат ясна позиция и да нямат очевидна съпротива или противопоставяне, а да възприемат хладно отношение към тези слова, изречени

от Бог. Да се каже „хладно отношение“ е малко абстрактно. По-конкретно, те си мислят: „Ти казваш, че хората са надменни и измамни, но кой не е измамен? Кой не хитрува малко? Кой не проявява известна надменност или високомерие? Какво толкова? Стига човек да може да понася несгоди и да плаща цена, това е достатъчно“. Не е ли това отношение и конкретно проявление на неприемане? (Да.) Това е неприемане на истината. Отношението им към словата на Божието правосъдие и разобличаване е на пренебрежение и неприемане. И така, когато става въпрос за оценките и напомнянията, които братята и сестрите им дават, и дори за насоките и помощта, които братята и сестрите предоставят за техния покварен нрав, могат ли те да приемат тези неща? (Не.) Кажете Ми тогава, какви са техните конкретни проявления? Защо не могат да приемат тези неща? Къде е твоето доказателство за това твърдение? Например, когато им кажеш: „Не можеш да изпълняваш дълга си по такъв небрежен начин. Това е нехайно“, кои техни проявления доказват, че не приемат истината? (Те биха казали: „Вече вложих сърцето си в това. Вече страдах и платих цената. Как можеш да кажеш, че съм нехаен?“.) Това е самооправдание. Дали понякога биха търсили извинения? Дори да го признаят в сърцето си, те все пак си мислят: „Бях нехаен, и какво от това? Кой няма лоши дни? Кой не изпитва нормални емоции? Но не мога да призная, че съм нехаен. Трябва да намеря извинение, за да го прикрия. Не мога да загубя достойнството си“. Така те намират много причини и извинения, за да се защитават софистично, като не признават факта, че са били нехайни, не признават собствените си проблеми в това отношение, нито приемат насоките от други хора. Това е конкретно проявление на неприемане на истината. Когато не са изправени пред действителни ситуации, те се смятат за „добър човек, който наистина вярва в Бог“. Когато са изправени пред ситуации, макар че вече не могат да използват това като щит, те все пак намират достатъчно причини, за да се оправдаят и защитят, да замажат проблема, да го приключат и след това да продължат да виждат себе си като „добър човек, с добра човешка природа, който наистина вярва в Бог и има способността да се отрича, и способността да понася несгоди и да плаща цена, за да изпълнява дълга си“. По-точно казано, проявленията, същността на такива хора, са тези на полагащи труд. Тази група заема значителен дял в църквата. Независимо от дела, в крайна сметка, ако тези хора могат наистина да страдат и да плащат цена, и да издържат и да упорстват до края, без да извършват големи прегрешения, без да нарушават Божиите управленски закони или да накърняват Неговия нрав, тогава те са предани полагащи труд, полагащи труд, които могат да останат. Това е значителна благословия! Те не се стремят към истината, нито могат да следват Божията воля, да свидетелстват за Бог или да действат като свидетели на Божиите слова и дело — да получат тази благословия вече е доста добре. Какво може да се очаква да се придобие без стремеж към истината? Да бъдеш предан полагащ труд вече не е лошо. Някои

хора питат: „Възможно ли е тези хора да станат Божият народ?“. Възможно е. Единствената възможност е, ако тези хора, въз основа на способността си да се отричат и да страдат, могат да приемат истината, да признаят и правилно да се изправят пред собствената си поквара, и след това да търсят истината, за да я изкоренят, като не действат въз основа на човешка доброта или човешка сдържаност, издръжливост и постоянство, а практикуват според истините принципи, така че в крайна сметка нравът им да претърпи известни промени, тогава те имат някакъв шанс да станат Божият народ. Ако обаче техните действия и поведение не са свързани с промяна в нрава, с приемане на истината и със спасение, тогава шансът им да станат Божият народ е нулев. Това е факт. Какъв е принципът за отношение към преданите полагащи труд? Той е да се положат максимални усилия, за да се помогне на тези хора да се отрезвят. Каква е целта на отрезвяването им? Да им се попречи да си правят празни илюзии. Някои може да попитат: „Какво се има предвид под „празни илюзии“?“. Това е, когато хората се смятат за хора, които „имат добра човешка природа, които наистина вярват в Бог и имат способността да се отричат и желанието да плащат цена“, и след това очакват да бъдат спасени от Бог, което е невъзможно. Трябва да им се даде да разберат, че придържането към възгледа, че „да имаш добра човешка природа, наистина да вярваш в Бог и да имаш способността да се отричаш и желанието да плащаш цена може да доведе до получаване на Божието спасение“, е погрешно и глупаво. Трябва да им се даде да разберат, че притежаването на тези качества не означава, че човек се е отървал от покварения си нрав, нито пък малкото добро поведение означава, че човек може да бъде спасен, а още по-малко, че е придобил истината, и че техните възгледи са абсурдни, нелепи и несъвместими и напълно несъответстващи на истината, изразена от Бог. На тези хора, които упорито се придържат към религиозни представи, трябва да се помогне. Четете им Божиите слова и разговаряйте за истината с тях. Ако те все още не могат да приемат истината и независимо как разговаряш с тях за истината, те остават непросветлени и не показват намерение да търсят, тогава няма нужда да ги принуждаваш. Те могат да служат само като полагащи труд до самия край.

II. Божият народ

След като приключихме с общението за проявленията на преданите полагащи труд, нека поговорим за проявленията на друг тип хора. След като чуят различните Божии разобличения и осъждане на покварения нрав на всички типове хора, тези хора, за разлика от другите, се замислят повече за различните си минали разкривания на покварен нрав и за различните си нагласи към Бог и истината, които възникват под господството на покварения им нрав — те започват да се самоанализират и да опознават различните си проявления, да припознаят себе си в Божиите слова, да изследват отношението си към своя дълг и да изследват

различните поквари, които разкриват, докато изпълняват дълга си и сред различните хора, събития и неща, нагласени от Бог. Те изследват и опознават себе си във всеки един детайл, докато се опитват да приемат Божието правосъдие, разобличаване и дисциплиниране. В какво отношение тези хора са по-добри от полагащите труд? Те могат активно и положително да приемат истината, Божиите слова и всеки покварен нрав, разобличен от Бог. Макар че понякога може да са негативни, да избягват или дори да обмислят да се откажат, каквото и да става, те все пак притежават подтик да се накарат да приемат истината. Какъв е този подтик? Той е следният: „Божиите слова могат да променят хората. Щом човек приеме истината, всички тези проблеми и покварен нрав могат да бъдат разрешени и тогава човек може да бъде спасен. Ако искам да бъда спасен, трябва да сътруднича на Божието дело и да приема истината“. Например, след като чуят истината за това да си честен човек, някои започват да се самоанализират и да виждат по-ясно измамността и хитростта, с които се занимават, както и коварните и нечестивите си аспекти. Те си спомнят миналите си лъжи и измамни начини, които остават в сърцата им или в спомените им, които се въртят отново и отново в умовете им като сцени от филм, и ги карат да се чувстват все по-засрамени, изпълнени с болка и опечалени. След непрекъснато самоизследване и самоанализ те се чувстват като престъпници, веднага омекват напълно и не могат да се изправят. Чувстват, че не са добри, а зли хора, и смятат, че е късмет, че не са се съпротивлявали пряко на Бог, което наистина е измъкване на косъм! Тогава започват да се пробуждат, не желаят да се провалят по този начин като хора и вземат решение: „Трябва да започна отначало и да бъда честен човек, в противен случай не мога да бъда спасен от Бог. За да бъда спасен, трябва да бъда честен човек. Категорично не мога да се откажа сега!“. Независимо дали тези хора приемат истината по-рано или по-късно и независимо дали възприемането им на Божиите слова е дълбоко или повърхностно, отношението им към Божиите слова не е на презрение, а още по-малко на неприязън или съпротива. Вместо това те активно признават и приемат Божиите слова и след това винаги са готови да ги прилагат на практика. Когато действат или изпълняват дълга си, те правят всичко възможно да търсят принципи в Божиите слова и след това съзнателно действат според тези принципи. Дори понякога да не могат да намерят конкретни принципи или да схванат посоката, намерението им е да изпълнят дълга си добре, да го изпълнят в съгласие с Божиите намерения и съгласно истините принципи. Човешката природа на тези хора и тази на полагащите труд са почти еднакви; няма разлика между високо и ниско, или благородно и низко. Разбира се, много от този тип хора се смятат за такива, които „имат добра човешка природа, наистина вярват в Бог, имат способността да се отричат и желанието да плащат цена и да понасят несгоди, за да изпълнят дълга си“. Но каква е разликата между тези хора и полагащите труд? След като чуят Божиите слова на правосъдие и разобличаване

на хората, тяхното отношение не е да ги пренебрегват, не е да ги избягват, а активно и искрено да ги приемат. Дори да се чувстват огорчени и унили, след като чуят тези слова, дори да изразяват гняв към собствената си разкрита поквара, в крайна сметка те все пак са способни да се изправят пред тях правилно, активно да ги приемат и активно да ги практикуват и да навлязат в тях. Не е ли това също един тип хора? (Да.) Тези хора не са ли представителни до известна степен? (Да.) Много ли са тези хора? (Не са много.) Макар че сега не са много, има надежда броят им да нарасне. И така, в коя категория трябва да бъдат категоризирани тези хора? Могат ли тези конкретни проявления да покажат, че тези хора обичат истината и са способни да я приемат? (Да.) Могат. Макар че някои хора с малки способности за възприемане приемат истината по-бавно, дълбоко в сърцата си те приемат истината и имат нагласата активно да навлизат в нея. Винаги когато някой разговаря за нова светлина или за пътища за практикуване, които са в съответствие с истините принципи, очите им светват, сърцата им се просветляват и те се чувстват радостни, като си мислят: „Най-накрая някой разговаря за тази светлина. Това е, което ми липсва“. Те винаги са способни да схванат онова, което им липсва, да придобият светлината и просветлението, от които спешно се нуждаят и които им липсват, и да намерят истините принципи, от които се нуждаят, от истинското разбиране за преживяване, за което разговарят техните братя и сестри. Въз основа на тези конкретни проявления, не копнеят ли сърцата им за истината? (Да.) Ако кажем, че тези хора обичат истината, това твърдение не е много обективно или точно. Въз основа на техните конкретни проявления обаче тези хора копнеят за истината. Откъде идва този копнеж? Той идва от надеждата им да изкоренят покварения си нрав, надеждата им да разрешат различните проблеми и трудности, които срещат при навлизането си в живота, и надеждата им да напреднат в истината, да се задълбочат, както и надеждата им да са способни наистина да действат с принципи, да практикуват с път, да разпознаят по-точно от разкриванията на покварения си нрав каква е същността на покварения им нрав и как да го изкоренят и да се отърват от него. Макар че тези хора често живеят в покварен нрав, като например съревновават се за статус, упорито настояват на своето и са самоправедни, надменни, измамни или дори непримирими, чрез непрекъснатото ядене и пиене на Божиите слова и преживяване на Божието дело тези очевидни проблеми постепенно ще бъдат изследвани и установени. Тогава те могат да ги разпознаят като проблеми, като разкривания на покварен нрав, които не са в съответствие с истината и са мразени от Бог. След като осъзнаят покварения си нрав, те копнеят още повече да го изкоренят и да се отърват от него. Това е един от източниците на техния копнеж за истината. С други думи, те имат нужда да изкоренят покварения си нрав, имат настойчивата нагласа да се отърват от покварения си нрав. В същото време, независимо разкриването на какви видове покварен нрав са открили или с какви

проблеми и трудности са се сблъскали, те са по-нетърпеливи да открият точните отговори в Божиите слова и да разберат какви са Божиите изисквания към човека и какви истини и Божии слова трябва да се използват, за да бъдат те разрешени. Конкретните проявления и източници на техния копнеж за истината са тези. Това обективно твърдение ли е? (Да.) За тези хора не може да се каже, че обичат истината. Ако обичаха истината, щяха да бъдат много активни и различните им проявления щяха да бъдат по-положителни. Въз основа на различните проявления на тези хора и на действителния им духовен ръст обаче те не са достигнали до степента да обичат истината, а просто копнеят за нея. Това твърдение вече е доста обективно. И така, като погледнем различните проявления на тези хора, в коя категория трябва да бъдат категоризирани те? По-точно казано, тези хора принадлежат към категорията на Божия народ. Това твърдение има основание. Какво основание? Покваренията нрав на тези хора е същият като на другите. По отношение на човешката природа не може да се каже, че тяхната човешка природа е добра, нито може да се каже, че са съвършени в Божиите очи. Повечето от тях имат средна човешка природа. Какво означава „средна“ тук? Означава, че притежават определено ниво на съвест и разум. Но това не е най-важният аспект. Кой е най-важният? Това е, че след като чуят Божиите слова и Божиите изисквания, след като чуят за покварения нрав на всички типове хора, разобличен от Божиите слова, те не са безразлични, а са развълнувани и ще предприемат действия. Какво означава да предприемеш действия? Означава, че след като чуят тези Божии слова и тези истини, те не желаят повече да живеят в покварен нрав и да продължават предишния си начин на живот. Вместо това те се стремят да променят различните мисли, възгледи и начини на съществуване и живот, на които са разчитали преди. В същото време те активно търсят истината, докато изпълняват дълга си и в различните обстоятелства, нагласени от Бог, като използват Божиите слова като основа и принципи за практикуване, вместо да бъдат безразсъдни и своеволни. От тяхната човешка природа, заложби, тяхното отношение и възгледи към Божиите слова, Божието дело и Божиите изисквания и така нататък тези хора са именно онези, които Бог възнамерява да спаси. Те имат повече надежда да се отърват от покварения си нрав и да бъдат спасени, отколкото полагащите труд. Само онези, които приемат истината и могат да се отърват от покварения си нрав, за да бъдат спасени, се считат за Божи народ. Не е ли това определение доста подходящо? (Да.) То е най-подходящото. Да бъдеш спасен не означава просто да положиш малко усилия и да платиш малка цена, за да можеш да останеш, и след това всичко да е уредено. Какво е състоянието на онези, които могат да бъдат спасени? Това е състояние, при което чрез приемане и преживяване на Божиите слова и дело покваренията им нрав е изкоренен. В този процес те опознават Бог, разбират собствения си покварен нрав и имат реални и конкретни преживявания на Божиите слова, като по този начин са способни да

свидетелстват за Бог — те са способни да свидетелстват за Бог. За кои аспекти на Бог свидетелстват те? Те свидетелстват за Божиите намерения, Божия нрав, за това, което Бог притежава и представлява, за Божията идентичност и за това, че Бог е Създателят. Ето какво може да се прояви в един човек, след като постигне спасение. Защо хората могат да постигнат тези резултати, след като са спасени? Не е защото се смятат за такива, които „имат добра човешка природа, наистина вярват в Бог, имат способността да се отричат и желанието да плащат цена, за да изпълнят дълга си“, че постигат това. Единствената причина — и най-важната точка — е, че те могат да приемат Божиите слова като свой живот, способни са да практикуват истината, за да се отърват от покварения си нрав, да загърбят първоначалните си, стари начини на живот и възгледи за живота и да приемат Божиите слова като свой нов живот. Те използват Божиите слова като основа, за да постъпват, да вършат неща, да следват Бог, да се покоряват на Бог и да удовлетворяват Бог. Това е резултатът, който може да бъде постигнат в такива хора. Кой е най-важният аспект за постигане на спасение? (Да си способен да приемеш истината.) Точно така. Да си способен да приемеш истината е ключът.

Някои хора казват: „Ако отдавам всичко на Бог докрай, ще ме благослови ли Бог изобилно?“. Ако не приемаш истината, но все пак можеш да упорстваш в следването на Бог докрай, като полагаш труд до последно, и през това време нямаш големи прегрешения и не накърняваш Божия нрав, тогава при такива обстоятелства Бог ще те сметне за предан полагащ труд, който може да остане. Някои хора питат: „Каква благословия е това да останеш?“. Това не е малка благословия! Ако имаш шанса и възможността, може да видиш истинската форма на Бог, а това зависи от това какво ще направи Бог в следващата епоха. Ако имаш възможност да останеш и да живееш още няколко десетилетия, тази благословия е доста значителна. Как се получава тази благословия? Тя се постига чрез предано полагане на труд, като същевременно се придържаш към възгледа, че „имам добра човешка природа, наистина вярвам в Бог, имам способността да се отричам и желанието да плащам цена и да понасям несгоди, за да изпълнявам дълга си“. Не трябва ли полагащите труд да знаят, че трябва да са доволни? (Да.) Те трябва да са доволни, че са постигнали тази благословия. Ти дори не приемаш Божиите слова, но понеже Бог вижда твоята преданост и способност да полагаш труд докрай, без да дезертираш през този период, без да накърняваш Божия нрав или да нарушаваш Неговите управленски закони, без да извършваш големи прегрешения, Той ти дарява тази благословия и благодат — от сътворението на човешкия род това е най-големият дар, който Бог дава на покварените хора, които само предано са полагали труд, но не са постигнали спасение. Ти си положил само малко усилия и дори не приемаш Божиите слова — да можеш да получиш такава голяма благословия вече е доста добре. Това е огромната Божия благодат. Друга категория е Божият народ, за който току-що говорихме. Благословиите, които

получава Божият народ, определено са по-големи от тези, които получават полагащите труд. И така, каква е благословията на Божия народ? Разбира се, не е толкова просто, колкото само да можеш да останеш или да имаш възможността да видиш истинската форма на Бог. Има много повече благословии, но няма да ги обсъждаме тук. Да се говори за това не е реалистично, а освен това, дори да ви кажа, вие няма да ги разберете или да ги постигнете сега. Божият народ е този, който Бог възнамерява да спаси, и сред целия човешки род той получава най-големите благословии. Това в никакъв случай не е преувеличение. Защо е така? Защото в Божието дело, в делото на Божия шестхилядолетен план за управление за спасяване на човешкия род, Божият народ, като е способен да приеме Божиите слова, като е способен да се отнася към Божиите слова като към истината и като към принципите на своето съществуване и като прави Божиите слова свой живот, се е отървал от покварения нрав на Сатана и е изживял Божиите слова, като е дал силно и гръмко свидетелство за Бог. Те са способни да използват онова, което изживяват, своя живот, за да отвърнат на Сатана и да го посрамят, способни са да свидетелстват за Бог сред човешкия род, като по този начин носят слава на Бог. Следователно Божият народ е този, който Бог възнамерява да спаси, и този, който получава спасение. Някои хора казват: „Тъй като тези хора могат да превърнат Божиите слова в свой живот, да изживеят Божиите слова и да свидетелстват за Бог, това прави ли ги Божии възлюбени синове, онези, които са богоугодни?“. Ти мислиш твърде много. Достатъчно е да си един от Божия народ. Ако Бог те нарече Свой син, Свое дете или Свой възлюбен син, това е Божия работа, но независимо кога, ти никога не бива да твърдиш, че си Божи възлюбен син, Божи син или Божи любимец. Не прави такива твърдения за себе си и не се смятай за такъв. Ти си сътворено същество — това е правилно. Дори ако един ден бъдеш назован сред Божия народ или вече си поел по пътя на спасението, ти все още си просто сътворено същество. Ако мислиш по този начин, това доказва, че пътят, по който вървиш, е правилният. Ако винаги се стремиш да бъдеш Божи възлюбен син, да бъдеш обичан от Бог, да бъдеш богоугоден, тогава пътят, по който вървиш, е погрешен. Този път не води доникъде и не бива да се отдаваш на такова самозалъгване. Независимо дали Бог някога е изричал такива думи или е давал такова обещание на хората, не бива да се смяташ за такъв. Това не е нещо, което трябва да се стремиш да постигнеш. Да си един от Божия народ вече е достатъчно добро. Божият народ вече е съгласно критериите като сътворени същества — жалко е само, че ти все още не си такъв. Затова не се стреми към тези неясни, илюзорни, празни неща. Да си способен да се стремиш към спасение, до известна степен вече е поемане по пътя на спасението. Основните характеристики на Божия народ са, че той е способен да приеме истината и проявява любов към истината. В процеса на преживяване на Божието дело и стремеж към спасение покваренията му нрав, старите му мисли и различните негативни състояния и проявления,

свързани с покварения му нрав, могат да бъдат разрешени, отстранени и променени в различна степен. Тогава той може да изживее Божиите изисквания да бъде честен човек, човек, който разбира истините принципи, човек, който има преданост и покорство, и човек, който може да се бои от Бог и да отбягва злото. Що се отнася до това как да бъдеш един от Божия народ, който е съгласно критериите и еталона, няма да се спираме подробно на това тук. Това не е темата на нашето днешно общение.

III. Наемни работници

Освен полагащите труд и Божия народ, има и друга категория хора, които са най-жалките сред избраните от Бог. След като чуят различните истини, изразени от Бог, и различните слова на Неговото разобличаване на човешкия род, тяхното поведение, онова, което изживяват, и техните стремежи не показват никаква промяна. Независимо как разговаряш с тях за истината, те остават безразлични: „Не искам да се променям. Ще живея както си искам и никой не може да ме контролира. Правете каквото си искате, не ме интересува! Сега не съм в добро настроение, така че никой от вас да не ме провокира. Ако го направите, няма да бъда любезен!“. Те не се възприемат с определеното отношение или възглед, че „имам добра човешка природа, наистина вярвам в Бог, мога да се отричам и съм готов да понеса несгоди и да платя цена“, но проявяват едно по-определено отношение сред братята и сестрите. Какво е това отношение? То е: „Ще действам както си искам, ще правя каквото си искам. Никой не бива да ме подтиква да приема истината, никой не бива да се опитва да ме промени. Всеки, който се опита да ме подтикне да приема истината, просто си търси белята, а ако някой се опита да ме кастри, ще се боря с него до смърт!“. Те нямат ни най-малък интерес към нито едно изречение, изречено от Бог, нито към делото, което Бог върши. Разбира се, по отношение на покварения нрав на хората и принципите на вършене на нещата, както и на отношението, което хората трябва да имат към Бог, и на принципите, които трябва да се спазват при междуличностните взаимодействия — които братята и сестрите споменават по време на събирания или докато изпълняват дълга си — те се отнасят с презрение. Някои хора изпълняват даден дълг, но напълно пренебрегват принципите, изисквани от Божия дом, като вършат нещата така, както са си ги планирали. Веднага след като приключиш да разговаряш с тях за принципите, те се съгласяват пред теб, но след това се обръщат и започват да действат безразсъдно и произволно, като показват демоничния си аспект. Има и хора, които външно изглеждат като порядъчни хора, но когато говориш или разговаряш с тях, възгледите им са неправилни, тонът им е неправилен и, което е по-важно, нравът им е неправилен, което прави невъзможно да се разговаря с тях. Когато ги попиташ: „Съществува ли Бог в света?“, те казват: „Не знам“. Ти казваш: „Това трябва да се направи по този начин,

това е Божието намерение“. Те отговарят: „Да не би да не ме харесваш? Да не би да искаш да ми създадеш неприятности? Да не се опитваш да ме отлъчиш?“. Ти казваш: „Да действаш така означава да разпространяваш представи и да даваш воля на негативността, което може да накара някои новоповярвали да се препънат. Трябва да се придържаме към правилата на Божия дом и трябва да сме наясно с принципите, които трябва да се следват при взаимодействията и общуването между хората. Ако казаното и направеното не може да изгражда характера на другите или да им помогне, то поне не бива да им влияе негативно. Това е разумът, който трябва да притежава човек с нормална човешка природа“. Те казват: „Да ми говориш за нормална човешка природа, да ми четеш лекции за правила, за кого се мислиш? Какво лошо има в това, че давам воля на негативността? За всеки новоповярвал, който се препъне, това е един новоповярвал по-малко — спестява ми досадата да ги гледам!“. Да се говори с тях за правила е безполезно, както и да се обсъжда човешката природа. А какво да кажем за общението за истината, за общението за Божиите слова? Те не слушат и общението за Божиите слова. Никой не смее да ги критикува, никой не смее да ги притеснява или провокира. Има ли такива хора в църквата? (Да.) Сред онези, които са били премахнати, наистина има такива хора. Тези хора полагащи труд ли са, Божи народ ли са, или какво? (Те са хора, които са били отстранени.) Защо са били отстранени? (Защото не приемат истината, защото изпитват неприязън към истината.) Това е същността на проблема. Защо тогава не приемат истината? Защо изпитват неприязън към истината? Каква е първопричината? (Същността на тези хора е на неверници.) Правилно, тяхната същност е на неверници. В църквата има доста неверници, но всички неверници ли са такива? (Не.) Тези хора, на които им липсва дори най-основният човешки морал и възпитание — дали са отстранени само защото са неверници? Защо са отстранени? В основата си това е проблем на човешката природа. Тези хора имат лоша, злобна човешка природа. По-точно казано, на тях им липсва човешка природа. Щом им липсва човешка природа, какви са те? Те са хора с дяволска природа. Какви са хората с дяволска природа в сравнение със зверовете? Мисля, че са дори по-лоши от зверовете. Някои зверове могат да бъдат покорни и да избягват злосторничеството. Например кучетата могат да бъдат доста добри. Някои кучета наистина стават чудесни домашни любимци, разбират се изключително добре с хората! Те са особено покорни и разумни, разбират всичко, което хората казват, и са подходящи за отглеждане на закрито. Такива кучета са много по-добри от непокорните хора. Има много хора, които са дори по-лоши от добрите кучета. Тогава те все пак човеци ли са? Не, те не са човеци; те са нечовеци. Много хора не разбират човешкия език. Невъзможно е да се общува с тях. Те не приемат истината, независимо как се разговаря за нея, оплакват се, когато ги кастрят, и когато ги отстранят, избухват в гневни ругатни, без да показват никаква промяна, независимо колко години са вярвали. Може ли

все пак да се позволи на такива хора да останат в Божия дом? (Не.) Не може да им се позволява да останат. В коя категория трябва да бъдат категоризирани такива хора? Преди всичко, трябва ли тези хора да бъдат категоризирани сред Божиите избраници? (Не.) Ако не са сред Божиите избраници, в коя категория трябва да бъдат поставени? Да не си сред Божиите избраници — как трябва да се тълкува това? Означава, че от гледна точка на човешката природа, която те показват и изживяват, не става въпрос просто за това да са неверници. Тяхната същност не е човешка. Има много неверници — всички ли са толкова лоши и злобни като тези хора? Не. Дори сред невярващите не всеки е толкова лош. Някои хора притежават най-основните морални стандарти. А какво да кажем за тези хора? На тях им липсва дори най-основният морал и възпитание, които имат невярващите. Техните разкривания и това, което изживяват, по-точно казано, не отговарят на критериите за човешки морал. Същността на тези хора е дяволска. От гледна точка на тяхната същност тогава, спасява ли ги Бог? (Не.) Бог не ги спасява. И защо е така? Защото тяхната човешка природа е лоша и злобна, с демонична природа, и затова те изпитват неприязън към истината и ѝ се съпротивляват. Всъщност, като казваме това, ние ги издигаме. По-точно казано, тези хора изпитват неприязън към положителните неща и ги мразят, като не достигат до нивото да изпитват неприязън към истината и да не я приемат. Те изпитват неприязън дори към най-основните положителни неща, мразят ги и им се съпротивляват. Правилата, които човек с нормална човешка природа трябва да спазва, и възпитанието, което трябва да има, са все неща, които ги отблъскват. Могат ли те да приемат истината? (Те не достигат до това.) Точно така, те не достигат до това. Те дори не са полагащи труд. Някои хора казват: „Щом не са дори полагащи труд, за какви са считани в Божия дом? Как са попаднали в Божия дом?“. Ако трябва да ги обясним, да ги поставим в категория, по-точно казано, тези хора са като наемни работници или временни работници, доведени изсред невярващите. Ясен ли е смисълът на това? Това е тяхната категория, както и ролята, която играят в Божия дом. Те дори не са полагащи труд. Аз не ги считам за полагащи труд, те не са достойни! Полагащите труд притежават характерни черти, като това да имат добра човешка природа, истинска вяра в Бог и готовност да платят цена, както и способност да понасят несгоди, и те изживяват тези неща. Тези хора нямат дори тези качества, така че категоризирането им като наемни работници вече е проява на изключителна доброта и е много учтиво. Какво означава да си наемен работник или временен работник? Означава, че поради специални нужди в определени периоди Божият дом наема някои хора, които не са свързани със спасението, за да изпълнят определени задачи. След като тези задачи бъдат изпълнени, истинското лице на тези хора се разкрива. Божиите избраници са страдали достатъчно от общуването с тях, до такава степен, че са им омръзнали до непоносимост, и също така са придобили достатъчно

проницателност по отношение на тях. При такива обстоятелства тези хора трябва да бъдат премахнати. Това е най-подходящият момент за такива действия. Беше ли обяснено ясно току-що как се появяват тези хора? (Да.) Те са наемни работници, несвързани със спасението, които са доведени по време на специални периоди на църковна работа. След като известно време са вършили случайна работа и са служили, тези хора извършват безразсъдни злосторничества в Божия дом, като причиняват многобройни прекъсвания и смущения. Ролята, която играят, е на отрицателни герои. Те напълно отразяват истинското лице на Сатана и дяволи, смущават делото на църквата и унищожават реда на църковния живот. По-конкретно може да се каже, че тези хора значително вредят на интересите на Божия дом, като например повреждат голяма част от оборудването, машините, ценните предмети и така нататък на Божия дом. Може да се каже, че действията и поведението на тези хора са предизвикали широко разпространен гняв. Разбира се, те са дали възможност на повече хора да научат уроци и да придобият проницателност, да научат какво е дявол и какво означава да ти липсва човешка природа, както и да видят ясно истинските лица на неверниците. Те са дали възможност на хората да видят ясно и по-конкретно какви са мислите и възгледите на неверниците, към какво се стремят, до какво се домогват дълбоко в сърцата си, какво отношение таят към Бог и истината, какво отношение таят към дълга си и към положителните неща, и дори отношението, което тези хора таят към определени правила, установени от Божия дом, и така нататък. Когато стане толкова конкретно, как тези хора изживяват своята човешка природа, своята човешка природа същност и към какво се стремят, всичко това е напълно разобличено. Задържането на тези хора в църквата тогава изглежда излишно. Това ще причини голяма вреда на Божиите избраници и изобщо няма да им е от полза. Това е моментът те да си тръгнат. Тогава, ако кажем, че Божият дом им е дал достатъчно време и възможности да приемат истината и да се преклонят пред Бог, това твърдение правилно ли е? (Не.) Как трябва да се каже тогава? Божият дом им е дал предостатъчно възможности и достатъчно време, за да направят обрат, но крайният резултат разкрива един факт: дяволът си е дявол по всяко време и никога не може да се промени. Това е фактът. Възможно ли е да накараш големия червен змей да признае Божия статус и идентичност? Да накараш тези хора с демонична природа да се променят и да спазват някои правила — може ли това да се постигне? (Не.) Те не могат да го постигнат. Даването на възможности не е за да приемат истината, да признаят делото, извършено от Бог, или да действат според истините принципи, а за да им се даде шанс да направят обрат. Ако имаше дори и най-малък знак, че са направили обрат, техният евентуален изход можеше да се промени. Тези хора обаче не знаят кое е добро за тях. Тяхната демонична природа винаги ще бъде точно такава. Колкото и време или колкото и възможности да им се дадат, това, което изживяват, и тяхната същност няма да

се променят. Това е факт. Следователно крайният начин за справяне с тези хора е да бъдат освободени от дълга им, да бъдат накарани да напуснат църквата и да се гарантира, че вече нямат никакви връзки или отношения с Божия дом. Има ли хора, които няма да имат желание да ги видят да си тръгват и ще ги съжаляват, като казват: „Тези хора са все още доста млади; ако им се даде време, биха станали отлични. Имат толкова добри заложби, толкова са надарени и талантливи — колко хубаво би било, ако можеха да приемат истината! Ако Божият дом може да бъде по-любящ и толерантен и да им даде повече шансове да се покаят, когато остареят, може би нещата ще се развият по различен начин.“? Що за хора мислят по този начин? (Объркани хора, сбъркани хора.) Правилно. Всички те са объркани, сбъркани хора — просто негодници! Бог не спасява такива хора и Божият дом не им позволява да останат — какво има да ги съжалявате? Бог казва, че няма да спаси такива хора, а ти предлагаш да им се даде шанс да се покаят. Можеш ли ти да спасяваш хора? Не се ли противопоставяш на Бог? Да не би да се опитваш да накараш другите да мислят, че си по-любящ от Бог? Имаш ли истината реалност? Можеш ли да прозреш същността на един човек? Кой може да спасява хората, Бог или ти? Осмеляваш се да се противопоставяш на Бог — това не е ли твърде надменно, самоправедно и лишено от разум? Не е ли това голямо бунтарство? Не е ли това Сатана и зли духове, които се прераждат и винаги обичат да се противопоставят на Бог? Неверниците, споменати току-що, са по-лоши от зверове. Както и да се разговаря с тях за истината, е безполезно. Дори кастренето им е безполезно. Може да се каже, че те имат природата на Сатана и никога няма да се променят. Ако някой иска да даде на тези от рода на Сатана шанс да се покаят, нека той да предоставя ресурс на такива хора. Ще видим дали наистина има любов. Онези неверници, които изобщо не приемат истината, са най-лошите в църквата. Всички те са като зверове, отвъд всякакъв разум и неспособни да бъдат спасени. Независимо дали в миналото или сега, отношението на църквата към тях е било най-подходящо. Църквата е проявила огромно търпение и толерантност към тях и им е дала достатъчно възможности. Но досега те изобщо не са се променили, дори може да се каже, че са се влошили. В началото, когато тези хора идват да вярват в Бог със своите представи, фантазии и желание за благословии, те са способни да бъдат донякъде сдържани, като изпълняват дълга си с известен ентусиазъм и устрем. В крайна сметка обаче, когато видят, че „да вярваш в Бог означава да се стремиш към истината, да познаваш Божието дело и да се покоряваш на Бог, и това е всичко“, тяхното отношение към Бог и истината, както и истинското им лице, са напълно разобличени. Какво се разобличава? Не само че им липсва човешка природа, съвест и разум, но те са и изключително жестоки, нечестиви и груби. Те презират Бог и истината и дори се отнасят към изискванията и правилата на Божия дом — и към Божиите управленски закони — с враждебност и предизвикателност. Тези техни проявления засилиха отвращението и ненавистта

на Божиите избраници към тях, а също така ускориха темпото, с което Божият дом ги изчиства, като в крайна сметка бързо определиха дали ще останат или ще си тръгнат, решавайки техния изход и съдба. Техният изход и съдба са заслужени от тях, не са били предизвикани от подстрекателството или подтикването на някого, нито някой ги е принуждавал или изкушавал, и със сигурност не са били предизвикани от обективни обстоятелства. Техният изход и съдба са причинени от самите тях, резултат са от собствения им избор и са определени от тяхната природа същност и пътищата, по които са поели. Изходът и съдбата на тези хора са определени. Щом бъдат премахнати от редиците на изпълняващите дълга си, тогава те вече не са дори полагащи труд. Добре можете да си представите каква съдба ще имат — не си струва да се споменава тук, защото са недостойни.

Що се отнася до този тип хора, които биват разобличени и отстранени, проявленията на различните им злодеяния, както и злобните думи и изказвания, които разкриват в ежедневието си, са очевидни. И все пак някои водачи и работници не са способни да разпознаят тези зли хора какви са в действителност или да прозрат тяхната природа същност. Тези водачи и работници изглежда не осъзнават, че това са зли хора и неверници, и затова нямат планове да ги изчистят от църквата или да се справят с тях по подходящ начин. Това е сериозно неизпълнение на отговорността от тяхна страна като водачи и работници. Те гледат с отворени очи как тези хора с демонична природа не спазват нито едно от правилата на Божия дом, как вилнеят и безразборно смущават и саботират делото на църквата и реда на църковния живот; те дори проявяват снизходителност към това тези хора да действат дръзко и безразсъдно, да се държат беззаконно и да вредят на интересите на Божия дом под знамето на изпълнението на дълга си. Вредата за интересите на Божия дом обхваща много неща: повреждане на машините и различното оборудване на Божия дом, повреждане на различните му канцеларски уреди и консумативи, дори разхищаване на Божиите приношения, както им е угодно, и така нататък. По-сериозното е, че те безразборно разпространяват различни ереси и заблуди, като причиняват такова смущение, че Божиите избраници не могат да изпълняват дълга си спокойно, такова смущение, че хората, които са слаби и негативни, изоставят дълга си и губят вяра да следват Бог. Тези зли хора вършат всички тези лоши неща, извършват всички тези злодеяния, които смущават и прекъсват делото на църквата и нанасят вреда на братята и сестрите, но водачите и работниците си затварят очите и си запушват ушите. Някои от тях дори казват: „Не знаех, никой не ми е казвал!“. Тази банда от зверове и дяволи е предизвикала хаос, отприщила е безредици в църквата, но водачите и работниците са в пълно неведение и дори не подозират за това! Не са ли те измет? Къде са сърцата им? Какво правят? Не се ли занимават просто с празни приказки? Не пренебрегват ли същинските си задачи? Всеки ден, в който такива лъжеводачи са на работа, е още един ден, в който всякакви зли хора

безразсъдно смущават църквата и вредят на Божиите избраници. Именно защото лъжеводачите не изпълняват отговорностите си, тази банда от зверове се мотае безделно по цял ден, не изпълнява никакъв дълг и не спазва никакви правила, живее на гърба на Божия дом, наслаждава се свободно на различните материални придобивки и блага на Божия дом — те дори умишлено смущават делото на църквата, повреждат машините и оборудването на Божия дом. Така действат те, но въпреки това очакват да живеят безгрижно и да правят каквото си искат в Божия дом, като на никого не е позволено да ги притеснява или провокира. Това е толкова сериозен проблем, но водачите и работниците го пренебрегват и не го разрешават дори когато другите им докладват за него — не са ли те боклук, който не върши истинска работа? Не е ли това сериозно неизпълнение на отговорността? (Да.) Някои казват: „Не разреших проблема, защото бях зает с друга работа. Просто не можах да смогна!“. Убедителни ли са тези думи? С какво точно си толкова зает, щом не разрешаваш такъв сериозен проблем? Има ли стойност това, с което си зает? Способен ли си да приоритизираш работата си? Не трябва ли разрешаването на проблемите да е с предимство, колкото и да си зает с работа? Своевременното разбиране на различните видове хора, които прекъсват и смущават работата на църквата, и справянето с тях е отговорност на водачите и работниците. Ако оставяш настрана реалните проблеми и се занимаваш с други въпроси, вършиш ли истинска работа? Ако откриеш проблем или някой ти докладва за проблем, трябва да оставиш настрана текущата си задача и незабавно да отидеш на място и да видиш какъв е източникът на проблема. Ако някой зъл човек смущава и прекъсва делото на църквата, трябва първо да го изчистиш. След това решаването на другите проблеми ще бъде лесно. Ако откриеш проблем и не го оправиш, с твърдението, че си твърде зает, всъщност не тичаш ли насам-натам като катерица в клетка? С какво си толкова зает всъщност? Истинска работа ли е? Можеш ли да го обясниш ясно? Убедителни ли са твоите причини и извинения? Защо се отнасяш към решаването на проблеми като към нещо маловажно? Защо не решаваш проблемите своевременно? Защо намираш извинения и се измъкваш, като казваш, че си твърде зает, за да се погрижиш за тях? Не е ли това безотговорно? Като водач в църквата, ако не приоритизираш решаването на проблеми, занимаваш се с различни дребни въпроси, не успяваш да разпознаеш съществуването на критични проблеми, не си способен да разграничиш важността и неотложността в работата и да схванеш ключовите моменти — това са проявления на изключително лоши заложби и такъв човек е объркан. Колкото и години да си водач, не си способен да вършиш добре делото на църквата. Трябва да поемеш отговорност и да подадеш оставка. Ако един водач има прекалено лоши заложби, всяко обучение е безполезно. Той определено ще бъде неспособен да свърши каквато и да е работа — той е лъжеводач, който трябва да бъде освободен и възложеният му дълг трябва да се адаптира. Какви

са последствията от работата на лъжеводачите? Обективно погледнато, всичко, което правят лъжеводачите, носи многостранни загуби на църквата. От една страна, съществено дело на църквата не се върши добре, което пряко възпрепятства ефективността на различните елементи на църковното дело. В същото време това вреди и влияе на навлизането в живота на Божиите избраници. Най-важното е, че това засяга разпространението на евангелието на царството. Тези последствия са пряко свързани с това, че лъжеводачите не вършат истинска работа. Казано по-ясно, всичко това е причинено от факта, че лъжеводачите не се занимават с истинска работа. Ако другите водачи и работници могат активно да се занимават с някаква истинска работа, да ускорят темпото и да съкратят времето за решаване на проблеми, няма ли различните загуби, нанесени на Божия дом от лъжеводачите, да бъдат донякъде смекчени? Те биха могли поне да бъдат намалени. Дори ако Божият дом не изисква от теб да се справяш с проблемите веднага щом възникнат, като минимум, след като проблемите бъдат докладвани, трябва да започнеш да се занимаваш с тях незабавно: да се осведомиш за ситуацията от братята и сестрите и да обсъдиш и разговаряш с другите водачи и работници как да се решат проблемите. Ако проблемът е сериозен и не знаеш как да го разрешиш, трябва своевременно да го докладваш нагоре и да потърсиш решения. Това е нещо, което всички водачи и работници трябва да постигнат. Но настоящият проблем е, че тези водачи и работници, дори и да не могат да решат проблемите, не докладват нагоре. Те много се боят да докладват нагоре от страх да не издадат собствената си некомпетентност, прекалено лоши заложби и неспособност да вършат истинска работа. Те се тревожат да не бъдат освободени. И все пак те не поемат инициативата да работят. Те са тъпи и вцепенени и действат бавно. Без път за решаване на проблемите, те просто се носят по течението, което води до натрупване на твърде много нерешени въпроси, а така предоставят възможности на злите хора. В този момент, като виждат, че лъжеводачите са некадърници, тези зли хора и хората с амбиции се възползват от възможността безразборно да вършат злодеяния, като потапят църквата в хаос и безредие, парализират всички аспекти на работата. Въпреки че лъжеводачите трябва да носят основната отговорност, другите водачи и работници също не са изпълнили своите отговорности. Не е ли това сериозно неизпълнение на отговорността от страна на водачите и работниците? Всъщност повечето от проблемите, които възникват в църквата, са пряко свързани със смущенията, причинени от зли хора и неверници. Ако водачите и работниците не могат своевременно да идентифицират корена на проблемите, не могат да намерят главните виновници, които причиняват проблемите, и винаги търсят причини другаде, тогава те няма да могат да решат проблемите в основата им и в бъдеще ще продължат да възникват проблеми. Ако размирниците или тези, които създават проблеми задкулисно, бъдат хванати и директно им се потърси отговорност, този

начин на справяне с проблемите е най-ефективен. Най-малкото, това гарантира, че тези неверници и зли хора няма да смеят да продължат да вилнеят и да причиняват прекъсвания и смущения. Не трябва ли именно това да постигнат водачите и работниците? (Да.) Може да се каже със сигурност, че основната причина проблемите в църквата да се увеличават и да не се решават своевременно се дължи на безотговорността на водачите и работниците, или защото на лъжеводачите им липсва истината реалност и не могат да вършат истинска работа. Ако водачите и работниците не могат да решат различните проблеми, които възникват в църквата, те определено не могат да изпълняват работата, присъща на техните позиции. Тук има няколко ситуации и причини, които трябва да бъдат ясно разбрани: ако водачите и работниците са новаци без опит, трябва търпеливо да им се помага, да бъдат водени да решават проблеми и в процеса на решаване на проблеми да научат някои неща и да схванат истините принципи. По този начин те постепенно ще се научат да решават проблеми. Ако водачите и работниците не са хора на място, ако напълно отказват да приемат истината и вместо това използват възгледите и методите на невярващите, за да решават проблеми, това не съответства на истините принципи. Такива хора не са подходящи да бъдат водачи и работници и трябва да бъдат своевременно освободени и отстранени. След това трябва да се проведат нови избори, за да се изберат подходящи водачи и работници. Само този подход може да реши проблема из основи. Да бъдеш църковен водач не е лесна задача и е неизбежно някои проблеми да не могат да бъдат решени. Въпреки това, ако човек притежава разум, когато се сблъска с проблеми, които не може да реши, не бива да ги крие или потиска и да ги пренебрегва. Вместо това трябва да се консултира с няколко души, които разбират истината, за да намерят заедно решение, което може да разреши седемдесет до осемдесет процента от проблемите, като поне временно се предотврати възникването на големи проблеми. Това е осъществим път. Ако проблемите наистина не могат да бъдат решени, тогава трябва да се потърсят решения от Горното, което е мъдър избор. Ако от страх да не се посрамиш или от страх, че Горното ще те кастри за твоята некомпетентност, ти прикриваш и не докладваш проблемите, това е напълно пасивно. Ако действаш като вцепенен, тъп глупак, който не знае какво да прави, това ще забави нещата. Такива ситуации лесно предоставят възможности на злите хора и антихристите, като им позволяват да се възползват от хаоса, за да действат. Защо се казва, че те се възползват от хаоса, за да действат? Защото те чакат точно тази възможност. Когато водачите и работниците не са способни да се справят с никакви проблеми, а Божиите избраници се чувстват тревожни и неспокойни и вече са загубили доверие в тях, злите хора и антихристите търсят как да се възползват от тази празнина. Те смятат, че църквата е в състояние без ръководство или управление. Те искат да се възползват от този шанс, за да се перчат със своите способности, за да накарат

Божиите избраници да ги уважават, да ги подкрепят и да повярват, че в сравнение с водачите и работниците те имат по-добри заложби, по-способни са да решават проблеми и да показват изход, и могат по-добре да обърнат хода на събитията сред хаоса. Не е ли това, което злите хора и антихристите най-много искат да направят? В този момент, когато водачите и работниците са безсилни, а злите хора и антихристите се изправят и решават проблемите, дори показват изход, на кого ще повярват Божиите избраници? Естествено, те ще повярват на злите хора и на силите на антихристите. Какво показва това? Показва, че водачите и работниците са некадърници и не постигат нищо, провалят се в решаващи моменти. Такива хора все още ли са достойни да бъдат водачи и работници? Въпреки че на антихристите им липсва истината реалност и не могат да вършат истинска работа, всички те притежават някои дарби в различна степен и са относително по-проницателни по отношение на външните въпроси, което именно представлява тяхното предимство и е начинът, по който могат да подвеждат хората. Но ако те станат водачи и работници, биха ли могли действително да използват истината, за да решат проблемите на Божиите избраници? Биха ли могли наистина да водят Божиите избраници да ядат и пият Божиите слова, да разбират истината и да навлязат в истината реалност? Категорично не. Въпреки че имат някои дарби и са красноречиви, на тях им липсва каквато и да е истина реалност. Подходящи ли са те да бъдат водачи и работници на църквата? Изобщо не са! Това е нещо, което Божиите избраници трябва да прозрат. Те никога не бива да бъдат подвеждани или заблуждавани от зли хора и антихристи. Неверниците, злите хора и антихристите изобщо не се стремят към истината и нямат нито частица от истината реалност. Кажете Ми, могат ли те да кажат нещо със съвест и разум, като например: „Въпреки че сега няма кой да ръководи църквата, ние трябва да действаме по собствена инициатива. Правилата на Божия дом не могат да бъдат нарушавани, принципите, изисквани от Божия дом, не могат да бъдат променяни. Трябва да правим това, което трябва да правим; всеки трябва да се придържа към дълга, който трябва да изпълнява, да изпълнява своите отговорности и да не нарушава реда“? Биха ли могли да кажат нещо подобно? (Не.) Категорично не! Какви действия ще предприемат тези неверници и зли хора? Без наблюдение и надзор те дори не изпълняват дълга си, отдават се на ядене, пиене, игри и забавления, занимават се с празни приказки, шегуват се и дори флиртуват. Някои прекарват цяла нощ в гледане на видеоклипове от невярващия свят, след което използват извинението, че са стояли до късно, за да изпълняват дълга си, за да се скатават и да спят прекомерно. Това са действията на зли хора, на тези, които принадлежат на дяволите. Когато извършват тези лоши дела, чувстват ли някаква вина? Ще им проговори ли изведнъж съвестта и ще поемат ли инициативата да изпълнят някои човешки отговорности и да направят нещо полезно за Божия дом, за църквата и за братята и сестрите? Категорично не.

Когато някой ги наблюдава, те неохотно вършат някаква работа, която ги представя в добра светлина, само за да си осигурят прехрана. Това е единственото, което могат да направят. Освен това тези хора нямат нито едно компенсиращо качество. И така, има ли смисъл тези хора да остават в Божия дом? Няма никакъв смисъл. Такива хора са излишни и трябва да бъдат изчистени.

Как да прецените дали някой обича истината? Нека ви дам пример, за да разберете. Някои хора се занимават с дадена професия и колкото повече учат, колкото повече напредват в обучението си, колкото повече разбират, толкова повече са готови да се занимават с нея и толкова по-малко са склонни да напуснат професията. Какво проявление е това? Означава ли, че те наистина обичат тази професия? (Да.) Без значение колко несгоди понасят, без значение каква е цената, без значение колко усилия полагат, те безпрепятствено продължават в професията, без да съжаляват. Това е истинска обич, дълбока, сърдечна обич. Да предположим, че има човек, който твърди, че харесва определена работа, но не е склонен да понася несгоди или да плаща цената по време на процеса на усвояване на професионални умения, а когато в работата възникнат много проблеми, от страх от неприятности той не търси решения и дори често чувства, че заниманието с тази професия е главоболие или бреме. Промяната на професията обаче не е лесна и като се имат предвид материалните облаги, които тази професия може да донесе, този човек неохотно се занимава с нея, но никога няма да стане един от най-добрите в тази професия. И така, дали той наистина обича тази професия? (Не.) Очевидно не. Има и друг тип хора, които на думи изразяват привързаност към определена професия и се занимават с нея, но никога не понасят несгоди или не плащат цена, за да научат добре професионалните умения. Те дори може да развият отвращение или омраза към професията по време на процеса на обучение, като стават все по-малко склонни да учат. Когато отвращението им достигне определено ниво, те сменят кариерата си и след това не желаят да споменават никакви процеси, истории или каквото и да било друго от времето, когато са се занимавали с тази професия. Такива хора наистина ли обичат професията? (Не.) Не я обичат. Те могат лесно да се откажат от професията, могат да я ненавиждат и дори да сменят кариерата си, което доказва, че всъщност не обичат професията. Причината, поради която могат да изоставят професията, е, че след като са инвестирали много време, енергия и средства, професията не им е позволила да живеят богатия живот, за който са мечтали, или да се наслаждават на добро материално положение. Те започват да изпитват неприязън към професията и да я проклинат в сърцето си, дори забраняват на другите да я споменават, а и самите те вече не го правят, и дори се срамуват, че преди са се занимавали с тази професия и са я смятали за свое въжделение и най-висшата цел на своя стремеж в живота. Като се има предвид степента, до която могат да изпитват неприязън към професията, дали първоначалното им показване на

привързаност към нея е било истинско? (Не.) Има само един тип хора, които наистина обичат професията — независимо дали професията им осигурява добър материален живот или значителни ползи, и без значение колко трудности срещат или колко страдания понасят в тази професия, те могат да упорстват в нея непоколебимо, до самия край. Това е истинска привързаност. Същото важи и за това дали човек обича истината. Ако ти наистина обичаш положителните неща, като напредваш от обич към положителните неща към обич към истината, тогава независимо какви ситуации срещаш, ти ще упорстваш в търсенето на истината и стремежа към нея, без да променяш целта на живота си. Ако можеш небрежно да се откажеш от вярата в Бог и да изоставиш пътя на спасението, това не е истинска обич към истината. Що се отнася до онези, които не се стремят към истината, но и не се отказват, има само една причина за тяхното постоянство: те смятат, че докато има искрица надежда за добър изход и крайна цел, за добро бъдеще, си струва да рискуват и трябва да упорстват докрай. Те вярват, че това постоянство е необходимо; просто се случва така, че бедствията се увеличават и няма къде другаде да отидат, така че ще упорстват тук, за да си опитат късмета. В сърцата си такива хора имат ли дори малко обич към истината? (Не.) Нямат. Когато за първи път започват да вярват в Бог, тези хора също говорят, че мразят света, мразят Сатана, мразят негативните неща, обичат положителните неща и копнеят за светлина. Но какво е тяхното поведение, когато стъпят в Божия дом, в църквата? Какво е отношението им, когато открият, че са полагащи труд, когато осъзнаят, че техните действия, поведение и природа не са угодни на Бог? Какви видове поведение проявяват? Може да се каже, че когато усетят, почувстват или помислят, че вече не са облагодетелствани в Божия дом, че ще бъдат отстранени, някои избират да напуснат. Други, макар и неохотно да останат в църквата, се предават на отчаяние и в крайна сметка са принудени да напуснат. Такива хора изобщо не обичат истината; когато желанието им за благословии е разбито, те могат да предадат Бог и да се отвърнат от Него. Тези различни проявления показват отношението на различните хора към истината.

IV. Различните изходи за тези три типа хора

Току-що разговаряхме за характерните черти на три типа хора: полагащи труд, наемни работници и Божия народ. От техните характерни черти става ясно, че крайният им изход не се определя от обективни обстоятелства или условия, а от собствените им стремежи и от тяхната природа същност. Разбира се, обективно погледнато, Бог е този, който определя съдбите на хората, но Бог ги определя въз основа на това дали хората обичат истината и дали са способни да я приемат. Полагащите труд също твърдят, че обичат истината и положителните неща, но накрая, когато Божието дело приключи, техните представи и фантазии за Бог, техните прекомерни изисквания към Бог и тяхното предателство към Бог остават

непокътнати. Това е така, защото по време на Божието дело, в процеса на следване на Бог и изпълнение на дълга си, те така и не са изкоренили покварения си нрав. Основната причина да не се занимават с покварения си нрав е, че те поначало не приемат истината. Въпреки че имат желание да се покоряват на Бог, това, което те наистина проявяват, е само способност да се отричат и готовност да плащат цена, без изобщо да търсят истините принципи или пътя на покорството пред Бог. Крайният резултат е, че въпреки че са положили много усилия, те нямат ни най-малко познание за Бог. Те все още са способни да предадат Бог и да изразят своите представи и фантазии за Него, както и неразумните си изисквания към Него пред други хора и пред Сатана. Когато Божието дело приключи, те все още се смятат за хора, които „имат добра човешка природа, истински вярват в Бог, способни са да се отричат и да понасят несгоди и със сигурност ще бъдат спасени“, и затова се чувстват спокойни. В действителност те винаги са вървели по пътя на полагащия труд, без изобщо да се стремят към истината. Така те винаги запазват идентичността на полагащ труд. Що се отнася до другата категория хора, наемните работници, няма да ги обсъждаме. Има и друга категория — Божият народ, за когото току-що споменахме. В хода на следването на Бог те, подобно на полагащите труд, отдават всичко за Него, посвещават времето и енергията си, и дори младостта си, и преминават през много страдания и плащат висока цена. Това е същото като при полагащите труд. Какво е различното тогава? Различното е, че когато Божието дело приключи, техните многобройни представи, фантазии и прекомерни изисквания към Бог ще бъдат преодолени. Ще са се отървали от проявленията, състоянията и разкриванията на поквара, които очевидно се съпротивляват на Бог в техния покварен нрав. Онези, които все още не са преодолени, ще изчезнат, докато те постепенно разбират истината чрез преживяване. Въпреки че няма да са се отървали от покварения си нрав, техният живот нрав ще претърпи някои промени. През повечето време те ще могат да практикуват според истините принципи, които разбират, и разкриванията на покварения им нрав значително ще намалеят. Не че няма да ги разкриват при никакви обстоятелства, но тези хора ще са изпълнили едно основно изискване: ще са изпълнили Божието изискване да бъдат честни. В общи линии те ще бъдат честни хора. Освен това, когато тези хора разкриват покварен нрав, извършват прегрешения или таят представи и бунтарство срещу Бог, независимо от средата, в която го правят, те ще имат отношение на покаяние. И има още един момент, който е най-важен: каквито и конкретни действия да предприеме Бог и както и да действа в делото на правосъдието от последните дни, каквото и да възнамерява да направи в бъдеще, както и да подреди съдбата на човечеството и както и те самите да живеят в средата, която Той подрежда, всички те ще притежават покорно сърце и отношение на покорство, освободени от лични избори и освободени от лични планове и замисли. Поради тези различни положителни

проявления те вече ще са се превърнали в типа човек, който Бог изисква, човек, който следва Божия път, който е да се бои от Него и да отбягва злото. Въпреки че все още ще са далеч от истинския критерий — „да се боиш от Бог и да отбягваш злото, и да бъдеш съвършен човек“ — както е казано от Бог, когато Божиите изпитания ги сполетят, те ще са способни да търсят и да се покоряват, което е достатъчно. Те няма да имат оплаквания. Само ще чакат и ще се покоряват. Въпреки че настоящите ви ситуации може все още да са далеч от такъв резултат, а за някои може да изглежда много далечен и недостижим, ако можете да приемете истината и да се отнасяте към Божиите слова като към ваш принцип и основа за съществуване, тогава вярвайте, че един ден ти или всички вие вече няма да сте далеч от това да станете истинският Божи народ, когото Той обича — вярвайте, че този ден е на хоризонта. Независимо дали в момента е пророкувано или е на хоризонта, крайният резултат и в двата случая не е фантазия, а факт, който предстои да бъде осъществен и изпълнен. В кого точно ще се изпълни този факт, в кои хора ще се изпълни, зависи от това как вие действително се стремите към истината. С други думи, дали наистина обичаш истината до степен, в която можеш да се стремиш към нея и да я практикуваш, или имаш само малко обич към истината, но не можеш напълно да я приемеш и да я практикуваш, крайният резултат ще ти даде отговора. Добре, тук ще приключим нашето общение по тази тема.

Критериите и основите за разпознаване на различните типове зли хора

II. Въз основа на човешката природа

Сега продължаваме с общението за четиринадесетата отговорност на водачите и работниците: „Своевременно разпознавайте, а после премахвайте или отлъчвайте всякакви типове зли хора и антихристи“. Критериите за разпознаване на всякакви зли хора се разделят на три основни категории. Преди това разговаряхме за целта на вярата на човек в Бог, а след това преминахме към човешката природа. По отношение на човешката природа също така категоризирахме много различни проявления. Кои са няколкото проявления, за които вече сме разговаряли? Прочетете ги. (Втората точка за разпознаване на всякакви зли хора се отнася до човешката природа. Първо, да обича да представя фактите за лъжи и обратното; второ, да обича да се възползва; трето, да бъде разпуснат и невъздържан; четвърто, да е склонен към отмъщение; пето, неспособността човек да си държи езика.) Стигнали сме в общението си до петата точка — за неспособността да си държат езика. Независимо дали разговаряме за конкретни проявления на човешката природа или на други неща, както съм казвал, това ще има различен ефект върху различните типове хора. Онези, които се стремят към истината, след като слушат, ще се съсредоточат върху това да изследват себе си; те ще се

съизмерват с Моето общение и ще имат проактивно и положително навлизане. Онези обаче, които не се стремят към истината, като например полагащите труд, просто ще слушат и с това се приключва. Те не го приемат присърце, нито влагат сърцето си в слушането. Понякога дори могат да заспят, докато слушат проповеди. Те не могат да го възприемат и дори си мислят: „Каква е ползата да слушам тези незначителни неща? Това е загуба на време — аз дори не съм си свършил текущата работа!“. Те винаги са загрижени за работата, която изисква труд. Те са особено ентусиазирани и отдадени на полагането на труд, проявяват преданост, но просто не могат да съберат енергия за въпроси, свързани с истината. Това ясно разкрива, че такива хора не се интересуват от истината; те се задоволяват само с полагането на труд. Има и друга група хора, които поддържат същото отношение, независимо как Божият дом разговаря за истината: „Аз просто се противя и съм враждебен. Дори да посочиш проблемите ми и да разобличиш проявленията, разкриванията и нрава ми, пак няма да обърна внимание, нито ще го приема сериозно. И какво от това, че другите знаят, че съм разобличен?“. Те просто безсрамно продължават да се противопоставят и да се съпротивляват, което е непоправимо. Независимо от това, проявленията на различните типове хора могат да бъдат различени. Истината — дали за онези, които се стремят към нея, онези, които са готови да полагат труд, но не я обичат, или онези, които са отблъснати от истината и изпитват неприязън към нея — действа като двуостър меч, пробен камък. Тя може да измери отношението на хората към истината, а също и пътя, по който вървят.

Е. Да са неразумни и умишлено да създават проблеми, като никой не смее да ги предизвика

По-рано разговаряхме за разпознаването на петте проявления на различните зли хора. Днес продължаваме с общението за шестото. Шестото също е проявление на един тип зли хора или по-скоро, дори хората да не смятат този тип за зли, все пак никой не ги харесва. Защо е така? Защото на тези хора им липсват съвест и разум, липсва им нормална човешка природа и общуването с тях е особено проблематично и трудно, и предизвиква отвращение. Какви са конкретните проявления на тези хора? Това е да са неразумни и умишлено да създават проблеми, като никой не смее да ги предизвика. Има ли такива хора в църквата? Макар и да не са много, определено има. И какви са техните конкретни проявления? При обичайни обстоятелства тези хора могат да изпълняват дълга си нормално и да общуват с другите съвсем нормално; няма да видиш у тях жесток нрав. Когато обаче действията им противоречат на истините принципи и те бъдат кастрени, избухват в гняв, като напълно отхвърлят истината, докато се оправдават със софизми. Изведнъж осъзнаваш, че са като таралеж, покрит с бодли, тигър, който не може да бъде докосван. Мислиш си: „Общувал съм с този човек толкова дълго,

мислех, че е с добра човешка природа, че е разбиращ и че с него се говори лесно, вярвах, че може да приеме истината. Не очаквах да е човек, който е неразумен и умишлено създава проблеми. В бъдеще трябва да бъда по-внимателен в общуването си с него, да сведа контактите до минимум, освен ако не е необходимо, и да спазвам дистанция, за да не го предизвиквам“. Виждали ли сте такива хора, които са неразумни и умишлено създават проблеми? Като цяло онези, които ги разберат, знаят колко са страшни и говорят с тях с особена учтивост и предпазливост. По-специално, когато говориш с тях, в никакъв случай не бива да ги наранявaш, защото в противен случай няма да те оставят на мира. Някои хора казват: „Кои точно са тези грубовати хора? Все още не сме се сблъсквали с тях“. В такъв случай наистина трябва да поговорим за това. Например, докато братята и сестрите разговарят за преживяванията си, когато някои споменат своите покварени състояния или лични трудности, е неизбежно другите да проявят съпричастност, тъй като са имали подобни преживявания или чувства. Това е съвсем нормално. След като чуе това, човек може да си помисли: „И аз съм имал такива преживявания, така че нека да разговаряме заедно по тази тема. Искам да чуя как си преминал през това. Ако в твоето общение има светлина и то засяга проблем, който имам, тогава ще го приема и ще практикувам според твоите преживявания и път, за да видя какви ще бъдат резултатите“. Има само един тип човек, който, като чуе другите да разговарят за това как опознават себе си и разкриват собствената си поквара и грозота, вярва, че това косвено го разобличава и съди, и не може да се сдържи, а удря по масата и избухва в гняв: „Кой няма поквара? Кой живее под стъклен похлупак? Според мен вашата поквара е дори по-лоша от моята! Каква пригодност имате всички вие да ме нападате, да ме разобличавате? Мисля, че вие просто искате да ми създадете трудности, да ме отхвърлите! Не е ли само защото идвам от село и не мога да говоря приятни думи, за да ви лаская? Не е ли защото образованието ми не е толкова високо, колкото вашето? Дори бог не ме гледа отвисоко, така че кое ви дава правото вие да ме гледате отвисоко!“. Други казват: „Това е нормално общение, не е насочено към теб. Нима покваренията нрав на всички не е еднакъв? Когато някой разговаря за някаква тема и споменава собственото си покварено състояние, е неизбежно другите да се окажат в подобни състояния. Ако смяташ, че споделяш същото състояние, можеш също да разговаряш за своите преживявания“. На което той отговаря: „Така ли? Бих могъл да понеса такова общение от един човек, но защо двама или трима от вас се обединяват, за да ме тормозят? Мислите ли, че е лесно да ме разиграваме?“. Думите му не стават ли все по-скандални, колкото повече говори? (Да.) Имат ли разум такива хора, когато казват тези думи? (Не.) Ако наистина смяташ, че темата на общението на другите е насочена към теб, можеш да обсъдиш или да разговаряш по тази тема; попитай директно дали е насочена към теб, вместо да намесваш произхода си на селянин, по-ниското си образование

или това, че хората те гледат отвисоко. Каква е ползата да се казват тези неща? Не е ли това бръщолевене за правилно и грешно? Не е ли това да си неразумен и умишлено да създаваш проблеми? (Да.) Не мислите ли, че такива хора са ужасни? (Да.) След като направи такава сцена, всички знаят що за човек е той и когато разговарят на бъдещи събирания, винаги трябва да говорят внимателно и да следят изражението му. Ако изражението му стане мрачно, другите започват да се колебаят да говорят и всички се чувстват смазани по време на общението на събиранията. Не е ли това възпирането и смущението, предизвикани от това, че е неразумен и умишлено създава проблеми? (Да.) Онези, които са неразумни и умишлено създават проблеми, са напълно неспособни да се вразумят; такива хора няма да приемат истината и е невъзможно да бъдат спасени.

Този тип хора, които са неразумни и умишлено създават проблеми, имат и друго проявление. Някои хора винаги казват по време на събирания: „Не мога повече да действам нехайно. Трябва да се съсредоточа върху практикуването на истината; трябва да се стремя към съвършенство. По природа се стремя да се отличавам. Каквото и да правя, трябва да го правя добре“. Говорят добре, но в действителност все още действат нехайно, когато изпълняват дълга си, и дългът, който изпълняват, има много проблеми, далеч от постигането на ефекта на свидетелстване за Бог. Когато водачите посочат проблемите в изпълнението на дълга им и ги кастрят, те веднага се ядосват и казват: „Знаех си. Всички вие ме съдите зад гърба ми, казвате, че професионалните ми умения са слаби. Не е ли просто защото всички ме гледате отвисоко? Беше само малка грешка, това е всичко. Необходимо ли е да ме кастрите така? Освен това, кой не прави грешки? Казваш, че действам нехайно — ти не беше ли също нехаен в работата си преди? Ти пригоден ли си да ме критикуваш? Без моето сътрудничество кой от вас би могъл да се нагърби с тази работа?“. Какво мислите за такива хора? Каквото и да правят, те не позволяват на другите да посочват недостатъците им или да дават предложения; не приемат дори обосновано кастрене. Който и да проговори, те се изправят срещу него и му се противопоставят, като изричат неразумни думи, дори казват, че ги гледат отвисоко или че ги тормозят, защото са сами и безсилни, или други подобни неща. Не е ли това да си буен, неразумен и умишлено да създаваш проблеми? Има дори хора, които, след като бъдат кастрени, изоставят дълга си: „Няма да върша повече тази работа. Ако вие можете да я вършите, заповядайте. Тогава ще видя дали все още можете да продължите работата без мен!“. Братята и сестрите се опитват да ги убедят, но те не слушат. Дори когато водачите и работниците разговарят с тях за истината, те отказват да приемат; започват да си придават важност и изоставят дълга си. По време на събиранията се цупят, нито четат Божиите слова, нито разговарят, винаги пристигат последни и си тръгват първи. Когато си тръгват, тропат с крака и затръшват вратата, и повечето хора не знаят как да се справят с тях. Когато на такива хора им се случат разни неща, те

бълват нелепи доводи и глупости; стават буйни и дори хвърлят предмети, напълно неспособни да се вразумят. Някои имат дори по-сериозни проявления — ако братята и сестрите не ги поздравят, те се сърдят и използват възможността по време на събиранията да ридаят: „Знам, че всички вие ме гледате отвисоко. По време на събиранията всички се съсредоточавате само върху това да разговаряте за божиите слова и да обсъждате собствените си разбирания за преживяване. Никой не се интересува от мен, никой не ми се усмихва и никой не ме изпраща, когато си тръгвам. Що за вярващи сте вие? Вие, хора, наистина нямате човешка природа!“. Те избухват по този начин в църквата. Вбесяват се дори за дребни неща, като отприщват всичките си натрупани оплаквания. Ясно е, че разкриват собствения си покварен нрав, но нито се самоанализират, нито се опознават, и нямат желание да се стремят към промяна или към истината. Вместо това търсят проблеми у другите, намират различни извинения, за да уравновесят собствената си психика — и докато правят това, търсят възможности да излеят оплакванията си. И което е по-важно, те се стремят да накарат повече хора да ги забелязват и да се страхуват от тях, за да придобият известна степен на престиж и внимание сред хората. Такива хора създават толкова проблеми! Каквото и да кажат, никой не смее да каже „не“; никой не смее да ги оценява лекомислено; и никой не смее да се открие и да разговаря с тях. Дори да се забележат някои недостатъци и покварен нрав у тях, никой не смее да ги посочи. По време на събиранията, когато всички разговарят за личните си преживявания и за разбирането си за Божиите слова, те внимателно избягват „стършеловото гнездо“, което представлява този човек, от страх да не го предизвикат и да не си навлекат неприятности. Някои хора дават воля на гнева си по време на събирания, след като са се почувствали онеправдани или са се сблъскали с неприятности у дома или на работа. Ясно е, че те превръщат братята и сестрите в свой отдушник и боксова круша. Когато са разстроени, те бълват нелепи доводи, плачат и избухват. Кой тогава би се осмелил да разговаря с тях за истината? Ако се разговаря с тях и някоя дума случайно засегне болното им място, те ще заплашат със самоубийство. Това ще бъде още по-проблемно. С такива хора нормалното общение не върви; нормалният разговор не върви; да си твърде топъл или твърде студен също не върви; да ги избягваш не върви; да се приближаваш твърде много не върви; и ако братята и сестрите не изразят щастие, което да съответства на тяхното щастие, това не върви; и когато тези хора се сблъскат с някаква трудност, ако братята и сестрите не могат да съответстват на тяхната скръб, това също не върви. Нищо не се получава с тях. Каквото и да се направи, може да ги подразни и вбеси. Както и да се отнасят към тях, те никога не са доволни. Дори Моите проповеди и общение за състоянията на някои хора могат да ги предизвикат. Как ги предизвиква това? Те си мислят: „Не ме ли разобличава това? Ти дори не си общувал с мен и аз не съм ти казвал нищо за това, което съм правил насаме. Как може да знаеш? Сигурно някой е

доносничил. Трябва да разбера кой е бил в контакт с теб, кой е доносничил, кой ме е издал; няма да го оставя така!“. Този тип хора, които са неразумни и умишлено създават проблеми, могат да изкривят мислите си за всичко и не са способни да се отнасят правилно към нищо. Те са неспособни да се вразумят! Рационалността им е напълно чужда, а още по-малко могат да приемат истината. Престоят им в църквата не носи никаква полза, а само вреда. Те са просто бреме, товар, от който трябва да се отървем бързо; трябва да бъдат изчистени веднага!

В Китай вярата в Бог води до потисничество и преследване от страна на големия червен змей и има толкова много хора, които са безмилостно преследвани и не могат да се приберат у дома. Някои хора обаче, когато са преследвани и не могат да се върнат у дома, вярват, че са заслужили нещо или са придобили някаква пригодност. Те живеят със семействата на домакините и не само че карат хората да им прислужват — ако нещо не е съвсем по вкуса им или започне да им липсва домът, започват да вдигат скандали, а другите трябва да ги придумват и да ги търпят. Нима такива хора не са неразумни и умишлено не създават проблеми? Толкова много хора са преследвани, а семействата домакини не са много. От любов братята и сестрите приютяват онези, които не могат да се върнат у дома. Те не ги оставят на улицата и им позволяват да живеят в домовете им. Не е ли това Божията благодат? Някои обаче не само не оценяват Божията благодат, но и не виждат любовта на братята и сестрите. Вместо това се чувстват огорчени и дори се оплакват и се държат буйно. Условията на живот в домовете на братята и сестрите всъщност са малко по-добри, отколкото в собствения им дом. Особено по отношение на вярата в Бог и изпълнението на дълга, престоят в домовете на братята и сестрите е дори по-добър от престоя в собствения дом, а това да имаш братя и сестри, с които да си сътрудничиш хармонично, винаги е много по-добре, отколкото да си съвсем сам. Дори ако условията на живот в някои региони са малко по-лоши, те все пак отговарят на средния стандарт на живот. Най-важното е, че те могат да живеят с братята и сестрите, често да се събират и да ядат и пият Божиите слова, да разбират повече истини и да знаят какви са целите на техния стремеж. Така че онези, които се стремят към истината, са способни да платят тази цена и да понесат това страдание. Повечето хора имат правилно отношение към това; те са способни да го приемат от Бог, защото знаят, че това страдание си заслужава и че именно те трябва да го понесат. Те могат да подходят правилно към него. Но някои неразумни, умишлено създаващи проблеми буйни хора, просто не могат да разберат нещата по този начин. Те може едва да понесат да не могат да се върнат у дома за една седмица, но след две седмици стават раздразнителни, а след един-два месеца стават буйни и казват: „Защо вашето семейство може да бъде щастливо заедно, а аз не мога да се върна при моето? Защо аз нямам свобода, а всички вие можете да идвате и да си отивате, когато си искате?“. Други отговарят: „Не е ли това причинено от преследването от страна на големия червен

змей? Не е ли редно да понасяме такова страдание като последователи на Бог? Какво толкова е това малко страдание? Предвид обстоятелствата, за какво да сме придирчиви? Ако другите могат да понесат това страдание, защо ти не можеш?“. Онези, които са неразумни и умишлено създават проблеми, изобщо не искат да страдат. Ако бъдат заловени и хвърлени в затвора, те определено ще станат юди. Колко страдание има в това да живееш със семейството на домакините? Първо, храната все пак е човешка храна; второ, никой не ти вгорчава живота; и трето, никой не те тормози. Просто не можеш да се приберeш у дома и да се съберeш със семейството си — и това малко страдание е просто неприемливо за неразумните, умишлено създаващи проблеми хора. Когато другите разговарят с тях за истината, те отказват да я приемат, а казват неща като: „Не ми изнасяй лекции за тези велики доктрини. Разбирам не по-малко от теб; знам всичко това! Просто ми кажи, кога мога да се прибера у дома? Кога големият червен змей ще спре да наблюдава дома ми? Кога ще мога да се прибера у дома, без големият червен змей да ме арестува? Ако не знам кога мога да се прибера у дома, тогава по-добре да не живея!“. Те отново вдигат скандал и в същото време сядат на земята и ритат с крака — и колкото повече ритат, толкова по-ядосани стават, и избухват буйно, с плач и вой. Други казват: „Говори по-тихо. Ако продължаваш така и съседите чуят, и открият, че тук живеят външни хора, нима това няма да ни разобличи?“. Те отговарят: „Не ме интересува, просто искам да вдигна скандал! Всички вие можете да се приберете у дома, но аз не мога. Не е честно! Ще вдигна такъв скандал, че и вие няма да можете да се приберете у дома, също като мен!“. Буйният им изблик не стихва, а злобата им излиза наяве; никой не може да ги вразуми, никой не може да ги убеди. Когато настроението им се подобри малко, те се успокояват и спират да вдигат скандали. Но кой знае — всеки ден може отново да станат буйни и да вдигнат скандал: просто трябва да излязат на разходка и да бъдат свободни, и да говорят на висок глас на закрито; те постоянно ще кроят планове да се приберат у дома. Братята и сестрите ги предупреждават: „Да се приберeш у дома е твърде рисковано; има полиция, която дебне на мястото и го наблюдава“. Те отговарят: „Не ме интересува, искам да се върна! Ако ме хванат, да ме хващат! Какво толкова? В най-лошия случай просто ще бъда Юда!“. Не е ли това лудост? (Да.) Те открито казват, че са готови да бъдат Юда. Кой би се осмелил да ги приюти? Някой иска ли да приюти Юда? (Не.) Такъв човек вярващ в Бог ли е? Братята и сестрите го приютяват като вярващ в Бог. Ако човешката му природа е донякъде недостатъчна, това може да се толерира; това, че не се стреми към истината, също може да се толерира. Но той е способен да навреди на братята и сестрите, като издаде църквата и стане Юда, и по този начин направи така, че много хора да не могат да се върнат по домовете си или да изпълняват дълга си нормално — кой би могъл да поеме вината за тези последствия? Ще се осмелиш ли да приютиш такъв враг? Това, че го приютяваш, не е ли просто да си навлечеш неприятности?

Хората, които са неразумни и умишлено създават проблеми, действат с мисълта единствено за собствените си интереси, правят каквото си поискат. Думите им не са нищо друго освен нелепи доводи и ереси и са неподатливи на убеждаване. Жестокият им нрав е преизобилен. Никой не се осмелява да общува с тях и никой не иска да разговаря с тях за истината от страх да не си навлече беда. Другите хора винаги са на нокти, когато споделят мислите си с тях, защото се страхуват, че ако кажат и една дума, която не им харесва или не съответства на желанията им, те ще се хванат за нея и ще отправят възмутителни обвинения. Такива хора не са ли зли? Не са ли живи демони? Всички онези, които имат жесток нрав и нездрав разум, са живи демони. И когато човек общува с жив демон, той може да си навлече беда, ако е небрежен дори и за миг. Ако такива живи демони присъстват в църквата, това няма ли да вещае големи проблеми? (Така е.) След като тези живи демони избухнат и излеят гнева си, известно време може и да говорят като човешки същества и да се извинят, но след това няма да се променят. Кой знае кога ще се развали настроението им и ще излеят гнева си отново, като бълват нелепите си доводи. Мишената, върху която изливат гнева си и си изпускат нервите, както и източникът и предисторията на избухването им, всеки път е различна. Това означава, че всяко нещо може да ги взриви, всичко може да ги накара да се чувстват неудовлетворени и да реагират с гневни изблици и буйно поведение. Колко ужасно! Колко неприятно! Тези побъркани зли хора биха могли да полудеят по всяко време; никой не знае на какво са способни. Най-много мразя такива хора. Всеки един от тях трябва да бъде изчистен — всички те трябва да бъдат премахнати. Не искам да се занимавам с тях. Мислите на такъв човек са объркани и нравът му е груб, той е изпълнен с нелепи доводи и дяволски думи, а когато нещо му се случи, прибързано излива гнева си. Някои от тях плачат, когато изливат гнева си, други крещят, трети тропат с крака, а има дори и такива, които клатят глави и жестикулират бурно. Те са просто зверове, не хора. Някои готвачи хвърлят тенджери и чинии, щом избухнат; други, които отглеждат прасета или кучета, ритат и удрят тези животни, щом избухнат, изливайки целия си гняв върху тях. Каквото и да се случва, тези хора винаги реагират с гняв; те нито се успокояват, за да размислят, нито го приемат от Бог. Те не се молят, нито търсят истината, нито търсят общение с другите. Когато нямат избор, търпят; когато не желаят да търпят, полудяват, като изричат нелепи доводи, обвиняват и заклеймяват другите. Те често казват неща като: „Знам, че всички вие сте образовани и ме гледате отвисоко“; „Знам, че семействата ви са богати и ме презирате, защото съм беден“; или „Знам, че ме презирате, защото ми липсва основа във вярата ми, и ме презирате, защото не се стремя към истината“. Макар че очевидно е наясно с многобройните си проблеми, такъв човек никога не търси истината, за да ги разреши, нито обсъжда познаването на себе си в общение с другите. Когато се споменат собствените му проблеми, той отклонява вниманието

и отправя неверни насрещни обвинения, като прехвърля всички проблеми и отговорности върху другите и дори се оплаква, че причината за поведението му е лошото отношение на другите към него. Сякаш изблиците му на гняв и неразумните му действия са причинени от други, сякаш всички останали са виновни, той самият просто няма друг избор, освен да действа по този начин и се защитава с пълно право. Всеки път, когато е недоволен, започва да излива негодуванието си и да бълва глупости, като настоява на нелепите си доводи, сякаш всички останали грешат, сякаш е единственият добър човек, а всички останали са злодеи. Колкото и да изпада в гневни изблици или колкото и нелепи доводи да бълва, той изисква да се говори добре за него. Дори когато греши, забранява на другите да го разобличават или да го критикуват. Ако посочиш дори малък негов проблем, ще те въвлече в безкрайни спорове и тогава можеш да забравиш за мирния живот. Що за човек е това? Това е някой, който е неразумен и умишлено създава проблеми, а онези, които го правят, са зли хора.

Хората, които са неразумни и умишлено създават проблеми, в общи линии може да не извършват някакви значими коварства или злодеяния, но в момента, в който бъдат засегнати техните интереси, репутация или достойнство, веднага избухват ядосани, изпадат в гневни изблици, действат буйно и дори заплашват да се самоубият. Кажете Ми, ако в едно семейство се появи такъв нелеп и неразумно груб човек, няма ли да страда цялото семейство? Тогава домът ще бъде потопен в суматоха, изпълнена с викове и крясъци, което ще направи живота в него непоносим. В някои църкви има такива хора. Макар че може да не се забелязват, когато всичко е нормално, никога не се знае кога може да избухнат и да се разкрият. Основните им проявления включват, наред с другото, изпадане в гневни изблици и бълване на нелепи доводи и ругатни на обществени места. Дори ако подобно поведение се случва само веднъж месечно или на половин година, те предизвикват голямо безпокойство и затруднения, като смущават в различна степен църковния живот на повечето хора. Ако наистина се потвърди, че някой попада в тази категория, трябва да се справите с него незабавно и той да бъде премахнат от църквата. Някои може да кажат: „Тези хора не вършат никакво зло. Те не могат да се смятат за зли хора, трябва да бъдем толерантни и търпеливи към тях“. Кажете Ми, нормално ли би било да не се справяме с такива хора? (Не, не би било нормално.) Защо не? (Защото действията им причиняват значителни неприятности и недоволство сред повечето хора, а също така предизвикват смущения в църковния живот.) Въз основа на този резултат е ясно, че тези, които смущават църковния живот, дори да не са зли хора или антихристи, не бива да остават в църквата. Това е така, защото такива хора не обичат истината, а изпитват неприязън към нея и независимо колко години вярват в Бог или колко проповеди са чули, те няма да я приемат. Щом направят нещо лошо и ги кастрят, те избухват и бълват глупости. Дори когато някой общува с тях за истината, те не

я приемат. Никой не може да ги вразуми. Дори когато разговарям с тях за истината, те може да мълчат външно, но вътре в себе си не я приемат. Когато се сблъскат с действителни ситуации, продължават да действат както винаги. Не се вслушват в словата Ми, така че още по-трудно ще приемат вашия съвет. Макар тези хора да не извършват големи злодеяния, те изобщо не приемат истината. Ако разгледаме тяхната природа същност, те не само нямат съвест и разум, но освен това са неразумни, умишлено създават проблеми и не са податливи на убеждаване. Могат ли такива хора да постигнат Божието спасение? Категорично не! Тези, които изобщо не приемат истината, са неверници, те са слуги на Сатана. Когато нещата не вървят по желания от тях начин, те избухват, упорито бълват нелепи доводи и не се вслушват в истината, независимо как е разговаряно за нея. Такива хора са неразумни и умишлено създават проблеми, те са чисти дяволи и зли духове. Те са по-лоши от зверове! Те са душевноболни с нездрав разум и никога не са способни на истинско покаяние. Колкото по-дълго остават в църквата, толкова повече представи имат за Бог, толкова по-неразумни изисквания предявяват към Божия дом и толкова по-големи смущения и вреди нанасят на църковния живот. Това се отразява на навлизането в живота на Божиите избраници и на нормалния ход на църковната работа. Вредата, която ѝ нанасят, е не по-малка от тази на злите хора. Те трябва да бъдат премахнати от църквата възможно най-бързо. Някои хора казват: „Не се ли държат просто малко буйно? Все пак те не достигат до степен да са зли. Не е ли по-добре тогава да се отнасяме към тях с любов? Ако ги задържим, може би ще успеят да се променят и да бъдат спасени“. Казвам ти, това е невъзможно! В това няма никакво „може би“ — тези хора не могат да бъдат спасени по никакъв начин. Това е така, защото те не могат да разберат истината, а още по-малко да я приемат. На тях им липсват съвест и разум, мисловните им процеси са ненормални и нямат дори най-елементарният здрав разум, необходим за постъпките им. Те са хора с нездрав разум. Със сигурност Бог не спасява такива хора. Дори тези с малко по-нормално мислене и с по-добри заложби, ако изобщо не приемат истината, не могат да бъдат спасени, камо ли тези с нездрав разум. Да се отнасяме към такива хора все така с любов и да таим надежда за тях — не е ли това твърде глупаво и невежо? Казвам ви това сега: Изчистването от църквата на тези, които са неразумни, умишлено създават проблеми и не са податливи на убеждаване, е напълно правилно. Това пресича из основи техния тормоз към църквата и Божиите избраници. Това е отговорност на водачите и работниците. Ако в която и да е църква има такива неразумни хора, Божиите избраници трябва да ги докладват и щом водачите и работниците получат такива доклади, трябва да се заемат с тях незабавно. Това е принципът за справяне с шестия тип хора — тези, които са неразумни и умишлено създават проблеми.

Ж. Постоянно да се занимават с развратни дейности

Седмият тип са онези, които се занимават с развратни дейности — често споменавана група. Въпреки че проявленията на тяхната човешка природа не са толкова зли — нищо подобно на сеене на раздори или извършване на злодеяния и причиняване на смущения — те споделят една обща черта, а именно, че в отношенията им с противоположния пол винаги възникват проблеми и инциденти. Независимо от наличието на възможности, при тях винаги възникват подобни проблеми, а ако няма възможности, те си ги създават, така че такива „истории“ все пак да се случат. Независимо какви са обстоятелствата, кой е другият човек или колко отдалечен може да е той от тях, от време на време при тях се случват такива инциденти. Какви инциденти? Те излизат с някого или винаги искат да се сближат с някого, или развиват чувства към някого, или си набелязват някого, наред с други подобни неща. Те винаги се провалят в това да живеят нормално и да изпълняват дълга си нормално, постоянно повлияни от похотливи желания. Тоест, в обикновени ситуации, в които нормалните хора не биха се забъркали в подобни проблеми, те често го правят. Не се нуждаят от никакви специални обстоятелства или от някого, който да им създава възможности. Тези инциденти просто се случват естествено. След като се случат такива инциденти, независимо от последствията, група хора или определен човек винаги биват принудени да платят за това. Каква цена плащат? Изпълнението на дълга им е засегнато, църковната работа е забавена и възпрепятствана, някои млади хора са обезпокоени и изпадат в изкушение, губят интерес към вярата в Бог и към изпълнението на дълга си, а някои хора дори губят дълга си или се отказват от него. Хората, които се занимават с развратни дейности, са твърде проблемни. При всеки удобен случай около тях има членове на противоположния пол, които се сближават с тях, флиртуват с тях и дори се закачат игриво. Въпреки че може да не възникнат сериозни проблеми от съществено естество, те сериозно смущават нормалните състояния на Божиите избраници, докато изпълняват дълга си. Където и да отидат, те носят неприятности и смущения на другите, на работата и на църквата, дори съблазняват членове на противоположния пол, които намират за привлекателни, при всяка възможност и установяват връзки с тях. Това е твърде голяма неприятност. Щом се влюбят в някого, на този човек му провървява на зле, вече неспособен да вярва нормално в Бог или да изпълнява дълга си. Последствията са невъобразими. Този човек не може да не контактува или да не се вижда със съблазнителя, и докато са заети да изпълняват дълга си, те не могат да се оженят или да се установят, а връзката остава неразрушима. Какво се случва накрая? Те започват да страдат ужасно, с такава болка! Ако издържат, докато бъдат наказани в бедствия, с тях е напълно свършено, надеждата им за спасение е разбита. Някои извършват прегрешение веднъж и не се покайват, когато ги кастрят, а извършват прегрешение втори или

дори трети път, като през две-три години завързват три-четири връзки, което представлява смущение за Божиите избраници и за църковния живот и кара Божиите избраници да ги ненавиждат. Това оставя петно върху тях, за което съжаляват до края на живота си.

Някои хора, понеже донякъде изглеждат добре, имат известна елегантност и някои дарби и таланти, или са поели някаква важна работа, винаги имат членове на противоположния пол, които се лепят за тях като досадни мухи и ги заобикалят. Някои им сервират храна, някои им оправят леглото, някои им перат дрехите, някои им купуват хранителни добавки и козметика и им правят малки подаръци, и така нататък. Такива хора не връщат никого, макар в сърцето си да знаят, че подобно поведение от страна на другите е неуместно, и никога не го отхвърлят, като съблазняват няколко членове на противоположния пол едновременно. Тези хора се съревновават помежду си за възможността да им служат, състезават се и се ревнуват един друг, докато развратните хора се наслаждават на усещането, убедени, че са изключително чаровни. В действителност въпросите между мъжете и жените са добре разбираеми за възрастните, а дори и някои непълнолетни ги разбират. Само глупаците, умствено изостаналите или психично болните не ги разбират. Защо тези хора се състезават толкова ожесточено, за да служат и да угодят на член на противоположния пол? Всичко е свързано с желанието за съблазняване, нали? Няма нужда да се казва изрично, всички знаят какво се случва. Това е нещо, за което хората са добре осведомени, нещо, което е очевидно неуместно, но въпреки това този човек не го отхвърля, а мълчаливо се съгласява — как се нарича това? Нарича се флирт. Той знае, че става въпрос за съблазняване между мъже и жени, но заради тръпката, която носи удовлетворяването на похотливите желания на плътта, не иска да откаже. Смята, че това усещане е вид наслада, която е дори по-добра от всяка вкусна храна на света, затова не отказва. Когато въпросният човек не отказва, онези, които го съблазняват, са още по-щастливи, като си мислят, че той харесва именно тях, и вътрешно се наслаждават на ситуацията. А този човек си мисли, че докато не е възникнала съществена връзка, това не се брои за нещо сериозно, че развратът сред невярващите е много по-лош и че това най-много се счита за съблазняване, подобно на нормалното излизане на срещи. Но трябва ли излизането на срещи да е такова? Днес с един човек, утре с друг, безразсъдно да се занимаваш с постоянно излизане на срещи и съблазняване с когото и да е. Където и да отидат, такива развратни хора дават приоритет на отприщването на похотливите си желания, на перченето и на съблазняването. Колкото повече хора съблазнят, толкова по-щастливи се чувстват. Какво се случва накрая? След като многократно са се перчили, някои братя и сестри разпознават поведението им и колективно пишат писмо до висшестоящите водачи. Разследване потвърждава твърденията им и развратният човек е изчистен от църквата. Виждате ли какво се случва? Не свършва ли там

пътят им на вяра в Бог? Изходът им е разкрит. Техните действия и поведение, които хората намират за нетърпими, са още по-отвратителни за Бог. Поведението, проявявано от тези хора, не представлява правилни взаимоотношения между хората, нито отразява нуждите на нормалните хора. Техните действия могат да бъдат описани само с една дума: „разврат“. Какво означава разврат? Означава безразсъдно да се занимаваш с отношения с противоположния пол, безотговорно да съблазняваш другите на воля, да примамваш и да задяваш членове на противоположния пол. Това е игра с похотта, и то без да се съобразяваш с цената или последствията. Ако в крайна сметка някой се хване на въдицата и се впусне в романтичен флирт с тях, те след това отказват да го признаят с думите: „Аз просто се шегувах. Ти сериозно ли го прие? Всъщност нямах такова намерение, много се връзваш“. Не е ли това дявол, който изкушава хората? След като изкуши един човек, той търси следващата си цел, като съблазнява други. Колко ужасни и нечестиви са такива хора! След като съблазнят някого, отказват да го признаят. Ако някой бъде подведен от такъв човек и се забърка, не е ли това отвратително? (Да.) Омразни ли са хората, които безразсъдно съблазняват другите? (Да.) Божият дом е заявил от самото начало, че ако човек достигне възрастта за брак и е пълнолетен, Божият дом не се противопоставя на нормалното им излизане на срещи или на това да сключат брак и да изживеят дните си заедно по нормален начин, а им позволява и им дава свобода да се впуснат в това. Има обаче няколко условия: не се допуска занимаване с развратни дейности; не се допуска безразсъдно съблазняване и флиртуване, както и небрежно задяване на противоположния пол. Божият дом не ограничава излизането на срещи, но не позволява безразсъдно съблазняване. Какво означава безразсъдно съблазняване? Означава да задяваш всеки член на противоположния пол и след това да не признаваш, че си го направил. Хората, които задяват, не са истинската им любов; те не възнамеряват да се ангажират с дългосрочни връзки или да се женят, а просто искат да съблазняват другия човек, да си играят с него, да си доставят удоволствие с него, да търсят тръпка, да се забъркват с няколко партньори, да се държат като развратници — това се нарича разврат. В църквата развратът не е позволен и ако се случи, със замесените трябва да се постъпи според принципите за премахване на хора. Разбира се, в евангелските екипи не се допускат подобни обстоятелства за хората, които проповядват евангелието, независимо дали го правят в църкви на пълно работно време или в обикновени църкви. Ако някой използва прикритието на проповядването на евангелието, за да съблазнява безразсъдно други, като избира само членове на противоположния пол, с които да си сътрудничи, или проповядва евангелието само на членове на противоположния пол, като по този начин се възползва от възможността да се ангажира с непристойни връзки, това прекъсва и смущава Божието евангелско дело. Водачите и работниците трябва незабавно да изчистят такива хора.

За да намерят членове на противоположния пол и да се занимават с развратни дейности, някои хора не се съобразяват с възрастта и нямат възрастови ограничения. Те просто се опитват да съблазнят възможно най-много хора, без капка срам. Някои не само задоволяват похотливите си желания на плътта, като съблазняват членове на противоположния пол — те дори изискват от другата страна да плаща издръжката им, да им купува неща и така нататък. Ако откриете такива хора или някой съобщи за подобни случки, трябва незабавно да се вземат мерки спрямо тях. Единственото решение е да се премахнат тези хора, да се премахнат завинаги. Това е така, защото за хората, които имат подобни проблеми, това в никакъв случай не е временен проблем. Това важи особено за тези, които са семейни — въпреки че имат съпруг или съпруга у дома, те все пак се насочват специално към противоположния пол под предлог, че проповядват евангелието. Те търсят всякакви хора, богати или бедни, и ако намерят някого, когото харесват, може дори да избягат с него, като вече дори не проповядват евангелието — просто вече не вярват в Бог. Ако такива хора могат да бъдат открити рано, те трябва да бъдат бързо и завинаги премахнати от редиците на тези, които проповядват евангелието, без да им се дава втори шанс и без да е необходимо по-нататъшно наблюдение. Разбирате ли? Някои казват: „За някои животът е труден. Ако съблазнят някого от противоположния пол, за да създадат семейство, а другият човек може да повярва в Бог и да ги подкрепя, няма ли това да е с един куршум, два заека?“. Казвам ти, такива хора трябва да бъдат премахнати възможно най-рано; те изобщо не го правят заради семейния живот, а за да се занимават с развратни дейности. Защо съм толкова сигурен? Ако не бяха от типа, който се занимава с развратни дейности, тогава, след като повярват в Бог, те в никакъв случай нямаше да продължат с подобно поведение и щяха да го намират за отблъскващо, особено ако са семейни. Тенденциите в целия свят сега са развратни и нечестиви. Хората се отдават на похотта си и се състезават кой може да съблазни повече членове на противоположния пол, без да е необходимо никакво въздържание, защото това общество и това човечество не заклеймяват тези действия и не им се подиграват. Затова хората си мислят, че ако могат да печелят пари, като се занимават с развратни дейности и продават плътта си, това е признак на умение или способност. Те го възприемат като нещо, с което да се гордеят. След като повярват в Бог обаче, възгледите на хората по тези въпроси се променят напълно. Те намират правилния начин да се отнасят към похотливите желания на плътта, което на първо място включва въздържаност. Как може човек да проявява въздържаност? Хората трябва да познават срама и да имат чувство за срам. Това се нарича нормална човешка природа. Всеки има похотливи желания, но хората трябва да знаят как да се въздържат, да имат чувство за срам. Дори да имат някакви мисли от този род, те трябва да се въздържат, защото вярват в Бог и имат съвест и разум. Те в никакъв случай не бива да следват неуместни

мисли в ума си, камо ли да им се отдават. Те трябва да търсят истината, за да разрешат тези проблеми. Дори да са новоповярвали, които не разбират истината, те все пак трябва да се съизмерват с най-основните стандарти на човешкия морал. Ако ти липсва дори това ниво на въздържаност, тогава ти липсва нормална човешка природа, както и съвестта и разумът, присъщи на нормалната човешка природа. Всички видове животни се подчиняват на определен ред и спазват правила в това отношение, не действат безразсъдно. Като човешки същества, хората трябва още по-малко да действат безразсъдно и да имат още по-голямо въздържание. Ако ти липсва дори това ниво на въздържаност и самоконтрол, как можеш да се надяваш да търсиш и да практикуваш истината? Ако не можеш да изкорениш дори собствената си нечестива похот, как можеш да изкорениш покварения си нрав? Би било още по-невъзможно да се изкорени твоята природа на съпротива и предателство към Бог, нали? (Да.) Ако не можеш дори да се справиш с похотливите желания на плътта, тогава как можеш да се надяваш да изкорениш покварения си нрав? Дори не си го помисляй. Няма да можеш да го постигнеш.

Някои хора винаги търсят възможности да излизат на срещи, докато проповядват евангелието, и такива инциденти се случват често. Онези, които обичайно се впускат в романтични връзки, докато пренебрегват същинските си задачи, са били премахнати и са били взети мерки спрямо тях, докато онези, които понякога извършват прегрешения, са предупредени. Щом тези хора с нечестив нрав намерят подходящите обстоятелства и срещнат някого, когото смятат за любовник, те изпадат в изкушение. Така намерението им да получат благословии, като вярват в Бог, изчезва сред нечестивата им похот. Щом влязат в романтична връзка, те пренебрегват всичко останало, дори се отказват от намерението си да бъдат благословени и се стремят само към щастието на плътта. След едно или две прегрешения може да почувстват малко самообвинение и скръб, но след третия или четвъртия път това се превръща в разврат. Щом развратът се установи, те вече не чувстват самообвинение или скръб, защото слоят на срама, който е най-ниската граница на човешката природа, вече е пробит. Те вече не смятат разврата за срамен и така продължават да се занимават с него. Онези, които могат да продължат да се занимават с разврат, изключително много се отдават на похотливите си желания, без да проявяват никакво въздържание. Такива хора не се допускат в църквата и трябва да бъдат изчистени. Не им се поддавайте и не си измисляйте никакви извинения, за да ги задържите. В Божия дом не липсват хора, които да проповядват евангелието. Той не се нуждае от такива развратници, които да запълват местата, тъй като това сериозно позори Божието име. Затова, ако някой съобщи за такива хора в екипа за проповядване на евангелието или ако ти лично ги откриеш, трябва да знаеш какво да правиш. Ако някои новоповярвали имат този проблем, тогава вие първо трябва да разговаряте за истината по този въпрос, като дадете на всички да разберат какви

са принципите и отношението на църквата към онези, които извършват развратни действия. Трябва поне да им се отправи първоначално предупреждение, за да се предотврати изпадането им в това и използването на проповядването на евангелието като възможност да се занимават с подобно поведение, като в крайна сметка обвиняват отговорните лица или водачите и работниците, че не са разговаряли предварително за съответните истинни принципи. Затова, преди да се случат такива инциденти, преди някои хора да са наясно с отношението на Божия дом към такива хора и въпроси, когато хората не са наясно с тези въпроси, водачите и работниците трябва изрично и ясно да разговарят с тях за тези принципи, така че те да знаят в какъв вид поведение и естество попадат тези въпроси и какво е отношението на Божия дом към такива въпроси и хора. След като за тези принципи се разговаря обстойно, ако те все още се придържат към собствения си курс и упорстват по своя начин, въпреки че знаят тези принципи, тогава трябва да се вземат мерки спрямо тях и те трябва да бъдат отстранени, трябва да бъдат премахнати. Ако такива хора се появят в църквата, като често предизвикват инциденти, като съблазняват други, или често задяват членове на противоположния пол, те определено имат проблеми. Дори да не са възникнали съществени проблеми, водачите и работниците трябва да предупредят тези хора и да се справят с тях, или да ги отстранят от местата, където хората изпълняват дълга си. В тежки случаи те трябва да бъдат директно премахнати. С това приключва нашето общение относно седмия аспект на проявленията на човешката природа на хората.

18 декември 2021 г.

ОТГОВОРНОСТИТЕ НА ВОДАЧИТЕ И РАБОТНИЦИТЕ (27)

Днес ще продължим общението по темата за отговорностите на водачите и работниците. Преди това имахме общение до четиринадесетата отговорност и все още има няколко подтеми по нея, за които не сме разговаряли. Преди да започнем, първо прегледайте колко са отговорностите на водачите и работниците. (Петнадесет са.) Хайде, прочетете ги.

(Отговорностите на водачите и работниците:

1. Водете хората така, че да ядат и пият от Божиите слова, да ги разбират и да навлизат в реалността им.
2. Опознайте състоянието на всеки тип хора и преодолявайте различните трудности, свързани с навлизането в живота, които хората изпитват в реалния си живот.
3. Разговаряйте за истините принципи, които трябва да се разберат, за да се изпълнява правилно всеки дълг.
4. Следете обстоятелствата около надзорниците на различни дейности и на отговорния за различни важни задачи персонал, а при необходимост незабавно адаптирайте възложения им дълг или ги освобождавайте, за да предотвратите или намалите загубите, причинени от използването на неподходящи хора и да осигурите ефективността и безпроблемния ход на работата.
5. Осъзнавайте и разбирайте навреме състоянието и напредъка на всяка точка от работата и бъдете готови своевременно да решавате проблемите, да поправяте отклоненията и да поправяте недостатъците в работата, така че тя да върви гладко.
6. Повишавайте и развивайте всички видове пригоден талант, така че всеки, който се стреми към истината, да има възможност да се обучава и да навлезе в истината реалност възможно най-бързо.
7. Разпределяйте и използвайте различните типове хора разумно, въз основа на тяхната човешка природа и силни страни, така че всеки да бъде използван по най-добрия начин.
8. Докладвайте своевременно и търсете начин да преодолеете объркванията и трудностите, които срещате в работата.
9. Предавайте точно, издавайте и прилагайте различните работни разпоредби на Божия дом в съответствие с изискванията му, като осигурявате напътствия, надзор и подтик, и като проверявате и проследявате статуса на прилагането им.
10. Пазете надлежно и разпределяйте разумно различните материални вещи в Божия дом (книги, различно оборудване, зърно и т.н.) и извършвайте редовни проверки, поддръжка и поправки, за да сведете до минимум повредите и

прахосничеството. Също така не позволявайте на злите хора да ги придобият.

11. Избирайте надеждни хора, чиято човешка природа е съгласно критериите, особено за задачата системно да регистрират, преброяват и пазят приношенията. Редовно преглеждайте и проверявайте постъпленията и отчисленията, така че да могат своевременно да се установят случаи на разхищения и прахосничества, както и на неразумно харчене — преустановявайте такива неща и изисквайте разумна компенсация. Освен това предотвратявайте по всякакъв начин попадане на приношенията в ръцете на зли хора, които да ги придобият.
12. Своевременно и точно идентифицирайте различните хора, събития и неща, които прекъсват и смущават Божието дело и нормалния ред в църквата; спрете ги и ги ограничете, и преобърнете нещата; освен това разговаряйте за истината, така че Божиите избраници да развият проницателност чрез такива неща и да се учат от тях.
13. Защитавайте Божиите избраници от смущаване, подвеждане, контролиране и сериозно увреждане от антихристи и им давайте възможност да разпознават антихристите и да се отричат от тях в сърцето си.
14. Своевременно разпознавайте, а после премахвайте или отлъчвайте всякакви типове зли хора и антихристи.
15. Защитете важния работен персонал от всякакъв вид, като го предпазите от намесата на външния свят и го държите в безопасност, за да гарантирате, че различните важни елементи на работата могат да се извършват организирано.)

Всички чухте ли ясно тези петнадесет отговорности? (Да, чухме ги ясно.) Четиринадесетата отговорност на водачите и работниците е: „Своевременно разпознавайте, а после премахвайте или отлъчвайте всякакви типове зли хора и антихристи“. И така, как можете да разпознавате типовете зли хора? Първият критерий се основава на тяхната цел да вярват в Бог. На колко точки разделихме целите на хората да вярват в Бог? Разделихме ги на девет точки: първата точка е да задоволят желанието си да бъдат длъжностни лица; втората е да търсят контакти с противоположния пол; третата е да избегнат бедствия; четвъртата е да се занимават с опортюнизъм; петата е да живеят на гърба на църквата; шестата е да търсят убежище; седмата е да си намерят гръб; осмата е да преследват политически цели; и деветата е да наблюдават църквата. Това е разпознаване на същността на различните типове хора въз основа на техните намерения и цели да вярват в Бог. Вторият критерий за разпознаване на различните типове хора, които трябва да бъдат премахнати или отлъчени, се основава на проявленията на тяхната човешка природа същност в различни аспекти. Колко проявления са включени в този критерий? Първо, обича да представя фактите за лъжи и обратното; второ, обича да се възползва; трето, разпуснат и невъздържан е;

четвърто, склонен е към отмъщение; пето, неспособен е да си държи езика; шесто, неразумен е и умишлено създава проблеми, като никой не смее да го предизвика; седмо, постоянно се занимава с развратни дейности; осмо, способен е да извърши предателство по всяко време; девето, способен е да напусне по всяко време; десето, колебае се; единадесето, страхлив и подозрителен е; дванадесето, склонен е да търси неприятности; тринадесето, има сложна биография. Общо има тринадесет проявления. Четиринадесетата отговорност на водачите и работниците е „Своевременно разпознавайте, а после премахвайте или отлъчвайте всякакви типове зли хора и антихристи“. Въпросите, свързани с първия критерий — целта на вярата в Бог — вече бяха разгледани в общение. Имахме общение и за първите седем въпроса, свързани с човешката им природа, което е вторият критерий. Днес ще започнем общението си от осмото проявление на тяхната човешка природа: „Да са способни да извършат предателство по всяко време“.

Четиринадесета точка: своевременно разпознавайте, а после премахвайте или отлъчвайте всякакви типове зли хора и антихристи (шеста част)

Критериите и основите за разпознаване на различните типове зли хора

II. Въз основа на човешката природа

3. Да са способни да извършат предателство по всяко време

Тези, които очевидно проявяват способност да продадат църквата по всяко време — вие можете да разпознаете хората от този тип, нали? Проблемът с тях много ли е сериозен? (Да.) Някои хора продават църквата, защото са страхливи, докато други го правят поради злата си човешка природа или други проблеми. Независимо от причината, фактът, че хората от този тип са способни да продадат братята и сестрите и да предадат Бог по всяко време, показва, че са ненадеждни. Ако те се доберат до важна информация за църквата или до лична за братята и сестрите, като например къде живеят, кои са църковните водачи, с какво се занимава църквата или кой каква важна работа и дълг изпълнява, те биха могли да разкрият тази информация, когато възникне опасност или при определени специални обстоятелства, продавайки църквата, братята и сестрите. Една от причините те да направят това е да защитят себе си и да осигурят собствената си безопасност. От друга страна, те може умишлено да действат по този начин, без да приемат информацията на сериозно и бидейки способни да я разкрият и да извършат предателство по всяко време в замяна на лична изгода. Например някои хора са арестувани от големия червен змей и по време на разпит той ги заплашва, примамва или дори ги изтезава, за да изтръгне признания, като им казва, че ако проговорят, ще бъдат освободени и те предават цялата информация, която имат

за братята, сестрите и църквата в замяна на собствената си свобода. Хората от този тип са типични юди. Кажете Ми, как трябва да се отнасяме и да се справяме с типичните юди? (Тези хора трябва незабавно да бъдат отлъчени и прокълнати.) Обикновено типичните юди — умишлено или не — разпитват или придобиват знания за определени ситуации в църквата и ги запаметяват. По-късно, щом ги сполети някакво обстоятелство и бъдат арестувани, те признават тази информация. На пръв поглед техните запитвания и научаването на подробности може да не изглеждат с цел умишлено да разкрият информацията на големия червен змей, но когато бъдат арестувани, те не могат да се сдържат. В резултат на това техните признания имат някои неблагоприятни последици за църквата. По този начин техните небрежни запитвания и научаването на подробности не са от естеството на обикновен разговор или празни приказки, а го правят умишлено и целенасочено. Това подготвя условията по-късно да станат юди. Може ли проблемът с хората, които с лекота издават чужда информация, да бъде разрешен чрез методи като общение за истината или отправяне на предупреждения към тях? (Не.) Защо не? (Защото хората от този тип нямат съвест и разум и няма да приемат истината, а общението за истината с тях е безполезно.) Как трябва да се постъпва с този тип зли хора, които могат безцеремонно да навредят на другите? Има само едно решение, а именно да бъдат премахнати, защото това, което са направили, не само вреди на братята и сестрите, но е създало и смущения в работата на църквата. Такова поведение може да се окачествти като продаване на братята, сестрите и църквата, така че хората от този тип трябва да бъдат премахнати или отлъчени. Въпреки че те не могат да бъдат окачествени като антихристи, има достатъчно основания да бъдат окачествени като зли хора, които прекъсват и смущават работата на църквата. Следователно премахването на хора от този тип е напълно в съответствие с принципите. Те не се интересуват от истината; те просто обичат да разпитват навсякъде за подробностите около водачите, работниците и определени братя и сестри. Те вярват в Бог от няколко години и не са разбрали много истини — но са събрали доста информация за семействата на водачите, работниците, братята и сестрите. Независимо кой брат или сестра се спомене, те могат да споделят някои подробности за тях, което другите намират за доста шокиращо. Въпреки че не са водачи или работници, те винаги горят от нетърпение да се осведомят за определени вътрешни въпроси на църквата, като административната работа, ръководителите на различните структури и някои видове работа, свързани с външни въпроси. Те често питат кой къде е отишъл да изпълнява дълга си и кога е заминал, кой е бил повишен, кой е бил освободен от длъжност и как вървят определени аспекти на църковната работа. След като се осведомят за тези неща, те разпространяват информацията навсякъде. Още по-отвратителното е, че някои хора дори записват информацията, която са събрали, след като са питали за нея. Това не показва ли, че имат скрити мотиви? (Да.)

Когато записват собствените си неща в страната на големия червен змей, те знаят как да използват кодиран или шифрован език, но когато записват чужда информация, не използват метод, който да показва поне малко мъдрост, а вместо това просто записват истинските имена, външния вид, възрастта, телефонните номера и други подробности за братята и сестрите. Нима не възнамеряват да извършат предателство? Те имат лоши намерения и наистина възнамеряват да извършат предателство. Щом се случи нещо опасно и полицията конфискува информацията, която са записали, тя трябва само да ги заплаши и сплаши, без дори да прибягва до изтезания, и те веднага признават всичко подробно, без да премълчат нищо. За нещата, които са забравили, те дори напрягат мозъка си, за да си спомнят, и щом си спомнят нещо, веднага го казват на полицията. Те дори водят полицията до домовете на братята, сестрите, водачите и работниците и до жилищата на тези, които изпълняват важен дълг, за да бъдат арестувани. Не мислите ли, че хората от този тип са изключително подли? (Да.) Преди да продадат другите, тяхното поведение не изглежда като на зъл човек, още по-малко като на антихрист — може би това са просто проявления на обикновен покварен човек — но щом бъдат арестувани, те са способни лесно да продадат всеки от братята и сестрите. Само това проявление ги прави дори по-подли от злите хора и антихристите. Не става въпрос за това, че не могат да се сдържат да не разкрият малко незначителна информация под силна принуда, изтезания и преследване, защото плътта им е твърде слаба и не могат да издържат. По-скоро те проактивно и безразсъдно разкриват цялата информация, която знаят, без никакво съобразяване с безопасността на братята и сестрите, още по-малко с работата на църквата. Това е изключително подло! Това е едно от проявленията на хората, които са юди.

Има и друг тип хора, които и при най-малката провокация се стремят да докладват църквата, братята и сестрите. Например, когато се сблъскат с природни бедствия, болест или кражба, те се оплакват от Бог и че на братята и сестрите им липсва любов и не им помагат да решат проблемите си. Това ги кара да продадат църквата и да издадат братята и сестрите. Някои хора извършват безразсъдни злосторничества и биват кастрени, братята и сестрите също се дистанцират от тях. Това ги кара да чувстват, че в Божия дом липсва любов и затова избухват: „Вие всички не ме харесвате, нали? Всички ме презирате, нали? Мога ли все още наистина да придобия благословии от вярата в бог? Ако не придобия благословии, ще ви докладвам всичките!“. Това е най-„класическата“ реплика на такива хора. Защо казвам, че това твърдение — „Ако не придобия благословии, ще ви докладвам всичките“ — е „класическо“ за тях? Защото то представлява тяхната човешка природа. Тази фраза не е нещо, което казват, просто за да излеят омразата си, след като са се сблъскали с много незадоволителни ситуации или поради дълбоко вкоренена неприязън, нито е моментен изблик. По-скоро това е нещо, което е изпълнило сърцата им и може да бъде разкрито по всяко време.

Отдавна съществува в сърцата им и може да избухне всеки момент. То представя тяхната човешка природа. Тя е толкова порочна — ако някой ги провокира или нарани, те са способни да го издадат по всяко време. Ако, докато изпълняват дълга си, нарушат работните подредби или принципи и водачите и работниците или братята и сестрите ги кастрят малко, те се обиждат, ядосват се, недоволстват и казват неща като: „Ще ви докладвам! Знам къде живееш, знам ти името и фамилията!“. Ако не умилостивите хората от този тип, те наистина може да ви издадат. Те не се опитват да изплашат никого, нито го казват в момент на раздразнение; ако някой наистина ги обиди или ядоса, те са напълно способни да го издадат. Някои хора казват: „Защо да се страхуваме от тях?“. Не че се страхуваме от тях. Не бихме се страхували от тяхното предателство, ако това се случеше в демократична и свободна страна. Но в страната на големия червен змей, ако те наистина извършат предателство, това може да създаде проблеми за братята и сестрите и да повлияе на делото на църквата. Ако братята и сестрите наистина бъдат арестувани, големият червен змей ще направи голям въпрос от това. Щом намерят пробив, те ще продължат безкрайно да арестуват хора. В такъв случай църковният живот на безброй хора ще бъде засегнат и нормалното изпълнение на дълга им ще бъде повлияно. Това не са ли доста сериозни последствия? Трябва да обмислите тези неща! Хората от този тип винаги вдигат скандали, когато общуват с другите. Ако някой каже нещо, което ги прави нещастни, или разобличи проблемите им и ги ядоса, те се нацупват и може дори да откажат да говорят с него няколко дни, а когато ги потърсите и ги помолите да изпълнят дълга си, те пренебрегват молбата. Невъзможно е да се разбирате с хора от този тип. Не са ли те зли хора? В група често чувате зли хора да казват неща като: „Ако някой се изпречи на пътя ми, няма да го оставя така! Знам точно къде живеете, знам дори цвета на завесите на прозорците ви. Напълно съм наясно къде се събирате и къде живеят водачите и работниците!“. Бихте ли казали, че хората от този тип са опасни личности? (Да.) Те са класически пример за юди. Дори когато всичко е нормално, те все пак може да положат всички усилия да извършат предателство. И ако се случи някаква беда, те ще бъдат първите, които ще изскочат и ще се превърнат в Юда. Следователно, ако хора от този тип бъдат открити в църквата, те трябва да бъдат премахнати или отлъчени възможно най-рано. Какви други проявления имат те? Например на събирания, понеже братята и сестрите се виждат редовно, няма нужда от размяна на любезности. Когато дойде времето, те започват събирането, четат Божиите слова и разговарят за истината. Но тези, които са сприхави и избухливи, се ядосват, когато видят, че никой не им обръща внимание или не ги поздравява. Те избухват: „Всички ме презирате, нали? Хм! Никой от вас не ме приветства — е, добре; имам начин да се справя с вас. Знам къде живеят църковните водачи, знам кой от вас къде изпълнява дълга си и каква работа върши, знам кой е домакин на водачите и

работниците, кой пази приношенията, кой се занимава с печатането на книги и кой е отговорен за транспортирането им. Ще ви докладвам всички! Ще докладвам всичко за църквата на полицията!“. Ако хората се отнасят с тях с най-голямо уважение, всичко е наред. Но щом някой ги предизвика или провокира, това се превръща в проблем — те ще търсят отмъщение и предателство. Всеки път, когато се сблъскат с нещо, което ги прави нещастни или недоволни, те отправят груби заплахи срещу братята, сестрите и църковните водачи. Бихте ли казали, че хората от този тип са плашещи и опасни? (Опасни са.) Хората от този тип са юди, които са способни да извършат предателство по всяко време; те са опасни личности.

Има и друго проявление на хората, които са способни да извършат предателство по всяко време. Например в страната на големия червен змей трябва да се пази в строга тайна броят на църквите, създадени в различни провинции и градове, колко хора принадлежат към всяка църква, кои са водачите и с каква работа се занимава църквата. Трябва да се пазим дори от невярващи членове на семейството и роднини и тази информация никога не бива да изтича, за да се предотвратят бъдещи проблеми за църквата. Въпреки това тези опасни личности, които таят скрити мотиви, винаги се опитват да се информират за такива неща. Ако братята и сестрите откажат да им кажат, те си мислят: „Защо вие всички знаете тези неща, а само аз съм оставен в неведение? Защо не ми кажете? Да не би да ме третирате като външен човек, а не като един от братята и сестрите? Добре тогава, ще ви докладвам!“. Виждаш ли, във всяка ситуация те са способни да докладват църквата, братята и сестрите. Никой не ги е обидил, но дори и най-малкото недоволство ги подтиква да докладват църквата. Например когато книги с Божиите слова се раздават на братята и сестрите, всички нетърпеливо започват да гледат колко глави от Божиите слова има в книгата, колко страници има и какво е качеството на печата. Всички са щастливи и развълнувани да държат книгата в ръцете си. Но от друга страна типът хора, които са юди, си мисли: „Къде е отпечатана тази книга? Колко струва да се отпечата един екземпляр? Кой отговаря за печата? След отпечатването кой се занимава с транспортирането? Как тези книги са доставени в нашата църква? Къде се съхраняват книгите? Кой отговаря за пазенето им?“. Тези теми по начало са чувствителни. Като цяло хората, които имат рационалност, и тези, които имат човешка природа, няма да се интересуват от такива въпроси, но опасните личности, способни да извършат предателство, са нетърпеливи да разпитват за тях. И така, какво мислиш — трябва ли да им казваш, когато продължават да питат за тези неща, или не? (Не бива да им казваме.) Ако им кажеш, те ще могат да разкрият тази информация и да извършат предателство. А ако не им кажеш, те ще се размърморят: „Как така не ми е позволено да знам за това? Божият дом не е справедлив! Аз съм част от божия дом, имам право да бъда информиран за всички неща! Вие ме третирате като външен човек. Добре, ще ви докладвам!“. Отново искат да докладват църквата. Не са ли те зли хора? Ако

наистина докладват църквата на полицията, какви последствия би донесло това? Няма ли братята и сестрите да се изправят пред животозастрашаваща опасност, ако бъдат арестувани? Освен това, след като полицията извърши арести, това ще причини толкова много трудности за братята, сестрите и делото на църквата. Също така в различна степен ще повлияе на навлизането в живота на Божиите избраници — тези, които не знаят как да търсят истината, могат да станат негативни и дори може да спрат изобщо да посещават събиранията. Те не се замислят за нищо от това. И така, имат ли те съвест и разум? Каквато и работа да върши църквата, те винаги искат да знаят за нея първи. Те са щастливи само когато знаят всичко, което се случва в църквата. Ако има дори едно нещо, за което не са информирани, те не могат да го преглътнат и искат да отидат и да докладват църквата, което може да причини огромни проблеми. Що за отрепка е такъв човек? Той е дявол! Ако един дявол винаги се интересува от нещо в църквата, това със сигурност ще създаде проблеми. Например, ако има някои братя и сестри, които са заможни и правят големи приношения, те не спират да мислят за това и ги питат: „Колко предложи ти?“. Другата страна отговаря: „Как бих могъл да ти кажа това? Дясната ръка не бива да знае какво прави лявата. Не мога да ти кажа — това е поверително!“. Те отговарят: „Дори това ли е поверително? Ти не ми вярваш. Не ме третираш като един от братята и сестрите!“. В сърцето си те таят неприязън към другата страна и си мислят: „Хм, мислиш си, че си голяма работа с големите си приношения! Няма да ми кажеш колко си предложил. Знам, че семейството ти има бизнес. Ако ме провокираш, ще те докладвам, че вярваш в бог, и бизнесът ти ще се провали! Тогава няма да можеш да предложиш и един цент!“. Виждаш ли, те отново искат да докладват хората. Всеки път, когато има нещо малко, за което не са информирани, те искат да докладват църквата и братята и сестрите. Жилищата на определени личности, изпълняващи важен дълг, са известни само на няколко души. Тук не става въпрос за умишлено скриване на нещо от някого или за правене на нещо сенчесто зад гърба на другите; това е защото средата е твърде опасна и от съображения за безопасност такива подредби са необходими. Когато този предател, този Юда, чуе, че определено семейство е домакин на някои пътуващи братя и сестри, той си мисли, че това е нещо, което си струва да се докладва — може би полицията дори ще го възнагради! Той се спотайва зад вратата и подслушва, а след като чуе нещо, се ядосва: „Вие обсъждате църковни въпроси зад гърба ми, без да ми казвате. Страхувате се, че ще ви издам, затова се пазите от мен, криете неща и не ме третирате като част от божия дом. Добре, ще ви докладвам!“. Виждаш ли, те отново искат да докладват другите. Би ли казал, че този човек е голям проблем? (Да.) Те вярват, че всички ситуации, включващи братята и сестрите или църквата, трябва да бъдат известни на всички и че всеки има право да бъде информиран — особено те самите. Ако има дори едно нещо, за което не са информирани, те заплашват да докладват хората. Постоянно

използват докладването, за да заплашват братята, сестрите и църковните водачи, винаги го използват, за да постигнат собствените си цели. Хора като тях са голяма скрита опасност в църквата, цъкаща бомба със закъснител. Във всеки един момент те биха могли да нанесат вреда на братята, сестрите и на делото на църквата и да им навлекат бедствие. Когато такива личности бъдат открити, те трябва да се премахнат, не да се толерират.

В църквата има и някои хора, които са юди, и те винаги се опитват да разпитват колко пари има Божият дом и кой в църквата прави най-големите приношения. Други им казват: „Това не може да ти се каже. Няма да ти е от полза да го знаеш, а освен това не бива да разпитваш по този въпрос“. След като чуят това, те стават враждебни и казват: „Вие всички се пазите от мен, гледате ме отвисоко, не се отнасяте към мен като към някой от братята и сестрите; отнасяте се към мен като към външен човек. Знам в чий дом се пазят парите на църквата. Ще ви докладвам и ще оставя полицията да ги конфискува всичките — тогава ще разбера колко пари има!“. Когато нещо се случи, те искат да издадат или да докладват другите; само когато става въпрос за смущенията, причинени от лъжеводачи, антихристи и зли хора в църквата, те никога нищо не докладват. Или дори когато видят лъжеводачи и антихристи да крадат или заграбват приношения, те никога не разобличават или докладват тези действия, нито информират Божия дом. Те не се интересуват от такива въпроси. Но ако някой брат или сестра ги провокира, обиди или пренебрегне, те ще отидат и ще ги докладват. Или ако някоя работна подредба на Божия дом не е в съответствие с техните представи, което ги кара да се чувстват неудобно или ги поставя в трудно положение, те започват да си мислят: „Ще те докладвам! Ще направя така, че да загубиш позицията си на църковен водач, ще направя така, че църковната работа да се провали, ще направя така, че църквата да се разпадне!“. Виждате ли? Те искат да докладват църковния водач дори заради това. В някои църкви са избрани няколко души, които са подходящи да изпълняват дълг в чужбина — техните семейни и лични обстоятелства го позволяват, те отговарят на изискванията на Божия дом и братята и сестрите са съгласни. Когато тези хора, които са юди, видят това, си мислят: „Такива хубави неща никога не ми се случват. Трябва да ви докладвам! Ще кажа на полицията, че определени хора в нашата църква ще заминат в чужбина, за да изпълняват дълга си. Ще направя така, че да не можете да напуснете страната. Ще накарам големия червен змей да ви арестува или правителството да ви постави под наблюдение, така че дори да не можете да се върнете по домовете си!“. Стига братята и сестрите да не могат да заминат в чужбина, те се чувстват удовлетворени. Според вас естеството на действията на такива хора не е ли по-сериозно от това на тези, които понякога прекъсват и смущават? (Да.) Този тип хора са голям проблем. На тях им липсва богобоязливо сърце и изобщо не се страхуват от Бог. Независимо от ситуацията или причината, стига нещата да не се развиват по техния начин, те

искат да докладват църквата и да издадат братята и сестрите — те са дяволи! Когато църквата открие такива хора, те трябва да бъдат премахнати или отлъчени възможно най-рано, за да се предотвратят бъдещи неприятности. Ако настоящата среда не го позволява или условията все още не са узрели, тогава трябва да им се наложат строго наблюдение, надзор и предохранителни мерки. Когато условията позволяват, такива опасни индивиди категорично не бива да бъдат толерирани — премахнете ги или ги отлъчете възможно най-рано и най-бързо. Не чакайте да предадат църквата и да причинят последствия, преди да предприемете действия. Щом го направят и това доведе до реални последствия, загубите ще бъдат значителни. Кой знае колко братя и сестри ще останат без дом, в който да се върнат, или дори ще бъдат арестувани и хвърлени в затвора. Много братя и сестри може вече да не са в състояние да изпълняват дълга си или да живеят църковен живот. Последствията ще бъдат невъобразими. Затова ако като водачи и работници откриете хора, които са юди в църквата, трябва своевременно да ги премахнете или отлъчите. Ако като един от братята и сестрите откриете такива хора, трябва да ги докладвате на църковните водачи и работници възможно най-рано. Този въпрос засяга безопасността на братята и сестрите в църквата, както и твоята собствена. Не си мисли: „Те все още не са извършили никакво предателство, така че не е голяма работа; просто са казали нещо в момент на гняв“. Всеки се ядосва — някои хора, когато са ядосани, може най-много да кажат няколко груби думи, да направят малка сцена или да бъдат негативни за няколко дни, но стига да имат богобоязливо сърце, да се страхуват от Бог в сърцата си и да имат някаква съвест и разум, както и основни граници за постъпките си, то каквото и да става, те никога няма да направят неща, които вредят на другите. Различно е обаче за тези, които са юди по природа. Те могат да докладват църквата и братята и сестрите без никакво колебание, винаги искат да използват силите на Сатана, за да заплашват братята и сестрите и църквата, за да постигнат целите си. Тези хора са в съюз със злите демони — те нямат основни граници, когато става въпрос за постъпките им. Затова както църковните водачи, така и братята и сестрите трябва да бъдат особено бдителни по отношение на тези, които могат да докладват църквата без никакво колебание. Ако някой открие такива хора, които са неразумни, умишлено създават неприятности и са неподатливи на доводи, трябва незабавно да ги докладва на водачите и работниците, а след това да ги наблюдава и надзирава. Ако църковните водачи открият такива хора, трябва възможно най-рано да изработят план за справяне със ситуацията и разрешаването ѝ. Те трябва да защитят братята и сестрите и да защитят църковния живот и църковната работа от това да бъдат увредени и смущавани от такива индивиди. Не приемайте, че когато такива хора казват, че ще докладват църквата или братята и сестрите, това е просто нещо, казано в момент на гняв, и така да свалите гарда си. Всъщност фактът, че те често казват такива неща,

доказва, че тази идея вече е в умовете им. Ако мислят по този начин, те са способни да действат така. Понякога, след като кажат „Ще те докладвам“, може да не го направят, но кой знае кога всъщност ще го направят. Щом го направят, последствията ще бъдат невъобразими. Така че, ако ти винаги смяташ думите им „ще те докладвам“ просто като нещо, казано в момент на гняв, тогава си невеж и глупав. Ти не си успял да прозреш същината на тяхната човешка природа чрез тези думи и това е грешка. Те могат да кажат „ще те докладвам“, за да заплашват другите без никакво колебание — това категорично не е проста гневна забележка; това показва, че те имат природата на Юда и им липсват основни граници, когато става въпрос за собствените им постъпки. Що за отрепка е някой, който няма основни граници по отношение на постъпките си? От типа, който няма съвест и няма рационалност. Като нямат съвест, те са способни да извършат всяко злодеяние, а без рационалност са способни да действат извън границите на рационалността, като вършат всякакви глупави неща. След като докладват църквата и видят братята и сестрите арестувани, а църковната работа увредена, може да пролеят сълзи и да изразят съжаление. Но тези неразумни и умишлено създаващи неприятности хора действат без рационалност; когато се сблъскат с подобна ситуация в бъдеще, те отново ще докладват църквата. Това не показва ли проблем с тяхната природа? Това е точно тяхната природа същност. Някои църковни водачи все още вярват, че това, което казват, е просто нещо, казано в момент на гняв, и че природата им не е лоша. Те смятат, че това не е естествено разкриване на тяхната човешка природа и не представлява тяхната човешка природа. Този възглед погрешен ли е? (Да.) Дори обикновено да не проявяват поведение, което показва порочен характер, фактът, че често казват, че ще докладват братята и сестрите, и че най-малкото нещо, което ги ядосва, може да ги накара да мислят за докладване, е достатъчен, за да докаже, че характерът им е долен и подъл и че не са достойни за доверие. Такива хора нямат съвест или разум. Те постъпват както им е угодно, като правят каквото си искат въз основа на собствените си интереси и предпочитания, без никакви граници на съвестта. Такива хора трябва да се премахват и няма нужда да им се показва снизхождение, защото те не са деца; те са възрастни и би трябвало да знаят последствията от докладването на братята и сестрите и на църквата. Те са съвсем наясно, че това е най-безмилостният ход, най-ефективният. Те го виждат като свой коз, най-висшият начин да си отмъстят на братята и сестрите и на църквата. Кажете Ми, такива хора не са ли зли дяволи? (Да.) Тогава защо да се показва снизхождение към злите дяволи? Трябва ли да чакаш да ги видиш открито да посочват на големия червен змей братята и сестрите и семействата домакини, преди да ги признаеш за юди? Докато видиш тези факти и ги окачествиш, вече ще е твърде късно. Всъщност тяхната природа същност вече е разобличена в момента, в който започнат да крещят за докладване на църквата, когато се сблъскат с някакъв проблем.

Не чакайте да предприемат действия, за да ги разпознаете и премахнете — тогава ще е твърде късно. Ако никой — било то църковен водач или брат, или сестра — не ги е чувал да говорят за докладване на братята и сестрите и никой не ги познава добре, и когато някой ги провокира или обиди, те го докладват, така че братята и сестрите нямат друг избор, освен да се крият и да избягват опасността, а някои, които изпълняват дълга си, трябва бързо да се преместят, тогава в такъв сценарий не можете да обвинявате братята и сестрите, че са глупави и неспособни да прозрат хората. Но ако те често казват, че ще докладват братята и сестрите, а хората все още не го приемат на сериозно, това би било наистина глупаво. След като са чули толкова много от истината, те все още не могат да разпознаят хората — не са ли объркани? (Да.) Не си мислете, че предателството на тези, които могат да станат юди по всяко време, се дължи на малкото разбиране на истината, или защото са вярвали в Бог за кратко време, или поради някаква друга причина. Нито едно от тези неща не е причината. То се корени в подлия им характер; в сърцевината си те са зли хора. Да ги разпознаеш и окачествиш по този начин, а след това да ги премахнеш или да ги отлъчиш като зли хора, е напълно правилно. Това защитава братята и сестрите, а същевременно защитава и църковната работа от увреждане. Това е отговорността на църковните водачи и работници. Затова водачите и работниците трябва незабавно да се предпазят от такива хора и да ги надзиравт, а след това трябва да имат общение с братята и сестрите, така че всеки да може да ги разпознае. Трябва да се стремят да изчистят такива хора, преди техните кроежи да успеят, за да се предотвратят всякакви неприятности за братята и сестрите или за църквата. Това са проницателността и принципите за справяне с въпроси, които водачите и работниците трябва да имат, когато се сблъскат с такива хора, и това е начинът, по който трябва да практикуват в такива ситуации. Ясно ли е това? (Да.) Разбира се, най-добре е да се справяте с такива хора по мъдър начин, като гарантирате, че премахването им няма да донесе бъдещи неприятности на църквата. Ако справянето с една скрита заплаха доведе до още повече по-късно, тогава църковният водач, който прави това, е крайно некомпетентен и далеч не отговаря на критериите; той не знае как да върши работата и му липсва мъдрост. От друга страна, ако един църковен водач може да се справи със скрита заплаха по такъв начин, че да избегне неблагоприятни последици, да донесе полза на църковната работа и също така да помогне на братята и сестрите да развият проницателност, тогава това наистина означава да знае как да си върши работата. Само такъв водач или работник отговаря на критериите.

Ако един водач или работник се сблъска с хора, способни да продадат църквата, но не може да ги разпознае или да усети каква човешка природа имат, или какви неприятности биха могли да донесат на църквата и на братята и сестрите, като не е наясно с всички тези неща в сърцето си и не знае как трябва да се отнася с такива хора или да се справя с тях, как да върши тази работа или

дори че това е работа, която водачите и работниците трябва да вършат — или дори ако знае, но не желае да обиди такива хора и просто си затваря очите за това, без да ги премахва или отлъчва — що за водач или работник е това? (Лъжлив.) Той не отговаря на критериите за водач или работник. От една страна, той глупаво се опитва да помогне на всички, като проявява любов и търпение към всички и се отнася с всички тях като с братя и сестри. Това е объркан човек, лъжеводач или лъжеработник. Освен това, когато открие хора, които са юди в църквата, той не прави нищо, за да се справи своевременно с проблема или да го разреши. Вместо това си затваря очите, като се преструва, че не забелязва нищо. В сърцето си той си мисли: „Стига собственият ми статус да не е застрашен, всичко е наред. Не ме интересува църковната работа, безопасността на братята и сестрите или интересите на божия дом. Стига да заемам този пост и да изпитвам наслада всеки ден, това е всичко, от което се нуждая“. Той не върши никаква реална работа и когато види проблеми, не ги разрешава; просто се наслаждава на ползите от своя статус. Това лъжеводач ли е? (Да.) Например, да кажем, че човек от типа, който е способен да извърши предателство по всяко време, се държи тиранично в църквата от дълго време, като постоянно заплашва да докладва църквата и братята и сестрите. Някои лъжеводачи виждат това, но не правят нищо. Дори когато някой докладва този индивид и по-висшестоящите водачи се справят с него, като го премахнат, лъжеводачите все още не го приемат на сериозно или не мислят нищо за това. Те си мислят: „Нека докладват когото си искат. Стига да не докладват мен или да не засягат ролята ми на църковен водач, всичко е наред“. Такъв водач или работник лъжеводач или лъжеработник ли е? (Да.) Те заемат поста си само за да се наслаждават на неговите ползи, без да вършат никаква реална работа, забелязват някого, който е способен да издаде братята и сестрите по всяко време, но не успяват да го премахнат или отлъчат — те са лъжеводачи и трябва незабавно да бъдат освободени от ролята им. Някои лъжеводачи, след като бъдат освободени, остават непокорни. Те казват: „С какво право ме освобождавате? Само защото не премахнах онзи човек ли? Въпросът нямаше ли да бъде решен, ако вие просто го бяхте премахнали? Освен това той само каза, че ще докладва братята и сестрите, всъщност не го направи. И не причини никакви неприятности на църквата. Защо да се занимаваме с него?“. Те дори се чувстват доста онеправдани. Не вършат никаква реална работа; само се наслаждават на ползите от своя статус и когато такъв очевиден юда се появи в църквата, те нито се справят с него, нито го премахват. Някои братя и сестри са в постоянен страх, като казват: „Сред нас има юда, който винаги заплашва да докладва братята и сестрите — това е толкова опасно! Кога ще бъде премахнат този човек?“. Те няколко пъти съобщават на църковния водач за това, но водачът не се заема с него, а вместо това казва: „Няма проблем. Това е просто личен спор, не засяга църковната работа или безопасността на братята и сестрите“. Той не се занимава

с въпроса. Каква е единствената работа, която върши? Единият вид е работата, възложена му от по-висшестоящите водачи, която той няма друг избор, освен да свърши. Другият вид е работа, която, ако не бъде свършена, би засегнала или застрашила статуса му, и в този случай той неохотно върши някои задачи, които го карат да изглежда добре. Но ако статусът му не е засегнат, той избягва работата, когато може. Това лъжеводач ли е? (Да.) Когато наистина се сблъска с определена среда или с арест, той е първият, който бяга да се скрие, като се грижи само за собствената си безопасност, без изобщо да се безпокои дали братята и сестрите са в безопасност, и не защитава църковната работа или интересите на Божия дом. Каквото и да прави, всичко е, за да запази собствения си статус. Стига Горното да не го освобождава и стига на следващите избори братята и сестрите все още да гласуват за него и той да остане водач, той неохотно ще свърши малко работа. Ако нещо, което прави, може да повлияе на начина, по който Горното го възприема, което потенциално би могло да доведе до това Горното да го освободи, или ако действията и проявленията му могат да накарат братята и сестрите да си създадат лошо впечатление за него и да не го изберат отново, той ще се опита да спаси имиджа си, като свърши поне малко от работата, която е непосредствено пред него. По този начин той може да се отчете на висшестоящите и нисшестоящите — само на Бог не може да се отчете. Всичко, което прави, е само за показ. Стига по-висшестоящите водачи да не го освобождават и братята и сестрите да продължават да го подкрепят, той се чувства удовлетворен. По време на мандата си като църковен водач той не извършва голямо зло и външно винаги изглежда зает с работа, но не върши никаква реална работа. Особено когато види зли хора да смущават църквата, той не прави нищо. Страхува се да не обиди тези зли хора, затова се опитва да ги успокои и да преговаря с тях, когато е възможно, търсейки само да поддържа хармония. Той не желае да обижда никого; дори ако тези хора смущават църковната работа или заплашват безопасността на братята и сестрите, той не прави нищо. Това е лъжеводач в най-истинския смисъл на думата.

Ако братята и сестрите многократно напомнят на лъжеводачите, които не вършат реална работа, да решават проблеми, а те все още не вършат реална работа, не решават реални проблеми и не поправят грешки, тогава вие трябва да докладвате това нагоре. Ако по-висшестоящите водачи и работници не се заемат с въпроса, тогава вие трябва да измислите всякакъв възможен начин да премахнете тези лъжеводачи. Всъщност тези думи съм ги казвал много години, но мнозинството долу са роби, които по-скоро биха претърпели някаква лична загуба и биха изтърпели някаква вреда, отколкото да обидят другите. Независимо от обстоятелствата, те винаги избират средния път и действат като човекоугодници, без да обиждат никого. Каква е цената на това да не обиждаш хората? Цената е да се пожертват работата и интересите на Божия дом, което води до увреждане на интересите на Божия дом и до смущаване на братята и сестрите. Ако не се

разправят със злите хора, много от тези, които изпълняват дълга си, ще бъдат засегнати. Това не е ли равносилно на засягане на работата на Божия дом? (Да.) Когато работата на Божия дом е засегната, никой не се чувства тревожен или обезпокоен, затова казвам, че повечето хора жертват работата и интересите на Божия дом, за да поддържат хармония и приятелски отношения с другите. Те избягват да обиждат водачите и братята и сестрите; не обиждат никого. Всеки действа като човекоугодник. Тяхната нагласа е: „Ти си добър, аз съм добър, всички са добри — в края на краищата, виждаме се постоянно“. И какъв е резултатът? Това позволява на злите хора да се възползват от ситуацията; те многократно действат тиранично, като правят каквото си искат. Така че, ако църковните водачи са ненадеждни и не изчистват злите хора, тогава братята и сестрите трябва да мислят за всякакви възможни начини да се защитят; те трябва да избягват, да странят от злите хора и да ги изолират, когато ги видят. Някои хора казват: „Ако ги изолираме и те се ядосат, няма ли отново да ни докладват?“. Ако наистина те докладват, ще се уплашиш ли? (Не. Това ще ги разкрие като зли хора.) Ако ви докладват отново, това просто допълнително доказва, че те са юди по природа, зли дяволи. Не бива да се страхувате от тях. Ако водачите и работниците са слепи и неспособни да прозрат нещата, объркани и безполезни, или ако са нерешителни, никога не обиждат никого, само се наслаждават на ползите от своя статус, без да вършат реална работа, тогава братята и сестрите не бива повече да възлагат никакви надежди на тях. Те трябва да се обединят, за да се справят със злите хора и да се отърват от юдите според принципите. Може да се наложи да сменят мястото за събирания или да използват мъдър метод, за да ги изчистят, за да не бъдат обезпокоявани от тези хора. Осигуряването на нормалното функциониране на църковния живот и нормалния напредък на цялата църковна работа е най-важното нещо. Ако един църковен водач върши реална работа, има достатъчно заложби и човешката му природа също е доста добра, тогава, стига да извършва работата си според работните разпоредби, всеки трябва да му се подчинява. Ако не върши реална работа, тогава не трябва да му обръщате внимание или да разчитате на него. В този момент проблемите трябва да се решават според Божиите слова и истините принципи. Ако водачът трябва да бъде освободен, тогава трябва да бъде освободен; ако е необходимо преизбиране, тогава трябва да се проведе такова. Ако този лъжеводач не защитава интересите на Божия дом, не защитава средата, в която братята и сестрите изпълняват дълга си, и не се интересува от безопасността на братята и сестрите, тогава той не отговаря на критериите; той е некомпетентен, просто огромен боклук, който не изпълнява никаква реална функция — братята и сестрите не бива да го слушат или да бъдат възпирани от него. Всички водачи и работници, които не могат да изчистят юдите, когато е необходимо, са лъжеводачи и лъжеработници; с такива лъжеводачи и лъжеработници трябва да се постъпва по описания по-горе начин. Ако не се

постъпи незабавно така, братята и сестрите ще бъдат издадени от юдите и църквата ще престане да съществува. С това приключва нашето общение по осмата проява: „Способни да извършат предателство по всяко време“.

И. Да са способни да напуснат по всяко време

Деветото проявление е: „Способни са да напуснат по всяко време“. Този тип хора, които са способни да напуснат Божия дом по всяко време, не са хора, които напускат само когато се сблъскат със специална ситуация или когато се сблъскат с голямо бедствие, което надхвърля прага на поносимост на обикновен човек. Те по-скоро са способни да напуснат по всяко време — дори някаква дреболия може да ги накара да напуснат; дори някаква дреболия може да ги накара повече да не искат да изпълняват дълга си, повече да не искат да вярват в Бог и да искат да напуснат Божия дом. Освен това този тип хора са голяма напаст. На пръв поглед може да изглеждат малко по-добри от хората, които са юди, но те са способни да напуснат Божия дом по всяко време и на всяко място. Не е сигурно дали са способни да издадат братята и сестрите, или не. Смятате ли, че този вид хора са надеждни? (Не.) И така, имат ли те принципи в начина, по който постъпват? Имат ли основа във вярата в Бог? (Не.) Показват ли някакъв признак на истинска вяра? (Не.) Тогава що за хора са те? (Неверници.) Те вярват в Бог и изпълняват дълга си, сякаш всичко е шега. Те са като някой, който не се занимава със същински задачи, а отива да купи малко соев сос, вижда улични акробати или артисти, които създават оживена атмосфера, увлича се от вълнението и забравя за купуването на соевия сос, като в крайна сметка забавя същинските въпроси. Хората от този тип не се придържат към нищо за дълго; те са колебливи и непостоянни. Вярата им в Бог също се основава на техния интерес — те смятат, че е доста забавно да вярват в Бог, но в някакъв момент, когато загубят интерес към това, ще напуснат незабавно, без да изпитат никаква неохота. Някои, които напускат, веднага започват бизнес, някои преследват кариера на длъжностно лице, някои се замесват в романтични връзки и се подготвят за брак, а някои, които искат бързо да забогатеят, отиват направо в казиното. Казват, че след като не си виждал някого три дни, трябва да го погледнеш с други очи. Когато не видиш някого, който е способен да напусне Божия дом по всяко време, само един ден, следващия път когато го срещнеш, той е като напълно различен човек. Вчера все още беше облечен прилично и подобаващо, изглеждаше добре възпитан и представителен. Дори се молеше на Бог със сълзи, стичащи се по лицето му, като казваше, че иска да посвети младостта си и да пролее кръвта си за Бог, да умре за Бог, да бъде предан до смърт и да влезе в царството. Той крещеше такива възвишени лозунги, но малко след това отиде в казиното. Вчера беше щастлив да изпълнява дълга си и по време на събирането четеше Божиите слова с пламнало лице и кипящ от ентусиазъм, трогнат до сълзи. И как стана така, че днес хукна към казиното? Той

игра хазарт до късно през нощта, без да иска да се прибере вкъщи, като много се забавляваше и кипеше от ентусиазъм. Вчера все още посещаваше събирания, а днес е хукнал към казиното — и така, кое точно проявление е истинското му аз? (Второто е истинското му аз.) Ако човек не разбира истината, той наистина не може да прозре какъв точно е този човек. Двете проявления, както преди, така и след това, са всъщност на един и същ човек — как тогава изглежда сякаш се показват от двама различни души? Такъв човек не може да бъде прозрян от повечето хора. Виждаш, че като вярващ в Бог той често посещава събирания, не върши зло и е доста способен да понася несгоди и да плаща цена при изпълнението на дълга си. Когато седи пред компютъра, той е съсредоточен и усърден, работи усилено и влага сърцето си в това. Ти би си помислил, че като човек, който вярва в Бог, той не би трябвало да играе маджонг, нали? Но само след един ден, без да го видиш, той е хукнал към залата за маджонг или в казиното, за да играе хазарт. И той е първокласен играч на маджонг — изобщо не прилича на човек, който вярва в Бог! Ти си абсолютно озадачен — това човек, който вярва в Бог, ли е или невярващ, който играе маджонг? Как може да сменя ролите толкова бързо? Когато вярва в Бог, тогава има ли Бог в сърцето си? (Не.) Той вярва в Бог просто за забавление и да минава времето, за да види какво представлява вярата в Бог и дали тя може да донесе щастие в живота му. Ако не е щастлив, той е способен да напусне по всяко време. Никога не е планирал да вярва през целия си живот и със сигурност никога не е планирал да изпълнява дълга си и да следва Бог през целия си живот. И така, какво е планирал? Мисли си, че ако наистина ще вярва в Бог, тогава поне това не бива да пречи на способността му да се забавлява, не бива да включва вършене на каквато и да е работа и все пак трябва да гарантира, че може да живее щастлив живот. Ако всеки ден трябва да чете Божиите слова и да разговаря за истината, тогава той няма да бъде заинтересован или щастлив. Щом му омръзне, ще напусне църквата и ще избяга обратно в света. Той си мисли: „Животът не е лесен, така че хората не бива да се отнасят зле със себе си. Трябва да бъдем господари на собствената си съдба и да не се отнасяме зле с плътта си. Трябва да гарантираме, че сме щастливи всеки ден — това е единственият начин да живеем свободно. Вярването в бог не трябва да се прави упорито. Вижте колко съм безгрижен — където има щастие, там отивам и аз. Ако не съм щастлив, ще си тръгна. Защо да си създавам неудобства? Най-висшето верую в постъпките ми е да мога да си тръгна по всяко време, да бъда „свободолюбив вярващ“ — да живея така е толкова удобно и безгрижно!“. Какви песни често пеят хората от този тип? „Не ме питай откъде идвам, моят роден край е далече“. Ако не, тогава какво друго пеят? „Защо да не живеем свободно поне веднъж?“. Когато почувстват, че е скучно или вече не е забавно, те бързо напускат с мисълта: „Защо да се придържам към едно място, когато има толкова много повече да се види по света?“. Коя е другата известна поговорка, която използват? „Защо да се отказваш от цяла гора заради

едно дърво?“. Според вас имат ли хората от този тип истинска вяра? (Не, те са неверници.) Що се отнася до неверниците, тъй като говорим за това как техните проблеми са все проблеми на човешката природа, тогава какво точно не е наред с човешката природа на такива хора? Смятате ли, че хората от този тип някога са обмисляли въпроси като как хората трябва да постъпват, по какъв път трябва да вървят или какъв вид възглед за живота и какви ценности трябва да имат, докато живеят? (Не.) И така, какъв е проблемът с човешката природа на този тип хора? (На този тип хора им липсват съвестта и разумът на нормалната човешка природа; те не обмислят такива въпроси.) Това е сигурно. Освен това, за да бъдем точни, този тип хора нямат душа; те са просто ходещи трупове. Нямат никакви изисквания към себе си относно това как да постъпват или по какъв път трябва да вървят, нито обмислят тези неща. Причината, поради която не обмислят тези неща, е, че макар външно да имат вид на хора, тяхната същност в действителност е на ходещи трупове, на празна черупка. Отношението на този тип хора към въпросите на човешкия живот и оцеляване е просто да се носят по течението на живота. По-конкретно, „носене по течението на живота“ означава просто да се мотаят безцелно и да чакат смъртта, да не учат и да останат невежи, да прекарват дните си в ядене, пиене и забавления. Те отиват там, където има щастие, и правят онова, което ги кара да се чувстват щастливи и радостни, и да се чувстват удобно в плътта. Но те ще избягват всичко, което кара плътта им да страда или им носи вътрешна болка, и ще стоят далеч от него; те просто не искат плътта им да понася несгоди. Има обаче някои хора, които преживяват живота чрез понасяне на несгоди. Или като преминават през различни неща и ги преживяват, те правят така, че животът им да не е празен и да могат да придобият нещо от него. В крайна сметка те стигат до заключението по какъв път трябва да върви човек и каква личност трябва да бъде. Чрез преживяванията на живота те придобиват много. От една страна, те са способни да прозрат определени хора; освен това са способни да стигнат до заключение какви принципи и методи трябва да се използват в отношението на човек към различните хора, събития и неща, и как човек трябва да живее целия си живот. Независимо дали в крайна сметка заключенията му се съобразяват с истината или ѝ противоречат, те поне са го обмислили. От друга страна, тези, които са способни да напуснат Божия дом по всяко време, нямат интерес да се стремят към истината или да изпълняват дълга си във вярата в Бог. Те винаги търсят възможности да задоволят собствените си похотливи желания и своите предпочитания и никога не искат усърдно да научат професионално умение при изпълнението на дълга си, да изпълняват добре дълга си или да изживеят смислен живот. Те просто искат да бъдат като невярващите, щастливи и радостни всеки ден. Така, където и да отидат, те търсят забавление и развлечение, просто за да задоволят собствените си интереси и любопитство. Ако трябва да продължат да изпълняват един дълг, те губят интерес и вече нямат мотивация да продължат

да го правят. При хората от този тип отношението към живота е просто да се размотават. На пръв поглед изглежда сякаш живеят много свободно и безгрижно, без да се заяждат за нещо с другите. Изглеждат весели и безгрижни всеки ден, способни да се приспособят към обстоятелствата, където и да отидат. Някои дори изглеждат незасегнати и необвързани от светските обичаи или условностите на човешките взаимоотношения, като създават външно впечатление, че са изключителни и надхвърлят обикновеното множество. Но в действителност тяхната същност е на ходещи трупове, на нещо без душа. Тези, които вярват в Бог, но са способни да напуснат църквата по всяко време, никога не се придържат задълго към нищо, което правят — те могат да поддържат само временен ентусиазъм. Но хората със съвест и разум са различни. Независимо какъв дълг изпълняват, те го учат сериозно и се стремят да го изпълнят добре. Те са способни да постигнат нещо и да създадат някаква стойност. От една страна, те са способни да спечелят признанието на хората около тях, а същевременно могат да се чувстват уверени вътрешно, като виждат, че са способни да направят нещо и са полезни хора, а не безполезни. Това е минимумът, който може да постигне човек със съвестта и разума на нормалната човешка природа. Но що се отнася до тези, които се носят безцелно по течението на живота, те никога не мислят за тези неща. Където и да отидат, става въпрос само за ядене, пиене и забавления. Външно може да изглежда, че живеят много свободно и безгрижно, но всъщност такива хора нямат мисли в главите си. Те никога не са сериозни в нищо, което правят; винаги са повърхностни и мотивирани от краткотраен ентусиазъм, никога не постигат нищо. Те искат да се размотават през целия си живот и където и да отидат, носят същото отношение — дори вярата им в Бог не е изключение от това. Ти може да видиш, че през определен период изглежда сякаш са доста сериозни в изпълнението на дълга си и са способни да понасят несгоди и да плащат цена, но независимо кой посочва проблемите им или им казва как да вършат нещата, те никога не го приемат на сериозно и изобщо не приемат истината. Те просто правят нещата както си искат — стига да са щастливи, за тях е добре. А ако не са щастливи, отиват да се забавляват, без да слушат ничии съвети. В сърцата си те си мислят: „И без това никога не съм планирал да вярвам в бог в дългосрочен план“. Ако някой ги кастри, те са способни да напуснат незабавно. Това е едно от проявленията на хората, които са способни да напуснат църквата по всяко време.

Тези, които са способни да напуснат църквата по всяко време, имат и друг вид проявление. Някои хора — независимо колко години са вярвали в Бог, независимо дали изглежда, че имат основа или не, и независимо какъв дълг може да са изпълнявали преди — щом се сблъскат със специално обстоятелство, което засяга собствените им лични интереси, могат просто да изчезнат. По всяко време е възможно другите хора да загубят контакт с тях и повече да не ги виждат в църквата, без да имат представа какво се случва с тях. Когато се сблъскат с някого

от противоположния пол, който се опитва да ги съблазни, някои хора спират да изпълняват дълга си и започват да ходят на срещи, като изобщо не могат да бъдат открити. Има и други, чиито деца са достигнали възраст за брак, и те се заемат с организирането на сватбите на децата си, като вече не изпълняват дълга си и не участват в събирания. Който и да ги търси, бива отпращан на вратата. Когато родителите или съпрузите на някои хора са болни и хоспитализирани, или когато се случи нещо голямо или неочаквано бедствие у дома, ако са истински вярващи в Бог, те ще дадат следното обяснение: „Напоследък у дома има някои неща, за които трябва да се погрижа, така че не мога да посещавам събирания. Налага се да поискам отпуск и ако можете да намерите някой подходящ, който временно да поеме дълга ми, моля, нека го направи незабавно“. Те най-малкото ще уведомят предварително и ще дадат някакво обяснение. Но тези, които са способни да напуснат църквата по всяко време, прекъсват контакта с църквата, без да кажат и дума, и колкото и да се опитват братята и сестрите да се свържат с тях, не успяват. Не че няма как да се свържат — могат да го направят по всякакъв начин — но те просто не искат да контактуват с братята и сестрите или да им отговарят. Те казват: „Защо да се свързвам с теб? Изпълнявам дълга си доброволно; не ми плащат за това. Ако искам да си тръгна, ще си тръгна! Ако има нещо вкъщи, това си е моя лична работа. Не съм длъжен да те информирам и ти нямаш никакво право да знаеш!“. Някои хора напускат за месец-два, а след това отново се явяват, без дори да се чувстват неудобно, като се държат така, сякаш нищо не се е случило. Други напускат за две-три години и са напълно недостъпни. Без да знаят ситуацията, хората в църквата си мислят, че тъй като този човек е вярвал в Бог много години, е невъзможно да напусне църквата. Те предполагат, че трябва да се е случило нещо неочаквано, и се притесняват дали не е арестуван от ККП. В действителност човекът просто повече не иска да вярва в Бог и е напуснал, без да уведоми братята и сестрите. Някои хора напускат за около десет дни и след това се връщат; това не означава, че са спрели да вярват. Някои хора напускат и след това ги няма две-три години — бихте ли казали, че са спрели да вярват? (Да.) Те наистина са спрели да вярват и трябва да бъдат отписани. Това не е обикновено напускане; те са спрели да вярват. От човешка гледна точка това се нарича вече да не вярваш. Как гледа Бог на това? В Божиите очи това се нарича отричане от Бог, неследване на Бог и това е отхвърляне на Бог. Но от тяхна гледна точка те си мислят: „Не съм отхвърлил бог; все още вярвам в бог в сърцето си!“. Виждате ли? Те просто го омаловажават. Има и други, които спират да посещават събирания и да изпълняват дълга си само защото са в лошо настроение или се чувстват разстроени вътрешно, защото смятат, че изпълнението на дълга им е твърде трудно и уморително, или защото са били малко кастрени. Те напускат, без дори да обяснят нищо за работата, която са имали, като казват: „Никой да не ме търси. Не съм щастлив и не искам повече да вярвам!“. Когато се разстроят, това може да

продължи около година. Сърденето им е впечатляващо — почти година не могат да се отърват от него! Някои хора поемат работата на водачи и работници в църквата, но не само че не успяват да свършат работата добре, а и безразсъдно извършват злосторничества, като причиняват прекъсвания и смущения в църковната работа. По-късно братята и сестрите не ги избират, а също така ги разпознават и разобличават в общение. Затова те започват да си мислят: „Това критика срещу мен ли е? Просто не свърших работата добре, наистина ли е такава голяма работа? Защо разговарят и ме разобличават така? През всичките си години никога не съм се чувствал толкова онеправдан! Преди да повярвам в бог, винаги аз укорявах другите; никой никога не е укорявал мен. Кога преди съм търпял такива трудности? Вие всички ме тормозите, карате ме да се чувствам унизен. Няма да вярвам повече!“. Изведнъж те спират да вярват. Тези, които казват това, не са само млади хора — някои са такива, които са вярвали в Бог осем или десет години и са на четиридесет или петдесет години, но също могат да кажат такива неща, когато са нещастни. Имат ли такива хора място за Бог в сърцата си? Приемат ли вярата в Бог като най-важното нещо в живота? Нормално е да се чувстваш малко негативен и слаб, когато си кастрен или когато се сблъскаш с бедствия или неуспехи, но тези неща не бива да водят до това човек да не вярва в Бог. Такива хора не са искрени вярващи в Бог. Искрените вярващи в Бог могат да упорстват във вярата си дори когато са арестувани и преследвани — само те са хора, които имат свидетелство. Когато някои хора се сблъскат с малко природно бедствие, а братята и сестрите или не знаят за това, или разберат малко късно и не им помогнат навреме, те започват да си мислят: „Изправен съм пред трудности и никой не ми обръща внимание. Значи ме гледат отвисоко! Вярването в бог е безсмислено. Няма да вярвам повече!“. Само заради такова дребно нещо те могат да спрат да вярват в Бог. Това е едно от проявленията на хората, които са способни да напуснат църквата по всяко време.

Има и друга ситуация при хората, които са способни да напуснат църквата по всяко време. За да ги привлече на своя страна, ККП им предлага добра работа, като им казва: „Ти не печелиш нищо от това, че вярваш в бог. Какви перспективи би могъл да имаш? Намерихме ти работа в чуждестранна компания с висока месечна заплата, добри социални придобивки и трудова застраховка. Няма бъдеще за теб във вярата в бог; по-добре е да работиш, да печелиш пари и да живееш добър живот“. В крайна сметка те напускат църквата и отиват на работа. Някой казва: „Вчера този човек все още изпълняваше дълга си в църквата. Защо днес си е събрал багажа и си е тръгнал?“. Те отиват да работят и да печелят пари; вече не вярват в Бог. Тръгват си, без да кажат и дума, и оттогава пътищата им с братята и сестрите се разделят и те поемат по различен път. Искат да преследват слава и придобивки, да се издигнат високо и да изпъкнат, и вече не вярват в Бог. Има и хора, които, докато проповядват евангелието, срещат някого, когото

харесват, започват връзка с него и отиват да живеят заедно. Те не само спират да изпълняват дълга си, но дори престават да вярват в Бог. Родителите им у дома все още не знаят, като си мислят, че те изпълняват дълга си в Божия дом. В действителност те са изчезнали отдавна — кой знае, може би дори вече имат деца. Изпълнението на дълга е толкова важно, а те могат дори да изоставят такава ключова работа като проповядването на евангелието. Когато срещнат някого, когото харесват, или някой, който ги харесва, няколко прости съблазнителни и примамливи думи от този човек са достатъчни, за да ги отклонят. Те са толкова лекомислени и небрежни, способни са да напуснат Бог и да Го предадат по всяко време и на всяко място. Независимо колко години такива хора са вярвали в Бог или колко проповеди са изслушали, те все още не разбират и частица от истината. За тях вярата в Бог просто не е важна, а изпълнението на дълга също няма значение — в името на получаването на благословии те чувстват, че нямат друг избор, освен да правят тези неща. Щом възникне личен въпрос или семеен проблем, те са способни да си тръгнат просто така. Когато се сблъскат с малко природно бедствие, могат просто така да спрат да вярват. Всичко може да попречи на вярата им в Бог; всеки въпрос може да ги накара да станат негативни и да се откажат от дълга си. Що за хора са те? Този въпрос наистина си заслужава дълбок размисъл!

Що за хора са тези, които са способни да напуснат църквата по всяко време? Единият тип са безмозъчни, безсмислени, объркани хора, които нямат представа защо вярват в Бог, независимо от това колко години са вярвали. Те нямат представа какво точно представлява вярата в Бог. Другият тип са неверници, които изобщо не вярват в съществуването на Бог и не разбират смисъла или стойността на вярата в Бог. Слушането на проповеди и четенето на Божиите слова за тях е като изучаване на богословие или усвояване на някакви професионални знания — щом разберат и могат да говорят за това, те го считат за приключено. Никога не го прилагат на практика. За тях Божиите слова са просто вид теория, лозунг и никога не могат да станат техен живот. Така че тези хора не се интересуват от нищо, свързано с вярата в Бог. Неща като изпълнението на дълга, стремежът към истината, практикуването на Божиите слова, събирането с братята и сестрите и съвместният църковен живот и така нататък изобщо не ги привличат и никое от тях не им носи щастието и вълнението, които им носят яденето, пиенето и забавленията. От друга страна, искрените вярващи в Бог чувстват, че да бъдат заедно с братята и сестрите, за да общуват за истината или да живеят църковен живот, винаги може да им донесе ползи и придобивки. Въпреки че понякога се сблъскват с опасност и преследване или поемат рискове, докато проповядват евангелието, и понасят известни трудности, докато изпълняват дълга си, независимо от всичко те придобиват разбиране за истината и постигат резултата да познаят Бог чрез понасяне на трудности и плащане на цена, а тези трудности и тази цена водят до преобразяване на техния живот нрав. След като претеглят и

оценят всичко това, те чувстват, че да вярваш в Бог е нещо добро и че да можеш да разбереш истината е невероятно ценно. Сърцата им стават особено привързани към църквата и те никога не мислят да напуснат църковния живот. Ако видят, че няколко души биват изпратени в групи „Б“ или биват изолирани или премахнати от църквата заради смущаване на църковната работа, онези, които искрено вярват в Бог, изпитват известна мъка в сърцата си. Те си мислят: „Трябва да изпълнявам дълга си усърдно. В никакъв случай не може да ме премахнат. Да бъдеш премахнат е равносилно на това да бъдеш наказан, което означава изходът да отидеш в ада! Какъв би бил тогава смисълът да живея?“. Повечето хора се страхуват да напуснат църквата; те чувстват, че щом напуснат църквата и напуснат Бог, няма да могат да продължат да живеят и всичко ще свърши. Но онези, които са способни да напуснат църквата по всяко време, виждат напускането на църквата като нещо съвсем нормално, точно като напускането на работа, за да си намерят друга. Те никога не се чувстват огорчени и не изпитват никаква вътрешна болка. Според вас имат ли съвест или разум онези, които са способни да напуснат църквата по всяко време? Такива хора са наистина невероятни! Изпълнението на дълга на някои хора не отговаря на критериите и те винаги безразсъдно извършват злосторничества, като причиняват прекъсвания и смущения в църковната работа. Тогава църквата ги спира да изпълняват дълга си и ги изпраща в обикновена църква. И какъв е резултатът? Още на следващия ден те се държат като напълно различни хора, като започват изцяло нов живот. Някои започват да излизат на срещи и се женят, други започват да си търсят работа, трети отиват в колеж, а други възстановяват връзка със стари приятели, изграждат връзки и търсят възможности да забогатеят. Тези хора бързо се смесват с огромния свят, като изчезват в морето от хора — случва се точно толкова бързо. След като са изпратени в обикновена църква поради лоши резултати в изпълнението на дълга си, някои братя и сестри преминават през период на мъка, но са способни да се самоанализират и да признаят собствените си проблеми, показвайки известно отношение на обрат. Обаче онези, които са способни да напуснат църквата по всяко време, щом се сблъскат с някакви трудности, вече не искат да изпълняват дълга си и напускат църквата на следващия ден, връщайки се към живота на невярващи. Те изобщо не се чувстват огорчени и дори си мислят: „Какво толкова хубаво има във вярата в бог? Постоянно те осмиват и клеветят, а дори е вероятно да те арестуват и хвърлят в затвора. Ако големият червен змей ме пребие до смърт, животът ми няма ли да е бил напразен? Толкова много трудности съм изтърпял, вярвайки в бог през всичките тези години, но какво съм спечелил? Ако не вярвах в бог, досега щях да съм станал чиновник, да съм спечелил пари и да живея престижен живот! Дори изпитвам съжаление, че съм вярвал в бог досега — ако знаех, че ще стане така, щях да съм напуснал отдавна! Каква е ползата от разбирането на истината? Може ли това разбиране да те

нахрани или да ти плати сметките?“. Виждате ли? Те не само не изпитват съжаление, но дори се чувстват щастливи, че могат да напуснат църквата. Не е ли това разобличаване на истинското им лице на неверници? (Да.)

Някои хора системно са нехайни и вършат безразсъдни злодеяния при изпълнението на дълга си. След като бъдат премахнати от църквата, когато видят братята и сестрите, те гледат на тях сякаш са им врагове. Дори когато братята и сестрите любезно се опитват да говорят с тях, те ги пренебрегват и се отнасят към тях с омраза, като казват: „Вие сте тези, които ме премахнахте от църквата. Погледнете ме сега! По-добре съм от вас! Сега съм накичен със злато и сребро и съм голям шеф! Живея много комфортно, а вижте колко окаяни и изтощени сте вие във вярата си в бог! Вие постоянно се стремите да придобиете истината, но не мисля, че сте по-умни от мен! Какво толкова хубаво има в придобиването на истината? Може ли да се яде като храна или да се харчи като пари? Дори без да се стремя към истината, пак си живея доста добре, нали? За мое щастие вие ме премахнахте — трябва да ви благодаря за това!“. От думите им е видно, че са неверници и изпълняването на дълга им ги е разкрило. Може ли един невярващ, който само на думи вярва в Бог, да изпълнява доброволно дълга си? Изпълнението означава да се поемат отговорности и задължения, без да се получава заплата или да се печелят пари. В това те виждат загуба, затова не желаят да изпълняват дълга си. Така се разобличава истинската им същност на неверници. По този начин Божието дело разкрива и отстранява неверниците. Някои хора винаги изпълняват дълга си с нехайно отношение и просто се носят по течението ден за ден. В момента, в който получат възможност да спечелят пари или повишение, те напускат църквата по всяко време — винаги са имали наум това намерение. Ако бъдат прехвърлени в обикновена църква, защото системно са нехайни и вършат безразсъдни злосторничества, докато изпълняват дълга си, те не само няма да се самоанализират, но и ще си мислят: „Това, че ме изчисти от църквата на пълно работно време, е загуба за теб и печалба за мен“. Дори са доста доволни от себе си. Нима такива хора не са неверници? Кажете Ми за онези неверници, които са изчистени, защото сериозно са прекъсвали и смущавали църковното дело чрез безразсъдните си злодеяния, в съгласие с принципите ли е Божият дом да ги изчиства по този начин? (Да.) Напълно е в съгласие с принципите; в това няма и най-малка несправедливост към тях. Отношението им към Бог и към изпълнението на дълга е такова, че те са способни да ги изоставят и предадат по всяко време. Това е достатъчно, за да докаже, че в сърцата си те нямат абсолютно никакъв интерес към положителните неща. Те вярват в Бог от толкова години и са слушали толкова много проповеди, но нито една от истините на вярата в Бог или от свидетелствата за преживяване на Божиите избраници не може да задържи сърцата им. Нито едно от тези неща не ги интересува, не ги трогва и не ги кара да се чувстват привързани. Това е същността на тяхната човешка

природа, а именно, че нямат абсолютно никакъв интерес към положителните неща. И така, от какво се интересуват те? Интересуват се от ядене, пиене и забавления, от плътски удоволствия, от нечестиви тенденции и от философиите на Сатана. Особено много се интересуват от всички негативни неща в обществото; не ги интересуват единствено истината и Божиите слова. Ето защо те са способни да напуснат Божия дом по всяко време. Те нямат абсолютно никакъв интерес към честото четене на Божиите слова или към честото общуване за истината по време на събиранията в Божия дом. Особено силно ги отблъсква изпълнението на дълга и дори смятат, че онези, които го изпълняват, са глупаци. Що за манталитет и човешка природа е това? Те не се интересуват от истината или от Божието спасение на хората и не изпитват никаква привързаност към църковния живот. Въпреки че не са осъждали или заклеймявали открито Божиите слова, те са слушали проповеди в продължение на няколко години, без да разберат и малко от истината — това ясно показва, че има проблем. Никой не е отблъснат едновременно от положителните и негативните неща. Щом не харесваш положителните, ще се интересуваш особено от отрицателните. Ако се интересуваш от отрицателните, тогава определено няма да се интересуваш от положителните. Този тип хора нямат абсолютно никакъв интерес към положителните неща, така че в Божия дом няма нищо, към което да се чувстват привързани, нищо, което да харесват или за което да копнеят. Нечестивите тенденции в света, парите, славата и придобивките, чиновничеството, забогатяването и различните популярни ереси и заблуди са това, което ги интересува най-много. Сърцето им е отдадено на света, а не на Божия дом, затова те са способни да напуснат по всяко време. Напускането на Божия дом и на църковния живот не им носи съжаление, мъка или болка, а по-скоро пълно облекчение. Те си мислят: „Най-накрая вече не трябва да слушам всеки ден проповеди или общения за истината, вече не трябва да бъда ограничаван от тези неща. Сега мога смело да преследвам слава и придобивки, пари, красиви жени и личните си перспективи. Най-накрая мога смело да лъжа и да мамя другите, да кроя планове и интриги и да практикувам без притеснение всякакви нечестиви тактики. Мога да използвам всякакви средства, за да общувам с хората!“. Слушането на проповеди и общуването за истината в Божия дом е болезнено за тях, а напускането му им носи облекчение. Това означава, че тези положителни неща не са това, от което се нуждае сърцето им. Това, от което се нуждаят, са всички неща на света и обществото. От това става ясно, че причината, поради която са напуснали църквата, е пряко свързана с техните стремежи и предпочитания.

Каква е природата същност на тези хора, които са способни да напуснат Божия дом по всяко време? Виждате ли вече каква е тя? (Да. Те са от типа хора, които са неверници. Повечето от тези хора са преродени зверове, те са все объркани хора без мозък или мисли.) Точно така. Те не разбират въпросите на вярата. Не разбират какво всъщност представлява човешкия живот, по какъв път трябва да

вървят хората, кои неща е най-смислено да се правят, какви принципи на практикуване трябва да се спазват, когато става въпрос за постъпките им и така нататък, и не искат да търсят истината, за да ги разберат. Към какво обичат да се стремят? По цял ден умовете им се въртят около това какво могат да направят, за да придобият ползи и да се наслаждават на живот, който е по-добър от този на другите. Някои хора започват да вярват в Бог, докато са наети на работа в света. Но щом бъдат повишени в супервайзери или мениджъри, или станат шефове, те спират да вярват. Когато братята и сестрите се свържат с тях, те казват: „Сега съм човек със статус и репутация, със социално положение. Да вярвам в бог с вас е твърде унизително. Всички вие трябва да стоите далеч от мен и повече не идвайте да ме търсите! Можете да ме зачеркнете или да ме отлъчите, ако искате. Във всеки случай, главата от живота ми, свързана с вярата в бог, приключи и вече нямам нищо общо с вас!“. Виждате ли какво казват? Какъв тип хора са те? Бихте ли се свързали отново с тях? (Не.) Те са говорили толкова откровено, но въпреки това някои църковни водачи все още съжаляват, когато ги видят да си тръгват, и се свързват с тях многократно, за да ги убедят: „Ти имаш толкова добри заложби и дори си бил водач и работник. Освободиха те само защото не си се стремил към истината. Ако се стремиш усърдно към истината, със сигурност ще бъдеш спасен и в бъдеще определено ще бъдеш стълб и подпора в Божия дом!“. Колкото повече водачите казват тези неща, толкова повече отблъскват другата страна. Някои църковни водачи са объркани и им липсва проницателност; този човек е бил повишен в света, но въпреки това тези водачи все още му завиждат и искат да установят връзки с него — не показва ли това липса на самоуважение? Хората, които разбират истината, могат да видят ясно този въпрос: да бъдеш повишен в обществото не е добър знак; това не е правилният път, по който човек трябва да върви! Някои хора спират да вярват в Бог, щом придобият малко статус в обществото — това просто ги разкрива и доказва, че те не са хора, които искрено вярват в Бог или обичат истината. Ако бяха искрени вярващи, дори да бяха повишени и да имаха обещаващо бъдеще в обществото, пак нямаше да напуснат Бог. Сега, след като са предали Бог, нужно ли е църквата да се свързва с тях и да работи върху тях? Няма нужда, защото те вече са били разкрити като неверници. Те губят от това, че не вярват в Бог — просто нямат благословията. Те са просто окаяни същества; ако все още настояваш да ги привлечеш към вярата в Бог, не е ли това глупаво? Колкото повече се опитваш да ги привличаш по този начин, толкова повече те те гледат отвисоко. Смятат, че всички, които вярват в Бог, са хора с нисък социален статус и с липса на заложби. Ето защо са особено надменни и самоправедни, гледат на всички с презрение. Ако някой прояви загриженост или се грижи за тях, те го възприемат като опит да им се подмаже. Що за манталитет е това? Това е неспособност да се гледа правилно на братята и сестрите. Дали те са хора, които искрено вярват в Бог? Когато срещнете такъв тип човек, трябва да

го отхвърлите. Щом каже: „Сега съм старши супервайзер. Не ме търсете повече. Ако продължите да се свързвате с мен, ще се обърна срещу вас! Особено не идвайте в компанията ми да ме злепоставяте — нямам нищо общо с хората, които вярват в бог!“ — щом изрече тези думи, трябва незабавно да си тръгнете, да го зачеркнете и никога повече да не общувате с такъв човек. Те се страхуват, че ще се възползваме от успеха им; затова трябва да имаме известно самосъзнание. Те процъфтяват и се изкачват към по-високи ешелони; те са извън нашата лига. Ние сме просто обикновени хора, хора от дъното на обществото. Не бива да се опитваме да установяваме връзки с тях — не се унижавайте така! Има и някои хора, които са по-възрастни и чиито деца купуват луксозен дом в града. След като се преместят, те изчезват от полезрението на братята и сестрите, като казват: „Не ме търсете повече. Всички вие сте от провинцията. Ако ме потърсите, хората ще си помислят, че и аз съм от провинцията, че имам роднини от село. Колко срамно би било това! Знаете ли какъв човек е синът ми? Той е богаташ, заможен човек, обществено известен! Ако поддържате връзка с мен, няма ли това да бъде унизително за сина ми? Така че не ме търсете повече в бъдеще!“. Щом изрекат тези думи, просто отговорете: „Щом това е твоето отношение, разбираме. Тогава ти желаем щастие и радост!“. В този момент, ако кажете дори една дума повече, ще изглеждате глупави и низки. Най-добре е просто да си тръгнете веднага. Никога не се опитвайте насила да убеждавате неверниците — това е просто глупаво поведение. Разбирате ли? (Да.) Колко глупави могат да бъдат някои хора? Те казват: „Синът на този човек е богат, богаташ със статус в обществото. Той дори е свързан с някои парвителствени служители. Ако го убедим да продължи да вярва в Бог, семейството му дори би могло да бъде домакин на братя и сестри!“. Как ви се струва тази идея? Ако я обмисляте от гледна точка на човек, който взима под внимание работата на църквата, братята и сестрите и безопасността, това е напълно подходящо. Но трябва да видиш дали те искрено вярват в Бог. Ако не желаят да вярват в Бог и не обичат да контактуват с братята и сестрите, а ти все още искаш да ги убедиш да вярват в Бог, не е ли това глупаво? Не правете неща, които показват липса на самоуважение. Ние имаме Божията закрила и Божието напътствие, като вярваме в Бог. Независимо в каква среда живеем, всичко е под Божието върховенство и подредби. Независимо какво страдание понасяме, трябва да живеем с достойнство. Някои хора дори завиждат на този човек, който е напуснал Божия дом, като казват, че е способен — правилен ли е този възглед? Как трябва да гледаме на този въпрос? Щом се преместиха в голяма къща, спряха да вярват в Бог. В обществото те имат статус и положение и в сърцето си гледат отвисоко на братята и сестрите, като ги разглеждат като хора от дъното на обществото, които са недостойни да общуват с тях. Така че трябва да имаме самосъзнание и да не се опитваме да установяваме връзки с такива хора или да им се подмазваме, нали? (Да.)

За онези, които са способни да напуснат Божия дом по всяко време, независимо дали са неверници или просто хулигани, дали вярват в Бог, за да придобият благословии, или за да избегнат бедствия — независимо от ситуацията — щом са способни да напуснат Божия дом по всяко време и след като напуснат, се отвращават от това братята и сестрите да се свързват с тях, и още повече се отвращават от помощта и подкрепата на братята и сестрите, като проявяват враждебност към всеки, който разговаря с тях за истината, няма нужда да се обръща внимание на такива хора. Ако бъдат открити неверници от този тип, те трябва да бъдат своевременно разобличени и премахнати. Някои хора може да не обичат истината, но обичат да бъдат добри хора и се радват да живеят заедно с братята и сестрите; това ги прави щастливи, а освен това избягват лошото отношение. В сърцата си те знаят, че вярват в истинския Бог и са готови да полагат усърден труд. Ако наистина имат такова отношение, смятате ли, че трябва да им се позволи да продължат да изпълняват дълга си? (Да.) Ако са готови да полагат труд и не смущават или прекъсват, тогава могат да продължат да полагат труд. Но ако един ден вече не желаят да полагат труд и поискат да напуснат Божия дом, като кажат: „Отивам да се опитам да пробия в света. Няма да вярвам в бог с вас повече. Тук не е забавно, а понякога, когато съм нехаен в изпълнението на дълга си, ме кастрят. Наистина е тежко тук; искам да си тръгна“ — трябва ли такъв човек да бъде убеждаван да остане? (Не.) Можем просто да му зададем един въпрос: „Обмислил ли си го добре?“. Ако отвърне: „Мислих за това дълго време“, можеш да кажеш: „Тогава ти желаем всичко най-добро. Пази се и сбогом!“. Този подход добър ли е? (Да.) Според вас какъв тип хора са това? Те са от типа, който смята, че е над средното ниво, и който презира света и неговите порядки, като често рецитират стихове от известни хора, като например: „Махвам с ръкав, без да отнеса и едно облаче“. Те смятат, че се пазят чисти и не се вписват в този свят, и искат да намерят някаква утеха чрез вярата в Бог. Винаги се възприемат като някой необикновен, но в действителност са най-обикновените хора, живеещи само за ядене, пиене и забавления. Те нямат истински мисли и истински стремежи. Смятат се за възвишени, сякаш никой не може да разбере мислите им или да се мери с техния начин на мислене. Считат собствения си умствен кръгозор за по-висок от този на обикновения човек, като казват неща от рода на: „Всички вие сте обикновени хора, но погледнете мен — аз съм различен. Ако ме попиташ откъде съм, ще ти кажа, че родното ми място е далеч“. Казаха ли ти откъде са? Знаеш ли къде е това така наречено „далечно“ място? Хората, които са способни да напуснат църквата по всяко време, са точно от този тип. Те чувстват, че никъде не могат да бъдат удовлетворени и винаги мислят за някакви нереалистични, неясни, илюзорни неща. Те не се съсредоточават върху реалността и не разбират какво представлява човешкият живот или какъв път трябва да изберат хората. Не разбират тези неща — те са просто особняци. Ако човек от този тип е решил да

напусне църквата и казва, че дълго време го е обмислял, тогава няма нужда да го убеждавате да остане. Не казвайте нито дума повече — просто го зачеркнете и това е. Ето как трябва да се постъпва с такива хора; това съответства на принципите за отношение към хората. С това приключва общението за онези, които са способни да напуснат църквата по всяко време.

Й. Колебливост

Десетото проявление е: „Колебливост“. Какви са конкретните проявления на хората, които се колебаят? Преди всичко най-големите съмнения, които тези хора имат относно вярата в Бог, са: „Наистина ли съществува бог? Има ли духовен свят? Има ли ад? Истината ли са тези слова, изречени от бог? Хората казват, че този човек е въплътеният бог, но аз не съм видял нито един аспект, който да го прави да изглежда като въплътен бог! И така, къде точно е божият дух? Наистина ли съществува бог, или не?“. Те никога не могат да си изяснят тези въпроси. Виждат, че има много хора, които вярват в Бог, и си мислят: „Бог трябва да съществува. Вероятно съществува. Надявам се да съществува. Вярата в бог така или иначе не ми е причинила никаква загуба; никой не се е отнасял зле с мен. Чувал съм, че изпълнението на дълга може да донесе благословии и добра крайна цел и ще направи така, че в бъдеще да не умра. Така че предполагам, че просто ще следвам и ще вярвам“. След като вярват известно време, те виждат, че някои хора се сблъскват с изпитания и несгоди, и започват да размишляват: „Не трябва ли вярата в бог да носи благословии? Някои хора се разболяха сериозно и умряха, някои бяха арестувани и преследвани до смърт от големия червен змей, а други се разболяха или семействата им бяха сполетени от бедствия, докато изпълняваха дълга си. Защо бог не ги защити? И така, наистина ли съществува бог, или не? Ако съществува, тези неща не би трябвало да се случват!“. Някои добронамерени хора разговарят с тях за истината, като казват: „Бог господства над всички неща и съдбите на хората са устроени от Божията ръка. Хората трябва да приемат тези въпроси от Бог и да се отдадат на Божието устройване. Всичко, което Бог върши, е добро“. На което тези колебаещи се хора отговарят: „Не виждам какво му е доброто! Да страдаш от бедствия — това добро ли е? Да се разболееш сериозно или от нелечима болест — това добро ли е? Да си мъртъв е още по-лошо. Съществува ли бог, или не? Не знам“. Те винаги са изпълнени със съмнения относно Бог. Когато видят много хора да изпълняват дълга си, работата на Божия дом да се увеличава все повече и църквата да процъфтява с всеки изминал ден, те чувстват, че Бог трябва да съществува. Особено когато чуят братята и сестрите да свидетелстват за знаменията и чудесата, които Бог е показал, и за благодатта, която са получили от Бог, тези колебаещи се хора чувстват още по-силно, че „бог определено съществува! Въпреки че хората не могат да видят божия дух, словата, изречени от въплътения бог, са били чути от хората, а аз също съм чувал толкова

много хора да разговарят за божиите слова и да ги преживяват. Така че бог определено трябва да съществува!“. Когато църквата процъфтява, всичките ѝ дела вървят гладко, тя преуспява и църковната работа се увеличава все повече, и особено когато братята и сестрите преживяват някои специални обстоятелства и специални неща и виждат Божията закрила, върховенство и ръководство чрез тези неща, те чувстват, че Бог съществува и че Бог е наистина добър. След известно време обаче те може да преживеят разочарования и трудности, някои може да преживеят провали и неуспехи, или Божият дом може да отстрани част от хората; тези неща, особено последното, силно противоречат на техните представи и надхвърлят очакванията им. Те смятат, че „ако бог съществува, как биха могли да се случат тези неща? Не би трябвало да се случват! Нормално е тези неща да се случват сред невярващите, но как биха могли да се случат и в божия дом? Ако бог съществува, той трябва да уреди тези въпроси и да предотврати тези неща, защото е всемогъщ, има власт и има могъщество! Наистина ли съществува бог, или не? Хората не могат да видят божия дух. Що се отнася до словата, изречени от въплътения бог, всички хора казват, че те са истината, пътят и че могат да бъдат живот за хората. Но защо не чувствам, че те са истината? Слушал съм проповеди толкова дълго, но животът ми изобщо не се е променил! Страдал съм толкова много — какво съм придобил?“. Те започват да имат съмнения относно Бог и ентусиазмът им за изпълнение на дълга намалява и охладнява. След това мислят да напуснат Божия дом, за да отидат да работят и да печелят пари, за да живеят достоен живот — тези активни мисли започват да се появяват. Те си мислят: „Ако богът, в когото вярвам, не е истинският бог, тогава това, че не съм работил и не съм печелил пари през всичките тези години, докато съм вярвал в бог, ще е било такава голяма загуба! Не, да мисля така е погрешно. Все още трябва да вярвам правилно. Чувал съм хората да казват, че четенето на повече божии слова ще даде възможност на човек да разбере истината, да разреши всички проблеми и вече да не бъде слаб. Но аз съм чел божиите слова и все още не съм разбрал истината. Защо все още се чувствам негативно? Защо винаги чувствам така, сякаш нямам енергия да изпълнявам дълга си? Бог не работи в мен! Имам толкова много трудности, но бог не ми е отворил изход. И така, наистина ли съществува бог, или не? Ако това е истинският път, бог трябва да благослови хората, които изпълняват дълга си в мир, гладко и нормално. Тогава защо все още има толкова големи трудности при проповядването на евангелието и изпълнението на дълг? Макар да знам, че религиозният свят е изостанал и че да вярваш във всемогъщия бог означава да навлезеш в Епохата на царството, защо не съм видял как работи светият дух?“. Що за хора са това? Това са хора без духовно разбиране. Те четат Божиите слова, но не разбират истината. За колкото и много истина да се разговаря, те не могат да схванат смисъла ѝ. Те винаги гледат на нещата въз основа на своите представи и фантазии и постоянно са изпълнени със съмнения

относно Бог. Как изобщо би могъл такъв човек да разбере истината? Някои хора виждат, че проповядването на евангелието е доста трудно, затова си мислят: „Ако това беше истинският път, светият дух щеше да работи силно. Където и да отидеха братята и сестрите да проповядват евангелието, щеше да е гладко и безпрепятствено. Още повече, държавните служители също щяха да започнат да вярват и да дават зелена светлина на всичко. Това наистина щеше да е дело на истинския бог. Но сега, като гледам фактите, изобщо не е така. Не само че президентите и служителите в различни страни по света не вярват в бог, но и не подкрепят вярата в бог. В някои страни правителствата дори преследват вярващите и пречат на хората да вярват в бог. Така че богът, в когото вярваме, наистина ли е истинският бог? Не знам, трудно е да се каже“. В сърцата им винаги има огромна въпросителна. Всеки път, когато чуят някаква новина, за тях това е като „земетресение“, чието въздействие не е нито огромно, нито незабележимо, и което ги кара да се колебаят. Някои хора казват: „Дали винаги се колебаят, защото са вярвали в Бог само за кратко време?“. Не е така — някои хора са вярвали три години, пет години или дори над десет години. Това кратко време ли се счита? Ако някой е вярвал три или пет години по време на делото от Епохата на благодатта, това не би се считало за дълго, защото не е чул Божиите слова в последните дни; той е разбирал само малко библейски знания и духовни теории от Библията и от проповедите на хората. Това е твърде малко, за да е придобил нещо. Различно е, когато някой приеме делото от този настоящ етап — стига да изпълнява дълга си и да следва Бог в продължение на три години, това, което преживява, разбира и придобива, надминава това, което някой би могъл да придобие от вярата в Господ в продължение на двадесет или тридесет години, или дори цял живот, в Епохата на благодатта. Но тези хора, които се колебаят, дори след като са вярвали три, пет или дори повече от десет години, все още не могат да определят дали този етап на делото е извършен от Бог или не, и дори имат съмнения относно съществуването на Бог. Би ли казал, че такива хора са много проблемни? Имат ли способността да възприемат истината? (Не.) Имат ли начина на мислене на нормалната човешка природа? (Не.) Те не са способни да възприемат истината. Независимо каква ситуация възникне в църквата, тя винаги може да ги накара да се колебаят — въпросителният знак в сърцата им постоянно предизвиква „земетресения“ за тях. Ако антихристите предизвикват смущения в църквата и някои хора са подведени, или ако някой, когото боготворят, направи нещо, което не са очаквали — като да краде приношения или да се занимава с разврат — и бъде премахнат, това кара сърцата им да се колебаят и те започват да се съмняват в Бог: „Не е ли това течението на божието дело? Тогава как биха могли да се случат такива беззаконни неща в църквата? Как би могъл бог да допусне появата на антихристи и зли хора? Това наистина ли е истинският път?“. Всичко, случващо се в църквата, което противоречи на техните представи, ги кара да

развиват съмнения и да започват да се питат дали това е истинският път, дали е Божието дело и дали Бог наистина съществува. Те просто не търсят истината, за да погледнат правилно на въпроса. Само това е достатъчно, за да се докаже, че от началото до края те по същество никога не са вярвали, че този етап на делото е извършен от Бог. От началото до края те никога не са знаели какво е истината, нито защо Бог изразява истината. Бог е изрекъл толкова много слова и е извършил толкова много работа — всичко това е Божие дело. Толкова много хора са го потвърдили и са се уверили в него, но те отказват да разглеждат въпросите въз основа на тези неща. Те винаги използват човешки гледни точки и човешко мислене, за да правят преценки — те твърде много се доверяват на себе си. Когато има някои пропуски или отклонения в църковната работа или в църковния живот, или когато църквата е потискана и преследвана от правителството, те отново започват да се съмняват: „Това наистина ли е истинският път?“. Когато в църквата се появят антихристи и лъжеводачи, също започват да се съмняват. Те казват: „Вижте онези пастори и старейшини в религиозните църкви — те наистина обичат господ и в техните църкви няма никакви инциденти с антихристи. Това е истинският път. Ако това, което имате тук, е истинският път, защо тези неща все още се случват?“. Ето как правят сравнения. А как някои други глупаци правят сравнения? Те казват: „Вижте онези хора, които вярват в бог в „Църквата на Трите Аз-а“ — те имат одобрението на държавата и тя дори им издава удостоверения и им предоставя земя за строеж на църкви. Всичко е законно и легално. Вие имате ли обществена църква? Регистрирани ли са вашите църкви? Държавата дори назначава пастори в „Църквите на Трите Аз-а“ и тези пастори имат лицензи. Вашите водачи и работници имат ли лицензи? Държавата не ви позволява да вярвате в бог; тя ви арестува и преследва. Дори нямате определено място за събирания; винаги се събирате тайно. Това наистина ли е истинският път? Ако това беше истинският път, защо винаги се събирате и изпълнявате дълга си по такъв потаен начин?“. Те не могат да прозрат дори този въпрос. Всяка ситуация може да ги накара да се колебаят и да развият съмнения относно Бог. Кажете Ми, може ли такъв човек да остане непоколебим? (Не.) Въпреки че на пръв поглед не е напуснал църквата, в сърцето си той е на ръба на опасността. Никога не може да бъде сигурен в Божието дело и в истините, изразени от Бог, и винаги е наполовина вярващ, наполовина съмняващ се; това прави невъзможно за него да има истинска вяра. Той не може да види, че всички преследвания, потисничество и арести, които са се случили през тези години на Божието дело, са били под Божието върховенство и всички те попадат под Божиите устройвания и подредби. Следователно той има представи и е способен да се съмнява дали Бог може да господства над всички неща. Той винаги вярва, че цялата работа на Божия дом се извършва от хора, като не е способен да види и най-малкия знак за Божието дело. Не е ли неверник? Ако такъв човек е вярвал само от шест месеца или една година

и не е схванал ясно различните истини, е разбираемо да има съмнения и да се колебае, когато види неща, които противоречат на неговите представи. Но някои хора са вярвали в Бог в продължение на няколко години, слушали са много проповеди и с тях са разговаряли за истината, когато са се сблъсквали с трудности. По това време те са разбирали това, което са чули, доктринално. След това обаче, когато отново се сблъскат с въпроси, те все още се съмняват в Бог и в Божието дело. Това показва, че такива хора нямат способността да възприемат истината, липсва им мисленето на нормалната човешка природа и не отговарят на критерия да бъдат хора.

Как трябва да се отнасяме към хората, които се колебаят? Що се отнася до човешката им природа, те не достигат нивото на зли хора, но наистина са неприятен тип хора, защото им липсва способността да възприемат истината и нямат мисленето на нормалната човешка природа. Най-важното е, че те не могат дори да потвърдят многото истини, които Бог е изразил, нито знаят дали тези слова са истината, или са Божието изразяване и Божието дело. Ако се съди по способността им за възприемане, какъв тип хора са те? Правилно е да се каже, че са неверници, а също така е правилно да се каже, че са объркани хора. Въпреки че хората от този тип не са извършили никакво очевидно зло и не се квалифицират като зли хора, тъй като са объркани до такава степен и могат да правят много неща, които прекъсват и смущават, не са ли те некадърници? (Да.) Независимо колко дълго са вярвали в Бог или колко проповеди са слушали, те никога не могат да разберат истината. Дори не могат да потвърдят съществуването на Бог или Божието върховенство. Що за заложби са това? Тези хора нямат абсолютно никаква способност да възприемат истината. Те са хора с много лоши заложби; или може да се каже, че изобщо нямат заложби — те са безмозъчни некадърници. Кажете Ми, какъв дълг могат да изпълняват некадърниците? (Не могат да изпълняват никакъв дълг.) Те не могат да изпълняват никакъв дълг и винаги се съмняват и се колебаят. И така, как трябва да се отнасяме към такива хора и да се справяме с тях? Най-подходящият начин за справяне с такива хора е да не им се позволява да изпълняват никакъв дълг. Дори да поискат да изпълняват дълг, не трябва да им се позволява. Защо не? Защото щом такива хора започнат да изпълняват дълг, особено когато са понесли трудности и са платили някаква цена, рано или късно ще поискат да си уредят сметките с Божия дом. Ако бъдат арестувани или се сблъскат с природни или причинени от човека бедствия, те ще съжаляват, че са отдали всичко на Бог; ще се оплакват горчиво и ще ходят насам-натам да разпространяват забележки като: „Страдал съм толкова много за делото на църквата и за изпълнението на дълга си. Ял съм много по-малко храна, спал съм много по-малко и съм спечелил много по-малко пари. Ако не изпълнявах дълг, можех да вложа спечелените пари в банката и те щяха да носят лихва! Поемал съм толкова много рискове — колко струва всеки час риск? Колко се плаща за

труда?“. Те ще се опитат да си уредят финансовите сметки с Божия дом и дори ще заплашат, че ако Божият дом не ги обезщети, ще го докладват. Позволяването на такива хора да изпълняват дълг няма ли да донесе безкрайни неприятности? Разправянето с такива дребни души ще доведе до заплитане, което е невъзможно да се разреши. Колкото и много неща да вършат за църквата, те си водят малък тефтер в сърцата, като ясно записват всяка една сметка. Каквото и да правят за църквата, никога не го правят охотно. Тъй като не са склонни, те искат да си уредят сметките. Защо е така? Защото в сърцата си не признават съществуването на Бог и не вярват в съществуването на Бог. Те не признават, че Божиите слова са истината или че Божието дело може да спаси хората. Така че каква награда би била необходима, за да се почувстват удовлетворени, че са платили малка цена, страдали са малко, изпълнили са някакъв дълг и са изразходвали малко човешки и материални ресурси за така наречения бог, който си представят в умовете си? Ако не получат нищо в замяна, ще бъдат ли удовлетворени? Ако един ден осъзнаят, че са били отстранени, защото не са се стремили към истината, какви ще бъдат последствията? Те ще си помислят, че Божият дом ги е измамил, че водачите и работниците са ги измамили и че са били държани в неведение и са станали жертва на измама. Тогава ще търсят сметка от Божия дом и ще поискат обезщетение, като протакат нещата безкрайно. Мислиш ли, че Божият дом би искал да се забърква с такъв човек? Божият дом категорично няма да направи нещо толкова глупаво! Божиите избраници изпълняват дълга си, за да изпълнят отговорността на сътворени същества — това е изцяло техен собствен избор, нещо, което са готови да направят. Божият дом никога не принуждава и не насилва никого. Но щом неверниците започнат да изпълняват дълг, е само въпрос на време да възникнат проблеми. Когато са в лошо настроение, те определено ще започнат да мърморят и да се оплакват, като казват на другите: „Всички вие говорихте толкова хубаво и ме измамихте, като казахте, че вярването в бог ще ми позволи да придобия истината и вечния живот. Но никой от вас не спомена, че в църквата ще има антихристи, които да подвеждат хората, зли хора, които да прекъсват и смущават църковната работа, или че църквата ще премахва или отлъчва хора. Никога не сте ми казвали, че нещо от това ще се случи в църквата!“. Те дори могат да се обърнат и да те обвинят с думите: „Така и не ми обясни ясно тези неща. Аз просто ви последвах във вярата в бог и в изпълнението на дълга си. В резултат на това сега нямам никакви перспективи в света; вие ми попречихте да направя големи пари. Трябва да ме обезщетите за загубите ми!“. Не ти ли се струва отвратително, когато започнат да си уреждат сметките с теб? Ще бъдеш ли склонен да се забъркваш с тях? (Не.) Кой изобщо би могъл да изясни нещата на такива хора? Те не приемат истината, не могат да видят съществуването на Бог и не могат да усетят съществуването на Бог чрез своите преживявания. Кажете Ми, кой би могъл да набие този факт в главите им? Никой не би могъл. Те нямат

вродената способност да приемат истината, така че да ги молите да се стремят към истината би означавало да ги затрудните много, да ги поставите в трудно положение — това е просто нереалистично. Те вярват в Бог само за да получат благословии. Стига да изпълнят малко дълг, те изискват награда. Ако не получат това, което искат, започват да ругаят: „Бях измамен и излъган! Всички вие сте измамници!“. Кажете Ми, бихте ли искали да търпите такива обидни думи? (Не.) Кой ги е измамил? Не е ли това, че те самите имат амбиции и желания и искат да получат благословии? Не са ли вярвали в Бог именно за да получат благословии? Сега не са получили благословии, но не е ли това, защото не се стремят към истината? Не е ли това техен собствен проблем? Те дори не вярват в Бог, но все пак искат да получат благословии от Бог — как би могло да е толкова лесно да се получат благословии? Не са ли им били обяснени тези въпроси ясно много преди да започнат да изпълняват дълг? (Да.) Но можеш ли да се разбереш с тях? Не можеш — те просто ще кажат, че си ги измамил. Кажете Ми, кой от братята и сестрите в Божия дом, независимо от това колко дълго са вярвали в Бог, не изпълнява дълг доброволно? Въпреки че има редки случаи, в които децата не вярват в Бог и са принудени от родителите или родните си да вярват и да изпълняват дълг, това все пак е малцинство. Дори родителите ти да те въвлекат в това, то е за твое добро — трябва да го разбереш. Но ти си бил довлечен от твоето семейство — братята и сестрите от Божия дом не те довличат и не те насилват. Вярата в Бог и изпълнението на дълг са напълно доброволни. В момента всеки, който иска да си тръгне, може да го направи; вратите на Божия дом са винаги отворени. След като си тръгнете обаче, връщането няма да е толкова лесно. Онези, които изпълняват дълг на пълно работно време в Божия дом, се подбират внимателно — не се приема всеки. Има изисквано ниво и принципи и само онези, които отговарят на условията, могат да останат в църквата на пълно работно време. Хората, които се колебаят, си мислят: „Не сте ми обяснили ясно такъв важен въпрос. По това време изпълнявах дълг само защото бях объркан“. Какво не е било обяснено ясно? Братята и сестрите разговарят за истината заедно всеки ден, докато изпълняват дълг — ако тези хора не са разбрали, това е, защото са объркани и слепи. Не могат да обвиняват никого другиго за това. Но те няма да обсъждат с теб този въпрос; те просто чувстват, че са претърпели огромна загуба и искат да си уредят сметките и да спорят с Божия дом. Не са ли такива хора неразумни и изключително отвратителни? И така, след като знаете истинската същност на такива хора и видите ясно, че те са объркани, напълно безполезни, не могат да изпълняват никакъв дълг и постоянно са съсредоточени върху получаването на благословии, със сърца, погълнати от мисли за придобиване на благословии, и че всичко, което знаят, е, че изпълнението на дълг може да донесе благословии, спасение, влизане в царството и безсмъртие, и знаят само тези няколко фрази, без да разбират нищо друго — без да знаят какво е истината, как

да практикуват истината или как да се покоряват на Бог — тогава, дори ако искат да изпълняват дълг или поискат да изпълняват дълг, може ли да им бъде уредено да го правят? (Не.)

Всъщност хората, които се колебаят, таят съмнения и винаги наблюдават, дори когато са в безопасност и всичко е наред. Щом се сблъскат с преследване и арести, те започват да се колебаят. Това показва, че в обичайната си вяра в Бог те не притежават истинска вяра. Когато възникнат обстоятелства, те биват разкрити. Това показва, че никога не са били сигурни в Божието дело и винаги са се съмнявали и са наблюдавали. Защо не са напуснали църквата? Те си мислят: „Вярвам в бог от толкова много години и съм претърпял толкова много трудности. Ако напусна сега, без да съм придобил никакви ползи, няма ли това да е загуба? Няма ли цялото това страдание да е било напразно?“. Ето какво си мислят те. Може да си мислиш, че те са сигурни, че имат вяра, че разбират истината, но всъщност не е така. Все още се съмняват, все още наблюдават. В сърцата си те просто искат да видят дали делото на Божия дом наистина процъфтява, дали всяка точка от работата дава плод и дали тя има голямо влияние върху света. Това, което най-вече искат да знаят, са следните неща: как върви разпространението на евангелието от църквите в различните страни? Има ли мащаб и влияние? Има ли международно признание на това течение? Приели ли са някакви известни хора или влиятелни личности този етап на делото? Призната или одобрена ли е Църквата на Всемогъщия Бог от Организацията на обединените нации? Има ли подкрепата на правителствата на различни страни? Одобрени ли са молбите за политическо убежище на братята и сестрите в различните страни? Това са нещата, от които такива хора винаги се интересуват, и това е ясно проявление на тяхното колебание. Щом видят, че Божият дом е придобил власт и евангелското дело се е разпространило, те се чувстват щастливи, че не са напуснали Божия дом, и вече не се съмняват в Бог. Но щом видят, че делото на Божия дом е смущавано, възпрепятствано или увредено, че изпълнението на дълга на братята и сестрите също е засегнато и че църквата е отхвърлена и отречена от света, те започват да мислят за напускане на Божия дом. Те винаги се питат: „Наистина ли бог господства над всичко това? Защо не мога да видя всемогъществото на бог? Наистина ли божиите слова са истината? Могат ли те наистина да пречистят и спасят хората?“. Те никога не са способни да прозрат тези въпроси и продължават да се съмняват в тях, защото нямат духовно разбиране и не могат да възприемат Божиите слова. Колкото и проповеди да слушат, те не могат да стигнат до заключение за нищо от това. В резултат на това те винаги разпитват наоколо, като се надяват да имат уши, които могат да чуват неща, които са изключително далеч, и очи, които виждат на хиляди километри, за да могат да знаят и да получават новини за това, което се случва надалеч. Тогава биха могли да решат отрано дали да останат, или да си тръгнат. Не са ли такива хора глупави? (Да.) Не е ли животът

на хората от този вид изтощителен? (Да.) Те нямат мисленето на нормалната човешка природа, нито разбират истината. Колкото повече неща се случват, толкова по-смутени и объркани стават те. Не знаят как да разпознаят тези неща или как да ги окачествят; и със сигурност не знаят как да разпознаят правилното от грешното в тези въпроси или да си извлекат поуки от тях, и след това да намерят принципите на практикуване в Божието слово. Те не знаят как да правят тези неща. И така, какво правят те? Например, когато в църквата се появят антихристи и зли хора и подвеждат хората, те започват да се чудят: „Кой е прав и кой греши? Този път наистина ли е истински? Ще бъда ли благословен, ако продължа да вярвам до края? Изпълнявам дълга си от няколко години — струваше ли си това страдание? Трябва ли да продължа да изпълнявам дълга си?“. Те разглеждат всичко от гледна точка на собствените си интереси и не могат да разберат нищо от хората, събитията и нещата пред тях, като изглеждат много непохватни. Липсват им правилни мисли и възгледи и искат да стоят отстрани и да наблюдават, за да видят как ще се развият нещата. Като ги гледаш, ги чувстваш едновременно жалки и смешни. Когато нищо не се случва, те се държат съвсем нормално, но щом се случи нещо голямо, те не знаят от каква позиция трябва да гледат на този въпрос и нещата, които казват, отразяват мислите и възгледите на невярващите. След като всичко свърши, не може да се види какво са придобили от това. Не са ли такива хора много глупави? (Да.) Точно така се държат глупавите хора. И така, какви са принципите за справяне с хора от този вид? Въз основа на техните проявления те не могат да се считат за изключително коварни и нечестиви хора. Те обаче имат пагубен недостатък, а именно, че тези хора нямат мисли, нямат душа и не могат да прозрат нищо. Каквото и да се случи около тях, ги оставя в недоумение, без да знаят на кого да се доверят, на кого да разчитат, как да гледат на проблема или откъде да започнат, за да го разрешат — те са просто в състояние на паника. След паниката им в тях може да възникнат съмнения или временно да се успокоят, но тяхното обичайно колебание остава непроменено. От техните проявления, тъй като не могат да бъдат категоризирани като зли хора, ако в момента са способни да изпълняват малко дълг и с готовност полагат труд, може да им бъде позволено да продължат да изпълняват дълга си. Това обаче се основава на предпоставката, че техният дълг дава поне някакви резултати. Ако изпълняват дълга си, без изобщо да приемат истината и винаги са нехайни, тогава трябва да бъдат изпратени у дома. Ако обаче са готови да поправят грешките си, тогава трябва да им бъде позволено да останат в Божия дом и да продължат да изпълняват дълга си. Трябва да им бъде възложен какъвто и да е дълг, за който са подходящи. Ако не са способни да изпълняват никакъв дълг и са просто безполезни, тогава трябва да бъдат изпратени на подходящо за тях място. В този случай вече не може да зависи от това дали са готови и желаят да полагат труд. Не е ли този начин на справяне прост? (Да.)

Можете ли да разпознаете хората, които се колебаят? Има ли такива хора около вас? В миналото някои хора бяха изчистени от църквата. Да предположим, че един от тях каже следното: „Промених се към по-добро. Вече не се колебая. Преди винаги се колебаех, когато ставаше въпрос за истинския път, защото, когато божият дом тепърва започваше делото си в чужбина, нещата бяха наистина трудни. По това време за братята и сестрите в църквата беше много трудно да проповядват евангелието, а в чужбина имаше малко хора, които приемаха истинския път. Освен това изглеждаше, че няма никакви перспективи за разпространението на евангелското дело. Затова тогава винаги се съмнявах в божието дело. Сега, когато виждам, че евангелското дело на божия дом се разпространява, различните дейности се подобряват и дават резултати, а църквите в различните страни все повече процъфтяват, вече нямам съмнения и не се колебая. Моля, позволете ми да изпълнявам дълга си. Не ме поставяйте в редиците на онези, които са били премахнати или отлъчени!“. Добре ли е да се даде шанс на такъв човек? (Не.) Защо не? (Думите му са лъжливи. Той иска да се прикрепи отново към църквата само защото вижда, че тенденцията е делото на Божия дом да се разпространява и че е придобило власт. Но щом се случи нещо, което противоречи на неговите представи, той отново ще се разколебае.) Прозряхте ли този въпрос? (Да.) Някои хора са родени колебливи. Днес вятърът духа в една посока и те следват тази посока; утре духа в друга и те следват нея — дори когато няма вятър, те пак се колебаят. Такива хора не притежават мисловната способност, която трябва да има един нормален човек, така че не отговарят на критерия да бъдат хора. Правилно ли е това? (Да.) Ако някой има мисловната способност на нормален човек и притежава способността за възприемане, която хората трябва да имат, той би видял, че Бог е изразил толкова много истини, и би могъл да потвърди, че това е Божието дело. Нещо повече, има толкова много хора, които вярват в Бог — те виждат Божието дело и делото на Светия Дух всеки ден, както и прекрасните Божии дела; вярата им става по-силна и енергията им при изпълнението на дълга се увеличава. Тези неща могат ли да бъдат постигнати от делото на човек? Колкото и ясно да обясняваш тези неща на онези, които не притежават мисловната способност на човек, те не могат да потвърдят, че това е Божието дело. Липсва им способността да направят тази преценка. Колкото и велико да е делото, което Бог върши сега, колкото и много да говори Той, колкото и много хора да Го следват, колкото и много хора да са сигурни, че това е Божието дело, или колкото и много хора да са сигурни, че съдбата на човечеството е под Божието върховенство и подредби и че Бог е Създателят, нищо от това не е важно за тях. И така, кое е най-важното за тях? Те трябва лично да видят как Бог от небето им се явява, а също така трябва да видят как Бог отваря устата Си и говори, да Го видят лично да създава небесата, земята и всички неща и лично да извършва знамения и чудеса, а когато говори, словата Му трябва да звучат като гръм. Само тогава биха

повярвали в Бог. Те са точно като Тома — колкото и слова да изрече Господ Исус, колкото и истина да изрази или колкото и знамения и чудеса да извърши по време на престоя Си на земята, нищо от това не беше важно за Тома. Важното беше дали възкресението на Господ Исус след смъртта беше реално или не. Как го потвърди той? Като поиска от Господ Исус: „Протегни ръцете си и ми позволи да видя белезите от гвоздеите. Ако ти наистина си възкръсналият господ Исус, на ръцете ти ще има белези от гвоздеи и тогава ще те призная за господ Исус. Ако не мога да усетя белезите от гвоздеите в ръцете ти, тогава няма да те призная за господ Исус, нито ще те призная за бог“. Не беше ли той глупак? (Да.) Такива хора вярват само на фактите, които могат да видят със собствените си очи, и на собствените си фантазии и разсъждения. Дори да чуят Божиите слова, да преживеят Божието дело и да видят възхода, растежа и процъфтяването на Божието дело, те все още не вярват, че това е Божието дело. Те не могат да видят великото Божие могъщество, не могат да видят Божията власт и не могат да разпознаят могъществото на Божиите слова или резултатите, които те могат да постигнат у хората. Не могат да видят или да разпознаят нито едно от тези неща. Те се надяват само на едно нещо: „Ти трябва да говориш от небесата с гръмовен глас, като заявиш, че си създателят. Трябва също така да извършиш знамения и чудеса и лично да създадеш небесата, земята и всички неща, за да покажеш великото си могъщество. Тогава ще повярвам, че си бог, ще те призная за бог“. Цени ли Бог такова признание? Цени ли Той такава вяра? (Не.) Има ли Бог нужда от твоето признание, за да бъде Бог? Има ли нужда от твоето одобрение? Бог е изразил толкова много истини, толкова много хора са приели Божието дело и има толкова много свидетелства за преживявания — свидетелства, които надминават тези на всяко предишно поколение — а ти все още не можеш да потвърдиш дали това е Божието явяване и дело. Не вярваш и не признаваш фактите, които Бог вече е осъществил, нито изпълнението на Божиите обещания. И така, какъв вид нещо си ти? Ти дори не си човек — ти си глупак! И въпреки това все още искаш да получиш благословии от Бог — и през ум да не ти минава! Просто си мечтаеш! Ти се съмняваш и отричаш Бог на всяка крачка, винаги искаш да се смееш на нещастието на Божия дом. Никога не си признавал съществуването на Бог или вярвал в съществуването Му, нито някога си признавал или приемал Божиите слова и дело, или си вярвал в тях. Следователно Божиите обещания нямат абсолютно нищо общо с теб и ти няма да придобиеш нищо. Някои хора казват: „Но те все още изпълняват дълга си. Как е възможно да не придобият нищо?“. Тогава трябва да сме наясно каква е целта им при изпълнението на дълга, за кого го изпълняват и какви принципи следват, когато изпълняват дълга си. Ако не приемаш Божиите слова, тогава дори да изпълняваш дълга си, ти просто полагаш труд — това не е истинско покорство. Бог не признава това, което правиш, за изпълнение на дълг. В Божиите очи ти не си нищо повече от мъртвец без дух.

Мъртвец, който все още се надява на благословии — нима това не е просто пожелателно мислене? Това, че дори успяваш да изпълниш малко дълг, е защото си воден от намерението си да придобиеш благословии. А ти постоянно се съмняваш, винаги вътрешно съдиш, заклеймяваш, отричаш Бог, а също така съдиш и отричаш Божиите слова и дело. Това те прави човек, който е враг на Бог. Може ли човек, който е враг на Бог, да е съгласно критериите за сътворено същество? (Не.) На всяка крачка се утвърждаваш като враг на Бог, като тайно наблюдаваш Него и Неговото дело от сенките, тайно протестираш шумно срещу Бог в сърцето си, съдиш Го и Го заклеймяваш, и съдиш и заклеймяваш Неговите слова и Неговото дело. Ако това не е да си враг на Бог, тогава какво е? Това е открито да си враг на Бог. И ти не си враг на Бог в невярващия свят — ти го правиш в Божия дом. Това е още по-непростимо!

Независимо дали разглеждаме същината на тяхната човешка природа или техните проявления, тези колебаещи се хора не приемат истината и не приемат Божиите слова и дело. Те се интересуват само от това дали могат да получат благословии. Те никога не са сигурни по отношение на Бог или Неговото дело, винаги наблюдават задкулисно, постоянно се колебаят и се съмняват. Те следват Бог, докато наблюдават, вървят и спират, спират и вървят. Тези хора са доста проблемни! Особено сега, когато църквата често изчиства хора, те са винаги на тръни и си мислят: „Винаги се колебая. Може би един ден някой ще забележи и ще бъда премахнат от църквата. Не мога да позволя вътрешните ми съмнения относно бог да излязат наяве. Не мога да споменавам за това на никого“. И така, те тайно наблюдават задкулисно; и не се страхуват да бъдат разкрити от Бог, защото не вярват в съществуването на Бог, а още по-малко в Божията внимателна проверка. Тези хора често чуват братята и сестрите да разговарят за това как Бог ги е напътствал, как ги е дисциплинирал, как е разкривал хората, как ги е спасявал, как Бог им е дарявал благодат и благословии, и как в процеса на следване на Бог са преживели Неговото дело, и какво са почувствали, видели или оценили, и така нататък. Когато чуят братята и сестрите да разговарят за тези разбирания за преживяване, те си мислят: „Тези преживявания, за които говорите, не са ли просто ваше въображение? Не са ли това просто човешки чувства? Защо аз не съм изпитвал тези неща? Особено онези, които пишат статии със свидетелства за преживяване — аз не ги познавам и не съм виждал как са постигнали тези неща чрез тези преживявания. Все още не е сигурно дали наистина притежават истината реалност!“. Някои глупаци все още наблюдават и поставят под въпрос делото на Божия дом, неспособни да видят кои истини реалности се съдържат в статиите със свидетелства за преживяване, написани от Божиите избраници, като се опитват да намерят извинения и основания за собственото си колебание и липса на вяра. Те мислят, че щом те се колебаят, и другите трябва да се колебаят. Ако някой никога не се колебае, няма съмнения и обичайното му общение за истината е

винаги доста практическо, и независимо какви проблеми среща, може да потърси истината, за да ги разреши, тогава тези глупаци изпитват чувство на неравенство и дискомфорт в сърцата си. Когато се чувстват неудобно, как намират облекчение? Те търсят някой, който е точно като тях, в опит да намерят сродна душа. Когато видят някой да се чувства негативен и слаб, те намекват за собствените си мисли, за да опипат почвата, като казват: „Понякога и аз се чувствам негативно. Когато се чувствам негативно, знам, че не трябва да е така, но понякога се съмнявам дали бог наистина съществува“. Ако другият човек не им отговори и те видят, че човекът е просто негативен и слаб, но няма съмнения относно Бог, те ще кажат нещо друго, което е неискрено, за да изпитат някой друг: „Какво става с мен, какво мислиш? Съвсем добре си вярвам в бог, но защо винаги имам съмнения относно него? Не е ли това непокорство? Не би трябвало да е така!“. Те казват това изцяло, за да се подмажат на другия човек и да го изпитат. Те силно се надяват другите хора да се съмняват в Бог точно като тях — това би ги направило щастливи! Ако открият някой друг, който винаги се съмнява в Бог и постоянно има представи за Него, те се чувстват щастливи, че са намерили сродна душа. Двамата, споделящи една и съща нечиста нагласа, често си доверяват един на друг. Колкото повече си говорят, толкова повече се отдалечават от Бог. Колкото повече си говорят, толкова по-малко искат да изпълняват дълга си и толкова по-малко искат да четат Божиите слова, и дори искат да спрат да участват в църковния живот. Постепенно двамата се озовават в света, за да работят, вкопчени един в друг като неразделни партньори, прегърнати, докато излизат заедно. Когато си тръгват, не вземат със себе си дори една книга с Божиите слова. Някой ги пита: „Престана ли да вярваш в Бог?“, а те отговарят: „Не, вярвам“. Те все още упорито отричат. Другият човек пита: „Тогава защо не взе със себе си никакви книги с Божиите слова?“, а те отговарят: „Твърде тежки са и нямам къде да ги сложа“. Всичко, което казват, е само за да се отърват от него. В действителност те просто се готвят да се върнат в света, да си намерят работа и да си живеят живота. Казвам ви истината: хората от този вид са неверници и това ще бъде крайният им изход — такива са те в действителност. Вярата им в Бог няма да продължи дълго. Щом намерят някого, когото харесват, някого, с когото могат да споделят най-съкровените си мисли, те си мислят: „Най-накрая намерих някой, който ми пази гърба, някой, на когото да разчитам. Да вървим! Да вярваш в бог е толкова скучно. И без това няма бог на този свят. Непоносимо е да се отнасяш към нещо, което не съществува, като към реално. Тези последни години бяха толкова трудни!“. Те си тръгват и спират да вярват по собствена воля и дори казват на братята и сестрите да не ги търсят, като казват: „Отидохме на работа. Не ни се обаждайте повече, иначе ще се обадим в полицията!“. Тези двама глупаци, една двойка глупави магарета, си тръгват просто така. Прав им път, казвам аз — това спестява на Божия дом неприятностите да ги отлъчва или премахва. Кажете Ми, има ли нужда да се разговаря за истината с

хора от този вид, за да им се съдейства и да им се помага? Има ли нужда да се опитвате да ги вразумявате и убеждавате? (Не.) Ако се опитате да ги убедите, постъпвате изключително глупаво. Хората от този вид са неверници до мозъка на костите си — те са ходещи трупове и безмозъчни глупаци. Ако се опиташ да ги убедиш, тогава и ти си глупав. Бързо се разделете с такива хора по живо, по здраво — и няма нужда да ги търсите след това. Те ясно са заявили, че повече няма да вярват в Бог и че ако им се обадите отново, ще се обадят в полицията. Ако все още се опитваш да се свържеш с тях, не си ли търсиш неприятности? Ако наистина се обадят в полицията и те обвинят в тормоз, това ще създаде ли добра репутация, ако се разчуе? (Не.) В никакъв случай не бива да правите нещо толкова глупаво! Оставете ги да се грижат за себе си и да си тръгнат тихо — това е много по-добър подход! Всеки следва своя собствен път; пътят на всеки човек се определя от това кой е той. Те не са благословени, техният живот е просто прогнил, безполезен. Неспособни са да наследят или да се насладят на такава голяма благословия — те просто нямат щастието да я получат. Да приемеш ресурса на Божиите слова и да приемеш истината като живот е най-голямата благословия в цялата вселена и сред цялото човечество. Който може да приеме истината, е благословен човек, а който не може да приеме истината, просто няма тази благословия. Един ден онези, които са приели истината, ще оцелеят в големите катаклизми и ще бъдат много благословени, докато онези, които не са приели истината, ще загинат в катаклизмите и ще претърпят бедствие, а тогава ще бъде твърде късно за съжаление. Дори сега да признаваш, че Божиите слова са истината и че Божието дело е извършено от Самия Бог, ако не се стремиш към истината, не приемаш истината и не навлизаш в истината, пак няма да придобиеш такава благословия! Мислите ли, че тази благословия може да бъде придобита толкова лесно? Това е благословия, каквато не е съществувала от началото на времето и никога повече няма да съществува — как би могло да ви бъде позволено да я придобиеш толкова лесно? Бог е обещал такава благословия на човечеството, но тя не е нещо, което обикновените хора могат да придобият. Тази благословия е за избраните от Бог и за някакво глупаво магаре, ходещ труп, измет или негодник е невъзможно да бъде избран. Бог извършва три етапа на делото, за да спаси човечеството, и накрая Той ще създаде група победители, като даде възможност на тези хора да станат господари на всички неща и да станат нов човешки род. Колко голяма е тази благословия за човечеството! От колко години продължава този етап на делото на правосъдието в последните дни? (Над тридесет години.) Само като погледнем тези тридесет и няколко години, може да се види каква цена е платил Бог и колко дело е свършил, така че е ясно колко невероятно ценен и колко невероятно благороден ще бъде човешкият род, който Бог в крайна сметка придобива, и че той е скъпоценен и толкова изключително важен в Божиите очи! Колко щастливи сте тогава вие; това е толкова голяма благословия за вас!

Следователно за някои хора, които на този етап все още се колебаят, те наистина не са благословени! Дори да не се колебаеха и да бяха напълно отдадени на следването, то ако не се стремяха към истината, пак нямаше да придобият тази благословия. Така че онези, които накрая придобиват тази благословия, не са обикновени хора — те са онези, които Бог е пресявал взискателно и многократно и е подбирал внимателно; те са онези, които в крайна сметка могат да бъдат придобити от Бог.

Основните проявления на онези, които се колебаят, са именно тези проблеми. Независимо какъв може да бъде крайният им изход, във всеки случай, щом в църквата бъдат установени такива хора, с тях трябва да се постъпва според принципите. Към тях не бива да се отнасяме като към братя или сестри. Ако имат положителни чувства към вярата в Бог или могат да положат известни усилия и са готови да предоставят някакъв труд, в най-добрия случай те са приятели на църквата и не могат да се считат за брат или сестра. Така че, дори да приемат ново име, като „Покорство“ или „Искреност“, пак не бива да ги наричаш брат или сестра — достатъчно е да ги наричаш с новото им име. Защо е така? Защото такива хора не отговарят на критериите да бъдат братя или сестри. Сега разбирате ли? (Да.) И така, вече имате принципите за справяне с хора от този вид, нали? (Да.) Това е всичко от днешното общение. Довиждане!

29 юни 2024 г.

ОТГОВОРНОСТИТЕ НА ВОДАЧИТЕ И РАБОТНИЦИТЕ (28)

Четиринадесета точка: своевременно разпознавайте, а после премахвайте или отлъчвайте всякакви типове зли хора и антихристи (седма част)

Четиринадесетата отговорност на водачите и работниците е „своевременно да разпознават, а после да премахват или да отлъчват всякакви типове зли хора и антихристи“. Последния път разговаряхме за втория критерий за разпознаване на различни типове зли хора, който се основава на тяхната човешка природа, като обхванахме три проявления. Прочетете тези три проявления. (Осмо, да са способни да извършат предателство по всяко време. Девето, да са способни да напуснат по всяко време. Десето, колебливост.) След като разговаряхме за тези три проявления, разбирате ли ги? (Да.) На повечето хора, които имат тези проблеми, обикновено им липсва способността да възприемат истината. Те не разбират какво е истината, нито разбират какво означава да вярваш в Бог. Освен това някои от тях не могат да прозрат смисъла на вярата в Бог. Те смятат, че вярата в Бог е просто религиозна вяра и че само трябва да се спазват религиозни ритуали. Те не разбират значимостта на вярата в Бог, нито разбират значимостта на изпълнението на дълг. Те дори нямат яснота в сърцата си за това дали Бог съществува и не са сигурни дали пътят на следване на Бог е правилен. Независимо колко години са вярвали или колко проповеди са изслушали, никога не могат да създадат основа в истинския път. Като резултат, те се колебаят и ако се случи нещо, което не им се нрави, могат дори по всяко време да напуснат църквата или да предадат църквата. Божият дом има конкретни принципи за справяне с такива типове хора. В зависимост от различните им ситуации, има конкретни планове за отнасянето с тях и решение; онези, които трябва да бъдат премахнати, ще бъдат премахнати, а онези, които трябва да бъдат отлъчени, ще бъдат отлъчени. Дори някои от тези хора да не са зли хора, а още по-малко да са антихристи, предвид природата на тези техни проявления и отношенията им към вярата в Бог, те не са хора от Божия дом, нито са истински братя и сестри. Дори да останат в църквата, ще им бъде много трудно да разберат истината. Какви са последиците от това, че им е трудно да разберат истината? Това загатва, че, тъй като никога не могат да възприемат Божиите слова и никога не могат да разберат истината, в крайна сметка няма да постигнат спасение и да бъдат придобити от Бог. Тоест, накрая те не могат да станат хора от Божия дом, не могат да станат истински сътворени същества и не могат да изпълнят дълга на сътворени същества и да се върнат пред Бог. Освен това те често играят негативна роля в църквата. Не само не оказват положителен ефект, но от време на време

причиняват и смущения и унищожение, като така засягат състоянията на някои хора и смущават някои от онези, които изпълняват дълга си. Следователно църквата трябва да предприеме съответните мерки, за да се справи с тях, било то като ги убеди да напуснат или като ги премахне или отлъчи. Във всеки случай не може да им се позволи да причиняват прекъсвания и смущения в църквата.

Критериите и основите за разпознаване на различните типове зли хора

II. Въз основа на човешката природа

Й. Колебливост

Хората, които се колебаят, никога не могат да потвърдят дали Бог действително съществува и дори още по-малко могат да потвърдят дали Бог, в когото те вярват, е истинският Бог. Днес искат да търсят тук, а утре да отидат да проверят как са нещата ей там, без да знаят кой е истинският път, като винаги таят отношение на изчакване. Когато случаят касае такива хора, бързо ги убедете да напуснат, като кажете: „Никога не можеш да потвърдиш, че Божието дело е истинският път и не търсиш истината, за да преодолееш трудностите си. Какъв резултат може да произлезе от това, че продължаваш да вярваш по този начин? Понеже не обичаш истината и живеенето на църковен живот не ти носи наслада, трябва да отидеш на място, където ти е интересно, според личния ти избор. Не искаш ли да се стремиш към издигане над останалите и постигане на голям успех? Тогава трябва да излезеш в света и да се стремиш към това. Може би в света можеш да станеш богат или да бъдеш длъжностно лице и да постигнеш мечтите си. Не бива повече да се мотаеш в Божия дом“. Ако случаят касае такива хора, по никакъв начин не бива да ги принуждавате или да се опитвате да ги насърчите да останат. Ако искат да напуснат църквата, оставете ги да си тръгнат. Постоянното увещаване на тези неверници и насърчаването им да останат не е съгласно Божиите намерения. Божието дело никога не принуждава хората, а когато продължаваш да влачиш и дърпаш онези, които не са взели решение, в това има елемент на принуда. Тези хора искат да ходят на работа, да печелят пари и да живеят добър живот, или да се стремят към неща, които те лично харесват. Те винаги са имали тези намерения и винаги са имали собствени стремежи и планове. Макар никой да не го знае, поведението им вече го е разкрило. Например когато изпълняват дълга си, те често го правят без ентусиазъм или често забравят, нехайни са и просто правят нещата механично. Често демонстрират особена неохота при изпълнението на дълга си, като винаги се чувстват така, сякаш губят, и си мислят, че изпълнението на техния дълг им пречи да печелят пари. Когато се натъкнете на такива хора, те трябва да бъдат убедени да напуснат, като им се каже: „Ти винаги си равнодушен и нехаен, когато изпълняваш дълга си, и в крайна сметка няма да придобиеш

истината, а Бог няма да те одобри — това ще бъде голяма загуба! Понеже не се интересуваш от истината, не можеш да потвърдиш съществуването на Бог или върховенството Му и смяташ, че светът е фантастичен, като вярваш, че ако се стремиш към света, би могъл да постигнеш голям успех и да се издигнеш над останалите, тогава за теб би било по-добре да се върнеш в света и да се стремиш там. Какъв е смисълът да понасяш тази трудност тук?“. По-конкретно тези хора често чувстват, че имат вещина в определена област, че имат известни умения и способности, и вярват, че ако навлязат в обществото или в света, могат да придобият както слава, така и богатство и да се наслаждават на висок статус и възнаграждение. След като обаче са повярвали в Бог и са се мотали наоколо няколко години, не са получили никакви повишения, нито са били избрани за някоя важна позиция. Тъй като не могат да изпъкнат сред останалите, те се чувстват много огорчени и в сърцата им има много неохота. Не са склонни да вървят по пътя на вярата в Бог и имат дори още по-малко желание да изпълняват дълга си. Постоянно имат неспокойно сърце и блуждаещ ум, лекомислени са и нестабилни. От време на време мислят за това как съучениците и приятелите им са си намерили такива добри служби, постигнали са такива високи позиции и живеят живот, който е по-добър от този на другите, което особено силно ги кара да чувстват, че са се онеправдали, като са повярвали в Бог, и смятат, че не стават за нищо, некомпетентни са и са неудачници, защото вярват в Бог, като се чувстват твърде засрамени да се изправят пред своите родители и предци. Това ги кара да бъдат дори още по-разстроени и неохотни и горчиво съжаляват, че изобщо са избрали да вярват в Бог! И така умовете им се колебаят дори още повече. През годините, в които са вярвали в Бог и са изпълнявали дълга си, вярата им не само че не е укрепнала, но са загубили и първоначалния си ентусиазъм. Как мислите, че трябва да се подходи към такива хора? (Да бъдат убедени да напуснат.) Ако ги убедиш да напуснат, те може да кажат: „Вярвам в бог толкова много години, като съм се отказал от моето образование, брак и перспективи. Сега ми казваш да напусна църквата — не означава ли това, че всички трудности, които съм понесъл през тези години, са били напразни? Няма ли изобщо да имам бъдеща крайна цел? Това би означавало загуба на два фронта едновременно. Нима това не е като да ми отнемат живота?“. Твърде безсърдечно ли е да ги убеждавате да напуснат? Уместно ли е да го правите? (Такива хора изначално никога не са искали да вярват в Бог. Промъкнали са се в църквата само за да получат благословии. Когато видят, че църквата винаги е съсредоточена върху ядене и пиене на Божиите слова и общение за истината, те чувстват неприязън към тези неща и искат да напуснат. Такива хора трябва да бъдат убедени да напуснат. Макар да е възможно да ги задържите, не можете да задържите сърцата им.) Ако изпълняват дълга си с известна искреност, но просто им липсва яснота за истината или временно станат някак негативни и слаби, тъй като са се сблъскали с пречки и провали, или са

преживяли кастрене, в такива случаи можете да разговаряте за истината, за да им помогнете и да ги подкрепите. Ако обаче предположим, че слабостта им не е временна, а по-скоро са последователно нехайни и изпълняват механично дълга си, и го правят без ентусиазъм, и просто са доволни, че не са отпратени, и да речем, че изпълняват дълга си без искреност или хъс, или, по-точно казано, нямат цели, към които да се стремят, и просто си пропиляват дните — ако стане ясно, че те са такъв тип човек, тогава могат да бъдат убедени да напуснат.

Някои хора са неверници. Ако можеш ясно да видиш, че те по същество са хора, които не обичат истината и не са склонни дори да полагат труд, тогава трябва да бъдат убедени да напуснат. Основните им проявления са, че никога не четат Божиите слова, никога не учат химни, никога не слушат проповеди и никога не разговарят за истината или за себепознанието. Те също така не обичат да слушат свидетелствата за преживявания на братята и сестрите. Те никога не гледат филми или видеоклипове на химни, или видеоклипове на свидетелства за преживяване, създадени от Божия дом, а дори и да го правят, това е просто за забавление и от любопитство, в който случай те неохотно гледат малко, като това изобщо не е поради усещане за бреме за собственото им навлизане в живота, а просто гледат заради развлечението и вълнението, което носи. С какво са заети през по-голямата част от времето си? Да бърборят, клюкарстват или да разглеждат в интернет неща, които им харесват. Например някои от тях харесват фондовия пазар и постоянно проверяват онлайн тенденциите на борсата. Някои харесват автомобили или електронни продукти и винаги проверяват онлайн, за да видят кои марки са пуснали нови модели или са разработили някаква нова технология. На други им харесва да гледат онлайн новинарски репортажи, създадени от потребители, а някои харесват теми за красота, грим или здраве и често влизат в интернет, за да четат неща за красотата, грижата за здравето или за начини за поддържане на добро здраве и постигане на дълголетие. Тези хора не проявяват никакъв интерес към различните истини, в които вярващите трябва да навлязат, за да бъдат спасени, или към свидетелствата за преживяване на братята и сестрите. Освен че неохотно изпълняват някаква част от дълга си, те винаги са съсредоточени върху променящата се ситуация в невярващия свят и върху това какви нови тенденции и важни новини има в света, както и върху събитията в собствената им държава, освен всичко друго. Те просто разглеждат този вид информация. Понеже разглеждат тези неща постоянно, сърцата им са изпълнени само с такива теми и напълно пренебрегват истините, които трябва да разбират като вярващи в Бог. Независимо кой разговаря с тях, те не възприемат. Те нито се интересуват, нито са загрижени за въпроси, свързани с навлизане в живота, като например какви принципи трябва да следват, когато изпълняват дълга си, какъв покварен нрав разкриват и какви проблеми съществуват, докато изпълняват дълга си, както и на кои от различните изисквания на Бог към хората

отговарят те и кои не са изпълнили. Макар да изпълняват дълга си, те го правят механично, без ни най-малко да търсят истините принципи. Въпреки че такива хора претендират, че са вярващи в Бог, онова, което те вътрешно харесват и върху което се съсредоточават, са пари, статус и тенденциите в невярващия свят, и на тях им харесва да бъдат част от кръга на онези, които следват тенденциите на невярващия свят. Когато говорят по теми от невярващия свят, те го правят с такова огромно удоволствие и неуморим ентусиазъм, като говорят сладкодумно и безконечно, но когато се срещнат с онези, които обичат да разговарят за истината, те няма какво да кажат. Когато брат или сестра каже: „Има един химн, който е толкова красив, че съм запомнил целия текст“, те повърхностно казват: „Запомнил си го. Това е чудесно“. Когато брат или сестра каже: „Свидетелството за преживяване на сестра еди-коя си е наистина добро!“, те казват: „Сега има толкова много видеоклипове за свидетелства за преживяване, та кой от тях не е добър? Те всички са доста добри“. Те просто отговарят по този повърхностен начин. В действителност не се интересуват от истината и не споделят общ език с братята и сестрите. Когато някой ги попита: „Молиш ли се, когато си изправен пред ситуации?“, те отговарят: „В какъв смисъл да се моля? За какво да се моля?“. Те нито се молят, нито има какво да кажат на Бог. Тези хора не се интересуват от нищо, свързано с вярата в Бог, и сърцата им са изпълнени с всякакви неща от невярващия свят. Какво мислите — такива хора имат ли проблем? (Да.) Ако видиш, че винаги изпълняват дълга си без ентусиазъм и когато им бъде възложена някаква задача, те стават много нетърпеливи и се оплакват при най-малката трудност, и след като няколко години са вярвали в Бог, често разкриват мисли като: „Загубих, като повярвах в бог. Ако не бях повярвал в бог, досега заплатата ми щеше да се е увеличила до еди-колко си и щях да мога да се наслаждавам на еди-какъв си статус и на такъв и такъв луксозен начин на живот“ — как трябва да се третират такива хора? (Трябва да бъдат убедени да напуснат.) Просто убедете такива хора да напуснат и вече не ги карайте да изпълняват никакъв дълг, тъй като те не са склонни дори да полагат труд. Мислят си, че само посещаването на събирания като вярващ е поносимо, но да изпълняват дълга си и да следват Бог пречи на грандиозните им начинания. Чувстват, че да изпълняват дълга си и да следват Бог е голяма пречка за стремежа им към щастие. Вярват, че ако не бяха изпълнявали дълга си, щяха вече да са се издигнали над останалите, да са станали високопоставени длъжностни лица и да печелят много пари в света. Защо тогава да ги спираме? Следователно убеждаването им да напуснат е добро за всички. Принуждаването им или опитите да бъдат насърчени да останат би било голяма грешка. Трябва да убеждавате такива хора по следния начин: „Защо избра да вярваш в Бог? Можеш ли изобщо някога да придобиеш истината, ако не те интересува истината и винаги си изпълнен със съмнения за Бог? Ти си човек с идеи, дипломи и талант — ако беше полагал сериозни усилия в света, категорично

можеше да станеш президент или главен директор на някоя компания, или да станеш милионер или милиардер. Но ако просто така се носиш по течението в Божия дом, първо, не можеш да се издигнеш над останалите. Второ, не можеш да постигнеш голям успех. И накрая, не можеш да прославиш твоите предци. Освен това, когато изпълняваш дълга си, винаги си нехаен, заради което си кастрен и постоянно си депресиран. Защо ти е да понасяш това страдание? Трябва да излезеш в света, било то в политиката или бизнеса, и със сигурност ще постигнеш определени успехи за себе си. Ти си различен от нас: имаш и дипломи и талант и си благороден човек — не е ли под нивото ти да вярваш в Бог рамо до рамо с нас, обикновените хора? Както често казват невярващите: „Светът е в ръцете ти“ — трябва да се възползваш от факта, че все още има време в света да потърсиш някаква слава, печалба и статус, докато все още имаш този шанс. Не се онеправдавай, като оставаш тук“. Това уместен начин ли е да ги убедите? Формулировката е сравнително тактична, нали? (Да.) Тя не ги наранява и освен това казва онова, което искат да чуят. Мисля, че този подход е уместен, прави приемането на съвета от тяхна страна по-лесно и могат смело да напуснат без тревоги. Когато си имаш работа с хора от този тип, ако си сигурен, че са неверници и видиш, че нямат никакъв ентусиазъм да вярват в Бог, че никога не са искрени при изпълнението на дълга си и че никога не са придобили никакво навлизане в живота — нито има вероятност да го направят в дългосрочен план — тогава трябва да бъдат убедени да напуснат. Ако не ги убедиш да напуснат, те винаги ще имат нехайно и хладно отношение към изпълнението на дълга си и е напълно възможно да дойде момент, в който ще предизвикат голямо бедствие.

К. Страхливост и подозрителност

Приключихме с общението по темата за десетото проявление — колебливост. Сега нека разгледаме единадесетото проявление — страхливост и подозрителност. Какви са проявленията на страхливите хора? (Страхливите хора се чувстват уплашени, когато ги грози арест или преследване. Искат да изпълняват дълга си, но не смеят.) Това е само един малък аспект. Основният проблем е, че имат определена гледна точка за вярата в Бог: винаги чувстват, че вярващите в Бог изглеждат не на място в този свят. Чувстват, че вярата им в Бог е смущаваща. Особено в някои авторитарни държави или държави без религиозна свобода, където вярващите в Бог не само не са защитени от закона, но и са обект на преследване, някои хора не смеят да признаят, че вярват в Бог, и се страхуват, че другите ще разберат за това. Чувстват, че да вярваш в Бог, не е нещо открито и благородно. Макар да знаят, че вярват в истинския Бог, не смятат, че в това има благородство, нито чувстват увереност. Когато има някакъв признак за неприятности или когато виждат, че държавата арестува, преследва, потиска и отлъчва вярващите от обществото, те особено силно се тревожат, че могат да бъдат

намесени. В такива ситуации някои хора бързо скъсват връзките си с църквата, дори бързат да върнат книги в Божия дом. Други, от страх да не бъдат арестувани, вече не смеят да посещават събирания и не смеят да поздравят братята и сестрите, когато се срещнат. Особено по отношение на хора, които са сравнително добре познати с вярата си, или които вече са били арестувани, тези хора дори още повече не смеят да контактуват с тях — до такава степен са страхливи. Дори по-лошо, след като чуят, че държавата е започнала голяма вълна от арести, те бързо се свързват с властите, за да признаят по своя инициатива, че в миналото са вярвали в Бог и знаят кои хора вярват, като по своя инициатива ги издават и предават книги с Божиите слова и други материали, свързани с вярата в Бог, в замяна на снизходителност, с единствената цел да предпазят себе си. Кажете Ми, нима това не са проявления на страхливост? (Да.) Особено при някои хора, след като са повярвали в Бог, те винаги се страхуват, че другите ще разберат за вярата им, и се страхуват дори още повече, че ако някой бъде арестуван, ще ги издаде. Още щом някой научи, че вярват в Бог, бързат да обяснят, че вече не вярват, дори бързат да направят неща, с които да накарат невярващите да спрат да ги подозират, че са вярващи. Например укрепват връзки с невярващи, като заедно ядат, ходят на партита, играят хазарт, пият алкохол и така нататък. При най-малкия знак за неприятности не смеят да посещават събирания и вече не изпълняват дълга си, като пренебрегват всеки, който се опита да се свърже с тях. Когато всичко е спокойно, те мислят за това как вярата в Бог носи благословии, дава възможност на човек да избегне смъртта и да отиде на небето и да има добра крайна цел — тогава ги изпълва енергия да вярват в Бог. Но веднага щом се сблъскат със среда, която е малко опасна, изчезват безследно. След това, когато ситуацията отмине и нещата отново са спокойни, се връщат. Този тип хора често се покриват. Независимо колко е важен дългът, който им е възложен, още щом възникне малка опасност, те веднага изоставят работата си, без да организират каквото и да било за нейното продължаване, и след това никой не може да се свърже с тях. Други хора, когато по сходен начин се сблъскат с опасна среда, могат да измислят всякакви начини за подходящо справяне с последиците. Ако средата в момента е твърде враждебна и рискът от арест е висок, те изчакват, докато опасността премине, преди да продължат работата. Или уреждат някой друг да свърши работата, ако са твърде добре познати като вярващи и могат лесно да бъдат арестувани, ако се покажат, за да работят. Но когато тези страхливи хора усетят и най-малкия проблем, бързат да се скрият и се надпреварват да се покрият и да спасят кожата си, като напълно пренебрегват и захвърлят работата и имуществото на църквата, като не правят никакво усилие да защитят работата на църквата или да предпазят братята и сестрите. От какво се страхуват най-много, докато вярват в Бог? Първо, страхуват се, че правителството ще научи за вярата им. Второ, страхуват се, че съседите им ще разберат. Трето, онова, от което те се

страхуват най-много, е да не бъдат арестувани и хвърлени в затвора, или бити до смърт. И така, всеки път, когато нещо се случи, те първо си мислят дали може да бъдат арестувани или дали може да бъдат убити. Ако има дори един процент шанс за някое от двете да се случи, те ще намерят начин да избягат. Например по време на събиране някой брат или някоя сестра може да каже: „Докато идвах насам, видях един човек наблизо, който изглеждаше непознат. Възможно ли е невярващ да ни следи?“. Само като чуят този едничък коментар, страхливите хора няма да посетят следващото събиране и ще прекратят контакт с всички. Би ли нарекъл това предпазливост? (Това не е нормална предпазливост, това е страхливост — в сърцата им няма място за Бог.) Това е крайна форма на предпазливост. В държави или региони, в които средата е особено враждебна, вярващите наистина трябва да бъдат предпазливи, но това не значи, че трябва да спрат да изпълняват дълга си или да посещават събирания от страх да не бъдат арестувани, като проявяват такава предпазливост, че в сърцата им няма място за Бог. Какъв е принципът за предпазливост на страхливите хора? Независимо какво се случва — било то голямо или малко — те изобщо не вярват, че всичко е в ръцете на Бог. Те мислят, че никой не е надежден, и разчитат на себе си да се защитят. Това е техният принцип. Те не вярват, че всичко е в ръцете на Бог, че всичко е устроено и подредено от Бог, че ако нещо наистина се случва, то е разрешено от Бог, и че ако не е разрешено от Бог, никой няма да бъде арестуван. Те изобщо нямат никаква вяра в това отношение. Вместо това сърцата им са пълни само със страхливост. Освен това в страхливостта им има пагубен недостатък и това е най-омразното нещо у тях: за да защитят себе си и да се справят с всяка среда, която ги кара да се чувстват плахи, те следват онова, което виждат като „върховна мъдрост“, според която независимо какво се случва — било то дали са следени или арестувани, или хвърлени в затвора — след като нещо се объркa и безопасността им е застрашена, първо отричат, че вярват в Бог, и след това издават всичко, което знаят, без да спестяват нищо. Защо го правят? Просто за да се защитят от физическо страдание. Поради тази причина разкриват всичко, което знаят. Първо издават водачите на църквата и също така разкриват кои са областните и районните водачи и къде живеят, като разкриват всичко, което знаят. Предават всичко още преди да бъдат измъчвани. Освен това, ако поискат от тях да подпишат „Трите декларации“, те незабавно подписват, без дори да се замислят — те са били подготвени за това през цялото време. Правят го, за да могат да избегнат хвърляне в затвора, да избегнат мъчения и да бъдат далеч от смъртна опасност. Такива страхливци са. Те нито вярват във върховенството на Бог, нито са способни да рискуват живота си. Вместо това мислят за всевъзможни начини да се предпазят. За тях най-добрият метод е да издадат другите и църквата — това е най-ефективният начин. Те използват предаването на другите като цената, на която да осигурят собствената си безопасност и да избегнат всякакво терзание.

Това е нещо, което са планирали още много по-рано — това е тяхната „върховна мъдрост“. Кажете Ми, страхливостта на този тип хора нормална страхливост ли е? (Не.) Тогава какъв е проблемът тук? (Те са толкова страхливи, че се превръщат в юди, готови да продадат братята и сестрите, и църквата по всяко време и на всяко място. Такива хора не са истински вярващи.) Нека засега оставим настрана въпроса дали са истински или фалшиви вярващи. Просто вижте човешката им природа — те мислят, че вярата в Бог е нещо потайно и срамно, а не открито и благородно, и гледат на въпроса за вярата в Бог, нещо толкова открито, благородно и положително, като на нещо негативно — що за хора мислиш, че са? (Объркани хора, които са относително нечестиви.) Гледната им точка за нещата и начина за възприемане на нещата се различават от тези на нормалните хора. Понякога могат дори да нарекат бялото черно, без да могат да различат правилното от грешното. Как е възможно вярващи в Бог да бъдат целенасочено потайни? Причината е, че този свят е твърде зъл — законът не защитава религиозната свобода, а сатанинският режим мрази Бог и гледа на Божието дело с враждебност дори в още по-голяма степен. Той не позволява да съществуват положителни неща и полага огромни усилия да преследва онези, които вярват в Бог. Затова, при такива обществени обстоятелства, вярващите нямат избор освен да действат предпазливо, когато се събират и изпълняват дълга си. Те не смеят да го правят открито. Външно може да изглежда, че са потайни като крадци, но всъщност причината е изцяло в контекста на това, че са преследвани, нали? (Да.) И така как големият червен змей описва актовете на вяра в Бог и изпълнение на дълга? Като „подозрително поведение“. Това подозрително поведение ли е? (Не.) Не е подозрително поведение — това е нещо, което хората правят, защото нямат друг избор. Тези хора направили ли са нещо незаконно? (Не.) Не са направили нищо незаконно или нещо, с което да се противопоставят на правителството, а още по-малко са нарушили закона или са смутили обществения ред. Какво са правили тези хора? Те просто са изпълнявали дълга на сътворени същества. Тази работа е най-ценното, смисленото и справедливо начинание в света. Но понеже този свят е зъл и мрачен и обявява черното за бяло, той нарича най-справедливото, най-ценното и най-смисленото начинание „подозрително“. Това е тълкуването на Сатана. Тълкуването на Сатана истината ли е? Положително ли е? (Не.) Определено не е. Когато страхливи хора чуят това тълкуване обаче, те не само се съгласяват напълно с него в сърцата си, а и приемат това тълкуване от Сатана. Като резултат, те също така мислят, че тайната вяра в Бог и тайното изпълнение на дълга им е неправилно и трябва да е грешно. Постоянно се страхуват, че един ден и те ще бъдат измъчвани от обществото и от правителството, без възможност да представят аргументи в своя защита и без да има кой да им помогне или да ги спаси. Поради тази причина те особено се страхуват хората да не разберат за вярата им в Бог. В сърцето си не признават, че словата, които изразява Бог, са

истината, или че пътят, по който Бог води хората, е правилният, но въпреки това искат да получават благословии от Бог. Нима това не е противоречие? В крайна сметка те се чувстват невероятно онеправдани заради това, че вярват в Бог и понасят тези трудности в такава среда. Защо се чувстват огорчени? Защото се страхуват изключително много от злия режим в този свят и от злите сили на дяволи и сатани, и постоянно се страхуват, че дяволи и сатани ще ги измъчват и ще отнемат живота им. Понеже нямат никаква реална вяра в Бог, действат особено страхливо, дори стигат до там изобщо да не изпълняват дълга си. Ако изобщо няма никаква опасност, ще посещават събирания или ще контактуват с братята и сестрите, или ще правят някакви неща за църквата, но просто не смеят да признаят, че вярват в Бог, че са част от църквата, или да се изправят и да свидетелстват за Бог, или да изпълнят дълга си — те изпитват огромен страх. Те нямат реална вяра в Бог, но въпреки това искат да получават благословии и добра крайна цел от Бог. Бихте ли казали, че това е противоречиво? (Да.) Съсредоточаването им върху личните интереси не е ли замъглило ума им? (Да, замъглило е.) Тези хора са погълнати от лакомия за лични придобивки. Те не вярват, че Бог господства над всичко, но въпреки това искат да получават благословии от Бог. Те не вярват, че работата на църквата и дългът, който изпълняват братята и сестрите, са справедливи, ценни и смислени. Особено се страхуват да изпълняват важен дълг или че водачите и работниците често ще искат от тях да излязат навън и да свършат нещо, като се страхуват, че ако нещо се обърка, ще бъдат намесени. Тези страхливи хора, когато са изправени пред опасност, могат да станат юди и да издадат църквата — това също е вид опасен човек.

Какви други проявления имат страхливите хора? Тези хора могат по всяко време да отрекат Божието име и да го отхвърлят, да предадат Бог по всяко време и да станат юди по всяко време. Страхливите хора са недостойни да влязат в небесното царство — не е ли така? (Да.) Коя е фаталната слабост на страхливите хора? (Те се страхуват от смъртта и могат да извършат предателство.) Тези хора се носят позорно през живота, те ламтят за живот и се страхуват от смъртта. Страхът от смъртта е тяхната фатална слабост. Стига да не ги карат да умрат, те са готови да направят всичко — било то да станат юди, да станат синове на погибелта или да бъдат прокълнати — те са готови да направят всичко, стига да могат да живеят. Да живеят е тяхната най-висша цел. Независимо как разговаряте, че животът и смъртта на хората са в Божиите ръце; че Бог контролира, господства и устройва съдбата на хората; и че хората трябва да се покоряват на Божиите устройства и подредби, те нито вярват, нито приемат тези слова. Те просто смятат, че е рядка възможност да се преродят като хора, така че абсолютно не могат да умрат; те също така смятат, че щом умрат и плътта им загине, душата им или ще се прероди като животно, или ще стане скитащ дух и никога повече няма да има шанс да се прероди като човек. Затова те особено се страхуват от смъртта. За

тях смъртта е катастрофално бедствие, а не добра възможност за следващо прераждане, нито ново начало за друго прераждане. Затова те не жалят средства, за да запазят живота си. Дори ако това означава да издадат другите или да причинят каквато и да е вреда на църковната работа, те няма да се поколебаят да го направят; и дори ако това означава да се отрекат от Божието име, те не се интересуват от последствията — интересуват се само да живеят безопасно. Що за хора са това? (Хора, които влачат низко съществуване.) Те са отрепки, които влачат низко съществуване! Те живеят без достойнство или почтеност, готови са да направят всичко, само за да останат живи, падат до всяка низост. Някои хора вече са пресметнали в сърцата си какво да правят, преди да се сблъскат с опасна среда: „Ако ме арестуват, просто ще си кажа всичко. Когато големият червен змей ви измъчва, заплашва и сплашва, принуждавайки ви да предадете църквата, вие всички отказвате да кажете и дума. Е, аз не съм толкова глупав като вас, които бихте предпочели да търпите физическа болка, отколкото да говорите. Аз бих говорил дори преди да бъда бит или сплашен — вижте колко съм умен! Както казва поговорката: „Мъдрият човек се подчинява на обстоятелствата“. Какво толкова лошо има в това да предам братята и сестрите от църквата? Всеки трябва да е егоист, нали? Не е ли просто глупаво да не се грижиш за себе си?“. Преди нещо да се случи, те вече са измислили как да се защитят. Отдавна са го обмислили. Какво е тяхното верую за това как да постъпват? „Защо човек трябва да си усложнява живота? Защо да е толкова упорит? Само като си добър към себе си, този живот няма да е изживян напразно!“. Това е тяхното верую за постъпките им. Те нямат морални граници. Какво според вас трябва да се направи с такива хора? (Ако такива хора бъдат открити, те трябва да бъдат премахнати с мъдрост — те са бомби със закъснител.) Точно така, те са бомби със закъснител. Те са откровено страхливи и когато дойде опасност, ще предадат църквата. Ако някой има нормална човешка природа, той ще използва мъдри методи, за да реагира на опасни условия, и ще има истинска вяра в Бог. Той няма да позволи посещаването на събирания или изпълняването на дълга му да бъдат възпрепятствани и ще направи всичко възможно да отдаде всичко на Бог въз основа на своя духовен ръст и обстоятелствата. Това е разкриването на нормална човешка природа. Но страхливите хора особено ценят живота си; те ламтят за живот и се страхуват от смъртта, като ценят живота си над всичко останало. Те нямат истинска вяра в Бог и не могат да видят, че Бог господства над всичко. Така че, когато са изправени пред преследване, те естествено се разкриват като страхливи хора. За да се защитят, страхливите хора могат да станат юди. Такива хора са опасни елементи, те са ужасяващи личности. Църквата категорично не може да им възлага никаква работа, нито да им позволява да изпълняват какъвто и да е дълг. В противен случай, ако извършат предателство, вредата за църковната работа би била твърде голяма; това би донесло повече вреда, отколкото полза.

Какви са проявленията на подозрителността у хората, които са страхливи и подозрителни? Някои хора никога не могат да видят ясно различните аспекти на работата на Божия дом. Те не знаят каква точно работа върши Бог или дали словата, които Бог изрича, са истината. Те нямат правилно възприемане или гледна точка по тези въпроси, така че не могат да потвърдят какво точно се върши в работата на Божия дом, какви резултати цели да постигне тази работа или дали се извършва с цел спасяване на хората. Те не могат да видят ясно нито едно от тези неща. Те също така не са наясно какво е църквата. Независимо колко проповеди са чули, те не разбират дори малко от истината. Винаги имат съмнения относно братята и сестрите, които изпълняват своя дълг, като си мислят: „Тези хора постоянно са заети, идват и си отиват всеки ден — какво точно правят?“. Особено в контекста на вярата в Бог и изпълнението на дълг в държавата на големия червен змей, водачите и работниците разговарят и обсъждат определени точки от църковната работа — като административна работа, работа с персонала, общи въпроси и особено някоя работа, която включва поемане на рискове — без да уведомяват обикновените братя и сестри за тези неща. Това ги защитава, не им вреди. Някои хора обаче не разбират това и винаги искат да се осведомят за тези неща. Например те разпитват къде се печатат книгите или къде се приютяват определени водачи и работници. Дали знанието на тези неща би ти било от полза? (Не.) Губиш ли нещо, като не знаеш тези неща? (Не.) Незнанието на тези неща не засяга твоето ядене и пиене на Божиите слова, не засяга постигането на истината от теб и със сигурност не възпрепятства навлизането ти в живота или преобразяването на твоя нрав. Така че не е ли ненужно да разпитваш за тези неща и да ги проучваш? Някои хора, които домакинстват, винаги са подозрителни. Когато водачите и работниците не ги посвещават в своето общение и обсъждания по църковната работа, те си мислят: „Защо водачите и работниците винаги се събират и разговарят зад гърба ми? Какви дейности замислят?“. Те не са посветени в личната информация на някои водачи и работници и започват да се чудят: „Защо не ме посвещават в това? Не знам имената им, къде живеят или какво е действителното им положение. Могат ли тези хора да ме измамят или да ми навредят, докато ме водят във вярата ми в бог?“. Има и някои чувствителни видове работа, като например работа, свързана с приношения, или някоя опасна работа — това са неща, за които изобщо не бива да се пита, но тези хора винаги искат да разпитват за тях. Когато другите не им дават отговори, те стават още по-подозрителни. По-специално има някои хора, които от самото начало никога не са имали голяма вяра в Бог — след като са повярвали в Бог, те виждат, че семейният им бизнес върви по-добре и членовете на семейството им са здрави, и смятат, че това е Божия благодат и благословия. В момент на радост те предлагат малко пари, но след това започват да се чудят: „Къде бяха похарчени парите, които предложих? Използвани ли бяха за църковна работа? В бизнес ли бяха

инвестирани или ги използваха за незаконни дейности?“. Те винаги искат да разпитат и да разберат за тези неща и винаги искат да стигнат до дъното им. Съмненията на някои хора са още по-силни. Например когато църквата купува някакво оборудване или апаратура за нуждите на работата или когато предоставя известна грижа и помощ за ежедневието на тези, които изпълняват своя дълг, този тип подозрителни хора винаги подозират: „Пари се харчат в толкова много различни области — откъде идват те? Дали църквата също не върти някакъв бизнес? Има ли богат покровител или някакъв могъщ гръб зад кулисите? Има ли някаква група, която подкрепя църквата?“. Особено когато са изложени на някои безпочвени слухове и дяволски думи от властите, които очернят църквата — твърдения като еди-кой си от църквата е извършил убийство и е нарушил закона, еди-кой си е престъпник, издирван от държавата, еди-кой си е избягал в чужбина с огромна сума пари и т.н. — техните съмнения относно църквата и Божието дело стават още по-силни. Такива хора имат ли нормално мислене? Могат ли ясно да видят принципите, които вярващите трябва да следват? Щом са сигурни, че това е Божието дело, повечето хора вече нямат съмнения относно Бог. Независимо какви проблеми или какви хора се появяват в църквата, те са способни да подходят към тях според Божиите слова. Дори ако зли хора или антихристи причиняват смущения, те могат да го възприемат правилно. Никога нямат подозрения относно Бог или Божието дело, или относно църквата или Божия дом. Най-много може да имат мнения за определени лица или някои представи за Божието дело, но могат постепенно да ги изкоренят чрез църковния живот. Но подозрителните хора са различни. От самото начало на вярата си в Бог те носят подозрения и всякакви видове представи. Не са сигурни дали Божиите слова са истината, не са сигурни дали изразяването на тези слова от Бог е Божието дело и още по-малко са сигурни дали събирането на братята и сестрите е Божия църква. Те постоянно таят подозрения и винаги търсят фактически доказателства, за да докажат, че подозренията им са правилни. Що за отношение е това? Мислиш ли, че хората с такова отношение могат да разберат истината във вярата си в Бог? (Не.) Те никога няма да могат да разберат истината. Върху какво се съсредоточават най-много в сърцата си? Те винаги разсъждават: „Кои са тези хора? Дали това е някаква обществена организация? Въпреки че божият дом покрива издръжката на тези хора, докато ги приютявам, аз все пак поемам риск, като съм техен домакин. И така, ще запомни ли бог моите добри дела? Ако бог не ги запомни, няма ли моето домакинстване да е било напразно?“. Те постоянно имат такива съмнения в сърцата си. Мислиш ли, че домакинстват доброволно на братята и сестрите? (Не.) Те го правят изцяло от желание да получат благословии, докато са изпълнени със съмнения. Особено когато чуят някои неща, които не могат да видят ясно и които според техните представи считат за негативни, съмненията в сърцата им се увеличават. Например по време на събирания някой може да повдигне теми, които

засягат действията на режима на големия червен змей и грозните лица на дяволските царе, или понякога общението за истината засяга потисничеството и арестите, извършвани от големия червен змей, и природата същност на големия червен змей, и т.н. Тези теми всъщност не засягат политиката — те просто помагат на хората да се научат да разпознават големия червен змей и да виждат ясно лицето му, така че да могат да намразят и отхвърлят големия червен змей и вече да не бъдат възпирани и обвързани от влиянието на Сатана. Но когато подозрителните хора чуят такива теми, те са страхливи и уплашени: „Тези хора дори обсъждат политика! Не са ли те политически престъпници? Не са ли контрареволюционери? Тези теми са твърде чувствителни! Бързо, затворете прозорците, заключете портата, изключете интернет и телефонните линии! Ако правителството подслушва това, може да сме в голяма беда! Със сигурност ще получим доживотни присъди!“. Те не желаят да слушат такива теми и ще опитат всякакви средства, за да прекъснат общението, за да спрат обсъждането им. Те си мислят: „Каква точно работа вършат тези хора? Казано е, че бог не се замесва в човешката политика, така че защо тези хора говорят за политика? Не трябва ли вярващите да говорят само за въпроси на вярата в бог? Защо обсъждат тези неща? Не си ли търсят белята? Ако искат да говорят за тези неща, могат да го правят където си искат, но не бива да го правят в моята къща. Не искам да „изкярвам“ от това!“. Те не могат да прозрат нищо ясно. Когато чуят някои слухове, изфабрикувани от правителството, не само че не успяват да ги разпознаят, но и опасенията им стават още по-силни. Ако често бяха подозрителни и скептични към групата на злите демони на власт или към антихристките сили и сектите на злите духове в религията, това всъщност би им помогнало да се защитят. Но в църквата, където Бог работи, Бог е изразил толкова много истина, а те все още не могат да я разберат и не могат да определят, че това е истинският път. След като толкова дълго са слушали проповеди и са видели Бог да говори толкова много, тяхната подозрителност остава неразсеяна, а техните представи и фантазии не са изкоренени. Ясно е, че заложбите им са твърде слаби, че нямат никаква способност за възприемане и че не са хора, които се стремят към истината. От началото на вярата си в Бог те никога не са вярвали, че Бог господства над всичко, и никога не са вярвали, че всички Божии слова са истината; още по-малко са вярвали, че работата на Божия дом е изцяло водена от Светия Дух. В резултат на това всичко ги кара да се съмняват. Например когато по време на събирания се разговаря за разпознаване на различни видове хора, може да говорим за това как антихристите подвеждат хората; или как някои хора не вършат никаква истинска работа, въпреки че всичко, което консумират и на което се наслаждават, е осигурено с Божиите приношения, което представлява живот на гърба на църквата; или как някои хора крадат или прахосват приношения; или как определени лица в църквата се занимават с развратни дейности; или как някои

хора правят неща, които позорят Бог, докато проповядват евангелието. Ние обсъждаме тези въпроси, за да могат хората да се научат как да разпознават другите и за да могат да гледат на хората и въпросите според Божиите слова и истините принципи, да извличат поуки и да се учат от тези неща и да избягват да бъдат подвеждани или възпирани от другите. Въпреки това, когато подозрителните хора чуят тези неща, те казват: „О, не! Това е домът на бог, мястото, където се извършва делото на бог — как може такива неща да се случват тук? Изглежда, че преди бях прав да бъда подозрителен. Отсега нататък трябва да бъда още по-внимателен. Хората са твърде ненадеждни, а и домът на бог не е надежден. Дали бог е надежден тогава? Кой знае — може би и бог не е надежден“. Вижте, те не разбират истината, нито могат да я възприемат. Независимо за кой аспект на истината се разговаря в Божия дом, до какво заключение винаги стигат те в крайна сметка? Че през всичките тези години са били прави да бъдат подозрителни и че това не е било ненужно. Ако тези, които се стремят към истината и имат мисленето на нормална човешка природа, чуят тези неща, те могат да се отнесат правилно с тях. От една страна, хоризонтите им се разширяват и те придобиват проницателност от тези неща. От друга страна, те могат да извлекат поуки и да се научат от тези неща, и да разберат, че хората не могат да следват други хора, че трябва да разпознават другите и да разбират повече от истината и че човек може да бъде подведен по всяко време и на всяко място, ако не разбира истината, и че щом разбере истината и има духовен ръст, няма да бъде възпиран, подвеждан или контролиран от другите. Подозрителните хора обаче никога няма да мислят по този начин. Колкото повече Божият дом разговаря за разпознаване на различни видове хора и неща, толкова повече те чувстват, че подозренията им са правилни и потвърдени: „Виждате ли, аз съм умният! Добре, че останах предпазлив. Хората често казват, че съм подозрителен и недоверчив, но фактите доказват, че с право съм бил подозрителен. Вижте колко сте глупави всичките — във вярата си в бог знаете само да изпълнявате дълга си и да говорите за познанието си от преживяване. Каква е ползата от това? Може ли това да те защити? Не! Независимо с какви ситуации се сблъскваш, можеш да се защитиш само ако си по-предпазлив и поставяш нещата под въпрос повече. Трябва да се пазиш от всички. Не можеш да разчиташ на никого толкова, колкото на себе си, дори на собствените си родители!“. Кажете Ми, що за хора са те? Вярващи в Бог ли са? (Не.) Независимо за каква работа разговаря Божият дом или кои типове хора разпознава и независимо какви среди Бог нагласява за хората, целта е Божиите избраници да научат уроци от тези неща, да получат обучение в царството по по-практичен начин и чрез тези практически уроци да стигнат до разбиране на истината и да придобият проницателност спрямо хората, да виждат ясно хората и различните въпроси и по този начин по-добре да разберат за кои действителни хора, събития и неща се отнасят словата и истините, които Бог изразява. Но

подозрителните хора не само че не са способни да научат никакви уроци от тези неща, а вместо това стават още по-подозрителни и хитри.

Когато казват или правят нещо в Божия дом, някои подозрителни хора са винаги изключително предпазливи, като постоянно се страхуват, че братята и сестрите или водачите и работниците ще ги кастрят или дори ще ги измъчват. Те казват: „Ако спра да вярвам в бог и напусна църквата, ще ми отмъсти ли църквата?“. Те трябва да бъдат спокойни по този въпрос. Ако неверник напусне църквата, това е щастлив повод за всички страни — това е от полза за всички. Така че, ако искаш да напуснеш църквата или да се откажеш от дълга си, за да се върнеш у дома и да живееш живота си, трябва смело да повдигнеш въпроса без никакви притеснения. Можеш също така да напишеш декларация, в която да кажеш: „От еди-коя си дата официално напускам Църквата на Всемогъщия Бог и се оттеглям от редиците на тези, които изпълняват своя дълг“. Това е напълно позволено. Вратите на Божия дом са отворени и ти можеш смело да си тръгнеш, без да се притесняваш, че някой ще ти отмъсти. Няма нужда да се страхуваш или да бъдеш подозрителен. Виждаш ли някакви зли хора сред тези хора в църквата? Категорично не. Дори да има зли хора, те трябва да бъдат изчистени. Повечето хора са доста добре възпитани и обичат да вървят по правилния път в живота. Да отмъщаваш или да наранява други нарушава истините принципи и те никога не биха направили такова нещо. Според вас какво не е наред с начина, по който постъпват подозрителните хора? Те имат само недоверчив ум, но никаква интелигентност. Когато става дума за начина, по който постъпват, те смятат, че техният хитър, измамен и недоверчив ум е най-висшата форма на мъдрост. Те не се интересуват от истините принципи, нито от Божието дело и слова — те нито разбират, нито търсят. Вместо това те живеят само според сатанинските философии, като си мислят: „Каквото и да ми се случи, трябва да поставям нещата под въпрос повече. Освен това смятам, че независимо към кого тая подозрения, е разумно да го правя, и независимо дали подозренията ми съответстват на фактите, това е оправдано. В обобщение, да подозирам повече, когато съм изправен пред ситуации, ми е от полза“. В резултат на това, независимо колко години вярват в Бог, те никога не търсят истината в Божиите слова, нито търсят отговори в Божиите слова, за да разрешат различните проблеми и опасения, които имат. Вместо това те разчитат на собствения си ум, на недоверчивия си манталитет, на философиите за светските отношения или на собствените си житейски преживявания, за да анализират тези въпроси и да се справят с тях. В крайна сметка, колкото повече се сблъскват с различни ситуации и колкото повече информация от различен вид чуват, подозрителната им природа не само че остава непроменена, но и опасенията им нарастват все повече. Например когато този тип подозрителни хора вярват в Бог от една или две години и чуят за инцидента в Джаоюен, изфабрикуван от ККП, за да очерни Божия дом, те си мислят: „Може би

е направено от божия дом. Дори да не е наредено от божия дом, трябва да е направено от някои братя и сестри от по-ниско ниво, а вие просто не го признавате“. След като вярват в Бог три до пет години, те все още вярват на версията на големия червен змей за събитията. Дори след осем до десет години опасенията им относно Божия дом остават неизкоренени. Те не вярват, че големият червен змей е натопил и очернил църквата; те просто приемат, че хората от Божия дом са го направили. Виждаш ли, когато гледат на някой въпрос, те никога не го правят въз основа на Божиите слова или истините принципи — те вярват на версията на големия червен змей и гледат на въпроса от гледната точка на дяволите и Сатана. Независимо как Сатана потиска и малтретира Божиите избраници, те смятат, че това е разбираемо, но никога не вярват, че Божият дом е невинен или че братята и сестрите, които страдат от преследване заради вярата си в Бог, са невинни. Въпреки че виждат със собствените си очи, че братята и сестрите в Божия дом са все хора, които са добре възпитани и си знаят мястото, в сърцето си те винаги вярват, без никакво съмнение, на нещата, които големият червен змей е направил, за да очерни църквата. Въпреки че като вярват в Бог, такива хора могат да понасят трудности, да плащат цена и дори да правят приношения, те в крайна сметка все още са неверници. Всъщност подозрителните хора са по-проблемни от тези, които не обичат или не приемат истината. В какво отношение са по-проблемни? Тези, които не се интересуват от истината, са напълно безразлични към църковната работа и изпълнението на дълг и не се интересуват от тях; независимо как вярващите следват Бог или изпълняват своя дълг, това е маловажно за тях. В резултат на това те нямат опасения относно въпроси на вярата в Бог или изпълняването на дълг и по принцип никога не се интересуват от църковните дела. Но подозрителните хора са точно обратното — те обичат да разпитват за слухове. Защо искат да разпитват за тези неща? Една от целите им определено е: „Ако разпитвам повече и знам повече, това ще ми помогне да си подготвя резервен план предварително и да реша във всеки един момент дали да остана или да напусна“. Те също така се съсредоточават върху разпитването за определени въпроси, като например какво е истинското име на определен водач или работник, къде живее, каква кариера има в светския свят или защо е напуснал дома си, за да изпълнява своя дълг. Те може също така да разпитват за тези, които проповядват евангелието, например на кого са проповядвали, кои от членовете на семейството им вярват в Бог, колко години проповядват евангелието, колко хора са придобили и т.н. Те разпитват за всички тези неща много подробно. Подозрителните хора обичат да събират този вид информация и след като я съберат, се чувстват спокойни, като си мислят, че е много необходимо да знаят тези неща и че могат да използват тази информация в съдбовни моменти. Подозрителните хора знаят твърде много. Те са „информационни бази данни“ и дори знаят някои неща, които водачите и работниците не знаят, като

например кой е отишъл в чужбина, за да изпълнява своя дълг, и в коя държава е отишъл — те дори знаят тези неща за хора, отиващи в други държави. Но ако ги попиташ кой епизод от проповедите е издаден последно, няма да могат да ти кажат. Те никога не обръщат внимание на въпроси, свързани с навлизането в живота, но когато става въпрос за личната информация за братята и сестрите и някои от обстоятелствата на църквата, те са много наясно с тези неща. Една от целите им да разпитват често за неща е да узнаят повече за всякакви обстоятелства, след което могат да си подготвят начин за измъкване по всяко време. Те вярват, че би било изключително глупаво да не мислят за измъкването си — по думите на невярващите, те ще „помагат на някого да си брои парите, след като са го продали“. В действителност те са като развалена стара храна, не струват и пукната пара, а въпреки това се смятат за много ценни. Какво мислите, подозрителни ли са тези хора? (Да.) Това наистина са подозрителни хора. Подозрителните хора имат особено хитра и измамна човешка природа. Някои хора смятат хитростта и измамността за признаци на висока интелигентност, но това е погрешно. В действителност тези хитри и измамни хора са изключително глупави и им липсват всякакви заложби. Заложбите им са толкова слаби и това вече е трудно да се промени; това, че са и хитри, означава, че са още по-трудни за излекуване. Ако някой просто има слаби заложби, но е сравнително честен и не е хитър, и може искрено да изпълнява своя дълг, може би все още има искрица надежда да бъде спасен. Ако има слаби заложби и е донякъде измамен, но може да приеме истината и да познае себе си, може би има искрица надежда да се отърве от измамния си нрав. Ако може да разбере истината и постепенно да я познае и да навлезе в нея, подозрителността му може да бъде премахната малко по малко. Но за съжаление тези хора са едновременно лишени от заложби, измамни и хитри, а също така са глупави до голяма степен. Това е като сляп човек, страдащ от очно заболяване — няма лек, нали? (Да.) Такива хора са непоправими. Тъй като тези хора са подозрителни до непоправима степен, как според вас трябва да се отнасяме към тях? (Ако такива хора бъдат открити, трябва да се пазим от тях. Те са способни да предадат църквата, за да се защитят; те са опасни лица. Можем да търсим възможности да ги разобличим и да ги премахнем, или ако не можем да намерим възможност да го направим, можем да ги убедим да напуснат по мъдър начин.) Щом си сигурен, че някой е подозрителен човек, не се занимавай с него. Да се занимаваш с него ще донесе само неприятности. Ако се занимаваш с него, той винаги ще се опитва да те разгадае. Ако излизаш, той ще те следи отблизо, като постоянно пита: „Къде отиваш? За колко дни ще отсъстваш? Какво ще правиш?“. Когато се върнеш, той ще попита: „С кого се срещна? Свърши ли си задачата? За какво говорихте всички вие?“. Ако не му отговориш, той ще се оплаче: „Не ме посвещават в нищо. Не ми вярват, нали? Не се отнасят с мен като с член на божия дом! Казаха, че отиват да вършат църковна работа, но защо го криеха от

мен? Сигурно са излезли да правят нещо незаконно“. Той винаги ще те шпионира зад гърба ти. Такива хора са наистина проблемни. Те разпитват за много неща, като искат да знаят всичко. Но щом узнаят тези неща, не могат да ги възприемат чисто или да се отнесат правилно с тях, а също така се опитват да търсят подозрителни части в тях, което кара съмненията им да нарастват все повече. Да предположим, че го посъветваш с думите: „Тъй като имаш толкова големи съмнения относно Бог и тъй като не вярваш, че Божиите слова са истини и че те могат да пречистят и спасят човека, просто трябва да спреш да вярваш в Бог!“. Той няма да желае да направи това — все още ще иска да вярва и все още ще иска да получи благословии. Не са ли проблемни тези хора? (Да.) С тези хора е лесно да се справиш. Ако могат да донесат големи неприятности на църквата, тогава бързо ги убеди да напуснат. Тези хора не са надеждни, нямат способността да възприемат истината и дори да могат да изпълняват малко дълг, ще донесат големи неприятности на Божия дом — те носят повече вреда, отколкото полза. Така че убеждаването им да напуснат е необходимо.

Страхливите хора са проблемни и подозрителните хора също са проблемни. Но хората, които са едновременно страхливи и подозрителни, са още по-проблемни. Тези хора са изключително плахи и се страхуват от смъртта, и са подозрителни към всичко, като постоянно се съмняват дали вярата в Бог би могла да ги доведе до измама. Те се страхуват, че перспективите им може да бъдат възпрепятствани и смятат, че едва ли си струва да бъдат арестувани и преследвани, което да доведе до смъртта им. Ако са подозрителни до такава степен, какъв е смисълът да вярват в Бог? Не си ли правят просто живота труден? Те се пазят от братята и сестрите и от всяка работна разпоредба на Божия дом, сякаш се пазят от измамници, точно както се пазят от големия червен змей или от дяволите и сатаните. Някои хора все още се опитват да ги съветват с думите: „Просто се постарай да вярваш усърдно в Бог, да се стремиш към истината и да изпълняваш добре дълга си и Бог ще те одобри“. Но какво си мислят те вътрешно? „Ти искаш да изпълнявам правилно дълга си, но щом стана известен и големият червен змей ме арестува, няма ли това да е краят ми?“. Ако това наистина е техният начин на мислене, тогава няма смисъл да се опитвате да ги съветвате. Те са изключително плахи и винаги се ужасяват от смъртта. Когато чуят, че вярващи в Бог са били арестувани, те са толкова уплашени, че се подмокрят. Но когато става въпрос за измама и лъжене на хора в бизнеса, колкото и неприятности да си навлекат, те изобщо не се страхуват — в това отношение са доста смели. И все пак, когато става въпрос за вяра в Бог, те са напълно плахи. Изпълнени са с всякакви опасения относно братята и сестрите, относно Божия дом и особено относно Бог и Божиите слова и дело, и никакво количество общение не може да изкорени тези опасения. Независимо колко години вярват, те все още не знаят какво означава да вярваш в Бог или защо трябва да се събират и да изпълняват

своя дълг. Очевидно е, че тези хора имат увредена интелигентност и са доста хитри и измамни. Такива хора трябва бързо да бъдат убедени да напуснат. Ако спрат да идват на събирания и вече не искат да изпълняват своя дълг, защото са страхливи или по някаква друга причина, тогава това е перфектно — спестява неприятностите по премахването им и избягва главоболията. Ако един ден отново се заинтересуват от вярата в Бог и искат да се върнат към вярата в Бог, можеш да им кажеш: „Като вярващ в Бог можеш да бъдеш арестуван и затворен по всяко време, а има дори риск да загубиш живота си. Но ако не вярваш в Бог, а вместо това правиш бизнес в света и печелиш много пари, може би ще можеш да се насладиш на няколко удобни дни“. След като чуят това, сърцата им напълно ще се успокоят и те вече няма да мислят за вяра в Бог. Ще си помислят: „Най-накрая годините ми на притеснение и страх свършиха. Вече няма нужда да подозирам църквата, братята и сестрите или домът на бог. Най-накрая се освободих“. И точно така тези страхливи и подозрителни хора биват убедени да напуснат. Това разрешава големия проблем, нали? (Да.) Това е чудесен начин за разрешаване на въпроса.

Л. Склонност към търсене на неприятности

Нека разгледаме следващото проявление: склонност към търсене на неприятности. Знаете ли какви хора са склонни да търсят неприятности? В църквата сблъсквали ли сте се с такъв тип хора, които са склонни да търсят неприятности? Независимо от тяхната възраст, пол или каква професия имат в света, ако те винаги търсят неприятности и винаги правят неща, които нарушават законите и правилата, като оказват отрицателно въздействие върху църквата и създават огромни пречки за евангелската работа, тогава църквата трябва незабавно да се справи с тези хора. Първо им дайте предупреждение, а ако ситуацията е твърде сериозна, ги отлъчете или ги премахнете. Не може да се церемоните с тях. Какъв тип са хората, които са склонни да търсят неприятности? Например някои хора, когато правят бизнес или управляват фабрики в света, общуват със съмнителни лица и често правят неща, които нарушават законите и правилата. Днес укриват или плащат по-малко от дължимите данъци; утре се занимават с измами и лъжи или дори се замесват в съдебни дела за причиняване на смърт. Поради тези неща те често получават съдебни призовки, прекарват дните си в съдебни дела и постоянно са въвлечени в спорове. Могат ли такива хора да вярват в Бог с искреност? Това е невъзможно. Има и някои хора, които твърдят, че вярват в Бог, но се държат по много странни и ненормални начини. Днес тормозят противоположния пол; утре може да извършат сексуално насилие над някого и да бъдат докладвани. Би ли казал, че тези хора са склонни да търсят неприятности? (Да.) И така, могат ли такива хора да вярват искрено в Бог? (Не.) След като повярват в Бог, тези хора, които са склонни да търсят неприятности, все така продължават да общуват със съмнителни лица от обществото и постоянно

пораждат спорове, като например спорове по емоционални въпроси, финанси, имущество или лични интереси. Или пък поради някакъв инцидент, който поражда напрежение в някое от техните взаимоотношения, или поради неравномерно разпределяне на неправомерно получени придобивки, винаги има хора, които искат да им създадат неприятности. Когато братята и сестрите понякога посещават дома им, те може да се натъкнат на тези съмнителни хора. Дори когато са на събирания или изпълняват своя дълг, тези съмнителни хора понякога се появяват на вратата или изпращат обезпокоителни съобщения, така че всеки, който е в компанията на тези хора, склонни да търсят неприятности, вероятно ще бъде въвлечен в техните неприятности; и особено делото на църквата и репутацията ѝ е още по-вероятно да бъдат замесени и да бъдат увредени от тези хора. Кажете Ми, добре ли е такива хора да останат в църквата? (Не.) Този тип хора също трябва да бъдат премахнати и спрямо тях трябва да се вземат мерки.

Има и някои хора, които, независимо каква професия имат в обществото, винаги търсят конфликти с правителството, с държавните служители или с определени социални групи и обществени фигури. Днес разобличават несправедливите действия на правителството; утре ще съдят някоя група или организация, искайки обезщетение за вреди; вдругиден ще разобличават личния живот на някоя обществена фигура, в резултат на което хората ще идват да ги търсят. Това търсене на неприятности ли е? (Да.) Дори след като повярват в Бог, те все още искат да продължават да участват в обществени дела. Когато видят нещо, което ги кара да се чувстват недоволни и възмутени, те винаги искат да отстояват справедливостта, за да изпъкнат, или да напишат коментар или статия, за да отсъдят кое е правилно и кое — погрешно по въпроса. Какво се случва накрая? Те не постигат нищо, а накрая си навличат куп неприятности, забъркват се в съдебни дела и си съсипват репутацията. И винаги има съмнителни типове от обществото, които ги търсят, за да им отмъстят или да се разправят с тях, така че те живеят в огромен страх. За да избягат от този начин на живот и за да избегнат неприятности, те купуват няколко къщи, като обясняват: „Както се казва: „Хитрият заек има три дупки“. Само една от трите ми къщи е известна на обществото; никой не знае за другите две. Пазя ги, за да ги използва църквата и за да отсядат в тях братята и сестрите“. Мислиш ли, че братята и сестрите ще бъдат в безопасност, ако отседнат там? (Не, няма да бъдат.) Думите им звучат много добре и правят това с добри намерения, но с техния характер и със склонността им да си търсят неприятности, кой би се осмелил да остане в къщата им? Ако останеш там, хората може да си помислят, че си част от семейството им. Ако някой търси да ги набие, но не ги намери, няма ли ти да отнесеш боя вместо тях? Някои хора са склонни да търсят неприятности. Когато просто си карат колата и минат през някой уединен район, може да ги спрат, след което да ги измъкнат от колата, да ги пребият жестоко и да ги предупредят. Те знаят, че това се случва, защото първи са засегнали някого и

сами са си навлекли неприятности, и че засегнатият от тях човек е искал да ги накара да страдат. Не са ли си заслужили точно това? Това са хора, които са склонни да търсят неприятности. След като започнат да вярват в Бог, независимо какъв въпрос обсъжда църквата, те винаги искат да си пъхат носа, да се изказват и да коментират, а също и се опитват да накарат хората да ги слушат. Ако църквата не приеме предложенията им, те открито недоволстват и негодуват, без да осъзнават собствените си способности. Колкото и загуби да претърпят, никога не си ги спомнят и не си извличат поуки от провалите си. Такива хора вещаят неприятности дори когато вярват в Бог. От една страна, те не разбират истината, но въпреки това винаги искат да участват в делото на църквата, като се опитват да се месят във всичко, в резултат на което прекъсват и смущават делото на църквата. От друга страна, когато прекарват много време с някой брат или сестра, те също им създават неприятности. Хората от този тип, които са склонни да търсят неприятности, са голяма напаст. Мислиш ли, че хората, които си търсят неприятности, са кротки? Дали са хора, които си знаят мястото? (Не.) Те определено не са хора, които си знаят мястото. Обикновено хората, които живеят достойно, си знаят мястото. Докато обществените дела нямат нищо общо с вярата им в Бог, те категорично не участват в тях и не разпитват за тях. Това се нарича да си здравомислещ, да познаваш времената и да разбираш смисъла на нещата. Това общество и човечество са толкова нечестиви и сложни. Както казват невярващите: „В тази хаотична епоха и хаотичен свят хората трябва да се научат да се защитават“. Освен това ти постоянно коментираш обществени въпроси и искаш да се намесваш в тях, но това не е пътят, по който трябва да вървиш в живота. Да вършиш тези неща няма стойност и не е правилният път в живота. Дори да можеш да говориш справедливо, това пак не се счита за справедлива кауза. Защо не? Защото в този свят няма справедливост; злите тенденции не я допускат. Ако наистина можеш да изричаш справедливи и честни думи в Божия дом, това има стойност и значение. Но ако изричаш справедливи и честни думи в този зъл, покварен и хаотичен човешки свят, такива думи лесно могат да ти навлекат неприятности и да те изложат на опасност. Не би било много глупаво тогава да изричаш такива думи? Да правиш това не само че няма да ти позволи да живееш по начин, който има стойност, но и ще ти навлече безкрайни неприятности. Затова умните хора виждат, че тези обществени дела са напаст, и се дистанцират от тях и ги избягват, докато глупавите хора се хвърлят към тях, като си навличат много неприятности. Особено някои хора, след като потренират бойни изкуства няколко дни, научат няколко показни техники и придобият малко слава, искат да се борят за справедливост и да ограбват богатите, за да помагат на бедните. Искат да играят ролята на странстващи рицари или майстори на меча, като ходят насам-натам и изкореняват неправдите, и дори се намесват, за да помогнат, когато видят несправедливост. В резултат на това възникват неприятности — те не осъзнават

колко сложно е обществото. Кажи Ми, когато се намесиш, за да помогнеш, няма ли накрая да засегнеш някои хора? Няма ли да провалиш добре обмислените планове на някои хора? (Да.) Когато провалиш добре обмислените планове на тези хора, ще те оставят ли да се измъкнеш безнаказано? (Не.) Може да кажеш: „Това, с което се ангажирам, е справедлива кауза“, но дори да е справедлива кауза, това няма да помогне — този свят няма да ти позволи да се ангажираш със справедливи каузи. Ако го направиш, ще си търсиш неприятности. Глупаците не разбират това, те не могат да прозрат света. Винаги си мислят, че щом са странстващи рицари, трябва да се намесват, за да помагат на другите. Но в крайна сметка провалят нечии добре обмислени планове и този човек иска да си отмъсти и не се отказва. Така си търсят бедствие. Другият човек тайно започва да разузнава името им, къде живеят, какво е семейното им положение, кои са членовете на семейството им, дали имат някакво влияние в тази област и как е най-добре да се действа срещу тях. След като се осведомят добре за всичко това, те започват хода си срещу „странстващия рицар“, чийто живот оттам нататък става труден. Хората от този тип често си търсят неприятности и колкото и големи загуби да търпят, никога не си извличат поука. Когато се сблъскат с нещо, което смятат за несправедливо, те все още искат да се борят за справедливост и да се намесят и да помогнат. Не само че си навличат неприятности, но и излагат семейството си на опасност, а понякога дори въвличат приятели или колеги от обкръжението си. Ако вярват в Бог и влязат в църквата, братята и сестрите също може да се окажат в опасност заради тях. Например, ако си навлекат неприятности в обществото и някой иска да им отмъсти, и този човек знае, че посещаваш събирания с тях, той може да дойде при теб за информация относно тяхното лично и семейно положение. И така, ще кажеш ли на този човек, или не? Ако го направиш, това е същото като да ги предадеш, което ще им навлече неприятности; ако не го направиш, този човек може да те тормози. В този свят има твърде много зли хора, а злите хора са напълно лишени от разум. Ако някой ги засегне, те са способни на всичко, за да си отмъстят. Не е ли така? (Да.) Независимо в какви неприятности са склонни да се забъркват хората, които са склонни да си търсят неприятности, това винаги създава неприятности и смущения за изпълнението на дълга им и може също така да засегне в различна степен делото на църквата. Ако някой постоянно си търси неприятности, мислите ли, че общението за истината с него може да реши този проблем? (Не.) На такива хора често им липсва здрав разум. Дори когато се забъркат в неприятности, те не ги възприемат като такива; може дори да си мислят, че имат чувство за справедливост. В такива случаи общението за истината с тях е безполезно, защото те са хора с изопачено възприемане, те са нелепи индивиди. Нелепите индивиди трудно приемат истината. Някои хора може да кажат: „Те са изправени пред трудност; как можем да ги пренебрегнем? Как можем да не им покажем някакво съчувствие? Трябва да се отнасяме към тях с любов“.

Да се отнасяш към тях с любов е добре, но могат ли те да приемат това? Ако изобщо не приемат истината и продължават да се придържат към собствените си възгледи, подходящо ли е да продължаваш безкрайно да общуваш за истината с тях? (Не.) Защо не е подходящо? (Хората от този тип не вярват искрено в Бог. Същността им е на неверници. Дори да общуваме за истината с тях, това няма да реши проблема, а те все още могат да донесат много неприятности на църквата.) И така, трябва ли хората от този тип да бъдат премахнати? (Да, трябва.)

Има и друг тип хора, които са склонни да търсят неприятности. В църквата те винаги подстрекават братята и сестрите да вършат определени неща. Например казват: „Действията на правителството и политиката, която то формулира, са неразумни. Като християни ние трябва да практикуваме праведност, трябва да говорим открито и не можем да подвиваме опашки като страхливци. Трябва да излезем на улицата с плакати и да протестираме, да се борим за благоденствието на братята и сестрите, на нашата църква и на цялото човечество!“. И какъв е резултатът от това? Още преди да успеят да излязат на шествие, правителството вече е разбрало и съдът изпраща призовка. Кажете Ми, късмет ли е или нещастие за църквата да има такива хора? (Нещастие.) Някои хора казват: „Оказва се, че в нашата църква има такъв талантлив човек — този човек е роден за водач! Вижте хората в нашата църква; всички те са кротки и се подчиняват, нямат никакво влияние в обществото. Те са плахи и не смеят да се заемат с никакви важни дела, и много се страхуват да не си навлекат неприятности. Този човек е различен — той е смел, проницателен и решителен; освен това има влияние в обществото, способен е и когато види несправедливост, се осмелява да се изправи и да излезе напред. Дори когато е изправен пред съдебно дело, не се паникьосва и не се тревожи. Умствените му способности го правят подходящ по природа да бъде длъжностно лице. Ако този човек се занимаваше с политика, щеше да бъде или депутат, или поне областен управител. Ние не сме достатъчно добри. Затова църквата трябва да избере него за водач. Ако той ни води, със сигурност ще постигнем спасение!“. Някои глупави хора изпитват особено голямо уважение към онези, които са склонни да търсят неприятности в обществото, и ги боготворят, дори искат да ги изберат за църковни водачи. Мислите ли, че това е подходящо? (Не.) Защо не е подходящо? Нима църквата няма нужда от такива „способни хора“? (Църквата няма нужда от такива хора. Църковните водачи трябва да водят Божиите избраници да ядат и да пият Божиите слова заедно на събирания, да се стремят към истината и да изпълняват дълга си да разпространяват евангелието. Въпреки че на пръв поглед такива хора може да изглеждат така, сякаш притежават така наречената смелост, проницателност и решителност, те са неспособни да вършат този вид работа и ще донесат безкрайни неприятности на църквата. Затова те не са подходящи да бъдат църковни водачи.) Нека ти кажа, че е грешка такъв човек да остане в църквата, а би било още по-катастрофално такива хора

да бъдат избирани за водачи. Къде биха отвели те църквата? Биха превърнали църквата в религиозна група! Това е така, защото когато видят несправедливости в обществото, те ще завеждат съдебни дела; когато видят зли хора да тормозят бедните, ще се борят за тях; когато видят корумпирани чиновници брутално да вредят на хората, ще искат да въздават правосъдие от името на Небето. Вследствие на това всички вие също постепенно ще се превърнете в странстващи рицари, борещи се за справедливост. По този начин можете ли все още да постигнете спасение? На пръв поглед хората, които са склонни да търсят неприятности, може да изглеждат доста компетентни, но в крайна сметка какво се случва? Всички те биват отстранени за това, че прекъсват и смущават работата на църквата, защото пътят, който следват, не е правилният път. Независимо в какви неприятности се забъркват, те не вървят по правилния път, нито следват Божията воля. Нищо, което правят, няма връзка с църквата, с Божието дело или с Божиите намерения; всичко, което правят, е отдалечено от Божиите намерения и се отклонява от правилния път. Естеството на тяхното търсене на неприятности е, че те се занимават и се оплитат с дяволи; те са измъчвани от дяволи. Затова Божият дом трябва да прокара ясна граница между себе си и такива хора. Ако те многократно търсят неприятности, като отказват да слушат, независимо кой се опитва да ги посъветва, и търсят неприятности, без да извличат поуки от грешките си, дори вършат безразсъдни злосторничества, тогава трябва да бъдат убедени да напуснат. Можете да кажете: „Виж колко неприятности си навлече, колко голяма пречка беше това за работата на църквата и колко много хора бяха засегнати в изпълнението на дълга си. Как не го осъзнаваш? Ти си твърде широкоскроен — достатъчно широко, че да обхванеш целия свят. Човек като теб трябва да се впусне в света; трябва да се развиваш и да управляваш нацията, да донесеш мир на света. Ти си подходящ да общуваш с високопоставени чиновници; само тогава можеш да се издигнеш над ежедневието, да разпериш криле и да полетиш. Да стоиш с хора, които вярват в Бог по цял ден — няма ли това просто да възпира грандиозните ти амбиции и да ограничава способността ти да разпериш криле и да полетиш? Виж ни нас — никой от нас няма грандиозни въжделения. Ние сме съсредоточени единствено върху вярата в Бог, върху четенето на повече Божии слова, за да разберем някои истини, и върху вършенето на по-малко зло, и тогава може би ще получим Божието одобрение — това е всичко. Всички ние сме хора, клеветени и обиждани от светските хора, отхвърлени от света, така че ти не си предопределен да общуваш с хора като нас. По-добре би било да се върнеш в света и да се бориш там; може би ще постигнеш голям успех и ще осъществиш амбициите си“. Подходящо ли е да ги убедите да напуснат по този начин? Добър начин ли е това за разрешаване на проблема? (Да.) Ето как църквата трябва да се справя с такива неверници; разрешаването на въпроса по този начин е напълно съобразено с истините принципи.

Какви други типове хора са склонни да търсят неприятности? Има един тип хора, които са особено популярни сред противоположния пол и винаги флиртуват със съмнителни индивиди. Те не търсят истинска романтична връзка; вместо това поддържат много близки и непристойни отношения с множество хора от противоположния пол. Тъй като не могат да се справят правилно с тези отношения, е възможно хората, с които флиртуват, да станат ревниви или дори да си отмъщават взаимно. Това неприятност ли е за тях? (Да.) Това също е голяма неприятност. Някои хора може да не се интересуват от тези въпроси, но такива неща често носят неприятности в личния им живот и във вярата им, а дори могат да засегнат и личната им безопасност. Тези неприятности постоянно ги следват и онези, които често общуват с тях, няма как да не бъдат замесени. Независимо дали са в истинска романтична връзка с тези индивиди от противоположния пол, или просто флиртуват и се използват взаимно, ние не се интересуваме от такива въпроси. От какво се интересуваме? Интересуваме се дали неприятностите, които те носят, ще имат някакво вредно въздействие върху братята и сестрите или върху църквата. Ако има въздействие, църквата трябва да се намеси, за да разреши и да се справи с проблема, като ги посъветва да се погрижат правилно за тези неприятности. Що се отнася до това как ще се погрижат, ние няма да се намесваме. Ако, независимо как ги съветват, те все пак откажат да се вслушат и не се справят с тези неприятности или не ги разрешат, тогава трябва да бъдат изолирани и да им бъде дадено предупреждение: „Първо трябва да се погрижиш за личните си неприятности. След като се погрижиш за тях, можеш да възобновиш изпълнението на дълга си. Ако не се погрижиш правилно за тях, ще останеш изолиран“. Въпреки че са вярващи и вероятно дори изпълняват дълга си — може би дори важен дълг — поради сериозните проблеми в личния им живот и понеже неприятностите, които си навличат, биха могли да засегнат работата на църквата, църковните водачи не могат да го пренебрегнат, тъй като тези неприятности представляват потенциален риск. Например хората, с които влизат във връзки, може да научат от тях нещо за положението в църквата или лична информация за братята и сестрите. Ако тази информация изтече от тях към злонамерени лица или към големия червен змей, това би било вредно както за църквата, така и за братята и сестрите. Следователно за църквата тези неприятности или потенциални рискове са изцяло причинени от тях, така че тя трябва да ги накара първо да се справят с личните си неприятности. Ако те се погрижат напълно за неприятностите, Божият дом може да вземе решение да ги приеме отново в зависимост от положението им. Но ако те продължават да не се справят с неприятностите и все още искат да изпълняват дълга си, какво трябва да се направи? (Не бива да им се позволява да изпълняват дълга си.) В такъв случай те трябва да бъдат убедени да напуснат или да бъдат премахнати. Накратко, независимо дали става въпрос за църковни водачи или за братя и сестри, щом открият, че в църквата има хора,

които са склонни да търсят неприятности, те трябва да се заемат с въпроса според принципите и незабавно да се справят с него. Не бива да чакат, докато тези индивиди донесат опасност за братята и сестрите или неприятности за работата на църквата, преди да се заемат с проблема и да го разрешат.

Някои хора бързат да провокират неприятности и да се замесват в сбивания и побоища. Те винаги смятат, че могат да нанесат добър удар, винаги искат да победят всички по света или, ако знаят малко показни бойни изкуства, винаги искат да използват насилие и сила срещу другите. Нима този тип хора също не са склонни да търсят неприятности? (Да.) Има и такива, които не си стоят на мястото, където и да отидат. Те не спазват правила и не съблюдават обществения ред и винаги искат да бъдат нетрадиционни. Когато шофират, настояват да минават на червено или настояват да правят ляв завой, където не е позволено, а когато бъдат спрени и глобени от полицията, отказват да приемат това и искат да докладват полицая. Виждаш ли, те се осмеляват да докладват всекиго. Дори полицията да действа според закона, те пак искат да я докладват — те пренебрегват закона. Нима тези глупаци също не са склонни да търсят неприятности? (Да.) Този тип хора, които са склонни да търсят неприятности, си мислят, че могат да разчитат на Бог, защото вярват в Него, и че църквата има много хора и голямо влияние, и затова не се страхуват от нищо. Навсякъде вършат безразсъдни злосторничества, за да се изфукат със способностите си и с това колко са страховити. Дори след като си навлекат неприятности със закона, не могат да се върнат назад. Накрая какво казват? „Този свят е наистина зъл. Арестуваха ме само защото се застъпих за справедливостта. Този свят е наистина несправедлив!“. Те все още отказват да признаят грешките си. Провокират и си навличат неприятности, а въпреки това се оплакват, че това е несправедливо спрямо тях. Нима това не е напълно абсурдно? (Да.) Колкото и зъл и мрачен да е светът, не е мъдро от тяхна страна да провокират неприятности. Бог никога не е искал от никого да провокира неприятности, нито е искал от някого да използва знамето на вярата в Бог, за да се бори за справедливост и да налага справедливост от името на Небето. Някои хора казват: „Законите на този свят не са истината, така че няма нужда да ги спазваме“. Въпреки че законът не е истината, Бог никога не ти е казвал, че можеш да нарушаваш закона по свое желание, нито ти е казвал, че можеш да убиваш или да подпалваш. Бог иска от теб да се подчиняваш на закона и да спазваш обществения ред в обществото, да можеш да спазваш моралните норми и да следваш правилата, където и да отидеш, да не бъдеш провокативен и да не си търсиш неприятности. Ако нарушиш закона, сам ще понесеш последствията — не очаквай Божият дом да поеме отговорност за теб, защото това е лично поведение и представлява само теб като индивид; Божият дом никога не те е инструктирал да правиш нещо незаконно. Независимо в коя държава уреждаш въпроси, Божият дом изисква от теб да провериш закона и да се консултираш с адвокат. Каквото

адвокатът каже, че е подходящо, това трябва да направиш. Ако адвокатът не те е посъветвал да действаш по определен начин, а ти действаш на сляпо, объркваш нещата и нарушаваш закона, сам ще понесеш последствията — не създавай неприятности на Божия дом. Дори ако подходът, който адвокатът предлага, не е най-добрият вариант, все пак трябва да следваш съвета му. Докато е законно и не причинява значителна вреда на Божия дом, може да се направи. Божият дом винаги е казвал на хората да се консултират с адвокати и да уреждат въпросите според закона. Някои хора обаче си мислят: „Божият дом не принадлежи на света, затова не трябва да следваме тенденциите на света! Законът не представлява истината — само Бог е истината и Бог е върховен. Ние се покоряваме само на истината и на Бог!“. Макар това твърдение да е вярно, ти все още живееш в този свят и трябва да се справяш с много реалистични проблеми. Затова не можеш да нарушаваш закона, нито можеш да нарушаваш истините принципи. Върховенството на Бог се отнася до Божията идентичност и статус; то не е причина да се занимаваш с незаконни дейности или да действаш деспотично в обществото, да правиш каквото си искаш и да търсиш неприятности навсякъде. Бог никога не е насърчавал или изисквал от някого да нарушава закона, когато върши нещо, а по-скоро ти казва да спазваш закона и да се съобразяваш с обществените правила, че ако нарушиш закона и бъдеш наказан, трябва да приемеш наказанието, и че не трябва да създаваш проблеми или да си търсиш неприятности. Ако винаги търсиш неприятности, винаги си мислиш, че понеже вярваш в Бог, имаш Неговата подкрепа и затова не се страхуваш от нищо, казвам ти, грешиш! Бог не подкрепя твоето безстрашие пред всички неща, а Божият дом няма да плаща за твоята логика като на негодник. Никога не си мисли, че само защото в Божия дом има много хора и той има голямо влияние, можеш да правиш каквото си искаш. Ако мислиш така, грешиш. Това е логиката на Сатана. Божият дом никога не е казвал такова нещо, нито пък Бог. Божият дом не насърчава никого да действа по този начин. Вярно е, че в Божия дом има много хора, но броят на хората — независимо дали са много или малко — не е, за да подкрепя някого, да окуражава някого или да предпазва някого от неприятности и да изглажда нещата. Бог избира хората, за да могат те да Го следват и да следват Неговата воля, за да могат да бъдат сътворени същества, отговарящи на критериите, и да изпълняват добре дълга на сътворените същества. Не е, за да се противопоставяш на света, не е, за да изричаш високопарни идеи в света, и със сигурност не е, за да дадеш урок на света. Вярата в Бог не е плуване срещу течението; тя няма нищо общо с плуването срещу течението или с презирането на света. Затова не разбирай погрешно Божиите намерения за хората и не тълкувай погрешно или не разбирай погрешно значението на вярата в Бог. Каква е целта на това, че Бог избира хората? (Тя е хората да следват Бог, да следват Божията воля и да изпълняват дълга на сътворените същества.) Бог избира хората, за да ги придобие, да придобие

истински сътворени същества, да придобие хора, които истински се прекланят пред Бог; това е, за да се появи ново човечество, такова, което може да се прекланя пред Бог. Целта на това, че Бог избира хората, не е те да се противопоставят на този свят или на човечеството. Затова онези, които са склонни да търсят неприятности, трябва да бъдат държани възможно най-далеч от църквата и от местата, където хората изпълняват дълга си, за да се избегне засягането на изпълнението на дълга на другите.

Що се отнася до онези, които са склонни да търсят неприятности, независимо какви неприятности си навличат, ако това създава проблеми за църквата и засяга изпълнението на дълга на братята и сестрите, водачите и работниците трябва да се намесят и да разрешат въпроса. В никакъв случай не бива да се оставя без контрол. Те трябва незабавно да разберат и да схванат ситуацията, да изяснят корена на проблема и след това да измислят разумно решение и да се справят с него. Защо трябва да се справят с него? От една страна, тези неприятности могат да засегнат работата на църквата, църковния живот или изпълнението на дълга на братята и сестрите. От друга страна, независимо дали тези индивиди, които са склонни да търсят неприятности, са възприемани от другите като талантливи или като лентяи и негодници, щом създават неприятности, с тях трябва да се справят своевременно. И така, как трябва да се справят с тях? Не става въпрос за справяне с неприятностите, а за справяне с хората, отговорни за тяхното причиняване. Като ги изчистят от църквата, коренът на неприятностите се премахва и по този начин проблемът е решен. В никакъв случай не бива да проявяваш снизхождение само защото в очите ти някои хора, които са склонни да търсят неприятности, изглеждат способни или надарени. Ако можеш да проявиш снизхождение към тях, тогава ти наистина си много объркан човек и си негоден да бъдеш църковен водач, а братята и сестрите трябва да те отстранят от позицията ти. Ако не защитаваш интересите на Божия дом и не закриляш братята и сестрите, а вместо това закриляш зли хора и създатели на неприятности, дори ги боготвориш безмерно, като се отнасяш към тях като към почетни гости и надарени личности, като мислиш, че са талантливи хора, каквито трудно се намират в църквата, като ги използваш за важни задачи и дори им изглаждаш неприятностите — тогава ти си напълно негоден за ролята на църковен водач. Ти си объркан човек и лъжеводач и трябва да бъдеш освободен и отстранен. Ако църковен водач откаже да се вслуша в съветите и настоява да закриля някой зъл човек, който е склонен да си търси неприятности, или да го използва за важни задачи, братята и сестрите трябва не само да отстранят водача, но и да го съберат заедно с този човек, който си търси неприятности, и да ги премахнат и двамата. Нима не боготвориш човека, който си търси неприятности? Той също се чувства закрилян от теб и вие двамата толкова добре се разбирате — е, тогава съжалявам, но и двамата трябва да си тръгнете. Божият дом няма нужда от никой от вас! Ако в една църква има хора, които са склонни да търсят

неприятности, а висшестоящите водачи не знаят, докато църковният водач е объркан и му липсва проницателност, тогава братята и сестрите, които разбират истината, трябва да се намесят, за да разрешат проблема. От една страна, те трябва своевременно да докладват въпроса на висшестоящите водачи. Освен това те трябва да се обединят с другите братя и сестри, за да общуват и да разпознаят лъжеводача. След като се потвърди, че той е лъжеводач, трябва да бъде освободен или отстранен и да бъде избран нов водач — някой, който може да защитава интересите на Божия дом, работата на църквата и църковния живот. Подходящо ли е да се практикува по този начин? (Да.) Изчистете заедно този църковен водач и човека, който е склонен да си търси неприятности. Нима те не са двама души, които се разбират добре поради споделените си подли качества, завиждат си и се възхищават един на друг? Тогава изпълнете желанието им и ги оставете да се върнат заедно в света — Божият дом не иска такива хора. Ако останат в църквата, те само ще си търсят и създават неприятности, причинявайки голяма вреда на работата на църквата. Те трябва да бъдат изчистени. Където и да искат да отидат и колкото и големи неприятности да искат да си навлекат, това си е тяхна работа. Във всеки случай това няма нищо общо с църквата и няма да я замеси. Няма ли това да разреши проблема? (Да.) Това решение е доста добро. С това приключва нашето общение по дванадесетото проявление относно хората, които са склонни да търсят неприятности.

М. Да имаш сложна биография

Нека да разгледаме следващото проявление: да имаш сложна биография. Какви хора според вас имат сложна биография? (Някои хора са свързани както с престъпния свят, така и с легалния и тяхната социална биография е сравнително сложна — попадат ли те в тази категория?) Когато говорим за сложна биография, определено имаме предвид хора със светски опит. Какво е типичното поведение на хората със светски опит? Те сядат, кръстосват крака и започват да говорят безспирно; говорят обстойно за всичко под слънцето и могат да бъбрят известно време както за вътрешни, така и за международни въпроси, но нито една дума от казаното не е истина — всичко е хвалби, които са или измислици, или просто плод на въображението. Самохвалковците не са непременно хора със сложна социална биография. Самохвалковците може просто да са безделници, просто обикновени хора — където и да отидат, те се хвалят, говорят за възвишени, нереалистични неща, за да подведат хората и да ги накарат да ги почитат, и не след дълго репутацията им е сринатa. Какви типове хора имат сложна биография? Например някои хора се присъединяват към политическа партия в обществото, но след няколко години усилия не придобиват никакъв статут. След това се присъединяват към друга партия и най-накрая успяват да заемат ниска лидерска позиция или стават дребни чиновници. Те имат особено сложни социални връзки. Никой не

може със сигурност да каже дали хората, с които общуват, са техни приятели или врагове — дори собственото им семейство не знае, само те самите знаят. Такива хора нямат ли сложна биография? (Да.) Тези хора имат политически сложна биография. Днес подкрепят една партия, утре подкрепят друга; днес подкрепят един човек за изборите, а утре — друг. Накратко, никой не знае какво мислят наистина. Те не казват на обикновените хора кого всъщност подкрепят, нито какви точно са политическите им позиции или политическите им цели; те са особено потайни по тези въпроси и обикновените хора — дори собствените им семейства — не знаят тези неща за тях. Въпреки това те са особено запалени по политиката и имат някои познанства и контакти на политическата сцена; просто засега не са осъществили своите амбиции. Когато такъв тип хора влязат в църквата, те виждат, че братята и сестрите са просто обикновени хора, които не разбират от политика и не се занимават с нея, и в сърцето си презират онези, които истински вярват в Бог. Въпреки това те винаги искат да използват славата на църквата в религиозния свят и в обществото или да се възползват от влиянието на църквата, за да правят каквото си искат, да задоволят прекомерните си желания или да дадат пълна воля на политическите си амбиции — тоест те искат да се скрият в църквата и да чакат подходящия момент, за да могат да използват църковната общност или определени хора, събития и неща в църквата, за да постигнат своите политически цели. Може ли такъв човек да се счита за човек със сложна биография? (Да.) Мислите, принципите за решаване на проблеми, различните тактики, както и стратегиите и методите на говорене, използвани от онези, които се занимават с политика, са неща, които обикновените хора не могат да прозрат. По-специално младите хора или тези без социален опит изобщо не могат да ги прозрат. Хората, които не са политически грамотни, са играчки в ръцете на тези хора с политически сложна биография и те определено гледат отвисоко на такива хора. Да дадем един неточен пример: в животинското царство най-хитрите същества са змиите, лисиците и тигрите. От тяхна гледна точка животни като овце, зайци, елени и кучета са глупави. Хората с политическа биография гледат на повечето братя и сестри по същия начин, по който хитрите животни, като лисици и змии, гледат на простодушните животни, като овце, елени и кучета. Те могат да видят ясно братята и сестрите, но братята и сестрите не могат да ги прозрат. И така, как можем да разпознаем хората с политически сложна биография? Онези, които се занимават с политика, са насочили сърцата си към политиката и властта. Докато обичат властта и се занимават с политика, те рано или късно ще се включат в политиката; не могат вечно да се крият в църквата. Когато се разобличат, ти ще разбереш: „Значи, оказва се, че те вярват в Бог с политически цели! Те имат политическа биография и не вярват искрено в Бог. Те вярват в Бог с друга цел!“. Когато тези хора влязат в църквата за пръв път, те се прикриват изключително добре, посещават събирания и изпълняват дълга си нормално. Но когато моментът

назрее, те ще се опитат да използват църквата, за да направят това, което искат, и прекомерните им желания и истинските им лица ще бъдат разобличени по естествен начин. Едва тогава братята и сестрите ще могат да видят, че те са неверници. Когато бъдат разпознати, става много лесно да бъдат различени. Например когато вълк се облече в овча кожа и се смеси със стадото, може да не успееш да разпознаеш дали е вълк или овца, но когато започне да яде овцете, ще го разпознаеш като вълк. Онези, които се занимават с политика, са все неверници, които са проникнали в църквата. Когато тези хора се опитват да подведат и привлекат братята и сестрите да се присъединят към някоя политическа партия и да участват в политиката заедно с тях, ще видиш, че вярата им в Бог е лъжлива и че истинската им цел е да се занимават с политика — колкото и сложна да е биографията им, тя ще излезе наяве и ще бъде разобличена. В този момент хората ще могат да ги разпознаят. Това е един тип хора, които имат сложна биография — онези с политически сложна биография.

Има и друг тип хора, които спадат към категорията на тези със сложна биография. Някои хора в обществото не стоят на отреденото им място и не водят почтен живот, а вместо това обичат да общуват със съмнителни личности. Тези личности включват например онези, които извършват фалшификации и измами, или членове на престъпния свят; хора със статус, слава и престиж в обществото, които на пръв поглед са държавни служители или бизнесмени, но задкулисно винаги участват в незаконни, престъпни дейности, като си сътрудничат с определени държавни служители или членове на подземния престъпен свят, за да търгуват с огнестрелни оръжия, наркотици или друга контрабанда, забранена от държавата; към тях спадат и онези, които са били осъждани и многократно вкарвани в затвора и са извършвали някои злодеяния, като ограбване на гробове, изнасилване, сексуално насилие, или дори са трафиканти на хора или каналджии. Хората от този тип със сложна биография общуват с такива личности и освен това поддържат особено близки отношения с тях — помежду си се наричат „братя“, възползват се един от друг и си правят услуги. На пръв поглед тези хора не вършат никакви очевидни злодеяния и не извършват кражби, грабежи, убийства или палежи, но групите, с които общуват, и кръговете, в които се движат, са съставени все от тези непристойни личности. Не са ли този тип хора също доста плашещи? (Да.) Те си партнират с тези личности, за да инвестират в бизнес, и когато партньорът им извърши нещо незаконно и се нуждае от помощта им, те му оказват съдействие. Макар че може да не са главните виновници, те са съучастници. Може да се каже, че този тип хора често се движат по ръба на закона. Какво означава „да се движиш по ръба на закона“? (Означава, че често участват в дейности, които потенциално биха могли да нарушат закона.) Това е от една страна. Освен това, те често използват вратички в закона, а нещата, с които се занимават, са все сериозни въпроси. Ако някога ги заловят, дори и само като съучастници, биха

могли да бъдат осъдени на 10 или 20 години или да им бъдат наложени огромни глоби. Не би ли казал, че този тип хора са проблемни? (Да.) Никога не си го виждал да извършва явно злодеяние и не си го виждал да убива хора, да пали пожари, да мами или да натопи някого, но когато онези, които незаконно пълнят джобовете си и нарушават закона, както в престъпния свят, така и в законните кръгове, участват в незаконни дейности, за да извлекат огромни печалби, този тип хора също получават дял от плячката и парче от пая. Бихте ли казали, че този тип хора се считат за хора със сложна биография? (Да.) Добре ли би било такива хора да останат в Божия дом? (Не.) Те общуват както с престъпния подземен свят, така и със законните кръгове, и не само това, самите те участват в незаконни дейности — това е сложна биография. Ако общуват с някои държавни служители и общуват и си взаимодействат с тях по нормален начин, това е приемливо. Ако обаче хората, с които общуват, са негативни личности, замесени в различни незаконни и престъпни дейности, тогава това е много проблемно и рано или късно нещо ще се обърка. Този тип хора обичат да общуват с такива хора; също така те се възползват от тях, разчитайки на влиянието им, за да правят пари, да забогатяват и да водят добър живот. Могат ли тогава да се считат за добри хора? (Не.) Хората често казват: „Краставите магарета се надушват“ — те могат да общуват, както с членове на престъпния свят, така и със законните кръгове, смяташ ли, че са почтени хора, които си стоят на мястото? (Не.) Определено не. Те общуват с тези личности, от една страна, защото може би са полезни на тези хора — могат да свършат определени задачи за тези, с които общуват. От друга страна, това е така, защото харесват хората, с които общуват, както от престъпния свят, така и от законните кръгове — уменията, способностите и влиянието на тези хора, както и ползите, които им носят, са все неща, от които се нуждаят и които им харесват. И така, какви точно са тези хора? (Не са почтени хора.) Можем да го кажем само по този начин. Те са от същата порода като тези, с които общуват — всички те се използват взаимно. В този свят няма много хора, които могат да правят неща за теб или напълно да ти се доверят и да ти бъдат приятели, но все пак ги има — не е нужно да общуваш с такива хора. Този тип хора общуват с тях, от една страна, защото се разбират добре поради споделените си долни качества и са от една порода. От друга страна, това е така, защото тези хора ще направят всичко в името на собствените си интереси и оцеляването си в светския свят и нямат никакви принципи, когато става въпрос за общуване с хора, нито имат някакви принципи в каквото и да било, което вършат. Невярващите дори казват: „Благородният човек обича богатството, но го придобива по правилния начин“ и спазват това като минимален критерий. Независимо дали могат да отговорят на този минимален критерий или не, във всеки случай това се счита за относително благородна философия за оцеляване сред човечеството. Хората от този тип обаче, които имат сложна биография, в името на собствените си интереси и извличането на печалба,

са безскрупулни и безразборни, когато става въпрос за общуване с хора — стига да могат да извлекат ползи от това, те ще общуват с всекиго. Нещо повече, те изпитват голяма гордост от това, че могат да общуват с такива хора, и смятат, че методите, които самите те използват при общуването с хора, са страхотни. И така, как трябва да гледаме на този тип хора? Те са замесени, както в престъпния свят, така и в законните кръгове — това е сложна биография. Този тип хора са толкова плашещи! Лицето, което показват, истинско ли е? Не, те винаги носят маска. Никога не можеш да ги прозреш или да знаеш какво мислят вътре в себе си. Те носят маска, когато общуват с теб, и дори се промъкват сред вярващите в Бог. Това е точно като дявол, който се смесва с тълпа от хора, или лисица или вълк, който се промъква в стадо овце. Това кара ли те да се чувстваш в безопасност? (Не.) Защо казваш това? Заради тяхната хитра, порочна и нечестива природа; те непрестанно кроят планове срещу теб — сякаш зад теб винаги има чифт лукави, нечестиви очи, които следят всяко твое движение — и те просто чакат възможност да те унищожат и погълнат. Не е ли това ужасяващо? (Да.) Усещането, което този тип хора ти дават, никога не е за безопасност, защото тяхната природа и биография винаги те карат да чувстваш, че те са заплаха за теб. Каква заплаха? Такава, че когато са наблизо, постоянно чувстваш, че могат да кроят планове срещу теб, да си играят с теб и да ти поставят капани по всяко време и на всяко място, и че никога не знаеш кога може да бъдеш използван или наранен от тях и да загинеш от ръцете им или да бъдеш погубен от тях. Ето защо такива хора абсолютно не трябва да се държат наблизо. Кажете Ми, не е ли така? (Така е.) Например, ако пуснете вълк сред стадо овце, това ще пази ли овцете, или ще ги погуби? (Ще ги погуби.) Според природата на вълка, той никога няма да стои до овцете и да се грижи за тяхната безопасност, защото в ума му овцете са негова храна и когато или където огладнее, ще ги изяде; той няма жал към овцете и няма да ги пощади. Вълкът няма вродените способности на кучето. Ако едно куче израсне с овце, то счита овцете за нещо, което трябва да защитава, и когато вълк дойде да нападне или изяде овцете, кучето ще излезе напред, за да се бие, поемайки отговорността да защитава овцете като свой неотменен дълг — кучетата просто имат това вродено качество. Но вълците са различни; вродено качество на вълците е да искат да ядат овце. Когато човек от този тип със сложна биография проникне в църквата, това е същото като вълк, който прониква в стадо овце — когато вълкът не е гладен, той може да не представлява опасност за овцете, но когато огладнее, овцете неизбежно ще бъдат храната, която ще изяде, и никой не може да промени този факт. Това се определя от неговата природа. За да се реши проблемът с вълка, който яде овцете, трябва бързо да се идентифицира вълкът. След като веднъж идентифицирате кой е вълкът в овча кожа, трябва незабавно да се отървете от него — не се колебайте и не проявявайте никаква милост. Към хората от този тип със сложна биография трябва да се отнасяте предпазливо. Ако

откриете, че вършат злини и смущават църквата, в никакъв случай не бива да проявявате към тях никаква учтивост. Трябва да им кажете: „Ти си светски човек и не си подходящ за вяра в Бог. Избрал си грешното място, като си дошъл в Божия дом; това място не е за теб. Трябва да търсиш собствените си перспективи в обществото. Вярващите в Бог само четат Божиите слова, разговарят за истината и изпълняват дълга си, за да удовлетворят Бог; те не се занимават със заговори и интриги, нито участват в политиката. Тук не можеш да се издигнеш в йерархията или да забогатееш, или да водиш живот, по-висш от този на другите. Колкото и дълго да се мотаеш тук, ще бъде само загубено време“. По този начин те ще бъдат убедени да си тръгнат, нали? (Да.) Някои хора със сложни социални връзки не са непременно зли хора, нито са извършили голямо зло, но изобщо не приемат истината и наистина принадлежат към категорията на неверниците. Да се опитваш да накараш такива хора искрено да повярват в Бог и да се стремят към истината е като да се опитваш да превърнеш вълк в овца — това е невъзможно. Независимо колко дълго вълкът носи овча кожа, той си остава вълк; никога няма да стане овца. Просто така стоят нещата. Затова вярата в Бог на такива хора е просто смешна; те са сбъркали адреса, като са повярвали в Бог!

Има и друг тип хора със сложна биография. Макар че вярват в Бог, те имат близки отношения с някои от религиозните водачи, длъжностни лица или хора със статус от различни вероизповедания. Те обичат да общуват с тези хора и често посещават религиозните дейности на различни вероизповедания; изграждат връзки и приятелства с тези хора, използват се взаимно и си правят услуги. От време на време, умишлено или не, те дори разкриват на тези лица определена работа, свързана с общите въпроси, или работа с персонала, която е вътрешна за църквата. Това е много обезпокоителен въпрос. Ако ти просто общуваш с хора в религията или ти е невъзможно да се откъснеш от тези религиозни места, и също така обичаш да участваш в различни религиозни празнични дейности и различни религиозни церемонии, това е приемливо. Въпреки това не бива да разкриваш работата на църквата или информация за братята и сестрите в тези среди. Например, не бива да разкриваш неща от сорта на това, че определен човек е приел „Източна светкавица“, какъв дълг изпълнява в Църквата на Всемогъщия Бог, къде живее и с кого обикновено общува — ако разкриеш тези неща, това показва, че си много неморален. Ако някой докладва тази информация на правителството, последствията ще бъдат невъобразими. Ако си много близък с хора в религията или интересите ви се преплитат, или сте си разменяли услуги, тогава това най-вече може да се приеме като сложна биография. Ако обаче тайно вършиш някои други неща, като например разкриване на работните разпоредби на Божия дом или разкриване на вътрешните дела на Божия дом или личната информация на братята и сестрите, тогава природата на това се превръща в предателство и то се осъжда. По-специално някои братя и сестри не желаят другите да знаят за тяхното

положение или то да бъде разкрито, защото преди това са били арестувани или в момента са в списъка на издирваните лица, но този тип хора със сложна биография гледат на тази информация като на нещо, с което да си осигурят определени облаги, или просто я смятат за маловажна и я разкриват, причинявайки неприятности на тези братя и сестри. Ако Божият дом узнае за подобни случаи, той абсолютно няма да пощади този човек; такива хора трябва незабавно да бъдат изчистени. В социалния контекст, в който хората са преследвани заради вярата си в Бог, за вярващите е трудно дори да получат възможността да изпълняват дълг и всеки човек наистина я цени. Никой не иска изпълнението на дълга му да бъде изложено на потенциален риск заради други хора или заради собствената му глупост. Следователно, ако някой излага на потенциален риск изпълнението на дълга на братята и сестрите или личната им безопасност или ако някой поставя пречки по пътя на вяра в Бог на другите, Божият дом няма да го пощади. Щом Божият дом открие такива хора, той ще ги премахне или отлъчи незабавно, абсолютно няма да отстъпи! Ако те се защитават, търсейки оправдания и извинения, като казват: „Беше просто моментна грешка на езика, защото не внимавах“, ти абсолютно не бива да вярваш на това — такива извинения са неоснователни. Защо не разказаха на хората за собствените си семейни въпроси? Защо вместо това говореха за делата на братята и сестрите? Те явно таят лоши намерения. Разкрили са църковни дела и информация за братята и сестрите; ако това донесе неприятности на братята и сестрите, тогава те трябва да бъдат прокълнати! Не трябва ли такива хора да бъдат прокълнати? (Да.) В хода на разпространението на евангелската работа от църквата е неизбежно някои такива хора да се присъединят към нея. Те нямат скрупули да продадат църквата, да продадат братята и сестрите и дори да предадат интересите на Божия дом. Те общуват насаме с всякакви хора, а целта на общуването им е нечиста. Когато общуват с тези хора, те дори говорят необмислено, като им казват цялата вътрешна църковна информация, която знаят, без да премълчават нищо, и това в крайна сметка създава неприятности на братята и сестрите и на църквата. Вината за това трябва да падне върху тези хора, които говорят необмислено. Някои от тях може да кажат, че не са го направили умишлено, но дори да не е било умишлено, това не го прави приемливо. Ако не е било умишлено, тогава защо вместо това не си навредил на себе си? Защо си навредил изключително на другите? Ти си създал неприятности на църквата и на братята и сестрите, това е установен факт. Следователно вината трябва да падне върху теб. Ако убиеш някого и след това кажеш: „Не го направих умишлено; никога не съм възнамерявал да го убия — такава мисъл не ми е минавала през ума“, законът ще те признае ли за невинен заради това твърдение? (Не.) Дори и да казваш истината, ще бъде безполезно. Факт е, че си убил някого, и според закона има неопровержими доказателства за това, така че трябва да бъдеш признат за виновен въз основа на фактите. Ти си извършил убийство, така че си убиец и

никакво самооправдание няма да ти помогне. Някои хора често създават неприятности на църквата чрез действията си, а понякога тези неприятности са значителни, като не само водят до арести и затвор на братя и сестри, но и сериозно засягат работата на църквата. Божият дом абсолютно няма да пощади такива хора; ще отлъчи всеки, когото хване, и ще го прокълне — Божият дом изобщо няма да отстъпи! Ако тези неща се бяха случили в Епохата на закона, злодеите щяха да бъдат извлечени и пребити до смърт с тояги или убити с камъни; така е трябвало да се постъпва в такива случаи. Сега, тъй като това не е част от управленските закони на Божия дом, те ще бъдат отлъчени, а братята и сестрите колективно ще ги прокълнат. За тях няма никакъв шанс да получат благословии или спасение — те трябва да бъдат изпратени в ада и наказани!

Има и друг тип хора със сложна биография; те идват в църквата със специални мисии, които трябва да изпълнят. Някои от тези хора са изпратени от правителства, докато на други са възложени мисии от определени религиозни или социални групи. Например тези мисии може да включват наблюдение на братята и сестрите, наблюдение на църквата или пъхане на носа в различни точки от църковната работа и нейните работни разпоредби от различни периоди. Независимо каква точно е тяхната мисия, във всеки случай от наша гледна точка този тип хора имат сложна биография. По-голямата част от тези хора със сложна биография са неверници; те са тези, които изобщо не приемат истината. Те се различават от онези с малко вяра, лоши заложби или много представи — тези хора искрено вярват, докато при хората със сложна биография има сериозен проблем. Първо, нека да помислим: каква човешка природа имат такива хора? (Те имат лоша човешка природа, нечестиви са и са членове на сатанинската шайка.) И така, какви хора са те? (Те са дяволи.) Точно така, уцелихте право в десетката — те са дяволи, които проникват в църквата. Те са хора, които проникват в църквата и живеят в сянка, докато същевременно крият в себе си различни планове и намерения. Такива хора са дяволи. От самото начало, когато тези хора влязат в църквата, те не таят добри намерения. Независимо кой ги е изпратил — някои може да са изпратени от правителства или определени групи, докато други може изобщо да не са изпратени от никого и просто сами да искат да проникнат в църквата — такива хора са чисто светски личности. Те общуват с широк кръг от хора и имат сложни междуличностни отношения и социални контакти — те имат сложна биография. „Сложна биография“ означава, че техните социални връзки, междуличностни отношения и жизнена среда са особено нечисти и далеч не са прости; те не са като обикновените хора, които просто се опитват да печелят пари и да водят добър живот. Ролите, които тези хора играят в обществото, са на изтъкнати личности, водачи или сравнително изявени фигури в различни кръгове и групи — те са от типа хора, които невярващите наричат „способни личности“ или „гурута“. Където и да се намират, те не са хора, които си знаят мястото, и не са

почтени хора. Независимо дали търсят възможности да си осигурят лична изгода, власт или контрол над другите в различни групи и кръгове, това е тяхната цел и смисълът на тяхното съществуване. Независимо в коя църква се намират, техният начин на мислене е като този на дявол, винаги нетърпеливи да се намесят, искат да контролират ситуации, да контролират хора, да контролират пари, да упражняват влияние и да упражняват власт. Това са проявленията на този тип хора. Следователно, независимо дали такива хора имат мисия, или са изпратени от правителството или от някоя социална група, след като дойдат в църквата, за тях е невъзможно да си стоят на подобаващото място. Дори и да нямат мисия, и дори църквата или братята и сестрите да не са обект на тяхната експлоатация, те не са хора, които истински искат да вярват в Бог, и със сигурност не са хора, които вярват в съществуването на Бог. Тяхната цел да се присъединят към църквата изобщо не е чиста — поне едно нещо е много реалистично за тях, а именно „да се възползват от успеха на църквата“ и да изчакат удобен момент, за да осъществят собствените си планове. Ако не успеят да постигнат целите си и желанията им бъдат осуетени, те вероятно ще напуснат църквата по всяко време. Те търсят възможности, като изчакват подходящия момент да нанесат удар — ако има някой, когото могат да използват, или подходящ момент, който би им позволил да осъществят своите цели, амбиции или въжделения, те със сигурност няма да пропуснат този човек или този момент. Ако продължават да не намират такава възможност, те стават обезсърчени и разочаровани и искат да напуснат църквата. Следователно този тип хора са също така един вид опасни личности в църквата и трябва да бъдат разпознати и държани на разстояние. Друг по-важен принцип е, че ако не си сигурен каква е биографията на даден човек или смътно усещаш, че биографията му е много сложна, тогава като водач или работник трябва поне да знаеш, че такъв човек не може да бъде назначаван на отговорни постове, нито да му се позволява да има статус или власт, нито да му се позволява да върши каквато и да било важна работа в църквата. Ако не можеш да прозреш такива хора, тогава можеш да ги наблюдаваш, но в никакъв случай не бива да действаш прибързано или преждевременно. Ако им дадеш статус или дори им повериш важна работа, преди да си ги прозрял, тогава постъпваш изключително глупаво! Колкото по-малко можеш да ги прозреш, толкова по-малко трябва да им поверяваш важна работа, толкова по-предпазлив трябва да бъдеш и толкова повече трябва внимателно да ги наблюдаваш и строго да ги следиш. Всъщност, независимо дали имат мисия или не, хората от този тип, които имат сложна биография, в крайна сметка не остават дълго в църквата. Това е така, защото в сърцата си тези неверници се отвращават от въпросите на вярата. Атеистите не вярват в съществуването на Бог и не се интересуват от нищо, свързано с Бог, Божието дело или Божието изразяване на истината. Те постоянно разследват: „Има ли изгода от вярата в бог? Мога ли да спечеля много пари и да забогатея от нея? Мога ли да

прилагам тук своите планове и хитрини, както правя в света?“. Като виждат, че в Божия дом тези неща не се насърчават, а вместо това постоянно се говори за това човек да бъде честен, и че всеки, който изпълнява дълга си нехайно или равнодушно, често бива кастрен, те изпитват отвращение, чувстват се нещастни и несвободни в Божия дом и винаги искат да намерят удобен момент да си тръгнат. Ако някой наистина е една от Божиите овце, един от избраниците на Бог, тогава той няма да се умори да слуша истините, които често се обсъждат в хода на вярата в Бог, дори и да се обсъждат в продължение на 20 или 30 години; такива хора биха могли да ги слушат цял живот и пак да ги намират за свежи. Колкото повече слушат, толкова по-ясни стават тези истини за тях; колкото повече слушат, толкова повече се насища сърцето им; колкото повече слушат, толкова повече копнеят за истината. Дори да трябва да слушат тези слова всеки ден, те биха били готови да го правят. Особено когато чуят свидетелства за преживявания, които са им от полза, те се чувстват толкова блажени и удовлетворени, сякаш са се насладили на голям пир — по-радостни, отколкото ако бяха открили злато. Що се отнася до тези неверници, до тези дяволи — особено тези хора със сложна биография — колкото повече слушат общение за истината, толкова повече се дразнят; колкото повече слушат, толкова по-неспокойни и отвратени се чувстват вътрешно. Когато чуят тези слова, те ги намират за скучни, безинтересни и досадни. Ако ги накараш да седят и да слушат проповеди, за тях това е като да бъдат подложени на мъчение. Те казват: „Как така всички вие се наслаждавате толкова много на тези слова, сякаш сте яли на голям пир? Защо аз се чувствам толкова отвратен, когато ги слушам?“. След като слушат дълго време, те вече не могат да стоят на едно място. Ако не могат да бъдат водачи, те не желаят да изпълняват дълга си или да понасят трудности, и с течение на времето всичко това им се струва безсмислено; започват да се появяват мисли за отказване от вярата. Ето така се разкриват неверниците. Що се отнася до тези хора със сложна биография, ако по време на наблюдението си откриеш, че имат съмнителен произход и сложна биография, тогава използвай всички възможни средства, за да намериш удобен случай да ги убедиш да напуснат. За такива хора, които изобщо не приемат истината, е нужно да се прояви известна мъдрост. Можеш да им кажеш: „Ти искаш да забогатееш и мечтаеш да станеш високопоставен служител — наистина ще изгубиш много, ако целият ти живот мине, без да станеш високопоставен служител! Трябва да станеш такъв, да забогатееш и да се отдадеш на светски живот — там са реалните облаги. Ти имаш усет за бизнес и си роден да бъдеш високопоставен служител — ако се отдадеш на светския живот, със сигурност ще забогатееш и ще станеш такъв“. Когато чуят това, те ще си помислят, че са срещнали сродна душа и ще кажат: „Абсолютно си прав! Имам чувството, че няма смисъл да вярвам в бог — това, което каза, наистина ме докосна. Вярата всъщност има само психологически ефект; няма особено значение дали я имаш или не. Животът е кратък — само

няколко десетилетия, които минават като миг. Постоянно си губя времето тук с хора, които вярват в бог, а това не ми е донесло нищо и винаги се чувствам неудовлетворен. Не си ли вредя сам на себе си? Да изляза и да правя големи пари, това е, което наистина има значение!“. Те ще се съгласят с казаното от теб. А щом се съгласят, може един ден просто да си тръгнат сами, защото чувстват, че престоят в църквата е безсмислен, а отгоре на всичко нещата им се объркват или претърпяват провали и неуспехи, а биват и кастрени. Не е ли това чудесно? (Да. Това е мъдър подход.) Лесно е да накараш дяволите да напуснат църквата: щом като разбереш какво им е в ума, ако има нещо, което искат, тогава ги насърчи да го преследват. Така можеш да ги убедиш да си тръгнат. Възползвай се от чувствата им, за да ги изведеш. Ето как трябва да се постъпва спрямо такъв неверник.

Ако такива хора със сложна биография бъдат открити в църквата, те трябва да бъдат убедени да напуснат или да бъдат незабавно премахнати; не ги увещавайте да останат. Защо не? От една страна, те не изпълняват никаква добра роля в църквата; от друга страна, те със сигурност не са сред избраните от Бог. Освен това, дори да останат в църквата, в крайна сметка за тях пак ще е невъзможно да приемат Божиите слова, Божието дело или Божието наказание и правосъдие, за да постигнат спасение. Ако останат в църквата, това ще е пагубно за църковното дело и е възможно те да подведат и да повлияят на някои братя и сестри с по-малък духовен ръст. Хората в Божия дом ги смятат за неприятни, а те от своя страна гледат със същата неприязън братята и сестрите в Божия дом. В сърцата си те винаги се отнасят с враждебност към Божия дом, към църквата и към братята и сестрите. Кажете Ми тогава: ако в църквата има такъв враг, такъв противник, бихте ли изпитали смущение? (Да.) Затова е най-добре да не увещавате такива хора да останат. Щом бъдат открити, незабавно ги убедете да напуснат, премахнете ги или ги отлъчете. А как трябва да се постъпва с такива хора, ако бъдат срещнати по време на проповядването на евангелието? (Просто ги избягвайте и не им обръщайте внимание.) Когато се сблъскате с такъв тип хора, не бива да им проповядвате евангелието. Те говорят високопарно и безпочвено и са доста словоохотливи, но всъщност нямат никакви дарби. Божият дом не се нуждае от хора от този тип, които имат сложна биография; те не са сред избраните от Бог. Дори да бъдат обърнати във вярата сега, рано или късно пак ще трябва да бъдат изчистени. Затова, когато онези, които проповядват евангелието, срещнат такива хора, те трябва просто да се откажат от тях. Божият дом нито иска, нито приветства такива хора. Така трябва да се постъпва с хора със сложна биография и това е принципът. Разбира се, при справянето с този въпрос няма нужда нещата да се преувеличават; трябва ясно да разберете дали даден човек попада в категорията на хората със сложна биография. Ако проявленията им съответстват на тези на този тип хора, тогава те трябва да бъдат причислени към тази група.

Ако обаче някои само понякога се хвалят или говорят безсмислици и поради прекомерното им самохвалство погрешно бъдат възприети като хора със сложна биография, докато всъщност вярата им в Бог е истинска и те не попадат в тази категория, тогава в тази ситуация се изисква да се подходи по различен начин, за да не бъде несправедливо обвинен един добър човек.

III. Въз основа на отношението, което хората имат, докато изпълняват дълга си

Общо взето приключихме с общението по критерия за разпознаване на хората въз основа на тяхната човешка природа. Има и друг критерий — разпознаване на хората въз основа на отношението, което имат, докато изпълняват дълга си. Доста сме говорили за този критерий в предишни проповеди, така че не е необходимо да казваме повече за него.

Много добре. С това приключва нашето общение за днес. Довиждане!

6 юли 2024 г.

ОТГОВОРНОСТИТЕ НА ВОДАЧИТЕ И РАБОТНИЦИТЕ (29)

Петнадесета точка: защитете важния работен персонал от всякакъв вид, като го предпазите от намесата на външния свят и го държите в безопасност, за да гарантирате, че различните важни елементи на работата могат да се извършват организирано

Докъде стигнахме последния път в общението по темата за отговорностите на водачите и работниците? (Миналия път разговаряхме основно за последните три проявления на четиринадесетата отговорност на водачите и работниците, относно разпознаването на различните типове хора въз основа на тяхната човешка природа. Тези три проявления са: да си страхлив и подозрителен, да имаш склонност към търсене на неприятности и да имаш сложна биография.) Миналия път приключихме общението по последните три теми в четиринадесетата отговорност на водачите и работниците, така че днес ще разговаряме за петнадесетата отговорност. Коя е петнадесетата отговорност? („Петнадесета точка: защитете важния работен персонал от всякакъв вид, като го предпазите от намесата на външния свят и го държите в безопасност, за да гарантирате, че различните важни елементи на работата могат да се извършват организирано“.) „Защитете важния работен персонал от всякакъв вид, като го предпазите от намесата на външния свят и го държите в безопасност“. Тази отговорност е свързана с друг аспект на отговорностите на водачите и работниците. Тя също представлява конкретен елемент на работата, която водачите и работниците трябва да изпълняват добре. За какво се отнася този елемент на работата? (Отнася се до това да се държат Божиите избраници в безопасност.) Свързан е с въпроси, касаещи личната безопасност. Тази тема не се ли среща често в делото на църквата? Чужда ли ви е? (Не.) Темата не е чужда на китайските братя и сестри, тъй като в социалната среда на Китай вярващите биват преследвани и арестувани и се нуждаят от гаранции за безопасност при изпълнението на своя дълг, както и във всички аспекти на живота. Ето защо тази работа попада в обхвата на отговорностите на водачите и работниците. Тя не е с избирателен характер. Независимо дали в дадена страна е налице свобода на религията, правилното уреждане на настаняването и устройването на персонала, който изпълнява различни видове важен дълг, е специфичен елемент на работата, с който водачите и работниците трябва да се заемат. Фокусът или специфичните изисквания на тази работа могат да се различават, но в основата си всичко се върти около въпроса дали братята и сестрите могат да изпълняват дълга си по безопасен и сигурен начин, както и дали могат да се гарантират резултатите от изпълнението на техния дълг. Затова не пренебрегвай тази работа или недей да мислиш, че не те касае само защото живееш в демократична страна. Независимо

от системата на управление в държавата, в която живееш, или това дали вярващите биват преследвани там, тази работа попада в обхвата на отговорностите на водачите и работниците. Това е работа, която водачите и работниците трябва да вършат — никой не е освободен от нея и тя не следва да се разглежда като „извънредна“. Затова днес нека разговаряме за всички различни въпроси, свързани с тази тема.

Обхватът на важния работен персонал

Първо, нека разгледаме какво се има предвид под „важен работен персонал от всякакъв вид“, който се споменава в петнадесетата отговорност. Това не е ли тема, по която следва да разговаряме? (Да, такава е.) И така, какво се има предвид под „важен работен персонал от всякакъв вид“? Нека първо установим обхвата на обектите на тази работа. Кой може да се изкаже по този въпрос? (Сред важния работен персонал от всякакъв вид са братята и сестрите в екипите видеоклипове, екипите филмови продукции, коректорските екипи и екипите химни, както и онези, които изпълняват друг важен дълг. Освен това важният работен персонал включва някои братя и сестри, които играят ключови роли в различни важни елементи на работата, както и надзорниците на всеки екип.) Друг иска ли да добави нещо към казаното? (Водачите и работниците също са част от него.) Водачите и работниците действително трябва да бъдат добре защитени. Кой друг? (Има и важен персонал, който се занимава с общи въпроси, като например финансовия персонал.) (Братя и сестри, които поради вярата си в Бог и изпълнението на дълга си биват издирвани или имат полицейско досие, също се нуждаят от защита.) Това е друга категория и тя представлява специална група. Нека обобщим колко категории има. Първата категория включва водачи и работници. Втората категория се състои от персонал, който е крайно необходим за изпълнението на различните елементи на работата в Божия дом, особено ръководителите на екипи и надзорниците на различни елементи на работата, както и персонала с добри заложби, духовно разбиране и способност да схваща принципите и самостоятелно да поема отговорност за важна работа. Има много видове персонал, който се занимава с различни елементи на работата, като например хората, които извършват работа с текст, химни, филмопроизводство и т.н., както и онези, които проповядват евангелието, свидетелстват или служат като евангелски диригенти и други. Освен това в тази категория попада и персоналът, който се занимава с финанси, съхранение и външни въпроси. Тези хора имат поддържаща функция в делото на църквата и са незаменими. Всички те са част от персонала, който се занимава с различни елементи на работата. Това е втората важна категория. Третата важна категория включва онези, които се занимават с опасното дело на църквата. По-специално в страни с авторитарен строй, където липсва свобода на религията, има някои изключително опасни елементи на работата, като печатане на книги,

транспортиране на книги, съхранение на църковни активи, както и настаняване и уреждане на настаняването и установяването на персонал, който изпълнява важен дълг. Кой друг е включен? (Съществува и персонал по общи въпроси, който предава информация навън. Дългът, който изпълняват тези хора, също е сравнително опасен.) За тези лица също се смята, че се занимават с опасна работа. Въпросните хора обаче определено не вършат тази работа от време на време. Те са по-скоро специализирани в изпълнението на тези важни и опасни задачи, като например предаване на информация, разпределяне на работни разпоредби, разпространение на всички видеоклипове, филми или записи на проповеди на Божия дом и т.н. В авторитарни страни без свобода на религията водачите и работниците трябва да са наясно кои от Божиите избраници изпълняват важен дълг и извършват опасна работа. Накратко, тези хора също представляват категория на важен работен персонал и водачите и работниците трябва да обръщат специално внимание на тяхната безопасност. Тя не може да бъде пренебрегвана. Това е третата категория. Четвъртата категория е друга незаменима група в делото на църквата. Тези хора притежават специални умения и дарби — например умели са в проповядването на евангелието, изнасянето на проповеди, поенето на църквата или поемането на отговорност за организиране на определени елементи на работата. Те могат да бъдат водачи и работници, надзорници на различни елементи на работата, или хора, които се занимават с опасна работа. Без такива хора би имало празнина във важното дело, с което се занимават, и никой друг не би могъл да заеме тяхното място. Затова тези лица следва да бъдат защитени, а тяхната безопасност — гарантирана. Това е една категория хора. Друга категория са онези, които се издирват или имат полицейско досие заради вярата си в Бог в страни, където се извършва религиозно преследване. Независимо от обхвата на съдебната заповед или конкретната работа, която вършат в църквата, стига да са издирвани заради вярата си в Бог и за това, че изпълняват дълга си, водачите и работниците следва да намерят начини да ги защитят, като уредят настаняването им на относително безопасни места, където да изпълняват дълга си. Измежду всички държави, в които има религиозно преследване, в Китай то е най-жестоко. В различни провинции и региони на Китай много хора са били арестувани или биват издирвани и не могат да се завърнат у дома. По света и на всеки континент има подобни държави, в които религиозната вяра се преследва като в Китай, и там също има хора, които поради това, че са приели Всемогъщия Бог, са обект на преследване и не могат да се върнат у дома. По отношение на тези, които са обект на преследване и не могат да се завърнат у дома, водачите и работниците следва да се погрижат те да бъдат настанени в църквата на пълно работно време възможно най-бързо. Водачите и работниците следва да ги настанят в относително безопасна среда спрямо местните условия, така че да могат да изпълняват дълга си. Това е

приоритетен елемент на работата, който трябва да се свърши добре. Лицата, които са били арестувани или се издирват, съставляват петата категория персонал, нуждаещ се от защита. Има и друга специална категория сред персонала, който се занимава с различни елементи на важната работа. Такива хора може към момента да не са водачи или работници, нито да се занимават с опасна работа, но в миналото са изпълнявали много видове дълг и работата им е обхващала широк диапазон. Те са запознати с много семейства на домакини, а също и с персонал, който изпълнява важен дълг. Следователно, ако такива лица бъдат арестувани, това също би било пагубно за делото на църквата. Тези лица следва да бъдат наричани „запознати хора“ и също да бъдат включени сред важния работен персонал от всякакъв вид. Водачите и работниците следва да гарантират тяхната безопасност с цел да се защити безопасността на всички Божии избраници и да се гарантира, че делото на църквата може да протича нормално. Някои хора конкретно в тази категория са доста невнимателни. Те са непредпазливи и не са особено мъдри. Винаги действат водени от ентусиазъм, като вършат нещата необмислено навън. Понеже никога не са били арестувани или измъчвани, те не са наясно с опасността и потенциалните последици, ако нещо се объркa, още по-малко разбират колко тежки биха били тези последици. Тъй като смятат, че просто вярват в Бог и не вършат нищо лошо, те не се страхуват от нищо. В резултат на това, след като работят на местно ниво известно време, могат да станат доста известни и да попаднат под наблюдение от страна на правителството. Това не крие ли опасност? Щом бъдат арестувани, ако не издържат на разпитите чрез изтезания, те могат да се превърнат в Юда, като предадат братята и сестрите. Това би нанесло огромни загуби на църквата и би уличило други братя и сестри, като ги изложи на риск да бъдат арестувани и вкарани в затвора, което би се отразило сериозно на различните елементи на работата на църквата. Ето защо защитата на такива лица следва също да е приоритет за църквата. Ако не може да се намери безопасно място, където да бъдат скрити на местно ниво, те следва да бъдат преместени на относително безопасно място другаде, за да изпълняват дълга си. Това е още една категория хора. Поради особения характер на тяхното положение водачите и работниците трябва да уредят настаняването и установяването им, затова те също попадат сред важния работен персонал от всякакъв вид. Колко общо са категориите хора? (Категориите са шест. Първата категория са водачите и работниците. Втората категория се състои от незаменим персонал, който се занимава с различни елементи на работата в Божия дом — надзорници, ръководители на екипи и евангелски диригенти, както и тези, които могат да поемат отговорност за работата. Третата категория е персоналът, който се занимава с опасното дело на църквата. Четвъртата са хора със специални умения и дарби. Петата категория се състои от хора с полицейски досиета, такива, които биват преследвани и които се издирват. А шестата категория са запознатите

хора.) В общи линии обхванахме целия важен персонал, който се занимава с различни елементи на работата, но трябва да добавим още една категория: ако някой от братята или сестрите в църквата, поради това, че е навън да изпълнява дълга си, че е арестуван или се е сблъскал с друга неочаквана ситуация, не може да се грижи за своите непълнолетни деца, тогава водачите и работниците следва да уредят тези деца да бъдат настанени в подходящо домакинство, така че да имат препитание. Това също е специален елемент на работата. Въпреки че този елемент на работата не е свързан с делото на църквата и възниква единствено в резултат на особени обстоятелства, водачите и работниците трябва да поемат отговорност за уреждане на подходящи места за настаняване на тези непълнолетни деца. Ако децата не разполагат с подходящи роднини или ако роднините им са невярващи и не желаят да ги приютят, то църквата следва да ги приеме. Църквата следва не само да им осигури подходящ дом на домакин, но и да възложи на братя и сестри да отговарят за тяхната грижа. След като бъде осигурено подходящо настаняване за тези деца, ако вярват в Бог, което несъмнено би бил идеалният вариант, и щом станат пълнолетни, те ще могат да изпълняват дълга си в църквата. Ако не вярват в Бог, то, когато навършат пълнолетие и навлязат в обществото, те вече няма да са свързани с църквата и нашата отговорност ще е изпълнена. Няма да е необходимо да се занимаваме с техните въпроси от този момент нататък. Уместно ли е това? (Да.) Въпреки че тази работа не е свързана с различни елементи на работата на църквата, тя все пак следва да бъде включена в обхвата на отговорностите на водачите и работниците. В случай че деца на хора, които изпълняват дълга си в църквата, се нуждаят от настаняване, водачите и работниците не могат да пренебрегнат ситуацията, освен ако не са в неведение за нея. Ако знаят за това, следва да се поинтересуват, да се заемат с въпроса и да поемат отговорността да уредят подходящо настаняване за децата. Водачите и работниците трябва да гарантират, че братята и сестрите, които изпълняват дълга си — особено тези, които вършат важна работа — няма да изпитват притеснения по този въпрос. Да изпълниш този елемент на работата не е трудно, нали? (Не, не е.) Съществуват поне шест категории важен работен персонал. Седмата категория е допълнителна, като тя представлява много специален вид обстоятелства. Различните видове персонал, описани в първите шест категории, може да не присъстват всички във всяка пасторска област или страна. Независимо от държавата обаче, защитата на водачите и работниците и на тези, които изпълняват важен дълг, е критичен елемент на работата. Това е елемент на работата, на който всички църковни водачи и работници трябва да обърнат внимание, и е отговорност, която трябва да изпълняват добре.

Предпазване на важния работен персонал от намесата на външния свят

I. Изисквания за безопасност за семействата на домакините

След като изяснихме кой попада сред важния работен персонал, нека разгледаме конкретната работа, която водачите и работниците трябва да извършат, а именно да защитят важния работен персонал от всякакъв вид, като го предпазят от намесата на външния свят и го държат в безопасност. И така, каква конкретна работа трябва да свършат водачите и работниците с оглед да предпазят ефективно такъв персонал от намесата на външния свят, за да се счита, че са изпълнили своите отговорности? Когато става въпрос за извършване на конкретна работа, някои водачи и работници се чувстват затруднени, чудят се какво да правят, разгорещяват се и се обезпокояват, не са сигурни как да действат. При уреждането на настаняването и устройването на този важен работен персонал има важен принцип: тези хора трябва да бъдат предпазени от намесата на външния свят, за да се гарантира тяхната безопасност. Независимо дали важният работен персонал е настанен в домовете на братя и сестри или в къщи под наем, съществото е да се гарантира тяхната безопасност. Гарантирането на тяхната безопасност означава да бъдат предпазени от намесата на външния свят. И така, какво трябва да направят водачите и работниците, за да ги предпазят от намесата на външния свят? Необходимо е да уредят настаняването и устройването на изпълняващите важен дълг на подходящи места. Нека разгледаме това от два аспекта: единият е вътрешната среда на семейството на домакините, а другият е външната среда. Що се отнася до вътрешната среда, на първо място домакинът трябва да е истински вярващ, да е готов да приеме тези хора в дома си, да е способен да пази поверителност, да действа предпазливо и да е разумен във взаимодействията си с външния свят. Ако възникне някаква особена ситуация, домакинът трябва да знае как да реагира. Следва да е в състояние да се справи с нея и да се отнесе към нея проактивно, а не пасивно. Освен това следва да се ползва с добро име на местно ниво или може би да има известен престиж и връзки в общността. Дори и да няма влияние, най-малкото следва да е човек, който си знае мястото, води порядъчен начин на живот и никога не търси неприятности или привлича съмнителни личности в дома си. Не трябва да има приятели, които се събират, за да играят маджонг или да пият. Освен това, отношенията му с външния свят и със съседите му трябва да са сравнително нормални. Не трябва да е въвлечен в спорове относно дългове и да е в конфликт със съседите си. С други думи, домашната среда следва да е сравнително спокойна, взаимоотношенията на домакина с други хора следва да са безпроблемни и много малко външни лица следва да посещават дома му, за да причиняват смущения и т.н. — всички аспекти трябва да са подходящи. Също така, децата или роднините на домакина следва

да подкрепят вярата му в Бог или най-малкото не трябва да се противопоставят на това да приема братя и сестри, и в никакъв случай не трябва да говорят безразсъдно за това наляво-надясно. Някой може да каже: „Не е лесно да намериш семейство на домакини, което да отговаря на всички тези критерии!“. Тук говорим за намирането на относително подходящо място и не се изисква абсолютно съвършенство. Най-малкото средата за живеене следва да е подходяща — тиха и свободна от външна намеса, което отговаря на изискването за предпазване на важния работен персонал от намесата на външния свят. В някои семейства на домакини, въпреки че не всеки член е вярващ, домакинът има авторитет в домакинството и взема решенията. Неговите невярващи деца или роднини не смеят да се месят в неговата вяра в Бог или в това, че настанява братя и сестри в дома си. Дори и да се противят вътрешно, те не биха посмели да споделят тази информация с хора извън семейството. Ако действително се случи нещо, те дори могат да спомогнат за осигуряването на защита. Така братята и сестрите, които пребивават в този дом на домакина, също могат да останат незасегнати от намесата на външния свят. В някои случаи домакинът е плах, страхува се, че децата му могат да разкрият вярата му в Бог, че съседите му могат да разберат за нея и да го докладват, и най-вече, че нещата могат да се объркат и да бъде арестуван. След като приеме в дома си братя и сестри, той е като на тръни всеки ден, неспособен е да се храни през деня или да спи през нощта, като прекарва целия ден в тревоги и страх, подобно на крадец. Всеки път, когато чуе, че нещо се случва — например, че правителството планира проверка на адресните регистрации или че държавни служители ще посетят дома му за нещо под някакъв претекст, той се вцепенява от страх и постоянно кара братята и сестрите да напуснат незабавно, за да не бъде уличен самият той. Когато братята и сестрите видят това, следва незабавно да се преместят, тъй като подобно място не е подходящо за настаняване. Може да се използва единствено като временна спирка за няколко дни. Ако децата, роднините или приятелите на семейство на домакина са зли хора, които, след като разберат, че домакинът приема вярващи, могат да дойдат да ги смущават или дори да предадат братята и сестрите на полицията, това е изключително опасно. Не е подходящо да се остава с такова семейство на домакини. Някои родители робуват на децата си. Може да си кажат: „Всичко е наред, децата ми ме слушат“, но в действителност подчинението на децата им зависи от ситуацията. Те няма да послушат родителите си, когато са намесени собствените им интереси. Такъв човек не би се осмелил да каже на децата си, че приема братя и сестри. Ако децата или роднините му научат за това, със сигурност ще прогонят братята и сестрите, а домакинът няма да може да ги спре — той няма последната дума в собствения си дом. Такъв човек не е подходящ за домакин — може да има желание, но му липсва смелост. Може ли един страхливец наистина да се осмели да приеме братя и сестри в дома си? Ако не

можеш да гарантираш безопасността им, не си подходящ за този дълг — не бива да се заемаш доброволно с това, нито да даваш празни обещания на водачите и работниците, нито да приемаш този дълг. Смятате ли за уместно водачи и работници да уреждат места за настаняване на братя и сестри в такова домакинство? (Не.) Изключително неуместно е. Не изпращайте братята и сестрите в устата на лъва. Може да се окаже, че те са били в пълна безопасност, докато са живеели другаде. Ако уредиш настаняването им в дома на човек, чийто деца или роднини са невярващи и биха могли да ги докладват и предадат на полицията веднага щом разберат, че там пребивават вярващи, като по този начин застрашиш живота им, няма ли беда да сполети домакина? Ако домакинът е готов да рискува живота си, за да защити братята и сестрите в подобни ситуации, и може ефективно да гарантира тяхната безопасност, и ако обикновено проявява значителна мъдрост, тогава това семейство на домакини може въпреки всичко да е подходящ избор. Ако обаче е неспособен да рискува живота си, за да защити братята и сестрите, и когато невярващите в семейството му заплашват да ги докладват и предадат на полицията, а той не намира решение и просто се свива като костенурка в черупката си, без да защити братята и сестрите, и позволява на невярващите да ги издадат, тогава това домакинство не е подходящо място за настаняване. На ръба на приемливото е братята и сестрите да останат там временно за няколко дни и веднага щом бъде намерено подходящо място, да се преместят. Би било неуместно да останат дългосрочно в такъв дом, за да изпълняват дълга си. Домакинът трябва най-малкото да може да защити безопасността на братята и сестрите — това е едно от изискванията за домакина. От една страна житейската среда на тези, които изпълняват дълга си, трябва да е подходяща, за да избегнат намесата на външния свят. Освен това качествата на домакина също трябва да са подходящи във всяко отношение, т.е. той трябва да е способен да предпази важния работен персонал от намесата на външния свят. Водачите и работниците могат да уредят настаняването на важен работен персонал в дома му, само ако е в състояние да постигне това. Ако домакинът има слаба вяра, ако е некомпетентен и безхарактерен, ако е неспособен да има последната дума в собственото си домакинство и всяко негово невярващо дете или роднина може да влезе и да започне да го командва, то тогава това е доста притеснително. Такова място е абсолютно неподходящо за дом на домакини. Дори къщата да е голяма, с много стаи, удобна среда и като цяло да предлага добри условия, тя остава неподходяща за дом на домакини. Подходящата житейска среда сама по себе си не е достатъчна. Домакинът също трябва да е подходящ. Ключовият момент тук е, че домакинът първо трябва да е способен да гарантира, че настаненият при него персонал, който изпълнява дълга си, е предпазен от намесата на външния свят. Едва след това следва да се разгледа житейската среда. Дори не толкова идеалната среда пак е приемлива — независимо дали

става въпрос за по-малко пространство, ограничен интернет, по-проста храна или по-неудобен достъп до вода. Стига домакинът да е подходящ, способен да реагира при опасност, да преодолява различни сложни ситуации и особено да се справя по правилния начин със специални обстоятелства, които могат да възникнат, така че да защити безопасността на братята и сестрите, тогава той отговаря на критериите за домакин. Нашите изисквания към житейската среда на едно семейство на домакини не са високи. Най-важното е то да може да гарантира безопасност. Няма нужда да навлизаме в подробности по този въпрос.

II. Изисквания спрямо средата на местоживеене

Първото нещо, което водачите и работниците трябва да вземат предвид с оглед външната среда, която заобикаля жилището на семейството на домакините, е дали тя е безопасна. Независимо от обстоятелствата на приемното семейство, от това дали жилището е дом на брат или сестра, или е къща под наем, е необходимо да се прецени дали външната среда на жилището е безопасна. Това е най-важното. На първо място, семейството на домакина е подходящо само ако вярата им в Бог не е публично достояние и ако Бюрото за обществена сигурност не разполага с данни за тяхната вяра. Ако в миналото, когато братя и сестри са се събирали там, съседите са ги докладвали на правителството и властите вече знаят, че това семейство често се събира с непознати, тогава мястото не е подходящо за дом на домакини. Ако става дума за живеене под наем, да се наеме къщата на такова семейство също не би било уместно. Това е един аспект. Освен това, на някои места обществената безопасност е лоша, с чести случаи на грабежи, убийства и различни други инциденти. Жителите също са относително сложни личности и полицията често посещава такива райони, за да проверява адресните регистрации и личните карти и да разследва заподозрени в престъпления, наред с друго. Кажете Ми, ако пребивавате на такова място, няма ли често да страдате от намеса? (Да.) Такива места също не са подходящи за живеене. Полицията чука на вратата през ден-два и съобщава, че наблизо е извършена кражба или убийство, и търси съдействие при разследването, като дава указания на хората да сигнализират незабавно, ако видят извършителя. Полицията винаги чука на вратата под най-различен претекст и твърди, че разследва криминални деяния, но всъщност извършва проверка за външни и непознати лица — по-точно търси хора, които вярват в Бог. Би ли изпитал каквото и да било чувство на сигурност в такъв дом на домакини? (Не.) Без съмнение ще си на тръни по цял ден. Дори тези криминални прояви навън да нямат нищо общо със семейството на домакина, ти пак не би се чувствал спокоен. Животът в такава среда често те кара да се чувстваш, сякаш личната ти безопасност е застрашена. Кой знае дали един ден полицията, като види братята и сестрите, няма да започне да разпитва тези непознати и в крайна сметка да ги арестува. Не смяташ ли, че

това е плашеща ситуация? (Да.) Освен това, на повечето китайци им липсва осъзнатост по отношение на сигурността. Щом чуят някой да чука на вратата, веднага отварят, а и обикновено не заключват дома си, което води лесно до инциденти. В страните на Запад, където има свобода и демокрация, частните жилища се считат за частна територия. Навлизането на външен човек в частна собственост без разрешение е противозаконно и живущите ще извикат полиция. В такъв случай нарушителят носи правна отговорност. Следователно, ако непознат почука на вратата ти, не си длъжен да му отвориш — можеш да откажеш. Дори някой да има уговорка с теб за посещение, ако не си готов да го приемеш или ако си размислил, пак не е задължително да му отвориш. Може да се разберете за друг път. Хората на Запад имат това право и това правосъзнание. Китайците обаче не разполагат с такова правосъзнание. Щом чуят почукване на вратата, бързат да отворят. Това говори за липса на бдителност и съзнание за самозащита, както и за непознаване на свързаните закони. Причината е, че Китай е диктатура, при която еднопартийната власт стои над закона, а правната система е просто фасада. Големият червен змей действа, без да зачита ни най-малко законността и реда в Китай, като извършва престъпления по безразсъден начин, а хората нямат никакви човешки права. Китайците не обръщат внимание на човешките права, нито са развили чувство за спазване на дисциплинарните разпоредби и закона. В частност им липсва съзнание за самозащита, а повечето хора не знаят как да използват закона, за да се защитят. Ето защо няма гаранция за безопасност. В обобщение, на всяко място с лоша обществена сигурност, където живеят хора със сложна биография и идентичност и се извършват чести проверки или различни криминални деяния, хората лесно могат да бъдат засегнати от намесата на външния свят. Такова място не е подходящо за пребиваване. Това е фактор на обществената сигурност, който трябва да се вземе предвид при уреждането на настаняване на важен работен персонал.

Житейската среда на онези, които изпълняват дълга си, трябва да се подбира внимателно. Най-добре е да се избягват оживени градски райони и опасни места. Какво имаме предвид под оживени градски райони? Сред тях са такива в близост до железопътни линии, магистрали, кръстовища и пазари. Това важи особено за места, разположени покрай важни железопътни артерии, по които ежедневно преминават безброй влакове и подовете на близките къщи се тресат при всеки преминаващ влак. В такава среда е абсолютно невъзможно да намериш спокойствие, докато изпълняваш дълга си. Освен това, някои хора, които с години изпълняват дълга си далеч от дома, живеят в постоянна тревога и състоянието на сърцето им не е най-доброто, поради което за тях е още по-неуместно да живеят на такива места. Ако определена работа изисква тиха среда, като например работата със записи или с текст, най-малкото не трябва да има шумови смущения, но трябва да е гарантирана и безопасността — това би било идеално. При липса на абсолютно безопасно място, трябва да се намери относително безопасно

място. В такъв случай малко шум е приемлив и не трябва да поставяме прекалено високи изисквания. Стига житейската среда да е безопасна, това е достатъчно. Също така, ако къщата се намира в район с интензивен трафик, например в близост до светофари или на кръстовище, покрай нея ежедневно ще преминават безброй пешеходци и превозни средства. Такава къща попада в полезрението на множество минувачи, като с един небрежен поглед те могат лесно да видят хората вътре. Особено когато осветлението е включено вечерта, ситуацията в къщата е ясно видима. Смяташ ли, че такава къща все пак е приемлива за пребиваване? Подходяща ли е тази среда? (Не, не е.) Действително е неподходяща. Хора, пребиваващи на такова място, често страдат от намеса и редовно виждат непознати, които ги наблюдават. Когато очите им срещнат тези на непознат, те се стряскат, чувстват се неспокойни всеки ден, постоянно имат усещането, че някой ги наблюдава — кой знае дали някой не стои зад това и не ръководи и контролира нещата. Смяташ ли, че човек може да се чувства спокоен, ако живее в такава среда? Също така, някои къщи са некачествени и с лоша шумоизолация, така че когато вътре се говори високо или се пускат химни, хората отвън могат да чуят всичко. Освен това, някои къщи се намират на най-високата точка в квартала, което не само ги прави податливи на удари от мълнии, но и позволява на съседите наоколо да виждат братята и сестрите всеки път, когато излизат навън. Дори отварянето на прозореца за проветряване или за охлаждане от време на време представлява неудобство за тях. Прозорците трябва да останат плътно затворени със спуснати завеси, поради което вътре никога не влиза светлина, а излизането навън за раздвижване е още по-голямо неудобство. Притесняват се постоянно, че ще бъдат наблюдавани и забелязани от хората навън. Въпреки че братята и сестрите не идват и не си отиват накуп, всеки път, когато някой влиза или излиза, хората навън виждат това ясно. В крайна сметка те ще добият обща представа за това колко непознати живеят в тази къща. Смятате ли, че безопасността на хората може въпреки това да бъде гарантирана, ако останат тук? (Не, не може.) Някои хора си мислят: „През по-голямата част от времето изпълняваме дълга си на закрито, а дори и да излезем навън, се редуваме и не го правим едновременно. Като практикуваме по този начин, съседите наоколо няма да разберат нищо“. Но дори и да излизаш на смени, това пак ще доведе до неприятности, ако някой забележи, че си чужд човек. Животът на много невярващи не е приятен, но те изпитват особено удоволствие от това да наблюдават и да се бъркат в делата на други хора. Някои от тях дори могат да те шпионират с бинокли, като гледат какво правиш у дома. Ако разберат, че се събират вярващи, бързат да докладват за това на властите срещу възнаграждение. Щом такъв човек те набележи, ситуацията не става ли опасна? (Да, става.) Веднъж набележат ли те, може ли да излезе нещо добро от това? Със сигурност ще бъдеш арестуван! Независимо от страната или региона, все ще се намерят хора, които си пъхат носа в чуждите работи. Дори да

не изкарват и стотинка от това, че те наблюдават, го правят с охота — даже биха платили от джоба си и биха отложили собствената си работа, за да те следят. А ако има награда за това да те докладват, ще са още по-надъхани да го направят. Особено в диктатура като Китай има страшно много хора, които следят вярващите в Бог. Понеже изпитват неприязън към истината и към онези, които вярват в Бог, щом разберат за вярващи, които общуват помежду си или се събират, те незабавно докладват за това. Има ли възнаграждение, изпитват неуморно удовлетворение да доносничат. Това няма ли лесно да доведе до неприятности за църквата? (Ще доведе.) Ако си обект на такава намеса, това не се ли дължи на факта, че водачите и работниците не са уредили добре твоето настаняване и устройване? Когато мястото и средата за настаняване на важен работен персонал са неподходящи, защото водачите и работниците не са обмислили нещата обстойно, произтичащите последствия са такива. Ако мястото, където живее човек, привлича твърде много внимание, това лесно може да обърка нещата. Осъзнаеш ли, че това място не е подходящо за пребиваване едва след като нещо се обърка, вече е твърде късно. Затова изборът на подходящо място за живеене за онези, които изпълняват своя дълг, също представлява ключова задача, а лошият избор лесно може да доведе до опасност.

III. Как водачи и работници следва да вършат работата по настаняване и устройване на персонал

Що се отнася до житейската среда на важния работен персонал, независимо дали вътрешната или външната, водачите и работниците следва да обмислят внимателно всички аспекти. Не бива да разсъждават повърхностно, като винаги изхождат от това, че ако не взаимодействаме с външния свят, нищо няма да се случи. Днешното общество е невероятно сложно, изпълнено с всякакви демони, и независимо от мястото, винаги ще се намерят хора, които си пъхат носа в чуждите работи и те наблюдават, поради което е невъзможно да избегнеш зоркия им поглед. Може би си мислиш: „Не съм нарушил никакви закони или извършил нещо нередно, като вярвам в Бог. Просто изпълнявам дълга си, така че нищо не би трябвало да ми се случи, нали?“. Но фактите не са толкова прости, колкото си мислиш. Защо ККП отделя толкова много човешки и материални ресурси, за да се противопоставя на Бог и да потиска Божията църква? Можеш ли да си обясниш това? Никога няма да успееш. До каква степен можеш да прозреш природата на дяволите и сатаните? Разбираш твърде малко за тях. Това общество е невероятно сложно, а дяволите и сатаните са отрепки, които вършат злодеяния. Това, което желаят най-силно, е да арестуват Божиите избраници и да смущават делото на църквата. Ако винаги виждаш просто едни обикновени хора в сатаните, значи си наистина невежа. Това показва, че не си прозрял злото в това общество и със сигурност не си проумял омразната същност на дяволите и сатаните. Ето защо, за

да вършат добре делото на църквата, водачите и работниците трябва да гарантират безопасността на тези, които изпълняват своя дълг — това е от първостепенно значение. В страна под диктаторско управление, където няма свобода на вярата, да гарантираш безопасността на онези, които изпълняват дълга си, е доста трудно начинание. Независимо колко е трудно обаче, трябва внимателно да се подберат подходящи места за живеене. В това отношение не може да има пропуски. В работните разпоредби на Божия дом е включено общение по тези въпроси. Водачите и работниците трябва да гарантират, че братята и сестрите могат да изпълняват своя дълг без смущения и без намесата на външния свят — вложат ли сърце в това, то е постижимо. Единственият повод за притеснение е, когато действат нехайно и безотговорно, като се грижат само за собствената си безопасност, без да се интересуват от сигурността на братята и сестрите. В такъв случай става невъзможно да вършиш добре делото на църквата. Ако поради твой пропуск, липса на сериозност, безотговорност или страх от средата и от неприятности не успееш да направиш тези неща и това доведе до арестуването на персонал, който изпълнява важен дълг, и застрашава живота на братята и сестрите, което от своя страна забавя делото на църквата и им причинява вреди, тогава като водач или работник ти трябва да понесеш отговорност. Тази отговорност не може просто да се уреди чрез изплащане на някаква компенсация или с изповед в молитва — не е толкова просто. И така, от какво естество е този въпрос? Това е неизличимо петно, вечно прегрешение — получаваш черна точка. Тази „черна точка“ не е обикновена грешка — в Божиите очи тя е прегрешение. Ако прегрешенията ти са твърде много — грешил си в миналото, продължаваш да грешиш днес и ще грешиш и в бъдеще — и ако няколко тежки прегрешения се натрупат заедно, ще те сполети погибел и унищожение. Бог вече няма да те спаси и вярата ти в Него ще е била напразна. Не само че няма да имаш надежда за спасение, но и ще бъдеш наказан. Затова е изключително важно водачите и работниците да вършат работата си съгласно принципите! Запомнихте ли това? (Да.) Водачите и работниците следва да изпълняват своите отговорности и независимо колко неблагоприятна или опасна е средата, трябва да направят всичко възможно съобразно местните условия, за да защитят безопасността на важния работен персонал и да уредят надлежно неговото настаняване и установяване. Целта е да се гарантира, че делото на църквата може да продължи нормално.

За да гарантират, че местата, уредени за важния работен персонал, са свободни от намесата на външния свят, водачите и работниците, в допълнение към изискванията и принципите относно жилището и неговата среда, трябва да имат и изисквания и принципи по отношение на различните аспекти на ситуацията в семейството на домакините. Когато водачите и работниците намерят потенциално семейство на домакини, те следва първо да се осведомят за средата и обстоятелствата на семейството, за ситуацията с неговите членове, дали имат

спорове с други хора, врагове, конфликти с правителството, дали често са замесени в съдебни дела, дали имат сложни социални отношения и т.н. Всички тези основни обстоятелства трябва да бъдат внимателно проучени и разбрани. Ако домакинът или неговите деца и други членове на семейството имат сложни социални отношения и спокойствието на семейството постоянно се нарушава, т.е. често бива посещавано от съмнителни лица, които създават проблеми или идват да събират дългове, или получава заплашителни писма от престъпници или крадци, както и призовки от властите или от съда — това са все силно притеснителни обстоятелства. Ако се събираш с други или изпълняваш дълга си в такова домакинство, това няма ли да са смущения за теб? Затова, когато намериш семейство на домакини, първо трябва да разпиташ и да научиш каква е в общи линии ситуацията. Най-добре е да няма такива проблеми, но ако ги има и в момента не можеш да намериш по-подходящо място, обмисли дали домакинът може ефективно да се справи с тях. Ако не може ефективно да се справи с тях и не е в състояние да се отърве от тези неразбории, тогава това домакинство не е подходящо за настаняване на братя и сестри, тъй като животът тук би означавал, че те могат по всяко време да са обект на намеса на външния свят и от страна на външни хора, събития и неща. Тези среди не са пряко насочени към хора, които вярват в Бог. Вярващите обаче са особено чувствителна група в държава, където религията е преследвана. Още повече че, след усърдните усилия на правителството да разпространява пропаганда, да промива мозъци, да бълва слухове и клевети, невярващите не само не разбират хората, които вярват в Бог, но дори започват да вярват на реториката на ККП, като развиват особена омраза и враждебност към вярващите. Ето защо, ако невярващи разберат, че дадено домакинство настанява в дома си вярващи, това прави нещата много опасни както за семейството на домакините, така и за братята и сестрите. Когато братя и сестри живеят в такава среда, те не само че страдат често от намеса, но и безопасността им не може да бъде гарантирана. Защо тогава продължават да ги оставят да живеят там? Това очевидно е опасно място, неподходящо за живеене — те следва да бъдат преместени бързо. Водачите и работниците не бива просто да уредят настаняването и устройването на братята и сестрите, след което да си измият ръцете с мисълта: „Стига да има къде да се хранят и да спят и да са защитени от природните стихии, всичко е наред. Стига да могат да изпълняват дълга си, няма проблем. Къде изобщо бихме намерили толкова много подходящи места?“. Това е крайно безотговорно! Ако в момента няма подходящо място, те могат да останат там временно, но трябва незабавно да потърсите подходящо място, за да ги преместите възможно най-скоро. Не приемайте това място като жилище за дългосрочно пребиваване.

Някои водачи и работници не вършат истинска работа. Те уреждат настаняването и устройването на важен работен персонал на определено място, питат как са храната и условията за почивка и дали някой невярващ не ги следи. Щом чуят, че

в продължение на няколко дни не е забелязано нищо необичайно, те оставят въпроса на мира и не минават да нагледат хората в продължение на половин година или повече. Смятат, че са уредили настаняването и устройването добре и са изпълнили своята отговорност, като приемат, че всичко е свършено и нещата са наред. А дали житейската среда ще бъде засегната от намеса на по-късен етап или съществуват някакви потенциални рискове за безопасността — на това не обръщат повече внимание. Редно ли е това? (Не е.) Защо не е редно? (След като уредят настаняването и устройването, водачите и работниците трябва да проследят нещата. Ако не го направят и братята и сестрите се окажат в опасна ситуация, но не могат да се преместят, могат да бъдат арестувани.) Но някои водачи и работници си мислят: „Всички сте зрели хора — наистина ли трябва да проследявам нещата? Не виждаш ли, когато те грози опасност? Ако не я виждаш, значи мозъкът ти е закърнял! Забележиш ли опасност, просто се премести сам — наистина ли трябва да ти го казвам?“. Те разсъждават по този начин. Смятате ли, че това разсъждение е логично? (Не е.) Защо не е? (Защото гарантирането на безопасността на хората, които изпълняват важен дълг, само по себе си е отговорност на водачите и работниците. Това е работа, присъща на тяхната роля и те трябва да я изпълняват.) Те не възприемат това като част от работата, която водачите и работниците трябва да вършат; смятат, че просто помагат на братята и сестрите, подобно на следването на примера на Лей Фън да вършиш добри неща. Също така не смятат, че това се прави в подкрепа на делото на църквата. Разглеждат го просто като уреждането на настаняване на персонал, което няма общо с делото на църквата. Не смяташ ли, че това е глупаво? Що за човек би разсъждавал по този начин? (Човек без чувство за отговорност.) Мързеливите, непредани, безотговорни лъжеводачи разсъждават така. Те не подкрепят делото на Божия дом. След като веднъж са уредили настаняването и устройването на братята и сестрите, си мислят: „Уредих настаняването ви на толкова добро място — каква голяма услуга ви направих само!“. Те не разглеждат това като подкрепяне на делото на църквата. Като водачи и работници, ако не уредите надлежно настаняването и устройването на важния работен персонал и не гарантирате ефективно тяхната безопасност, и ако вследствие на това те се окажат в опасност и не могат да изпълняват нормално дълга си, нима делото на църквата няма да се забави? Първо трябва да уредиш да бъдат настанени и устроени подобаващо, за да бъде гарантирана тяхната безопасност, и едва тогава ще могат да се заемат нормално със своята работа. Но такива лъжеводачи не разсъждават по този начин. Те оставят тези хора на дадено място, след което ги пренебрегват и дълго време не проверяват какво се случва с тях. Когато възникне опасна ситуация и те не могат да се свържат с водача, нямат друг избор, освен да се преместят сами. Когато водачът най-накрая разбере за случилото се и отиде да провери, братята и сестрите отдавна вече ги няма и той няма представа къде са отишли. Що за човек

е това? Що за водач или работник е това? Лъжеводач. Особено що се касае до братя и сестри, които идват от други региони и не познават местната среда, водачите и работниците трябва да ги посещават още по-често и да проверяват редовно какво се случва с тях. Водачите и работниците не следва да изхождат от това, че веднъж уредили тяхното настаняване и устройване, това решава всички въпроси завинаги. Всъщност, работата далеч не е приключила. Трябва често да ги посещават и проверяват. Ако за водачите и работниците е неудобно да се появяват на това място, следва да възложат на други да проверяват персонала. Най-малкото трябва да проследят следното — да оценят житейската среда на този важен работен персонал, като проверяват дали е налице някаква опасност или нещо необичайно, или дали са възникнали някакви специални обстоятелства, и дали е необходимо преместване. Всичко това трябва да се знае и да се предприемат последващи действия. Ако в краткосрочен план това място изглежда най-подходящо, няма проблем, но след известен период от време водачите и работниците следва да проверят отново средата и дали хората са в безопасност, както и дали разполагат с достатъчно храна и провизии — трябва да се поинтересуват за всички тези подробности. Възможно е водачите и работниците да не разбират от работата на важния работен персонал, като в такъв случай не бива да се бъркат в този аспект, но надлежното уреждане на настаняването и устройването на този персонал е тяхна отговорност — неспособността им да се погрижат за това представлява неизпълнение на тяхната отговорност и показва, че са лъжеводачи, които не вършат истинска работа. Особено когато става дума за братя и сестри, които идват от други региони, те имат още по-голяма нужда от допълнително, повишено внимание и не бива да получават небрежно отношение. Водачите и работниците следва периодично да се свързват с тях, за да видят дали изпитват някакви затруднения, които трябва да бъдат разрешени, и дали междувременно са възникнали някакви проблеми или особени обстоятелства в средата, в която изпълняват своя дълг, например дали е имало някаква необичайна дейност, в която са замесени местните власти, кварталният комитет или полицейското управление. Водачите и работниците следва да се интересуват и осведомяват за тези неща, за да бъдат добре информирани. След това водачите и работниците следва да разговарят с домакина за принципите и пътищата на практикуване с оглед надлежното настаняване и защита на онези, които изпълняват своя дълг, така че домакинът да разбере напълно въпросните принципи и пътища на практикуване. Въпросът обаче не приключва с това. Водачите и работниците трябва също така периодично да посещават семейството на домакина и да се интересуват от неговата ситуация. Всеки установен въпрос следва да бъде решен своевременно, за да се гарантира, че няма да се превърне в проблем. Едва тогава работата наистина е свършена добре. В случай че домакинът изпитва затруднения с настаняването в дома си на братя и сестри, например, ако има финансови

ограничения или ако му липсва мъдрост да реагира на възникнали ситуации или да се справи с тях, водачите и работниците трябва да помогнат за разрешаването на тези въпроси. Финансовите ограничения могат да се преодолеят лесно — Божият дом може да предостави средства за настаняването, а семейството на домакина трябва да осигури единствено човешкия ресурс. Ако на домакинът му липсва мъдрост, това е съществен проблем. Водачите и работниците трябва ясно да обяснят каква мъдрост се изисква, както и няколко принципа на практикуване в тази насока. Ако домакинът въпреки това не се справя, то водачите и работниците следва да намерят мъдър брат или сестра наблизо, които да съдействат на домакина за доброто изпълнение на тази работа. В случай че проблемът е в самия домакин, например ако е плах или се страхува да не бъде арестуван, тогава водачите и работниците, с цел да го подпомогнат и подкрепят, следва да разговарят с него за истината в общение за Божиите намерения, както и за стойността и значението на изпълнението на този дълг. Ако проблемът е свързан с обективната среда, той не трябва да се отлага или просто да се търпи с примирение и определено не трябва да се възприема лекомислено, а трябва да бъде разрешен незабавно. Например, ако хората вече са забелязали това място, ако съмнителни непознати често се навъртат в района и ако има вероятност някой да наблюдава мястото, това представлява прикрита заплаха. В такъв случай братята и сестрите трябва незабавно да бъдат преместени — не бива да се чака, докато нещо се обърка, защото тогава вече ще е твърде късно. Ако ситуацията е временна и става дума просто за нормална, рутинна процедура, тя все пак ще може, макар и трудно, да бъде преодоляна: нека братята и сестрите напуснат временно, за да я избегнат за ден-два, след което могат да се завърнат. Ако хората вече са забелязали мястото, оставането там не е вариант и е необходимо преместване за постоянно. Това са част от конкретните въпроси, с които водачите и работниците трябва да се заемат и да разрешат в рамките на тази работа. Тя в никакъв случай не се състои просто в това да настаниш няколко души на място с храна и подслон, с което да считаш работата за свършена — свързана е с много подробности. Особено в страна като Китай, където средата е особено враждебна и религиозното преследване е жестоко, водачите и работниците трябва да бъдат още по-внимателни и да следят отблизо житейската среда и въпросите, свързани с безопасността на важния работен персонал. Не могат да са лекомислени. Всички аспекти на конкретната работа трябва да бъдат изпълнени добре, за да се гарантира безопасността на този важен работен персонал и за да може той спокойно и без притеснения да изпълнява дълга си. Така работата е свършена добре. Това е работата, която водачите и работниците трябва да свършат по отношение на приемните семейства, като тя включва множество подробности.

След като уредят настаняването на даден важен работен персонал в подходящи домове на домакини, някои водачи и работници напълно пренебрегват тези хора

и не проследяват последователно ситуацията в семействата на домакините. Казват: „Всеки ден съм зает с делото на църквата — как да ми остане време да посещавам тези хора? Освен това има много друга работа и тя също е доста опасна. Да вършиш нашата работа не е никак лесно!“. Постоянно изтъкват обективни причини, но не искат да изпълняват своите собствени отговорности. Как мислите — това тяхно твърдение важи ли? (Не.) Защо? (Всъщност, вършенето на тази работа не изисква кой знае колко много време и енергия от страна на водачите и работниците. Те могат да посещават важния работен персонал мимоходом, докато са навън. А ако нямат време, биха могли също така да уредят братя и сестри, които живеят наблизо, да ги посетят.) Ако водачите и работниците имат желание да вършат тази работа добре, макар и да са по-заети със основната си работа, ще намерят време да се съсредоточат върху нея. Ако нямат време да отидат лично, могат да организират друг да го направи. Независимо дали възлагат това на друг или отиват сами, в крайна сметка тази работа попада в обхвата на отговорността на водачите и работниците. Нейното добро изпълнение е важна отговорност за водачите и работниците и не може да бъде пренебрегвано. Ако водачите и работниците са твърде заети и нямат време лично да се заемат с това, и ако не уредят друг да отиде на място, тогава никой няма да се погрижи за този въпрос. В случай че нещо се объркa, това би било неизпълнение на отговорност от страна на водачите и работниците. За да предотвратят намесата на външния свят в дейността на тези, които изпълняват важен дълг, водачите и работниците трябва да разгледат всички аспекти на проблемите, като гарантират във възможно най-голяма степен, че тези хора могат да изпълняват спокойно дълга си и да вършат съответната работа организирано. Ако важният работен персонал е добре защитен, това е равносилно на защита на самата важна работа. Когато важният работен персонал може да работи нормално, важната работа също може да протича организирано. Следователно, защитата на важния работен персонал от страна на водачите и работниците всъщност има за цел опазването на всеки важен елемент на работата. Ако някои водачи и работници заявят: „Ти изпълняваш важен дълг и от мен се иска да те защитя, но аз съм на ръководна позиция и също не съм в безопасност. Дори не мога да гарантирам собствената си безопасност, как тогава да защитя вас?“ — това твърдение вярно ли е? (Не е вярно.) Що за възприемане имат такива водачи и работници? (Тяхното възприемане е лошо. Подобни хора са егоистични и склонни към изопачаване.) Това са личности, склонни към изопачаване. На такива хора не им ли липсва рационалност? (Да, липсва им.) Ако тези братя и сестри не изпълняваха дълга си в Божия дом, а вместо това работеха на заплата и живееха светски живот, щяха ли пак да се нуждаят от защита? Важният работен персонал трябва да бъде добре защитен именно защото се занимава с делото на църквата и изпълнява важен дълг в Божия дом и защото, ако бъде арестуван, го грози затвор или побой, който може да

доведе до тежка травма или инвалидност, а това ще окаже сериозно въздействие върху делото на църквата. Само така делото на църквата може да протича организирано. Ако водачите и работниците пребивават в демократична страна със свобода на религията, където вярващите в Бог не са обект на преследване, тази работа става по-проста за тях. На практика трябва само да намерят подходяща къща и да уредят надлежно, в съответствие с местните закони и разпоредби, настаняването на онези, които изпълняват своя дълг. Най-много да се наложи просто да попитат как вървят напоследък нещата в ежедневието на важния работен персонал и дали житейската среда не нарушава някакви държавни разпоредби. В случай на нарушение е необходимо да се изясни какъв е проблемът и как следва да бъде отстранен и разрешен. Ако няма никакви нарушения, но властите създават проблеми или зли хора или неизвестни лица причиняват тормоз, водачите и работниците трябва да се посъветват с адвокат, за да се справят надлежно с тези въпроси. В някои свободни, демократични държави най-много да се наложи изпълнението на този вид работа. При диктатурите обаче, където липсва свобода на религията, изискванията към средата и условията в приемните семейства трябва да бъдат по-строги, а по отношение на безопасността трябва да се свърши повече и по-задълбочена работа. Разбира се, трудностите, свързани с тази работа, също са по-големи. По отношение на работата по предпазването на важния работен персонал от намесата на външния свят, ако всеки аспект на средата бъде разгледан обстойно, произтичащите от нея случаи на намеса ще бъдат относително намалени. Ако изцяло се вземат предвид както външната, така и вътрешната среда, тогава може да се намери реалистичен и осъществим път. По този начин средата може да бъде подобрена до известна степен, а случаите на намеса — намалени. Този подход е относително подходящ.

Да държиш в безопасност важния работен персонал

I. Как да се гарантира безопасността на Божиите избраници в страни, където вярата се преследва

Петнадесетата отговорност на водачите и работниците е, на първо място, да защитават важния работен персонал, като го предпазват от намесата на външния свят. Освен това, водачите и работниците трябва да държат тези хора в безопасност. Изискванията за това да ги държат в безопасност са още по-строги. Нека първо разгледаме кои аспекти са свързани с безопасността — за какви проблеми, свързани с безопасността, се сещате? За да се гарантира безопасността на онези, които изпълняват важен дълг, е от съществено значение първо да се гарантира, че те не са засегнати от намесата на външния свят — това е минимумът, който трябва да бъде постигнат, и само на тази основа, в крайна сметка, може да бъде гарантирана тяхната безопасност. Безопасността, за която

говорим тук, означава просто да може да се гарантира, че изпълняващите дълга си няма да бъдат смущавани или арестувани и могат да изпълняват своя дълг нормално. Толкова е просто. Ако водачите и работниците не могат да гарантират, че изпълняващите дълга си ще бъдат защитени от намеса и арест, тогава тяхната безопасност няма как да бъде осигурена. Замислете се — на какво следва да обърнат внимание водачите и работниците, за да гарантират безопасността на важния работен персонал? Първо, те трябва да уредят настаняването на важния работен персонал на подходящо място. Какво означава подходящо място? То трябва да отговаря поне на две условия. Първо, това място трябва да е свободно от всякаква намеса от средата. Второ — не трябва да се набива на очи. Никой друг, освен няколко местни братя и сестри, не трябва да знае, че това семейство вярва в Бог и настанява в дома си други вярващи. Само такова място е подходящо за настаняване на онези, които изпълняват важен дълг. След като този важен работен персонал се нанесе, тяхната лична информация, като например името и родното място на всеки един, както и конкретни обстоятелства, като вида на църковното дело, с което се занимават, и дали са били арестувани в миналото или се издирват от правителството, не трябва да се разкрива пред други току-така. Колкото по-малко хора са наясно, толкова по-добре. Тъй като духовният ръст на хората е твърде малък и не е сигурно дали биха могли да останат непоколебими, ако бъдат арестувани и затворени, те следва да имат самосъзнание и да се въздържат да задават небрежно въпроси от лично естество на братята и сестрите, за да не си навлекат бъдещи неприятности. Принципите и проявяването на мъдрост в това отношение следва често да са тема на общение, така че всеки да ги разбира. Това е от полза не само за делото на Божия дом, но и за всеки отделен човек. Затова водачите и работниците следва да наставляват братята и сестрите от семействата на домакините да внимават какво говорят и да не разкриват лична информация за изпълняващите важен дълг пред други братя и сестри или пред невярващи членове на своите семейства. Необходимо ли е да се върши тази работа? (Необходимо е.) Някои братя и сестри от семействата на домакините са неспособни да си мерят приказките. Например един човек прие в дома си няколко водачи и работници и научи за личните обстоятелства, семейния произход и дълга, който изпълняват тези хора. После каза на децата си: „Виж, на твоите години е. От десет години вярва в Бог и дори е напуснал работа, за да изпълнява дълга си. Преди е работил в държавно учреждение в еди-кой си град, с годишен доход от десетки хиляди юана!“. Виждаш ли как уж просто си бъбри, а всъщност разкрива обстоятелствата на тези хора, изпълняващи важен дълг, пред невярващи членове на своето семейство. Дори има хора, които, когато приемат братя и сестри, които в миналото са били арестувани и затваряни, разказват на членовете на семейството си: „Погледни, били са в затвора години наред, но никога не са се превърнали в Юда. След като са били освободени, са продължили

да изпълняват дълга си. Сега правителството отново иска да ги арестува, поради което не могат да се завърнат у дома при семействата си, но въпреки това не са негативни. Виждаш ли колко силна е вярата им? Защо и ти не можеш да вярваш както трябва?“. По този начин те нехайно разкриват важна информация за братята и сестрите, като наставляват децата си. Това може ли да доведе до бъдещи неприятности? (Може.) Проблем ли е това? (Проблем е.) Ако нищо не се случи в резултат на това — чудесно, но щом големият червен змей извърши арести, невярващите членове на тяхното семейство са първите, които се появяват и докладват за братята и сестрите: „Полицай! Еди-кой си е водач — него търсите“. След това предаденият човек бива арестуван от големия червен змей и бива пребит почти до смърт, като остава неясно дали ще може да продължи да изпълнява дълга си или да води нормален живот. Това е следствието от едно предателство. Не са ли небрежните думи на домакина причината за случилото се? (Да, те са.) Ако важен работен персонал е изложен на такива рискове за безопасността, не значи ли това, че водачите и работниците не са си свършили работата обстойно? (Значи.) Домакинът си мисли: „Членовете на нашето семейство са добри хора до един. Няма да ви предадат. Те подкрепят вярата в Бог — дори пазаруват зеленчуци и месо, когато дойдете!“. Държат се с невярващите членове на семейството си като с братя и сестри и са неспособни да видят ясно на какво е способно семейството им или колко тежки могат да са последствията, ако член от него предаде братята и сестрите. Освен това са много любопитни относно обстоятелствата на братята и сестрите и ги разпитват: „От колко години изпълняваш този дълг? Изпълнявал ли си някога опасен дълг? Известен ли си на местно ниво като вярващ в Бог? Арестували ли са те някога?“. Особено когато става дума за издирвани лица или такива с полицейско досие заради вярата си в Бог, които проповядват евангелието в друг регион или държава, домакинът винаги се интересува от подробности и разпитва: „Издирват ли те? За местна, провинциална или национална съдебна заповед става въпрос?“. „Имаш досие — колко пъти са те арестували? На колко години затвор те осъдиха?“. Разпитват изключително подробно за тези неща. Братята и сестрите, които гостуват в дома им, виждат, че те са във възторг да бъдат домакини и че не са лоши хора. Ако не споделят тази информация, се опасяват, че може да изглежда невъзпитано, което ги поставя в трудна позиция. Някои хора се чувстват принудени да разкажат по нещо, но след като проговорят, това понякога неизбежно води до сериозни последици. Затова водачите и работниците трябва да дадат преки наставления на домакина: „Има няколко правила, които трябва да спазваш, когато приемаш братя и сестри в дома си. Не разпитвай и не задавай въпроси необмислено — няма да ти е от полза да научиш твърде много за тях. Ако се случи нещо и не издържиш на мъченията при изтезания, може да се превърнеш в Юда. В такъв случай информацията, която си научил и разбрал, по същество ти

проправя пътя да се превърнеш в Юда. Ако това се случи, ще съжаляваш цял живот и накрая ще понесеш наказание. Ако тези подробности са ти неизвестни, няма как да се превърнеш в Юда. Затова в никакъв случай не трябва да разпитваш или да се опитваш да научиш нещо по тези въпроси. Това, че си в неведение, те предпазва и не се отразява на задълженията ти като домакин или на достигането до истината във вярата ти в Бог. Най-добре е да не знаеш. Наясно си, че тези братя и сестри са тук, за да изпълнят своя дълг, и че не са лоши или зли хора, така че няма нужда да разпитваш повече. Най-важното е да изпълниш своя дълг като техен домакин и е достатъчно да гарантираш тяхната безопасност“. Това е елемент на работата, който водачите и работниците трябва да вършат. Освен това онези местни вярващи, които нямат основа във вярата си и са вярващи само на думи, бъбривците и любопитковците, онези, които поддържат тесни контакти с държавни служители, както и хора, които при първи признак на опасност се скриват като костенурки в черупката си и дори могат да предадат църквата и да се превърнат в Юда, в никакъв случай не трябва да се допуска да знаят, че семействата на домакините са настанили в дома си братя и сестри. Ако е необходимо братя и сестри да помагат в работата по настаняването на важен работен персонал, тогава следва да се подберат да сътрудничат само онези, които имат основа във вярата си в Бог и които притежават мъдрост. Хора без основа или мъдрост са абсолютно неподходящи. И така, как по-точно следва да се оказва съдействие? Братята и сестрите от семействата на домакините се съсредоточават върху настаняването на важния работен персонал в своите домове, докато местните братя и сестри, които притежават мъдрост и вяра, оказват помощ отвън, като осигуряват прикритие и защитават средата. Те следва да общуват с влиятелни хора, да са в течение на държавната политика, тенденциите и възможни операции и да информират своевременно братята и сестрите от семействата на домакините. По този начин, ако правителството предприеме някакви операции за задържане, мигновено могат да се вземат превантивни мерки, така че да има време за евакуация и преместване или укриване, с което да се избегне всякаква опасност. Само така може в общи линии да се гарантира безопасността на онези, които изпълняват важен дълг. Накратко, недопустимо е водачите и работниците да подхождат към тази работа с опростено мислене. Комплексното мислене в това отношение винаги е по-добро от опростеното мислене, защото въпросите, свързани с безопасността, не могат да бъдат пренебрегвани — ако нещо се обърка, то няма да е маловажен проблем!

Също така съществуват специфични ситуации, на които трябва да се обърне внимание в работата по гарантирането на безопасността на важния работен персонал. Някои хора се наемат с рискован дълг, като например да превозват книги, които съдържат Божиите слова, или да предават наставления относно делото в компрометирани райони или да се справят с последствията там. Тези,

които се занимават с такава опасна работа, никога не трябва да живеят съвместно с хора, които изпълняват важен дълг, нито да знаят къде живеят тези лица или кое семейство ги е приело. Това е така, защото онези, които вършат опасна работа, са изложени на риск да бъдат проследени и арестувани по всяко време. Ако бъдат заловени и подложени на мъчения, те могат да предадат църквата, което от своя страна би замесило онези, които изпълняват важен дълг, както и семействата на домакините. Това не е ли свързано с въпроса за безопасността? Ако част от персонала, който изпълнява важен дълг, излезе навън, за да свърши нещо, и тези хора са се съгласили да се върнат до три дни, но това не се случи, бихте ли счели ситуацията за опасна? Трябва ли останалата част от персонала, който изпълнява своя дълг, да се евакуира? (Да, трябва.) В такива случаи е необходима незабавна евакуация. Не трябва да има никакво забавяне и да се поемат рискове — останалите не бива да имат нагласата, че могат да разчитат на късмета. Някои хора са лениви, намират това за досадно и изпитват нежелание да се евакуират, като казват: „Какво ще навреди, ако почакаме още ден? Може би просто са се забавили поради някаква особена ситуация“. Да изчакаш още един ден единствено засилва опасността. Ако се евакуираш и не се случи нищо, винаги можеш да се завърнеш и това няма да е грешно. Но ако не се евакуираш и изчакаш още ден, може да възникне инцидент, а когато това се случи, ще е твърде късно за съжаления. Затова, ако братята и сестрите, които са излезли да свършат нещо, не се завърнат в уговорения срок, е възможно нещо да се е объркало. За да се предпазят от всякакви непредвидени обстоятелства, свързаните с тях братя и сестри следва незабавно да се евакуират и да се преместят на сравнително безопасно място. След като се намери подходящо място, те могат отново нормално да изпълняват дълга си, без да е станало твърде късно. Друга ситуация възниква, когато човекът в местната църква, отговорен за работата по уреждането на настаняването на братя и сестри, които изпълняват своя дълг, бъде арестуван от големия червен змей. Какво следва да се предприеме в такива случаи? (Незабавно преместване на важния работен персонал.) Най-първостепенен приоритет за водачите и работниците е незабавно да преместят този важен работен персонал на сравнително безопасно място. Преди всичко трябва да се гарантира неговата безопасност. Не бива да бъде излаган на никакъв риск. След преместването на персонала може да се извърши и последваща работа. Някои объркани хора винаги имат нагласата, че могат да разчитат на късмета: „Еди-кой си беше арестуван, но всичко е наред. Вярата му е доста силна и винаги е бил особено несломим при неблагоприятни обстоятелства. Никога не би извършил предателство. Така че мога да гарантирам, че няма абсолютно никаква опасност — няма нужда никой да се мести“. Правилни ли са тези думи? (Не са.) Има и такива, които казват: „Дори и да извършат предателство, ще подберат какво да кажат — ще издадат само информация, свързана с маловажни неща, която определено

няма да засегне вашата безопасност“. Правилни ли са тези думи? (Не са.) Тези думи не са валидни! Може ли човек наистина да прозре другия? Дори да става дума за човек с духовен ръст, не бива да говорим с такава увереност, тъй като никой не може да понесе последствията, ако нещо наистина се объркa. Каква друга работа е необходима, за да се защити безопасността на персонала, който изпълнява важен дълг? Когато започват да изпълняват дълга си, водачите и работниците следва да проведат ясно общение относно истините принципи, свързани с изпълнението на техния дълг, както и относно това кои принципи и каква мъдрост да се прилагат при възникване на ситуации. Освен това, когато братята и сестрите излизат навън да изпълняват своя дълг, водачите и работниците следва да определят един или двама души, които имат опит в обществото и притежават мъдрост, за да им сътрудничат. Единствено този подход е безопасен и надежден. Този начин на практикуване може, от една страна, да защити тяхната лична безопасност. От друга страна, може да им помогне да разрешат някои въпроси, с които не могат да се справят сами. Това ще предотврати определени неприятности и ще гарантира, че тези, които излизат навън да изпълняват своя дълг, могат да вършат работата си нормално. Гарантирането на безопасността на онези, които изпълняват своя дълг, е много важен елемент на работата на водачите и работниците, особено в страни без свобода на вярата. За да се върши добре делото на църквата, на първо място трябва да се гарантира безопасността на персонала, който изпълнява своя дълг, независимо дали го изпълнява на място или излиза навън. Единствено водачи и работници, които се справят добре с работата по безопасността, са годни за употреба от Бог. Онези, които не могат да вършат тази работа, са хора, чиято човешка природа е недозряла и които са лишени от проницателност и мъдрост. За тях ще е трудно да станат годни за употреба от Бог.

II. Как да се гарантира безопасността на Божиите избраници в различни страни в чужбина

A. Уреждане на правния статут на Божиите избраници

Когато делото на църквата се извършва в различни страни в чужбина, на първо място следва правилно да се уреди настаняването и устройването на персонала, който изпълнява своя дълг, като се гарантира неговата безопасност, така че да може да изпълнява този дълг нормално. Друго важно нещо е да се уреди въпроса с правния статут, на който трябва да се обърне внимание веднага след пристигането на Божиите избраници в нова страна. Без правен статут или ако статутът им не е узаконен, винаги съществува риск от депортиране, независимо колко добра е житейската им среда. Лица, чиито статут не е узаконен, се считат за незаконно пребиваващи и безопасността им е изложена на риск. Без да е гарантирана тяхната безопасност, не могат да изпълняват дълга си за дълго. Ето

защо уреждането на подходящо настаняване за персонала, който изпълнява своя дълг в чужбина, е първата задача на водачите и работниците. След като настаняването им бъде уредено както трябва, следващата стъпка е да се организира започването на процеса по уреждане на техния правен статут. Във всяка страна целта на уреждането на правния статут следва да бъде най-малкото да се осигури възможност братята и сестрите да пребивават там законно. Това също е важен елемент на работата по гарантирането на безопасността на важния работен персонал. За да пребивават законно, първото изискване е статутът им да е узаконен. Не могат да пребивават някъде незаконно. Водачите и работниците следва да направят всичко възможно, за да уредят настаняването и устройването на братята и сестрите съгласно правителствените разпоредби за законно пребиваване. Водачите и работниците могат да участват пряко в тази работа по настаняване и устройване или да я проследят. Ако има неща, които не могат да прозрат, следва своевременно да се обърнат към висшестоящи водачи и работници. При липса на специални обстоятелства, следва да практикуват според предходните правила на църквата. Водачите и работниците трябва от време на време да правят справки и ако научат, че някой има проблеми с правния си статут или с някакви особени обстоятелства, следва да уредят съответния персонал, който се занимава с външни дела, да разреши въпросите по уреждането на правния статут на Божиите избраници. Разбира се, първата стъпка е да се намерят няколко специализирани адвокати, които да се заемат с уреждането на статута. При наемането на адвокати трябва да се вземат предпазни мерки, за да се избегне измама — не бива да се наемат фалшиви адвокати или такива, които не са специализирани в уреждането на правен статут. Водачите и работниците трябва преди всичко да вземат предвид тези аспекти, свързани с уреждането на правния статут, като те трябва да бъдат добре организирани. Тази работа също е част от защитата на важния работен персонал и гарантирането на неговата безопасност, затова става ли дума за нейното изпълнение, водачите и работниците не трябва да стоят със скръстени ръце. Някои хора казват: „Уреждането на настаняването и устройването на персонал, който изпълнява своя дълг, е работа на Божия дом. Ние трябва да го правим единствено след получаване на преки нареждания от Горното. Ако Горното не го нареди, не е необходимо да се занимаваме с това и дори нещо да се объркa, то не ни касае. Освен това, всяка страна има различни разпоредби относно имиграцията и правния статут. Не сме в състояние да се справим с такъв сериозен въпрос! Просто всеки трябва да разчита на себе си и да се надява на най-доброто — ако може да остане в дадена страна, остава, ако ли не — се връща“. Верни ли са тези думи? (Не са.) Какво мислите за подобна нагласа? (Безотговорна е.) От една страна, е безотговорна, а от друга, е проява на лъжеводачи, които не вършат истинска работа и бягат от отговорност. За водачите и работниците уреждането на настаняването и устройването на важен

работен персонал в чужбина също е важен елемент на работата. След като настаняването бъде уредено както трябва и братята и сестрите могат да изпълняват своя дълг нормално, непосредствената следваща стъпка е да се осигури персонал по външните дела, който да ги напътства в уреждането на техния правен статут. Особено когато възникнат извънредни ситуации по време на процеса по уреждане на статута, с които братята и сестрите не могат да се справят, водачите и работниците следва да помислят за начини за намиране на решения, а не да пренебрегват въпроса. Ако възникне някакъв проблем с уреждането на правния статут, това не е дребна работа и въпросът следва да бъде разгледан и решен възможно най-скоро и по най-бързия начин. Не се бавете — това, което може да се свърши днес, не бива да се отлага за утре. Отлагането на нещата за утре може да доведе до толкова ужасни последици, че е трудно човек да си ги представи. Ако водачите и работниците проявяват нехайство и не изпълняват своите отговорности, като не разглеждат въпроса в спешен порядък и забавят най-подходящото време за уреждане на правния статут, което води до невъзможност персоналът да изпълнява нормално своя дълг — кой носи отговорността? Тези лица са отправили молбите си към църковните водачи и персонала, който се занимава с уреждането на статута, и водачите и работниците са наясно с това, но понеже или не са приели въпроса сериозно, или са си намерили извинение, за да не се занимават с него, уреждането на правния статут на част от важния работен персонал е било забавено, което в известна степен е повлияло на някои важни елементи на делото на църквата. И така, според вас, кой следва да носи отговорността в този случай? (Водачите и работниците.) Божият дом многократно е подчертавал това нещо. Водачите и работниците не са в неведение по въпроса, нито са неосведомени или им липсва разбиране. По-скоро са наясно с въпроса, но не го приемат сериозно. Стига да не ги засяга лично, стига да става въпрос за нечий друг проблем, те отлагат, когато могат, като в крайна сметка бавят един толкова важен въпрос, какъвто е уреждането на правния статут на Божиите избраници. Когато възникнат последици, водачите и работниците трябва да понесат отговорността. Тази отговорност не е просто празни приказки — ако се отрази на делото на църквата, особено на важното дело на Божия дом, тогава отговорността, която носят водачите и работниците, става съществена. Най-малкото ще получат черна точка от Бог, ще е прегрешение — това е последствието. Ако нещо ти е възложено, ако то попада в твоите отговорности и не го свършиш или го пренебрегнеш, или го отложиш поради определени лични причини, тогава трябва да понесеш отговорността. Някои хора казват: „Не знаех как да реша въпроса, нямах никакъв изход“. Но прие ли въпроса сериозно и потърси ли висшестоящите водачи и работници при първа възможност? Други пък казват, че са забравили за това, защото са били заети с друга работа. Дори действително да е така, как е възможно да продължат да забравят, след като

някой повдига въпроса и ги подсеща неколкократно? Признак на какъв проблем е това? (Не са взели присърце въпроса по уреждането на правния статут на братята и сестрите. Изобщо не го чувстват като бреме.) Фактът, че могат да забравят толкова важен въпрос, показва, че нямат чувство за отговорност и не са надеждни. Щом можеш да забравиш нещо толкова важно като уреждането на правния статут на Божиите избраници, би ли забравил уреждането на собствения си правен статут? Ако не би забравил своите собствени въпроси, но можеш да забравиш тези на другите, това доказва, че имаш лош характер, че ти липсва обич и си егоистичен и низък. Приключил си с уреждането на собствения си правен статут, но се отнасяш към уреждането на правния статут на братята и сестрите като към обикновена, дребна работа — или пък я пренебрегваш напълно — като в крайна сметка бавиш уреждането на техния правен статут, този толкова значим въпрос. Можеш ли да понесеш тази отговорност? Такива водачи и работници не са ли напълно лишени от съвест и разум? Толкова са егоистични и низки! Грижа ги е само за себе си и пренебрегват другите — признак на какъв проблем е това? Не са ли лъжеводачи? (Да, такива са.) И така, същността на техния проблем е разкрита напълно. Просто не желаят да се занимават с уреждането на правния статут на братята и сестрите — струва им се досадно. В сърцата си мислят: „Какво общо имам аз с уреждането на правния статут на братята и сестрите?“. Такава е нагласата, с която подхождат към въпроса с уреждането на правния статут на братята и сестрите, като в крайна сметка бавят този важен въпрос, влияят на изпълнението на дълга на братята и сестрите и на делото на църквата. Смяташ ли, че такива лъжеводачи заслужават наказание? (Да, смятам.) Те трябва да понесат отговорността, защото в деянията им има умисъл. Определено не става дума за случайно забавяне, причинено от обективни фактори. Ако е имало природно бедствие, като земетресение, наводнение или някакво значимо политическо събитие, което да причини прекъсвания в транспорта и комуникациите и е направило невъзможно уреждането на тези въпроси, това би било разбираемо. Но ако никое от тези събития не се е случило, а те въпреки това са забравили или пренебрегнали уреждането на правния статут на братята и сестрите, като са забавили толкова важен въпрос — правния статут на тези хора — то такъв водач или работник не изпълнява своята отговорност. Те ще получат черна точка и ще отговарят за случилото се. Разбирате ли? (Да.) Щом си водач или работник, носиш отговорността да вършиш работата, която трябва да свършиш. Трябва правилно и съобразно изискванията на Божия дом да се заемеш с всичко, което попада в обхвата на твоята отговорност, и да го доведеш докрай. Но ако го избягваш умишлено или го отлагаш, това представлява неизпълнение на твоята отговорност, и такова неизпълнение е прегрешение. Ако умишлено отлагаш даден въпрос и не се заемаш с него, твоят пропуск ще се превърне в прегрешение в даден момент и ще получиш черна точка от Бог. Ще понесеш отговорност за това.

В чужбина, ако възникнат определени проблеми с правния статус на Божиите избраници или ако техните съседи или непознати подадат жалби срещу тях или ги докладват, те може да бъдат застрашени от депортиране. Може също така да се случи някои от Божиите избраници в чужбина да бъдат задържани и наказани или арестувани и затворени от правителствата на определени държави по измислени обвинения. Независимо от ситуацията, когато водачите и работниците узнаят за това, те не бива да действат като костенурки, които се крият в черупките си. Те трябва да се заемат с този въпрос незабавно, като крайната цел е да се гарантира безопасността на братята и сестрите, без да се позволява те да попаднат в ръцете на зли хора. Ако водачите и работниците се интересуват само от организирането на църковната работа, но не обръщат внимание на уреждането на правния статус на братята и сестрите, което води до арестуването или депортирането на братя и сестри поради липса на правен статус, какви са тези последици? Нима такива водачи и работници не са провалили възможността на братята и сестрите да изпълняват своя дълг? Не засяга ли това пряко работата на църквата? Естеството на този проблем тогава е доста сериозно. Ако водачите и работниците не са се занимавали с този въпрос преди, сред братята и сестрите те могат да намерят някого, който е умел в справянето с външни дела, за да се консултира с адвокат, който да се заеме с този въпрос, като се стремят да постигнат целта да защитават братята и сестрите и да защитават безопасността на важния работен персонал. Това също е важен елемент от работата, който водачите и работниците трябва да извършват в чужбина. Местните водачи и работници трябва да поемат инициативата да се погрижат за този въпрос. Освен че трябва да защитават безопасността на местните братя и сестри, те още повече трябва да защитават безопасността на чуждестранните братя и сестри. Само по този начин има гаранция за работата на църквата. Това е отговорността, която водачите и работниците във всяка страна трябва да изпълняват спрямо местните братя и сестри и чуждестранния важен работен персонал. Те не бива да стоят безучастно. Някои водачи и работници казват: „Те са чуждестранни братя и сестри и ние не сме запознати с тях. Между нас няма лични отношения. Те са изпратени от Божия дом да проповядват евангелието тук — какво общо има това с нас? Сами са си виновни за тази злополука. Не са проучили ясно ситуацията, преди да дойдат, и не са се справили добре с тези въпроси. Няма как да се намесим в тази злополука. Кой знае какво ще направи правителството с тях“. Те просто използват различни извинения, за да заобикалят и да избягват тези въпроси, и не се опитват да намерят начини да се намесят, за да ги разрешат. Правилно ли е да се действа по този начин? (Не.) Защо не? (Ако водачите и работниците не се намесят, за да разрешат тези проблеми, а братята и сестрите междувременно нямат път за решаване на проблемите, тогава със сигурност ще възникнат неприятности. Водачите и работниците не са изпълнили отговорността си да защитят братята и

сестрите — това е занемаряване на тяхната отговорност.) Дългът на водачите и работниците е да изпълняват всяка една отговорност, която водачите и работниците трябва да изпълняват в Божия дом. Обхватът на Божия дом не се ограничава до местната област, местния регион или определена държава. Божият дом няма национални граници, няма регионални ограничения. Има ли расови ограничения при избирането и спасяването на хора от Бог? (Няма.) Има ли ограничения, свързани с националността или региона? (И такива няма.) Няма. Това е принципът, по който Бог върши Своето дело. Следователно този принцип е истината! Независимо от коя държава са братята и сестрите, всички те вярват в един Бог, следват един Бог, а също така ядат и пият истината, за която един Бог разговаря и с която ги снабдява. Те преживяват делото, което един Бог върши, и се покланят на един Бог. Независимо от цвета на кожата или расата, в Божия дом и пред Бог те са едно — те са едно семейство. Тъй като са едно семейство, не бива да има разграничения между тях. Не бива да има расови или регионални ограничения. Не бива да има разделения от типа „ти си азиатец, аз съм европеец“ или „ти си бял, аз съм цветнокож“ — не бива да има тези разграничения. Ако все още правиш тези разграничения в Божия дом, тогава е ясно, че не гледаш на Божия дом като на Божи дом и не се считаш за член на Божия дом. Следователно, когато чуждестранни братя и сестри се сблъскат с проблеми като депортиране или незаконно задържане, независимо откъде идват, каква е тяхната националност или какъв е цветът на кожата им, те са братя и сестри — тъй като са братя и сестри, когато се сблъскат с проблеми, местните водачи и работници трябва да се намесят и да се справят с този въпрос по задължение и не бива да правят разграничения между хората. Това съответства на принципите, напълно се съобразява с Божиите намерения и е истината, която хората трябва да практикуват.

Понастоящем много от Божиите избраници от Китай отиват в различни страни в чужбина, за да проповядват евангелието и да свидетелстват за Бог. След като пристигнат в тези страни, първото нещо, което трябва да направят, е да уредят правния си статус, преди да могат да работят спокойно. Уреждането на правния статус не е прост въпрос. То изисква сътрудничеството на хора от местната църква. Тези, които отговарят за църквите в различните страни, трябва да потърсят братя и сестри, които разбират политиките на страната си и познават законите ѝ, за да помогнат на Божиите избраници от Китай да разрешат въпроса с уреждането на правния статус. Разрешаването на този въпрос е от първостепенно значение. Водачите и работниците на църквите в различните страни трябва да положат всички усилия, за да работят върху него, тъй като църковната работа може да протича нормално само ако въпросът с правния статус на хората бъде напълно разрешен. В противен случай църковната работа ще бъде засегната. Тези, които отговарят за църквите в различните страни, трябва да са подготвили хора, способни да се справят с такива въпроси. Това е от полза за църковната

работа и е също така проявление на проявяване на внимание към Божиите намерения. Някои водачи и работници може да кажат: „Никога не сме се занимавали с такъв въпрос и ние също не знаем какво да правим“. В тази ситуация те трябва да потърсят хора, които разбират тези видове дела. Сред Божиите избраници във всяка страна има такива с образование и знания, а има и такива, които разбират националните закони и политики. За тях справянето с тези въпроси изисква само малко консултация, за да намерят път — не е ли така? При справянето с този тип въпроси не бива да бъдете пасивни и бездейни. Ако не разбирате нещо, трябва да намерите адвокат, с когото да се консултирате. Щом бъде намерен съответният вид адвокат, естествено ще има път. Ние може да не разбираме този въпрос, но адвокатът ще го разбере. Да имаш търсещо сърце, е правилното отношение. Да имаш търсещо сърце, е проявление на това да имаш чувство за отговорност. Ако възникнат определени трудности, трябва да се молите, да търсите и да имате общение заедно в единомислие и след като намерите принципите и пътя за разрешаване на проблема, трябва напълно да го разрешите. Едва тогава църковната работа може да протича гладко. Ако при откриване на проблем водачите и работниците могат своевременно да научат за него, да го проследят и да го разрешат, не са ли те отговорни водачи и работници? (Такива са.) Такива водачи и работници не само имат чувство за отговорност, но могат и своевременно да разрешават проблеми, което означава, че имат надежда да станат водачи и работници, които са съгласно критериите. Независимо от дълбочината на разбирането им за истината, ако се съсредоточат върху разрешаването на проблеми, тогава те са способни да вършат истинска работа. Най-малкото те могат да постигнат допускането на по-малко грешки или никакви грешки. И дори да допуснат някои грешки, те могат своевременно да ги поправят, за да възстановят някои загуби, като в крайна сметка постигнат целта за опазване на работата на Божия дом. Смятате ли, че изпълнението на тази отговорност е трудно? (Не.) Всъщност не е трудно. Зависи от това дали хората имат преданост при изпълнение на дълга си и дали могат да изпълнят отговорността си в своята работа. Просто трябва да вложиш малко мисъл, да отделиш малко време и да инвестираш малко енергия. Не се изисква да харчиш пари или да поемаш какъвто и да е риск. Просто трябва да се намесиш, за да помогнеш за разрешаването на проблеми и за доброто справяне с въпросите, и по този начин можеш да станеш водач или работник, който е съгласно критериите. Така че това не е труден въпрос и за водачите и работниците би трябвало да е лесно да го постигнат. Но има някои хора, които не могат да постигнат дори нещо толкова лесно, и е много ясно, че това не се дължи на недостатъчни заложби или способности, или на това, че условията или средата не го позволяват, а по-скоро защото те не желаят да го направят. Когато възникнат специални ситуации, които засягат правния статус или пребиваването на важен работен персонал, или въпроси, свързани с тяхното

настаняване, водачите и работниците носят отговорността да поемат тази работа. Няма значение за кого уреждаш настаняване, нито каква е неговата националност или раса. Всичко, което трябва да направиш, е да приемеш това от Бог. Тази работа ти е поверена от Бог. Тя е твоя отговорност и задължение, както и твоя мисия. Тази работа, която приемаш, идва от Бог, а не от някой човек, така че не бива да се интересуваш кои са тези хора, чието настаняване уреждаш. Някои хора може да кажат: „Защитаването на местните братя и сестри е приемливо, но не е наша работа, ако чуждестранни братя и сестри дойдат тук“. Хората, които казват това, имат ли чувство за отговорност или човешка природа? (Нямат.) Те считат местните братя и сестри за братя и сестри, но не считат чуждестранните братя и сестри за братя и сестри — това правилно ли е? (Не е.) Това съответства ли на истината? (Не.) Защо не съответства на истината? (Лъжеводачите не проявяват внимание към Божиите намерения. Те пренебрегват чуждестранните братя и сестри и не се намесват, за да се справят с проблемите, когато възникнат — те не опазват работата на Божия дом.) Лъжеводачите бягат от отговорност с различни извинения и не вършат истинска работа. Те твърдят, че желаят да отдават всичко на Бог и желаят да практикуват истината, но когато наистина става въпрос за критични въпроси на църковната работа, те се крият. Това е безотговорно. Водачите и работниците трябва да се справят своевременно с всички въпроси, свързани със защитата на безопасността на братята и сестрите в чужбина, като се отнасят към това като към отговорност и задача, която трябва да бъде изпълнена. Те не бива да си намират извинения, за да го избягват, нито да позволяват тяхното пренебрегване на тази работа да повлияе на напредъка на различните елементи от работата на Божия дом.

Б. Предоставяне на основни правни познания на всички братя и сестри

За какви други аспекти на работата, свързани с безопасността на братята и сестрите в чужбина, се сещате? (В чужбина водачите и работниците трябва също така да предоставят на всички братя и сестри някои основни правни познания, така че те да развият правно съзнание и да избягват да участват в дейности, които нарушават закона.) Водачите и работниците трябва да предоставят на всички братя и сестри основни правни познания и разбиране на различните държавни разпоредби. Те трябва да научат повече за тези области от местните братя и сестри в страната, в която се намират, като например за имиграционните политики и политиките, свързани с ежедневието, и след това да организират братята и сестрите да ги изучават, така че те стриктно да се придържат към националните държавни разпоредби и да се въздържат да правят каквото и да било, което нарушава закона. По-специално Божиите избраници от Китай, които са били под диктаторско управление толкова много години, нямат правни познания и не разбират важността на закона. В резултат на това те действат небрежно и

невнимателно, като нецивилизовани хора. Когато дойдат да живеят в чужбина, те изглеждат много невежи и често правят неща, които показват липса на разбиране на правилата. Например в някои западни демократични държави обществения ред се поддържа много добре, като има разпоредби, които забраняват вдигането на шум между 22:00 ч. и 8:00 ч. — не се допускат звуци като кучешки лай или бръмчене на строителни машини. Ако някой наруши тези разпоредби и бъде докладван, полицията ще се заеме с това. В континентален Китай никой не се занимава с тези въпроси. Навсякъде, където живеят хора, се вдига шум без никакво съобразяване — звуци на силна музика, танци, пиене и купони — и никой не се намесва. Ако някой се опита да направи нещо, може да стане жертва на отмъщение, така че китайците нямат друг избор, освен да търпят. В западните страни е различно. Всеки е защитен от закона. Ако кучето ти често лае посред нощ и смущава почивката на съседите ти, те ще подадат жалба срещу теб. Това, което правиш, засяга нормалния живот на другите, нарушил си законовите разпоредби — основателно е те да използват закона като оръжие, за да подадат жалба срещу теб. Има и хора, които продължават да извършват строителни работи до 23:00 или 24:00 часа през нощта, като пречат на почивката на съседите си и в резултат на това получават оплаквания. След това полицията идва да им наложи глоба и да ги предупреди да не вдигат шум в определените часове. Някои хора дори нямат съзнание за екологична чистота, като замърсяват и оставят боклук, разхвърлян по улиците. Западните демократични държави са особено подредени. Жителите имат определени часове за изхвърляне на смет, а камионите за сметосъбиране идват в определени дни, за да я съберат. След събирането на сметта улиците остават чисти. Тези, които не разбират това, може да замърсяват, което също се счита за нарушение на разпоредбите. Това засяга обществената хигиена и облика на града, така че срещу тях може да бъдат подадени жалби. Срещу китайците, които не спазват правилата, често се подават жалби, когато живеят в чужбина. След като бъдат докладвани многократно, те си изграждат мнения за западняците, като казват: „Западняците просто обичат да подават жалби. Те подават жалби за най-малкото нещо“, на което Аз казвам: „Те са подали жалби срещу теб по толкова много въпроси, а ти не си се самоанализирал, а вместо това ги обвиняваш, че подават жалби. Прави ли са били да подадат жалбите тогава? Нещата, които си правил, правилни ли са били, или не?“. Те са били напълно прави да подадат тези жалби. Ти си навредил на техните интереси и си засегнал живота им, така че защо да не подадат жалби срещу теб? Това се прави, за да се опази обществения ред и демонстрира, че тази страна се управлява от закона. Всеки е защитен от закона и законът в тази страна не е само за показ — всеки може да използва закона като оръжие, за да защити собствените си права и интереси. Те подават жалби срещу теб, защото ти не разбираш закона и си нарушил местните разпоредби. Ти трябва първо да се запознаеш с местните разпоредби и да действаш според законите и

разпоредбите — тогава мислиш ли, че все още ще подават жалби срещу теб? (Вече няма да подават жалби.) Защо тогава китайците никога не подават жалби, независимо колко сериозен е въпросът? (Те са били потискани от правителството твърде дълго. Не смеят да подават жалби. Китайците нямат понятие и от защита на правата си.) Китай не е правова държава. Той не се управлява според закона. Китайските закони са само за показ и подаването на жалба там е безполезно. Ако подадеш жалба и другата страна има власт и влияние, тя може да те преследва. Ако нямаш влияние, дори няма да посмееш да подадеш жалба. Подаването на жалба лесно може да ти навлече неприятности. Така че, когато китайците се сблъскат с преследване — особено в случаи, когато някой е убит — независимо колко несправедлива е смъртта, въпросът просто се урежда извънсъдебно, ако извършителят плати някакви пари. Защо членовете на семейството на жертвата не подават иск? Те знаят, че никога няма да спечелят. Ще струва много пари, но въпреки това няма да получат справедливост, нито извършителят ще бъде изправен пред правосъдието, така че избират да не го преследват по съдебен път и вместо това уреждат нещата извънсъдебно. Китайските закони са само за показ. Китай не е държава, управлявана от закона, и там няма къде да потърсиш справедливост. Подаването на иск е безсмислено. Така че, независимо с какви незаконни ситуации се сблъскват китайците, те не смеят да подават жалби. Това е така, защото Комунистическата партия не прави нищо друго, освен да извършва престъпления, тя е отвъд всякакъв разум и не управлява според закона. В Китай, стига човек да е обикновен гражданин, колкото и сериозен да е проблемът, пред който е изправен, според Комунистическата партия той не се счита за нещо обезпокоително — никой няма да се заеме с него. Неща като смущаване на почивката на другите или дори случаи на кражба, грабеж и взлом просто не се считат за проблеми от Комунистическата партия. В западните страни обаче е различно. Западът има демократична система и е общество, управлявано от закона. Стига почивката на някого да бъде засегната, ще бъде подадена жалба и полицията ще дойде да проучи въпроса и да се справи с него. Западняците имат това правно съзнание и не правят такива глупави неща. Само онези, които идват от чужбина и не разбират правилата, правят тези глупави неща. Когато китайците за първи път заживеят в чужбина, те често получават оплаквания. С течение на времето те се запознават с местните закони и разпоредби и вече не смеят да правят неща, които нарушават закона или смущават другите. Затова водачите и работниците трябва да организират запознаването на братята и сестрите с различните закони и разпоредби на страната, в която се намират. Независимо какво възнамеряват да правят, те трябва първо да направят справка със закона — дори ако отглеждат кокошки или прасета в собствения си двор, първо трябва да проверят държавните разпоредби. Те могат да потърсят информация онлайн или да се допитат до местните братя и сестри и по този начин да намерят точни

отговори. В различните западни страни правителствата имат специфични разпоредби по всякакви въпроси. Например в строителството има разпоредби, които определят на каква височина от пода трябва да се монтират електрическите контакти и какво трябва да е разстоянието между тях. Има също така специфични стандарти за дебелината на парапетите за стълби и ширината на стълбищните балюстради. Всяка стъпка от строителството се инспектира от държавни служители, така че случаите на сгради, които нарушават строителните норми, или на нерегламентирано строителство са редки. Ако жителите искат да построят къща, барака за инструменти или малък склад в двора си, те трябва да получат одобрение от държавата. Ако искат да отглеждат кокошки или патици, има разпоредби за това на какво разстояние трябва да е ограждението от имота на съседите им. Дори ако водачите и работниците не разбират тези закони и разпоредби, ако църковната работа включва тези въпроси, тогава водачите и работниците трябва да им обърнат внимание. Първо трябва да направят справка с местните закони и държавните разпоредби. Изясняването на тези въпроси е от полза за изпълнението на нашия дълг. Въпреки че правните въпроси не са пряко свързани с вътрешната работа на църквата, предоставянето на основни правни познания на всички все пак е от полза. Най-малкото те могат да придобият известни познания, да разберат някои правила, да се научат как да живеят правилно и да постигнат подобие на човешка природа. Освен това водачите и работниците трябва да разговарят с тези, които отговарят за външните дела, като им помагат да развият правно съзнание. За маловажни въпроси не е необходимо да се консултират с адвокат — те трябва само да разберат местните разпоредби и стриктно да ги спазват. За важни въпроси обаче те трябва да се консултират с адвокат, за да придобият разбиране за местните закони. В обобщение, независимо какво се прави, всички действия трябва да бъдат в съответствие със законите и разпоредбите. Практикуването по този начин за известно време ще позволи на хората да преживеят важността на спазването на законите и разпоредбите и те ще спазват правилата, когато вършат неща. Това също е от полза за работата на църквата.

В. Принципи, които трябва да се следват при изпращане на хора да проповядват евангелието

По отношение на защитата на безопасността на тези, които изпълняват важен дълг, има още една област на работа, на която водачите и работниците трябва да обърнат внимание, а именно да защитават безопасността на тези, които излизат да изпълняват своя дълг. Какви принципи трябва да се следват при изпращане на хора да излизат и да изпълняват своя дълг? Първо, трябва да се вземат предвид възрастта и полът на хората, както и тяхното прозрение и житейски опит — водачите и работниците не могат да бъдат объркани или небрежни в това отношение. Например, ако изпращаш евангелски работници да проповядват

евангелието на непознато място, какви хора биха били подходящи за изпращане? (Хора с известно прозрение и мъдрост.) Ако дадена църква няма много подходящи хора, като повечето са млади хора, на които им липсва житейски опит и прозрение, които не знаят как да се справят със ситуации — особено с проблеми, които представляват предизвикателство — когато се сблъскат с тях, които говорят безпринципно и на които също така им липсва мъдрост, тогава те няма да са способни да вършат работата. Ако такива хора бъдат изпратени, те не само ще бъдат неспособни да решават проблеми, но е вероятно и да повлияят на работата и да я забавят. Затова, когато се изпращат хора да излизат и да изпълняват своя дълг, е необходимо да се избират тези със зряла човешка природа и мъдрост — само такива хора са подходящи. Ако няма достатъчно подходящи хора, тогава нека младите хора си сътрудничат с по-възрастните, за да излязат и да изпълняват своя дълг. Например, да предположим, че има млада сестра на около 25 или 26 години, която, въпреки че вярва в Бог от доста време, притежава вяра и духовен ръст и е изпълнявала дълга си дълго време, не би знаела как да се пази, ако бъде изпратена да изпълнява дълга си на непознато място — в такъв случай би било необходимо да се намери местен брат или сестра с опит в обществото, с когото да си сътрудничи, за да изпълни дълга. Разбира се, ако мястото на изпълнение на дълга е позната област или място, където вече има църква, тогава младите братя и сестри могат да отидат. Обаче, ако хората отиват на непознато място, особено такова с лоша обществена сигурност, за да проповядват евангелието или да вършат друга работа, тогава трябва да се вземе предвид тяхната лична безопасност. За водачите и работниците безопасността е първото съображение, независимо кого изпращат да излиза и да върши работа. Ако не е ясно какви хора са потенциалните приемници на евангелието или дали тези хора може да направят неподходящи неща, тогава трябва да се прояви предпазливост при изпращането на хора да проповядват евангелието. В миналото чух, че някои водачи и работници често изпращали млади сестри — на около 18 или 19 години, или двайсетина годишни — на непознати места да проповядват евангелието и според съобщенията са се случили някои нещастни инциденти. Независимо какво всъщност се е случило, в крайна сметка това е било свързано с факта, че водачите и работниците не са били обстойни в своите съображения, когато са вършели работата. Водачите и работниците трябва да вземат предвид тези фактори в своята работа и не бива небрежно да възлагат на много млади сестри или братя да изпълняват дълга си на непознати и опасни места. Имаше един водач, който веднъж уреди две сестри, на 18 или 19 години, да отидат да проповядват евангелието. Когато някой каза, че са твърде млади и неподходящи за това, водачът намери 21-годишна сестра, която да отиде вместо тях, като си мислеше: „Ти каза, че 19 години е твърде крехка възраст, затова намерих някого на 21. Това е по-зряла възраст, нали?“. Какви бяха заложбите на този водач? Той беше

склонен към изопачавания, нали? (Да.) Тъй като тя е била на 19 само преди 2 години — нима можеше да има житейски опит? Нима можеше да има опит в обществото? Когато се сблъска с трудности или опасни ситуации, нима не би се разплакала? Макар и с две години по-възрастна, по отношение на възрастта тя все още беше твърде млада и неспособна да поеме тази работа. Най-малкото е необходимо да се намери брат или сестра на 30 или 40 години, или на 50 или 60 години — те са по-възрастни и имат опит в обществото. Когато се сблъскат със ситуации, те имат мъдростта да се справят с тях, като предотвратят възникването на опасни ситуации. Младите хора не са виждали и преживявали много неща и не знаят как да се справят с тях. Когато се сблъскат с опасност, те може дори да не я осъзнаят, което улеснява възникването на инциденти. По-възрастните, след като са видели повече от нечестивостта в това общество и това човечество, са склонни да бъдат по-бдителни към хората. Въз основа на своя опит в обществото и знанията си от реалния живот те могат да направят някои разумни преценки за това какъв вид опасност може да възникне в определени ситуации, колко високо е нивото на опасност, кои лица са зли хора и какви неща може да направят определени хора. Когато се сблъскат с опасни ситуации, те също имат мъдростта да избягат от опасността. На младите, от друга страна, им липсва опит. Когато се сблъскат със ситуации, те не могат да възприемат потенциалните опасни последици. Затова, що се отнася до въпроси, свързани с безопасността, по-възрастните са по-обстойни в своите съображения от младите. Когато водачите и работниците уреждат хора да излизат и да изпълняват своя дълг, те трябва да вземат предвид местните условия и да уредят относително по-възрастни хора с известна мъдрост и опит да си сътрудничат с млади хора, за да изпълняват дълга си. Водачите и работниците трябва да бъдат обстойни в своите съображения по тези въпроси.

Без значение в коя държава се извършва църковната работа, осигуряването на безопасността на тези, които изпълняват дълга си, е елемент на работата, на който водачите и работниците трябва да обръщат голямо внимание. Без значение кой е изпратен да върши дадена работа, той трябва да притежава определени заложби и да има известни способности, за да бъде компетентен за работата и за да може безопасността му да бъде осигурена. Това важи с още по-голяма сила за райони или държави с лоша обществена сигурност. Водачите и работниците трябва да разглеждат безопасността на тези, които изпълняват дълга си, като първостепенно съображение, а не да я пренебрегват с лека ръка. Някои хора казват: „Няма проблем. Това, което правим, е да изпълняваме дълг в Божия дом — имаме Божията закрила, така че никой няма да умре. Какво може да се обърка?“. Правилно ли е да казват това? (Не.) Защо не? (Да се говори по този начин е безотговорно, а тази гледна точка е и много откъсната от реалността.) Хората трябва да правят всичко възможно, за да изпълнят отговорностите, които са

способни да изпълнят, и да обръщат внимание на това, което са способни да обмислят. Те не бива да изкушават Бог или да рискуват с безопасността на братята и сестрите. Бог може да закриля хората, но ако ти не вземеш предвид проблемите, които си способен да обмислиш, и използваш безопасността на братята и сестрите като залог, за да изкушаваш Бог, Бог ще те разкрие — кой те направи толкова крайно глупав да вършиш такива идиотски неща! Затова водачите и работниците не бива да използват такива приказки като извинение, за да вършат безотговорни неща. Осигуряването на безопасността на тези, които изпълняват дълга си, е твоя отговорност и ти трябва да изпълниш собствената си отговорност. След като си обърнал внимание на всичко, което си способен да обмислиш и да направиш, тогава що се отнася до това, което не си обмислил, как Бог ще действа в това отношение е Негова собствена работа и няма нищо общо с теб. Някои хора, без да му мислят много, прехвърлят цялата отговорност на Бог, като казват: „Бог е отговорен за безопасността на хората, няма нужда да се страхуваме. Можем да проповядваме както си искаме. С Бог всичко е волно и освободено. Няма нужда да се тревожим за тези неща!“. Правилно ли е такова твърдение? (Не.) Според такова твърдение хората нямат нужда да търсят принципи, когато се случват неща. Ако беше така, каква би била ползата от истината, която Бог е изразил? Тя би била безполезна. През тези години Бог търпеливо и неуморно е изрекъл толкова много слова, за да научи хората, с цел да даде възможност на Неговите избраници да знаят как да оцеляват, как да се стремят към истината и как да постъпват в този зъл свят и сред това зло човечество, така че да са в съгласие с Божиите намерения. Тя не е, за да можеш ти да изкушаваш Бог, нито за да можеш ти да действаш както си искаш според думи и доктрини, и без принципи. За да могат водачите и работниците да вършат добре работата по проповядване на евангелието, те трябва преди всичко да гарантират безопасността на хората. За да направят това, те първо трябва да разберат и да схванат конкретните обстоятелства на тези, които изпълняват дълга си, да изпращат подходящи хора, а също и да разбират какво да правят в различни ситуации, за да гарантират безопасността на хората. Ако дадено място е особено хаотично, никой няма познати там и безопасността на всеки, който отиде там да проповядва евангелието, не може да бъде гарантирана, тогава засега не изпращайте хора там. Не поемайте този риск, не правете ненужни жертви. Без значение кой дълг се изпълнява или каква работа се предприема, не е нужно да тръгваш по широкия свят или да рискуваш живота си, нито пък да залагаш безопасността или живота си. Разбира се, предвид обстановката в Китай, поемането на рискове при изпълнение на дълга е неизбежно. Правителството преследва тези, които вярват в Бог, и дори да знаеш много добре, че има опасност, ти все така трябва да вярваш в Бог, да следваш Бог и да изпълняваш дълга си. Не можеш да изоставиш дълга си и не може да бъде спряна никаква работа.

Ситуациите в чужбина са различни — някои държави са авторитарни, подобно на Китай, докато други имат демократични системи. В страните с демократични системи работата по проповядване на евангелието може да протича гладко, както и различните елементи на работата могат да се извършват по-гладко. Но в някои страни с авторитарен характер хората са едновременно варвари и изостанали, и не им е лесно да приемат истинския път. Когато им се проповядва евангелието, те не само не го изследват, но и могат сляпо да го заклеймят и дори да докладват за ситуацията на полицията. В такива случаи не изпращайте хора да проповядват евангелието там. Вместо това изберете места, където може да се осигури безопасност за извършване на работата. Това са все неща, които водачите и работниците трябва да обмислят внимателно. Например в страни като Малайзия, Индонезия или Индия, които имат много сложна религиозна среда, някои вероизповедания имат голямо влияние и контролират цялото общество до такава степен, че дори правителствата се поддават на влиянието на тези религии. Тогава не изпращайте допълнително хора да проповядват евангелието в такива страни. Достатъчно е само местните църкви да проповядват евангелието. В някои страни ситуацията варира в различните щати или провинции, а местните закони и разпоредби се различават от националните закони и разпоредби. Например някои региони имат специална религиозна среда, а в тези региони църквата и държавата са обединени. В някои случаи религиозните водачи имат дори по-голяма власт от местните правителствени служители и могат открито да нарушават някои национални политики. Ако проповядваш евангелието в такива региони, ще има потенциални рискове за безопасността. Тези потенциални рискове не се ограничават до измисляне на слухове по твой адрес или прогонването ти — те биха могли също да те арестуват, да те хвърлят в затвора, без да ти повдигнат обвинения, и дори да те подложат на изтезания, да те осакатят или убият, без правителството да се намеси. Всъщност водачите на повечето вероизповедания мразят външните религии. Тъй като влиянието им е твърде голямо и те изобщо не са възпирани от закона, никой не смее да ги подведе под отговорност, без значение колко жестоко преследват евангелските работници, и дори местните правителствени служители не желаят да ги оскърбят. Щом започнеш да проповядваш евангелието на тяхна територия, те могат да те измъчват, както си пожелаят. Затова водачите и работниците трябва да бъдат особено предпазливи, когато изпращат хора някъде да проповядват евангелието. Първо, те трябва да проучат и да разберат каква е ситуацията на това място — дали има свобода на вярата, колко влиятелни са религиозните сили и какви последици биха могли да настъпят, ако хората, проповядващи евангелието там, бъдат докладвани. Тези въпроси трябва да бъдат ясно разбрани, преди да се определи дали да се изпращат хора там, или не. Ако след проучване на дадено място се установи, че то е неподходящо за проповядване на евангелието, тогава на никого не е

позволено да изпраща хора там да проповядват. Това също е част от работата, която трябва да се извърши, за да се гарантира безопасността на евангелските работници. Някои водачи и работници имат изопачено възприемане и казват: „Няма проблем. Бог ще ни защитава. Колкото по-трудно е предизвикателството, толкова по-наложително е да се изправим пред него. Има толкова много хора, които вярват в Господ на това място, така че защо да не отидем да проповядваме евангелието там?“. Някой им казва: „Там има частни затвори. Ако отидем там да проповядваме евангелието, не само ще бъдем задържани, но може дори да умрем. Не можем да отидем!“. Тези глупави лъжеводачи обмислят това: „Големият червен змей има толкова много затвори, но ние не се страхуваме от него — така че защо да се страхуваме от няколко частни затвора там? Затворите могат да държат в плен телата ни, но не могат да държат в плен сърцата ни! Не се страхувайте — просто отидете!“. След това те изпращат вълна след вълна от хора и накрая никой от тях не се връща. Всички са задържани. Лъжеводачите са смаяни. Какъв е проблемът тук? (Такива лъжеводачи са глупаци.) Такива лъжеводачи са негодници. Те са безотговорни, изпращат хора в устата на лъва. Защо не отидат те самите? Щом не се страхуват от опасност, тогава те трябва да отидат първи. Ако отидат, върнат се безопасно и придобият хора, тогава другите могат да отидат след тях. При всяко положение, трябва да бъде гарантирана безопасността на хората при проповядването на евангелието. В никакъв случай не поемай рискове в райони, където е опасно и неподходящо за проповядване на евангелието. Не приемай, че всяко място извън континентален Китай е безопасно. Това е илюзия, изопачено разбиране. Само невежи хора мислят така — такива хора разбират твърде малко за този свят! Не приемай, че тъй като повечето западни страни имат свобода на вярата и в тях има сравнително много хора, които вярват в Господ, можеш открито да проповядваш евангелието и открито да изразяваш различни твърдения, които разобличават колко мрачен и зъл е религиозният свят. Ако направиш това, последиците ще бъдат невъобразими. Трябва да разбереш, че когато проповядваш евангелието, било то на религиозни хора или на невярващи, ти се изправяш пред покварения човечество, човечество, което се съпротивлява на Бог. Не мисли за този въпрос по твърде опростен начин.

Ако водачите и работниците искат да гарантират безопасността на евангелските работници, те трябва обстойно да обмислят всички аспекти на въпроса и в случай че възникне някакъв проблем, той трябва да бъде своевременно разрешен. След това водачите и работниците трябва да извлекат опит и поуки, за да намерят принципите и пътя на практикуване, като се определи как да се практикува в бъдеще — това също е важен елемент на работата, който трябва да се извърши. Има някои въпроси, които водачите и работниците не са обмисляли или срещали преди. След като възникнат проблеми, те трябва да направят заключения: „Трябва ли все още да ходим на такова място? Правилен ли е този начин на изпращане на

хора? Трябва ли да коригираме плановете, стратегията или посоката за следващите стъпки в проповядването на евангелието или извършването на друга важна работа?“. В непрекъснатия процес на извличане на заключения водачите и работниците трябва постепенно да определят методите и принципите на работа, така че колкото повече вършат работата, толкова по-конкретна е тя и толкова повече достига очаквания стандарт, с по-малко възникващи непредвидени случаи или без никакви непредвидени случаи, или дори без да карат важния работен персонал да поема каквито и да било рискове. За да постигнат този резултат, водачите и работниците трябва често да извличат опит и да придобиват разбиране за различните среди и ситуации, с които се сблъскват в различните региони при проповядването на евангелието. Колкото повече информация получават и колкото по-точна е тя, толкова по-точни ще бъдат принципите и плановете за разрешаване на въпросите, като в крайна сметка ще се постигне резултатът да се гарантира безопасността на хората. По този начин може да се гарантира, че работата по проповядване на евангелието протича по организиран начин.

III. Как да се справяме с водачи и работници, които не обръщат внимание на работата по безопасността

Някои водачи и работници имат лоши заложби и им липсва чувство за отговорност. Те не са способни да вършат реална работа и също така ги мързи да вършат реална работа. В районите, за които отговарят, тези, които изпълняват важен дълг, често се сблъскват с рискове за безопасността, което ги кара да се местят или преместват и ги прави неспособни да изпълняват дълга си със спокоен ум. Дори неща, които не би трябвало да се случват, се случват често. Например някой водач или работник намира приемен дом, който се намира в ниско разположена местност. Когато се очакват силни дъждове и наводнения, от страх, че къщата ще бъде наводнена, братята и сестрите, които са отседнали там, трябва да се преместят предварително — като вземат работно оборудване, тенджери, тигани и всичко останало, и се местят два дни подред. Това изтощава ужасно всички, като главите им са наведени от отчаяние. Те казват: „Местим се през няколко дни, винаги бягаме. Кога ще свърши това? Не можем ли да намерим безопасен и надежден дом, където да можем нормално да изпълняваме дълга си?“. Такива водачи и работници не могат да поемат дори тази малка работа. Братята и сестрите под тяхното ръководство нито могат да се хранят, нито да спят добре, нито имат подходящо жилище. Условията им на живот винаги са временни, като всички са готови да бягат от бедствие във всеки един момент. Щом приключат с използването на предметите си за ежедневна употреба, те бързо ги прибират в багажа си, тъй като във всеки един момент може да възникне ситуация, при която да бъде обявена проверка на адресната регистрация. Всъщност всички знаят, че това означава проверка за тези, които вярват в Бог, така че те трябва да са готови

да се преместят във всеки един момент. Следователно тези, които изпълняват дълг, винаги са изплашени и нямат чувство за сигурност. Това не влияе ли на резултатите от дълга им? Това не е ли свързано с работата, която вършат водачите и работниците? (Да.) Как се справят те с тази работа? (Справят се лошо, не изпълняват отговорността си.) Някои водачи и работници са безотговорни и им липсва всеотдайност. Самите те нямат високи критерии за условията на живот. Стига да има място, което да ги предпази от вятър и дъжд, това е достатъчно. Затова те също не полагат всички усилия да намерят безопасно и стабилно място за живеене на братята и сестрите. Някои водачи и работници имат лоши заложби. Те не знаят каква среда е тиха и подходяща за живеене или подходяща за братята и сестрите да изпълняват дълга си. Те наемат ниско разположена къща, която никой друг не иска да наеме, и след като братята и сестрите се нанесат, в рамките на няколко дни развиват екзема и ги сърби цялото тяло. Какво става? Къщата е твърде влажна, като от пода избива вода. Може ли някой да живее на такова място? Такива водачи и работници не могат дори да решат този проблем, те не могат да намерят къща, подходяща за изпълнение на дълг — що за заложби са това? Някои други водачи и работници наемат къщи, където постоянно тече, когато вали дъжд, става течение, няма звукоизолация или липсва интернет, вода или електричество — как може някой да живее там? Те пренебрегват добрите къщи и настояват да наемат тези негодни жилища — това не спъва ли работата? Въпреки че братята и сестрите не живеят без подслон, много основни удобства на къщата липсват. По-добре би било да живеят в палатка. Дори ако повечето братя и сестри са свикнали с трудности, смятат, че понасянето на това ниво на трудности не е нещо изключително, и могат да го понесат, това постоянно мъчение през няколко дни не влияе ли на изпълнението на дълга им? Затова, ако водачите и работниците имат лоши заложби и им липсва чувство за отговорност, те не могат да поемат тази работа. Те трябва незабавно да подадат оставка и да препоръчат някого, който може да върши добре тази работа, да я поеме, така че да не влияят на живота и изпълнението на дълга на мнозинството важен работен персонал. Настаняването на тези, които изпълняват важен дълг, не изисква обмисляне на всеки един аспект, но основната жизнена среда трябва поне да бъде гарантирана. Само когато има гаранция в това отношение, работата на църквата няма да бъде засегната. Лесна ли е за вършене тази работа? (Да.) Лесно е просто да се каже, че е лесна за вършене, но ако водачите и работниците са объркани хора с лоши заложби и им липсва всякакво чувство за отговорност, те просто не могат да я свършат. Когато водачите и работниците не могат да вършат тази работа или не могат да я вършат добре, толкова много хора в крайна сметка страдат от последиците, като живеят всеки ден сякаш бягат от глад — как могат да изпълняват дълга си така? Някои лъжеводачи не разбират истините принципи, но все пак обичат да бъдат в центъра на вниманието. Те не могат да вършат добре

работата, но отказват да се оттеглят, като са се вкопчили в позицията си и не си тръгват. Как трябва да се подхожда към такива водачи? (Трябва да бъдат освободени.) Уволняването им е лесно. Проблемът е дали има някой по-добър, който да поеме работата им. Ако няма, можете ли вие да поемете тази работа? Можете ли да гарантирате, че важният работен персонал има стабилна жизнена среда? Ако един човек не може да се справи, можете ли трима или петима от вас да си сътрудничат, за да се нагърбят с тази работа? Ако вие също не можете да се справите с нея — ако вие не можете дори да свършите такава проста задача, като не сте способни дори да осигурите основна жизнена среда — тогава вие трябва временно да понесете малко повече трудности и страдание. Ако все пак можете да сте упорити в изпълнението на дълга си и Бог, като види, че вашата решителност да понасяте трудности е достатъчно непоколебима, изпрати някой човек, който се справя с нещата надеждно и който може да разрешава проблеми, за да свърши работата, тогава вашите дни на страдание ще приключат и ще бъдат заменени с добри времена. Ако никой такъв не дойде да разреши тези проблеми, тогава вие трябва да приемете съдбата си — вие сте предопределени да понасяте трудности, вие сте предназначени да ги понасяте. Вие трябва да успокоите сърцето си и да ги понесете. Всъщност понасянето на това малко страдание си струва. Много по-добре е от това да си в затвора и да те изтезават. Поне не сте подложени на изтезания или на разпити. Все още можете да четете Божиите слова, да изпълнявате дълга си и да живеете църковен живот заедно с братята и сестрите. Въпреки че има някои страхове, пречки и неравности по пътя и често трябва да се местите, това все пак е необикновено преживяване в живота ви, от което можете да научите уроци и да придобиете нещо. Това не е ли доста добре? (Да.) Хората трябва да имат решителността да понасят трудности и да оставят Бог да ги устрои както пожелае. Ако наистина не можете да понесете тази трудност, можете искрено да се молите на Бог в сърцето си: „Боже, молим Те да погледнеш на нас, които страдаме — колко сме жалки! Ние Те следваме без оплаквания или съжаления! Молим Те, с оглед на нашата непоколебима преданост към Теб, да сложиш край на този живот на трудности! Молим Те да изпратиш подходящ водач или работник, който да ни намери подходящо място! Ние постоянно живеем без подслон, местим се от място на място всеки ден и не знаем колко дълго ще продължи това. Не искаме повече да се местим — моля, намери ни стабилно жилище!“. Подходящо ли е да се молите по този начин? Можете да се молите така. Въз основа на нуждите на средата, трябва да се молите така.

Погледнато от друг ъгъл, понасянето на трудности не е толкова лошо нещо. Понасянето на известни трудности може да закали волята ти. Какво означава да закалиш волята си? Означава, че чрез постоянното понасяне на тази трудност ти ставаш безчувствен към нея и вече не я разпознаваш като трудност. Без значение колко трудности понасяш, вече не изпитваш болка. Въпреки това, когато се

сблъскваш със ситуации, трябва да научиш някои уроци, да придобиеш известно прозрение и да се научиш как да разпознаваш хората. Ако даден водач или работник има изключително лоши заложби и не може дори да върши правилно работата по настаняването, как би могъл да предоставя ресурс на Божиите избраници и да ги води? Такива хора не са подходящи да бъдат водачи или работници. На Божия дом не му липсват пари, за да наема къщи, и не желае да вижда братята и сестрите непрекъснато без постоянен дом. Божият дом не се застъпва за това хората винаги да понасят трудности или да живеят труден живот всеки ден, въпреки че, разбира се, не бяга и от това хората да понасят всякакви трудности. Но ако водачите и работниците не могат дори да се справят с работата по настаняването и ако вършенето на каквото и да е както трябва е истинска борба за тях, тогава с какво им остава да се хвалят? Всеки един от тях изглежда представителен, има дипломи и е човек със статус, но справянето с този малък въпрос е такава борба за тях. В такъв случай няма какво да се направи — можеш само да го приемеш от Бог. Това е трудността, която хората трябва да понесат. Трябва да оставиш Бог да те устрои както пожелае. Така е правилно. Може би един ден тази трудност ще бъде последвана от по-добри дни и този вид живот вече няма да продължава. Без значение в каква среда се намираш, трябва да поддържаш отношение на покорство и да избягваш оплакването. Ако даден водач или работник е ненадежден и не върши добре работата, не позволявай това да повлияе на твоята искреност и преданост към Бог и не позволявай това да повлияе на твоето покорство към Бог и отношението ти на покорство към Бог. По този начин ще си останал непоколебим по този въпрос. Водачите и работниците са просто обикновени хора. Ако имат лоши заложби и не могат да вършат работата, или ако са лъжеводачи, които не изпълняват отговорността си, това е техен личен проблем и няма нищо общо с Божия дом. Не Божият дом ги е инструктирал да действат по този начин. Просто те са били разкрити поради своята безотговорност. Те не могат да завършат работата, поверена им от Божия дом, и по този начин могат само да бъдат освободени и отстранени. При такива обстоятелства, когато Божиите избраници понасят тази трудност, те трябва да я приемат от Бог и да оставят Бог да ги устрои както пожелае. Дори ако водачите и работниците не са свършили добре работата или имат някакви проблеми, фактът, че Бог е истината, пътят и животът, остава непроменен завинаги. Твоето следване на Бог, покоряване на Бог и приемане на Божиите слова никога не бива да се променят. Това са вечни истини. Докато изпълняваш дълга си, без значение какви неприятни неща възникват, трябва да ги приемаш от Бог и да научаваш уроците в тях. Трябва да се успокоиш пред Бог и да Му се молиш, и да не позволяваш да бъдеш повлиян от външния свят. Трябва да се научиш да се адаптираш към различни среди и да се научиш да преживяваш Божието дело във всякакви среди. Само по този начин можеш да постигнеш навлизане в живота. Някои хора имат малък ръст. Когато

възникне трудност, те се оплакват и се тревожат, като се чувстват скръбни и губят вяра в Бог — това е изключително глупаво и невежо! Водачи и работници, които не вършат реална работа, са били разкрити и отстранени, но какво общо има това с теб? Защо би станал негативен и отдалечен от Бог само защото те са уредили нещата по неподходящ начин? Не е ли това напълно непокорно? (Да.) Когато хората направят нещо нередно, ти можеш да ги различиш и отхвърлиш, но не отхвърляй Бог и не отхвърляй истината. Истината не е погрешна, Бог не е погрешен. Божието първоначално намерение не е хората да понасят такива трудности. Но за покварения човечество понасянето на известни трудности наистина е необходимо. Понасянето на малко трудности е полезно за теб. Ползата е, че научаваш уроци и се научаваш да търсиш истината, за да разрешаваш проблеми. Ако си способен да понасяш различни трудности, придобиваш известна издръжливост и ставаш способен да останеш непоколебим в свидетелството си във всякакви среди. Способността да понасяш трудности закалява твоята решителност да се покоряваш на Бог. Това е Божието първоначално намерение и резултатът, който Бог иска да види в теб. Ако можеш да разбереш Божиите намерения и да действаш и да практикуваш според Божиите намерения, ако можеш да се въздържаш от това да изоставиш Бог, без значение какви хора или среди срещаш, и ако можеш да се научиш да практикуваш истината, да имаш покорство към Бог, да имаш правилно разбиране и отношение, да поддържаш непроменена вяра в Бог и да се въздържаш от оплакване от Бог или отдалечаване от Него в сърцето си, независимо колко страдания понася плътта ти, тогава имаш ръст.

Водачите и работниците трябва да се грижат за безопасността на тези, които изпълняват важен дълг, като ги предпазват от намесата на външния свят. Тази работа включва много детайли. От една страна, водачите и работниците трябва да разбират как конкретно да изпълняват тези детайлни задачи. Освен това, когато се сблъскват с определени специални ситуации, те трябва да правят точни преценки, след което да намират подходящите принципи и да разработват конкретни планове за справяне със ситуациите. Крайната цел е да се гарантира безопасността на важен работен персонал от всякакъв вид. Само по този начин може да се гарантира, че работата по проповядване на евангелието протича по организиран начин. Придържането към този принцип е правилно. Това е целта и принципът на водачите и работниците при вършенето на тази работа. Ако водачите и работниците се придържат точно към тази цел и принцип, тогава те по същество са съгласно критериите при вършенето на тази работа. Какви други проблеми са свързани с тази работа? Някои хора казват: „Никога преди не съм бил водач или работник, нито съм се сблъсквал с такива въпроси. Не знам какво трябва да правя в тази работа и не знам как да я върша. Така че не е нужно да я върша — на кого му пука дали сте в безопасност, или не? Вие сами се справяйте“. Приемливо ли е те просто да снемат от себе си всякаква отговорност по този

въпрос? (Не, не е.) Такива водачи и работници трябва да бъдат махнати. Ако не вършиш реална работа, каква полза има от теб? Дали те държим като украшение, защото изглеждаш добре? Такива водачи и работници трябва да бъдат освободени и отстранени. Не трябва да им се позволява да заемат позиция, без да вършат никаква работа. Лъжеводачите не вършат реална работа — те нямат съвест или разум, нали? Ако наистина имаха съвест и разум, защо не търсят истината, за да разрешават проблемите, когато възникнат? Никой не се ражда научен. Всеки се учи в движение. Ако можеш да търсиш истината, ще намериш начин да вършиш добре работата. Ако имаш чувство за отговорност, ще измислиш начин да вършиш добре работата. Вършенето на ръководна работа всъщност не е трудно. Стига човек да може да търси истината, е лесно да върши добре работата. Освен това водачите и работниците имат партньори. Стига двама или трима души да са в единомислие, всяка работа лесно се довежда докрай. В момента много водачи и работници се обучават. Те се обучават да търсят истината във всичко, за да разрешават проблеми. На този етап поне някои водачи и работници са компетентни в ръководната работа и са напълно способни да вършат добре работата по разпространение на евангелието, нали? (Да.) И така, днес ще разговаряме дотук. Довиждане!

20 юли 2024 г.

Официален уебсайт
QR код

Приложение „Църквата
на Всемогъщия Бог“

Официален уебсайт
https://bg.godfootsteps.org

YouTube: https://l.kingdomsalvation.org/bg/video

Facebook: https://l.kingdomsalvation.org/bg/facebook

E-mail: contact.bg@godfootsteps.org